

John Adams
Library,

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF No.

ADAMS

139.16

se for.

verb. ... mam totiu

verbis contineri dicebat, Avē... ..

Sustine & a sine. Domitiano autem impete
te vel offensus eius tyrannide, vel coactis obse-
natus consulium de peliendis urbe Philosophis,
Roma Hierapolim commigravit. Commo-
ratus autem dicitur Rome usque ad
tempora Marci An-
tonini.

(?) 3

132.16

Ἐπιπέτθε θυμῷ.
Ἄσπετος καὶ ἄρρατος γενεῶνας,
Ἰχθυὺς κέλευθον ἑλαφρίζων σπὸ γαίης.

"Ἄλλο.

"Ὅσπερ Ἐπιπέτθοισι σφ'ὼ τέλεισθε μεθυοίνῳ,
Μειδίαι βίοτοι οὐγαλινιόων ἐνὶ πόντῳ.
Καὶ μετὰ ναυπλίῳ βιοτήσιν, εἰσαφραδέει
Ὀύροινῳ ἀψίδα καὶ ἀσφίῳ ἀειπλίῳ.

Serius, mu
1. per: at hęc int

In Epicteti r. officia

Mente tene memori præcepta salubria vni
Quæ dat Epictetus: terrenas despice curas,
Sublimes animos super ardua sidera tollens.

Aliud.

Quisquis Epicteti sapientia dicta tuetur,
In festi pelagi securo mente procellas
Ridet: & in portum subducta naue, peracto
Ætatis spatio, cœlesti sede quiescit.

ntinet
onnullis.

implicio decerpta, vna
& H... a Aug. dialogo, & senten-
aliorumque Stoicorum, quæ hinc
inde citantur.

Tertius & postremus ea complectitur, ex Ar-
riano collecta, quæ loca Enchiridii ob breuitatem
obscuriora vel declarant, vel copiosius tractant.

Antiquarium
132-16

ΕΠΙΧΕΙΡΙΣΙΣ

ΕΠΙΚΤΕΤΙ ΕΝΧΗΡΙΔΙΟΝ, ΣΙΒΕ ΡΥΓΙΟ: ΗΙΕΡΟΝΥΜΟ ΒΟΛΦΙΟ ΙΝΤΕΡΠΡΕΤΕ.

Partitio rerum.

CAPI.

ΚΕΦ. α.

Res quædam in potestate nostra sunt: quædam non sunt. In nostra potestate est, opinio, appetitio, desiderium, auersatio: & ut vno complectar verbo, quælibet nostræ actiones. Nostri arbitrij non sunt, corpus, pecunia, gloria, imperia: ad summam, ea quæ ipsi non agimus, omnia.

Πῶν ὄντων τὰ μὲν εἰσὶν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ σὺν ἐφ' ἡμῖν. ἐφ' ἡμῖν μὲν, ἐπιλήψις, ὁρμη, ὀρεξις, ἔκκλισις, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ἡμῖν περὶ ἔργα. σὺν ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, δούλαί, ἀρχαί, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ἔχ' ἡμῖν περὶ ἔργα.

Natura & conditio rerum.

CAPII.

ΚΕΦ. β.

AC ea quidem quæ nobis parent, libera sunt

Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν εἰσὶ φύσιν ἐλάττωτα, ἀκαίματα

Α

πο. εαν
 εμ-
 ροα
 ρισει παρεχθη-
 κη θεες και ανθρω-
 πω
 δε το συν μνον οηθης
 σον ειναι, το δε αλλοτριον ασω-
 εστιν αλλοτριον, εδεις σε αναγ-
 κασα εδε ποτε, εδεις σε κωλυσα,
 ε μεμψη εδενα, σακ ενκαλε-
 σεις ενι, ακων πρσξεις εδε εν,
 εδεις σε βλαψα, εχρηον εχ εξδς.
 εδε γδ βλαβερον πι πειση.

PRO NDE I nemento,
 ea quæ natura seruiunt
 libera putaris, & aliena pr
 tuis habueris: fore ut imp
 diaris, lugeas, perturbari
 deos hominesque accuse
 Sin id solum tuum exist
 maris, quod tuum est: alier
 vero, ut sunt, aliena: te ne
 mo coget vnquam, nem
 impedit, neminem accus
 bis, neminem criminaber
 nihil ages inuitus, nemo
 lædet, inimicum non hab

bis. Neque enim vllam calamitatem accipies.

1 Animaduersio excitanda, & preparatio diligens a
 hibenda.
 2 Idem virtuti & vanitati seruire non potest.

ΚΕΦ. Δ.

CAP. IIII.

Τηλικούτα εν εφιέμμοις
 μέμνησι οκ ε δε εδε με-
 τρώς κεκινημέον απιεαυ αυ-
 τών αλλά τα μν αφιέναι παν-
 τελως, τα δι υπερπίθεαυ προς
 το παρον. εαν δε η ταυτ εθε-
 λης, ε αρχην η παλατειν, τυ-
 ρον μν ουδ αυτων τουτων του-
 ξη, δε το και των ωστέρων
 εφιεαυ. πάντως γε μιν κεί-
 των λποτούξη, δι ων μνον ο.

ΙCVM igitur tantas
 cappetas, sic eas susce
 piendas esse memento,
 sis non mediocriter incit
 tus, atque alia penitus reli
 quenda, alia in præsentia
 mittenda censeas. Quoc
 & illas desideraris, & ma
 stratus etiam atque op
 appetieris, & tuos flore
 volueris: 2 fortasse ne h
 quida

γίνεται.

acitas & libe
rēpētiam sibi

K

Ispicere statim si ut respō-
deas, operam dabis: visum
id esse, nec plane id quod vi-
deatur. post in exquirendo
eas adhibeto regulas, quas
habet: eamque cum primis
ac potissimum, Vtrum id
visum in rebus versetur no-
stræ potestati subiectis, an
vero alienis? Quod si in a-
lienis: in promptu sit, illud ad te nihil attinere.

Εχθὸς ἔν-
τραχέος
ὅτι φαίνεται
πως τὸ φαι-
νέετοῖς κα-
εἰς. ἀργίτω δὲ τούτω, καὶ με-
σα, πότρεν ἀεὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν
εἶναι, ἢ ἀεὶ τὰ σὺν ἐφ' ἡμῖν. καὶ
ἀεὶ π τῶν σὺν ἐφ' ἡμῖν ἢ, ἀφ-
αργὸν ἔσω τὸ, διότι ἔδεν ἀεὶ σὺν

επειπε
τοῖς, οἱ

*Irrita incommodorum fuga calamitosum, frustratio ca-
piditatum infortunatum facit.*

CAP. VI.

ΚΕΦ. 6.

APPELITIONIS eam
esse pollicitationē me-
mento, fore ut consequatur
id quod appetat: Auersatio-
nis, ne in id incidat quod
auerfetur. Is porro quem ap-
petitio frustratur, infortu-
natus est: qui in id incidit
quod auersatur, calamito-
sus. Itaque si ea solum a-
uerfere, quæ eorum naturæ
quæ in tua potestate sunt,
repugnant: in eorum quæ
auerfaris, nihil incidet. At si morbum auerferis, aut mor-
tem, aut inopiam: calamitatem subibis.

Μεμνησο ὅτι ὀρέξεις μὴ
ἐπαγγελία, τὸ ἐπιτυχεῖν,
ἢ ὀρέγη. ἐκκλίσεως ἢ ἐπαγγε-
λία, τὸ μὴ ἐμπεσεῖν ἐκείνω, ὃ
ἐκκλίνεται. καὶ ὁ μὲν ὀρέξει ἀπο-
τυχχαίων, ἀτυχής: ὃ δὲ ἐκκλί-
σθ[αί] [ἀερίπιπ.] παραπίπλων, δυ-
συχής. αὐ μὲν ἔν μήνα ἐκκλίνης
τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπί σοι, ἔ-
δενὶ ἂν ἐκκλίνης ἀερίπση. νό-
σον δὲ αὐ ἐκκλίνης, ἢ γένιατον,
ἢ πενίαν, δυσυχίσεις.

Tiro doctrina virtutis, ne nimium sibi assumat.

εὐκλεισιν δὲ π
 ἢ τὰ ἐφ' ἢ
 ἐπὶ τὰ παρο
 ἴν πλὴν ὄρε
 πρὸ παρ' ὄν
 ἔγδ' ὄρεγγη τῶν
 ἰν, ἀτυχεῖν
 ἢ μῖν, [ὄσων]
 ὄν αὐ, ἐδ' ἔπω
 πρὸ ἔρμα ἰν
 ἔφως μὲν τοι
 μεθ' ὑπεξαίρεσως, ἢ ἀνει
 μῖας.

ερεζ
 παρ' ἔστι
 ὀρμα ἰν
 μεθ' ὑπεξαίρεσως, ἢ ἀνει
 μῖας.

in eas
 ræ eoru
 trij sunt
 titionem
 autem eme tem
 pore prorsus auferto. nar
 si ea quæ nostri arbitrij no
 sunt, desideraris, frustra
 necesse erit. Ea vero qu
 nobis parent, quatenus re
 cte possint expeti, nondu

es affecutus. Sed eo tantum vitior motu animi, quo v
 accedas ad eas res, vel ab iisdem recedas: verum leuiter,
 cum imminutione, & remisse.

Ad amata rei natura consideranda.

ΚΕΦ. η.

CAP. VIII.

Εφ' ἐκείνου τῶν ψυχαγω
 γηῶντων, ἢ χρείας [παρε
 χόντων] παραχόντων, ἢ σερβ
 μῶν, μέμνησο ἐπιλέγειν, ὁ
 ποῖον ἐσιν, δὲ τῶν σμικροτά
 των δὲ χέμδ. αὐ χύτρω σέρ
 γης, ὅπ χύτρω σέργεις· κατεα
 γείσης γδ αὐτῆς, ἔ ταραχθήση.
 αὐ [παῖδια]· παῖδιον σωτῆ κα
 ταφιλής, ἢ γυναῖκα, ὅπ αὐ ἥρω
 πον καταφιλείς· δὲ θανόντ
 γδ αὐτῆς, ἔ ταραχθήση.

SINGVLI sin rebus, qu
 vel delectāt, vel vsui se
 uiunt, vel diliguntur: m
 mento considerare cui
 modi sint, exorsus a min
 tiffimis. Si ollam * dilig
 te ollam diligere. nam
 confracta, non perturbab
 ris. Si filiolum, aut vxorer
 hominem a te diligi. na
 eo mortuo, non perturb
 beris.

Ad iuncta cuiusq; negotii consideranda.

ΚΕΦ. θ.

CAP. IX.

Οταν ἀψοδαί πιν, ἔρ
 γου μέλλης, ὑπόμνησον
 σεαυτὸν, ὅποῖόν ἐστι τὸ ἔργον. ἐαὐ

OPVS aliquod aggress
 rus, ipse tibi subicit
 cuiusmodi sit illud opus.
 lauatu

quatum abie s, ea tibi vni-
 onito, que sunt in balneo:
 ios perfundi, alios luo
 telli, alios conuitia facere,
 lios furari. Sic tutius rem
 ggerieris, si ipse tibi e-
 is: Et statim lauabo, & me-
 im institutum natura con-
 ruens conseruabo. Eodem-
 que modo in vnoquoque
 negotio. Sic enim, si quid
 impedimento lauationi tue
 fuerit, in promptu erit. Equi-
 dem non solum volui: sed &
 institutum meum, natura
 consentaneum, tueri volui.
 Neque vero tuebor, si ea
 qua fiunt, aegre tulerō.

λουσίμυθ' α' τής,
 σαυτῷ τὰ γινόμενα εἰ βα-
 νείω τὸς ἀπορέοντες, τὸς
 κρομύρας, τὸς λοιδοροῦν-
 τὸς κλέπτοντες. καὶ ἔτι
 φαλίστερον ἀψήξω ἐργασί-
 πιλέτης, ὅτι οὐδὲν λίσσαζ
 κὴ τὴν ἐμαυτῷ παρὰ το
 φύσιν τηρήσω. κὴ ὡσὺν
 ἐκείνου ἔργου. τὸ γὰρ, αἰ-
 παρὸς τὸ λίσσαζ ἐμποδῶν, αἰ-
 χειρὸν ἔσται, διότι [ἀλλ' εἰ] ἔτι
 ἔθ' ἠθέλον μένον, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐμαυτῷ παρὰ φύσιν κὴ
 ἔχουσαν τηρήσω. ἔτι τηρήσω δὲ,
 εἰὰ ἀγανακτῶ παρὸς τὰ γινόμε-
 να.

1 Opinionibus, non ipsis rebus perturbamur.

2 Sapiens sine querela.

C A P. X.

Κ Ε Φ. 1.

HOMINES perturban-
 tur non rebus: sed iis
 quas de rebus habent, opi-
 nionibus. Verbi causa: Mors
 non est malum. alioqui e-
 nim & Socrati ita visum es-
 set. Sed opinio de morte,
 qua malum eam facit. Cum
 igitur impedimur, aut di-
 strahimur: non alios culpe-
 mus, sed nosmetipsos, hoc
 est, nostras opiniones. Ali-
 os accusare in calamitate
 sua, hominis est ineruditi:
 2 seipsum, eius qui erudiri
 coepit: nec se, nec alium, e-
 ruditi.

TΑΡΧΟΣ εἰ τὸς ἀνθρώπους,
 ἔτι τὰ πρᾶγματα, ἀλλὰ τὰ
 παρὰ τῶν πραγμάτων δόγμα-
 τα. οἷον θάνατος ἔστι δεινόν,
 καὶ δόλι,] δεινόν, ἐπεὶ καὶ σω-
 κράτη αὐτὸ φαίνετο· ἀλλὰ τὸ δό-
 γμα τὸ παρὰ θανάτου, [ὅταν ἐμ-
 ποδισθῶμεν. ἢ παρὰ φύσιν.]
 ὅτι δεινόν. ὅταν ἔν ἐμποδισθῶμε-
 να, ἢ παρὰ φύσιν, μηδὲ ποτε
 ἀλλοῦς εὐχόμεθα, ἀλλ' ἐαυτῶς,
 τὰ ἐστὶ τὰ ἐαυτῶν δόγματα. ἀ-
 παρὸς δὲ τὰ ἔργα, τὸ ἀλλοῖς, ἐπι-
 λείν, ἐφ' οἷς αὐτὸς πρᾶσθαι κα-
 κῶς. ἢ γινόμενα παρὰ φύσιν, τὸ
 ἐαυτῶ. παρὰ φύσιν, τὸ μήτ'
 ἀλλοῦ, μήτ' ἐαυτῶ.

ICTETI

oōnis, non fortuna muneribus gloriandum.

Vsus visorum hominis proprius.

ΚΕΦ. 1α.

CAP. XI.

Πί μηδενί επαρθῆς ἀλλο-
 τῶ αἰσθητήρι. εἰ ὁ
 ἐπαρθῆς ἐλεῖσθαι αὐ-
 τῶν εἰμι, οἷσόν αὐτῶν. σὺ δὲ
 ἐλεῖσθαι ἐπαρθῆς, ὅτι ἰπ-
 λὸν ἔχω, ἰδοὺ οὐκ ἐπὶ ἰπῶ
 ἐπαρθῆς. πῶς ἐπὶ ἐστὶ σὺν χεῖ-
 ρι φαυλοσῶν. ἂν δὲ ὅταν ἐν χεῖ-
 ρι φαυλοσῶν κτ. φύσιν χεῖ-
 ρι φαυλοσῶν ἐπαρθῆς. τότε γὰρ
 ἐπὶ τῶ ἡνι ἀγαθῶ ἐπαρθῆς.

IN VLLA aliena pra-
 stantia efferaris ani-
 mo. Si equus seimet iactans
 diceret, sum pulcer: feren-
 dum esset. Tu vero cum in-
 solenter gloriaris, te pulcrū
 equum habere: scito, equo
 te bono superbire. Quid i-
 gitur est tuum? 2 Vsus viso-
 rum. Quapropter cum in
 vsu visorum ita moratus
 fueris, quemadmodum na-
 tura postulat, tum effereris.

Tum enim aliquo tuo bono
 lataberis.

Animo in Deum intento, rebus ceteris obiter utendum.

ΚΕΦ. 1β.

CAP. XII.

ΚΑθίπτει ἐν πλοῦ, ἢ πλοῖα
 κατὰ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἐξέλ-
 θης ὑδρὸς σαλας, ὅδ' ἔμην πᾶρερ-
 ρον, καὶ κοχλίδιον ἀναλέξῃ, ἢ
 βολβόειον [πέπτεον] πεπτεῶν δὲ
 δὲ τίτῳ διανοῖαν ἐπὶ τὸ πλοῖον,
 καὶ σωεχῶς ἐπιστρέφεται, μή τι
 [σε] γὰρ κυβερνήτης καλέσῃ. κτ.
 τότε πάντα ἐκείνα ἀφίενται, ἵνα
 μὴ δεδεδυμένον ἐκβληθῆς, ὡς τὰ
 πλοῖα ἔτι καὶ ἐν τῷ βίῳ,
 ἐὰν διδῶται ἀπὸ βολβίου καὶ
 κοχλίδος γυναικείον κτ. παι-
 δίον, ἔδεν κωλύσθαι. ἐὰν δὲ ὁ κυ-
 βερνήτης καλέσῃ, τρέχει ἐπὶ τὸ
 πλοῖον, ἀφίει ἐκείνα πάντα,
 μηδὲν ἐπιστρέφόμενος. ἐὰν δὲ

QVEM ADMODVM
 in navigatione, sub-
 ducto nauigio, si aqatur
 exieris, obiter fortassis et-
 iam cochleolam colliges
 aut bulbum: animo autem
 in nauigium intento esse o-
 portet, ac continenter soli-
 cito, ne gubernator vocet: ac
 tum illa omnia relinquere
 vt ne vincus tanquam oues
 in nauim coniciaris. Ita et-
 iam in vita, si tibi vice co-
 chleæ aut bulbi, detur vxor
 cula & puer: nihil impiedet
 At si gubernator vocarit,
 curres ad nauim, relictis il-

lis omnibus: neque respicies. Quod si senex es, caue vn
 quam

uam a naue recedas lon-
jus: ne quando vocatus, de-
cias.

ζέρων ἤς, μήσ
τὲ ἔπολοις μακροῦς
λῆνθς ἐκλίπης.

1 Non optandum frustra, quod fieri nequit.

2 Animus bene institutus, nulla re impeditur.

CAP. XII.

ΚΕΦ. ΙΥ.

NE postules, quæ fi-
unt, nisi tibi incho-
si. Sed, si sapias, ita fieri quæ-
que velis, ut fiunt. Verbus
est corporis impedimen-
tum, instituti non item, ni-
si ipse velis. Claudicatio,
pedis est impedimentum:
instituti non item. 2 Quod
si singulis in rebus, quæ in-
cidunt, consideraris: inue-
nies eas alterius cuiuspiam
rei, non tui, esse impedimentum.

MH' ζήτησι τὰ γινόμενα
νισθώς θέλεις. ἀλλ
λε γίνεσθαι τὰ γινόμενα ὡς
ται, καὶ εἰ πειθήσεις. νόσος σι-
τός ἐστὶν ἐμπόδιον. ἀσθενεία
δὲ ἔ, ἐὰν μὴ εἴη ἡ θέλη. χαλα-
σις, σπείλας ἐστὶν ἐμπόδιον.
ἀσθενεία δὲ ἔ. καὶ τῆσ' ἐφ'
ἐκείσ' τῶν ἐμπιπλόντων ἐπίλε-
γε. ἀρήσεις γὰρ αὐτὸ ἀλλ' ἡνὸς
ἐμπόδιον, [σὸν] σὲ δὲ ἔ.

Animi vires aduersis rebus & prauis cupiditatibus opponenda.

CAP. XIII.

ΚΕΦ. ΙΔ.

QUICQUID inciderit,
in eomemento, ad te
conuersus, inquirere, qua
facultate sis ad vsum eius
instructus. Si quem formo-
sum formosamve videris:
ad eam rem temperantiæ
facultas in promptu erit. Si
labor obiectus fuerit, tole-
rantiam reperies. Si conui-
cium, patientiam inuenies.
Quod si te ita consuefeceris:
vilius non obtemperabis.

Eφ' ἐκείνου τῶν ἀσπιπλόν-
των, μέμνησθ' ἐπιστρέφων ἐ-
πίστωτὸν ζήτησιν, τίνα δυνάμιν
ἔχης πρὸς τὴν χεῖρσιν αὐτῶ.
ἐὰν χαλὸν ἴδῃς, ἢ χαλῶ, ἀρή-
σεις δυνάμιν πρὸς τὴν ἐγκρά-
τειαν. ἐὰν πότος ἀσφύρηται,
ἀρήσεις καρτερίαν. αὐτοδο-
ρία, ἀρήσεις ἀντιεκακίαν. καὶ
ἔτις ἐπιζόμενον σε, ἐστωαρπη-
σουσιν αἰφαιψία.

Non amittimus nostra, sed Deo sua restituitur.

Μικροτερον ἐπι μηδενος εἰ-
 πης, ὅτι ἀπώλεσα αὐτό,
 ἢ ὅτι ἀπέδωκα. τὸ περὶ δὲ ἄ-
 γανεν; ἀπέδοθη τὸ χρεῖον ἄ-
 γη; ἔκρω καὶ τῆρ ἀπέδο-
 ῖ κακός ὁ ἀφελόμενος. τί
 μέλει, [Δ/ε/κ] Δ/ε/κ πίνος
 ἐς ἀπήτησε; μέλει εἰ αὐ-
 τὸς ἀλλοτρίεα αὐτῆ ἐπιμε-
 εῖ πανδοχεῖς οἱ παρῖον-

N V N Q V A M te quic-
 quam perdidisse dici-
 to, sed reddidisse. Filiolus o-
 bicit? redditus est. Prædium
 est ereptum? an non id quo-
 que est redditum? At im-
 probus est qui eripuit? Quid
 id tua refert, per quem, in
 qui dedit, abs te repetie-
 rit? Sed quandiu concesserit,
 tãquam alienum, id cu-
 rato, vt cauponam viator.

Animi cultura cetera omnia posthabenda.

Κ Ε Φ. 15.

C A P. XVI.

Εἰ ἀσκόψαι θέλεις, ἄφες
 τὰς τοιοῦτους ἀφλογισ-
 μούς· ἐὰν ἀμελήσω τῶν ἐμῶν,
 ἔχ' ἐξω ἀφασφασί· ἐὰν μὴ κη-
 λιάσω τὸ πᾶδα, ποιηθὲς ἔσται.
 κρεῖσσον γὰρ λιμῶ δόποθανεῖν, ἄ-
 λυπον καὶ ἀφοβὸν γηρομόρον ἢ
 ζῆν ἐν ἀφθότοις ταρασσόμερον.
 κρεῖττον ὅ, τὸν πᾶδα κακὸν εἶ-
 ναι, ἢ σε κακὸν δαίμονα.

S I quid proficere studes,
 sistiismodi cogitationes
 missas facito: Si mea negle-
 xero, non erit vnde viam:
 Nisi puerum castigaro, ma-
 lus erit. Præstat enim peri-
 re fame, timoris ac mole-
 stix expertem: quam copis
 omnium rerum circumflu-
 entem, animo viuere per-
 turbato. Et puerum malum

esse præstat, quam te infelicem.

1 A contemptu vilium rerum ad maiora veniendum.
 2 Expectanda ingrata.

Κ Ε Φ. 16.

C A P. XVII.

Ἀρξαι τριζαρουῦ δὲ τῶν
 μικρῶν. ἐκχεῖται τὸ ἐλά-
 διον; κλέπεται οἶναριον; ἐπίλε-
 γε, ὅτι τοσῦτα παλεῖται ἀπά-
 θεια, τοσῦτα ἀταρξία· παρῖον
 δὲ ἔδεν παρῖοντα. ὅταν δὲ κα-

I A Paruis igitur auspi-
 care. Oleum effundi-
 tur? villum surripitur? Sub-
 iice tibi: Tanti vxnit tran-
 quillitas, tanti constantia:
 gratis autē nihil acquiritur.

2 Cum

Cum vero puerum vocas, fieri posse cogita, vt præstio non sit: & vt sit, nihil agat ex animi tui sententia. Neq; vero ei tam bene sit, vt tuarum perturbationum habeat ille potestatem.

λῆς τὸν παῖδα, καὶ μὴ δυνάσται μὴ ὑπακούσαι· καὶ ὑπακούσας, μὴ δὲν ποιῆσαι [αὐτὸν] θέλεις. καὶ ἔχ' ἕτως ἐστὶν αὐτῷ κακίως, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ἦ [μὴ] ἄρα· ἄρα καὶ δυνάσται

1 *Æquo animo ferenda, mala de nobis vulgi existimant*
 2 *Plura simul iurare, difficile.*

CAP. XVIII.

Κ Ε Φ. ιη.

SI quid proficere vis, ne recusa quo minus obres externas, amēs & fatuus habearis. Ne quid scire videri velis. Quod si quis aliis esse videaris: ipse tibi diffidito. 2 Scito enim facile non esse, institutum tuum in eo statu, qui sit naturæ consentaneus, conseruare, & res externas amplecti: sed aliter non posse fieri, quin is, alterum qui curet, alterum negligat.

ΕΙ παρῆς ἐστὶς θέλεις, ὑπομείνον ἐνεκα τῶ ἐπιτοῦ αὐτῶς δόξαι, καὶ ἡλίθιος. μὴ δὲν βέλλου δυνάσται ἐπίστασθαι, καὶ ἐπὶ δόξης [ἡνὸς εἶναι] ἡσυχίας. ἡσυχίας εἶναι τις, ἀπίστη σταντῶ. ἴδι γὰρ, ὅτι ἐπὶ ἀδιδον, καὶ τὴν παρῆσιν τὴν σταντῶ καὶ φύσιν ἐχουσαν φυλάξαι, καὶ τὰ ἐπιτοῦ. ἀλλὰ τὸν ἐπὶ τέρῳ ἐπιμελοῦ μέρον, ἔτερον ἀμιλλῆσαι, πῶσαι ἀνάγκη.

Frustra cupimus inuiolata conseruare, qua nostri iuris non sunt.

CAP. XIX.

Κ Ε Φ. ιθ.

SI in id studes, vt liberi tui, vxor, amici, perpetuo viuant & floreat, stultus es. Nam quæ in tua potestate non sunt, ea in potestate tua esse vis, & aliena esse tua. Sic etiam si puerum peccare non vis, stultus es. Id enim postulas, vt vitium non sit vitium, sed quiddam aliud.

ΑΝ θέλῃς τὰ τέκνα σου καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸς φίλους σου πάντοτε ζῶν, ἡλίθιος εἶ. τὰ γὰρ μὴ ἐπί σοι. [εἰ θέλ.] θέλεις ἐπί σοι εἶναι· καὶ τὰ ἀλλότρια σὰ [εἶναι, μωρὸς εἶ] εἶναι. ἕτω καὶ τὸν παῖδα θέλῃς μὴ ἀμαρτάνειν, μωρὸς εἶ· θέλεις γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακίαν, ἀλλὰ ἀπό π. αὐτὸ δὲ θέλῃς ἀρετῶδες

τῶν εἰν, τῶν δυνά-
 τῶν ἢ ἀπει, ὁ δυνάσται.

At si eo quod appetis, fru-
 strari non vis: hoc quidem
 potes.

Dominus quis.

ΚΕΦ. κ.

CAP. XX.

εἰς ἐκείνου ἐστίν, ὁ τῶν
 τ' ἐκείνου θελομένων, ἢ
 μηδ' ἔχων τὴν ἐξουσί-
 ας ἀσπιποιῆσαι ἢ ἀφε-
 ὄσῃ ἢ ἐλδύῃ ἐρεῖ εἶναι
 εἶται, μήτε θελέτω ἢ, μήτε
 φουδέτω ἢ τῶν ἄλλοις, εἰ δὲ
 μή, δ' ἐλδύειν ἀνάγκη.

CViusque dominus is
 est, qui ea que ipse vult,
 aut non vult, potestatem
 habet vel conservandi, vel
 eripiendi. Quisquis igitur
 liber esse volet, neque cu-
 piat quicquam, neque auer-
 setur eorum que penes alios
 sunt. Sin minus, servire ne-
 cesse erit.

Qua dantur, accipienda: qua negantur, non appetenda.

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Μεμνησο, ὅτι ὡς εὖ συμπο-
 σίῃ, δ' εἰ σε ἀνασπρέφραξ.
 ἀσπρέφραξ μόνον γέρονε πικρὰ σε;
 εἰλείνας τὴν χεῖρα, χρυσίως
 μεταλάβε. παρέρχεται; μή κή-
 τεχα. ἔτω ἤκει; μή ἐπίελα
 πόρρω τὴν ὄρεξιν, ἀλλὰ ἀπέ-
 ρθε, μέγρις αὐ γήνηται κατὰ σε.
 ἔτω πρὸς τέκνα. ἔτω πρὸς γυ-
 ναῖκα ἔτω πρὸς δόχας, ἔτω
 πρὸς πλῆθον, κ' ἴση ποτὲ ἄξιος
 τῶν θεῶν συμπότης. αὐ ἢ καὶ
 παρφθίντων σοι μὴ λάθῃς,
 ἀλλ' ὑπερίδῃς, τότε ἔ μόνον
 συμπότης τῶν θεῶν ἴση, ἀλλὰ κ'
 ἐνωτέρων. ἔτω γ' ποιῶν διο-
 γήνης κ' ἠράκλειδος, ἔ οἱ ὁ-
 δεorum modo, sed & imperij consors eris. Sic enim cum
 facerent Diogenes, Heraclitus, & similes, merito divi-
 ni vt

Memento sic in vita es-
 se versandum, tan-
 quam in conuiuio. Si quid
 circumferendo ad te perue-
 nerit, porrecta manu par-
 tem modeste capito. Præte-
 rit? Ne detine. Nondum ad-
 est? Ne longe appetitum ex-
 tēdito: sed exspecta, dum ad
 te perlatum fuerit. Sic erga
 liberos, sic erga coniugem,
 sic erga magistratus, sic erga
 diuitias si affectus fueris:
 aliquando dignus eris con-
 uiuio deorum. At vero si
 oblata etiam non acceperis,
 sed despexeris, non conuiua
 ni vt

ni vt erant, ita & diceban-
tur.

μοιοι, ἀξίως θεοί τι ἴσαν, κ
ἐλέγηθη.

*Humanitatis ita habenda ratio, vt animi tranqui-
llitas retineatur.*

CAP. XXII.

ΚΕΦ. κβ.

Cvm eiulantem quem-
piam videris in luctu,
siue peregre profecto filio,
siue rebus amissis: caue ne te
visum illud moueat, vt exi-
stimes versari eum in malis
ob externa. sed statim ipse
tecum distinguo, sitque in
promptu vt dicas: Istum af-
fligit non casus ille (alium
enim non affligit) sed con-
cepta de eo opinio. A cora-
tione quidem tua eius per-
turbationi subseruire, ne
dubita: atque adeo, si res ita tulerit, congemiscere. Cauebis
autem, ne intrinsecus etiam congemiscas.

Ο"ταν κλαίοντα ἴδῃς
ἐν πένθει, ἢ ἀποδημέ
τέχνῃ, ἢ ἀπολαλεχέτω ται
πρόσεχε μή σε ἡ φαντασία
αὐτοῦ, ὡς ἐν κακῷ ὄντι θε-
ῶν, τοῖς ἐκτός· ἀλλ' ὁ θυμὸς
διαρεῖ πρὸς σεαυτῶν, καὶ λέγει
ἔγω πρόσεχον, ὅτι τέτον θλίβει,
ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ πρὸς τέτον.
μῖζει μὲν τοι λόγῳ μὴ ὅκνη συμ-
πρὸς φέρεσθαι αὐτῶν· καὶ ἔγω τί-
χη, σιωπεῖσεν ἀξίαι. πρόσεχε μὲν
θεοῖ, μὴ καὶ ἔσωθεν σιωπεῖσεν ἀξίης.

Vita fabula Dei arbitrati peragenda.

CAP. XXIII.

ΚΕΦ. κγ.

Actorem esse fabule ta-
lis, qualis magistro
probata fuerit, te me-
mento: si brevis, brevis: si
longa, longæ. Si mendicum
agere te voluerit: fac eam
quoque personam ingenio-
se repræsentes. Ita si clau-
dum, si principē, si plebeiū.
Hoc enim tuum est, datam
personā bene effingere: eam
autem eligere, alterius.

Μενησο, ὅτι ὑποκριτῆς
εἰ δράματι θεοῦ, οἴου αὐτῶν
λη ὁ οὐδ' ἀπαλατῶν αὐτῶν βραχὺ,
βραχὺ θεοῦ αὐτῶν μακρὸν, μακρὸν
αὐτῶν πῶρον ὑποκρίνεσθαι σε θε-
λη, ἵνα καὶ τέτον, ὁ θυμὸς ὑπο-
κρίνη· αὐτῶν, αὐτῶν ἔρχοντα, καὶ
ιδιῶν τῶν σὸν γὰρ τοῦτ' ἐστὶ, τὸ δο-
θῆν ὑποκρίνεσθαι πρὸς σὺν κα-
λῶς· ἐκλέξασθαι εἰ αὐτῶν, ἀλλ' αὐ.

Vir prudens ex omni euentu fructum capiet.

Ζορεῖς ὄν μὴ αἰσιον κε-
 ραίῃ μὴ συμκρπαζέτω
 ἢ Τυνησία· ἀλλ' ὁ θεὸς διεί-
 ρασαυτῶ κ' ἕρε, ὅτε τῆ-
 ρι εἶδεν ἐπισημαίνεται,
 τῶ σωματίω με, ἢ τῶ
 ὄμα, ἢ τῶ δοξαρίω, ἢ
 νοίς, ἢ τῆ γυναικί. ἐμοί
 ἢ αἰσία σημαίνεται, ἐὰν
 ἐπὶ θέλω. ὅ, πρὸ αὐτῶτων, τα-
 θάινη, ἐπ' ἐμοί ἐστίν, ὡφρ δὲ
 θλώω ἀπ' αὐτῶ.

penes me est, fructum vt capiam.

SI coruus inauspicatum
 crocitarit, ne te visum il-
 lud moueat, sed ipse te-
 cum diuide statim, & dic:
 Nihil istorum mihi porten-
 ditur, sed aut corpusculo
 meo, aut reculae meae, aut
 existimationi, aut liberis,
 aut uxori. Mihi autem fau-
 sta omnia portenduntur, si
 ego voluero. Quicquid e-
 nim istorum acciderit, ex eo

Paria viribus suscipienda.

Α Νίκη τῶ εἶναι δυνάσασα,
 ἐὰν εἰς μηδέν αἰῶνα
 κατὰ θάλασσαν, ὅν ὅσα ἐστίν
 ἐπὶ σοι νικῆσαι.

I Nuietus esse potes, si in
 nullum certamē descen-
 das: quod vincere, tui arbi-
 trii non est.

1 *Qui omnia bona a seipso petit: is nec miratur
 quenquam nec inuidet ulli.*

2 *Vna ad libertatem via, rerum externarum de-
 spicientia.*

Ο Ρα μὴ ποτε ἰδὼν ἵνα παρ-
 πρῶμῶνον, ἢ μεγαλοδυ-
 ναμῶνον, ἢ ἀλλως δόδοκιμῶν.
 ἢ μεγαλοδύτης, ἢ τῆς φαντα-
 σίας σωματικῶν. ἐὰν γὰρ ἐν τοῖς
 ἐφ' ἡμῶν ἢ ἐπὶ αἰῶνα [ἀγαθῶ] ἀ-
 πειθῶς ἢ, ἢ τε ὁ φθόνος, ἢ τε ζη-
 λοτυπία χύραον ἔξει. σὺ δὲ αὐ-
 τὸς εἰς ἐρατηρῶς, εἰς πύρραυς ἢ
 ὑπατῶ εἶναι θελήσης, ἀλλ' ἐ-
 μulationis locum habebit: tuque ipse non imperator, non se-
 nator,

SI quem eximiis honori-
 bus affectum, aut am-
 pla potestate praeditum, aut
 alioqui florentem videris:
 vide ne quando beatum il-
 lum praedices, visorum im-
 petum secutus. Nam si in
 rebus nostrae potestati sub-
 iectis vis tranquillitatis con-
 stiterit, nec inuidia nec æ-
 mulatio locum habebit: tuque ipse non imperator, non se-
 nator,

nator, non consui esse voles, sed liber. 2 Ad eam autem rem via vnica est: eorum quæ in potestate nostra non sunt, contemptio.

λαύτηρ. μία δὲ εὐδὸς τῶν
[τέτο] ἑσθῆ, καὶ φέρουσιν τὴν
σὺν ἐφ' ἑμῖν.

1 Nemo laeditur, nisi a sese.

2 Mora iudicium confirmat.

3 Differ: habent parua commoda magna iora.

CAP. XXVII.

Memento, non cum verberet, autorem esse contumeliæ: sed opinionem de eis tanquam contumeliosis conceptam. Cum igitur te quispiam irritarit, opinione tua te irritatum esse scito. Quapropter in primis operam dato, ne visa tibi assensum extorqueant. Nam si semel tempus & moram imperabis.

ΚΙΦ. κζ.

Μεμνηστ, ὅτι ἐχ' ὁλοδοκῶν τύπων ὑβρίζεις, ἀλλὰ τὸ δόμα τὸ πρὸς τῶν, ὡς ὑβρίζοντων. ὅταν ἐν ἐρεθίσῃ σέ τις, ἰδίῳ πῆ σή σε ὑπόληψις [ἐρεθίσκει] ἠρέθηκε. τοιζαροῦν ἐν πρῶτοις κερῶν, ἐπὶ τῆς φαντασίας μὴ συναρπαδιῶσαι. αὐτὸ γὰρ ἀπαξ ἄρον καὶ ἀγαθῆς τύχης, ῥᾶον κρατήσεσ σταντῆ.

impetraris: facilius ipse tibi

Præmeditatione malorum gliscunt animi.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. κη.

Mors & exilium, & omnia quæ in malis habentur, ob oculos tibi quotidie versentur: omniū vero maxime mors. Sic nihil vnquam humile cogitabis, nec impense cupies quicquam.

Θανατῶ, καὶ φυγῆ, καὶ πάντων τὰ δεινὰ φαινόμενα, πρὸς ὀφθαλμῶν ἔσω σοι καθ' ἡμέραν μέγιστα ἢ πάντων ὀθανατῶ. καὶ εὐδὲν εὐδέποτε ταπεινὸν ἐνθυμηθήσῃ, ἕτι ἀγαθὸ ἐπιθυμήσεις πνός.

1 Philosopho ludibria vulgi non curanda.

2 Constantia victoriam parit.

Φιλοσοφίας ἐπιθυμῆς; πα-
 ραφροσύνης αὐτόθεν, ὡς
 καὶ μελαγχολῶν, ὡς καὶ
 μαθησάμεν σε πολλῶν, ὡς
 ἐστὶν ἄλλων, ὅτι ἀνω φιλοσοφῶ
 ἡμῖν ἐπανεληλυθε, καὶ πόθεν
 ἡμῖν αὐτὴ ἔφρασε; σὺ δὲ
 μὴ μὲν ἀγῆς. τῶν δὲ βελτίων
 τοι φαινομένων οἰώμενος
 ἵπποκράτους θεοῦ τε ἡμῶν
 ταύτην τὴν [μετὰ] τάξιν. μέ-
 μνησο δὲ, ὅτι ἐὰν μὴ ἐμμείνης
 τοῖς αὐτοῖς, οἱ κατεμύωντες σε
 ὡς περὶ, ἔτι σε ὑπερὶ θαυ-
 μάζουσιν. ἐὰν δὲ ἡτήθῃς αὐ-
 τῶν, διὰ τοῦ ὡς σλήψῃ κατε-
 γέλωτα.

Si sapientiae studium sus-
 cipere cupis? Statim te
 para, quasi futurum sit
 ut deridearis: ut multi te
 subsannent: ut dicant, te su-
 bito philosophum existisse:
 ut rogent, unde super-
 cilium istud? Tu autem su-
 percilium ne habeto: ea ve-
 ro quae optima tibi videbun-
 tur, sicut enecto, quasi a Deo
 sis in ea statione collocatus.
 2 Caeterum memento, te, si
 in eodem statu permanse-
 ris, iis tandem admirationi
 fore, qui te prius deriserunt.
 Sin eis succubueris, duplici-
 ter fore deridendum.

In sua cuiusque virtutis conscientia acquiescendum.

Εάν ποτέ σοι γήνηται ἕξω
 στραφῆναι, ὡς τὸ [ἡρέθι-
 κε] βουληθῆναι δρέσαι τι, ἴσθι
 ὅτι ἀπώλεσας τὴν ἕσασιν. δὲ κ' ἔ-
 σου ἐν παντὶ, τῶ εἶναι φιλοσο-
 φῶ. εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλη, τῶ
 εἶναι σωτῆρ φάινε, καὶ ἰκανὸς
 ἔσθι,

Si quando acciderit ut fo-
 ras promineas, & alicui
 placere cupias: te de sta-
 tione tua deiectum esse sci-
 to. Quare in omnibus re-
 bus illud tibi satis sit, te es-
 se philosophum. Sin alicui
 etiam videri philosophus
 cupis: tibi videre, idque ti-
 bi satis esto.

*Philosophum vel in tenui fortuna multum prodesse
 rei publ. & virtute docenda, & exemplo morum
 suorum.*

*Ab unoquoque, non nisi ea postulanda, quae prae-
 stare & possit & debeant.*

IStæ cogitationes ne te crucient, fore vt sine honore viuas, & nullo sis loco. Nam si honore carere malum est: nihilo magis per alium in malo esse potes, quam in vitio. Nunquid igitur tui muneris est, imperio potiri? aut ad conuiuium adhiberi? Nequaquam. Qui igitur ea iam erit ignominia? Qui nullo vquam loco eris? quem in iis solis aliquem esse oportet, quæ penes te sunt, in quibus vel summo loco esse potes? At nihil opis amicis feres? quo pacto istud accipis? non argentum abs te habituri sunt? nec eos in Romanam ciuitatem ascribes? Et quis tibi dixit, ea penes nos esse, & non aliena munera? 2 Quis vero id alteri præstet, quo ipse careat? Parato ergo, aiunt, vt & nos habeamus. Si parare queo, conseruata verecundia, & fide, & animi magnitudine, vosque eius rei viam ostenderitis: parabo. Sin id postulatis, vt bona ego mea perdam, quo vos ea quæ in bonis non sunt acquiratis: videte ipsi quam iniqui sitis, & temerarij? Vtrum vero præoptatis?

ΟΥτί σε οί ἀλογοισμοί μὴ θλιβέτωσαν, ἅπμθη ἐγὼ βιώσωμαι, καὶ εὐδεις εὐδαμῆ. εἰ γὰρ ἀπμία ἐστὶ καὶ ἐν, & διώσωμαι ἐν κακῷ εἶναι. ἄλλον, ἢ μάλλον ἢ ἐν ἀγαθῷ. μή τι ἐν τῷ σὸν ἔργον εἶναι, τὸ [ἐξ ἀρχῆς] ἀρχῆς τυχεῖν; ἢ παρακληθῆναι ἐφ' ἐσίασιν; εὐδαμῆς. πῶς οὖν ἐπὶ τοῦτ' εἶναι ἀπμία; πῶς δὲ εὐδεις εὐδαμῆ ἔση, ὅν ἐν μόνοις εἶναι πνα δὲ τίς ἐπί σοι, ἐν εἰς ἐξέσι σοι εἶναι πλείου ἀξίω; ἀλλ' ἄ σοι οἱ φίλοι ἀδοήθητοι εἰσονται; τί λέγεις τὸ ἀδοήθητοι; οὐχ ἐξουσι παρὰ σου δεγύειον, οὐδὲ πολίτας ῥωμαίων αὐτοὺς ποιήσεις; τίς οὖν σοι εἶπεν, ὅτι ταῦτα τῶν ἐφ' ἡμῖν εἶναι, ἐγὼ δὲ ἀπλότεια ἔργα; τίς δὲ δύναι διώσεται ἑτέρω, ἢ μὴ ἔχει αὐτοὺς; κτήσωμαι ἐν, φασίν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἔχωμεν. εἰ διώσωμαι κτήσωμαι, τηρῶν ἑμαυτὸν ἀδήμονα, καὶ πισὸν, καὶ μεγαλόφρονα, δεικνύετε τὴν ὁδὸν, καὶ κτήσωμαι. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε πύραγα τὰ ἑμαυτῆ ἀπολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ μὴ ἀγαθὰ περὶ ποιήσῃτε, ὀρεῖτε ὑμεῖς, πῶς ἀνισί ἐστε, καὶ ἀγνώμονες. τί δὲ καὶ βούλειδε μάλλον; δεγύειον, ἢ φίλον πισὸν, καὶ ἀιδήμονα; εἰς τοῦτο οὐ μὲν [μάλλον σὺλ.] συλλαμβάνετε, καὶ μηδ' ὦν ἀποβαλῶ αὐτὸ, ταῦτα μὲν

ἴσασιν ἀξιούτε. ἀλλ' ἢ πα-
 τρισ, ὅσον ἐπ' ἐμοί, φησὶν, ἀβοή-
 θητος ἔσαι· πάλιν, ποίαν [κ]υ-
 πώτῳ βοήθειαν; [ἢ σο.] σοὺς
 ἐχ' ἐξείδιξέ σε, ἔτε βαλανεῖα; κ]
 τί τ' ἔσθ; ἐδὲ [κ]υ γὰρ ὑποδήματα
 ἔχει· ἀ τὸν σκυτέα; ἐδ' ὅπλα
 Διέ τὸν χαλκία; ἰκανὸν δὲ, ἐὰν
 ἔκαστος ἐμπληρώσῃ τὸ ἑαυτοῦ
 ἔργον. εἰ δὲ ἄλλον πινὰ αὐτῆ κα-
 τεσκοῦαζες πολίτῳ πρὸν κ]
 αἰδήμωνα, ἐδὲν αὐτῷ ὄφει-
 λες; ναί. ἐκροῦν ἐδ' εὖ αὐτὸς ἀ-
 ρωφελῆς αὐ εἶης αὐτῆ. τίνα ἔν
 ἔξω, φησὶ, χῶραν ἐν τῇ πόλει;
 ἴω αὐ δώμῃ φυλάττων ἄμα τὸν
 πρὸν κ] αἰδήμωνα. εἰ δ' ἐκεί-
 νῳ ὄφειλῆν βουλόμηνος, δόπο-
 βαλεῖς ταῦτα, τί ὄφειλ' αὐ
 αὐτῆ γλύσιο, ἀναίδης κ] ἀπισ-
 δόστοτελεστίς;

quis, habebō in vrbe? Quem poteris, integritate & vere-
 cundia conseruata. Sin illi profuturus, hæc abieceris: quis
 ei tui fuerit vsus, qui impudens & perfidus euaseris?

1 Inuidendum nemini gratulandum omnibus.

2 Beneficium vulgo propter officium datur.

3 Qui fructu caret, etiam sumtu & molestia caret.

ΚΕΦ. λβ.

CAP. XXXII.

Προεπιμήθη σου τίς ἐν ἐ-
 σίασέ, ἢ ἐν παροραγορῶ-
 σί, ἢ ἐν τῷ παρακληθῆναι εἰς
 συμβουλίαν; εἰ μὴ ἀχαρῆ ταῦ-
 τὰ ἐσὶ, χαίρειν σε δεῖ, ὅτι ἔτυχεν
 αὐτῶν ἐκείνου· εἰ δὲ κερκῆ, μὴ
 ἀχθῶ, ὅτι σὺ αὐτῶν σοκ' ἔτυ-
 χες. μέμνησο δὲ, ὅτι ἐδωάσθη,
 μὴ [ταῦτὰ] ταῦτα ποιῶν, ὡς

EST tibi prælatus ali-
 quis in conuiuio, aut
 salutatione, aut dandi con-
 silij officio? siquidem ista
 bona sunt, gratulari debes
 illi, cui ea contigerunt. Sin
 mala, ne doleas te in ea non
 incidisse: sed memento,
 cum ea non agas quibus illa
 parantur

stantur quæ in nostra potestate non sunt, fieri non posse ut eadem tibi tribuantur. 2 Nam qui valebit tantum is qui fores non frequentat, atque is qui frequentat? qui non affectatur, atque is qui affectatur? qui non laudat, atque is qui laudat? Iniustus igitur eris, & inexcusable, si non numerato eo pretio quo illa venient, gratis ea consequi te ostules. Age quanti venient lactucæ? Ponamus, obolo. 3 Si quis igitur obolo datum, lactucas acceperit: tu autem pretio non numerato, non acceperis: ne te deteriore conditione esse putes eo qui accepit. Vtenim lactucas habet ille, sic tu obolum id dedisti. Ad eundem quoque modum & hic se res habet. Non inuitatus es ad conuiuium alicuius? Nec dedisti quanti venit conuiuium. Vendit autem id conuiuator laudatione, vendit obsequio. Dato igitur pretium, quanti venit, si e re tua est. Quod si nec illa vis præstare, & hæc accipere: auarus es, & uacors. Nihil igitur cœnæ vice habes? Imo habes: non laudasti, quem noluisti: non tolerasti eius insolentiam & ingressu.

τὸ τυγχάνειν τῶν ὁσὶν ἐφ' ἡμῖν, τῶν ἴσων ἀξιούσας. πῶς γὰρ ἴσον [ἔχον δού.] δούαται, ὃ μὴ φοιτῶν ἐπὶ θύρας πινός, τῷ φοιτῶντι; ὃ μὴ παραπέμπων τῷ παραπέμποντι; ὃ μὴ ἐπαυῶν, τῷ ἐπαυῶντι. ἀδικεῖ οὐκ ἔστι, καὶ ἀπληθεῖς, εἰ μὴ ἀφείμεν ταῦτα, αὐτῶν ἐκείνα πιπράσκουται, ἀφείμεν αὐτὰ βουλήσῃ λαμβάνειν. ἀλλὰ πόσου πιπράσκονται θρίδακας; ὄβολου, αὐτῶν τύχη. αὐτῶν οὐκ ἔστι ἀφείμεν τὸν ὄβολον λάβῃ θρίδακας, σὺ δὲ μὴ ἀφείμεν μὴ λάβῃς, μὴ οἴου ἔλαττον ἔχειν τῷ λαβόντι. ὡς γὰρ ἐκείνος ἔχῃ θρίδακας, ἔτι σὺ ὄβολον ὁσὶν ἔδωκας. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐν ταῦτα. ἔτι παρεκλήθης ἐφ' ἐπίασίν ἡνος; ἔτι γὰρ ἔδωκας τῷ χαλουῶντι, ὅσον πωλεῖται τὸ δειπνον. ἐπαίνου δὲ αὐτὸ πωλεῖ, θραπείας πωλεῖ. ὁδὸς οὐκ ἔστι τὸ δειπνέον, εἰ σιτιστελεῖ, ὅσον πωλεῖται. εἰ δὲ καὶ κείνα θέλεις μὴ ἀφείμας, καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἀπληθεῖς εἶ, καὶ ἀβέλτερος. ἔστι δὲ ἐν ἔχεις αὐτῶν τῷ δειπνέοντι; ἔχεις μὲν ἔν, τὸ μὴ ἐπαυῶσαι τῶν, ὃν ὁσὶν ἔτελες; τὸ μὴ ἀναχρίας αὐτῶν ἐπὶ τῆς εἰσόδου.

De nostris casibus non secum iudicandum, ac de alienis.

ΤΟ βούλημα τῆς φύσεως
καταμαθεῖν ἔστιν, ἐξ ὧν ἔ-
λαφρομέτρησιν ἀλλήλους.
οἷον, ὅταν ἔγειθνος ἄλλο πτε-
δάριον καταάξῃ τὸ πτηριον,
πρόχρησθ' ἔστιν ὄφθως λίνγειν, ὅπ-
των γυνομήων ἔστιν. ἰσθι οὖν, ὅπ-
ἔστιν κῆ τὸ σὺν καταπύγῃ, ἔστιτον
εἶναι σε δεῖ, ὅποιον ἔτε κῆ ἔλλ-
λε καταπύγῃ. ἔτω μεταλίθει κῆ
ἐπὶ τὰ μείζονα. τέκνον ἄλλε τέ-
θηκεν, ἢ γυνή; ἔδ' εἰς ἔστιν ὅς σὺν
αὐτῷ εἶποι, ὅπ' ἀνθρώπων. ἀλλ'
ἔστιν ἀπὸ αὐτῷ ἔνθ' ὀποθάνη,
ὄφθως. οἶμοι, τίλας ἐγώ. ἐ-
χρῶ δὲ μεμνήσθ', ἢ πύχομεν,
πρὸ ἄλλων αὐτὸ ἀπέσαντες.

Naturæ propositum ei
his rebus, de quibu
nulla inter nos controuer
sua esse cognosci potest. Ex
est, si gratia: Si vicini pue
possibilem aut quid aliud cō
fregit, in promptu illud sta
tim est, ita fieri solere. Sciti
igitur, si & tuum cōfractur
fuerit, cundem esse te opoi
tere, qui fueris. cum frange
retur alienum. Sic transie
ista ad maiora. Filius alicu
us obiit, aut vxor? nemo e
quin dicat, humanum id e
se. Sin ipsi alicui id accide
rit: statim, Hei mihi, inquit
ō me miserum. Meministi

autem oportebat, vt affecti simus, cum tale quippiam d
aliis audierimus.

- 1 In nobis situm esse, ne opinione malorum perturbemur.
 - 2 Præmeditatio & præparatio diligens ignominiam caue.
- & pœnitentiam.

Ωσαύτως ὑποπὸς πρὸς τὸ ἄ-
ποτυχεῖν ἔκλειπται, ἔτως
οὐδὲ κακῶν φύσις ἐν χέσμα γί-
νεται. εἰ μὲν τὸ πῶμα σου ἔστι ἐ-
πίτρεπε τῷ [ἀπαντήσ.] ὑπαι-
τήσαντι, ἢ γὰν ἀκείεις αὐτῷ. ὅπ' δὲ σὺ
τὴν γνώμην τὴν σιαυτῷ ἐπι-
τρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα ἐὰν λοι-
δορήσῃται σοι, ἔραχθῇ ἢ ἐκείνη,
κῆ συγχωθῇ, ὅσκι ἀιχμῶν; τούτου
ἐνεκα, ἐκείσου ἔργου σκόπη τὰ
καθηγησόμενα, κῆ τὰ ἀχόλουθα
αὐτῷ, κῆ ἔτως ἔργου ἐπ' αὐτό. εἰ

Quemadmodum ab ei
randi causa meta no
ponitur: sic nec mali natur
in mundo existit. Quod
corpus quidem tuum ali
quis obuiο cuiquam permi
teret, indignareris: Tu vero
qui animum tuum cui libe
permittas, vt si conuitia ti
bi dixerit, perturbetur &
mœreat, nō erubescis. Quā
obrem cuiusq; rei antecel
sionibus & consecutionibu
considerati:

consideratis, sic eam aggredere & Alioqui primum alacriter eam suscipies: eorum nullo, quæ consequuntur, expenso post autem, turpitudine aliqua exorta, verè cunctabebis.

δὲ μὴ, τὴν μὲν ἀσκήτην ἀσκή-
τως [ἀρξῆς, ἅ τε μὲν]. ἤξει, μὴδὲν τῶν ἐξῆς ἐν τεθρηνημῶσι.
ἕσπερον δὲ, ἀναφανέντων ἡνῶν
αἰχρῶν, αἰχμηθῆση.

Temeritas lenitatis & inconstantia mater.

C A P. XXXV.

Κ Ε Φ. λ ε .

VIs Olympia vincere? Et ego mediufidius preclarū enim habetur. Sed cōsidera, quid antecedere, quid sequi soleat: atq; ita rem gerendam suscipito. Oportebit te conferuare ordinē: edere gratis: abstinere bellariis: exerceri necessario, & certo tempore: in æstu, in frigore: non frigidam bibere, non vinum nisi præfinito. Ad summam, tāquam medico, sic lanistæ te tradas oportet. Deinde in certamē descēdere: aliquando manum lædere, talum distorquere, multum pulueris deglutire: interdum flagris cædi, & vinci post hæc omnia. His omnibus consideratis, pugilū certamē suscipe, si lubet adhuc. Sin minus, vt pueri resilies: qui nūc pugiles ludūt, nunc tibicines, nunc gladiatores: iam tuba canunt, iam tragœdias repræsentant. Tu quoque sic, nunc pugil, mox gladiator, postea orator, demum philosophus: toto autem animo nihil. sed

Ο Ε λεις ἑλύμπια νικῆσαι; κερὰ, ἢ τὰς θεὰς· κερὰ ψὸν γὰρ ἔστιν. ἀλλὰ σκόπη καὶ τὸ κερὶ γὰρ μῦθος, ἔτι ἀσκήσει καὶ ἕτως ἄπει [ἔπειτα] τῶν ἔργων. δεῖ σ' ἀσκήσειν, ἀνυγκροτοφῆν, ἀπέχεσθαι πεμμάτων, γυμνάσεισθαι ἀσκήσει, ἐν ἡμέρᾳ πεταρῶν, ἐν καύματι, ἐν ψύχει, μὴ ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχε· ἀπὸ τῶν, ὡς ἑαυτῷ παροδεδωκέναι σεαυτὸν τῷ ἐπιστάτῃ, εἶτα [ἐν τῷ ἀγῶνι παρέχει.] εἰς τὸν ἀγῶνα περέρχεσθαι. ἔστι δὲ ὅτε χῆρα [λαβεῖν] βαλεῖν, σφύρα σφύρα, πολλὰ ἀφ' ἑαυτοῦ κερὰ πεινῆ· ἔστι δὲ ὅτε κερὰ θηῶν, καὶ μετὰ [τῶν πάντων] τῶν πάντων νικηθῶν. τῶν πάντων ἐπισκοψάμενος, ἐὰν εἴ τι γένηται, ἔρχετο ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν, εἰ δὲ μὴ, ὡς τὰ παιδία ἀνασραφήσει. ἀ νῦν μὲν παλαιαῖς πάσι, νῦν δὲ αὐληταῖς, νῦν δὲ μνομάχοις, εἶτα σαλπικῆς, εἶτα τραγωδίας ἕτω ἔτι, νῦν μὲν ἀθλητῆς, νῦν δὲ μνομάχος, εἶτα ῥήτωρ, εἶτα φιλόσοφος· ὅλη δὲ τῇ ψυχῇ ἔδεν, ἀλλ' ὡς πῆχθος, πᾶσαν θείαν, [ἢ] ἐαυτοῦ μιμή. καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου σοὶ δέξομαι, ἔτι καὶ μετὰ σκίψεως ἤλθεις ἐπὶ π,

EPICTETI

- 1 Religionis caput, in gubernatione diuina rerum humanarum acquiescere.
- 2 Religio eorum nulla, qui felicitatem in bonis animi non constituunt.
- 3 Vbi utilitas, ibi pietas.
- 4 Ritum patrium veritati anteponit.

ΚΕΦ. λη.

CAP. XXXVIII.

ΤΗΣ παρὰ τὰς θεὰς δού-
 λείας, ἰδιόθεν ἑκαστῶν
 ἄλλοι ἐσὶν, ὁρῶντες ἡλικίαν
 καὶ αὐτῶν ἔχον, ὡς ἐν τῶν, καὶ
 διοικητῶν τὰ ὅλα καὶ ἄλλως καὶ
 διοικῶν· καὶ συντείν εἰς τὰ
 κατὰ τὰς ἐνάμ, τὸ πείθειν αὐ-
 τοὺς, καὶ εἰκὸν πᾶσι τοῖς γινόμενοις,
 καὶ ἀπολαβεῖν ἐκείνους ὡς [ἐπὶ]
 ὑπὸ τῆς ἀρετῆς γινόμενους ἐπιτε-
 λαμένοις. ἔγω γὰρ ἔτε μέμνη
 ποτέ [τὰς θεὰς] τοῖς θεοῖς, ἔτε
 ἐγκαλέσας ὡς ἀμελῆς. ἄλ-
 λως [δὲ] τε ἐχούσιον τε τὸ γί-
 νεσθαι, ἐὰν μὴ δόξης τῶν ἄλλων
 ἐφ' ἡμῖν, καὶ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μέ-
 νοις θῆς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν.
 ὡς αὖτε ἢ ἐκείνων ὑπολάβης
 ἀγαθὸν ἢ κακόν, πᾶσι ἀνάγκη,
 ὅταν δόπου γινώσκῃς ἢ γέλης, καὶ
 παρὰ τὴν ἡμῶν οἷς μὴ γέλης, μέμ-
 νησάσῃ σε, καὶ μίσην τὰς ἀ-
 πίεσ. πέφυκε γὰρ παρὰ τῶν πᾶν
 ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φαινό-
 μενα, καὶ τὰ αἰτία αὐτῶν, φύσιν
 καὶ ἐκ τῆς ἐνάμ· τὰ δὲ ὠφέλιμα,
 καὶ τὰ αἰτία αὐτῶν, μετρίαν καὶ
 [πεθαυμακίαν] τεθηπείαν. ἀ-
 μήχανον οὖν, βλάπτουσαν ἢ να-
 οῖον, χαίρειν τῶν διοικητῶν
 causas eorum persequantur & admirentur. Nulla igitur ra-
 tio est,

1 R eligionis erga deos
 immortales precipuū
 illud esse scito, rectas de eis
 habere opiniones: vt senti-
 as, & esse eos, & bene iusteq;
 administrare vniuersa: pa-
 rendum esse eis, & omnibus
 iis quæ fiant acquiescendū:
 & sequenda vltro, vt quæ a
 mente præstantissima regā-
 tur. Sic enim nec inculabis
 eos vnquam, nec ab eis ne-
 gli te conquereris. Aliter
 autē id fieri nequit, quam
 si iis quæ in potestate nostra
 non sunt, relictis, tam bona
 quam mala, in iis quæ in no-
 bis sita sunt collocaris. Nam
 si quid illorum senseris esse
 bonū aut malum, aliter cer-
 te fieri non poterit quin cū
 iis frustratus fueris quæ vel-
 les, & in ea quæ nolles inci-
 deris, & culpes & oderis illa-
 rum reiū auctores. Illud e-
 nim natura est insitū omni
 animantium generi, vt ea
 quæ nocitura videantur, eo-
 rumq; causas, fugiant & a-
 uersentur: contra, vtilia, &
 ratio est,

est, vt is qui noceri sibi
 stat, eo lætetur, quod no-
 te videatur: vnde etiam
 so damno vt gaudeatur,
 si nequit. Hinc fit, vt &
 tri filius conuictetur, cum
 quæ in bonis habentur,
 io non impertietur: & il-
 deit quod interfecti oleum
 Po-licem bellum con-
 tant, quod bonum exulti-
 abant imperium. Hac de
 uis deos execratur agri-
 ala, ob hoc nauta, ob hoc
 mercator, ob hoc ij, qui libe-
 os & vxores amittunt: Nam
 ubi utilitas, ibi etiam est
 ietas. Quamobrem qui id
 at operam, vt sic & appetat
 & auersetur, quemadmo-
 lum decet: is eadem opera
 & pietati dat operam. 4 Li-
 bandum autem, & sacrifi-
 candum, & offerendæ primitiæ sunt vnicuique, ritu pa-
 trio, caste, non luxuriose, nec indiligenter, nec sordide, nec
 supra facultates.

βλάβειν. [ὅσπερ] ὅθεν κ' ἔ
 τῆ τῆ βλάβῃ χαίρειν, ἀδωάθη.
 [ἐνθεν] ὅθεν καὶ πατὴρ ἰσὺ ἡ
 λοιδορεῖται, ὅταν τ' ὀδυρωῶτων
 ἀγαθῶν εἶναι, τὰ ποιοῖ μὴ με-
 ταστῆ. Ἐ πολυεὶκλυ κ' ἐπεο-
 κλέα τ' ἔθ' πολέμους ἀκλήλους
 ἐποίησε, ἔ ἀλαθὸν οἰεῖται τὴν τυ-
 ραννίδα. Δ' ἔ τ' ὁ γεωργὸς λοι-
 δορεῖ τὸς θεῶς, Δ' ἔ τ' ὁ ναύ-
 τας, Δ' ἔ τ' ὁ ἔμπορος, Δ' ἔ τ' ὁ
 τ' οἱ ἐσ' ἡνωσῆας κ' τὰ τέκνα
 [ἀπολλῶντες] ἀπολλῶντες. ὅπερ γ' ἔ
 ἔ συμφέρον, ἐκείν' τὸ ὀσεῖος.
 ὡς δ' εἶ, ἔ ἐκκλίνειν, ἐν τῷ αὐτῷ
 κ' ὀσεῖας [ἐπιμελεῖται] ἐπι-
 μελεῖται. πᾶν δ' ἐν δὲ κ' ἡνείκεν, κ' ἔ
 ἀπὸ ἡρώδ' κ' τὰ πάτρια, [ἐκεί-
 σοτε] ἐκείσοις περὶ κ' κ' ἡνείκεν,
 κ' μὴ ἐπισσευεμῶς, μηδὲ ἀμε-
 λῶς, μηδὲ γλίσχρως, μηδὲ ὑπερ-
 δωῖα μιν.

- 1 Vates consulendi non de officio, sed de quarundam actio-
- 2 Quouis euentu sapiens recte utitur. (num euentu
- 3 Officii ratio pericula & incommoda facit leniora.

CAP. XXXIX.

ΚΕΦ. λθ.

AD vatem accessurus,
 memeto te negotij e-
 uentum ignorare: sed ea de
 causa adesse, vt eū e vate co-
 gnoscas. Quale autē id esset,
 utiq; cum venires, sciuisti,
 siquidem philosophus fue-
 ris. Nam si ex eorū numero
 fuerit, quæ in nostra potestate nō sunt: nec bonū esse, neque

Οταν μανθῆκῃ περὶ τῆς, μέ-
 μνησθ' ὅτι μὴ, ὡς δὲ τὸ βῆσε-
 ται, ἐκ οἴδας, ἀλλὰ ἡκεις ὡς ἀπὸ
 τ' μάντεως ἀποπύσο ἄρμος. ὅπου
 ὄν δ' ἐκ εἶσι, ἐλπίλυθας εἰδῶς, εἰ-
 περ εἰ φιλόσοφος. εἰ γ' εἶσι ἡ τ' ἐκ
 ἐφ' ἡμῖν, πᾶσα ἀνάγκη μήτε
 ἀλαθὸν αὐτὸ εἶναι, μήτε κακόν.

ἢ φέρε ἔν ποθὲς τὸν μάντιν, ὁ-
 ρεῖν, ἢ ἔκκλισιν. εἰ δὲ μὴ, τρέ-
 μων αὐτὸν ποθὲς ἀλλὰ διεγνω-
 κῶς, ὅτι πᾶν τὸ ἀποθεσόμενος,
 ἀλφειοφρον, καὶ ἔδ' ἐν ποθὲς σε.
 ὁποῖον δ' αὖ ἦ, (ἔσα γ' αὐτῷ
 χεῖρα καὶ ὡς) καὶ τὸ ἔθ' ἐθεις
 κωλύσθαι ῥῶν ἔν, ὡς ἐπὶ συμ-
 βόλως ἔρχου τὴς θεοῦς. καὶ λοι-
 πόν, ὅταν τί συμβέβησθαι, μέμ-
 νησθαι πῶς συμβέβησθαι παρ' ἐλα-
 τῶν, ὡς πῶν παρ' ἀκροῦ τῆς ἑ-
 θήσεως. ἔρχου δὲ ἐπὶ τὸ μαν-
 τεία, καὶ τῶν ἡξίς Σωκρά-
 τῆς, ἐφ' ὧν ἡ πᾶσα σκέψις τῶν
 ἀναφορὰν εἰς τῶν ἔκδοσιν ἔχθαι,
 καὶ ἔτε ἐκλόγη, ἔτε ἐκ τέχνης
 ἴνδὸς ἀλλῆς ἀφορμῆ διδόνται
 ποθὲς τὸ στωιδεῖν τὸ ποθεῖμε-
 νον. ὡς ὅταν δὲ συγκινδωδύ-
 σαι φίλῳ, ἢ πατρὶδι, μὴ μαν-
 τεία, εἰ συγκινδωδύτεον. καὶ
 γ' αὖ ποθείη σοι ὁ μάντις,
 φαῦλα γεγενῆσθαι τὰ ἱερά, δῆλον
 ὅτι ὁ θάνατος σημαίνεται, ἢ
 πῆρωσις μέρους σώματος, ἢ φυ-
 γή. ἀλλ' [ἐνὶ λόγῳ] ἐνὶ λόγῳ,
 καὶ σὺ τούτοις παρὶσταται τῷ
 φίλῳ καὶ πατρὶδι συγκινδωδύ-
 ειν. τοιγαροῦν τῷ μείζονι μάν-
 τῆ ποθείη τῷ πυθίῳ, ὅς ἐξέβα-
 λε τὸ ναοῦ, τὸν ἔ βοήθησαν
 ἀναρρυθμῶ τῷ φίλῳ.

Nam si tibi vates prædixerit, exiſta infauſta eſſe: mortem ſi-
 gnificari conſtat, aut alicuius membri truncationem, aut
 exilium. Sed ratio tamen ſubeſt, & cum his illud etiã con-
 iungitur: vna cum amico & patria periculũ eſſe ad eundem.
 Quamobrẽ ad maiorẽ venito vatem Pythiũ: qui templo e-
 iecit eum, qui amico in vitæ periculo non ſuccurriſſet.

malum, omnino eſt neces-
 ſe. Noli igitur ad vatem af-
 ferre vel appetitionem, vel
 auerſationem: alioqui tre-
 mens eum n accedes. 2 Sed il-
 lud conſtitutum eſſe oportet,
 nihil inter quemuis e-
 ventum, & intereſſe: neque ad
 te attinere eum, cuiuſcun-
 que modum. Licere nimirum
 e. o recte uti, neque in eo ti-
 bi fore quenquam impedi-
 mento. Magno igitur ani-
 mo Deos, vt conſiliarios, ac-
 cedito. Deinde, ſi quid con-
 ſilij datum fuerit, memento
 quos in conſilium adhibue-
 ris: & quorum, niſi parue-
 ris, auctoritatem ſis negle-
 cturus. Sic autem ad ora-
 culum accipiendum accedi-
 to, quemadmodum Socratẽ
 placebat, iis videlicet de re-
 bus, quarum tota conſide-
 ratio refertur ad euentum:
 & in quibus nec ex ratione,
 nec ex arte alia ſuppentunt
 occaſiones, ad id quod pro-
 poſitum eſt, conſideran-
 dum. Quum igitur vel ami-
 cus, vel patria cum periculo
 defendẽdo erit: noli conſu-
 lere vate, ſintne defendẽdi!

Constituendum, quos nos, & quales esse velimus.

CAP. XL.

Ræscribe iam tibi formam quandam, & lem, quã custodias: quam & ipse tecum, & in consiliis hominũ obserues.

Lingua moderandum.

CAP. XLI.

AC maiori quidem ex parte silentium prætur: aut necessaria dicantur, eaque paucis. Raro autem, cum se obtulerit occasio, ad dicendum veniemus, sed non quiduis dicemus: non de gladiatoribus, non de ludis Circensibus, non de uigilibus, non de cibis aut potationibus, quæ res passim inculcantur. In primis autem de hominibus cum uerba fiunt, ne eos vel laudemus, vel cõparemus, caueatur.

Castigandi futiles.

CAP. XLII.

Quod si potes, familiarium tuorum sermones, tuis sermonibus, eo quo decet traducito. Sin a peregrinis circũuentus fueris, taceto.

Risus.

CAP. XLIII.

Risus ne sit multus, nec rob multa, nec effusus.

ΚΕΦ. μ.

Τὰ ξοῖν ἰνὰ ἤδη χαρὰ κλήροσσω τῶν, καὶ τύπον, ὃν φυλάξῃς ἐπὶ τε σεαυτῷ ὦν, καὶ ἀνθρώποις ἐπιτηχεύων.

ΚΕΦ. μα.

ΚΑὶ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω, ἢ λαλείσθω τὰ ἀνάγκησ, καὶ δι' ὀλίγων. σπανίως δὲ ποτε καὶ ἄλλο παρακλεχθῆναι ἐπὶ τὸ λέγειν πὶ ἕξομην· ἀλλὰ πρὸς ἑδένος τῶν τυχεύων, μὴ πρὸς μονομάχων, μηδὲ ἰπποδρομίων, μὴ πρὸς ἀθλητῶν, μὴ πρὸς βρωμάτων ἢ πομάτων τῶν ἐκασταχῆ λεηρομίων. μάλιστα δὲ, μὴ πρὸς ἀνθρώπων λέγοντες, ἢ ἐπιμνησύντες, ἢ συγκρίνοντες.

ΚΕΦ. μεβ.

ΑΝ μὲν ἔν οἷός τε ἦς, μετὰ γε τοῖς σοῖς λόγους τῆς τῶν σιωπόντων ἐπὶ παροσῆκον· εἰ δὲ ἐν ἀλλοφύλοις ἀποληφθεὶς τύχης, σιώπη.

ΚΕΦ. μγ.

Γέλως μὴ πολὺς ἔστω, μηδὲ ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνειμῆσοσ.

Vsuiurandum.

ΚΕΦ. μδ.

CAP. XLIII.

Ορκον παραίτησον, εἰ μὲν οἶδόν τε, εἰς ἅπαν εἰ ἢ μὴ, ἐκ τῶν ἐόντων.

Vsuiurandum recusa, si fieri potest, omnino: si minus, quantum potes.

Conuiuia.

ΚΕΦ. με.

CAP. XLV.

Εὐθείας ζῆς ἔξω καὶ ἰδιωλικαῖς, διακρίτου. ἐὰν δὲ ποτε γήνηται κωρὸς, ἐν τεταύταις σαιή [αἰσχυρῇ] αἰσχυρῇ, μήποτε ἄρα υπορρῦνῃς εἰς ἰδιωπισμὸν. ἰδοὺ γὰρ, ὅτι ἐὰν ὁ ἑταῖρος ἢ μεμολυσμένος, καὶ τὸν σωματικὸν βόμβρον αὐτῷ μελιωτάδ ἀνάγκη, καὶ αὐτὸς ὦν τύχης κωρὸς.

Conuiuia externa & popularia deuita. Sed si quando tulerit occasio, animaduersio excitetur, ne forte in vulgarem consuetudinem prolabar. Scito enim, si sodalis pollutus fuerit, eum etiam quem is attigerit, necessario pollui, et si purus ipse fuerit.

Vsui, non luxui seruiatur.

ΚΕΦ. με.

CAP. XLVI.

Τὰ πρὸς τὸ σῶμα, μέχρι τῆς χρείας ψυχῆς παραλαμβάνειν οἷον τροφὰς, πόμους, ἀμπεχόνων, οἰκίαν, οἰκετίαν. τὸ δὲ πρὸς δόξαν, ἢ περὶ βλῶ, ἅπαν ἀείρεαφι.

Quæ corpori seruiunt, quatenus animo sunt vsui: veluti cibi, potus, amictus, ædes, seruitium. Quicquid autem ad ostentationem aut delicias attinet, repudiato.

Castitas sine ostentatione & acerbitate.

ΚΕΦ. μεζ.

CAP. XLVII.

Πρὸς ἀφροδίσα, εἰς δύναμιν, ὡς γάμος καθαρώτερον. ἀπλομῶν δὲ, ὡς νόμιμον ἐστὶ, μεταληπτόν. μὴ μὲν τοὶ ἐπαχθῆς γίνετοῖς χρωμῶσις, μηδὲ ἐλαγκηκός· μηδὲ

Are venerea, quantum fieri potest, ante nuptias purus esto. Sin attigeris, ea legitime vtendum. Ne tamen iniquus sis iis qui illa vtuntur, neque

arguas: neque passim ias,
te ea non uti.

πολλὰ χεῖρὸν ὅτι αὐτῷ ἐχθρῷ, περιφέρει.

Maledicta negligenda.

CAP. XLVIII.

ΚΕΦ. μη.

Quis nuntiarit, quendam tibi maledicere: neuta quæ dicta sunt, sed responde, Eum nescisse cæca tua vitia. nam alioquin illa sola fuisse dictum.

Εἰς σοὶ ἀπαρξείλη, ὅτι ὁ δ' εἰνά σε κακῶς λέγει, μὴ δόλοισιν ἄλλ' ἀπολογεῖται ὡς πρὸς τὰ λεχθέντα. ἀλλ' ἀποκρίνου, ὅτι ἡ γνώμη γὰρ πρὸς ἄλλα ὡς σὸν ἔλαμψε κακῶς, ἐπεὶ ὅσα αὐτῷ τὰ μέγιστα ἔλεγε.

Spectacula tranquillo animo videnda.

CAP. XLIX.

ΚΕΦ. μθ.

Heatra frequētare nō est necesse: sed si quando tempus tulerit, te nulli si tibi ipsi studere appareat. hoc est, ea duntaxat fieri elis, quæ fiunt: & eum solum vincere, qui vincit. Sic nim non impedieris. Clamore autem, aut arrisione, ut longiore commotione venitus abstineto. Ac post illicessum, ne multum de iis quæ acciderūt disputa, cum nihil ad tui correctionem faciant. Alioqui ex eo apparebit, te spectaculum esse admiratum.

Εἰς τὰ θέατρα πολὺ παρῆναι, ὅσα ἀναγκαῖον εἰδέποτε καιρῶς εἶη, μηδενὶ ἀπαρξείων φαίνεσθαι ἢ σεαυτῷ. τὰ τέστι, θέλει γίνεσθαι μέγιστα τὰ γενέμενα, καὶ νικῶν μέγιστον τὸν νικῶντα. ἔπειτα γὰρ ὅσα ἐμποδισθήσονται. βοῆς δὲ καὶ ἔπιγελαῖν ἡνι, ἢ ἐπιπολὺ ἐπικινεῖσθαι, παντελῶς ἀπέχεσθαι. καὶ μετὰ τὸ ἀπαρξείων, μὴ πολλὰ πρὸς τῶν ἡμιόμων ἀλλοτρίων, ὅσα μὴ φέρει ὡς πρὸς τὴν σὴν ἐπανόρθωσιν. ἐμφανέται γὰρ ἐκ τούτων, ὅτι ἐθαύμασας τὴν θέαν.

Recitationes poematum & orationum ἐπιδεικτικῶν.

CAP. L.

ΚΕΦ. ν.

Ad recitationes ne veni, neq; facile accede.

Εἰς ἀκροάσεις πᾶν μὴ ἔρχεσθαι, μηδὲ ῥαδίως πάσχειν.

παλαιῶν δὲ τὸ σεμνὸν, καὶ δύσ-
θῆς, καὶ ἀμειψαχθεῖς φύ-
λασσε.

Sin accesseris, grauitatem &
constantiam tuere: & id v-
na caue, ne cui sis molestus

In congressibus grauium virorum exemplis innitendum.

ΚΕΦ. ν α.

CAP. LI.

Οταν πινὶ μέλλῃς συμβάλλ-
λειν, καὶ μάλιστα τῶν ἐν
ὑπεροχῇ ἡ δόξωτων, πρὸς αλε-
σωτῶν, τί αὐτὸν ἐποίησεν ἐν τῷ
Σωκράτους ἢ Ζήνωνος καὶ ἄλλοι-
σῶν ἡρώτων, καὶ ἄλλοι-
σῶν ἡρώτων, καὶ ἄλλοι-
σῶν ἡρώτων.

Cum aliquid negotii ti-
bi futurum est cum ali-
quo, ex proceribus præfer-
tim: ipse tibi proponite
quid in ea re facturus fuit
Socrates, aut Zenon. It
fiet, vt te ratio non deficiat
quid quod obiectum fue-
rit, rite administres.

Difficiles magnatum aditus ferendi.

ΚΕΦ. ν β.

CAP. LII.

Οταν φοιτῆς πρὸς ἕνα
τῶν μέγα δυνατῶν,
πρὸς αλε, ὅπου οὐχ ὑπάρχει αὐτὸν
ἔνδον, ὅτι ἀπικλείσθῃ, ὅπου ἐκ-
παχθήσουσιν αὐτῷ αἱ θύραι, ὅτι ἐ-
φρονεῖ σου καὶ οὐ τῷ ἑαυτοῦ ἐλ-
θεῖν καθήκη, φέρε τὰ γινώ-
σκειν, καὶ μηδέποτε εἰπῆς αὐτὸς
πρὸς σεαυτὸν, ὅτι ἄλλοι-
σῶν ἡρώτων, καὶ ἄλλοι-
σῶν ἡρώτων, καὶ ἄλλοι-
σῶν ἡρώτων.

Cum ad magnatum ali-
quem iturus es, propo-
nito tibi, fore vt eum dom-
non inuenias, vt inclusu-
sit, vt occludantur tibi fo-
res, vt ille te negligat. Quoc-
si hoc rerum statu venire
decuerit, ea feras quæ fiunt
neque ipse vnquam tecum
dicas, non fuisse tanti. Id e-
nim plebeiū est, & eius qu-
res externas calumniatur.

Περὶ ἀπολογίας vitanda.

ΚΕΦ. ν γ.

CAP. LIII.

Εν ταῖς ὁμιλίαις ἀπέσω, τὸ
ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ ἔργων ἢ
κινδύων ἐπὶ πολὺ καὶ ἀμέτρως
μεμνηθῆς. οὐ γὰρ ὡς σοὶ ἢ αὐτῷ ἐστὶ
τὸ τῶν ἑαυτοῦ κινδύων μεμνηθῆς,

In familiaribus congres-
sibus absit facinorum aut
periculorum tuorum proli-
xa & immodica commemo-
ratio. Nec enim, vt tibi iu-
cundum

adum est tuorum certanum meminisse: sic & a suaue est, ea quæ tibi acciderunt audire.

οὐτω καὶ τοῖς ἄλλοις ἰδοὺ ἐστὶ τὸ τῶν σοὶ συμβεβηκότων ἀκούειν.

Risus non mouendus.

CAP. LIIII.

ΚΕΦ. 101.

Ab sit illud etiam, ne risum moueas. Nam is asmodi locus est, e quo oculiuis sit in plebeium orem lapsus: eamque vim bet, vt tui obseruantiam uile apud familiares diminuat.

Ἀπέσω δὲ καὶ τὸ γέλωτα κινεῖν· ὀλιγοῦ χρόνου γὰρ ὁ τὸ πρὸ εἰς ἰδιωτισμὸν, καὶ ἄμα ἰκενὸς τῶν αἰσῶ τῶν πρὸς σὲ τῶν πλησίον αὐτίκα.

Obscœnitas fugienda.

CAP. LV.

ΚΕΦ. 102.

Ericulosum est etiam, ad orationis obscœnitatem progredi. Cum igitur le quippiam inciderit: aut si feret opportunitas) oburgabis eum, qui sermonem iniecerit: aut taciturnitate saltem & rubore vulque ostendes, eam orationem tibi displicuisse.

Ἐπιφαλῆς δὲ, καὶ τὸ εἰς αἰσχρολογία ἀποβῆναι ὅταν οὐκ ἢ συμβῆ τοῖς ἄλλοις, αὐτὸ μὲν εὐκαίρην ἢ ἐπιπολιξοῦ τῶν πρὸ ἐλθόντι· εἰ δὲ μή, τὰ γε δόξια πῆσαι, καὶ ἐρυθρίασαι, καὶ σκυθρωπῆσαι, δηλὸς γίνεσθαι δυχεραίνων τῶν λόγων.

Voluptatem contemnere quam capere prestat.

CAP. LVI.

ΚΕΦ. 103.

Si voluptatis alicuius imaginem animo conceperis, moderare tibi, ne ab a mouearis: sed & rem exanina, & tibi ipse deliberantipræbe spatium. Deinde triusque temporis memēo, tum eius quo voluptate uerfrueris, tum eius quo uercepta iam voluptate doebis, teque ipse obiurgabis,

Ἐὰν ἡδονῆς ἕνεκα φαντασίαν λάβῃς, [καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν ἄλλων φήλασσε.] φύλασσε σαυτὸν, μὴ συναρπαδῆς ὑπὸ αὐτῆς. ἀλλ' ἐκδέξασθαι [τε] σὲ τὸ πρὸς ἄλλους, καὶ ἀναβολῶν ἕνεκα πρὸς σαυτὸν λάβε. ἔπειτα μνήσθητι ἀμφοτέρων τῶν χρόνων, καθ' ὃν τε δόξα αὐτῆς τῆς ἡδονῆς, καὶ καθ' ὃν δόξα αὐτῆς ὑστερον μετανοήσῃς, καὶ αὐτὸς σε-

αὐτὰ λαιδότηση, καὶ τῆτοις ἀπί-
 θες, ὅπως [ἀπιχόμενος χαρήση]
 ἀποχόμενος χαρήσης, καὶ ἐπαυ-
 νήσης αὐτὸς ἑαυτὸν. εἰ αὖ δέ σοι
 καιρὸς φανῆ ἄψαυτος ἔργου,
 πῶς σε μετὰ [ἠτήρησεν] νικήσῃ
 σε τὸ πρῶτον αὐτῷ, καὶ ἡδὴ, καὶ
 ἐπαυγῶν. ἀλλ' ἀντιτίθῃ, πῶς ὡ
 ἄμεινον τὸ σωθεῖναι [σωτῆ
 ταύ.] ταύτῃ τῷ νικῶν νενι-
 κηθήσῃ.

atque his illa confer. Si al-
 stinueris, fore ut gaude-
 teque ipse collaudes. Qu-
 si tibi suscipiendæ rei vid-
 bitur esse tempus, caue-
 te vincant eius blanditiæ
 & suauitates, & illecebræ
 sed illud oppone, quan-
 præstantior sit talis victo-
 conscientia?

Officio, non vulgi sermonibus moueri debemus.

ΚΕΦ. νζ.

CAP. LVII.

Οὐταὶ δὲ διαγνῶντες, ὅτι ποιη-
 τέον ἐστὶ ποιῆσαι, μηδέποτε
 φύγῃς ὀφθῶναι πρῶτον αὐτὸ,
 καὶ [ἀλλοῖόν τι] ἀλλ' οἷόν τι οἱ
 πολλοὶ μέλλωσι πρὸ αὐτῷ ὑπο-
 λαμβάνειν. εἰ μὲν γὰρ ὁρθῶς
 ποιῆς, αὐτὸ ἔργον φύγῃ· εἰ ὅ
 ὀρθῶς, ἢ φοβῆται τὸς ἐπιωλήξον-
 τας ὁρθῶς,

Cum facis aliquid, quod
 faciendum esse statu-
 sti, nunquam recuses int-
 id agendum conspici: tan-
 et si futurum est, ut vulgi
 de eo secus iudicet. Nam
 perperam facis, rem ipsa
 fuge. Sin recte, quid eos vi-
 reris qui non recte repræ-
 hendunt?

1 Non priuata libidini, sed communitati seruiendum.

2 In conuiujs seruanda modestia.

ΚΕΦ. νη.

CAP. LVIII.

Ὡς τὸ, ἡμέρα ἐστὶ, καὶ νύξ
 ἐστὶ, πρὸς μὲν τὸ διεξου-
 γνῶναι μετὰ τὴν ἑξῆς ἀξίαν,
 πρὸς λείπει [πρὸς δὲ τὸ συμ-
 πτωλεγεμένον (ἡ σωτηριεπὴς)
 ἀπαξίαν· ἔτι καὶ τῶν πρῶτοι-
 μένων τὰ μείζονα εἶναι, πρὸς
 μὲν τὸ σῶμα μετὰ τὴν ἑξῆς ἀξί-
 αν, πρὸς ὃ τὸ κρινόν.] δὲ τὸ κρι-
 νόν ἐν ἐσιάσει, οἷον μὴ φυλάξαι,

1 V T hoc pronuntiatum
 Dies est, & Nox est
 magnam habet in seiur-
 ctione vim, in coniunctio-
 ne vero profus nihil vale-
 sic maxima quæque ex ii-
 quæ apposita sunt arripere
 ut respectu corporis magn-
 est momenti, ita si commu-
 nitas cōuiuij spectetur, ma-
 gn-
 ua e

et alicuius : memento, quæ apposita sunt retium, quod ad corpus atnet, considerandum esse: id & eam quæ conuiuatori ebetur, reuerentiam esse conseruandam.

ἀπαξίαν ἔχει. ὅταν αὐτὸ σκευασθῆς ἐπέξω, μέμνησο, ἐμόνον τιτὸν πρὸς τὸ σῶμα ἀξίαν τῶν παρεκκευμένων ὄραν, καὶ καὶ τιτὸν πρὸς τὸ ἐπάπρω, οἷαν δ' εἰ φυλαχθῶμαι.

Metiri se quemque suo modulo ac pede verum est.

CAP. LIX.

ΚΕΦ. ρθ.

Si quam personam, quæ vires tuas superat, indues: tum eam indecore geres: tum eam quam sustinere non posses, negliges.

AN ἰσὺν δὲ δῶα μιν ἀναλαβῆς τὴν πρὸς ὄπλον, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἡχημένους καὶ ὁ ἐδῶα σοὶ ἐκπληρώσει, παρέλιπες.

Mentis integritati studendum.

CAP. LX.

ΚΕΦ. ξ.

Quemadmodū in ambulando caues, ne clauum calces, pedēve distorqueas: sic in degenda vita caue, ne gubernatricem actionem, mentem tuam, ledas. Quod si in re vnaquaque obseruabimus, omnia cautius aggrediemur.

EN τῷ περὶ πατεῖν καὶ ἰσῆς, μὴ ἐπιβῆς ἄλλω, ἢ σπέψης τὸν πόδα· ἔτω πρὸς σκε, μὴ τὸ ἡμερικὸν βλάβης τὸ σκευασθῆ. καὶ τῆτ' αὐτὸ ἐφ' ἐκείνου ἔργου παραφυλάσσωμαι, ἀσφαλίστηρον ἀψώμεθα ἔργου.

Natura pauca sunt satis, cupiditati nec infinita.

CAP. LXI.

ΚΕΦ. ξα.

Modus pecuniæ corpus est unicuique, vt calcei pes. Si igitur in eo institeris, modum seruabis: sin præterieris, iam veluti per

Μετρον κλήσεως τὸ σῶμα ἐκείνου, ὡς ὁ πὺς ὑπερβῆματ' αὐτὸν μὴ οὐδ' ἐπὶ [τέτρως] τέτρως ἤς, φυλάξῃς τὸ μέτρον. ἰαν δὲ ὑπερβῆς, ὡς καὶ κρημνῆ

οι πὸν ἀνάγκη φέρεται καὶ ἰσά-
 ρως καὶ [ἰσὸς] ἐπὶ τῆ ἰσοδύμη-
 τος, ἐὰν ἰσὲρ τὸ πόδα ἰσέρ-
 βῆς, γίνεται κατὰ χρυσὸν ἰσο-
 δύμη, εἴτε πορφυρεῖται, εἴτε κεν-
 τητόν. τὸ γὰρ ἅπαξ ὑπὲρ τὸ μέ-
 τρον ὄρεται εἶς ἐστίν.

præceps te ferri necesse er-
 vt & in calceo: si ultra pede
 progressus fueris, fit aurati
 calceus, deinde purpureu
 deinde interpunctus. Eit
 enim, quod semel transie-
 ris modum, nullæ est te
 minus.

Vxorum modestia pluris facienda, quam forma.

Κ Ε Φ. ξ β.

C A P. L X I I.

Αἱ γυναῖκες οὐδὲς ἀπὸ
 τεσσαρεσκαίδεκας ἐτῶν
 ἰσὸ τῶν ἀνδρῶν κρείαι κα-
 λουῦνται. τοιγαροῦν ἰρώσαι, ὅτι
 ἀλλο μὲν εἶδεν αὐταῖς πρῶσαι,
 μόνον ἢ συνημιῶσαι τοῖς ἀν-
 δράσι. ἀρχονται καλλωπίζεσθαι,
 καὶ ἐν τούτῳ πάσας ἐχθρὰς ἐλ-
 πίδας. πρῶσαι οὐκ ἀξιοί. ἵνα
 [αἰσθωνται] ἐσθονται, διότι ἐπὶ
 οὐδενὶ ἀλλο, ζυμῶνται, ἢ τὰ κή-
 σμια φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες
 [σὺ] ἐν σωφροσύνῃ.

Mulieres statim ab ar-
 no decimoquarto
 viris dominæ vocantur. pro-
 inde cum vident, se nihil
 aliud habere muneris, nisi
 cum viris concumbant: co-
 mere se incipiunt, atque i
 in ornatu spem collocan
 omnem. Quare operæpre-
 tium est, dare operam
 sentiant, sibi non ob aliu
 honorem haberi, nisi quo
 & modestas se præbeant,
 verecundas cum tēperanti

Corpori parum, animo multum temporis tribuendum.

Κ Ε Φ. ξ γ.

C A P. L X I I I.

Αφύιας σημεῖον τὸ ἐν δέκα-
 τρείοις τοῖς πρῶτοις τῶ σω-
 μως· οἷον ἐπὶ πολὺ γυμνά-
 ζεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἐσθίειν, ἐπὶ πολὺ
 πίνειν, ἐπὶ πολὺ δάπνησαι, ὁ-
 χεῖν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν πα-
 ρέρῳ ποιητέον, πρῶτοι δὲ τῶ
 γνώμῳ ἢ πῶσαι ἔσω ἐπιτροφή.

Hæbetis ingenij signu
 est, in rebus corpor
 immorari: velut exerce
 diu, edere diu, potare di
 cacare diu, coire diu. Na
 hæc quidem facienda sun
 obiter: cura autem omni
 ad animum est transferen
 da.

Quæ

Quid alii de nobis sentiant aut loquantur, ipsi viderint.

CAP. LXIIII.

ΚΕΦ. ξδ.

Ubi tibi quispiam vel malefecerit, vel maleverit, memento eum oportum esse, id ex officio sibi esse faciendum, & dicendum. Neque vero fieri potest ut id sequatur ille quod si videtur, sed id quod si. Quod si male iudicat, is innum facit qui decipitur. Nam connexum verum quis falsum, inuolutam veritatem si quis mendaciam iudicet: non ipsum connexum læditur, sed ille si deceptus fuerit. Sic igitur instructus, æquo ferens animo conuiciatorem, nam si singula dices, ita visum esse illi.

Όταν τις κακῶς ἡ ποιῆ, ἢ κακῶς σε λέγῃ, μέμνησο ὅτι κατήκειν αὐτῷ οἰόμενος [ποιεῖν λέγῃ] ποιεῖ, ἢ λέγῃ, ἔχῃ οἶόν τε οὐκ ἀχολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοι φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ ἑαυτοῦ. ὥστε εἰ κακῶς αὐτῷ φαίνεται, ἐκείνῳ βλάπτεται, ὅς τις καὶ ἐξηπάτηται. καὶ γὰρ τὸ ἀληθές, συμπεπλεγμένον [εἰὰ ψεύδους νομίζῃ τις] αὐτὸς ἑαυτοῦ ἰσχυράδῃ ψεύδῃ, ἔτι συμπεπλεγμένον [βλάπτεται] βέβλαπται, ἀλλ' ὁ ἐξαπατηθεὶς. διὰ τῶν οὐκ ὁρμώμενος, πρώτως ἔχεις πρὸς τὸ λοιδορεῖν. ἐπιφύεγῃς γὰρ ἐκείνῳ, [ὅτι ἔδδξ.] ἔδδξεν αὐτῷ.

Ansa humanitatis, non vero immanitatisprehendenda.

CAP. LXV.

ΚΕΦ. ξε.

Ubi quæque res duas habet ansas: unam tolerabilem, alteram intolerabilem. Si frater iniuriam fecerit, non ea prehendes, qua facit iniuriam: ea enim eius ansa non est tolerabilis. Sed illinc potius: esse fratrem, esse una educatum. Sic prehendes eum, qua est tolerabilis.

Πανπεῦμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφορητὴν. ὁ ἀδελφὸς εἰὰ ἀδικίῃ, ἐν τούτῳ [αὐτὸ] αὐτῷ μὴ λάμβανει, ὅτι ἀδικεῖ αὐτῇ γὰρ λαβῇ ἐστὶν αὐτῷ ἔτι φορητή. ἀλλὰ ἐκείνῳ μᾶλλον, ὅτι ἀδελφὸς, ὅτι σὺν τροφῇ. καὶ λήψῃ αὐτὸ, καὶ γὰρ [καθ' ὅ] φορητὸν ἐστὶν.

Non fortuna muneribus, sed animi bonis gloriandum.

CAP. LXVI.

ΚΕΦ. ξε.

C

Υτοι οὐ λόγῳ ἀσυνάκτῳ ἐγὼ σου πλεονώτερός εἰμι, ἐγὼ σου ἄρα κρείσσων· ἐγὼ σου λογιώτερος, ἐγὼ σου ἄρα κρείσσων. οὐκ εἶνοι δὲ μάλλον συνάκτῳ· ἐγὼ σου πλεονώτερός εἰμι, ἢ ἐμὴ ἄρα κτήσις τῆς σῆς κρείσσων. ἐγὼ σου λογιώτερος, ἢ ἐμὴ ἄρα λέξις τῆς σῆς κρείσσων. σὺ δὲ γε ἔτε κτήσις εἶ, ἔτε λέξις.

ORationes hæ non cohærent: Ego sum te cupletior, ergo sum te rior. Ego sum te eloquēti ergo sum te melior. At magis cohærent: Ego sum ditior, mea ergo pecunia præstat: Ego sum te eloq tior, mea ergo dictio præstat. Tu vero nec pe nia es, nec dictio.

Non ipsum modo factum, sed causa etiam facti spectant
ΚΕΦ. ξζ. CAP. LXVII.

Λούεται τις ταχέως, μὴ εἰ-
πῆς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι
ταχέως. πίνεις πολὺ οἶνον; μὴ
εἰπῆς, ὅτι κακῶς, ἀλλ' ὅτι πο-
λὺ. πρὶν γὰρ ἀφ' ἡγῶνα τὸ δό-
γμα, πόθεν οἶδα εἰ κακῶς; οὐ-
τως ἔν συμβήσεται σοι, ἄλλας
μὲν φαντασίας καταληπτικὰς
καταλαμβάνειν, ἄλλοις δὲ συγ-
καταλίθεαι.

Lauat quispiam cito
cito. Bibit quispiam mu-
tum vini: ne dicas bibi-
male, sed multum. Pri-
quam enim id decreti
diudicaris, vnde scis an
le? Sic vsu tibi veniet, vt a
visa certo comprehensa li-
beas, aliis assentiaris.

Philosophia non verbis, sed factis declaranda.

ΚΕΦ. ξη. CAP. LXVIII.

Μηδὲ μὲν σωτὸν εἶποις
φιλόσοφον, μηδὲ λάλει
τὸ πολὺ ἐν ἰδιώταις πρὸς τῶν
θεωρημάτων· οἷον ἐν συμποσίῳ
μὴ λέγε πῶς δ' εἰ εἶοθ' εἶναι, ἀλλὰ
εἶοθαι ὡς δ' εἰ. μέμνησο γὰρ, ὅτι ἔ-
πως ἀφ' ἡρῆκει πανταχόθεν καὶ
Σακράτης τὸ ἐπιδεικτικόν. ἤρ-
χοντο πρὸς αὐτὸν, βεβλόμμοι φι-
λοσόφοις ὑπ' αὐτῶν συτυθῶμεν,
κακείνος ἀπήλυ αὐτῶν· ἔπως
ἠείχετο παρερῶμμοις.

Nvsquam te philo-
sophum profitearis, r
apud imperitos multu
disputes de præceptis: vel
in conuiuio ne dic, quo p
cto sit edendum, sed ede
decreti: ac memento, etiã S
cratem sic vndecunque s
stulisse ostētationem. Co
ueniebatur ab illis qui se
eo cōmendari vellent phil
sophis, atque ipse abduc

bat eos. Adco leniter ferebat neglectum sui.

1 Nihil temere effutiendum.

2 Oves lacte & lana ostendunt quantum comederunt.

C A P . L X I X .

Κ Ε Φ . ξ θ .

[Taque si apud imperi-
tos de præcepto aliquo
rimo incidit: maxima ex
arte taceto. Magni enim
periculi est, statim euomere
quod non concoxeris. Quod
quis dixerit, te nihil scire,
si que commotus non fue-
rit: tum scito rem esse in-
certam. Nam 2 & oves nō
enim afferunt opilioni-
um, ac demonstrant quan-
tum comederint: sed pastu-
m intra se concocto, extra fe-
ciunt lanam & lac. Et tu igitur
ne verba celeriter ostendas imperitis, sed opera quæ
verborum concoctionem sequuntur.

Ὄστε καὶ ὡς θεωρήμα-
τος ἐστὶν ἐν ἰδιώταις ἐμ-
πίπτη λόγος, σὺ πάρα πολύ.
μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος, εὐθὺς ἐξε-
μέσση, ὁ σὺ ἐπέψας. καὶ ὅταν εἴ-
πησιν πῆς, ὅτι ἐδὲν οἶδα, καὶ σὺ
μὴ διχθῆς, ἕτ' ἴδι, ὅτι [ἤρξες]
ἀρχὴν τῆς ἐργασίας. ἐπεὶ καὶ τὰ παρὰ
ἐσθλὰ, ἐχρήσθη φέρωντα τοῖς ποι-
μέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἐφαγεν·
ἀλλὰ τὴν νομὴν ἐσωπέψαντα,
ἐπιον ἐξωφέρει, καὶ γάλα. καὶ σὺ
ἐπίνω μὴ τυχέως ρήματα τοῖς ἰ-
διώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ' ἀπὸ
αὐτῶν πεμφθέντων τὰ ἔργα.

Ostentatio fugienda.

C A P . L X X .

Κ Ε Φ . ο .

[I corpus frugaliter cura-
re didicisti, ne ob id tibi
laceas: nec, si aquam potas,
id quamvis occasionem te-
notare aquam dictita. Quod
si quando ad laborem te-
s exercere, in tuum, non
in exterorum usum, ne sta-
tuas amplectere: sed si
quando vehementer sitie-
ris, frigidam haustam ex-
puito, ac nemini dicito.

Ὅταν δὲ τελῶς ἠρμυμέ-
νης ᾖ τὸ σῶμα, μὴ
καλλωπίζε ἐπὶ τῷ ὄρει· μηδὲ αὐτὸ
ὑδὼρ πίνης ἐκ πάσης ἀφορμῆς,
λέγε, ὅτι ὑδὼρ πίνεις. καὶ ἀσκη-
σαί ποτε ὡς πόνον θῆλεις, σε-
αυτῷ, καὶ μὴ τοῖς ἕξω, μὴ τὰς
ἀνδραγαθίας ὡς ἀμύσανε· ἀλλὰ
διψῶν ποτε σφοδρῶς, ἐπίπτα-
σαι ψυχρῆ ὑδατῷ, καὶ ἐκ-
πίυσον, καὶ μηδὲν εἰπῆς.

In se ipso cuique posita omnia.

ΚΕΦ. οα.

CAP. LXXI.

Ιδιώτε τῶν ἄλλων καὶ χαρακτηρ, ἐδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ ἀφελειαν ἢ βλάβην, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἄλλων. φιλοσόφος τῶν ἄλλων καὶ χαρακτηρ, πάντων ἀφελειαν καὶ βλάβην ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ.

tilitatem & damnum a semetipso expectare.

Signa eius qui proficiat.

ΚΕΦ. οβ.

CAP. LXXII.

Σημεῖα ἀρετῆς καὶ ἀκαταστάτου ἔσθ' ἔδνα ψέγη, ἔδνα ἐπαμνη, ἔδνα μέμφεται, ἔδνα ἐγκρατεῖ, ἔδνα πρὸς ἑαυτὸν λέγει, ὡς ὄντος πρὸς ἑαυτὸν ἢ εἰδὸς ἡ. ὅταν ἐμποδισθῆ πῶς, ἢ κωλυθῆ, ἑαυτὸν ἐγκρατεῖ· καὶ πρὸς αὐτὸν ἐπαμνη, καὶ γὰρ ἑαυτοῦ ἐπαμνησθῆς αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ· καὶ ψέγη, ὅτι ἀπολογεῖται. ἀρετῆσι δὲ κατὰ τὸν οἶον ἀρρωστοῖσι, δὴ λαβούργος ἢ κινῆσι τῶν [κατασταμένων] κατὰ τὸν οἶον, πρὸς τὴν πῆξιν λαβεῖν. ὅρεξιν ἀπαντων [ἤρκεν ἐξ ἑαυτ.] ἤρκεν ἀφ' ἑαυτοῦ· τὴν δὲ ἐκκλισιν εἰς μόνον τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῖν μετατέθεικεν. ὅρεξιν ἀπαντων ἀνεμνήρη χρῆται. ἀπὸ τῆς ἀφελειᾶς ἀφελειᾶς, ἢ ἀφελειᾶς ἀφελειᾶς, ἢ ἀφελειᾶς ἀφελειᾶς. ἐπεφρόνηκεν. ἐνί τε λόγῳ, ὡς ἐχθρὸν ἑαυτοῦ παραφυλάσσει, καὶ ἐπίβουλον.

PLebeij status & nota est nunquam a seipso v damnum expectare, vel tilitatem, sed a rebus externis. Philosophi status & est pressa imago est, omnem tilitatem & damnum a semetipso expectare.

Signa proficientis sunt neminem reprehendere, neminem laudare, neminem culpae, neminem accusare: nihil de seipso praecare, quasi aliquis sit, aut a quid sciat. Cum in aliqua impeditus fuerit aut prohibitus: seipsum accusat. Si aliquo laudatur: secum ipse deridet laudatorem. si reprehenditur, non defendit se: sed ritu infirmorum concuit, metuens ne statum illum conuallat, priusquam confirmetur. Omne desiderium a se dependens habet: auersationem ad ea quae naturae eorum repugnant, quae nobis parent transtulit. Appetitione a omnia remissa utitur: sit stolidus siue indoctus ha

beat, non curat. Denique, ut inimicum & insidiatorem seipsum obseruat.

Grammatici, non philosophi sunt, qui praecepta sapientum explicant, nec sequuntur.

CAP. LXXIII.

ΚΕΦ. ογ.

I quis intelligentia & explicandi facultate librorum Chrysippi gloria, ipse tibi dic: Nisi obscripisset Chrysippus, nihil haberet ille quo gloria- tur. Ego vero quid cognoscere studeo? Naturam, & hanc sequi. Quæro igitur quis sit eius interpres? Cum diero, Chrysippum esse: non conuenio. At scripta non intelligo. Quæro igitur narratorem. Ac haftenus uidem nihil præclari. Cum autem enarratorem inuenero, reliquum est uti præceptis: id quod solum præclarum est. Sin ipsam enarrationem admiratus fuero: quid aliud nisi Grammaticus philosophi loco euasi? Non duntaxat excepto, quod in Homero Chrysippum narratio? Magis igitur, cum quis a me petierit prælegi tibi Chrysippum, erubescio: cum facta nequeo similia uerbis, & consentanea præstare.

Ὅταν τις ἐπὶ τῷ νοεῖν καὶ ἐξηγεῖσθαι δυνάσται τὰ χρυσιππεύουσα βιβλία σεμνώνηται, λέγει αὐτὸς πρὸς ἐαυτὸν, ὅτι εἰ μὴ χρυσιππεύουσα ἀσαφῶς ἐξηγεῖσθαι, εἴδεν αὐτὸς εἶχεν εἶδος ἐφ' ᾧ σεμνώνηται ἐγὼ δὲ ἡ βλάβη μου; καὶ λαμβανεῖν τὴν φύσιν, καὶ ταύτην ἐπιδείξει. ζητῶ εἶναι, ἕως ἐστὶν οἱ ἐξηγητὴν ἄκρυσσας ὅτι χρυσιππεύουσα, ἔρχομαι [ἐρχομαι ἐπ'] πρὸς αὐτὸν· ἀλλ' ἐνοῶ τὰ γεγραμμένα; ζητῶ οὖν τὸν ἐξηγητὴν καὶ μέχρι τούτων ἔγωγε σεμνὸν εἴδεν. ὅταν δὲ εἶρω τὸν ἐξηγητὴν ἄκρυσσας, ἀπολείπεται χρυσιππεύουσα τοῖς παραηγητέτοις· τὸ αὐτὸ μόνον σεμνὸν ἐστίν. αὐτὸ δὲ αὐτὸ τὸ ἐξηγεῖσθαι θαυμάσιον, ἢ ἄλλο ἢ γραμματικὸς ἀπετελέσθαι αὐτὸ φιλοσόφου; πολλὰ γὰρ δὴ, ὅτι αὐτὸ ὁμῆρα χρυσιππεύουσα ἐξηγεῖσθαι. μάλλον οὖν ὅταν τις εἴπῃ μοι, ἐπαναγνώσθαι μοι χρυσιππεύουσα, ἐρυθρίω, ὅταν μὴ δυνάσται ὁμοίως τὰ ἔργα καὶ σύμφωνα ἐπιδεικνύειν τοῖς λόγοις.

Præceptis obtemperandum, non curandi sermones.

CAP. LXXIII.

ΚΕΦ. οδ.

Hæc obserua tanquam leges, citra piaculum non violandas. Quicquid

Ὅσα παραηγεῖται, τὸ εἶδος ὡς νόμοις, καὶ ὡς ἀσκήσεων παραθησόμενον ἐμμελεῖ, ἢ δὲ

ἢ ἰσῆ τις ἀδείσῃ, μὴ ἐπιτρέψῃ·
 ἔτι γὰρ ἄν ἐστὶ ἐπιτόν.

autem de te dictum fuerit
 id ne curato. Id enim no-
 iam tui est arbitrij.

- 1 Tolle moras: semper nocuit differre paratis.
- 2 Qui non est hodie, cras minus aptus erit.

Κ Ε Φ. ο ε.

CA P. LXXV.

Εἰς ποῖον ἔτι χρόνον ἀναβά-
 λη, ὅ τῶν βελήτων ἀξιο-
 ῶ σεαυτὸν, καὶ ἐν μηδενὶ πα-
 ραβαίνειν τὴν διαιρηθῆσα λόγον;
 παρείληφας τὰ θεωρήματα, οἷς
 ἔδοξε συμβάλλειν, καὶ [συμβέ-
 ρητας] συμβέβληκτας; ποῖον ἔν
 ἐπιδοδύκαλον ἔσθδουκῆς, [ί-
 να] ἢ ἐῖς ἐκείνον ὑπερβῆς τῶ
 ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι τῶ σεαυ-
 τῷ; ἄν ἐπὶ εἰ μισθόκιον, ἀλλὰ ἀ-
 νήρ ἤδη τέλει. αὐτὸν αὐ-
 μελίσης, καὶ ῥαθυμῆσης, καὶ [μεθ'
 ὑπερθέσεως ποιῆς] αἰὲ ὑπερθέ-
 σης ἐξ ὑπερθέσεων ποιῆς, ἔσθθ-
 σης ἐν ἔσθθσεων, καὶ ἡμέρας
 ἀλλας ἐπ' ἀλλας ὀρίσης, μεθ'
 αἷς ἔσθθς σεαυτῷ, λήσης σε-
 αυτὸν ἔσθθς, ἀλλ' ἰδιώτης
 ἀγατελής καὶ ζῶν καὶ ἀποθνή-
 σκων. ἤδη ἔν ἀξίωσιν σεαυτὸν
 βιωῶ ὡς τέλειον, καὶ ἔσθθπθ-
 τα, καὶ πᾶν ὅ βέλῃσον φαινόμενον
 ἔσθθσι νόμῳ ἀπαράβατος. καὶ
 ἐπίπονον ἢ ἢ ἢ, ἢ ἢ ἢ, ἢ ἢ ἢ
 ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ, μέμνησο ὅτι
 νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ ἢ ἢ πᾶρσι τὰ ὀ-
 λύμπια, καὶ ἄν ἐστὶ ἀναβά-
 λια. [ἐκέπ, καὶ ὅπ πικρῶ] καὶ
 ὅπ πικρῶ μίαν ἢ τῶν καὶ ἢ ἢ ἢ
 ἢ ἀπόλυται ἔσθθπθ, ἢ ἢ ἢ
 τα. Σωκράτης ἔτως ἀπιτε-

1 QVousq; tandem dil-
 feres præstantissim
 quæque tibi vindicare, &
 nullatenus distinctionē ta-
 tionis violare? Accepisti præ-
 cepta quæ amplectenda tibi
 fuerunt, ea; amplexus e-
 Qualē igitur adhuc docto-
 rem exspectas, cuius in ac-
 uentum tui correctionē di-
 feras? nō iam adolescens e-
 sed matura ætate vir. Itaque
 si neglexeris & cessaris, :
 subinde moræ moram, præ-
 posito propositum adiur-
 xeris, & dies alios post alio
 constitueris: non animæ
 uertes nihil te profecisse, si
 hominē plebeium fore ta-
 viuentem quam morientem
 Nunc igitur viri perfecti
 proficientis vitam tibi sibi
 me: ac quicquid tibi visu-
 fuerit optimum, ea lex
 inuiolabilis. Ac si quid
 boriosum, aut suaue, a
 gloriosum, aut ignominio-
 sum ingruerit: memen-
 tum adesse discrimen, tu
 instare Olympia, nec lice
 differre: ac profectum vi-
 clade ac remissione vel per-
 re, v

vel retineri. Ita Socrates cum euasit, qui fuit: cum omnibus se ipse promot, cum nemini auscultauit nisi Rationi. Tu uero et uindictam es Socrates, sicutamen, ut qui Socrates esse uellebes uiuere.

λέει, ἐπὶ πάντων παθόντων ἐ
αυτὸν, μηδὲν ἄλλο παροτρύνει
τῷ λόγῳ. οὐδὲ εἰ καὶ μήπω εἶ
Σωκράτης, ὡς Σωκράτης γεί
ται: βελόμην, ὡς εἰς βιοῦν.

Præcepta & causis præceptorum, & methedo demonstrationum potiora.

Disputare de uirtute, quam ex uirtute uiuere, promittit.

CAP. LXXVI.

ΚΕΦ. 05.

Primus & maxime necessarius in philosophia locus est is, qui agit de usu decretorum: ueluti, non mentiendo. Alter, demonstrationes tradat: ueluti, cur non sit mentiens? Tertius, is qui has is confirmat & distinguit: ueluti, Qui fiat ut ista sit demonstratio? quid sit demonstratio? quid consequentia? quid pugna? quid uerum? quid falsum? Quare tertius necessest est propter secundum, secundus propter primum. Maxime autem necessarius est, & in quo quiescendum sit, primus. Secundus uero diuersum facit. Nam in tertio loco inuolamur, in eoq; omnem uoludium nostrum consumimus: primum autem prorsus negligimus. Proinde mentimur quidem: quomodo autem demonstretur non esse mentendum, in promptu habemus.

Ὁ Πρῶτος καὶ ἀναγκαῖος ἕως ἔπος ἐστὶν ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ τῆς χρήσεως τῶν δόγματων οἶον, ὁ δὲ μὴ ψεύδεται. ὁ δὲ ὑπερῶ, ὁ τῶν ἀποδείξεων οἶον, [πότεν ὅτι εἶ.] πῶς εἶ δὲ εἰ ψεύδεται. τρίτος, ὁ ἀπὸ τῶν τέτων βελόμην, καὶ [ἀφελθμητικός.] ἀφελθμητικός οἶον, πότεν ὅτι εἶτο ἀποδείξις. ἢ γὰρ ἐστὶν ἀποδείξις, ἢ ἀκρολαδία, ἢ μάχη, ἢ ἀληθές, ἢ ψεύδος; σκεῖν ὁ μὲν τρίτος τόπος ἀναγκαῖος ἀφελθμητικός τὸ δὲ ὑπερῶ, ὁ δὲ ὑπερῶς ἀφελθμητικός τὸν παροτρύνει; ὁ δὲ ἀναγκαῖος, καὶ ὅπου ἀναπαύεται δὲ εἶ, ὁ παροτρύνει. ἡμεῖς δὲ ἐμπυλιν ποιούμεν. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τόπῳ ἀφελθμητικός, καὶ παροτρύνει [σκεῖν] σκεῖν ὅτι ἐστὶν ἡμῖν ἢ πᾶσι παροτρύνει. Ἐδὲ παροτρύνει παντελῶς ἀμελέμεν. Ἐξισαροῦν; ψεύδομεθα μὲν, [πῶς δὲ δὲ εἶ ἀποδείκνυται ὅτι εἶ ψεύ.] πῶς ὅτι ἀποδείκνυται, ὅτι εἶ δὲ εἶ ψεύδεται. παροτρύνει μὲν.

87 *Ἰοσι αἰχμῖνα voluntate pendere, ei parere, & res exte-
 ρου temere debemus.*

ΚΕΦ. οζ.

3 **Ε**πί παντός προχείρου, δὲ
 ἑκτέον ταῦτα· ἀγε δὴ με ὦ
 ζῶ, καὶ σὺ ἡπιωφρομένη, ὅποι
 ποῖς [ὑμῖν] ἡμῖν εἰμι ἀγατε-
 ται μὲν, ὡς [ἐψόμεθα] ἐψο-
 μά γε ἄοκνον. ἢν δὲ γε μὴ γέ-
 λω, [κακῶς γενόμεθα ἔσθ'] ἔ-
 σθ' ἔδεν ἢ πλον ἐψόμεθα.

ΚΕΦ. οη.

4 **Ο**ὕτως δ' [αὐ] ἀνάγκη συ-
 γκεχώρηκε καλῶς, σοφὸς
 παρ' ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖα ἐπίσταται.

ΚΕΦ. οθ.

Αλλ' ὦ κείτων] ἀλλὰ καὶ
 τὸ τρίτον ὦ κείτων, εἰ
 ταύτη τοῖς θεοῖς φίλον,
 ταύτη γινέσθω. ἐμὲ δὲ αὐτοῖς
 καὶ μέλιτος ἀποκτείναν μὲν δύ-
 νανται, βλάψαν δὲ ἔ.

CAP. LXXVII.

IN quouis incepto hæc
 optanda sunt: Duc me o-
 piter, & tu Fatum, eo q-
 sum a vobis destinatus.
 quar enim alacriter. Qu-
 si nolucro: & improbus e-
 & sequar nihilominus.

CAP. LXXVIII.

Necessitati qui prob-
 accomodat, sapi-
 estque rerum diuinari
 conscius.

CAP. LXXIX.

Sed & tertium illum
 Crito, si diis ita vis-
 fuerit, ita fiat. Me aut-
 Anytus & Melitus occid-
 sane possunt, lædere v-
 non possunt.

Epicteti Enchiridii finis.

ΚΕΒΙ

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ
ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS THEBANI TA-
BVLA, QVA VITÆ HVMANÆ
PRVDENTER INSTITVEN-
dæ ratio continetur:

HIERONYMO WOLFIO
Oetingensi interprete.

I *Ædes Saturni.*

II *Pictura.*

III *Pythagorea & Parmenidea doctrina.*

IIII *Salutaris doctrina ignoratio & neglectio pernitiōsa est.*

V *Sphinx, ignorantia symbolum.*

VI *Amentia Sphinx.*

VII *Enarratio pictura: Primum septum: Turba: Senex: Genius: Impostura: Poculum erroris & ignorantia: Opiniones: Cupiditates: Voluptates: Fortuna: Saxum rotundum: frustrationes: Inconsiderati.*

VIII *Fortuna munera.*

IX *Primi septi domicilium: Incontinentia, Luxuria, Auaritia, Adulatio: Pœna, Mœstitia, Ærumna, Luctus, Desperatio, Infelicitas, Pœnitentia.*

X *Secundum septum: Falsi nominis eruditio: Non vere docti: Poeta, Oratores, Dialectici, Mathematici, Cyrenaici, Peripatetici, Grammatici, & reliqui.*

XI *Falsi nominis eruditio nullis erroribus, vitiis aut malis liberat.*

XII *Tertium Septum: Via ad veram eruditionem: Locus*

T A B V L A

editus: Ianua, Via, Tumulus, Aditus, Rupes, Conti-
nentia, Tolerantia, Robur, Fiducia, Beatorum do-
micilium, Virtus, Beatitudo, Eruditio, Veritas
Suadela, Saxum quadratum, Fiducia, Securitas
Tranquillitas.

XIII Vis purgatrix, Excrementa purgatorum, Scientia
Fortitudo, Iustitia, Integritas, Temperantia, Mode-
stia, Liberalitas, Continentia, Clementia, Beatitu-
do, Corona.

XIV Victoria monstrorum.

XV Spectaculum infelicium, Libertas, Tranquillitas.

XVI Coronati, Inornati.

XVII Comites ignavorum, & maledicta, peruersumque
iudicium.

XVIII Opinionum discursatio.

XIX Genij precepta.

XX Fortuna non fidendum.

XXI Eruditionis munera expetenda.

XXII Incontinentia & luxuria fugienda.

XXIII Falsi nominis eruditionis muneribus utendum.

XXIV Artes liberales non quidem esse necessarias, sed ta-
men commodas studioso virtutis.

XXV Non vere eruditi, aque vitiosi ac ceteri mortales.

XXVI Stoica corporearum & fortuitarum rerum exte-
nuationes.

XXVII Vita, Valetudo, Diuitia.

XXVIII Falsa de rebus expetendis & fugiendis opinio-
nes, omnium & vitiorum & malorum causa.

Ε Τυχαιόμην ἀειπαύω-
τες ἐν τῷ θεῷ κέρως ἱερῶ, ἐν
ᾧ ποικίλῃ μὲν καὶ εὐχὰς ἀναθή-
μασι ἐξωρεῖται. [ἀνέκειθ[ἐνέ-
κειθ δὲ καὶ πίναξ πρὸς ἐμπαροῦσι
θεῶν, ἐν ᾧ ἡ γραφή τις ξένη,
καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους, οὗς
σοφὴ ἢ δὴ ἀμέτρητα συμβαλεῖν ἴ-
νες καὶ πότε ἦσαν. οὐτε γὰρ πό-
λις εἰδοῦσαι ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμ-

I Næde Saturni deambu-
lantes, cum alia complu-
ra donaria spectabamus: tū
tabulam quandam ante fa-
cellum dedicatam, quæ pe-
reginas & peculiare fabu-
las depictas haberet. Quæ
cuiusmodi & vnde essent,
conicere non poteramus.
Pictura enim neque urbem
neque

ie castra præ se ferebat: erat septum quoddam duo septa continens, al-
 m maius, alterum mi-
 . Erat & porta in primo
 o, cui magna turba asta-
 idebatur. Intra septum
 o mulieres complures
 ispiciebantur. In aditu
 mi vestibuli & septi, se-
 s quidam stabat, eo gestu
 habitu, vt ingredienti
 bæ præcipere aliquid vi-
 retur. Cum vero diu in-
 nos, quid commentum
 ad sibi vellet, ambigere-
 us, senex quidam astans,
 on mirum, inquit, est, ho-
 ites, vos de pictura hac du-
 tare. Nam & ex indigenis
 uici norunt fabulæ signi-
 cationem. Neque enim ci-
 itatis nostræ donarium
 st: sed olim hospes quidam,
 ir cordatus & eruditione
 præstans, qui & dictis & fa-
 tis Pythagoræ & Parme-
 nideæ vitæ studium præ se
 ferret, tam templum hoc,
 quam picturā Saturno de-
 dicauit. An vero, inquam,
 ipsum hominem vidisti, &
 nosti? Atq; etiam, (inquit)
 longo tempore fui eum ad-
 miratus. Nam iunior cum
 esset, multa præclare disse-
 rebat: & huius ipsius fabu-
 læ doctrinam sæpe eum audiui exponentem. Obsecro
 igitur, inquam, nisi magna quæpiam occupatio te

μῦθον, οὐτε φρασίπιδον, ἀλλὰ
 πειθολογῶν ἐν αὐτῷ, ἔχων ἑτέ-
 ρους πειθολογούς δύο, τὸν μὲν
 μείζω, τὸν δὲ ἐλάττω. ἡ δὲ
 καὶ πύλη ἐπὶ τοῦ πειθολογῶν
 πειθολογῶν. πρὸς δὲ τῇ πύλῃ, ἔχ-
 λῶν ἐδύκει ἡμῖν πολλὸς ἐφεστῆ-
 ναί. ἐν δὲ τῷ πειθολογῶν,
 πειθολογῶν ἡ γυναικῶν εἰσέρχτο.
 ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου τῶν πειθολογῶν
 πειθολογῶν καὶ πειθολογῶν γέρων ἡς
 εἰσὼς, ἐμφασίν ἐποίησεν, ὡς πειθολογῶν
 πειθολογῶν ἡ τῶν εἰσόντων ἐχλῶν. ἀ-
 πειθολογῶν δὲ ἡμῶν πρὸς τῆς
 μυθολογίας πρὸς ἀπὸ ἡλίου πο-
 λὺν χρόνον, πειθολογῶν ἡς πα-
 ρεστῶς, οὐδὲν δεινὸν πείθετε ἢ
 ξένοι, ἔφη, ἀπειθολογῶν πρὸς
 τῆς γραφῆς ταύτης. οὐ γὰρ τῶν
 ἐπειθολογῶν πολλοὶ ἴσασιν, ἡ περὶ
 αὐτῆς ἡ μυθολογία δυνάσταιτο. οὐ-
 δὲ γὰρ ἐστὶ πολυπλοκὴ ἀνὰ ἡμῶν,
 ἀλλὰ ξένος τις πάλαι ποτὲ ἀφί-
 κειτο δὲ πρὸς, ἀνὴρ ἐμφασίν, καὶ δει-
 νὸς πρὸς σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔρ-
 γῳ Πυθαγόρειον ἵνα καὶ Παρ-
 μενίδειον ἐξηλασθῆς βίον, ὅς τῳ
 τε εἰσὸν τοῦτο, καὶ τὴν γραφῆν
 ἀνέστηκε τῷ χρόνῳ. πόπειρον
 οὐκ, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν
 τὸν ἀνδρα γηγάσκεις εἰσέρχ-
 κῶς; καὶ ἐγώ μασά γε, ἔ-
 φη, αὐτὸν πολλὸν χρόνον.
 νεώτερος γὰρ ὢν, πολλὰ καὶ
 πειθολογῶν διελέγετο. καὶ πε-
 ρὸς ταύτης δὲ τῆς μυθολογί-
 ας, πολλάκις αὐτῷ ἠκησῆς

διαξιόντος. πρὸς δὲ τὸς ἑίνω, ἔ-
 φηεν ἔγω. εἰ μὴ ἴσῃ σοι μετὰ ἀ-
 γορία τυγχάνει ἔσσαι, διήγησάμην
 ἡμῖν. πάντο γὰρ ἐπιθυμῶμεν ἀκῆ-
 σσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦθος. ἔδεις
 φρόνος ὠξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τὸ πῶς
 ὁ εἶ ὑμῶς ἀκῆσαι, ὅτι ἐπικίν-
 δωνον ἢ ἐχθρὴ ἐξήγησας. οἷον ἴσῃ
 ἔφην ἔγω. ὅτι εἰ μὴ ἀπεπέστητε, ἔ-
 φη, καὶ σιωπήτετε τὰ λεγόμενα,
 φρονησὶ καὶ δὴ δαίμονες ἔσεσθε·
 εἰ δὲ μὴ, ἀφρονες, καὶ κηκοῦ δαί-
 μονες, καὶ πονηροὶ] πικροὶ,
 καὶ ἀμαθεῖς ἡρόδομοι, κακῶς
 βιώσεσθε. Ἐστὶ γὰρ ἡ ἐξήγησις εἰσι-
 κῆα τῶ τ' σφίγγος ἀνίγμω, ἢ
 ὁ εἰρήνη πρὸς ἀλλήλους ἑῖς ἀν-
 θρώποις. εἰ μὴ ἔν αὐτὸ σιωπή-
 ἴσῃ, ἐσώζεσθε εἰ δὲ μὴ σιωπή, ἀ-
 πώλυτο ὑμῶ τ' σφίγγος. ἀσώ-
 τως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγησιως
 ταύτης. ἡ γὰρ Αφροσύνη ἑῖς
 ἀνθρώποις σφίγγος ἐστίν. ἀνίγμω
 ται δὲ καὶ τὰ δε, τί ἀρχαῖον, ἢ
 κηκοῦ, ἢ ἔτε ἀρχαῖον, ἔτε κη-
 κῶν ἐστίν ἐν τῶ βίω ταῦτ' ἔν ἐαυ-
 μὴ ἴσῃ σιωπή, ἀπώλυται ὑμῶ
 αὐτῆς ὅσα εἰσάπαξ, ὡσπερ ὁ
 ὑμῶ τῆς σφίγγος καὶ ἑοραθεῖς
 ἀπέθνησκεν, ἀλλὰ καὶ μικρὸν ἐν
 ὄλῳ τῶ βίω καὶ φθείρεται, κα-
 γὰρ οἱ ἐπὶ ἡμετέροις παραδι-
 δόμενοι. αὐτὸ δὲ ἴσῃ γινώ, ἀνάπα-
 λιν ἢ μὴ Αφροσύνη ἀπώλυται,
 αὐτὸς δὲ σῶζεσθε, καὶ μετὰ ἑῖς
 καὶ δὴ δαίμων γίγνεται ἐν παν-
 τὶ τῶ βίω. ὑμῶς οὖν ἀπεπέστητε,
 καὶ μὴ πικροὶ ἔσθε. ὡ ἡρώδομοι,
 tam malorum expetis, beatus

impedit, fabulam nobis ex-
 plica, cuius audiendæ aui-
 diffimi sumus. Nihil in-
 quit, obstat hospites: sed il-
 lud vobis tenendum est, e-
 narrationem periculi non
 expertem esse. Cuiusmodi,
 inquam, id est? Quia si 4 au-
 scultaveritis, atque intelle-
 xeritis, ea quæ dicentur,
 prudentes & beati evadetis.
 Sin minus: facti væcordes,
 infelices, acerbi atque in-
 docti, male viuetis Est enim
 5 expositio Spingis ambagibus
 similis, quas illa hominibus
 proponebat: quas qui intellexerat,
 manebat incolumis: qui non affec-
 tuserat, a Sphinge occide-
 batur. Eadem est & enarra-
 tionis huius ratio. Nam
 6 A M E N T I A Sphinx est
 hominibus. Obscure autem
 & hæc innuit, quid in vita
 sit bonum, quid malum:
 quid neque bonum, neque
 malum. Quæ qui non intel-
 ligit, ab ea non semel inter-
 it, ut is qui a Sphinge occi-
 sus deorabatur: sed paula-
 tim per omnem ætatem, ut
 qui coniecti in carcerem,
 manum carnificis exspe-
 ctant, contabescit. Sin ea co-
 gnorit aliquis, vice versa pe-
 rit Amētia: ipse vero saluus
 manet, perque omnem vi-
 tam malorum expetis, beatus

estote

tote, nec obiter audite. Dij
 oni, quantam nobis cupi-
 tatem iniecisti, si ista ita
 nt? Ita, inquit, res est.
 uamprimum igitur nar-
 s velim. Nam nos quidem
 aud obiter audiemus, in
 nti præsertim & premij &
 pplicij exspectatione Sub-
 io 7 igitur baculo, & ad
 ieturam extento: Cernitis,
 inquit, septum hoc? Cerni-
 us. Hoc primum vo-
 is tenendum est, locum
 unc appellari Vitam: &
 agnâ multitudinem quæ
 ortæ affistit, eos esse, qui in
 itam venturi sunt. Senex
 ero is qui superne stat,
 hartam quandam vna ma-
 u tenens, altera vero quid-
 lam veluti monstrans, GE-
 N I V S dicitur. Mandat au-
 tem ingredientibus, quid
 eis, vbi in vitam venerint,
 faciendum sit: & cui viæ se
 committere debeant, si sal-
 ui esse in vita velint, osten-
 dit. Quam igitur, inquam
 ego, viam ingredi eos iubet?
 aut quomodo? Viden', in-
 quit, iuxta portam folium
 positum, qua turba ingreditur,
 cui mulier insidet ficto
 vultu, argutaque specie, &
 manu poculum quoddam
 tenens? Video, inquam: sed
 quæ ea est? IMPOSTURA, inquit, quæ omnes homines se-
 ducit. Ecquid agit ea? Iis qui in vitam ingrediuntur, facul-

ως εἰς μεγάλην ἰνὰ ἐπιθυμίαν
 ἐμβέβληκας ἡμῶν, εἰ ταῦτ' ἔ-
 τως ἔχῃ. ἀλλ' ἐστίν, ἔφη, ἕτως
 ἔχοντα. σὺν αὐτῷ φθίνουσιν ἰσθμῶν
 διηγήμενον, ὡς ἡμῶν περὶ
 ζόντων ἔπαρέργως, ἐπεὶ αὐτῶν καὶ
 τὸ ἐπιθήμιον ἰσθμῶν ἐστίν· ἀνα-
 λαβὼν ἔν ῥάβδῳ ἰνὰ καὶ ἐκλεί-
 νας πρὸς τὴν γραφὴν, ὁρᾷ τε ἔ-
 φη τὸ περὶ βόλον τῆτον; ὁρᾷ ῥη.
 τῆτον περὶ τὸν δ' εἰ εἰδέναι ἡμῶν
 ὅτι καλεῖται ὁ ἴσθμος ἕτος β' ὄσ.
 καὶ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ παρὰ τὴν
 πύλιν ἐφιστῶν, οἱ μέλλουσι
 εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸ βίον, ἔτι εἰ-
 σιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἀνώγει καὶ ἰ-
 χων χάριτι ἰνὰ ἐν τῇ χειρὶ,
 καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὡσπερ δεικνύων
 ἡ, ἕτος δαίματι καλεῖται. περ-
 σῆται δὲ ἴσθμῶν εἰσπορευομένοις,
 ἡ δ' αὐτὸς πειθῆναι, ὡς αὐτὸς εἰ-
 σέλθωσιν εἰς τὸ βίον καὶ δεικνύει
 ποῖαν ὁδὸν αὐτὸς δεῖ βαδίζειν,
 εἰ σιζέσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ.
 ποῖαν ἔν ὁδὸν κελύει βαδίζον,
 ἡ πῶς; ἔφην ἰσθμῶν. ὁρᾷς, ἔπε, πε-
 ρὶ τὴν πύλιν ἴσθμον ἰνὰ κεί-
 μενον καὶ τὸ ἴσθμον τῆτον, καὶ ὅτι
 εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' ἧ κα-
 θήται ζωὴ πικρὰ σμῆνη τῶν
 εἰσθῆ, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν
 τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριον ἡ; ὁ-
 ρᾷ, ἀλλὰ ἡς ἐστίν αὐτῆ, ἔφην. Α-
 πότι καλεῖται, φησιν, ἡ πικρὰ
 τὸς ἀνθρώπους πικρὰ ἄσπ. εἶθι,
 ἡ πικρὰ αὐτῆ; τὸς εἰσπορευο-
 μένους εἰς τὸ βίον ποτίζει τῇ εαυτῆ

δὴ ἀμει. τῆτο ἢ ἔστι ὁ ποτόν;
 πλάνη, ἔφη, καὶ ἀγνοία εἶται ἢ;
 πίνοντες τῆτο πορούον) εἰς τὸ
 βίον; πότερον ἔν πάντες πίνουσι
 τὸ πλάνον, ἢ ἔ; πάντες πίνουσι,
 ἔφη ἀλλ' οἱ μὲν πλείον, οἱ ἢ ἢ τ.
 ἔν. ἐπὶ ἢ ἔχ ὁρᾶς ἔνδον τὸ πύ-
 λης πλῆθος ἡ γυναικῶν ἐτα-
 ρῶν, παντοδαπὰς μορφὰς ἔχου-
 σῶν; ὁρῶ. αὐταί τοίνυν Δοξαί,
 καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοναὶ κα-
 λούνται. ὅταν ἔν εἰσπορούται ὁ
 ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὐταί, καὶ
 συμπλέκονται ὡς ἐκίον, εἰ-
 ζα ἀπαύγουσι. ποῖ ἢ ἀπαύγουσιν
 αὐτὰς; ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔ-
 φη, ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὸ δαπάνησθαι ἀφ-
 τῶν ἀπαύτου. ὡ δ' αἰμῶνιε, ὡς
 χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις; καὶ πᾶ-
 σῶν γε, ἔφη, ἐπαυγέλιον) ὡς ἐπὶ
 τὰ βέλτερα ἀξίον, καὶ εἰς βίον
 οὐδ' αἰμῶνα καὶ λυσιτελή. οἱ δὲ
 ἀφ' αὐτῶν ἀγνοίαν, καὶ τὸ πλάνον,
 ὅν πεπῶκεσι παρὰ τῆς Ἀπάτης,
 ἔχ ὀφείλουσι ποῖα εἶναι ἢ ἀλη-
 θινῆ ὁδοῦ, ἢ ἐν τῶ βίῳ, ἀλλὰ
 πλάνωνται εἰκῆ, ὡς περ ὁρᾶς. καὶ
 τὰς πῶτερον εἰσπορούμενας,
 ὡς [περιέρχονται] ὡς ἐπὶ ἔχουσιν,
 ὅπῃ αὐ αὐταί δεικνύουσιν. ὁρῶ
 τῆτο, ἔφη. ἢ ἢ γυνὴ ἐκείνη ἢς
 εἶσιν, ἢ ὡς πῶς τυφλὴ καὶ μαινο-
 μένη ἢς εἶναι δοκεῖσαι, καὶ ἐσηκῆα
 ἐπὶ λίθου ἡνὸς στρογγύλης; καλεῖ-
 ται μὲν, ἔφη, Τύχη. εἶσιν ἢ ἔ μόν-
 ον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ
 κωφὴ. αὐτὴ ἔν πῆ ἔργον ἔχουσα, πε-
 χο rotundo insisit? Vocatur, inquit, illa quidem FORTY-
 NA: neque cæca solum est, sed & insana & furda. Ea ergo

tatem suam propinat. Qu
 vero est illa potio? Error, in-
 quit, & Ignorantia. Qui-
 tum? Hac pota, veniunt i-
 vitam. Num ergo omnes ei-
 rorem bibunt? Omnes bi-
 bunt, inquit: sed alij plus, a-
 lij minus. Nonne prætere-
 intra portam vides turba-
 quendam mulierem, mere-
 tricum, variis præditarum
 formis? Video. Hæ ergo C-
 PINIONES, CVPIDITATES
 & VOLVPTATES appella-
 tur: turbaque ingredient
 exilientes, amplectunt
 singulos, atque abducunt
 Quo vero abducunt eos? A-
 liæ ad salutem, inquit, ali-
 ad interitum ob impostu-
 ram. O vir optime, quar-
 grauem potionem dicis. E-
 quidem omnes pollicentu-
 se illos ad optima quæqu-
 perducturas, & ad vitam
 beatam, in qua acquiescant
 Illi vero propter ignorant
 am & errorem, quem apu-
 IMPOSTVRAM hauserunt
 veram degendæ vitæ vian-
 non inueniunt: sed temer-
 oberrant, vt vides. Vide
 item prius ingressos cir-
 cumire, quo illæ monstra-
 rint? Video hæc, inquam
 Sed quæ est illa mulier, qua
 cæcæ & furenti similis, sa-
 que

quo munere fungitur? Paf-
 im, inquit, vagatur: & aliis
 quod habent rapit, aliisque
 argitur: iisdemque rursus
 statim eripit quæ dedit, ea-
 que donat aliis, temere &
 inconstanter. Recte igitur
 signum eius naturam de-
 clarat. Quodnam illud? in-
 quam. Quod rotundo saxo
 consistit. Id vero quid sibi
 vult? Non tuta & firma eius
 esse munera significat. Ma-
 gnæ enim & graues iactu-
 æ fiunt, cum quis ei fidem
 habet. Quid? magna illa tur-
 ba quæ eam circumstat, quid
 petit, & qui vocantur? Di-
 cuntur hi Inconsiderati. Sin-
 guli vero ea petunt, quæ il-
 la abiicit. Qui ergo fit, ut nō
 eodem sint vultu: sed alij læ-
 tari, alij mœerere passis ma-
 nibus videantur? Qui læta-
 ri & ridere videntur, ij sunt
 (inquit) qui aliquid a FOR-
 TUNA acceperunt, iisdemque
 FORTUNAM PROSPERAM
 eam vocant. Qui vero plo-
 rantium specie manus ex-
 tendunt, ij sunt, quibus ea
 eripuit quæ ante dederat. Hi
 contra MALAM FORTUNAM
 eandem appellant. Quæ
 sunt ergo illa quæ largi-
 tur, quum & ij qui ea ac-
 ciipiunt, ita lætentur: &
 qui amittunt, plorent?
 Hæc quæ vulgo bona cen-

εἰσπράττει) παύσῃ, ἔφη, καὶ
 παρ' ἂν μὲν ἀρπάζει τὰ ὑπάρ-
 χοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι: παρὰ δ'
 τὸ αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται πα-
 ραχρῆμα, ἀδίδωκε, καὶ ἄλλοις
 δίδωσιν εἰκῆ καὶ ἀβεβαίως. διὸ
 καὶ τὸ σημεῖον καλοῖς μεμυῖστος
 φύσιν αὐτῆς. ποῖον τῆτο; ἔφω
 ἐγώ. ὅτι ἐπὶ στρογγύλῃ λίθῃ ἕση-
 κεν. εἴτε ἢ τῆσθ σημεῖον; ὅτι ἐκ ἀ-
 σφαλῆς, ἐδὲ βεβαία ἐστὶν ἢ παρ'
 αὐτῶν δόσις ἐκπράττει γὰρ μεγα-
 λοι καὶ σκληραὶ γίγνοντο, ὅταν πῆ
 αὐτῆς πεισύσῃ. ὁ δὲ ὄχλος, ὁ πο-
 λὺς ἕτος, ὁ ὡσεὶ αὐτῶν ἕσηκως,
 ἢ βέλεται, καὶ τίνες καλεῖν; κα-
 λεῖνται καὶ ἔτι ἀπεθεύλυτοι.
 αἰῆσι δ' ἕχουσι αὐτῶν, ἀρίστῃ.
 πῶς ἔν ἐχ' ὁμοίαν ἕχουσι τῶν
 μορφῶν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκῶσι
 χαίρειν, οἱ δ' ἀθυμῶσιν ἐκτετα-
 κότες τὰς χεῖρας; οἱ μὲν δοκῶσι
 τε, ἔφη, χαίρειν καὶ μελᾶν αὐτῶν,
 οἱ εἰληφότες π' παρὰ τὴν Τύχης
 εἰσὶν. ἔτι δ' καὶ ἀγαθὴν Τύχην
 αὐτῶν καλεῖσιν. οἱ δ' ἀποκέντες
 κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτετα-
 κότες, εἰσὶ παρ' ἂν ἀφείλετο, ἀ-
 δίδωκε ἄπειρον αὐτοῖς. ἔτι
 πάλιν κακὴν Τύχην αὐτῶν
 καλεῖσιν. ἵνα ἔν ἔσιν ἀδίδωσιν
 αὐτοῖς, ὅτι ἕτως οἱ μὲν λαμβά-
 νοντες χαίρουσιν, οἱ δ' ἀποβάλλ-
 λοντες κλαίουσιν; ταῦτα, ἔφη, ἀ-
 παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις
 δοκεῖ εἶναι ἀγαθὰ. ταῦτα ἔν ἵ-
 να ἐστὶ; πῶς ἕτος δηλαδὴ, καὶ δό-
 ξα, καὶ σύγνεια, καὶ τέκνα,
 sentur. Ea quæ sunt?

καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλείαι, καὶ
 τὰ ἄλλα ὅσα τῆσδε παραπολιήσια.
 ταῦτα ἔν πῶς ὅσα ἔστιν ἀγαθὰ,
 ὅτι μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὐτῆς
 ἀφαιρέζομεθα. νῦν δὲ ὅτι τὴν
 μυθολογίαν γενομένην. ἔσω ἔ-
 τως. ὁρῶντες ἔν, ὡς αὐτὴν παρέλθοις
 τὴν πύλιν ταύτην, αὐώτερον
 ἄλλον ἀείβολον, καὶ γυναικῶν
 ἔσω ἔ ἀείβολος ἐσηκῆας, κρη-
 σμηθῆμας ὡς περὶ ἐταῖρας εἰώθη-
 σι, καὶ μάλα. αὐτὰ τοίνυν, ἢ
 μὲν Ἀκραπία καλεῖται, ἢ ἢ Ἀσω-
 κία, ἢ ἢ Ἀπυλῆσια, ἢ δὲ Κολα-
 κία. τί ἔν ἄδὲ ἐσηκῆσιν αὐταί;
 παρατηροῦσιν, ἔφη, τὰς εἰληφό-
 ρας ἢ παρὰ τῆς Τύχης. εἴτα ἢ;
 ἀναπιδῶσι, καὶ συμπλέκονται
 αὐτοῖς, καὶ κολακάζουσι, καὶ ἀ-
 ξιῶσι παρ [αὐταῖς] αὐτὰς
 μένειν, λέγουσιν ὅτι βίον ἔξουσι
 ἢ δὴν, καὶ ἀπονον, καὶ κρησπῆ-
 θειαν ἔχουσι. ἐδέμειαν. ἐὰν ἔν
 ἢς περὶ ἢ ἢ αὐτῶν εἰς τὴν
 ἢ δὴν πῆθειαν, μέγιστον μὲν ἢ
 δὴν δικαίᾳ εἶναι ἢ ἀφαιρέσει,
 ἢ αὐτὴν γεραλίσει ἢ ἀφαιρέσει,
 εἴτ' ὅσα ἔστιν. ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ,
 αἰσθάνεται ὅτι ὅσα ἢ δὴν, ἀλλ'
 ἢ αὐτῆς κατησθένει, καὶ ἢ δὴν
 ζῆλον διὸ καὶ ὅταν ἀναλάσῃ πῆ-
 θειαν, ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς Τύχης,
 ἀναζητεῖται ταύτας ταῖς γυ-
 ναιξὶ δελούειν, καὶ πῆθειαν
 ἢ ἀφαιρέσει, καὶ ἀφαιρέσει, καὶ

Diuitiæ scilicet, gloria, nobilitas, liberi, imperia, regna
 & id genus alia pleraque
 Eho: numnam ista bona non
 sunt? De his quidem alia
 disputabimus: nunc autem
 explicationi fabulæ intenti-
 simus. Fiat ita. Vides ergo
 ubi portam istam præterie-
 ris, aliud septum altius, &
 mulieres extra septum stan-
 tes, meretricum instar or-
 natas? Omnino. Harum ali-
 Incontinentia vocatur, ali-
 Luxuria, alia Auaritia, ali-
 Assentatio. Quid ergo hi
 astant istæ? Observant eo-
 qui aliquid a Fortuna acce-
 perunt. Quid tum? Exsultant
 & eos amplectuntur, & ad-
 ulantur: utque apud se ma-
 nere velint, postulant: ac vi-
 tam eis pollicentur suavem
 otiosam, & omnis exper-
 tem molestiæ. Quod si qui
 eis obsecutus, delicias am-
 plexus fuerit: ei iucunda vi-
 detur ad tempus illa vita
 ratio, dum hominem quasi
 titillarit, cum reuera tali
 non sit. Vbi enim resipuerit
 se non comedisse, sed ab ii
 & comesum & contumelic
 se tractatum esse sentit. Ita
 que iam consumtis iis qui
 a Fortuna acceperat omnibus, mulieribus istis seruire co-
 gitur, & omnia perpeti, indecoreque se gerere, & propter
 eas quæuis perniciose in semittere: cuiusmodi sunt
 fraudare, fana spoliare, prodere, peierare, latrocinari, cæte-
 raque

e his consimilia. Sed cū
 hæc omnia defecerint:
 untur Pœnæ. Qualis ea
 ides a tergo eorum ali-
 fenestellæ simile, & lo-
 quendam angustum &
 brosum? Atque etiam
 ieres quædam scædæ &
 dæ, & pannis obsitæ, i-
 se videntur Omnino.
 gitur quæ flagellum te-
 , POENA dicitur. Quæ
 it ad genua demittit,
 ESTITIA. Quæ capillos
 lit, ÆRVMNA. Alius
 quidam illis qui astat,
 ormis, extenuatus & nu-
 : ac post eum mulier
 dam ei similis, deformis
 enuis, quinam sunt? ille
 dem, inquit, LUCTVS
 atur: eius vero soror, DE-
 ERATIO. His igitur tra-
 ur, & cum his in cruciati-
 : vitam agit. Deinde rur-
 in aliam domum conii-
 UR INFELICITATIS: vbi
 od reliquum est æui, in
 ani miseria exigit, nisi ei
 ENITENTIA forte for-
 na occurrerit. Quid tum
 ? POENITENTIA obuiam
 facta ex istis malis eum e-
 nit: eique OPINIONEM a-
 m, & CVPIDITATEM, ad
 BRAM ERVDITIONEM
 rducturam inserit: vnaq;
 , qua ad FALSI NOMINIS
 RVDITIONEM perueniat.

ὅσα τέτοις παραπλήσια. ὅταν
 ἐν πάντῃ [αὐτὰς ἐπιλίποι] αὐ-^{οῖθ}
 τοῖς ἀπολείπη, παραδίδονται^{αἰ-}
 τῇ Τιμωρίᾳ. ποία δὲ ἐστὶν αὐτῆς^{ῆς}
 ὄρας ὀπίσω ἢ αὐτῶ, ἔφη, ὡσπερ
 θύλον μικρὸν, καὶ τόπον στενὸν ἴ-
 να, καὶ σκοτεινόν; ἐκ ἑνὸς καὶ ζωῶ-
 κες αἰχρᾶ καὶ ῥυπαρᾶ, καὶ βία καὶ
 ἠμφισπορῶν δοκῶσι σωεῖναι;
 καὶ μάλα. αὐτὰ τοίνυν, ἔφη, ἔ-
 μὲν τὴν μάστιγα ἔχουσα, καλεῖ-
 ται Τιμωρία. ἡ δὲ τὴν κεφα-
 λῶν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύ-
 πη. ἡ δὲ τοῖς τρίχας ἴκκουσα ἐσω-
 τῶ, Οδοῦνη. ἡ δὲ ἄλλος ἔτος ἂ
 παρρησιαῶς αὐταῖς, δυσδότης ἢ
 καὶ λεπτός, καὶ γυμνός, καὶ μετὰ
 ταῦτά ἢ ὁμοῖα αὐτῶ αἰχρᾶ
 καὶ λεπτή, ἢ ἐστὶν; ὁ μὲν Οδυμῆς
 καλεῖται, ἔφη, ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς
 Αθυμία. τέτοις ἐν παραδίδο-
 ται, ἔμετὰ τέτων συμβοῖο ἴ-
 μωροῦ μὲν. εἶτα πάλιν ἐν-
 ταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται
 εἰς τὴν Κακοδαίμονίαν, καὶ ὧδε
 τὸν λοιπὸν βίον κατὰ σφέδρον ἐν
 πίσῃ κακοδαίμονίᾳ, αὐτὴ μὴ
 Μετάνοια αὐτῶ δὲ τῆς Τύχης
 σωαντήσῃ εἶτα ἢ γίγνεται; ἐ-
 αὐτὴ ἢ Μετάνοια αὐτῶ σωαντή-
 σῃ, ἐξ αἰρέσει αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν,
 καὶ σωίσησιν αὐτῶ ἕτερον δό-
 ξαν, καὶ Ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς
 τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἀρξου-
 σαν. ἄρα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν
 Ψευδοπαιδείαν καλεσμένην. εἶ-
 τα ἢ γίγνεται; ἐὰν μὲν φησὶ τὴν
 δόξαν ταύτην αἰσθόδιξεται,
 τὴν ἀρξουσαν αὐτὸν εἰς τὴν αἰ-

ληθινῶ Παιδείαν, [καθαρθεῖς]
 2. καθαρθεῖς ὑπὸ αὐτῆς σώζεται καὶ
 ταμοκάρει, καὶ δὲ δαίμων γί-
 νεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. εἰ δὲ
 μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς
 [Ψευδοπαυδείας] Ψευδοδοξίας.
 ὡς ἡράκλειος, ὡς μέγας ὁ κίνδυ-
 νος αἰδοῦσθαι. ἡ δὲ Ψευδοπαυ-
 δεῖα, ποῖα ἐστίν, ἐφω ἐγώ. ἐχ-
 θρᾶς τὸν ἕτερον ἀπειθολον ἐμεί-
 νον; καὶ μέγα. ἐφω ἐγώ. ἀπὸ ἔν-
 ἕξω ἔπειθολον παρὰ τὴν εἰσα-
 δὸν γυνή τις ἐσηκεν, ἡ δοκεῖ πάλ-
 νυ καθαρθεῖ καὶ δὲ τακί, εἶνα; καὶ
 μέγα. ταύτῃ τῷ τῷ οἱ
 πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώ-
 πων Παιδείαν καλεῖσιν. ὅτι ἐστὶ
 δὲ, ἀλλὰ Ψευδοπαυδεία, ἐφη. οἱ
 μὲν τῷ σωζόμενοι ὁπόθεν βέλων-
 ται εἰς τὴν ἀληθινῶ Παιδείαν
 ἰλθεῖν, ὡς δὲ πρῶτον παραγι-
 γνοῖται. πότερον ἐν ἀλλῇ ὁδῷ
 ὅτι ἐστὶν ἐπὶ τῷ ἀληθινῶ Παι-
 δεῖαν ἄγασα; ἐστὶν, ἐφη. ἔτοι δὲ
 οἱ ἀνθρώποι οἱ ἔσω ἔπειθολου
 ἀναστήμιπλοντες, πίνεις εἰσίν; οἱ τῷ
 Ψευδοπαυδείας, ἐφη ἱρασά, ἡ-
 πατημέοι, οἱ μέγας μετὰ τῷ ἀ-
 ληθινῆς Παιδείας στωομιλεῖν.
 ἔνεις ἐν καλεῖται ἔτοι; οἱ μὲν
 Ποιηταί, ἐφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ
 Διαλεκτικοί, οἱ δὲ μουσικοί, οἱ
 δὲ Ἀριθμητικοί, οἱ δὲ Γεωμέ-
 τραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ δὲ Ἡδο-
 νικοί, οἱ δὲ Περιπατητικοί, οἱ δὲ
 nis frui consuetudine. Quibus ergo nominibus app-
 lantur isti? Alij Poetæ, inquit, alij Oratores, alij Dia-
 ctici, alij Musici, alij Arithmetici, alij Geometræ, :
 Astrologi, alij Voluptarij, alij Peripatetici, :

Quid tum fit? Siquidem
 quit, eam opinionem co-
 prehenderit, quæ ipsun
 VERAM ERUDITIONEM
 pei ducat, ab ea purgatus
 uatur, & omnis calamit-
 expis ac beatus, omne
 pus ætatis degit. Sin mi-
 denuo a Falsi nominis
 ditione seducitur. Proh
 piter, vt ingens est & a-
 rum hoc discriminē. 10 Q-
 vero, inquam, est Falsi
 minis eruditio? Nonne
 des, inquit, alterum in-
 septum? Vtique inquit.
 Extra id septum, iuxta
 stibulum stat mulier qu-
 dam, quæ valde mund-
 composita esse videtur. E-
 vulgus & vani homines
 ruditionem vocant: cum
 non sit, sed Falsi nomi-
 eruditio. Ad hanc igitur
 qui seruandi sunt, & ad
 ram eruditionem peru-
 turi, primū diuertunt. Ne-
 quid ergo alia via nulla
 quæ ad Veram eruditionem
 ducat? Est, inquit. Isti v-
 homines qui intra septum
 obambulant, qui sunt? F-
 nominis eruditionis ar-
 tores, inquit, decepti, atque
 opinantes se Veræ eruditio-

Critici, cæterique horum non dissimiles. Mulieres vero illæ, quæ circumcuisare videntur, primis similes, inter quas esse dicebas Incontinentiam & reliquas illiusmodi, quænam sunt? Illæ psæ, inquit, sunt. Nunquid ergo & huc ingrediuntur? Et huc medius fidius, sed raro: nec ita frequenter, ut in primum septum. Nunquid ergo & Opiniones? Næ, inquit. nam & in his etiamnum potio ab Impotura propinata, & Ignorantia manet: atque etiam mercurio vna cum ea, Amencia. Neque vero ab eis vel Opiniones vel cætera vitia recedent, donec repudiata in Falsi nominis eruditione, veram ingressi viam, Purgatricem illarum rerum vim biberint, & mala omnia quibus vrgentur, ut Opiniones & Ignorantiam, & reliquam omnem Vitiositatem eiecerint: tum demum enim seruabuntur. Dum vero hic manserint apud Falsi nominis eruditionem, nunquam liberabuntur: nec vllum malum, istarum quidem disciplinarum subsidio, profligabunt. 12 Quæ ergo via est, quæ ad Veram eruditionem ferat? Videsne, inquit, editum illum locum, qui a nemine incolitur ac desertus esse videtur? Video. Ergo

Κελικῶν, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσι παραπολιῆσοι· αἱ δὲ γυναικες ἐκείναι αἱ δοκῶσαι ἀπειροπαχὴν ομοίαν ταῖς ἀστράταις, εἰ αἷς ἔφης εἶναι τὴν Ἀνδροσίαν. καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν. ἴνες εἰσιν, αὐταὶ ἐκείναι εἰσιν, ἔφη. πότερον ἔν κ' ᾧδὲ εἰσπερδουνοται, νή δια κ' ᾧδὲ στανίως δέ, καὶ ἔχ' ὅπερ ἐν τῷ παρτίτῳ περιβόλω. πότερον ἔν κ' αἱ Δόξαι; καὶ ἔφη. ἐπὶ μὲν γὰρ κ' ἐν τῆς τῶν τὸ πόμα, ὃ ἐπίεν παρὰ τῆς Ἀπάτης, κ' ἡ Ἀγνοία μᾶλλον νή δια, κ' μετ' αὐτῆς γὰρ ἡ Ἀφροσύνη· καὶ ἔμὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν ἔθ' ἡ Δόξα, ἔθ' ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρις αὐτῶν ἀπεργόντες τῆς Ψευδοπειθείας, εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, κ' πίωσι τὴν τέτρα κατῆρκετικὴν δυνάμιν κ' ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάντα ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς Δόξας, καὶ τὴν Ἀγνοίαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν. τότε αὐτῶν ἔστω σωθήσονται. ᾧδὲ δὲ μῦροιτεσ παρὰ τῆς Ψευδοπειθείας, ἔδὲ ποτε ἀπολυθήσονται, ἔδὲ ἐλείψει αὐτὰς κακὸν ἔδὲν ἐνεκα τῶν ἑμαθημάτων. ποῖα ἔν αὐτῇ ὁδὸς ἐστίν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν; ὁρᾷς, ἔφη, ἀνω τόπον ἵνα ἐκείνον, ὅπερ ἔδ' εἰς ἐπικατοικεῖ, ἀλλ' ἐρημὸν δοκεῖ εἶναι; ὁρᾷ. ἔχουσι

θύραν ἵνα μικρὰν, καὶ ὄδον ἵνα
 [πρὸς, vel πρὸς τὴν θύραν.]
 πρὸς τῆς θύρας, ἥτις ἐ πολὺ ὄχ-
 λεῖται, ἀλλὰ πᾶν ὀλίγον πο-
 ρεύονται, ὡσπερ δυσανόδους ἵνους
 καὶ τραχείας καὶ πιτρώδεις εἶ-
 ναι δοκῶσι; καὶ μάλιστα, ἔφω.
 ἔκῃν καὶ βροντῆς ὑψηλὸς δο-
 κεῖ εἶναι, καὶ ἀνάστασις σενὴ πᾶ-
 νυ, καὶ κρημνὸς ἔχουσι ἔνθεν καὶ
 κεῖθεν βαθεῖς; ὁρῶ. αὐτὴ τοῖ-
 νω εἰσὶν ἡ ὁδοί, ἔφη, ἡ ἀγροῦ
 πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν,
 καὶ μάλιστα χαλεπὴ πρὸς εἶν.
 ἔκῃν καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν βρο-
 ντὸν ὁρῶς πίτρω μετὰ ἄλλω, καὶ
 ὑψηλῶ, κύκλω δὲ κρημνοῖ;
 ὁρῶ, ἔφω. ὁρῶς ἔν καὶ γυναικῶς
 δύο εἰσηχίας ἐπὶ τῆς πίτρω, λι-
 παρῶς, καὶ δυνεχίας τῶ σῶ-
 ματι, καὶ ὡς ἐκτεταχῶσι τὰς
 χεῖρας πρὸς ἡμῶς; ὁρῶ. ἀλλὰ τί-
 νες καλοῦνται ἔφω, αὐταί; ἡ
 μὲν Εγκράτεια καλεῖται, ἔφη.
 ἡ δὲ, Καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελ-
 φαί. τί ἔν τὰς χεῖρας ἐκτετά-
 χασιν ἔτω πρὸς ἡμῶς; παρακα-
 λῶσιν, ἔφη, τὰς παρακινουμένους
 ἐπὶ τὸν ἵππον, παρρεῖν, καὶ μὴ
 ἀποδειλιάν, λέγουσι, ὅτι βρα-
 χύ ἐπὶ δεῖ καρτεροῦσιν αὐτὰς, εἶ-
 τα ἤξουσιν εἰς ὄδον καλὴν. ὅταν
 ἔν παρακλήσονται ἐπὶ τὴν πέ-
 τρω. πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ
 ὄδον φέρουσαν ἐδεμίαν ἐπὶ αὐ-
 τῶν. αὐταὶ δὲ κρημνῶ πρὸς
 καταβαίνουσι, καὶ ἔλκουσιν αὐ-

quæ eo feriat, viam prospicio.

nihil descendunt, eosque sursum ad se attrahunt. Postea

iubent

& ianuam paruat, & viam
 quandam ante ianuam, pa-
 rum frequentem, & a per-
 paucis tritam, ut quæ & præ-
 ceptus & aspera & prærup-
 esse videatur? Omnino, in-
 quam. Ibi & tumulus excel-
 sus cernitur, & angustus ac-
 itus, utrinque in profundum
 præceptus? Video. Hæc igitur
 inquit, via est, quæ ad Ve-
 ram eruditionem ducit. E-
 quidem aspectu, inquam
 valde ardua. Ergo & super-
 ne iuxta tumulum magnam
 rupem vides, & altam, un-
 dique præruptam? Video
 inquam. Vides ergo & dua-
 mulieres succiplenas, & ro-
 busto corpore in rupe stan-
 tes, quæ manus alacriter ex-
 tendunt? Video, inquam
 sed quæ eis nomina sunt
 Una, inquit, Continentia
 vocatur: altera Tolerantia
 Sunt autem sorores. Cur veri-
 manus adeo alacriter exten-
 dunt? Hortantur, inquit
 viatores ad eum locum pro-
 gressos, ut bonis sint ani-
 mis, nec per ignaviam des-
 sperent. Fore enim, ut post
 parui temporis difficulta-
 tes, in amœnam viam per-
 ueniant. Vbi autem ad ru-
 pem accesserint: quo pacto
 ascendunt? nullam enim,
 Ipse a præcipitio ad eos non

bent eos requiescere: & uolo post eis dant Robur Fiduciam, ac pollicentur eos ad Veram eruditionē rducturas: ac demonstrāt, iam ea via sit amœna & sana & expedita, & omnis pers mali, vt vides. Ita cerquidem apparet. Videsne pro, inquit, ante lucum illum, locum quendam, qui amœnus videtur, & prætistat, multaque luce illustris? Vtiq; Videsne in prætudio etiam aliud lectum, & aliam portam? Est a. Sed quomodo vocatur locus ille? Beatorum domiciliū, inquit. Hic enim deunt Virtutes omnes, & caritudo. Amœnus duo proculis locus est. Vides ergo, inquit, iuxta portam stare matronam fornosam, constanti vultu, ætate media, & iam ad senectutem declinante, veste simplici, & ascititij cultus experte. Insistit autem saxo non globoso, sed quadrato atque immobili. Ei adsunt filia quædā duæ, filia eius, vt videtur. Ita quidem videtur. Harum igitur media, Eruditio est, inquit: altera, Veritas: altera, Suadela. Cur autem quadrato saxo insistit? Indicio, inquit, est, & viatoribus viam ad eam esse

τὴς αἰῶ πρὸς ἑαυτῆς. εἶτα κελύκοισιν αὐτῆς Διδασκαλίᾳ, καὶ μετὰ μικρὴν διδύσασιν Ἰσχυρὴ καὶ Θάρσος, καὶ ἐπαυγέλλονται αὐτῆς κατὰ τὴν ἑσπέρην πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἐστὶ καλλιή τε, καὶ ὁμοειρηνή, καὶ εὐπόροτος, καὶ καθαρὴ πυντὸς κακῶν, ὡς ἄπειρος ἔργων. ἐμφαίνει γὰρ Δία. ὁρῶν ἑωῦ, ἔφη, καὶ ἐμπαροῦσε τὸ ἄλσος ἐκείνη τὸ πονίον, ὅς ἂν εἴη καλὸς τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδῆς, καὶ φωτὶ περὶ ἡμετέρας ἀλαμπύροισι; καὶ μάλα κατανόησις οὐκ ἐστὶν ἐμῶν τῶν λειμῶν τῶν περὶ τοῦτον ἔπεσον, καὶ πύλλω ἐτέρων; ἐστὶν ἕτως. ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος ἕτος; Εὐδαίμωνων οἰκητήριον, ἔφη. ὡδὲ γὰρ Διδασκαλίᾳ εἰσὶν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαίμωνία. εἶεν, ἔφη ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι. ἐκρουῖν παρὰ τὴν πύλλω ὁρῶν, ἔφη ὅτι γυνὴ τίς ἐστὶ καλή, καὶ κατηρημένη τῶν περὶ τὸν πονίον, μέση ἢ καὶ κεκαυμένη ἠδὲ τῆ ἡλικία, πολλὴ δὲ ἔχουσα ἀπὸ τῶν καὶ [ἀκακῶπιτον.] καλλωπισμῶν; ἔσηκε δὲ σὸν ἐπὶ στρογγύλῃ λίθῳ, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνῳ, ἀσφαλῶς κειμένη. καὶ μετὰ ταύτης ἀλλὰ δύο εἰσὶ, θυγατέρες πνὲς δοκῶσιν εἶναι. ἐμφαίνει ἕτως ἔχον. τέτων τοῖων ἡ μὲν ἐν τῶν μέσῳ, Παιδεία ἐστὶν. ἡ δὲ, Ἀλήθεια. ἡ δὲ Πειθὴ. πὴ ἢ ἔσηκεν ἐπὶ λίθῳ τετραγώνῳ αὐτῆ; σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλῆς τε καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτῶν

ὁδὸς ἐστὶ τοῖς ἀφικνουμένοις, καὶ
 τῶν διδομένων ἀσφαλὴς ἢ ὁδοῖς
 τοῖς λαμβάνουσι. καὶ ἵνα ἐστὶν,
 ἃ διδῶμι αὐτῆ; Θάρσος, καὶ Α-
 φοβία, ἔφη ἐκείνῳ. ταῦτα δὲ
 πῖνα ἐστὶν; ἐπισήμη, ἔφη, Ἐμη-
 δὲν αὐ ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ
 βίῳ. ἰσχυροὶς ὡς καλὰ, ἔφην,
 τὰ δῶρα. ἀλλὰ ἵνῳ ἔτεκεν ἔ-
 ξω Ἐπειθὸς ἐσηκεν ἔταξ; ὅ-
 πως τὸς παραχρησμούς; ἔφη,
 θεραπείη, καὶ ποτίζη τῶν Κα-
 θαρτικῶν δυνάμιν, εἰδ' ὅταν
 κηραρῶσιν, ἔταξ αὐτὸς εἰσα-
 γῆ πρὸς τοὺς Ἀρετοῖς. πῶς τῆτο,
 ἔφην ἐγὼ; ἔ γ' σπιώμη. ἀλλὰ
 σπιώμη; ἔφη. ὡς αὐ εἰς φιλο-
 ῦμιως κίμωναν ἐτύγχανε, πρὸς
 τὸν ἰατρὸν αὐ δὴ πρὸς γινόμενος,
 πρὸς τὸν κηραρῶσιν ἐξέβαλε
 πάντα τὰ νοσοποιούσα. εἶτα ἔ-
 τας αὐ αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνά-
 ληψιν καὶ ὑγίειαν [κατέστησεν]
 κατέστηκεν, εἰ [δὲ] μὴ ἐπειθετο
 οἷς ἐπέταπεν, δόλοζως αὐ δὴ πρὸς
 ἀπωθεῖς ἐξέβαλε πρὸς τῆς νό-
 σου. ταῦτα σπιώμη, ἔφην ἐγὼ.
 τὸν αὐτὸν θείω πρόπον, ἔφη, καὶ
 πρὸς τῶν Παιδείαν ὅταν ἴς
 παραγίγηται, θεραπείη αὐ-
 τὸν, καὶ ποτίζη τῆ ἰατρῆς δυνά-
 μιν, ὅπως ἐκκαθάρη πρὸς τὸν, καὶ
 ἐκκαθάρη τὰ κηραρῶσιν πάντα, ὅσα
 ἔχων ἔλθε. ποῖα ταῦτα; τῶν
 Ἀγνοίαν, καὶ τὸν πλάον, ὃν ἐ-
 πιπῶκε παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ
 τῶν Ἀλαζονείαν, καὶ τῶν Ἐπι-
 θυμίων, καὶ τῶν Ἀρροσίων, καὶ

Arrogantiam, & Cupiditatem, & Incontinentiam, &

tutam ac firmam: & accipiē-
 tibus, munerum eius fructū
 securum. Ecquæ sunt eius
 munera? Fiducia, Securitas
 Vacuitas a perturbationi-
 bus, inquit ille. Quamnam
 ista vim habent? Eam, ut sci-
 ant, nihil unquā in vita sib
 mali euenturum. Dij boni
 inquam, quā præclara mu-
 nera. Sed cur sic extra septi-
 astat? Ut hospites, inquit, sa-
 net, eisq; Vim purgatricem
 propinet. Vbi vero purgat
 fuerint: tum demum eos ac
 Virtutes adducit. Quomo-
 do istud? inquā. neq; enim
 intelligo. Sed intelliges, in-
 quit. Fit enim hic perinde
 ut si quis graui affectus mo-
 bo ad medicū perducatur: i
 vero purgationibus in pri-
 mis omnes morbi causas e-
 iicit, ac tum demū vires cō-
 firmat, sanitatēq; restituit
 Sin æger medico non pa-
 ruisset: merito eiectus
 morbo interiisset. Hæc in-
 quam, intelligo. Ad eum er-
 go, inquit, modum ad Eru-
 ditionem vbi quis peruene-
 rit, ea curat illum, suamqu
 illi vim propinet, ut ante o-
 mnia expurget & eiicia
 mala quæ secum attulera
 omnia. Quænam ista? Igno-
 rantiam, & Errorem apud
 Imposturam haustum, &
 Iracundiam

undiam, & Avaritiam, utraque omnia quæ in anno Septo ingurgitarat. Equam autem purgaverit, quo cum mittit? O, inquit, ad Scientiam, & cæteras Virtutes. Quasnam istas? Non videt, inquit, intra portam matronarum, quæ formosæ & modestæ videntur, atque etiam in nihil habent, minimeque contræ sunt, ut ceteræ? Video. Sed quæ sunt eorum nomina? Primum quidem, Scientia dicitur: reliquæ vero eius fontes, Fortitudo, Iustitia, Vitæ integritas, Temperantia, Modestia, Liberalitas, Continentia, Clementia. O pulcerrimas, quamquam. Quanta in spe sumus? Si quidem intellexeritis, inquit, & usum virtutis confirmaveritis ea quæ auditis. Enimvero, inquam, summo studio elaborabimus. Itaque saltem eritis, inquit. Hæ vero cum eum susceperint, quo deducunt? Ad matrem suam, inquit. Ea vero quæ est? Beatitudo, inquit. Cuiusmodi vero est? Videsne viam illam, quæ ducit ad fastigium illud, quæ arx est septorum omnium? In vestibulo

τὸν Θουρὸν, καὶ τὴν Φιλαργουρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὡς [ἐνεπαλήθη] ἀνεπαλήθη ἐν τῷ παρώτῳ περιόλῳ. ὅταν ἔνθα θάρσῃ, πᾶς αὐτὸν ἀποσείψῃ, ἔνθα δὲ, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμη, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετὰς. ποίᾳ τῶν τῶν ἐχθρῶν, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χροὸν ζωακῶν, [αἱ] ὡς οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι, καὶ εὐτακτοὶ, καὶ πολλὰ ἀπεύφερον καὶ ἀποπλήνῃ ἔχουσιν, ἔτιτε ὡς ἀπλάστοι εἰσι, καὶ ἐδαμῶς κεκακωπισμέναι ὡς περ αἱ ἄλλαι; ὁρῶ, ἔφη. ἀλλὰ τίνας αὐτὰ καλεῖνται; ἢ μὲν παρώτῃ Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ ἕξ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί, Ἀνδρεία, καὶ Δικαιοσύνη, Καλοκαρδία, Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία, Ἐγκράτεια, Πραότης. ὧς κήκισαι, ἔφη, ἔγωγε, ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἔσομαι. εἰαὶ σιωπῆτε, ἔφη, καὶ ἔξιν περιποίησιν ὧν ἀκέρει. ἀλλὰ πρὸς τίς ἐσομαι ὡς μάλιστα, ἔφη, ἔγωγε. τοιγαρῆν, ἔφη, σωθήσεσθε. ὅταν ἔνθα παραλάβωσι αὐτὸν αὐτὰ, πᾶς ἀπαύξει, πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη. αὐτὴ δὲ τίς ἐστίν; Εὐδαιμονία, ἔφη. ποία δὲ ἐστὶν αὐτῆ; ὁρᾶς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσιν ἐπὶ τὴν ὑψηλὸν οὐρανόν, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν περιόλων πάντων; ὁρῶ. ἔκτεν ἐπὶ τῇ περὶ πυλῆος ζωῆ

κατ'εσηκῆα δειδῆς τις κἀθηται
 ἐπιθρονεὺς ὑψηλῆς; κειρομηρῶν
 ἐλδ' ἰέρως, καὶ ἀπεϊργως, καὶ
 ἰσφραυρῶν σφαιρῶν δ' αὐθεῖ
 πάνυ καλῶς; ἐμφαίνει ἕτως ἔ-
 χειν. αὐτὴ τόνω ἐστὶν ἡ Εὐ-
 δαιμονία, ἔφη ὅταν ἔν' ᾧ δέ τις
 παραγλήηται, τί ποιεῖ; σφαιροῖ
 αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει
 ἡ Εὐδαιμονία, καὶ αἰ' ἀλλοι
 πᾶσιν Αρεταῖ, ὡσπερ τῆς νε-
 νικηθῆς τῆς μεγίστης ἀγῶνας.
 καὶ ποῖος ἀγῶνας νενίκηκεν αὐ-
 τὸς, ἔφλω ἐγὼ; τῆς μεγίστης, ἔφη
 καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρῶτε-
 ρον αὐτὴν κατήσθιε, καὶ ἐνθά κ-
 ζε, καὶ ἐποῖε δ' ἄλλον, ταῦτα
 πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέβριψεν
 ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κειροτήκεν ἑαυτοῦ,
 ὡς κείνα νῦν τῆσθε δ' ἐλδύσσι,
 κατὰ τῆς ἕτος κείνοις πρῶτε-
 ρον. ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θη-
 ρία; πάνυ γὰρ ἐπίθυμῶ ἀκῆσαι.
 πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν Αἰγυπτιαν,
 καὶ τὸν Πλαύον. ἡ δ' ἔδουκ' ἐσσι θη-
 ρία ταῦτα εἶναι, καὶ πόνηρά γε,
 ἔφλω ἐγὼ. εἶπε τὴν Λύπλιν, καὶ
 τὸν Οδυρμὸν, καὶ τὴν Φιλαρ-
 γουρίαν, καὶ τὴν Ακροσίαν, καὶ
 τὴν λοιπὴν ἅπασαν κηκίαν.
 πάντων τῶν κατ'εῖ, καὶ ἔ-
 κρατεῖται, ὡσπερ τὸ πρῶτερον.
 ᾧ καλῶν ἔργων, ἔφλω ἐγὼ, καὶ
 καλλίστης νίκης. ἀλλ' κείνο ἐπι-
 μοι εἶπε, τίς ἡ δυνάμις τῆς σφαι-
 ραίας, ᾧ ἔφης σφαιροῦσθε αὐτῆς
 δ' αὐθονική, ᾧ νεανίσκοι. ὁ γὰρ
 σφαιροῦσθε ταύτη τῇ δυνάμει,

lius coronæ, qua cum ornari dicebas? Beatifica, ὦ adoleſc.

igitur Matrona constat
 tate & formosa, in alto
 sedet, ornata liberalit
 citra luxum, corona flo
 peregre ornata. Ita
 videtur. Ea igitur Beati
 est, inquit. Cum autem
 aliquis peruenerit, qui
 agit? Coronatum, in
 sua vi, ceteræque virt
 omnes, ut eos qui max
 sint certaminibus defu
 Quibus autem certam
 bus is est defunctus? in
 Tum ille: Maximis, in
 & maximas beluas, 14
 prius ipsum deuoraban
 cruciabant, & seruitute
 mebant, superauit om
 & a se profligauit, ipse su
 ris factus: adeo ut illæ
 ei ita seruiant, quemad
 dum ipse dudum illis
 uiebat. Quasnam dicis
 luas? per quam enim au
 cupio. Primum, inquit
 ignorantiam & errorem
 vero eas esse beluas non
 ses? Et quidem malefi
 inquam. Deinde Dolor
 Luctum, Auaritiam, Int
 perantiam, & omnia ge
 ra vitiorum. His omni
 imperat, non patet, ut pr
 O præclara, inquam, faci
 ra, victoriamque pulce
 mam. Verum illud eti
 mihi dicito: quæ vis est
 N

Nam qui ea vi coronatur, fit beatus, & malorum expers: nec in aliis spem felicitatis habet repositam, sed in semetipso. O præclaram victoriam. Vbi autem coronatus est, quid facit, quoue abiit? 15 Virtutes eū deducunt eo, vnde ante venerat: & ostendunt ei illos qui ibi agunt, vt male & misere uiuant, & vt vitæ naufragium faciant, & errent: & quasi victi ab hostibus ducantur, alii ab Incontinentia, alii ab Arrogantia, alii ab Auaricia, alii Vanæ gloriæ studio, alii ab aliis malis. Quibus e difficultatibus, quibus constructi tenentur, ipsi eluctari non possunt, vt seruentur, & huc perueniant: sed per omnem ætatem turbantur. Quod eo illis accidit, quod viam hanc inuenire nō possunt: quippe oblitum mandatum quod Genius dederat. Recte mihi dicere videris. Sed rursus illud dubito, cur Virtutes eum locum illi monstrent, vnde prius huc venerat? Non satis norat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum quæ ibi geruntur: sed dubitabat, & ob ignorantiam & Errorē, quem imbiberat, ea quæ bona non sunt, bona esse putabat: & mala, quæ mala non sunt. Quare male vivebat, vt

δὲ δαίμων γίνεται. καὶ μαχίρειος, καὶ σοὺ ἔχῃ ἐν ἐτέρῃς ἑσὶ ἐλπίδας τῆς δὲ δαίμωνιος. ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ. ὡς καὶ ὁ τὸν νικημαλέγῃς. ὅταν ἡ σφαιρακῆ, τί ποιῆ. ἢ ποῦ βασιλεύῃ; ἀγνοῦν αὐτὸν ὑπελαβῆσθαι αἰ ἀρετῶν πρὸς τὸν τόπον ἐκείνον ὅθεν ἦλθε πρὸς τὸν, καὶ δεκνύουσιν αὐτῷ τὰς ἐκεῖ ἀγαθὰ ἵκοντες, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγῶσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται καὶ ἀγνοῦνται καὶ κεκρητημένοι, ὡς περὶ ὑπὸ πλεμίων· οἱ μὲν ὑπὸ Ἀκροσίας, οἱ ἡ ὑπὸ Ἀλαζονείας, οἱ ἡ ὑπὸ Φυλαρχείας, ἑπερὶ δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑπὸ ἐτέρων κακῶν, ἐξ ὧν ἔδύοντο ἐκείνῃ ἑαυτὰς τῶν δεινῶν, οἱ δὲ ἐδένοντο, ὡς σπυρίων, καὶ ἀφικέας ἠδὲ· ἀλλὰ τὸ ἐπιπλέοντα ἀγαθὰ πάντος ἔβριζον. τὰτο ἡ πῆγχοσι, ἀγαθὰ τὸ μὴ δυνάσθαι πῶ ἐνθάδε ὁδὸν εἶρεῖν· ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τῆς δαίμωνικῆς πρὸς τὸν μα. ὅρῳ καὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τὰτο πάλιν ἀπορῶ, ἀγαθὰ ἡ δεκνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκείνον αἰ Ἀρετῶν, ὅθεν ἦκει τὸ πρὸς τὸν; ὅσα ἀκροβῶς ἦδεις, ἔδὲ ἠπίστατο, ἔφη, ἔδὲν ἦ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδδίαζε, καὶ ἀγαθὰ πῶ Ἀγνοῦν καὶ τὸν Πλαῖον, ὃν δὲ ἐπιπῶκε, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακὰ. διὸ καὶ ἔζη κακῶς, ὡς περὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ ἀγαθὰ ἵκον-

περ. ἰαῶ δὲ ἀπεληφῶς τῶν ἐ-
 πισημῶν τῶν συμφερόντων, αὐ-
 τὸς τε χαλῶς (ἤ, κ) τέτυκτο θεο-
 ρεῖ ὡς κακῶς πρᾶσσουσιν. ἐπει-
 δὴν οὖν γεωρήθη πάντῃ ἢ πε-
 εἰ, ἢ πῶς βραδίῃ; ὅπως ἀνὴρ βέλ-
 ται, ἔφη· πάντῃ γὰρ ἐστὶν αὐ-
 τῷ ἀσφάλεια, ὡπερ τὸ καρῦ-
 κιοὶ αὐτῶν ἔχοντι. καὶ πάντῃ γὰρ
 ἔσται ἀφίκτηται, πάντῃ χαλῶς
 βιώσεται μὲν πάσης ἀσφαλείας.
 ὑποδέξον) γὰρ αὐτὸν ἀσφαλῶς
 πάντες, κατὰ τὸν ἰατρὸν οἱ
 πάχοντες. πότερον ἔν κἀκεί-
 νος ἄς γινώσκεις, ἄς ἔφης ἡ-
 ρεία εἶναι ὅτι ἐπὶ φοβέται, μή
 ἢ πάλιν ὑπὸ αὐτῶν; ἔδεν, ἢ μὴ
 διοχλήθησεται ἔτε ὑπὸ Οδύ-
 νης, ἔτε ὑπὸ Λύπης, ἔτε ὑπὸ
 Λαχρῶσας, ἔτε ὑπὸ Φιλαρῶσας,
 ἔτε ὑπὸ Πενίας, ἔτε ὑπὸ ἄλ-
 λα κακῶν ἔδενος. ἀπάντων γὰρ
 κυραδί, καὶ ἐπάνω πάντων ἐστὶ
 τῶν ὡς τερον αὐτὸν λυπέωντων
 κατὰ τὸν ἰατρὸν οἱ ἐχέοντες. πᾶς γὰρ
 ἡρεία δὴ πᾶς πάντῃ τὴν ἀλάς
 κακῶσ ποιῶντα μέγιστος ἡμῶν, ἐ-
 κείνος ἢ λυπέει, ἀλλὰ τὸ ἔχον ἀν-
 ἡφάρμακον αὐτὸς τέτο. καὶ
 ἔσται ἔδεν λυπέει, ἀλλὰ τὸ ἔχον
 ἀνὸ φάρμακον. χαλῶς ἐμπεδω-
 κείς λέγειν. ἔδεν ἔπὶ τῷ τῷ
 εἰπε, ἡμῶν εἰσὶν ἔτοι οἱ δοκῶντες
 ἐκείνῃ διὰ τὸ βραδύ παραγί-
 γναι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐστὶ
 φανερῶς, ἐμφασιν ποιῶσιν
 quod remedium habet. Recte mihi dicere videris. Sed
 illud etiam mihi explica, quinam ij sint, qui inde
 a summo aduectant? quorum alij coronati, speciem

cæteri qui ibi degunt. Nunc
 vero conducibilium rerum
 scientiam consecutus, cum
 ipse bene viuit, tum illorum
 miseras perspicit. Hæc au-
 tem contemplatus quid a-
 git, aut quo vadit? Quo-
 cunque voluerit, inquit. V-
 bique enim in tuto est, non
 secus ac si Corycium an-
 trum teneret. Et quocun-
 que peruenerit, omnino ho-
 neste viuet, ab omni pericu-
 lo remotissimus. Omnes e-
 nim eum libenter suscipi-
 ent, vt ægroti medicum.
 Nunquid ergo illas quoque
 mulieres, quas dicebas esse
 beluas, timere desist, nihil
 ab eis exspectans mali? Ni-
 hil. Neque enim vel affli-
 ctionem, vel Molestiam
 sentiet: neque vel ab Incon-
 tinentia, vel Auaritia, vcl a
 Paupertate, vel ab vlllo alio
 malo vexabitur. Omnibus
 enim dominatur, omnibus
 est superior iis a quibus an-
 te exagitabatur, quemad-
 modum morsu a vipera.
 nam serpentes qui omnes
 alios ad necem vsque per-
 sequuntur, illos non læ-
 dunt, eo quod hoc vene-
 ni remedium habent. Ita
 & hunc nihil lædit, eo
 hilaritatis

itatis præ se ferunt: qui coronis carent, despendi, cum cruribus & tibus attritis esse, tum a ieribus quibusdam detri videntur? Qui corogestant, inquit, incolunt, ad Eruditionem perveniunt, eaque se potitos esse videntur. Qui autem corocarent, partim ab Eruditione repudiati recedunt, male ac misere affecti: parva ignavia debilitati, cum Tolerantiam ascendunt, retro redeunt, nullo itinere oberrant. Mures vero eos affectantes, quæ sunt? Ærumnæ, inquit, Molestiæ, & Desperationes, & Ignominia, & Ignorantiones. Si ita est, ut dicis, mala omnia eos affectantur. Et tunc profecto mala omnia. Cum vero isti in primum septum ad Luxuriam & Incontinentiam redeunt, non semetipsos accusant: sed statim & Eruditioni, & id iter ingressis maledicunt, ut ærumnosus & miseris atque infelicibus, qui ea vita, quæ ipsi agant, relicta, male vivat, nec perfruatur ipsorum bonis. Quæ vero bona esse dicunt? Luxum & Incontinentiam, ut summatim dicam Nam pecudum more gule servire, maximorum bonorum esse fructum opinantur.

ὁφροσύνης ἴνους. οἱ δὲ ἀσφραύωτοι, οἱ μὲν ἀπειγνωσμένοι, καὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκῶσι τετερίφθαι, κατέχονται ἢ ὑπὸ γυναικῶν ἴνων; οἱ μὲν ἐσσεφανερότεροι, σεπασμένοι εἰς τὸ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ ὁφραίνονται τετυγηγότες αὐτῆς. οἱ δὲ ἀσφραύωτοι, οἱ μὲν ἀπειγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας ἀνακαμπήσονται, κακῶς καὶ ἀθλίως ἀσκαίμενοι. οἱ δὲ ἀπιδεδουληγότες, καὶ ἀναεὐδοκότες πρὸς τὴν κερτερίαν, πάλιν ἀνακαμπήσονται, καὶ πλανῶνται ἀνοδία. αἱ δὲ γυναικεῖς αἱ μετ' αὐτῶν ἀκολυθῶσιν, ἴνες εἰσὶν αὐταί; Λύπη, ἔφη, καὶ Οδύνη, καὶ Ἀθυμία, καὶ Ἀδύξια, καὶ Ἀγνοία. πάντα καὶ λέγεις αὐτοῖς ἀκολυθῆναι. νῆ δὲ πάντα, ἔφη, ἀκολυθῶσιν. ὅταν δὲ ἔπειτα παρεγγύωνται εἰς τὸν πρῶτον περὶ τοῦτον πρὸς τὴν Ἠδοναίαν, καὶ τὴν Ἀκροσίαν, [ἐχέουτες.] ἐχέουτες αἰ πάντων, ἀλλ' οὕτως κακῶς λέγεις καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τὴν ἐκείσε βαδίζοντες, ὡς ταλαίπεροι καὶ ἀέλιοι εἰσι, καὶ κακοδαίμονες, οἱ τὸν βλοπτόν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες, κακῶς ζῶσι, καὶ οὐκ ἀπλάουσαι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν. ποῖα δὲ λέγεις ἀγαθὰ εἶναι; τὴν Ἀσπίαν, καὶ τὴν Ἀκροσίαν, ὡς εἶποι αὐτὸς ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ γὰρ δὲ ἀσπίδα βροσκησάτω τρέπον, ἀπλάουσι μεγίστων ἀγαθῶν ἠγροῦνται εἶναι.

αἱ δὲ ἕτεραι γυναικες αἱ ἐκεί-
 ρην περιτριβόμενοι, ἰλαραὶ τε ἔ-
 γελῶσαι, τίνες καλοῦνται; Δό-
 ξαι, ἔφη. καὶ ἀναγρῦσαι πρὸς
 τὴν Παιδείαν τὰς εἰσελθόντας
 πρὸς τὰς Ἀρεταίς, ἀνακρίμπη-
 σιν, ὅπως ἕτερας ἀναγρῦσαι· καὶ
 ἀναγγείλωσιν, ὅτι οὐδ' αἴμῳ
 ἤδη γέγονασιν, ἕως ἴτε ἀπήγα-
 γον. πότερον ἔν, ἔφλω ἐγὼ, αὐταὶ
 εἰσω πρὸς τὰς Ἀρεταίς εἰσο-
 ρεῖονται; ἔφη, ἔ. ἔ. γὰρ θέρμις Δό-
 ξαι εἰσορεῖσθαι πρὸς τὴν Ε-
 πιστήμην, ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ πα-
 ραδιδῶσιν αὐτὰς. εἶτα ὅταν ἡ
 Παιδεία παραλάσῃ, ἀνακρίμ-
 πῆσιν αὐταὶ πάλιν ἀλλας ἀξί-
 σαι. ὡσπερ αἱ νῆες τὰ φορτία ἐ-
 ξελόμεναι πάλιν ἀνακρίμπη-
 σιν, καὶ ἀλλων ἵνων γαμίζονται.
 ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς,
 ἔφλω, ἐξηγήσῃς. ἀλλ' ἐκείνο ἔδὲ
 πῶς ἡρεῖν δεδήλωκας, τί πρὸς
 σέ τίς τὸ Δαιμόνιον τοῖς εἰσορ-
 ρουμένοις εἰς τὸ βίον παιεῖν;
 θάρρειν; ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θάρ-
 ρεῖτε· πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι,
 καὶ ἔδὲν παραλείψω. καλῶς λέ-
 γας. ἔφλω ἐγὼ. ἐκτείνας ἔν τὴν
 χεῖρα πάλιν, ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν
 γυναικα ἐκείνην, ἡ δοκεῖ τυ-
 φλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λίθῳ προ-
 γάλει ἐσάναι, καὶ καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶ-
 πον ὅτι Τύχη καλεῖται; ὁρᾶμεν.
 ταύτην κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν,
 καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν,
 μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν ὅ, καὶ αὐτὴν
 αὐτῆς λάσῃ τις, μηδὲ ὡς ἴδρα

Alteræ vero mulieres illi
 profectæ hilares, & rident
 quibus nominibus app-
 latur? 17 Opiniones, inqu-
 & perductis ad Eruditio-
 nis qui ad Virtutes sunt i-
 gressi, redeunt, vt alios a-
 ducant: atque renuncier
 eos quos illo adduxerin-
 iam beatos esse factos. Vt
 igitur, inquam, istæ ad vi-
 tutes ingrediuntur? Non
 inquit: neque enim fas e-
 Opinionem intrare ad Sc-
 entiam: sed Eruditioni tra-
 dunt illos. Quos cum eru-
 ditio susceperit, redeunt ista
 rursus alios adducturæ: ve-
 luti naues, expositis sarcini-
 reductæ, aliis rebus oneran-
 tur. Ista quidem mihi recte
 explicare videris. 18 Sed illud
 nondum declarasti, quis
 Genius in vitam introeun-
 tibus præcipiat? Vt boni
 animis sint, inquit. Quare
 bonis animis este & vos. E-
 narrabo enim omnia, neq-
 quicquam prætermittam.
 Recte dicis inquã. 19 Rursus
 igitur extenta manu: Vide-
 tis, inquit, mulierem istam,
 quæ cæca esse videtur, & ro-
 tundo saxo insistere, quam
 vobis modo dixi Fortunam
 appellari? Videmus. Huic,
 inquit, Fidem haberi vetat,
 aut quicquam firmum pu-
 tari, tutouē possideri, aut pro suo teneri, quod illi acce-
 ptum

rim referatur. Nihil enim
 stare, quo minus ea eripi-
 & alteri tradat. Sæpe e-
 n eam hoc facere solere.
 eam igitur causam mo-
 t, ne vincantur illius mu-
 tribus: neue gaudeant,
 m largiatur: neue dole-
 t, cum eripiat: utque eam
 que laudent, neque vitu-
 rent. Neque enim quic-
 am consulto facere, sed
 mere atq; inconsiderate,
 ut ante vobis dixi. Quare
 enius monet, ne mirent-
 r, quicquid illa faciat: ne-
 : malos mensarios imiten-
 r, qui accepta ab aliis pe-
 inia gaudeant tanquã sua,
 idemq; repetita indignen-
 ar, atque iniuriam sibi fa-
 am putent: oblici nimirũ,
 a conditione apud se fuisse
 epositam, vt absque vllò
 mpedimento a creditore
 eciperetur. Eodem ergo
 nodo iubet Genius, erga
 ius munera esse affectos: &
 d Fortunæ esse ingenium
 nemuisse, vt & quæ dede-
 it, eripiat, & subito longe
 olura largiatur, rursusque
 iuferat ea quæ dederat: nec
 ea solum, sed ea etiã quæ illi
 ante habuerint. 2o Quæ igitur
 det, accipi iubet ab eam: is-
 que acceptis quamprimum
 accedi ad cõstantem & tutam

ηζείας. εδὲν γδ κωλύει ταῦτα
 πάλιν ἀφελείας, καὶ ἐτέρω δὲ-
 δόναμ· πολλακίς γδ τῆτο εἶωθε
 ποιεῖν. καὶ ἀφ' αὐτῶν ἐν τῶν αἰ-
 νίαν κελούει πρὸς τοῖς [αὐτῆς.]
 ἰαυτῆς δόσης [ἐχ.] ἠπῆς γί-
 γνησθ, καὶ μήτε χαίρειν ὅταν
 δίδω, μήτε ἀθυροῦν ὅταν ἀφίλα-
 ται, καὶ μήτε ψέγειν αὐτῶν, μή-
 τε ἐπαμειν. εδὲν γδ ποιεῖ μετὰ
 λογισμῶ, ἀλλ' εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε
 πάντα, ὡς περ ὡστέρον ὑμῖν
 ἔλεξα. ἀφ' αὐτῶν ἐν τὸ Δαι-
 μόνιον κελούει μὴ θαυμάζειν, ὅ-
 τι αὐτῶν πρὸς αὐτῆ μηδὲ γίγνε-
 σθαι ὁμοίως τοῖς κακοῖς τραπι-
 ζίταις. καὶ γδ ἐκείνοι, ὅταν μὴ
 λάθωσι τὸ δεξιόν παρὰ τῶν αἰ-
 θρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομῶ-
 ζουσιν εἶναι ὅταν δὲ ἀπαμεινται,
 ἀζανακτῶσι, καὶ δεινὰ οἶοντα
 πεπονθέναι, ἐμνημονεύοντες ὅτι
 ἐπὶ τῆτω ἔλαβον τὰ θῆματα,
 ἐφ' ᾧ εδὲν κωλύειν τὸν θῆμενος
 πάλιν κομίσειας. ὡσώτως τοῖ-
 νω κελούει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον,
 καὶ πρὸς τῶν παρ' αὐτῆς δόσιν.
 καὶ μνημονοῦειν, ὅτι τοιαῦτῶν ἔ-
 χε φύσιν ἡ Τύχη, ὡς ἂν δέδωκεν
 ἀφελείας, καὶ παχέως πάλιν
 δένοι παλλαπλάσια. αὐτῆς ὅ-
 ἀφελείας, ἂν δέδωκεν. ἐ μόνον
 δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς ἐπάρχονται. ἂ
 γρῶν δίδω, κελούει λαμβάνειν
 παρ' αὐτῆς, καὶ σωτῆρως ἀπι-
 θεῖν ἔχοντα πρὸς τῶν βεβαίως
 καὶ ἀσφαλῆ δόσιν. ποίαν ταύ-
 largitionē. Quæ nam illa est?

τῶν, ἴφλω ἐγὼ; ἢ λήψονται
 παρὰ τῆς Παιδείας, ἢ Διγγω-
 ῖωσιν ἐκεῖ. αὐτίκω ἴς ἐστιν; ἢ
 ἀληθῆς Ἐπισημη, ἴφῃ, τῶν συμ-
 φερῶντων, καὶ ἀσφαλῆς δόσις, καὶ
 βεβαία, καὶ ἀμετάσθητος. Φύ-
 γῆν οὐ κελούει σωθῆναι πρὸς
 ταύτῃ. καὶ ὅταν ἔλθῃσι πρὸς
 ἴς γυναικῶν ἐκείνας ἴς καὶ
 πρὸς τερῶν εἶπον, ὅτι Ἀκροσία καὶ
 Ἡδὺπάθεια καλῶνται, καὶ ἐντὸς-
 ῖην κελούει σωθῆναι ἀπαλ-
 λάττεισθαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ
 ζώταις μηδὲν, ἕως αὐτὸς τῶν
 Ψυδδοπαθειῶν ἀφίκωνται. κε-
 λούει οὐ αὐτοῖς χρονον ἵνα ἐν-
 Διγγοίψαι, καὶ λαθεῖν ὅ, ἢ αὐ-
 βάλωνται παρ' αὐτῆς, ὡσπερ
 ἐφόδιον· εἴτε ἐντὸς ῖην ἀπίνεαι
 πρὸς τῶν ἀληθινῶν Παιδείαν
 σωθῆναι. ταῦτ' ἐστίν, ἃ πρὸς
 τῶν Δαιμόνιων. ὅστις τοῖ-
 νω παρ' αὐτὰ τί ποιεῖ ἢ παρα-
 κεί. ἀπὸλυται κακὸς κακῶς. ὁ
 μὲν δὲ μὴδ' ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῶ
 πίνακι, τοῖστος ἡμῖν ἐστίν. εἰ δὲ
 δεῖ πρὸς πρὸς τῶν πρὸς ἐκεί-
 σου τῶν, καὶ εἰς φρόνῃ. ἐγὼ
 γὰρ ὑμῖν φράσω. καλῶς λέγεις,
 ἴφλω ἐγὼ. ἀλλὰ τί κελούει αὐ-
 τὸς τὸ Δαιμόνιον λαθεῖν παρὰ
 τῶν Ψυδδοπαθειῶν, ταῦθ' ἀδοκεῖ
 εὐχρηστα εἶναι. ταῦτ' ἐν πίνα-
 κῇ; γράμμαται, ἴφῃ, καὶ τῶν
 ἄλλων μαθημάτων, ἃ καὶ πλά-
 των φησὶν ὡσανεὶ χαλινῶν ἵνα
 δώσωμεν ἔχῃν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ
 nam illa sunt? Literæ, inquit, & cæteræ disciplinæ
 quas & Plato adolescentibus fræni esse instar ait,

inquam. Quam abe-
 tione sunt accepturi,
 peruenerint incolumes
 vero quæ est? Vera scie-
 inquit, rerum utilium, lu-
 ciosq; constans, tuta &
 mutabilis. Quare cele-
 ad hanc iubet confugi-
 que ad mulieres illas,
 ante dixi incontinen-
 & Luxuriam 21 appe-
 peruenerint, etiam ab-
 statim discedi, ac ne his-
 dem fidem haberi vl-
 22 donec ad falsi nomi-
 Eruditionem progressi si-
 rint. Apud hanc vero
 tempus eos commorari
 bet: & quicquid voluerit
 ab ea pro viatico accipit.
 Post celeriter inde ad
 ram Eruditionem cont-
 dere. Hæc sunt mand-
 Genij: quæ qui aut r-
 obseruat, aut non recte
 cipit, malus male per-
 Ac fabula quidem, hos-
 tes, quam tabula contin-
 huiusmodi est. Si quid
 ro amplius de horum vr-
 quoque percontari plac-
 licebit. Ego enim vobis
 cam. Recte, inquam, c-
 cis. Quid ergo eos Genius
 Falsi nominis Eruditi-
 ne iubet accipere? Ea quæ
 vsui esse videntur. Quæ
 ali

illis rebus distrahantur. Num vero necesse est i-
 as accipere eū, qui ad Ve-
 rim eruditionem peruenire
 elicit, an non? Nulla id quidē
 necessitas cogit. Nam com-
 modæ illæ quidē sunt, sed ad
 incrementa virtutis nihil cō-
 trahūt. Itane eas nihil cōfer-
 re ad id dicis, vt viri melio-
 res euadamus? Licet enim
 et sine his fieri meliores,
 requirit. Neq; tamen inutiles
 sunt etiam istæ. Vt enim a-
 liquādo per interpretem ea
 que dicuntur cognoscimus,
 et tamen non incommodū
 fuerit, nos ipsos illius lin-
 guæ accuratiore habere co-
 gnitionē, quamuis aliquid
 per interpretem perceperi-
 mus: sic disciplinis istis care-
 re, nihil est quod vetet. Non
 ergo meliore cōditione sunt
 cæteris istis Mathematici,
 nec facilius possūt fieri me-
 liores? Quo pacto, inquit,
 prestat et cæteris, cum eos de
 reb. bonis & malis non mi-
 nus sentire perperā constet,
 quam cæteros mortales, &
 omni adhuc vitiorū genere
 cōstrictos teneri? Nihil enim
 vetat nosse literas, & tenere
 disciplinas omnes: & æq; ta-
 mē esse ebriosum, intēperā-
 tē, auarū, iniuriū, proditorē,
 deniq; amentē. Multos certe
 quidē tales videre licet. Que ergo, inquit, istorum quasi pre-
 rogatiua est ob istas disciplinas, vt in viros euadāt meliores?

εις ἕτερα ἀεισῶνται. πότῃρον
 ἢ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ
 μέλλοι τις ἕξειν πρὸς τὴν ἀλη-
 θινὴν Παιδείαν, ἢ εἰ ἀνάγκη
 μὴ ἐδιδίκα, ἔφη. χρησίμα μὲν
 τοῖς ἐσὶ. πρὸς δὲ τὸ βελτίους γε-
 νέσθαι ἐδὲν συμβάλλεται ταῦ-
 τα. ἐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρη-
 σιμα εἶναι, πρὸς τὸ βελτίους γε-
 νέσθαι ἀνδρας; ἐσὶ γὰρ καὶ αἰδο-
 τέτων βελτίους γινέσθαι. ὅμως
 δὲ σὺ ἀχρηστοὺς καὶ κενὰ εἶναι ὡς
 γὰρ οἱ ἐρμηνείας συμβάλλομεν
 τὰ λεγόμενα ποτε, ὅμως μὴ τα-
 με σὺ ἀχρηστοὺς ἢ καὶ ἡμῶς αὐ-
 τὸς τὴν φωνὴν εἰκρίθεις ἔραυ-
 ἔχῃν, αὐτὴ σωήματα μὲν ἔστω ἄ-
 ναυτέτων ἢ μαθημάτων ἐδὲν
 κωλύσῃ [καλὸς καὶ κακός.] γι-
 νέσθαι. πότῃρον ἐδὲν πρὸς ἔχουσιν
 ἔτσι οἱ μαθηματικοί, πρὸς τὸ
 βελτίους γινέσθαι ἢ ἄλλων ἀνθρώ-
 πων; πῶς μέλλοσι πρὸς ἔχῃν, ἔπει-
 θὰν φαίνονται ἢ πατημένοι πε-
 ρὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ὡς περὶ οἱ
 ἄλλοι, καὶ ἐπὶ κατεχόμενοι ὑποπά-
 σης κακίας ἐδὲν γὰρ κωλύσῃ εἰ-
 δέναι μὴ γράμματα, καὶ κατε-
 χῃν τὰ μαθημάτων πάντα, ἡμῶ-
 ως ἢ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι,
 καὶ φυλάττειν, καὶ ἀδίκον, καὶ
 πρὸς ὄτι, καὶ τὸ πέρασ ἀφρο-
 να. ἀμίλει πολλὰς ταύτας εἶ-
 σιν ἰδῆν. πῶς ἔν ἔτσι πρὸς ἔχου-
 σιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἀν-
 δρας γινέσθαι, ἐνεκα τέτων
 τῶν μαθημάτων; ἐδιδίκα ὡς
 φαίνεται ἐκ τῶν τῶ λόγων.

ἀλλὰ τί ἐστιν ἔφη ἔφλω ἐγὼ, τὸ
 αἰνον; ὅτι ἐν τῷ δούτερω ἀει-
 βολῶ ἀφαιρέσειν ὡς περ ἐγγί-
 ζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παι-
 δεῖαν. καὶ τί τῆτο ὠφελεῖ αὐ-
 τος, ἔφλω; ὅτι πολλοὶ ἐστὶν
 ἰδεῖν παραγνωμῆδες ἐν τῷ
 πρώτῳ ἀειβόλῳ ἀπὸ τῆς Α
 κρασίας, καὶ τῆς ἀλλης κακίας
 εἰς τὸν τρίτον ἀειβόλον, πρὸς
 τὴν Παιδεῖαν τὴν ἀληθινὴν,
 οἱ τῆτους τὸς μαθηματικὰς
 παραλλάττειν. ὡς πῶς ἐπι-
 πρῆχασιν, ἄρα ἢ ἀκινήτοισι,
 ἢ δυσμαθέστοισι εἰσι. πῶς, ἔ-
 φλω, τῆτο ἐγὼ; ὅτι οἱ ἐν τῷ δού-
 τερω ἀειβόλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο,
 ἀποποιῶνται καὶ ἐπισκοπῶν ἅσκι
 οἶδασιν. ἕως δὲ αὐτῶν ἔχουσι ταύ-
 τῃ τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτὰς
 ἀνάγκη εἶναι, πρὸς τὸ ὁρμᾶν
 πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδεῖαν.
 εἶπω το ἐπερὶν ἐκ ὁρμῆς, ὅτι καὶ αἱ
 Δόξαι ἐν τῷ πρώτῳ ἀειβόλῳ
 εἰσπορεύονται πρὸς αὐτὰς ὁ-
 μῆως. ὡς ἔδεν ἔτοι ἐκείνων
 βελτίους εἶσιν, ἐὰν μὴ καὶ τῆτοις
 σωτῆ Μεταμέλεια, καὶ πεισθῶ-
 σιν ὅτι ἐπαιδεῖαν ἔχουσιν, ἀλλὰ
 ψυδοπαιδεῖαν, διὰ τὴν ἀπατῶν-
 ται. ἔτω ἢ ἀφαιρέμοι, ὅσκι αὐ-
 ποτε σωθεῖν καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὡ-
 ξένοι, ἔφη [ἐὰν μὴ] ἔτω ποιῆ-
 τε, καὶ ἐν ἀφαιρέσει τοῖς λεγ-
 ῶμοις, μέχρις αὐτῶν ἐξὶν λαθεῖν.

eoq; statu rerum salui atq; incolumes esse nequeant. Et vos
 igitur hospites, inquit, nisi ita feceritis, & in iis quæ dixi-
 mus, diu multūq; versati fueritis, donec habitū acquiratis.

n sapius eadem deuol-
da sunt, nec intermit-
ta, sed cætera præ his sus-
picanea putanda) nul-
lōbis eorum vsus erit,
auditis. Faciemus. Sed
declara, cur 24 bona nō
ea quæ homines a for-
accipiunt: vt vita, vt sa-
s, diuitiæ, gloria, liberi,
oria, cæteraque his simi-
contraq; ea quæ his ad-
eantur, cur mala nō sint?
nino enim admirabilis
credibilis ista nobis vi-
ur oratio. Age ergo da,
uit, operam, vt ad ea que
iro, id respondeas, quod
videtur. Ita faciam, in-
m. Vtrum igitur etiam
ui male viuit, bonum est
ere? 25 Nō videtur mihi,
malum. Quo pacto ergo,
uit, bonū est viuere, si illi
lū est? Quia vt male vi-
utibus, malum mihi vi-
ur viuere: ita bene, bonū.
malū igitur esse dicis vi-
e, & bonū? Ego vero. Ca-
absurde loquaris. Neque
m fieri potest, vt res eadē
nala & bona sit. Sic enim
utilis erit, & noxia, simul-
e semper & expetenda &
gienda. Absurdum id
idem. Sed si is qui ma-
viuit, malum habet: quo
to ipsa vita mala erit? Atqui non idem est, in-
it, viuere, & male viuere. An non & tibi videtur?

ἀλλὰ πῶς τῶν αὐτῶν πελάκις
δ' εἰ ἐπισκοπεῖν, κὴ μὴ Διελεί-
πειν, τὰ ἢ ἄλλα πάρεργα ἠγή-
σαι. εἰ ἢ μὴ, ἐδὲν ὄφελ' ἔσται
ᾧ νυνὶ ἀκέετε ποιήσομεν. τῶ-
το δὲ ἐξήγησα, πῶς ὅτι ἔστιν ἀ-
γαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἀν-
θρωποι παρὰ τὴν Τύχης; οἷον τὸ
ζῆν, τὸ ὑγαίνειν, τὸ πλῆτεῖν, τὸ
δύδοξεν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νι-
κᾶν, κὴ τὰ λοιπὰ ὅσα τέτοις
πειρατλήσια; ἢ πάλιν τὰ ἐ-
ναντία πῶς ὅτι ἔστι κακὰ, πᾶν
γὰρ ἡμῖν περιδόξον κὴ ἀπίστον
δοκεῖ τὸ λεγόμενον. ἀγε τίινυ
πειρᾶ, ἔφη, ἀποκρίνασθε τὸ Φαι-
νόμενον, πῶς ᾧν αὐτὸ ἐρωτῶ. ἀλ-
λὰ ποιήσω τῶτο, ἔφην ἐγὼ. πο-
τερον οὖν καὶν κακῶς τις ζῆ, ἀ-
γαθὸν ἐκείνῳ; ἔμοι δοκεῖ, ἀλλὰ
κακὸν, ἔφην ἐγὼ. πῶς ἔν ἀγα-
θόν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἰ ὡς τέτα-
ἐστὶ κακὸν, ὅτι τοῖς μὴ κακῶς ζῶ-
σι κακὸν μοι δοκεῖ εἶναι, τοῖς ἢ
καλῶς ἀγαθόν. κὴ κακὸν ἄρα
λέγεις τὸ ζῆν καὶ ἀγαθόν εἶναι;
ἔγωγε. μὴ ἔν ἀπίθανῶς λέ-
γε. ἀδωῖατον γὰρ, τὸ αὐτὸ πρᾶ-
γμα κὴ κακὸν κὴ ἀγαθόν εἶναι.
ἔγωγε μὴ γὰρ καὶ ἀφελίμενον καὶ
βλαβερόν αὐτὸ εἶναι, κὴ αἰρετόν καὶ
φύκτον ἄμα αἰεὶ ἀπίθανον μὴ.
ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ αὐ-
τῶ ἀρχοί, κακὸν πᾶσι ἀρχαῖ αὐ-
τῶ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστίν; ἀλλ'
ἔ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν
τῶ κακῶς ζῆν. ἢ ἔ σοι φαίνεται;

ἀμέλει ἐσὶ ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ
 εἶναι. τὸ τοίνυν ζῆν ἐκακὸν ἐ-
 σιν· ἐπεὶ εἰ μὴ κακὸν, τοῖς ζῶσι
 καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ
 τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπως ἐ-
 σι κακὸν· ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέ-
 γειν. ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις
 συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς
 ζῶσιν, καὶ τοῖς καλῶς ἐκ αὐτῶν εἴη ἔ-
 τε ἀγαθὸν [εἶναι] τὸ ζῆν, ἔτε κα-
 κὸν. ὡσπερ ἐδὲ τὸ τέμνειν, καὶ
 κτείνειν, ἐν τοῖς ἀρρώστων ἐστὶ νο-
 σερὸν καὶ ὑγιανόν. ἐκ τῶν ἔτι καὶ
 ἐπὶ τοῦ ζῆν ἐστὶ τῶντα. συθέντων ἔ-
 τω θεώρησον, πότερον αὐτῶν βέλαιο
 ζῆν κακῶς, ἢ δόξαν εἶναι καλῶς καὶ
 εὐδωρίας; δόξαν εἶναι καλῶς κα-
 κὸν ἐστὶν, εἰ μὴ αἰρετώτερον ἐστὶ
 παιδῶν τὸ δόξαν εἶναι τοῦ ζῆν. ἐστὶ
 τῶντα. σκόπιον ὁ αὐτὸς λόγος καὶ
 πρὸς τοῦ ὑγαίνειν, καὶ νοεῖν, πολ-
 λάκις γὰρ ἔσφι συμφέρον ὑγαίνειν,
 ἀλλὰ τὸ ἐναντίον, ὅταν ἢ πρὸς τα-
 σις τοιαύτη. ἀληθῆ λέγεις. ἄγε
 δὴ, σκεψάμεθα καὶ πρὸς τοῦ πλε-
 τεῖν ἔτι, εἴγε φανερόν ἐστιν ὡς
 παιδῶν ἐστὶν ἰδεῖν ὑπ᾽ ἀρχοντά
 τινι πλεῖστον, κακῶς ἢ ζῶντα τῶ-
 ντα καὶ ἀθλίως. νῆ δὲ πολλὰ ἔσφι.
 ἐκ τῶν ἔδεν τῆτοις ὁ πλεῖστος
 βολεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς. ἐφαί-
 νεται, αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί ἐστιν.
 σκόπιον τὸ πρὸς αἰετὸς εἶναι, ἐκ ὅ
 πλεῖστος ποιεῖ, ἀλλὰ ἢ Παιδεία.
 εἰχός γε. ἐκ τῆς ἄρα τοῦ λόγου
 πρὸς ὁ πλεῖστος ἀγαθὸν ἐστὶν, εἰ μὴ
 τος ἔργοις bonos non diuitiæ, sed Eruditio facit. Proba
 quidem est. Hac ergo ratione Diuitiæ qui bonum si

Profectio nec mihi vid-
 esse idem. Viuere igitur
 est malum. Malum eni
 esset, etiam bene uiuent
 utique esset malum. vi
 enim haberent, quæ ma
 esset. Vera mihi videris c
 re. Quia ergo fit, ut vit
 trisque suppetat, tam r
 quam bene uiuentibus
 uere neq; malū fuerit, i
 bonū, sicut neq; secare i
 rere. Nā ægrotantib. q
 ea salubria sunt, sanis
 noxia. Eodem igitur m
 & vita se habet. Proind
 tu rem considera: Mal
 male viuere, an mortē l
 oppetere, ac fortiter?
 vero honeste mori. Ergo
 que mori est malū. Siq
 oppetere mortē sepe m
 est expetendū, quam v
 re. Sunt ista. Eadē ergo e
 sanitatis ratio, & morbi
 Sepe enim valere non
 dest, si casus aliquis ita t
 rit. Vera dicis. Age ver
 Diuitias eodē modo cōf
 remus: si modo illud co
 derare est, qd sepe vider
 cet, eūdē & habere diui
 & male misereq; viuere.
 hercule multos. Nihil e
 eis diuitiæ cōferunt ad b
 beateque viuendū? Non
 detur, cum ipsi mali sint
 et

professores suos in co-
 rdiuuent, vt fiant me-
 ? Ita videtur. Ergo nō-
 s ne expedit quidem
 iuites, cum diuitiis v-
 ziant. Mea quidem o-
 ne. Quo pacto ergo id
 uam bonum iudica-
 mod sæpe nullo modo
 tere prodest? Si quis er-
 uitiis bene & pente vt
 bene viuet: sin minus,
 Verissima dicere mihi
 is. Ad summam, quia
 aut in pretio sunt, vt
 : aut in contemptu, vt
 : id ipsum est quod ho-
 s perturbet & lædat,
 scilicet ea mortales
 nifaciunt, seque per ea
 elicitationis fore compo-
 opinantur: eorumque
 a ordine faciunt omnia,
 maxime impia esse vi-
 tur. Hæc vero eis ac-
 nt, quia quid bonum sit ignorant.

εβοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτῶν, εἰς ἄ-
 βελτίους εἶναι; φαίνεται. ἕως
 εὐδὲ συμφέρεται ἄρα ἐνίοις πλε-
 τείν, ὅταν μὴ ἐπίστανται τῷ
 πλεῖστον χρητῶν δοκίμοι. πῶς
 ἐν τῷτο αὐτῶν κερνεῖ ἀγαθὸν
 εἶναι, ὃ πικράκις εὐ συμφέρεται
 ὑπάρχειν εὐδαμῶς; σκεῖν εἰ
 μὴ ἡς ἐπίστανται πλεῖστον χρητῶ-
 δαι καλῶς καὶ ἐμπείρους, οὐ
 βιάσεται· εἰ ἢ μὴ, κακῶς; ἀλη-
 θῆσαι μοι δοκεῖς τῷτο λέγειν.
 καὶ τὸ σωῖολον ἢ τὸ πικρῶν ταῦτα
 ὡς ἀγαθὸν ὄντα, ἢ ἀπμάζειν ὡς
 κακῶν, τῷτο ἴσιν τὸ ἱσθῶτον τὸς
 ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν ἡ-
 μάσι τε αὐτῶν, καὶ οἷον) διὰ τῶ-
 των μένων εὐδαμνεῖν, καὶ
 πάνθ' ἐπορμῶς πράττεισιν ἐνε-
 κατέτων, καὶ τὰ ἀσεβῆσαι δο-
 κῶντα εἶναι. ταῦτα δὲ πάχισιν
 διὰ τὴν εὐ ἀγαθῶν ἀγνοίαν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

F I N I S.

PLATONICA FABVLA

SORTITIONE ANIMARVM, C

Tabula Cebetis belle conueniens : Libro de Republica decimo.

SORTITVS ANIMARV

EX ERIS PAMPHYLII NARR

tione, De fine πολιτειῶν ἰ. Ioachino Camera-
rio interprete.*Innuit hoc commentum, eligendam esse optimam vi-
tionem, quam & iucundam & facilem redditi
consuetudo.*

ΣΦαῖς ἔν ἐπειδὴ ἀφικέσθαι,
 οὐδὲς δ' εἶν ἰέναι πρὸς τὴν
 λάχσειν. πρὸ φήτων οὐδ' πνα
 σφαῖς πρὸ τὸν μὲν ἐν ταῖς ἀφ-
 ἡσται· ἐπειδὴ λαβόντα ἐν τῶν
 τῆς λαχέσεως ἡνάτων κλήρες
 τε καὶ βίων παραδείγματα, ἀνα-
 βαῖνται ἐπὶ τὴ βῆμα ὑψηλόν,
 εἰπεῖν·

Ἀνάγκης θυγατρὸς κέρης
 λαχέσεως λόγῳ.

Ψυχὰ ἐφήμερον, δὲ καὶ ἄλλης
 πειρίδ' ἐθνητῆ ἡνὲς γεννη-
 φόρος; ἐχ' ὑμῶς ὁ αἷμα λήξε-
 ται, ἀλλ' ὑμεῖς δ' αἷμα ἀιρή-
 σεοδε. πρὸ τὸς δ' ὁ λαχών, πρὸ τ-
 τος ἀιρείδω βίον, ὃ σινέσαι ἐξ
 ἀνάγκης. δρετὴ δ' ἐ ἀδέσποτον·
 ἢν πμῶν καὶ ἀτιμίζων, πλέον
 καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἐκροτος ἐξεί.
 dominatu premitur. Quā vt quisq; coluerit, aut spreu
 ita illa magis minusve potietur. Cuiusq; autē futura p

CVM ad PARCA
 nissent, statim ce
 aiebat fuisse ad LACH
 accedere. Ibi vatem c
 dam ipsos primum o
 collocasse: deinde acc
 de genibus Lachesis
 bus, atq; vitarum exet
 conscensoq; editiore
 hæc locutum esse. OR
 LACHESIS, QVAE NE
 SITATIS FILIA EST.

mæ caducæ, initiū alt
 ambitus mortalis & m
 ferigeneris: nō vos soi
 GENIVS, sed vos Geniū
 getis. Ac cuius primo
 exierit, is primus summa
 tam, quam deget postea
 cessario. VIRTVS autē n
 CI

est: at Deus culpa ca-
 Hæc loquutum, diffi-
 fortes inter omnes: ce-
 autem eam quenque,
 ante se decidisset, se ex-
 . nam capere sibi non
 sum fuisse. Qui autem
 et, illi statim apparuis-
 motus esset numero.
 a & vitarum exempla
 osuisse humi, multo
 quam ipsi essent. Fuis-
 tem multiplicia. nam
 omnium animalium
 in illis, tum vniuersas
 anas fuisse. Interq; has,
 rannidas, alias stabiles,
 vero minus durabiles,
 e egestates & exilia &
 dicitates definētes. In-
 ue & probatorum viro-
 vitas, quasdam forma
 ulcritudine, & præter-
 obore atq; certaminum
 te: quasdam genere, &
 orum virtute, similique
 de probatorum. Eodem-
 modo & mulierum vi-
 fuisse. Ordinē autem a-
 ræ nullum: propterea
 od alienā vitā capessentē,
 i illam reddi necesse sit.
 tera vero inter se, diuitiis
 a & egestate, alia morbis
 anitate, quedā & medio-
 tate quadā prædita esse.
 oc, mi Glauco, maximum
 riculū hominibus obiicitur. Huiusq; causa in primis stu-
 dū, vt aliis omnib. disciplinis neglectis, hæc vnā disciplinā

αἰτία ἐλομήεις, θεὸς ἀνομιος.
 ταῦτα εἰπόντα, ῥίψου ἐπὶ πάν-
 τες τὰς κλήρας. Ἦν ἢ παρ' αὐτὸν
 πεσόντω, ἐξαπὸν ἀνομιῶν πολλῶν
 εἶ, ἐ ἢ σὺν ἑαίν. τὸ δὲ ἀνομι-
 οῦ δὲ ἄλλο ἐἶναι ὅτι οὐ εἰλη-
 φει. καὶ δὲ τῆτο αὐτὸς τὰ τῶν
 βίων παραδείγματα, εἰς τὸ
 πρῶτον σφῶν θεῖαι ἐπὶ τῶν
 γλῶ πολὺ πλείω τῶν παρῶν-
 των. εἶναι δὲ παντοδαπὰ. ζώων
 τε γὰρ πάντων βίαις, καὶ δὴ καὶ
 τὰς ἀνθρωπίνους ἀπάντας. τυ-
 ραννίδας τε γὰρ ἐν αὐτοῖς εἶναι
 τὰς μὲν ἀφ' ἀπειρίας, τὰς δὲ καὶ με-
 ταξὺ ἀφ' ἀφειρίας, καὶ εἰς
 πενίας τε καὶ φουρίας, καὶ εἰς
 πτωχείας τελευτώσας. εἶναι δὲ
 καὶ δοκίμων ἀνδρῶν βίους, τὰς
 μὲν ἐπὶ εἰδέσει, καὶ καὶ κῆ, καὶ
 τῶν ἀπὸ λυγρῶν τε καὶ ἀγωνίαν.
 τὰς δὲ ἐπὶ γλῶσι, καὶ πρῶτων
 δευτέρως, καὶ οὐδοκίμων καὶ ταῦ-
 τα. ὡσπύτως δὲ καὶ γυναικῶν.
 ψυχῆς δὲ τῆξιν σὺν εἶναι ἀφ'
 τὸ ἀνομιῶν εἶχεν, ἀπὸν ἐλο-
 μῆν βίον, ἀπὸν γίνας. τὰ
 δὲ ἄλλα, ἀπὸν τοῖς τε καὶ πλού-
 τοῖς καὶ πενίαις, τὰ δὲ νόσοις, τὰ
 δὲ ὑγείαις μεμίσχθαι, τὰ δὲ καὶ
 μέσον τούτων. ἔνθα δὴ, ὡς ἔ-
 οικεν, ὦ φίλε γλαῦκων, ὅπως
 κίνδυνος ἀνθρώπων, καὶ ἀφ'
 ταῦτε μάλιστα ἐπιμελητέον, ὅ-
 πως ἕκαστος ἡμῶν τῶν ἄλλων
 μαθημάτων ἀμελήσας, τὰ
 τὰ εἶ μαθήματος καὶ ζητη-

τῆς καὶ μαθητῆς ἔσται, ἐὰν ποθεν
 οἷός τ' ἢ μωδεῖν καὶ ἐξουρεῖν, τίς
 αὐτὸν ποιήσει δ' ὠματὸν καὶ ἐπισή-
 μονα, βίον καὶ ἄριστον καὶ πονη-
 ρὸν Δ' ἀγαθὸν καὶ κακόν, ἔν βελτίω
 καὶ ὀυατῶν αἰεὶ πανταχῆ ἀ-
 ρείω, ἀναλογιζόμενον πανταχῆ
 καὶ δὴ ῥήξεντα, καὶ ἔσωθ' ἰδμενα
 ἀπὸ ἡλίου, καὶ Δ' ἀπὸ ἡλίου πῶς
 ἐστὶν βίου πῶς ἐχθρῶν, καὶ εἰδέναι
 πῶς καὶ πῶς ἢ πῶς ἔσται καὶ
 ἴεν, ἢ κεραιόθεν. | κεραιόθεν, καὶ μὴ
 ποίας πῶς ψυχῆς ἐξέως καὶ κῆν
 ἢ ἀγαθὸν ἐργάξεντα, καὶ ἢ ὀυ-
 νεμα καὶ δυσχερείω καὶ ἰδιωτείω,
 ἔ δ' ὀυαί, καὶ ἰχθύες, ἔ ἀδένεια,
 καὶ ὀυαί, ἔ δυσχερείω, καὶ
 πῶς ἔσται πῶς ἔσται πῶς ἔσται
 ψυχῶν ὄντων ἔ ἔ ἐπικτήτων, ἢ
 ἐξουρεῖν ἰδμενα πῶς ἀπὸ ἡλίου
 ἐργάξεντα; ὥστε ἐξ ἀπάντων αὐτῶν
 ὀυατῶν εἶναι συλλογισάμενον
 ἀρείω, πῶς πῶς τῆς ψυχῆς
 φύσιν ἀποβλέποντα, τὸν τε χεῖρω
 καὶ τὸν ἀμείνω βίον. χεῖρω μὲν
 καλῆντα, ὅς αὐτῶν ἐκείσσι ἀξεί
 εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεται ἀ-
 μείνω δὲ, ὅστις εἰς τὸ δικαιοτέ-
 ραν. ταῖ δὲ ἀπὸ πάντων χαίρειν
 ἔεν. ἐρωτάμενον γὰρ, ὅτι ζῶντι τε
 καὶ τελευτήσαντι αὐτῇ κεραιόση
 ἀρίστος. ἀδαμαντίνως δὲ εἶ δὴ
 ζῶντι πῶς δόξαν ἔχοντα, εἰς ἀ-
 ὀυαί, ὅπως αὐτῶν καὶ ἐκεί ἀνέκ-
 τληκτῶν ἔσται πῶς ἔσται τε καὶ
 τῶν τοιούτων κακῶν, καὶ μὴ

uenti & morienti. Quare in hac adamantina quadam
 suasionē ad inferos descendendū est, ut anima illic etiā
 a diuitiis, neq; ab aliis huiusmodi malis percellatur.

exquiramus atq; disce
 ut liceat aliquādo disce
 que inuenire, quisnam
 quensq; ad hoc instruen
 lear, quo pessimus vit
 nam a praua distingue
 meliorē semper, quo ac
 poterit, eligere: repet
 animo, omnia que du
 disputata sunt, eaq; con
 tes & diuidentes in cō
 ratione perfectæ virtutē
 tā. Ne ignoremus, e
 forma, egestate diu
 tēperata. cumq; quali
 dā animæ habitu, ma
 nive causa existat. In
 bilitates & ignobilitat
 priuata vita & honora
 tesq; & debilitas, inger
 tas inē & tarditas anir
 mniaq; hec que natur
 anime attribuit nec ne
 titia quoq; cōmista int
 quidnam efficiant. Ut
 nibus cōparatione
 respectu nature anime
 simus meliorem a dete
 vita discernere: eam qu
 appellātes deteriorem
 hanc illo abduētura sit
 improbor fiat: melior,
 ubi reddatur pbior. C
 vniuersa valere iubebi
 Vidimus enim hanc el
 lectionem optimam &
 de

ipsa in tyrannides, & a-
 nes similes, cū designet
 ta & indigna facinora,
 i vero maiora ipsa perfe-
 Verum vt nouit eā sem-
 vitam eligere, quæ me-
 sit quedam: & in vtram-
 partem excedentia fu-
 e, non in hac modo vita,
 ad licebit, sed & in tota
 secutura. In hoc enim
 nima hominis est felici-
 . Ac tum quidem illarum
 um nūtius narrabat, van-
 n & hæc dixisse: Eriā qui
 in o loco forte eligit, ei,
 ruderer elegerit, & at-
 ate vixerit, proposita vita
 non recusanda, neq; ma-
 . Nec princeps in electione
 negligens, neq; vltimus tri-
 is esse debet. Hæc illo lo-
 ato, aiebat, eum cui prima
 ors obtigisset, statim accen-
 entē, maximā omniū ty-
 annidē elegisse: atq; ita qui-
 lē elegisse, vt peramētiā &
 ulositarē nequaquā satis o-
 nnia contēplaretur: neq; a-
 nimaduerteter, includi fatū
 orandorū liberum, & mala
 iuoq; alia. Postea vero quā
 otiose perspexerit, tū seipsū
 plāxisse, & deplorassee electio-
 nē, oblitū eorum quæ vates
 prædixisset: neq; se, vt mali
 auctorē accusauisse, sed fortunā & deos, ac quēuis poti⁹ quā
 seipsū, fuisse autē vnū de cœlestib. hūc aduenis, qui ante in
 bene cōstituta Republica vixisset, virtutis particeps, more
 quidem, non philosophia.

ἐμπεσὼν εἰς τυραννίδας ἐάλ- 3
 λαις θρασύτας παρὰ τῆς, ποικίλῃ μὲν -
 ἐργασίῃ, καὶ ἀνήμερα κοινῶς, ἐν δὲ -
 αὐτοῖς μείζονα πείρη. ἀλλὰ γινώσκον
 μέσσην αἰετὶ [τῶν θρασύτων βίων.] τὴν
 θρασύτην βίον αἰρεῖσθαι, ἐφύλαξάν τε
 ὑπερβαίνοντες, ἐκατέρωσθε, καὶ ἐν
 ταῖς δὲ ταῖς βίαις καὶ τῷ ὄντως αὐτῶν, καὶ
 ἐν πᾶσι τῶν ἐπιπέλα· ἔτω γὰρ δὲ
 δαίμονός τ' ἔστι γίγνηται αἰφρατος.
 Ἐδὴ γὰρ ἐφύλαξεν ὁ ἐκείθεν ἀγγελος
 ἡγήσατο, τὸν μὲν περὶ φήτιν ἔτιωσθε
 εἰπεῖν· καὶ περὶ ταῖς ἐπιπέλας,
 σὺν τῷ ἐλεμῶνι, σὺν τῶν ζῶν-
 τῶν, καὶ ταῖς βίαις ἀλαπητὸς ἔκα-
 κός μήτε ὁ ἄρχων ἀρέσεως ἀμα-
 λείτω, μήτε ὁ περὶ τῶν ἀθυμεί-
 τῶν ἐπιπέλας δὲ ταῖς, τὸν περὶ
 τὸν λαχόντα ἔφη ὁ δὲ ἐπιπέλας,
 τὴν μεγίστην τυραννίδα ἐλεῖσθαι,
 καὶ ὑπὸ ἀφροσύνης τε καὶ λα-
 μαργίας, ἔπιπέλας ἰκανῶς ἀνα-
 σκεψάμενον ἐλεῖσθαι· ἀλλ' αὐτὴν
 λαθεῖν ἐν τῷ βρώσῃ, ἔτι καὶ κακῶς.
 ἐπειδὴ δὲ καὶ πολλῶν σκέψασθαι,
 καὶ περὶ ταῖς τε καὶ ὁ δὲ ἐλεῖσθαι τὴν αἰ-
 ρεσιν, ἐκ ἐμμένοντες τῶν περὶ τῶν
 εἰσιν ὑπὸ τῶν περὶ τῶν· ἔτι ἐαυ-
 τῶν ἀλλήλων τῶν κακῶν, ἀλλὰ τὴν χίλῳ
 τε ἐ[δαίμονα] δαίμονας, καὶ
 πᾶσι ταῖς μάχῃσι αὐτῶν ἐαυτῶν· εἶναι δὲ
 αὐτῶν τῶν ἐν τῶν ἐρατῶν ἡγόντων, ἐν
 περὶ τῶν πολιτείαις ἐν ταῖς περὶ
 τῶν βίαις βεβαιώματα, ἔθει αὐτῶν
 φιλοσοφίας, δεξιῆς μείζονα φόβου.

ὡς δὲ καὶ εἶπεν. ὅσα ἐλάττω εἶ-
 ναι ἐν τοῖς τοῖσιν ἀλισθηροῦς
 τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἢ κινήσει, ἅτε
 πίνων ἀγρυμνάσας. τῶν δὲ ἐν
 τῆς γῆς τῶν πολλῶν, ἅτε αὐτῶν
 τε πεπονηθῶν, ἄλλας τε ἔωργι-
 θῶν, ὅσα ἐξ ἐπιδρομῆς τῶν αἰ-
 ρέσας ποιέονται; διὸ δὴ καὶ με-
 ταβολῆ τῶν κινήσων καὶ τῶν ἀ-
 γαθῶν, ταῖς πικραῖς τῶν ψυχῶν
 γίνεσθαι, καὶ ἀπὸ τῶν κινήσων
 τύχῃ. ἐπεὶ, εἴ τις αἰεὶ ὁπότε
 εἰς τὸ ἐνθάδε βίον ἀφικνοῖτο,
 ὑγιᾶς φιλοσοφοῖ, καὶ ὁ κληῖρ
 αὐτῷ τῆς ἀρέσεως μὴ τελού-
 τῳ πίπτοι. κινδυνεύει ἐν τῶν
 ἐκείθεν ἀπαγελοῦς, ἔμ-
 νον ἐνθάδε δὲ δαιμονεῖν αὐ-
 τῷ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐνθάδε ἐκείσε,
 καὶ ὁ δὲ πάλιν πορείαν, ὅσα
 αὐτῷ χθονίαν καὶ τραχείαν πο-
 ρεύσθαι ἀλλὰ λείαν τε καὶ ἔργ-
 νίαν ταύτῃ γὰρ δὴ ἔφη τῶν
 θείων ἀξίαν εἶναι ἰδεῖν, ὡς ἐπα-
 ραῖα ψυχῶν ἢ ἔργῳ τῶν βίους.
 ἐλευθέρῳ τε γὰρ ἰδεῖν εἶναι, καὶ
 γελόϊαν καὶ θαυμασίαν. καὶ σωτή-
 ρειαν γὰρ πῦρ ὡς τέρου βίου
 τῶν πολλῶν ἀξέεισθαι. ἰδεῖν γὰρ
 ψυχῶν, ἔφη, τῶν ποτὲ ὀρφέως
 γηροῦς, κύκνον βίον ἀγρυμ-
 νῶν, μίση τῶν γυναικείων γήρως,
 ἀπὸ τὸν ἴσθ' ἐκείνων θάνα-
 τον ὅσα ἐθέλκον ἐν γυναικί
 γηροῦς γήρως. ἰδεῖν δὲ
 τῶν θαμύρου, ἀηδῶν ἐλορέ-
 νῳ. ἰδεῖν δὲ καὶ κύκνον μετα-

Ac ferme plures esse qui
 cipiuntur in his, illos ce-
 stes aduenas, quippe in-
 citatos laboribus. Plerosque
 autem terrenos, quippe
 & ipsi in laboribus ven-
 sint, & versari alios ve-
 rint, impetu quodam
 eligere. Itaque multas:
 mas & malorum & bo-
 rum mutationem repe-
 in hac etiam fortis fortu-
 Nam si quis in hanc vit-
 ingressus, rite philosop-
 tur, & postea fors electi-
 nis non postrema illi ob-
 nerit: is plane videtur,
 cundum hanc narra-
 nem, non hic modo fu-
 futurus, sed etiam hinc i-
 & rursus huc, iter non
 restre, neque asperum,
 læue & cœleste facturus
 se. Atque illud dignum
 fuisse memorabat specta-
 lum, quo quæque ani-
 modo vitas eligerent, c-
 esset & miserabile, & ridi-
 lum, & admirandum. I-
 ctionem enim plerasque
 cisse de prioris vitæ conf-
 tudine. Vidisse enim se
 nimam quæ Orphei ol-
 esset, olois eligentem
 tam odio muliebris
 xus: quod nollet, inter-
 ctus quondam a mulie-
 edi. Vidisse & Thami-
 eligentem vitam. Vidisse & olorem, m-

voluntate, humanā eli-
 gitam vitam. Itemq; alia
 similiter animalia, Musica
 mirum. Quendam etiam
 oblatam animā, leonis
 gisse vitā: eamq; fuisse A-
 is Telamonii, qui in me-
 moria iudicii armorum, ho-
 o fieri nollet. Post hanc
 oximam Agamemnonis,
 ia & ipsa humanū ob mi-
 rias suas odisset genus, cō-
 utasse priorem vitam cū
 quilina. Inter medios autē
 os fortē obtigisse Atalan-
 e: eamq; conspicatam ma-
 nos honores viri, qui athle-
 esse deberet, præterire nō
 otuisse, sed arripuisse. Post
 æc vidisse Epei F. Panopei
 nimā, abeuntē in sexū mu-
 ieris artificiosę. Lōge vero
 n vltimis vidisse ridiculi il-
 ius Therisitæ animā, quæ si-
 miū indueret. Forte autem
 Vlyssis animę obuenisse o-
 mniū postremā sortē, eam
 que abiisse ad electionē: ac
 memoria laborū veterū am-
 bitione liberatā, quæsiuisse
 diu oberrantē hominis pri-
 uati & incuriosi vitā: vixq;
 inuenisse iacentē alicubi, &
 ab aliis neglectā: dixisseque
 hac visa, idē facturā se fuisse,
 etiāsi primā sortē esset na-
 cta: & libēter illā accepisse:
 Sed & de aliis bestiis similiter in homines, & in sese abiisse:
 im, pbas in feroces, pbas in mites, fuisseq; missiones mul-

θάλλοντα εἰς ἀνθρώπινος βίης ἀ-
 ρεσιν, καὶ ἄλλα ζῷα μουσικῆ ἀ-
 σούτως, ὡς τὸ εἶκος. τὴν ἢ λα-
 χῶσαν ψυχῶν, ἐλέαδ' ἰέοντο
 βίον· εἶνα δὲ τὴν αἰαντοῦ ἔ-
 πελαμωνίου, φθίζεσαν ἀνθρώ-
 πον γενέαδ', μεμνημένῳ τῆς
 τῶν ὀπλων κείσεως. τὴν δ' ἐπὶ
 τῷ, ἀγαμέμνονο· ἐχθρὰν
 δὲ καὶ ταύτην ἔειπε ἀνθρώπινος γέ-
 νος, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πάθῃ, ἀλλ' ἔειπε
 ἀλλοτρίον βίον. ἐν μέσοις δὲ λαχῶσαν
 τὴν ἀταλάντης ψυχῶν, καὶ κί-
 ῶσαν μεμνημένους τῆς ἀθλητῆ
 αἰετός, ἔειπε δὴ παρὲν εἶναι,
 ἀλλὰ λαθεῖν. καὶ δὲ ταύτην ἰ-
 δεῖν τὴν ἐπειθ' ἔειπε πανοπίως,
 εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰέον
 φύσιν. πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰ-
 δεῖν τὴν ἔειπε γλωττοποιῶν θερίων,
 πύθηνον ἐνδυομένην. καὶ τυχῶν
 δὲ τὴν ὀδυσσεύος λαχῶσαν, πα-
 σῶν ὑστάτῳ ἀρησομένην ἰέον,
 μνήμη δὲ τῶν αἰετέρων πόνων
 φιλοπρίας λελωφικεῖαν, ζητεῖν
 ἀειεῖσαν χρόνον πολὺν, βίον
 ἀνδρὸς ἰδιώτη ἀπεργασθῆναι, καὶ
 μέλις εἶρεῖν κείμνον πα· καὶ
 παρεμνημόνιον ὑπὸ τῶν ἄλλων,
 καὶ εἰπεῖν ἰδέσθαι, ὅτι τὰ αὐτὰ
 αὐτὸν ἔπειθε καὶ ἀσφύτη λαχῶσα, καὶ
 ἀσφύτην ἐλέαδ', καὶ ἐν τῶν ἄλλων
 δὴ θερίων ἀσούτως εἰς ἀνθρώ-
 πους ἰέον, καὶ εἰς ἀκίηλα· τὰ μὲν
 ἄδικα, εἰς τὰ ἄγρια· τὰ δὲ δίκαι-
 α, εἰς τὰ ἡμέτερα μεταβάλλοντα,
 καὶ πάσας μιξεις μίγνυσθαι.

ἐπειδὴ δ' ἔν παύσαις τὸ ψυχῆς
 τὰς βίαις ἠρῆσθαι, ὡς ἔλαχον,
 ἐν τῷ αὐτῷ αὐτοῦ αὐτῶς τὴν λά-
 χον ἐκείνῳ δ' ἐκείνῳ ὃν ἐλε-
 ῖ δαίμονα, τὸ ἐν φύλαξιν ἔξυμ-
 πειπεν ἔβρις, ἔ δὲ ἀποπληρω-
 τῶν ἄφρονων. ὃν αὐτῶν
 μὲν ἄρην [αὐτῶν] αὐτῶν αὐτῶς
 τὴν κλωτῶν, ἡ δὲ τὴν ἐκείνης
 χεῖρῶς τε καὶ ἐπιπροφῶν τῆς ἑ-
 τεράτης δίνης, κυρῆντα ἢ ἡ λαχὼν
 εἰλετο μῆτρον. τῶν δὲ ἐφεί-
 ψα δαίμονα, αὐτῶς ἐπὶ τῶν τῆς ἀ-
 τῆς πᾶς ἄρην νῆσιν, ἀμετῶς προφα-
 ῖ ἐπικλωτῆντα ποιῶντα. ἐν τῷ
 δὲ δὲ ἀμετῶς προφῶν ἡ δὲ τῶν τῆς
 ἀνείκης ἵνα ἡρόνον, καὶ δὲ ἐκείνῳ
 διεξελθόντα, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι
 διήλθον, προσέειπεν ἄκωντα εἰς
 τὸ τῆς λήθης πεδίον, ἀφ' ἧς κω-
 μῶν τε καὶ πνίχους δεινῆ. καὶ γὰρ
 εἶναι αὐτὸ κενὸν δένδρον τε, καὶ
 ὄρα γῆ φύς. σκηναῶν δὲ σφᾶς
 ἢ δὲ ἐσπέρους γηνομένης παρὰ
 τὸν ἀμείλητα ποτῶν, ἔ το ὕ-
 δωρ ἀρῆς ἔδεν σεγᾶ. μέτρον
 μὲν ἔν τῷ ὕδατι πᾶσιν ἀνα-
 γνῶσθαι εἶναι πειν. τὰς ἡ φρε-
 νήσῃ μὴ σωζομένης, ὡπλέον πί-
 νειν ἔ μέτρον. τὸν δὲ αἰεὶ πίνοντα,
 παντῶν ἐπιλασθῆναι. ἐπειδὴ
 δὲ κοιμηθῆναι, καὶ μέλας νύκτας
 γηνομένης, βροτῶν τε καὶ σφοδρῶν
 γηνομένης, καὶ ἐν τῷ δὲ ἐξ ἀπίνης
 ἄλλον ἀλλο φέρουσα, αἶμα εἰς τὴν
 γένεσιν ἀπίνουσα, ὡς ἀπέρους.

dormissent, & noctis mediæ tempus esset, tonitru ex-
 tulle, & terramotum. Indeque repente alium alio sub-
 tum, discurrentes ad generationem velut stell.

tiplices. Iam vero vitis
 ptis, cum legissent sing
 sortito, accessisse animas
 dine ad LACHESIM: et
 que singulis electum
 NIVM addidisse, vitæ cu-
 dem, & electionis confu-
 matorem. Quem dux
 quanq; primum ad CL-
 THO, subter illius manu
 tui binis fusi conversione
 electū post sortē fatum
 firmantem. Deq; huius
 tactu deinde animā ad
 TROPI duxisse filum, vt
 rent irrecōuersa ea que C
 tho sanxisset. Hinc abi
 recta sub NECESSITATE
 SOLIVM: perq; illud tra-
 gresso hoc, itemq; aliis, v
 uersos per feruorem & æ
 horribilē deuenisse in C
 liuionis campum, plane
 dum ab arboribus, atq; a
 quæ de terra nascūtur. T
 toria igitur posuisse, ci
 iam vespera esset, ad flu-
 um INCVRIVM: cuius nu-
 vas aquam continet. certa
 autem illius mensuram
 bibere, necesse omnibus
 se. at eos, quos prudentia
 conseruarit, bibere etia
 amplius. Sed vt quisq;
 biberit, obliuisci mox
 mnum. Cum vero iam o

e autem bibere illā aquam
uisse prohibitum. verum
ua ratione, quove modo
a corpus redierit, plane ne-
cire: sed repente oculis a-
vertis, vidisse mane in ro-
gum se impositum. Hæc fa-
bula, ô Glauco, conseruata
est, & non perit. Nosque fa-
cile conseruarit, si illi parere
voluerimus: sique & Obli-
uionis fluiuium rite transie-
rimus, neque animam pol-
luerimus. Quare mihi quæ-
so, credamus: & in persua-
sione non modo immorta-
lem esse animam, sed nihil
etiam esse neque mali ne-
que boni, quod illa non su-
stinere possit, sursum ducen-
tem viam semper tenea-
mus: iustitiæque vna cum
prudencia omnibus modis
studeamus, vt & ipsi, & di-
adeo nos ament: vtque cum
hic in hac vita remanentes,

αὐτὸς δὲ, ἔμψυχο ὕδατος κωλυ-
θῆναι πίνειν. ὅτι μὲν καὶ ἐπιπύ-
εις ἐσάμμεσθαι φέρεται, ἔδεν εἰδέ-
ναι, ἀλλ' ἐξαίφνης ἀναελέψας
ἰδὲν εἶωθεν αὐτὸν ἤδη κείμενον
ἐπὶ τῆ πυρᾷ. καὶ ἔτα. ὦ γλαύ-
κων, μὴ ἐπισωθῆ, καὶ ὅσον ἐπι-
λετο καὶ ἡμεῖς αὐτὸ σωθῆναι. αὐτὸν
πείθει αὐτὸν, καὶ τὸν τῆς ἀληθείας
ποταμὸν δὲ ἀφ' ὧσιν ἡμεῖς, καὶ
τὴν ψυχὴν ἐμμεθρομεθρα.
ἀλλ' αὐτὸν ἐπιπείθει ἡμεῖς, νομί-
ζοντες ἀθάνατον τὴν ψυχὴν καὶ
δυνατὴν πάντα μὲν καὶ καὶ αἰε-
χεῖσθαι. πάντα δὲ ἀγαθὰ τῆς αἰῶ-
δος ἔχει ἐξ ὧσιν ἡμεῖς, ἐδικαιοσύνη
μὲν φρονήσεως πεινὰ τῆσιν ἐ-
πιπύει δὲ σίμω. ἵνα καὶ ἡμῖν αὐ-
τοῖς φίλοι ὄμμε, καὶ τοῖς θεοῖς.
αὐτὸν μὲν ὄμμε ἐνθάδε, καὶ ἐπει-
δὲν τὰ ἀθλα αὐτῆς καμίζόμεσθα
ὅσπερ οἱ νικηφόροι, περὶ ἀγαθῶ-
ν μμοί, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χλιεταῖ
περὶ αἰῶν [ἰδὲ] διελήλυθον μὲν δὲ
περὶ αἰῶν μμοί.

tum vbi iam quasi victores præmia illius consecuti eri-
mus, perfecto & huius & illius millenium
annorum spatii cursu, bea-
ti simus.

XENOPHON

Διομνημονόματων, Lib. 2.

HÆC G. BVDÆVS AD HUNC MODVM INTERPRETATVS est, in libello De studio instituendo.

Φησὶ Προδικῶς, ἠρακλέα, ἐπεὶ ἐν παιδῶν εἰς ἡλικίαν ἀρῶν, ἐν ἧ ὁ νεοὶ ἤδη αὐτοκαρτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν, εἴτε τῶν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψον, εἴτε τῶν βίον, εἴτε τῶν ἀφ' ἠρακλῆας, ἐξελεγέντα εἰς ἡσυχίαν, καὶ ἡσυχίαν, διπορεῖν τι ὁποτέρων τῶν ὁδῶν τρέψεται. καὶ φανήναι αὐτῶν δύο γυναῖκας παθίαναι μετρίαν· τῶν μὲν ἑτέραν ὀπίσθη τε εἶναι καὶ ἐλδύθειον φύσει, καὶ σωματικῶν τὸ μὲν σῶμα καὶ σαρρῆτι, τὸ δ' ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δ' ὄμμα σφραγισμῶν, ἐστὶν ἡ δόξα. τῶν δ' ἑτέραν τετραμετρίαν μὲν εἰς πολυτελείαν τε καὶ ἀπειλοπῆται, ἀπειλοπῆται, καὶ κακῶπισμῶν ἢ τὸ μὲν ἡσυχίαν, ὥστε λούχτερον τε καὶ ἐρυθρότερον ἢ ὄντος δοκεῖ φαίνεσθαι. τὸ δ' ὄμμα, ὥστε δοκεῖν ὀρθότερον τῆς φύσεως εἶναι. τὸ δ' ὄμμα μὲν ἔχον ἀναπεπταμένα· ἐστὶν ἡ, ἐξ ἧς ἀνὰ μέγιστα ὄρασι ἀφ' ἠρακλῆας. καὶ τὰς κηπέδων δ' ἄλλοι εὐαυτῶν, ἐπισκοπεῖν ἢ, καὶ αἰτίας αἰτίας αὐτῶν ἡσυχίαν πολυτελείαν, quā ferebat nativa magnitudo: oculis etiā expansis: tum ea veste indutam, quæ maximum corporis decorem efficeret: laterem scriptam oculis circumactis periusstrantem, idem tamenque aspectante, æquis in se oculos conuerteret,

Herculem Prodicus illi doctus scripsit, cū primum pubesceret (quod tēpus a natura, ad eligendū quam quisque viam viuendi sit ingressurus, datū est exiisse in solitudinē, atq; ibi sedentē, diu multūq; dubitasse. cū duas cerneret vias, vnā Voluptatis, alterā Virtutis, utrā ingredi melius esset? Interim autē ipsi foeminas duas apparuisse statura grandes: alteram aspectu decenti, liberalique ingenio, ornatu corporis nitido, pudorem in aspectu præferentem, & modestiam in gestu, veste candida indutam: alteram corpulentioris habitudinis, & simpliciter educatam, ornatu exquisito cultam: sic arte coloratam, vt & candore cutis & ruborem maiores veris ementiretur: in motu corporis atq; habitu ita affectā, vt p̄erior appareret,

καὶ πεπταμένα, ἢ καὶ πεπετασμένα ἀπὸ τῆς φύσεως: atque ad h. πετάξω. ἢ ἢ ἀπὸ τῆς φύσεως.

atq; umbrā suā obseruantē. Quę cū iā propius Herculem accessisset, illā alterā supra dictā pariter progredi instituisse: verū hęc anteuertere illi volentē, cursu ad Herculem venisse, atq; his verbis loqui cœpisse: Video te Hercules addubitantē, q̄ viā tandē incas vitę, qui sī me amica atque auctore vtī tibi persuaferis, ego te in viā iucundissimā simul & facilimā ducā, & oblectabiliū quidē rerum omnium impertiā tibi gustū: grauiū autē rerū omnium ad extremū vsq; faciā te expertē. Iam primū bellorū negotiorūq; cura vacabis, in eaq; demū cogitatione tute versabere, considerandū in primis vt habeas, quid cibi, quod potus inuenias q̄ tibi gratissimū sit, quid oculos tuos oblectet, quid tactū, quid olfactū, tibi sit iucundissimum: quib. amorib. genio tuo indulgere, quonā modo mollissime dormire, qua ratione omnib. perfrui voluptatib. nulloq; negotio possis. Caue vero in mentē tibi veniat, periculū esse ac metuēdum tibi, ne quando in desiderium incidas earū rerum, vnde hęc quę dixi suppeditari solēt. Veto te hęc vereri. Nequaquam enim ad vitā te ducā laboris ac ærumnæ tolerantē aut animo aut corpore, vt inde suauitates huiuscemodi suppeterē tibi possint. Et quidē cū alienis fruere laborib. tū ab re nulla temperabis, vnde capturę quippiā accedere posse videatur.

λάκις ἢ ἐν ἰστυλῶν ἐπιπέσει, καὶ
 δὲ πᾶσι λέπειν αἰσθῆσι ἔχουσιν
 σίεσθον ἢ ἡρακλῆες, καὶ ἡρακλῆες
 αὐτῶν ἐν ἰστυλῶν ἰέναι ἢ ἡρακλῆες
 πτόπον. τὴν δὲ ἐπιπέσει ἔχουσιν
 βελονῶν καὶ ἀποδραμεῖν τῶν ἡ-
 ρακλῆων ἢ εἰπεῖν. ἐρώσει. ὡς ἡρακ-
 κλῆες, ἀπερῆντι πάλαι ἰδὸν ἐπι-
 ἴβιον τρέπῃ. ἐὰν ἔν ἐμέ φι-
 λῶ ποιησάμεν. ἐπὶ τῶν ἡ-
 δίστων τε καὶ ῥίσι τῶν ἰδὸν ἀξῶσι
 καὶ ἴμεν τερπνῶν ἐδδένος ἀγε-
 σθῆσι, ἢ ἢ καλῶν ἀπειρῆς
 ἀφιδίση σπῆτον ῥῆν γῆ, ἢ πο-
 λεμων, ἢ ἢ πικρῶν φρον-
 πῆσι, ἀλλὰ σπῆτον ῥῆσι, ἢ
 αὐ καλῶν ῥῆσι, ἢ σῆτον ἢ πο-
 τῆν ῥῆσι, ἢ πὶ αὐ ἰδὸν πρῶσι
 ης, ἢ πικρῶν ῥῆσι ἢ ἀ-
 πιδίση ἢ ῥῆσι. πῆσι ἢ πικρῶ-
 κῆσι ἐμιλῶν, μάλας αὐ ῥῆσι
 θῆσι; καὶ πῶς αὐ μαλακάτατα
 καλῶν ῥῆσι, καὶ πῶς αὐ δεινῶτα-
 τα τέτων πῆσι τῶν ῥῆσι
 ἐὰν δὲ ποτε ῥῆσι πῆσι
 [σπῆσι. σπῆσι αὐ ῥῆσι ἢ ῥῆσι
 ταῦτα, ἢ ῥῆσι, μὴ σε ἀγῆσι
 ἐπὶ τὸν πῆσι καὶ ταλαπῆ-
 ρῆσι τῶν σῆσι καὶ τῆ ψῆσι
 ταῦτα πῆσι, ἀλλὰ οἷσι αὐ οἷ
 ἀλλὰ ἐργῆσι, τέτοις οὐ
 ῥῆσι, ἐδδένος ἀπῆσι,
 ὅθεν αὐ δεινῶν ἢ πῆσι ἀγῆσι.

πανταχόθεν γδ ὠφελείας τοῖς ἐ-
μοῖ ξωῖπν, ἐξ ἑσῆαν ἔγωγε παρ-
έχω. καὶ ὁ Ἡρακλῆϊς ἀκέραιος
ἔωπι, ὠ γυνῆα, ἔφη, ὄνομα δὲ
σοι τί ἐστίν; ἢ ἧ, οἱ μὲν ἐμοῖ φίλοι,
ἔφη, καλῶσι με Εὐδαίμωνίαν. οἱ
ἧ μισοῦντές με ὑποκαλεζόμενοι,
ὄνομαζέουσιν με Κακίαν. καὶ ἐν
τέτῳ ἢ ἑτέρῳ ζωῆ παροψηφού-
σα εἶπεν· καὶ ἐγὼ ἦκω πρὸς σέ,
ὦ Ἡρακλῆϊς, [ἢ ὀδωατὸς τέσσε]
εἰ ὀδωατὸς γλῆνὴ καὶ τῆς σε, καὶ
τῶ φύσιν τῶ σῶ ἐν τῇ παρ-
δίῳ] ποιδεῖα καὶ μακάρεσσιν, ἐξ
ἂν ἐλπίζω, εἰ τῶ πρὸς ἐμέ ὀδὸν
πρὸς ποιο, σφόδρ' αὖ σε τῶν κα-
λῶν τε καὶ σεμνῶν ἐργαῖόν τι ἀγα-
θὸν γενέσθαι. καὶ ἐμέ ἐκ πολὺ ἐν-
πρωτέρου καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς ἀφ-
σβεπέσεσθαι φανῆναί. σὺν ἐξ ἀ-
πατήσω δὲ σε παρομοίους ἡδον-
ῆς, ἀλλ' ἢ πρὸ οἱ θεοὶ διέθεσαν,
πρὸ ὄντι ἐπιγνώσασθαι μετ' ἀλη-
θείας. ἦ γδ ὄντων ἀγαθῶν καὶ κα-
λῶν, ἔδεν ἄνδρ' ἄνδρ' ἐπιμε-
λείας θεοὶ διδάσασιν ἀνθρώποις.
ἀλλ' εἴτε τὸς θεὸς ἰλέως εἶναι
σοι βέλδ, θεραπυλίον τὸς θεῶς;
εἴτε ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀλαπῆσθαι,
τὸς φίλους δούρετε τεύον; εἴτε ὑπὸ
ἴκνος πόλεως ἐπιθυμεῖς ἱμεῖσθαι,
τῶ πόλιν ὠφελιτέον; εἴτε ὑπὸ
τῆς ἐλλάδος πείσης ἀξιοῖς ἐπ'

quos quidem ipsos si tibi propitios esse cupis, dii
tibi colendi sunt ipsi. Si ab amicis amari, amici
quoque beneficiis emerendi sunt. Sin in ciuitate ali-
qua honorem tibi haberi, vtilem te præbere ciuitati illi
oportet. Quod si per vniuersam Græciam animus fert
admirationem

Quippe huiusmodi licent
sectatoribus meis largior,
cōmoda sua comparant vr
diq; & augeant. Quæ cui
Hercules audisset: Quodn
autem mulier, inquit, nom
tibi est? Tum illa: Amici (in
quit) mei, Felicitatē: at qu
me oderunt, vim huius vo
cabuli volētes imminuer
me appellant Inertiam. In
terea mulier illa altera acce
dēs: Ego quoq; ipsa (inquit
ad te Hercules venio, vt qu
& parētes tuos nouerim, ἐ
tuum ingenium ad percipi
endam institutionē meam
speroq; si viā ad me ferent
tute ingrediare, futurum ti
sane strenuū actorē honesta
rum rerū atq; grauiū, indeq
honoratiorē me ipsā visun
iri, atq; bonā in partem insi
gniorē. Cæterum nequa-
quam exspectes, vt fucup
tibi faciam exordiorum
concinnitate voluptuaria
nam vt dii statuerunt, ita
rerum veritatem simplici-
ter commemorabo. At
qui eorum quæ bona &
honestas sunt, nihil dij ci-
tra laborem ipsi, & curam,
hominibus dare solent:

mirationem tui ciere, ipsa
 tibi Gracia quodam est af-
 fenda beneficio. Porro au-
 tem, si terram abunde tibi
 reges fundere vis, ipsa tibi
 terra excolenda est. Et si a ne-
 ciatione pecuaria facere
 non atque augere instituisti,
 quae tibi pecora diligenter
 curanda sunt. Sin impe-
 m coepisti bellicis ex re-
 bus fastigium tuum attol-
 lendi amicis tuis in liberta-
 tem afferendis, inimicis ser-
 tuti mancipandis, cum
 a tibi visum fuerit: utique
 sciendum tibi est ut artes
 militares ediscas ab iis, qui
 is docere idonei sunt, &
 potius: earumque usum cum
 didiceris, ut exercitatione
 confirmes: Postremo si in
 nimio tibi est athleticam
 corporis firmitatem com-
 parare, corpus est tibi ser-
 tituti animi assuefaciendū,
 laboribusque & sudore exer-
 endū. Cuius sermonē Iner-
 tia excipiens, apud Prodicū:
 Animadueritis (inquit) ὁ
 Hercules, quā molestā tibi
 γυνή, & quā longā ad gaudia,
 mulier ista tibi exposuerit? At ego vero & prona te via, &
 breui ad felicitatē perductura sum. Tū Virius: O misera tu
 (inquit) quid boni tandē habes? imo vero ecquid omnino
 ipsa suauitatis nosti? num tu harum parandarum eigo age-
 re quicquam sustines, quae ne iucundorum quidem deside-
 riū cupiditatemque exspectes? desiderio vero anteuertēs, ex-
 pleri omnibus iis solita sis? antequā esuris, cibū sumēs: prius-
 quā sitis, bibens: & ut suauiter epuleris, eduliorum artifices

ὄρετῆ γαυμάξει, τὴν ἐκείδα
 περιστέον ὄποιεν; εἴτε τὴν
 γυνή γραπυτέον; εἴτε δὲ βο-
 σκημάτων οἶε δεῖν πλεπέξει,
 τῶν βοσκμάτων ἐπιμελητέον;
 εἴτε δὲ πολέμου ὀρμῆς αὐξί-
 σθαι, καὶ βάλει δυνάσθαι τὸς
 τε φίλους ἐλδοθεῖν, καὶ τὸς
 ἐχθρὸς χειρῶν τοῖς πελεμικαῖς
 τέχνας παρὰ τῶν ἐπιστημῶν
 μαθητέον, καὶ ὅπως αὐταῖς δὲ
 χρῆσθαι ἀσκητέον. εἰ δὲ καὶ τῶ
 σώματι βάλει δυνάσθαι εἶναι, τῆ
 γνώμη ὑπερετεῖν ἐδιστέον τὸ σώ-
 μα, ἐ γυμνασίον σὺ πόνοις καὶ
 ἰδρωτί. καὶ ἡ Κακία ὑπλάθει-
 ζα εἶπεν, ὡς φησὶ ἀσπίδος ἐν-
 νοεῖς ὡς ἡράκλεις, ὡς χυλεπὴν καὶ
 μακρὰν ὄδον ἐπὶ τῆς δούρα-
 σίας ἢ γυνή σοι αὐτῆ διηγεί-
 ται; ἐγὼ δὲ βάλει καὶ βραχεί-
 αν ὄδον ἐπὶ τὴν δούρασιν
 ἄξω σε. καὶ ἡ Ἀρετὴ εἶπεν ὡ
 τλήμων, τί δὲ σου ἀγαθόν ἔχεις, ἢ
 τί ἠδὲ οἶδα, μηδὲν τέτων
 ἐνεκα πράττειν ἐθέλουζα; ἢ τις
 οὐδὲ τὴν τῶν ἠδέων ἐπιθυμίαν
 αἰαμένου, ἀλλὰ πρὶν ἐπιθυ-
 μῆσαι, πάντων ἐμπόλαισσαι.
 πρὶν μὲν πεινῆν ἐσθίουζα,
 πρὶν δὲ διψῶν πίνουζα, ἵνα μὲν
 ἠδέως φάγῃς, ὄψοποιούς

μηχανωμένη. ἵνα δὲ ἠδέως πί-
 νης, οἴνους τε πολυτελεῖς πα-
 ρασκοιάζει, καὶ τοῦ ἥεργου χρο-
 να παρὰ θεοῦ ζα ζητεῖς. ἵνα δὲ
 κρητυπώσης ἠδέως, οὐ μένον
 τὰς φρωινὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ
 τὰς κλινὰς, καὶ τὰ ὑπόδατρα
 ταῖς κλινὰς παρασκοιάζεις;
 οὐ γὰρ ἀλλὰ τὸ πονεῖν, ἀλλὰ ἀλλὰ
 τὸ μηδὲν ἔχειν ὅ, ππειεῖς, ὑπνε
 ἐπιθυμεῖς τὰ δ' ἀφροδίσια,
 ἀπὸ τῶ δέειδαυ ἀναγκάζεις,
 πάντα μηχανωμένη, καὶ γυ-
 ναι καὶ ἀνδράσι χρωμένη· ἔ-
 τω γὰρ παροδύεις τὰς ἑαυτῆς
 φίλας, τῆς μὲν νυκτὸς ὑβρίζου-
 σα, τῆς δ' ἡμέρας τὸ χροσιμώ-
 τατον κατακλιμίζουσα. ἀπεί-
 νατ δὲ ἔλασιν θεῶν μὲν ἀ-
 πέρριψαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀ-
 γαστῶν ἀπμαίξει. Ἐ δὲ πάντων
 ἠδίστα ἀκέσματ' ἐπαίνας ἑαυ-
 τῆς ἀνήγοι εἶ, καὶ ἔ πάν-
 των ἠδίστα θεάματ' ἀφεί-
 τ'· ἐδὲν γὰρ πώποτε σωτῆς
 ἔργον καλὸν τὸ θεάσαι. τίς δ' αὖ
 ζοι λεγέσθαι ἢ πεισθούσης; τίς δ'
 αὖ δεομένη ἡνὸς ἐπαρκεσθεν; ἢ
 τίς αὖ δὲ φρογῶν ἔσθ' ἀνάστα
 πολμήσθεν εἶναι; οἱ νέοι μὲν ὄντες,
 τοῖς σώμασιν ἀδύνατοι εἰσι.
 πεισθούτεροι ἢ χυρόμοι, ταῖς
 ψυχαῖς ἀσθηταί. ἀπίνως μὲν

honestum. [Hactenus Budæus. Reliqua Bessario conue-
 rit, hoc modo.] Quis igitur, cum aliquid dicas, cre-
 deret tibi? aut cum indigeas, quicquam tibi præsta-
 ret? Aut quis suæ compos mentis voluerit inter tuos
 connumerari, qui in iuuentute quidem corpori-
 bus debiles, in lenio vero amentes efficiuntur? cui
 adolescentia

exquiris: ut bibas it
 suaviter, vina pretiosa c
 mens: æstate (si diis p
 cet) undique niuem ex
 tens: iam vero iucunde
 sopiare, non molles me
 lectos sternendos tibi loc
 sed lecticas etiam ipsas p
 liculas, earumque scan
 facienda tibi mollia cui
 nimirum quæ non son
 laborisque vicissitudine
 stitueris uti, sed ideo d
 mire, quia nihil aliud l
 beas potius quod faci
 tum venerem ignavam
 quisitis machinamentis
 eas, suapte vi immota
 Enquæ tui discere ex te
 mici cupiant, ut per las
 uiam noctes, dici op
 mam partem per sopore
 exigant. Quocirca immo
 talis cum esses, ex deoru
 curia eiecta es: a morta
 bus quoque despecta, q
 probitate censentur. der
 que orbata simul acroam
 te iucundissimo, laudari
 ut nunquam audieris: sim
 spectaculo sane visendo, ni
 quam ut opus aliquod tu
 spectaris aut pulcrum, a
 adolescentia

descendentiam cum pigritia in
 etis peragant, in senio au-
 multis laboribus & insu-
 mitatibus confringantur:
 que verecundati super his
 egerunt, non tamen mi-
 super his quæ agunt gra-
 tur: tanquam qui in iu-
 tute omnibus voluptati
 affecti, in senectutem sibi
 nia molesta seruarunt. Ego
 sum quidem cum diis,
 am vero bonis hominibus:
 ilque operis boni, neque
 ini, neq; humani, sine me
 potest: magisque aliis o-
 mbus, & apud deos, & apud
 nines optimos, honoribus
 or. Etenim desiderata co-
 ratrix artificibus sum, fida
 norū dominis custos, be-
 iola famulis patrona, ope-
 n quæ pacis sunt bona cos-
 nutrix, bellicorum vero fir-
 ssima socia, amicitia opti-
 consors. Ad hæc autem,
 is necessariis suavis atque
 ota cibi potusq; fruitio est:
 spectant enim, quousq; alia
 siderēt. Somnus autem vor-
 otuosior illis, quam otiosis
 enit: & neque excitati mo-
 te ferunt, neque ab illo de-
 ati, quæ agenda sunt, negli-
 nt. Iuniores autem gaudēt
 iorū laudibus: seniores ve-
 lætantur iuniorū honorib.
 es quoq; gestas a priscis iu-
 ndissime memoria repeten-

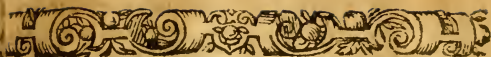
λιπαροὶ ἀφ' ἡ νεότητος τρε-
 φόμενοι, ἐπιπόνως δὲ ἀχρη-
 ροὶ ἀφ' ἡ γήραος παρῶντες,
 θεῖς μὲν πεπερασμένοις ἀχρη-
 νόμενοι, θεῖς δὲ περατομένοις
 βαρυνόμενοι, τὰ μὲν ἡδέα ἐσ-
 τῆ νεότητι ἀφ' ἡ δρᾶμοντες,
 τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆραος
 ἀποτέμενοι. ἐγὼ ὅ σῶειμι
 μὲν θεοῖς, σῶειμι ὅ ἀνθρώ-
 πους τοῖς ἀγαθοῖς. ἔργον ὅ
 καλὸν ἔτε θεῖον, ἔτε ἀνθρώ-
 πινον χωρὶς ἐμῆ γίγνεται;
 ἡμῶμαι ὅ μάστιγα πάντων
 καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρὰ ἀν-
 θρώποις οἷς παροσκήκει ἀγα-
 πητὴ μὲν γὰρ σωτηρὸς τε-
 χνίταις, πίσῃ δὲ φύλαξ οἰ-
 κων δεσπόταις. δὲ μὲν δὲ
 παρὰ γὰρ οἰκέταις, ἀγα-
 θῆ ὅ συλληπτεῖα τῶν ἐν εἰ-
 ρωμῇ πόρων, βεβαία ὅ τῶν
 ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔρ-
 γων, δρῖση δὲ φιλίας κρινω-
 νός. ἐστὶ ὅ θεῖς μὲν ἐμοῖς φί-
 λους, ἡδέα μὲν καὶ ἀπελά-
 γμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπό-
 λωσις. ἀέχονται γὰρ ἕως αὐ-
 ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν. ἕκτος
 οὐ αὐτοῖς παρῆσιν ἡδέων, ἢ
 τοῖς ἀμύχθοις: καὶ ἔτε ἀπολι-
 πόντες αὐτὸν ἀχθονται, ἔτε
 ἀφ' ἡ τῆτον μεδιῶσι τὰ δέον-
 τα πράττειν. ἔ εἰ μὲν νεοῖς θεῖς
 τῶν περὶ στυτέρων ἐπαύνοισ
 χαίρουσι: οἱ ὅ γεραίτεροι, ταῖς
 τῶν νέων ἡμῶν ἀγαλλονται,
 καὶ ἡδέως μὲν τῶν παλαιῶν
 περὶ ἀξίων μεμνημένοι. οὐ δὲ

ζῆς παρ' ἑσῶς ἤδονται πρᾶτ-
 τόντες. δι' ἐμὲ φίλοι μὲν θεοὶς
 ἄνθρωποι, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις, ἴ-
 μοιοι δὲ πατρίσιν. ὅτ' αὖ δὲ
 ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος,
 εἰ μὲν λήθης ἀτιμῶν κῆνται,
 ἀλλὰ μὲν μνήμης τὸν αἰὲς
 χρόνον ὑμῶν κέροι θάλασσοι.
 Ἐξαυτῆς τοῖσι πᾶσι τοκέων ἀ-
 γαστῶν ἠρώκλεις, ἔξῃσι δὲ
 πονησάμεναι, τὴν μα-
 κροχρῶν τῶν δὲ
 δαιμονίαν κε-
 κτῆσθαι.

do, non minori cum iucun-
 ditate res eis præsentes
 gunt: quas ob res diis a-
 desiderati amicis, hono-
 les patriis efficiuntur.
 vero fatis datus finis per-
 rit, non obliuioni tradit
 honoribus iacent: sed mo-
 ria hominum commer-
 in æternum florent. Hæc
 Hercules, inquit, bono-
 parentum fili, sudoribus
 exercendo beatissima
 felicitatem habere.

F I N I S .

HIER

HERONYMI WOLFII
 ANNOTATIONES IN ENCHIRIDION EPICTETI.

ANNOTATIO

In Caput I.

ABTER Angeli Poliani, & Thomæ Naoyi, doctissimorum viri conuersiones, in cūli huius interpreta- quinque codicibus is sum vsus: duobus æ, totidemque Ves, sed ne eodem tem- , nec in eadem officina s: & vno Argentinensiorum neque distinctio um est eadem, & lectio nullis in locis variat. (si quid momenti ha- visa fuerint) annotare n est, vt quid in conuer- o sim secutus, non i- etur. Declarabimus et- paulo accuratius ea vo- la, quæ vt in hoc Opu- subinde recurrunt, ita is doctrinæ Stoicæ fun- ents continent. Sumus m ea distinctioe ca- n vsi, quæ lectoris & itationi & memoriæ modatura videbatur.

ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν ὑπόληψις. In
 nostra potestate est opinio.]
 Negat hoc Homerus, quum,
 Cicerone interprete, scri-
 bit:

Tales sunt hominum mentes,
 quali pater ipse
 Iuppiter auctiferas lustraris
 lampade terras.

Homeri versus sic habent:
 Τοῖς γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων
 αὐτῶντων,
 Οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἀγασί πατὴρ ἀν-
 δρῶν τε θεῶν τε.

Sed hunc scrupulum Sim-
 plicius eixmit.

σὰ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα, ἢ
 κτῆσις, δόξα, δέχα. In nostra
 potestate non sunt, corpus, pos-
 sessio.] Nemo negabit opi-
 nor, non esse nostri arbi-
 trij, vt perpetuo valeat, nec
 vllō incommodo afficia-
 tur corpus. Nam alioqui
 ægrotaret, mutilaretur,
 moreretur nemo. Etsi e-
 nim quidam apud Plinium
 sponsonem cum Fortuna
 fecisse legitur, si vnquam
 ægrotasset: nihilominus ta-
 men lapsu scalarum interiit,

Mafiniffam & Cyrum, ro-
biffiffimos reges, longa æ-
tas extinxit. Iam fi diuitiæ,
gloria, imperia, cæteraque
nobis in manu effent: quis
egeret, male audiret, ferui-
ret? Quis cara vxore, liberis,
amicis orbaretur? Hoc igitur
extra controuerfiam eft, non
effe ifta noftri iuris. Illud
vero cui perfuaderi poteft,
cum noftra non fint, ne ia-
cturam illorum moleftiffi-
me feramus? Ne iis ereptis,
vim & iniuriam nobis effe
factam opinemur? Tanta eft
inconfantia & peruerfitas.
Occurritur autem Epicteto,
Natura nobis effe inffitum
talium rerum amorem: nec
poffe fieri, quin iis amiffis
doleamus. At viciffim ro-
gabit Epictetus: Annon il-
lud etiam natura ferat, vt fe-
pe illa amittamus? an repu-
gnare in eo naturæ, fit viri
boni & fapientis? Frufta
prefertim, & vitro augere fi-
bi moleftias, quæ animi æ-
quitate minuendæ erant?
Opponimus fcilicet philo-
fophis non firmiores ratio-
nes, fed affectus noftros &
prauam cõluetudinem: pro
quibus tanquam pro aris &
focis, & monumentis ma-
iorum pugnamus: maiore-
ne ftultitia dicam, an cala-
mitate? Quod fi dies adimit

hominibûs egritudin
c̄ta ratio cur non a
Cur exempla vulgi,
vitorum fortium & l
tum fequi malimus
queque Natura fert,
affuetudo moleftiam
vnde poeta:

ῥότος μολάξει, νῦν δὲ
εἰσκει κακόν.

*Malum viget iam, l
tempore.*

Esto: fed cur non, vt t
Comico, ita & nobis
tata omnia mala
funt, vt ne quid an
nouum? Nam & ho
Epictetus, & docuer
lim multi, nec obten
fe quenquam pœnitu
non & diuus Paulus r
ita effe vtendum m
quafi non vtamur? N
bitandi, fed commor
cum hic nobis effe d
Sed hæc alibi comm
Illud non alienum
verba quæ obfcurio
dentur, quæque subin
currunt in hoc Opu
declarare.

ἐφ' ἡμῖν ἢ ἢ ὑπόληψι
μῆ, ὄρεξις, ἐκκλισις. In
potestate sunt, opinio, a
tio, desiderium, declin
ὑπόληψις est opinio, ser
tia, persuasio, iudiciu
quod de quaq; re senti
vt, mortem & morbur

am, diuitias & volupta-
 petendas esse, fugien-
 esse flagitium & dede-
 philosophiam mederi-
 nis. ὀρεῖται Cicero alias
 titionem, alias appeti-
 seu appetitionem ani-
 alias motum animi in-
 etatur. Politianus com-
 vertit, ὀρεῖται appeti-
 ἀφορμῆν huius contra-
 est auersatio, cum ani-
 abhorret a re aliqua.
 ὀρεῖται καὶ ἐφορμῆν, ap-
 re, inclinare animo ad
 id: ἀφορμῆν, auersari,
 rtere. Peculiarem enim
 verba vsum habent a-
 Stoicos. Est & ὀρεῖται ap-
 tus: sed Cicero βέλησιν,
 ὀρεῖται exponit, volū-
 m quæ quid cum ratio-
 esideret. Quare ὀρεῖται (ne-
 abulorū numerus immis-
 retur) desiderium verti.
 αἰσιν idem, declinationē
 alis, declinationē labo-
 & periculi, dixit. Simpli-
 hunc ordinē tradit: Cū
 d bonum aut malū iudi-
 aus, omnino commoueri
 linationē aut appetitio-
 subsequi vero ὀρεῖται, quā
 mi concitationē, appro-
 ptis aut improbātis, pro-
 uentis aut auersantis ali-
 id, definit. αἰρεσις est optio
 appetitio, cum Cicero τὸ
 εἶναι optabile & rem expe-

tendā vertat. ἀπείροισι Sim-
 plicius ἀπείροισι αἰρεσις esse
 dicit, cum alia aliis præfe-
 runtur. Quo vno verbo cō-
 mode queat exprimi,

*Grammatici certant, & ad-
 hac sub iudice lis est.*

Barbari prælectionē, alij de-
 lectū, alij ppositum, alij in-
 stitutum, alij voluntatē, alij
 consiliū interpretātur. Nos,
 vt quimus, quando vt volu-
 mus licet. Omnino difficile
 est cum Græcis, præsertim
 Stoicis. certare verborū co-
 pia & proprietate. Quare ve-
 niā ab æquis lectoribus im-
 petratam velim, sicubi Epi-
 cteto & acerrimis eorum iu-
 diciis nō satisfecerimus. Sæ-
 pe enim, eruditis scriptori-
 bus facile est varia vocabula
 congerere: sed eadem distin-
 guere, grammatico aut in-
 terpreti non perinde prom-
 tum. Imo (si, quod sentio,
 dicendum est) ipsi auctores
 sæpe riderent & grammati-
 cos & interpretes, qui earum
 rerum distinguendarum so-
 licita cura tenerentur, quas
 ipsi aut ostentandæ copix,
 aut rei inculcandæ gratia
 congestissent.

ὅσα ἡμέτερον ἔργα. Quæcun-
 que nostra actiones.] ἔργον Cio-
 ceroni est alias opus, alias
 res, alias opera, alias difficul-
 tas. Ego hic ἔργον intelligo.

non munus officij, τὸ κρῖν. κρῖν, in qua significatione sæpe capitur: sed ἐνέργειαν, actionem, id quod aut animis agitamus, aut ministerio corporis agimus, siue bonum siue malum: vt cum agimus prudenter, iuste, fortiter, temperate: contra uel libidine, effœminate, iniuste, temere: cum philosophamur, irascimur, cupimus, deambulamus, lauamus, scribimus, legimus, & id genus alia, quæ homo suapte natura, suoq; arbitrato facere potest aut non facere, nisi morbo aut externa vi impediatur. Quod cū fit, actiones illæ in potestate nostra esse desinunt, opinor: & opinio tantū, appetitio & desiderium, horumque contraria declinatio & auersatio, nobis relinquuntur. Cum autem morbi sint, qui animum etiam tentent, vt phrenitis, melancholia, veternus, apoplexia, epilepsia, uulnera capitis, cerebri læsiones, similesque pestes: etiam illa, nisi fallor, euanescent, quæ sola in nostra potestate esse affirmat Epictetus. Sed loqui Stoicos de natura integritate, & non impedita, probabile est, quæ tamen quantum diu talis permansura sit, cōstatem nemini profecto po-

test. Consideret ergo que secum, ueriusne incantur, an magnificenti. Animi tamen bona doctorum corporis, & fortunæ meritis præstare, ac diuturna esse, extra controuersum esse arbitror. Quicquid enim egeris, nunquam consequeris, vt a Fortitudine tyrannide sis immunis: est, vt Deus ea tibi non ferre possit, quæ largitus Valeat ergo Thrasonica vox, & inter Stoicas hypothesis numeretur, ἡ ἐπιλημμασί σε, ὡς τύχη, καὶ πᾶσιν φήρημασί σε τὴν περιείσοδι hoc est, Anteuerti tibi Infortuna, & quasi vallo firmo opposito, omnes tibi cludis, omnes cuniculos terclusi. Prudentius ille, distichon illud per se incens, picturæ hominis mortui ascripsit: cui, si in Christo seruatore obdormire vere conuenit:

ἐλπὶς καὶ τύχη μέγα χεῖρι
τὸν λιμέν' ὄρου.
ἔδ' ἐν ἐμοὶ χ' ὑμῖν· πᾶσι
τὸς μετ' ἐμέ.

Inueni portam, Spes & Fortuna ualete:

Nil mihi uobiscum: lud nunc alios.

Neque enim spe sua frustrabitur, neque timebit quicquam, mortuus in Domino,

cab omnib. fortunæ in-
uis & ludibriis immunis,
tue in portu tutissimo se-
uis & beatus conquiescet.

In Caput 4.

ηλικούτου οὐ ἐφιέρμος,
νησοῦ οὐδ' εἰ οὐδ' ἐμετρί-
εκινηθῆναι, ἀπειθαυ αὐ-
: Instantarum igitur ap-
etione rerum, sic eas susci-
das esse memento, ut pror-
omni vaces animi pertur-
ione.] Rectius Simpli-
Commentarius: ηλικού-
ου ἐφιέρμος, μέμνησο ὅτι
εἰ μετρίως ἐκινήθῃς ἀ-
θαι αὐτῶν: Quum igitur
as res appetas, siceas sus-
ciendas esse memento, ut
non mediocriter incita-
s. Quam lectionem &
litianus est sequutus. De
uribus locutus est: ergo
ικέτων. Serio suscipien-
monet philosophiæ stu-
cum. ergo εἰδὲ redundat,
od quatuor reliqui codi-
es habent: a quibus dece-
us, verterā: Ut prorsus o-
ni vaces animi perturba-
one. quæ sententia et si
am ἀπειθεία Stoicorum
uenit, philosophiæ tyroni
men haudquaquam con-
enit, quem incredibili cu-
iditate sapientiæ inflam-
matum esse vult, adeo ut il-
id ex Evangelio desum-
am ei dici possit:

ἐν μαργάραισι τοῖς ἕμοις,
ἀποδὲς ἀπαντα, λαμβανέ-
Vnam margaritam pretio-
sam omnibus opibus tuis
emito.

εἰάν] καὶ τῶν ἐθέλης: Sine
ἔσῃ has volueris.] Scilicet,
τὰ ἐν φιλοσοφίᾳ ἀειχρό-
μυα: Ea quæ Philosophia
præstat.

καὶ ἀρχεῖν καὶ πλεθεῖν: Eἰ
imperare ἔσῃ esse dives.] Po-
litianus addit, Domesti-
cos dirigere. Legit for-
tasse, τὰς οἰκείας εὐδωεῖν,
quod perperam scriptum
fuisse reor, pro εὐδωεῖν,
necessarios tuos florere.
Volumus autem in pri-
mis nobis bene esse, mox
etiam nostris & aliis. Dis-
crimen ἔσῃ εὐδωεῖν καὶ εὐ-
θηνεῖν, vel pueris notum
est.

τὸν εἶδ' αὐτῶν τέτων τού-
ξη: Fortassis nec hæc ipsa
assequeris.] τῶν δὲ χῶν τε
καὶ ἔσῃ πλεεῖς: Nec magi-
stratus nec opes asse-
queris.

Ἀπὸ τῶν καὶ τῶν αἰσθητῶν
ἐφιέρμαι: Eo quod priora
quoque desiderat.] Ea sci-
licet, quæ philosophia
confert, libertatem, tran-
quillitatem animi, secu-
ritatem. Significat anis-
imum in duas partes distra-
ctum, nec fortunæ mu-

neribus, nec philosophiæ bonis potiri: quod altera cura impediatur, nec tantam esse patiatur, quanta sit opus. Sed hoc intelligatur de philosophiæ tyrociniis. Nam præcepta rebus gerendis prælucent, & illustrantur usu vitæ & crebris virtutis actionibus, si probe intellecta & animis infixæ fuerint. Philosophandum est igitur ab ineunte ætate, animo aliis curis libero, ut quæcum cognita perceptaque fuerint, ad parandas & tuendas opes, ad magistratus adipiscendos & gerendos, ad omnes denique vitæ casus ferendos accommodentur. τὰ πρῶτα, priora dicit: vel τὰ πρῶτα εἰρημύα, ea quæ ante exposuit, quæque rectum iudicium sequuntur: non autem τὰ πρὶν φιλοσοφῆσαι, ea quæ desideraris ante philosophiã, ut voluptates, honores, diuitias: vel τὰ αὐδάτωρα, præstantiora. Nam tranquillitas animi, verumque iudicium, utique diuitiis & honoribus præstant.

ἐκείνων ἀποδείξι: Illis exiides.] τῶν ἀρετέρων, prioribus & potioribus: Carebis animi tranquillitate, si avarus & ambitiosus fueris.

In Capite 5.

Πίστη φαντασία τραχία:

Cuius viso aspero.] τὸ τραχὺ nonnulli codices non habent, & meo iudicio recte omittitur: etsi φάσμασιν φὸν adhibet Simplicius. enim φαντασίαν non tantum τραχίαν, asperam: sed et λείαν, hoc est, leuem & blandam. Sed quia verba hæc nus exercitatis obscurantur, exemplo declarantur, exemplo declarantur sunt. φαντασίαν (quod visio aut visionem Latini dicunt) appellat eas cogitationes quæ ex rebus obiectis oriuntur: ut si adolescenti stulto & pauperi formosa & ues mulier despondeat phantasia hæc statim inexcitatur, rem esse præteritam, paucis sui loci atque diuinitatem offerri occalorem: non igitur esse neglegendam. species præclara incautumque facile decipit. Sed si idem paulo cordatius secum reputet, Mulieres formosas atque diuites, lasciuas superbas, fastidiosas, immodiosas esse: opes non sine magna solitudine conseruasse despectui & derisui familiaribus, aut certe inuisis: si morem gerere velit vixit aut læsurum valetudinem: aut alia grauiora toleraturum: neglecturum esse studia literarum: mulierum denique non tam amantur qua

quam prætextū libidinum
 farum quærentis, fore mā-
 oīum: fortassis intelliget,
 quod Epictetus dicit, do-
 tā & formosam mulierem
 non summū esse bonum, sed
 ane φαντασίαν & falsam
 peciem: Hesiōdiæ Pandorę
 ustar, pyxidem malis omni-
 us refertam, secum afferen-
 em. Idem esto iudicium de
 hantasiis imperij, honoris,
 liarumq; rerū, quæ sæpius
 nani specie blandiri, quam
 cuera beare solent. Eadem
 ere ratio est rerum tristium
 & aduersarum, vt putantur,
 quæ sæpe in recessu multum
 boni habent, quod prima
 fronte nequaquam pollicē-
 tur: vt paupertas sobrios,
 modestos, industrios plerū-
 que facit: opulentia luxurio-
 sos, arrogantes, ignauos.

In Caput 6.

ὅτι ὀρέξεως μὲν ἐπαγγελία:
 Appetitionis pollicitationem
 esse.] Est filosofopœia que-
 dam Cupiditatis cum ho-
 mine colloquentis. Rudibus
 apertior esset oratio, si ita lo-
 cutus esset: Cum aliquid ap-
 petis, fore speras vt id conse-
 quaris, & voti compos fias,
 & reliqua.

παρὰ πίπλων.] ἀπειπίλων
 legendū videtur, idem quod
 ἐμπίπλων. vnde ἀπειπίλωσις, &
 ἀπειπίπειαι τύχης.

τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐπὶ τοῖς
 Qua natura eorū qua in tua
 potestate sunt, aduersantur.]
 His aduersantur vtique, fal-
 sa opinio, prauus & corrup-
 tus appetitus, omnes ani-
 mi perturbationes, quas in
 hominis esse potestate vo-
 lunt Stoici: non ita fortassis,
 vt nō existant (id enim Dei
 cuiusdam potius quam ho-
 minis fuerit) sed vt rationi
 obediant.

In Caput 7.

Μεγίστη ἐπὶ τὰ παρὰ φύσιν
 τῶν σοῦ ἐφ' ἡμῖν: Transfer ea
 qua natura illorū repugnant,
 qua in nostra potestate sunt.]
 Videntur & hæc rudioribus
 obscura quæ dilucidiora es-
 sent, si scripsisset: Auerfare
 falsas opiniones, stultas &
 prauas cupiditates, turpitu-
 dinem & dedecus. Hęc enim
 vt fugere, ita etiam effugere
 poteris.

Καὶ μὲν ὑπεξαίρεσις.]
 Politianus, cum supputatio-
 ne: Naogeorgus, cum exce-
 ptione. Sed quia Simplicius
 interpretatur, μὲν ἢ ἐνδιδόναι
 τὸ ὀλίγον, καὶ μὴ εἰς ἄκρον ἐπι-
 τείνειν, cedendo & laxando
 paululum, nō ad summum
 intendendo: ego verti, cum
 imminutione. Et si hæc tria,
 κέφως leuiter, ἀειμῶως re-
 misse, μὲν ὑπεξαίρεσις cum
 imminutione, synonyma

fortasse sunt. *ὑπεξαίρεσις* certe significare id potest, cum paulatim aliquid affectui subtrahitur. Si quis autem intelligere mauult, cum exceptione vel conditione: sensus erit, vt opinor. Ea conditione res vel appetere vel auertere, si expetendæ fugiendæue sint. Vult enim Epictetus, tirones philosophiæ interdum Academico more *ἐπέχειν καὶ διασκέπειν*, cohibere assensum, & amplius deliberare: & in ea *ἐποχή*, ἐλπίσειν μᾶλλον ἢ πλεονάζειν: hoc est, potius citra resistere, quam ultra progredi, vt monet Isocrates.

In Caput 8.

ἂν χύτραν σείης: Si ollam diligis.] Et si Epictetus, vt contentor diuitiarum, vitium rerum exempla profert, vt balnei, vt lactucarum, & aliorum id genus: tamen Simplicius aptius, vt opinor, verbum habet, *ἂν χύτραν σείης*, ὅτι χύτραν σείεις: Si ollam tractas, aut agitas, te ollam tractare: hoc est, rem fragilem, & agitationis atque allisionis impatientem, vt & vitrum. Vnde Mimographus: Fortuna vitrea est: quæ cum splendet, frangitur. Fortassis alludit ad doliū Diogenis.

In Caput 9.

τῶν ἀπορρέοντων.] destillantes. Alij *ἀπορρέοντων*, se perfundentes, eodem sensu *ἐγκρομήεις*.] id est, ἐνολεμήεις, quibus negotium facessitur. Alij *ἐγκρομήεις* id est, ὀδυμήεις, eos qui perimuntur, aut loco pelluntur.

In Caput 10.

Τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα, decreta de rebus. Et huic paradoxo medetur vt potest, Simplicius. Consistere certe nullo modo potest, nisi aut grauiora manus vitare, aut maiora bono cōsequi putauerimus. Nam alioqui ista vnica, misera illa quidem, & nescio quae efficax in casibus acerbissimis consolatio relinquatur, quæ apud Homerum exstat:

*ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δὲ φλοῖβε
βροτοῖσι,
ζῶειν ἀχνομήεις καὶ ἀτέρπε
θυμὸν ἔχοντες.*

Sic voluere dii, miseris mortalibus auum

*Esset vt ἐν μᾶστιμ, ἐν δὲ δὲ
illatabile cura.*

οἷον θάνατος εἰδὲν δεινὸν: *Idem enim nihil est mali.*] Si anima cum corpore extinguitur, aut in locum meliorem transfertur. Sed si peccata scelerum danda sunt: periculosi

iculosa plenum opus alex,
 ni verae pietatis clypeo sis
 nunitus.

ἀπὸδὲ ὅτι ἐστίν. *Ineruditi*
 57.] id est, eius qui non con-
 sideret, quæ sui, quæ alieni
 uris sint qui omnia suo ar-
 bitratu fieri postulat. id
 quod fieri neque potest, ne-
 que fortasse debet.

τὸ ἑαυτοῦ, *Seipsum.*] Agno-
 scit enim culpam suam: si-
 mulque in id intentus est, ne
 denuo ad eundem lapidem
 impingat: hoc est, ne alienarum
 rerum ius sibi arroget.
 Nā id quod antecedit, ἐφ' οἷς
 αὐτὸς πράσσει κακῶς: verba
 (ἀλλοῖς & αὐτὸς) suam ha-
 bent emphasin. Dilucidius
 alio loco dicit, Per alium te
 non magis in calamitate esse
 posse, quam in vitio: hoc
 est, cum solum esse calami-
 tosum, qui male sentiat &
 viuat: nō eū qui negligatur,
 aut male tractetur ab aliis.

In Caput II.

ἡ χρεῖσις τῶν φασισίων: *Vi-*
sus visorum.] Obscuriora vi-
 dentur hæc, minus assueris.
 Sed perinde est ac si diceret:
 In omnibus rebus non ap-
 petitum aut popularem o-
 pinionem, sed rationis iudi-
 cium sequi nos oportere. Vi-
 sis enim recte uti, quid est a-
 liud, quam de rebus omni-
 bus recte iudicare, & rationi

parere, non affectui?

In Cap. 12.

Μήποτε κηλουῦτες ἰδέειπης,
 [Ne forte eo vocante deficias.]
 Politianus attestat, Inque id
 vincetus coniciaris. Qui e-
 nim volens non sequitur,
 necessitate hoc patietur.
 Quæ appendix nec in excu-
 sis codicibus habetur, & est
 supernacanea. Loquitur e-
 nim non de externa vi, sed
 de imbecillitate vitium: que
 quo maior sit ingrauescen-
 te ætate, eo paucioribus re-
 bus animum esse occupan-
 dum: quod & his vacare, &
 parere philosophiæ sit diffi-
 cilimum. Homo cæcibus (si
 cætera paria sint) & in vita
 paucioribus esse contentus,
 & æquiore animo discedere
 e vita potest Maritum & pa-
 trem, tam viventem quam
 morientem, magis sollicitant
 vxor, liberi, famuli,
 quam ipsius salus. In hac
 sententiam scribit Cicero,
 tranquillitatē animi atq; te-
 cuitatē eo faciliore esse phi-
 losophis, quo minus paucior
 multa in eorū vita, quæ For-
 tuna feriat, & que in
 multis rebus egeant & vult,
 si quid ad rem eorum con-
 grauiter egerere non possint.
 Nam philosophi vitam,
 siue vitæ instituta, in
 go: gubernatore vero, Deū;

cui qui vocanti non pareat, aut pro mancipio tractetur, aut plane deferatur.

In Caput 13.

Μὴ ζήτῃ τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ὡς θέλεις· ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα, ὡς γίνονται, καὶ ὁ ποιήσῃς.] Argentinensis codex paulo aliter, ἀλλὰ θέλειν, ὡς τὰ γινόμενα γίνονται. vt sit, ζήτῃ θέλειν, id stude vt velis: quali dicat, Voluntatem tuā facilius mutabis, quam naturam rerum. καὶ ὁ ποιήσῃς, verti, Si sapias. quod si displicet, repone, & recte facies Est enim idem quod καλῶς ποιῆσῃν, approbandi formula hoc loco. ὁ ποιῶ σέ, bene de te mereor: & ὁ πράττω, facile agito, bene in eum agitur: non sunt huius loci.

Χάλασις ποδός ἐστιν ἐμπόδιον, παροξείσεως δ' ἔστιν Claudicatio pedis est impedimentum, non instituti.] At dices, instituto conficiendi itineris (præsertim si iumentum aut vehiculum desit) obstat claudicatio. Respondebit Epictetus: Si præceptis meis parueris, non institues iter, quod conficere non possis. Sic quo plura & maiora fuerint impedimenta corporis, eo magis appetitum contrahas, paucioraque suscipies. At istud ipsum, inquis, est instituti impedimen-

tum, eoque molestissimum. Negat Epictetus esse impedimentum, nihil temere & frustra appetere: sed id philosophi proprium esse munus affirmat. Illud certe vel stultus intelligit, præstare appetitum rationi obedientem præbere, quam irritis cupiditatibus æstuarè. At est factu difficile. Sic Deo visum, cui, nisi ultro feceris, parebis inuitus. Illud tamen Epictetus (vt ea quæ sequuntur, docent) non vetat, quominus commodis tuis, quatenus & natura postulet, & honeste possis, consulas.

ἄλλο ἕνός ἐμπόδιον, σὸν ἑστί: Id alterius cuiuspiam rei, non tui esse impedimentum.] Si concederet, pedem esse partem corporis (neque vero negat) corpus vero hominis partem esse (quod negare videtur) impedito pede, corpus: corpore impedito, homo ipse, ex parte saltem, impediretur. Quod si corpus instrumentum est hominis (qua de re plura ex Simplicio afferemus) negari certe non poterit, quin mutilato instrumento, imperfectior & incommodior futura sit actio. Male pugnabis gladio, cui vel capulus vel mucro defuerit. Sed hæc differantur.

In Caput 14.

ἢ σωμαρπάζουσιν αἱ φαντα-
 σαι, *Visis non obtemperabis.*] *Loc est, neque voluptati, neque dolori succumbes: sed rauas cupiditates atque affectiones, sapientiæ virtutumque præsidio superabis.*

In Caput 16.

Κρείσσον γὰρ λιμῶν δ' ἀποθανεῖν, ἢ λυποῖν καὶ ἀφοβὸν ἡρόμῃον: *Præstat enim emori fame, vni doloris & timoris expers uiaferis.*] *Quæri non iniuria possit, tantane constantia cadat in fragilitatem humanam, vt Saguntina (quod aiunt) fame non afficiatur? Deinde quod de puero dicit, nisi ita intelligatur, vt tum demum eius cura abiiciatur, cum neque verbis neque verberibus quicquam profeceris: videbitur plena inhumanitatis oratio, & Timonέ μισανθρώπων! quam homine philosopho dignior, qui & ipse aliquid studij atque operæ ad consociationem ciuilem afferre debet. Equidem existimo ὑπερβολὰς esse, nimix sollicitudinis reprimendæ causa vsurpata. Quod si cauillari libeat, hypotheticam esse dices propositionem, ἄλυπον καὶ ἀφοβὸν ἡρόμῃον, vbi & dolorem & metum propulsa-*

ris. tum enim nec fame dolebis, nec mortem metues. sed quando id fiet? Paucissima certe in omnibus historiis existant exempla: & quæ existant, vt Socratis, Anaxarchi, Diogenis, Demonactis, Lælij, Catonis, & aliorum, dubitari potest an sint Græcorum ingeniis ornata vehementius, & supra veri fidem amplificata.

In Caput 17.

ἀλλ' ἔχ' ἕως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, *Non adeo ei bene est.*] *Malim' ἔσω, vel εἴη, Sit Sententia est, contemni potius puerum oportere, quam eius siue contumacia siue inscitia commoueri. Absit vt tu commouearis, cum stultus & improbus puer, siue ex inscitia, siue de industria peccauerit.*

In Caput 18.

εἰ ἀρετῆς ψυχῆς θέλεις, *Si proficere vis.*] *Scilicet, in philosophia, & animi cultura. Eam enim ἀρετῆς πρὸς intelligit, qua tranquillitas animi & libertas augeatur.*

ὑπόμεινον ἐνεκα πάντων ἐπιτὸς αἰεὶ δόξαι: *Ne recusa, propter externa videri amens.*] *Qui enim voluptates, opes, honores minus curat, præsertim si illa con-*

Sequi liceat: vulgo stultus habetur.

καὶν δόξης ἀνὸς εἶναι ἴσως.] Decesse videtur ἀξίος, dignus aliquo: sed non est opus, si, ut cæteri codices habent, pro ἀνὸς, ἴσως legatur.

In Caput 19.

θέλεις γὰρ πρὸς κακίαν μὴ εἶ-
ται κακίαν: Id enim postulas,
ut vitium non sit vitium.] Annuit opinor, pueros & omnes mortales natura esse vitiosos: nec vitia propulsanda, nisi per philosphiam, cuius non satis capax sit tenera & rudis ætas: quæ ut castiganda sit, non tamen sit abicienda.

In Caput 20.

κύριος ἐγὼ εἰς ὅ τῶν ὑμῶν
ἐκείνους: Cuiusque dominus est
is, qui cupiditatum eius.] Quam multos ergo Fortuna dominos nobis imposuit? Quanto plures ipsi nobis imponimus, insatiabili caducatum rerum cupiditate?

In Caput 21.

Παραθέντων σοί. Vbi tibi
apposuerint.] Simplicius, παραθέντων, appositis, Sed & alteram ἐπιεικῶς ferri potest, si intelligas, τῶν μεγάλων τὰ σίκα, si coqui vel sumisci fercula tibi appo-

θεύσας, τῶν θεῶν συμπότης.

Diis dignus compotor.] Si significat, Externarum rerum despicientiam diuinum esse quiddam, & reddere Deo similem.

Θεοὶ τε ἦσαν καὶ ἐλέγηντο
Diuini ut erant, ita & dicebantur.] Insolenter utique & imperite. Quam enim infinito interuallo vel præstantissimus homo ab extrema vmbra diuinitatis abest?

In Caput 22.

ἄλλον γὰρ εἰ θλίβεις.] ὅτι ἄλλο
εἶχ' ἀπύεται. Alium non angit: quia non tangit. Facile omnes, cum valeamus, recta consilia ægrotis damus. Tu si hic sis, aliter sentias. Alterius vulnera & cædem spectare sine dolore corporis possumus, sed ipsi non sine acerbissimo doloris sensu vulneramur & cædimur. Byzantinum incendium, pestis, terræmotus, seditio, bellum, te Romæ degentem non angit, quia non tangit. At vero,

Et tua res agitur, paries cum
proximus ardet.

Sed hæc eorum querela est scilicet, quibus persuaderi non potest, corpus, opes, uxores, liberos, non esse ipsorum, sed iuris alieni. Secus Hiob, qui opibus & liberis

amissis

illis laudavit Deum, qui
 quæ dedisset, abstulisset.
 ἡ χεὶρ μὲν τοι λόγῳ, μὴ ὄκνησεν
 ἀφ' ἐρέσθαι αὐτῷ: Verbo-
 us illi te accommodare ne-
 quit.] Sententia est, ne
 vites illius affectui & ver-
 bo & suspiriis subseruire, ac
 morem præ te ferre. Re-
 titit hic aliquid Epictetus
 Stoica seueritate καὶ ἀπει-
 α, vel potius ἀσυμπαθεία,
 a vehementer offendun-
 t ij qui in malis sibi esse
 videntur: nec simulationem
 probat.

In Caput 23.

οἷς αὖ γέλη ὁ διδασκαλός,
 malem voluerit magister.]
 hoc est, ὁ ποιητῆς, εἴτε κωμω-
 ποῖός, εἴτε τραγικός: poeta,
 ut Comicus, siue Tragi-
 s. Sic in vita Sophoclis,
 ἰδούξει ἢ δράματα κτλ, Edi-
 dit fabulas centum & vigin-
 tres. Quod ad rem ipsam
 tinet, idem Epigramma
 æcum docet:

ὡν πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον
 ἢ μάτε παίζειν,
 πλὴν ὡς δὲ μὲν θεοὶ, ἢ φε-
 ρεῖται ὁ δὲ ὡς.

ita quid est? iocus & ludus.
 Vel ludere disce,
 Curis sepositis: vel cruciari
 miser.

Nazianzenus idem fere si-
 gnificat, sed maiore grauitas

te & pietate, his versibus, di-
 gnis qui memoriæ man-
 dentur:

Θυμὲ βλῆψον αἶψά, χθονίων δὲ
 ἐπιλήθεο πάμπαν,
 Μηδέ σε νικήσῃ πρὸς κακότη-
 ται δέμας.

Τυτθὸς μὲν βίος ἔτος, ὁ δὲ ὄλε-
 ος, ὡς ἐν ὄνειρῳ

Τέρεται ἀλλοίῃ δὲ ἄλλοθ
 ἔκυρσε τύχη.

Μένης ἢ ζωῆς κατάρτης βίος ἔμο-
 δος αἰεὶ,

Καὶ πολὺς, ὃν ζῶειν ἐστὶν ἐ-
 ρειότερον.

Mens age suscipite, terrenas age
 despice sordes:

Corporis a vitiis neu subie-
 gare caue.

Quam breuis est hac vita?
 beatos somnia ludunt:

Sors vaga sic alios, sic alio
 osqueretat.

Vita diu durat, nullo peritu-
 ra sub aeo,

Sancta: labor fructu non
 caret ille suo.

In Caput 24.

Κόραξ ὅταν μὴ αἴσιον κε-
 κράγη, Si coruus in auspicias
 tum crocitarit.] Augurio-

rum & auspiciozum loco
 nos Astrologiam habemus:

quæ si ex annuis reuolutio-
 nibus & siderum progres-

sionibus incommoda & pe-
 ricula minitabitur, Epicteti

consilio, sed piis precibus ad-
 iunctis, vtamur.

ὄφελος ἔλασιν ἀπὸ αὐτοῦ,
Fructum ex eo ut capiam.]

Quia.

*Omnis commoditas sua fert
incommoda secum:*

& contra. Extrema vero mala, & omni consolatione majora, ut ferenda sint, Arrianus docet.

In Caput 25.

ἀνίκητος εἶναι δυνάσασιν, *In-
uictus esse potes.]* Pendet & hoc dictum e diuisione rerum initio facta. Vincuntur, qui res alienas expectant: hoc est, eas quæ ad corpus pertinent, & fortunæ in manu sunt. Vincunt, qui prauas opiniones & cupiditates oppugnant, modo legitime certent.

In Caput 26.

ὑπὸ τῆς φαντασίας συνεπαρθεῖς, *Imaginatione concitatus.]* Alij συνεκρυσθεῖς, correptus, impulsus: eodem sensu.

εἰ μὴ γὰρ ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἡ ἐξουσία τῆ ἀπαθείης ἦ: *Nam si in rebus nostra potestati subiectis, vis tranquillitatis constiterit.]* ἡ ἐξουσία τῆ ἀπαθείης, idem quod αὐτὴ ἡ ἀπάθεια, quam (Ciceronem secuti) vel indolentiam (etsi ea potius ἀναλγησία est) vel vacuitatem ægritudinis, in qua vita beata posita sit, vel va-

cuitatem ab angoribus perturbationibus, appellamus licet. Sententia est, verbis obscurioribus in Stoico prolata: Eum qui libenter omnia a seipso petat, amo esse tranquillo: qui tranquillo animo sit, eum non inuidere, nec æmulari. Cui enim ἀπάθεια perturbat omnes excludat: inuictam utique & æmulationem etiam excludere. Sin hi affectus in aliquo dominantur: ex eo plane colligi, potest eum ab animi tranquillitate abesse, nec philosophiæ præceptis obtemperare. Sed cum apud Arrianum huius quoque libelli, Simplicio si credimus, auctorem, nunquam τὴν ἐξουσίαν ἀπαθείης me legisse meminerim: rectius id arbitror, quod ibi crebro habetur, ἡ ἐπιπάθεια.

In Caput 28.

Οὐκ ἄρα ἐπιθυμήσεις ἅπαντα. *Neque quicquam uehementer appetes.]* Syracides, cognitionem mortis & diuini iudicii a peccando deterret affirmat. Quod si facit: merito magis æquo animo in aduersas ferre, secundasque contemnere docet, ob breuiem scilicet earum & dolentem & fructum. Sic Cicero: Omnis (inquit) uoluptas

nihilò putāda est quod
um præterierit, perinde
c si nulla fuisset. Sed in
gnis corporis cruciati-
& angoribus animi, v-
ora toto anno videtur
gior & vnus dies multis
elis.

In Caput 29.

ὁ φρῦν μὴ μὴ χῆς, Τη
superciliosus ne esto.]
tum cogitabundū, tri-
o seueritatem ac fastum
supercilium intellige &
c fuisse philosophorum
itum, e Menandri dicte-
apparet: ὄρεπκῶ, in-
t, εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν,
εἰ ὄφρῦς ἀργυρῆς: Medi-
oni aptam esse aiunt so-
dinem, ij qui supercilia
gunt.

In Caput 30.

αὐ ποτέ σοι γήνοιτο ἕξω στρα-
ταί: Si quando tibi acci-
dit foras verti.] Gloriolæ
iditatē & ostentationis
diūm, qui affectus tar-
time in bonis & doctis e-
n viris senescit, vetat.
lt, philosophum sese in-
conscientiæ suæ limites,
quam cochleam intra
tam continere, eamque
plissimum virtuti suæ
atrum proponere, statu-
ac iudicare.

εἰ δὲ καὶ δοκεῖνο ἔξει, τὸ εἶ-
ναί, σωτὴ φάινε: Sin etiam
videri vis, quia es, ipsi tibi
videre.] Politianus τὸ εἶναί
omisit: nec est sane necessa-
rium, ni quis interpretari
velit, Quia es, vel, essendo (si
dicere liceat) tibi ipse videre
philosophus.

τὴν ἐνστασιν ἀπώλειας, Te
de statione tua deiectum es
se.] ἐνστασις apud Dialectic
cos quid sit, notum est. Hic
a pugilibus translatio sum-
ta est, qui de gradu deiecti,
vincuntur. Licet ἐνστασιν, in-
stitutum vertere: id scili-
cet, in quo homo animo,
voluntate ac studio sic insi-
stit, vt pugil aut miles in
suo gradu, non cessurus ad-
uertario, ἐνστασις philosophi
est, alte spectantem, & ad
illam sedem & æternam do-
mum contuentem, neque
sermonibus vulgi dare sese,
nec in præmiis humanis
spem ponere rerum sua-
rum. Suis illum illecebris
oportet ipsa virtus trahat
ad verum decus, vt ait Ci-
cero. In hanc sententiam
D. quoque Basiliius præcla-
re monet: ἄκ' εἶναί ὁ μᾶλλον
φύκτεον εἶη τὸ (ωφρηνοῦν π,
τὸ πρὸς δόξαν ζῶν, καὶ τὰ τοῖς
πολλοῖς δοκῶντα θεωροῦν,
καὶ μὴ τὸν ὀρθὸν λόγον ἡγεμόνα
ποιεῖσθαι τὸ βίον. ὥστε καὶ

πᾶσιν ἀνθρώποις ἀνελίγειν, καὶ ἀδοξεῖν καὶ κινδυνώειν ἰσῶς τοῦ καλοῦ δέη, μηδὲν αἰρεῖσθαι τῶν ὀρθῶς ἐγνωσμένων παροξινεῖν. Hoc est, Nihil æque cauendum esse cordato viro, atque illud, ne vitæ suæ rationem ad popularem opinionem accommodet, & quid vulgus sentiat, circumspiciat. Rectam enim rationem vitæ ducem esse statuentam: & ita sequendam, ut etsi omnibus mortalibus refragandum, si existimatio, si vita in discrimen adducenda sit pro honestatis defensione: tamen de recta sententia nullo modo depellatur. Verum hic vigilandum, ne falsis opinionibus decepti, & rei cuiusque natura non satis expensa, pro constantibus rigidi, pertinaces, præfracti euadamus, & in nugis tragædias agamus, & nobis & aliis graues ac molesti.

In Caput 31.

ἔδωκας ἐν κακῷ εἶναι δι' ἄλλον: Non potes in malo esse propter alium.] Pendet hæc sententia ex dogmate Stoico: Solum honestum esse bonum, solum vitium esse malum. Contemptus & neglectus mei, si ego officio fungor, non meum vitium, ergo neque meum malum

est: sed eorum & vitium malum, qui ex peruerso iudicio & voluntate praua immerentem contemni negligunt, male tractant faciunt.

δεικνύετε τῷ ἰδῶν, V ostendite.] Significat, nisi malis artibus paratipes & dignitates: ea quæ causa viro bono illas auandas esse. neque enim iis loquitur, qui se hoc indignos præbent, ipsi in causa sunt ut contentantur.

δύστρονον, ἢ φίλον π. Pecuniam an amicum lem.] Hoc tempore pecciperique malunt. nequim pauperis amici velle usum censent. Sic dæ puellæ pudicis & beneducatis præferuntur, sic forte sunt tales, tales permanent. Quare pigignoscendum fortassis qui tam incerta pudicæ & probitatis alea, diuivxorum quam pauperum intemperias ferre ac tollere malunt.

Καὶ δὲ ἔτο· ἔδδ' ἔδ' ἐξ μαλακῶν καὶ ἀπὸ τὸν σφυρία, ὅπλα ἀπὸ τὸν χαλκία: Ne enim calceos habet perferrem, neque arma perfaber. Sic in omnibus editionibus legitur. Naogeorgus

um secutus, vertit: Nonne abet calceos per sutorem? Nonne & arma per factum? quasi legisset, εχίγδ, ἄλλοδ μὴ ἀναχίδου αὐτῆ ἐπὶ τῆς εἰσόδου, Quod non sustinueris vel toleraris eum in atrio.] Videntur fastus diuitum & ambitionis salutatio- nes intelligi, homini simplici & literato molestissimæ: item τὸ φοιτᾶν, περιπέμπην, ἐπαμνεῖν, salutatio- nes, deductiones, laudatio- nes. Fortassis autem deli- cati diuites in medio incé- dentes, parasitis suis vtrin- que inniti soliti fuerunt. Nam & hunc sensum ver- bum ἀναχίδου omnino ad- mittit.

ἔδεν αὐτὸν αὐτὴν ἄφελος, Ni- hne ei prodesses.] Malim, vt Simplicius, ἀφίλεις, vel πο- τὴς ἀφελῆς.

In Caput 32.

εἰ μὴ ἀγαθὰ τῶν, Si qui- bono ista sunt.] Pteri- te complexionem istam uertūt, ἀνὴσπρέφοντες: Quia bona sunt, ea sibi negata ei- dolent: quia mala, ea eue- Te aliis gaudent. εἰ μὴ παθῆμεν τῶν, Si a numeratis his.] Id est,

ἀναλώσεις ἢ κατὰ τῶν. vnde οἱ ἐλδύθῆροι παθῆμεν ἔχρημα- των dicuntur apud Aristote- telem.

τὸ μὴ ἀναχίδου αὐτῆ ἐπὶ τῆς εἰσόδου, Quod non sustinueris vel toleraris eum in atrio.] Videntur fastus di- uitum & ambitionis saluta- tiones intelligi, homini sim- plici & literato molestissi- mæ: item τὸ φοιτᾶν, περι- πέμπην, ἐπαμνεῖν, salutatio- nes, deductiones, laudatio- nes. Fortassis autem deli- cati diuites in medio incé- dentes, parasitis suis vtrin- que inniti soliti fuerunt. Nam & hunc sensum ver- bum ἀναχίδου omnino ad- mittit.

In caput 33.

ὅταν τὸ γείτον ἄλλο παθῆ- ριον.] Malim, ἢ ἄλλο παθῆ- ριον: vel, κατεῖξῃ τὸ ποτή- ριον, ἢ ἄλλο π: Si vicini, vel alterius: aut, fregerit pocu- lum, vel quid aliud.

ὅτι καὶ τὸ ἄλλο, Cum al- terius.] ἀλλὰ τὸ μὴ οἰκεῖον πιέ- ζει, ἀλλότριον δ' ἔ μέλει: Sua quemque premunt, a- liena non curantur. Natu- ræ humanæ siue prauitas siue imbecillitas non fert, quicquid Epictetus de na- turæ voluntate dicat, quic- quid sacrae literæ de impe-

rio Dei prædicent, vt alieni boni aut mali æque excitatus in nobis sensus sit, atque nostri proprii. Illud quidem natura nos docet, cum omnes eadem conditione simus: neque communem fortunam (vt ait Cicero) recusandam, neque peculiarem optandam, & modice ferenda esse omnia: nisi indignando atque afflicto nos conduplicare mala atque exasperare libeat.

In Caput 34.

ἔτις ἐδὲ κακῆ φύσις ἐν τῷ κόσμῳ γίγνεται, Sic neque mali natura in mundo existit.] Obscurus & dubius locus, de quo plura ex simpl. adducemus, qui hæc verba sic accipit, vt quicquã esse mali in mundo, aut si sit, a Deo esse, negare videatur. Ego simpliciter ἀπὸ κακῆς repetiissem, sic neque mali natura existit in mundo aberrandi causa. hoc est, necesse est homines in mala incidere. Proinde præparandus ad ea prudenter & fortiter ferenda est animus. Naogeorgus (quem honoris causa nomino) cum Simplicio cõsentit, nosque nostrate culpa & malos. & in malis esse affirmat. Accipiunt illi ἐν τῷ κόσμῳ, quasi esset ὑπὸ τῆς φύσεως:

& bonum scopo, malum a errationi a scopo comparant. Recte omnino πᾶσι θεὸς γὰρ πάντων ἐφίεται: E num enim ab omnibus appetitur: & Deus optima mala non facit: & mala facta non sunt quæ nos malis numeramus. Sed hoc senserit Epictetus, i viderit. Prorsus enim ex eius verbis elici sensus potest.

εἰ μὲν τὸ σῶμα σέβης ἐπιπέτῃ ἀπ' ἀνθρώπων, Si quis corpus tuum obuius cuique permisisset.] A minori ad maius argumentatur, hoc modo: Cum iis irascereris, corporis tui violandi cuius potestatem darent (cuius modi est proscriptorum ditio) quanto magis irasci debes, qui cuius an tui lædendi potestatem re soleas: cum tui arbitri lædi prorsus a nemine?

ἐκείσε ἐργασκόπῃ τῆς κακοῦ μέρους, Rei cuiusque actiones considera.] Vult (vt monet Homerus) νεῖμα πρὸς ὤμους καὶ ὀπίσσω, ne quæ ante pedes modo spectare, sed etiam illa que futura sunt prospicere. cuiusmodi sit: Si quis doctus adolescentiam instituat id tantum consideret, quod utile, quam tranquillius

velle Reipub. munus sit, nō
 horrebit ab eo vitæ gene-
 Sed priusquam id munus
 ceperit, antecessisse oportet
 magno studio partam e-
 ditionem, & aptam inge-
 s rudibus docendi ratio-
 am: oportet paucis esse cō-
 tum, non recusare mole-
 tas & labores, non moueri
 bore irritō, contemnere
 gratos & superbos. Sine
 i præparatione ad docen-
 am qui accesserit, vbi ne-
 gentiam magistratus, in-
 riam parentum, hypodi-
 scalorum inscitiam & pi-
 itiam, discipulorum stu-
 rem & cessationem, plu-
 morum obtreptiones, &
 orum, a quibus adiuuan-
 us erat, aduersationes ex-
 ertus fuerit, si se frustra fa-
 gando nihil nisi odium
 uærere intellexerit, quod
 ptima quæque ingenia im-
 natura ætate alio transfe-
 antur, caudicibus & stipi-
 bus tantum relictis: & pu-
 ebbit & pœnitebit temeri-
 atis, qui quid ipse vellet &
 offret, tantum cōsiderarit:
 non iis etiam cogitatis im-
 edimentis, quæ aliorum
 ultitia & improbitate pos-
 ent obiici.

ἀαφάεντων ἰνῶν αἰχρῶν,
 Turpibus aliquibus exortis.]
 Turpis est plerunque & ri-

diculus temeritatis exitus
 vt & ipsa turpis est per sese.
 Possit fortassis pro αἰχρῶν le-
 gi δουρεῶν, molestius subor-
 tis. etli verbum αἰχρωθήση,
 τῶ αἰχρῶν bene cōuenit. Sal-
 uo tamen aliorum iudicio.

In Caput 35.

ἀναγκασθῆναι, Vescen-
 dum vel inuito.] Plinius li-
 bro decimo octauo: Athle-
 tarum (inquit) capacitas, iu-
 mentorū similis. Et Gale-
 nus in exhortatione ad ar-
 tes discendas οἱ ἀθλητικῆ
 (inquit) τροφῆς πρὸς φέρον
 σὺν ἀνάγκῃ πολλὰ κίς, ἀρχὴ μέ-
 σων νυκτῶν ἐκτείνοντες τῷ ἐ-
 δῶδῳ: Pugiles sæpe coacti
 edunt, cœna in medias vsq̃
 que noctes producta.

γυμνασθῆναι πρὸς ἀνάγκην.]
 Id est, ἀκρίτως καὶ ἀναγκῆς,
 inuitos & necessario: sicut
 dicimus πρὸς βίαν, de iis quæ
 coacti facimus.

μὴ οἶνον, ὡς ἔτυχεν, Non vi-
 num, vt contigit.] non suo
 arbitratu, sed præfinito, &
 ex præscripto.

τῶ ἐπιστάτῃ.] magistro, la-
 nistæ: quæ παιδοτρίβων alias
 appellant, ab exercēdis pue-
 ris, & γυμνασιάρχῳ.

χεῖρα βαλεῖν.] Argētinen-
 sis codex habet βλαβεῖν: sed
 βλαβῶσα rectius legi vide-
 tur, quam δὲ βαλεῖν, aut λα-

βῆν. Quod si χεῖρα βαλεῖν
proiniicere manus aduersa-
rio, & χεῖρα λαβῆν prehē-
dere intelligas (est enim
quinguercionum, & impel-
lere & attrahere aduersariū)
vt sententia per se absurda
non sit: huic tamen loco nō
conueniet, in quo de infeli-
ci luctæ euentu agitur.

πολλὴν ἀφλὴν καὶ ἀπειν,
Multam haren deglutire.]

Hoc quid sit, declarat Ovi-
dii libro nono Metamor-
phoseon:

Ille cauis hausto spargit me
pulvere palmis,

Inque vicem fulua tactu fla-
uescit arena.

ἀφὴ tactus, παρὰ τὸ ἀπλεῖν
a tangendo, hic arenam seu
puluerem significat. puluis
enim a pugnantibus iactari
solet, qui Græce ἀφὴ dicitur
Budæ ad l. athletas. ff. de iis,
qui notantur infamia. Hinc
Prouerb. citra puluerem.

In Caput 36.

ἄνθρωπε πρῶτον ἐπίσκεψαι,
Homo primum considera.]

Vt palæstræ & luctæ, sic phi-
losophiæ non quemlibet ef-
se idoneum significat: vtri-
que opus esse patientia &
corporis & animi. Quibus
bonis qui destituatur, um-
bratilis potius & pugil &
philosophus futurus sit,

quam verus. Deterret i-
tur, vt apparet, homi-
molles & delicatos a phi-
sophia: aut potius ad eū
endam ex animo istam n-
litiem adhortatur, & ex-
tat. Vt enim scopum istū
a philosophia propositū
non attingamus:

Est aliquo prodire tenus, si
datur ultra

Præstat partem aliquā
stultitiæ & vitiositatis ab-
cere, quam integram vtra-
que retinere. Proponit
ἀπίθεια, boni consulam
μετρεπίθειαν. Præstat m-
derate irasci, quam furere
iræ plane resistere non po-
sis. Hoc idem de aliis qu-
que affectibus intelligati

ὁμοίως δυσαρρεσεῖν, AEq
fastidire.] Refero ad fal-
dium morosorum hon-
num, in cibo & potu præ-
stim δις ὄρισῶν, bis prande-
videtur ineptum: nisi per
terum prandium, ientac-
lum intelligatur, κατ' ἀκυ-
λορίαν. Plato certe episte-
septima, negat quenquam
posse fieri sapientem, virt-
tisque compositem, δις τε τ-
ἡμέρας ἐμπιπλάμερον ζῶντα
καὶ μηδὲ ποτε καὶ μὲν μόν-
νύκτωρ, qui more Italico
Siculo, bis eodem die in-
pleatur, & noctu nunquam
solus dormiat. Quod aute

cedit, *δαρείς ὅτι τῶν πρῶτων*
ἰσχυρῶν, τῶν φιλοσόφων,
 nomem τῶν, sensum
 guum facit. Sed refe-
 um est ad philosophi-
 non ad quinquercio-
 quorum exempli gra-
 mentio incidit. Igitur
περὶ τῶν φιλοσόφων,
φιλοσόφων: ea quæ philo-
 norum sunt, siue, si phi-
 opheris.

ἰσχυρῶν. [*ἰσχυρῶν*, æque vt
 ac: Philosophia (inquit)
 in vitā affert, alios mo-
 postulat.

ἰσχυρῶν καὶ ἀφροσύνην.
 A puero contemni.] Phi-
 ophi utrique contemni
 lgo solent, pugiles vero
 at admirationi.

ἀφροσύνην καὶ ἀφροσύνην
ἀφροσύνην, Redimere animi
tranquillitatem.] Qui tur-
 lentis affectibus, vt ira,
 etu, cupiditate vehemen-
 sæpe agitatus, tranquilli-
 aimi qualemcunque gu-
 um semel duntaxat cepe-
 t: eum haud dubie quouis
 retio redimendum puta-
 it. Sed subinde oggannit
 raua consuetudo, animi
 tranquillitatem negatam
 sse homini: neque frustra
 ffectandum, quod contin-
 ere nequeat, in nullis præ-
 ertim, aut rarissimis exem-
 plis: iisque imperfectis, &
 dex philosophicæ nequa-

quam respondentibus. Pro-
 ficeremus tamen aliquid, si
 conaremur, & neruos inten-
 deremus. Id quod in iis cer-
 nimus, quos non philoso-
 phia, sed fortuna durus &
 diuus exerceat, quā mul-
 ta illi ferunt æquis & con-
 stantibus animis, quæ alij
 nullo modo posse ferri exi-
 stimant? Sed sit illud consue-
 tudine & stupore quodam:
 philosophica vero æquani-
 mitas ratione moderatrice
 gloriatur.

ἕνα δὲ εἶσε ἀνθρώπων, ἢ ἢ ἢ ἢ
oportet esse hominem.] Ve-
 rissimum præceptū, ac poti-
 oraculum: cui me ab ineun-
 te ætate non paruissē quan-
 toperē pœniteat, dici non
 potest. Fui modo scholasti-
 cus, modo scriba, modo au-
 licus, modo pædagogus, mo-
 do Bibliothecæ præfectus,
 modo scholæ gubernator:
 idque eo vsque, vt nunc
 quid sim, pene ipse igno-
 rem. Mirabiliter distrahit
 varietas, & crebræ muta-
 tiones, ingenium. Quod
 si mihi in vno Philoso-
 phiæ studio ab ineunte æ-
 tate elaborare licuisset, cui
 me fuisse natū arbitror: for-
 tasse profecissemus aliquid.
 Verum ita cum iis agitur,
 qui nec ipsi sapiunt, & bo-
 norum doctorumque con-

filiis in adolescentia destituantur. Magis tamen reprehendendi sunt, qui recte monentibus non obtemperant: & discendi occasione vel non utuntur per socordiam, vel abutuntur ad luxum, nequitiam & omnis generis malitiam.

In Caput 37.

ταῖς χείσσι παραμέλειται.] Affectiones adhibentur tanquam norma quædam ad officia metienda. Alias δεικνύσται, reperiuntur. χείσσι appellat τὰ πρὸς ἡ, ea quæ cum aliquo conferuntur. quare affectiones, quam habitus, vertere malui.

ἠκειώης, ἀλλὰ πρὸς πατέρα.] Videtur interrogatiue legendum ἠκειώης, cōiunctus es? & addenda negatio, οὐκ ἀλλὰ πρὸς πατέρα: Non, sed cum patre. Sed & hic statim occurrit: Si pater pro hoste se gerit, cur ego me pro filio geram? In promptu est responsio: Aliena improbitas non est imitanda. At difficile est amare hostem? Difficilia, quæ pulcra. At ista laude carere malo. Tuo utique malo. Quem vero fructum ex alienæ improbitatis imitatione capis? Nul- lum, opinor: atque utinam non impietatis etiam, aut

certe neglecti officij cōderneris. Animi tranquillitatem omnino carebis, morum scientiæ non carebis.

In caput 38.

ὅπερ τὸ συμφέρον, ἐκείνους, Vbi utilitas, ibi tas.] O admirabilem sententiam, atque adeo in speciem impiam: sed ita tractat ut & humani animi similitudinem retegat, & religio vix quicquam possit non esse consentaneum.

ἡ τὴν πίστιν, Ritu pietatis] Cum pietas in animo preta sit, de ceremoniis et magnopere putat esse laudandum. Quod si nostroculo persuaderi posset, tranquillius viueretur. Perderi autem posset, si potest e religione viuere, quam religione disputare studemus: si veritatis cupidiores essemus quam vanitatis hoc est, ambitionis, æmulationis, auaritiæ, vltionis, si quæ sunt aliæ pestes animorum.

ἐκείνους, Vnicuique.] Aliter ἐκείνους, quous tempore.

καθάρως, καὶ μὴ ἐπισσευγνύως.] Intelligere pro ειλικρινῶς, καὶ μὴ ὑποκεκερμηλῶς, animo, & non simulate: Simplicius scriberet, τὸ ἐπισσευγνύον μὴ λαμβάνει π.

ἢ ἰδίῳ αὐτοῦ ἀκαταρσίας, Id
 quod attrahitur, lordibus a
 solo contaminatur. Eo igitur
 auctore, hoc loco frugalitas
 luxui, aut mundities
 lordibus opponitur.

In Caput 39.

Ὅτι πᾶν τὸ ἀπορησόμενον ἀ-
 διάφορον, Quicquid euentu-
 m sit, id esse indifferens.] Hoc est,
 neque bonum neque malum per se,
 sed pro contentis animo vel bonum
 vel malum. Veteres Stoici res
 corporeas & externas, non
 bona & mala, ut ceteri morales,
 sed ἀπορησόμενα producta, praelata:
 & ἀπορησόμενα eiecta, impro-
 bata nominant, ἀδιαφορίαν Aris-
 totyrrhoni & Heryllo tribuit
 Cicero, quos rerum aliquem
 delectum reliquisse negat.
 In horum igitur sententiam
 inclinasse videtur hic Epictetus.

μὴ μνησθῆναι συμβάλλουσας πα-
 ρελάβεις, Memento quales in
 consilium adhibueris.] Necessarium
 est vatum, augurum, a-
 ruspicum magnam fuisse in
 diuinando solertiam. Alio-
 qui enim praedictiones eorum,
 vir tanta grauitate, pro
 diuinis responsis non ha-
 buisset.

ἰξίβαλε ἢ ναῖ.] Historia
 est apud Simplicium.

In Caput 40

ἐπὶ τῷ σὺν.] Id est, μέ-
 νος καὶ κατ' ἰδίαν: cum solus,
 & ipse tecum es, hoc est, cum
 nullis distringeris alienis
 cogitationibus.

In Caput 41.

καρῶν παρακαλεσθῶντος,
 Tempore comitante.] Ke-
 ctius παρακαλέντος, aduo-
 cante, hortante.

In Caput 42.

ἐν ἀποφύλοις ἀποληφθείς
 τύχαις, A peregrinis circum-
 uentus.] τὰς ἀποφύλους τοῖς
 οἰκείοις opponit: & eos in-
 telligit homines, quos pro
 auctoritate monere non li-
 cet.

In Caput 45.

τῶν ἐξ ἰδιωπικῶν.] τῶν ἐξ ἄλλων,
 scilicet ἢ ἰδίας οἴκας, foris ex-
 tra tuas aedes. τῶν ἰδιωπικῶν,
 τῶν ἀφιλοσόφων, conuiuia
 plebeiorum hominum in-
 erudita, quæ nihil cum
 philosophia commune ha-
 bent, nec commercij quicquam.

In caput 47.

μηδὲ ἐλεγχικῶς, Ne
 sis obiurgator.] Christiana
 caritas, & peccantes ar-
 gui, & contumaces vitari
 iubet.

In Caput 49.

Ἐπὶ θράσους τὴν θείαν, Te
spectaculum esse admiratū.]
hoc est animo esse leni, &
futilium rerum studio.

Horatius:

Nihil admirari, prope res est
vna Numici,
Solaq; , qua possit facere &
servare beatum.

In Caput 51.

Ὅτι αὐτὸ ἐποίησεν ἐν τέρτῳ Σω-
κράτης, Quid in eo fecisset So-
crates?] Id ex vtriusque di-
ctis & factis colligere licet,
quoniam scripta neutrius
habemus. Sed nisi eruditio-
ne & constantia vtriusque
præditus fueris, male tibi
vertet inepta imitatio: &
fortassis ne illi quidem ubi-
que decorum cōservarunt.

In Caput 52.

Ὅτι ἐκίνα χηρήσονται σοὶ αἱ
θύραι] Sententia satis aper-
ta est. Quid vero si ἐκίνα-
χηρήσονται σοὶ legatur? occlu-
dentur tibi fores cum im-
petu, per contemptum scilicet
& indignationē. Aut est
hypallage, pro, σὺ ἐκίνα χηρή-
σει τῶν θυρῶν, encieris fori-
bus. Argentinensis codex
habet, ὅτι σὺ ἐκίνα χηρήσου-
ται σοὶ, pro αὐτοὶ χηρήσονται. Et
paulo post, pro ἀφ' οὐδὲν
μὲν πρὸς τὰς ἐκτὸς, habet

ἀφ' οὐδὲν μὲν πρὸς alterū
cellī, alterum criminari
gnificat Ego mallem
οὐδὲν μὲν πρὸς, eius qui proieci-
fit ad res externas, qui hu-
sit abiectus, & rerum ex-
natum mancipium: qui
iusmodi frustrationes ex-
ferre animo non didice-
& contemneret.

In Caput 54.

Ὀλιγοπρόσ γὰρ ὁ τρέπον
Lubricus enim modus]
lim ὅτι, locus.

In Caput 55.

Ἐπίπληξι τῷ περὶ τῶν
περὶ τῶν, scilicet eis αἰσ-
λογίαν.

In Caput 56.

ἀλλ' ἐνδεξάσθω σε τὸ π-
γμα, Exspectet te negotium
Argentinensis rectius o-
ποι, ἀλλ' ἐξητάσθω τε τὸ π-
γμα, examinētur, expen-
tur.

In Caput 57.

εἰ μὴ σὺ ὀρθῶς ποιῆς, N-
si non recte feceris.] Cyn-
impudentia, in propat-
facienda ea quæ naturæ te-
necessitas, Epicūto nō p-
batur. Vult tamen philo-
phum austeriorem esse, cū
Cicero: qui monet, aliorum
iudicio per multa nobis
facienda

acenda & non facienda &
mandata & corrigēda esse.
rectius parebit, qui
eam animicōstantiam
odium est assequutus.

In Caput 58.

τὸ ἡμέτερον ἐστὶ, καὶ νύξ ἐστὶ.
Locus per se mutilus, in
que Basiliensi editione
pletus est. Sed haud abs
ireris, cur pronuntia-
dialecticum ad conui-
ationem accommoda-
Monere fortassis ado-
entes voluit, elaboran-
esse potius, ut boni sint
ocinatos officiorum,
m ut arguti dialectici
dant: & quæ dialecticis
onibus probata fuerint,
n cibo & potu omnique
a vsurpanda esse: & natu-
am appetitum ita mode-
adum, ne cæco nostri a-
ore impulsu, vel civilem
ofociationem violemus,
v intemperantia nostra
decus aliquod suscipia-
ris. Cum autem supra vi-
en conuiuio comparatit,
he præceptum ad omnes
væ nostræ actiones accō-
bōdetur: & ubique non
puatæ cupiditatis & utili-
tis, sed æquitatis & socie-
tis ratio habeatur, & vo-
ntas conuiuatoris, hoc est
lei spectetur.

In Caput 61.

κεντητὸν.] Siue artificiose
dissectos, siue pictos, siue
gemmis aut imaginibus in-
terpunctos calceos signifi-
cate videtur. Byzātinis, ru-
bri calcei signum Imperij
fuerunt: virides, insigne Cæ-
sarum: quibus aliquando
aurea aquila intertexeba-
tur. Politianus, Punctabun-
dum vertit Vetera lexica
vertunt, τὸ κεντητὸς punctus,
punctis distinctus. Hinc αὖ
κέντητῶ σtimulo seu aculeo
non iētus. Pind. Olymp. de
equo δὲ μᾶς ἀκέντητον ἐν δρό-
μοισι παρέχων, id est, αὖτε κέν-
τητοιο γέων, ut Homerus lo-
quitur.

In Caput 64.

καθήκειν αὐτῷ οἰόμενος πρὶν
ἢ λίσσῃ, Eum opinatum esse i-
ex officio sibi fuisse.] Iden-
& Pletho monet, & accu-
sandos nos ipsos esse, qui a-
liud persuadere, atque ali-
os in nostram sententiam
perducere non possimus. At
dices, sæpe sciunt iniurij &
maledici homines, impro-
ba & se indigna esse quæ fa-
ciant. Respondet Epictetus:
Tanto igitur peiores & mi-
seriores sunt ipsi: tu vero ne-
que peior, neque miserior.

Imo eorum improbitas mihi fraudi est, quod existimationem meam lædūt, quod fortunas imminuunt, quod corpus vi aut beneficio affligunt, quod obstant commodis? Respondebit Epictetus, ista non tua esse, sed aliena, & nihil ad te attinere. Quae de re & supra plura dicta sunt: & e Simplicio, Tomo huius operis secundo proferentur.

τὴ ἀληθῆς συμπεπλεγμένον, *Veritatem complexam, siue inuolutam, intricatam, perplexam.*) Ut apud Sophoclem in Electra, non ideo mortuus erat Orestes, quod se illius ossa vasculo inclusa afferre Ægystho & aliis persuaserat. Simplicius aliam affert expositionem, quam suo loco videbimus. Nolumus enim huc omnia congerere.

In Caput 66.

οὐ γὰρ ἔτι κτήσις εἶ, ἔτι λέξις: *Tu vero neque pecunia es, neque dictio.*) Dices Esto: sed propter opes, eloquentiam, potentiam, magnifico. Istud ipsum reprehendit Epictetus, qui solam sapientiam & virtutem magnificandam censet. Quis vero, nisi homo pessimus & abiectissimus adulator,

magnificet Neronem sarem, quamuis præpes & imperium, diserpoetam, musicum? hominis animus ab ab iis probandis, quae nota est vel stultitia improbitas: vtut fortunæ munera & præconsuetudinem honos speciem sit habendus a ferendus.

In caput 67.

ἄλλας μὲν φαντασίας, ληπτικὰς κατὰ λαμβάνειν *lia visa certe comprehendere, aliis assentiam.* Fortasse καὶ ἀληπτικῶς: Atticis species aliquopotest. Sed quid illi inter καὶ ἀληψιν & συθεσιν? Nec enim assentidum temere est iis, quæ certo comprehenderis. tassis ergo addēda neg: εὐ συγκρατῆθεαδ non assentis, visis scilicet non to comprehensis & p ptis. Simplicius & h locum aliter interpretur.

In Caput 71.

πάντων ἀφῆλειαν ἔβλ ἐξ ἰαυτῶ ἀποδοκᾶν, *Omutilitatem & damnum seipso expectare.*) Vtitem, si recte sentiat, & n

ingruenter viuat: dam-
si contra.

vero & ponimus & su-
mus secures

trio popularis aura: vt
Horatius Poeta inter-
cos optimus.

In Caput 72.

α ψίχθ, Neminem virtu-
] Scilicet curiosita-
i qua rerum alienarum,
cæco sui amore impul-
A grippinum laudat ipse
tetus: sed cur? vt eius
lum alij imitentur. A-
reprehendit: quam ob-
? vt emendentur. Vide-
igitur hæc sententia μῦ-
τδιορισμῶ ἕνθ̄ intelli-
da.

τῶν καθεστώτων, Eorum qua
pta sunt, qua iam ad-
t.] Mahm. vt alii codices
oent, τῶν καθεσταμένων, pro
καθεσταμένων, eorum quæ
ipiunt restitui in inte-
um: vt significetur ini-
m, καὶ τὰ παρὰ τὴν ἀρετὴν
adæ valetudinis.

ὄρεξιν ἀπασαν ἤρκεν ἀφ' ἑ-
θ̄. Desiderium omnia a se
nouit.] Alii ἤρκεν, vel εἶρη-
ν, vtique perperam. Sed
uia sequitur, Appetitione
missa vtitur: pro εἶρηκεν le-
ndum videtur ἤρτηκεν, ab
τῶ: Omne desiderium ex
se aptum habet, vt apud

Platonem in Epitaphio, ὅτι
ἀνδρὶ ἐξ ἑαυτοῦ πάντα ἤρτηται.
Cic. in Paradoxis: Nemo nō
beatissimus esse potest, qui
est totus aptus ex sese, qui-
que in se vno ponit omnia.
In Catone interpretatur, bo-
na omnia a se ipso petere.
Sententia Epicteti esse vi-
detur: Eum qui profici-
at, nihil desiderare, quo
frustrari possit. Sed si quis
Simplicianam ὁρέξεως & ὁρ-
μῆς distinctionem hic se-
qui mauult, non impe-
dio.

In Caput 73.

καταμαθεῖν τὴν φύσιν, Natu-
ram cognoscere.] Eam scili-
cet, quæ homini diuinitus
tributa est: studeo cognosce-
re, qua conditione me Deus
in terris esse ac viuere ve-
lit.

In Caput 75.

τὸν διαρθρωτὴ λόγον, Ra-
tionem diuidentem: seu, di-
stinctionem rationis: aut, si
magis placet, orationem di-
stributricem.] Eam partiti-
onis rationem intelligo, qua
initio dixit, quædam in po-
testate nostra esse, quædam
non esse. Quid vero | si τὸν δι-
αρθρωτὴ λόγον legas? Fre-
quens Stoicis formula, ὅσα
αὐτὸ ἡ λόγος αἰρή.

In Caput 79.

Mirum est, symbolum E-
picteti ἀπέχεσθαι καὶ ἀπέχεσθαι. Su-
stine & abstine, esse præter-
missum. Et Euripideum il-
lud, οἰσέον καὶ ἐλπίσέον, Tole-
randum & sperandum. Mi-
hi vero precatio illi Euripi-
dea valde probatur:

ὦ Ζεὺ πάτερ τε καὶ Ἐρῆς κλή-
ζει θεός

βλέψον πρὸς ἡμεῖς, καὶ με-
σονηκῶν.

Quam eleganter conu-
vit doctiss. Vincentius
Sopæus:

*Iuppiter alme parens, sap-
ientissimus idem.*

*Respice nos miseros, a-
medere malis.*

HIEI

HIERONYMI WOLFI

IN TABULAM CEBETIS

Annotationes.

CEBETIS Thebani mentio fit in Phædo-
e Platonis. Sed an hæc ta-
bula fit illius, non nihil du-
bito: quod præter alia, &
eripatetici hic arguuntur,
notorum nomen (nisi lögis-
ma ætate fuerit vsus Cebes)
non nondum celebre fuisse,
probabile est: & Platonis ci-
tatur auctoritas, & in Stoico
sententiam auctor in-
inane videtur. Suidas qui-
ē, vt & Diogenes Laertius,
ebetis in hanc sententiam
reminit: Cebes (inquit)
Thebanus philosophus, So-
cratis discipulus, cuius Dia-
logi tres circumferuntur, Ses-
tima, Phrynicus, Tabula,
etque etiam rerum infera-
narratio, & alia quædam.
Græca verba, πίναιξ ἐστὶ δὲ τῶν
ἄλλου διήγησις, corrupta vi-
entur: & pro ἐστὶ δὲ, legens
um, ἐπὶ δὲ: id quod a Iusto
Velfio, viro doctissimo, est
annotatum. Nam tabula
hæc, humanæ vitæ, non
rerum quæ geruntur apud
inferos, descriptionem con-
inet. Legitamen ἐστὶ δὲ po-

test: cum hæc expositio sit
non dissimilis ei quæ est de
fortitione vitarum, in extre-
mo Platonis lib. 10. de Re-
publica, quæ apud inferos
fieri perhibetur. & cum Py-
thagorea pictura sit: ad με-
τεμψύχουσι, ac potius (vt re-
cte Clemens) μετενσωματώσω
refertur.

ἐνέκειτο δὲ καὶ πίναιξ, Inerat
etiam tabula.] Quid vero si
ἀνέκειτο legas? dedicata erat.
Ab ἀνάκειμαι fit ἀνάθημα, si-
cut a ἀφίκειμαι ἀφίθεσις: non
originis, sed significationis
habita ratione.

ἔμπροσθεν ἔκειτο.] Ἐστὶν ἐστὶν est
totum templum: ὁ ναὸς, &
Attice ναὸς, videtur hic esse
pars templi interior. Suidas,
ἐστὶν λέγουσι πᾶν τὸ ἐν αὐτῷ
ναὸν τοῖς θεοῖς. Pollux ναὸν καὶ
ἐστὶν pro eodem capit, & ad-
dit: ἐνθα ἢ καὶ διδύμοιο, σηκός,
τέμενος, vt sit ἐστὶν ἔναος, lo-
cus in quo deos colimus: ση-
κός, & τέμενος, in quo simu-
lacræ collocamus. Videtur
tamē ναὸς παρὰ τὸ ναίειν dici,
vt sit edicula in qua ipse De-
us habitet. Si cui vero hæc

distinctio Ἰέρει καὶ νεώ, ut Grammaticorum auctoritate non munita, displicet: Cebes primum ἰερόν, deinde νεών, varietatis causa dixit.

ἕνες καὶ τότε ἦσαν, Quæ & quando essent.] Quid si πόθεν, vnde? præsertim cum sequatur, ἔ γ' ἔστι πολιτικὸν ἀναίτητος.

ὡσαύτ' ὡσευάτων ἕ.] π̄, cū graui.

πυθαγόρειον καὶ παρμηνίδειον ἐζηλωκῶς βίον.] Cum Thebanus fuerit Cebes, probabile est, Thebis hæc quæ narrantur, gesta fingi, aut describi: & per hunc Pythagoreum Lysidem Epaminondæ & Philippi Macedonis præceptorem intelligi. Sed hæc nihil ad rem.

εἰ μὲν ὡσευέξετε, καὶ σωήσετε.] Non ὡσευέξετε, nisi etiam σωήσετε, per η legatur.

πὶ ἀγαθόν.] π̄ cum acuto, etiam in iis quæ sequuntur, scribendum.

ὡς αὖ εἰσέλθωσιν.] ὡς pro ἐπειδή, postquam.

εἰ σώζεαθ' μέλλοσι.] μέλλοσι, pro βέλονται.

πῶ εἶδος.] εἶδος, ab εἶδος: non εἶθος, aut ἦθος.

ποτήριόν π̄.] Non ἕ.

οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον.]

Ianus Pannonius ad animum suum:

Necte, cum porta Cancrigrederere calentis,

Lethea nimium proluit hinc aqua.

πῆ δὲ ἀπαίγασιν αὐτῆς

Non αὐτῆς. nam ἐγκλισίαι ἐρώτησις acutum in fine postulant, non grauem.

αἱ μὲν εἰς τὸ σωζέαθ', αἱ δὲ τὸ ἀποκτείνεθ' ἀγαθὴν καὶ πῶ πῶ.] Intelligi potest, falsas opiniones, prauas cupiditates, & turpes voluptates adducere ad interitum: contra, veras, rectas & honestas ad salutem. Sunt enim ἕνα, ἐπιθυμία, ἡδοναί, τῶν κακῶν: hoc est, eiusmodi vocum quæ alias in bonam, alias in malam partem capiunt atque adiectiuus nomen illi distinguuntur: sicut.

τύχη { ἀγαθῆ, κακῆ.

Sed quia sequitur τὴν ἀπάτην: significare videtur, eos qui errore se ingitarint, perire: qui vero leuiter degustarint, seruari posse.

ὡς περιάγνυται.] Fortas περιάγνυται, vides circumducitur: vel, ut circumducantur et si περιάγνυται pro περιόνο capere licet.

ὀρώστω.] Non ἔστω.

ἡ παρ' αὐτῆς δέσις] Fortu leuis est: cito reposcit quæ dedit. Eademque vitrea

& c.

Et im splendet, frangitur: autore Mimographo. Sic momento est breuior, atque leuior.

καπλώσεις γδ μεγάλας.] ἐκλείν, excidere aliqua re, extrahi spe sua, voti non iam compotem.

παντὶς αὐτῆς πίσεως.] Νόη. ἔριπται.] scilicet ἡ τύχη, Ea & Fortuna temere proiicit.

λίνα ἐστὶ.] Non ἐστὶ ut pauca ostendat.

ὡς δὲ μὲν τῶν κατὰ αὐτῆς.] Quæ bona, quæ mala sint, sine libelli docet. Sed & Styricus hunc errorem taceat his versibus:

*Omnibus in terris, quæ sunt a Gadibus usque
uroram ἔξ Gangem, pauci
dignoscere possunt
quæ sint vera bona, atque
illis diuersa: remota
erroris nebula.*

παρ' αὐτῆς μὲν.] Fortassis αὐτῆς aut est ἀντίπρωσις.

ὅρας ἔν, ὡς ὅταν παρέλθοις πύλιν ταύτην ἀώτερον ἄλλον ἀείβολον;] Tria septa maiora facit, quorum primi & tertii οἰκήματα, hoc est constructa intra septa domilia etiam ἀείβολος vocat. Hæc neque sine pictura facile intelliguntur, & in ipsa pictura facillime aberratur:

Præsertim si sis spatii exclusus iniquis.

ἄσπῳα.] Non ἀσπῳα. Prodigalitas.

παρ' αὐτῆς μὲν.] Fortassis αὐτῆς, aut est ἀντίπρωσις.

ἔχοντα ἐδεμίαν.] Malim μηδεμίαν, ut concursus uocallium vitetur.

Πεισθῆ (non πείθη) ἐπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν.] Nisi uerbum aliquod defuerit, rarior constructio uidebitur.

ὅταν ἔν πάντοι αὐτοῖς ἀπολείπη.] Malim αὐτῆς ἐπιλείπη, ut Isocrates in Parænesi: ἐπιλίποιδ' αὐτῆς ὁ πᾶς χροῦς, &c.

αὐτὴ μὴ μετάνοια αὐτῆς ἀπὸ τῆς τύχης σωματικῆς.] Fortassis ἀπὸ τύχης, idem quod κατὰ τύχην, forte fortuna. ἀπὸ τῆς τύχης uidetur significare, pœnitentiam a Fortuna interdum obuiam mitti afflictis. Sed sensus eodem recidit utroque modo.

πάλιν πλαιῶται ἐπὶ τῆς ψευδοξίας.] ψευδοξίας legendum (ut Clemens, Νικᾶ μὲν ἀλήθεια, ψευδοξία δὲ κατὰλύεται) ac potius ψευδοπιμαθείας. nam de ea tantum hic agitur. Cum Cebece Plato consentit Epistola ad Aristodorum, cuius uerba ascribere uisum est τὸ βέβαιον, καὶ πιστὸν, καὶ ὑγιές. ἔτο ἐγὼ φησὶ

μὴ εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. ὅς ἂν ἄλλας τε, καὶ εἰς ἄλλαι τεινύσας σοφίας τε καὶ δεινότητάς, καὶ ψόφους οἰμωμωποποιήσων, ὁρθῶς ὀνομάζειν Hoc est: Constantiam, fidem, integritatem, veram philosophiam esse iudico. Cæteras autem & alio spectantes scientias & artes, elegantiam quandam & venustatem si dixerō, recte me dicere arbitrabor. Et alibi: πᾶσαι ἐπισήμη χωρίζομένη δικαιosuύης καὶ τῆς ἀλλῆς ἀρετῆς, πανουργία, ἢ σοφία φαίνεται. Hoc est: Omnis scientia quæ remota est a Iustitia, cæterisque virtutibus, calliditas potius quàm sapientia est appellanda.

πότερον ἔν καὶ ᾧδε] Non ἔ.

ἀπογνόντες τῆς ψυδοπαθείας.] Desperata ope falsæ doctrinæ: vel ea reiecta: vel auersati eam.

τὴν τέτων καθαρικῶν.) ἀκαθαίρω. non τέτα καθαρικῶν.

πρὸ τῆς θύρας.] Non πρὸς nisi datiuo iungatur, πρὸς τῆ θύρα: vel, πρὸς ταῖς θύραις, eodem fere sensu.

ἀποδειλιᾶν, & παραμένειν.] εἶναι, ἐφῶν ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι.] Videtur aliquid deesse, aut ponitur pro συχωρῶ, ὅτι καλὸς ὁ τόπος ἐστὶ: Assentior amœnum esse locum.

μέση δὲ καὶ κεκευμένη τῇ ἡλικίᾳ.] κεκευμένη ἢ ἂν intelligo, τὴν ἐπὶ τὸ μακρὸν νούσαν. & si forte legendum κεκευμένη, ut ad dat ad Platonicum il Beatum esse, cui vel in fctute contigerit veras h re de rebus opiniones. buit autem Cebes veræ ditioni iudiciū de rebus nis, malis, & mediis: præ omnem aliam cognitionem contemnit. Geneuense xicon κεκευμένη ἡλικίᾳ terpretatur ætatem, quafirmo iudicio prædita.

θυγατέρες πνές.] σκεῖνης. & τὸ πνές, πλεονεδοκεῖ.

πολλὴ ἔχουσα ἀπλῶν ἔλωπισμὸν. [Aut ἀπαιλῶ, ste tenera & ornata: ἀπλῶν καὶ ἀκακώπισον. vestis simplex & inornat magis decere videtur E ditionem. Nisi forte καπιπομὸς hic intelligatur καθαίρειον, mundities & gantia.

ἀλλὰ πίνε ἕνεκεν, ἕξω πειβόλα ἔσηκεν ἕτως;] ἡ δεία scilicet, quæ τὸ καθαίρειον ποτήριον propinat. Ver enim iudicium, quo Eritio confert, aditus est ad tutem, & voluntatem citat.

φιλοτίμως κείμενων.] Dur

χαλεπῶς : aut φιλοπόνως,
 malo. Et paulo post pro
 ἴδμε, videtur legendum
 ἴδμε : & pro κατέστηκεν,
 vel κατέστηκεν per α, vel
 κήσθησεν per τ. Nam κατέ-
 ἴστη, & κατέστη, passivè seu
 absolute : κατέστηκεν vero, &
 κήσθησεν, absolute significat.
 δὲ μὴ ἐπέειθετο : & μοχ,

οὐδὲ ἐξέωλετο.
 καὶ ἐξὶν ἀπειποιήσῃ ὧν ἀ-
 πειτε.

καὶ αὐτὰς, pro ἐκὶ αὐτῶν
 videndum videtur : & si hæc
 variorum, vt opinor, vitio
 inde commutantur.

λαραὶ τε, non ἡλαραὶ τε.
 παρθεῖα παραλάβῃ ἀνα-
 πύουσι αὐτὰ.

εὐς τὰς αὐτὰς δόξας ἐκ ἡτίσας :
 ἀνητήτους.

αὐτὰς δὲ ἀφελείας ἀδεδωκεν
 ἴσθον redundat.

ἐλθείει ἐν αὐτῇ χρόνον πινὰ
 κατὰ τὴν ψα.

καὶ αὐτὰ π ποιῶ.
 μὴ δὲ μὴτὸ ὠξένοι.

μὴ μὴτοιγα ὅσα ἀχρηστον
 καὶ ἡμᾶς αὐτὰς τὴν φωνὴν
 ἀβυσσοῦσαν.

καὶ αὐτὰ π σιωπήκαμεν.] For-
 ἔ κείνη. & paulo post, ἔ-
 αὐτὰ τῶν τῶν κατὰ τῶν
 καλῶσθαι γινώσκῃ : videtur
 εὐς κατὰ τῶν, vel οὐδαίμω
 addendum. nisi forte γινώ-
 αὐτὰ τῶν, capiat pro
 καὶ αὐτὰ, καὶ ἀγνοῖν. Si-

militudo autem illa de in-
 terprete videtur obscurior.
 sed hanc tamen eius sen-
 tentiam esse reor, vt falsi
 nominis eruditionem in-
 terpreti virtutis : eos vero
 qui citra illam ad virtutem
 perueniant, orationem vir-
 tutis per se intelligentibus
 & conferat, & præferat al-
 teris.

καὶ π τῶν ὠφελεί αὐτὰς ;
 ἔφη, ὅταν.

ἡ δυσμαθέστεργί εἰσι. & μοχ,
 ὅτι οἱ ἐν τῶν δούτερον ἀπειποῦσιν,
 εἰ μὴ δὲν ἄλλο ἀπειποῦσινται.

καὶ κείνησιν, ὅτι ἐπαρθεῖαν.

δὲ ἢ ἢ ἀπατῶνται καὶ οὕτω
 ἀφελείμοι.

ἀλλὰ ποιήσω ἔτο, ἔφω ἐγώ.

ἀδύατον γὰρ τὸ αὐτὸ πρῶτον
 καὶ, Neque enim fieri potest,

vt res eadē & mala & bona
 sit.] Scilicet eodem tempo-

re, eodemque respectu. Di-

uersis autem temporibus &
 respectibus potest : vt vini

moderatus vsus bonus est
 homini recte valenti, febri-

citanti vero & immodice
 ingurgitanti nocet vinum.

Stoicis cōcedi facile potest,
 opinor, eas res quæ hic re-

cententur, suapte natura &
 per sese medias atque in-

differentes esse : sed pro earū
 vsu atq; abusu fieri easdem

bonas aut malas, nec ipsi
 negabunt opinor, nisi con-

rentionis & nouitatis cupi-
diores fuerint quā veritatis
& concordiaē. Neque vero
causam habent a communi
omnium mortaliū loquen-
di ratione discedendi, & pro
bonis vitam & sanitatem
indifferentia vocandi: nisi
vt moueant, iis & recte v-
tendum, & non nimium
tribuendum esse. Quanto
simplicius, ciuilius & verius
de rebus differit Terentius:
Miserum? inquit. Quem mi-
nus credere est? Quid reli-
qui est quin habeat, quæ
quidem in homine dicuntur
bona? parentes, patriam in-
columem, amicos, genus,
cognatos, diuitias. Atq; hæc
perinde sunt, vt illius anis-
mus qui ea possidet. Qui vti
scit; ei bona: illi qui non vti-
tur recte, mala. Voces ἀμα-
αἰ, simul semper, a nemine
sano concedentur: nec esse
quēquam existimo, qui sic
loquatur. sed ἐνίοτε, καὶ κατὰ
ἀφ' ὁρῶν καὶ ὄρων, interdum,
& diuersis tēporibus alias
esse bona, alias mala, conce-
dent opinor omnes.

ὅτι αὐτὸ εἶη ἕτε ἀγαθὸν εἶναι
τὸ ζῶν.] ὅτι εἶναι redundare
videtur, nisi peculiaris lo-
quendi modus sit: vt apud
Aristotelem, κατηγερεῖσθαι ἐν
τῷ πὶ βῶ εἶναι.

καὶ ἀρετὸν καὶ φθικτὸν ἀμα

αἰ. Et expetendum &
giendū simul semper.] Ne
simul, neque semper; sed
orsim, & aliquādo. Vita t
no & sapienti viro expeti
est, stulto & malo non ite
vt sectio ægrotanti, vale
nequaquam.

καλῶς καὶ ἀνδρείως leg-
dum.

ὅτι ἐν εὐδὲ τὸ δόσηναι
Mors non per se expeti
sed vt aut maius malum
tetur, turpitudine & mise
aut maius acquiratur
nū, immortalitas. His a
sublatis, vita morti sem
anteponetur.

ὅταν ἡ ἀδεία τις τοιαύτ
talis casus inciderit.] V
quis abutatur valetuc
ad libidinem & iniuriam
πῶς ἐν ἴστο αὐτὸς κενεῖ
γαθὸν εἶναι, ὅποια τις ἐ
φέρει ὑπάρχον εὐδαμῶς,
facto quisquam id bon
esse iudicet, quod sæpe
quaquam suppetere ex
diat? Imo quis malum
dicet id, quo semper vti
ēte liceat, quoq; carere n
quam bono & prudenti
ro sit commodum? Iā qu
ante dixit, diuitias non
bonas, propterea quod
num non reddant: no
eodem argumento conc
di possit, aurum non
aurum, quod possessor

aurei

ut non faciat? quo quid
 magis & magis puerile?
 ἢ οἶονται Διὸς ἰσχυρῶν μόνων
 ἀπομοεῖν, Seque putāt per
 sola beatos fore.] Hic
 enim error iure merito
 reprehenditur. Sed si sa-
 pientia & virtus maxima
 bona sunt, non sequitur, sa-
 pientem & diuitias non esse
 bona, sed imperfectiora &
 inferiora bona, & cum illis
 comparanda: bona ta-
 men suo loco, & recte uten-
 dum enim cōsensu to-
 ti humani generis non id
 dicitur, quod posses-
 sionem bonum facit: sed il-
 lud etiam, quod ad natu-
 ram tum corporis, tum ani-

mi conseruandam & instau-
 randam facit. Cum igitur
 diuitiæ cibum, potum, ve-
 stitum, domicilium, medici-
 nam, præceptores, otium,
 libros suppeditent? quæ cau-
 sa est, cur aut vituperentur,
 aut negentur esse bonæ?
 Verum ὑπερβολαί τε καὶ μειώ-
 σεις. Stoicorum eo pertinent,
 ut admirationem virtutis
 augeant, rerum externarum
 minuunt. Ut enim plerique
 virtuti parum, fortunæ mu-
 neribus nimium tribuunt:
 sic hi contrariam ingressi
 viam, iniquum petere vi-
 dentur, ut æquum ferant,
 more mercatorio atque et-
 iam oratorio.

ESIODVS, A QVO CEBE nonnulla mutuatus esse videtur.

ὡ μύτοι κακότητα καὶ ἰλασθὸν ἐσιν ἐλέασθ,
 ἢ δόσις, ὀλίγη μὲν ὄσος, μάλα δ' ἐγξυθινάει.
 ἢ δ' ἀρετῆς ἰσχυρῶς θεοὶ παρὰροίην ἔθησαν
 ἀνάσσει, μακρὸς ἢ ἐ ὄρθησ οἶμσ ἐπ' αὐτήν,
 ἢ τρηχὺς τὸ παρῶτον. ἐπὺ δ' εἰς ἄκρον ἴκη),
 ἢ δὴν ἢ πεῖρα πέλει, χαλεπήπερ ἔσσει.
 ἢ μὲν πανάεισσ, ὅς αὐ τῶ πᾶντα νοήσει
 πασάμηνσ, τὰ κ' ἐπειρα καὶ ἐς τέλος ἢσιν ἀμείνω.
 ἢ λὸς δ' αὖ κακῆνσ, ὅς δ' εἰπόντι πίθη).
 δεκε μήτ' αὐ τῶ νοέη, μήτ' ἄλλασ ἀκῆων
 θυμῶ βάλθη), ὅ δ' αὐτ' ἀχρηῆσ αὐήρ.

NICOLAI VALLÆ
interpretatio.

Quam facile innumeras vitiorum amplectimur ar-
Haud procul illa habitant, brevis est via qua sit eun-
Est via virtutis contraria: sudor anhelus
Hanc sequitur, quæ se scopulosis ardua cliuis
In longum prorumpit iter: riget aspera primo
Ingressu levis est, postquam alta cacumina tanges.
Optimus hic, sese qui nouit cuncta magistro,
Prospiciens rerum fines, meliora sequutus.
Dignum laude virum, parentem recta monenti,
Credimus: ille tamen sibi qui non consulit, aut qu-
Alterius præcepta fugit, vir inutilis exstat.

PYTHAGORAS, SIVE
Philolaus.

Προῆσε ἢ ταῦθ' ἄσε μὴ βλάβῃ, λόγισα ἢ αὐτὸ ἔργα.
μὴθ' ὑπὸν μαλακῶσιν ἐπ' ὄμμασι φρεσὶ δέξαο,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρίς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
πῆ παρέβλω, τί δ' ἐρέξα, τί μοι δεῖν σοὶ ἐτελέσθη:
ἀρξάμηνος δ' ἀπὸ πρώτης ἐπέξιδι καὶ μετέπειτα.
δὲ λὰ μὲν ἐκπερήξας ἐπιπλήσσειο, χρηστὰ ἢ τερπνα.
ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα, τὰ τῶν χρητῶν σέ,
ταῦτά σε τῆς θεῆς δρετῆς εἰς ἵχνια θῆσει.

VIRGILIANA, VEL ALTERI
cuiuspiam Paraphrasis.

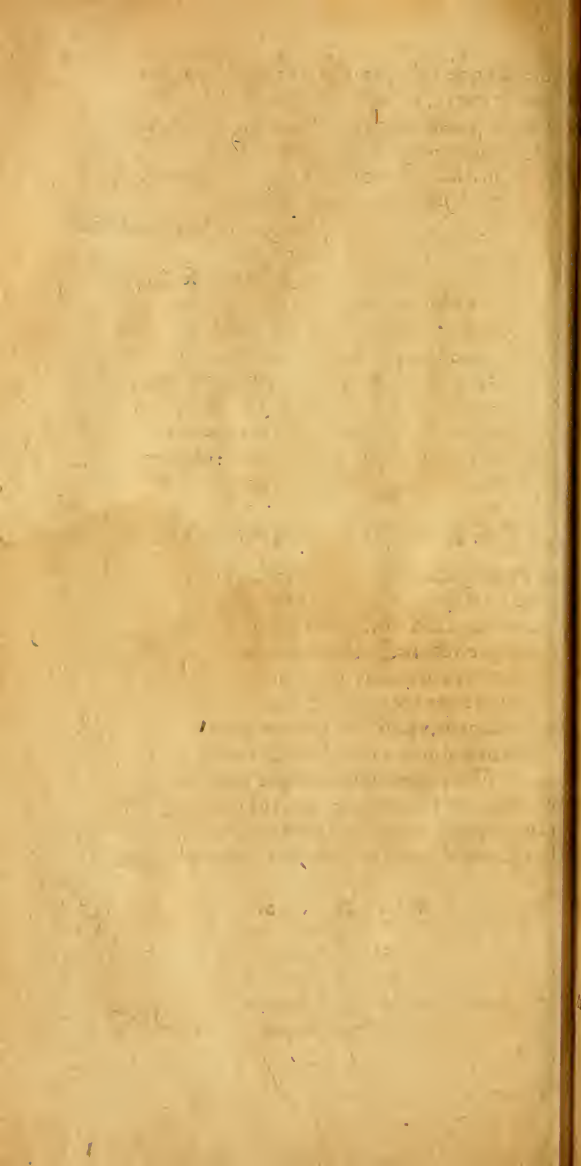
Vir bonus & sapiens (qualem vix repperit vllum
Millibus e cunctis hominum consultus Apollo)
Index ipse sui, totum se explorat ad vnguem.
Quid proceres, vanique ferat quid opinio vulgi,
Securus, mundi instar habet, teres atque rotundus,
Externæ ne quid labis per læuia fidat.
Ille, dies quam longus erit sub fidere Cancrī,
Quantaque nox tropico se porrigit in Capricorno,
Cogitat, & iusto trutinæ se examine pensat,

uid hiet, ne quis protuberet angulus, æquis
bus vt coeat, nil vt deliret amissis:
lidum quodcunque subest, nec inania subtus
et ad motus digitis pellentibus ictus.
prius inducem declinat lumina somnum,
ia quam longi reputauerit acta dici.
prætergressus, quid gestum in tempore, quid non?
fati facti decus abfuit, aut ratio illi?
mihi præteritum? cur hæc sententia sedit,
m melius mutare fuit? miseratus egentem,
aliquem fracta persensit mente dolorem?
l volui, quod nolle bonum foret? vtile honesto
malus antetuli? num dicto, aut denique vultu
rietus quispiam? cur me natura magis, quam
plina trahit? sic dicta & facta per omnia
diens, ortuque & vespere cuncta reuoluens,
sus prauis, dat palmam & præmia rectis.

L I T E R A P Y T H A G O R Æ.

ra Pythagoræ, discrimine secta bicorni,
ianæ vitæ speciem præferre videtur.
via virtutis dextrum petit ardua callem,
cilemque aditum primum spectantibus offert:
equiem præbet fessis in culmine summo.
e ostentat iter via lata: sed vltima meta
ipitat captos, voluitque per ardua saxa.
quis enim duros casus virtutis amore
rit, ille sibi laudemque decusque parabit.
ui desidiam luxumque sequetur inertem,
fugit oppositos incauta mente labores,
ois inopsque simul miserabile transiget æuum.

F I N I S.

T O M V S I I.

EPICTETI STO-
ICI PHILOSOPHI EN-
CHIRIDION, HOC EST PV-
gio, siue Ars humanæ vitæ corre-

ctrix:

Cum eruditissimis

SIMPLICII SCHO-
LIIS,

HIERONYMO VVOLFIO

Interprete.

Accesserunt & alia eiusdem argumenti, non
incommoda studiosis futura :

*Vna cum Rerum & verborum Indice
copioso.*

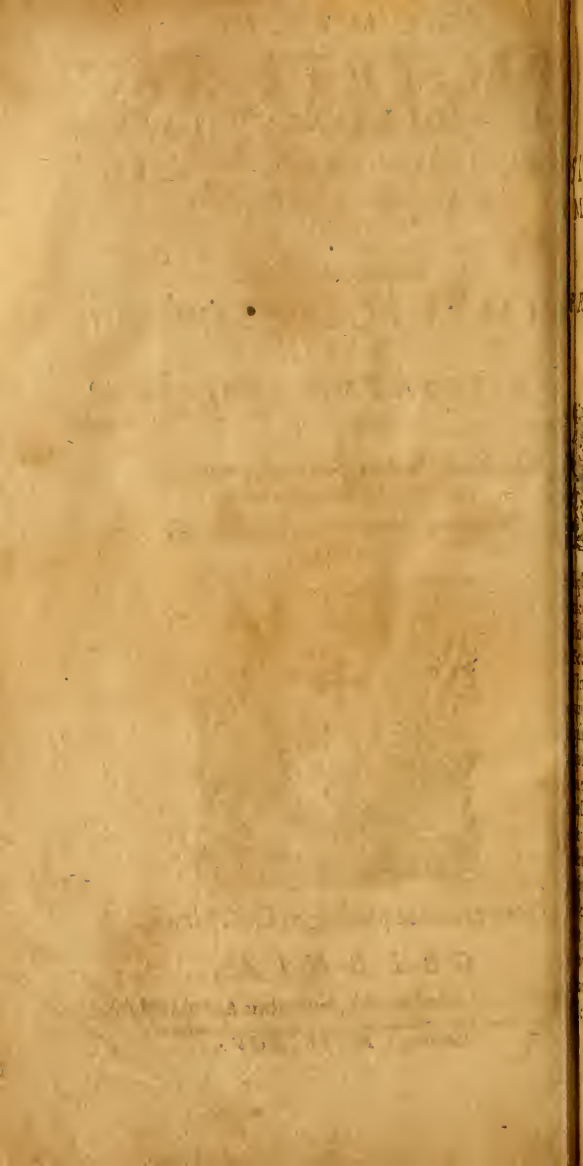

Cum gratia & priuilegio Cæs. Maiest.

COLONIAE,

in Officina Birckmannica, Sumtibus Arnoldi Mylij.

Anno, M. D. XCV.

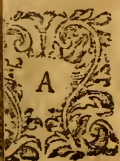

MP LICII COM- ENTARII IN EPICTE-

ti Enchiridion, Hieronymo Vuol-
fio interprete.

OOEMIVM SIMPLICII,
quo Epictetea doctrina fundamenta
iaciuntur.

ARRIANVS vitam & obitum E-
picteti prolixis libris est persecu-
tus. Vnde cognosci potest, qui vir
ille fuerit. Idem Arrianus & hunc
libellum, quod Enchiridion in-
scribitur, composuit, delectis ex
Epicteti disputationibus philo-

*Arrianus
scriptorum
auctor, qua
Epicteti no-
mine circū-
feruntur.*

so-
phæ locis maxime necessariis, & animos vehe-
mentissime permouentibus: vt ipse testatur in epi-
stola ad Masgalenum, cui Opus ipsum dedicauit, vt
amicissimo suo, & maximo Epicteti admiratori.
Huius autem libelli est (modo sint qui obtemperent,
que his cognoscendis non contenti, præceptis
afficiantur: eoque cum infixerint animis, vita
que & moribus exprimant) animum nostrum
liberè asserere libertatē, in qua a parente & aucto-
re productus fuit: vt neq; formidet quicquam,
neque vlla re doleat, neque vlli deteriori naturæ
subiciat. Enchiridion porro inscribitur, quod vt pu-
blicitatibus, ita hic libellus iis, qui recte viuere stu-
dent, paratus atque in promptu perpetuo esse debe-
t. Genus orationis est neruosum & acre, vt qui o-
mnino mortui non sunt, eo veluti stimulo quodam
excitantur, & suas affectiones tam intelligant, tum
vitiis corrigendas excitentur, alii plus alii minus.

*Enchiridii
scopus.*

*Epicteti di-
ctio.*

Stoica doctrina fundamentum: Corpus esse instrumentum animi.

Vita beata etiam in terris.

Animorum immortalitas.

Præceptionum consensus.

Qui vero his disputationibus non afficitur: nisi apud inferorum tribunalia corrigetur. O autem doctrina hæc, Naturæ humanæ fundato innititur, quæ posita sit in ratione & mente que corpore ita ut artifex instrumento quo præparatur. Qua de causa coniugium & procreatio liberum, cæterarumque rerum expetendarum ætium homini concedit. Sic tamen, ut menti & a corpore & a brutis affectibus ubique inui præstare, eorumque usum ad suum bonum r iubeat. Externarum igitur rerum, quæ in bonentur, quæque cum vero bono consentire possunt fructum, ut dixi, concedit, sed moderatum. vero ab illo dissentient, ea plane reiicienda esse nect. Illud autem in his disputationibus mi quod eos qui obtemperant, & præcepta in vitseruant, felices & beatos efficiunt, nec tamen r se habent remunerationem virtutis post ob polliceri, quamvis & hæc omnino secutura sit. C enim corpore, brutisque affectibus pro instru tis utitur: id ea procul dubio natura est, quæ lis separetur, & post eorum permaneat interi ea nimirum perfectione præditum, quæ sit na suæ consentanea. Et ut animam vna cum co interire statuas: tamen qui præcepta hæc obse is perfectionem suam consecutus, suoque perfr bono, vere felix est & beatus: sicut & corpus hu num naturalem suam perfectionem consecu suo bono potitur, nec quicquam præterea de rat. Dicitio concisa est, & sententiosa, qualis pi ptionum quas *ἑσθητικὰς* Pythagorei dicunt, esse suevit. Arque etiam certo quodam ordine hæ sentiunt, & inter sese ubique fere cohærent, ut gius progressis apparebit. Quamvis enim c distincta sint: ad vnam tamen artem omnia humanæ correctricem referuntur, & ad vnu nem sermones tendunt, ut rationis particeps mus ad suæ dignitatis conseruationem & sua actionum naturalem usum excitetur. Etsi at

clara est: nihil tamen fortasse nocuerit, eam *Commenta-*
 rili explicare. Nam & ipse scriptor ea magis *rii scopus.*
 etur, eiusque veritatem rectius perspiciet: &
 obis disputationibus huiusmodi minus assue-
 dec interpretatio indicis loco erit, eosque velu-
 tu ducet. Illud vero quod dixi, in primis decla- *Quatuor vi-*
 tam est, cū quo homine sermones isti habeant *ta genera.*
 & ad cuius humanæ vitæ virtutem perducant
 qui obtemperarit. Neque igitur ad eum perti- *α. ὁ καθαρπι-*
 qui repurgare vitam suam studet (is enim, *κῶς δ'ωθηεὶς*
 tum licet, a corpore corporisque affectionibus *ζῶ.*
 it, & veluti totus in seipso vertitur) multoque *β. ὁ γεωρητι-*
 is ad eum, qui contemplationi rerum est dedi- *κῶς.*
 s enim vita rationi consentanea non contem-
 uantus quantus est, Deorum esse collega stu- *γ. ὁ τῶ σῶμα*
 ed illis conueniunt, qui vitam rationi consen- *κῶς ὀργάνω*
 tum consecretantes, corpore pro instrumento v- *κῶς ἰδμ.*
 tur: quique nec corpus animi, neque animum *δ. ὁ πολὺς*
 oris esse partem, neque hominem duabus con- *ἀνθρωπ.*
 partibus animo & corpore, censent. Talis enim
 vulgaris homo, demersus in materiæ sordibus,
 que oppressus, nihilo magis rationis particeps
 al quam brutum, ac verbo potius homo quam
 a. Qui autem verus homo esse studet, & nobis *Veri homi-*
 am suam recuperare cupit, quam Deus, magna *nis officium.*
 excellentia reliquorum animalium, ipsi dona-
 is in eo elaborat, vt in viuendi ratione suum
 num, prout eius natura capax rationis fert, ita
 natur, vt corpori mens imperet, & super id sese
 at: coque non vt cohærente parte, sed pro in-
 nento vtatur. Huic enim & doctrina morum,
 ubernandæ tam Reipublicæ quam familiæ ra-
 otissimum traditur: ad quas res hæ disputationi-
 o pertinent. Verum autem hominem eum esse, *Corpus ani-*
 s natura in animo rationis capaci consistat, in *mi esse in-*
 nis ostendit Platonis Socrates, cum Alcibiade *strumentum,*
 disputans: qui hoc argumentum tractaturus *autoritate*
 t, qua vitæ ratione, quibus actionibus, ij qui si- *Socratis*
 ruerint, talem hominem perficere queant. Vt *probatum.*

enim corpus naturalibus motionibus intentum exercetur & corroboratur: ita etiam animi naturales actiones naturam suam ad habitum congruentem perducit. Sed nihil fortissimum sermonum explicationi obstat, ac potius necessarium est, id quod Epictetus pro concessis: hominem vere esse animum rationis capax qui corpore ut instrumento quodam utatur: quam singulas partes explicemus, in primis rare ac demonstrare. Epictetus enim tali hinc conuenientibus & propriis actionibus obiectis, hortatur & exstimulat sectatores suos: cognoscendas & exsequendas, ut quod diximus naturam nostram perficiamus. Cæterum cum etiam hominem, non demonstrat: sed pro conuenientibus ut dictum est, sumit. Socrates igitur exemplis in oculos incurrentium usus, hominem ut scilicet, ita manu etiam ad opus uti: deinde illo affecto, alium esse utentem, & aliud id quo is utatur instrumento: colligit, hominem esse, qui corpore pro instrumento utatur. Vti autem corpore pro instrumento cum in artibus, tum aliis actionibus non aliud nisi animum ratione præditum * corpore pro instrumentum utatur.] Deinde ex his concludit: id quod corpore utatur, omnino imperet ei quo utatur: idque hac diuisione proponit, hominem necessario vel animum esse, vel corpus, utrumque. Quod si homo corpori imperet, imperet vero corpus sibi non imperet: hominem esse non esse, constare: ac ne utrumque quidem si eadem de causa. nam si homo est, inquit, corpus qui imperet, corpus autem sibi ipsum non imperet: nullo modo utrumque simul imperabit. Denique si corpus per se immobile ac mortuum est, animus vero est qui moueat: & quoniam in artibus videmus artificem esse qui moueat, instrumenta artis quæ moueantur: perspicuum est, instrumentum vice esse corpus, animi respectu. Is igitur est homo & qui hominem curare voluerit, animum c

Animus fabrico, corpus malleo comparatur.

** hæc redundare videntur.*

Fabrie est imperium, instrumenti seruutium.

abit ratione præditum, & in propriis eius bo-
 rsetur. nam qui corpus curat, non hominem,
 quæ sunt hominis curat, sed instrumentum.
 ero pecuniæ & id genus aliis rebus studet, nec
 nem curat, nec hominis instrumentum: sed
 e ipsi instrumento seruiunt.

*Animus pe-
 tius curan-
 dus quam
 corpus. ut
 pus magis
 quam pecu-
 nia.*

IN EPICTETI ENCHIRIDII PRIMUM CAPUT,

*Simplicii Commentarii, Hieronymo
 Vuolsio interprete.*

EPICTETVS.

 ES quadam in potestate nostra sunt: qua-
 dam non sunt. In nostra potestate est, opi-
 nio, appetitio, desiderium, auersatio: &
 ut uno complectar verbo, qualibet nostra
 nes.

SIMPLICIUS.

nostra potestate ea esse dicit, quæ nec ab alio
 habemus, nec ab ullo alio impediri possunt: cu-
 modi sunt, motus animorum, qui intrinsecus
 te iudicio & arbitrato cidentur. Voluntas enim
 intrinsecus moueri non potest. Quamuis enim id
 d expetitur, extrinsecus sit: ipse tamen motus
 illud, intrinsecus est: veluti hoc illo ve modo,
 ire de rebus, vt diuitias, aut mortem, aut aliud
 generis, vel bonum, vel malum, vel neutrum
 . Cum igitur sic aut aliter quapiam de re senti-
 s, siue nostra sponte, siue edocti ab aliis: non pi-
 & psittacos imitabimur, qui id quod docentur
 riunt, nec intelligunt quid dicant. Neque enim
 psittacus dicit, se conditum bibiturum: ita & nos
 unus, hæc opinio atque persuasio noster motus
 aliquando extrinsecus excitatus, & prouocatus
 aliquo docente, non tamen ab eodem insertus.

*In nostra
 potestate
 esse.
 si dicitur in-
 ternus mo-
 tus est.*

Sic alicuius rei appetitio intrinsecus & ipsa ori-
 et si res quæ appetitur, extrinsecus est. Vt enim
 petitioni occasionem illa præbeat, ipsa tamen ap-
 titio tota est intrinsecus. Neque enim vt ii, qui
 impulsione alieno mouentur motu, extrinse-
 suam motionem habent, ita hic quoque fit: sed
 tuis vt in iis, qui suis viribus excitantur. Talis est
 appetitio, cum sit animi velut extensio quædam
 id quod appetitur, & declinatio appetitioni con-
 traria, quæ est auersio & fuga ab eo quod declinat.
 Constat autem opinionem, quæ est cognitio quæ-
 dam a ratione gubernata, digna homine, antee-
 re. Quæ cum in eorum aliquo versatur, quod ne-
 bonum malumue est, aut esse videtur: omni-
 propensio aut auersio commouetur, appetitio
 quitur. Prius enim quam appetas rem deside-
 tam, & amplectaris, aut eam quam declines, quæ
 rei desideratæ contraria, auerferis: animo prop-
 deas aut abhorreas oportet. Ac Stoici quidem
 petitionem & auersationem, tum desiderio, t
 declinationi præponebant, iis animorum motib
 qui desiderium & declinationem præcederent, ce-
 sideratis. Cæterum brutæ appetitiones iræ & cu-
 ditatis, contiguæ corporibus, & vita quædam c
 porum, adeo vt ex eorum temperie quasi effloret
 re videantur: multum habent alieni motus, i
 plane sui iuris sunt: neque proprie in eorum
 aliquid desiderant, potestate sunt, quamuis intr
 secus & ipsæ ciantur. Atque etiam ipse partici-
 rationis animus, cum sese corpori dediderit, & bi-
 tis corporeisque motibus: veluti neruis quibi-
 dam trahitur atque impellitur, neque iam mot
 suos habet ita expeditos & solutos. Cum vero ide
 sic agit, vt eius naturali actioni conuenit: tum lib
 re & sua sponte, intrinsecus a semetipso cietur.
 in tali animo, quidnam in nostra potestate sit, cit
 controuersiam cernitur. Quod vt accuratius c
 gnoscatur, quidnam & quibus in rebus sit, vtq
 radicem hominibus id esse ac principium bene be
 teqi

ἡ ἀπὸ ληψίν ὀ-
 ρεξίς ἢ ἐκ κλι-
 σίς, ὀρεξίς ἢ
 ἐκ κλίσις ὀρ-
 μή ἢ ἀφορ-
 μή sequitur.

*Ira & cupi-
 ditas e tem-
 perie corpo-
 rum orta,
 non plane
 sunt in po-
 testate ho-
 minis.*

*Animus cor-
 poris vel ser-
 uire vel im-
 perare po-
 test.*

eade aut contra viuendi intelligatur, rem paulo
 alius repetamus. Omnium rerum fons & princi-
 pium est bonum. Quod enim ab omnibus appeti-
 tur & ad quod omnia referuntur: id omnium re-
 sors est & principium & finis, & id quod bonum est,
 omnia producit, tam media quam prima & postre-
 ma. Verum prima quidem, sibi que contigua, simi-
 lia sibi ipsi producit, vna bonitas multas bonitates,
 vna simplicitas atque vnitates (liceat enim nobis
 eandem rei causa & hisce & aliis id genus vti vo-
 cabulis) quæ omnes alias superat, multas vnitates,
 vnumque principium multa principia. Idem enim
 vnum, principium, bonum, & Deus. Deus enim
 vnicors est & causa rerum omnium, primum au-
 tem etiam simplicissimum esse necesse est. Nam
 quicquid compositum est, vtcunque compositum
 est & multiplicatum, id est vno posterius, estq; mul-
 tiplicatum: & ea quæ bona non sunt, bonum appetunt,
 vti ipsis excellentius, quodque ipsum principium
 est, omnino a principio ortum est. Id princi-
 pium vires habere summas atque vniuersas necesse
 est. Amplitudo autem virium & quasi abundantia
 non sita est, vt cum omnia producat a seipso: simi-
 lia producat prius quam dissimilia. Quapropter
 multa principia vnum principium, multas simpli-
 citates, multas bonitates continenter a se ipso pro-
 ducit. Res enim omnes cum inter sese differant, su-
 sue differentiis compleantur, ad vnum singulæ
 ad vnum principium reducuntur. Veluti, pulcra omnia,
 quæcunque & vbicunque sunt, siue in corporibus
 siue in animis, ad vnum reducuntur pulcritudinis
 principium: sic etiam moderata, sic vera omnia, itemq;
 principia omnia, cum primo principio cohærent,
 vniuersa principia & fontes & bonitates sunt, cum
 vniuersa decet diminutione & proportione. Quam
 vniuersam rationem habet vnum illud principium ad
 omnes, eandem habet vnumquodque princi-
 pium ad eam multitudinem quæ sub ipsius proprie-
 tate continetur. Neque enim aliter fieri poterat,

*Deus fons om-
 nis boni,
 res conditi-
 tis bonitatē
 suam non ex
 quo com-
 municat.*

*Synonyma,
 Vnum, prin-
 cipium Bo-
 num Deus.*

*Vnus est, in
 quo, & ex
 quo, & per
 que omnia.*

quin vnaquæque multitudo, discrimine aliquo parata, ad suum illud principium contendit, quo omnibus vna & eadem forma affulget. Ceterum multitudinem vnum antecedit, & omnium in multis rebus est proprietates, ab vno ad multa rigitur. Omnia igitur singularia principia in consistunt, ab eoq; cidentur, non ratione inter neq; loci: sed vt in toto partes, & vt in vno multo, & in vnitatem numerus. Illud enim est ante omnia: & in vno principio multa principia multiplicantur, & in vna bonitate multæ bonitates sunt collocatæ. Atque illud non est principium & vnumquodq; reliquorum, aliud pulchritudinis, aliud congruentiæ, aut alterius alicuius sed simpliciter eorū quæ sunt principium, sed principium principiorum. Oportet enim proprietatem non a multitudine incipere, sed in vnitatem colligi principium principiorum. Ac

Beati spiritus immutabiles.

ma illa quæ a primo bono producuntur, quia hoc cohærent: a bonitate non recesserunt, cum mobilia & immutabilia sint, & in eadem ser

Animi participes bonitatis.

beatitate collocata, non indiga boni: quia bonitates sunt. Cætera vero omnia, ab vno & multis bonitatibus producta, cum remota sunt eo vt per se bona sint, & immobiliter in essenti

Extrema, hoc est, corpora cidentur aliunde.

uinæ bonitatis collocata: participatione habent bonum. Verum extrema, & quæ aliunde motur, veluti corpora, sicut & essentiam & motum unde habent, nec ipsa cohibere sese possunt: prorea quod diuisionem admittunt, & instabilia sunt nec tota per totum sibi ipsis ita consentiunt, v

Animi per sese mouentur, & corpora mouentur.

numquodque totū sui totius sit causa: nec sese mouere possunt, quia per sese mortua sunt & extrinsecus habent spiritus: ita & bonum suum extrinsecus habent. Quæ vero infra naturam immobilem, quæ semper similis est, eodemq; modo se habet, substantia extremis quæ aliunde mouentur præstantiora: mouentur illa quidē, sed a semetipsis mouentur, & extrinsecus ab aliis quibusdam, vt corpora. H

li sunt animi, qui & seiplos & corpora mouent:
 ic corpora, quæ intrinsecus mouentur, anima-
 cimus: quæ vero extrinsecus tantum, inanima,
 scilicet animus, qui a seipso mouetur, etiam
 ora mouet. Qui si corpus ita moueret, vt ipse ab
 quopiam extrinsecus moueretur: ipsum corpus
 o proprie moueretur, quod animum moueret.

igitur natura quæ a seipsa cietur, vt inferior im-
 bili, quæque participatione bona redditur, mo-
 ur illa quidem ad bonum: sed a se ipsa mouetur,
 on ab alio: illudque & desiderat & vehementer
 etit, eiusque propriæ motiones sunt hæ: solici-
 o, appetitio, desiderium & delectus, quæ a Græcis

*Medii ani-
 mi bonum
 appetunt.*

untur ἐπιτοια καὶ ὄρεξις & ὁρεὴ καὶ αἰπτοια. Ac princi-
 quidem animi, vt ab iis quæ per sese bona sunt
 tinenter producti, etsi non nihil illis inferiores,
 a bonitates non sunt, sed bonum appetunt: ta-
 a vt illi cognati, arctissime & indiulse illud ap-
 unt, & voluntatem (αἰπτοια) vniformiter ad
 d intentam habent, nunquam ad deterius decli-
 ites. Quod si capiendi consilii deliberatio (sic

*Animi prin-
 cipes, indi-
 uulsi a bono,
 αἰπτοια
 non habent.*

m αἰπτοια hic vertere liceat) alia aliis antepo-
 , & aut e duobus alterum, aut vnum aliquid e
 ribus amplectitur: nulla fortassis in hosce ani-
 os cadit deliberatio, ni quis ipsam eo αἰπτοια
 et, quod prima bona amplectatur. Animi vero

*Humani a-
 nimi, corpo-
 ris addicti
 desideriis,
 libertatem
 suam amit-
 tunt.*

minum, quorum illa ratio est, vt ea coniungant,
 inter sese quasi deuinciant, quæ perpetuo supra
 petuoque infra manent, ea præditi natura, vt
 ad hæc & ad illa se conuertant: si ad superna
 a toti inclinarint, simplices habebunt & aduersario

entes appetitiones suas, suumque delectum.
 im vero ad superna conuerti nequeunt, eo quod
 am secundum conuersionem ad inferiora age-
 volunt, quæ & ipsa ideo eis insira est, vt animent
 moueant ea corpora quæ per sese & inanima
 nt, & aliunde cientur: vtque gubernent ea, quo-
 m illa ratio est vt alieno motu aliquid boni con-
 quantur, quique suo motu ea mouent quæ alian-

*Voluptatū
simulacris
inescati ani-
mi, tum ve-
ro bono ex-
cidunt, tum
in errata,
peccata, ca-
lamitates
incidunt.*

*Plus aloes
quam mellis
habet fuco-
sa voluptas.*

*Virtus La-
tine a viro,
Grace ἀρετή
dicitur,
quod expe-
tenda sit.*

de cientur: tum igitur cum sunt iis affixi rebu
dediti, quæ res oriuntur atque intereunt, & ad
priuationem prolabantur, voluntas eorum (ἀρετή)
aduersario carere desinit: semper tamen ad r
petendas & bonas fertur, siue illæ vere bonæ
siue ob adiunctas voluptatis illecebras falsa
specie blandiantur. Nam quia cum vero bono
per & vera voluptas est coniuncta, vbiunque
mus adumbratum aliquod voluptatis simula
animaduernerit, non considerans verane ea si
roque bono cognata, an vero fallax & adult
boni umbra, tanquam ad bonum accurrat: nec
expendit, multo plus inesse molestiæ tam co
quentis quam antecedentis. Neque enim esu
ctatur quisquam, nisi prius famis molestiam se
rit: neque potu qui non sitierit, molestia den
cum voluptate cohæret. Proinde si voluptatem
bibendo percipitur, inhibueris, sitim adhuc i
videbis: voluptasque durat, quoadiu molest
adhæret. Nam vbi fames, sitis, algor, aut simil
quid sedatum fuerit: suauia illa esse desinunt
potius aduersa fiunt, & fastidium cient. Om
certe molestia eos comitatur, qui voluptatis
pulsu illecebris, excedunt modum, & e iucundi
studio peccata nostra omnia oriuntur, sicut e stu
veri boni recte facta. Ac propter ἀρετήν & ἀρετήν
& bonum & contrarium consequimur. Nam
voluntas soluta puraque & in ipsius rationis p
state fuerit, a qua natura nostra pendet: tum ac
vere expetendas & ad veritatem fertur. Quare p
prium animi bonum virtus, a Græcis ἀρετήν dici
quod proprie sit optabilis, & vera optione con
retur. Sin brutorum affectuum cupiditates se
fuerit, & id quod horum est, suum duxerit: fall
tum habet delectum. In nostra enim potestate
ἀρετήν & ἀρετήν nostra. Nam opinio, appeti
desiderium & declinatio ad ἀρετήν & ἀρετήν
feruntur, quæ omnes sunt internæ animorum r
tiones, & non externæ impulsiones. Quapropter
& s

s dominatur: eaque de causa & Deus & leges
 omnes prudentes. consilium & voluntatem in-
 tes, vt quæ in nostra potestate sint, peccata re-
 facta discernunt, non autem ipsas actiones
 in nostra potestate non sunt, quæque consiliis
 voluntatibus discernuntur. Nam cædi non vo-
 ariz, vt quæ non consulto neq; arbitrato nostro
 sit, quæq; in nostra potestate non fuerit, venia
 r. Qui vero iure meritoque aliquem occiderit,
 n laudatur. Ita non ipsæ actiones laudē aut vi-
 rationem in sese continent: sed consilio & vo-
 late, quæ in nobis sitæ sunt, distinguuntur. Re-
 gitur Epictetus ab his suæ institutionis exordi-
 lum sit: & nos, vti huc omnia nostra consilia re-
 mus, monet, vt qui ex iis & bona & mala conse-
 mur. Cum vero dicit res alias in nostra potestate
 alias non esse: non totam rerum naturam par-
 r, sed eas tantum res complectitur quæ in nobis
 t, & coniunctæ nobiscum. neque enim vllam
 et adæquationem contentio, quæ diuisiones
 et, si quis diuisioni eorum, quæ in nostra potesta-
 unt, opponat omnia quæ & in mundo & supra
 ndum sunt. Sed quoniam sunt qui negent quic-
 am esse in potestate nostra, nonnullique omnes
 iones nostras omnesq; casus necessario fieri exi-
 nant: alii vero casu fortuito & temere, quasi nos
 indri instar agitemur: satis quidem essent ea quæ
 a diximus de ordine eorum quæ in nostra pote-
 ce sunt, deque delectu & voluntate, quibusque
 clarauimus non posse fieri quin ita se res habeat:
 nil tamen fortasse prohibet, seorsim etiam, & ex
 pofesso verba contra istos facere, qui voluntatis li-
 rtatem tollunt. Ac casus quidem, & negatio li-
 rtatis, & fortuitum, si ita dicuntur, quasi nos sine
 quo præcipuo fine agamus: neque vera est ea
 ctio: & vera vt esset, non in omnibus actionibus
 stris vera esset. Etenim artes & naturæ omnes
 rtam quandam & finem sibi proponunt, ad quem
 a initio ad extremum vsque actiones suas omnes

Consiliū & voluntas potestus spectatur, quæ facti euentus.

Epictete rerum diuisio, nō ad naturam vniuersam, sed ad hominē refertur.

Fatū & Fortuna libertatis voluntatis opponuntur.

1. Nihil fortuito geri, sed ad certū finem referri omnia.

referant. Atque adeo omnis omnium animi motus & actio, boni alicuius gratia suscipiue id vere bonum sit, siue tale esse videatur. & mali fuga tanquam utilis, fit propter bonum. Sin aliquis fortuitum sic accipiat, quasi id quod fieri deberet, aut fieri nequeat, aut non expediat (temere & fortuito medicinam aliquem prope dicimus, quæ aut prodesse nequit, aut aliquem etiam obest) ne is quidem voluntatis nostræ libertatem sustulerit. Non enim eorum modo fieri possunt, quæque profunt, appetitionem quæ penes nos esse dicimus: sed eorum quoque fieri nequeunt, quæque nocent. Quare ea modo quæ recte, sed & ea quæ perperam in nostra esse potestate dicimus. Qui autem coactionem & appetitionem, coactam, non liberam in potestate nostra esse dicunt, atque adeo non lectum nec consilium, ut quæ aliunde moueantur & non intrinsecus a nobis progrediantur: hinc inopiam causantur (quis enim esuriens alicuius aut alicuius velis nolit, cibum, potum, calidum non appetit? Quis ægrotans non desiderat salutem?) partim illud ipsum quod opineris, quod petas, quod fugias, volentem nolentem adtrahere dicunt. Quis enim, qui vel minimam arithmeticæ partem didicerit, bis duo esse quæ non existimet? Quo pacto igitur tui arbitrii existimare, ac non potius hoc ipsa rei natura coactum? Quis vero bono & pulcro rebusue contrariis inuadentibus, non & illa expetat, & has declinet ipsi impellentibus? Nam & præstantissimi quoque naturæ rerum indagatores, id quod appetitionem primam mouendi vim habere dicunt. Id quod quod aliunde necessario plane moueatur, quæ potestato adhuc in nostra esse potestate queat? partim eius qui appetat affectionem causantur, ut quæ necessario moueatur ad id quod ipsius natura fecerit cum aliter facere non possit, quin hoc modo appetat: Nam temperantiæ habitu præditus, ten-

Earū quoque rerum quæ fieri nequeunt, quæque nocent, appetitio, humani est arbitrii.

2. Neque inopia, neque obiectis, neque habitu cogitationem.

1. Inopia.

2. Obiectū.

3. Habitus, affectio, seu consuetudo.

facta & studia desiderat: intemperans, intem-
 perantia: nec in alterius vtrius potestate est, quam
 elicit, non sic appetere. Nonnulli certe quidem,
 inuis appetitiones suas moleste ferant, easque
 nollent: tamen ab habitu & consuetudine
 melluntur ad res a sese desideratas, ab iisque alie-
 notu pertrahuntur, plane quasi in ipsis situm
 sit facere aliter. Ac de rebus qui gnarus earum
 ere, indoctus, male sentit: neque aliter fieri po-
 Neque enim villo modo sciens falsum opinari
 st, neque rudis verum. Nam penes rudem qui-
 est, opinari falsa: non falsa, penes scientem.
 ue enim rudis falsum amplecteretur, si penes
 m id esset, & doctus, si penes ipsum esset opina-
 ra: falsum etiam opinari posset, si quis id eum
 largiretur. Vt enim sensilibus in rebus fieri
 ait vt sensus integri & vigentes fallantur: ita se
 n iis etiam habet, quæ ratione percipiuntur.
 ue hæc sunt, quæ dicere ii queant, qui liberta-
 voluntatis tollunt. Mortales autem plurimi,
 lem cœli conuersionem, vt cæterorum omni-
 , sic & appetitionum nostrarum, itemque opini-
 s & delectus statuunt esse causam, astrologo-
 n subnixi testimoniis, qui e positu astrorum in
 cesi pronunciant, alium fore voluptuariū, alium
 rum, alium Musarum & sapientiæ amatorem:
 ppetitiones prædicant, sese per ætatem ostensu-
 Qui vera si dicant, omnino necesse esse existe-
 ppetitiones fato insitas, nec situm in nobis esse
 alias proferamus. Quomodo igitur penes nos
 et, hoc aut illo modo appetere, si omnino necesse
 bis est, nolentibus volentibus vniformiter ad
 illud desiderium incitari? Hæc & id genus
 a contra libertatem voluntatis afferri queunt,
 ibus id effici videatur, vt neque appetitiones, ne-
 que declinationes, neque consilia nostra
 in nostra potestate esse vide-
 antur.

III. Fata-
 lem cœli cõ-
 uersionē non
 tollere liber-
 tatem vo-
 luntatis.

REFVTATIO OPINIONV
 quæ Epicteti diuisioni repugnare
 videntur.

I. Aduersus rationem de egestate, dicendum
 eam non inferere appetitionem. Multa enim pi-
 sus inanima, vt stirpes, qualitate aliqua egen-
 velut humiditate aut siccitate, aut caliditate
 frigiditate: tamen eam non appetunt, quia vi-
 petendi carent. Nam quæ appetunt, eadem eti-
 sentire id quod appetitur, necesse est, & ad id r-
 ueri. Nec tamen appetitum inferit egestas: se-
 quod appetendi vim habet, aliqua re egens, ad e-
 statem propulsandam, appetitum prouocat. Nec
 vero pruritus nobis manus inferit, sed manus p-
 ritum sedant. Neque etiam a vitæ necessitatibus
 res inferuntur, sed animus ad eas necessitates sul-
 uandas excogitat & opponit artes. Omnis enim
 petitio, motus internus est animi appetentis, ab
 ipso progressa, non extrinsecus inserta. Ac bru-
 rum animantium vita, quæ corporea est, neque si-
 quicquam habet quod supra corpora velut emittit
 at: in egestate corporis, tanquam sibi propria, vi-
 formes habet appetitiones. Vnde hæ coactæ videntur,
 & non liberæ. At hominis animus rationis p-
 ticeps, eo quod in medio situs est, triplici rati-
 præditus, vna qua ad deterius, corporeum illud
 brutū, altera qua ad seipsum: tertia qua ad id quod
 præstantius est, mouetur: triplicem quoque vitam
 & appetitionem habet. Ac quando corpori, & bru-
 corporis vitæ sese dediderit: tunc illius egestate
 suam esse ratus, necessario vna cū illo appetit. Et hæc
 est appetitio illius, quæ libertatem controuersa
 habeat. Cum vero suam vitam viuit, aut præsta-
 tiorē: tum & appetitionem habet ei vitæ conse-
 taneam eiusque bonum desiderantem. Huius igitur
 animi vere est ea autoritas, vt hæc aut illa de-
 deret: vt qui appetitionum plura genera a natu-
 inf

Egestas, inopia siue penuria, non inferit aut cogit, sed mouet & excitat appetitionem.

Animi humani triplex vita & appetitio.

a proferre possit, alia deteriora, alia præstantio-
 rorum illis vitiosus redditur, his virtute auge-
 Nam is delectus qui præstantiora amplectitur, *Verus delectus.*
 s delectus est. Vnde & sæpe fit, vt corpore egen-
 suriente & cibum appetente, animus ieiunium
 o desideret, vel ob legem aliquam ita iubentem,
 propter corporis suiue ipsius curam. Perspicuum
 m est, licuisse illi tum vna cum corpore ap-
 re, id quod plerique animi faciunt. Sed maioris
 i desiderio, appetitionem aliam profert. Animi
 ir ratione præditi respectu, Epictetus hoc alioue
 lo appetere, in nostra esse potestate affirmavit.
 vero appetitionem a rebus appetendis excita-
 cunt: verum illi quidem ex parte dicunt, sed *Appetitio*
 quantum ipsi putant. Hæ enim animum ad *quomodo a*
 tendendum non ita mouent, quasi is aliunde ciea- *rebus appe-*
 cum suggerunt susceptionem sui, idoneam ad *tendis exci-*
 uocandum id quod eas amplecti natura solet. *tetur.*
 nim res subiecta sensui, sentienti sensum non
 rit, neque id, quasi aliunde moueatur, ad se at-
 here solet, sed sese offert idoneam quæ cum co-
 iungatur, cuius natura coniunctionem illam
 mittit: sic & res appetenda suam conuenienti-
 proponens, prouocat animi ad sese desiderium,
 ad illud aptus est. Quamobrem rebus appeten-
 propositis, alii eas appetunt, alii non. At si res
 etenda eam naturam haberet, vt appetentem
 eret, & motus ab ea inderetur, necesse omnino
 t eam appeti ab iis quæ appetendi vim haberent:
 muis alia magis, alia minus. Ac ne appetitio
 dem illa esset, sed impulsio aut attractio violen-
 qualem in corporibus cernimus. Nam appetitio
 ensio quædam est, manente eo quod appetit, &
 recedente: quemadmodum manus extendi-
 s, quamuis loco non moueamur. Est igitur ap- *Decipimur*
 itio motus quidam noster intrinsecus: itemque *specie recti-*
 nio, & similia. Verum is motus alias conuenien- *que; boniq;*
 ad rei appetitæ & opinatæ naturam fit, alias ab
 cedit, cum nos ad aliquid appetendum ferri pu-

tam⁹, cui plus inest quod auersari debeamus: quæ aliquid appetendum ostendat eliciendi appetus causa, sed fugiendum aliquid in sese occultum quod propter perplexitatem adumbrati boni, in non animaduertitur. Nam qui furatur, dum ad opulentiam simulacrum, ut rem appetendam ferrem fugiendam tali opulentiam adhaerentem, et animum cum primis iniuriam facit, neque non neque veretur. Captiuitatem porro & supplicium quam solam in hac appetitione calamitatem confer, ob feruorem cupiditatis reiecit: illud verum plectitur, multos qui talia faciant, non deprehendere. Possimus igitur rem quæ appetitur, examinare reuera talis, an simulacrum duntaxat appetere rei adumbratum habeat: ut modo de opulentia dicebamus. Atque illud magis etiam in nostra testate est, ut nostram appetitionem erudiam doceamus, ea quæ proprie appetenda sunt, appetere & simulacris non falli. Aduersus eos autem qui cunctantur, quoniam appetitus appetentis, & opinio nantis, suapte natura ad suum appetibile & opabile feratur, non penes ipsum esse, ut sic contentetur: sicut neque penes glebam sit deorsum, sed nam alioqui sursum etiam ferri posset. Aduersus hos igitur dicendum, duplicem esse necessitatem unam libertati voluntatis oppositam, alteram eadem coniunctam. Externa itaque libertatem militat (nemo enim qui extrinsecus aliquid facere cogitur, aut non facere, libere agere dicitur) Interna cogens omnia pro sua natura agere, hæc magis libertatem confirmat. Quod enim per se moueri pro natura sua moueri a sese necesse est: neque propterea ab alio mouetur. Neque enim extrinsecus necessitas ea prouenit, sed cum eius quod per se mouetur natura coniuncta est: eamque conseruat in suas actiones producit. Quod si habitus est melioris & deterioris sibi ipse causa est animi propter obedientiam & contumaciam: actio etiam causa, quæ ab habitu oriuntur, illi erit a

Exemplum furis.

Res qua appetitur, examinanda.

Appetitus coerceri potest.

Necessitas externa.

Interna.

Habitus in potestate hominis.

la. Neque tamen in omnibus libertas & potestas nostra eo metienda est, quod etiam contraria esse possit. Nam animi, bono semper affixi, bonoque amplectentes, liberum etiam delectum appetunt: (neque enim is delectus coactus est) & bono semper inhærent, neque ad contrarium vniquam abstrahuntur. Nostri vero animi dum quibus boni sunt, bona appetunt: cum vero mali sunt, vitia. Itemque a vitio transeunt ad virtutem, si curantur: & a virtute ad vitium, si negligantur: atque utrumque faciunt arbitrato suo, nullaque necessitate compelli. Quare nullius vitii causa in Deum conferri potest. Etenim fecit animum qui malus fieri possit, quod non prima illa tantum condidit, sed media & postrema: ut ita omnia perfecta redderentur, & prima vere manerent prima, non autem prima sterilia, imbecilla euaderent, materiaeque miserentur. Fecit igitur animum qui malus posset, Deus qui bonus est, ob diuitias suæ bonitatis. Nec tamen aliter eum fieri malum passus nisi ipse voluisset. Aduersus eos autem qui diuinitate fatali conuersione non actiones modo nostras, & appetitiones cogi, nec quicquam liberum non relinqui, nec libertatem aliud nisi nomen inane esse, dicendum est: siquidem rationis particeps animus, ortus atque interitus expers sit (quod nunc concessum sumatur, demonstrandum alibi: ut Stoici aliter de eo sentiant) si igitur ortus atque interitus expers sit rationis capax animus, ipse omnibus causis effici atque affici dici non potest. Sed instrumentum eius, hoc est animal, quod corpus vitæ particeps, hoc inde commutatur. Omnia enim causæ pro diuersa ad terrena habitumque efficiunt, alias alia efficiunt: instrumentum vero propter aptum animo, qui eo est vsurus. Ut igitur discrimine instrumentorum artis, vsurose eis artifices cognoscere licet, hæc esse fabri lignarii, illa fabricatoris, illa fabri ærarii: neque sic in genere tantum, sed & habitus vtentium eis artificum, &

Libertas nō in contrariis tantum, sed etiam in eodem cernitur.

Cur DEVS ancipiti animo fecerit hominem.

Animus ortus & interitus expers, a sideribus cogi nequit.

Corpus animo cuius pro meritis attributum, a stris est obnoxium.

*Ex instru-
mentis con-
iectura fit
de artifice.*

artis actiones atque opera dignosci possunt
qui in artibus excellunt, etiam instrumentis
ribus vtuntur) sic astrorum periti, instrumen-
turam e causarum discrimine perspicientes,
de habitu eius qui instrumento sit vsurus, e-
cturam capiunt, ac frequenter scopum attin-
Nam plerique animi, in corruptis præfertim
publicis, in quas onerati vitiis, amissa pristina
tate contrahuntur, cum sese instrumentis ef-
dediderunt, iis non iam vt instrumentis suis,
sui partibus vtuntur: itaque suas appetitione
ferunt corporibus accommodatas. Ad hæc,
conuersio consentanea est productioni animo
qua conuersione animi corporibus inseruntur
ita quidem vt ea cogat animos hæc aut illa ap-
re, sed vt cum eorum appetitionibus conse-
Quemadmodum igitur in vrbibus sacra ter-
& loca religiosiores homines eodem congre-
ad populares vero voluptates idonea, eos qui
viuunt & petulantius, contrahunt: atque ita
& temporibus etiam de appetitione & habitu
qui conueniunt, capi coniectura potest: sic
e temporibus & locis fatalis conuersionis, d-
mis qui ei conuenienter generantur, pronu-
licet. Cum enim pro vltice diuinæ bonitatis f-
habitus fati congruens huic loco fuerit: t-
cum locum animi, qui supplicio egent, demi-
tur. In omnibus enim vim congregandi simili-
& necessitudo habet. Fatum igitur, cum app-
ones animorum non cogat, neq; libertatem t-
sed ipsi animi nunc cum hoc, nunc cum alio
consentiant, & pro sua dignitate paratis instru-
tis, quod modo dicebam, conformentur: no-
rum est, quas appetitiones habituri sint, e fatali
uersione cognosci. Ac vitæ quidem genus ar-
ctuntur animi pro suæ prioris vitæ dignitate &
bitu. Vita autem bene aut male vtendi facultas
in semetipsis habent. Vnde fit, vt nonnulli m-
toriam amplexi vitam, bene viuant: & qui phi-

*Vita genus
necessariū,
sed ratio vi-
ta ac morū
libera.*

studium præ se ferunt, turpiter se gerant: quod quidem genus ipsum, veluti rusticum aut aitorium aut Musicum, tum ipsi animi sortitur, tum locum eis pro dignitate assignat Deus: autem qualitatem, animi suo arbitratu adiungunt. Proinde & laudem inueniunt, & reprehensionem incurrunt, pro diuersa vitæ ratione. Ac ne obum quidem quicquam a fato inseritur, vt iam affirmari non dubitant: eo quod callidiorum amatores atque adulteri nascantur. Et si quidam astrologi vere hæc prædicunt: id eo fit, quod nos talem proprietatem inde ortam, moderate vel immoderate suscipimus. Etenim vitis deprauatio & calliditatem & scdam libidiginis gignit. Nam qui siderum impressionem moderate suscipiunt, adolescentiam tuentur: deque ea emerentur. qui vero immoderate, pestes eius eruptores euadunt. Nam & qui solares radios visis non conuiuentibus intuetur, obscurato visu decatur: quamuis Sol largitor sit luminis, atque videndi omnibus. Cum igitur astrologi inde cognoscunt, qui moderate, qui immoderatum vim illam suscepturi sint: alios prudentes, alios callidos fore dicunt: si modo fieri potest, vt hæc rerum certæ notæ, e figurarum illis delineationibus cognoscantur. Alia certe quidem perspicua sunt omnibus: cuiusmodi illud est, quod sole Cancrum peragrante, immoderato calore afficimur. obscura & ignota iis qui artem ignorant astrologicam. Nam ea quæ semper naturam suam sentantur, & vim ab opifice inditam tuentur, summeque potentia prædita sunt: omnino voluntate etiam habere bonam, & nullius mali esse cautum, constat. Omnis enim malitia ex imbecillitate fit: siquidem vires bonum quiddam sunt. Vegetamen bonorum etiam sæpe affluentia & copia tanto maior, nocere solet. Atque hæc iis responsa dantur, qui propter fatum voluntatis libertatem tollentur. Nunc aduersus omnes dicatur, eos qui

*Siderū vim
per se bonā,
imbecillitate
ac vitio
materiae con
rumpi.*

*Absurda
qua fatale
necessita-
tem conse-
quuntur.*

*Animi mo-
tio.*

*Animi vi-
res.*

*Discrimen
virtutum
& vitiorū.*

*Pramia &
pœna.*

*κράταιχη,
id est, volun-
tas coacta,
non tollit li-
bertatem.*

*Qui sine af-
sensu agit,
non agit, sed
agitur.*

id quod in nostra potestate est, & animi libertatē tollant, naturam animi & ignorare, & tollere. Nullius motum per sese, tollunt: in quo natura e-
inprimis consistit. Siue enim per sese mouetur
intrinsecus e semetipso excitatur ad appetitione
cupiditates: nec extrinsecus alicunde trahitur:
impellitur, vt corpora: siue extrinsecus mouetur
per sese non mouetur. Deinde vitalem animi vi-
& assensionem & negationem non considerant
qui voluntatis libertatem tollunt. Quis enim
se ipso non animaduertit, se velle & nolle? am-
ēti & declinare? assentiri & refragari? quæ om-
interni sunt ipsius animi motus, non externæ qu-
dam impulsiones & tractationes, vt in rebus inani-
mis. Hoc enim viua corpora differunt ab inanibus
quod intrinsecus mouentur. Quod si verum
id a quibus illa mouentur, per se & non alius
mouetur. Nam si extrinsecus illud moueretur
etiam corpus primum ab eo moueretur, quod
trinsecus, vt ante dictum est, & non intrinsecus mou-
ueret. At si extrinsecus moueretur: consimili modo
do, vt reliqua inanima, & ipsum esset animæ exper-
Præterea qui libertatem tollunt, qui velle & no-
qui delectum (αἴρεσιν) & consilium (προαίρεσιν)
appetitionem & declinationem similesque animi
rum motus tollunt, simul discrimen etiam virtutis
& vitii tollunt, ne laudationē aut vituperationem
iustam relinquunt, atque etiam bonas leges hisce
rebus latas euertunt. His vero sublati, vita cuius
modi est futura? Quid ab immanitate beluarum
distabit? At dicat aliquis: nonne sæpe a tyrannorum
aut nostris affectibus, amore atque odio coacti, i-
atque alia suscipimus, aut admittimus, non volentes?
Quo pacto ergo tum potestas nostra & libertas cernetur?
Respondeo, tum etiam delectum iuris esse. Quamuis enim
principaliter id optabile non sit, ad quod necessitate ferimur:
tamen detestabili collatum optabile videtur, itaque id amplecti
mur, neque fieri potest, quicquam vt agas, nisi i-

Sensus te facturum esse. Nam qui non consulto
 aliquid facere videtur, ut qui nolens in foueam in-
 impulsus ab alio: is inanimæ rei instar id fa-
 cere pati quam agere verius dicitur. Quare licet
 agamus: tamen sic agere volumus. Proinde
 in necessitate proposita, alii maioris mali me-
 di suscipiunt, quod imperatur: alii non suscipi-
 unt, quod maius malum existimant id facere quod
 imperatur, quam pœnas contumacibus propositas
 sustinere. Sic in iis etiam qui inuiti aliquid agere vi-
 dentur, potestas & libertas nostra manet. Nec enim
 illud est voluntarium, & id quod in nostra pote-
 state est: sed voluntarium id est, quod præcipue ex-
 petitur. In nostra vero potestate, quod amplecti
 volumus, siue propter sese, siue ob mali grauioris
 causam. Fit etiam interdum, ut voluntarium cum
 inuito misceatur: cum res expetenda, non plane
 expetenda fuerit, sed & eius particeps quod auer-
 titur. Hanc quasi misturam voluntarii & inuiti
 obiecit descripsit Homerus, cum ait: Volens, inui-
 tectore quamuis. Hæc copiosius exponere vo-
 luit, quod omnis fere propositus sermo ab eorum
 uisione pendet, quæ in nostra potestate sunt, &
 non sunt. Nam cum is ad institutionem animi per-
 tinet: bene statim initio, ubi nostrum bonum &
 malum sit collocandum, exponit. Et quia nostra
 sponte moueamur, id in actionibus nostris ha-
 bere nos docet. Nam quæ aliunde mouentur, ut
 naturam, sic & bonum suum & malum aliunde
 habent, pro ea affectione quæ extrinsecus eis acce-
 dit. Quæ vero intrinsecus mouentur, cum sui mo-
 tus & actionis sint causæ: bonum quoque suum &
 malum in iis habent, eorumque propriæ actiones sunt,
 in cognitione opiniones de rebus, in facultate vitali
 & appetendi vi appetitiones, declinationes & desi-
 deria. Quare cum recte opinamur, cum ita uti de-
 cet appetimus & declinamus, & bonum nostrum
 & naturæ conuenientem perfectionem habemus:
 si minus, contraria. Peculiariora vero nostra sunt

τὸ ἐκχέσθαι
 αὐτὸ ἐξ ἑσθίου
 ἀλγ. φέρεται.

Mistra neces-
 sitate vo-
 luntaria.

Hac si lon-
 gior videbi-
 tur oratio,
 cum magni-
 tudine uti-
 litatis com-
 paratur.

Homo bonū
 suum in se-
 metipso po-
 sitū habet.

Animi functiones externa adiumenta non desiderant.

opera hæc, vt quæ a nobis solis arbitrato n perficiantur. Nam rerum externarum actione artium, siue necessitatum vitæ, doctrinæ item disciplinæ, & si quid his est præstantius, multis e adiumentis. Opinari autem & persequi, n propria sunt opera, & in potestate nostra sita. Q in nobis ipsis bonum & malum nostrum situm Nemo enim ea præstare cogitur, quæ in sua potestate non habet.

E P I C T E T V S.

IN nostra potestate non sunt, corpus, possessio, familia, principatus, quæcunque denique nostra non sunt.

S I M P L I C I V S.

Animus ad res fortuitas multum confert, sed non omnia.

HÆC in nostra potestate esse negat, non e animus ad hæc quoque & horum contraria alic conferat (nam & corpus, & res familiaris, an procurante, pulcrius gubernantur: destituente, ius: idemque animus suo studio & gloriam & principatum parat. imo ne magistratum quidem geret quisquam, in his præsertim rebus publicis, imo non assentiente) sed quod his rebus non se ille dominetur, & ad ea consequenda multis e adiumentis egeat. Nam corpus firmum a primo ortu semen, & sanam coagmentationem flagit flagitat & bonum victum, & exercitationes, salubriaque loca, salubrem aerem, & aquas bonas. Quod si omnia suppetant, fortius id ad cuiusvis munus functionem efficere licebit. Neque vero quicquam horum nostri arbitrii est, vt ea omnino vel conquiramus omnia, vel propulsemus. Hostibus ceptis ingruentibus fortioribus, nos a nemine conspici ægrotantes, subito conualescere vellemus. Neque tamen horum nobis datur. Eadem est & communis ratio: ad quas parandas vt multorum auxilium est opus, sic eadem a multis potentioribus immunitur.

Corporis robur unde.

Opes.

ffunt. Existimatio quoque de nobis, non sita
 nobis, quamuis occasiones quasdam ei præ-
 is ipsi, sed in iis qui de nobis existimant. Penes
 im est, existimare quicquid velint. Itaque
 am numen impie violent: & sibi ipsi & aliis
 si videntur. Contraque alii, qui honestius &
 ficientius de numine sentiunt, & humana
 me & imperfecta de eo profiteri recusant, a
 illis impii existimantur, & frugi homines qui-
 ardos existimant. Ita nec gloria nostri arbi-
 , sed illorum quibus hoc aut illo modo sen-
 nobis libuit. Iam magistratus sine populo
 reat, & ministris qui operam nauent, constare
 potest. In quibus vero ciuitatibus vanales sunt
 tratus, multoque auro addicuntur: inops pe-
 nullos ad magistratus habebit aditus, quan-
 s eos appetat. Sic ista omnia non in potestate
 sita sunt, quia non sunt actiones nostræ.
) autem loco in diuisione recenset corpus,
 propter id iis egere cœpimus, quæ in nostra
 ate non essent. Omnium enim bellorum pe-
 causa est, quam ob victum & cultum corporis
 ere cogimur.

Fama.

*Magistra-
tus.*

*Corpus ege-
statis, ege-
stas bellorū
causa.*

EPICTETVS.

*C ea quidem quæ nobis parent, libera sunt na-
 tura sua, nec prohiberi ab vlllo, nec impediri pos-*

*In quæ autem ius ipsi nullum habemus: ea
 a, obnoxia seruituti, obnoxia impedimentis,*

SIMPLICIVS.

Postquam dixit, quæ nostra, quæ aliena sint:
 cuiusmodi vtraque sint, declarat. Nostra esse
 , quod neque vt fiant, cogi ab aliis: nec quo
 is fiant, prohiberi possunt, neque alius iis vten-
 testatem habet. Talis enim est libertas, quæ
 ris est, & potestatem habet sui vsus. Aliena

Libertas.

vero, iis obnoxia, qui ea vel præbere vel prohibere possunt, dominos illos habent, iisque seruiunt. ea quæ seipsis contenta sunt, robusta & firma sunt. Quæ vero alienam opem desiderant, imbecillæ & egenæ. Illa prohiberi nequeunt, cum sui iuris sunt. Quis enim nos prohibebit hoc aut illo modo fieri, appetere, auersari? Aliena vero, quæ ab aliis conferri & auferri solent: sæpe quoque prohibentur, cum vel non tribuuntur, vel adimuntur. Certe constat igitur ea quæ in nostra potestate sunt, ut nostræ actiones, nobis esse propria. Quæ vero potestas in nos non sunt, in aliorum sita potestate: ea esse aliena. Quare bona & mala, quæ in nostra potestate sunt, ut recte sentire, aut male, recte appetere, perperam, nostra bona sunt aut mala. Quæ vero in nostra potestate non sunt, nostra non sunt: sed pars corporis, instrumenti nostri: partim pecuniæ, gloriolæ, remotiora etiam a nobis.

E P I C T E T V S.

Proinde memento, si ea quæ natura seruiunt, l. putaris, & aliena pro tuis habueris: fore ut iudicaris, lugeas, perturberis, & Deos & homines a se. Sin id solum tuum existimaris, quod tuum est: natura vero, ut sunt, aliena: nemo te coget unquam, mo impediens, neminem accusabis, neminem crimineris, nihil quicquam inuitus ages, a nemine laesum inimicum non habebis. Neque enim quiscquam e detrimenti.

S I M P L I C I V S.

Postquam exposuit quæ in nobis sita sint, non sint, & cuiusmodi utraque sint, & quam rationem collata rationem habeant: & quæ in nostra potestate sint, ea esse nostra: quæ non, aliena: ceptus monet, ut ea administremus, quemadmodum natura eorum fert, & non alio modo. Nam hæc sunt felicitatis & miseriam causæ sunt. Bonis p

nullum malum incidere, beatos facit. Bonis
 libus rebus excidere, aut in noxias incidere, in-
 es. Quod si bonum nostrum in eo situm est, vt
 ræ conuenienter appetamus & declinemus:
 vero in rebus nostri arbitrii sita sunt, in his bo-
 est quærendum, vt omnino consequamur id
 quærimus, (propterea quod eius adeptio pe-
 nos est, siquidem appetitio & declinatio penes
 est) & nostrum bonum consequamur. Sin ea
 penes nos sunt appetiuerimus, & in iis bonum
 siuerimus: bifariam nos frustrari necesse erit:
 modo omnifariam, quod, etsi ea consecuti fu-
 us, non nostra tamen bona consecuti sumus:
 o, quod plerunque frustrari necesse est cum,
 aliena tanquam sua quærit, quique ea deside-
 quorum potestas in aliis sita est. Accidit igitur,
 i his etiam appetitiones impediuntur, & tur-
 tur, non recta via progredientes cum dolore v-
 te & luctu. Vt enim rerum expetendarum facti
 ipotes, & euitatis contrariis delectamur: sic re-
 expetendis frustratos, aut in auersandas delap-
 dolere necesse est, & queri de autoribus earum
 am, alias de hominibus, alias de iis qui vniuer-
 tem administrant. Aliud quodque malum no-
 accidit. Nam cum ea nobis eripiuntur quæ no-
 iuris non sunt, dum iis afficimur, ea etiam amit-
 us quæ in nostra potestate sunt, quæque nobis
 bere nemo potest: rectum appetitum, & rectam
 elinationem. Expositis igitur malis quæ hanc
 uersionem sequuntur: nunc ait, si recte nostra
 aliena tractauerimus, & non aliena, sed nostra
 na, & in nostra sita potestate amplexi fuerimus:
 c est, si operam dederimus, vt secundum natu-
 am appetamus & declinemus: fore vt nemo pror-
 s nos cogat aut impediat sic appetere & declina-
 , siquidem id nostri arbitrii est. Quod si ita est:
 inquam etiam dolebimus. Nihil enim aliud no-
 s est molestum nisi duo hæc: frustratio eorum *Molestæ.*
 quæ volumus, & eorum quæ nolumus perperissio. *Frustratio.*
Perperissio

*Formida-
biles.*

Inimici.

*Voluptas.,
Dolor.*

Iis autem intenti rebus, quæ penes nos sunt, ne vlla re frustrabimur quam desideramus: neque vllam incidemus quam declinamus. Itaque nem vnquam timebimus: si quidem eos timen qui aut nobis nocent, aut commoda nostra inuertunt. Neque vero quisquam adeo robustus est appetitiones & declinationes, in quibus bonum malum situm est, eius qui rationi congruenter uit, cogat. Quare nec inimicum quenquam habimus. Inimicus enim iudicatur, qui nocet. Ne vero ei nocet, cui ab alio noceri non potest. T igitur neque ex postulabit cum quoquam, neque cufabit quemquam: atque etiam nihil vnquam ciet inuitus. Hilaris igitur, secura, libera & vereta erit talis hominis vita, perturbationis exp plena voluptatis. Obseruabis igitur, quemadidum ostendat, viri boni & sapientis vitam non rdo vtiliorem esse quam aliorum, sed etiam iucur mem. Nam Platone auctore, Omne animal nat & voluptate ducitur, & molestias auersatur. Res tem iucundæ partim cum bonis & vtilitatibus stris coniunctæ sunt, partim cum malis & dam Proinde hic vigilandum, vt voluptates vtiles d gamus, & hisce assuescamus. Modestiam enim be viro suauiore videri, quam luxuriam impro illud ostendit, quod multi improbi modesti fi Qui vero ratione & cõsilio modesti sunt, nunqu luxum amplectuntur. Enimvero nisi talis v modestis insigniter iucunda esset: non eam v amplecterentur, nec in ea suauiter acquiescere Vitam igitur viri boni & sapientis iucundior etiam esse, demonstrat e vitæ ratione eorum luntaria, impedimenti & iniuriarum experte, bonum & malum in iis rebus solis, quæ in no potestate sunt, collocant.

E P I C T E T V S.

*C*um igitur tantas res appetas, sic eas suscipien esse memento, vt sis non mediocriter incitat sed

alia prorsus relinquant, alia in aliud tempus differant. Quod si & hac (philosophicam animi tranquillitatem) & magistratus atque opes etiam appetieris, posse nec hac consequeris ob priorum illorum (felicis in animo sita) desiderium: illis certe quidem animo excides, per qua sola libertas & felicitas comitur.

SIMPLICIUS.

Postquam ostendit quibus in rebus bonum situm, in iis nimirum quæ in nostra potestate: & qualis eorum vita sit futura, qui id bonum petant, non autem a rebus externis & alienis: adeptione boni eam nullo modo impediri & prohiberi, nulloque damno esse violabilem, eam nullis noxiis rebus aditum præbeat: quæ non vtilis tantum, sed & iucunda sit: cuius nec petitio impediatur, nec declinatio in aliquid aditum incidat, sed ab omni parte mali perpetuo æternæ & beata: nunc studium & alacritatem audis excitat, monetque tantas res non modo non ter tractandas esse, sed dum iis occupatus sis, nihil aliud vel obiter agendum. Quapropter plane inquit iubet ea, quæ cum animi ratione præditi sunt, naturæ consentanea, non consentiunt: cuiusmodi sunt, fordida diuitiæ, principatus, imperia, voluptates corporis, quod fieri non potest ut idem & his rebus occupetur, & animo excoquo studeat. differri vero eas res externas iubet, & prudenter tractatæ, bonis animi non officiunt: cuiusmodi sunt, parare domum & seruitium, legitime nuptiæ, ingenuorum liberorum procreatio, ius magistratus, aliquando etiam rerum necessarium curatio. Hæc omnia, & id genus alia, in presentia esse differenda, monet studiosos, idque merito: quod nullis omnino rebus eos distrahi oportet, & a studio virtutis atque exercitatione abstrahi, si eam perfecte consequi cupiunt. Ac eum qui externas non populariter, sed more viri boni ad-

Relinquenda.

Differenda.

ministrare voluerit : ea prudentia esse prædit oportebit, qua res vtilis & noxias discernat, & beatas appetitiones rationi obediens præbeat, ut insurgere illas aduersus hanc patiatur, nec mori sinat, nisi ob eas res appetendas quas ipsa iusserit quando, & quatenus : & ad illas res excitari, ut præfinitum ipsis modum. Peccata enim existunt aut ratione quid fieri debeat, non distante, obedientiæ penuriam : aut ea quidem quamuis laude, tamen perspiciente quid factum sit opus, sed illis appetitionibus, ob neglectam institutionem rannice aduersus languidum rationis iudicium surgentibus. Talem tragœdia Medeam depingit

Ouidii Medea :

Aliudq; cupido.

Mens aliud suadet. Video meliora,

proboq; :

Deteriora sequor.

*Scio nefas quod, & quod in scelus ruam :
Sed ira mentis omne iudicium premit.*

Ad verum igitur externarum rerum usum ingenio doctrina exculcto, & appetitu moderato que subactum est opus. Sic hisce veluti firmissimis munitus, par tempus tales res suscipere potest. Quapropter studiosos homines monet, ut res externas quæ cum virtute congruere possint, in alio tempore differant, donec virtutem utendi eis, constanti exercitatione compararint. Neque etiam ad bellum inermem abire decet : neque res gestas absque prudentia & moderatione animi sperare. Epictetus vero non modo inutile, sed inutile etiam esse coram qui adhuc erudiuntur, rerum externarum studium pronuntiat. Animi enim moderatione & appetitionibus ac declinationibus moderatis, per quas solas hominibus libertas & felicitas pariuntur, excidere omnino necessarios eos, qui & appetunt & declinant ea quæ non sunt in potestate nostra. Necessarium enim est seruis brutis cupiditatibus, tanquam agrestibus & fuscis dominis. Seruendum item est hominibus, talia desideria & explere & prohibere possunt prohibeant : iis item, qui in res fugiendas coniiuntur possunt. Adhæc, subtrahendo curandi nostras otio, rerum externarum occupatio omnino in-

*Nemo simul
& veritati
& vanitati
seruire potest.*

ut nostris bonis excidamus. Nam qui utraque
 prunt, & utrisque student: nec discernunt bona
 mala, neque iustam curam suis bonis impen-
 unt. Fit etiam fere, ut externis quoque bo-
 ustrentur, non iis solis occupati scilicet, sed
 o modo sua etiam bona desiderantes: neque
 pectore quiduis & facere & perpeti, propter a-
 tionem eorum volentes, retrahente verecundia
 am. Etsi autem talis vita minus prava est, *Miseria di-*
 n eius qui vnice rebus externis incumbit: la- *uersis studiis*
 osior illa tamen, atque insuauior est, & dum *distrahi*
 rrentia nexum, connectere studet, secum ipsa *animi.*
 at, crebro poenitet, frustratur utrisque dum
 que consecretur, molesta utique & auersanda.
 utem obseruatione dignum, cur Epictetus de-
 ps crebro vtatur verbo MEMENTO, quo ratio- *MEMENTO.*
 compotem animum compellat, qui rationes *T O.*
 m semper coniunctas secum habet, earumque
 itam veritatem: sed aliquando velut deficiente
 ob distractionem natalitiæ eius facultatis, in-
 uionem ruit, quæ ipsi malorum omnium causa
 ideoque flagitat, ut MEMENTO crebro ei in-
 etur. Cum non mediocriter incitatum esse o- *Non medio-*
 tere dicit, eum qui tantas res appetat, non hoc *critet.*
 t, non supra modum atque immodice, sed non
 a modum, non minus quam par sit, incitatum
 oportere. Nam si periculum est, ne suis bonis *ἀγὼν ἀσφαλ-*
 idat: periculum certe (vt ait Pindarus) ignauum *πιν ἐφῶτες*
 am non admittit. *λαμψάνες.*

EPICTETVS.

Roiinde viso cuius aspero sic occurrere statim as-
 suefcito: visum id esse, nec plane id quod esse vi-
 tur. Post in exquirendo & probando eas adhibeto
 ulas, quas habes, eamque in primis & maxime. V-
 m id visum versetur in rebus nostra potestati subie-
 , an alienis? Quod si in alienis, illud in promptu sit,
 nil id ad te attinere.

Postquam monuit, cum qui suis potiri & propriam sibi felicitatem comparare veli distrahi oportere rebus externis, cum iis etiam sua curant, visa quædam occurrant, quibus in aut rem aliquam externam appetant, aut ea nent quæ alieni iuris sunt: docet, quemadmodum his utendum sit, ne ea nobis noceant. Asper visa appellat appetitiones & auersationes externarum, ut quæ brutæ sint & væcordes, quæ immoderatis & perturbatis commotionibus exasperent vitam. Quod autem in iis quæ se tur apertius monet, ne statim sequamur quod visum, siue appetens siue declinans: idem quoque dicit, statim ei ubi commotum fuerit resistendum, eiusque impetum inhibendum tando, visum id esse. Visa porro modo res vere reque utiles & iucundas repræsentant, modo simulacra ceu somnia comminiscuntur. Hinc igitur cogitatione visi contentio laxatur, cuius tunc opponimus, rem non esse talem, qualis creditur: nec rationis iudicium impedit, quod tunc tate imminuta, ad rem illam cõsiderandam esse adhibendum. Regulæ autem visa iudicandi sunt multæ, quæ sumuntur aut a natura visæ an scilicet ad animi, corporis, fortunæue bene tineant? item, ad utilitatemne, an ad voluptatem referantur? fierine possint, an secus? aut a Deo primis & prudentium hominum auctoritate quid probantium aut improbantium, magis sapientium aut negligentium. Quicquid enim & cordatis hominibus probatur: in eo vti cõsue sue salutis studioso elaborandum. Nemo autem adeo est aut amens, aut suarum cupiditatum auctus, ut existimet luxuriam aut iniuriam placere. Cum autem multæ sint regulæ, quibus visorum scrimina diiudicentur: vna est hominum, quæ in ho-

Visa.

Regula visa iudicandi.

Luxuria & iniuria Deo non placent.

ines sunt, propria, qua nobis communiter in
 ibus est utendum: illam dico, quæ pendet a di-
 ne rerum nostrarum & alienarum. Nam si vi-
 rei quæ nobis offertur, siue appetendæ, siue de-
 ndæ, non in nostra potestate est, rectum est in-
 gere, & statim dicere eam nihil ad nos attinere.
 cum nostri arbitrii non sit, neq; bonum neq;
 um nostrum esse potest, ob libertatem volun-
 quæ propria est naturæ humanæ prærogatiua.
 ino enim cum talis natura in natura rerum
 iisset: aliter fieri non potuit, quin penes ipsam
 num eius & malum esset.

*Libertas
 voluntatis.*

EPICTETVS.

*Ppetitionis eum finem esse memento, ut id quod
 appetis, consequare: auersationis, ne in id inci-
 quod declines. Is porro quem appetitio frustratur,
 tunatus homo est: qui vero in id incidit, quod
 satur, calamitosus. Itaq; si ea solum auersere, qua
 ra rerum tua potestati subiectarum repugnant:
 rum qua auersaris nihil incidet. At si morbum
 saris, aut mortem, aut inopiam: calamitatem
 is. Auersationem igitur ab iis rebus amouebis o-
 bus, qua in nobis sita non sunt: appetitionem au-
 hoc tempore prorsus auferto. Nam si ea qua nostri
 erii non sunt, concupieris: frustrari necesse erit.
 vero qua nobis parent, quatenus honeste possint ex-
 nondum es affectus. Sed eo tantum motu animi
 or, quo vel ad eas res accedas, vel ab iisdem reco-
 verum leuiter, & cum exceptione, & remisse.*

SIMPLICIUS.

Hoc quoque cum eo quod antecessit, cohæret:
 demonstrat, ea quæ appetenda videantur, face-
 os votorum compotes & beatos, adhibita re-
 rerum quæ nostri aut alieni iuris sunt. Sin mi-
 : voti impotes & calamitosos. Ac primum ex-
 it, quosnam voti compotes & fortunatos di-

camus, quos infortunatos & calamitosos. Item
 elinationis promissum & finem esse, non in
 id quod declinet: idque fortunatum esse.
 infortunatum, id quod desideres non consequi
 pterea quod consecutus non sis. Calamitosum
 fortunato contrarium, est incidere in id quod
 as. Nam affecutus quidem es aliquid, sed male
 affecutus His probe distinctis, subiicit ordine
 sola declines, quæ repugnent eorum naturæ
 in tua potestate sunt, cuiusmodi est intemper
 iniuria, & id genus alia, quæ vitare tui arbitri
 fore vt in nihil eorum incidas. Itaque neque
 mitosus vnquam eris. Morbum autem, aut pa
 tatem, aut aliquid aliud quod nostri arbitri
 est, si declines, quia penes te non sit ista effu
 necesse esse, te aliquando in ea incidere & infe
 fieri. Eodemque modo si ea desideres, quæ tui
 trii non sunt: necesse esse sæpe frustrari, non
 tum eo quod desideres. Si vero appetitio &
 natio in iis versetur quæ in nobis sita sint: nu
 frustratum iri nos, nunquam calamitatem su
 ros, sed semper fortunatos fore, votorumque
 potes. Oratio porro sic inter sese cohæret. C
 rebus in nostra potestate non sitis, appetitio
 & declinationem collocat: is & rebus desidi
 sæpe frustratur, & in eas incidit quas declinat,
 pterea quod ea in aliorum potestate sunt. T
 autem infortunatum, calamitosum, ærumno
 infelicem esse constat. Vide autem quam Soc
 ca hæc ratio sit, & ad captum auditorum accom
 data, qua appetitiones nostræ ad res melior
 pulciores traducuntur. Nam omnes, tam
 quam boni, felicitatem in eo collocant, si & op
 suis fruantur, & ea quæ oderunt effugiant.
 autem differunt, quod viri boni vera & sincera
 na atque commoda expetunt, & vera mala a
 incommoda auersantur. Nam ratio est, quæ i
 iudicet, & brutæ appetitiones eorum assuet
 sunt vt rationi pareant, iucundaque existime

*Omni-
 bus in
 terris qua
 sunt a Gadi-
 bus vsq; Au-
 roram &
 Gangē, pau-
 ci discernere
 possunt. Qua
 sunt vera bo-
 na, atq; illis
 diuersa, re-
 mota Erro-
 ris nebula.*

e ratio probarit. Vulgus autem hominum,
 od & rationem neglectam habet, & brutas appe-
 ones ob continentem motum exercitatas, vo-
 tate res appetendas metitur, non vtilitate & in-
 aptates incidit sæpe molestiis non adeo dissimi-
 Ac ne voluptates quidem illæ proprie sunt, sed
 t vmbrae quædam voluptatum & simulacra.
 nes tamen, vt dixi, felicitatem & successus in
 otione desideratarum rerum ponunt, & in eui-
 one fugiendarum. Præceptio igitur hæc etiam
 obis demonstrat, si neque appetendo frustrari,
 ue declinando impingere velint: vt in rebus
 nostri arbitrii sunt, vtilia desideria, & noxias
 sationes collocent. Nam si ea quæ nobis non
 nt, desiderarint aut declinarint, & frustrari
 ecessè erit, & subire calamitatem: quod &
 ugiendum esse censeant. Aufer igitur decli-
 onem ab omnibus iis quæ in nobis sita non
 , & in ea transfer, quæ eorum naturæ quæ in
 is sita sunt, repugnant. Nam morbum quidem
 ouupertatem si declines, quia non plane penes
 est effugere talia (etsi enim facultatem quan-
 habemus, quæ ad ea effugienda nonnunquam
 uid confert: tamen ea neque semper valet, nec
 virium habet) ideo necesse erit nos calami-
 n subire, incidentes in ea quæ declinamus.
 pîcteto paruerimus, declinationem in ea trans-
 nus, quæ eorum naturæ quæ nostri arbitrii
 repugnant, vt declinemus falsas de rebus opi-
 es, & ea quæ vitam naturæ ac rationi consen-
 am impediunt: quia penes nos est, effugere ta-
 Quare sola declinatione egemus, quæ penes nos
 ed hæc perspicua sunt. Quomodo autem iubet
 nem appetitum in præsentia tolli? Nam appeti-
 rerum quæ nostri arbitrii non sunt, sublatio,
 entem habet vtilitatem: quia eas nõ consecuti,
 rum impotes erimus, & moleste viuemus: & vt
 ando eas consequamur, neq; vtile nobis, neque
 rium bonum consequemur. Cæterum auctor

*Appetitus
 tironum pe-
 riculosus.*

* Vide An
notationes.

Appetiti-
onis vehe-
mentia mo-
deranda.

Modus est
pulcerri-
ma virtus.

noſter ſecus : bonorum quæ in noſtra poteſtat
ſunt appetitione quamobrem interdicit? Qui
quit, quatenus hæc recte appetantur, nondum
cifti.* Quis vero bono potiatur, niſi id appo
Quod ſi bonum noſtrum non in actionibus, ſi
appetitionibus & declinationibus naturæ conſ
neis ſitum eſt, qua ratione hortatur, vt in præ
plane tollamus appetitum? Fieri qui poteſt, v
mo ſine appetitionibus viuat? Præterea pu
videtur hoc cum eo, quod paulo ante dictu
cum diceret: In tantarum igitur appetitione re
memento te non mediocriter incitatum ag
eas oportere. Neque enim de motu corporis lo
batur, ſed de cupiditate & appetitione. Ian
pacto rem proſequi poſſumus, ſine appetit
Nam prius quam rem proſequamur, eam ap
mus neceſſe eſt. Quid vero ſi ad tyrones & no
os diſcipulos hæc verba pertinent, quibus app
minime tutum eſt, priuſquam didicerint qu
appetenda: ſed proſequi rem & ab ea abh
ſatis eſt, pro ea propenſione, quæ appetitior
declinationem antecedit. Neque omnem fo
appetitum rerum in nobis ſitarum tollit, vt
videtur, quamuis diſcipulos alloquens: ſed ap
tus vehementiam improbat, vt & auerſat
quam permittit. Nam proſequi rem, & abhor
re leuiter & remiſſe iubet. Conſtat autem no
ſequi rem, vbi deſiderauerimus: abhorre a
clinando. Nam propenſionem antecedit app
auerſionem declinatio. Et cum prius dicere
tantarum appetitione rerum memento, no
diocriter incitatum eas aggredi oportere: no
hementem appetitum ſuaſit, ſed ea quæ ipſe
ne ſubiungit, quædam prorsus eſſe relinquin
quædam in aliud tempus differenda. Recte
igitur, ne ii qui erudiuntur, vehementi propen
ne & auerſione, appetitione item & declina
præ alacritate modum excedendo, & quaſi
transiliendo, vires eneruent. Hoc enim in ple
& a

animi vigorem hebetat, & corpora ante tempus
 sumit. Ac multis hoc iam accidit, qui importu-
 immmodica alacritate sunt exercitationem ag-
 gi. Nam paucæ tum corporum tum ingeniorum
 ræ sunt, quæ subito a deterioribus ad meliora
 ire possint. Id quod Diogeni, Crateti, Zenoni,
 milibus contigit. Plerique autem & labi paula-
 & erigi paulatim solemus, tam animis quam
 oribus. Via enim media constantior & tutior
 vi vim & alacritatem cohibet, tuetur, paulatim-
 tuget. Quare propendere & abhorrere leuiter
 misse iubet, καὶ μέδ' ὑπεξαρπίσεως: hoc est, sic, vt
 nihil laxetur, & non ad summum extendatur
 titus & declinatio, propensio & auersio. Nam
 petulanti vita ad frugalitatem traducitur: non
 m ad summam tenuitatem & ieiunium profi-
 lebet, sed paulatim a priore victu subducere
 & vt Aureorum carminum auctor monet,

*Lente festi-
 nandum.*

Cedendo molire fugam, ne talia vincant.

in cognitione quoque ii qui erudiuntur, visa non
 m pro decretis amplecti debent: vt si mutanda
 rte sententia, non grauate id faciant. At vero
 risque leuiter & remisse affici studiosis prodest:
 declinationem in ea quæ naturæ eorum, quæ in
 ra potestate sita sunt, repugnant, transferri iu-
 ? Appetitum vero in hoc tempore prorsus tolli
 ne, quod ij qui a praua consuetudine ad melio-
 vitæ rationem transire incipiunt, primum euo-
 e debent malæ vitæ venenum & dum demum
 æ vitæ cibus ali. Nam quod Hippocrates de im-
 is corporibus ait, quo magis alantur, eo magis
 xdi: id de animis multo magis est verum. Nam
 s inhærens improbitas bona oblata corrumpit
 uersatur, alias vt molesta, alias vt noxia, alias vt
 tilia & supra vires. Simulque augetur, vt iudicio
 emnere meliora videri velit, & fit insanabilis: vt
 ique meliores rationes & actiones, etsi facile
 set, non admittat. Peinde ac si quis in morbo
 io mel amarum ratus, post etiam id gustare re-

*ὅτι καὶ ἡ δόξα
 τῆς ἀρετῆς τῶν
 φαντασμάτων
 ποιεῖται.*

*Repurgan-
 dus prius a-
 nimus, quã
 alendus.*

*Metiri se
quemq; suo
modulo ac
pede verum
est.*

cuset. Itaque ordo postulat, vt recta discipli
admittatur. Nihilominus tamen hæc oratio
etiam qui erudiri incipiunt, ad hilaritatem, secu
ritatem & libertatem præparat, vt suauem agant
tam, quam omne animal natura cum primis cor
ctatur. Et si autem vacuitatem a perturbatione
omnibus appetere præclarum est, & vitam natu
acrationi consentaneam: incipientibus tamen
tis sit, moderari perturbationes, & cadere interd
atque resurgere. Tales igitur, ea quæ recte appeti
tur consequi nequeunt. Hoc enim verba volu
Nondum es consecutus. Si ea desideraris, quæ su
vires tuas sunt: & dolere te & frustrari necesse e
interdum etiam remollefcere & animum desp
dere. Nam qui maiora suis viribus desiderant:
modis omnibus sibi apta contemnunt, eaque co
paratione maiorum respuunt. Neque vero mag
ante parua potiri licet: neque ante ea quæ com
derata nobis sunt, ad maiora penetrare.

E P I C T E T V S.

*S*ingulas res quæ vel delectant, vel vsui seruiunt
diliguntur, memento considerare cuiusmodi s
exorsus a minutissimis. Si ollam agitas, te ollam ag
re: ea confraçta, non perturbaberis. Si filiolum
uxorculam diligis, te hominem diligere: eo enim n
tuo, non perturbaberis.

S I M P L I C I V S.

Postquam ea diuisit quæ in nostra potes
sunt, aut non sunt, quorum illa propria, hæc ali
putanda: & quo pacto tractanda sint, edocuit:
clinanda scilicet repugnantia naturæ, appeti
nem vero in hoc tempore cohibendam, ob eas
tasse causas quas dixi: nunc cum iis etiam qua
potestate nostra non sunt, sæpe vtendum sit, q
modo ea, quamuis aliena, sine tumultu & mole
tractanda sint, docet: trifariam partitus ea qua
no

a potestate non sita sunt. In ea quæ nudâ vo-
 tem præbent absque utilitate. talia enim sunt,
 oblectant animum. In res utiles & fructuosas:
 ea quæ ob necessitudinem & affectionem dili-
 ur, etsi neque utilia neque fructuosa sunt. Nam
 eria, voluptas, utilitas & naturæ necessaria ca-
 mortalibus difficultatibus affigunt animum.
 stantur autem alii aliis, nonnulli tragædiis & *1. Incunda.*
 edis: nonnulli pugilum certaminibus, aut lu-
 ircensibus, rebusve similibus: alii saltatoribus,
 igiatoribus, mimis, ridiculis: alii spectaculis
 ndis: hisque vel naturalibus, vt qui pauonum
 ircularum elegantiam, pratorumue viriditatē,
 emorum amœnitatem admirantur: vel artifi-
 s, vt qui picturis, statuis, ædificiis, aut aliarum
 m pulcritudine obstupescunt. Sunt & qui auri-
 lediti voluptatibus, pulcris vocibus & Musico-
 instrumentorum sonis capiuntur: & vero ma-
 n ii voluptatem capiunt, qui historiis & fabu-
 narrationibus (id quod a puero nobis insitum
 eliniri solent. Sunt & res utiles ac necessariae
 vnus generis. Quædam enim sunt animis
 a: vt magistri, boni sodales, libri eruditi, & si- *2. Utilia &*
 a Quædam corporibus: vt cibi, vestes, exerci- *necessaria.*
 ones. Alia sunt rerum externarum: vt principa-
 prædia, pecunia, & id genus alia. *3. Cara.* Cara vero
 ob naturalem coniunctionē, etsi nullum præ-
 at vsum: liberi, vxores, cognati, ciues. Horum
 ar omnium, inquit, recordare, & in promptu ha-
 o naturam qualis ea sit: nempe mortalis, ereptu
 is, non arbitrii nostri. Nam perpetua naturæ *Vis medita-*
 am recordatio, ereptionis eorum est meditatio: *tionis & cō-*
 e: vbi assueueris, te, cum illa inciderit, perturbari *suetudinis.*
 sinet: sicut & alia consueta, quantumuis gra-
 & corporibus & animis tolerabilia fiunt. Re-
 autem & hic & in iis quæ sequuntur monet, a
 ais, atque adeo minimis esse incipiendum, ne,
 rouerbio dicitur, figlipam a dolio auspicemur.
 n qui maiora initio suscipit, facile succumbit,

frustratur, fractis viribus fit imbecillior, despe
 Qui vero a minimis incipit, semel utiq; fit aliqu-
 to robustior, fidentior & melior quam ante fuit:
 iam & paria facile superet, & paulo maiora tut-
 aggrediatur. Nam qui eodem die quater edere con-
 suevit, si totū ieiunare diem statim conatus fue-
 & corpus mutatione subita turbabit, & ipse æri-
 nose molesteque viuet. Itaque talis progressio &
 riculosa, & inconstans esse consuevit. Sin a qua-
 nario ad ternarium descenderit, eique assueue-
 facile assuescet bis, & multo facilius, atq; etiam
 tius & constantius semel tantum edere consuevit.

Eadem est eorum quoque ratio quæ propter vili-
 diliguntur, si quis in paruis & parui moment-
 bus assueuerit naturam eorum in promptu hab-
 quamque facile possint eripi cogitare. Cuiusm-
 est olla, ob vsum cara, eam esse fragilem. Quid
 ro est olla vilis? Ita paulatim progrediendo, &
 res acquirendo, tandem etiam inter osculand-
 filium, non verbo tantum dicere, aut animo
 fingere, sed per omnem ætatem ita sentire pote-
 se hominem osculari, rem fragilem & caducam.

Si nostra cō-
 stanter tenu-
 erimus: alie-
 nis etiā im-
 perabimus.

vero sentiens, ita consuefactus: si is ereptus fue-
 non perturbabitur. Obseruabis autem, vt prud-
 & artificiosa sit tractatio rerum: vtque ijs, quor-
 potestas in nobis sita non est, per ea quæ penes
 sunt, quasi nostri arbitrii essent, sit vsum. Nam a-
 trii nostri non est, ne filius moriatur. Sed natu-
 eius in promptu habere, eoque cogitare, mori e-
 posse non minus quam viuere: non perturbari
 mortuo, & sic affectos esse, quasi mortuus non e-
 illud, ne is moriatur, quod in nobis situm non
 efficit, vt in nobis situm sit. Talis enim dicere
 test? Mihi vero filius non est mortuus: aut, quod
 verius est, vt mortuus sit, ego animo ita sum tranquillo
 quillo quasi mortuus non esset. Recte autem
 rum vtilium & cararum exempla posuit: tunc
 tum non digito demonstrans, eos qui omnino
 progredi cœpissent, plane aspernari oportere i-

*Sensum pra-
 ua consuetu-
 do corrigen-
 da.*

Olla.

Filius.

*Si nostra cō-
 stanter tenu-
 erimus: alie-
 nis etiā im-
 perabimus.*

*Voluptas
 contemnen-
 da.*

nonnullis folius delectationis causa studio

EPICTETVS.

Pus aliquod aggressurus: ipse tibi subiucito, cuiusmodi sit illud opus. Si lauatum abieris, ea tibi in balneo fiunt, proponito: alios perfundi, alios pelli, alios conuiciari, alios furari. Sic tutius rem edieris. si ipse tibi dixeris: Et statim lauabo, & intum meum natura congruens conseruabo. Idem in quouis negotio faciendum. Sic enim, si quid immento lauati tui fuerit: in promptu erit: Equi non hoc solum volui, sed & institutum meum natiua consentaneum tueri. Neque vero tuebor, si ea fiunt, agre tulero.

SIMPLICIUS.

Postquam docuit, quomodo in rebus extra nos
 tis, quibus studemus, vt sunt, iucundæ, vtilis &
 affecti esse debeamus: nunc quæ præparatio
 nostris actionibus adhibenda sit, præcipit, qua
 euentibus casus & fortuna sæpe dominantur.
 igitur harum quoque naturam præmeditan
 : & cogitandum, qualia vna incidere soleant,
 se illa tibi quoque euenire: vt si quid grauius
 iderit, animo non sit nouum. Cæterum si res ne
 ariaria non erit, eam ne suscipiet quidem. Nam Ca
 maior & hoc vnum e suis erratis fuisse dicebat,
 od aliquando nauigasset, cum iter terra confice
 otuisset. Vt autem nihil grauius accidat, si ta
 n ea negotii natura sit vt sequi possit & soleat:
 n suscipere id cum necesse non est, quam cum tu
 re via insistere liceret, periculosiorem ingredi,
 od & eam incolumes multi conficiant, pecca
 am erit. Si vero necessitas vrgeat omnino, vt aut
 insulam nauigandum sit, aut ex insula: vt patri
 amico ferendæ suppetiæ, vt pugnandum pro pa
 a: ipsum quidem opus reformidandum non est,
 l natura eius præmeditanda, & ea quæ consequi

Actionibus nostris Fortuna sæpe dominatur.

Nō necessariis occupatis omnibus super sedendum.

Necessaria fortiter agredienda, & euentus anceps a quo ferendus animo.

solent: vt præmeditatione ad illa assuefacti, cum uenerint, non perturbemur. Nam qui ita se para- & cum non acciderint illa, gaudebit, vt euitatis quæ meditatione ipsius iam quasi acciderant: cum acciderint aliquando, eo tranquillius & tutè ea suscipiet, quod exspectauit. At dices: primum retimidos & ignauos, qui aduersos rerum exiti subinde cogitarint. Deinde, molestam esse omnino fixam tristium euentuum cogitationem, quæ quidem diuturnitate temporis augeatur, si ne- tium prorogetur. Itaque Demosthenicum illud magis laudabis, qui suadet, semper omnes res hostas suscipiendas esse cum bona spe: & quemcumque Deus euentum dederit, magno animo ferendum. Sed heus tu, si Demosthenes eam spem bonam cit, quæ conatu bonarum rerum nititur, qualiscumque sit exitus, cum Epicteto plane consentit, quod methodum non adiicit, quæ magno animo ferenda sint quæcumque Deus dederit, etiamsi aspera rima fuerint. Epictetus autem ferendi rationem tradit, præmeditanda natura rei quæ & nos de- & nonnunquam molestius & difficultatibus im- cata sit. Quæ utroque modo tolerabilia fiunt: tum propter rei & dignitatē & utilitatem, cum qua non leuiter nonnunquam sunt coniunctæ: tum quia præmeditata sunt, neque præter spem acciderunt. Sed Demosthenes eam spem bonam appellat, qua & minus conseruetur, & periculum euitetur: vix, ac ne quidem fieri potest, vt is qui spem salutis atque securitatis perpetuo foueat, ingruentes calamitates non moderato & æquo animo ferat. Neque enim corpus: que animus subitas mutationes sine perturbatio- fert: cum & anni tempora (licet eorū mutatio paulatim fiat) morbos plerumque gignant. Neque vt timidos, ignauos, mæstos, ista difficultatum & periculorum præmeditatio efficiet. Nam si actio & bonam & utilem esse animo (hoc est homini) actio monstrarit, tametsi non absque periculo, vt bonum desiderium & fidentes & actuosos facit: sic periculum cogit-

*Sententia De
mosthenica
explicatio.*

*Improuisa
tela grauius
terrens.*

*Rei honestas
cū euentus
molestia cō-
paranda.*

cogit-

orationem id consolatur, quod rectæ rationi par-
 ent, quæ præceperit, expetendum illud opus et-
 cum periculo fuisse. Nam periculum & damnū
 ad corpus & res externas pertineant, non pro-
 mala sunt nostra, nostrarumue rerum, si modo
 nus. Vtilitas vero rei honestæ, vel cum periculo
 piendæ, cum sit animi, hoc est bonorum no-
 um: multis doloribus, damnis, exiliis & igno-
 is æquari, ac potius præponderare potest, &
 lentia boni consolari. Omnis enim homo
 im maius cum minore malo coniunctum am-
 itur, præsertim si bonum esse nostrum, malum
 alienum esse videatur. Cæterum non verbis
 um & labiis ista leui quodam impulsu animi,
 ere & ex animo dicenda sunt, vt discrimen il-
 n vita & moribus appareat. nam tum quo pa-
 dhuc tristis & anxius, difficultates honestis co-
 bus interdum obiici solitas expectabit? Nam
 ipsum ijs qui naturę congruenter viuunt, ma-
 o solatio est, quod non citra ærumnam, sed cum
 culis, vitæque discrimine id quod bonum est,
 olectuntur. Declarat hoc Menæceus, & alii qui
 ero patriæ salute Dijs Manibus deuouerunt. Et si
 tem Epictetus id quod vult, exemplo viliissimæ
 edocet: tamen simul orationem suam per ea quæ
 ltis & sæpe accidunt, clariorem facit, & memo-
 n atque assensum auditorum excitat: simul (id
 od ipse statim subiicit) tirones in minoribus
 mum exercendos esse monet, ob eas causas quas
 e diximus. Sed possunt hæc etiam ad maio-
 transferri, quæ cum maioribus sæpe periculis
 iuncta sunt, & in ijs rei natura nobis digne con-
 sideranda, vna cum euentibus eam non raro con-
 quentibus, vt quisque secum constituat, se ea
 doque, si inciderint, moderate laturum esse. Sic
 am naturæ suę statum tuebitur, si & bonæ actio-
 nis fructum capiet, & euentibus non perturbabitur.
 am si perturbatus fuerit, seque in malis esse puta-
 rit: aut initio non recte iudicauit suscipiendum

Menæceus.

*Nota & cer-
 ta exempla
 efficacia
 sunt.*

*Fructu bonæ
 conscientia
 latandum:
 euentu non
 delendum.*

id esse: aut, si tum recte, nunc effoeminatum in
dum & timide perturbatur, mutatque senten-
quæ vtraque contra naturam sunt

E P I C T E T V S.

Homines perturbantur non rebus, sed iis quæ
rebus habent opinionibus, verbi causa: Mors
est malum. Alioqui enim & Socrati ita visum
Sed opinio de morte est, quæ malum eam faciat.
igitur impedimur, aut distrahimur: non alios
mus, sed nosmetipsos, hoc est, nostras opiniones.

S I M P L I C I V S.

Haftenus exposuit, quo pacto fieri possit, ne
ficultatibus, quæ comitantur actiones, pertu-
mur. Cogitandum enim, fore ut eæ sequantur
statuendum, rem esse nihilo minus suscipiendæ
animo præmeditatione confirmato. Nunc a
rationem tradit, ab ipsarum rerum natura sum
quæ difficiles esse videntur, nosque perturbant
exemplo hic usus non paruo, sed morte, eorum
nos perturbant maximo. Nam eo quod proposi-
est, per eam demonstrato: multo magis in iis
minus atrocia videntur, demonstratum erit.
igitur, res quæ nobis videantur acerbæ accidere
oque nos turbent, ut in periculo constitutos, non
acerbas esse per sese, neque veras nostræ pertur-
onis causas. Sed opinionem de earum acerbis
conceptam esse, quæ nos perturbet: atque ostendit
mortem immaturam humana vi illatam, quæ
mnium atrocium rerum atrocissima videatur,
esse atrocem. Ostendit autem paucis ille quid
sed accurate & efficaciter, hac argumentatione.
natura terribilia sunt, omnibus terribilia videntur
ut natura calida, frigida, pulchra, & alia id genu-
mnibus talia videntur, iis præsertim quorum
tura integrior est, & prudentia maior. Mors
omnibus videtur terribilis, nam Socrati terri-

*Qui mortem
contemnit,
cetera om-
nia mino-
ris facit.*

*Naturalia
sunt uniuersa
salia.*

non est, qui cum eam effugere posset, sustinuit
 en: totumque illum diem apud amicos im-
 talitatem animorum declarauit, & qualis sit
 argatrix philosophorum vita edocuit. Conclusio
 que ex ijs quæ posita sunt perspicua est, mortem
 te natura non esse formidabilem. Itaque mors
 nos non perturbat: sed opinio de mortis atroci-
 , ea est quæ nos perturbet, neque mel amarum

sed icterici affectio id amarum videri facit, ob
 indantem in eo amarum humorem. Is humor
 urgandus est, vt naturales rerum qualitates per-
 amus. Ita hic etiam opiniones de rebus corri-
 æ sunt, adhibita regula nostrarum & alienarum
 im, quæque in potestate nostra sunt aut non
 t, qua bonum & malum nostrum iudicemus. *
 od si mors in nostra potestate sita non est: mala
 erit. Quæ si non animi, sed corporis malum

nostrum malum non erit. Plato autem, &
 tonis Socrates, eam etiam bonam esse, & melio-

a vita corporea pronuntiant: nec his quidem

nam, illis vero malam, sed in vniuersum bonam

inibus. Nam Socrates in Phædone dicit: Fortaf-

hoc tibi mirabile videtur, si hoc solum cætera-

m rerum sit simplex, neq; vnquam homini malū

cidat, vt reliqua omnia. Vnde etiam præstiterit

è mortuum quam viuere. In Legibus autem, Pla-

suis verbis idem affirmat, hoc modo: Coniun-

o corporis & animi non est præstantior separati-

ne, si id quod sentio, dicendum est. At Epictetus

ortem vt hominum opinione maxime formida-

lem, instituti sui probandi causa adhibuit. Sed

ia vnusquisque nostrum quamuis calamitatem

orte grauiorem ducit (etenim aliquando dolore

on modo vehementi vrgente, statim mortem

otamus: cum paupertate vrgemur, paupertatem

orte grauiorem ducimus) licet in his etiam ea-

em vt demonstratione, qua Epictetus de morte

us est. Nam vehementissimos cruciatus in mor-

s, etiam plebeij homines vltro admittunt, cum se,

*Socrates &
 Plato mortē
 vitæ præfe-
 runt.*

*Dolores pos-
 se ferri.*

*Catapotia.
 Sectiones.
 Vstiones.*

mercede etiam medicis numerata, secandos & v
 dos præbent. Etsi enim hoc vitæ causa faci
 mortemque maius malum iudicant: at ferri p
 dolores, si expedire videatur, hoc ipso declarant.
 Lacedæmoniorum adolescentes, terribilem il
 flagellationem vltro gloriolæ tantum causa si
 nebant, tolerantia pene ad necem vsque declar
 idque eos æquis animis & alacres fecisse constat
 loqui enim vltro in tale certamen non descen
 sent. Sic autem erga illos cruciatus affecti et
 non quin cruciarentur, etsi fortasse minus quam
 exercitati & delicati: sed quod persuasum habet
 cruciatus esse ornamenta potius & commoda
 liter eos tolerantibus & sine perturbatione, qu
 malum. Ne in paupertate quidem mali esse qu
 quam dixerit Epicætetus. Alioqui enim & Cra
 Thebano ita visum esset, qui bona sua reipubi
 concessit, cum dixisset:

Crates Cratetem priuat hac pecunia. act
 demum se in libertatem assertum putauit, cum
 uitias paupertate commutasset. Ad eo neutrum
 rum natura tam est graue atq; intolerabile, vt ne
 videtur: sed & contrariis suis aliquando vtilius
 ad nosmetipsos, hoc est, nostrum rationis com
 tem animum eorum vsum retulimus. Opus ig
 est, vt qui se a talibus perturbari nolit, rectas d
 habeat opiniones. Quod cum in nostra potest
 sit, illud etiam in nostra potestate erit, ne pertu
 mur, & magnum ad id nobis afferet adiumentu
 vt ijs etiam, quæ in nostra potestate non sunt,
 vtamur, quali in nostra potestate sita essent. I
 enim an ignominia afficiar, an pecunia spolier,
 vapulem, arbitrii mei non est: at recte de his sent
 non ea esse mala, sed sæpe vtilia, penes me est. T
 autem decretum satis est ad illud, vt huiusmodi
 accidere quidem videantur: aut si acciderint, no
 non iudicentur, sed interdum conducibilia. Qui
 enim, vt ego quidem existimo, pulcrius nobis, h
 est, animo existimet, in rebus asperis vacare pertu
 batio

*Laconica
 verbera.*

*Paupertatē
 non esse ma-
 lum.*

*Rerum ad-
 uersarū per-
 p̄ssio exor-
 nat animū.*

one, quam non incidere in res aduersas: eoque
 prius, quo res aduersæ grauiores asperioresque
 int. Vt enim corpora vehementissimis quibus-
 motionibus quæ quidem eas ferre queunt, ma-
 e exercentur, tam ad valetudinem quam ad vi-
 & celeritatem: ita & animi, vt vbi opus est, ali-
 quā facillime & tranquillissime feratur. Quod
 hisce rebus consequemur: vna, vt recte de
 entiamus, altera, vt præparati ad ea simus, cum
 tatione corporis asperiore, quæ ad omnia op-
 una est, quaque fit vt multi improbi homines
 oera, & ea quæ dolorifica censentur, contem-
 t: tum præmeditatione & expectatione, quæ
 ia in nobis sita sunt. Quod si neque mors, nec
 ismodi quicquam terribile est, constat, neque
 neque eos qui illa inferunt, perturbationis no-
 esse causam, sed nosmetipsos, nostrasque opini-
 s. Nunquam igitur causa perturbationis nostræ
 ri ascribenda est, siue is dolor sit, siue metus, siue
 d aliud eius generis: sed nobismetipsis, & no-
 opinionibus.

Persuasio.
Preparatio.

EPICTETVS.

*Lios accusare ob calamitatem suam, hominis
 est ineruditi: seipsum, eius qui erudiri cœpit.
 se, nec alium, eruditi.*

SIMPLICIVS.

Cohæret hoc cum superiore, sique coniunctio
 addita legeretur: Nam ineruditi munus est, a-
 accusare ob suam calamitatem: causa recte ex-
 eretur, cur alii nō accusandi essent ob ea propter
 e nos perturbamur, timemus, dolemus, aut in
 lis esse nos existimamus. Hoc enim ex inscitia
 nis vsuuenit. Deinde ineruditi affectioni recte
 estit eius habitū, qui erudiri incipit, & qui iam
 eruditus. Hic enim, vt naturæ congruenter vi-

uens, nec vnquam suis desiderijs frustrandus, ne ea quæ declinat incidens: neque in vlllo se male putat, neq; vllum accusat vt auctorem suæ caltatis. Sed is qui erudiri incipit, interdum frustra suis desiderijs, & in ea quæ vitat incidit: quia in agendo brutas etiam affectiones adhibet. Se uisione rerum, quæ in nostra potestate sitæ sunt non sunt, occupatus, nouit seipsum sibi auctore esse & frustrationis & calamitatis: non autem, si quando bonum aut malum suum in re alieni iuris collocarit. Cur autem dixerit alius qui erudiri cœpit, cum in se bonum & malum positum esse norit (nisi enim id sciret, seipsum non accusaret) peccat, vt seipsum accuset? At sit, quod cognitio bonorum & malorum antequam vt quæ rationis nostræ sit actio, sed non statim omnibus brutæ affectiones se accommodant, formant & subiiciunt rectæ rationi: præsertim cum ob socordiam & dissolutionem rationi continentem brutæ partis motionem corroborant perturbaciones quasi tyrannidem occuparint. affecta fuit ea quæ in Tragœdia dicit:

” *Sciam licet quod aggredi parem nefas,*

” *Tamen ira mentis omne consilium premit*

Quamobrem ad tempus boni consuleret est, si ratio partim cogendo, partim veluti in co carmine deliniendo, affectus in suam sententiam pertraxerit. Nam tum rationis etiam cogitatio euidentiore, & scientifica, & omnis dubitatio expers. Non mirum igitur, eos qui erudiri cœperunt peccare interdum, affectibus nondum plane contentis, & ratione nondum secundum scientiam: se ipsos autem accusare, & non alios, ob diuersionem illam rerum nostri & alieni iuris vtcunque commissam. Prorsus ineruditi autem sæpe & multo peccant, quod & ob affectionum commotione ob rationis ignorationem verum bonum & malum nondum diiudicarunt, neque se a bruta nuda vel nuda cogitatione remouerunt. Quam dico

*Non statim
exsequimur
ea, quæ vera
& recta esse
intelligim⁹.*

*Gens indo-
cta ruit per
vetitum ne-
fas.*

naturā? Quod nos ipsos naturamque nostram
 corpus opinamur, avari autem a diuitiis pen-
 te peccamus igitur cum ineruditi sumus, propte-
 quod bonum & malum nostrum in rebus exter-
 collocantes, quodnam verum bonum & malum
 ū sit, & vnde sit prorsus ignorantes: eos nobis
 rum auctores esse putam⁹, qui aut aliquid no-
 limunt nostra opinione bonum, & appeten-
 in rebus externis, aut in ea coniciunt, quæ a
 s declinantur. Neque vero externa ista, quæ vel
 nis vel in malis habentur, omnino talia sunt,
 interdum vtraq; rationem contrariam habent.
 propter ineruditi adolescentes, pædagogos, vt
 bus male tractentur, oderunt: eos vero a qui-
 d voluptates inuitantur, diligunt. Epictetus
 n paucis ille quidem, sed notas evidentes no-
 pposuit, quib. eruditi ab ineruditis & tironibus
 nantur. Nam eruditi ab omni errore & pec-
 remoti, ob rationis perfectionem, & brutæ par-
 am ea consensionem & obedientiam, nemi-
 vnquam accusant vt vllius sibi mali auctorem.
 te enim in vllum suum malum vel ipsi sese con-
 nt, vel ab alio coniciuntur, siquidem eruditi
 Quia si eruditi sunt, non in rebus externis ma-
 collocant. Ineruditi autem vtraque de causa
 at & peccant, eorum & ratione & bruta parte
 e affecta: atque alijs suum vitium imputant,
 i id in rebus externis inesse cernerent. Est au-
 & facile & iucundum, & indoctis omnino di-
 m, culpam eorum quæ ipsi deliquerint, in alios
 erre. Qui vero erudiri incipiunt, & principia
 is habent: etiamsi peccarint, & in malum ali-
 d inciderint, tamen vbi sit malum, & vnde na-
 ar, sciunt, & quæ sit ortus illius causa, ideoque
 n accusant. Neque quisquam opinor, his iudi-
 di velut instrumentis vtens, vnquam errabit in
 dicando statu eruditi, ineruditi & tironis. Nam
 proprie est eruditio, cum puer qui in nobis est, a
 agogo, qui & ipse in nobis est, castigatur. Puer

νέοι μισόπαι-
 νοι καὶ φιλο-
 κήλακες.

Eruditi.

Ineruditi.

Tirones.

*Puer & pa-
 dagogus in
 nobis.*

*Vtilitas.
Voluptas.*

autem in nobis est bruta illa pars, quæ cum vti
deat, in solum iucundum est intenta, vt pueri.
dagogus vero est ratio, quæ componit & mode
brutas in nobis appetitiones, easque ad vtili
dirigit. Itaque ineruditi, qui puerilem in mo
appetitum in vita inconsiderate sequuntur, r
peccant, quamuis ignari ob incuiã, nec seme
accusant. Qui vero erudiri incipiunt, hi pæ
gum alacrem & excitatum iam habent, & p
obedire incipientem. Quamobrem etiamsi pe
tamen quis peccati sit auctor sentiunt, cum
non alium accusant. Eruditi autem & pædag
habent sobrium, & puero iam imperantem, &
rum castigatum, & ad suam perfectionem iam
ductum: eo quod pædagogo paret, cum eo qu
sentit. Hæc enim pueri virtus est.

E P I C T E T V S.

OB nullam alienam præstantiam efferari
mo. Si equus semet iactans diceret, sur
cer: ferendum esset. Tu vero cum insolenter g
ris, te pulcrum equum habere: scito, equo te bono
bire. Quid igitur est tuum? usus visorum. Qu
pter cum in usu visorum ita moratus fueris, qu
modum natura postulat, tum effereris. tum eni
quo tuo bono lataberis.

S I M P L I C I I V S.

Docuit quemadmodum fieri possit, vt in
mitatibus aliunde ingruentibus tranquilli, sec
alacres simus. Nunc, quales nos in externis r
quæ expetendæ videantur, prætere debeamus
dit. Vocat autem eas aliena bona, ea ratione
primum instituit, cum diceret, ea quæ in nob
non essent, infirma, serua, impedita esse, & al
nosque vetat vllius externi boni specie efferri.
os autem, hoc est elatio, hic illi non leuitatem,
limes spiritus aut arrogantiam significat, vt in

*ἔλασις.
Elatio.*

sæpe partem ea voce uti solemus (alioquin
 suaderet ut nostris & veris bonis efferremur)
 ut mihi quidem videtur) ἐπιπροσῆμι hic ei signifi-
 cationem incrementi alicuius, & quasi gran-
 dis, ob alicuius boni accessionem. Non igitur,
 ait, alienis bonis augeri nos atque excellere pu-
 tum est. Nam vnumquodque bonum, eius bo-
 num est in quo est : & eius quod naturæ congruen-
 fit, non autem alterius. Quod igitur in equo
 bonum est : id ipsius equi est bonum, non nostrum.
 enim animosus, siue celer, siue tractabilis est,
 virtutē habet : quæ nostra virtus non est, eoq;
 bonum nostrum, neq; auget nos aut perficit. At
 aliquis, nonne rerum & instrumentorum vir-
 tudis possessores, & eos qui his utuntur, referri so-
 let illa quidem. Verum ascie virtus fabrum
 non facit, nisi ante fuerit. Quoniam ascie,
 aciei & figuræ alia virtus est, alia fabri, ratione
 ipsius ascie bonum est acies, & elegantia for-
 eaque ad ministerium facit, atq; ad opus quod
 am perficitur, hæc enim instrumenti virtus est.
 fabri autem perfectionem nihil confert. nam
 peculiare bonum in artis rationibus situm est,
 nisi opus externum peius confectum fuerit, siue
 materiam, siue ob instrumenta, siue ob aliquod
 impedimentum. Quod iam igitur, inquit,
 bonum est, quo sic affici debemus, quasi
 incremento & perfectione? Prius rectam opi-
 nem in primis, nunc vsum opinionum naturæ
 entaneum id esse dixit : & quod illic ἰσοδυναμίας
 ionem, hic φαντασίαν vsum appellauit. Viden-
 nim atque existimantur a nobis res tales, aut
 alias recte, alias perperam. Atque illud etiam
 naturæ congruenter uti fuerit, si res tales nobis
 videantur, quales ipsæ sunt : neque commisce-
 ur inter sese & immutentur, ut luxuriam bo-
 ni, temperantiam malum existimemus. Re
 time autem is visorum vsum naturæ consenta
 dicitur, cum appetuntur bona, & declinantur

*Alia instru-
 menti vir-
 tus est, arti-
 ficis alia.*

*Bonum ho-
 minis, verū
 iudicium de
 rebus.*

*Disordū vsus
 naturæ con-
 sentaneum.*

Aliudq; cupido, Mēs aliud suadet: video meliora, probaq; Deteriora sequor.

mala: non autem cum tantum intelligimus esse bonum, illud malum: sed cum & id quod visum est, appetimus, & malum declinamus. Neque enim agendi potestas nostra est, sed appetendi secundum naturam, & declinandi. Quid per usum visorum naturæ consentaneum, illud innuit, opera quoque nostra consentire tere cum rectis opinionibus & appetitionibus temperantiam bonum tantummodo iudicemus, sed & temperanter viuamus: & iis muneribus gamur, quæ naturæ, quæ rectis opinionibus appetitionibus congruant? Ne iustitiam bonam dem iudicemus, & utcumque expetamus, eo omne bonum expetendum videatur, interim iniurii simus: id quod incontinentibus ac cum voluptatis appetitus boni appetitionem cit. Nam ratio obscure illa quidem, sed tamen quid deceat, & aliquantisper pro eo pugnat, etis etiam appetitionibus & declinationibus licet obscuris: sed brutis affectibus eam vitibus & distrahentibus, & suis cupiditatibus uiat cogentibus. Huius ea conditio est, ut antiquæ in Tragœdia describitur:

Sciam licet quod aggredi parem nefas.

Tamen ira mentis omne consilium premi.

Non igitur recte tantum sentiendum, & tendendum & declinandum est, sed etiam officia sentanea rectis opinionibus præstanda. Atque sitis est visorum usus naturæ consentaneus, nostrum esse bonum iudicandum est, nihil a rerum externarum. Sicut enim fabri, quatenus ber, bonum est, artis rationibus congruens: quæ in rebus externis cernitur: ita philosophi in cogitationibus vertitur.

E P I C T E T V S.

Quemadmodum in nauigando in portum festo nauigio, si aqutum exieris, obiter for etiam cochleolam colliges aut bulbum: animo autem

in nauigio

Coniugium intento esse oportet, ac continenter solici-
 gubernator vocet: ac tum illa omnia relinquere,
 vinculus tanquam oves in nauem coniciaris:
 am in vita, si tibi vice cochleæ aut bulbi, detur
 ula & puer, nihil impediet. At si gubernator
 it, curres ad nauim, relictis illis omnibus, neq;
 es. Quod si senex es, caue vnquam a nauē rece-
 gius: ne quando vocatus deficias.

SIMPLICIVS.

breuiter & argute nos a specie bonorum exter-
 nauocauit, cum ostendisset omnia illa esse a.
 & nullum eorum nostrum esse bonum. Ne
 utem existimet, eum nos prorsus & nuptiis &
 eatione liberorum & omnibus possessionibus
 vsu rerum externarum prohibere: nunc or-
 tradit, quibusnam ex illis, & quomodo vti lice-
 præcipit enim ea nos omnia ad Dei rerum o-
 m gubernatoris curam referre oportere: & sic
 i modeste, vt ab illo pendeamus, ac primum
 saria necessariis, sine quibus viui non potest,
 aquatione significauit, cuiusmodi est victus,
 tus, domicilium, quæ & quatenus homini fru-
 ut satis. His igitur aliquid curæ secundo loco
 endum. Quæ vero necessaria non sunt, sed ad
 agendam opportuna, vt vxor, liberi, res fami-
 , & similia: quæ obiter inquit ac tertio loco
 ur a gubernatore vniuersi, cum per tempus de-
 , accipienda sunt, animo semper in id quod
 cipaliter appetendum est, intento. Delicias ve-
 iuitias, principatus, & id genus alias rerum alie-
 am occupationes, vt quæ cum vita rationi con-
 anea coniungi nequeant, ne obiter quidem ad-
 ti finit. Hæc enim ea sunt, quæ supra penitus
 relinquenda monuit. Coniugium autem, pro-
 tionem liberorū, & similia, iis qui modo erudiri
 erint, in aliud differendi tempus auctor fuit, vt
 trinæ initia confirmarentur. Iis vero qui iam
 quantum profecerunt, vt his absque noxa vti

*Mens addi-
 ta Deo.*

Necessaria.

Commoda.

*Superua-
 sua.*

queant: obiter his etiam frui concedit. Ac
 quidem exemplo peropportuno videtur esse.
 Nam mare ob profunditatem, fluctuationem
 bralque & varias mutationes, & quia suffocant
 qui id intrant, veteres etiam fabulatores genera
 nis symbolum esse dixerunt. Nauigium autem
 erit quod animos ad ortum perducit, siue id fat
 siue fors, siue quid aliud est dicendum. Nauis
 bernator Deus, qui & vniuersa, & animorum:
 tum ad ortum, sua prouidentia eo quo decet, &
 dignitate cuiusque, dirigit & gubernat. Nauis
 ductio, est animorum in suum locum, natione
 familiam perductio: qua fit, vt alii in aliis locis
 tionibus, familias, & e diuersis parentibus nat
 tur. Exitus ad aquandum, est rerum necessaria
 occupatio, sine quibus propagari vita non pe
 Quid est enim aqua iis qui orti sunt, ad victu
 potum magis necessarium? Obiter autem coc
 am aut bulbum tollere quid sit, ipse concinn
 phicauit: esse vxorem, & rem familiarem. Ac
 si a rectore vniuersitatis dentur, accipienda illa
 dem esse, sed non quasi aut præcipua, aut nostr
 na. Nam principale nostrum bonum est, conte
 & conuersio ad nauis gubernatorem. Imo in
 nec vt necessariis est elaborandum, sed vt reuer
 cessiones, & degendæ vitæ commoditates accip
 da sunt. Quod si gubernator ad nauem reuocet
 est, ad sese & veram patriam vnde venimus: Ci
 inquit, ad nauem, his omnibus, quæ ad generat
 pertinent relictis, vocantem sequens, & minim
 spiciens, ne ab ipsa natura solutus, tuo opte stud
 voluntate ibi hæreas. Nisi enim vltro atque al
 inquit, secutus fueris, istis rebus omnibus rel
 vinctus in nauem pecudum instar coniciaris:
 est, inuitus, & tum te ipsum, tum eos qui adsun
 plorans, vitam relinques, vt homines ament
 ouina præditi stoliditate solent. Eum autem
 obiter coniugio & procreationi liberum, rebu
 similibus operam daturus est: tempestiue id fa

*Mare.**Nauis.**Guberna-
tor.**Portus.**Aquatio.**Cochlea.
Bulbus.**Reuocatio
ad nauem.**Vincula.*

vt modo conuenienti rebus hisce fatiatus sine
 anora hinc recedat, & alacriter gubernatorem
 item sequatur. Si vero senex fueris, & prope *Seni mors*
 sine abfueris: nullo tali vinculo constringi *potius quã*
 totus in reditum & discessum ex hac vita in- *vita medi-*
 tus esto: ne cum tempus discedendi adfuerit, *tanda.*
 us sarcinis onustus deprehendaris, & a vincu-
 traharis, ac recens ductam vxorem & infantes
 os lamenteris. Atque adeo senem, discessum ex
 ita, quam diuturnam in ea mansionem, magis
 are & curare decet.

EPICTETVS.

*postules ea qua sũt, ita fieri vt tu vis: sed vt sũt,
 a velis ea fieri. Sic omnia secunda tibi accident.*

SIMPLICIVS.

quæ res externæ relinquendæ, quæ percipiendæ
 s sint, differuit: ac necessariis vtendum neces-
 sariis, cæteris vero obiter: sed harum nullam præ-
 expetendam, concesso ad hunc modum rerũ
 rnarum vsu. Nunc regulas tradit, quibus obser-
 s, rebus externis, citra noxã & perturbationem,
 te etiam cum delectatione queas perfrui. Vt
 em sine molestia viuamus, nec ea quæ fiunt im-
 oemus: aut rerum naturam se ad voluntatem
 ram accommodare, aut nos ea quæ rerum na-
 nobis decreuerit, omnia probare necesse est. A-
 enim fieri nequit, vt bene agi nobiscum arbi-
 nur. Neque vero aut fieri potest, aut semper no-
 expedit, vt rerum vniuersitas omnibus optatis
 tris respondeat. Multa enim nobis placent, quæ
 s etiam nobis sunt inutilia: siue quod eorum
 uram ignoramus, siue quod brutis affectibus
 erdum indulgemus. Nos igitur, si beati esse vo-
 nus, assuescere, vt iis quæ ab vniuersitate fiunt, *Multa sũt,*
 quiescamus necesse est. Verum hoc præceptum *qua viri bo-*
 nonnullis durum, atque adeo ne fieri quidem posse *ni esse non*
 lebitur, vt quisquam velit ea quæ fiunt, ita fieri vt *videatur,*
 ant. Quis enim sanæ mentis homo probet vel *approbare.*

*Communia
mala.*

*Hominum
scelera.*

*Dubitatiões
tollenda.*

*Non esse ve-
re mala,
quanos in-
malis habe-
amus.*

communia mala, quæ ab vniuerso oriuntur: vt
ræ motus, diluuiâ, incendia, pestem, famem, in-
tum omnis generis animantium & frugum? ve
quæ nefarie ab hominibus in homines perpet-
tur: vrbiũ excidia, captiuitates, cædes iniu-
latrocinia, direptiones, libidines, & tyrannican-
olentiam vsque ad impietatem adigentem, &
eruditione & philosophia repellentem, omnis
virtutis & amicitia & mutua fidei, & tam scier-
rum, quæ vix multis ætatibus inuentæ confirma-
que sunt, tantam euersionem vt earum sola non
memorentur, quam artium multarum, quæ di-
tus iuuandi nostri causa datæ sunt, vt medicina
fabrilis, vt architecturæ ac similibus eam depr-
tionem, vt earum vmbra tantum & simulacra
reliqua? Hæc igitur & id genus alia, quæ in nost-
ætatem redundarunt, non dico videre, eorum
particeps esse, eaque fieri, sed vel audire quis v-
nisi homo maleuolus & omnis honestatis ini-
cus? Huiusmodi dubitationes non hominum
goduntaxat, sed & eruditioribus obstrepentes,
soluendæ sunt, si & Epicteti orationi sua deb-
constare auctoritas, & rerum auctoris Dei repret-
sione carere gubernatio. Vbi enim utilitatem,
dem etiam pietatem collocamus: vt paulo
nos ipse docebit Epictetus. Aio igitur, si vere n-
ea sunt, quæ modo tragicis verbis dubitatrix p-
dicauit oratio, & talia mala, qualia nobis videntur
nec vir bonus is fuerit, qui delectetur malis: ne-
eum qui hæc gubernat, non esse causam malorum
obtineri potest: aut si malorum auctor credatur
eum honoremus, aut amemus, aut colamus, id
nequit, etiamsi infinitæ rationes in medium a-
rantur. Quoduis enim animal (vt ipse dicturus
noxias res earumque causas fugit & auersatur, v-
les vero earumque causas conseruat & admirat
Sin hæc non esse mala quæ fiunt, vt putamus,
bona potius, vt quæ ad magna bona conuoca-
eorumque causa fiant, demonstratum fuerit: &

omnino mali in fit iis quæ fiunt, id non in ipsis
 rebus, sed in appetitionibus & affectionibus
 ris: neque is malus erit, qui ea quæ fiunt, ita
 voluerit vt fiunt, neque gubernator harum re-
 videbitur malorum auctor. Ista igitur in qui-
 bus fiunt, quæ mala videntur, in ortus & interi-
 oribus constituta, partim corpora sunt, partim
 animæ brutæ, affixæ corporibus, nec fere quicquam
 abstractum ab iis habentes, cum sint tantum vita-
 rum, & secundum illa vnaque cum illis mo-
 uentur. Rationis vero participes per se mouentur,
 abstractæ a corporibus, & sui iuris voluntate appe-
 titione præditæ sunt, harum corpora motu proli-
 sè agitata, omnemque naturam extrinsecus
 potentia, præcipue quidem a cæli conuersionibus
 afficiuntur, intercidunt, variasque mutationum vi-
 subiungunt. Sin propiora & ipsam materiam spe-
 ctant, sese inuicem afficiuntur. Id enim est conse-
 quens, ea quæ nascuntur & pereunt, ab æternis
 constitui: & ab iis quæ per sese mouentur, ea quæ
 mouentur aliunde: & ab iis quæ continēt, ea quæ con-
 tinentur. Estque hic ordo, hoc ius vniuersi, vt hæc
 consequantur, cum in sese non habeant princi-
 pium motionis, aut delectus: nec appetitio in eorū
 potestate: neque discrimen dignitatis eorum
 a voluntate oriatur, sed e suis causis pendeat:
 nec vmbra corporum suo arbitratu hoc aut
 modo conuertuntur aut afficiuntur, sed causa-
 rum suarum statum sequuntur, * semper eadem
 dignitate. Ac ne ipsis quidem quæ mutan-
 tur corporibus, siue compositis siue simplicibus,
 aliam est illa mutatio: primum quod eorum na-
 tura est talis, nec fieri potest vt aliter se habeant.
 Similiter nec rationis capacibus animis malum esset
 ignorantia, & brutis appetitionibus vita consentana,
 nisi ita nati essent vt & verum cognoscerent, &
 appetitionibus imperarent, supraque illas
 eminent. Deinde quod composita rebus
 contrariis constant, & inter sese pugnantibus quæ

*Terra locus
 ortus & in-
 teritus.*

*Corpora.
 Anima bru-
 ta.*

*Animi ho-
 minum.*

*Corpora a
 cælo & ele-
 mentis affi-
 ciuntur.*

*Corporum
 mutatio &
 dissolutio
 nil habet
 mali.*

in alienis collocatæ locis per morbos sibi mut
 sunt infestæ atque iniuriæ: alias igitur ea qua
 ipsis corrumpuntur externentia, confirmantur:
 as ad interitum tendentia, ipsa quidem a labor
 ærumna & redundantia contrariorum, quæ eis
 est, liberantur, & singula quæ in eis insunt sim
 cia, suis totis restituntur, vt quasi repubescant
 ab innata eis ex contrariis imbecillitate recreent
 Eorum enim quodlibet agens aliquid in contr
 um, vtiq; vicissim aliquid etiam ab eo patitur. C
 vero simplicia, contrariarum mutatione qual
 tum in se mutuo conuertuntur: id fiunt den
 quod ante fuerunt. Nam aqua in aerem muta
 vnde prius facta erat: & aer in ignem, vnde fu
 ortus. Neque in his scilicet quicquam est mali.
 iam si inde vel diluua, vel conflagrationes, vel:
 vehementiores mutationes efficiantur, ob elem
 torum vniuersi æquationem: siue etiam pestilen
 aut terræmotus composita corpora diremer
 Quod si hæc etiam conducunt ob infinitam
 quod ortum habet reuolutionem, eo quod vi
 interitus ortus est alterius: qui fieri potest, vt pa
 interitus sit malum, si toti conducit? Nam in fir
 lis etiam cernitur animantibus ipsa natura cõ
 nere partem propter totum, cum fluxiones a p:
 bus commuibus corde, ventre, hepate & cere
 in extremos pedes relegat, & manus, & ad ca
 per tubera, lichenes, & eius generis alia depelli
 abscessus perniciosos in membris facit ob inc
 mitatem totius. Atque eti. m ars medica natur
 hoc imitatrix, apostemata putrefacit, secat, vri
 intendit atque amputat partes totius ergo coi
 uandi. Neque quisquam tamen est, qui male
 fieri arguat. Itaque si per se sola essent corpora
 eorum quæ his accidunt quicquam ad hum:
 animos pertineret: nihil profecto in eorum m
 tionibus inesse mali crederetur. Sed quia etiam
 mæ corporibus insunt: omnis ex eo querela n
 tur. Quarum tamen brutæ cum corporibus co

*ἐκ πυρώσεως
 καὶ κλυσ-
 μῶν, ἐπιδη-
 μικῶν, σφοδρῶν.*

*Partem suo
 toti seruire
 est equum.*

*Bruta ani-
 ma naturã
 corporis se-
 quuntur.*

,eisq; vitam impertiunt, atq; in illis & cum illis
 n & naturam & vim & efficaciam habēt. Ratio-
 vero participes, & natura seiunctæ, ac plane sepa-
 les a corporibus, tum per se mouentur, tum
 am voluntatem habent, & appetitiones atque
 tus suo arbitrato moderantur, vt supra osten-
 est. Brutis autem contra, (siquidem ne vesti-
 n quidem proprii sui motus, nec internam ap-
 tionem, aut qualemcunque motionem habent,
 olane corporum vita sunt) perspicuum est, suam
 que naturam vna cum corporibus fato attri-
 im, & dignitatem pro earum ratione & cum
 assignatam, quæ vna cum eorum motionibus
 iatur, habere, vt antea de vmbra est dictum.
 od si stirpium vitæ magis conuenit, quæ eo ra-
 s deorsum egerunt, ac sensu carent & motu,
 appetitione & concitatione animi coniuncto,
 res brutis etiam contigerunt: pecudum ani-
 , inter animas stirpium corporibus inhærenti-
 & eas quæ secundum naturam absolutæ ac per-
 mobiles sunt mediæ, aliquod vestigium habent
 etitionis & concitationis, intrinsecus in ipsis
 tatæ, quæ alias pro natura sui generis mouea-
 , vt cum leo moderatam in suo genere habet
 n, alias efferuescat aut deficiat. Itaque dignita-
 quoque imparem, & vitam dissimilimam ha-
 t a fato attributam: quã sic obtinent, vt aliunde
 ueatur. Debent enim ea quæ inter aliqua inter-
 a sunt, cum vtrisque extremis quandam habere
 nitatem. Cæterū particeps rationis animus per-
 nobilis, & appetitionis atq; affectionis suæ plane
 ninus, ea etiam est dignitate quam a libera vo-
 tate consequitur: corpore autem vtitur, & affe-
 s habet, qui ad ipsum referantur. Is, cum natu-
 congruenter viuens, pro instrumento vtitur
 pore, seiunctus ab eo, & supra id eminens: tum
 xæ corporis impediunt animi actiones quæ per
 pus fiunt, nullis tamen ipsum animum affici-
 t malis. Nam dolorem in pede manere, diuinus

*Anima bruta-
 torum inter
 stirpium &
 hominum
 animas in-
 teriecta.*

*Humani a-
 nimi digni-
 tas a libertate
 voluntatis
 pendet.*

*Seruitium
 corporis.*

*Sodalitium
corporis.*

*Morbi & ca-
lamitates
alia, sunt &
poena & me-
dicina ani-
morum.*

*Clauus for-
tissimus vo-
luptas.*

*Initio conse-
cuturi dolo-
ris metu re-
trahimur a
voluptate.*

Socrates assererat. Si vero maiore quam par est
cessitudine cum corpore contracta, id non iam
instrumētum, sed vt sui partem, ac potius vt sem-
ipsum amplexatus: tum cum eo & per id affec-
tus agitated & obbrutescens, & iracundiæ atq; co-
peditatis appetitiones, suas esse ratus, illisque inf-
uens, rationesque subiiciens quibus illa deside-
expleantur: & prorsus corrumpitur, & morbis a-
mi laborat, egetque medicina qua illis liberet.
Solent autem contraria curari contrariis. Del-
igitur animus appetitu voluptatis & suauitatis, a
amore corporum, opum, honorum, potentia, fir-
liumque rerum vitiatus, earundem rerum frust-
tione & puniri & sanari, in primis vero corpe
doloribus, quod est animo propinquius, cuiusc-
cruciatus magis sentiuntur. Cum enim animu
Deum & seipsum deseruerit, seque totum corpor-
rebus externis dediderit, eaq; seipsum esse puta-
& suum bonum in illis quæsierit, eaque ratione
prauatus ægrotarit: quoniam alio modo ista as-
naretur & ad seipsum & Deum conuerteretur, &
his bonum suum quæreret, nisi præter noxam
etiam molesta experiretur. Nam quia propter
luptatem ad ea vergit, spe in eis & cum eis illa-
tiundi: dum illa voluptate fruitur, affixus illis
liquefcit. Nullus enim clauus est, qui ita fort-
affigat & agglutinet animos, vt voluptas, & ill-
bræ voluptatis Bonus igitur ille medicus, ea qui
inhiat animus cum molestijs offerendo, eadem
auerfetur facit: quemadmodum nutrices infan-
ablactaturæ, aliqua re amara papillas inungit.
Animi ergo initio duobus propositis malis, do-
corporis, mortem & discessum a corpore ante-
nuet: nunquam id facturi vigente & florente
poris, vnaq; consuescunt odisse & auersari volu-
tem, quæ hic percipitur maioris doloris formic-
inde excitandi: sicut & pueri primum a rebus no-
metu retrahuntur. atque aliquis noxio quop-
cibo aut potionem impense gaudens, sæpe dolori

re affectus, magnæ molestiæ fuga & metu iis ab-
 et. Etenim quis rebus iucundis sine molestia
 fruens, quamuis noxiis, ex animo ab iis abhor-
 ret? Atque ista voluptatum timore doloris maio-
 ræ abstinentia, permutatio quædam potius est affe-
 ctus, quam liberatio. Nam suauitate quæ inest in
 iucunditate a molestiis, fructum suauitatis permuta-
 tur, & affectus alium sibi affectum adiungit. Expe-
 ctamus autem hoc initio nobis, ob pueriles & stultos
 affectus nostros, ut ea suspecta habeamus & inuisa,
 rebus vehementer afficimur: posteaque naturam
 ipsam considerantes, ea præterquam quod noxia
 sunt, multo etiam plus habere molesti quam iucun-
 da, & in nos ipsos descendentes, & bonum in nobis
 esse deprehendentes: non autem in corpore,
 sed in rebus externis, atque similitudinem nostri quan-
 tum cum Deo sentientes, eamque honorantes: iam
 non metu, sed scientia & virtute vitam naturæ con-
 sentaneam amplectamur. Nam & pueri quæ prius
 timebant & prosequabantur metu, post aucta
 sententia ultro faciunt. Et hunc scopum proposi-
 tum habet curator noster Deus & rationis particeps
 mus neque adhærescat corpori & rebus exter-
 nis, neque his metu, sed iudicio absteat: tanquam
 in bono & malo nostro in appetitione & declinatione
 sit. & ad hunc finem prouidentia medicina con-
 dit, ut reducat animum ad amplectendam vi-
 tam naturæ consentaneam: quemadmodum etiam
 in medicina quisque medicus sectionibus & vitioni-
 bus naturalem habitum corporibus restituit, ut na-
 turalibus actionibus fungantur: estque improbita-
 tum medicina pœna: & cum usum habent mala, ut
 vitentur quæ nobis eueniunt. Ut autem medicis
 in vitionibus, vitiones & sectiones & molesta reme-
 dia adhibentibus: sic homines vacordes & puerili
 sententia, hæc moleste ferunt. Et qui huiusmodi
 rebus & seipsum & alios obseruarit, atque affecti-
 uis animorum animaduertit: is facile nimirum
 intelliget, molesta ista velut ansam præbere animo

*Tandem ul-
 tro & per
 sese, meliora
 amplecti-
 mur.*

*Qua nocet,
 docent.*

corporis & rerum externarum, aut (vt Epicteti
 stri more loquamur) eorum quæ in nostra potest
 sita non sunt, contemtionem. Vt autem co
 rum medicina duplex est, & eius vna pars æg
 corpora curat & per contraria corrigit: altera vi
 ratione & exercitationibus sanitatem tuetur,
 firmat, auget: quædamque exercitationes sunt
 de laboriosæ, nec nisi viris fortibus & constant
 tolerabiles: Sic & animorum auxiliator, non æ
 tantes tantum vitæ difficultatib. curat, sed & se
 exercet, ac saniores & fortiores facit, eorumque
 tutem ad imitationem aliorum illustriorem rec
 Nam etiam sanos hominum animos, vt & vale
 corpora, indigere exercitationibus. in promptu
 Motio enim confirmat, ignauia vero labefacit
 inquit Hippocrates. Cur? Quia ea quæ suam pe
 ctionem semper obtinent, & naturæ suæ conu
 entes actiones: easdem paratas semper atque
 promptu habent. Quæ vero nihil agunt, exercita
 ne egent ad imitationem perpetuæ motionis
 per ignauiam actionis oblita & velut emortua,
 tempus necessitasque postularit, suo muneri de
 Quod enim alias actuosum, alias otiosum est, id
 ob imbecillitatem, actione confirmandum est.

*Deus & sa
 nat agrotos,
 & sanos ex
 exercet.*

*Exercitatio
 cum genere
 certaminis
 cognitione
 habet.*

mnis autem exercitatio iisdem rebus perficitur
 quas principalis actio ad quam exercemur. In
 excitatio ad luctam, iugi luctatione fit: ad cast
 crebro dimicando & verberibus assuescendo.
 etiam ad bellum exercebere si collusor hostem i
 tetur: quoque ii qui vna tirocinium faciunt
 iores robustioresque fuerint, eo magis exercit
 metam suam attinget. Itaque si quis ad id eti
 exerceatur, vt voluptatem contemnat: eum re
 iucundis tractandis ad earum contemtum ass
 scere necesse erit. Si ad ferendum molestiam, o
 est vt molestiarum sit particeps. Si ad timorem
 in res timendas coniciatur. Si ad cruciatus, vt
 bilium Lacedæmone adolescentum flagellatio
 certamen æmuletur, & omnes eas exercitatio

dol.

oris plenas, quæ ad id certamen referuntur: aut
 iustum qui nostra ætate, in viuum carbonem
 ori impositum sufflando periculum faciebat,
 diu ardorem illum tolerare posset. Nam
 citationes a principalibus actionibus ipso gene-
 non differunt, sed paulo maiore facilitate & de-
 ndi, cum nobis visum fuerit facultate. Quo-
 n igitur qui humanos animos nascendi causa
 mittit Deus, vires etiam eis addidit, quibus in-
 sti absque noxa vti rebus terrenis tam allicien-
 s quam terrentibus, easque superare possent:
 vires exercens idem Deus, ne per ignauiam la-
 es & remissiores fierent, neue vsum earum tem-
 postulante cessarent, certamina multa pro-
 it animis. Neque Hercules aut Theseus aut
 genes aut Socrates in tales viros euasissent, nec
 anæ virtutis magnitudo quo vsque progredi
 et eluxisset, nisi & illos cum bestiis immanio-
 s & sceleratis hominibus commisisset, & hos
 ma victus tenuitate ad vitam naturæ consen-
 eam compulisset. Illud quoque attentis non est
 urum, eos qui res aduersas generose pertule-
 , fortiores euadere in posterum. Si enim rerum
 xime formidabilium horrorem assuefactio lu-
 n & iocum facit, vt in eiusmodi certamen non-
 li ob exiguam stipem vltro descendant: quo pa-
 fieri potest, quin rerum leuiorum exercitatio
 ciat, vt ea contemnantur, quæ inexercitatis per-
 lesta videantur? Quæ igitur difficultates & æ-
 anæ habentur, hæ quia siue vt curationes ægro-
 cium, siue vt valentium exercitationes animis
 ibentur, malæ eis esse non possunt. Alioqui
 em modo & medicamenta & gymnasia corpo-
 is grauia, mala diceremus. Cum autem pro di-
 tate tum naturæ tum voluntatis fiant: mala nõ
 at. Quod enim pro dignitate fit, iustum est:
 id iustum, bonum. Ac ne corporibus quidem su-
 natura sensus expertibus, malum est secari aut
 Nam composito, in sua simplicia resolutio non

Salustii pri-
na.

Periculis &
arumnis gli-
scunt animi

Natura &
voluntatis
dignitas.

*Compositi
resolutio nō
est malum.*

*Medicina
Dei saluta-
ris & clemē-
tissima.*

*Medicina
qua faciunt
dolorem, ut
bona haud
sint, tamen
ad parandū
bonum sunt
necessaria.*

Epilogus.

est malum. Quod si corporum medicinam exer-
tem, vrentem, intendentem, membra refecant
& plane sæuos carnifices imitantem, malum
dicimus, sed bonum: si medicis cum gratiam ha-
mus, tum mercedem numeramus: cur in med-
Dei non acquiescimus? Neque enim iracunde
vindictæ cupiditate, nec præter meritum, nequ-
cendi causa quicquam horum facit Deus: sed i-
medici & curatoris & parentis, & ad maximam
litem nostram, & (quo vno verbo rem comp-
totam licet) pro sua diuina bonitate. Multifo-
autem est Dei medicina, vt qui alios morbis, in
ignominia: alios pestilentia, fame, terræ motu
undatione, naufragio, bello: alios pœnis hun-
tus inflictis, medicetur. Neque vero mala hæc
sed bona: siquidem medicari bonum est. Si
autem est qui hæc dicenda esse bona haud cer-
quod non præcipue sint expetenda: qualia ea
proprie bona sunt, esse oportet: non statim ea
vocet, sed ad verum bonum acquirendum ne-
ria, quam ad rem ea necessario requirimus, &
pter illa amplectimur. Nam & sectiones & vlt-
medicas, & id genus alia nemo præcipue spe-
sed desiderio sanitatis illa admittimus, quam
consequi necesse habemus. Ac recte illa nece-
vocarunt sapientes: quæ omnia necesse est ad-
ri, si bono potiri studeamus: quæ quidem &
bona sunt, siquidem ad bonum conducunt, partim
ad valetudinem corporis, partim ad animi sa-
tem, inferiora tamen principalibus bonis: cum
bus ea vulgo conferentes, mala existimant,
vtique sentientes: siquidem per hæc consec-
quæ bona sunt, est necesse. Si igitur propositæ
bitationes profligatæ sunt, & ea quæ fiunt or-
pro dignitate partim naturæ, partim volun-
fiunt, & quidem utilitatis causa fiunt a Deo: c-
procul quiuis cordatus homo & volet ea fieri
fiunt (nisi inuideat iis quibus ius suum tribu-
aut medicina adhibetur) & talem medicinam
ve

trahitur, sincereque diliget, & bene mereri sta-
 te Ac eas quæ obiiciuntur hominibus difficultra-
 uasdam esse medicinas: & eam medicationem
 m qui hac egent, & corporibus & animis pro-
 , quiuis, vt opinor, concesserit. Ipsam vero seu
 i seu corporis ægrotationem, & medicationis
 molestæ & dolorificæ necessitatem: quis bo-
 , & non malum: atque eius auctorem, mali
 rem non existimet? An vero iterandum ea-
 ista mihi? corporis morbum nec ipsi corpori
 nalum, cum & tali natura sit præditum, & ad
 positi spectet dissolutionem, & restitutionem
 licium suis totis, eorumque discessum & libe-
 nem ab habitatione alieno in loco & pugna
 riariorum: nec animo, siquidem eum medicati-
 a illius esse demonstratum est*, & multifari-
 uidenter apparet. Quod si morbus vni corpo-
 t noxius, eiusque interitus: sed animo vtentis
 , & compagi vniuersi, & quæ in eo sunt ele-
 torum & irrequietæ generationis circulo per
 n infinitum progredienti, eo quod vnus inte-
 ortus est alterius, expedire constaret: optimus
 dministrator eius quod corrumpi solet natu-
 & partis deteriorisque interitum, ob præstan-
 & totum & perpetuam generationis seriem
 emserit. At morbidi animi ortus, neque ipsi
 est neque vniuersitati quicquam confert. Eius
 r auctor, mali alicuius est auctor: & qui eum
 auari & ægrotare vult, malus fuerit? Sic ea-
 manere dubitatio videbitur. Quæ ergo mor-
 malitiæ causa sit animo, ex iis quæ prius de
 s nostri & alieni iuris dicta sunt, recordemur:
 ai bonum in eo situm esse, vt secundum natu-
 appetat & declinet, malum in eo quod sit con-
 aturam. Appetitionem autem & declinatio-
 in nobis sitas esse, demonstratum arbitror.
 re ipsi nobis & virtutis causa & vitii sumus.
 e fit, vt & boni laudentur, vt qui bonum ipsum
 te vi sint consecuti, vnde virtus ipsa nomen ha-

*Repetitio lo-
 ci de natura
 corporũ. &
 animorum
 culpa.*

*In Seruias.
 Deterius
 ob salutem
 præstantio-
 ris negligen-
 dum.*

*Animus
 suapte culpa
 vitiosus.*

Animi vitia & virtutem illustrent, & a caelicolis distinguunt, & ad bonum aliquod referuntur.

bere videtur: & reprehenduntur improbi, & non tales esse possent, & ex seordia improbi erint. Nam si hæc extrinsecus infererentur: vol bona aut mala esse desineret, in eiusque locus & necessitas succederet. Deus igitur ne hi dem vllius auctor mali reperietur. Quid vero ipsius morbus animi, quod vitium dicitur, on malum est, sed & ipsum habet aliquid ad hu virtutis constitutionem necessarium? Vt eni nitas horum corporum, sanitas non esset, nisi ra eorum magis etiam ferret vt ægrotarent, se habitudo quædam perennis, nec morbis op retur, cuiusmodi caelicolarum est: sic etiam h norum virtutes animorum, modestia, iustitia dentia, & omnis ille reliquus earum coetus n stare, nisi animorum ea natura esset, vt dep possent. Alioqui virtutibus præditi essent a cis, ac potius diuinis, non humanis: quæ qu tales sunt, vt etiam ad vitium detorqueantur igitur bonæ sunt humanæ virtutes, & valetud spera corporis, nec prima tantum & inaspekt bona promanare a fonte boni oportebat, sed & dia & vltima: eorum quoque bonorum quæ d uarētur, deprauationem existere necesse erat. enim essentiam principalē habent, sed iis quæ accessionis vice adiuncta fuerunt. Conside hoc loco est diuinæ bonitatis excellentia, q corporis interitum, quod vmbrae instar, vt dix cum causarum motu necessario circummagitur num effecerit: tum ipsis ægris caducisque cor bus, ratione coniunctionis cum integris elem & renouationis: tum animis, quorum instrum sunt corpora, qui per eum sanentur: tum quoc uerso illi genito, ad infinitam, vt dictum est, c butionem seruiant: & seipsum ab animi vitio, solum vtcunque vitium videretur, liberarit. mum quod id vt ad bonum necessarium, & ne malum concessione quadam rebus adiunctum Deinde quod hoc ipsum voluntatem animi s

ino iusserit, nec vnquam in rerum naturam trare, nisi ille vellet. Quamobrem non volunt, vt quæ mala non sint, tam a Deo quam a legi- gnoscentur, & malum quodammodo non in- imo voluntarium. Neque enim animus vn- a malum tanquam malum amplectitur, sed vt quædam, alias pecuniam, alias voluptatem oris, aut potentiam aut honorem appetit: no- vero his adiunctam aut plane non videt, aut git, cupiditate adamataram rerum subactus. ideduncque ciectum est e rerum natura perfe- alum. Ac facilius concedi possit, esse id quod modo sit, quam perfectum & arbitrarium ali- humani animi malum existisse. Si quis vero n mali auctorem existimet, vt animi condito- uius animi frustratio & lapsus malum sit: si- em per se mobilis & libera natura animorum m est, mali dicere auctorem necesse est huius itorem. Sin bonum est, & multo iis quæ in do sunt bonū maius & honorabilius: qui ma- tor esse queat is, bonum qui condiderit? Cum r id quod naturæ congruit, & optabile & expe- am sit: quis mortalium (qui quidem humanā tem intellexerit) stirps aut quodlibet brutum al quam homo esse malit? Quamuis enim & s & brutas animantes bona esse dicamus, certo n boni ordine, & inferiora bonis cæteris con- & ad certos vsus a Deo sunt destinata. Iam si etiam in nobis situm est, vt vel boni vel mali s, eiusq; rei potestas nostra est, neque quicquam uod nostram vel voluntatē vel declinationem ex parte vel cogere vel prohibere possit: hæc ra & vis libertatis (meo quidem iudicio) præ- est, & magna, & principalis, atque illius or bonus & potens. Sin ipse animus per sese ab- it, cum ne aberraret penes ipsum esset: quis æ- s aberrationis illius auctor dicatur, quam ipse us, qui principium & causa est tam boni quam ionis a bono, quique a se ipso principium ha-

*τὸ ἀκρίσιον,
συζητῶν.*

*Decipimur
specie boni.*

*Libertas vo-
luntatis ex-
cellens Deo
donum.*

*Homo quæ
quiduis ali-
ud esse ma-
lis.*

beat auersionis? Nam ea causa quæ initio eum
 cit, non simpliciter talem fecit qui auerteretur
 eum qui, si ipsi vellet, minime auerti posset. Si
 voluntas est ipsius animi motus internus, ipse
 causa erit auersionis. Ac observa Dei solertiã. In
 cum in medio eorum quæ semper sursum semper
 deorsum sunt, quædam existere media, quæ
 supernis, alias infernis assimilarentur, & extr
 cum vniuersi perfectione deuincirent, nutus
 & propensio ad inferiora suborta vim habet eam
 auertia recto queat: tantam mediis hisce vim
 pertiit, vt quoad ipsa vellent, inconcussa maner
 & ipse vndecunq; nullius auctor mali conuinc
 tur. Atq; hæc proxi⁹ tractata, non ad ea solum
 tinent, quæ nũc ab Epicteto dicuntur: sed ad ea qu
 declaranda, quæ de mali ortu & causa paulo
 idem docebit. Nam in præsentia quidem hoc
 satis est, cum dicit Epictetus. Velis ea quæ fiunt
 fieri vt fiunt: eum non loqui de animi improbi
 (neque enim ille dixerit, bene agi cum illis, qu
 sua & aliorum improbitate delectentur) sed de
 quæ corpori & rebus externis accidant, quibus
 mo eruditus cuiuscunq; fuerint modi recte vti
 sit, & quo duriora fuerint, eo fructum ex his ca
 vberiore. Nam illa sunt ea quæ fiunt, quæ
 dum ineruditi sumus, nostris appetitionibus &
 clinationibus congruere volumus: non autem
 appetitiones & declinationes, in quibus bonum
 malum nostrum est situm. Hæ enim penes
 sunt, nostrique arbitrii. Quæ autem nostri iuris
 sunt, ea suadet ne studeamus fieri vt volumus, qu
 id nec penes nos sit, nec perpetuo nobis exped
 qui sæpe ea quibus delectamur, quamuis perni
 fa, fieri cupiamus: asperiora vero licet medic
 loco adhibeantur, recusemus.

E P I C T E T V S.

Morbus est corporis impedimentum: instituti
 item, nisi ipse velis. Claudicatio pedis est im
 dimentu

mentum, instituti non item. Quod si singulis in rebus
 uincidunt, consideraris: inuenies eas alterius cu-
 am rei, non tui, esse impedimentum.

SIMPLICIUS.

Qui res secundas sibi esse velit, non id operam
 oportere dixit, ut ea quæ fiunt, ita fiant ut ipse
 sed ut ita fiant ut fiunt. Quibus uerbis simul
 quod nunc propositum est, indicat, externarum
 in difficultates ferendas esse, modice: simul, ut
 or, quiddam quod obiici possit, dissoluit. Ac
 ratio huiusmodi fere mihi esse uidetur. Siqui-
 nostri iuris essent externæ difficultates: vel sic,
 nobis expedient, æquis animis, licet acerbio
 uerint perferendæ. Si uero nostri iuris non sunt,
 arum quælibet alterius cuiusdam: quid mole-
 erimus aliena? Morbus corporis est impedi-
 tum. Et recte in impedimentum dixit, non ma-
 . Neque enim corpori malum est morbus aut
 ritus, ut prius est demonstratum: sed impedi-
 tum actionum illius est claudicatio, qua ipse
 ditus fuit Epicætetus. Quare uerba eius non ex
 sed ex animo deprimuntur. Claudicatio igitur
 is est impedimentum: paupertas impensæ, non
 antatis nisi ipsa velit. Quod si corpus essemus,
 pes, aut pecunia, nostrum ista essent impedi-
 tum. Quia uero nihil horum sumus, sed ani-
 ris rationis particeps, corpore pro instrumento
 us & rebus externis ad ministerium: & quia bo-
 n & malum in uoluntate situm, ab istis non im-
 ditur: ne nos quidem impediri constat, neque no-
 tum esse impedimentum quicquid extrinsecus
 iderit, sed singula alterius alicuius, quorum nos
 nil sumus: eoque ob illa non succensendum, quasi
 tra essent. Ita enim fit, ut uoluntas ob res alienas
 se laboret malo, ægritudine. Et sic id quod propo-
 situm est, demonstratum esse arbitror. Soluit enim
 quod ab utili obiici queat, ut Rhetores dicunt.
 Merit enim aliquis ægrotare aut egere, non esse

*Corporis &
 fortunarum
 incommoda
 non pertinere
 ad animū,
 nec eius esse
 mala.*

*Et agrotum
 & pauperē
 officio posse
 fungi.*

utile. Quis enim ægrotans muneribus naturæ fugi potest? Quis in extrema inopia quærendo vicin vigilare non cogitur? Hoc igitur argumentum soluit, quod morbus, paupertas & id genus incommoda, non sint impedimenta voluntatis, a qua tum natura hominis, tum bonum & malum pendet. Quis enim verat ægrotantem naturæ suæ ample consentanea, declinare contraria? Extrema vero inopia, quomodo impellet suscipere aliquid bono ro indignum? An non & Diogenes & Crates & Zenonum germane philosophati sunt, vitamque naturæ humanæ consentaneam & tenuitatis diuitiis oculatis quidem hominibus tum vel maxime monstrarunt, copiis & opibus cum extrema inopia commutatis? Quis vero talem virum æquo animo non alit? Quis non accipere se potius quam dimittere beneficium existimet? Atque adeo, quid aliam emplam requirimus, cum is ipse qui hoc dicit Epictetus, & seruus fuerit, & infirmo corpore, & ab ineunte ætate claudus, & extremæ paupertatis ita studiosus, ut eius domuncula Romæ nullis unquam clientibus eguerit? ut in qua nihil esset præter lectulum & culcitram in quibus dormiret. Et is est qui diuinationem pedis esse impedimento, non voluntati: nisi ipsa voluerit, oratione e vita sua prompta, nec in eo laborat, ut illa proferat quæ vulgo laudantur, id quod plerique facimus. Quare huiusmodi viri sermones felicium animorum specimen germanum exhibent.

*Diogenes.
Crates.
Zeno.
Epictetus.*

E P I C T E T V S.

Quicquid inciderit, in eo memento, ad te conuersus, inquirere, qua facultate sis ad usum eius structus? Si quem formosum formosamue videris: eam rem temperantia facultas in promptu erit. Si laudabile obiectus fuerit, tolerantiam reperies. Si conuicium, patientiam inuenies. Quod si te ita consuefeceris, non obtemperabis.

SIMPLICIUS.

agna quædam proposuit, quæque multis non fieri videntur: cuiusmodi est, morbum corpore alienū malum esse despiciendum: velle quem lebere, vt ea quæ fiunt, ita fiant vt fiunt: item externarum rerum suauitatibus nos demulceri, molestiis affligi oportere. Merito igitur nunc dere instituit, fieri ista posse, nec negata esse naturæ humanæ quæ præstare iubeamur. Ostendit in hoc modo: Humanum animum sic esse continentem, vt non semper supra maneat, vt angelicæ, & diuinæ mentes: sed vt & ad ortum aliquantescendat, & huiusmodi rebus conflictetur. Dicitur vnicuique vires & facultates, quibus perire incolumis, illasque res vincere & superare: aduersus opinionem rerum iucundarum, continentiam (Dixit autem continentiam, & non temperantiam, quia cum iis qui adhuc erudiuntur institutus est) in quibus commouentur qui affectus, & cum ratione certant: sed vincunt si ratio efficax fuerit. Atque hoc est continens genus, quemadmodum cum non vincit affectus ratio, sed ipsa vincitur: is habitus incontinentis dicitur. In iis vero qui perfecte sunt eruditi, affectiones, quæ puerile quiddam in nobis sunt, perfecte & citra controuersiam rationi parent, vt ab tantum moueantur quæ ratio iusserit, & quando quatenus: estque temperantia incolumitas & incolumitatis rationis nostræ. * Diuiditur enim hæc, in ab affectibus subigitur, ab eisque discerpitur: quæ uero manet & integra, cum affectiones superat. Ad res porro laboriosas & molestas eruditus virtutudo præsto est, quæ dolorem ne ad vestibulum quidem animi accedere patiat, sed omnia a se tanquam exercitationis ergo sibi obiecta, sine molestia & afflictatione perferat. Iis autem qui erudiuntur tolerantia succurrit, abiectis molestiis uero resistent, atque efficiens ne animus con-

Ea posse fieri qua ab Epicteto præcipiuntur.

ἐν κρηται. σωφροσύνη.

Tanquam puer a padagogogo, sic affectus a ratione cohibendi.

αὐδραία.

καρτεία.

cidat, sed pugnet & propulset doloris ictus. Nam
 cris tolerantia aduersatio victoriam rationi ce-
 fert, perturbationi cladem. Quæ si sæpe adhibe-
 cum prudentia fuerit, perturbatio assuescit par-
 rationi, & non aduersari: quippe iam erudita. In
 que iam opus est, vt cum molestia toleretur a
 quid. Neque enim qui talis est, adhuc dolet. Neque
 enim appetit quicquam, neque frustratur vlla
 neque declinat quicquam in quod incidit. Omnia
 autem dolor hisce de causis excitatur. Ad conui-
 um porro propulsandum patientia præsto erit. Neque
 enim laborem, neque afflictationem suapte rati-
 tura conuitium iis qui id audiunt infert, sed decum
 quod in nobis est siue vanum, siue iracundum.
 Illud quidem tantum facit vt improbet conuiti-
 torem. Ne igitur ex affectu nostro improbatio i-
 fiat: cognoscenda quidem est conuitiatoris impro-
 bitas (aut enim falso conuitiatur, aut ob simili-
 tem aliquam) ipsum vero conuitium ferendum
 cum nihil nobis noceat. Quid vero si conuitiato-
 improbitas vel hac de causa, quod is ipse læditur, fer-
 renda est, qui voluntatē suam, hoc est, qui seipsum
 contaminarit? E conuitio autem etiam fructus al-
 quis est capiendus, isque haud dubius, si falsum
 fuerit. Atque adeo etiam si verum fuerit, quod ma-
 lum aliquod nostrum reteggit, aut nobis ignotum
 aut vt notum sit: eiusmodi tamen, quod latere ali-
 putemus. magnam enim hoc vim habet ad tirone-
 eruditionis cohibendos, qui nondum propter se-
 lum bonum, sed & ex ambitione sordidiores affe-
 ctus moderantur. Vtilis enim est ad affectuum qui
 in nobis vigent, correctionem ambitio. Vnde extre-
 ma tunica perturbationum ambitio dicitur, quo
 reliquis perturbationibus ipsa adiutrice exutusa
 nimis, hanc postremam exiit, vt tandem ad ipsum
 bonum nudus perueniat. Non debemus igitur (in-
 quit) a quolibet externo casu nos ad res externa
 trahente, statim assentiri viso eius, quo id quod ac-
 cidit bonum malumve dicitur, neque appetitionem

*Frustratio.
Perpessio.*

in iugxia.

Calumniator seipsum lædit.

E conuiciis fructum capere licet.

*Fabius:
Licet ipsa vitium sit
Ambitio,
frequenter tamen causa virtutum est.*

declinationem statim commouere: sed iis auxiliæ intra nos habemus, accitis & adhibitis, quid inciderit propulsare.

EPICTETVS.

Inquam te quicquam perdidisse dicito, sed redidisse. Filiolus obiit? Redditus est. Pradium tuum? An non id quoq; est redditum? At improqui eripuit? Quid id tua refert, per quem is alerat, abs te repetierit? Sed quandiu concesseram alienum, id curato, ut cauponam viator.

SIMPLICIVS.

Rebus externis vsurpandis, deque rerum quam euentu locutus, & ut rebus oblatis tamuis quam molestis vtendum sit: nunc quemadmodum iis amissis affecti esse debeamus, docet. Item is qui sua se retur amittere, non doleat, & per rem accuset, fieri nequit. Qui vero aliena redidit plane sit iniurius, neque dolet, neque sua repetenti. Res externæ porro nostræ non quoque nec in potestate nostra sitæ: sed sola hæc sunt, desiderium, appetitio & declinatio, in his bonum & malum nostrum situm est. Quæ ita sint, plane persuasum atque in promptu habebimus, res omnes externas nobis esse alienas. Sit autem in promptu, si non verbotenus dum pro alienis ea habuerimus, sed nos ad rem hæc consuefecerimus. Qui igitur filio mortuo, eoque se priuatum queritur: eum apparet sic eum esse, quasi eum prius suum fuisse sensisset. Item de causa amissionem vocat restitutionem, quæ moleste fert: nec obscurum est, talem, si quis, vlturum esse ereptorem. Qui vero se aliena restituisse putat, nec seipsum affligit, nec eum affligit qui repetiit id quod dederat. Obseruabis autem quid nobis per hæc ostendat Epictetus: quod modo cogitatio suam affectionem orationi ab ea profertur imprimat, sed etiam verbis ex-

Aliena redidimus.

Nostra retinemus.

Vt ab animi affectionibus sermo profiscitur: sic affectiones animi sermone excitantur.

citentur cogitationes, atque afficiantur. Sunt (inquit) res externæ alienæ appellandæ, vt ipse minibus admoniti alienas eas iudicemus, i tanquam alienis vtamur, & hoc ipsum semper eis sentiamus. Et quoniam earum cura & stude-

Res externa amore etiam erga illas auget: hæ quoque ita curanda bus alienis adhibendæ sunt, curandæ sunt illa nobis, ut videm, non negligendæ: sed non ita curandæ, atori diuer- propriæ, quæque eripi nequeant: sed vt diuerti- forium. viatores, qui & alienum id esse norunt, seque si id relicturos cogitant. Dum vero adsunt, comm- ratis eius pro virili rationem habent. Præclari-

Quod quis videndum de dit, quouis modo repen- sendi potestatem habet. tem *QVAE DEDERIT* inquit, vt in promptu alio esse data, eadem erepturo. Quia vero sunt etiam ereptionis modos ad augendum mole- exaggerent: Quare mihi sic, aut illo modo erit. Cur sic perit puer, aut vxor? Facile ferrem, si f non conuulsione decessisset? Perinde est (inc istud, ac si moleste feras, quod is qui dederat hunc illud, non autem per alium eripuerit. E uero eum qui suo arbitratu dedit, etiam suo arbitratu repetere decet. Exempli autem loco protulit et tetus ea quæ maximam commiserationem mouent liberos, vxorem: cum quibus reliqua comparata a quibuslibet contemnantur. Sed quod ipse dixit, quodque post repetet, a paruis auspican est. Furatus est aliquis pecuniam: ademit seruum aut ædes, atq; etiam rem familiarem publicauit: dicas ea te perdidisse, sed reddidisse.

E P I C T E T V S.

*S*I proficere studes, istiusmodi cogitationes respice: si mea neglexero, non erit unde viuere. Nisi puerum castigaro, malus erit. Præstat enim viuere fame, timoris ac molestia expertem: quam tunc omnium rerum circumfluentem, animo viuere turbato. Et puerum malum esse præstat, quam tunc licem. A paruis igitur auspicare. Oleum effundi

Surripitur? Subiice tibi: Tanti vanis tranquillitas, tanti constantia: gratis autem nihil acquiritur. Cum vero puerum vocas, fieri posse cogita, ut non sit: & ut sit, nihil agat ex animi tui sententia. Neque vero ei tam bene sit, ut tuarum perturbationum habeat ille potestatem.

SIMPLICIVS.

res externas pro alienis curandas esse, & ut diu a prætereuntibus, præcepit. Audit au-
tem quosdam: Si mea neglexero, non erit vn-
quam. Nisi castigaro seruum, improbus erit.
Respondet, primum sermonis institutum ob-
iis, quo bonum & malum nostrum in rebus
non nostra potestate sitæ sunt collocatur, non
in corpore, neque in rebus externis. Pertinet
ad eos oratio qui adhuc erudiuntur, necdum
uenerunt, ut simul & seipsos & res externas
noxam curare possint. Hoc enim eruditorum
in tuto collocati, brutam sui partem rati-
obedientem præbuerunt: neque iam verentur,
arte foras prominentes, a brutis appetitioni-
ad res externas pertrahantur, earumque con-
nem & perturbationem admittant. Hi enim
intra sese maneant, res etiam externas suo
re moderantur. In quibus autem appetitus
cferuet, iis periculum est, si ad externa con-
antur. Nam brutæ appetitiones illis cognatæ
nec dum moderatæ aut rationi subiectæ, eam
hüt & demergunt in res externas, nondum sua
ernacula tenentem. Quid ergo faciendum est,
e, qui eruditur, rebus necessariis egeat? Dicit qui-
e potuisset, eius qui instituatur frugalitatem de-
entis rei familiaris ab incuria ortis facile posse
oni, cum eum paucis contentum esse in primis
ueniat. Si vero ne hæc quidē suppetant, non de-
o qui & paucis contentum, & ob sui ipsius curam
e familiaris contemptorem alere velint. Licuif-
e gitur, ut dixi, talibus verbis respondere, ac vere.

*Auditorum
discrimina
consideran-
da.*

*Rei famili-
aris detri-
mentis oppo-
nenda fru-
galitas, &
alienum
auxilium.*

At is talibus rationibus tanquam mollibus, & uos virtutis incidentibus, eiusque puritatem taminantibus, si omnibus modis externarum accessionem & adiumenta desideret promissis, ad summum ipsius comparationis asce præstare fame emori doloris & timoris experiamque perfectionem consecutum, quam a perturbato copiis omnium rerum circumfluit. Quæ enim copiarum rerum externarum utilitas qui naturæ congruenter uiuit, cum potius illi datur? Quis usus est sumtuosarum & variis epularum, ei qui per valetudinem citra noxam frui nequit? Illud etiam præstat, corrumpi puerum quam te fieri infelicem. Nam si fieri posset, ut & te ipsum conseruares, & puerum curares: esset hoc pulchrius. Sin id fieri nequit, duabus de rebus, tum quod ipse ineruditus alium erudire nequit, tum quod sine ullo fructu pueri ipse maxima beneficia capit: reliquum est, ut illum improbum suam relinquamus, & nosmetipsum curemus. Sic qui eruditur ad summa perductum cogit, ut perire malit, quam ob externarum rerum curam manere ineruditus. Est igitur & pueri improbi negligenda potius, quam mihi calamitas accidenda. In ipsa vero comparatione monet, a paruis erudiri piendum. Nam & ipsius rei naturam, & tironis acutè considerat. Moderata enim, & accommodata viribus exercitatio, ut tuta, ita etiam efficax est. Quis autem moderata tanquam peruulgata a natus, in effusione olei & vini furto exerceri si luerit, ac subito ad immoderata peruerit: ista hæc tenere poterit, ut qui præter scalas ad ea accesserit, neque per illa plus proficere quæ contemnerit. Finge aliquem in paruis non exercitatum in Craterè, & suam rem vniuersam subito abierit fieri ne potest quin eum facti poeniteat, neue opulentiam perpetuo requirat? Etsi enim Diogenes, Zeno, aut quilibet alius subito sursum fru-

*Natura cõ-
uenienter
vienti ma-
gna opes in-
utiles.*

*Nosmetipsum
curemus po-
tius quam
famulos.*

*Eobanus:
Ab imis quo
bene summa
petas, noue-
ris esse viã.*

*Rara exem-
pla pericu-
losa.*

litatem arripuit, vitamque naturæ consenta-
 rarum tamen hoc est, & non tutum, cum eo
 raro fit, aliquem qui non & ipse rarus quispi-
 sed vnus homo de multis fuerit, comparare.
 autem dixerit, quemadmodum initio a paruis
 exercendi simus, ad contemptum imminutæ
 sionis & pecuniæ, quo magis proficiamus:
 ngit, quomodo in famulis etiam, a paruis au-
 di, exercendi simus, ad contemnendam & ne-
 dam eorum nostri incuriam & contumaci-
 Ea enim est animo nostro afferenda opinio:
 im vocatum aut non præsto fore: aut vt præ-
 , imperata non facturum, estque sic informan-
 nimus, ne tam bene cum illo agatur, vt illius
 perturbari me velim. Nam quæ subita & im-
 isa tironibus honestæ disciplinæ obiciuntur:
 hementer illos perturbant, & velut de gradu
 tos eo redigunt, vt instituti sui obliuiscantur.
 meditatio vero sobrios & memores facit, atque
 assuetudine ad ea præparat quæ visis & spei
 a sunt. Quantum autem intersit præparatum
 mparatum aliquid excipere: cuius est perspi-
 n. Neq; enim res acerbæ tantum, sed & iucun-
 ræter spem oblata, animos perturbare solent.
 molesta quidem subito obturant & contra-
 visionem, vnaq; cum ea & corporis & spiritus
 peramentum. Iucunda vero subito diffundant
 uellunt, ac dissipant robur animorum. Hinc
 vt similes casus vtraq; horum quantumuis inter
 ontraria sequantur, vt animorum deliquia, vt
 res & exanimationes, ac ipsa prope mors. Atq;
 quidem perspicua sunt. Cæterum Epictetus in
 rum rerum imminutione monet subiiciendum
 : Tanti venditur vacuitas a perturbationib. tan-
 onstantia & animi tranquillitas, gratis vero ni-
 acquiritur. In seruis autem, si quis vocet famu-
 , in primis esse cogitandum, omnino fore, vt aut
 sto non sit, aut vt præsto sit, imperata non factu-
 . Præclarum igitur fuerit, vtrunque præceptum

*Absit vt ob
 vilissimos
 homuncio-
 nes pertur-
 bemur.*

*Præparata tela
 minus feri-
 unt.*

*Et prepara-
 tio diligens,
 & vilium
 rerum cum
 animi tran-
 quillitate
 comparatio,
 coniungēda.*

utrobique coniungere, & ad eandem rem a
 modare. Nam & rei familiaris diminutio ar
 velut ob oculos ponenda, & animo concipien
 & seruus siue vocatus non audiat, siue quod
 fuerit non faciat, subiiciendum: tanti vendit
 cuitas ab angoribus, & animi tranquillitas &
 stantia, gratuito vero nihil contingit. Ipse
 fortassis in effusione olei, aut vini furto, ut rel
 lioribus præparatione nihil opus esse censuit,
 tis esse ea verba, vbi tale quid acciderit subi
 In rebus etiam minorib. comparatio hæc fa
 bet virium ad mouendos animos: siquidem
 rerum olei & vini iactura eo quemuis adduce
 test, ut eas cum vacuitate a perturbationibus,
 mi tranquillitate & cōstantia permutet, nec ac
 pus duntaxat, sed constanter & perpetuo, si c
 hac quasi mercatura solertem nauarit operam
 enim, ut Homericus Diomedes, aureis creta no
 mutet? Quis vero maxima animi bona, rerū
 narum iactura non redimat? Etsi aliquand
 etiam iactura vitari potest: & ipsa præparati
 est, ut iacturam illam tua nihil interesse putes.

E P I C T E T V S.

S i proficere vis: ne recusa, quo minus ob reru
 sternarum neglectum, amens & fatuus habe

S I M P L I C I V S.

In honesto Multi rebus externis studemus, non modo
proposito nō uentus ergo rerum necessariorum, sed & ob v
reformidan dam apud alios ignauitæ & amentitæ opinionem
da cauilla- igitur istam quoque visionem reprimat, tunc
tiones impe- monet proficiendi cupidum, ne propter eam
vitorum. externis se dedat, internis neglectis. Nam qua
 ratio est, permanere amentem, ne ab ament
 amens iudicaris? Ac ipsa illa assuefactio, ne ame
 um in degenda vita iudicium sequi velis, co
 nihil cures, ut cunque de te sentiant, sed in re
 ratio

iem intuens, & iudicium eorum qui rationi
 enienter viuunt, sequens res tuas administres,
 am naturæ hominis, qui est rationis particeps
 al, parandam, plurimum confert.

EPICTETVS.

Equid scire videri velis. Quod si quis aliis esse
 videaris: ipse tibi diffidit. Scito enim facile
 te, institutum tuum in eo statu, qui est natura
 ataneus, conseruare, & res externas amplecti:
 iter non posse fieri, quin is alterum qui curet, al-
 a negligat.

SIMPLICIVS.

Ne eo vehementer elaborat Epictetus, vt tironis *Ostentatio*
 uū, tempore institutionis præsertim, ad seipsum *doctrina &*
 ertat. Quoniam igitur non rei modo familia- *vana glori-*
 ara mentē ad res externas pertrahit, sed etiam, *ola studium*
 idem multo magis, vanæ gloriolæ admiratio: *fugiendum.*
 ioribus etiam hominibus, & iam aliquo vsque
 reffis obstrepit: hanc quoque radicitus extir-
 tubet. Nihil, inquit, scire videri velis: non quod
 tiæ desiderium impediat, sed vt ostentatio-
 eprimat cupiditatem. Hæc enim cum inflat
 num, & ad externa trahit, eoque redigit vt ad
 i opinionem non suo iudicio vitam instituat:
 ea opinione vulgi contentum ad veram scien-
 a contendere non sinit. Recte autem non dixit,
 il videre, scire: sed, Ne videri velis scire aliquid,
 a existimatio de nobis, non est nostra, nec in po-
 ate nostra sita: velle aut, nostrum est opus. Quo-
 n igitur sæpe aliquibus aliquid videmur, etiam
 iti: tum ipse, Tibi, inquit, diffide. Id enim adiu-
 to est, ne quis populari se cēsuræ submittat, caue
 tentus discendo exercendoq; se longius nō pro-
 diatur. Sibi autē non multū placere nec magni-
 de sese sentire, ad eos qui erudiuntur pertinere
 stat. Nam ei qui scientiæ cōpos, de seipso tuto &

vere iudicare potest, non opus est sibi ipsi diff
Opinio porro in animis existit, non scientia
tum, sed & modestiæ, aut iustitiæ, aut fortitu
aut prudentiæ, aut cuiuscunque virtutis aut
facultatis, aut dignitatis humana conditione
rioris. Hæc, & id genus alia omnia, minuta par
Aliquis, complexus est, cum diceret: Ac tamen
quis aliquibus videbere. Mox communem co
sionem subiicit tam his quæ nunc, quam ii
antea dicta sunt, de rerum internarum cura
esse facile tironi & voluntatem naturæ consen
tueri, & res externas appetere, siue pecuniar
ue gloriam. Voluntatis enim gubernatio, n.
consentanea, complectitur earum rerum, qu
in nobis sita est potestas, studium: & earum
nostri iuris non sunt, contemtionem. Cont
vero de rebus externis contrariū confectatur. C
in utroq; elaborare tironi difficile est. Cautè a
non dixit, non posse fieri, sed non esse facile, o
ingenia & raros motus excellentium ingenio
Sed necesse est, inquit, vnum vtrum rectè ad
strare volueris, prorsus negligere alterum.

E P I C T E T V S.

SI in id studes, ut liberi tui, vxor, amici, pe
viuant & floreat: stultus es. Nam quæ
potestate non sunt, ea in potestate tua esse vis, &
na esse tua. Sic etiam, si puerum peccare non vis
tus es. Id enim postulas, ut vitium non sit vitium
quiddam aliud. At si eo quod appetis, frustrar
vis, hoc quidem potes.

S I M P L I C I V S.

Studio digna sunt, quæ & rite confici po
(nam qui in rebus irritis elaborat, desipit) &
decent illum qui id studium suscipit. Aliena
curare, superuacaneum est. Præterea studio dig
est, si res propositæ habeant aliquod operæ pret
firmit:

*Expetenda
& studio
digna.*

ritatem & constantiam. Quis enim cordatus
 o in rebus vilibus, vacillantibus & studio indi-
 n suum studium consumat. Tironem igitur a
 u o rerum externarum auocaturus, diuisione re-
 n nostri & alieni arbitrii initio proposita: exter-
 a iæ sint, aliena etiam esse declarat. Neque enim
 es nos sunt aliena, vt demonstratum est. Qui
 i r liberos, qui vxorem & amicos viuere vult,
 id vult & expetit eorum quæ in nostra pote-
 a sita non sunt: eaque de causa nostri arbitrii
 o est, eo potiri. Quarum enim rerum potestas
 o a non est, ea plâne consequi non possumus: sed
 m est illa dare, quorum est potestas. Præterea
 s iternæ suapte natura sunt viles, caducæ, infir-
 e ncertæ. Mortalia enim, instante fato, mori ne-
 est. Item, qui postulat vt famulus seipso inter-
 a sit melior (id quod nobis sæpe accidit, qui pec-
 t seruulorum ægre ferimus) stultus est, cum ea
 eret, quæ fieri nequeunt. Nec enim fieri potest,
 a animus brutam sui partem in degenda vita se-
 s (siquidem animi vitiū est, perperam agere)
 e se agat. Necesse igitur est earum rerum studio-
 r quæ nec fieri possunt, & alienæ caducæq; sunt,
 ile amittuntur, frustrari iis, frustratumq; do-
 & plorare. Si ergo frustrari nolumus: in rebus
 a nostri sunt arbitrii, elaborandum erit. Nostri
 m arbitrii est, ea expetere, quæ secundum natu-
 nobis conueniunt. In eo igitur, & non in rebus
 nis studium nostrum consumamus.

*Heri postu-
 lant, vt ser-
 ui sint ipsi
 meliores.*

EPICTETVS.

*Viusq; dominus is est, qui ea qua ille vult, aut non
 vult, potestatem habet vel conseruandi, vel eri-
 edi. Quisquis igitur liber esse volet, neque cupiat
 eam, neq; auersetur, eorum qua penes alios sunt.
 minus, seruire necesse erit.*

SIMPLICIVS.

hoc rerum externarum criminationem conti-

Duram seruitutem feruiūt, qui res externas desiderant. net, & animorum ad eas propensionis, ob non modo frustrati iis quæ appetimus, & opus iis quæ declinamus, dolemus & ploramus: iam seruire, nec vni solum, sed multis, inter etiam acerbis dominis cogimur. Cuiusque

inquit, herus & dominus est is, qui potestatem ea quæ ille vult, & desiderat, aut conferre auferendi. Nam iis qui nostra desideria explorant, nos summittimus, paremus, & seruilē indum ministramus, vt nobis morem gerant. qui ea quæ habemus, eripere possunt, cum tunc adulamur: tremimus, & demulcemus eum: minum, qui ea quæ nos declinamus nobis in potest, ne inferat: & qui eripere potest, me eum. Constat autē & externa & nobis aliena esse earum alii potestatem habent vel conferendi, vnde ferendi. Nostrarum enim rerū nos dominis si & in nostra potestate illæ sunt. Quod si boni libertas: si liberi non autem serui esse volumus appetamus quicquam quod penes alios est, ea que non declinamus. Alioqui multifariam si necesse erit, vt res desideratas & consequamur tineamus: vt declinamus res fugiendas, nec incidamus. Vide autem, vt quavis in re binominos habeamus: alterū intus, alterum foris. Bini domini, alter internus, alter externus. tus enim appetitus ratione commota, hoc est, ipsis, quorum natura pendet a ratione, & captiua cum illa seruit externo domino: vt non in serui, sed seruorum serui simus. Ac alii quidem saltem in somnis ab heris suis discedunt, & alii vacationis ab eis impetrant. Nos vero etiam in multis petulantibus, iniuriis, & monstris eorum immitium istorum dominorum paremus: nec iugum eorum subierimus, vllam vacationem habemus: sed alias factis, alias verbis, alias imitibus & visis ab eis exagitamur. & (quod peius) cordatiores serui absurda heroum mandata insequuntur: nos vero & lætamur, & rationes ministramus, quibus ea vel consequamur, vel

entis quæ illi imperant, nunquam sine damno & contento.

EPICTETVS.

Emento sic in vita esse versandum, tanquam in conuiuio. Si quid circumferēdo ad te peruenerit, ita manu partem modeste capito. Præterit? Ne de Nondum adest? Ne longe appetitū extendito, sed ita dum ad te perlatum fuerit. Sic erga liberos, sic coniugē, sic erga magistratus, sic erga diuitias si uis fueris, aliquando dignus eris conuiuio deorū. oro si oblata etiam non acceperis, sed despexeris: conuiuia deorum modo, sed & Imperii consors eris. im cū facerent Diogenes, Heraclitus, & similes, & diuini, ut erant, ita & dicebantur.

SIMPLICIVS.

conum ad res externas propensione multifari-
frenata: ne profus ab eis dehortari videatur,
am ex eis, & quomodo percipiēdæ sint, docet.
dixit, necessariis aut alioqui vitæ utilibus re-
biter esse utendum, ad nauem animo semper
to. Nunc vero monet, quæ ex his dentur, mo-
esse accipiēda: ut uxorem, liberos, principa-
diuitias, & id genus alia, sed appetitum ad ea
xtendendum esse. Sed si data auferantur (hoc
verbum præterire significat opinor) non esse
nda vi: sed eorum ereptionem ægre non fe-
im. Sin nondum adsunt, ne appete eas, neque
in desideriis & visis istis esto, & tui ipsius &
ctus tui oblitus. Atque etiam si data fuerint,
tabundus & auidus in illa totus incumbas: sed
e, modeste, & summis (quod aiunt) digitis
stingito, ut iis & imperare, & ut oportet frui
s, supra eas eminens, & non demersus in iis.
uentum autem hunc eorū qui eodem in loco
To tanquam conuiuatore congregantur, conui-
comparat, in quo quisque sibi attributis epulis,
ruenter appetitionibus suis fruatur, alius mo-
, & pro natura sua, & ex sententia conuiuatoris:

*Vita conui-
uio similis.*

*Compotores
& collega
deorum.*

alius inepte & petulanter, tam sibi inutiliter, contra voluntatem conuiuatoris. Quod si quis, eorum quæ vulgus maximi facit, non acceperis, sed despexeris, vt Crates & Diogenes fecerunt, qui rogatus ab Alexandro quid Recede, inquit, e sole: nam apricabatur. Itaque ratur Alexander magnitudinem animi eius. uuit, si fieri posset, vt Diogenis similis euadere minus: vt maneret Alexander. Qui igitur, in etiam cum dantur, non accipit, sed aspernatu eam vitæ excellentiam contendit, quæ a genere & ortu seiungitur, non compotor modo sed & collega in imperio euadit. Nam prouident Deorum in ortu hominum curando, contulles sibi facit eos, qui ex eorum sententia vitugunt. Si vero seiungantur, & super omnia ant (Nam quod pro auctoritate imperat seu est ab eo quod paret) hæc eadem imitatores nimos ad imperii societatem vocat. Nam sublimi versantes, vniuersitatem rerū tanquam ea exempti & liberi, vna administrant. Quare (ij qui hæc despexerunt, Heraclitus & Diogenes uini & erant, & iure appellabantur. Diuini .i. qui secundum id quod in ipsis summum & sanctum est a contagio corporis, ætatē exigunt. Quod ab omni parte summum, diuinum est. Oratio enim rerum summum fastigium est Deus.

E P I C T E T V S.

Cum eiulantem quempiam videris in luctu te peregre profecto filio, siue rebus amissis: et te visum illud moueat, vt existimes, versari malis ob externa: sed statim ipse tecum distititq; in promptu, vt dicas, Istum affligit non causa (alium enim non affligit) sed concepta de eo cura. Ac oratione quidem tua eius perturbationi iuvare, ne dubita: atque adeo, si res ita tulerit, commiscere. Cauebis autem, ne intrinsecus etiam gemiscas.

SIMPLICIVS.

et in iis rebus externis quæ expetendæ videntur
 non præproperum esse, nec eas auide arripere
 reputantem, cuiuscunq; sint modi, bonum
 in iis non esse collocatum: ita in iis etiam
 in rebus, quæ fugiendæ videntur, constan-
 tē decet, quod nec mala nostra in rebus exter-
 nis sint. Cum igitur eiulantem, inquit, aliquem
 filium, siue filio mortuo aut peregre agente, siue re
 sua perditam: ne te visum id impellat, vt eum
 in externis malis esse existimes. Neq; enim
 in externis mala nostra sunt, sicut ne bona
 nostra. Cur ergo iste plorans, tanquam malus sit
 filius, affligitur? Nec is enim sua natura talis
 filio qui omnes affligeret eos quibus euenisset.
 Quod quod natura calet, omnes eos a quibus at-
 tigit, calefacit. At vero Anaxagoras audito filii
 mortui, placido simul & magno animo: Noram,
 me eum genuisse mortalem. Quid ergo af-
 flictum? Quod opinatur sibi aliquid accidisse
 non est quod eum affligit. Opinio autem non
 est. Itaque verum malum eum affligit; verum
 in rebus externis positum est, sed in iis qua-
 ranteestas in nobis sita est, vt hoc illoue modo
 gememus. Quid ergo? Vir bonus non afficie-
 tur dolore, qui affliguntur, & improbata co-
 lunt opinione ipsos negliget? Nequaquam. Sed
 pro seruiendum, & quadantenus assentiendum
 in oratione dolorem præ se ferente: tum, si
 gemit, vna gemendo, idq; non simulate (nec enim
 in virum decet simulatio) sed illud gemen-
 dum est, tantam esse hominum imbecillitatem, vt
 in modum res gemitu dignetur. Est autem animad-
 versione dignum, quatenus ista progredi affectio
 debet, ne eo veniatur, vt ipse etiam ex animo pro-
 gemasum illum ingemiscas. Neque enim opem ei
 iam poteris qui lamentatur: cui affectui me-
 ui vult, eum vt & aliquatenus ab eo affectu

*Anaxago-
ras.*

*Aliorum
stultitia do-
lenda.*

*Qui ipse a-
grotat, me-
deri alteri
non potest.*

retrahat, & aliquo modo eidem subseruiat opus
ipsum in tuto collocatum. Neq; enim is qui o-
no in suo statu permanserit, retrahet eum e-
flumine abripitur, nec si totus cum eo abripi-
Qui enim rebus humanis plane exemptus est,
immisericors videatur, nihil valet apud eum
angitur. Ei vero qui eodem affectu vincitur
consolatione est opus.

E P I C T E T V S.

Actorum esse fabula talis, qualis magistro
ta fuerit, te memento: si brevis, brevis, si
longa, si medicum agere te voluerit: fac eam quo-
sonam ingeniose representes. Ita si claudum, si p-
pem, si plebeium. Hoc enim tuum est, datam per-
bene effingere: eam autem eligere, alterius.

S I M P L I C I V S.

Prius conuiuio vitam hanc, & externarum
vsum comparauit: & qui eas largitur Deum, c-
uatori, qui liberum nobis fecerit oblata vel a-
re vel repudiare eaque de causa nostram appe-
nem instar pædagogi informauit, ac docuit, c-
admodum res externæ tam præsentis, quam p-
ritæ & futuræ sint amplectendæ. Nam in con-
suo quisque arbitratur vel abstinet appositis, v-
itur. Nunc eandem scenæ similem facit, & e-
in ea versantur vt fabulæ actores, Deum vero
dilem & magistrum describit: in qua eam p-
nam quæ assignetur vel accipere vel repudiare
sit nostrum. Omnino enim necesse est eam a-
re, qualia multa sunt quæ a fato dependent.
enim penes nos est, aspernari diuitias: pau-
tem tamen aut morbum vitare, non omnino
nos est. Etsi nobis licet non esse dominis au-
gistratibus: at quo minus seruiamus aut paræ-
non est nostri iuris. Quare in his nostri arbit-
vsum, & bonum aut malum nostrum quod a-

*Vita quid
est aliud nisi
scena? Aut
ludere disce,
Curis seposi-
tis, aut cru-
ciare miser,*

non in accipiendo, aut non accipiendo, ut
ctum est, sed in appetitu & usu est situm: qui
iuris est, ut ea vel bene vel male tractemus.
ene morbum aut paupertatem ferre, & iis uti
l vltro vel coactus acceperis, in tua potestate
& in scena, vbi singulis histrionibus aptam
personam imponere, siue regis, siue serui, siue
qualis est Orestis, eius est qui fabulam edit,
am personarum quæ in ea sunt, quam histri-
ingenia perspecta habet. Sed impositam per-
belle repræsentare designati histrionis erit.
sæpe seruus, aut mendicus, aut furiosus pro-
n fabula: diues autem, aut imperator, aut rex
batur, cum illi datam personam belle expri-
hi vero suam male, prout vtrique in eo ela-
int. Sic etiam fit in vita. Quot enim regibus,
ous, robustis, seruus pauper & claudus Epictete-
m a chorago & magistro Deo, quam ab huius
pectatoribus est prælatas, qui personam sibi
itam bene & ex magistri sententia egit, & quod
fuit, probe administrauit? in quo bonum &
n hominis situm est, & id quod a cordatis ho-
us vel laudetur, vel vituperetur.

*Epictetus
regius hi-
stria.*

EPICTETVS.

*oruu inauspicatum crocitarit, ne te visum il-
d moueat: sed ipse tecum diuide statim, & dic:
istoru mihi protenditur, sed aut corpusculo meo,
cula mea, aut existimationi, aut libris, aut vxo-
hi autem fausta omnia portenduntur, si ego vo-
Quicquid enim istorum acciderit, ex eo penes
t, fructum ut capiam.*

SIMPLICIVS.

Caput hoc, mea quidem opinione, si præposi-
superiori fuisset, suum locum tenuisset, post id
præcedit, cuius initium est: Cum eiulantem
cipiam videris in luctu. Nam ibi cum dixisset,

non affici oportere eorum dolore qui ob ext
 alicuius rei iacturam in malo sibi esse videa
 neque assentiri, talem in malo esse. Siquider
 stri boni & mali vis ac summa in iis sit, quæ i
 stra potestate sita sunt. Nunc, siue augurium
 omen, siue diuinationo mali aliquid portende
 videatur: ne sic quidem, inquit, assentiaris: i
 positis corporeis & externis rebus cogites, be
 & malum tuum penes te esse. Si igitur ipse in
 esse nolueris, ista quæ portenduntur mala, no
 portendentur, sed aut corpori tuo, aut famæ, a
 pibus, aut liberis, aut vxori. Tibi vero pro
 omnia significantur, si ipse vis, quia penes te e
 num & malum tuum. Atque adeo fieri pote
 mala quæ videntur in rebus externis, tibi pro
 & tanto magis profint: quanto maiora viden
 recte ea tractaris. Atqui si ea tua mala essent,
 rent, non iuuarent. Quoniam igitur ijs & i
 potes, nec tibi quicquam accidet mali nisi ip
 lis: etiam ea quæ portendi mala videntur, si
 eris, non tua mala erunt, sed eorum alicuiu
 extra te & a te seiuncta sunt.

E P I C T E T V S.

I *Nuictus esse potes, si in nullum certamen desce
 quod vincere tui arbitrii non est.*

S I M P L I C I V S.

Quod dixit, nihil tibi portendi mali, nisi ips
 lueris, vt in tua potestate sit, non esse in malo:
 subobsure, vt opinor, his verbis causam & rat
 affert. Nam penes te est, nunquam cum extern
 bus congregi & certare, siue appetendo siue c
 nando: in quibus aliquando vinci necesse est,
 frustratum rebus desideratis, aut circumuer
 declinatis: penes te est in ijs solis versari, quib
 vnquam frustrere siue appetendo siue declina
 tui est arbitrii. Id vero non aliud est, quam si c

nunquam succumbas, sed perpetuo sis inuicenes te esse. Quod si hoc, illud etiam penes te procul, ne vnquam sis in malo. Nam qui malo est, a malo vincitur. Sin penes te est ne vnquam in malum incidas: illud etiam penes te erit, id vnquam tibi mali portendatur. Recte igitur, Nihil tibi portendi mali nisi ipse velis: nisi in certamen descendas, cuius victoria te non sit: hoc est, nisi in rebus externis bonum & malum tuum collocaris.

EPICTETVS.

quem igitur eximiis honoribus affectum, aut am-
 potestate praditum, aut alioqui florentem vi-
 vide ne quando beatum illum pradices, viso-
 mpetum secutus. Nam si in rebus nostra potesta-
 estis vis tranquillitatis constiterit, nec inuidia
 mulatio locum habebit: tuq; ipse non Imperator,
 erator, non Consul esse voles, sed liber. Ad eam
 rem via vnica est, eorum qua in potestate no-
 on sunt contemptio.

SIMPLICIUS.

Cum inuictum esse dixisset eum qui nullum de
 s alienis certamen susciperet, exempla vero eo-
 quibus hæ prospere euenisse videntur, & æmu-
 aduersus eos & inuidia vel in primis eo attra-
 t: compendio demonstrat, eorum neminem
 bonum humanum quærunt, vnquam inuidere
 æmulari. Nam si bonum humanum in rebus
 ræ potestati subiectis situm est: qui vero popu-
 honore, potentia, gloria præcellunt, nihil eo-
 na habent, quæ in nostra potestate sita sunt: hu-
 modi homines, ne bonum quidem habere ho-
 ai conueniens constat. Quid ergo loci aduersus
 s habeat inuidia, aut æmulatio? Nam & inuidia
 or est, ob alienum bonum ortus: & æmulatio
 or quidam voluntatis exæquandi se cum eo

Inuidia.
Æmulatio.

quod bonum habetur. Nascuntur autem ha-
 turbationes ex eo, quod quiuis homo ipsius
 ræ impulsu honoris est appetens, nec paribus
 gnitate vult concedere. Itaque si qui sunt infu-
 ribus ingeniis, qui ipsi nihil proficere possunt,
 ximum quenque deprimendo æquare illum a-
 iam superare contendunt, & successibus ali-
 dolent, quæ est inuidia. Nam ad eum qui cum
 agitur, vel agi videtur, inuidia velut arreptit, i-
 mis vel genere, vel studio, vel fortuna parem. N-
 enim vel profus eminenti vel omnino inferic
 uidet, neque cum talibus certat quispiam. In-
 bus vero aliquid animi & neruorum est, hi in-
 mati auiditate feruntur, vt illos strenue prog-
 endo vel æquent, vel superent, cum quibus sib-
 tamen instituerunt. Quare inuidia semper est
 sus affectus: æmulatio vero cum virtutem sp-
 bona est, & cognata boni amoris: cum autem
 externas, mala, nec inuidia melior. Si ergo &
 dia & æmulatio opinione boni excitantur, h-
 verò & potentia & celebritas nominis, quæ v-
 in bonis habentur, bona non sunt, cum bonu
 rebus nostræ potestati subiectis sit collocatum.
 stat, in iis inuidiam & æmulationem nihil ha-
 loci, si quidem veritas spectetur. Non decet ig-
 eum qui eruditur, inuidendo vel æmulando
 quibus ista ad voluntatem fluere videntur, i-
 bonum collocare, Libertas enim ei expetenda
 suis temerariis affectibus, nihil autem rerum e-
 narum. Vna vero, inquit, ad libertatem via d-
 rerum quæ in nobis sitæ non sunt, despiciet
 quæ nos & libertate priuant, & victoria. In his e-
 & frustrari, est iis quæ appetimus, & in ea qua
 gimus, incidere. In his versantur brutorum
 storum affectuum appetitus, & tyrannis eor-
 quam in nos exercent. Quamobrem rebus exte-
 despiciendis, etiam cognatas cum eis appetitio
 veluti fociis destitutas, rationi præbemus ob-
 entes.

Inuidus.

*Æmulato-
res.*

*Via liberta-
tis.*

EPICTETVS.

*Emento, non eum qui conuicietur aut verberet, auctorem esse contumelia: sed opinionem de quaquam contumeliosis conceptam. Cum igitur te iri-
am iritarit, opinione tua te iritatum esse scito. propter in primis operam dato, ne visa tibi assen-
xtorqueant. Nam si semel tempus & moram paris, facilius ipse tibi imperabis. Mors & exi-
& omnia qua in malis habentur, ob oculos tibi lie versentur: omnium vero maxime mors. Sic unquam humile cogitabis, nec impense cupies uam.*

SIMPLICIUS.

*ursus eleuatis iis qua in rebus externis habentur, & via vnica ad libertatem demonstrata, in qua nostra arbitrii non sunt, contumelione: contra haec afferri possunt vel oratione, vel tim tacita cogitatione, dissoluit, ipsis eruditio-
rincipiis innitens. Occurritur autem ei hoc *Pauper ubiq; iacet.* o: Si res externas despexerimus, eaque de cau-
es & inopes permanserimus multas potentio-
iniurias perferemus, cum & nullis muniti praes-
simus, & eis adulari recusemus. Nam & con-
entur & verberant, & variis nos contumeliis af-
ent, & qua habemus eripiunt, & relegant, inter-
deniq; nos occidunt. Ipse vero ad haec respon-
nihil esse in istis graue, quod alioqui omnibus
uia viderentur: sed opinionem qua ea grauia
at, esse grauem. Quare non istos, cum talia faci-
contumelia nos afficere: sed qua in nobis sit o-
ionē, qua nos affici contumelia putemus, eam
qua contumelia nos afficiat. Opinionem au-
ta & existimationem de ea, nostrum opus esse.
is igitur a nobis ipsis affici contumelia. Neque *Crimen seu
vo grauem rem esse, aut indignatione dignam, verū seu fal-
contumeliam, inde constat. Aut enim verum est sum, a quo fa-
cimen, aut falsum. Si verum: cur moleste ferimus rendum a-
nimo.**

veritatem? cur facere non piget, audire piget
 falsum: ille qui mentitur: læditur. Quid
 agendum? Ne tibi assensionem extorqueat
 contumeliæ, vt vocifereris, & lamenteris, te in
 lo esse existimans: sed spatium ipse tibi pro
 rei considerandæ, cuiusnam modi sit. Nam si
 poris aliquid & moræ impetraris, repentinus
 iectum te non commouebit, sed simul interim
 quillus eris: simul spatium habebis principi
 ctrinæ promendi, & distinguendi, vtrum ille
 in nostra potestate sit, an non? Quod si in
 potestate non esse eum inueneris: adiunges, id
 bonum neque malum nostrum esse: & penes
 eo pro bono vti, & fructum inde capere, magni
 mo eum despiciendo. Ne autem assentiare,
 mum tibi conferet tacendi consuetudo: si qui
 acciderit, donec æstum animi deferbuisse intel
 ris, & canem tuum internum latrare desuisse. F
 enim & Socrates, si quando commotus esset
 mentius, prorsus tacuisse. Cum his, mea sente
 statim reliqua sunt connectenda, coniunctione
 intellecta, vt dicas: Mors vero, exilium, cæteri
 omnia, quæ in malis habentur, quotidie tibi si
 oculos, &c. Cum enim communi sermone
 mnibus externis casibus, & rebus, vt habet
 formidabilibus differuisset, nullam earum n
 terribilem, neque contumeliosam, neque no
 esse, sed opinionem de iis conceptam esse, quæ
 mno aut contumelia nos afficiat: id adiuuer
 ne visis assentiaris, aduersus conuicia & ver
 subiecit, ne iriteris ab eis, aut concidas. Ad
 exilium autem & mortem, & id genus alia gra
 ra, aliud remedium excogitauit, ne illa pute
 nunquam ad nos peruentura: sed continente
 spectemus, vt quæ aliquando eueniant. Nam
 tio demonstrarit, res externas neque bonas esse
 que malas, & consuetudo nobis eam quasi natu
 attulerit, vt aduersus ea vt vsitata & quotid
 affecti simus: nec ijs quæ molesta habentur,

*Canis inte-
rior.*

*Silentium
Socratis.*

*Diuersorum
morborum
diuersa re-
media.*

emur: nec suauium rerum imagine ultra mor-
 talliciemur.

EPICTETVS.

scientia studium suscipere cupis? Statim te para,
 quasi futurum sit ut deridearis, ut multi te sub-
 mment: ut dicant, te subito philosophum existit-
 isse, ut rogent, unde supercilium istud? Tu autem
 nihilne habeto: ea vero quæ optima tibi vide-
 rentur, sic teneto, quasi a Deo sis in ea statione col-
 locus. Caterum memento, te, si in eodem statu per-
 serueris, iis tandem admirationi fore, qui te prius
 deridebant. Sin eis succubueris, dupliciter fore de-
 ridendum.

SIMPLICIVS.

ut præceptis omnes homines, quatenus homi-
 nes sunt, hortatus, ut rebus externis earumque ad-
 iunctione, ut alienarum, relicta, in semetipsis bonū
 quærent, id quod libera voluntate, appe-
 tite ac delectu præditos animantes deceat: iam
 cum ijs qui aliquantum profecerint, & philo-
 sophiam ament, loquitur pleraque, & huius deside-
 rij principium statim præmunit, ea quæ initio ta-
 libus euenire soleant prædicens, ne de improviso
 res æta perturbent, & destruant institutum. Nam
 quæque mortales, eos qui a consueta viuendi rati-
 one recedere volunt, moleste ferre consueuerunt:
 si alios ne peius cum ipsis agi videatur, familiares
 desertim derident & subsannant: alios, quasi præ-
 meritum insolescentes, opprobriis petunt, irati-
 simul & inuidentes, alacritatem eorum retun-
 dere student. Itaque multi hoc derisu, his sannis,
 & opprobriis victi, desertis ordinibus ad pristina
 consuetudinem redierunt. Neque vero vultu
 & gestu tantum ridentur, subsannantur, conuiciis
 & contumeliis agitantur omnes: sed nonnulli cum ipsi, tum qui
 eorum institutionis adiutores sunt, capitis & fortu-

*Philosophi
 derisui ex-
 positi.*

narum discrimen adeunt, partim a cognatimore, quod existimant eos vitæ inutiles fortim ab alienis, qui tum excellentiæ vitæ elegris inuident, tum ob sui suæque vitæ conte irascuntur. Fit autem omnino, vt aliqui plaphiam & bene viuendi rationem auspicati, iquadam bonitate & singulari felicitate, notamen prorsus ab ea occupati, sed spe quacnuda imagine eius excellentiæ præ reliquis vneribus imbuti, eo sese efferant, quia nondiperuenerunt. Nihil enim æque a philosophiæta viuendi ratione alienum est, ac elatum supum, & inanis ista elatio, diuinum illud de seipgnoscendo præceptum non reputans: quod &cipium & finis est philosophiæ totius, & omcte viuendi rationis. Statim igitur his indigentur, qui se efferunt. Nec enim ab animi irtudine ista oritur elatio, sed est tumor inanis &ter naturam, ad exteriora se diffundens, auulinterioribus. Nam salubris magnanimitatis tio est, quæ corporis. Id enim naturalem affnem interiorum partium sequitur, totumqsum æquabiliter, perpetuam temperiem & prtionem exteriorum ad interiora conseruat. Migitur philosophiæ cupidos, vt eum quidenctum caueant, vt & hominibus inuisum, & ca cur iis penes quos est & facile & iure struantu dia. Sin purus ab eo fueris, ne risus, sannas &bra cures: sed diligenter cogites, quid sit hor quid tali naturæ conueniat: constanterque in vitæ melioris, velut e Deo incitatus, perma s. Nihil enim maius deorum immortalium mu re hominibus datum est philosophia. Atque ade si derisores ostendunt se magnifice de philosc ia sentire: nos autem vt ea indignos deridere, m dicunt, Iste nobis subito philosophus est reue is. Multo autem magis, si mansuetis & moderatis o ribus institutum nostrum ad finem vsque ten i mus, admirabuntur: cum ipsius philosophiæ il citud: m

*Elatio ani
mi vanita
tis argumen
tum.*

Ἠὼς πᾶσι.

*Philosophia
excellencia.*

*Risus in ad
mirationem
vertendus.*

tuinem & grauitatem in eo perspexerint, qui
 id non contemnebatur. Si vero inquit, derisu eorū
 ab instituto recesseris, & ad prioris vitæ con-
 tinem redieris: conduplicato risu excipieris.
 In primis ille risus, te proficiente & deridenti-
 mirationem consecuto, nihil ad te pertine-
 d in eos ipsos retorquebatur. Sin eis cesseris:
 in illo risu dignus eris, qui clauam post cothur-
 rripere institueris: & vitæ ratione vili & fru-
 epta, ad philosophiã accesseris: & alterum ri-
 se vltro merito elicueris, deserta acie in qua
 atus fueras, risu & sannis aliisque nugis hosti-
 eo nequam ab ea depulsus. Merito igitur du-
 er deridebitur, qui & amentium risu nihil ad
 nente, si institutum suum tenuisset, victus
 & iustum iam ac prudentem sui derisum at-
 it. Hæc magnas vires habent ad iuuandum
 iam profus eneruatum, vt pulcerrima quæque
 ia vbique persequatur. Sociam enim ei hone-
 n quoque rerum gloriam facit, iustos neruos
 tem rationi, eaque se repurgantem, quod ho-
 non non per se omnino, & propter honorantes
 ætatur, & extrinsecus locemus bonum: sed
 eo argumēto colligamus, nos habere aliquid
 & honore digni. Quare non cuiusuis honor
 amittendus, sed prudētum tantummodo, quo-
 n estimoniis tuto credi potest.

*Risus ob le-
 uitatē con-
 duplican-
 dus.*

*Gloria testi-
 monium
 virtutis.*

E P I C T E T V S.

quando acciderit, vt foras promineas, & alicui
 acere cupias: te de statione tua deiectum esse sci-
 Quare in omnibus rebus illud tibi satis sit, te esse
 sophum. Sin alicui etiam videri philosophus cu-
 bi videre: idq; tibi satis esto.

S I M P L I C I V S.

Dixit ea quæ optima videantur sic tenenda esse
 s, quasi a Deo mandata sint: & si recta consilia

persequamur, fore vt ii nos admirentur, quod deriserunt. Sin cesserimus, conduplicatum nolumus lucrifacturos. Nunc in genere his subiecta te ipso ad externa conuertaris, vt alicui placitum institutum philosophi destrui, quod ad eum ipse ad Deum sit conuertendum. Eo, igitur, inquit, per contentus esto, quod sis philosophus, & vir bonus. Sin eo non contentus, etiam elucrum tuum cupis (nam vera bona & pulchra nequeunt) quo magis credere possis te esse bonum si tua bonitas conspiciatur: tum quoque, inquit, aciem tuam non in res externas & populorum iudicio, qui talium rerum iudex esse nequit, in ipsi te videri est satis. Cum enim iam philosophus (cum eo enim sermo habetur) simul & institutum tenebis, ad te ipsum conuersus, te ipsum tui ipsius iudicem habebis populorum iudicem. Obseruabis autem discrimen eius quod illi dictum est, qui erudiri incipit, & huiusmodi nunc appetenti philosophiæ dicitur. Ibi etiam dicebat, nihil prorsus scire videri velis. Quia in populo doctus videri volebat, & illa gloria nitus, iudex sui ipsius idoneus nondum erat vero, quia paratior est auditor ad conuersionem semetipsum, conspicique se vult, vt testis habeat suæ bonitatis: ideo re ipsa contentus iubetur. Sin etiam videri vis, & iam tuus es: tibi ipsi videre, inquit, atque id satis erit vero si aliam quoque vtilitatem caput hoc. Nam mihi quidem videtur admirabilis hic te loquens, si quid dixerit quod perperat, statim errorem illum corrigere. Cur prius dixerit: Si in iisdem perseueraueris, quod dum deridebant, admirabuntur. Sin ab eis fueris, conduplicatum risum lucrifacies: ita deretur ab externo iudicio suspendere auditum hac admonitione a rebus externis eundem reus & ab aliorum opinione foras trahente animi contaminante, ad seipsum reuocat: qui est

*Discrimen
auditorum.*

Epicetus cauet, ne sua dicta perperam accipiantur.

is & cum ab omni vanitate sit alienus, vsum ali-
 oræbet. Nam cordatis iudicibus videri bo-
 mrum certe argumentum est bonitatis. Hoc
 ut opinor, cum spectaret, dixit: Tibi ipsi vi-
 que satis erit.

EPICTETVS.

ogitationes ne te crucient, fore ut sine honore
 is, & nullo sis loco. Nam si honore carere ma-
 : nihilo magis per alium in malo esse potes, quã
 . Nunquid igitur tui muneris est, imperio po-
 ut ad conuiuium adhiberi? Nequaquam. Qui
 a iam erit ignominia? Qui nullo vsquam loco
 uem in iis solis aliquem esse oportet, qua penes te
 quibus vel summo loco esse potes? At nihil opis
 feres? Quo pacto istud accipis? Non argentum
 habituri sunt? nec eos in Romanam ciuitatem
 es? Et quis tibi dixit, ea penes nos esse, & non
 mûnera? Quis vero id alteri præstet, quo ipse
 ? Parato ergo, aiunt, ut & nos habeamus. Si
 queo, conseruata verecundia & fide & animi
 tudine, vosq; eius rei viam ostenderitis, parabo.
 postulatis, ut bona ego mea perdam, quo vos ea
 bonis non sunt, acquiratis: videte ipsi quam
 sitis, & temerarii. Vtrum vero præoptatis? pe-
 nne, an amicum verecundum & sincerum?
 cigitur adiumento mihi este: non autem postu-
 t ea faciã per qua illa sim amissurus. At enim,
 per me nihil offertur adiumenti. Cuiusmodi
 adiumentum? Porticus per te non habitura est,
 ulnea. Istuc vero quid est? Neq; enim calceos
 per fabrum ferrarium, neq; arma per sutorem.
 autem fuerit, suo quemq; fungi munere. At si
 alium ei ciuem instrueres integrum & vere-
 im: nihilne eam iuuares? imo vero. Proinde
 quidem patria fueris inutilis. Quem ergo lo-
 ninquis, habebō in vrbe? Quem poteris integri-
 & verecundia conseruata. Sin illi profuturus,

*hac abieceris: quis ei fuerit usus tui, qui imp
perfidus euaseris?*

S I M P L I C I V S.

*Philosophatur
aut inopiã, aut de
risum, aut
contemptum
sui timent.*

Homines in animi sui curam intenti, alii
bus distrahuntur: eoque fit vt quædam & si
ipsis, & iis qui ipsos ad meliora hortantur,
nant. Ac ij quidem qui modo cœperunt er
humiles & abiecti adhuc, dicunt: Si mea n
ro, non erit vnde viuam: Ni famulum ca
euadet improbus. Qui vero iam profeceru
vt parua despiciunt: itaque sibi fidunt, vt c
quoduis munus obeundum sint idonei, &
non perituros credant. Sed quo pacto fun
officio, quod & bonum sit & honorabile an
Nam verissimum honorem hi expetunt, & ig
niam fugiunt, & amicis ac patriæ succenti
lunt. Hinc igitur argumenta petunt, quæ n
dine omnia & præclare confutat Epictetus.
num commune illud ponit, ab ignomin
tum: Si a rebus externis foroque recessero,

„ *Quod solet exornare viros, illustribus ad*
vt Homerus ait: sine honore viuam, nullos
mero ero. Hoc argumentum hac ratiocinatio
uit: Ignominia malum est: Malum in nobis
est, vt & bonum. Quod vero in nobis sit un
nobis nec ab alio, nec per alium accidit. alio
haud situm in nobis esse iam diceretur. Igno
igitur quoties adfuerit, in nobis sita, & in nob
inest: siue nos alii nullo, siue aliquo hono
gnentur. Non igitur ignominia aliorum est
mescenda, ac ne ignominia quidẽ iudicanda
dem ignominia, si malum sit in nobis erit. Si
etiam propositiones videamus, quam vere si
hibitæ. Ignominia, inquit, malum est. Nam si
honorabile est, in quo consentimus omnes, ig
niosum & ipsa ignominia malum erit. Nam
num esset, honorabile esset, & non ignomini
Ad hæc bonum est honos, quia bonis omnibu

*Penes nos
est, ne inho
norati sim⁹.*

*ampula ma
lum.*

it Nam & Deo, & geniis, & bonis hominibus
 ut honos. Quae de causa cum bonus sit, care-
 re malum esse constabit. * Nam si contra-
 existunt, vna etiam tollentur. Contrarium
 est honori, carere honore: ut bono malum.
 vero nostrum, qui libera voluntate praedi-
 nis, & malum in nobis & nostra opinione esse
 neq; contra voluntatem nostram vllum vel
 vel malum nobis accidere: prius utique de-
 datum est, nec repetenda sunt eadem. Si ergo
 in nobis sita est, & in nobis ipsis inest,
 est: non honore carebimus, quamuis res ex-
 a lane despexerimus. Nam si in nobis situm
 e adipisci magistratum, aut in consilium adhi-
 e: inuitari ad conuiuium: non consequi haec,
 nostrum haud fuerit. Itaque ne ignominia
 nostra, siquidem ignominia malum est. Sed
 id sibi vult? Non potes in malo esse per ali-
 magis quam in turpitudine. Nam sententio-
 e luriscula esse videtur. * Illud autem, non
 enquam in malo esse per alium: euidentius esse
 . Nam quia bono euidentius est honestum,
 hoc eius occulta copulatione. Vt enim bo-
 estum, quod Graeci τὸ καλὸν eo vocant, quod
 et, delinit, ad se vocat, & amorem omnibus
 tendi se ad ipsum ingenerat: sic & turpe
 arius & euidentius est. Turpe autem dici-
 prauium usum voluptatum. Hoc vero con-
 , & non per alium. Si quis ergo per alium in
 dine esse nequit, nec in malo magis esse po-
 alium quam in turpitudine, cum ne in ma-
 em per alium esse constat. Siquidem nihil
 aae, cur magis in malo sit quam in turpitudine.
 enim aequae in nobis situm est, atq; turpitu-
 ortassis autem euidentior erit oratio, negan-
 alicula transposita, * ut sit, magis sic quam in
 & dicit: non posse te in malo esse per alium,
 articula magis, orationis confirmatio summa-
 abet autem veri aliquid oratio, si cogitemus,

Honestum.
Bonum.

Rhetorū sen Rhetores honestum & turpe laudabili & vi-
tentia, hone bili definire, & vulgi iudicio subiicere. Vtile
stū & turpe que inutile, siue conducibile & noxium (qu
opinionē, bo- inde est) itemque bonum & malum, non i
num & ma- aliquo aut hominum iudicio, sed natura eff
lum natura mare. Quantum igitur ad hanc quidem cau-
constat. tinet, quo turpitudinis iudicium reprehensum
 non permittitur, ait: Non fieri potest, vt in
 malo per alium sis, quam in turpitudine.
 fieri nequit, vt propter alium in turpitudine
 ante dictum est: multo minus fieri potest
 malo sis per alium, quam in turpitudine scilicet
 minino ergo fieri nequit, vt sis in malo per
 alium.

Vel primum
dignitatis
gradum te-
net, qui na-
turam ducē
sequitur.

Quomodo autem, inquit, nullo vsquam loco
 Reipub. gubernandæ potestate careas? Nu-
 tus es, non hunc esse locum, in quo bonum
 humanum situm est? Sed id situm est
 in petitione, declinatione, iis denique rebus
 parent, in quibus tibi quantiuis pretii esse
 eas naturæ congruenter tractare volueris?
 Cur & boni locum in te ipso habeas, & in eo
 uis pretii esse possis, cur te nullo vsquam
 loco dicis? Eo nimirum, quod hætenus bonum
 in externis collocas, quas germanus philo-
 sophus contemnere necesse habet. At vt ego, etsi
 in me ipso magni esse pretii possim: amici
 inquit, nihil a me iuuabuntur. Hæc eius est
 qui aliquantum profecit. Is enim, quod ad
 se respicit, sæpe res externas contemnit: sed amicum
 ferre cupit, quod id bonum iudicat honestum
 esse: eaque de causa nonnunquam & opes & potestatem
 ciuilem desiderat, ne suis amicis sit in potestate.
 Solutum igitur & hoc, argumento ab iis, quæ in
 potestate sunt, petito: & comparatione, ut
 utilior amicus is qui bona fide colat amicitiam
 qui pecuniam & potentiam conferat. Ab iis
 in nostra potestate sunt: quod pecunia, ciuiles
 states, honores, in nostra potestate non sint
 si quis philosophorum habeat, alacriter elat

Amicos ad-
iuuandi ho-
nesta cupi-
ditas.

recipere potius ea re quam dare beneficium
 t. Sin iis careat: nullam amicitiae faciat in-
 Quis enim alteri det, quod ipse non habet?
 gitur, inquit amici, ut & nos ea habea- *Propter ami-*
 quidem si ita parare possum, ut & vir bonus *cos, & diuiti-*
 eam, & vobis fidelis amicus, neque quic- *tias & pote-*
 mittam philosopho indecorum: parabo, *statem pa-*
 ostendite. Ac videtur hic vir concedere, *rare licet.*
 m parare opes propter amicos, & adipisci
 tus, si ista sic parari tenerique possint, ut ne
 mittatur ea vita indignum, quae naturae in-
 viro sapienti conueniat. Sin hoc maxima
 fieri nequit, & eum qui haec consequi velit,
 est institutum proprii sui boni perdere: illud
 rato ut & nos habeamus, nihil aliud est, nisi
 t meum bonum amittam: hoc est, animi ra- *Iniqui flagi-*
 tediti bonum, quo homo homo est. * *tatores.* *Alia*
 sunt aliarum appetitionum. Ingrati, vae cor-
 e iniqui sunt. Iniqui, ut desertores amicitiae.
 Pythagoreis auctoribus, amicitia est aequa-
 e iniquum est, amicum extrema calamitate
 ficere, brutae tuae cupiditatis explendae cau-
 grati & vae cordes, qui amico illorum com-
 ex animo inseruienti, talia mandent: nec
 nim interfit videant, inter id quod amicus il-
 quens perdit, & id quod ipsi consequuntur.
 s quidem boni maximi iacturam facit: ipsi
 on tantum non suum bonum, sed interdum
 malum adipiscuntur. Ingratos autem eos
 es fortassis appellat, ob id quod sequitur, *Fidus ami-*
 pecuniam fideli amico & verecundo antepo- *cus pecuni-*
 Atque per id euidentius etiam ostendit talem *oso praefer-*
 non fore inutilem, sed iis qui pecuniam sup- *rendus.*
 lent utiliore. Nam si serui quoque fideles &
 eundi, artificiosis & operosis praestant, plurisque
 na dominis: quanto magis tales amici pluris
 cordatis hominibus, quam ii qui nummulos
 at? Nam & ad iucundam vitae consuetudi-
 ne ad consilium dandum, & ad tuendas res ca-

rissimas ac pretiosissimas, & in periculis & ma-
 post obitū. fideles amicos utiliores esse consti-
 la in re a familiaribus & amicis discrepantes
 go veri amici sunt, in eo iuuabunt amicum, &
 lis & verecundus permaneat, etiam priuati si-
 modi respectu: neq; id ab eo postulabunt, pe-
 eo redigatur, vt nec fidelis amicus neque vt
 possit. Atque etiam fieri potest, vt per eade-
 illud quoque argumentum refutetur: Eoru-
 in te sita sunt, dominus es. Quis vero tibi d-
 te situm esse, vt patriæ porticus & balnea con-
 Quis vero alteri dare id potest, quod ipse t-
 bet? Quod si audierit, Parato igitur, vt & pa-
 beat: priora illa respondebit. Verum hæc, v-
 munia, nobis considerata reliquit, magisq;
 priam & cognatam multa cum euidencia &
 mentia responsionem aduersus patriam

*Felix ciui-
 tas, in qua
 suo quisque
 munere fun-
 gitur, de ali-
 eno haud so-
 licitus.*

Quid ad te, inquit, si per te patria porticus &
 non habebit. Neque enim calceos per fabri-
 rarium habet, sed per sutorem: neque arma
 torem, sed per armorum fabrum. Omnis eni-
 tum sibi ipsi utiliter & iuste administratur, c-
 que ciuis & incola suo intentus operi, alie-
 curat: Si & faber ærarius, & quiuis alius op-
 rat, vt suum opus reipublicæ proffit. At dicat
 sophiæ studiosus: Ego vero qua re utilis ero
 blicæ? Cui vicissim egregie respondet: Si effi-
 alium ciuem fidelem & verecundum habere
 ne utilius ei aliquid quam faber ærarius præ-
 Maxime igitur eam adiuuabis, cum aliis a
 modum instituendis, monendo docendoque
 vita & moribus honesti & boni ciuis munus
 do, exemploq; tuo lōge maiores quam reliqui
 operibus afferes ad rempublicam utilitates.

*Doctrina et
 exemplo pa-
 triam iuuat
 philosophus.*

igitur, inquis, in republica tenebo locum? N-
 terorum quisque suo quopiam munere fun-
 alius magistratum gerendo, alius propugnans
 us aliquid ad degendam vitam utile suppedi-
 Auctor igitur comuniter ad hæc respondet: C

que locum in ciuitate tenere poteris, conseruata
 & verecūdia eum teneto. Si vero dum pecunia,
 & porticibus, eam iuuare studes, fidem & ve-
 riam amiseris: fortasse ne illis quidem rebus
 acrius, semel perfidus & impudens factus. V-
 ero magis eam ornant? fideles & verecundi
 an porticus & balnea? Verum quærendum
 nem locum in republica philosophus tenere
 ? Annon eius potissimum, qui homines fa-
 ciat fidelium ac bene moratorum ciuium quasi
 quidam sit? Nec enim aliud eius munus erit,
 & sese & alios ita repurgare, vt vitam naturæ
 naturæ conuenientem agant, omniumque com-
 pater erit & pædagogus, & corrector & con-
 siliarius, seque curatorem præbebit omnium, & ad-
 irit omnis boni. Congratulabitur iis quibus
 laudæ sunt, vicē dolebit calamitosorum, eosq;
 abitur. Denique ea faciet, quæ is qui persua-
 det, peculiare suum munus esse, & in repu-
 blicam & curationem, qua omnibus hominib.
 utili sua bene faciat. Sin eum ad vnum aliquod
 publica munus seorsim destinatum videre vo-
 leat, in bene constitutis ciuitatibus vtique princi-
 pi ei deferetur, vt cæteris antecellenti, ea ratione
 quibus opilio. Erit & senator prudens, & impe-
 rii disciplinæ militaris peritus fuerit, vt & con-
 fidentis animi robore superior cæteris. Nam Socra-
 tes quoque in prælio ad Delium commisso, fortis-
 pugnavit: & per hostile agmen se recipien-
 tem vnum eum nemo, vt aiunt, persequi ausus
 magnitudine animi eius perterritis omnibus.
 & Xenophon decem illis Græcorum mil-
 itum conseruatis, * Olympico præconio est orna-
 tus. Cæterum sciendum est, malas respublicas
 primo tum animis esse perniciosas, tum diui-
 a illustrationem repellere, tum honesta instituta
 purgare, tum exempla recte viuendi abolere.
 propter ad veræ institutionis initia plane im-
 unt animos, & ad doctrinæ confirmationem.

*Philosophi
 locus & a-
 nimus in re-
 publica.*

*Socratis for-
 titudo.*

Xenophon.

*Mala respu-
 blica perni-
 cios.*

Si quis tamen in tali republica repertus fuerimus, singulari quodam fato corroboratus, in rebus exercitationibus ad maiorem virtutis perfectionem acuetur. Verum igitur illud est, oportet fortunam, omnem euentum, siue molliorem asperiores, fructus aliquid atque utilitatis: ei qui prudenti delectu, quod in quaque re boni, amplectitur.

E P I C T E T V S.

Est tibi pralatus aliquis in conuiuio, aut salu-
ne, aut dandi consilii officio. Siquidem ista
sunt, gratulari debes illi, cui ea contigerunt. Si
illa, ne doleas te in ea non incidisse: sed memento
ea non agas quibus illa parantur, qua in nostra
state non sunt, fieri non posse ut eadem tibi tri-
zur. Nam qui valebit tantum is, qui fores ne-
quentat, atq; is qui frequentat? qui non affectat
atq; is qui affectatur? qui non laudat, atq; is qui
dat? Iniustus igitur eris & inexplebilis. si non
raro eo pretio, quo illa vaneunt, gratis ea conse-
postules. Age quanti vaneunt lactuca? Ponam
obolo. Si quis igitur obolo numerato lactucas acce-
tu autem pretio non numerato non acceperis: ne
teriore conditione esse putes eo qui accepit. Ut
lactucas habet ille, sic tu obolum non dedisti. Ad-
dem quoq; modum & hic se res habet. Non inui-
es ad conuiuium alicuius? Nec dedisti quanti
conuiuium. Vendit autem id conuiuator laudat,
vendit obsequio. Dato igitur pretium quanti vult,
si e re tua est. Quod si nec illa vis prestare, & nec
accipere: auarus es & vacors. Nihil igitur cœna
habes? Imo habes: non laudasti quem noluisti: non
tolerasti eius insolentiam in ingressu.

S I M P L I C I V S.

Etiam hæc oratio pars esse videtur superioribus
reliquis argumentis occurrens, quæ ab iis obicitur

ei eodem modo sunt affecti. Nam qui ad sese
 titur, & aliis res externas relinquit, cultu-
 e diuitem & potentum despicit, sine honore
 erantem degere: cum ei complures & in sa-
 ne, & conuiuio, & petendo consilio præpo-
 . Ac potuisset ille quidem rursus etiam sic ab
 d in nostra potestate situm est, aut non est,
 entum hoc refellere. Nam si bona nostra in
 ita sunt, ista vero in nobis sita non sunt, ista
 bona non erunt. Verum auctor hac dissol-
 ratione prætermissa, tanquam communi &
 actata, utitur alia huic loco magis propria,
 ete utentibus subiudicet, quo pacto maio-
 riam ex huiusmodi rebus fructum capere pos-
 sit autem ea in quibus alii honestioris vitæ
 sis præferantur, aut bona esse, aut mala. Sed
 idæ causa diuisionis adiiciatur etiam, aut in-
 entia. Multa enim talia quoque sunt. Quod si
 erentia, nihilo plus honoris quam ignominie
 bit. Quare hanc diuisionis partem aspernatus
 fietus. Restat igitur, aut bona esse, aut mala.
 a sunt, gaudere (inquit) debes, alium ijs esse
 am. Hoc enim * tuæ facultatis est, quæ bene
 omnibus, & gratulatur ijs qui bonis rebus po-
 tur. Vide quæso quantū boni in ista, ut habetur,
 inia delitescens, elucescat? Hæc .n. proprie est
 itudo cum Deo, qua ijs quæ inferiora, & poste-
 Deo sunt, nullum maius bonum contingere
 bit. Deus enim facultate potentissima prædi-
 c omnis facultatis auctor, voluntate etiam op-
 , bona omnia, malum vero nihil esse voluit,
 uenus fieri posset. Cum autem par sit eius & po-
 tia & voluntas: omnia bona facit, quatenus
 rim quodque bonitatem ipsius capere potest.
 manus vero animus facultate summa esse præ-
 is non potest, multis etiã Deo posterioribus po-
 tia inferior. Sed voluntatem accepit a Deo libe-
 , cuius ea natura esset, ut bene cuperet omni-
 modo ipsa id decreuisset. Merito igitur ista ra-

*Argumentū
 δὲ τῆς ἐπιφ' ἡ-
 μῶν accom-
 modari po-
 test ad omni-
 um exter-
 narum rerū
 despicien-
 tiam.*

*Qui omni-
 bus bene cu-
 pit, Deo si-
 milis.*

tione potissimum fit Deo similis, cum ex ista
 lunrate agit: & quamuis omnia bona reddere
 Deus nequeat, ea tamen bona reddit quæ potest
 quantum in ipso est, omnia bona reddit, nõ a
 quæcunq; vult. Tum enim voluntas vere volens
 est, & perfecta voluntas, cum ei facultas omni
 qui vult, nauat operam. Eorum enim quæ in
 sita sunt, domini sumus. Cum autem bene ve
 mnibus, in nobis sitũ sit: cupit bonus homo o
 bus hominibus benefacere, nec eis tantum, &
 brutis animantibus & stirpibus, eiusque volu
 vsque ad inanima porrigitur. Verum non potest
 vult, bene mereri de omnibus, quod voluntas
 dem in nobis sita est, ista vero facultas non ite
 aliarum plurium causarum adiumenta desid
 earumque præstantiorum nobis. Quare nos
 bonum in voluntate est, quod idem in nobis quæ
 situm est. Et hoc quidem ita se habet. Si vero
 quibus hic agitur, suapte natura mala sunt: r
 ne moleste fertis, sed gaude potius ea tibi nõ ac
 se, Sic bonus homo sui despectum non interp
 bitur, non potiri istis: sed seu bona fuerint, eo
 iis alius potitus fuerit, seu mala, quod ipse ijs ca
 lætabitur. Ad hunc modum loco ab utili, ægri
 nem istam non potiundi ijs quæ dicta sunt, pro
 gaudit. Siue enim ea bona sunt, maius illi esse
 ostendit, carere eis, qui Dei similitudinem expo
 siue mala, bonum esse in ea non incidisse. Deinde
 a loco facultatis, & mox a iusto argumentatur.

Cultura potestis amici.

cultate: Non posse fieri, vt a conuiuatore tribu
 tur eadem non colenti, quæ colentibus ipsum
 buantur. Cultura vero est, frequentare fores eius
 sectari in foro, omnia eius & dicta & facta laudare.
 Vt igitur tu, qui, vt philosophus ista non facias, e
 dem consequare, quæ qui faciunt, non modo
 non potest: sed iniquitatis etiam est, & inexplorata
 auaritiæ, non dantem ea quibus ille coenam ven
 velle eam accipere. Iniquum enim est, aliena con
 plicere. Deinde te coenæ illius expertem, non
 dete

ore conditione eo qui cœnet: euidenter lactu-
cet exemplo. Nam cum ille cœnam habeat, tu
aliquid cœna præstantius, libertatem tuam,
nudandi eum quem nolis, non perferendi ea
eius vestibulo feruntur. Si vero & hæc & cœ-
nabere vis: & iniquus es, & infatiabilis, & talis
is minus bonus. Neque enim erit quo sis in
aratione melior.

EPICTETVS.

*Atura propositum ex iis rebus: de quibus nul-
la inter nos controuersia est, cognosci potest. Ex-
gratia: Si vicini puer poculum aut quid aliud
egerit, in promptu illud statim est, ita fieri solere.
igitur, si & tuum confractum fuerit, eundem esse
ortere, qui fueris, cum frangeretur alienum. Sic
fer ista ad maiora. Filius alterius obiit, aut u-
nemo est quin dicat, humanum id esse. Sin ipsi
id acciderit: statim, Hei mihi, inquit, o me mi-
i. Meminisse autem oportebat, ut affecti simus,
tale quippiam de aliis audiuimus.*

SIMPLICIUS:

Communes hominum de rerum natura notio-
in quibus non aliud, sed idem sentimus omnes:
eti, Bonum esse vtile, & vtile bonum: & Bonum ab
ib. appeti: & Æquale nec superare, nec supera-
c, Bis duo esse quatuor. hæc igitur notiones, & id
us aliæ recta ratione in nobis cõstitutæ, longoq;
opore exploratæ, veræ sunt, & cum rerum natura
e congruentes. Peculiares vero singulorum notiones
e hallucinantur, alias a sensu decepto acceptæ,
cuiusmodi est, Lunam eiusdem esse cum sole magni-
tudinis: alias a bruto appetitu, & ea est quæ omnem
vuptatem esse bonum affirmat: alias a ratione
na satis explorata, cuiusmodi est eorum qui duo
rum omnium principia, animumque corpus esse,
seuunt. hæc igitur & similes de quib. dissentimus,

Notiones
Communes
& Peculia-
res.

non omnino veræ sunt, sed interdum eæ quæ
 hisce contrariæ: neque tutum nobis est ex hi-
 rum naturam æstimare, quam auctor, naturæ
 positum aut voluntatem appellat. Euidens aut
 illud argumentum est, cum leuitatis peculiaritatem
 constantiæ communium notionum, e-
 idem homo eundem casum aliter si ipsi accidit
 grauius scilicet & imprudentius fert: aliter, si a-
 eum accidisse viderit. tum enim tranquillius
 & verius intuetur, magisque cum cæteris hon-
 bus consentit, quibus tale nihil accidit, quique
 ex affectu, sed ratione iudicant. Et hoc rei vilis,
 fracti poculi, exemplo declarat. Nam cum alt-
 puer poculum confregerit, in promptu nobis est
 terisque sine affectu iudicantibus, vt dicamus
 fieri solere, vt puer aliquando lapsus allidat v-
 um poculum, aut vt id delapsum atq; allisum
 fringatur. Cum vero nostrum confractum fu-
 indignamur, quasi noui aliquid nobis accidit.
 Atqui tum quoq; cogitandum erat, ita solere
 Hæc igitur, inquit, transfer etiam ad maiora. Si
 us alterius mortuus est, aut vxor: nemo est qui
 cat, humanum esse illum casum, facto iudicio se-
 dum communes notiones, naturæq; congruet.
 Nam emori hominem, humanum esse, natura
 hominis mortalis conueniens. Sed cum suus a-
 filius moritur, statim auditur, Hei mihi: Me n-
 rum: ploratus, tragœdiæ: quasi nobis solis co-
 naturam aliquid accidisset. Meminisse autem op-
 tebat, quomodo alio plorante affecti simus: co-
 tare nos tum, vt rectum est, non re ipsa, quæ na-
 ralis sit & necessario eueniat, illum turbari, sed
 quem de re conceperit, affectu. Is vero condupl-
 tus est, tum quod præter rationem & supra quod
 decet, rationis particeps animus mortale cor-
 diligit, quod moriturum esse consentaneum
 tum quod ita vitam instituit, quasi perpetua
 consuetudine frui possit. Maxime autem percu-
 & perturbat, quod inexpectatum accidit. Nat-
 quic

*Inexpecta-
 ti casus gra-
 uiores.*

id meditatum & cogitando quasi familiaritum fuisset, non ita perturbaret atque doleret. si rei illud evidens est utriusque argumentum, si etiam, qui casum aliquem acerbissime fecisset, paulo post ob assuetudinem, quasi nihil tale esset, leniuntur, & tum notiones naturæ conuenientes promunt: humanum esse, mortale mori esse: nobis etiam fatum breui impendere. Iam eventum, ob seiunctionis consuetudinem, tam facile ferimus: etiam ante eventum, scilicet exspectatione seiunctionis, ob assuetudinem, adeo perturbatis animis excipiemus. Cuiusurbationis illa in primis causa est, quod talia continenter ob oculos habemus, nec illis assequimur: & quod rebus præsentibus complurimum animi conformes fiunt, ut & in rebus alijs eandem semper fortunam exspectent, & quæ molestia obiecta, nunquam ea se liberatum credant. Altera est, & ea quidem hac non leuior, nimis & immodicus talium rerum amor. unde cogitatio seiunctionis, illis est molestissima. Non enim volens rebus molestis immoratur. Atque rigitur in primis moderandus est; vereque iudicandum, qui sis qui ames: quid sit quod ames? non esse alienam, & ipsam consuetudinem talium rerum afferre satietatem. Missum igitur iudicandum, quicquid sit immodicum: & verbis abstinendum, quæ affectionem illam augeant, factis de multo magis.

EPICUREVS.

Quæ ut admodum aberrandi causa meta non ponitur: sic nec mali natura in mundo existit.

SIMPLICIUS.

Disputatio de natura atque ortu malorum, non sine explicata tum impietatis erga Deum causa constitit, tum morum honestæque disciplinæ principum explicatissima esse debet.

pia perturbavit: tum multis, iisque inexplicata dubitationibus inuoluit eos, qui causas illius veras reddiderunt. nam siue quis malum a conditum, siue principium esse dicat, ut duos principia rerum, bonum & malum: multæ maque absurditates sequuntur. Nam principale pronuntiatum si sit vnum, & communiter vtriusque insit, iisque inter se contrariis, quo pacto eis cœnetur, si ab vna causa ad vtrunque pertinente cœneatur? Qui denique contraria erunt ista, ni sub communi genere collocentur? Neque enim diuina plane contraria sunt. neque enim quisquam dicit, album contrarium esse calido aut frigido quæ vno communi genere comprehensa, plura inter sese differunt, ea contraria sunt. ut albus & niger, quorum commune genus est color, nam vtriusque ex æquo color est: & calidum & frigidum, quorum commune genus est eodem modo tactilis qualitas. Quam rem ut contraria principia sint, fieri nequit: necesse est ante ea esse commune genus, atque iam quia necesse est vnum esse ante multitudinem quod vnumquodque multorum, aut vnum necesse est ob participationem vnius, aut nihil prorsus. Præterea necesse est ante omnem proprietatem esse principalem vnitatem, vnde omnis proprietatis inter multa distributa oriatur. Nam a deo & principali pulchro pulchra omnia prodeunt a prima diuina veritate omnis veritas. Necesse est multa principia ad vnum referri principium quod non ex parte principium quoddam sit, sed reliqua singula: sed quod sit principiorum omnium principium & extremum, omniaque cætera in sese cœtrahat, & omnibus a sese principii dignitatem cœtinenter proximèque impertiat, cum ea qua par est diminutione & diminutione. Ac ita quidem absurdum est, duo, aut omnino plura vno principia prima tuere. Qui autem duo rerum omnium principia **BONUM & MALUM** esse dicunt: eum quoque vnum quem ipsi bonum appellant, omnium autem

Vnum esse principium.

Absurda Manicheæ opinionis de duobus principis.

negare, neque vt omnipotentem celebrare, nec
 am & omnem ei potentiam tribuere, atque
 otius potētiae vix semissem, neq; credere eum
 ns bonitatis & lucis dicitur, bonitatem & lu-
 nperiri omnibus, necesse habent. Quæ au-
 n quanta diuinę maiestatis probra eorum ora-
 n consequuntur? Nam & timidum eum in-
 t, MALVM ipsius finibus appropinquans me-
 t, ne in ipsos quoque penetret: ob eumque
 em iniuste atque inutiliter, animos, cum nihil
 ecassent, vt aiunt, sui partes & membra obii-
 m MALO, vt bonorum reliquias tueatur, in-
 peratoris, qui hostibus ingruentibus partem
 ercitus obiiiciat, vt reliquum conseruet. Hic. n.
 eorū est, etsi fortasse verbis iisdem non vtun-
 ui vero, vt ipsi auctores sunt, animas proiecit,
 iue iussit, aut oblitus est, aut nō cogitauit, quę
 tienda essent animis MALO traditis: quippe
 & vrantur, & in sartagine torreantur, & modis
 bus excrucientur, vt aiunt: idq; cum nihil an-
 a:ccarint, & Dei partes sint. Postremo illud ad-
 , si quæ earum impiæ euaserint (tales autem
 eos sunt, nō cædibus, non adulteriis, non aliis
 ptæ vitæ sceleribus pollutæ, sed quæ duo re-
 esse principia bonum & malum negent) eas
 ad bonum nō reuerti amplius, sed MALO ad-
 unatas permanere. Itaque & imperfectus ille
 t, partibus suis amissis, iisdemque auctoribus
 ue enim hoc a me dictum esto) amens & væ-
 qui nec quid sibi expediret, reputare potuerit,
 e MALI naturam intelligat. Nam quo pacto
 tiquasi prouinciam intraret MALVM, cum li-
 as eorum ab omni æternitate determinati sepa-
 a: fuerint, vt aiunt, & pro sua natura segregati?
 Quo autem? Casu nimirum, & fortuito. Sic illis
 as principium vtiq; fuerit, aut ab aliquo vtroq;
 llum superiore. * Quo autem pacto illud se ha-
 et, quod id apud eos ante mundum factum est?
 t quod velut in terra partitionem faciunt? Nam

*Sortitio pro-
 uinciarum:
 Boni &
 Mali.*

Orientalis, Occidentales & Septentrionales
 B O N O tribuunt, Meridionales M A L O. I
 quinque M A L I conclauias, velut antra quæd
 miniscuntur: ibique arbores fingunt, & an
 terrestria & aquatica, perpetuo inter sese p
 tia: quæ quamuis immortalia dicantur esse
 tamen ab eorum Q V I N Q V E F O R M I de
 tur. Cum autem ab initio loca natura distinc
 rint: fieri qui potuit, vt in B O N I partem M
 penetraret? Quomodo & contrarium fieri p
 Sic enim album, quamuis album maneat, r
 erit: & lux, cum maneat lux, tenebras ad
 Quæ si fieri nequeunt, nonne cum ignauia
 quitatis, tum vero amentia fuerit, D E V M a
 obiiicere M A L O, & ab eo tempore in hunc vs
 em esse occupatum, vt aiunt, cum eam plan
 care non possit vnquam, eo quod nonnullæ a
 vt ante memini, æuo infinito maneant in M
 Idque eum præscire negant: quamuis M A L
 cant præscire quid ad se mittendum sit, & ma
 eius rei causa præparare. Quanto autem p
 fuisset, vt B O N V M in se ipso M A L V M com
 sineret: quam vt immisceret se malo, quod
 non posset? Nam ortus & interitus M A L V M
 atque B O N V M expers statuunt. Quin & i
 eis reprehendas, quod æque hæc in M A L O at
 B O N O inesse statuunt, & ortu & interitu
 cipio & fine carere vtrunque. Quibus rebus
 se queat excellentius? Iam de Mundi conc
 quæ dicunt? Esse columnas quasdam, non il
 Quæ cælos terræq; ferunt immobile pondus
 (neque enim fabulose horum quicquam
 volunt) sed eiusmodi, quales eas gregalium
 rum quidam prodidit, quæ solido & impolit
 de constant: adduntque duodenas fenestras
 rum singulis horis vna aperiatur. Eæ porro
 quas defectus luminum afferunt, admirabile
 dam & excellentem sapientiam præ se ferunt
 iunt enim, cum in ortu Mundi colligata ma

ὁ Πυθαγόρας
 φησιν.

Manichæo-
 rum κρημ-
 ποία.

Κυλαίψεις.

motionibus turbas atque tumultus cieant: lufi
 fibi vela quædam obducere, vt ab illa pertur-
 batione sint immunia: nec Solis & Lunæ defectus
 quædam esse aliud, nisi occultationes sub illis ve-
 lant. Quid? Cuius insolentiæ illud est, quod sola to-
 li duo lumina honorant, & in B O N I parte
 rant: cætera vero, vt quæ ad M A L V M pertine-
 ntemnunt? Quid quod Lunæ lumen non a
 fte existimant: sed animas esse censent, quas
 interlunio vsque ad plenilunium a terra at-
 ras, a plenilunio rursus vsque ad interlunium
 em transmittat? Quid multis moror? Nam
 nonstra confingant, quæ ne fabularum qui-
 nomine digna sunt, pro fabulis ea haberi, aut
 abages aliud significare nolunt, sed vera credi-
 t, M A L V M Q V I N Q V E F O R M E commenti,
 constet ex leone, pisce, aquila, & nescio quibus
 duobus, & huius monstri impetum formidât.
 us inest in sermonibus hisce contemptus nu-
 s atque impietas, & quod mireris, hæc omnia
 nixerunt, quasi religiosa (si Diis placet) & Dei
 entiam præ se ferentia. Quem cum auctorem
 dicere nollent: peculiare M A L I principium
 erunt pari & dignitate & potentia cum B O N O,
 otius eo valētius. Siquidem hætenus in omni-
 uis conatibus M A L V M exstitisse superius appa-
 quod quidem vbique amplectatur B O N V M, &
 uis moliatur, ne illud amittat: cum B O N V M
 sese cum M A L O commiscuerit, seque & timi-
 iniuste & amenter (si illis credimus) gesserit.
 ue dum mali causam dicere Deum recusant, ab
 a parte malum describunt: &, vt prouerbio di-
 c, fumum fugientes in ignem inciderunt. Ideo
 ur & impia aduersus Deum est ista ratio, & na-
 lis disciplinæ, quantū in ipsa est, principia cor-
 pit, & voluntatis libertatem reuera tollit. Nam
 L I principium & ortus & interitus expers & ro-
 um introducit, volentes animos in M A L V M
 ellens, vt iam nō penes nos sit peccare aut non

*Vis Necessi-
tatis impel-
lens animos,
MALI prin-
cipiū euer-
tit.*

peccate: quippe cum tanta vis sit necessitatis Deo quidē vinci possit. Enimvero cogitantes si ab aliquo robustiore coactæ animæ caderint, aut adulterarint aut id gen^o aliquid ali petrarint, eas illa malorum quæ dicitur impu & non sponte delinquere. Nam quæ vi & a tis fiunt, & a Deo & a legibus signoscuntur, nullum peccatum relinquitur. Neque enim id malum statuet, nos a robustioribus causis talia designare. Quod si talium facinorum vrum causam inquirentes, MALI principium runt: eoque statuto, & quidem vim inferen lum nullū relinquitur: festiue suo ipsi (quod gladio iugulantur. Nam inde colligitur: si principium sit, nullum omnino esse malum. malum non est, ne principium quidem MALI. Itaque si est principium MALI, vt aiunt, nec erit, nec mali principium. Hoc igitur funda tam euidenter labefactato, si quis eiusdem pl tandæ causa, Deum ipsum mali auctorem et rere non dubitet, æque arque boni: maior pendio is quoque & impietatis erga Deum & daci reus peragetur. Nam quo modo vera e- tio, maiestatis Dei læsæ rea, omnis veri aucto- primo, quo pacto Deus summa & immutabi- ditus bonitate, malum a semetipso produ- Si enim contrarium est bono malum, vt adu- existimant: quomodo contrarium a contrari- ducetur? Præterea, qui aliquid a seipso pro- eique vt sit causa est, & causam illius habens ea causa stans, id producit: si causam spectes, est, quod id quod producitur, ipsius natura co- rata. Itaque imprudens ista ratio, præter euidē in Deum impietatem, & mali principium, & ceptus malum; vt & prior illa, Deum constituit. si neque principium habet malum, neque a- mali Deus est: malum vnde existit? Neque fieri potest, vt ortum habeat abique causa. Ar- in primis quid id sit quod malum dicitur, exp-

*Nec DEVM
esse mali
principium.*

*Quid sit
Malum.*

actum demum quærendum est unde sit? Qui
 enim quid quæque res sit ignorat, ne causam qui-
 dam illius reperire potest. Dicendum igitur est, hoc
 malum, quod ii qui principium mali statuunt, ple-
 rumque dubitantium de eo sentire principalem quan-
 titatem & præcipuam habere substantiam & naturam,
 nec bonum: & potentiam bono æqualem, ex æ-
 que contrariam, atque id ipsum malum essentiam
 habere, quæ suapte natura cum eius contrario bono
 mixtæ fieri nequeat: quæ ratio nigri est cum albo,
 & solidi cum frigido. Enimvero tale malum pro-
 prium non est in natura rerum. Nam si principalis ali-
 quæ esset essentia, ut exempli gratia, homo & equus:
 haberet utique suapte natura perfectionem ali-
 quam & formam, qua id esset, quod esset. Omnis
 enim forma perfectione suæ naturæ conueniente
 data, bona est, & non mala. Quapropter boni ma-
 li illud & appetens & particeps esse, & fructum ex
 illius habere, & amare participationem, & omnia face-
 re eam perdat, affirmant. Hoc igitur quo pacto,
 omnino malum, cogitari potest? Quod vero ma-
 lum est, quo mali dicimur, & peccatores, & ut mali
 estimur: id vero accidens est, & non est essentia. Si-
 militer & accedit & recedit absque subiecti interitu,
 & se non subsistit. Quid enim erit malum, nisi ali-
 quod malum fuerit? Itemque bonum huic oppositum
 ipsum est accidens. Verum bonum id est, quod cu-
 jusque naturæ conuenit, quoque id suam habet per-
 fectionem. Malum vero affectio contra naturam est
 quæ, penes quod est: qua caret, eo quod eius naturæ
 conuenit, ipsoque bono. Nam si malum affectio esset
 naturæ consentanea, & perfectio eius formæ in qua
 esset: ipsum quoque bonum esset, nec iam ma-
 lum diceretur. Quare non est principalis aliqua na-
 tura & substantia mali, cuiusmodi est boni: sed est ac-
 cidentis boni, cuius est frustratio atque priuatio. Sic
 morbus in se & morbus habet aduersus sanitatem, &
 improbitas animi aduersus virtutem: & sicut recte
 procedere principalis quædam actio est animantis,

*Malum nulla
 essentia.*

*Malum pec-
 cati est ac-
 cidens.*

quam propositam habet, & ad quam contendit, tubae vero & claudicare ingrediendo, ex frustratione principalis actionis contingit, & eius accessus est, cum sit motio præter naturam: ita se habent in malum aduersus bonum ipsi oppositum, & possunt hæc vel eque principalia dici, vel paria in sese momenti, vt album & nigrum. Nam si ævtraque hæc, & non alterum altero magis aut minus naturalem habet perfectionem, ne priuationem est alterius alterum. Nam priuatio, aberratio & frustratio formæ est, vt claudicatio incessus. Illud vero vtrunq; sinceram habet suam formam, nec altero minus. Illic autem cum alterum secundum naturam sit, alterum contra naturam est, accedit ad id quod secundum naturam est id quod est contra naturam, videlicet malum ad bonum. Neque enim bonum ad malum. Sicut nemo dicitur ad aberrationem a scopo accedere ad aptionem pi, sicut neque morbo sanitatem: sed ad aptionem, aberrationem, & ad sanitatem morbum. Non principalis sagittarii finis est, attingere scopum, & de causa iaculatur: & naturæ principalis finis sanitas, quæ ad conseruationem animantis pertinet. Denique finis est, ad quem actio refertur. Accedit autem ad propositum ad aptionis aberratio, actio scopum non attigerit, nec eum consecutum fuerit, ob quem suscepta fuit, sed illius frustratio. Quod vero obiter accedit ad principalem finem, merito accessio finis dicitur: non autem principalis finis, ei quod nolenti obiter accedit. Si ergo bonum appetunt omnia, & quicquid agunt adipiscendi boni causa agit, siue id vere bonum sit siue ipsi esse videatur, omnis actionis præcipuum esse finem boni ad aptionem constat: malum vero interdum obiter incidere in actionem, cum non verum bonum desideratur, sed quod videtur esse bonum, & cui coniunctum est bonum. Nam aliquis voluptatem & opes appetens, furatur, & in magistraturam grassatur, principaliter id quod ipsi bonum videtur appetens

*Omnis actio
ad bonum
aliquod refertur.*

appetens, & eius adipiscendi causa agens, sed vna
 in illo id malum etiam quod cum eo coniunctum
 recipere cogitur. Nemo enim adulterium ob
 propter adulterium appetit, aut furtum ob ipsum fur-
 tum aut malum aliud eo quod malum est: quia ma-
 lum quatenus malum est, non appetitur. Nam si
 finis etiam eorum esset & eis appetendum si-
 ne finem. Si vero ita se haberet, bonum esset, &
 non malum. Quod enim expetendum est, bonum:
 quod bonum, est expetendum. Omnia igitur vti-
 litatem appetunt, siue veram, siue imaginariam, sed
 a quoque tamen ut veram. Nemo enim volens
 dicitur, ut mendacium pro veritate amplectatur,
 & simulacrum pro archetypo. Sed propter stuporem & ad-
 mirationem apparentis boni, alias non perspicimus
 verens cum eo malum: alias quamuis perspexer-
 itis, ipsi nos fallimus, quasi bonum maius sit,
 minus vero cum eo coniunctum minus. Saepe et-
 iam maius bonum admittimus cum minore ma-
 lo sicut sectiones & vitiones toleramus, malo quod
 est maius bonum sanitatem iudicantes, quae
 per eas acquiritur. Bonum vero appeti ab omnibus,
 ex eo constat, quod ipsum malum si esset, & ali-
 quid ageret: id suae utilitatis causa ageret, hoc est,
 pro boni sui causa, quod idem valet. Proinde qui malum
 aliquid agere statuunt: quicquid agat, ob adeptio-
 nem boni & conservationem agere, eiusque iactu-
 ram cauere dicunt. Quod si nihil appetit malum,
 non est eius principalis substantia. Sed quia omni-
 nis est, & fit eo quo dictum est modo: merito acces-
 sit, & non natura existisse dicitur. Verum, Esto di-
 catur aliquis, & accidens malum, & frustratio boni, &
 accessio eius: quamuis tale sit, quid erit? Causa enim
 quaeritur, cum omne quod fit, ab aliqua causa
 fit. Sin minus: unde aditus qualicunque malo pa-
 tit in ea quae sunt? cum Deus (Deum autem cum
 eo rerum omnium principium dico) sit bonus?
 Si autem hac de re prius etiam dictum est, cum in

*Qua sit causa
 sa mali?*

disputatione de libertate voluntatis, tum in ex-
 catione verborum, quibus iubemur ea quæ fiunt
 velle fieri vt fiunt: tamen etiam nunc breuius
 perstringemus. Deus fons & principium omnis
 nitatis, non prima bona tantum produxit, quæ
 sese bona sunt, nec media sola cuni his quæ in bono
 æternum permanent, sed extrema etiam, quorum
 natura fert, vt ab eo quod secundum naturam
 auerti queant, ad id quod malum dicimus. Etenim
 post æterna corpora, quæ suam naturam perpe-
 tuentur, & in bono infixasunt: ea quoque existi-
 runt, quæ oriuntur atque intereunt, & post animum
 bono semper infixas, animæ quæ ab eo auertuntur
 exstiterunt, vt simul & immensa bonitas auctoris
 rerum omnia bona conderet, quæ existere posse
 simulque vt mundo sua perfectio constaret, non
 prima tantum & media habenti, sed extrema quoque
 id quod est proprium perfectionis: simul vt ne
 prima & media, cum plane bona essent, extrema &
 inferioris expertia relinquerentur, atque infirma, si
 extrema quæ oriuntur atque occiderent, non existi-
 sent. Talia enim extrema esse necesse est. Ad
 fieri non poterat, cum talia essent prima & media
 partim & natura & actionibus immutabilia: pri-
 mæ natura quidem immutabilia, sed loci muta-
 tionem suis partibus admittentia: existere etiam ext-
 ma sublunaria, quæ a cœlestium corporum conu-
 sione, etiam natura mutarentur & contra naturam
 suam afficerentur. Ob has igitur rationes & his
 obis procul multo grauiores, sublunaria exstiterunt
 & mortalis locus, in quo locum haberet a bono auer-
 sio. Nam & infimum bonum existere oportebat
 & infimi ea natura est, vt peruerti possit. Propter
 que supra locum hunc nullum est malum, quod
 mali natura quæ est auersio ab extremo bono, quæ
 natura solet peruerti, ibi est, vbi & bonum infimæ
 Idcirco etiam anima, natura generosiore & immu-
 tabili prædita: cum quidem sola est, nullius est
 mali particeps. Sed cum natura in eo esse loco quada-
 conu

*Ordo rerum
 a Deo con-
 ditarum:*

*In loco mor-
 tali locum
 habet auer-
 sio a bono.*

uentia. & cum huius loci corporibus coniun-
 dit (prouidentia patris & opificis vniuersitatis
 id est, qui tales etiam animas produxit, vt
 cum primis, insolubilibus vitalis comple-
 uinculis, deuincirentur) eius mali quod hic
 undum earum affectionem naturæ contrari-
 a morbis & corruptionibus, conuenientem
 pere partem videtur, cum id scilicet malum
 t, ac potius bonum, ea quæ se inuicem com-
 in alienis locis ærumnas tolerant, dissolui, æ-
 aque liberari, & simplicia potius, pugnæque
 ia iacere, suis que locis & suis totis restitui, re-
 uionis ergo. Atque etiam si aliud in aliud mu-
 ne in eo quidem quicquã inest mali. Fit enim
 quoq; id, quod ante fuerat. Nam aqua in æ-
 mutata, rursus ex aere fit aqua. Illud vero ma-
 n est, quod & compositorum dissolutio, &
 cium mutua commutatio rebus vniuersis
 it si modo alterius interitus ortus est alterius:
 causa est, cur earum rerum quæ oriuntur, cir-
 nunquam cesset. Ad hæc sæpe videmus & na-
 & artem (vt ante diximus) partes propter to-
 onte in nere: naturam, que fluxiones & absces-
 orincipales locis ad extrema depellit: artem,
 ecat & vrit, & sæpe refecat partē, conseruan-
 ius causa. Quæ igitur corporibus accidunt, in
 potius quam in malis sunt habenda: eorumq;
 bonorum causa est, & non malorum. Etenim
 cia corpora quæ sub Luna sunt, nihil habent
 cum & ipsa sint æterna. Quod vero in partib.
 iditur esse mali: in ipsis etiam suis partibus, vt
 eum est, tam simplicibus quam compositis, plus
 o habet quam mali. Quod si ad vniuersum bo-
 u referatur, plane fiet bonum: proptereaq; ma-
 u non fuerit corporum contra naturam affectio.
 i eis vero contendit, vt ante a me dictum est, non
 ondum id esse bonum, quod sit aliquid a natura
 orrens: is ne statim appellet malum propter no-
 oem quam de malo habemus indistinctã adhuc,

*Separationē
 contrariorū
 non esse ma-
 lam.*

*Alterius in
 alterum mu-
 tationem nō
 esse malam.*

*Pars ob sa-
 lutem totius
 negligitur.*

*Quædã et si
 per sese non
 expetenda, nō
 ideo tamen
 mala sunt.*

quasi id bono sit prorsus contrarium: sed non potius est, ut per se non sit expetendum: multo tamen conferre ad id, quod per sese est expetendum. Nam si simpliciter malum esset, nihil ad bonum ferret. Necessaria porro, etsi per sese non expetuntur: tamen quoniam ad bonum referuntur, & ipsa fiunt: ac bona quidem sunt & ipsa, si ut que sunt expetenda. Nam & sectiones & vultus amplectimur, ac mercedem pro iis solvimus, & gratias medicis agimus: haud utique facturi, si eas malas iudicaremus. Verum est bonum hoc rursus, & ex secundaria classe boni, ut non principalem sed secundaria quadam ratione sit bonum. Quod obrem & eius auctor nequaquam mali auctor fuerit, sed aut boni aut necessarii, quod & ipsum secundarium quoddam bonum. Nec immerito quippe quod & ipsum ex eodem fonte boni sed cum remissione quadam, permanet. Ac ea de malo corporum eiusque causa diximus, in sententia sufficiant. Quia vero mala & peccata peccatum habentur humani animi errata, etsi de quoque supra dictum est, nihil tamen vetat, quod nus etiam nunc naturam & causam eorum inquiramus. Dicendum igitur, eorum animas qui præstantiores sunt, semper in sublimi versantur in bono æternum infixas, nihil unquam habent mali. Brutarum autem animantium animas, mediæ sunt humanarum animarum, & earum, in stirpibus affixæ radicibus hærent: quatenus nam corporis referant, idem habere malum quod corpora. Quatenus vero appetitum habeant quoddam & impetum, quod in eis malum sit, humanorum animorum malo esse simile: & ex eo quo illo dicetur, ipsum quoque cognoscetur. Humana autem anima in medio collocata earum quæ semper in sublimi manent, cum ob animalis essentiaè ceteritudinem, tum propter mentis communionem earum quæ semper humi sunt, ob brutæ vitæ cetera corpore cognationem, quæque vitale quoddam vultu

*Animarum
discrimina.*

Genii.

Bruta.

Homines.

est superiorum & inferiorum: propter libe-
 ritatis affectionem, alias his alias illis fit si-
 Nā cum in sublimi manet, omnis mali pro-
 cernens, infixā bono. Sin aliquando nervi ac
 si defuerint ad beatā illam vitam amplecten- *Animi hu-*
 arcana illa synceraque spectacula intuenda, *mani volute*
 ea quod eius natura fert, vt aliquando etiam *tarius de-*
 riora declinet, si voluerit: ipsa principium *scensus ad*
 cuiuscunque malitiæ descentum voluntari- *hac inferio-*
 nunc mortalem locum. Quamuis enim na- *ra, est causa*
 sortita est ancipitem, non tamen coacta vel *mali.*
 t vel descendit: sed ita condita est, vt vbi ipsa
 t, & ascendat & descendat. Et quis hoc in a-
 iatura per se mobili admiretur: cum & bru-
 nantes, quæ amphibia dicuntur, ea quidem
 sint, vt & in aqua & in terra habitare possint:
 en pro naturali suo appetitu vtroque se con-
 coactæ a nemine, sed cum ipsis lubet? Anima
 descendens ob affectionem & habitudinem
 id mortalem hunc locum, & cum mortali
 e coniungenda, & vnum mortale animal *Hominis*
 confectura, vitam brutam agit, partim co- *bruta vita.*
 nis, in qua sunt sensus & visa, partim appeti-
 cuius generis est iracundia & cupiditas. Per
 mortale animal & cognitionem haberet suæ
 congruentem, qua & brutæ pecudes sunt
 æ: & quod decederet, cibo & potu perpetuo
 pret: & procreatione sui similium æternitati
 eris consuleret: & velut armis muniretur,
 is ea quæ nocitura essent, propulsaret: quæ
 tati animanti non contigissent, nisi brutis hisce
 atibus expletum fuisset. Quis enim, præfer-
 egantior, tanto tempore edere & excernere
 l, brutæ pecudis instar, nisi a bruto appetitu in-
 a tur? Quis vero tantam agitationem tanto
 ore toleraret, nisi insana ista cupiditas gene-
 q; propagatio stimulare? Verum ea quæ & iam
 e diximus, satis sunt ad declarandum, boni
 & propter absolutionem animalis, brutas ap-

*Humana
hominis vi-
ta.*

*Auersio mē-
tis a Deo, &
seipſa, cauſa
mali.*

petitiones eſſe datas, atque ita nullum appa-
lum. At vero rationis particeps animus, natu-
corpore brutaque vita præſtantior, & domi-
in hæc ſortitus: cum ſuum aduerſus ea ſtatu-
tur, & ſeiunctus ab eis, & pro instrumentis
tens, & bonum miniſterii illorum ad ſuum
referens: tum omnia bona ſunt, neque v-
malum vllum exoritur. Sin ſimilitudinis,
cum Deo habet, oblitus animus, imperii ſce-
adiecerit, neglecta principatus auctoritate, t-
ad corpus & brutam eius vitam inclinari (i-
ei potiffimum accidit, cum vehementiam &
tum voluptatis brutarumque appetitionum
tati & ſuauitati rationis anteponit, totam
brutæ parti dedit, vt eam ſe ipſum eſſe opi-
tum, cum animus contra ſuam naturam abſ-
tione agit, & contra ſuam dignitatem principi-
dominatu polleantem, ſeruire ac parere m-
tum vero malum exiſtit, quod nec in eo qu-
ſe melius eſt, locum habet: neque in deterior
ſuo loco maneat. Cæterum cum animus
præſtantior, corpori deteriori implicatus, vlt-
dum ſimilitudinem deterioris amplexus
eamq; ſimilitudinem præſtantioris prætulit
eſt, cum pecudi & beſtiæ, quam genio aut Deo
lis eſſe maluerit: id vero facit non coactus a-
ſed ipſe arbitrato ſuo, ob libertatem ſuæ volu-
& poteſtatem. Optio enim in noſtra poteſtate
cum noſter motus ſit internus. Hic tu mihi
de animum, ne ipſe deceptus, te quoq; in err-
Lector inducam. Nam delectum & volunt-
internam eſſe animi motionem, & a re nulla
na cogi, perſpicuum eſſe arbitror: prius cert-
dem & explicatum id eſt, & demonſtratum.
item, animum delectu & voluntate ſua nun-
ſtantius eligere, nunc deterius præferre præſt-
ri: aperte opinor ex eo eſt oſtenſum, quod &
& bonæ leges & homines cordati bonas &
hominum actiones non factis & euentu m-

Epilogus.

1

2

consilio & voluntate: quodque & honorem
 & pœnas irrogant, & laudant & vituperât,
 consilium & voluntatem intuentes, quæ no-
 nostrique arbitrii sunt. Iis autem quæ a co-
 ut. quamuis grauissima sint, ignoscunt: &
 non agentis, sed cogenti tribuunt: quod
 voluntate nolentem coegerit, ille autem
 am voluntatem coactus egerit. Si ergo 3
 a est voluntas, quæ integra est animi actio,
 m violenta impulsio: quid aliud mali cau-
 mus nisi animum, ac ne ipsum quidem
 mali? Nihil enim est quod malum, qua-
 lum est, amplectatur: sed quia id quod bo-
 n habet, malum simul occultat, id quoque
 e necesse est. Est & hac de re prius dictum.
 ata igitur mali causa, elata voce clamam⁹,
 mali causam esse Deū, propterea quod ma-
 animus libere atque vltro, non autem De-
 si malum animus faceret coactus, fortassis
 ccusaret Deū, qui eum sine causa cogi per-
 ac ne malum quidem esset quicquam
 o factum. Sed qui vltro & consulto aliquid
 et, ipse merito in causa esse videatur. Nam si
 it, ne permittere quidem illi debuisse Deū,
 n amplecteretur: duorum alterum dicit:
 u eius natura sit, vt alias bonū, alias malum
 eatur cogendum fuisse ne vnquam malum
 eretur: aut ita fuisse condendum, ne eius
 a nquam ferret vt malum amplecteretur.
 prius illud aperte absurdum est. Frustra
 cectus, qui nostrum opus est, fuisset factus,
 nquam licuisset in vtravīs agere partem.
 n delectus quidem relinqueretur, adiuncta
 nte. Pugnant enim inter sese delectus & ne-
 a Quod autem ad alterum attinet, cogitan-
 e, nullum vnquam esse malum optabile aut
 edum. Deinde suadere ista ratio videtur,
 a hanc animi naturam, quæ suapte volun-
 & absque coactione, alias verum bonum am-

Correctio.

*Libertate
 voluntatis
 nihil homi-
 ni datum a
 Deo excel-
 lentius.*

Delectus.

Necessitas.

Sublata libertate, virtus tollitur.

Auersionē a bono, quatenus humanam formā constituat, non esset malum.

Diuina vindicta medico similis.

plectitur, alias imaginariū, e natura rerum lendam, aut vt non bonum, aut vt magnum nequereputat, quot rebus quæ in emundum habētur, & maius & honorabilius bonum ras voluntatis. Omnibus enim hæc quæ sunt antecellit, nec quisquā est, qui aut bricus aut stirps esse mallet quam homo. Cum minora bona Deus suppeditasset, an non & illis maius est, suppeditandum erat? Deir hoc supra dictum est (sublata e rerum natura pensione animorum in vtramque partem: simas etiam hominū virtutes vna tolli et & totam formam humanam. Neque enim & temperantia humana restabit, nisi etiam animus possit. Quod ni ita esset, angelicus diuinus, nec iam humanus. Hac itaq; ratio dicitur, auersionem a bono, & quod secundum malum dicitur, esse necessariam: quod ab humana virtutes, nec ipsa etiam hominibus in rerum natura exstitisset. Quapropter et quis a Deo productam dixerit auersionem a bono, quatenus ad tot bona quæ natura queunt, constituenda necessaria est: mali a dicere Deum iure non putabitur. Nam & n abscessus putrefacientem, & corpus vrent cantem, & partes abscindentem, nemo a morbi, sed sanitatis potius quisque auctor quod sine his illi homines curari non potest. Atque etiam diuina VINDICTA, vltice suæ parte, quæ & permittit & auget aliquos affectus, eatenus progreditur, quatenus aliter non poterant, nisi prius interdum, aut sapiens infantiæ appetitioni morem gessissent. Quod est, cur etiam boni pædagogum non omnibus cupiditatibus aduersentur, sed sæpe ciant, interdum etiam obsequantur: quasi ille, huiusmodi affectus non plane possit esse nisi aliquando iis obsecutus fuerit, & ipsa saturatus. Neq; vero pædagogum vel diuinum

nali dicimus esse causam, sed boni, quod
 sa ista fiant. Etenim quæ studia ad modesti-
 nent, modesta: & quæ ad sanitatem, salu-
 mus. Omnis porro actio sine, cuius causa
 fuit, informatur atque perficitur. Itaq; De-
 essariæ auersionis a bono aliqua ex parte
 et: merito causa esse mali dici non posset.
 do autem ipsius necessariæ auersionis a bo-
 stor, considerandum est. Neque enim ipse
 em facit (absit hoc) sed liberæ voluntati
 altatem dedit, ut & hoc genus in vniuersi-
 m locum haberet: & tot bona efficerentur,
 auersione ista effici non possent. Proprie
 actor est liberæ istius naturæ, cum bona sit,
 mundi bonis pretiosior. Cuius actio passi-
 ersio, volentis, & non coactæ. Bonam au-
 liberam istam naturam, etsi aliquando et-
 uerti potest, constare opinor: & qui mali
 am statuunt, eo ipso Deum MALI auctore
 e affirmant. Hi enim cum non modo condi-
 a Deo dicant, sed etiam partem eum aut
 um esse Dei iactitent: talem tamen eum
 ibet, qui malus fieri possit, & consulto ma-
 Sic enim eos dicere par est, qui in nobis si-
 dicunt, aut vincere malum, aut ab eo vinci,
 aque & victum pœnis & victorem præmiis
 Quæ cum dicunt, non expendunt, cum his
 n animi ad malum impulsione cohærere
 e. Omnino igitur siue consulto peruer-
 ti dicunt, siue externa impulsione: eo vtrique
 t, quia natura eius hoc ferebat. Quod ni ita
 on malus euasisset. Proinde neque primum
 deprauari dicunt, quod id eius natura pro-
 uat: neque cætera bona cum illo proxime
 uita, ut quam matrem vitæ vocant, & opifi-
 illius loci secula. Quamobrem etiam hi qui
 a Deo talem esse conditum perhibent, ut
 ei posset: quia talis natura non mala, sed bo-
 non dicunt mali causam esse Deum. Sed hæc

*Manichæos
 sibi parum
 constare.*

*ἡ μήτηρ τῆς
 ζωῆς. ὁ δὲ μη-
 ερὸς. οἱ οὐκ
 αἰῶνος.*

*Verborum
Epicteti de-
claratio.*

*Natura MA-
LI mirabi-
lis.*

*Malum est
aberratio a
scopo.*

hactenus, de natura & ortu malorum. R
est vt Epicteti verba consideremus, & v
quemadmodum is ea quę nos fuisse persecu
compendio perstrinxerit. Cum enim discip
rum in amplectendis bonis & declinādis r
setur, necesse fuit ostendere, naturam mal
rabilem. Nam aliquo modo & est & non est
cessio quędam rei sit, non ipsa res: eaque
prorsus fugienda est, quod principalem
non habet, proptereaque a nemine expe
vllius actionis finis est. Nam eius qui don
struit, scopus & finis est domus, ob quam
& fabro ianua, propter quam fabricat. Ma
causa nihil geritur. Est igitur Epicteti rat
breuiter huiusmodi: Malum, aberratio a
Quod enim principaliter in mundo fit, s
eius qui facit: & finis, illius adeptio. Quo
attingit scopum is qui facit. Si igitur id q
cipue spectatur, & secundum naturam in m
non est aberratio a scopo (nam adeptio pe
malum vero est aberratio a scopo: malum
cipue spectari, consultoque in mundo fier
Malum autem esse aberrationem a scopo, e
de eo diximus, clarum est. Nam si quis sibi
tem tanquam metam & bonum proposui
eo collimat, tanquam ad bonum: hoc e
otius ad eam, animi certe quidē impulsio
Qui si bono potitus non fuerit, sed ab eod
aberrarit: vtique, is qui scopum nō attingit, f
Ea porro quę in mundo præcipue spectant
esse eius qui facit, & finem, eorū adeptio
constat, quę de ædificatore dixi, & fabro. Id
quod fit, scop^o est eius qui facit: quem intus
quam sagittas ita suas actiones dirigit, eun
finem proponit, vt scopum attingat. Cui
•• sic dixerit, Nec mali natura in mūdo sit: nat
mine id intelligit, quod secundum naturam
præcipueque spectatur. Quod si quis sic
ratiocinationem hanc, vt minor propol
Q

admodum scopus aberrandi causa nō ponatur. (hoc enim significat, malum esse aberrationem) prætermiſſa maiore, qua negatur, quod in præcipue ſpectatur. eſſe aberrationem a ſcopo (apertio cum ſit) conſuſionem ſubiungat: maiore præcipue ſpectari, neque hanc fieri ſecundum naturam in mundo. Poſſe etiam ut connexū hæc pro poſitio, hoc modo: Si ſcopus aberrandi non ponitur, mali natura in mundo non eſt. Nam ſi exiſteret, ſcopus eſſet faciēdis, quem deus faceret. Sed ſcopus eſt ut id fugiatur. Fugium enim eſt malum. Quare non attingendi, ſed fugiendi causa poneretur. Si igitur ſcopus aberrandi causa non ponitur, nec mali natura in mundo eſt.

EPICTETVS.

Corpus quidem tuum aliquis obuiſo cuiq; permittit: indignaberis. Tu vero, qui animum tuum permittas, ut ſi conuicia tibi dixerit, perturbare: non erubeſcis?

SIMPLICIUS.

Comparatio iſta alterius permittentis, cum eo qui permittit, & corporis cum animo: rem valde iſtat. Deterius enim eſt a ſemetipſo lædi, quàm a ſuis. Nam ſi amicis offenſi magis ſuccenſemus aliis, cum ob cogitationem familiaritatis, quod præter exſpectationem id nobis accidit: magis abſurdus erit a ſemetipſo lædi. Si corporis læſionem magre ferimus: multo moleſtius ferendæ animi læſiones. Iam, ſi noſtri arbitrii non eſt, ut aliquis corpus noſtrum cuius obuiſo permittit, nec ne, hoc vero in nobis ſitū eſt, an permittit, nec ne cuius animum noſtrū, ut, ſi ille contumeliam fecerit, perturbetur & contumeliam datur: utrunq; pudendum eſt, & id ægre ferendum. neque in noſtra poteſtate, neque noſtrum eſt: & id malum in nos admittere, quod

vitare ac propulsare licuisset. Recte autem succensendi abstinuit. Succensemus enim gnatur ob ea mala, quæ nobis alii faciunt: vero nos pudet, quæ in alios ipsi admittimus: magis, si id cauere nobis licuisset. Erubescis, qui turpitudine suorum peccatorum, quæ fecit, agnoscit. * Quid vero turpius, quam in se propositæ illustris comparationis huiusmodi perspicere?

E P I C T E T Y S.

Quamobrem cuiusque rei antecessionibus, et reversionibus consideratis, sic eam aggredere, qui primum alacriter eam suscipies, eorumque consequuntur expenso: post autem, turpitudinem exorta, verecundaberis. Vis Olympia vincere, medius fidius, præclarum enim habetur. Sed quid antecedere, quid sequi soleat: atque ita redam suscipito. Oportebit te conseruare ordinem ingratis, abstinere bellariis, exerceri necessario tempore, in aestu, in frigore: non frigidam bibere vinum nisi præfinito. Ad summam, tanquam sic lanista te tradas oportet: deinde in certamine scendere. aliquando manum ledere, talum ducere, multum pulueris deglutire, interdum flagellari & vinci post hæc omnia. His omnibus conseruato pugilum certamen suscipe, si lubet adhuc. Sic ut pueri resiliens: qui nunc pugiles ludunt, nunc pugiles, nunc gladiatores: iam tuba canunt, iam ad certamen repræsentant. Tu quoque sic, nunc pugil, mox orator, postea orator, demum philosophus: totum animo nihil. Sed ut simius, quicquid spectant, adhibere, atque aliud ex alio adamabis. Nec enim præcepta cogitatione quicquam es aggressus, aut eorum prius: sed temere, appetitus leuitatem secutus. Quis philosopho spectato, & auditus aliquo die. Quam recte dicit Socrates, enimvero quis ita

te, ut ille? ipsi etiam philosophari volunt. Homo, ut m considera, cuiusmodi sit res: deinde natura tua, eamne ferre queat, explora. Quinquercio, aut palastrita? brachia tua intuere, femora & m considera. nam aliud alio natura pertinet. te te hac aggressum aque posse edere, aque bibere fastidire? Vigilandum est, laborandum, a tuis mendum: a puero contemni, in omnibus deteriore ratione esse, in honore, in magistratu, in iudicio, in quolibet oportebit. Hac considera: tecumque, an his rebus redimere velis animi tranquillitatem, libertatem, constantiam? Sin minus, vide ne pri, nunc philosophus, mox publicanus, post orator, nique Caesaris procurator fias. Ista non consentiunt: te oportet hominem, eumque, vel bonum vel male? aut exercenda tibi ratio & mens est, aut res a excolenda: aut in internis elaborandum, aut in externis: hoc est, aut philosophi tuendus locus, aut in plebeii.

EPICTETVS.

Inia officia in vniuersum, mutuis affectionibus sunt metienda. Pater est? precipitur, curam eius tuam, cedendum ei in omnibus: si conuicietur, si et, ferendum esse. At pater malus est? Nunquid natura cum bono patre coniunctus es? non, sed merito. Tu igitur munus tuum erga ipsum tuere, id ille agat considera: sed quibus rebus agendis, institutum natura futurum sit consentaneum, non alius non laedet, nisi ipse velis. Tum autem laedet, cum te laedi existimaris. Sic igitur vicini, sic ciuis Imperatoris officium inuenies, si mutuas affectiones spectare consueueris.

SIMPLICIUS.

Officia sunt ea quæ fiunt, ut decet & conuenit, & quoque digna sunt: & hæc eius iustitiæ mune-

εὐδὲ δίκαιο
οὐκ ὄντι οὐδὲ
ἐδὲ πᾶσι
δὲ τῆ ἐστ.

ra sunt quæ omnem virtutem continet. Est iustitia, quæ ab aliis virtutibus distinguitur.

Est & qua reliquas in se complectitur omne
 Nam iustitiæ est, suum cuique tribuere. Quæ disciplina morum, & ciuilibus facultas in officio satur. Iustitia, cum est animi gubernatrix, cui nimirum parti suum officium præscribit. Iustitiæ moderatrix, & ipsa cuius reipublicæ prætribuit, quo quæque digna est. Cum igitur superioribus præceptis, quæ & ipsa ad officia pertinent, eruditorem erudierit: hic ei nunc artem tractandi officii & repertiendi & præstandi tradit. Quæque prolixis voluminibus tractarunt, cuiusmodi libri de Officiis, & de interiore pulcritudine, opus Nicolaus Damascenus edidit: ea hic versibus ita grauius & luculente, ut motum afferat, perstrinxit. Officia porro, ut in vniuersis tribuantur, partim sunt aduersus homines similes, partim aduersus præstantiores, partim aduersus deteriores, partim etiam fortassis ad nosmetipsos. Et horum quædlibet multa habet discrimina: quorum præcipua & ipse persequitur officii erga homines exorsus. Ac præclare docet, quomodo repertienda sint officia: nec tribuenda esse patri & filio, ciui & hospiti, merito & ei qui læserit, alia denique aliis: pro ratione affectionis & necessitudinis, quæ cum quoque intercedit. Alia ratio est aduersus patrem, post Deum ortus nostri & totius naturæ nostræ auctor & benefactor. Alia erga filium, cuius causa sumus, & qui nostri quædam pars est. *ἔξως* in primis quid sit *ἔξως*, quàm Latine vel neutritudinem, vel affectionem, vel habitum, vel respectum, vel relationem (si cui forte voces hæc placere dicere possumus, declarandum est prius, quam rerum varietatem persequamur. Est igitur *ἔξως* in genere dicamus, ordo quorundam inter se mutuus respectus: isque vel a natura institutus, voluntate susceptus, similibus aut dissimilibus

Nicolaus
 Damascenus.

Officiorum
 diuisio.

ἔξως quid.

uelli coniunguntur, hi dissociantur. Mutua quæ-
 anim inter illos affectio est, qua alii alios com-
 entur: & quamuis direm ti alii que facti fue-
 nramen non prorsus diuelluntur: sed ita ma-
 vt alter sit alterius, & ea quorum est affectio,
 esse conferuntur. Est autem ordo naturalis si-
 conrahens, coniunctio fraterna. Quare alte-
 rorum quæ inuicem affecta sunt, altero defi-
 nam frater fratris est frater, & par pari par, &
 tus cognato cognatus, & ciuis ciuitatis ciuis.
 m ordo naturalis dissocians aliena ratione
 s. Nā & hic est ordo naturalis, & * similitudi-
 stat. Quapropter ratione similitudinis inter
 feruntur. Nam alienus alieni est alienus: sed
 ic dissocians est. Nam alienum separat fami-
 ut cognatio coniungit. Verum propter si-
 dinem siue ea consocians, siue dissocians sit,
 eadem sunt in vtroque aduersus alterum.
 alis vero ordo dissimiles coniungens inter se
 patris & filii. est enim coniunctio naturalis,
 similium: quia non alter per alterum defi-
 vt fit in fratribus. Ibi enim dicebamus, frater
 est frater: hic vero, pater filii est pater, & fi-
 tris filius. Est igitur hic ordo naturalis dissi-
 in coniungens. Sed dissimilitudo ea est, quæ
 er causam, & id quod a causa proficiscitur.
 alius ordo naturalis dissimilium coniungens,
 contrariorum, cuiusmodi est dextrum & sini-
 Nam hæc cum dissimilia sint, necessitudi-
 uidem inter se quandam habent, sed ratione
 trii loci. Est & ordo naturalis dissimilium dis-
 gens: vt est, anno superiore, & hoc anno. est
 & hæc affectio temporum discernens. Or-
 voluntate susceptus & similium coniungens,
 io amicorum: dissimilium vero disjungens,
 inimicorum. Nam & inimicorum idem est
 decundum affectionem, voluntatibus dissi-
 Quare alter per alterum definitur, vt inimi-
 e inimici inimic⁹, sicut amicus amici. Disiun-

*1. Natura.
Fraterna
coniunctio.*

*Alienorum
dissociatio.*

*Dissimilium
coniunctio.*

*Contrario-
rum con-
iunctio.*

*Dissimilium
dissunctio.*

*2. Volun-
tate.*

*Coniunctio
amicorum
& inimico-
rum.*

gens autem est inimicorum ordo, sicut amici
Docentis & discentis. coniungens. Est & ordo voluntarius dissimili
Vendentis & ementis. coniungens, ratio docentis & discentis: vt cau
Persequētis & fugientis. eius quod oritur a causa. Ratio vero vendenti
Mariti & uxoris. mentis, vt contrariorum. Est & ordo volunt
Vicinorum inter sese. ratione dissimilitudinis disiungēs, ratio perfec
Magistra- tus & po- puli. tis & fugientis. Persequens enim fugientem
Naturales affectiones aeterna sunt: voluntaria, mutabiles. quitur * coniuncte quidem ratione voluntari
Necessitudo paterna. fectionis dissimiliter, sed seiungendo coniu
 Mariti autem & vxoris affectio media quodam
 do esse videtur inter naturales & voluntarias
 vtrarumque particeps, & dissimilitudine defi
 da. Nam maritus vxoris est maritus, & vxor n
 vxor. Mediam & vicini habent affectionem,
 similitudine definiantur. imperans vero & o
 ens partim naturale est (imperat enim semper
 stantius deteriori in vniuerso:) partim volun
 cum pactione quadam diuites imperant, pau
 vero obtemperant: partim mistum, cum pu
 decretum fuerit, vt imperent prudentiores.
 igitur (vt paucis complectar) tot sint affectio
 quacunque harum cum aliquo coniuncti simu
 ipsa affectionis forma officium aduersus eum
 periemus & conseruabimus: siue id ille conse
 siue non, in naturalibus officiis præsertim. Nar
 luntariam affectionem etiam alter, bona ma
 voluntate dirimere potest, amicitiam mala, in
 citias bona. Etenim voluntas eam affectionem
 stituit: naturalem vero non voluntas, sed na
 Quamobrem si amicus noster ob prauam volu
 tem fit inimicus: soluit affectionem nostram,
 iam ei debemus amicitiaë officia, qui amicus esse
 stitit, & inimicus esse voluit. Verum si pater im
 ba voluntate fuerit, patris affectionem non se
 voluntas. Ea enim naturalis est, & non voluntaria
 & talis affectio est erga patrem, non vtique erga
 num patrem. Etsi igitur malus fuerit pater, talia
 officia quæ patri debentur, ei præstanda sunt.
 inibus itaque modis est obseruandus & curandus

vitæ nostræ post Deum auctor, & quod eius
 & caritate muniti huc vsque processimus. Est
 ea parentibus reddenda, vt quam ab illis mu-
 at acceperimus, gratis animis atque vberiore
 ra: eorumque mandata alacriter exsequenda
 a, iis exceptis quæ animi vitia prouocant. Hæc
 uictra eorum offensam, quantum fieri potest
 nda sunt, vt quæ patri animorum displice-
 edendumque illis est cæteris rebus omnibus,
 ternis, quam ipso corpore. Nam si fortuitis
 nis, argento numerato & corpora & peculia
 uum parent: quanto magis parebunt eadem
 s qui naturales ortus nostri auctores fuerunt?
 & verbera patrum æquioribus animis feren-
 t filiis, quam seruis dominorum: multoque
 g conuicium aut contumelia. Itaque veteres
 norum leges, tum excellentia naturæ confi-
 ra, tum laboribus quos filiorum causa parentes
 ut expensis, tum eo etiam consilio, vt liberos
 no patriæ potestati subiicerent (fretæ scilicet
 u li parentum erga liberos pietate, & vendendi
 s si vellent, potestatem dedere parentibus, &
 pe occidendi. His vero antiquiores ita venera-
 ut parentes, vt Deos appellare eos non dubita-
 t. Sed quamuis in hoc diuinam excellentiam
 ei, patres appellare deos sit desitum: fratres
 u patrum Græci adhuc *θεῖος*, quasi diuinos, nō
 (Romani) patruos appellant, vt demonstrent,
 rationem parentum aduersus liberos esse ex-
 mt. Sunt autem officia aduersus parentes, tum
 uequa sunt, præstanda potissimum, vt ea ratio-
 vultatem nostram naturæ consentaneam
 nemus: tum diuinæ vindictæ ratio est ha-
 ne, quod consentaneum est fore vt tales libero-
 et nos animos experiamur, quales nos aduer-
 ptes nostros præbuerimus. Quod si frater te
 er, tu aduersus fratrem naturalem affectionis
 diu conferua, & pacationem vniuersitate rerum
 te arbitra initam, quæ tibi hos, & non alios pa-

*Qua animo
 rum patri
 displicent,
 recusanda.*

*Patriæ pote-
 stas apud
 Romanos.*

θεοὶ θεῖος.

*Qualis tu in
 patrem fue-
 ris, tales ipse
 liberos tuos
 experieris.*

*Officia fra-
 ternæ.*

rentes fratres atq; cognatos destinauit. Illud considera, vt ille te vel æque vel inique tractet esse penes te: tuum vero munus esse penes te. re non esse considerandum, quomodo is te tractet, sed quid tu facias, vt naturæ congruenter viuas: que enim illius dominus es, sed illud vt tuum munus exsequare. In eo enim & detrimentum & emolumentum situm est. Nam ille quidem cunque se gesserit, te non lædet, si vtilitatem in te ipso quæsieris. Sin ista in externis collocaris, id damnum non frater, sed tu ipse timebis. Atque etiam considerandum, si lenitate & clementia tua fratrem amicum tibi feceris: binas affectiones permittas, mirabilem effecturas esse affectionem. Officia porro erga bonarum artium doctores eadem sunt, quæ erga parentes, & fructum cum aliquo cumulo: quod hi altores & curam non corporis nostri, sed nostri ipsorum sunt: id naturali necessitate, vt parentes tum apud animantes, tum apud homines, sed bona voce, diuinam bonitatem imitante, quæ animas eorum delapsas eo vnde venerunt, reducere cogit. Illud etiam præterea habent officia aduersus doctores, quod omnibus eorum præceptis, tanquam inuis edictis, est obtemperandum. Earum enim officiorum doctor, quæ secundum naturam nobis conueniunt, nihil præcipiet, nisi quod ad hunc finem conducitur. Si vero parentes nostri bonarum artium doctores fuerint: tum binis affectionibus contentis, etiam officia vtrisque debita præstanda sunt, etiam ipsique vt diuina quædam imago adorandi, quod vt essemus, & vt bene essemus, hi non secus auctores fuerint. Iam amicitia officia, quæ & necessaria, & vtilia sunt, quam breuissime percurrere. In his primum est delectus: alterum, tractatione optima tractatione conseruatio amicorum vniuersum amicitia bonum existit. Ad delectandum quidem agendus est, morum similitudine conseruata. Dissimilia enim non facile in amicitia

Officia discipulorum.

Aristoteles:
 τῶν γένεων οἱ
 πατρὸς δόσαντες
 ἐντιμότερον
 εἰσι τῶν ἡμετέ-
 ρων. οἱ μὲν γὰρ
 τὸ ζῆλον, οἱ δὲ
 τὸ καλῶς ζῆλον
 παρέχον.

Amicorum officia.

1. *Delectus.*

sent, quamuis vtraq; bona esse videantur. Mores
 ni frigidiores & stabiliores, non cōueniunt cum
 giorib. & feruidioribus. Deinde videndū, quem-
 modum veteres suos amicos tractarit is, cuius a-
 iā expetimus. Tertiū est, ac potius & primum
 r diuā & vltimum, vtrum brutis cupiditatibus
 r, an vtrunq; in eo ratio dominetur. Huic con-
 s est, vt appetitiones spectentur, vtrum hæ ad
 ronestas & probatas bonis ferantur, an vero ad
 ridas & scædas, & hominum vulgo placitas: præ-
 r q; num moderatæ tractabilesq; sint appetitio-
 r: declinationes. rectæq; rationi facile pareant,
 r hementes & effrænes, & ad id quod ipsis placet
 r iendum semper incitatæ? Tales enim omnia
 r arbitratu cogentes, nō sunt idoneæ ad amicitia
 r anctionem. Atq; ea etiam ingenia, quæ summū
 r um in rebus externis collocāt, vt in opibus, aut
 r orib. aut ciuili auctoritate & gloria, ne ipsa qui-
 r apta sunt ad amicitiam. Nam cum hæc diuidi
 r ant, qui ea vehemētius appetit, plus capit, & mi-
 r elinquit vtiq;, vt amicus paria nō obtineat. Ac
 r cunia & corporibus id quidem clarum est. Sed
 r oriolæ captator vnus scilicet, vult florere gloria.
 r ni vero bona, quæ indiuisa ii habēt penes quos
 r, vt virtutes, vt scientiæ, si alter eorum sit parti-
 r, in altero adeo non minuuntur, vt augeantur
 r in. Simul enim excitantur & inflammantur hæc
 r nimis eruditorum & bonorum virorum, & aliis
 r omunicata multiplicantur, & velut silicis & ca-
 r ys attritu lux vna veritatis & honestæ vitæ inde
 r nat. Præterea amici in verum bonum intenti, &
 r dectæ rationis normam res suas dirigentes, vna
 r ealavtuntur diiudicandæ vtilitatis. Nam vtrif-
 r q; & bonū commune est, & vna recta ratio. Cum
 r uem in amicorum animis regula sit communis,
 r vt: vtilia & noxia diiudicet, itemque iucunda &
 r n est: coniungi eos inter sese est necesse, omnem-
 r u diffensionem & tumultum tolli e medio. Sin
 r communi regula rectæ rationis non vsi ambo

αἱ ἀνομιαι-
 τητες τῶν
 ἡθῶν ἤκιστα
 φιλικόν.

2

3

4

*Auari, am-
 bitiosi, volu-
 ptarii, non
 apti ad a-
 micitiam.*

*Amici veri,
 virtutis &
 sapientia
 studiosi.*

*Tractatio
& conser-
uatio ami-
corum.*

fuerint, diuelli eos est necesse. Ac delectus quamicorum est talis. Tractatio autem & conseruatio, vno verbo vt dicam, id quod rectum est, ter. Sic igitur vtendum est amicis, vt eos vti nobis lumus. Ac beneficia quæ a nobis in illos profcuntur, extenuanda sunt cogitatione nostra: traque amplificanda, quæ in nos illi contulerint delictis autem contrarium faciendum est: illoque extenuanda sunt, nostra exaggeranda & probanda. Proprium vero nihil existimandur quin idem nostris etiam amicis magis conue & principatu libenter illis est cedendum, quabis ipsis cederemus. Siquidem amicus, veteri uerbio, alter ipse est. Quia vero fieri nõ potest homines aliquando delinquamus, & alii alie fendamus: amicitia institutum totis viribituendum, delictumque leniter castigandum, vtaureo illi præcepto pareatur,

” *Crimen ob exiguum tibi nefuat hostis amicus*

” *Quod liceat:*

& reditus in gratiam firmus & fidelis tam vquam re ipsa declarandus, ne peccati conscienqui peccauit, de reliquo suspectam faciat amam, non credenti eum qui offensus sit, eandem nere voluntatem. Illud vero perspicuum est amico tantum, sed & eius necessariis beneuolam & officia præstanda esse, vt eorum coniu nobiscum non minor quam cum illis ducatur: absens minus, ac potius magis est curandus q præsens, quod mihi de meo quodam amico con. Vt autem paucis complectar, si verus delectus tur, & quasi fundamenta amicitia rite iaciant iam ipse ille cordatus amor eam ad conuenien usum perducit, & amicitia officia facile perde. Vltro enim amicus sic amicum tractans, vt seipl omni fungetur officio. Quantum vero in ami insit boni, & quod ea bonorum sit causa: proli id quidem desiderat commemorationem, se men pauca dicantur quæ in mentem veniunt.

*Bona fide re
deundum in
gratiam.*

*Amicitia
commenda-
tio.*

nam, vterque amicus duos habebit animos, totumque corpora: nec dubium, quin externa etiam percipiuntur bona communia. Quod si plures tamen fuerint, vnusquisque multis augetur & animis & corporibus & fortunis. Igitur & in rerum inquisitione magna lux veritatis ita continuis illucescit: & in virtutis usu, si ea quæ aliis excellent, in commune conferantur & percipiuntur, vna quædam integra & perfecta virtus publice omnibus, tum separatim singulis facilius contingit, quæ & a numine illustretur ob perfectionem. Accedunt tuta cõsilia dubiis temporibus, ceteræ res constantes, prudentia simul & potentia procuratæ. Iam peregre profectus amicus suis peruenit adest, bonoque animo est: non tantum vivens, sed & moriens, quasi vna cum iis ætatem præstat. Quanta vero in hac re suauitas inest? Quid dulcius amici conspectu, sermone, actionibus, des vero atque fiducia nec ob cognationem a se potest, nec ob principatum, nec ob pecuniarum magnitudinem, quanta propter synceros amicos. Alexander certe interrogatus ubi thesauros suorum haberet, amicos suos demonstravit. Est & prædicator optimus, amicus. Nam a nemine quisquam tantum minore cum offensa quam ab amico laeditur: neque veremur quenquam sic, neglecto alicuius, vt amicum. Res lætas & secundas amici præsentia, curas & sollicitudines neque leuat & consolatur: tutaque est ad optimorum omnium tractationem exercitatio. Nam & in quocumque loco amico libenter conceditur, & eius in se facile ignoscitur, & quæ sentias citra fucum alicui amico dixeris. Pro acceptis autem beneficiis beneuolentia gratiam alacriter animo referre solent: ne humanitas & bonitas erga quenquam iniquitate & benignitate, atque aduersus amicos declaretur: nec periculi socius æque promptus, in periculo capitis, atque amicus reperietur. Quod si exercitum ex amicis conscribere liceret:

*Vbi amici,
ibi opes.*

multo pauciores, facile plures hostes proficiunt. Si quis ergo se erga amicos hisce rebus soleriter caverit, & ob amicitiae caritatem citra modum consueverit: facile cum tempus postularit aduersus alios etiam homines utatur, eadem ratione seruata. Est & illud animaduertendum, amicitiam naturalibus etiam affectibus conferre desiderium, caritatem, & praestantiam alacritatem. Nam & fratres, & liberi, & uxor, nisi amici inter sese fuerint, quamlibet obtemperantes, naturali affectioni tribuere quod decet, tamen id nec alacriter, nec hilariter ultro denique, sed veluti coacti facient, tantum necessarium aliquod & uirgens munus obitu autem singulari studio incitati, nec eas recipere bona amplexi: sed ideo aggressi, ne suo defuisse videantur. Cur autem amicitia tantam vim habeat, illud in causa est consilio & voluntate suscepta est. Nam qui voluntate non pendent, ea naturali sunt affectibus iuncta. Voluntaria vero arctiore vinculo sunt

Isocrates:
 πρὸς ἑταί-
 ρων ποικί-
 λων φύ-
 σιν νόμους, καὶ
 τῶν ὁμοίων γέ-
 νους, ἢ πρὸς αἰ-
 ρεσις ἀνάγ-
 κης.

D. Iohannes:
 ἢ μὴ ἀγαπῶν
 τὸν ἀδελφὸν
 ἰαυτῶν, ὃν ἐαί-
 ρηκε: τὸν θε-
 ον, ὃν ἐχ' ἐώ-
 ρηκε, πῶς
 δυνάσται ἀ-
 γαπῶν.

*Amicitia
 vinculum
 virtutum
 omnium.*

ita, quod rationis & voluntatis facultas, anima superior est: & vni, omnia ad vnum iuncta, propinquior. Etsi autem ea quoque per se admirabilia bona sunt amicitiae quae ex polita pleraque tamen humana sunt. Quod vero in proximum est, maximeque diuinum, ignoratur. Sincera amicitia mentes amicorum in vnum trahens, meditatio pulcherrima est diuinæ affectionis. Neque enim fieri potest, ut ad generationem Dei coniunctionem perueniatur, nisi ea quae inter cognatos animos antecesserit. Recte igitur Pythagorei praeter aliis virtutibus amicitiam colunt, eamque vinculum omnium virtutum esse putant. Nam si vna quaevis abfuerit virtus, se recusat amicitia. Quis enim iniustus, immoderans, aut timidus, ac magis etiam in boni quod est in amicitia capax esse queat? igitur, qui amicus esse vult, semetipsum rep-

fieri potest, a brutis affectibus, ac tum sui
 iuare: idque inuentum amplecti, quasi di-
 nimæ suæ alteraue corporis sui parte reper-
 endam fabulam Aristophanis. Atque hæc
 desiderio tributa sint, quam vel in paucis
 optabile est, nostra ætate propemodum pe-
 vita mortalium profligatam. Sed eo rede-
 est, vnde discessimus, & affectiones reliquæ
 endæ, quarum meminit Epictetus. Cum
 affectionum discrimine officiorum discrimi-
 nendum esse dixisset: Sic, inquit, & ab
 ne ciuis, officium erga illum est reperien-
 tæ autem quædam ea quoque cognatio. Nam
 mater est ciuitas, & patrem simul ac
 repræsentat: ea ratione quasi fratres quos-
 cæ ciues, constat. Est & illud in promptu, inter
 germanos ciues (de inquilinis enim non
) etsi longinquam cognationem, tamen
 am intercedere, quanquam cognatio eius-
 iginis, necessitudo satis ampla est. Magna
 st ingeniorum similitudo, non in iisdem mo-
 tatibus, sed etiam nationibus iisdem. Ciues
 ic tractandi sunt, vt cognati: dandaque ope-
 qua re necessaria egeant: & disciplina eorum
 ili curanda, vt is quoque fructus ex eis capia-
 : & apud bonos viros habites, nec in victu &
 orporis tuendi causa quicquam desideres, &
 culis auxilio non destituaris. Pupillis quidem
 ius parentis loco esse debes. Potest enim alius
 ia, alius pro auctoritate magistratus, alius per
 s, alius bono consilio, alius opera corporis,
 denique (vt cætera deficiant omnia) animi
 a propensione, & æque prope dolendo ciui suo
 benire. Ciuis autem, si etiam vicinus fuerit,
 ic tanto arctiore deuincitur necessitudinis vin-
 il Vt enim urbem eandem, & familiam eandem,
 premere neque fortuito consequimur: sic etiam
 rem vrbs locum communi quadã ratione for-
 ur. Maior igitur beneuolentia & familiaritas

*Ciuis offi-
cia.*

*Et quacun-
que potes
arte iuuare,
iuua.*

*Vicini offi-
cia.*

vicino debetur quam ciui: quæq; de ciue diè
 vberius & cumulatius in vicino obseruantur
 & communicantur & accepta referuntur quæ
 sunt omnia. Rebus eorum secundis gratula
 aduersis ingemiscendum, ægrotantes tanqu
 mestici curandi: & in omnibus aliorum cor
 bus declarandum te vicino in re nulla iusta e
 rum, pro virili adiutando. Denique turpe ha
 & erubescendum est, vicinum ei in re ab ali
 tum fuisse, qua adiuuari a nobis potuisset. Est
 affectio quædam aduersus peregrinos, qui
 veniunt, ab hospitum curatore Deo concilia
 igitur & his suum tribuendum tum ob cura
 eorum Deum, tum propter incrementum hu
 tatis nostræ, quæ non solius necessitudini
 gnationis rationem habere, sed ad vniuersi
 minum genus porrigi debet: tum vero, vt
 cum fiducia supplicemus Hospitali Deo, diu
 prouidentia & ipsi ea consequamur, quæ h
 bus tribuimus. Tenendum enim est, quæ me
 am rectam voluntatem & bonas actiones m
 Deo, easdemq; magna cum vsura, & vberiore
 homines solent mensura ab eo rependi. Nu
 tem modo violandus est hospes: sed si ab ali
 letur, summa vi defendendus. Eum enim o
 mana destitutum, curator hospitum Deus m
 respicit & vlciscitur. Est & in eo negotio cuiu
 ficiendi causa venit, adiuuandus ab eo qui pot
 victus egenti præbendus pro facultatibus:
 morbo iuuandus est hospes, quantum licet
 reditu ad suos quoad possis. Atque etiam m
 officium, inquit, ex affectione erga Imperator
 reperiendum. Conuenit autem & iubentia al
 statim parere, ob subitas bellicæ rei conuersi
 & fortiter pugnare cum iusserit Imperator, qu
 ipso posita sit victoria exercitus: & pro eius
 discrimen capitis adire, quod vno milite cæl
 rum in bello ei parti nocetur: duce autem in
 cto, vel victores eius milites statim & animis c

*Hospitum
 officia.*

*Virgilius: In
 piter, hospi
 ribus nam
 te dare iura
 loquuntur.*

*Militum of
 ficia.*

non secus atque oves opilione carentes, ludentibus alii alio diffugiunt, ut non castra, sed ipsa etiam patria, duce in bello caeso perit. Idque declarant ea quae Cyri morum Xenophonte scribitur, consecuta sunt. Porro cum principibus ciuitatis quandam esse *Populi officia.* neminem, perspicuum est, & officia illi affectioni. Legitimis autem & germanis principibus in omnibus populus debet, & alacriter merere, & venerari eos, ut qui proxime & se Deum maxima in rempublicam beneficia conferunt. Veri enim principes ab animo suae curae *Magistratus officia.* nunus auspicantur, & hominis partes perferunt: & quod de medicis dixit Hippocrates, in omnibus copiosius videre licet. Nam ob alienos, uatis non quidem doloribus afficientur, si uis parcant: sed curas & labores subeunt, rem non negligunt, occupationibus detinentur, & a sui & rerum meliorum cura abstrahunt. Ne vero magistratibus obsequi tantum, sed etiam qui possunt nauare debent, atque existimant se niti salutem ciuitatis. Sin autem uerbo *Falsi principes.* principes erunt, & magistratus officia nequeant: improbandi illi quidem erunt, ut sunt impii, sed quod magistratui conuenit, eis praestare, ut & principatum eis deferamus, & iis obsequiamur, quibus animus non laeditur. Reliqua Epicteti capita conuertatur oratio, ut eius declarationem mihi proposuerim, uens officiorum doctrinam uerbosè perse-

EPICTETVS.

igionis erga Deos immortales praecipuum illud est scire: rectas de eis habere opiniones: ut sentiant esse eos, & bene iusteq; administrare uniuersa: ut sciant esse eis, & in omnibus iis quae fiant acquiescere, & sequenda uero, ut quae a mente prestan-

rissima regantur. Sic enim nec incusabis eos nec ab eis negligi te conquereris. Aliter autem nequit, quam si iis quæ in potestate nostra non, licetis, tam bona quàm mala in iis quæ in nobis collocaris. Nam si quid illorum senseris esse bonum malum, aliter certe fieri non poterit, quin aut stratus quæ velles, aut in ea quæ nolles delapsus pes & oderis illarum rerum auctores. Illud enim est insitum omni animantium generi, ut ea citura videantur, eorumq; causas, fugiant & atur: contra, utilia & causas eorum persequa admirentur. Nulla igitur ratio est, ut is qui non putat, eo latetur quod nocere videatur: unde ipso damno ut gaudeatur, fieri nequit. Hinc si patri filius conuicietur, cum ea quæ in bonis ha filio non impertierit: & illud est quod inter E & Polynicem bellum concitarit, quod bonum mabant imperium. Hac de causa Deos execr gricola, ob hoc nauta, ob hoc mercator, ob hoc iiberos & uxores amittunt. Nam ubi utilitas, est pietas. Quamobrem qui id dat operam, & appetat & auersetur quemadmodum decet: is opera & pietati dat operam. Libandũ autem & ficanandum, & offerenda primitia sunt unicuique patrio: caste non luxuriose, nec indiligenter, ne de, nec supra facultates.

S I M P L I C I V S.

Expositis officiis aduersus eos qui eiusdem conditionis sunt, hoc est homines: nunc ad prioriores nobis transit. Est enim a proximis indidum, & sic ad superiora in officiis etiam ascendum. Enimvero hæc quoque ex affectione re quæ cum eis est tanquam primis causis & extibus. Cum autem tales sint, obscurum non hile eos nostris rebus indigere. Quare officia aduersus filios sunt, quæ nos illis concilient subiciant. Hac enim ratione affectionem atq; dinem naturalem ea quæ ex causis orta sunt, &

*Non deus
nobis, sed
Deo nos ege-
mus.*

primas & eximias causas tuentur. Honorandi
 iur, & pie colendi, eorumq; actionibus ob-
 andum: libenterque illis cedendum, & in iis
 endum, vt quæ & optimo consilio, & sum-
 idencia administrantur. Ea vero tum nobis
 ent, cum & cognitio nostra vera fuerit, & vi-
 æ conuenienter instituta. Recte autem de
 emus, si iudicauerimus & esse eos primas
 iustas, & res conditas gubernare, & consulere
 s, eaq; recte & iuste administrare. Siue quis
 eos esse non censet: siue cum sint, non con-
 bus humanis: siue cum & sint, & rebus hu-
 onfulant, id tamen & iniuste & impruden-
 e opinatur, is neq; colet & venerabitur eos,
 eorum actionibus subscribet ac parebit, vt
 no consilio profectis. Vita porro bene &
 ostitui, vt eorum quæ fiunt, cum vniuersa ab
 mente administrantur, nec reprehendas
 um, neque auctores accuses, non potest, nisi
 & malum in rebus nostri iuris quæramus:
 & appetitiones nostræ & declinationes ver-
 vtq; nunquam appetendo frustremur, nun-
 cidamus in id quod declinamus. Siue enim
 rnas vt bonas appetimus, & quasdã earum
 as auersamur: sæpe & frustrari desiderijs, & in
 iugias incidere necesse erit. Cum autem iis
 nur quæ desideramus, & in ea quæ fugimus
 ius: fieri non potest quin culpemus & ode-
 uctores harum rerum: aut eos qui cum pos-
 as non auertant, sed conuiueant. Omnes
 imantes, atque adeo res omnes bonum ap-
 e, eademq; ratione mala secundum naturam
 ant: eoque mala quæ aut sunt aut esse viden-
 e, cumque causas auersantur. Itemque vtilia seu
 a falsa, eorumq; causas amplectuntur & per-
 atur, & vt magna admirantur. Nullo igitur
 fieri potest, vt qui noceri sibi putat, eo dele-
 quod nocere videatur: sicut fieri nequit, ipso
 no gaudeatur. Sic .n. quisque aduersus dan-

*Vera de Deo
 sententia.*

*Vita bene
 instituta.*

*Quos nocere
 nobis puta-
 mus, odi-
 mus: quos
 prodesse, di-
 ligimus.*

tem damnū affectus est, vt aduersus ipsū
 num. Damnū enim malū est: malū
 dum, & odio dignū, sicut bonū optabile
 plestendū. Eum autem, qui rei alicuius quā
 habetur, causā putatur, odium & conuici
 non posse: ex eo constat, quod nec naturali
 situdo & coniunctio satis virium habet ad
 eorum profligandū, qui nos aut bonis c
 bentur priuant, aut in ea quæ mala videntu
 ciunt. Nam propterea & pater inuisus a filie
 ciis afficitur, si bona filio neget, aut quod
 habetur inſipat, siue id verberando fiat,
 continentiam assuefaciendo. Nam & Polyn
 Ereoclem Oedipodis filios, hoc quamuis fra
 duellū & cædem mutuā adegit, quod im
 bonū iudicabant, & alter eo se ab altero
 putabat. Iam agricola si post sationem no
 aut aliquando plus pluit, aut aliquid aliu
 bonū aut malū habetur fit, aut non fit:
 res aut impiis verbis laceſſit, aut certe cogi
 Naturæ quoque moleſte ferunt, cum ventu
 cundus non ſpirat, quamuis sæpe alius Auſt
 Aquilone egeat. neque cogitant, fieri non
 ſimul contrarii ſpirent: ſed tantum auctor
 rum ſuccenſent, quod nec ſuum habeant, &
 rium experiantur. Mercatores, cum emunt
 um copiam eſſe volunt: & cum vendunt, p
 & vtrum horum factū non fuerit, guber
 vniuerſitatis huius accuſant, neque cogita
 concupiſcere quæ fieri non poſſint. Qui vxo
 liberos, qui denique cariffima quæque amit
 fruſtrati iis quæ appetunt, & in ea prolapſi
 clinant, gubernatores accuſant. Qui enim i
 bonū habetur: præbent eos & colere & v
 ſolemus. Nam ratione vtilitatis ſtatim ve
 excitatur, aduersus eos qui vtilitatem præb
 cut ob inutile, odium & auerſatio auctorum
 qui operam dat vt quemadmodum decet,
 & declinet, nec ad externa porrigit appeti

*Iupiter neq₃
 pluuius, neq₃
 ſerenus, pla
 cere omni
 bus poteſt.*

tionem: is eadem opera & pietati dat ope-
 mper enim ea quæ desiderat adipiscitur, nec
 cidit quæ declinat, quia hæc penes nos sunt.
 cit igitur in iis quæ fiunt, & conuenientem
 auctoribus eorum tribuit. Qui autem res
 desiderat, easque declinat: nisi etiam vo-
 as hominum ad suam opinionem conuersas
 & diuitias & paupertatem, & valetudinem
 um, & vitam & mortem, & victorias & cla-
 ue etiam ventos, & pluuias, & grandinem,
 a quæ in sublimi fiunt, & fatum vniuersum:
 n in has appetitiones & declinationes pro-
 is t necessario, multis appetitionibus frustra
 x multa aduersa incidit. Proinde etiam mo-
 t omnia, & culpat auctores, & vitam agit eū
 m & ærumnosam, tum irreligiosam & im-
 uersus Deum, vt omnibus modis sit infelix.
 s autē pietatis aduersus deos præcipuis cau-
 rritissima de eis scientia, vt vltro pareamus &
 s eorum actionibus, & acquiescamus in iis,
 ab optimo consilio proficiscantur: & de-
 ato, non posse hoc eos facere, qui bonum &
 in voluntate nostra non collocent, sed in re-
 rnis: ordine subiungit honores, qui ob res
 s Deo tribuuntur, quorum legitimos & vsu
 s Deus vtique hominibus ostendit, vt histo-
 rant: vt & nos per eos necessitudine cum
 angamur, & externæ res per oblationes fru-
 stratione diuina, & vberes nascantur, &
 sibus accommodatæ. Vt enim animum,
 auctor est, ei dedicamus & consecramus, re-
 do illum, tum vera de illo cogitatione, tum
 uræ consentanea: sic post eam, corpus etiam
 datum decet ei cōsecrari, a maculis tam con-
 quam latentibus repurgatum. Animus au-
 quas dixi rationibus repurgatus, repurgato
 mento, vestimentis etiam quam purissimis
 eternarum quoque rerum, quas Deus dederit,
 as offerro. Nam ius fasque postulat, iis offerri

*Aut Deum
 esse te, aut
 Dei decretis
 parere, aut
 ringi est ne-
 cesse.*

*1. Ceremoni-
 arū causa.*

*Omnia no-
 stra Deo cō-
 secranda.*

*Sacrorum
miracula.*

*Vtopia lex:
Ne sua cui-
quam reli-
gio fraudi
sit.*

*Varietas vt
locorum &
temporum,
sic etiam re-
ligionum.*

primitias, qui dederunt: non quod his ege
(neque enim probitate nostra eget, neque r
se opinionibus) sed nos per hæc, pro ea mens
nobis conuenit, illustrationis diuinæ facti c
Deum suscipimus, si digni simus Sic externa
iam oblata & dedicata, ex vitæ ratione pur
uenienti modo illustrationis diuinæ fiunt
participes, ita vt diuina cōspiciatur efficacia
& epilepsia se quispiam horum munere lib
ostendit, perq; hæc & fluctus maris sedauit:
ea sancte offerunt, ob affectionem quam ei
habent, ipsi quoque diuinæ fiunt illustratio
ticipes, præterquam quod & iusti & grati ani
gitur munere is, qui illa iis qui dederunt, c
consecrat. Quod vero dixi, per exiguas istas
tias totum genus illud dedicatur & cōsecrat
& conuenientem ipsius Dei opem consequit
vero, inquit, patrio ritu fieri debent a singuli
Deus simul & vbique præsto est semper, cum
bus suis diuinis copiis. Cū autem multa sin
producta, nos qui vna distincta specie con
humana, & pro humana forma, vnum gen
nunc, & vnam ætatis degendæ rationem for
in exigua parte vniuersi & terræ adeo ipsius c
ti simus: alius alio Dei beneficio fruimur, a
temporibus & locis. Vides enim, cum aliis c
aliis esse noctē: cum alibi hiems, alibi æstare
alias nasci & stirpes & animantes. in aliis loci
cum & terra, & quæ in ea sunt, diuina benefi
ueris percipiant modis. Singuli igitur partim
na patefactione, partim experientia edocti, d
vt locis & vitæ generibus, sic etiam tempore
modis, victimarum item & oblationum vari
numen placant. Accum diuina festa rite celi
tur, statis diebus euidentis efficacia diuinæ illu
onis conspicitur: quod alias nullo modo fit.
& ægroti curantur, & vtilia quædam prædict
Tanti interest discrimen temporum ad diu
necessitudinem, itemque locorum & dictorum
storu q

omneque & oblationum accommodatio. Iubet
 te omnia, quæ ad diuinum cultum pertineant,
 pie facere, & non sordide. Nam ab impuro pura
 i nefas est: purumque & sincerum, si quid ei
 rinum admisceatur, eo pollui solet. Neq; igitur
 sordide quicquam faciendum, neq; negligenter
 cognauiam, quicquam factu necessarium aut
 mittendum, aut confundendum, aut per-
 tidum. Sicut enim, si elemēta sermoni subtra-
 at immutes, non manet eadem forma sermo-
 : etiam diuinorum operum & sermonum, si
 out deest, aut immutatum est, aut perturbatū,
 itio diuina tollitur, & eorum quæ geruntur
 nianidam reddit eius qui illa gerit, socordia:
 ad complementum & perfectionem cætero-
 excitata cum scientia alacritas, multum valet.
 iero se in Dei cultu negligentem & socordem
 et, qua in re sit ad officium fungendum exci-
 u. At neque irreligiose, inquit, est accedendum:
 c: absq; ueneratione. Quanto enim religiosio-
 s sanctiores res diuinæ habentur: tanto magis
 quidem tales, percipimus. Nam & ipsi cultui
 mis pro virili nos submittimus, & in eo veluti
 nescimus. Cum autem dixisset, non esse negli-
 at faciendum: veritus videtur, ne quis dicere se
 tat, etiam supra vires ista esse facienda. Vbi vero
 es esset optimus, si diuinis in rebus non esset:
 æmnia moderantur, optimisq; terminis desi-
 in? Deinde nihil æque diuina continet opera,
 in iis perennis æqualitas conseruetur: & quo-
 es fieri potest, neque dicto, neque facto quic-
 a immutetur. Neque vero fieri potest, vt supra
 e æpe facias. Videntur autem ii qui in res diui-
 s ofusi sunt. simul & Deū corruptelæ cōdemna-
 & ignorare quem vsus ista in diuino cultu habe-
 t, um primitiæ sint eorum quæ diuinitus acce-
 ri us. Ego igitur mirabilem hunc virū secutus,
 o rili hunc quoq; sermone in declarau. Sed quia
 pis huius initio, tres de Diis quæstiones com-

*Moderatio
 diuini cul-
 tus.*

Veneratio.

*Modus re-
 bus diuinis
 in primis ad-
 hibendus.*

Demonstrationes de Deo.

Esse Deum, cōsensus humani generis confirmat.

Acrothoita.

Dei providentiam rerum humanarum confusio tollere videtur.

„
„

*Deos non esse, dicere an non audeam,
Res improborum tam secundas intuens?*

Felicitas in animo sita inuiolabilis.

1. Etymologia Dei.

2. Definitio Dei.

pendio perstrinxit, quæ ante omnem legum nem, morumque disciplinam certæ comper habendæ sunt, Deos & esse, & providere, & be steque administrare omnia: nihil vetat obi tunos quosdam homines, demonstrationes cere quæstionibus. Natura enim non homine do, sed & brutæ animantes & stirpes & lapie denique omnia quæ sunt, pro sua quodque vi numen respiciunt. Homines vero præter id rentibus etiam statim a puero ad pietatem a unt, & communes hominum sequuntur not Omnes enim homines, tam Barbari quam tum infinito superiori tempore, tum nunc, c uis alii aliis rationibus, Deū esse censent, Acr tis exceptis: quos narrat Theophrastus, cum colerent numen, subito vniuersos a terra abs esse: & si quis forte alius vnus atque alter, ab æuo, talis fuisse perhibetur. Fit autem, vt q eo quod absque demonstratione credunt, d bonos viros esse miseros, beatos & felices im p vident, parum curent insitas a natura ipsa nes, & non aduersentur Tragœdiæ dicenti,

Rectum igitur fuerit, hos vel Epicteto obtem tes, non in rebus externis, sed in nostra po sitis, bona & mala nostra collocare. Sic enim cum bono viro vnquam male agetur, nequ improbus erit beatus. Nos quoque nudas i Deo notiones demonstratione firmare pro vi nabimur. Est aut considerationis huius initi quid Dei nomen significet videamus. Sciendu tur, Græcis θεός, quos Latini literis nonnihi mutatis Deos vocant quæ in cœlo circumagi stellas, a cursu & motu celestitate (θεός enim re significat) appellasse. Post autem ad incorp quoque naturas, rerum causas, & ad vnicum c um principium & causam, id nomen transfuli id.

significet principium rerum, & causam mente
 comprehendendam, primam omnium atque prin-
 cipalem. Quæ enim fiunt, aut casu atq; fortuito fiunt
 aut ex antegressis causis oriuntur. Enimue-
 quod casu & fortuito fit, neque causam effectri-
 nitam, neque certum finem propositum
 be quo referatur. Nam alioqui non casu, sed ex
 te essa causa exstitisset, atque ad finem aliquem
 eitur. Neque vero eorum quæ temere ac for-
 tuitiunt ortus, certum ordinem & consecutio-
 nerpetuam seruat. Ea vero quæ natura & con-
 siderantur, & ordinem seruant, & ad finem cer-
 tum feruntur. Agricola certe quidem & serit &
 agit eo fine, vt aliquid nascatur, & animantium
 generis procreationem sobolis spectat: & certa
 est certus ordo ab initio ad finem vsque procre-
 atio seruat, aliis in initio, aliis medio, aliis in fi-
 ni ordine consequentibus. Nam in plantis qui-
 bus semen in terram cõiectum & irrigatum aqua,
 hinc agit & germina primum, mox culmum pro-
 ducit, at ramos alit, cæteraque ordine vsque ad fru-
 ctum & maturitatem. In animalibus autem semen
 in utero sanguine perfusum extenditur & infor-
 mat, dum fœtus fiat, qui eo vsque alitur & perficitur
 donec suo tempore in lucem edatur. Atq; hic
 ordo atque progressio perpetuo conseruatur.
 Quæ si ea quæ natura consilioque fiunt, & causam
 certam habent, & eorum auctor certum sibi finem
 assignat, & progressionem atq; ordinem eodem perpe-
 tuo absoluuntur: vtiq; colligitur, ea quæ natura
 fortuitoque in mundo fiant, ac precipue spectentur,
 non casu & temere fieri, sed causis antegressis. O-
 rdo igitur causas eorum quæ oriuntur, ante
 eas esse. Quæ si ortæ sunt, necesse est eorum etiã
 antecessisse causas priores, donec ad eas peruentum
 fuerit, quæ nullum habeant ortum: quæ non iam
 sunt eorum numero quæ oriuntur, sed quæ res
 potentes dicuntur rectius, cum omni prorsus or-
 dine careant, quippe quæ causam cur sint, nõ aliunde,

3. Casus &
 Fortuna re-
 futatio.

Rerum na-
 scientium re-
 ctus ordo.

Ad unam
 tandem pri-
 mam cau-
 sam veni-
 endum.

*A mobilibus
& mouentibus
ad immobile
ascendendum.*

*Id quod pri-
mū mouet,
per se mobi-
le est.*

Mobilis.

*Motionis
principium
non esse posse
corporeum.*

sed in semetipsis habeant. Itaque primæ causæ
tusq; expertes, aut per se subsistunt, aut his fun-
fiantiores: vt in progressu orationis ostendetur
inde etiam a motione ascendendo, primas mo-
tes causas inueniemus aut per se mobiles esse
immobiles. Quod enim suo motu non cietur
alio quopiam cietur, atque id ipsum rursus ab-
fitque sic progressio infinita, quam rerum n-
respuit. Nihil enim ista ratione futurum est,
vel moueat vel moueatur, ni sit principium m-
Aut necesse est, id quod primum alieno cietur
tu, ab eo cieri quod vel per sese mouetur, vel
est immobile. At vero quod ab omni motu alio
est, magis sistit & compingit, & singulis re-
confert, vt in eodem statu permaneant, nec ir-
tentur. Necesse igitur est, per se mobile id esse,
primū mouet ea quæ aliunde cietur. Ea vero
quæ oriuntur & occidunt, quæ augentur & i-
untur, quæ mutantur qualitatibus, quæ ab al-
cis in alia loca transeunt. Neque enim id que-
tur, oriri a se ipso potest (sic enim esset, ante
esset) neque id quod augetur, a se ipso augetur
accessione aliqua facta. neq; quod fit aliud a
fit aliud, neq; etiam locum sua sponte mutat.
enim ea quæ his, quos exposui, modis muta-
corpora sint: ea per se non posse moueri con-
Oportet igitur proximas iis, quæ oriuntur &
de mouentur causas, per se esse mobiles. Nam
niuersa stare fingas, non aliunde orietur m-
nisi a per sese mobili. Nam quod immobile e-
dem semper modo se habet: & quod aliund-
uetur, mouentis exspectat facultatem. Pra-
principia simplicia quoque esse oportet. Com-
enim e simplicibus constant: itaque ab ipsa
comparatum est, vt simplicia compositis a-
dant. Videamus igitur inferne ascendendo, &
cinis auspicando, vt quærat, an corpora pri-
esse, & talia esse possint, qualia prima princip-
oportere statuimus: an vero per sese neque

neque moueri possint, mobilia ista corpora.
 enim est per se mobile, aut parte mouēs, par- *αὐτοκίνητα.*
 mendum, dicitur per se mobile, aut totum
 moueas, & a se ipso mobile. Verum si par-
 tet, parte mouetur: de mouente parte rursus
 est quærendum, vtrum per se mobilis ea sit:
 cui aliunde moueatur, moueat? Quod si hoc:
 infinitum progrediemur, aut per se mobile
 unum primum illud, vt quod totum & moue-
 ueatur. Eadem & de his dicenda sunt, quæ *αὐτοπρόσω-
τα.*
 subsistunt. Necessè enim est primum illud
 proprie per sese subsistens, eiusmodi esse, quod to-
 tum subsistere faciat, & subsistat. Quod vero eius-
 dem est, in id mox etiam necessè est neque partiti-
 one neque disunctionem cadere. Nam si diuidi
 ungi queat, nō potest totum secum ipso con-
 gvt totum sit mouens. Idemq; totum id quod
 ur, aut totum id quod cōstituatur, & totum id
 onstituatur. Sed ne simplicia quidē esse pos-
 corpora, quæ subiecto aliquo constāt, & forma,
 nis quibus compleantur rebus, magnitudine,
 colore & similibus, quæ nō sunt primæ & ef-
 feres species, sed participationes earum specierū
 lecto aliquo informi, q̄ participat, existētes.
 im primogeniæ formæ sunt: vnum quodq; id
 est quod est, nec eget societate informis alicu-
 i vero participatio est a primogeniis, omnino
 esse oportet quod participat, cū per se informe
 tur si principia incorporea & indiuulsa sunt &
 cia, & per se efficacia & p se mobilia & subsistē-
 at aliquid hūc præstantius corpora vero talia *Animam
esse primum
mouens.*
 non possunt, corpora principia non esse constat.
 ergo est per se mobile, quod esse corporū dici-
 quæ alieno cientur motu, atq; principii habere
 nis collata rationem? An hoc id est q̄ intrinse-
 mouet? At si & ipsum ab alio moueretur, nō id
 moueri diceremus, sed extrinsecus, veluti cor-
 Nam proprie mouens est primū mouēs: veluti
 manu & baculo moueam lapidē, ego sum proprie

is qui mouet. Quid ergo est quod corpora intrinsecus moueat? Quid aliud, nisi id quod animatur? Nam quod est animatum, intrinsecus mouetur: & quod intrinsecus mouetur, animatur. Quod si anima est quæ intrinsecus mouet corpora, quod vero corpora intrinsecus mouere mobile est: anima per se mobilis, erit principium & causa eorum quæ oriuntur & mouentur, hecque rationes in sese continens secundum quæ fiunt quæ fiunt, & mouentur quæ mouentur enim primariæ sunt in corporibus formæ, sed quod per se mobile est, proxime constituunt mirum cuiusque speciei corporum, atque ad eorum quæ orta sunt, primum principium: est, atque illa sunt sinceriora & puriora. Vt vno rem exemplo declaremus, pulcritudo corporis in carnibus sita est, & iis quibus expletur corpus que absoluitur, si ita cadat, animalium: quæ quantum fieri potest exornet, & ipsam deformitatis eorum partem capiat, & in eam demergatur. Nihil vero pulcritudo his soluta omnibus, neque imago pulcritudinis, sed ipsa pulcritudo, ratio est, non alibi quidem pulcra, alibi vero non pulcra, sed tota & penitus pulcra. Quare etiam cum: vel suam, vel alterius animæ pulcritudinem perierit, pulcritudinem corporis aspernatur & de ad illam alteram inclinata. Sic etiam aliarum marum quælibet primaria & sincera est in a. Constat autem, vt corpora, sic etiam animas di, quæ sua corpora mouent: aliæque sunt cœlestium, aliæ sublunarium. Absurdum enim est m deteriora corpora sint animata & viuunt: præ tiora carere anima atque vita. Est etiam animarum ratio quædam inter sese, quemadmodum & cœlestium. Cœlestes enim animæ earum causæ sunt infra lunam sunt: ac reuera magnificentissimum quod & pretiosum est anima, præsertim cœlestis, principii rationem accommodata, neque tamen mi. Quod .n. per se & mouetur & subsistit, quæ

Pulcritudo corporis & animi.

Anima cœlestes, sublunares.

Anima cœlestis principium quidē, sed non primum.

quæ alieno motu cientur, & aliunde existunt
 duplicem tamen rationem habent, mouen-
 & mobilis, efficientis & effecti. Oportet autem
 antecedere composito, & vnum prius esse
 Præterea quod per se mobile est, a se ipso
 sed mouetur tamen & mutatur, licet non es-
 ratione, sed secundum actiones: ac non cor-
 mouetur motionibus (nam quod ad illas at-
 immobile est) sed animalibus: quarum no-
 iunt, considerare, deliberare, cogitare, opina-
 bus ipsa cum moueatur, corpora mouet cor-
 motionibus. Omnino autem ante id quod
 que mutatur, esse oportet id quod nullo
 mutetur, vt & id quod mutatur, mutabi-
 eat. Motio enim atque mutatio & cœlesti-
 sublunaribus inanimatis præsto est, mouente
 prima. Quod vero semper eadem ratione,
 modo, & circa eadem, & vna ratione vnoq;
 sunt, cœlestibus vnde contingit? Vnde autem
 ubi etiam contingit, ab iisdem perpetuus
 eadem veluti in orbem reditus? Elementorum
 & animantium & stirpium, etiamsi numero
 permanent, eadem in orbem redeuntia tan-
 ta cœlestia: specie tamen in eadem restituan-
 tur. Nam ex igne aer, & ex aere aqua, & rursus ignis:
 æstas, & autumnus, & hyems, rursusq; ver:
 erumento culmus, & herba, & spica, & rursus
 mentum: & ab homine semen & menstruum, &
 homo Vnde igitur ista ad idem reuersio? Nā
 notus discrimen diuersitatemque efficit. Non
 tam quin ab immobili aliqua & prorsus immu-
 b. causa, cuius vna eademque ratio perpetuo est.
 ei quod alias celeriter cogitat aut facit, alias
 varias habet actiones, id antecedere necesse est,
 vno eodemque modo perpetuo se habeat, &
 diuisionis & motionis experte agat omnia.
 Quanto enim eo quod per sese mouetur sit præstan-
 tius, cuius non essentia modo est immutabilis,
 de potentia & actio, clarum est. Quod vero præ-

*Constantiā
 motionum
 & mutatio-
 num ab im-
 mobili esse
 causa, Deo.*

*Nihil Dei
maiestate
vel dici vel
cogitari di-
gnum po-
test.*

stantius, idem etiam essentia ratione prius
cessse est deterioribus: estque ad principia asce-
do quærendum, possit ne aliquid eo esse prius
præstantius quod statuimus? Quod si repertum
erit: rursus in illo quærendum, donec ad
mas cogitationes peruenerimus, quibus ni-
siet excellentius, nec prius ab ascensu desisteret.
Neque enim verendum, ne inanis sit nostrum
gressio, maiora quædam, quæque prima prius
excedant, de iis cogitando. Neque enim fieri
vt tantum saltum faciamus cogitatione nostrum
æquemus primorum principiorum dignitate
dicam superemus. Vna enim hæc quæ ad Deum
contentio, est optima: & omnis, quantum fieri
test, erroris expers. Cui cum eorum bonorum
cogitatione persequimur, honestissima & san-
ctissima, & primaria tam nomina quam res tribuimus
illud persuasissimum habendum, nihil nos
ignum ipso tribuisse. Sed ad veniam impetra-
re illud nobis satis est: quod nihil superius illis
tribuimus. Oratione igitur a per se mobili ad immo-
bile progressa, & omnibus modis immutabilem
sanciam, quæ vno eodemque modo semper se habeat
essentia quam viribus & actionibus, & in æter-
nitate collocatam, quæ tempus cum iis quæ mouentur
produxit: multorum quoque principiorum
sunt in per se mobili magis principales cau-
sas immobili spectemus immobiles, æternas, per-
petuas & inter se copulatas, vt vnaquæque continetur
uersas ob coniunctionem, ea discretionem, quæ
in motu & mente fit, impermissa manente. Vnde
est formarum, quæ in mundo sunt diiudicatio:
mundi opifex Deus pro causis in ipso distinctis
non produxit? Neque tamen illic talis est prius
lium formarum fingenda diiudicatio, qualis est
imaginum: neque animalium rationum distinetio
talis est, qualis corporum. Sed eiusmodi quæ
in octo cælorum, quorum quodlibet, & quæ in
fixa hærent siderum, totius cæli pars est, & quæ

*In vno Deo
principia
omnia spe-
ctanda.*

oluta & integra, atque essentia integra præ-
 isque peculiaribus prædita facultatibus &
 us. Neque vero cœlestes tantum, sed sublu-
 iam formæ quælibet perpetuæ sunt: vt ho-
 & equi, vt ficus & vitis. Integra sunt enim
 ingula, etsi non in indiuiduis, vt corpora
 : at ratione formarum, quæ suis differentiis
 at mundum. Eodemque modo simplicio-
 cam generum quodlibet formas constituen-
 eluti essentia, motio, statio, & ea quam
 imitatis identitatem dicere liceat, quæ illis
 est, diuersitas, pulcritudo, veritas, concinni-
 caque omnia quæ sunt in mundo corporeo,
 quodque genere totum & perfectum est,
 que habet differentias in seipso. Multo vero
 in anima vniuersi integrum vnumquodque
 is est, principium & causa corporearum re-
 iæ hic sunt, per se mobilis, earum differentias
 e in se complectens, & ad illam vt perfectio-
 sinceriolem & euidentiolem res terrenæ
 actæ, multoque magis horum primogeniæ
 intelligentes & diuinæ. Ob vnionem enim
 illis, vt dixi, est, nō contactu aut continuitate
 temperamento corporeo, sed inseparabilium &
 ibilium formarum copulatione & vnione,
 non quodque perfectionem habet, vt imper-
 naneat discretio: & vnum quodque princi-
 pium est, & primaria effectio suæ formæ vsq; ad ex-
 us. Multa vero illa principia rerum omnium
 vni principio sortita sunt principii dignitatem.
 ante multa illa, causam, ob quam & multo-
 quodlibet vnum est, non tamen tale quale id
 quod multis antecedit, esse necessè est. Nam vnū
 multis pars est multorum, vicissimque simplici-
 tati vnus suscipit. Id vero vnum, quod multis
 antecedit, multorumque causa est, multa in seipso
 continet, cū vna communionem sit omnia ante
 causa, causa causarum, & principium principiorum,
 Deus deorum, sicut ab omnibus naturæ ipsius

*Forma seu
 species cadu-
 carum etiã
 rerum sunt
 aterna.*

instinctu celebratur. Est & bonitas bonitatur primam in singulis proprietatibus causam, sunt omnia quæ post eam sunt. Quod verotunt omnia, bonum est. Principium autempiorum, bonitas est bonitatum, itemque factum. Quodlibet enim principium summam in suo genere facultatem: principium veropiorum, summam super omnes facultates facultatem, quin & cogitatione præditam essma necesse est, neque enim quicquam a se cignorauerit. Omnia porro ab ipso facile profunt. Quare necesse est, quemadmodum oramonstrandi ratione a partibus ad totum at (nec enim cognouissemus quantum esset tot quale esset, nisi partes fuissetus ante conter. Sæpe enim fit, vt partem aliquam ipsum tot iudicemus) sic etiam honos & cultus per partotum est referendus, sicut & quodlibet princelt principium, eaque ratione agnatum tot nominis eiusdem particeps. Neque enim tantantum est commune: sed & ipsa principalitas & excellentia principiorum, qua a se ortperat, ab vno & toto multis illis & singulariconcessa. Si quis vero non committendum pteodem appellentur nomine singularia princip quo totum: is primum recte omnino putat principalis illa dignitas communis esse vid. Deinde cætera quidem principia vocet, illud: principium principiorum. Etsi enim & singul quodlibet, principium principiorum, cum agustiora principia complectatur (aliud est enituralis pulcritudinis principium, & aliud corp & commune quodam modo vtrisque pulcrit vt pulcritudinis principium) tamen id quod eprie principium principiorum. illud est, quo n est superius principium, itemque causa causarum. Nullum Dei Deus deorum, & bonitas bonitatum. Prætere nomen proprium. siderandum accuratius est, causæ omnium, qu per ea omnia est quæ sunt nullum esse peculia

*Nullum Dei
nomen pro-
prium.*

n. anne enim nomen distinctam aliquam mo-
 re complectitur: sed ex iis nominibus, quæ re-
 ip posterioribus indita sunt, honoratissima
 eq nos illi tribuere. Atque adeo ipsum Dei
 ne vt dictum est, a cœlestibus corporibus est
 slum, quæ celeriter moueantur & currant. Pi-
 et m cum vocamus, & humanum & bonum,
 o num & fortem, nec eorum nos pudet quæ
 ti nominibus tribuere solemus. Sed hæc hæc-
 d rima trium quæstionum, qua propositum
 d monstrare esse prima rerum principia, & au-
 ce omnium rerum esse Deum, etsi gradus qui-
 b summum fastigium ascendendi, & absolu-
 m perfectionem, desunt. Scio enim & horum
 n la visum iri superflua quibusdam, quod qui-
 a principalem scripti scopum pertineat, qui
 t, Epicteti enchiridion declaretur. Altera erat,
 r curare & administrare vniuersa: quod etsi
 p n, nisi fallor, copiose in superioribus est de-
 m atum, tamen ex professo etiam tractari pro-
 d Sunt enim qui existiment esse numina, &
 d a talia, qualia sunt exposita, bona, & summa
 e ia prædita, perfectissimaque cognitione: sed
 e humanas contemnere tanquam viles, & sua
 a one indignas. In hanc vero sententiam deue-
 u: ex humanarum rerum perturbatione, cum
 m es improbos vident imperiis, opibus, valetu-
 e orere, & vsque ad obitum secundis rebus vt,
 q: interdum liberis suis quasi per manus tra-
 e bonos autem viros ab eis immaniter excarni-
 e nulla sequente (vt putant) vltione. His enim
 e casis, alii (vt prius dictum est) esse Deum negare
 n habitant: alii, quamuis & esse Deum, & talem
 e opter communes notiones fateantur: tamen
 e humanas ab eo curari non credunt, præsertim
 e ius calamitatibus conflictati. Neque enim tan-
 e mote perturbationem, neque tam improbos
 e pntos, quam bonos viros inultos permanfu-
 e, iuina prouidentia mundum procurante. Est

II. *Questio,*
Deum cu-
rare & ad-
ministrare
vniuersa.

Aduersari-
orum argu-
menta.

*Argumentū
in diaspé-
seus.*

*Generalis
responsio.*

*I. Res huma-
nas ob vili-
tatē a Deo
hand negli-
gi.*

igitur de his etiam in vniuersum dicendum
uisione explicanda hæc quæstio. Nā si dii cu
non consulunt rebus humanis: aut quod ig
iis esse consulendum, non consulunt. Quo
aut quia non possunt, non prouident: aut q
lunt. Iam si quia non possunt, id fit, aut
magnitudinem rerum humanarum, Dei pot
excedentium: aut ob paruitatem & vilitate
uidentiam effugientium. Sin cum possit, no
aut ob delicias & ignauiam eas negligit: aut
quod ob paruitatem & vtilitatem, quamuis
eas aspernatur. Cum autem generalis diuisio
iusmodi: interim ad omnes eius sectiones
endum: Cum tale sit numen, quale descripti
cognitione præditum exquisitissima, & pe
firmissima, & voluntate optima & omnes r
ipso producat: nec ignorat res a se conditas
randas (qui stupor ne in stupidissimas quid
cudes cadit: nam illæ quoque suos curant
nec ob magnitudinem relinquit (qui enim
erit res condita suo conditore?) neque vt vi
quam quæ curentur, aspernatur. nam si tales
cur omnino condebantur? At nec voluntas
accusanda, quasi ob delicias & socordiam e
gligat. hominum enim isti affectus sunt, nec
um, sed non proborum: cum ne pecudes q
ita vel delicatæ vel ignauæ sint, vt fœtus suos
gant. Neque vero tanquam viles eas cont
quas condere non est dedignatus. Sic nullo
fieri potest, quin Deus consulat rebus a se co
Sequitur, vt seorsim iis respondeamus, qui qu
uinam magnitudinem intelligunt, ac potius
ligere sibi videntur, res humanas extenuant,
uina prouidentia indignas ducunt. Esse hon
& res humanas non ex vilissimis vniuersi
Nam & animans est homo, & anima præditi
ximi pretii, & rationis capaci: nec est vllum a
lium genus, quæ quidem nasci soleant, magis
& religiosius, Quare homo nec inhonorata,

Dei possessio: neq; etiam res humanæ, quas rationis particeps administrat. Quod si quis quam rem statuatur esse hominem, eo facilius esse curationē fateatur. Sicut enim sensus facilius apprehendunt, minoraque difficilius quo quæque minora sunt, eo difficilius tur & audiuntur) ita vires & facultates minores facilius ferunt, tum magis retinent illa maiora. Facilius enim gestatur mina quam m, medium iugerum facilius aratur & foditur integrum. Quo quis igitur minorem hostatuerit, eo faciliorem eius esse curationem tur. Iam si totū mundum curat Deus, mundi partes eum curare est necesse, vt & artifices

Quo minores, eo curantur facilius.

Nam medicus, cura totius corporis suscipere partes quidem negliget: neque imperator, mater familias, neque reipublicæ gubernator, sibi enim neglectis, totum ipsum peius affici solet. Absit igitur vt Deus in sua curatione hostatuerit diligentia vincatur, qui vna eademque arte s & totum curant, cum ipsarum partiū cauere vero propter totum. Nos vero euentus quosdam (dictum est) ægre ferimus, ignorantes quæta quoque conducant vniuerso. Si quis vero curat Dei rerum humanarum curam, quæ non habeant confusionis, multum perturbabitur atque tumultum, negotium faceßere Deo, sua beatitate abstrahere: eum apparet humanis curatoribus similes putare Deos, & rationem non ignorare, qui necesse esse existimet, sicuti Deum etiam, si quid curet, seorsim illi adesse sequi singulas suas actiones, nec vlli rei aliquid curare interim posse. Neque cogitat is qui ita vel legislatorem, constitutis in republica legibus, definisse, quæ cuique facto pœna, quæ propter satisfactio debeat: easque curatrices admississima quæque statuisset, cum ipse interim a consuetudine sua non recedat, & quandiu durauerint, tandiu per eas vrbi consulat. Neque

Deus totum mundum curat. Ergo & homines, mundi partem.

Deus absq; negotio consulit rebus humanis.

Similitudo Legislatoris.

Animi libertas.

*Δωδόμενος
ἰσορρογία.*

Deus semper adest operi suo.

Similitudo solis.

Animi similitudo.

etiam considerat, Deum multo prius & magis dedito vniuerso, animales esse nostras actiones tumque habere & virtutis & vitii, perspexerunt rationem excogitasse, quae ius cuique suum redderetur, ut & in loca deteriora detruderetur: & fortuna vteretur, ut animus qui male se gesserat uertam, qui melius, bonam experiatur: & qui perferendum aut faciendum sit pro dignitate sese, & a sese iudicem. Cæterum causas, ut tale euadamus, & ab alia dignitate ad aliam peruenimus, id voluntati cuiusque nostrum reliquit: les enim fieri volumus, tales euadimus, ob libertatem, & quia penes nos est tam virtus vitia, omnibusque Deus præfexit potestate cuique destinant id quo dignus est, usque adtissimas actiones. Neque cum hæc inchoamentatus esset, tempore quodam a prouidentia cessit: sicut homo leges tulisse contentus est. enim initium temporis habet diuina bonitas, quia ipsa est omnia bona fiunt: neque alia adest, alia abest, corporum enim ista sunt & ipse semper omnibus adest, exemptus abibus: & eius prouidentia, quia ipse semper est, & bonus est, ad omnes res porrigitur prouidentia cuique dignitatis distributione, & ut: ne Solis illustratur omnia & alia vident, alia tur, alia vident, alia generantur, atque etiam aldescunt, alia nigrescunt, alia densantur, alia lunt, & prout cuiusque captus est, ita vnius & bonitatis eius absque negotio fit particeps, & horum vlllo sole faciente, neque a sua beatitudine distrahto: Sic multo magis diuina bonitate, Solem mundo donauit, omnia fruuntur absque negotio, & bona fiunt, pro ratione sui captus, & hæc Deo faciente, neque distrahto. Neque cum agit, vicissim patitur, ut res naturales: aduentitiam habet bonitatem, quæ aliquando hausta deficiat: neque ea natura est, ut aliam agat, sicut noster animus, ac interdum procu-

no desit, aut contentioni illi ad bonum, quod a
 no prorsus exemptum est. Nam si humanus a-
 uo perfectus, & ad Deum reductus, in sublimi
 sa & totum administrare mundum dicitur:
 n magis Deus, auctor animi, citra sollicitudi-
 a occupationem, consulat rebus a se conditis?
 e la quidem, quæ iis accidunt, qui boni aut
 rci habentur, eam vim habent, vt loco moue-
 p uidentia curationem. Neque enim verum
 t uod putamus, bonos aliquando calamitosos
 a ue affligi, malos vero fortunatos & beatos:
 o illa vera sunt, quæ supra diximus: neq; nos
 r nugis occupati fuimus, cum demonstrare
 e n esse bonum hominem, qui malum & bo-
 a manum in rebus nostræ potestati subiectis
 e et: ac talis qui sit, cum nunquam frustrari
 r do, neque vnquam in id incidere quod de-
 n. Quod si ita esset: nunquam ei quicquam
 e: mali? Nam & ii qui controuersiam mo-
 e, alium esse dicunt frustrari desiderijs, & in ea
 e lines incidere. Quare nunquam infortuna-
 e omo bonus, neque male cum eo agitur: &
 e malos homines esse infelices, qui vitam
 e humanæ contrariam agant, omnes fatean-
 e i vero suæ libertatis & facultatis obliti, qua
 e humana a cæteris distinguitur, in rebus ex-
 e onum humanum & malum collocant, in
 e uine corporis prospera, in diuitijs, potentia,
 e te, delicijs, & similibus: mala vero in con-
 e. Itaque ea quæ in his bona videntur, appe-
 e ia, vt mala declinant. Necessè porro est in
 e rebus, cum in nostra potestate sitæ nõ sint,
 e æ appetuntur frustrari, & in ea quæ decli-
 e incidere. Quæ vtraque ne aduersariorum
 e do iudicio bona sunt, sed mala. Quare mali
 e erunque in mala incidant, si paulisper resi-
 e, intelligent se neque fortunatos, neque bea-
 e, sed contra miserõs & infelices. Quod si quis
 e os in rebus externis aut plerunque, aut etiã

*Casibus hu-
 manis non
 colli prouii-
 dentiam.*

*Quis vir &
 bonus, &
 beatus.*

*Vir malus
 idem & in-
 felix.*

semper secunda fortuna uti: magis etiam in-
erunt. Quum enim iis rebus potiuntur, gliscit
eis affectus & cupiditates naturæ humanæ
gnantes. Cuilibet autem id quod est ipsius non
contrarium, & malum est, & calamitosum.
vero non tantum necessitate demonstrationu-
gendi sunt auditores, sed paulatim etiam in-
sententiam adducendi, si eos amplecti velis e-
de rebus externis, bonis, ut habentur, & ma-
cuntur: eorum illos commonefacio, quæ antea
sunt: nec ea quæ mala dicantur, esse mala, tum
cum laboribus & difficultatibus coniuncta:
bona propria bona. sed & mala quæ putantur
ægotantium medicinas esse, tum valentium
citationes. Bona vero & ipsa pro necessitate
gnitate tam accipiētium quam eorum quibus
muntur, dari atque auferri. Nam diuitiæ quibus
qui recte iis uti potest contingunt, ut & ipse fa-
agitet, & aliis habeat benefaciendi facultate
ad beneficia voluntatis incrementum. Im-
vero in pœnam & castigationem. Etenim au-
omnem ætatem in congerendis opibus solici-
cupati, semper impendente metu, nullum ex-
nia fructum capiunt. Qua pœna quæ iustio-
cetior esse possit? Luxuriosi autem homines
dicis sunt egentiores: & præ delitiis quidam
eunt, propterque diuitias in maxima pericu-
vocantur, neque sui ipsorum pro dignitate
gerunt: ob diuitias neque boni quicquam de-
tes, neque vitam naturæ humanæ consentaneas
exquirentes & amplectentes. Sic valetudo, si
tentia nocent, maxime improbis: ac partim
gandi, partim vlciscendi causa tribuuntur, ut
ctione perturbationū obsaturati, tandem eue-
& purgationem idonei reddantur. Nam cu-
animorū id curæ est, non ut animæ actiones
dum affectus, siue metu, siue propter alios aff-
cohibeantur: sed ut ipse malus habitus &
consue-

*Quæ & qua
tenus bona
aut mala?*

Diuitia.

fudo destruat. Atq; hæc supra dicta sunt
 is: vnde, si cui sit opus, ea repeti poterunt. Ac
 er eos, qui suis disputationib. Dei prouiden-
 n clere conantur, satis multa diximus. At ter-
 n ruatori, veteri consuetudine. Ad tertiam
 ur disputationem, Seruatore propitio, acceda-
 s, & esse numina, & consulere fatetur rebus
 na s: sed eadem muneribus & donariis & stipis
 ribitione a sententia deduci statuit, vt nostræ
 tis omnes sentiunt, vt iniusti, auari, rapaces,
 memnes, si partem exiguam in hæc impende-
 & n eos erogarint qui ob hæc vota se facere
 etur, quiq; exorari Deum perhibent, permit-
 fanora eadem, nec dandas esse peccati pœnas.
 is sunt, qui id bonitate Dei dignū esse dicāt,
 re & dare veniam delictis: in quo non satis
 he, mihi quidem, & sentire videntur, & dice-
 Ql ergo isti rationi respondebimus? Sed cum
 le: a sit, diuidenda est in eum, qui facit iniuri-
 & qui accipit: & considerata ista quæ iactatur
 lntia & venia, quid & iniustis faciat, & quo
 effectos iniuriis tractet? Nam si bonum atq;
 e iniustis permitti iniurias, neque pœnas eos
 : portassis a Deo proficiscetur ista indulgentia.
 a iam omnia inde ad omnia perueniunt. Sin-
 amo eis malo est, & adiuuari ad iniuriam, &
 e pœnas delictorum: quo pacto istorum au-
 e: Deus, vt omniū bonorum auctor, ita mali-
 u, vt multis verbis est demonstratum? Iniu-
 o, auaritia; luxuria, contumelia, cum affe-
 sint, animi naturæ contrariæ, siquidem ho-
 ntraria naturæ sunt consentanea: morbi
 im & probra & vitia sunt animorum. Quæ
 si indulgentia fouet atque alit, nec medicinā
 it: malitiam auget scilicet. Idq; si muneribus
 delinitus facit: an non mediocribus etiam
 nibus deterior habeatur? Quis enim est qui
 e a rei alicuius curatione, ob largitiones cam-
 upi sinat? Nunquis ergo germanus medi-

III. Qua-
 stio: Deum
 esse immu-
 tabilem.

Impunitatē
 scelerum ex-
 pedire me-
 mini.

Corruptela
 munerum
 vel homina
 indigna.

cus, cum qui cibis & potionibus aliquibus la-
pretio aut precibus adductus, rebus noxiis at-
frui patietur, & ad earum vsum adiutabit? N-
quæ sectionē vstionemue desiderant, accepti-
neribus incurata relinquet? Quod si medicin-
dam improbitatis est vindicta diuina: huma-
dicina quo pacto deterior erit? Jam cum
etiam qui iniuriis afficiuntur, rationem hal-
catur, curamque suscipere: videamus & he-
modo tractet, cum iniurios quodam modo
tet & adiuet ob largitiones? Age vero quis
diocris imperator hostibus ob largitiones
exercitum? Quis oues lupis opilio? Quid opi-
dico? Num pastorales canes accepta lacer-
ouium parte, diripiendum reliquum grege
concedent? Et qui non erit impia ratio, qua
tribuat, quod & canibus sit indignum? Den-
iniustis Deum seduci, quid habet rationis?

*Iniuriis affe-
cti non ne-
gligendi.*

*Munera im-
piorū Deus
repudiat.*

religiosis quidem hominibus sæpe munera
acceptat, nō quod his egeat scilicet, sed quia
bus offeruntur, vt animis, ita etiam extern-
ad eum se conuertunt. Quod si munera & i-
offerrent, orantes pœnam sibi irrogari, & a
medicinam: fortassis ne ipsorum quidem
Deus repudiaret. Sin vt deteriores fiant: qu-
esse possit? Nam si nihil aliud peccarent, ill-
esset, quod sperant se Deum muneribus cor-
ros, quo magis etiam ab eius familiaritate
ueantur. Quæ est igitur ista ratio peruulg-
quidem, & vnde ortum suum habet, quæ n-
bus & donariis & precibus & beneficiis & sup-
tionibus ait a sententia deduci Deum, &
dare peccantibus? Fortassis enim non teme-
ei adhibetur. Videndum igitur, ne si hoc ita
citer dicatur, & dictu nefas sit, nec sine scelere
ri possit. Nam cum eos qui peccarunt, ex ani-
lictorum pœnitet: ista conducunt ad reuer-
ad Deum, cum sint argumenta pœnitentiæ:
non animo tantum tummisso, sed etiam c

*Nos vel ad
Deum con-
uerti, vel a-
uerti a Deo
non contra.*

ex & prostrato, & rebus externis consecrandis,
 nequæ Deo probantur impendendis. Neque
 nobis delinquentibus Deus aut auertitur, aut
 recedit a nobis: neque pœnitentibus
 se reuertitur, aut accedit nos placatus.
 ma enim ista sunt, & a diuina beatitate, ab o-
 pte immutabili, remotissima. Sed nos deprava-
 contra naturã prolapsi, diuinæq; bonitatis
 facti per iniustitiam, impietatem atq; a-
 tia: nos inde auellimus. Neq; enim vnquam
 ia pertinentem eius prouidentiam effugere
 us: sed tum velut ægroti per illas res impro-
 medicinæ, vindictæ aditum in nobis ipsis
 us: nos ad eam prouidentiam & curatio-
 Li attemperantes atq; accommodantes: re-
 que natura nostra, & ad Dei similitudi-
 ntendentes (ea vero Dei similitudo est. *Dei simili-*
 duce fieri iustum & sanctum) Deum acce- *tudo.*
 us & cum Deo coniungimur. De hac autem
 ad eum conuersione perinde loquimur, ac si
 nos conuerteretur: non secus atque ii qui
 rinæ petræ iniecto, quia per illum & seipso
 ualam ad rupem attrahunt, ob imperitiam
 non se putēt ad rupem accedere, sed rupem
 ad ipsos appropinquare. Nam pœnitentia
 ulationes, vota, & similia funis rationem
 Per eas enim res auulsis reditus datur: qui
 onictis, sed factis, cum læsos a nobis iniuria,
 umelia ludibrioue quouis modo affectos
 ris, vel ipsos vel eorum posteros: cum odi
 riam: cum iniustos auersati, eorum con-
 uem qui iustitiam venerantur, expetendo,
 ipsos castigamus, donec planè repurgemur.
 one continenter est vtendum, nullis inter-
 s terrumpenda, vt ipsi in nos vindicemus.
 des autem argumentum atque affectus est ve-
 tentiæ, rursus nec eadem committere, nec
 illis. Debemus enim inæquali inclinatione,
 un nauigantes, in contrariam transire par-

*Dei simili-
tudo.*

*Similitudo
nauicula.*

*Pœnitentia
non verbo-
rum, sed fa-
ctorum.*

*Nec eadem,
nec minora
committen-
da.*

*Omnia casti-
gatio ad ei-
qui castiga-
tur commen-
dationem
refertur.*

*Non esse,
quam male
esse, prestat.*

*Vera de Deo
sententia,
virtutis o-
mnis funda-
mentum.*

*Summum
& unicum
animi bonū
in Deo sitū.*

tem. Veram autem pœnitentiam satis ad perf
purgationem esse, constat ex eo, quod & Deu
purgationis finem spectat. Omnis enim casti
& vltio tam hic, quam apud inferos, eo fine
betur, vt animam suarum calamitatum pige
que improbitatem & vitam naturæ repuga
oderit, vtque vltro amplectatur & diliga
tem. Suntque certissimæ rationes, & mentis
ctiones, cum quis ipse sibi fit vindicta. At
fortassis citius rem bene gerit, quod vltro
sponte castigatur. Cruciatum enim & dolore
mi postulant, qui delitiis & voluptatum ill
inescati peccauerunt. Quos enim vere delit
& peccatorum pœnitet, hi acerbissimis cons
cruciatibus seipsum mulctant: qui magis do
mordacioresque sunt quam corporis crucia
consolationem minus admittunt. Hæc con
tiam impietatem, trium illorum pessiman
sunt. Optabilius enim est, potius non esse
prouidere: quam si sis, & prouidere videari
sidiari quibus prouideas. Hoc enim est m
Malum autem non esse, quam male esse. I
est, quod bonum altius est, quam id quod est
ipsum esse: & quia bonum, eius quod est, p
um est. Quare finis etiam omnium, hoc est,
causa fiunt omnia. Nam & ipsum esse, tanqu
num amplectimur. Quare cum male nobis
esse malum. Longius fortasse quam hoc
tum postulat, explicandis hisce quæstionib
prouectus, eo quod omnis honestæ vitæ &
ctiois animi principium & finis est ad Deu
uersio, cum & vere de eo sentimus, esse De
consulere rebus humanis, & bene iusteque
gubernare: & cum paremus atque vltro
iis, quæ ab ipso geruntur, tanquam ab opris
filio profectis. Etsi enim & per sese mobilis
ma, & sui iuris, & in sese principia habet bo
& malorum: tamen a Deo ita condita est,
moueret. Quapropter dum suæ causæ tanq

ci hæret, & conseruatur, & suam habet perfecti-
 ne, cū qua Deus eam condidit. Si vero sese inde
 elidit, & suam quasi radicē (quantum in ipsa est)
 esse erit: marcescit & contabescit, turpis & infir-
 ma fita, donec de integro reuersa, & suæ causæ con-
 uerit, perfectionem suam recuperarit. Neque vero
 potest, ut vere conuertatur, nisi tribus his quæ-
 sitionibus & mente perceptis, & ipsa viuendi ratione
 probatis. Quis enim aut ad id quod non sit,
 conuertatur? aut quod cum sit, nil nos curet: aut
 quod non sit & sit & curet, illam curam malo sine ac-
 cepti studio susceperit?

EPICTETVS.

Ad vatem accessurus, memento te negotii euen-
 tum ignorare: sed ea de causa adesse, ut eum a-
 gnoscas. Quale autē id esset, utiq; cum venires
 ad eum, siquidem Philosophus fueris. Nam si ex eorū
 numero fuerit, qua in nostrapoteestate non sunt: nec
 potest esse, neq; malum, omnino est necesse. Noli igitur
 ad vatem afferre vel appetitionem, vel auersati-
 onem, alioqui tremens eum accedes. Sed illud constitu-
 esse oportet, nihil inter quemuis euentum inter-
 te neq; ad te attinere eum, cuiuscunq; modi sit. Li-
 ber enim eo recte uti, neq; in eo tibi fore quemquam
 incommodum. Magno igitur animo deos ut consilia-
 re accedito. Deinde, si quid consilii datum fuerit,
 memento quos in consilium adhibueris: & quorum,
 si seruaueris, auctoritatem sis neglecturus. Sic autē ad
 vatum accipiendum accedito, quem admodū Socrati
 dabat: iis videlicet de rebus, quarum tota conside-
 ratio refertur ad euentū: & in quibus nec ex ratione,
 nec ex arte alia suppetūt occasiones ad id quod proposi-
 tum est, considerandum. Cū igitur vel amicus, vel pa-
 ter, cum periculo defendēda erit: noli consulere vatem,
 si sine defendēdi? Nā si tibi vates prädixerit, extra in-
 fausta esse: mortē significari cōstat, aut alicuius mem-
 brum runctionē, aut exilium. Sed ratio tamen subest,

*Et cum his illud etiam coniungitur: una cum
 & patria periculum esse adendum. Quamobr
 maiorem verito vatem Pythium: qui templo
 eum, qui amico in vita periculo non succurisset.*

S I M P L I C I V S.

Post officia aduersus homines & Deum,
 iusq; officiis erga seipsum dicturus: medium e
 dam genus esse vidit, quod officium & erga I
 & erga semetipsum postularet, diuinationem.
 pertita est autem oratio. Nam & quibus de
 sint consulendi vates dicit, & quo animo ade
 & quo pacto responsis eorum sit vtendum? A
 catus autem est a medio, quod ipse primum si
 se statuit, quo animo sit adendum vates, & ap
 tione & declinatione seposita. Nam alioqu
 mentes accedemus, si appetimus timentes
 fieri posse neget vates. Sin declinamus: ne i
 prædicat. Quo pacto autem & appetitionem
 declinationem vitabimus? Si cogites, inquit, ex
 esse ea, de quibus vatem consulimus. Nam
 quæ nostræ potestati parent, vate non est
 Quis enim illum roget, an res naturæ consent
 sint expetendæ, eidemque contrariæ declina
 Si igitur ea de quibus percontamur, penes nos
 sunt: vt, An sit nauigandum? An contrahen
 matrimonium? An ager emendus? Ea vero
 penes nos non sunt, nec appetenda, nec declin
 sunt: ad vatem nec appetitionem, nec declin
 nem afferendam esse constat. Quid enim eue
 rum sit, ignoramus. Id ipsum certe quidem e
 quærimus. Sed cuiusmodi id sit, nosti, inquit, si
 dem es philosophus: eorum quæ nostri arbitrii
 sunt, neque bonum esse quicquam, neque mal
 eoque nec appetendum, nec declinandum. I
 harum rerum periti, signa etiam dicunt, consu
 rum auiditate confundi. Atq; hoc tibi vatem
 sulenti ad animi constantiam conferet, quod
 quicquid eueniat, te fructum ex eo capere pe

I.
*Quo animo
 sit adendum
 vates.*

maiores, quo res asperiores fuerint, recte
 gendo. Fidenti igitur (inquit) animo, & ni-
 frum metuens, diuinum expete consilium.
 ur officium aduersus Deum, vt omnino da-
 nsilium sequaris. Qui enim Deo suadenti
 n etemperarit, cuinam obtemperabit? Nam
 oduspicum responsis aliquando non obtem-
 at, illud vnum in causa est, quod nostras appe-
 ors & declinationes non coercemus. Quare nec
 ventem nec declinantem accedere, non illud
 deconfert, vt fidenter & absque trepidatione
 ed: sed & hoc, vt diuino consilio pareas. His
 olis, subiicit, quibus de rebus sint consulendi
 es iis nimirum, quarum exitus sit nobis incer-
 at rem peractam: cum ex ingenio & arte, ad
 a pertinente, atque experientia, finem animo
 n pti & prospicere non possumus. Nemo enim
 et consulit, an homini cibo & somno sit uten-
 n mino enim his eget animal. Nec an philo-
 dum sit, aut naturæ congruenter viuendum?
 da enim homini constat hæc esse vtilia. Neque
 n quæ ædificatur, qualis sit futura. Ars enim
 n eius antea delineauit. Nec agricola, sit ne
 ndum aut serendum? hæc enim agricolæ
 t necessaria. Quando vero, aut vbi, aut qualia
 i, quales plantæ, si hæc ante vñitata non fue-
 aut primum incoantur, fortasse rogabitur
 estem an nauigandum sit, alieno præsertim &
 cioso tempore. Non tamen rogandus vates, an
 ndandum sit in forum, aut exeundū in agrum.
 auis enim & hæc euentus aliquando incom-
 ds sequatur, plerunq; tamen ex sententia suc-
 lat: id quod frequentius accidit, haruspicina
 et non videtur. Licet enim ex ratione aliqua aut
 te occasiones suppetant, ad perspiciendum id
 o propositum est: non tamen euentus erit o-
 nio necessarius. Neque enim natura, neque ars,
 q; consilium & voluntas in rebus externis ne-
 daum habent euentum: sed id quod plerunque

II.

*Haruspiciū
 responsis pa-
 rendum.*

III.

*Quibus de
 rebus sint.
 consulendi
 vates.*

*Ob leuica-
 las res non
 petendum
 oraculum.*

*De rerum
natura non
vates, sed ra-
tio consulta-
tur.*

fit, satis causæ est cur vate non egeamus. Nam natio de rebus omnibus, timidos reddit & igr & vt parua magni fiant facit. Illud vero consi- tione dignum est: si de rebus nostræ potesta- iectis vates omnino cōsulendi non sunt, quo sentiendum sit de anima, sit ne ea mortalis: mortalis? & an hoc præceptore sit vtendum? stat enim, multos veterum de rerum natura c- luisse vates: quamuis hoc aut illo modo senti- rebus, nostrum opus esse dicamus, & in nost- testate esse. Videntur autem ea quæ ratione p- ac demonstrari possunt, ex demonstratione c- scenda esse. Sic enim scientifica parabitur cog- si per causam demonstratio facta fuerit. Audi- tem ex Deo, immortalem esse animam, fidei- dem firmam parit, vti par est, non tamen rei- tiam. Si quem vero causas etiam edocere dig- Deus, & scientem reddere: aliud hoc diuinæ- tatis genus est, non diuinatricis, cuius est, actionum humanis ingeniis obscuros præ- Quamobrem etsi quidam de rerum natura o- consuluerunt: tamen hi & rari fuere, nec ex- pibus philosophorū, sed ij qui certo credere: suafum aliquid habere, quam scientia rem co- hendere maluerunt: cum probabile sit, velle- vt anima per se mobilis, per sese etiā verum c- Atq; adeo Epictetus quoq; & Socrates illa sci- vetare videtur, quæ anima per se cognoscere p- Eum certe non probant, qui roget, an periculi- tas pro patria aut amico sit coeunda. Recta en- tio præscribit, discriminē illud non esse recusan- Quamuis igitur difficilia quædam prædicta fu- nihilominus defendendi sunt. Quorsum igit- tinet de iis interrogare, de quibus constat qu- agendum? Illud etiam patet, Apollinem ijs c- garunt, an supplex dedendus esset, grauiter si- fuisse. Quæ .n. recta ratio fieri iubet: ea faciend- abiq; interrogatione, licet cum molestiis atq- culis corporum & fortunarum coniuncta, c-

*De officio
non percon-
tandum.*

æd nos referantur. Postquam vero demonstra-
 it, huiusmodi rebus non consulēdos esse vates,
 o quod cuiuscunque modi victimæ fuerint, omni-
 ova periculum sit adeundum: idem etiam A-
 ollis auctoritate confirmat, qui eum qui amico
 interficeretur opem non tulisset, fano eiecerit.
 lar duo Delphos petaturi, in latrones inciderunt,
 qu^o cum alter interficeretur, alter aut fuga elap-
 is, t alioqui non opitulatus, ad oraculum venit,
 quæcum eiecit Apollo, his verbis:

*Historia
 Delphica.*

*Cede meis adytis cadis reus, intereuntem
 Qui socium non iuueris, et si proximus esses.*

Quam autem constat eum, quamuis volu-
 utique amicum periculo mortis non ereptu-
 uisse: tamen periculi societas non fuit dese-
 n, sed ferendum auxilium, licet vna percun-
 uisset. Ob eam igitur voluntatem Deus eum
 ob tum iudicauit, ut qui ex nimio corporis amo-
 e amicum deseruisset, sicut in alio voluntatē pro-
 at, quamuis aduerso euentu. Cum enim iterum
 a quidam in latrones incidissent, alter coniecto
 a latrones iaculo, eo frustratus, amicum percussit
 a eremit. Profectus igitur ad oraculum, ædem,
 a de amici pollutus, ingredi non fuit ausus. De-
 a tem hos versus edidit:

*æ cruor haud maculat: nunc purior, atq; fuisti.
 Et occisus enim tibi, dum defendis, amicus.*

igitur cæde amici non modo non pollutus est,
 e purior etiam factus quam fuerat, ob bonam
 o nantatem: recte facta non in casu atque euentu,
 e n consilio & voluntate posita esse constat. Con-
 a celandum autem est, & hæc quo modo dicta sunt,
 & quo ordine dicentur omnia, referri ad medium
 h itum eius qui non nullos progressus habet, & in
 p losophia versatur. Etenim hæc verba (Siquidem
 es philosophus) in ijs etiam quæ sequuntur,
 tale aliquid multis locis signi-
 ficant.

E P I C T E T V S.

PRescribe iam tibi formam quandam & le-
quam custodias quamq; & ipse tecum, & in-
gressibus hominum obserues. Ac maiori quide-
parte silentium praestetur, aut necessaria dica-
eaq; paucis. Raro autem, cum se obtulerit occasus
dicendum veniemus: sed non quiduis dicemus, non
gladiatoribus, non de ludis Circensibus, non de pu-
bus, non de cibis aut potionibus, qua passim incu-
tur. In primis autem de hominibus cum verba,
ne eos vel laudemus, vel cõparemus, caueatur.
si potes, familiarium tuorum sermones tuis scri-
bis eo, quo decet, traducito. Sin a peregrinis cir-
uentus fueris, taceto.

S I M P L I C I V S.

Officiis eius qui aliquantum profecit, &
philosophatur, traditis: constituenda iam (in-
atque definienda est certa quædam ætatis deg-
ratio, isti vitæ generi consentanea: ad quam li-
læ actiones sunt dirigendæ, quibus ipse aucto-
ciatim recensendis, formam & normam totius
præscribit, siue solus sis, siue inter alios verferi-
nendam: illud scilicet indicans, in eodem sta-
habitu, quoad fieri possit, perseuerandam et
suam cuique vitæ rationem seruandam, nec e-
norum casuum varietate, Euripi instar, mutan-
Socrates certe fertur, eodem semper vultu & ha-
fuisse, a quo nec lætis nec tristibus rebus dimo-
tur, quod vnã eandemque vitæ rationem, l-
vtique perpetuo sequeretur. Est autem ea for-
vitæ norma constituenda & definienda, quam e-
pendio perstrinxit, cum diceret: Eam seruandam
esse, siue tecum quid agas, siue cum altero col-
has. Eius autem formæ primum & maxime pro-
um est frequens silentium. Omnis enim instituti-
nis ratio eo refertur, vt & a rebus externis, & a

neat, vt de rebus necessariis sermo habeatur, siue virtutem adhortando, siue docendo, siue confido, siue consolando, siue de veritate naturarum inquirendo & disputando, siue Dei excellentiam & prouidentiam celebrando, & auxiliu[m] degendam vitam naturæ congruentem voti poscendo. Non autem de rebus vulgaribus, de his verba fieri plerunque solent. Neque igitur compositionibus gladiatorum, neque de ludis censibus, aut aliis: neque de cupediis & poculis ille vel ille vtatur. Nam qui sermones huiusmodi de rebus habentur, cogitationem etiam affigunt. Est & cum appetitum attrahunt, & sibi conformem faciunt. In primis vero vetat, hominibus verba faciamus siue vituperando laudando, siue comparando, illum hoc esse meliorem aut deteriorem, in his aliisue rebus. hoc quoque sermonum genus facere, vt anima externa porrigatur, a semetipso auersus, alienetur, & frustra laboret, perspicuum est. Cui maxime vetat, ne de hominibus loquamur, vituperando, laudando aut comparando? Quid hoc habet peius cæteris? An illud primum, quod cum quo agitur, initio susceptæ philosophiæ studiis gladiatorum & pugilum & similibus, de hominibus potius loquatur? Ad quæ propensus est, ab iis eum maxime retrahit, ea uere iubet. Deinde quod iidem affectus æqueque sermonibus mouentur. Nam & studia & tam in his quam in illis concitantur, cum uitiis fiunt: & peculiaris affectus eos comitatur sibi censuram de hominibus sumunt, vt despectus & superbia. Nam qui uitas hominū iudicat, iudicium fert, quasi illis esset superior. Atque grauius peccatum est in diiudicanda hominum ta errare, quam in rebus ludicris. Neque uero de his solum istis, sed audiendis etiam est abstinentia. Nam & per auditum cogitationes excitantur, & petitiones brutæ audientium. Adhæc, si quis

*Vt de sese,
ita nec de
aliis temere
loquendum.*

*Etiam aures
occludenda
improbis &
stultis ser-
monibus.*

in nisi auctoritate grauis alicuius viri deterre-
 ar, unt impudentiores, & audaciã inuerecun-
 a nilque reformidantem alunt. Quam obrem
 sic idem potes, traduc tales familiarium ser-
 uos res grauiores. Si vero circumuentus fue-
 rit omnibus, qui aliud vitæ institutum se-
 runt, praua institutione & consuetudine cor-
 rupto (inquit) ipse te silentio repurgans, &
 teone ad temetipsum.

EPICTETVS.

VS non sit multus, nec ob multa, nec effu-

SIMPLICIVS.

om commune præceptum philosophanti datū,
 nem morib⁹ permaneat, quam ad rem plu-
 conferat silentium: maximum vitium ex-
 aris lætitiæ restringit, quæ risu declaratur, ea-
 ratione contrariū huic vitium, mœstitiã
 improbat. Nam lætantis animi ebullitio
 est risus, fitq; spiritu intumescente, & soni-
 et ebullitioni non dissimilem. Euertit igitur
 tem & placidam animi corporisq; habitu-
 vt & ploratus & eiulatus e contrario mode-
 stabilitati obstat. Ob hæc itaque frequens
 vitandus: & si quando risum res postulet,
 nullo risu moribus asperioribus euadamus,
 riaribus stupidi & gratiæ omnis expertes vi-
 , pauca certe risu digna sunt. Vnde qui cre-
 ret, eum apparet facile efferi lætitia. Quam-
 end non sæpe admittēdum est, nec diu durare
 et sus (hic enim est quem multū dicit) nec effu-
 neq; cōfusus, sed labiis leuiter diductis fieri,
 magna vultus appareat mutatio.

Risus.

Mæror.

EPICTETVS.

*mandum recusa, si fieri potest, omnino. Sin mi-
 quantum potes.*

Iusiurandū.

In hac enumeratione officiorum erga ipsum, post repressas magnas & vehemente stantis animi & morum sui similibus euersis veneratione Dei orditur. Iusiurandum enim citat testem, & sequestrum ac sponsores eorum quæ dicuntur. Ob res humanas (quod perinde est ac si paruas & viles dicas) producere: contemptum eius quendam innuendandum igitur est iusiurandum, siquidem potest, omnino: & labor ac multa quæuis possis luere, toleranda potius, quam iurandum aliquando necesse fuerit, ut vel amicum ex illo eripias, vel pro parentibus aut patria spem quiduis perpeti præstabilius fuerit, quam iuramentum religione numinis sancitam violare.

E P I C T E T V S.

Conuiuia externa & popularia deuita. Quando se tulerit occasio, animaduersio ex ne forte in vulgarem consuetudinem prolabari enim, si sodalis pollutus fuerit eum etiam que gerit, necessario pollui, et si purus ipse fuerit.

S I M P L I C I V S.

Repressa leuitate aduersus Deum, multum quoque reprimat cupiditatem, eique non adhibet, a maxime necessaria cibi & potatione auspicatus: & per alias corpori seruiens coniunctionis appetitum procreandi causa additur. Nam eruditorum virorum conuiuia, quidem & pocula, cæterasque suauitates conuiuium non præcipue spectant: sed reuera suorum communicationes & disputationes dicant Platonis, Xenophontis, Plutarchi & aliorum conuiuia. Vulgaria vero quæ ad voluptatem tendunt, & corporum oblectationes, passioni

ἐπεισός λό-
γων μεγάλων
ἐπιτίων.

ntarumque pecudum non fere sunt dissimi-
 Vle recte dictum est, inter mensam absque ser-
 nis, & præsepe nihil interesse. Decet igitur
 bonum plebeia conuiuia suo instituto non
 gentia recusare. Si vero ut iis intersit, tempus
 do tulerit: seu festo aliquo postulante, seu
 gente, aut etiã obsequii gratia, aliaue qua-
 uiore de causa: excitetur (inquit) animad-
 & vigilet animus, seq; intra semetipsum con-
 ne se ipso relicto, & popularibus cupiditatib.
 ad populi quasi tribum deficiat, & vna cum
 rutis appetitionibus inquinetur. Nam qui
 natis dedit, eorumque cupiditates sequitur:
 uis antea purus, puras haberet cupiditates:
 ill contaminatur. Polluitur enim id quod pu-
 e impuro commistum.

*Mensa m-
 ta, præsepe.*

EPICTETVS.

u corpori seruiunt, eatenus adhibeantur, qua-
 nus animo sunt vsui: veluti, cibi, potus, ami-
 s, seruitium. Quicquid autem ad ostentatio-
 delitias attinet, repudiato.

SIMPLICIVS.

æ causa tuendi corporis adhibentur, in pri-
 are necesse est: ac tum demum iis vtendum.
 vero nunc de vsu eorũ loquitur, post etiam
 comparandis dicturus. Ac fortasse præclarum
 ulla re egere hominem, qui sit animus ratio-
 aiceps. Sed quia mortalis corporis instru-
 vtitur: satis est ei offerri necessaria, nec ad
 am delabi. Sicut enim fabro satis est in cu-
 dipenni, efficere ut ista sit magnitudine, figu-
 e prædita: nec eam auro bracteare cupit, aut
 nis exornare, quod & sumtibus exhauriretur,
 contra rationem artis curaret instrumentum,
 uarti inutile redderet: ita & nos aduersus no-
 instrumentum affecti esse debemus, nec illi

*Corpus, ho-
 minus instru-
 mētum, ita
 curandum
 sapienti, ut
 fabro bi-
 pennis.*

nisi ea quæ vsus & necessitas postulat offerre: & potionibus, ea quæ secundum naturam & humanum alunt, parabilia & naturæ conuenientia deligendo. Hæc enim etiam puriora deprehenduntur, & tenuiora, & salubriora. Victu enim est animanti: sed non tali aut tali victu, cibo

*Theorion.
Paxamon.*

*Quo tenuior
est victus, eo
salubrius
est corpus.*

*Tenuiter e-
ducatum est
se, utilissi-
mum.*

*Vestitus mun-
dus, non lu-
xuriosus.*

*Cicero: Ad
usum ac-
commodan-
da est adi-
ficandi de-
scriptio.*

varietate. Neque enim Theorionibus & Paxanibus natura nos conciliauit, & culinariis imbris: sed victui, quo id quod decesserit instat. Atque hoc ita se habere, ii declarant, qui ob inuiti naturali victu coguntur: multo delicatis & riosis saniores, ut agricolæ ciuibus, serui doctores pauperes diuitibus. Nam superuacanea & arduo quilita naturam onerant, ut dolosa & aliena genere venenorum quodammodo. Quare fluxiones inde generantur perniciosæ. Et & multitudo & qualitas ciborum ac potionum naturali vsu instrumenti metienda, ne & presumptu superuacaneo vexemur: & secus ac ratio præscribit, instrumentum curemus, id vsu ineptius reddamus. Magnæ autem felicitatis est, ab ineunte ætate enutritum esse, & assuetum. Sic enim corpori tolerabilis & accommodata diæta erit, naturalis illa & tenuis & simplex diæta & in vestitu ratione vti bonum est. Sic certe vestibus iisdem & hyeme & ætate vsu: betur. Iis vero qui Socrati collati delicate vestis erit aduersus caloris & frigoris intemperantiam, & vfitatorum nobis animalium & velleribus vti. At vero flumina Occidentis scrutari, & quæ in iis sunt animalia excoriare, & orientaliū egere opera, & fila vermiculosis & firmissimis apud nos rebus aurum argento redimere: magni fuerit & luxus, & considerantia. Eadem & domiciliorum ratio est. Nam Crateri quidem domum idoneam prædolum, quamuis pulchram Hipparchiam videntem habenti. Nobis autem sit sane domus, sed accommodata, tam magnitudine quam o-

uarum virorum & mulierum distincta habeat con-
 au: quamuis & hæc fortassis superuacanea fue-
 nt, quidem esse magnitudine vt triginta lectu-
 s ciat, aut parietibus & pauimento marmoreo
 tellato & picturato sit, aut singulis mensibus
 ueoria distincta habeat, nihil est necesse. Neque
 mel vsus ista postulat: & miserum est, huius-
 od: suetum, cæteras habitationes omnes im-
 ob e. Neq; iam dico, qui his impense delectetur,
 melicitatem etiam in hisce collocare, suimet
 in ororsus oblitum. Qui si his exciderit, (quod
 id multis de causis accidere potest) plorare ne-
 se fit, & lamentari, seque infelicem tum iudica-
 im uero tum infeliciores eramus, cum hisce
 circumfluerimus. Consimili ratione seruo-
 niam eo numero est vtendum, qui sit ad vsum
 el familiaris copias accommodat⁹, vt & necessa-
 er præbeantur, & operæ exigantur tum diligen-
 t n tolerabiles. Qui enim multos circumdu-
 te ambulones & pedissequos, quorum id
 munus est: hi non animaduertūt, se molestos
 ododes & obseruatores circumducere, vt neque
 oitratu quoquam abire, neque priuatim &
 quum cum vlllo colloqui, nec ea quæ visa fue-
 erē clam famulis possint. Sunt iidem & aliis
 nibus molesti, res in foro venales partim fu-
 partim rapiendo, atque impune verberando
 saltando, conseruorum subsidio freti. His
 ebus & ignauo otio prorsus corrupti, pleri-
 ofecto sunt inimici & hostes dominorum,
 o istorum delitias & elegantias & luxuriam
 quos labores, quas vigilias tolerare? quam
 item adulari & seruire necesse habent? &
 enalorum caput est, a vita naturæ humanæ
 uiente desciscere? Cæterū ista plurimum ab
 et i institutione abhorrēs, meritas luat pœnas.
 n autem philosophus, etiam seruitiis ad neces-
 a vsum accommodatis vtetur. Hic vero exi-
 s t, tum ob rei familiaris angustias, tum quod

*Serui neces-
sarii tātum
alendi.*

*Quot serui,
tot hostes.*

*Epictetus
magnam æ-
tatis partē
solus exegit.*

*Duo super-
uacanea, de
litia & po-
pularis opi-
nio.*

*Diogeni vo-
la pro scy-
pho.*

suis ipse manibus pleraque administrat, vt ei fa-
lo sit opus aut ægrotanti, aut cum res adiute
desiderat, aut ob rerum meliorum occupationem
sicut & admirandus hic Epictetus, cum mag-
ætatis partem solus exegisset, sero tandem mu-
culam nutricem asciuit puero, quem ab amico
dam suo, propter inopiam exponendum, ipse
ptum educauit. Nunc singulis rebus necessari-
minatis, in genere subiungit, superuacanea vlti-
esse repudianda. Duo autem superuacaneorum
nera constituit, delitias & popularem opinio-
Hæc enim duo sunt in omnibus iis quæ dixi-
que necessarium vsum transiliamus, nec aliud
quam. Tanto autem diuini illi viri studiosi
uacanea omnia repudiarunt, vt Diogenem d-
ligneum scyphum semper circumferentem in
e quo haustam aquam potaret, quum per flu-
transiens, quendam manibus haurientem b-
temque vidisset, scyphum in flumen proie-
quod eo sibi nihil esset opus, vola eundem
præbente.

E P I C T E T V S.

A Re venerea, quantum fieri potest, ante n-
purus esto. Sin attigeris, ea legitime vten-
tamen iniquus sis iis, qui illa vtuntur, neq; eos a-
neq; passim iactes te ea non vti.

S I M P L I C I V S.

*Victoria li-
bidinum iu-
cunda &
utilis.*

Cum omnis corporeæ voluptatis contin-
rationis capacē animum corroborat, & facit
perimēto fretus, coerceri posse brutam partem
fidat: tum belluinas appetitiones cōtrahit, di-
modis marcescentes, tū ipso otio, tum a fluct-
succumbendi. Continentia vero libidinum, q-
ea voluptas maior est cæteris, tanto est vtili-
mo, ac pretiosior. Non autem rationem solu-

a doctrina & legibus optimis erudiri, sed brutarū
 appetitionum vehementiam, non tam vi re-
 eni quam sponte etiam remitti solere: ex eo
 onit, quod & cibi appetitus & coitus, quanquam
 atulis & violentus, si recte assuefiat, sine vi ac-
 it. Nam & ieiuniis assuefacti, non vexantur
 a petitu: sed molestiis afficiuntur, cum præter
 iu consuetudinem comedunt, & appetentia
 it: in pugilibus, quamuis & carnibus implean-
 ir, obætatem luxurient, tamen quiescit: quod
 n mere assueuerunt, ob oleagini germinis in O-
 m a corollam. Iam cum lex & consuetudo foro-
 s & raris consuetudine interdicit: appetitiones
 on cus ac ab ipsius naturæ imperio, suppressæ,
 iorsus sunt immobiles: nisi forte aliquos fu-
 ri ntemperæ, & diræ scelerum vltrices agita-
 at. Ante nuptias autem caste viuere, præter alias
 i tes, etiam iustum est, vt castitatis fides quam
 a us ab vxore stipulatur, etiam vxori vicissim a
 a o seruetur. Sin ante nuptias necesse fuerit: pa-
 m est in eo legib⁹. Quod enim legi repugnat,
 est & impium. neque enim lex frustra illud
 oposisset. Est idem & magnæ incontinentiæ si-
 u. Deinde assuefacit & ipsum, & imitatores
 as d alias quoque leges contemnendas. Cæte-
 r talibus abstines, ne sis iis qui vtuntur mole-
 s eue eos arguas, nec te abstinere passim iacta-
 adientibus enim acerbæ sunt istæ criminatio-
 s que opprobria. Neque enim vel præceptorum
 u gationes æquis animis ferimus. Molestiæ cau-
 e scilicet, quod errata & peccata nostra latere
 t nus, donec arguamur: eoque ne peccasse qui-
 t nos putamus. Iam huius ipsius rei causa est,
 a opinionem aliorum ad nos ipsos diiudican-
 os dhibemus, & non nosmetipsos, & Deum: hoc
 t, eritatem. Quod si is qui arguit, non peccatum
 o reteggit, sed & se peccati expertem facit, & ve-
 t certamine suam de nobis victoriam procla-
 a tum & per collationem vinci nos magis etiam

*Assuefactio
 & gulam,
 & inguina
 coercere
 potest.*

*Fratrum &
 sororum cō-
 tinentia.*

*Castitas,
 quā a spon-
 sa flagites,
 ad sponsam
 afferenda.*

*Iactantia et
 reprehensio
 odiosa &
 noxia.*

ægre ferimus, eo qui se ipse laudat, ægritudine augente. Est enim ideo grauius, quod aduersus se iudicem facit. Atque is etiam qui alium arguit & suum exemplum profert, sibi ipse nocet, atque ad res externas extendendo, ut qui nec abstinere libet, nec arguat alios studio virtutis, sed ut aliquando gloriam ipse consequatur. Qui autem sic tractat eum quem arguit, præterquam quod iurgationem grauiorem facit, defensionem etiam et compassionem faciliorem reddit. In promptu enim ut dicat, Atqui ego non sum philosophus: si quisque sibi ignoscat.

E P I C T E T V S.

SI quis nuntiari, quendam tibi maledicere refuta qua dicta sunt, sed responde: eum et cetera tua vitia, nam alioqui non illa sola futurum.

S I M P L I C I V S.

Hoc ad iracundiam reprimendam peruenire videtur. Nam huiusmodi nuntiis commouemur & ambitio, vanaque gloria coarguitur & ipsæ sunt iracundiæ commotiones. Cui defensionem vetat? Cur & aliorum criminum fateri iubet? An non immoderata videtur ista moderatio? aut potius, & hæc aucto situto est consentanea, quo a rebus externis strahitur animus, & ad semetipsum reuocatus sibi, non aliis viuat? Qui vero se defendit, sua conscientia non contentus, & iudicio scientis Dei: hunc satis apparet hominibus placere. Quamobrem si illis falso etiam persuaserit, se peccare: acquiescit, quasi nihil peccans, contra ipsos hoc, quos sibi iudices delegit, persuasisse cæteros aspernatus, incorruptus ipse sui iudicis stiterit: peccatum eius ipsius testimonio concitatur. Iam vero sese accusare, ut & aliis pe-

*Defensio in
iudicio est, te
hominum
applausus
quarere.*

tum: id vero est ipsas gloriæ cupiditatis
 excidere. Vehemens enim is affectus est,
 in hærens animo, atque affixus, & a seipso
 solutus. Putamus enim nos non appetere
 eam, cum eam hoc affectu appetamus: nec ani- *Ambitio fa-*
 ditur turpem esse morbum animi, ob res *lit imprudē-*
 velle florere gloria. Nec enim consideramus *tes, & virtutes,*
 affectu inquinari bonum, nec bonum manere *tes conta-*
 ut in primis expetendum, si non per sese id, *minat.*
 consequentem gloriolam amplectamur.
 propono etiam nostro finis gloriola proponi-
 tur, si ita ceciderit, iustitia. Hic tamen ad
 affectus reprimendos est utilis. Multos enim
 vehementes affectus gloriæ cupiditate supera-
 us & eius causa grauissimos labores capimus,
 et suppliciiis nihilo interdum leuiores. Qua-
 re extrema tunica reliquorum affectuum di-
 gloriæ cupiditas, propterea quod alios sæpe
 us, ipsa magis animo adhærescat. Reuera
 te, nec illis affectibus liberat gloriæ cupiditas:
 cum actiones, quo minus in apertum erum-
 tantum coerces. Qui enim propter eam re-
 non scortantur: a fœdis cogitationibus tamen
 nam sunt otiosi. Ita fit, ut neque cæteros af-
 reprimat, & ipsa magis augeatur ob repres-
 miorum affectuum actionem. Videtur igitur
 olenti quidem esse utilis initio, ad eius ætatis
 eis coercendos. Sin progressu ætatis reman-
 magna est eius pernicietas. Neque enim ad se-
 querti patitur animum externæ gloriolæ in-
 rem, neque bonum quicquam præcipue expe-
 ueuam, sed ob consequentem gloriam: hoc est,
 quam bonum, ut bonum amplecti. Iam quid
 iurisu dignum hisce moribus accidit? Nam cum
 no contemnamus & despuamus vulgus ho- *Vulgi, quod*
 im, nec vilius esse pretii iudicemus: tamē quasi *spernas, ex-*
 asi viri sint, ab eorum opinione tanquam a filo *petere lau-*
 nemus. Cum autem huiusmodi sit gloriæ cupi- *dem, ridicu-*
 lum.

*Virtus la-
tens, nota
vitia.*

ditas, nihil eam æque exstirpare potest, ac moderatio, suorumq; malorum confessio. Cum tamen, ne id quoque vanitate quadam mus. Nam siquidem ex animo fiat, ne spes quæ vlla gloriæ relinquitur. Quod si necessitas imponi posset, ne virtutes nostræ vlli mort innotescerent, vitia vero vniuersis: excisa iam gloriæ cupiditas, quam sperare desissemus, nequam per ostentationem faceremus.

E P I C T E T V S.

Theatra frequentare non est necesse. Sed si do tempus tulerit, te nulli nisi tibi ipsi stude paret: hoc est, ea duntaxat fieri velis quæ suum solum vincere qui vincit. Sic enim non inris. Clamore autem, aut arrisione, aut longior motione penitus abstineto. Ac post discessum, nuntum de iis quæ acciderunt disputa, cum nihil correctionem faciant. Alioqui ex eo apparebit staculum esse admiratum.

S I M P L I C I V S.

Non epularum tantum atque libidinum brutæ cupiditates, sed & spectaculorum & reonum. Quo pacto igitur erga hæc affecti esse mus, docet. Crebro, inquit, in theatra venire r opus: sed illud potius est opus, ne crebro in nias. Theatrica enim eorum vita est, qui th vacant. Si quando autem tempus tulerit, aut tum festiuitatis, cui & ludorum habetur hono popularis obsequii causa: (inuisi enim popu solent, qui consuetam vitæ rationem negligi dentur) aut experimenti periculiq; faciendi quomodo superiori anno erga talia affecti mus, quomodo in præsentia, aut ob aliam pre lem rationem tempestiuum fuerit prodire in trum: intento animo esse oportebit, & excitat maduersionem, vt apud nos simus, nec iis q

nos addicamus, sed eum vincere velimus qui ea quæ fiunt, ita fieri vt fiunt: hoc est, vt repetitionem nec declinationem ad illa afferat quæ res externæ sint. Itaque vultus ea conesse debet, quæ nec odiosa sit, & grauitatem suauitate temperatam, vt neque acclames, neque insurgas victoribus, nec effuse rideas obridenda, sed alios cum iudicio laudes, alios leniendo probes. Cum autem a spectaculo discesseris, ne multa, inquit, de iis quæ acciderint verba facito, cum ad emendationem tui nihil proferas. Neque enim ita erudiunt ea quæ ibi fiunt, sed numero esse debeant. Aut igitur sic accipienda sunt, QUÆ NON FACIUNT AD TVICTIONEM: quasi ad omnia ea pertineant, quæ spectaculi euentu dicimus, aut si certam aliorum quæ dicuntur partem intelligit, forte ad ea, ea solum dicenda, quæ ad nostram emendationem faciant. Cuiusmodi fuerint ea, quæ in spectaculo parum decoros in spectaculo coarctant. Multa vero verba de spectaculi euentis, argumentum euidens fuerint, te spectaculum illud, in quo sic & admirabile quiddam iudicare: id in plebeio affectu fieri non potest.

EPICTETVS.

De recitationibus ne veni, neque facile accede: si accesseris, grauitatem & constantiam tuere: & caue, ne cui sis molestus.

SIMPLICIVS.

Post spectacula de recitationibus disserit, quas omnes eloquentiæ & poeticæ studiosi, ostentantia cunctiæ ergo suscipiunt, alias potentes aliquos laudando, alias vrbium instituta narrando, aut loca publicè libendo, aut forenses quæstiones tractando, aut in quibus quippiam. Negat igitur ad has, vt ostentationibus comparatas, & res externas spectantes, facile ac-

cedendum, & sine ratione accessum permittendum: id fiat ob amicitiam declamantis, siue ob potius eius qui laudatur, siue obsequii alicuius & consuetudinis causa, cuius sæpe magnus usus: eos mitigandos, qui iis inuident, qui a consuetudine recedere volunt. Sin autem, i ad recitationem accesseris, grauitatem, constantiam & facilitatem conserua: grauitatem, ut tibi stitue & modice laudes: constantiam, ne perturbemouearis, neque acclames, aut quicquam in tune interloquaris, sed eodem habitu modo corporis & morum conserues. Facilitatem, ut trico sis vultu, quasi aliis curis intentus: ultra quam satis est taceas, sed modice laudem: nec acerbe iudices, aut redarguas, ut a fam, aut inconcinnam, aut infantem. Illud: plane facilitatis est & benignitatis, si & orator te dicenti, & ei qui vere meritoque laudatulari videaris.

E P I C T E T V S.

Cum aliquid negotii tibi futurum est cum a
*C*ex proceribus praesertim: ipse tibi proponit
 in eare facturum fuisse Socrates, aut Zenon. I
 ut teratio non deficiat, qua id quod obiectum,
 recte administras.

S I M P L I C I V S.

Qui ad semetipsos conuertuntur, & sibi
 volunt, haud fere magnates accedere consueuerunt.
 Quare Socratis exemplum nobis proponit,
 nonis: in quos intuentes, rationem visurum
 qua illi nobis sint adeundi. Cogitandum i
 quo pacto Socrates & Zeno cum talibus con
 essent, non fiste, non simulate: sed pro sua
 ratione cordatam magnitudinem animi praes
 rentes, ab omni despicientia & arrogantia pu
 non humiles & abiecti ob fastigium digni

*Quomodo
 magnates
 adeundi.*

perbe illos contemnent. Eiusdem moris
 & indulari ijs, nec contumeliose illos arguere:
 recte facta modice collaudare, & inde du-
 rdium, sicut medici acerba medicamina
 spe prælinunt, actum demum eorum quæ
 n fiunt, non acerbum insectatorem se præ-
 d correctorem sollicitum, & ægre ferentem,
 las actiones paucis interdum delictis quasi
 inari. Ac mea quidem sententia Socrates,
 o, similes, omnino demonstrarunt, quã mul-
 bant, nequaquam expetenda principatus &
 ggerũ humanarum: & vnum in ijs expeten-
 a e, benefaciendi facultatem: quam qui ne-
 an eos & mala illius rei experiri, & bono frau-
 . Constat autem Socratis & Zenonis exemplum
 dendum: sed suæ cuique vitæ modum esse
 eandum, eique consentanea vltro & sponte
 adhibenda. Cuiusmodi enim est, eum qui
 vit, vt proficiat, & adhuc Epicteti puerili insti-
 o indigeat, Socratis aut Zenonis vt sermoni-
 uo pacto is derisum vitabit? Nam Antigo-
 ci post Alexandrum in Syria regnavit, dixisse
 u Nunquam se angi & æstuarè solitum, quod
 tisi quando cum Zenone congregaretur. At-
 mtos ille alios philosophos adierat. Ab hoc
 ietetus officia in congressibus seruanda tra-
 ais auspicatus, quæ ad principes & potentes
 ant.

*In potestate
 nihil inesse
 quod expe-
 tas, præter
 vnam bene-
 faciendi fa-
 cultatem.*

*κακοζυλία
 vitanda.*

*Antigonus
 de Zenone.*

EPICTETVS.

Ad magnatum aliquem iturus es proponito
 tibi, fore vt eũ domi non inuenias, vt inclusus sit,
 ludantur tibi fores, vt ille te negligat. Quod si
 ptu venire decuerit, ea feras quæ fiunt: neq; ipse
 quum tecum dicas, non fuisse tanti. Id enim plebeiu
 eius qui res externas calumniatur.

SIMPLICIVS.

Item fere dicit quod supra: Rem aliquã aggress.

furus, commune fac te ipsum, & reliqua. I
 quidem ad lauationem oratio deducitur: I
 maius exemplum proponitur, congressus I
 tum. Illic orationis exitus fuit, contemn
 esse quæ fiant, & suum institutum naturæ
 taneum tuendum: hic vero, maturo consi
 uidendum, nec oscitanter, sed proxime ve
 proponendas esse impendentes molestias. S
 enim profectio ad principem, secutis iis qu
 sunt, valde nos facti pœnitet, & ea nobis a
 indignamur, vel quia principio non recte co
 mus, vel quia supra quam decet, euentis illis
 perturbati. Vtrunq; autem plebeium est, &
 qui rebus externis non recte vtuntur, neq;
 eorum natura fert, sed eas magnificientium
 cutus autem prius de accessu magnatum fa
 quo pacto cum eis agendum sit, more Socr
 Zenonio scilicet: nunc de iis qui asperius
 dent, dicere instituit, quo pacto & ad eoru
 gressum paratus esse debeas: primum, nisi
 tas aliqua coegerit, esse prætermittendum.
 necessarium & consultum esse videatur, etia
 lestiis illis propositis accedere: ferenda esse
 ciderint, sine pœnitentia.

 E P I C T E T V S.

IN familiaribus congressibus absit facinora
 periculorum & orum prolixa & immodica
 moratio. Nec enim, vt tibi incundum est tuoru
 taminum meminisse: sic & aliis suaue est, ea q
 acciderunt, audire. Absit illud etiam, ne risu
 ueas. Nam is eiusmodi locus est, e quo procliu
 plebeium morem lapsus: eamq; vim habet, vt
 seruantiam facile apud familiares diminuat. I
 losum est etiam, ad orationis obscœnitatem pr
 Cum igitur tale quippiam inciderit, aut (si fo
 portunitas) obiurgabis eum, qui sermonem ill

ut taciturnitate saltem, & rubore vultus
de amorationem tibi displicuisse.

SIMPLICIVS.

ostroggressum cum magnatibus, de congressu
etiam agit: quo modo & in eo gerere te debe-
t quibus cum viuas, neque molestus, neque
enui sis: sed potius pro virili commodes.
In facinora aut pericula non prolixè atque
re commemorare, fastidium tollit. (Mole-
ferunt homines, eos qui sese laudant, quasi
eis iisdem accusentur, & per collationem
ufficiantur) simul etiam ea res feras pro-
m animum & gloriæ cupidum contrahit,
en osum quiddam præ se fert. Cum autem
s erit, non esse cuiquam ob multa ridendū,
e osum multum esse oportere, neque effusum:
e is risum mouere vetat, causa adiecta: eum
n esse lubricum, vt facile ad plebeios mores
os. Nam si ea dicas, quæ plebeculæ risum mo-
at indicio est, ea grata illi esse, & apta plebeis
is. Æque igitur, aut magis etiam eum qui
mouet, idiotam iudicant: vt si prius eum re-
uerint: satis hoc ad obseruantiam eius ex-
ad am virium habeat. Sunt tamen & ex iis
pudentes habentur, qui risum moueant, vt fa-
epidi habeantur. Iam eum qui vtcunq; pro-
i ab obscœnis verbis sibi temperaturum, in
m est: ac ne alios quidem ferendos, si vitare
i nonet: sed ita, si tempus ferat: hoc est, si ad-
eo prouectus fuerit, non inuerecundus neq;
at; & dignitate inflatus. Quem & increpabis,
u. Neque enim vel ipsi turpiloquo, vel iis qui
erit, videberis arrogans. Sin natu grandior &
os fuerit, & ob diuitias elatus, aut dignita-
n increpare quidem graue fuerit, & præter ina-
m peram & odium ac simultatem: ridicula etiã
ens illa videbitur. Quid tum ergo faciendum?
eno, inquit, molestiam præ te ferto. Ac obserua,

δειωολο-
γία molesta.

χλωτοποιοι
parum ha-
bent aucto-
ritatis.

Obscœnitas
cauenda.

vt modum conuenientem, adhibito discrimi
feruarit. Nam de gladiatoriiis aut Circensibu
itemque de epulis & potionibus cum verba
aut cum homines laudantur, aut vituperantur
potest, inquit, alio traduc sermones eorum
vero, si tempestiuum fuerit, etiam obiurgare
Atque illic si traduci non possint sermones,
inquit: hic molestiam præ te ferto.

E P I C T E T V S.

*S*I voluptatis alicuius imaginem animo
ris, moderare tibi, ne ab ea mouearis: sed
examina, & tibi ipse deliberandi præbe spatium
inde vtriusque temporis memento, tum eius
luptate perfrueris, tum eius quo percepta in
ptate dolebis, teq; ipse obiurgabis, atq; his illa.
Si abstinueris, fore vt gaudeas, teque ipse coll
Quod si tibi suscipienda rei videbitur esse temp
ne te vincant eius blanditia, & suauitates, &
bra: sed illud oppone, quanto præstantior sit t
etoria conscientia.

S I M P L I C I V S.

*Voluptatē,
quia perxi-
tiosa est, bre-
uem Deus
fecit.*

Voluptas corporis nocentissima est animo
libet enim, quasi clavis aliquibus affligit ani
eaque de causa Deus eam fecit breuem. Nam
cibus & potionibus tamdiu voluptas durat,
diu in ore eas senserimus: cum vero deglu
mus, prorsus interit, & in coitu ipso tantum
tempore sentitur voluptas: quæ cum præteri
inde est ac si nulla fuisset. Ac in sensu esse vol
constat. Quod enim non sentit, etiam volupt
ret omnino. Sed & externarum rerum oblec
nes, vt vestium, ornamentorum, pecuniæ, i
menti domestici, parum & ipsæ durant. Hi
enim adeptione exhilarati, vbi eis assueuer
voluptatem porro nullam sentimus. Sin ea
eripiantur, dolor vehemēs succedit, voluptate

melior Ita voluptas ubi per exiguum tempus
 maximeque corporis, ab ita, noxa sua modis
 animo relicta, interdum vero etiam cor-
 poris illa excefferit modum. At continen-
 tatam, durabilem affert & corpori & animo
 & aliud voluptatis genus parit cum ipsa
 coniunctum, & innoxium & perpetuum.
 Ita expositis, videamus quid dicat Episte-
 um voluptatis, inquit, alicuius imaginem
 conceperis, ut in aliis, veluti diuitiis, princi-
 paliter, ut in similibus rebus externis, ita & in hac, ac-
 tiam, statim ipse te custodi, ne visum illud
 nago ad rem ipsam te impellat, sed ea qui-
 bus speret exspectet: tu vero spatio impetrato
 & animaduersione excitata, tempus con-
 tinentiam suauitatis illud breuissimum, tum se-
 nitatem noxæ diuturnam & poenitentiam plenum,
 ipse te victum accusabis. His etiam illud
 confer, quo, si te continueris, & diuturnam
 temperantiam, & synceram voluptatem percipies, te ip-
 sum laudaturus & approbaturus. Nam si eius im-
 perium represseris: facile conquiescet appetitus,
 & inulenta victoriæ verecundia. Quod si iterum
 concupisceris feceris: ita deprimetur, ut molestus
 ordinat. Quamobrem si voluptas statim post
 se finit, ac tunc nihil inter eum interest qui eam
 percipit, & eum qui non percipit, excepta cogita-
 tionis suauitatis, nihil habet voluptas magni aesti-
 mationem: idque declarat eorum memoria, quibus
 in his fruimur, quæ obscurum habet volupta-
 tionis vigium. Sed quia interdum voluptatibus
 in illis recte frui possumus, cuiusmodi est con-
 continens appetitus procreandi causa, aut balnei
 gratiam: cum, inquit, occasio fuerit huiuscemo-
 rationis operis attingendi, vide ne te suauitas il-
 lusque illecebræ decipiant, ut tui oblitus totum
 conuictum tradas, sed eo tempore contentionem
 habere, quanto pulchrius sit vincere voluptatem,
 quam ab ea vinci. Tanto nimirum, quanto pulchrius

*Continētia
 voluptas du-
 rabilis,*

*Modus fru-
 enda volup-
 tatis.*

est imperare brutis affectibus quam seruire,
minem esse quam bestiam.

E P I C T E T V S.

Cum facis aliquid, quod faciendum esse sit,
nunquam recuses inter id agendum consp
met si futurum est, ut vulgus de eo secus iudicet
si perperam facis, rem ipsam fuge. Sin recte, quid
reris, qui non recte reprehendunt?

S I M P L I C I V S.

*Bona res
propter sese,
non ob ad-
iunctam glo-
riam repe-
tenda.*

Vehementer in eo elaborat, ut bonum
ipsum quod bonum sit, amplectamur, non
propter popularem opinionem. Nam qui
hanc aliquid expetit: in ea ipsa bonum colle
in illo. Quamobrem si quis recte perspexit,
non esse faciendum: ipsa res eo fugienda et
non bona. Sin aliquid bono consilio fecit: n
non debet propter eos, qui factum id perper
prehendunt, quo minus palam id agat. Fit e
vero bono (id enim est, quod recte bonum
tur) non bonum, sed malum, ut est mend
præferatur. Talis enim est vulgi non rect
quod fit opinio. Præterea fit, ut quod recta ra
num iudicauit, malum putetur & fugiatur.
enim fugiendum, malum. Fit & illud ut
ipso & a rebus discedit, ad vulgi opiniones
tur, atque ibi bonum & malum quærat, iter
rum & mendacium.

E P I C T E T V S.

Vt hoc pronuntiatum, Dies est: ☾, Nox e
gnam habet in seruatione vim: in con
ne vero prorsus nihil valet. Sic maxima qua
qua apposita sunt, arripere, ut respectu corpor
gni est momenti: ita si communitas conuiuii sp
magnum habebit, nisi caueris, dedecus. Cur
conuiuia es alicuius: memento, eorum qua

ptium, quod ad corpus attinet, considerandum
 eam qua conuiuatori debetur, reuerentiam
 coeruandam.

SIMPLICIUS.

Syllogismi hypothetici, in quibus enucleandis
 borarūt, partim sunt disiuncti, partim con-
 iunctiue complexi. Disiuncti, in quibus cum est
 unum, nullo modo alterum esse potest: & cum al-
 terum non est, utique est alterum. vt cum dico: Aut
 dies est, aut nox est. Atqui nox est. Dies ergo non
 est. Si cum alterum statuitur, alterum utique tollit-
 ur. Alterius vero negatione, alterum affirmatur,
 ut dico: Atqui dies non est, Nox igitur est. At-
 qui nox non est, Dies ergo est. Ac tale quidem est
 syllogis-
 tum, in quo hæc verba, Aut dies est, aut nox
 est, in
 comatis loco, hoc est, tanquam euidens & se-
 cundum
 idem communes notiones verum adhibetur.
 etiam
 etiam axiomata vocabant Stoici. Copulatum
 est, cum
 duobus inter sese ita complexis, vt al-
 terum
 antecedat, alterum consequatur: affirmatio-
 nis
 antecedentis sequitur consequens, negatione
 con-
 sequentis vna tollitur antecedens. veluti
 sic
 sic copulantur: Si dies est, nox non est. nam
 dies
 est, vere antecedit: illud sequitur, Si dies sit,
 nox
 non esse. In copulato igitur affirmatione
 con-
 sequentis affirmatur consequens: Atqui dies
 non
 est, Nox igitur non est. Negatione vero consequen-
 tis
 tollitur etiam antecedens: Atqui non nox
 est,
 sed est scilicet, Dies igitur est (nam duæ ne-
 cessar-
 ias, vnâ constituunt affirmationem) Dies
 non
 est. Ac tale quidem est complexum, siue
 syllogis-
 tum. Iam autem Epicteti verba videamus:
 Aut
 dies est, aut nox est, in syllogismo disiuncto, vt
 con-
 iunctum certum adhibetur: in copulato non
 con-
 iunctum. Nam quod ibi adhibetur pronuntiatū, com-
 plexum
 est, Si dies est, nox non est. Sicut igitur in-
 iunctum
 Aut dies aut nox est: in seiunctione magnam
 habet,
 in coniunctione vero plane nullam (di-

ἀξιωματικὸς
 Στωικῶς

uellit enim complexionem quæ ait, Si dies (et em non esse) sic etiam in conuiuio maiore genere partem, corpori quidem utile est & conle & eximium: ad seruandam autem communitatem in conuiuio, nihil valet. nam & hoc dirimitur, ut complexum illud. Quare cetera edens, non solum appetitum tuum in iis composita sunt, considera, ut ex iis delectum agas eam communitatem respice, quæ irreprehensenda est. Quamuis autem de conuiuio uerba tamen ad omnem societatem uitæque consuetudinem in genere hæc esse transferenda, perspicuum est. Auaritia enim omnes dirimit necessitate sicuti æquabilitas, cum suum cuique tribuit, eam continet, auget, conseruat. Nam & latè communitas, quamuis ex talibus conflatur, tantisper durat, dum præceptum hoc seruatur, alii plus æquo sibi appetant. Ob hoc enim inuestigium, etiam iniustitia illa permanet. Contra prius multis locis auditorem hortatur ad libertatem, & in aliis ad fortitudinem, ad modestiam animi, ad prudentiam & temperantiam in hoc eum ad iustitiam vocat, & eius impediti auaritiæ fugiendæ auctor est.

*Auaritia.
Æquabilitas.*

E P I C T E T V S.

Si quam personam, qua vires tuas superat, in contemptum eam indecore geres: tum eam quam tu re posses, negliges.

S I M P L I C I V S.

Cicero:
Non id modo spectandum, quam honesta sit res: sed illud etiam, ut ad sit efficiendi facultas.

Non ei studendum, quod per sese optimum sed ei quod est ex iis quæ nobis accommodatissimum. Nullus enim ea quæ extra modum accipiuntur, fructus consequitur. Quare non tantum personæ maiores induendæ sunt, ut doctores philosophi, aut in naue gubernatoris, aut in magistratus. Præstat enim personam inferioris

destinare, vt non par modo sis, sed etiam ea
 ger: quam indecore gerere superiorem, nec il-
 dinitati respondere. Honestius est optimum
 palagogum, quam doctorem imperfectum:
 om patremfamilias, quam improbum ma-
 am. Nam maiorem personam indecore ge-
 (oc autem indecorum non ad opinionem, sed
 ps rei naturam referatur) illud etiam habet
 i, quod eam perdimus, quam nostris rebus a-
 melle sustinere possemus. Melior enim histrio
 a Comœdia est, & in Tragœdia, qui seruum bene
 ge rat, quam is qui domini aut regis personam
 e it. Et hoc ego caput ad iustitiã refero, quod
 me personam se dignam iubet eligere, & non
 ra ad altiora.

EPICTETVS.

*emadmodum in ambulando caues, ne clauum
 ulces, pedemue distorqueas: sic in degenda vita
 e gubernatricem actionum, mentem tuam, la-
 Quod si in re vnaquaque obseruabimus, omnia
 aggrediemur.*

SIMPLICIVS.

iriam humanus animus læditur. Aut cum bru-
 ctibus affixus, per eosdem corpori agglutina-
 clamans ille quidem non nihil, atque ægre
 sed superatus ab affectibus, qui corroborati
 idem in eum exercent: aut cum suo pte iu-
 corrupto, seipsum non discernit vt diuersum
 us affectibus. Monet igitur pædagogus horum
 up; in degenda vita cauendum esse, quam simi-
 ambulationi facit, ne quis brutis affectibus suc-
 mat: qui cum sint corporei, clauorum instar ag-
 atum sibi animum corpori affigunt. Quis ve-
 chius sic affigit, vt bruti isti affectus? qui efficiunt,
 pet animus, & seipsum & illos & corpus esse
 u? Peruersitatẽ autem opinationis, & eius par-

*Peccata vel
 ex corrupto
 iudicio, vel
 e prauis af-
 fectibus ori-
 untur.*

tis animi quæ quasi pedestris cum corpore a
& cum bruta vita commune habet, distorti
dis apte comparat, & hortatur, vt quemadmodum
in ambulando corpori cauemus: sic in vita
tiorum tractatione cauendum esse, anime
rationis, qui naturæ instituto principatum
næ vitæ obtinet, qua hoc animala ceteris dist
tur, ne vel affectibus inflammetur ob auid
vel iudicium atque opinatio eius peruert
focordia. Nam si qualibet in re nos ipsos ol
uerimus, vt ii qui ambulant: tutius quamq
fufcipiemus. Nam in ea animaduersione, etsi
cus aliquis lapsus contigerit: eum tamē fac
rigemus. Et si enim paulum conuiuentes c
calcauerimus, aut inconcinne pedem prom
mus: propter obseruationem & a clauo pe
cile auellimus non affixum, & gressum pe
opera aliter dirigimus.

E P I C T E T V S.

Modus pecunia corpus est unicuique, vt ca
Si igitur in eo institeris, modū seruabis:
terieris, iam veluti per præceptum te ferri necesse.
& in calceo, si ultra pedem progressus fueris, si
tus calceus, deinde purpureus, deinde interp.
Eius enim, quod semel transierit modum, na
terminus.

S I M P L I C I V S.

In rebus corporis, vt vestibus, victu, posse
bus, pecuniis, duo hæc sunt: eorum acquisi
usus. Prius igitur de usu locutus, eatenus ii
dum esse, quatenus ad nudam corporis curat
faciant, omne superuacuum quod ad gloria
delicias pertineat, remouendo: nunc de acqui
ne eorum docet, & huius quoq; modum di
corpus. Nam & acquisitionis modus est vt
enim acquirimus, vt vtamur) & ipsius usus r
est corpus, eiusque necessitates. Perspicuum i

acquisitionis modum esse corpus, eiusque
 res. Quare si quis ad eas necessitates re-
 pellibus simplicib. erit contentus: quarum
 res foueant pedem & muniant, soleæ vero
 erunt ne pede nudo calcentur noxia. Sin quis
 pes exigit excefferit, & ad ornatum delicias
 exiit, auratus fit calceus, inquit: deinde pur-
 post interpunctus. Tanta autem fuisse vi-
 ud Romanos in conficiendis calceis purpu-
 & interpunctis curiositas, vt auratis etiam præ-
 erit. Eadem est & rei familiaris ratio ac rerum
 necessariorum. Si quis enim mensuram ne-
 transierit, eiusq; terminum: iam sine ter-
 gabitur, alia aliis adiiciendo, donec ad ex-
 delicias & vanitatem præceps feratur. Per
 em fit quoddam quasi diuortium a regula: &
 sequitur, inexplebilis egestas, & eius comes
 io. Nam si decem parauimus, volumus habere
 si hæc, quadraginta, & sic deinceps, nec vllus
 prolabendi in vastum illud atque immen-
 lagus insatiabilis cupiditatis. Constat enim,
 vtilis iis, quæ ad vsum corporis adhibentur,
 onem quæ limites excedit, recidere in infi-
 ut, vt iam & scopi & vsus obliuiscatur ad quem
 et, qui corporis est curatio. Quare sæpe ipsum
 amittimus, dum ista sine modo cumula-
 s. Quid vero si calcei exemplum eo adhibuit,
 os, nisi magnitudini pedis responderit, quam-
 oratu modum non excefferit, sæpe nos allidet,
 stinet, denique in præcipitium aget? Ex iis por-
 que de vsu dicta sunt, ea quoque distinguenda
 tæ ad acquisitionem pertinent. Docent au-
 hæc capita conuenientem modum in acqui-
 & vtendis rebus externis, nosque ad iustiti-
 ducunt.

*Horatius:
 Crescit a-
 mor num-
 mi, quantū
 ipsa pecunia
 crescit.*

*Lucanus:
 Semper in-
 ops, quicum-
 que cupit.*

EPICTETVS.

*Vlieres statim ab anno decimo quarto a viris
 domina vocantur. Proinde cum vident, se nihil*

*aliud habere muneris, nisi ut cum viris concum
comere se incipiunt, atq; in ornatu spem colloc
mnem. Quare opera pretium est, dare oper
sentiant, sibi non ob aliud honorem haberi, nisi
& modestas se prabeant, & verecundas ac t
rantes.*

S I M P L I C I V S.

Etiam matrimonio iis qui vitam naturæ ce
taneam sequuntur concessio, qua ratione his ce
dæ sint vxores, paucis ostendit: cum ea que in
fert, quod vulgus hominum facere solet, coru
delicta corrigit, & ad normam hanc reuocat. I
mortales, inquit, vxoribus a prima ætate ad
tur, & honorem habent, easque dominas ve
soliis concubitus causa. Quare non immerito
ad hoc sese parantes, comuntur, & in ornatu
suam omnem collocant. Nec tam illæ repr
dendæ sunt quam mariti, qui eas propterea ce
Quare ab initio statim sic informandæ confi
ciendæque sunt, vt intelligant, se non alia
causa a nobis honoratum iri, nisi quod sint o
modestisque moribus, & marito verecunde pa
& obsequudent. Quibus dotibus si qua n
prædita fuerit, iam & ad tuendam rem familiæ
& ad educationem liberum, & ad mariti cu
nem, & ad vitæ frugalitatem facile assuefiet
officia honestas matronas decent.

*Ipsi mariti
corrumpunt
vxores.*

E P I C T E T V S.

T*Ardi ingenii signum est, in rebus corporis in
rari: velut, exerceri diu, edere diu, potare di
care diu, coire diu. Nam hac quidem faciè da sunt
ter: cura autem omnis ad animum est transfer*

S I M P L I C I V S.

Quemadmodum ingeniosi homines in sum
perfectis & exquisitis naturæ suæ rebus elabi
& in

imprantur: ita stupidi & hebetes in imperfe-
 tis, generalibus, & vulgo tritis versantur.
 qui homo, cuius ab animo rationis compote
 pendet, qui corpore vt instrumento vtitur,
 naturalibus animi actionibus corpori im-
 perat: hebetis id ingenii signum est, vt & huius
 est obrusior acies animi. Quis enim artifex
 pretii, in curandis instrumentis terit tem-
 peratæ quæ his vsura est neglecta? Neque vero ob-
 tum ingenii signum est, occupari circa cor-
 poris immodici etiam eius amoris. Quibus enim
 dicitur atque afficimur, iis immoramur. Est igitur,
 occupatio corporis, accessio quædam
 corporis: præcipua vero cura ei impendenda,
 corpore vtitur. Hæc enim iusta est nostri ad-
 illud officii distributio.

EPICTETVS.

*M tibi quispiam vel malefecerit, vel male-
 xerit: memento eum opinatum esse, id ex offi-
 suo fuisse faciendum & dicendum. Neque vero fieri
 ut id sequatur ille quod tibi videtur, sed id
 tibi. Qui si male iudicat, damnum ipse facit
 accipitur. Nam verum connexum si quis men-
 tem inducit: non ipsum connexum ledetur, sed
 qui deceptus fuerit. Sic igitur instructus, a quo feres
 conuiciatorem. Nam ad singula dices, ita vi-
 de te illi.*

SIMPLICIVS.

hoc præceptum ad patientiam & mansuetu- *Simplices ho-*
 minem adhortatur, duplici argumento: vno, quem- *mines for-*
 tam opinionem & iudicium sequi. Non igitur *tassis, & nõ*
 referendum, id eum sequi, quod ipsi rectum vi- *plane mali,*
 deat. Nam & tu & omnes homines idem faciunt. *faciunt istud.*
 Quis ergo sanus naturæ communi succenseat? Si *Sed homi-*
 quia id quod neque honestum neque rectum *nes callidi,*
 recte se habere putauit, eo succenses: ea quoque *& tyrānici,*

contra iudicium & conscientiam suam in facinoroso & scelus ruunt. indignatio absurda est, nam ille, non tu, damnum facit. Qui enim honestum putat quod est infestum, deceptus est. Deceptus vero damnum. Qui ergo tibi male dicit aut facit, ipse est cui

Sed interim patitur & perit aliquando iustus, si non sit Stoicus adamantinus. tur, quamvis neque tu neque potentissimus quam ei nocere posset. Externa enim incommoda quæ habentur, corpori aut rebus externis inmodant. quare nec ipsi proprie incommodantur. nionis autem error, animi deceptio, in quo non eius sita est, hæc est quæ ei noceat. Ei vero datum esse datum qui deceptus sit, & non ei de quo deceptus: euidenter exemplo connexi demonstrati

Imo non error: sed diabolica improbitas plevisque nocet.

Si dies est, sol supra terram versatur. hoc falsum putet, non ipsum connexum damnum cui sua constat veritas: sed is qui falsum deceptus. Sic etiam qui secus ac decet, tibi conuictus aut malefacit, ipse est cui noceatur. Tibi uero nocitum quidem est, neque mali quicquam dæ præsertim si in rebus quarum potestas in nobis est, vis & natura boni atque mali collocata est. re cogitans necesse esse, quenque id sequi quod videatur, & ipsum esse qui faciat damnum, non lenem te & magnanimum præbebis aduersus uiciatorem, si te assuefeceris ut in quolibet hoc adicias. Ita ei visum esse: ac id eum necessarium qui, quod ipsi videatur.

E P I C T E T V S.

V Naquaque res duas habet ansas: unam tolerabilem, alteram intolerabilem. Si frater inuicem fecerit, non ea prehendere, qua facit iniuriam enim eius ansa non est tolerabilis. Sed illa potius fratrem, esse una educatum. Sic prehendes eum, est tolerabilis.

S I M P L I C I V S.

Pugna & concordia

rerum inter sese.

Omnes res quæ sub ortum cadunt, quia contra contrariis, aliqua ex parte inter sese consentiunt & con-

niunt, ac tolerabiles sunt, aliqua ex parte
 ant, & sunt intolerabiles. Velut, ignis qui
 s & calidus, ratione caloris cum aere con-
 estque ei tolerabilis: quatenus vero siccus,
 pponitur & repugnat. sic etiam frater, si
 niuria. Et hic duas habet ansas, alteram ro-
 in, qua est frater: alteram intolerabilem,
 niurius. Notum autem est, nos ea quæ to-
 sunt, leniter, facile, placideque ferre: into-
 vero auersari, grauiusque & iniquis ani-
 pi. Quamobrem si semper bono & mansueto
 no, si acquiescere volumus (quando res o-
 tas illas habent ansas, tolerabilem vnã,
 intolerabilem) eaprehendemus eas, qua
 erabiles. Nam omnia plane sunt talia, diui-
 pertas, sanitas, morbus, coniugium, vita cæ-
 leri, orbitas: cætera denique vniuersa quæ in
 vantur. Nam diuitiarũ tolerabilis est abun-
 intolerabilis vero occupatio & sollicitudo.
 tatis tolerabilis est tranquillitas & otium,
 tolerabilis egestas. Sanitatis tolerabilis est
 is doloris, & expeditus membrorum vsus:
 bilis contumacia & confidentia. Morbi to-
 s est moderatio animorum, sed intolerabilis
 a. In coniugio tolerabilis est procreatio li-
 & obseruantia: intolerabilia vero multarũ
 ndigentia, & rationis expers dilectio. Orbi-
 edita est, vacare sinit rebus pulcioribus, nec
 is post obitum relinquendis curare cogit: &
 cœo iudicio maximum est, non necesse habet
 interdum malos amare. Tum enim fit, vt
 oitas ametur. Iam contumelia & conuicium
 oilia ista habent, interdum quidem, quod ea
 as nostris cognoscimus quæ prius ignoraba-
 ssemper vero, quod nostra patientia prouoca-
 t. Et quam maxime fugimus, afflictio corporis,
 eabilem habet animi exercitationem & purga-
 n. In quibus omnibus magnum inest bo-
 nt fortiter tolerentur. Nam in ea incidisse, ani-

Diuitia.

Paupertas.

Sanitas.

Morbus.

Coniugium.

Orbitas.

Conuicium.

*Dolor cor-
poris.*

* Verū hoc optabilius. Ea enim vir tus est PA- TIENTIA, cuius laude qui carent, beatiore s miki quidō certe videntur, quā qui fruuntur Inimici.

miq; constantiam retinuisse, præclarius est * non incidisse. Nam in ea non incidere, corp rerum externarum: sed ea pulcre tulisse, anit num est. Quin & inimici duas habent ansas, etum ex eis capere licet, in affectus & perturba nostras acius inquirentibus, atque efficienti simus cautiores. Qua de re Plutarchus Chæbeatiore s integrum volumen scripsit.

E P I C T E T V S.

O Rationes ha non coherent: Ego sum te locor, ergo sum te melior: Ego sum te eloque ergo sum te melior. At illa magis coherent: eg te ditior, mea ergo pecunia tua praestat. Ego sum quentior, mea ergo dictio tua praestat. Tu vero: cunia es, nec dictio.

S I M P L I C I V S.

Philosophū non eloquen tia facit, sed honesta vita.

Homines studiosi plerique faciendæ & pol orationi, librisque conscribendis student, vi gnum est: nisi forte aliquis a puero in liber artibus accurate institutus, eam dicendi faculi quasi naturalem, & non studio quæsitam sib pararit. Quod vt contingat, id hominem ph phum laudi sibi ducere non vult: vt qui hunc sibi propositum nō habeat, nec inde pendeat. dictio quidem elegans si fuerit, suum hab num: & is cui proposita est dictionis eleganti ta est, aut historicus. Is vero cuius virtus sita vita rationi consentanea, quiq; finem illi cor entem propositum habet: quamuis alio dis eo se tamen esse meliorem, nullo iure dicet. I enim ipse dictio est, neque finis eius est dictio ea formam suam consequatur, sicut ex arte su uis artifex. Sed dicendum: Mea dictio est eleg quam tua. Etsi autem id præcipue spectat, vt l nem studiosum ab admiratione dictionis & reuocet: tamen increpationis moderandæ locupletioris vtitur exemplo.

EPICTETVS.

At quispiã cito? ne dicas lauiffe male, sed cito.
 Et quispiã multũ vini? ne dicas bibiffe ma-
 ultum. Priusquam enim id decretum diiudi-
 nde scis, an male? Sic vsus tibi veniet, vt alia
 o comprehensa teneas, aliis assentiaris.

SIMPLICIVS.

io nos de rebus solidiore esse vult, vt neque
 emus, neque laudemus facta cuiusquam ni-
 eius cognito, ad quem illa referuntur. Ex eo
 dicitur est ferendum, quod & qui verberat
 & qui alit nocet: & qui furatur, interdum
 it: & qui præbet, iniuste. Sunt igitur, in-
 ta ipsa per se iudicanda, & si quis cito lauat,
 am, cito eum lauare: nec tamen adiicienda
 lis, quasi recte aut secus faciat, donec eius con-
 ognouerimus. Quid enim, si ob morbum,
 labrationes, curatione lauauionis eguit? Cõ-
 mutem & finis in causa est, vt recte secusue sit
 u. Et hic expectandus est, priusquam celeris
 at, bona malaue dicatur. Nam & multum vini
 icet, ob corporis temperiem, & qualitatem
 s: ante caniculam, & sub caniculam: & ob lo-
 stilentem. Nisi autem ita fecerimus, vt ipsa
 vti sunt, iudicemus: & dicamus celere ali-
 ut multum: qualitatem vero non adiiciam⁹,
 onsilium cognitum: fit, vt alia intelligamus
 enim significat φαντασίας κατὰληπτικῶς λαμ-
) & comprehendamus id quod apparet, cu-
 ndi est celere & multum, & aliis assentiamur:
 , iudicium iis nostrum interponamus, id q̃
 est laudando aut vituperando. Absurdum
 est, cum aliud viteris, de alio ferre iudicium.
 vt ille, nisi fallor, ne temere laudemus aut vi-
 pemus: ac potius, vt iniuste vituperare recuse-
 us eoq; de hoc loquitur. Pertinet autem & hoc
 titiam.

Facta ipsa
 per sese, &
 ex fine iudi-
 canda.

E P I C T E T V S.

Nusquam te philosophum profitearis, ne imperitos multum disputes de praeceptis: in conuiuio, ne dic quo pacto sit edendum, sed decet: ac memento, etiam Socratem sic una sustulisse ostentationem. Conueniebatur ab ii ab eo commendari uellent philosophis, atq; ipse cebat eos, adeo leniter ferebat neglectum sui. apud imperitos de praecepto aliquo sermo incidere xima ex parte taceto. Magni enim periculi est, euomere quod non concoxeris. Quod si quis de te nihil scire, tuque commotus non fueris: tunc rem esse incoctam. Nam & oves non fœnuntur opilionibus, ac demonstrant, quantum corint: sed pastu intra se concocto, extra ferunt nam & lac. Et tu igitur ne uerba celeriter o imperitis: sed opera, qua uerborum concoctione quuntur.

S I M P L I C I V S.

Gloriola cupiditas refrenanda.
Incocta res, nondum perfecta.
Magna res est, esse philosophum.
Exercitatio philosophia non tam in dictis quam in factis creditur.

Cum eo qui adhuc proficit loquens (neque cum perfecto philosopho, qui his admonitionibus non eget: cui non diceret, periculum esse ne euomeret, quod non concoxisset) quod iis qui huc proficiunt, gloriae cupiditas & ostentatione lesta est, eos affectus multis argumentis restudet, ut & hoc ipso. Quemadmodum falsum quod confletur adhuc, statuum dicere: & foet uero conceptum, hominem: sic cum etiam adhuc proficit, dicere philosophum, est falsum. si quis consideret, quanta res sit uita ueri philosophi & quantum is caeteris mortalibus antecellat modo falso id, sed & impie dici uideatur. Qui uero philosophum esse negat: num is, nec in colloquio philosophi sese collocans, cuius docere munus docere instituet? At quo pacto, inquires, se is cebit, qui proficit? si eum cum idiotis loqui uetat quos non exercitationis, sed ostentationis ergo

fu? Quomodo ergo se illis accommodabit? Si
 praestiterit, quæ verbis docet, nec inania
 habet. Finis enim est, non oratio, sed actio
 quæ dicuntur. Cum igitur in conuiuio fue-
 rit dicere quomodo sit edendum, sed ede uti
 lic enim, si docendi se dederit occasio, vires
 tuae habebit oratio. Cuiusmodi enim est
 quomodo sit edendum? aut quomodo fe-
 dant res aduersæ, si legibus a te latis ipse non
 es? Non solum autem, inquit, ipse caueo ne
 sermones ordiaris: sed & si qui alii indocti de-
 dererint, ne velis inter ineruditos haberi do-
 ericulum enim erit, ne ea euomas, quæ non
 eris. Ut enim cibi concocti habitudinem
 salutem: sic & concocti sermones, animi ha-
 nutriunt: e quo postea, ut e stabili radice,
 giri sermones efflorescunt. Si quis vero habitu-
 nem confirmato, sermones quos audiuit, præ-
 er: reuera periculum est, ne euomat ea quæ
 nem concoxerit. Est enim vomitui ciborum
 ea verba proferre, quæ audieris: sed non ex-
 protuleris, ea doctrina confirmato. Quia ve-
 os prominens animus bonis exemplis iuuatur:
 rem producit, quamuis perfectum philoso-
 adeo ut ab Apolline omnium sapientissimus
 ostentaretur, qui ostentationem a vita sua usque
 eemouit, ut cum a vecordibus quibusdam con-
 retur, qui ab eo se aliis præceptoribus com-
 enari volebant, eos abduceret, ac sophistis com-
 naret: sicut Hippocratē Apollodori F. rogatus
 goræ commendauit: & in Theæteto idem di-
 multos iam Prodicō tradidisse, multos aliis
 tibus & diuinis viris. Neque vero in eo solum,
 ostentationem remouebis, ne apud imperi-
 accepta recites, illisue loquentibus taceas: sed
 , si quis te nihil scire dixerit, ne mordearis.
 nim certius argumentum est externæ gloriæ
 mtionis, quam si præcepta non recitaris. Nam
 he nondum constat, te indoctum videri aliis.

Cicero:
Omnis laus
virtutis in
actione con-
sistit.

Qui cruda
re uomunt,
non nutri-
untur.

Sophista So-
crati præ-
lati.

Sui contem-
tum a quo
animo fer-
re, præclarū
est & rarū.

Sin quamuis id audieris, non moleste tuleri moleste ferre solitus: tum vero eam te rem autum esse scito, ob quam multi illi sermones fuerunt: & ipsum philosophiæ studium suum ut præstes ea, quæ natura postulat, non dicas. Nam si his auditis non mordebere: non iam erunt, sed res: quippe popularis fame atque miæ contemptus. Quod si quando magistratum profeceris requirenti ostendendum fuerit illi ostendes, a concoctis orationibus & confirmato profecta, non autem verba. Non enim oves gramen reuomentes pastori offerunt quantum comederint: sed pascuis concoctis ferunt, & lac.

E P I C T E T V S.

Vt in bruma faciebat Diogenes.

SI corpus frugaliter curare didicisti, ne ob placeas: nec si aquam potas, ad quamuis octe potare aquam dictita. Quod si quando ad lecte vis exercere, in tuum, non in exterorum usus statuas amplectere: sed si quando vehementer frigidam haustam exspuito, ac nemini dicito.

Gloriola variis rationibus ambisur.

S I M P L I C I V S.

Mendicinesario frugi & tolerantis sunt.

Vt una atque alia virtutis præditi: plures tamen tibi desunt.

Multæ sunt causæ, cur ab hominibus laud cupiamus. Nam alii facinoribus suis commendis gloriam venantur, alii ob eloquentiam, doctores officiorum, alii propter frugalitatem & tolerantiam celebrari volunt. Prioribus igitur illud iudicium iam adhibita, cum his nunc sermonem monens, ne & ipsi frugalitate sua gloriètur, & citatione. Communis est enim hæc oratio, ne quæ soleat, neue magnum quiddam se consecutum birretur: sed cogitet primum, quanto sint magis nobis frugaliore, quantoque tolerantiores? Et habeamus aliqua laude dignum: quot alia habemus, quibus alii sint præditi? Præterea obrogatiuam aliquam superbire, ob hoc ipsum non quod id quod iam magnum putes, non rep

ἢ οἴηται τῆς
 ἀπορίας
 ἐπινοίας.

al desideres, illo contentus. Atque etiam caue,
 ut per ostentationem illa facias: vt si aquam
 hauris modo in colloquiis sermonem eode-
 modo, vt per occasionem te dicas aquam bibere, &
 ad laborem, ad continentiam, ad tolerantia-
 res, solus id facito: nec spectari velis ab aliis,
 ut accipi a multis, vt ii quibus multi potentio-
 rum faciunt, qui, vt opem populi implorent,
 consensu quiritantur, & multitudinem cir-
 cūgregant. Non igitur per ostentationem, sed
 exercere: vt vehemēter sitiens, frigidam hau-
 cupuas, ac ne post quidem cuiquā dicas quid
 hauris. Nam qui ostentationis ergo ista facit: pri-
 mus foras prominet, & a seipso ad externa
 effusus. Deinde bona frugalitatis & tolerantia-
 rum ad opinionem popularem illas referendo.
 ostentationes vero istae & tolerantiae profunt, quod
 faciunt corpus & brutas eius affectiones, ne
 ostentationem insurgant, sed & duriora imperan-
 tur. Itaque, tempore postulante vir tolerans,
 suam assuetudinem, non cogitur amittere
 rem.

EPICTETVS.

Leii status & nota est, nunquam a se ipso vel
 damnum expectare, vel utilitatem: sed a rebus
 extrinsecis. Philosophi status & expressa imago est, omnē
 damnum & damnum a semetipso expectare. Signa
 virtutis sunt, neminem reprehendere, neminem lau-
 dare, neminem culpāre, neminem accusare: nihil de
 aliis iudicare, quasi aliquid sit, aut aliquid sciat.
 Si in aliqua re impeditus fuerit, aut prohibitus, se-
 metipsum accusat. Si ab aliquo laudatur secū ipse deridet
 etiam. Si reprehenditur, non defendit se, sed ritus
 suum circuit, metuens ne statim illum conuel-
 latur, quāquam is confirmetur. Omne desiderium a se
 abstinere habet: auersionē ad ea sola, qua natura
 impugnant, qua nobis parent, transtulit: ap-
 petit ad omnia remissa utitur: siue stolidus, siue

*indoctus habeatur, non curat. Denique, ut ini-
& insidiatorem seipsum obseruat.*

S I M P L I C I V S.

Posteaquam tandem ad finem admonit
peruenit, conclusionem additurus, non est
quæ dicta sunt, resistendum, sed vita & m
doctrinam exprimendam: neque ipsum dice
audire, finem statuendum, sed actionem &
primum nobis tres habitus tradit, quibus
homines comprehenduntur, quorum alii s
docti, alii his oppositi philosophi: alii, qui &
doctis recedunt, & ad philosophos accedunt
Proficientes siue Tirones vocat, & quibus su
etiam dicta fuerunt. Sed hos in his sermoni
uifit in eos, qui incipiunt erudiri, & in eos c
non nihil profecerunt. Vnumquemq; igitur
trium habituum describit, cum dicit: Indoc
tum & notam esse, nunquam bonum aut
a semetipso expectare: sed ab aliis. Nam
nostra potestate sit ratio, a qua natura nost
det, & brutæ affectiones, quibus brutis ani
bus societate coniungimur: ratio quidem,
uerbio dicitur, communis omnibus est Mei
Etsi enim numero differunt rationes quæ i
sunt: ac sic species sunt vnum quiddam,
eadem bona contendant, eademque mala de
eademq; vera ducant omnes homines ration
ac vicissim falsa omnia. Itaque in quolibet
ratio instrumentum est & regula diiudican
& mali, veri & falsi: formarumq; incorporea

*Indocti si-
gna.*

*ὁ λόγος κοι-
νὸς ἀπασιν
ἰρμήσ.*

* *Bruti affe-* indiusibilibium: & semper eodem modo con
ctus & mo- terque sese habentium sunt appetentes ra
tus a ratio- veluti modestiæ, iustitiæ, sapientiæ, quaru
ne auersi, ni rum quælibet est particeps, illa non imminu
hil habent ticipatione. Quæ quod recta ratione iudicar
consentiens, pugnant, sed in omnibus consentiunt, cum i
nihil certū, dem. * Bruti autem affectus, velut ira, cup
nihil com- eorumque species: quanquam specie iidem s
municabile.

ante: at meus animus alia desiderat, alia tu-
 Sit & cupiditates diuersæ, earumque obiecta:
 er quoque declinationes, & propriæ cuiusque.
 vt dem numeri appetant: sunt tamen illa cor-
 ea: singularia, & diuisibilia, & vnius participa-
 ne possunt minui: veluti pecuniæ, corpora, aut
 edi Et vt honorem dicas, aut magistratum, eo
 d hæc singularia sunt: non potest quisquam
 ni cuiusquam totius esse particeps. minuun-
 er in participatione. Quare diuersa de his iudi-
 ta, & cuiusque peculiaria: pugnae item, sediti-
 es bella. Indoctus igitur est, qui relicta com-
 angula & bono communi, ipse sibi peculiare
 icm, & bonum proprium atque indiuiduum
 oreum circumscripsit: quod genus in rebus
 us est. Vbi autem appetitio & declinatio ver-
 ue contra, siue secundum naturam: ibi bo-
 ne constat, & malum. Bonum enim habetur
 id opetitur, malum vero quod fugitur. Philo-
 tu autem relictis externarum rerum & con-
 in cupiditatibus, easque prorsus alienas iu-
 ut iam a simulacris repurgatus, & ab ymbra
 ad semetipsum, & ad id quod vere est con-
 uenit communes rationis formas, quæ in ipso
 implectitur, & bonum in sese deprehendit.
 at enim in eo locum non habet. Sic igitur iis
 e diametro pugnant, diffinitis: deinceps ea
 ugit, quæ sunt eius qui proficit, ad quæ omnis
 uctio superior pertinebat. Neque enim ad phi-
 lom (eius enim ea dignitas est, vt iam non
 etur & erudiatur: sed ipse instituat atq; erudi-
 ue philosophi quidem propriū est vituperare
 om, laudare neminem: sed id pro tempore
 gum & correctorem decet) Neque etiam in-
 di conueniunt ii sermones, nisi relicta inscitia
 suendum philosophiæ tradiderit, & princi-
 perfectius admiserit. Compendio nos igitur
 actorum commonefaciunt ea, quæ nunc di-
 uisidemque pleraque verbis, vt illa nobis in

*Philosophiæ
 signa.*

*Tironis siue
 proficientis
 signa.*

*Hostis es ipse
tibi, propria
sela caue.*

memoriam reuocata, ob breuitatem nunquam
cidant. Esse autem cuique seipsum ut hostem obse-
dum, propterea dictum est, ut suspectum habeat
nondum confirmatum habitum, & ut in mo-
acerbius inquirere studeat: sicut in inimi-
delicta inquirimus, nihil illis ex amore con-
tes: id quod plerique erga nos ipsos facere solent
erga amicos, in quibus castigandis & arguen-
missiores & leniores sumus.

E P I C T E T V S.

SI quis intelligentia & explicandi facultate
rum Chrysippi gloriatur, ipse tibi dic: Nisi
scripsisset Chrysippus, nihil haberet ille quo glori-
tur. Ego vero quid cognoscere studeo? Naturam
hanc sequi. Quaro igitur, quis sit eius interpres
audiero, Chrysippum esse: eum conuenio. At
non intelligo. Quaro igitur enarratorem. Ac hoc
quidem nihil praclarum. Cum autem enarrato-
uenero, reliquum est uti praeceptis: id quod soli
clarum est. Sin ipsam enarrationem admiratur
quid aliud nisi Grammaticus philosophi loco en-
duntaxat excepto, quod pro Homero Chrysippus
ro. Magis igitur, cum quis a me petierit pra-
Chrysippum, erubescio: cum facta nequeo similis
bis & consentanea prestare.

S I M P L I C I V S.

Tribus habitibus qui existere in homine
distinctis, indocti, philosophi, & proficientis
quae proficienti dicta fuere, compendio repetit
conclusionem addit, & hoc & iis quae sequuntur
capitibus: actiones eas, quae verbis exposita
esse suscipiendas. Finis enim orationis est ad
ius etiam causa usurpata fuit oratio. In his en-
rissima est summi oratoris sententia: Omne
tionem, si facta desint, vanum atque inane
videri. Est igitur, iquit, denuo considera-

*Demosthe-
nis: Verba
sine factis
inania.*

na velit homo, suum bonum quærens? Vult
 unum bonum inuenire, & quærit quæ sua
 est, & quid sibi sit faciendum aut patien-
 diusmodi est: qui vitam rationis capacem
 ore vtitur vt instrumēto, ac debet eius vitæ
 suam appetitionem & declinationem
 condare. Cum igitur hoc quæro, Chrysippū
 scosisse audio. Librum acceptum per me in-
 re non possum. Quæsito interprete intellexi
 Chrysippus. Nec dum quicquam præcla-
 l interpretis vel auditoris Neq; .n. Chry-
 de re scripsit, vt esset qui interpretaretur,
 intelligeret: sed vt in vita scripta illa sequere-
 S ego scriptis illis vsus fuero: bono eorum
 S admiror interpretem ob egregiam inter-
 io: si intelligere, atq; ipse etiam interpreta-
 ut deniq; si cætera omnia fuero consecutus,
 pro quod scriptis non vtor: quid aliud nisi
 e^o sum factus pro philosopho? Vna enim
 nicæ pars est, scriptorum enarratio. Illud
 ar me & grammaticum interest, quod ego
 pro Chrysippum enarro. Atq; etiam sim-
 lentem Chrysippum, aut alteri petenti e-
 re, nō parere præceptis illius, reprehenden-
 t. Egrotans enim, & remedia morbi scripta *Medicus a-*
 merito profecto erubescat, si ea perspicue *grotans, nes*
 e legat, atq; aliis etiam si opus sit, declaret, *suis medica-*
 e morbi sui remediis non vtatur. *mētis utens.*

EPICTETVS.

atq; proponuntur, ea tanquam leges obser-
 uatæ, intra piaculum non violandas. Quicquid
 de dictum fuerit, id necurato. Id enim non
 e arbitrii.

IMPLICITVS.

quando, vt prouerbio dicitur, non facit ver-
 m atq; iterum Chrysippi præceptis parue-

*Constantia
& honesta-
rum actio-
nū frequen-
tatione est
opss.*

*Qui manū
aratro ad-
mouit, ne
respiciat.*

ris, habitum non confirmabis. Sed est, in
quod propositum fuerit, tanquā bono &
santer permanendum: & religioni habe
violare. Nam si villiam rerum pactionib⁹
indecorum & nefas habetar, quasi verita
quibus omnia transiguntur, iataque p
(quantum quidem in nobis sit) abrogat
multo magis erit impium, pacta & cont
philosophia & honesta vita facta violat
autem ea, qui cum dictis & scriptis assen
honestis & veris, iisque uti ceperit: non
eis perseueret. Perseuerare igitur iubet.
aliude te loquantur, curare noli, vt supra d
Innuit enim, fore multos qui dicant, se
pientem rediisse: quique rogent, vnde i
cilium, & id genus alia. Non enim quid
aut non dicant, nostri est arbitrii. Vide
alludere ad id quod Pythagorei per an
cuar. Si ædem sis ingressus, non debe
uerti: quo significant, qui ad Deum se c
non esse debere ancipiti animo, neque
nas curate.

E P I C T E T V S

Quo usq; tandem differes praestantissim
tibi vendicare, & nullatenus distinc
tionis violare? Accepisti praecepta quae a
tibi fuerunt, eaq; amplexus es. Qualem ig
doctorem expectas? cuius in aduentum tu
nem differas. Non iam adolescens es, sed ma
vir. Itaq; si neglexeris & cessaris, ac sui
moram, proposito propositum adiunxeris, &
post alios constitueris: non animaduertes n
fecisse, sed hominem plebeium fore tam
quam morientem? Nunc igitur viri perfec
cientis vitam tibi sume, ac quicquid tibi vi
optimum, ea lex sit inuolabilis. Ac si qu
sum, aut suauē, aut gloriosum, aut ignomi
grueris: memento tum adesse discrimen, t.

*ne licere differre: ac profectum una clade
ne vel perire, vel retineri. Ita Socrates in
qui fuit, cum in omnibus se ipse promoue-
mini auscultaret, nisi rationi. Tu vero
es Socrates, sic tamen ut qui Socrates esse
de vivere.*

IMPLICIVS.

quoque decebat, qui præcepta perfecte
ne cunctaretur & differret diutius. Re-
licus:

us, nunquam non conflictare damnis.

ætextus mora est. In quod igitur, inquit,
orogas, quo minus dignum ipse te iudi-
gulis iis quæ dicta sunt, vtaris? Ea enim
ia & perfectissima, & finis ac meta dispu-
vt nusquam a recta ratione recedas, sed
ad administres omnia tam appetendo quã

Ac alius quidem dixerit: exspecto dum *Cunctato-
res.*

adiero. Tu vero qui iam nonnullos in
a iorum progressus habeas, præceptaque

quibus in primis assentiendum est, vt
bis, ac tum parendum vt notis & fami-

em adhuc magistrum exspectas in cuius
correctionem tui ipsius differas? Alii

olcentuli. Tu vero non iam es adolescens,
recta prudentia, ac ne decrepitis quidem

Quod si cessas, aut per incuriam aliud atque
nus, aliam atq; aliam diem tibi præfinis,

om sis curaturus: spe inani lactaris, diem
& crastinum cogitando: itaque impru-

um regrediere magis, quam progredieris *Vna quoddã
vitæ est ho-*

æ: socordix, & rudis atque indoctus per- *minis & an-
tæ, & magnum adiumentum est nature tenatiuita-*

is viuens & mortuus. Vt enim illa horum *tem, & in
tæ, illorum sunt principium & præ terris, &*

na enim est tota vita ratioque viuendi, *post obitum.*

*Semper a-
mor laudis,
semper vi-
etoria cura.*

*Parua ne-
glecta ma-
gnam secum
ruinam tra-
hant.*

*Socrates ex-
ploratio-
nis iussa ca-
pesset.*

quæ hic & illic mutatur. Iam igitur, inqu-
dum tibi esse statue tanquam perfecto, r-
perfectionem sis assecutus (id enim serm-
iulm od non desiderat) sed quasi ratione p-
um perfectus, qui nunquam progredi desi-
quam cesses aut remollescas. Sed quicqu-
ctam videbitur, id legem putato, quæ ideo
iubeat. Omnibus autem iis quæ inciderin-
licebit atque etiam rebus inter sese contra-
recta ratione moderere: siue res laboriosæ
ues obiciantur, siue gloria, siue ignominia
siue paruum fuerit illud quod offertur,
temnes: siue magnum, non reformidabi-
illud præterfluere fines, sed in vno quolibet
tamen esse propositum statuito, in quo au-
ri sit necesse, aut repudiari. Nec enim alii-
quum instante certamine. Nec vero vll-
negligendus, nec vlla res, quod ex eius
nihil ad te damni rediturum existimes.
enim diem & vnam rem, tua, inquit, pro-
conseruatur, & perit. Quomodo istud? A-
qui vno die & in vna re cessarit, segnior fit
missior, vt alia re incidente minus habeat
quam prius, & magis ei succumbat quod
idque indies magis ac magis, dum aucta
socio dia funditus perierit rectæ rationis p-
quæ ratione contraria conseruatur atque
Nam ab vno die & vna re, nota quædam
tur, & qualiscunque fit accessio, vt quicquid
die inciderit, eo minus offendaris, & mi-
die tertio. Sic & Socrates, inquit, omnium
sapientissimus euasit, cum se consuefecisset
in te sui correctionem procrastinaret: si
quolibet alii nemini pareret, nisi ei ratio
cogitanti optima videretur. Tu vero si n-
Socrates, at sic vt qui Socrates esse velis,
bes. Qui vero exemplum aliquod intue-
eius similitudinem contendit: nō comm-
semper in eo imitando elaboret.

EPICTETVS.

primus & maxime necessarius in philosophia locus est is, qui agit de usu decretorum: veluti de mentiendi. Alter, qui demonstrationes tractat: cur non sit mentiendum. Tertius, is qui has confirmat & distinguit: veluti, qui fiat ut ista sit demonstratio: quid sit demonstratio? quid consequens? quid pugna? quid verum? quid falsum? Quare hic locus necessarius est propter secundum, secundum propter primum. Maxime autem necessarius est, in quo conquiescendum sit, primus. Nos vero differimus. nam in tertio loco immoramur, in quo maxime studium nostrum consumimus: primum auctoris negligimus. Proinde mentimur quidem: quod autem demonstratur non esse mentiendum, prout habemus.

SIMPLICIVS.

Philosophanti, ut qui naturalem suam perfectionem viuendi tum cognoscendi recuperare cupit, quidnam sit verum, scientia comprehendere debet: ne, si opinione tantum fretus, magistris sine ratione ac rebus inexploratis crediderit, a scopo aberret, simul etiam alias ad aliud cogatur. Scientiæ porro cognitio demonstratione comparatur. Demonstrationem vero esse cognitionem, quæ ex euentibus propositionibus collocatis concludatur, & quæ propositionum fundamenta rationum non desiderent, quotq; inter sese componantur: id docere artis diffinitio munus est. Quod cum ita sit, tres sunt in philosophia loci maxime necessarii. primus, in usu præceptorum: modestiam in factis, veritatem in dictis esse colendam. Alter demonstrationis, in quibus cõuincit, hæc esse facienda. Tertius, in deserendi præceptis confirmat, dilucideq; declarat esse demonstrationem, & non deceptos esse, docet quid sit demonstratio, quid cõsecutio,

Scientia constantem cognitionem assensionem.

Scientia demonstratione comparatur.

Tres loci philosophici.

quid pugna? Consequentia esse angustiorib
 quæ latius pateat: vt si homo sit, esse animal.
 traria inter sese pugnare: Aliquis, nemo: O
 non omnis. Neque posse fieri vt ea simul ver
 aut falsa. Ostendit etiam quæ vera sit ratiocin
 e quibus conflata propositionibus, qua comp
 one? quæ falsa? Peripicuum autem est, hun
 dem tertium locum necessarium esse prop
 cundum, vt certa scientia comprehendam
 nostra bona sint, & quomodo paranda? acq
 ipsis actionibus. Et hic quidem maxime est ne
 rius, & omnis institutionis finis. Ob hunc er
 huius gratia cæteri adhibentur. Nos vero con
 cimus. nam in tertio loco immoramur potit
 alterum leuiter attingimus: primum vero, c
 uiunt cæteri, negligimus. Proinde mentimur
 modo autem demonstratur, non esse mentien
 & quibus dialecticis viis: id in promptu hab
 Enimvero decebat, cum didicissemus quomo
 set demonstrandum, Mentiri non oportere
 demonstratione certa que scientia cognoscere
 esse mentiendum, idq; vbi cognoscemus, in e
 petuo elaborare, quod ea gratia & secundus
 tius locus esset traditus. Optimo igitur ord
 acerrime etiam in hoc capite nos ad præsta
 quæ præcipiuntur, veluti manu duxit.

E P I C T E T V S.

In quouis incepto hæc optanda sunt:
 Me Iupiter duc, & Fati necessitas,
 Quocunq; vestro destinatus numine
 Sum. nam volens sequar. Quod si minus velis
 Sequar coactus, improbusq; & impius.

Item:

Euripidis. Necessitati qui probe se accommodat,
 Sapit, estq; rerum diuinarum conscius:

S I M P L I C I V S.

Quia præceptiones fuse traditas veterum
 in

endium redegerunt: eas in promptu semper
 esse monet, vt & memoratu faciles, & vt
 nonium præstantium virorum, ipsorumq;
 leporem, fiduciam nostram de hisce ad-
 nibus confirmet. *P*rima est Cleanthis, *Cleanthis*
 philosophi, Assio nati, qui fuit Zenonis disci- *Assio sta-*
 pulyssippi magister. Huius statuat admiranda *tua*
 magnificentiæ Romani Senatus specimen,
 Assio vidi, in viri eius honorem dedicatam.
 autem in iis iambis, vt a Deo ducatur, & *Voti enar-*
 eo per omnia ordine transit, causa effectrice *ratio.*
 ce, quam Fatum appellabat: pollicens se
 atque vltro secuturum. Nam si repugnare,
 non modo malus ero, sed & plorans & ge-
 quar. Neesse enim est, imbecilliora sequi ea
 feriora sunt, & causas ea quæ orta sunt de cau-
 & ipse etiam Epictetus innuit in eo capite,
 Noli velle, vt ea quæ fiunt, ita fiant vt tu
 ita velis ea fieri quæ fiunt, vt fiunt. Sic faci-
 tabis. Hoc enim disciplinam morū omnem
 it, se cōiungere cum vniuerso, & totum cum
 velle: non autem ab vniuerso sese auellen-
 n angustias, ac poti⁹ ad nihilum redactum,
 eo repugnare, & velle vt vniuersum partem
 v sequatur. Alterum dictū Euripidis est Tra-
 ndemq; sententiā continet. Necessitas enim
 e: ad superna diuinamq; causam reducat, o-
 am inuita quam voluntaria. Cui qui assenti-
 comitatur, nec renititur, sed strenue sequitur,
 siens est: rerumque naturam, & partium ac
 iscrimen satis intelligit, & honorem habet
 ai decet diuinæ potentiæ.

E P I C T E T V S.

*E*st tertium illud: *O Crito, si Diis ita visum fu-*
er, ita fiat. Me autem Anytus & Melitus occi-
de posse, ledere vero non possunt. *Platonis.*

S I M P L I C I V S.

*D*icū Socratis est, e Critone Platonis, eandemq;

sententiam maiore compendio complectitur enim non tantum ita loquitur, sed ita etiam separationi sui ab universo, & fugæ a Deo & a deterioribus omnibus. recedit, vniuersitatem mancipatus. Ac videtur mihi hic vir per hosi in fine citatos innuere finem humani anfectionem conuersione ad Deum, eiusque conuersione absolui & consummari. Quod autem e adiectum est, Me vero Anytus & Melitus sane possunt, lædere autem non possunt: sum ex Apologia Platonica, & Socratis accusator nyto & Melito dictum. Finem autem principiefficit, dum initio dicta in memoriam reuoc qui bonum & malum in rebus in nostra pfitis collocet, non autem in rebus externis: coactum iri vnquam, neque læsum iri ab vll

Hæc habui quæ Epicteti studiosis, ad dic declaranda, pro mea virili conferrem: gaudē datam mihi occasionem de huiusmodi serm commentandi, quæ quidē in tyrannicas grass peropportune incidit. Peculiari autem voce iesto, concludam hunc Commentariolum.

*Simpliciti
votum.*

Supplico tibi Domine, pater & dux ratic
stre, vt nostrę nobilitatis recordemur, qua tu
nasti: & vt tu nobis præstos sis, vt iis qui per s
uētur: vt & a corporis cōtagio, brutorūq; aff
repurgemur, eosque superemus & regamus,
deceat, pro instrumentis iis vtamur. Deinde v
adiumento sis ad accuratam rationis nostra
ctionem, & coniunctionē cum iis, quę vere s
lucem veritatis. Et, tertium Seruatori, suppl
vt ab oculis animorum nostrorum caliginer
sus abstergas, vt quod apud Homerum est,

Norimus bene qui Deus aut mortalis habet

FINIS COMMENTARIORVM SIMPLICII
Epicteti Enchiridion. Hieronymo Vuolffo
Oettingensi interprete.

CLARVS POST NVBLI-
la Phæbus.

*Conuersio
ad Deum
mani animi
perfectio.*

EPICTETI SENTENTIAE ALIQVOT, E

IOANNIS STOBÆI COLLECTA-
 et exiis (vt coniiimus) ARRIANI Commenta-
 s reliquæ, quibus ille (vt auctor est Simplicius) vitam & obitum Epicteti copiose descripsit:

*HIERONYMO VVOL-
 fio interprete.*

DE FORTVNA.

Ita quæ a Fortuna pendet, torrenti flumini similis est: quippe turbulenta, vortexosa, imperuia, unica, tumultuosa, non diuturna.

De virtute.

animus virtuti familiaris, perenni fonti est similis qui puram, placidam, potabilem, salubrem, inuisibilem, innoxiam, incorruptam aquam suppetat.

De profectu.

si bonus esse volueris, primum credito te magnum esse. Castigato affectus, ne illi te puniant. Opinem non tam verere, quam ipsius rei veritatem, ne audire si cupis, discere bene loqui: bene loqui profectus, bene facere conare. Ita id consequeris, vt & bene audias.

De diuitiis & felicitate.

inquire in teipsum, diues ne malis esse, an beatus? Quod si diues: scito id neque bonum esse, neque omnino bene te. Sin beatus: id & bonum esse, & penes te. Nam opulentia quidem vsura est ad breue tempus, a Fortuna concessa. Beatitudo vero ab animo & voluntate pendet.

De improbitate in diuitiis.

Vt viperam aut aspidem scorpionem in eburnea aurea cista visum, non ob materiae pretium magnifacis & diligis, sed ob pestiferam naturam

odisti & auersaris: ita cum in diuitiis & fort
splendore improbitatem conspexeris, noli per
diuitiarum magnificentia, sed peruersitatem
rum aspernare.

*Modestia non temere cum opulentia
coniungitur.*

Diuitiæ non sunt in bonis: luxus in malis est
destia in bonis. Modestia vocat ad frugalitatem
paranda bona: opulentia ad luxum, & abstrahit
modestia. Difficile igitur est vel in diuitiis mod
am colere, vel in modestia parare diuitias.

Præterea aquo ferenda animo.

Quemadmodum si in nauis conceptus aut na
esses, eius esse gubernator non studeres: ita nec
terris diuitiæ tibi expetendæ sunt. Neq; enim
natura tecum cohæret nauis, neque hic opulen
sed vbiq; RATIO. Quæ vt tibi cognata & a na
tributa est: ita eam tuam esse ducito atq; excol
Si in Persia natus esses, habitare in Græcia non
peres, sed ibi degens beatus esse. Cum autē in p
pertate natus sis, quid ditescere cupis, ac non po
in ea esse felix? Vt in paruo lectulo coarctatum
lere præstat, quam in amplo thalamo voluptat
ægrotare: sic in paruis copiis anguste viuere præ
quam in magnis opibus afflictiari. Non paupe
dolorem parit, sed cupiditas: neq; diuitiæ metu
berant, sed ratio. Ratione igitur exulta, nec diu
optabis. nec paupertatem reprehendes. Neq; eq
ob præseppe, phaleras & tapetes, neque auis ob cr
& nidum insolescit, sed vterq; ob celeritatem, a
pedum, altera alarum? Neq; tu igitur ob victur
amictum aut vllas externas copias efferaris, sed
humanitatem & beneficentiam.

Discrimen beata & luxuriose vita.

Beata vita differt a luxuriosa. Nam illa quid
modestia, animo sua sorte contento, bona cons
rudine, temperantia, frugalitate paratur: hæc
temperantia, delitiis, perturbatione ordinis, im
destia, ac finis illius laudatio vera est, huius vitu

Si ergo beate viuere cupis, ne captato laudem
 u. Modus tibi omnis cibi & pot^o esto, prima ex-
 o appetitus: condimentum & voluptas, ipse
 o appetitus. Sic neque plusquam oportet ingeres,
 coquis egebis, & quouis potu contentus eris.
 dia & cœnæ sint neq; petulantes, neq; seueræ,
 ecillares & frugales: vt neque propter corpora
 ntes perturbentur inescatæ voluptatibus, neque
 e las negligant, opum delitiis & morbis corporis
 itæ.

Animus curandus potius quam corpus.

urato vt non ea tantum quæ ventri ingesseris,
 e uident: sed & animi hilaritas, nam illa quidem
 n ercus redacta, torrentis instar effluunt: hæc ve-
 o iam separato animo, perpetuo incolumis ma-
 te In conuiujs meditare, quemadmodum duo
 it, corpus & animum, tractes. Quicquid autem
 o ori dederis, statim effunditur: quod animo,
 e etuo conseruatur.

Ira luxui non miscenda.

oli mista iræ luxuria frui. Luxuria enim intra
 o us recepta, non multo post perit: ira vero diu-
 it ne permanet. Quamobrem vide, ne ira impul-
 u conuiuas laute simul & contumeliose tractes,
 e et eos potius placabilitate & frugalitate exhila-
 e Apum enim muneribus cibos quidem & po-
 e es delinire, dono vero deorum oratione vitia
 a quam aculeo acerbe insectari, turpe est. In fer-
 us curæ tibi sit, ne ministri locupletiores sint ijs
 uous ministratur. Absurdum enim est, multos
 o uines paucis seruire lectulis.

Æqualitas seruanda in conuiujs.

Optimum sane fuerit, tum apparandis rebus ne-
 e curijs manum admouere, tum in conuiuio mi-
 nris impertiri de iis quæ adsunt. Quod si per-
 te pus præstari commode nequiuerit: memento
 u otioso ministrare negotiosos, edenti esurien-
 te bibenti sitientes, loquenti tacentes, exhilarato
 mstos. Sic nec ipse inflammatus quicquam in-

epti in te admittes, neq; in alium abs te irrita committes.

Contentio aliena conuiuiis.

Contentio cum omni loco aliena est, tum conuiuiorum sodalitatibus indignissima. Neque ebrius aliquis sobrium quicquam docebit, neq; briosus ebrius quicquam persuadebit. Vbi autem briositas abest, inanis & irritus est contentionis laudator. Cicadae canorae sunt, cochleae siccae: ac haec quae humectatione, illae ariditate gaudent: altera testis emergant, ros prouocat: altera Solis ardeat, quo feruente cantillant. Quare si haec elegans & urbanus esse uoles, cum animus in conuiuiis irroratus uino fuerit, tum noli committere ut prominens inquinetur. Sed cum in conciliis inflammatus fuerit: tum respondere iube iustitiae caedere oracula.

Disputatio, eius qui cum differas, moribus accommodanda.

Eum cum quo differis, trifariam considera: ut praestantior, vel ut inferior, vel ut par. Qui si te sit melior, audiendus est, eique parendum inferiori persuadendum, pari assentiendum. nunquam in crimen contentionis incidet.

Veritati cedendum.

Praestat ueritati cedendo vincere opinionem quam opinioni cedendo uinci a ueritate. Quando inquiris, non id dabis operam, ut quouis modo uincas. Nam ea inuenta, id consequeris, uincaris. Veritas ipsa penes sese uincit, opinio apud alios.

Virtus libertatis, seruitutis uitium est nomen.

Duo nomina sunt Libertas & Seruitus: illud uirtutis, hoc uitii: utrunque uoluntatis opus, quae uoluntati tributa non est, ea neutrum horum attinet. Animus uero dominari solet corpori, & iis quae corpori adiuncta sunt, uoluntatis expertia. Nemo enim sine studio & uoluntate seruus, liber est. Malum uincere

et fortuna corporis, sic animi vitium. Nam corpus, vincit animo: seruus est. Contra, somno, vincit corpore: liber. Ac vinculum corporis & natura morte, & vitium pecuniæ, animi vero vinculum virtus magnitudinem, doctrina exercitatione.

Tranquilla vitæ ratio.

tranquille placideque viuere cupis: operam contubernales tui omnes sint boni. Erunt tibi liberi, si eos institueris, alios volentes, alios ac postea subactos dimiseris. Nam cum iis uerint, vna & improbitas fugiet, & vitium: cum uerint, vna remanebit, & libertas. Præstat cum vno libero non cum multis, securum esse, & liberum, quam cum multis seruire.

Quæ tibi fieri nolueris, ea ne feceris alteri.

si serui tibi passus fueris, te ante seruum esse scire est. Neque enim virtus cum vitio, neque libertas quicquam commune habet. Sic is qui valet, neque se curari ab ægrotantibus, neque contubernales suos ægrotare vult: sic seruum neque a seruis sibi ministrari, neque contubernales seruire sibi vult.

Libertatis recuperanda ratio.

si abseruis esse cupis, ipse seruitute liberaberis autem, si cupiditate solutus fueris. Sic enim Aristides, neque Epaminondas, neque Alcibiades, quod diuites essent, & seruos haberent, seruum, alius deus, alius seruator est appellatus: sic etiam, quamuis pauperes, Græciam seruitute liberaverunt.

Rei familiaris tuenda ratio.

si familiarem probe administrare cupis. Sic enim Lycurgum imitare. Vt enim is non vr-

hem mœnibus cinxit, sed ciues virtute mu-
bisque libertatem perpetuo defendit: sic tu-
gnam domum complectere, neque altis
adornato, sed habitatores beneuolentia, fid-
tia confirma. Sic nihil eam mali ingreditur
vniuersæ improbitatis turmæ impetum
fecerint.

Ædium ornamenta.

Noli tabulis & picturis ædes tuas occup-
modestia, sobrietate, temperantia depingit
enim aliunde accedit, impostura quadã ad-
dos oculos adhibetur. Modestia vero est i-
& indelebile & perenne domus ornamentu-

Amicitia armentis potior.

Dato operam, vt multi amici potius, qua
boues in tua domo sint.

Affentatores cauendi.

Vt lupus similis est cani: sic & adulator
ter, & parasitus similis est amico. Caue ergo
ceptus, canum custodum loco pestilentes
mittas.

Benignitatis splendor.

Elaborare vt gypso candefacta domus ir-
tione sit, luxuriosi est: animum vero benigni-
beralitatatis illustrare, est & splendidi, & hun-

*Parua contemnenda, magna ampli-
tenda.*

Si initio parua admiratus fueris, magnis
te præbebis. Sin parua contemseris, in m-
admiratione. Nihil minutius est studio ve-
auaritia, arrogantia: nihil præstantius ma-
ne animi, clementia, humanitate.

Spes moderanda.

Nec nauem vna ancora, nec vitam vn-
debet. Et pedibus & votis ea perambulat
quæ fieri possunt.

*Magistratus non temere inuaden-
dus.*

Vt nauim gubernaturus, omnino gu-

emerdisceres: sic rempublicam administraturus, vis regendæ rationem discito. Nam vt ibi amnis nauim: ita hic quamuis urbem, arte vtriusque cognita, regere poteris.

Ornamenta urbium.

si tibi propositum est urbem donariis ornare: te non primis illi dedicato pulcherrimū mansuetudinæ iustitiæ, beneficentiæ monumentum.

Amplitudo urbium.

si de Repub. mereberis, non si tecta ædificia eduxeris: sed si ciuium animos euectat enim in paruis domibus magnos habere animos, quam in magnis ædibus humilia esse mancipia.

Mœnia urbium.

si Euboicis & Spartanis lapidibus structura non interpolanda est, sed Græca disciplina ciuium magistratuum pectora adornanda. Florentia & tranquillitas faciunt respub. virorum non ligna & saxa.

Fortitudo ciuium, luxu potior.

nam admodum si leones alere velles, non tam vinculorum quam ipsius animantis nature curas: ita si ciuibus præesse studes, non tam donariorum curato, quam virtutem in-

Ciues pro varietate ingeniorum tractandi.

si bonus equis, non quidem bonos pullos si ues vero esurire sinit, sed ex equo alit utrosque alteros acrius castigat, & alteris æquaret etiam is cui respub. curæ est, quique civitatis rationem tenet, moderatos ciues afficere studet, improbos vero neque subicit neque victum illis eundem inuidet: sed magis castigat & urget cum, qui rationi & iustitiam persequatur.

Vulgus non timendum.

si nec strepitu anser, nec balatu ouis percelli-

tur: ita neque te vœcordis multitudinis vox
 Vt multitudo temere aliquid suum postu-
 non perturbat: sicut tu neque populam iniquo-
 bantem tibi reformidato.

Vltro præstandum quod debetur.

Quod Reipublicæ debetur, id vltro confe-
 quam postuletur: sic nunquam abs te pe-
 tur, quod non debetur.

Vltro & alacriter largiendum.

Quemadmodum Sol non exspectat præ-
 præstigijs, vt oriatur: sed statim splendet,
 mnis salutatur: sic neque tu applausus &
 tus & laudationes exspectato, vt beneficia
 tro bene merere, & æque ac sol amaberis.

*Corpus sordidissimum & molestissimum
 natura instinctu ama-
 mus.*

Mederi animo est magis necessarium, qu-
 pori. Nam mors improbæ vitæ præstat. Py-
 cebat, nihil inter vitam & mortem interesse
 gatus a quodam, Cur ergo ipse non morere-
 istuc ipsum, inquit, quod nihil interest. M-
 dam res est Natura, & vt ait Xenophon, vita
 Corpus enim omnium molestissimum &
 simum diligimus & curamus. Quod si quin-
 tum diebus vicini corpus curandum esset:
 re molestiam non possemus. Quam esset gr-
 ne, cum surrexisses, alienos fricare dentes
 purgare corporis partes, quæ ad naturam
 tem datæ sunt? Omnino mirum quiddam
 nos rem diligere, cui toties singulis diebus
 mus. Impleo sacrum hunc, deinde exoner-
 hoc molestius? Sed Deo me parere oportet
 de causa non recuso manere in vita, & mise-
 corpusculum lauare, pascere, tegere. Cum
 nior essem, etiam aliud quiddam mihi im-
 egoque nihilo minus id ferebam. Cur igitur
 gnatis, cum Natura corpus, quod dederat, v-
 fert? Amo id, aiunt. Ergo id quod modo d-

sum amorem Natura vobis dedit. Eadem
 o: Amittē ipsum iam, neque sis amplius oc-
 ati. Si adolescens inortem obit, accusat Deos,
 a: ite diem fato abreptus. Si senex curis & ne-
 nis multiplicatur: quæritur se tum esse occupatum,
 n: quiescendum esset, & nihilo minus ingruen-
 ne e viuere vult: accersit medicum, orat ne vlli
 or: e diligentia parcat. Mirabiles profecto ho-
 ne qui neque viuere velint, neque mori. Lon-
 ri: tæ & deteriori, breuior & melior omnibus
 qu: nodis est præferenda.

Virtus diuitiis potior.

Di: tiis vtendum est, vt materia quadam non in
 ne: eodem modo. Virtutem igitur omnibus
 at: præstat, quam diuitias insipientibus pericu-
 is: pecuniis enim augetur improbitas: & quo
 se: stultior est, eo magis insolescit, cum volu-
 tu: suarum rabiem explere potest. Nemo aua-
 r: no voluptarius, nemo ambitiosus est, idem-
 h: manus: sed solus honestatis studiosus.

Honestas paupertas luxuriosis opibus potior.

Q: madmodum in naui magna, eleganti & au-
 tu: uigans, mergi nolles: sic ne velis in ædibus
 re: bus & sumtuosis sedens iactari tempestate.
 a: pertate quispiam felix ætatem exegit, rarissi-
 vo: in diuitiis & magistratibus. Tantum ex-
 a: paupertatis bonum, vt nemo vir bonus pau-
 tam cum turpibus diuitiis commutatam ve-
 n: forte olim Atheniensium ditissimus The-
 tes, Neoclis F. in egestate virtutis melior fuit
 ste & Socrate. Opulentia vero eius & ipsa eua-
 t: celebrarique desiit. Nam cum improbo vi-
 a: morte vna perirent omnia: honestas vero est

Deorum muneribus acquiescendum.

It: itati ad conuiuium, eo quod adest fruimur.
 qs: vero postulet a conuiuatore vt sibi pisces
 p: centas apponat: ineptus habeatur. In mun-
 a: tatem multa flagitamus a Diis immortalibus,

quæ illi negant: idque, cum multa sint quæ dederunt.

Quis alio præstantior?

Lepidi homines sunt, qui rebus nostræ non subiectis glorientur. Ego te, inquit, superior. Agros enim multos habeo, tu vero famularis. Alius ait: Ego sum consularis, ego prætor: alius, ego sum crispus. Equus vero eodicit, ego sum te melior, quia multum pabeo, multum hordei: freni mihi sunt aurei, ephippia: sed, quia sum te celerior, atque ad uis animal suapte virtute aut vitio, vel me vel peius. Hominis ergo solius nulla est virtus capilli nobis spectandi sunt.

Philosophi munus, & vestes, & aui.

Vt medici est, ægrotos: ita philosophi, homines vitiosos monere. Medico quidem nihil consuccensent egrotantes, eumque de sua desperatione autumant. Cur vero erga philosophum eodemo affectu non sunt, ut existiment, eum de electione ipsorum desperasse, si nihil utile præ-

*Tolerantia & corporis & animi san-
tatem arguit.*

Qui corpore valent, & æstus & frigora tolerare. Sic qui animo bene constituti sunt, & iram moderantur, & lætitiā & cæteros affectus ferunt.

Lycurgi patientia & prudentia.

Lycurgi. Lacedæmonii facinus quis nostrum miratur? qui a ciue quodam, altero mulctatus eum a populo sibi traditum, ut suo arbitratu ceteret, nulla quidem poena affecit, sed instituit. Quod si iam virum bonum effecisset, in theatrum proferretur. Admirantibus autem Lacedæmoniis: Hunc, cum a vobis superbum & iniustum accepisset, vobis æquum & popularem restituo.

Pittaci clementia.

Pittacus quendam a quo læsus fuerat, cum stare posset, dimisit: & veniam ultioni præstare quod illa mansuetæ, hæc ferinæ esset naturæ.

Parcere humanitatis est.

quoniam cum vehementia & minis inuadis: me-
tibi dicere, te mansuetum esse. Ita cum nihil
regeris, nullius facti te poenitebit, neque
accusaberis.

Labor utilis.

omnes vllum laborem bonum esse negauit,
si non esset fiducia, & animi potius quam
labor.

Raro delinquendum.

est: raro delinquere, profitentem te sæpius
non esse: quam raro peccare, si te sæpe dicas
uere.

Voluptas an sit secundum naturam?

omnes dicunt eos esse philosophos, qui volup-
tate naturæ consentaneam non putant: sed
ita quæ secundum naturam sint, iustitiã,
libertatem. Cur ergo animus commodis
quæ minora sunt, gaudet: maximis vero
non lætatur? Atqui. Natura mihi dedit
nam: & sæpe erubescō, si quid mihi videor
uere. Is motus mihi obstat, quo minus vo-
luptatum & vitæ finem statuam.

Iudex verus.

libra nec a vera libra regitur, neque a fal-
sitate: sic etiam iustus iudex, neque a iustis
neque apud iniustos causam dicit.

in recto non eget, sic neque iustum iusto.
in alio prætorio ius dicas, quam ab ipsa
iuris redditum fuerit.

Si iudicare voles, neminem neque accusato-
re reorum cognoscito: sed ipsum IUS.

quando minime errabis, si ipse in vita nihil
reliqueris.

si a condemnato immerito accusari, si re-
a Natura iure reprehendi, si iniuste iudi-

quo aurum exploratur, non & ipse ab

auro vicissim exploratur: sic neque is qui factus iudicandi est præditus.

Turpe est iudicem ab alio iudicari. Vt rectius, ita iusto nihil iustus.

Illustris viri frugalitas publice utilis

Vt in portubus pyræ paucis sarmentis medentes flammam, errantibus in mari nauibus tum adferunt adiumenti: sic vir illustris afflicta, si ipse paucis sit contentus, magna beneficit confert in ciues suos.

Agrippini virtus.

Agrippinus ob hoc laude dignus est, quod vir esset præstantissimus, nunquam ipse se laudauit: sed & cum ab alio laudabatur, erubescere vir talis erat, ut semper aduersæ rei, quæ ipsi esset, laudationem conscriberet. Si febris citius: si male audiebat, infamiæ: si exulabat, cum vero aliquando præsuro interuenisset, iuberet Neronem ut exulatum iret: Equit, Ariciæ prandebimus.

Delictorum defensiones quarimus.

Romanæ mulieres Platonis de Republica in manibus habent, quod communes mulieres esse censet. Verba enim viri illi utuntur, non sensum. Is quippe non contra trimonium, & vnum vnus uti consuetudine & postea communes vult esse mulieres: se nuptiis repudiatis, aliud coniugii genus. Omnino enim homines delictis suis parationes gaudet, cum philosophia neget vel temere esse extendendum.

Voluptates commendat rarior usus

Rarissimæ quæque voluptates maxime sunt. Sed si quis excesserit modum, si quæque fiunt molestissima.

F I N I S.

IERONYMVS WOLFI-
us Lectori S.

*nam epistolas Epicteti, que cū Simplicii Com-
mentariis in Florentina Bibliotheca exstare di-
cere potuiffemus: ut ne quicquam tam præ-
uolosophi desideraretur. Sed eas, uti spero, aliud
situs & tenebris in lucem proferet. Nunc vero
mercationē quamuis φουδερτζεuφou, ut opinor,
hæc vice adiicere visum est, ob exiguam tan-
tæ hartæ iacturam, quam vel una sententia
pensare potest. Vale.*

LERCATIO HADRIANI
AVG. ET EPICETI PHI-
LOSOPHI.

HADRIANVS. Quid erit nobis, si cinctum sol-
is, neq; nudaberis ipse? Respice corpus, quo
doceri possis. **EPIC.** Epistola est. **HAD.** Quid
Epistola? **EPIC.** Tacitus nuntius. **HAD.** Quid est *Epistola.*
EPIC. Veritas falsa. **HAD.** Quare hoc dixisti? *Pictura.*
EPIC. Idem enim poma picta, flores, animalia,
argentum, & non est verum. **HAD.** Quid est *Metalla.*
EPIC. Mancipium mortis. **HAD.** Quid est
EPIC. Inuidiæ locus. **HAD.** Quid est fer-
EPIC. Omnis artis instrumentum. **HAD.** Quid
EPIC. Regimen castrorū. **HAD.** Quid est *Gladius.*
EPIC. Sine crimine homicida. **HAD.** Qui
sani ægrotant? **EPIC.** Qui aliena negotia *Curiosi.*
HAD. Qua ratione homo lassus non fit?
Lucrum faciendo. **HAD.** Quid est amici- *Lucrum.*
EPIC. Concordia. **HAD.** Quid est longissi- *Amicitia.*
EPIC. Spes. **HAD.** Quid est spes? **EPIC.** *Spes.*
somnia somnus, expectanti dubius euentus. **HAD.**
est, quod homo videre non potest? **EPIC.**
somnia animus. **HAD.** Qua re peccant homines? *Animus.*
Cupiditate. **HAD.** Quid est libertas? **EPIC.** *Cupiditas.*
libertas. **HAD.** Quid regi & misero commune *Libertas.*
Commune.

- Sermo.* est? EPIC. Nasci & mori. HAD. Quid est opt.
Vita. ac pessimum? EPIC. Verbum. HAD. Quid est
alii placet, alii displicet? EPIC. Vita. HAD. Q
optima vita? EPIC. Breuissima. HAD. Quid e
Mors. timum? EPIC. Mors. HAD. Quid est mors?
Perpetua securitas. HAD. Quid est mors? EP
menda nulli, si sapiens degat: Inimica vitæ,
amantium, Metus parentum, Liberorum p
Testamenti gratia, Post obitum sermo, Supre
crymæ, Post memoriam obliuio, Fax rogi, Or
pulcri, Titulus monumenti: Mors omnium
rum finis est. HAD. Quare mortuus coror
EPIC. Agonem se vitæ transegisse testatur.
Quare mortuo pollices ligantur? EPIC. Vt p
post obitum esse † se nesciat. HAD. Quid est
† *se se sciat.* lo? EPIC. Quem multi deuitant, & nemo el
HAD. Quid est rogius? EPIC. Contentio c
Tuba. persolutio debiti. HAD. Quid est tuba EPIC
incitamen, Castri signum, Arenæ admonitio
Tumba. næ commissio. Funeris deploratio. HAD. Qu
monumentum? EPIC. Saxa stigmosa, Otio
Paupertas. toris spectatio. HAD. Quid est homo pauper?
Quem vt puteum desertum omnes aspiciunt,
Homo. loco illum relinquunt. HAD. Quid est homo?
Balneo similis. Prima cella tepidaria vnctuar
fans natus perungitur. Secunda cella suda
pueritia est. Tertia cella assa, perferētaria iuue
Quarta cella frigidaria, senectus, omnibus e
sententiam. HAD. Quid est homo? EPIC. Por
milis. * Poma vt in arboribus pendent, sic si
corpora nostra: aut matura cadunt, aut, si cito,
Videtur esse di-
stichon, sic le-
gendum:
Poma vt in ar-
boribus pendēt,
sic corpora nō-
stra. Aut ma-
tura cadunt,
aut cito acerba
ruunt.
Fortuna. ba ruunt. HAD. Quid est homo? EPIC. Sicut lu
in vento posita. HAD. Quid est homo? EPIC.
hospes, Legis imago, Calamitatis fabula. Mar
um mortis, Vitæ mora: quo fortuna sæpe su
dos facit. HAD. Quid est fortuna? EPIC. Vt m
na nobilis, quæ in seruos se impingit. HAD.
est fortuna? EPIC. Sine iudicio proxima meta
enorum bonorum casus: Ad quem venit, sple

cendit: a quo recedit, umbram facit. HAD.
 autem fortunæ? EPIC. Tres. Vna cæca,
 libet se impingit: & alia insana, quæ conce-
 aufert: tertia turda, quæ miserorum preces
 audit. HAD. Quid sunt dii? EPIC. Oculorum *Dii.*
 lentis numina. Si metuis, timor est: si con-
 ligio est. HAD. Quid est sol? EPIC. Splendor ☉
 ui tollit & ponit diem, per quem scire nobis
 horarum datur. HAD. Quid est luna? EPIC. ☾
 utrix, Noctis oculus, Fax tenebrarum. HAD.
 id est cœlum? EPIC. Culmen immensum.
 Quid est cœlum? EPIC. Aer mundus. HAD. *Cœlum.*
 id est stellæ? EPIC. Littora gubernatorum ✱
 Quid est terra? EPIC. Horreum Cereris. HAD.
 id est terra? EPIC. Cellarium vitæ. HAD. Quid *Terra.*
 id est? EPIC. Iter incertum. HAD. Quid est na- *Mare.*
 id est? EPIC. Domus erratica. HAD. Quid est nauis? *Nauis.*
 id est? EPIC. bilibet hospitium. HAD. Quid est nauis?
 id est? EPIC. lumina Neptuni, Anni cursuum tabellari-
 id est? EPIC. Quid est Nauta? EPIC. Amator pelagi,
 id est? EPIC. mesfor, Contemptor vitæ mortisque, Vndæ
 id est? EPIC. HAD. Quid est somnus? EPIC. Mortis ima- *Somnus.*
 id est? EPIC. HAD. Quid est nox? EPIC. Laboranti requies, *Nox.*
 id est? EPIC. HAD. Quid est culcitra? EPIC. *Culcitra.*
 id est? EPIC. is volutatorium. HAD. Quare Venus nu-
 id est? EPIC.
 id est? EPIC. *Venus picta est: nudi pinguntur amores.* ♀
 id est? EPIC. *Quis hac nuda placet, nudos dimittat oportet.*
 id est? EPIC. Quare Venus Vulcano nupta est? EPIC. Oстен-
 id est? EPIC. atorem ardore incendi. HAD. Quare Venus
 id est? EPIC. a est? EPIC. Quia prauus est amor. HAD. Quid
 id est? EPIC. ar? EPIC. Otiosi pectoris molestia, in puero *Amor.*
 id est? EPIC. non virgine rubor, in fœmina furor, in iuvene
 id est? EPIC. non sene risus, in derisore delicti nequities est.
 id est? EPIC. Quid est Deus? EPIC. Qui omnia tenet. HAD. *Deus.*
 id est? EPIC. id est? EPIC. sacrificium? EPIC. Delibatio. HAD. Quid *Sacrificiū.*
 id est? EPIC. societate? EPIC. Regnum. HAD. Quid est re- *Regnum.*
 id est? EPIC. EPIC. Pars deorum. HAD. Quid est Cæsar? *Cæsar.*
 id est? EPIC. publicæ lucis caput. HAD. Quid est Senatus? *Senatus.*

<i>Miles.</i>	EPIC. Ornamentum vrbis, Splendor ciuium. Quid est miles? EPIC. Murus imperii, Defensio, Gloriosa seruitus, Potestatis iudicium.
<i>Roma.</i>	EPIC. Fons imperii orbis rum, Mater gentium, Rei possessor, Romar contuberniũ, Pacis æternæ consecratio. HAD est victoria? EPIC. Belli discordia, Pacis
<i>Victoria.</i>	HAD. Quid est pax? EPIC. Tranquilla libertas
<i>Pax.</i>	EPIC. Templum liberi
<i>Forum.</i>	HAD. Quid sunt amici? Statuæ aureæ sunt. HAD. Quid est amicus? Pomo citreo similis, foris beatus: nam int
<i>Amici.</i>	ctus * acidum occultat * malo. HAD. Quid parasiti? EPIC. Qui tanquam pisces adescantur.

*acinum
Parasiti.*

*HVIC DIALOGO PROPT
ET SIMILITVDINEM ET
gantiam, Problemata Thaletis & aliorum
adscribere visum est.*

PHILOSOPHORVM.

Quid est omnium antiquissimum? I
ortu enim caret.

Quid pulcherrimum? MVDVS,
opus Dei.

Quid maximum LOCVS. Capit enim om

Quid velocissimum? MENS. Nam perci
omnia.

Quid potentissimum? NECESSITAS. On
enim dominatur.

Quid sapientissimum? TEMPVS. Inueni
omnia.

Diesne prior fuit, an nox? Nox vno d
existit.

Quid est difficile? SESE NOSSE.

Quid facile? ALIVM MONERE.

Quid suauissimum est? VOTI FIERI
POTEM.

Qd raro, vel (nam & sic intelligi potest τὸ δύ-
 λωτον) cum molestia spectatur? SENEX
 RNNVS.

Qd pacto calamitatem facillime feras? Si cum
 mis tuis peius agi videas.

Qd pacto optime iustissimeque viuemus? Si
 non fecerimus, quæ in aliis reprehendimus.

Qs est BEATVS? Qui & corpore sano est, & ani-
 me instituto.

*Beatitudo
 est, Mens sa-
 na in cor-
 pore sano.*

Qn inter vitam & mortem nihil interesse di-
 cnon moreris? Quia nihil interest.

Qent ne Deum iniuriæ hominum? Imo ne co-
 ones quidem.

Qsnam sapientiæ primas tenet? DEVS. Tri-
 it & Soloni.

Qid est numen? Quod neque principium, neq;
 e habet.

Qis pulcher? Non qui faciem exornat, sed qui est
 in moribus præditus.

Qne adolescenti vxor ducenda? Nondum venit
 nis.

Qvero ingrauescente ætate? Iam præteriit
 nis.

Musai.

Qde oriuntur omnia? Ex vno, & in idem resol-
 untur.

Anaxagora.

Qs omnes simul fuerunt: sed Mentis interuentu
 clinem redacta sunt omnia.

Pythagora.

Quis est sapiens? Nullus homo, sed solus Deus.

Apollinis.

σείη πάντων πρῶτος: τὸν τρίπονδ' αὐδᾶ.
 Quis esto tripos, cuius sapientia vincit.

Thaletis, aut Socratis.

Qb hæc tria Fortunæ gratiam habeo: quod ho-
 num, non bestia: quod vir, non mulier: quod
 Sicus, non Barbarus.

Anicula Thaleti prolapsa in foueam.

Cum ea quæ ante pedes sunt, videre nequea-
rasne te cœlestia cogniturum?

Thaletis.

Non deterius est adulterio periurium.

Solonis.

Quo pacto maxime deterreri possunt hon-
ab iniuriis? Si ij qui læsi non sunt, æque iniqui-
nimis tulerint, atque ij qui læsi sunt.

Cur deploras filium, cum lacrymis nihil pro-
as? Ob hoc ipsum, quod nihil proficio.

Æsopi, a Chilone interrogati.

Quid agit Iupiter? Alta deprimat, extollit
milia.

Chilonis.

Eruditi qua re præstant indoctis? Spe bona.

Quid est difficile? Arcana tacere, otium recte
locare, iniuriam posse ferre.

Cur aliis non maledicendum? Ne audias
yelis.

Quid agendum potenti? Adhibenda cler-
tia, vt homines cum magis reuerentur quam
mident.

Pittaci.

Quid est optimum? Ea quæ adsunt, boni
fulere.

Quod imperium est optimum? Depicti lig-
hoc est, legum.

Biantis.

Quis est infelix? Infelicitatem ferre non possit
Ea quæ fieri nequeunt oppetere, & aliena non
non recordari, quid est? Morbus animi.

Quid est difficile? Res mutatas in peius pu-
ferre.

Quid agendo homo delectatur? Lucrando.

Adolescentia quod viaticum ad senectutem
rare sibi debet? Sapientiam & eruditionem, quæ
possessio constantior est rebus cæteris.

Quid suaue est hominibus? Spes.

Cleobuli.

Vis pater habet 12. filios, quorum singulis sunt
 filii forma dissimili, aliæ albæ, aliæ nigæ. Quæ
 annis immortales, tamen omnes intereunt.
 hoc est? Annus.

Periandri.

Quæ custodia principis optima? Si benevolen-
 tiam armis muniatur.

Anacharsidis.

Quot vuas gignit? Tres: primam volupta-
 tiam ebrietatis, tertiam molestiæ.

Quæ ratione vitabis ebrietatem? Si ebriorum de-
 centem ob oculos tibi posueris.

Quot a morte absunt nauigantes? Quatu-
 or.

Quæ naues sunt tutissimæ? In naualia redu-
 ctæ.

Quot nauigantes quo numero habendi? Neque inter
 vivos, neque inter mortuos.

Quid apud homines idem & bonum est, & ma-
 ius? Lingua.

Quid est forum? Certus locus, in quo alius ali-
 um tæ circumueniat.

Mysonis Chenei.

Quid petenda est oratio? E rebus & factis: non
 facta e verbis. Neque enim verborum
 causa res geruntur, sed propter
 res verba fiunt.

F I N I S.

PLVTARCHI
 BELLVS, QVO DERI
 STOICOS, VT ADMIRABIL
 locutos quam Poetas: Hieronymo Wol
 fio interprete.

*Iustus Stoi-
 corū sapien-
 tem, quam
 Pindari Cæ-
 neum deri-
 deri.*

*Epictetus a-
 nimi robur
 huiusmodi
 casibus op-
 ponit.*

*Ἐπίκτητος ἡ
 ἀνιμίου
 ῥοβυρὸς
 τῆς τοιαύτης
 ἐπιπέρας.*

*Subita mu-
 tationes Sto-
 ici stulti &
 sapientis.*

*Animi pul-
 critudo con-
 sideratur, nō
 corporis.*

PINDARI Cæneus reprehensus fuit, quod f
 veri specie ferro imperuius, & inuiolat
 pore fingeretur: ac demum recto pede
 a se diffisam inuulneratus subierit. At Stoi
 pitha, velut ex adamantina materia, indoler
 fabrefactus: non ille quidem est inuulne
 neque morborum & doloris expers, sed m
 curus, hilaris, inuictus, liber quamuis vult
 doleat, torqueatur, in excidio patriæ, in hui
 cladibus. Pindari Cæneus ictus non vult
 Stoicorum vero sapiens, inclusus non prol
 præcipitatus, non cogitur: extortus, non cri
 ambustus non læditur, in lucta prostratus r
 citur: vallo circumdatus, non obsidetur:
 datus ab hoste, non est captiuus: nauigior
 dissimilis, quæ cum inscriptionem habeant
 nauigationis, & prouidentia curæque ser
 tempestate iactantur, allisæ scopulis frang
 euertantur. Euripidis Iolaus subito ex in
 effæto adolescens & robustus ad pugna
 quodam exstitit. Stoicorum vero sapiens,
 odiosissimus simul & pessimus, hodie subit
 tatem transmigravit: & e rugoso pallido
 fo, afflicto & ærumnoso sene, decorus, Dec
 formosus euasit. Vlyssi Minerua rugas, c
 & deformitatem abstulit, vt pulcer appare
 tum autem sapiens, non recedente senio a
 sed augescente, & cum circumuallante,
 forte gibbosus, edentulus, luscus: neq, tur
 deformis, neque tetro aspectu est. Nam vt
 us, relictis vnguentis, oletum persequi di
 Stoicus amor turpissimorū & deformosif

tudine vsus, eosdem per sapientiam pulcros
 osos factos auersatur. Fingamus, apud Stoi-
 uem mane fuisse pessimum, idem vesperti-
 mus, & cum attonitus, rudis, iniustus, petu-
 que etiam seruus, pauper, egenusque obdor-
 eodem die resurgit sapiens, rex, diues &
 factus modestus, iustus, constans, opinionis
 imberbes & impubis, iuuenili & tenero cor-
 nimo infirmo, effœminato, molli & incon-
 mentem perfectam, summam prudentiam,
 affectionem, scientiam ab opinione re-
 consecutus, quamuis improbitas in eo nihil
 niserit, subito, parum abest quin dicam he-
 uis, aut genius, aut Deus ex animali pessimo
 Nam qui Virtutem e Stoa petierit, ei dicere
 pta quicquid vis, id optatum feres, hæc diui-
 art, regnum habet, felicitatem largitur, for-
 as facit, nullius rei egentes, sua sorte conten-
 etiam qui ne denarium quidem domo secū
 ant. Poeticus sermo, quo decorum seruet,
 m Herculem rebus necessariis egere sinit:
 e fonte ipsi & suis copiæ affluūt. Qui vero
 e Amaltheam acceperit, diues ille quidem
 uis, sed victum ab aliis emendicat: Rex est,
 epta stipe syllogismos resoluit: omnia solus
 sed mercedem ædium soluit, & farinā emit,
 am sæpe ab iis mutuatus, qui nihil habent.
 e sis ille Rex, cum se cognosci nollet, mendi-
 & quam maxime potest, se facit mendico turpi-
 lo. At Stoicus Rex clamitans & vociferans,
 esse regem, se solum esse diuitem, sæpe in
 foribus conspicitur, dicens:

*Stoica Vir-
 tus Amal-
 theæ cornu.*

*Facta dictis
 non consen-
 tanea.*

estem dato Hipponacti:

”

valde algeo, horreoq;

”

*ALIVS PLVTA
CHI LIBELLVS, EODEM
TERPRETE: QVI GRVLLVS A
nitu porcorum (qui Græcis ζευδαίμωνες est) in sci
lectu non minus incundus quam vitulus: quo d
(quod quidem & deplorandum & detestandu
plerasq; bestias natura congruentius viuere, &
oribus vitis contaminatas esse, quam vulgu
num. Consideremus, Lector, quales sumus
quid Deo responsuri si-
mus.*

PERSONÆ DIALOGI

Vlysses. Circe. Gryllus.

V L Y S S.

*Vlyssis am-
bitio & va-
cordia per-
stringitur.*

ISTA quidem intellexi, Circe, ac memi-
modum autem ex te audire cupio, nunqu-
istos, quos in lupos atque leones mutasti
cos aliquos habebas? C. Multos, suauissir-
ses. Cur autem interrogas? V. Quod
persuasum habeo, mihi perquam honorific-
apud Græcos, si istos tuo beneficio pristina
restitutos acciperem, ac homines denuo rec-
ne scilicet præter naturam in beluarum cor-
senescentes, a deo miserabiliter atque igne
viuerent. C. Tanta est istius hominis ins-
ambitionem suam non sibi tantum & socii
enis etiam calamitosam esse oportere putet
rumne, Circe, me absurda ista oratione, q-
modum alios, Cyceone tuo propinato,
reddere studes? Quid enim? Non ero belu-
suaderi mihi patiar, calamitosum esse, hon-
belua fieri? C. Quasi vero tu non longe al-
de te ipso consulueris, qui vitam immortale
nectutis expertem agere mecum recusans,
licrem mortalem, vel anum potius iam effe-

aperi libet, per infinita adhuc pericula prope-
 a bitione videlicet amplificandi nominis va-
 u glorio!æ studio incitatus, vmbra inanam
 u lacrum vero bono præferens? V. Sint ista
 e i vt dicis, Circe. Quid enim necesse est nos
 a m re contendere toties? Viros vero istos di-
 te beros, mihi que dona. C. Minime vero istuc
 e e fiet, vt tu putas. Nec enim sunt vulgares
 a a, ac plebei. Sed tu prius eos interroga, vtrū
 n necne? Quod si negarint, persuade illis, si
 t est eloquentia: At si ipsi disputando te vi-
 n satis tibi sit, tam male te & tibi ipsi, & tuis
 is onsuluisse. V. Quas mihi delicias facis, o be-
 u i enim isti vel audient, vel respondebunt,
 a ni, sues & leones fuerint? C. Bono animo
 o o hominum ambitiosissime. Ego efficiam,
 e i elligere & disputare queant, vel vnus potius
 n in munere fungetur. En cum hoc differe. V.
 o um nomine appellabo? Ecquis hominum
 e C. Quid istud ad rem? verum, si placet, Gryl-
 a abella. Ego autem interim cedam, ne diffi-
 a sententia sua, ad gratiam loqui ac disputare
 a r. G. Salue Vlysses. V. Et tu Grylle. G. Qua
 e rrogare vis? V. Intelligo vos homines
 e. Miseret me igitur sortis istius cum vestrum
 n, tum (vti par est eorum clade in primis
 o si qui Græci sunt inter vos. Quare modo
 e oetii, vt quicumque vestrum id vellet, eum
 u, , pristinaeque figuræ redditum, abire no-
 e a teretur. G. Desine Vlysses, neque quic-
 e tra dicas. Omnes enim valde te despici-
 e n intelligamus falso prædicatam esse tuam
 u tiam, & eximiam quandam præter cæteros
 e ram, vt qui incircumspecte prorsus mutatio-
 e e terioribus in meliora metuendam ducas.
 e nemadmodum pueri a medicorum phar-
 e s horrent, & illas modestias fugiunt, quæ &
 e & mentis pariter statum immutant, ac v-
 e & sanitati & integritati consulunt: sic tu

*Gryllus ma-
 uult esse por-
 cus quare
 homo.*

valde caues, ne alius ex alio fias. Et tu ipse ho
 expauescis cum Circe degere, metuens ne te
 fidias aut suem aut lupum faciat: ita nobis
 dere studes, qui copius omnibus rerum iucu
 marum circumfluimus, vt & his, & ea quæ
 auctor est, relictis, vna tecum soluamus, denu
 homines: quibus nullum aliud animal est
 us, adeo vt miseria sua quasi delectari videant
 Tu mihi Gylle videris illa portione non so
 tantum, sed mentem etiam penitus amisisse:
 refertus tam absurdis & peruersis atque præp
 cogitationibus. Nisi forte consuetudinis qu
 in isto corpore voluptas præstigijs tibi fece
 Neutrum istorum in causa est, Rex Cephalo
 quod si disputare nobiscum, quam nos cri
 malueris, mox tibi aliud persuadebimus, vtr
 vitæ genus experti: ac ostendemus, hæc a
 non iniuria illis præferri. V Enimvero vos au
 ac lubens. G. Et nos parati sumus ad dice

Quanto per se Est autem a virtutibus, tanquam ab ipso cap
fœcundus cessenda disputatio: quæ, vt apparet, maxime
ager præstā- bis animos faciunt: quasi & iustitia & prude
tior sit labo- fortitudine, & si qua sunt alia huius generis
riose culto: præstetis reliquis animantibus. Responde m
tanto portio- tur, vir sapiētissime. Audiui enim te Circe al
rem esse vir- do commemorantem de Cycloperum terra, qu
tutem belu- neque arari neque plantari quicquam in ea
arum hu- adeo tamē bona & fœcunda esse diceretur, vt
mana. generis fructus vltro ferrēt. Vtrum igitur ha
 dandam magis censes, an tuam illam Ithaca
 prarum altricem, asperam atque sterilem, a
 magnis multisq; culta laboribus, & parua &
 & vili agnata agricolis? Neque vero velim te
 ter hoc, atq; iniquo animo ferentem, a more

Absurdū a- impulsum, aliud quam sentias respondere. V
lia laudare, quidem (fatendum est enim) magis & pluri
alia sequi. meam patriam, laudo vero & admiror illam.
 tebimur igitur iam id, quod sapientissimus
 num affirmat: alia quidem laudanda ac pro

lia: ro sequenda esse, & amplectenda. Sic autem
 prius illud accipio, quasi idem de animo quoque re-
 p. o. i. s. s. e. s. Nam eadem est illius quæ præstantis soli
 atio ut præferendus is videatur, qui virtutem ex sese
 ua fructum sponte natum proferat absque nego-
 io labore. V. Non repugno. G. Iam igitur illud
 tua largiris, beluarum animum aptiorem esse, &
 eritorem ad gignendam virtutem, quam sine
 pio, sine doctrina, tanquam ager neq; subactus
 co: consitus, vnicuique in suo genere conueni-
 nte proferat, & ipsius naturæ vi perficiat. V. Et
 ua tandem virtus est, o Grylle, cuius etiam beluæ
 n. t. i. c. i. p. e. s. G. Et quæ tandem, qua non longe
 in ant mortalium omnium sapientissimum? In-
 ue. p. r. i. m. u. m, si placet, fortitudinē, quæ tibi tollit
 n. i. o. s. Magnificum enim quiddam & præclarum
 s. s. e. n. s. e. s, si audacis atque vrbium euerforis titulo
 e. l. e. r. e: cum tamen, vir nocentissime, dolis &
 t. a. i. b. u. s, homines ad simplicē & generosum belli
 o. i. u. m assuefactos, ignaros imposturæ & menda-
 o. i. u. m, calliditate circumuentos viceris, improbi-
 t. e. q; honesto vocabulo velaris, cum virtus im-
 r. o. t. a. t. e. m nullo modo admittat. At vero beluarū
 t. r. i. n. i. a cum inter ipsas, tum contra vos, vides
 n. a. s. i. n. t expertia fraudis, quamq; simplicia: utq;
 s. e. r. o. p. u. g. n. e. n. t, ac defendant, maxime fretæ suis
 r. i. s. ac robore? idque faciunt neque coactæ legi-
 u. s. neque metu actionis desertæ militiæ: sed ipsa
 t. i. a duce vinci timent, animumque infractum
 q. u. i. n. s. u. p. e. r. a. b. i. l. e. m ad extremum vsque spiritum
 t. i. n. t. Nec enim eas succubuisse putandum est
 o. r. a. t. i. s. c. o. r. p. o. r. i. b. u. s: neque deipondent animos,
 d. æ. l. i. i. s. i. m. m. o. r. i. u. n. t. u. r. Quin etiam robur & ira-
 u. n. a. d. e. c. e. d. e. n. s. e. m. u. l. t. i. s. i. a. m. i. a. m. m. o. r. i. b. u. n. d. i. s,
 e. s. e. n. e. c. o. l. l. i. g. e. n. s. i. n. v. n. a. a. l. i. q. u. a. p. a. r. t. e. c. o. r. p. o. r. i. s, r. e-
 s. t. i. n. t. e. r. f. i. c. i. e. n. t. i, palpitat, indignatur, donec tan-
 u. a. f. l. a. m. m. a. q. u. æ. d. a. m. o. l. e. o. d. e. f. i. c. i. e. n. t. e. p. r. o. r. s. u. s. e. x-
 i. n. a. i. n. t. e. r. e. a. t. Non supplicant, non commiserati-
 n. a. m. o. u. e. n. t, non deprecantur, non sese victas esse

*Fortitudo
 Vlyssis insi-
 diofa.*

*Fortitudo
 beluarum.*

*Magnanimi-
 tas beluarū
 & liberta-
 tis amor.*

confitentur. Neq; etiam seruit leonileo, nec equo propter fortitudinem: quemadmodum mo homini, seruitute ignauiae cognata, aequo acquiescens. Quascunq; autem feras, horlaqueis aut dolis subegerunt, adultas saltem: nec cibo gustato, & siti constantissime tolerantem sibi summa cum voluntate consciscunt.

earum quidem & catuli per aetatem flexibiles huc & teneri, multis adhibitis delinimentis: illecebris fallacibus, per praestigias voluptatum quae contra eorum naturam sunt, tandem de ac victi, cicurari sese patiuntur, siue id effœt potius est. Feras igitur maximo esse robore anrum praeditas, eoque naturali: hominum a audaciam praeter naturam esse, vel ex illo m: perspiciuum est. Nam in beluarum genere, e est maris & foeminae fortitudo, siue quid ope ciendum, siue ea quae procreata sunt defendend.

*Foemellaru
inter beluas
eadem for-
titudo qua
marium.*

*Crommyo-
nia sus.
Sphinx.*

*Valpes.
Serpens.*

Equa.

*Penelopes
ignauia.*

Nonne de Crommyonia siue audis, cui sexus foemineus minime obstitit, quo minus Theseo plura negotii faceretur? & Sphinga illam non ad eentia iuuisset, ad Phycium in edito loco sedentem ac aenigmata & griphos nectentem, nisi robore fortitudine Thebanis longe praestitisset. Ibide cubi etiam de Telmessia vulpe cuius astuta ce tur improbitas audis, & in vicinia de serpente cum Apolline de oraculo Delphico certarit. A autem rex vester, optimo consilio accepit a Senio illo, qui cupiebat immunis esse a militia. enim non malit praestantem equam, victoriam cupidam, quam virum ignauum? Ipse porro dales & laenas saepe vidisti, quae foemellae cum nihil de impetu ac ferocia & robore maribus cedunt: longe aliter quam tua vxor, quae te militante, ipsa domi ad focum desidet, hirus ignauior contra eos a quibus & ipsa & r miliaris per iniuriam petitur, quamuis Lacan Quorsum igitur mulieres Caricas & Maenid feram in medium? Nam vel ex his perspiciuum

ros non a natura habere fortitudinem, siquidem a mulieres destituuntur. Itaque vos coacti legis, que vltro neque volentes, sed seruili quadam consuetudine & probris & opinionibus aduentis aucti, vel impulsu potius, fortes esse meditati labore, & pericula suscipitis & sustinetis, nec id sine horrore ac metu fiat: sed quod aliamquam illa formidatis. Nam quemadmodum in tuorum primus quisque leuissimum rem occupat, non quod despiciat alium grauiorem, sed quod eum fugit & auersatur: sic qui plagam in se, ne vulnera accipiat, & in aciem defensionis se defendere mauult quam ignominioso generis occidi: non is illa fortiter aggreditur, sed aliis trepide ignauiterque refugit. Vnde aperte vestram fortitudinem nihil esse aliud nisi deinde timiditatem: audaciam vero metum nec sociatum, qua alia per alia defugiantur. Neque si fortitudinis laudem feris præreptam imitari qui fit vt poetæ vestri, si quem, vt præclare inuenire functum, in prælio celebrare volunt, imitationes de apris, lupis atque leonibus afferunt, an autem virorum impetu leones atque vrsos terribiles reddere studeant? Inde illud nimirum quod quemadmodum veloces ventis, formidiosis similes (ne quid omnino ad laudem addidit possit adiici) esse prædicant, sic egre belatores cum præstantioribus censent esse comparandos, iis videlicet quæ per contemptum a periculis animalia. In causa est autem, quod

*Virorum
coacta for-
tudo.*

*Poetarum
imagines
sumta a fe-
ris.*

*Iracundia
cos fortitu-
dinis.*

Est autem impetus, ratione temperatus, ut num aqua infusa, sic diluitur, & euanescit periculis, nec sat nauiter instat atque vrget. Atque eum e vobis, qui in pugnis omnino repudiare nesciant iracundiam, eaque reiecta sobrie iterque dimicandum: quos equidem salutis creationem non nego, verum si audaciam de-

fensioni vindictæque necessariam spectes, absurdus? Nam qui conuenit vos naturam in iudicium vocatam, ream agere, quod corpo vestris neque stimulos addidit, neque vos den armauit, neque ad uncis vnguibus instruxit, ipsi insita animis arma reprimatis atque abiic V. Papæ Grylle, quam acutus mihi sophista videris, qui nunc e rostro suillo suggruniens, tutam quæstionem tam egregiis argumentis firmaris? At cur non ordine de temperantia dicendum esse censuisti? G. Quo expectabam vt tu hæc quæ dicta sunt, prius reprehenderes autem, vt video, de temperantia studes audire quod pudicissimæ mulieris maritus es: tum quod exemplum esse continentia te ipsum c ob spretum Circes concubitum. Neque ve re vllianimalium, si continentia ratio habet præferendus, quæ relicto congressu præstanti amatorias illecebras & voluptates in suo genere confectantur. Nō igitur mirum est, si, admodum Mendesius in Ægypto hircus curtis & elegantibus conclusus mulierculis, ab illarum amplexibus fertur (nam caprarum ille amore magis deperit) sic & tu cta inusitatis præferens, sortis humanæ memora Dea in eodem dormire lecto recusas. At Penelope modestiam cornices innumerabiles glotier debunt, atque despicient: quarum nulla post coniugis obitum, nedum ad breuet sed totas nouem ætates hominum vidua n. Itaque tua Penelope a singulis cornicibus vincitur. Enimuero quoniam intellexisti phistam esse, ordine quodam in disputando diar, & temperantia definitione constituta piditatibus in genera distributis. Est igit perantia, modus atque ordo quidam cupiditatis, qui vt accersitas atque superuacaneas tollit, & necessarias non ultra id quod satis est, quod de euagari patitur. Appetitionum autem imr

*Continentia
Vlyssis ele-
natur.*

*Mendesius
caper mulie-
ribus capel-
las præfert.*

*Cornices Pe-
nelope mo-
destiores.*

*Temperan-
tia definitio.*

eam esse pelagus, te non præterit. Nam cibus
 pos, & secundum naturam, & necessarii omni-
 ni? At rei veneræ illecebræ, etsi earum initia
 a proficiscuntur: tamen cum etiam sine illis
 commodè viui possit, naturales ex eo qui
 non etiam necessariæ sunt appellatæ. Earum
 deluuiæ, quæ neq; naturales, neque necessariæ
 extrinsecus ab inani opinione atque negle-
 & gnoratione decori honestique sese affude-
 rarum abest quin vestro in genere naturales
 atq; exterminarit: perinde vt in rebus pub-
 lici solet, cum indigenæ & ciues ab aduena-
 a inquilinorum multitudine opprimuntur.
 peregrinis affectibus in animis beluarum nul-
 pat aditus, nulla consociatio datur: earumque
 cul ab omnibus vanis opinionibus, tan-
 tempestuoso mari, dissita atque remota est:
 rorsus a vestra illa (si Diis placet) eleganti-
 a. Temperantiam igitur, vt quæ neque co-
 titque insitis, neque adscititiis & peregrinis
 ditibus violatur, constantissime retinent atq;
 at, & a naturæ præscripto ac legibus non ab-
 Me quidem non minus olim, quam te nunc,
 ita reddebat attonitum, vt nihil cum illo
 em comparandum: argentum & ebur in sui
 ebat amorem ac admirationem: quarum
 iropiis vt quisque maxime abundabat, ita
 e a me prædicabatur & beatus & Diis carus,
 Phryx esset, siue Car Dolone abiectior, aut
 ior Priamo. In eo erant omnes cupiditates
 æ: adeo vt cæterarum rerum, quæ multæ
 neberes erant, nullum in vita fructum per-
 tero: orbatusque mihi viderer, ac destitutus
 xis in vita bonis. Itaque (nam meminì)
 a Creta te vidissem veste splēdida, cuiusmodi
 en festiuitatibus vti, exornatum: neque pru-
 tin admirabar, neq; virtutem tuā, sed exqui-
 mc insolitam tunicæ subtilitatem, purpureiq;
 molliciem, inque sola pulcritudine mentem

*Appetitio-
 nes necessa-
 ria, Natu-
 rales, Super-
 uacua.*

*Bruta super-
 uacuis appe-
 titiōib. ca-
 rent: in ne-
 cessariis na-
 turam opti-
 mam ducem
 sequuntur.*

*Auaritia
 humana, &
 vanitas.*

*Vestis maior
 admiratio,
 quam ho-
 minis.*

*Sus lutum
tapedibus
præfert.*

*Bruta in
naturalibus
cupiditatib.
modum ser-
uant.
Odores.
Sapores.*

*Vnguentari-
orum curio-
sa artes.*

& oculos cum stupore defigebam. Erat etia ipsa ex auro fibula, nescio quid ludicrum, su (ni fallor) arte tornatum. Consectabar igit muliercularum plane more attonitus. Nun tem reiectis atque expurgatis inanibus illis op nibus, aurum & argentum perinde vt cæteros des, cum cõtemtu prætereo. Lænis autē tuis, n busq; tapedib. profecto somni capiendi causa r libentius indormire velim, quam profundis & mollissimo cæno. Huiusmodi enim accu cupiditates nullum habent in nostris animi micilium: sed nostra vita vt plurimum necel & naturalibus cupiditatibus & voluptatibu quiescit. Iis autem quæ non illæ quidem ne riæ, sed naturales tamen sunt, neq; sine ordine citra satietatem ingurgitamur. Et hæ quide censendæ primum erunt. Propria igitur illa, & accersita voluptas, quæ e rebus odoratis percipi olfactumq; halitu mouentibus, præterquam vtilitatem & gratuitam & simplicem habet, e non nihil confert ad cibos discernendos. Nan gua dulcium & acrium & austerorum iudex & dicitur, quando sapores cum vi dignoscendi mixti confusique fuerint. Noster autem olf ante sapores, vniuscuiusq; rei vim diiudicans, toque accuratius quam regii prægustatores d nens, conuenientia quidem & accommodata admittit, aliena vero repellit, & ne quidem at patitur, ne forte gustui molesta sint: sed desi accusat eorum vilitatem, antequam lædatur. C ra nobis molesta non sunt, quemadmodum v thymiamata, & cinnamoma, & nardi & foliat calani Arabici: quæ præclara scilicet vnguer orum arte mollita, & in vnum coacta, vos n argento emungunt, cum nihil inde consequa præter effœminatas, puellares & prorsus inutile litias, viroque indignas suauitates. Vnguento autem, tametsi hæc ratio sit, non illa tamen m res solum corrumpit omnes, sed plurimos e vir

10 vt suas vxores auerſentur, niſi vnguenta
 (ti)ſ olentes acceſſerint. At apros, ſues, & hir- *Procreatio-*
 ap; & reliquæ ſœmellæ ſui geneiſ mares ad *nis appeti-*
 uit ſuis propriis odoribus: redolentesque *tus.*
 morem & prata, & herbas, ad ſuas nuptias
 erint, ob communem beneuolentiam. Neq;
 ſœnellæ faſtidio, fraudibus, impoſturis, nega-
 ob cupiditatem prætexunt atque contami-
 ires autem œſtro atque cupiditate inflam-
 na pretio laboris & ſeruitii, ad opus procre-
 ſed ſine dolo, ſine mercede, & non intem-
 ueccedunt. Appetitus enim rei Venereæ
 ai tempore, tanquam in plantis germina, *Brutorum*
 a mantibus excitatur, & poſt mox exſtin- *nulla præpo-*
 ar Neq; enim ſœmella concepto fœtu ſe iniri *ſtera libido.*
 u neque maſeam ſolicitat vltterius. Adeo
 pud nos voluptati tribuitur, naturæ autem
 Vnde non compertum eſt hætenus inter
 de mutatis naturæ legibus prauaque inflam-
 eipidine, a mare marem a ſœmella ſœmel-
 eſſappetitam. Cuiuſmodi multa inter vos,
 eſ etiam qui ſingularem grauitatis & ſan-
 ore ſpeciem præ ſe ferunt, deprehenduntur.
 oitto nihili homines: quid Agamemnon? *Agamem-*
 nœotiam peragrauit, vt Argæum ſe fugi. *non.*
 menaretur, ceſſationiſque cauſam in mare & *Argæus.*
 oalſo tranſtulit? Deinde præclarus ille, præ-
 anodum in Copaide palude ſeſe tinxit, vt
 videlicet ardorem reſtingueret, atque cupi-
 li raretur. Neque aliter Hercules, ſocium im- *Hercules.*
 eſperſequens, non conſecutus eſt Argonau- *Hylas.*
 de ſtos ex omni Græcia, claſſemque deſeruit.
 no autem Præi Apolliniſ veſtrum aliquiſ (qui
 id abie fructum aliquem Achilleæ formæ tu-
 t, ſcripſit, Formoſus Achilles: cum iſ iam *Achilles.*
 uhaberet. Eam inſcriptionem adhuc exſtare
 ot ſi gallus gallum, penuria gallinarum con *Gallus gal-*
 dat: viuus exuritur. Id enim augur neſcio *linaceus.*
 s, cum omen atque portentum eſſe dixit. Atq;

ita homines ipsi contententur, temperantia-
 dibus magis esse familiarem, neque illas stu-
 luptatum vim facere naturæ. Vestras aute-
 natas libidines, ne lege quidem adiutrice,
 intra limites cohibet, quo minus tanquam
 quodam incitaturæ cupiditates frequenter
 atque proturbent omnia, & ius naturæ al-
 veneræ sanctissimum violent. Etenim & v-
 gressi sunt cum capris, suis & equibus: &
 res, maribus brutis insano furore se prostit-
 Nā ex istiusmodi nuptiis Minotauri illi vest-
 & Aegipanes. Inde etiam, ut ego quidem
 & Sphinges & Centauri exstiterūt. Enimuei
 adigente, canis interdum hominem deuora-
 stat volucris. At coire cum homine nulla v-
 bestia conata est: multas quidem bestias hor-
 lasciuia præter ius & fas ad talia perpetiēda
 Qui cum in istiusmodi rebus ita futiles & n-
 sint, planeque nihil imperare sibi possint:
 magis in necessariis cupiditatibus longo int-
 superantur. Sunt autem illæ, cibi potusq; ap-
 quorum suauitate nos nunquam, nisi cum
 est, fruimur. Vos autem qui voluptatis e-
 quam naturalis vsus studiosiores estis iusto
 multis & grauibus morbis pœnas datis: qui
 tanquam vno ex fonte ex repletionē & e-
 scaturientes, corpora variis & impuris hum-
 inundant. Nam primum omnium vnicuique
 neri animantium, vnum quoddam cibi gen-
 gnatum est, veluti tribus quædam: aliis her-
 dices aliis, nonnullis etiam fruges. Quæ ve-
 niuoræ sunt, eæ ad nullum aliud pastionis
 sese conuertunt, neque infirmiores eo defra-
 sed & leo ceruum, & ouem lupo non imped-
 minus, ut eorum natura fert, pascantur.
 autem, ut est gula & studio voluptatum præ-
 nihil non tentat, nihil non degustat, perin-
 cibum sibi proprium & congruentem nondū
 quouisset: solus omnium, omni ciborum

*Monstra ex
 peruersa li-
 bidine orta.*

*Hominum
 in victu lu-
 xuria, mor-
 bis castiga-
 tur.*

*Homo feras
 omnes san-
 guinaria
 crudelitate
 vincit.*

indomitum distendit. Nam & carnibus
 in quod necessitas aut penuria cogat (sup-
 eraim semper pro anni temporibus, vel ex
 ribus vel seminibus, quæ colligat, quæ accipiat,
 derpat, tantaque illarum rerum copia est, vt
 labore fere opus, valetudoque curari opti-
 o) sed quod delitiæ rerumque necessaria-
 dium, etiam cum scelere cibos a natura sua
 rantes aggrediantur, & laniatu pecudum sese
 aqua in re homo ferarum atrocitatem longe
 elute superat. Nam sanguine, cæde, carnibus,
 lupi, dracones victitant, homines delician-
 de homo omni genere animantium vtitur,
 veræ plurimis abstinet, cum paucisue, vt illæ,
 is necessitatem bellum gerit: sed neque
 e, neque natatile (vt in vniuersum dicam)
 terrestre mites illas vestras (si diis placet) at-
 pitales mensas effugere potest. Verum illud
 præclarum esse ducitis: quod singulari arti-
 os conditis & paratis: id quod negatū nobis
 Aui, Vlysses, beluarum prudentia, inutilium
 um artium nullum vlli relinquit locum.
 ias autē, non aliunde accersitas, nō mercede
 et, non meditatione glutinatas, non specula-
 s inter sese tenaciter compactas, sed ipsa ex
 vt familiares & insitas ac natiuas profert. Prudentia
 in Egyptios quidem omnes audimus esse me- brutorum.
 os ex genere autem animantium singula non Vide huius
 dinnæ tantum in se artem habent, sed & ad pa- auctoris li-
 uærédum instructa sunt, & ad fortitudinem, bellū, vtra
 nationem, & custodiam sui, & ad musicam, animalia
 us vniuscuiusque natura capax est. Vnde prudentiora
 os (porcus intellige, quod hic sophista porc⁹ sint: terre-
 dicim⁹ in morbis, caecorum gratia, ad fluui- striane an
 aredere? Quis testudines docuit, vt si de vipera aquatilia?
 get, organum arrodant? Quis Creticis capris
 orauit, si sagittis ictæ fuerint, vt dictamno ar-
 couspides telorum eiiciant? Nam si id quod ve-
 st, confiteri volueris, doctricem harum rerum
 tior.

Conditimēta.

*Prudentia
 brutorum.
 Vide huius
 auctoris li-
 bellū, vtra
 animalia
 prudentiora
 sint: terre-
 striane an
 aquatilia?*

*Natura ar-
 te prestan-
 tior.*

& magistram naturam esse: prudentiam be-
 ad principium summæ auctoritatis & se-
 reuocabis. Quam si prudentiam aut men-
 candam esse non censueris, iam dispiendi
 vt tanto honestiore & magnificentiore
 appelletur, quanto eius vis reipsa maior,
 & admirabilior elucet. Non illa quidem
 aut inerudita: sed a seipsa docta, & nullius
 longum valere iubens, non ob infirmitatem
 robur & perfectionem naturalis virtutis,
 dicatam ab aliis per disciplinam sapiendi
 iam quibus in rebus animalia per delicias
 dum ab hominibus ad discendum & medit-
 ducuntur, illas ipsas res, quamuis naturæ
 repugnantes, tamen quadam vbertate inge-
 discunt. Non enim dico iam de catulis, qui
 inuestigandas assuefiunt, & pullos equinos
 tandum: sed & corui loqui discunt, & ca-
 circos agitados transsiliunt. Equi autem &
 in theatris mirabilem in modum & recum
 saltant, & stant & mouentur: eaque discunt
 minerunt, quæ ne homines quidem sine si-
 studio & labore præstare possunt. Et si autem
 rerum nulla prorsus vtilitas est: docilitatis
 & solertiæ sunt argumentum euidentissi-
 Quod si persuaderi tibi non potest, nos discer-
 audi iam vt eas etiam doceamus. Nã & per
 profugiendo pullos docent occultare sese,
 bam obicere pro se pedibus, in tergum resis-
 tos. Ciconias iuniores in tectis vides, vt a
 conantes subuolare adiuuent, & quasi volatu
 monstratrices sint. Luscinia pullos ad ca-
 instituunt, qui si minores, capti, & ab homi-
 nutriti fuerint, deterius canunt, tanquam in-
 stitue ludum egressi. In hoc itaque corpus ingr-

Vt homines, miror rationes illas, quibus mihi sophistæ p-
ita etiam be debant, omnes animantes, vno homine exc-
stias, aliis rationis & mentis expertes esse. V. Nunc
alias acuti- Grylle, tu aliter sentis? & cum oues, tum a
ores esse. part

offerationis asseris? G. Istitis ipsis igitur,
 Ulysses, colligendum est, beluarum natu-
 ræ & intelligentiæ non expertem esse.
 quomodum arbor vna non est magis aut
 animata quam alia (omnes enim pariter
 cant) sic ne animalium quidem aliud alio
 & tardius videretur, nisi omnia simul
 que intelligentia prædita essent, sic ta-
 ta in aliis illustrior, in aliis obscurior con-
 u. Illud enim cogitandum est, quorundam
 tem & stoliditatem, aliorum calliditate
 nia deprehendi. nihilo secius, si cum vul-
 bo & ape, asinum & ouem conferas, quam
 p. nemum tecum, aut cum Autolyco auo tuo
 tum illum Homerum. Nec enim censeo *Dei notitiæ*
 inter beluam interesse, quantum homo ab *eludit por-*
 ingenii, cogitationis & memoriæ vi supe- *cus.*
 Atqui vide Grylle, ne sit nefas & violentum,
 e iis tribuere, quibus notitia Dei nulla in-
 ti. Proinde non dicemus, o Ulysses, te cum
 que immodica sapientia sis præditus, Si-
 parentem habuisse.

est, propter argumenti similitudinem
habere locum Theodori Gaza, ex praf-
tione in historiam Anima-
lium.

Tero in contemplandis animalium mori-
 bus exempla suppetunt omnium officiorum,
 que offeruntur virtutum, summa cum aucto-
 ritate omnium parentis, non simulatæ, non
 volentis, non inconstantes & labiles: sed vere
 atque perpetuæ. Quis enim tam peruersa
 a iustis sui generis est, quin emendetur &
 et, cum nullum animal occidi a sui generis
 liceat? Quis tam in parentes impius, ne
 pietatis auis aut meropis pietatem erga paren-
 telgat, pietior efficiatur? Quis adeo inhu-

manus, illiberalisque est, quem ossifragæ
 tas in pullos aquilæ non faciat benignioren-
 tam piger, iners & segnis est, quin excitetur
 munera, cum formicarum aut apum labori
 industriam intuetur? Quem non pudeat
 tum peccare, cum non solum leonis animu-
 etum cogitat, sed etiam reguli auiculæ, quæ
 aquila pugnat, certatque de imperio? Qui
 pem bonum non colat atque obseruet, cum
 apum in itinere aberrauerit, omnes cum in
 odoratuque sagaci persequi, donec inuene-
 gnitum habeat: gestari etiam regem a ple-
 volare non potest: & si perierit, omnes di-
 Nunquid parum exempli ad boni principis
 fiderium, siue obseruantiam datur? Quis
 non ad clemētiam facile inuitetur, cum reg-
 armari quidem aculeo, sed eo nunquam uti-
 gat? Quæ fides, quis amor in canibus? Quæ
 elephantis mansuetudo? Quæ in anserē ver-
 Quantum studiū ornatus ac polituræ in
 Quanta opera vocis amœnæ, suauisque in-
 Quid de iustitia apum dicam, quæ colligunt
 ex iis, quibus aliquid dulcedinis inest, sec-
 fructuum detrimento? Quid de castitate
 tis, qui quam impleuerit coitu, eam rursus
 git? Aut columbæ, quæ neque coire cum
 patitur, neque coniugium iam inde a pr-
 initum deserit, nisi vidua, aut cœlebs? I-
 autem & eruditio elephantī, quem non f-
 diosiores? Omnino nulla pars vitæ hun-
 quæ non suorum officiorum exempla co-
 sime hinc accipiat. Nam, ut omittā artes il-
 quæ & ipsæ ingeniis animalium non paru-
 tur, valetudinis exempla quæso vnde cor-
 peti quam ex animalibus possint? Loca pr-
 ris conditione solent illa mutare: non pl-
 aut bibunt, quam sibi salubre sit: non diu-
 miunt, quam ratio valetudinis postulat:
 mouendi, quiescendique seruant: nouit su-

menta: viuit sua quodq; sorte contentum,
aut. Hæc late a medicis præcipiuntur. At ve-
xerola, in quibus vis maior quam in præceptis
ab imalibus certiora præbentur.

Finis II. Tomi Epicteti.

Meronymus Wolfius Lectori S.

Græci cognatarum rerum vocabulis abun-
dant & in iis subtiliter distinguendis nonnunquã
in eas interpres angustias, propter Latini ser-
uositatem (quam, ut Cicero ambitiose negat, sic
ingenuè agnoscit) sæpe redigitur, ut quo se
noret. Neq; enim totidem verba suppetunt, &
circumlocutiones permolestæ, neq; satis propria sunt,
quæ uã præterire nefas ducitur. Quod idem cû in
Opè mihi accidisset, ea cõuerti quæ potui: quæ nõ
Cicero reliquit. Quæ quia per pauca sunt, ut oppor-
tuna Cicero appetitum & appetitionẽ uno vo-
cabulo pellat: ut αἰσθησις & αἰσθησις, & verba, unde
inuenta sunt, ut αἰσθησις & παρορμησις, ἐπιμαθῆσις &
ἰδῆσις, id genus alia nõnulla: huius mei facti veniã
impetratã velim. præsertim cû arguta magis
est. Hæciones quam necessariæ videantur. Iam quia
Platonis & alia Platonica, itemq; τὰ ὅλκιντα &
ἄλλα & nescio qua alia monstra vocabulorũ huic
inuentur: aut obmutescendũ mihi fuit, aut licen-
tiam verborum vel contra Latini sermonis con-
ditionem imitanda. De mendis Græci codicis hic nihil
quod de iis in Annotationib. cuiusq; capituli conie-
cturas, ut & quo pacto ea voces quæ Græce in-
ueniuntur explicari queant, exposuimus, liberum cuiq;
iudicium relinquentes. Audendum certe sæpe
in præclarum hoc & lectu dignissimum opus ab-
scondit. Quod quamuis antea Græce Latineq; fue-
rit: tamen vel quia distracti libri omnes sunt,
vel propter quoq; labor studiosis hominibus profu-
ere non videbatur, neq; ulla me difficultates, neque
inuidorum (quas multiplices & per acerbis
prolede) a iuuanda re literaria deterruerunt.
Sic cadide lector præmonitum volui.

ANNOTATIONES IN PROOEMIUM SIMPLICII.

KΑΙ τῆς αὐτῆς τελευ-
τῆς.] Cum in Arri-
ani Epicteto, qui tertius
huius nostri Operis to-
mus erit, nudæ tantum
disputationes & præce-
ptiones describantur, de
vita vero & obitu Epi-
cteti fere nihil contine-
atur: illud Arriani opus
Masgaleno cuidam, aut
Messalino fortassis dedi-
catum, cuius Simplicius
hic meminit intercidisse
existimo. Id enim Opus
quod adhuc exstat, & a
nobis olim conuersum,
nunc demum edetur,
non Messalino, sed Lu-
cio Gellio cuidâ, ab ipso
Arriano dedicatur.

τὰ καριώτατα.] Oppor-
tunissima, ea quæ ma-
xime ad rem faciunt.
Possent etiam legi *κυριώ-
τατα*, principalia, præci-
pua.

πολύ ἢ το δρασίον.]
Multum efficaciam & a-
crimoniam habet. Lector
crebris interrogationibus
veluti stimulus quibus-
dam excitatur & vrge-
tur ad confessionem.

Frequentes su-
ραὶ & subiecti
ipius Enchiri-
quatuor Arria-
quos in tertiu-
stremum tom-
cimus. In quib-
guendis quia
tissimi fueru-
librarii: lapsu-
ui est, eoq; ve-
or interpreti e-

ὑποδιδωθει
διδωθῆ est reu-
tiones refere-
διδωθειν & δὲ
tata sunt, sed
me alibi leger-
mini. Fortass
δειν, corrige-
ὑποδιδωθειν
minatur sup-
tumacibus. C
quit) dicet ap-
Apparet eni-
cium fuisse I
cum, atq; τῶ
χῶσιν, ac poti-
πενσωμῆτων
qui & initio h-
ris, & sub fin-
æternitatem,
atque supplici-
tum statuerit.

μον, τὴν ἑσώματ' ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ.] Vno
 er quam deprauato
 s, Venetiis apud Sa-
 28 edito. Quare scire
 are cogor, neq; scri-
 icubi sequi possum.
 autem dedi, quan-
 otuit, ne coniecture
 a ratione Gram-
 vela sensu auctoris
 nt. Lego igitur hic,
 ατος, vel τὸν τῷ σώ-
 ἄνθρωπον ὡς ὀρεζάνω, ὃ δὲ διὰ
 i homini propter
 umentum, corpus
 κλιῶ ἀδύνατον αὐ-
 τώματ' ἔπῳν ἄλ-
 ῶν.] Lego τὴν λογ-
 μιν, ἀήτητον τῆ τε
 καὶ τῶν ἀλόγων πα-
 ἐκείνων κρείσιν.] Le-
 , vsum alienarum
 proprium bonum
 endum: hoc est, cu-
 nt menti seruiant.
 ordinanda sunt, καὶ
 ἔπῳν ἐκείνων ἀνα-
 icilicet τὴν λόγικὴν
 ἄρως τὸ οἰκεῖον ἀγαθόν.
 rationis particeps
 teris rebus vtitur,
 virtuti seruiunt.
 λισιν mauult, non
 illud videtur me-

citur, non μερέω, quod sciā.
 Legendum igitur aut μεμε-
 ειτμήως, distincte: aut, quod
 malim, μεμετσημήως, mode-
 rate, certo modo.

τῆς πηθομύτης καὶ ἐρραζο-
 μύτης τὰ λεγόμενα.] Eos qui-
 bus hæc persuadentur esse
 vera, & qui præcepta exse-
 quantur. Cum hi omnibus
 sæculis paucissimi aut nulli
 (Christianos martyres di-
 uina constantia præditos
 excipio) fuerint: paucissimi
 aut nulli erunt calamitatis
 omnis expertes & beati.

δειθέντας τῆς.] Legendum
 τῆ ἐπαγγέλλεσθαι.

χωριστῶν ἔχει τὴν ἑσώμα αὐ-
 τῶν.] Malim αὐτῆ, vel αὐτῆ,
 naturam suam habet sepa-
 rabilem. Sed si αὐτῶν legis,
 sicordinabis verba: ἡ λογικὴ
 ψυχὴ ἔχει τὴν ἑσώμα χωριστῶν
 αὐτῶν, scilicet ἑσώματ' καὶ
 τῶν ἀλόγων παθῶν. Mentis ea
 natura est, quæ a corpore &
 brutis affectibus separetur.
 hoc est: Aliud quiddam est
 mens, aliud corpus: aliud
 testa, aliud cochlea quam
 testa continet.

ἀπολαμβάνων, τὸ οἰκεῖον.]
 Lego, καὶ τὸ οἰκεῖον. Et paulo
 post, ἔπ.

ἔπ' ἔν' ἀρως τὸν καθαρῶ-
 κῶς.] Lego, vt & sententia
 & constructio postulat, ἔπ'
 οὐ. Facit quatuor vitæ ge-

nera, quarum a postrema nos, quam plane repudiat (quam recte, ipse viderit) ordiemur. Primum genus est eorum, qui se ex animo & corpore constare putant, & corpus non minimam sui partem iudicant, & eius commodis atque necessitatibus seruiunt. Excedunt illi fortasse modum in ea re, & corp^o magis quam animū, ac ne ipsum quidem corpus recte curant, atque in stirpes & pecudes degenerant. Sint hi sane vitiosi, nec idonei Stoicæ doctrinæ auditores. Sed hi tamen ii sunt, qui quacunque de causa (ideo scilicet quod e re sua id esse putant) curent, vt & Epictetus & Simplicius habeant quod edant, quod bibant, quo vestiantur, quo a tempestatum iniuriis tegantur. Imo id quoque curant, ne desit carta, calam^o, atramentum, sine quibus magnifica ista dicta literis mandari, & ad nostram ætatem propagari minime potuissent. Sit ergo hæc sex infima plebis. Sed tamen sine huius opera nec ipse Epictetus, quamuis Iro pauperior, vixit. Fictilem enim illam lucernam, de qua tertio huius operis Tomo agitur, a figulo emit. Obolum, quo illam emit,

procedit monetarius autem Epaphroditus aut auditor atque aliquis, aut labore magis ipse quæsiuit Epictetus que Iouis ille filius modo compotor, sed fors deorum immortalis fodit agrum, irrigatum, descripsit Chrysellos, aut alia fecit. Vt haberet obolum non restim, sed luemeret: eamque si quo minus esset per furibus, qui ianuam sam fortasse non sent, sed apertam incrediderunt, vt cuius domunculæ opibus bitratu frui liceret. I alibi, pituitam bene consulendam, quoc præsto sint quibus autur: cur non furibus fores opposuit, ne i rentur? Aut si candelam nihili fecit: cur an 1500 post, nobilis illi sophici candelabri fuerit quidem ferrei, nec itis, celebratur? Secundus infimo generi huius (εἰς τὸ καὶ τὸ εἶμι τὸ αὐτῶν) vtcunque cinari visum est. Et hæc non ad vulgum tantum, sed ad studiosos nendos & docendo

nam quia plerunq;
 valescentes falsa eru-
 tio & virtutis opinione
 la homines indoctos
 co emnant, & odiose
 eatur: non inutile
 xi æc afferre in mediū.
 en genus eorum esse
 it qui corpore vtantur
 in umento. Animus
 ent. Is sua causa facit
 ni malleū & incudem
 ca a curat, dum & qua-
 est opus. Tertii sunt
 φιλῶς ζῶντες, qui (vt
 ne animum ab inscitie
 itum sordibus repur-
 e dēt: qui, an corporis
 uentū prorsus negli-
 t affirmare nō possum.
 rei sunt οἱ θεωρητικοί,
 contemplationi dediti.
 in vt cicadæ rore pa-
 u ignoro. breui certe
 u existimo, nisi aut
 ore suo quæsierint
 autur, aut opera infi-
 e: hominum susten-
 Ad hæc vitæ genera
 ut intelligenda, pauca
 e Angeli Politiani E-
 censione ascribere.
 (inquit) apud Pla-
 virtutum est gradus.
 m supremæ omni-
 quis vocant exempla-
 giles in sapiente re-
 us, in Deo statuim⁹.
 quantur, purgati

animi dicuntur: quales in
 eo esse philosopho volu-
 mus, qui se ab omni corpo-
 ris labe contagioneq; auo-
 carit. Vnde & in Protagora
 Plato idem, cuius mihi dul-
 cissimum in ore versatur
 nomen, emoriendum ei
 esse dicit, qui sit philoso-
 phus euasurus. Tertium est
 virtutum genus, quas pur-
 gatorias vocant: quales in
 continente esse statuimus,
 negamus in temperante.
 Has sibi virtutes is iure vin-
 dicet, qui rationis partici-
 pem animum vere homi-
 nem esse sibi persuaserit,
 quique neque corpus ani-
 mæ esse partem iudicet,
 neque ad hominem perfici-
 endum concurrere ipsum
 arbitretur: sed eo quasi in-
 strumento vtendum, ani-
 mum induxerit. Nam qui
 aut paria aut superiora cor-
 pori tribuat: eum non ma-
 gis esse hominem putandū
 est, quam bruta illa, quæ
 vocemus animantia: quæ
 natura (vt egregie Salustius
 inquit) prona ac ventri obe-
 dientia finxit. Animi
 ergo (vt idem inquit) impe-
 rio corporis seruitio magis
 vtimur: vt quo vno a beluis
 differamus, quoque vno
 substantia constet hominis,
 id nobis liberum seruemus.

Corpore autem ipso non quidem vt parte aliqua animo adiuncta, sed vt instrumento vtamur. Hunc Epictetus hominem instituentium accepit. Neq; enim vel ille sapiens his præceptis indigebat, qui se iam pridem in libertatem vindicauit,

Quiq; metus omnis, & in exorabile fatum.

Subiecit pedibus strepitūq; Acherontis auari.

Neque cum eo sibi esse negotium putat, qui a sua tantopere natura degenerauit, vt sit in brutorum numerū referendus.

ὅλως εἶναι βέλτερον πῶν κρείττωνων: Omnino esse vult præstantiorum.] οἱ κρείττονες hic videntur intelligendi dii: vt sit sententia, τὸν καθαρὸν διuinam vitam æmulari & totum pendere a numine. Malim ὅλως, hoc est, & animo & corpore.

ἑαυτῆς νομιζέσης.] Lego νομιζέσαι.

ἔδδ' ὄντως.] Lego ὁ δέ.

περὶ μέρους ἀνακτήσεως.] Sed quomodo nobilitas illa amissa sit, non explicat. Videtur & Isocrates naturæ humanæ corruptionem intellexisse: quum extrema parenesi scribit: μέλις γὰρ αὐτῆς ἐκ ζωῆς τῆς ἐπιμελεί-

ας τῆς τῆς φύσεως ἐπιπροσθήσειν.

ἀποδίδει τὴν ἐαυτοῦ κατὰ τὴν.

ἔχων μέρους.

Ἀσωτείνωμα, vna sed forte legendum τὸ γένος, coniunctæ eadem acie collocat.

οἱ λόγοι πρέπασι. πρᾶσι tendunt, inclinat πρέπασι, impellunt γινώσκων τε.] I. σκειν.

εἰς ἑαυτῆσιν λαμβάνουσι.

λαβὼν ἐκ τῆς ἐνεργείας, ab eadem actione seu efficaci ἐνεργείας, ab eadem est, us rebus quæ cadunt. Sed iam orbis, ad rem ipsam & quid virium ha Platonicæ siue istæ rationes de instrumento, vide Platoni quidem & Epicteto item & cæterisque philosophis per me quidem, constat, vt debet. Nobis autem eadem ingenii lusus in re seria, concedit quidem exemplo qui nisi lussisset tot quam tot absurdibus occasionem set. Sic igitur feri

riore disputat Pla-
 ocrates, quem sibi
 falso tribuisse, ipse
 do lectis eius Dialo-
 masse fertur. Diuer-
 quorum diuersa mu-
 t, atque effectus, &
 appellanda nomi-
 Nam quia ignis vrit,
 mectat, candor vi-
 undit, nigredo con-
 nitas vires & formā
 morbus destruit:
 se qui possunt? lam
 mi & corporis quā
 officia, & fere con-
 periantur? Animus
 uit, viget: corpus
 corpet, mortuum ia-
 mi imperium est,
 in corporis: animus
 est, corpus instrumē-
 nimus hospitem re-
 nit, corpus domicili-
 nus est qui hominē
 c pene dixerim De-
 pus si non stirpem,
 em. Corpus per se
 ole, animi arbitratu
 e. Et hæc non con-
 nostra libidine, sed
 erū natura spectan-
 oni, atque adeo pal-
 dianibus, quis est qui
 um viuentem & a-
 ſſa, contraq; defuncti
 u intuens, negare au-
 quod autē arthritici,
 ſi, vincti, debilitati,

corpus vt volunt mouere
 loco non possunt, aduenti-
 tiam id habet causam: aut
 ab externa vi, aut a prauis &
 deficientibus humoribus,
 aut ob inopia natiui caloris
 ortam, non a natura consti-
 tutā. Nec id aliud est, quam
 si debilis faber prægrandem
 malleum aut clavis affixum
 tollere nequeat, quem solu-
 tū alius, & viribus præditus,
 facile tolleret.

Quæ quum ita sint, aliud
 esse corpus, aliud animum,
 est statuendum, & animo
 deberi hominis appellatio-
 nem, tanta præstātia ornato.
οὐ γὰρ ἐστὶν ἀνθρώπου τὸ ὄρω-
ρδμον, vt alio loco ait Plato.
 Nec enim ipse homo: sed
 hominis siue domicilium,
 siue sepulcrum, siue vestis &
 quasi concha incurrit in o-
 culos. Plausibiliter hæc, &
 magnifice, nec sine proba-
 bili specie dici videntur iis,
 qui quis dicat potius, quam
 quid dicatur, & quam vere,
 considerant. Mens fabro,
 corpus malleo, alteriue in-
 strumento comparatur. Sed
 quæ ista similitudo est, si
 propi^o intueare, nec in vno,
 quod consentire videtur
 hæreas: sed complura quæ
 dissentiant, ob oculos po-
 nas? Nam malleus quidem
 a fabro sine dolore & muti-

latione abiici vel in ardentem fornacem potest: manus pars instrumenti humani, nec sine mutilatione corporis, nec absque animi dolore secari & vri potest. Est enim longe arctior & interior corporis cum animo coniunctio & necessitudo quam fabri & mallei. Sed hæc est fortassis plebei hominis ratio: illa vero num philosophi est, eadem immortalitatis dignitate pecudum animas donare, qua hominum? quum & illæ motum ac vitam suis corporibus afferant: & nonnullæ hominis imperium veritæ, suos reprimant impetus & cupiditates? An vero menti & rationi tantum dominatus iste est ascribendus? Deinde si corpus ab homine separaris, homo ne erit soluta & libera mens: an genius quidam, & numen? Num mens ea quæ agit, extra corpus agit, & sine sensu & adiumento corporis? Nullæ ne sunt in ratiocinâdo cerebri partes? Nullæ cordis & sanguinis in affectibus functiones? Non ea corporis & animi copulatio est, ut anticipiti sæpe victoria de imperio decertent, ut vtrumque afficiat alterum, modo

vincat, modo vincatur quo quisque melior tifex, an non eo citius instrumenta sua Secare cultri vsus est artificis vtilitas. (acutiorem habeat cote & cote opus est, & vbi recondatur. Sic mus valeat, valere est opus: ut corpus victu & cultu saluum quem parandum de rebus fragilitati vel ad mediocren tatis umbram est opus de re olim, quum stotelis Ethicis dilexerem, paucos vulsi, quos ascriberet est:

σῶμ' ὑγιές, βίος αὐτῆ
λόγητις ἀπλα
ἠγρῆμοι δὲ παῖδες π
δαίμαρ.

εἰρωή, νῆς ὄξυς, ἀκ
κρηότητος,

ἔμπεδος δὲ σεβία,
σιν δὲ δόκιμῃ

μή π Αερίοτελες, τὸ
ζῶντα τελείω

δρῆσιμο δρόμους
μηνίης:

Qui valet inter ope
cum coniuge a

Pignoribusq; pro
diisq; bonis

*amicitias firmas & cō-
moda pacis,
E sine flagitiis, & pietatis
amans.*

*si fallor, erit felix, mo-
diceq; beatus:*

*quod probat eximius do-
ctor Aristoteles.*

Non igitur multitudo
alacrit, quod fundos &
s suos curat? quod va-
ni dat operam? quod
s consulit vel ad posteri-
e? Non opinor. Sed in-
p cat, quod nimis ma-
u studium multamque
en in hoc confert, nec
n sinterim artibus ab-
r, neglecta fere mente,
ac non sola hominem
c at (labascunt enim
to istæ siue *ἀκρογλο-*
e hyperbolæ) at ho-
p præcipua pars est, &
m talis, in qua felici-
sumum in terris
n magna ex parte col-
er. Verum esse hoc vel
ce subtilibus rationib⁹,
diana exempla docere
nt. Quis enim non
suauius & beatius vi-
on doctos modo ho-
is, re tenui & otio lite-
fruentes: sed etiam
es & agricolas plerosq;
sua sorte contentos,
amque sequentes du-
quam eos qui in sum-

ma potentia, copiis rerum
omnium, & deliciis ac vo-
luptatibus circumfluentes,
nisi cœlum & terra illorum
moribus & cupiditatibus
inseuerint, cœlum terræ
(si possent) miscerent, infi-
nita & inexplebili auiditatis
siti æstuantes? quam ut re-
stinguant, vi, dolo, ferro,
veneno, omni scelere grassa-
ri, & (ut poeta ait)

*Flectere si nequeunt superos,
Acheronta mouere*

non dubitant. Quid tali a-
nimo miseri? & celeratius?
Quid ea mente melius &
beatius, quæ Deo & naturæ
parere studet? Ad quod stu-
dium, si a nimia corporis
& rei familiaris cura homi-
nes reuocare philosophi co-
nantur, & in iis extenuan-
dis, quæ plerique supra veri-
fidem exaggeramus, mo-
dum excedunt, animique
viribus nimium tribuunt:
probanda est eorum vo-
luntas, & boni consulenda
orationis insolentia, lecto-
rum vtilitati seruiens. *ἀπά-
θειαν* illi postulant: ab ini-
quis philosophiæ licitato-
ribus *μετρίοπαθείαν* ægre
impetraturi: rerum exter-
narum contemptum exigūt,
vix id consequuturi, ut in-
tra naturæ limites iis appe-
tendis resistamus. Illud

certe constat, suo quemque malo præcepta hæc contemnturum: maximo suo commodo, quoad potuerit & licuerit, sequuturū. Constat & illud, in eo vehementer aberrasse a scopo philosophos, quod solidam felicitatē in terris & hac caduca vita quæsiuerūt: quæ omnis e cœlo petenda est, vt vnicū diuinæ liberalitatis munus: nec vlla hominis industria, in hac animorum caligine & infirmitate, parabilis. Sed hæc hæctenus.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. I. Pag 7.

EΦ' ἡμῖν ἐκεῖνα λέγει.] In nobis illa esse dicit, quorum domini sumus, & quorum potestatem habemus. Hæc enim in vnoquoq; esse dicimus, quæ non ab alio habet, quæque ab alio impediri nequeunt. Sic verba Simplicij se habent, quæ nō annumeranda censui, quod Græcum loquendi modum tantum declarant, quid τὸ ἐφ' ἡμῖν significet. Dicunt & Latini, Quātum in me erit: pro, quātum potero. Nolim tamen dicere, hæc res in me est: pro, in potestate mea, vel, arbitrii mei est. Cicero dicit, aliquid situm esse in aliquo, aliquid esse in po-

testate alicuius, potestatem alicuius rei in aliquo sitam, in alicuius positum esse aliquid, & stoteles περιαιρεσιν δεκτέσιον περιβεβηλδουμῶν τῶν ἐφ' ἡμῖν πρακτικῶν: λδουκλῶ ὀρεξιν τῶν ἐφ' voluntarium aliquic gressa deliberatione, agendis, quæ in nostra state sitæ sunt, & appnem rerū quæ in nol sunt cum deliberatic

ταῦτα εἰ ἐπ' αὐτῶν,] ταῦτα γδ.

εἰ γδ δωκατὸν ἐξωκ τῶν αἴρεσιν.] Non poteras moueri voluntas satis assequor quid lit. Nam si dicit voluntas extra corpus non pre re ita, vt cochlea est stam prominet: quis nam alioqui cerne Propendere tamen tatem, & quasi cōiun re extra se posita, a uertimus.

ἡ αἴρεσις αὐτῆ.] Matῆ, non hæc, sed ipsa.

κῆν παρ' αἰκκ.]

tur prius membrum sum, cuiusmodi fuerit ὁ ἀφ' ἐαυτῶν ἐννοε Siue id ipsis in mente nerit, siue ab aliis acc fuerit.

δοξάσσομεν δέ.] For

ὄλωσ, emphasis est
 δὲ ἀείρειν, quo signi-
 ficat omnem non dare
 sonum, sed quid
 intelligere. Con-
 clusus est, & mendi-
 catus non vacat Quare
 interpreti veniam
 ἔσ' ἄπ' ἔργων μὴ
 καλὰ, inquit So-
 crates Sic corrupti codicis
 est elegans esse con-
 (μόνον.
 μόνον.]. Lego ἡρετισ-
 μῆς καὶ λογικῆς.]
 πᾶσι μῆς ἢ λογικῆς: vel
 λογικῆς.
 εἶται πάντως ἔκκλισις
 ἐπαγγελθεῖ ἢ ἡ ὁρμή.]
 ouetur omnino de-
 aut desiderium, co-
 appetitio. Cicero τὸ
 em expetendam di-
 ὁ ἔρεξιν, appetitum
 petitionem, interdum
 um. Tria igitur hæc,
 ἔρεξις, ὁρμή, vni Cice-
 appetitioni respon-
 ut idem σαφροσιώνη,
 καὶ δύσμερίαν, vno
 iæ nomine interpre-
 tum igitur animi du-
 ἔρεξις nean ὁρμή appe-
 vertendum. Vtraq;
 ex animi commotio-
 nificat. Sed credam⁹
 cio, & ἔρεξιν propen-
 siue inductionem
 & desiderium: ὁρμῶ

impetum, impulsione[m] a-
 nimi, seu appetitionem ver-
 tamus.

φρεσὶ ἦσαν τῆς ἐκκλίσεως.]
 Videtur legendum, τῆς τε
 ὁρέξεως καὶ τῆς ἐκκλίσεως: Sed
 ingenue fateor, me nec Stoi-
 corum, neque Simplicii ra-
 tionem satis intelligere,
 tam paruo discrimine lethi,
 vt Poetæ verbis vtat. Quod
 si ὁρέξις καὶ ἐκκλισις πρὶν ὁρμῶ
 καὶ ἀφορμῶν antecedit: qui
 possunt ὁρμῆ καὶ ἀφορμῆ pri-
 mi esse animorum motus?

πολὺ τὸ ἐτεροκίνητον.] Huic
 contrarium est τὸ αὐτοκίνητον.
 Significat iram & cupidita-
 tem cieri a corporis humo-
 ribus. Qua de re præclare
 disputat Aristoteles in Pro-
 œmio τῶν φυσιογνωμονικῶν,
 & Galenus cum alibi, tum
 in eo libello quo probare
 instituit, animi affectiones
 corporū temperiem sequi.

καὶ ἐνεργεῖαν ἐνεργειῶν.]
 Lego ἐνεργῆ.

αὐτ' ἄρχη.] Lego ὑφ' ἐν, αὐ-
 τᾶρχη, quæ Platonica est
 compositio, frequentissima
 in Parmenide. quanquam
 nō tantum αὐτὴν ἄρχη, sed
 etiam αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν
 ibi διαρέτως legitur.

ἀνάγκη δὲ καὶ δύναμις.]
 Scilicet πρὶν αὐτᾶρχῶν, necesse
 est ipsum principium esse
 potentissimum.

ὅσα τε ἐν οἷς.] Lego, ὅσα τε
καὶ ἐν οἷς.

ὅπερ ἐστὶν ἡ μία.] Lego ὅπερ
γάρ. Ad rem ipsam quod
attinet, qui Porphyrii quin-
que voces didicerit, ex indi-
uiduorum, specierum, ge-
nerum & differentiarum
ratione, ea quæ hic dicuntur,
non ignorabit.

Ἐ τὰ ὄμνια παρὰ τῶν αἰομορίων
παροίχην.] Similia producere
ante dissimilia. τὰ ὄμνια, sci-
licet ἑαυτῶ: Deus sibi simi-
lia procreat prius, quam
dissimilia. De ordine creati-
onis, & rerum conditarum
dignitate loqui videtur. Be-
ati illi spiritus sunt Deo si-
miliores, quam homo, aliæ
ue res corporeæ.

ἀφωρισμένον.] Lege per ω,
in secunda syllaba.

καὶ ὑπὸ αὐτῆς οὐ Διςσημα-
τικῶς, οὐδὲ πολιτικῶς] Nullū
noui politicum motum in
Physicis. Fortasse legen-
dum, καὶ ὑπὸ αὐτῆς κινεῖται
ἔ Διςσηματικῶς, οὐδὲ ὁπικῶς.
Mouetur ab eo principio,
non ratione interualli aut
loci, &c.

ἐν τῇ μινάδι.] ἑναὶς καὶ μινάδι
idem esse videntur. Nam
& quod vnum, solum: &
quod solum, vnum est. Sci-
pio cum solus erat: sui ipsi-
us respectu erat etiam vnus
in eo loco, in quo erat. Et si

autem in ratione l
communi, vnum
nonnihil differunt
μινάδι nō habeo q
vertam, nisi vnitat
quis forte solitari
merum dicere mal
litate comminisc

παρεξημένον.] Le
ξημένων, vel παρηγι
paulo post, ὅτι ἐν δ
ἰδῆ: & αὐταρχαδίτη
ταρχαδῆ & ἐνιδρῦθα
ὑφέν.

ἐφιστάνειν.] ἐφιστά
nere seise, & conseru
forte ὑφιστάνειν, e
sibi ipsi tribuere.

ὑποβάσσει ἢ ἀυ
Ipsam animam i
αὐτεκίνητον, quæ vi
inferior esse nequit
dum igitur ἢ ἀκιν
quod non moueti
eodem statu perm:

καὶ εἰσιν αὐτῶν ἰδ
γο αὐτῆς, scilicet q
ἰστίας.

ἢ τε ἐφισσις, καὶ ὄρε
μὴ καὶ αἰρεσις.] Iteru
bis hæret aqua, & i
nostræ coguntur ca
vt quimus, quando
mus non licet. αἰρ
postremo ordiar)
hoc loco vix ausu
licet apud Cicero
Quorum ex electic
possit existere.]

placet, nec voluntas
 est id quod am-
 ur, & in agendo se-
 Delectus vocabulū
 ferri posse. Apud
 ἀρεθῦμα παραλι-
 reui prætermittere:
 nittam, παραλείψω.
 ἀρεθῦμα, potius volo,
 οὐκ ἔροτο. δυοῖν αἴρεσις
 erutrum faciendum
 otio datur e duobus
 futrius. ἔφεισιν verti
 idinem. Si quis ma-
 upiditatem reponat.
 vt ante. Qui aliquid
 e melius, eo vtatur.
 ta vocabula sunt, de
 mouendam con-
 siam Galenus non
 αἱ μὲν πρῶται τῶν ψυ-
 at primæ quidem ani-
 rdo hic est. 1. ἀρχὴ,
 vnus, auctor omnis
 αὐταρχότητες ἀμετά-
 per se bonitates im-
 moiles. Sic fortasse dicit
 es genios, Dei mini-
 qui Platoni sunt θεοὶ
 dii iuniores, quibus
 & hominis creatio-
 assignauit: quod a
 pe illo Deo nihil mu-
 , nihil interiturum
 beari fas esse videatur.
 πρῶται τῶν ψυχῶν, primi,
 incipies animi. Hi qui
 nec Simplicius decla-

rat, nec ego coniectura di-
 uinare possum: nisi forte
 heroas aut inferioris ordi-
 nis genios intelligat. 4. αἱ
 ἀνθρώπων ψυχῶν, humani a-
 nimi facile mutabiles. Plato
 enim non hoc tantum dicit,
 ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνθρώπου τὸ ὁρά-
 μνον, hominem non cadere
 sub aspectum oculorum:
 sed illud etiam, ὅτι ὁ ἀνθρώπος
 ζῶν εὐμετάβολον φύσιν, ho-
 minē esse animal suapte na-
 tura immutabile.

ὑπὸ τῶν ἀρχαρχῶν.] Lego
 ὑφ' ἐν, & mox, pro καὶ ἔχον τι,
 καὶ ἔχουσί τι.

τάχα οὐκ αὐτὴ ἐστὶν ἀρεθῦμα
 εἰσίνους.] Hæremus & hic.
 Nam neque præelectio, ne-
 que prælatio probatur. Sen-
 tentia est: ἀρεθῦμα, quum
 e duobus alterum, aut e
 multis aliquid præferre si-
 gnificet: non posse hæc de
 beatis illis geniis dici, qui
 non multa, sed vnum sum-
 mum bonum Deum pro-
 positum habeant, ad quem
 vnicum eorum desiderium
 feratur.

εἰ μή τις αὐτῶν ἀρεθῦ-
 σιν.] αὐτὴν scilicet τὴν τῶν
 πρῶτων ψυχῶν ἀρεθῦμα, καλῆ
 ἀρεθῦμα. Nisi forte quispi-
 am affectionem illam prin-
 cipum animorum appellet
 ἀρεθῦμα.

ὅταν δ' ἀδυνατήσῃ ἀρεθῦμα

τὴν ἀναστροφὴν ἀλλὰ τὸ καὶ τὴν
 πρὸς τὸ κρίτω.] Et sententia
 & constructio postulat vt le-
 gatur, πρὸς τὴν ἀναστροφὴν,
 ad supernam cōuersionem:
 & καὶ καὶ τὴν πρὸς τὸ κρίτω.

τῶν καθ' αὐτὸ.] Lego αὐτῶ.

Ὅτι ἐπι ἀναντίθετον lege. Et
 paulo post, σκιαγραφίας: &
 συζητήσις ἢ ἀπατηλή.

ἄσκησις ἐμὴν τε πάντως.]
 Videtur addendum, ἔστω α-
 κηλασθῆν, vel παρεπόμηνον,
 molestiam & antecedentem
 & sequentem.

τὸν ἐν τῷ πίνειν ἠδέμηνον.]
 Legi etiam possit τὸ ἠδόμε-
 νον, pro τὴν ἠδονῶν: sicut po-
 stea ἀνασκησίζειν τὸ ὀρεζόμενον,
 pro τὴν ὀρεξίν, aut certe τὸ
 ἔργον τὴν ὀρεξίν. Paulo post,
 ὅτι ἐπι ἠδέα, ἀλλὰ ἔστω σκιαροῦ ἢ
 φαίνεται ἔστω ἐναντία. & paulo
 post λύπη.

ἢ ἀφροσύνη δούλου ἢ.] Cum
 expedita fuerit: hoc est, non
 affixa brutis & corporeis
 cupiditatibus.

πρὸς τὴν διαίρεσιν τὴν ἐφ'
 ἡμῖν ἔστω.] Ad diuisionem
 quæ in nobis est. Malim, τῶν
 ἐφ' ἡμῖν ὄντων, diuisionem
 eorum quæ in nostra pote-
 state sunt.

ἐπεὶ δὲ ἄνθρωποι ἐπίστανται μηδὲ
 εἶναι.] Lego, ἐπεὶ δὲ ἄνθρωποι ἐπι-
 στανται, μηδὲν εἶναι.

παίσιας ἢ μὴ παίσιας.] Lego ἡ-
 μῶν.

τὰ ἤδη ρυθθέντα πρὸς
 ἡμῖν.] Lego ρυθθέντα
 sic ordinanda sunt:
 ταῖς ἑξῆς ἔστω ἡμῖν κα-
 σεως.

τὴν ἀναστροφὴν αὐτῶν
 σεως.] scilicet ἔστω ἡμῖν
 αὐτόματον καὶ τὸ ἐπι
 Lege, τὸ ὅτι ἐφ' ἡμῖν.

ὡς ἀδωάτων ἢ ἐπι
 Lege ἀδωάτων. Et post
 ὠφελῆσιν, pro ὠφελι-
 μοx ὠφελίμων.

ταῖς κατὰ τὸ ὄρεξιν ἐπι
 ὄρεξιν.] Lego, ἐφ' ἡ-
 λέξιν. Mox ἀμαρτι-
 ἠνασκησόμενον καὶ σ-
 ζούσπον.

εἶχεν αὐτὸν καὶ τὸ ψο-
 αὐτὸν, καὶ εἰ πάνυ τι
 Prius αὐτὸν videtur
 dare: & pro καὶ εἰ, legi
 εἰ καὶ: & pro ὑποτακτικῶν
 θεῖτο, vt ratio Graecorum
 postulat. nisi forte
 res scriptores veteri-
 maticorum inflexio
 tarint.

ταῖς γὰρ ὀρέξεσι.] Ma-
 Et paulo post, ταῖς ἡ-
 μῶν. & infra, αἱ πρὸς
 ἡμῖν ἐπιστάσεις. Et pau-
 πρὸς μὴ τὸν δὲ τῆς ἐπι-
 ὁμῶς ὅτι ὀρέζονται
 men non appetunt
 poetas tamen Tell
 πρὸς ποιῶν orat Iou
 exoneretur improbi-
 nibus: & sitiunt he

ὁμοῦ ὅμορα δὲ ἐραὶ γῆ, οὐ γὰρ ὄμβρας: Imbrementiam, & terram imber. ἰε, τῶν σωματικῶν ὑπερβολῶν ὑπερανέστητος.

ἑκαὶ ἐκείτων ἠγχαμέ ἕτου legendum ἐκείτων ἠγχαμῆρη σιωρῆζε) ἠγχαμῆρη σιωρῆζε. ωὐ ζωνῶ.] ἐαυτῆ lege, ἑταλορικῆς ψυχῆς.

δὴ γὰρ χείρασι.] Fortasidm γε. ὡς μείζονα ἀγαθῶ τῆν Videtur addendum, ὡς ἀγαθῶ ἐφιερῆρη,

οὐ μὲν τι ἀληθῆς.] Ματῆρι, dicunt quidem id verum. Sic Plato α. ἄν: καὶ λέγουσιν μὲν π, ἑ γὰρ ὅσον οἶοντα.

ὡς ἐπερῆκίη ἠγχαμῆρη ψυ- ἠεῖς ὄρεξι, τῆν ἑαυτῶ ἠγχαμῆρη ἐπιηδείων, ἠγχαμῆρη τὸ ὡρῶ αὐτὸ ὡρῶ.] Sic legendus est

textus: & τὸ ὄρεκτον sub- ἠγχαμῆρη in verbis κινεῖ, ἠγχαμῆρη κινεῖται. Res ap- ἠγχαμῆρη, inquit, prouocat ἠγχαμῆρη appetitum, ex- ἠγχαμῆρη conuenientia sui ἠγχαμῆρη appetitu (nam potus ἠγχαμῆρη cibibus conuenit) sed ἠγχαμῆρη potus nihilominus per ἠγχαμῆρη mouetur. τὸ πεφυκῶς ἠγχαμῆρη τὸ ἐκτείνεω, scilicet ἠγχαμῆρη τῆ ψυχῆς: eam animi

pattem, cuius ea natura est, ut ad rem appetendam extendatur: hoc est, ὡτῆν τῆν ὄρεξι. Res appetenda excitat suis illecebris appetitum.

βίαιος ἐπὶ τῶν.] Addendum, βίαιος οἴα ἐπὶ τῶν.

ὅταν ὡς ὡρῶς ὄρεκτον π φῆ ρεαζ δὴ καὶ αἶμα, ὄρεκτον, πῶλεον δὲ ἔχον.] Alterum ὄρεκτον abundant, nisi forte legendum. τῶ δὲ ὄρεκτῶ πῶλεον ἔχον.

Αἰ τῆν ὡρῶ τὸ εἶδωλον τὸ ὄρεκτῶ δὴ πρεῖαν.] Obscurum in simulacro appetendæ rei. Lego δὴ πρεῖαν, ob perplexitatem. Res, inquit, adeo ambigua, perplexa & anceps est, ut bona ne an mala sit, statui non possit.

εἶδωλον μόνον ὄρεκτον.] Lego ὄρεκτῶ, simulacrum appetendæ rei. Verba sic ordinabis: εἴτε παρακέρχρωωωωω εἶδωλον μόνον ὄρεκτῶ, an tucatum sit simulacio tantum appetendæ rei.

ἐπὶ δὲ μαῶλων.] Scilicet ἐφ' ἡμῶν ἐστ: Atque illud magis etiā in nostra potestate est. Nisi forte legas, ἐδῆ μῶλων, oportebat potius.

ὡρῶ δὲ τῶς λέγονται, πῶ τῆ ὄρεξι ὄρεχρημῆς καὶ τῶν ὑπο- ληψῶν τὸ ὑπολαμῶανοντα, ἐπὶ τὸ οἰκῆον ὄρεκτον καὶ ὑπο- ληπτῶν φέρεωωωω καὶ φύσῶν, μὴ εἶναι ἐπ' αὐτῶ τὸ ἔτως ἠεῖναν- τῶς φέρεωωωω. ὡρῶ εἶδῶ, &c.]

Sic compleri hunc locum, & sententia & ratio syntactica postulat. Nam librarii incuria omiffa fuerunt verba: τῶ, τὴν ὑπόληψιν, ἔ, & φέρεαζ.

ἢ δὲ αὐτὸν πάντα.] ἢ αὐτὸν ἀνάγκη, primogenia, vel diuinitus impressa necessitas, intelligi potest. Malim tamen, ἢ ἐνδοθεν interna, vt sit idem quod ἢ συνπαίρονται.

ἔ μὲν τοι ἐδὲ ἴστο χεῖ κείνῃ.] Lego ἔ ὑτόν. sequitur enim, τῶ δὴ αὐτῶ.

ἔ ἀγαθὸ ἀεὶ ἔχουσιν αὐτῶν.] Malim ἔχονται αὐτῶ, suo bono semper inhaerent.

ὡς τίξεις ἡμῶν.] Lego πρῶξις.

ὅσα αὐτὸ ὑπὸ τῶν κινουμένων αἰτίων ὑφίσταται λέγειτο.] Non dici possit a mobilibus causis constitui: hoc est, animi natura & ortus non potest ad astra referri, quum animus æque careat ortu vt astra, pariq; dignitate sit. ὑφίσταται pro vrgeri, vel coerceri si quis intelligere mauult, non impedio. Sed Simplicius hoc verbum declarat, quum subiicit: ὅτι ἐστὶ τὰ ἀστρα ἀλλοτε ἄλλον ὑποστατικῶ. Hinc fit etiam ὑπόστασις. Quare ἔ ὑφίσταται, effici atque affici, conuerti.

ἔ δὲ ὄργανον οἰκείον παράγει]

τῆ χρησομένη ψυχῆ. mentum productum conueniens, qui eo est Hoc physiognomice fundamentum est, quod tamen a Pythagora illa siue πεπεραμένη ψυχῶ μετενσωματώσῃ pendunt illi fingunt animos poribus non humanis sed & bestiarum, nesciorum scelerum, veluere, dare poenas.

ὡς ἐν τῇ τέχνῃ ὁρέξις petitiones in arte. πρῶξις, actiones.

διωκτὴ ἀγαθῶν δὴ αὐτῶ ἀγαθῶν σκοπεύσῃ post, οἷον ἀπειρίων ἡ χρησομένης.

ἐν ταῖς μοχθηραῖς αἰσ.] In malis rebus Recentiores Græci etiam de vno homine dicunt: vt quum dicitur πολιτείαν τῶ Γρηγορίου hoc de mala edificatione possit intelligi. Sed magna ex parte a disciplina pendet, cur aliam quæram interpretationem.

κεχρησῆαζ κατ' ἐκείνη κατ' ἐκείνα.

τῆ ἀποβολῆ τῶν ψυχῶν αὐτῶ ἐρχομένησιν.] τὴν ἀποβολὴν principio: τὴν ἐκκρίσιν αὐτῶ ἢ ἀφροσιν, voluntariu

at delectum gene-
le quo Platonis fa-
omo superiore at-
sed fatalem neces-
qua animis in cor-
leundum sit. ut
qualis sit animus,
lpam nescio quam
t ingressurus: tale
rpus certo stellarū
i decerni.

η εἰς χύετι.] ve-
ortum. Quia hoc
s futurum erat, re-
qua corporibus in-
vel, in corpora de-
ur.

τὸ κολαστηρὸν.] Lego,
εστηρὸν.

λοσοφείν.] Lego, καὶ
φείν δοκωῦτες ἀρη-

τε αἱ ψυχὰι, καὶ τὸ
ἤς.] Fortasse, τίπον ὁ
ἰς ἀφορίζε: cum ipse
te eligunt, tum De-
ignat locum, ipso-
ribus dignum. Si-
e, ipsos impuros
consentire cum di-
untate in vitæ gene-
ndo. Sed delectæ
onem, ipsius animi
liarem.

τολμῶσι λέγειν.] For-
endum ἕνεις.

υμῶν τὴν τοιαύτην
ἔσαν ἰδιότητα ἀσυμ-
χορμῶν ἡμῶν.] Mi-

rabilis est ista ratio de sus-
ceptione virium astrorum.
neque video, quomodo lo-
cum habeat, nisi vitiorum
pœnæ per alia vitia luendæ
sint, & ita flagitiorum null^o
erit finis. Nam cum in ma-
xīmo imbri iter facio, non
mei arbitrii est modice ma-
descere. imbris enim modus
non a me eligitur: sed dum
in eo ambulo, necessario sus-
cipitur. Firmic^o & Manilius
fatalem necessitatem hu-
manorum operum atque
eventuum statuere videtur,
suamque sententiam histo-
riis probare conantur, quæ
quidē doctissimis quibusq;
improbatur. Possunt ergo
verba hæc, *δέχομαι ἡμῶν*,
nobis susipientib. intelli-
gi de libera voluntate. quasi
dicat, esse penes nos, an in-
sitæ ab astris propensioni
velimus indulgere, an ad-
uersari. Ut sit *συμμέτρως δέ-
χουμαι*, moderari cupidita-
tibus pravis, & appetitum
rationi obedientem præ-
bere: contraque *ἀσυμμέτρως
δέχομαι*, indulgere pravis
affectibus, & impetum cor-
ruptæ naturæ sequi. Hanc
ego Simplicii sententiam
esse puto, ut homo non nu-
do viatori in imbre am-
bulanti comparetur, sed ei
qui & penula & tecto se ab

imbri vindicare possit. Et si eius qui bonam siderum vim ferre non possit, paulo post imbecillitatem causatur. Ut Virgilius:

Limus ut hic durefcit, &

hæc ut cera liquefcit,

Vno eodemq; igni, &c.

πόθεν οὖν.] Lego πόθεν, ali-
cunde. Dissimulat astrolo-
giæ scientiam, cuius aut nō
ignarus, aut certe oppugna-
tor non fuit, hic singulari &
prudencia & pietate philo-
sophus.

εἰ ἄρα δυνατὸν εἰεῖναι.]
Fortassis εἰδέναι. Etiam ea
quæ sequuntur, mendii sus-
pensione non carent. Viden-
tur enim quædam verba
omissa. Durius certe cohæ-
retoratio.

πάντα γὰρ κακία δι' ἀδυνα-
μίαν συμβαίνει.] Omnis mā-
litiā ab imbecillitate oritur.
Serpentes & diabolus a bar-
baris quibusdam recens in-
uenti Orbis incolis, coli di-
cuntur ob nocendi vim. Est
vero ea vis imbecillitas? an
vero potentia & vis in recte
sentiendo & bene faciendo
tantum cernitur?

ὅτι οἱ τὸ ἐφ' ἡμῖν ἀναίρετες,
καὶ τὸ ἀντεξέσιον τῆς ψυχῆς.
ἀγνοῦσι πῶς ἔσιον τῆς ψυχῆς
ἀφ' ἑτέρας φθείροντες.] Sic di-
stinguendum & legendum
hunc locum existimo. Nam

τὸ ἐφ' ἡμῖν καὶ ἀντεξέσιον
ego toto cœlo erro-
ma sunt: & pro a-
gendum ἔσιον, ve-
ωται quod mox
ostendit Et ἀφ' ἑτέρας
cum habet, propte-
lim tamē ἀφ' ἑτέρας
scilicet ἑ ἀναίρετες π-
Sic igitur verba o-
ἀναίρετες τὸ ἐφ' ἡμῖν
ἀντεξέσιον τῆς ψυχῆς
hoc est, λαθάνουσι
ἀφ' ἑτέρας φθείροντες, hoc
σιν ὅτι ἀφ' ἑτέρας
τῆς ψυχῆς. Ignocat
stor velim, puerile
dum ordinem Gi-
cum persequentis:
magno, ut habent
pretes, siue ex igno-
ex ignoratione hu-
nis, q̄ legitima di-
commatum &
multum adiuuat
turpiter hallucina-
πῶς ζωτικῶς
Vitalem extensio-
assiduitatem verti-
talem, quæ in omni
diffunditur, atq;
actionibus cernitur
ἑ ἑσωπύθεα.]
καταπίθεα].
καὶ σκέπ' ἐνδοξε
Distinguo & lego
ἐνδοξεν κινουμένον
γεν, &c. Ab ἄ-
nova periodus,

nis absurditas decla-
 παμνον καὶ ψόρον.] Et
 onem & vituperati-
 ollunt. M. Manilius
 Astronomicon ne-
 his versibus:
 en hac ratio facinus
 fendere pergit,
 ne suis fraudare in
 ramia donis.
 mortiferas quisquã
 us oderit herbas.
 m arbitrio veniunt,
 d semine certo
 nec leuior tribuetur
 ulcibus escis,
 atura dedit fruges,
 ulla voluntas.
 num menti tanto sit
 loria maior,
 lo gaudente venit,
 susq; nocentes
 us magis in culpam
 nasq; creatos:
 t scelus unde cadat,
 esse fatendum.
 oia & magna est
 ec, quæ cœlestibus
 humana iudicia
 e iubeat. Sed Sim-
 oster tantam rem
 cius & disertius ex-
 quam Firmicus &
 ὠδου.] Lege ἄνδρ Ἔ.
 ωτὸν τὸ ἄωτεξούσιον,
 φῶν.] Imo idem est
 ἦν, & τὸ ἄωτεξούσιον.

sed ἐκείσιον, & τὸ ἐφ' ἡμῶν dif-
 ferunt. Lege igitur incun-
 stanter, ἔγδ ζωτὸν τὸ ἐκείσιον,
 ἔ τὸ ἐφ' ἡμῶν: Neque enim id
 quod voluntariū. & id quod
 in nostra potestate situm
 est, sunt idem.

καὶ τὸ ἐκείσιον συμμίγνυται
 τῷ ἀκρούσιω.] Voluntarium
 commiscetur cum inuito.
 Plato non absimiliter αἰ *
 τρυφῶντων, inquit, δεήσις με-
 μνημῶν εἰσὶν ἀνάγκης. & Mi-
 mographus: Rogādo cogit,
 qui rogat potentior.

ὅταν καὶ τὸ ἀγρετὸν.] Malim,
 ὅταν γε τὸ. & mox, ἀνακρέτου.
 Apud astrologos ὁ ἀφέτης,
 est ὁ βιοκράτωρ: ὁ ἀνακρέτης
 stella, radius aut locus inter-
 fector. Sed hic τὸ ἀνακρέτον τῷ
 ἀγρετῷ opponitur.

πικρὸν πικρὸς γδ ὦν] scilicet
 ὁ λόγος.

καὶ ἡθεῶς καὶ.] Lego, καὶ ἡ
 ἡθεῶς, ἐξηγεῖται καὶ. Et paulo
 post: τὰ δ' αὐτὸ κίνηται. & mox
 ἐνέρχεται δ' αὐτῶν.

ἡσπολαμβαίνοντα ἔ ὀργώμε-
 θα.] ὀργῶν vlitatum est, ὀργῶ-
 θαι, quod sciam, non item.
 Quare legendum censeo ὀρ-
 μώμεθα, cum αὐτὴ τῆς ὀρμῆς
 subinde hic verba fiant.

καὶ ἐπὶ τοῦτου.] Lego, εἶπ
 τῆς του.

ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν.]
 In nobis ipsis est bonum
 nostrum. Sic Christus seiua-

tor: Intra vos, inquit, est regnum Dei.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 2. Pag. 24.

Μάλιστα ἐν ταῖς ταῖς πολιτείαις.] In his præfertim rebus publicis, scilicet ubi nō deferuntur honores, sed ambiuntur, ut olim Romæ. Haud scio an pro ταῖς aliquid aliud legendum sit. Nā ταῖς non satis placet.

ἐνά φησι.] Pro φασὶ lego.

ὅτι αὐτὸ εἰς αὐτὸ ἐβλήθη.] Su-

specta lectio, sed nihil occurrit melius. Paulo post lege, καὶ τῶν ἄλλων ταῖς.

καὶ ἀνθρώπινη.] Et humana.

Dubium, Christianos ne an idololâtras taxes.

ταῖς ἀλλήλων.] Hæc mutuari, asciscere, comparare. Alioqui καὶ ἑαυτοῖς, his uti, cum dativo.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 3. Pag. 25.

Ηὄρεθλιῶσαι τινός.] Aut appetere aliquid. Obiici possit, irritum fore appetitum, nisi re desiderata potiaris: neq; posse fieri, quin ea quæ naturæ accommodata sint, desideres. Sed ad hæc partim supra in loco de necessitate respōdit, partim post respondebit, ubi docet quæ expetenda sint. Etsi

perfecto responsio iunio, mihi non Nam ut biduū, tri ultio quacunque ieiunes: tamen (perire decreueris) potest, quin cibum tādem animo etiā nec id vana opinio vero iudicio, & na

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 4. Pag.

Εσμεν καὶ ὁμοιοὶ καὶ οἰκίαις & ἁποτυχῶμεν. & πῶν ἐπὶ ἄλλων ἐξισχυόντες τῶν αἰρετῶν, νοῦτες.

τὰς τὰ ὅλα δικαιοσύνη, τὰς θεῶν & μοδὲ πρὸς ἀποδοξάν.

εἰπὼν ὅτι ὅσοι καὶ παραλαβῆ.] Nō sunt hæc verba, vintabam, sed deest aliusmodi sit, νῦν καλῶς τὰ οἰκίαις, &

ἐπὶ ἀναγκαστικῶν ἐφ' ἡμῖν.] Tria prioredundant.

ὡς ἂν ὁ πλάτων. tuendus videtur ὡς ἂν φησὶν ὁ πλάτων κατὰ φύσιν τὰ τέλει, τὰ δὲ λυπητῶν δὲ ἡδῶν τὰ μηδὲ ἡμῶν καὶ ὡφελῆς, τὰ ἄνευ κακῶν.

Non multo post:

lat opinor honestam disciplinam, & vitam recte institutam.

NOTATIONES,
I Cap. 5. Pag. 28.

πάντων ἀποτυχαίνει.] Lego πάντως. & μοχ, ἐ τ̄ σκ̄ ἐφ̄ ἡμῖν.

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων.

ἐπὶ δὲ καὶ τ̄ χολῆς ἡμεῖς παρρημιμήν τ̄ ὡθὲς τὴν τ̄ οἰκείων ἐπιμέλειαν, &c.] Sic restituendus videtur hic locus. Distinctionum confusio, adhibita conversione mea, facile tolletur.

ἐξελμάτων.] Lege τρυφαί. V. necessarius, delitiæ & seruacaneæ sunt.

μηδὲ ἀνέδλω πάντα ποιεῖν καὶ πάχειν ὑπέρ.] Sic legendum censeo, pro πάντως, & ὑπὸ.

ἐξελμάτων.] Lege, ὡς ἐκ κηκτῆσιν.] Lego οἶον

χερήσει τῷ μέμνησο.] Pro τὸ ὡθὲς τὴν λογικὴν ψυχὴν, τὴν σωστομαρμύρας ἔχουσαν αἰεὶ τοὺς τῶν ὄντων λόγους, καὶ σύμφυτον αὐτῇ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν.]

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

Intelligit, opinor, prenotiones naturales, quibus ducibus ac veluti lumen præferentibus, verū inuestigatur, vnicum mentis & desiderium & pabulum.

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

Intelligit, opinor, prenotiones naturales, quibus ducibus ac veluti lumen præferentibus, verū inuestigatur, vnicum mentis & desiderium & pabulum.

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

ὅτι τηλικύτων ἀφιέρμυρον.] Sic lege.

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

ἐπὶ τῷ ἐμμέτρῳ καὶ ἀσυμμέτρῳ.] ἔμμετρον, quod dimensionē habet, quod certis modis & mensuris constat. ἀμετρον, immensum, immodicum, sine modo & mēsurā. ἀσύμμετρον, quod proportionē caret, siue modum excedat, siue citra resistat. Puto le-

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

ἐπὶ τῷ ἐμμέτρῳ καὶ ἀσυμμέτρῳ.] ἔμμετρον, quod dimensionē habet, quod certis modis & mensuris constat. ἀμετρον, immensum, immodicum, sine modo & mēsurā. ἀσύμμετρον, quod proportionē caret, siue modum excedat, siue citra resistat. Puto le-

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

ἐπὶ τῷ ἐμμέτρῳ καὶ ἀσυμμέτρῳ.] ἔμμετρον, quod dimensionē habet, quod certis modis & mensuris constat. ἀμετρον, immensum, immodicum, sine modo & mēsurā. ἀσύμμετρον, quod proportionē caret, siue modum excedat, siue citra resistat. Puto le-

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

ἐπὶ τῷ ἐμμέτρῳ καὶ ἀσυμμέτρῳ.] ἔμμετρον, quod dimensionē habet, quod certis modis & mensuris constat. ἀμετρον, immensum, immodicum, sine modo & mēsurā. ἀσύμμετρον, quod proportionē caret, siue modum excedat, siue citra resistat. Puto le-

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

ἐπὶ τῷ ἐμμέτρῳ καὶ ἀσυμμέτρῳ.] ἔμμετρον, quod dimensionē habet, quod certis modis & mensuris constat. ἀμετρον, immensum, immodicum, sine modo & mēsurā. ἀσύμμετρον, quod proportionē caret, siue modum excedat, siue citra resistat. Puto le-

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

ἐπὶ τῷ ἐμμέτρῳ καὶ ἀσυμμέτρῳ.] ἔμμετρον, quod dimensionē habet, quod certis modis & mensuris constat. ἀμετρον, immensum, immodicum, sine modo & mēsurā. ἀσύμμετρον, quod proportionē caret, siue modum excedat, siue citra resistat. Puto le-

ἐξελμάτων.] Lege ἐξελμάτων. ἢ ἐξελμάτων. Sequitur

ἐπὶ τῷ ἐμμέτρῳ καὶ ἀσυμμέτρῳ.] ἔμμετρον, quod dimensionē habet, quod certis modis & mensuris constat. ἀμετρον, immensum, immodicum, sine modo & mēsurā. ἀσύμμετρον, quod proportionē caret, siue modum excedat, siue citra resistat. Puto le-

gendum, ἐπὶ τῷ ἀμετρίῳ. Ut-
cunque sit, declarat vocabu-
lum ἐμετρίως, attento le-
ctori non obscurum vel sine
commentario.

κίνδω⊙ τὸ δόποσεῖν.]
Possunt verba sic ordinari:
εἰ τὸ δόποσεῖν τῶν οἰκείων ἀ-
γαθῶν, ἐστὶ κίνδω⊙. Si suis
bonis excidere, periculum
est. Alioqui genitiuo iungi-
tur, κίνδω⊙ τῷ ἀλώσεσθαι, pe-
riculum captiuitatis aut
damnationis.

ἀναλκιν φῶτα.] Videtur
legendum ἀγῶν, vel κίνδωσ
ἀναλκιν, periculosa negotia
non patiuntur ignauiam.

ANNOTATIONES,
Ad Cap. 6. Pag 32.

Αἱ μὲν ὀρεκταὶ.] Lege ὀ-
ρεκτικῶν. Μοχ, ἰα', vel
ἀπ' αὐτῶν.

εἰς ἀκροβῆ ἀλάτῃσιν τῷ φαν-
τασθέντῳ.] Sicut supra, τὸ
ἀλατῆρῃσιν, pro ἀλανοεῖσθαι ἢ
ὑπολαμῖσθαι: ita hic ἀλάτῃ-
σιν, pro ἀλάτῃσιν vel ἐπίσκι-
ψιν ponere videtur.

εἰ δὲ ἕως κινῶν.] Lego εἴη ἕ.
& paulo ante, ἀναφέρωνται.

ὅπως δόρεσθον δοκεῖ.] Lego ὀ-
περ δόρεσθον θεῶν δοκεῖ.

Ἐσκήφ' ἡμῖν διακρίσεως.]
Fort. αἱ ἀκριβείας.

ἀγαθὸν εἰδοποιὸν τῷ ἀνθρωπί-
νης σοφίας ἀπεξέσθον.] Signi-
ficat, sublata libertate vo-

luntaris, tolli etiam
hominis: nec inte-
nem & bestiam, quae
suae impetu feritur,
interesse.

ἀνδραγέτον ἔχον
Vtinam etiam ἀνδρα-
gέτον concedi potest
animi in animo esse
bonum in cor-
poris bonum in cor-
poris: & tum demum
habere hominē, si
sana in corpore san-
arctissimam corpo-
animi necessitudinē
mus cogitando &
alitur: corpus cibo
exercitationem, for-
alia desiderat, qui-
mus per se facile ca-

ANNOTATI
Ad Cap. 7. Pag

Καὶ ὅτι τῆς μὲν
Lege ἐκκλίσει
ἢ ἀν' ἰσχυρῆ, legēdum
ὅτι ἀν' ἐκκλίσει.

τὸ τῷ φούκτῳ.] τὸ
commodius omitti

ὅπως Σωκρατικῶς ὁ
Vide ut Socratica si-
Quia Socrates συζη-
τοῖς ἀποδοτικῶν μὲν
commodabat se cap-
rum cum quibus dil-
& sententias eoru-
interrogando elicui-
futabat.

μὲν τῶν ἐπὶ τῷ.] Leg

Et paulo post, εἰς
 τιντα
 ἄρσει δὲ, ὅτι οἱ μὲν πρὸς
 eo autem differūt,
 ni & sapientes. Vide
 orationē de Pace,
 hic exponitur. Item
 nis epilogum.

των καὶ εὐλιχενῶς.]
 ἄρσει, adverbialiter.
 ἰσομῆρον αὐτοῖς] pro
 ἰν, vel ἴ ὀρέξειων αὐ-
 ἰσομῆρων.
 ἴκ ἐφ' ἡμῖν ὀρεζόμε-
 & paulo superius,
 ἰα.
 λίνης ἐπεδὴ ἴκ ἐστιν,
] Quia hæc durius
 t, particulam ἐπεδὴ

φ: ἴκτων ὀρέζεται κα-
 ἴε, ὅτι φησὶ τῶτων ἐφ'
 ἴκ καλόν.
 ἰνω σοὶ πάρεστιν.] τὸ
 eundare videtur, nisi
 tius neget. Cæteri
 codices id non ha-
 ἴτω σοὶ πάρεστιν, non-
 adest: hoc est, non-
 acutus es, didicisti,
 ἴτι, tenes. Sicut D.
 ἴδ μὲν ἐθέλειν μοι πα-
 ed quid Simplicio
 am venerit, ut am-
 ocluderet verbi πα-
 o ntelligo. sequitur
 ἴταρῶ, si adesset res
 ἴα, & ὡς ἔπαρῶντ, &
 a ea res non adsit.

Cum autem hic siue lusus,
 siue lapsus, siue etiam men-
 dum codicis mihi non pro-
 baretur, aut (fatendum est
 enim) non satis a me intel-
 ligeretur: quæ in cōuersione
 omisi, hic reponam. Atqui
 si adesset: fortasse tempus
 appetendi iam præterisset.
 Nam appetitio est extensio
 appetitionis ad rem appe-
 tendam, quasi ea non adsit.
 In fine huius loci, ipse inter-
 pretatur τὸ ἔπιω σοὶ πάρεσι:
 pro, ἴκ ἐφικτὸν τέως ἐστὶ. Hæc
 inconstantia me mouet, ut
 a Simplicio scriptum hunc
 Commentarium, sed non
 satis emendatum fuisse exi-
 stitem: id quod hominibus
 studiosis illis quidem, sed
 pluribus rebus occupatis,
 aut immatura morte inter-
 ceptis, solet accidere. Ac
 parum abfuit, quin idem
 & mihi in hoc Opere acci-
 deret.

τὴν μὲν παθημίαν.] Aut
 μὲν παθημίας καὶ ὀρέξεως, aut
 κατὰ παθημίαν καὶ ὀρέξιν est
 legendum.

καὶ τὴν ὀρμηὴν τὴν ὀρέξεως
 παθημίας.] ὀρμηὴ Stoicis
 prior est, ὀρέξις posterior.
 Simplicio prior est ὀρέξις
 (ut supra inonui) posteri-
 or ὀρμηὴ. Sed hic Stoicos
 sequitur: & statim post,
 seipsum παθημίαν γὰρ τὴν μὲν

τε σωέση.] Potest
d rectius esse puto

ἀπὸ ἀμφω κτ.] Lege, aut
εἰ κτ, aut παρὰ φύσιν.

ANNOTATIONES.

Ad Cap.9. Pag.44.

Kαὶ ἐγκρίναται.] Lege κ
ἐγκρίναντες καὶ μετ' αὐ-
τῶν.

αὐτῶν δοκούντων.] Lege αὐ-
τῶν ἢ δοκούντων.

Ἰδὲ πρὸς τὸν.] Lege τὰ πρὸς
τὸ πρῶτον. Mox, καὶ δείκνυ-
σιν ὅτι πάντων ἢ δεινῶν δοκῶν
δεινότατον.

πρὸς τὸς ἐταίρους, Lege: δε
mox, ἐμφαίνων ἀλήθειαν, for-
tasse legendum ἐμφαίνων
ἀθανασίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν,
& immortalitatem & veri-
tatem declarans. Cæterum
quod de constantia Socra-
tis dicitur: Lucianus nescio
quid suspicatur de eo molli-
usculum commendante iu-
dicibus suos liberos. Et fieri
potest, vt dissimularit mor-
tis metum: & aliquo vanæ
gloriolæ choragio adductus,
fuga salutem quærere no-
luerit. Fieri etiam potest, vt
discipuli & amici multa de
eo confinxerint. Nam quod
de pictoribus scribit Ælia-
nus, lege eos fuisse iussos,
imagines civium vt formo-
siores veris pingerent: idem
a scriptoribus etiam Græcis
obseruatum fuisse proba-
bile est. Nec illi hac in re

mendacii crimen extimue-
runt, cum putarent, id pie-
tatis & grati animi esse mu-
nus. Et quia Stoici natura in
primis nituntur: producant
mihi aliquem qui præsens
vitæ periculum, subito præ-
sentim obiectum, natura nõ
exhorrescat? Etsi autem ea
præmeditatio, quam hic
tantopere prædicat, illum
horrorem nonnihil mitigat
& lenit: tamen plane eum
tollere nullo modo existi-
mo. De hominibus despe-
ratis, & numine afflatis, nõ
loquor. nam alteri a natura
desiuerunt, alteri naturæ
infirmiorem superarunt.

εἰ οὐκ ὁ θάνατος μὴτε τῶν
ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ, μὴτε τῶν σὸν ἐφ'
ἡμῖν, σὸν αὐτὸ εἶη κακόν.] Si vita
non est nostri iuris, ne mors
quidem nostri iuris erit. De-
prauatus ergo hic locus est,
sic fortasse corrigendus: εἰ
οὐκ ὁ θάνατος μὴ τῶν ἐφ' ἡμῖν
ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν σὸν ἐφ' ἡμῖν,
σὸν αὐτὸ εἶη κακόν. Si mors non
in potestate nostra est, sed
alieni iuris, non erit malum.
Quanquam ne sic quidem
mihi satisfacit. Mox enim,
mortem concedit corporis
esse malum. Fortassis autē
innuit, mortem neq; ad vi-
uentes neque ad mortuos
pertinere, quod a viventib.
absit, mortui vero nihil sint:

quo dilemmate qui
lulsi mortis metum

καὶ ἀγαθὸν αὐτὸν
κρείττονα, Lege & sup:
φρωτέον.

Ἐ ἐδέποτε τυγχάνω
τῶ ἀνθρώπων.] Nec
est homini malum.
tamen Socrates dic
μὴ ἀγαθαῖς ψυχῆς
ταῖς δὲ κακαῖς καίκιον i
nis animis fore meli-
lis peius.

Ἐν θάνατον ἐτοίμω
μῆ] Vocamus quid
si veniret, imitaret
tassis senem illum
cum. Vix enim qu
fana mente sibi c
necem, sed aut corpi
animi dolorib. victu
post lege, ἡ δὲ ὄπι
τος.

Lege δὲ κεῖντο δὲ
ἐκείνας τὰς ὀδύνας,
ὀδυῶντο, vel ὀδύνον
multo post lege, ὅς ἡ
πόλει παρεχώρησεν, εἰ:

κράτης κράτητα
ἀποσερεῖ. & mox, ἐδ
δεινόν ἐστὶ. & deinde
νωτὸν μέλλοντα, &
μὴ ἐφ' ἡμῖν, ὡς ἐφ'
ἡμῶν.

καὶ πρὸς δὲ δένειαι
ἔ παρεκδιόατο πρὸς

ANNO TATI

Ad Cap. 10. Pag

το σωιχὲς τὰ πρὸ αὐτῶν
 , Lege. Et, ἐν κακῶ ἔνι
 μίζομιν.

τὴν τοῦ πατρὸς δουρῶν. ὁ
] Lege τὸ πεπατῶ δού-

ε παραπλῴσεως.] Lego
 ἰσεως: α πειπίπλω. &
 γδ αὐ ἑαυτῶ, &c.

υραννῆνται τὰ πάτη.]
 ραννῆντα, cum domi-
 at, tyrannidemque in-
 it. & mox θιαώττω

οπίνεσι μὲν ὅταν ἴνα.]
 is, μὲν ἔστιν ὅτε πινά.

ῶν.] Lege ἡτήρηδων,
 ῶ. & mox ἐνεργῆντες.

όνται] Fortasse σφύ-
 νδε σφυγμῶς, per u.
 ἑλκύσαιτες.

χλῶ ἔννοιαν.] Fortasse

φιλοχρήματοι ἀμαρ-
 .] Videtur addendū
 λοχρήματοι τὸν πολῆτον
 ουσιν. ἀμαρτάνομιν,
 paulo post, πειπλά-
 lege.

πειπλά μὲν ἡμῖν ἐναρ-
 : & mox, τῶν τε πεπα-
 μιν. & infra τὸ μὲν ὠφέ-
 ἡ ὀρῶσα, πρὸς ἣ τὸ ἡδὺ
 ἡδύη. Sic Terentius:
 se cupitis, consulitis
 . Non multo post,
 elum videtur pro αὐτοῖ
 ς, ἀπὸ τὸν ἐπίστροφον:
 ὁδοίτες, ἀπὸ τὸ ἀνέπιστρο-

φον, ἔτε ἑαυτῶς ἀπώμφοι. οἱ
 δὲ δούλομιοι, καὶ τὸν πατρὸς δουρῶν.
 Hunc locum ita esse legen-
 dum, auctoris sententia con-
 siderata, qui in Graece do-
 ctus facile intelliget, nec
 depravationis occasione
 ignorabit, in manuscriptis
 codicibus versatus. Nota-
 dum librarii celerius quam
 diligentius scribunt, chara-
 cteres & notae facile confun-
 duntur, quas indocti pro sua
 inscitia, saepe etiam negli-
 gentia, fortuito legendo, &
 temere imitando, mendis
 implent codices. Nectamen
 desunt, qui pro oraculis ha-
 beri velint, quicquid in ve-
 tusto codice scriptum inue-
 nerint.

ἔ τὸ πατρὸς ἡδὺ κεκρατηθῆτα,
 lege. & mox, ἀπολαβόνται: &
 συμφωνεῖν αὐτῶ, scilicet τὰ
 πατρὸς δουρῶ.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. II. Pap. 50.

Ε ΠΙ τοῖς ἀρετοῖς δοκῶσι τῶ
 ἐν τῶ.] Paulo ante, ἐπὶ
 τοῖς ἐξωθεν πειπλάσι δόμοις.
 Opponuntur igitur δόμοι seu
 φύλα, & ἀρεταί.

ἡ ἑπαρσις ἐπὶ κερφότητα.]
 Lego & post pro ἀδρῶσεως,
 fortassis ἀδρῶσεως: ab ἀδρῶς,
 vnde ἀδρῶσιμα.

χρωμάτων.] χρωμάτων
 lege.

ἀναφέρεται, ἐδὲ ποιεῖ.] Videntur hic deesse quædam verba, sic fortasse complenda: ἀναφέρεται; ἀναφέρεται μὲν οὐ, ὡς περ τὸ σκέπαρον εἰς τὸν τέκνονα: ἐγὼ δὲ ποιεῖ τέκνονα αὐτὸν. Post, χροῖως ἀποβῆ lege.

τιῶν ὀρθῶν ὑπόληψιν.] ἔλεγε fortassis, aut simile verbum addendum.

ἐπεὶ ἔδοτο νῦν, lege.

καὶ μὴ παραλλάξαι ἐν τῇ συμπλοκῇ αὐτῶν.] Non immutare aut diuersum statuere in earum complexione: hoc est, ea non confundere atque inuertere.

ἀγαθῶν ὀρεξις καὶ κακῶν ἔκκλισις, lege. ἀλλ' ἢ ἔδο φανέντ κακῶν ἔκκλισις. Sententia postulare videtur ἀλλ' ἢ ἔδο φανέντ ἀγαθῶν μὲν ὀρεξις, κακῶν δ' ἔκκλισις. Et paulo post, κατὰ φύσιν καὶ ἐκκλίνειν, δε προσειδέκνυσται, vno verbo.

καὶ ἡμῖν νομίζειν] Lego, καὶ μὴ νομίζειν. Hoc enim sententia postulat.

καὶ ἐκκλίνειν ἐπὶ πολλὰ ἔργα.] Lego, ἔκκλίνειν: ἀλλὰ καὶ, δε paulo post,

ἔκκλινειν ἀγαθῶν ἔργων.] τὸ ἔργον videtur redundare. Et supra καὶ τέτοις ὡς ἐστίν.] Fortasse καὶ γὰρ ἐν τούτοις ἐστίν.

ὁ μὲν ἐν ταῖς.] Præcedit, ἢ

κατὰ φύσιν τῶν φαντασι-
σις. Ad quam vocer
articulus referatur,
dum est ἢ μὲν. Multa
capite diuinanda fu-
quare sicubi conio-
nostræ aberrasse a
videbuntur, venia
erit. τίς γὰρ μάνησις ἐστὶ
ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ
λέγεται.

ANNOTATIONES Ad Cap. 12. Pag.:

Ὅθεν αὐτῶν ἐδὲ
Lege ἡμέτερον.
κλήσεως.] Lege κτή-
της πρὸς θεῶν ἐπιση-
Lege τὸ πρὸς θεῶν.

ἀμπεχομύλιον.] Le-
περομύλιον.

οἶον γλῆν.] Lege γυ-
ἀπὸ τῆς παντὸς πρὸς δ.
Adde ἀπὸ τῆς παντὸς κ-
τε πρὸς δέχου. Sic
quoque vox hæc de-
detur. nisi forte τὸ π-
est vniuersitatem r
pro deo ponat: quod
placet.

διδάται, τὰ μὲν αἰεὶ
ἢ γέμνον.] Legendur
τεταμύλιον αἰεὶ πρὸς τὸ
γέμνον ἐφετόν.

ὡς δὲ ἀμύλιον τὸ.] Ac
negatio, ὡς δὲ ἀμύλιον

ἀλλὰ τὸ ἐμπερῆσις
δανόμυλον.] Quæ ma-
uitas aut constantia

o. Quid vero si ἐμ-
ταρὰ τὸ εὖθρον, legas?
unditatem & fluctu-
n.

ῥυέσεως ἀνάγκην.] Aut
baredundant (nihil
sententiam faciūt)
plura defunt.

πλύσαι.] Lego, μυθο-
ἀς. Nam πλάωειν μύθους
puto, sed πλάττειν
Vnde etiā κρησπλάσαι
κίπλατοι dicuntur.

αὐτῶν.] Lege ἑαυτῶν.

κἀθόρμησις.] A κἀθόρ-
scribendum per i in

ma, κἀθόρμησις. Dif-

enim ὀρμαῖν, ὀρμαίν,

αὐ, vt & οἰκῆν & οἰκίζεν:

m similibus, imperi-

brii sæpe confundunt,

re Grammatica non

ercitati non animad-

rtit.

ὅν προσήκοντα τόπον κῆ

] In conuenientem

& nationem, &c.

iuina prouidentia se

oco & ea conditione

esse intelligit, impiis

quis querelis abstinet:

vulgo audiuntur eo-

qui se in locupleti &

familia non esse na-

dignantur.

ἑπτῶσδς] Lege πρεσβα-

. Et supra πλοῖον lege,

λεῖον.

πάρρησιν κῆ παυδοποιίας.]

Videtur addendum, γὰρ κῆ
παυδοποιίας.

κἀ καμρὸν ἀπείθευ γρη.]

Per tempus, tempestiue, id
est, matura ætate. Sententia
est: Coniugium non esse
differendum vsque ad in-
grauescentem ætatem, vi-
ribus iam imminutis, &
morte instante.

ἀχέτως ἀπελθεῖν.] Sic disce-
dere, vt a nemine retinearis,
vt nihil te remoretur, vt ipsa
satietas talium rerum mor-
tem tibi faciat leuiorem.

ἀλλ' ὅλως.] Malim ὅλως, etsi
parum refert.

τὸν ἐνθεῶντι χωρῖς.] Ma-
lim ἐντεῦθεν. Etsi me non
fugit, aduerbia loci diuersæ
significationis sæpe permi-
sceri, siue id libroriorū cul-
pa, siue scriptorum incuria
fiat. Hinc ἐκεῖσε pro ἐμεῖ a-
pud Isocratem sæpe legitur,
& id genus alia multa.

Ἐ καιροῦ ἐνστάεντος.] ὁ ἐν-
στάς πόλεμος est bellum iam
conflatum aut gestum, non
imminens aut impendens.
Sic ὁ ἐνστάς καιρὸς, tempus
quod iam adest.

ὀπιθοσσερῆς.] Retro one-
ratus, sarcinis onustus. His
enim vxorem, liberos, fami-
liam, opes comparat: quas
res sunt quietiam Compe-
des appellent.

τῶ γέροντι κἀ γήκῃ.] Cū tan-

τα vitæ sic incertitudo ac fugacitas: nulla ætas secunda, aut caducæ huius vitæ rebus nimis affixa, sed ad emigrationem perpetuo parata esse debet. Optima autem præparatio ad mortem, est animus in Deum intentus, & omnis aduersus homines officii conscientia.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 13. Pag. 55.

Tων δὲ εὐδὲ πέρεργον.] Lege ὁδὲ πέρεργον, vt est in Epicteto ipso, & post in Simplicii quoque commentario.

λοιπὸν παραδίδωσι καθ' ἑῶν.] Videtur addendum, λοιπὸν κελεύσας παραδίδωσι, deinceps regulas tradit.

ὡς θεῖς δὲ πᾶντὸς γινόμενοις δρέσκεσθαι.] Lego δρέσκεσθαι, scilicet ἡμεῖς. Vt nos acquiramus in iis quæ a natura rerum decernuntur.

ἢ ἀφρονοῦτων.] Lege δὲ φρονοῦτων.

ἢ ἐκπρώσας. Possunt exilia aut ruinae ciuitatum intelligi Sed ἐκπρώσας, quæ τοῖς κερταλισμοῖς opponuntur, videtur esse rectius. Mox, φθορὰς πεινθίων. & post, σκιάς μόνων & ἀσθενέστερων, quos Aniloteles χαλεπὸν ἀσθενέστερον appellat.

καὶ ἐν μουσικῇ ἐπὶ μουρῶν δεικνύμενον, si iuremus, facta-

mento contendamur satis placet: nec tantum currit aliud melius, μηκύνωμεν, aut δὲ νόσῳ non displiceat: τὸ μὲν ὄν ἀλλ' εἰ Fortasse τοῦτο μὴ οἱ πρῶτον, vel, ταῖς ἀλλ'. Tale certe aliquo tentia postulat.

περὶ ἑαυτοῦ ἢ καὶ ὑπὲρ ἀλλήλων.] Elementum inuicem, vt postea clarabit, afficiuntur, mantium corpora citationibus, aere, multitudine violentia. Hoc nihil in Simplicio, non sibi velit assequor. ge. κυρίως ὑφίστασθαι. Sicut in libro tertio præsentis indicatiui finitio hic legitur.

καὶ ἄρχων.] Vel, εἰς ἄρχων: vel, quod magis εἰς ἄρχων, absque articulo.

ἢ πλεονεκτημάτων ἢ ἀφρονοῦτων.] Sanitas est peries quædam huiusmodi & qualitatum, morundantia vel penuria hæc accuratius tractari debet. Cæterum plerumque absolute coniungitur aut cum genitio & accusatiuo aut datiuo coniungitur. Quare pro fortasse legendum est vt apud Hocratem in

ἰ δίκαιον ἢ ἀδίκον, εἰ
 ποῦ πλεονεκλήσειν, ἀλλ'
 ἴσως γε ἀπὸ αἰτίας ἕτερας
 & apud Platonem,
 εἰν χηρίσσι. Mox
 τὸ ἐν αὐτοῖς ἢ ἐναυῶν
 ἴσως ἀπαλλάττεται.
 δοτα] Malim δ' ἀποδ-
 αῖσθ' ὀλοότητι Vnam
 d suo toti restituitur.
 scribere pereruditos
 is versus, declarandi
 i causa:

ἂν ἔχασον εἰς τὸ σῶμα
 ἀφίκετο
 ἢ ἀπῆλθε. πνεῦμα μὲν
 πρὸς ἀθήρα,
 καὶ εἰς γλῶ. εἰ δὲ γὰρ
 κεκτῆμεθα
 ἴσον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆ-
 σαμ θίον μόνον.
 unde corp⁹ intrauere,
 singula
 cedūt. Spiritus namq³
 aethera,
 usq³ terram repetit.
 Iaud id mancipi
 latur, sed incolentis
 vjui.

ἐναντίωσιν ἢ ἐν τῷ παν-
 τῶν.] Ob mutuam ad-
 onem elementorum
 tatis, ne ignis aut
 undet.
 πὶ τῷ μερικῶν ζώων καὶ
 Coniunctione tran-
 clegendum censeo:
 πὶ τῷ μερικῶν ζώων ἢ

καὶ ἀποκαίμεται.] Lege, ἔ
 ἀπὸ σήματα.

καὶ τὴν ἀξίαν κατ' ἐκείνα πρ
 καὶ μετ' ἐκείνων, lege: non
 κατ' ἐκείνα ᾗ.

καὶ ἑρριζωμῆα] Vel, καί πο
 ἑρριζωμῆα: vel ὑφέν, κατερρι-
 ζωμῆα, α καταερίζω.

τῶν τῆ ὀρέξει καὶ ὀρμῶν.] καὶ
 ὀρμηῆ lego, nisi malis κατ'
 ὀρμῶν.

τοῖς ἢ ἀλόγων ψυχὰς μείσας
 οὔσας ἢ ζώων, ἢ τε κατερριζο-
 μῆων.] Lego, τῶν φρετῶν τῶν,
 &c.

κινεῖσθαι ὄσον ὀλέων.] Ma-
 lim αἰς, vel οἰον, ὅταν ὀλέων.

πρὸς τῆ καὶ τὴν εἰμαμῆα
 ἀθήρα.] Videtur aut subin-
 telligendum, aut deesse par-
 ticipium, cuiusmodi fuerit
 δοθέντα, vel ἀφωρισμῶν, vitā
 a fato assignatam.

καὶ γὰρ τὰ μὲν ἕνα ὄντα ἔχα-
 τέρω πρὸς τὸ ἀκρων κρινωνεῖν.]
 Lego, τὰ μετὰ τὸ ἕνα ὄντα ἔ-
 κατέρω πως ἢ, &c.

καὶ τὴν ἀξίαν ἔχει πρὸς τὴν
 πρὸς αἴρεσιν.] Malim, παρὰ τὴν
 πρὸς αἴρεσιν, &c.

τὸ ἀλ[εῖν ἐν τῷ σκέλει μῆδον.]
 Possit etiam legi, τὸ ἀλγεῖν.
 Sententia est, dolorem non
 pertingere ad animum, sed
 in corpore resistere. Sic Pos-
 sidonius apud Ciceronem
 2. Tuscul. Nihil agis dolor:
 quamuis sis molestus, nun-
 quā te confitebor esse malū.

Ἐπὶ ἐπιθυμίας ὀρέξεις νομίζουσα.] Lego, καὶ τὴν ἐπιθυμίας ὀρέξεις, ἰδίᾳς vel οἰκείας νομίζουσα.

καὶ χρητὴν δὲ ἠδονῆς ὀρέξιν καὶ γλυκυθυμίας κακωθεῖσιν τῆς πρὸς σώματι.] Puto legendum, κακωθεῖσαν ψυχῶν, ἀπὸ τῆς πρὸς σώματι &c.

ἐν ἐκείνοις ζητήσασα lege. &c., πρὸς τῶν βλαβερῶν καὶ λυπηρῶν πράξεων.

ἀπολάβοι τῆς] Lege ἀπελάβοι, per v, non β.

οὐδεὶς γὰρ ἤλθ' οὐτ' ἰχυρτέρους ἐστίν.] Aut τὸ οὐτ' redundat, aut alterum incisum deest.

καὶ βιωτικῶν πειρασίων.] Possunt cum omnes vitæ calamitates in genere, tum penuria rei familiaris seorsim intelligi. Post, ὡς ἤρξεν αὐτῆς lege

συνεθίζοντ' ὡς.] Malim εὐεθίζοντ' &c. consuefiunt. Mox τὴν ἐν τῷ ἡδονῶν.

ὑφ' ἡδονῶν] Forte ὑπερ-ἡδονῶν.

μὴ τὸ ἕτερον πάθος προσλαμβάνειν τὸ πένθος.] Fortasse μὴ τῶν ὡς ἡδονῶν ἰατροῖς, &c. διὸ ἔ.] Male coherent. Ratio Grammatica postulat, ὡς ἡδονῶν, ἔτω καὶ.

ὅστις πρὸς αὐτὴν ἐν τῷ συμφορῶν ἐστίν.] Malim ὅστις πρὸς αὐτὴν ἐν τῷ συμφορῶν ἐστίν ἐαυτῶν πα-

ρακθουθεῖν. Mox, ἡδονῶν lege.

ἵνα μὴ τῇ δόξῃ τῇ ἐπιλατόμεθα.] Lego. δόξα τῆς ἐνεργείας ἐπι-ἔνεκρωθέντα.

δι' ἀτονίαν τούτο πε- id illi ex imbecillit- tigerit. Veniebat in δι' ἀτονίαν, ob inte laborem, posse legi- pudio coniecturam ἡγῶν πρὸς πάλιν, &c. γαῖς συνεθίζεσθαι.

ἀγῶν.] ἐυθυμῶν] pe a & c oscitant peritia librariorum tantur, cum repi inter ea sit maxim: lo post, ἢ τὸν ἐφ' ἡμ σιον. Scribunt alii um, Horatium imi Salustium, simplic rectius opinor, siue ue a salute deriu mox, πεπυρακλωμέν γυμνῶ τὰ μερῶν.

εἰς λιτότητα ἄκρα κρῶν, vel ἄκρως.

τὴν πρὸς τὰ φ ἄγνοιαν.] Lege Reliqua leuiora e corrige: ἐμβάλλει πέμπων, γίνονται, χαῖς, διεφάνη, φοβερ ρεῖσθαι.

τὴν ἢ τῆς φύσει τῶν τε.

ἀλλ' ἔδ' ἐν τῷ σώματι

ναίθηται.] τὸ ὡς σὺ-
 bundare videtur.

λῆμῳ.] Cū pauper
 ite mentionem fece-
 pro fame pestilentia
 ndam censeo. τὸς ὃ
 ἢ σὺμῳ ἢ ἐπικλύσει:
 on per η.

αὐτοῦ Δὲ τῶν οἴμῳ
 ν.] τὸ οἴμῳ redun-
 to.

κ), καὶ φαίνεται) πῶς
 αὐτῆ.] Suspecta le-
 : tamen quid melius
 item venit. Sicut &
 ost, τὸ ἐν αὐτῶν σοιχεί-
 γῳ præponatur.

ὁρῶνται ἀν' ἑφ' ἄρτα
 πν.] Pro κτ' τῶ φύσιν,
 ὕψ.

τὸ ἄριστον τὸ νόσῳ κακί-
 puto legendū, π' ἔν;
 τὸ νόσου ἐ κακίας τῆ
 κτ' ὡς τ. &c.

ἀγαθόν.] Addendus
 articulus, αὐτὸ τῶ

Δὲ τοῦτο δὲ τὴ καλῆ-
 ilicet quasi ἀρετῆ, ο-
 , expetenda. Alii πα-
 λῳ, a Marte: alii quasi
 placitam dici putāt.
 hæc verba omitte-
 ritutem non a viro,
 deduxi: vnde etiam
 us videtur.

καθ' ἑαυτῶν.] Lege
 α μέμφομαι.

εἰς μὴ ὄντες τὸ μὴ εἶ-

καὶ εἶται.] Vt qui possent
 non esse tales. Dubitari po-
 test de iis, quorum ingenia
 rudiora sunt, quique ab in-
 eunte ætate inter nefarios
 homines educati recta in-
 stitutione caruerunt. Sed
 est illud fortasse τὸ καλαστικόν
 τῆς θείας ἀγαθότητ' εἶδ',
 de quo supra dictum: &
 stulti a pecudibus nihil di-
 stare putantur.

ὅσα αὐτῶν ἐν αὐτῇ ὑγείᾳ.] For-
 tassis, ὅσα αὐτῶν ὑγείᾳ.

ἢ ἀκήροτα ἀγαθὰ εἶναι δὲ τὸ.
 τὸ εἶναι redundat: vt & μοχ,
 καὶ τῶ παραπροσῶπὸς ἔχ ὑποση-
 ναι, τὸ ἔχ delendum.

ἀλλ' ἀγαθὰ εἶναι ἐποίει καὶ
 τῶ νο(ῶσιν αὐτὰ.) τὸ ἀλλ' δε
 αὐτὰ redū dare, aut corrupta
 esse videntur.

ἀλλὰ παρ' ὑποπροσῶπὸς τῶ εἶσι.]
 Lege παρ' ὑποπροσῶπὸς.

ἔ' εἶδ' εἰ μὴ τὰ πρῶτα μόνον ἐ
 ἀκήροτα.] Hæc fortasse cau-
 sa fuit Aristoteli, cur diuinā
 prouidentiam orbe lunæ
 terminaret. Hinc & Epicu-
 rei tam Dei prouidentiam,
 quam animorum immor-
 talitatem sustulerunt: quod
 tanta esset perturbatio, mi-
 seria, imbecillitas, improbi-
 tas vitæ humanæ. Sed aliud
 docent sacræ literæ, quæ &
 supplicium improbis mi-
 nantur, & lapsum angelo-
 rum etiam tradunt.

τῆς μόνης φανείσης ὀπωσοῦ κακίας.] Quæ sola utcumque malum visa est. Ne animi quidem vitia prorsus esse mala contendit, secus quam Theologi.

ὡς ἀναγκασθὼν ἀπὸ τοῦ.] Scilicet τὸ κακὸν. nam κακία antecedit.

συγχωρήσθ.] συγχωρήσεις & sententia & constructio postulat.

ἢ κατανωτίζεται lege.

τῶν ἀγαθῶν.] τῶν ἀγαθῶν. Sic ea vocat quæ ad amantur, non amicos aut amicas.

ἢ ὡς τὸ τελείως καὶ ἀπεξέσιως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς παρνοφίεται.] Puto legendum, ἢ ἀπεξέσιως κακὸν, &c. παρνοφίεται. Facilius concedi queat, id esse, quod nullo modo sit, quam perfectum & arbitrarium animi humani malum. Sed unde illa coacta siue ignorantia siue malitia sit, non explicat: ut nec D. Paulus, qui disputatione interrupta, scrutatores diuinorum arcanorum obiurgat.

ἢ ἀποκρίνητος καὶ ἀπεξέσιως ἐστὶν τῆς ψυχῆς.] Quia vero pleriq; omnes hac libertate ad perniciem & suam & aliorum abutuntur: quid dicas? Cur puerogladium, aut potius furiosum? Sunt hæc

arcana Dei, nullo ingenio explicabilia quis illud forte probe *Ludit in humanis diuinitia rebus.*

Sed hunc ludum & Dei Socraticum, sacra detestantur.

εἶναι αὐτὸ ἐλοιτὸ ἀνθρώπων τῆς.] Puto legendum, ἢ ἐλοιτὸ ἕως ἀνθρώπου τῆς ἀνθρωπίνης. ipsam quod attinet, cruciatius inferorum cesserit, quorum testorum plenæ sunt sacræ, quis non malit vel nihil omnino esse, quam æternas easque intolerabile pœnas? Nemo miliquidem, vnquam probit, ut malim in esse, quam nihil esse eorum morborum cernas expertus, ut alias & molestias tantum post ipse Simplicius tur, ipsum esse id quod bonum sit.

ἀγαθὰ λέγουσιν ἐν τῷ ἀγαθῷ.] Bona di ordine quodam bono subobscura sunt: eū velle, stirpes & res suo loco esse bonæ que continenter seque ita vel obscura vel ta sunt, ut ea me no

καὶ τῆ πρὸς ἀλλήλα ἐφέ-
 πρὸ τῆ ἀφοραζομένων: Et
 idio sui mutuo a separa
 velestinatis. Sed si diui-
 eat, sic restituendum
 e hunc locum: καὶ τὰ
 τὰ ἄλογα ἀγαθὰ λέγου-
 ὦν ἐν τάξει ἵνι τῶ ἀγαθῶ,
 πρὸς ἀλλὰ ὑφέσθ παρὰ
 αὐτοῖς μὲν: Et stirpes
 antia bona dicimus,
 ne quodam boni, &
 one erga alia, diuini-
 dinata. hoc est: Deus
 & animalia destina-
 onos vsus, sic tamē,
 oco bona essent, &
 a bona ceteris. Hanc
 am in conuertendo
 elius esse duxi, quā
 te, quæ nec ipse nec
 ligerent. Paulo post
 κωλύσαι δὲ αὐτὸν τὴν
 αὐτῶ ἐχθρὸν δὲ κλύω.]
 καὶ ἀφ' ἧς. nisi hic
 periodum incipias:
 ri potest.
 εν.] Lege ὑπέσθησεν.
 αὐτοῖς ἀγαθὰ μὲν, ἐχθρὸν πα-
 κλύω δὲ αὐτὸν ἐνδὲ-
 τῆ παρὰ μὲν, φύ-
 αὐτοῖς πομὲν: δὲ-
 δέδωκε.
 τῆ Ἐπίκτητον ῥηθέντα
 .] Lege, ἔπειθ' ὅτι
 μόνον ῥηθέντα, &c.
 τῆ κακοῦ ἀποστάσεως.]
 ποστάσεως. Et post,

ἀποκομῆς, & ἐπὶ ἐκθῶς, &
 σκληρότερα τοσούτω, & ὠφελι-
 γῆναι, & ἀπὸ ἀπαίδευσθι ὄντες
 ζητῶμεν ἀπολοῦσθαι τῶς ἡμι-
 τέρας ὀρέξεσι.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 14. Pag. 69.

ΟΤΙ ΔΥΦΩΡΩΣ ΔΕΙ ΦΕΡΕΙΝ Le-
 ge. Et, ἐκαλῶς ἐμπόδιον
 εἶπε &, πρὸς αἰρεσις δ' ἔ. &
 ὑψῶν μὲν ἔδεν.

ἢ καὶ φύσιν ἐκκλίνειν.] Le-
 ge παρὰ φύσιν. Et mox pro
 ἠνάγκασε, malim ἀνάγκασθε. &
 pro ἐφιλοσόφησε, ἐφιλοσόφη-
 σαν, cum & cætera verba
 pluralia sint.

αὐτῶ ἀπορίας.] Lege, ἀ-
 πορίας ἠκλόξαντο, ἵς γὰρ ὅτι
 ἀγαθῶ τρέφων.

ἀπὸ ζωῆς προσφέρων τὸς λό-
 γους.] A vita proferens ser-
 mones: hoc est, oratio est
 vitæ consentanea.

ἔτις εἰσὶ δεκτικῶ.] Lego
 ὄντως, id est, τῶ ὄντι εἰσὶ δεκτι-
 κῶ, ostendunt generosos ani-
 mos. Aut δεκτικῶ, ἀδίκῶ,
 mordēt generosos animos:
 hoc est, τὸ κέντρον ἐγκρατελεί-
 πσι. δεκτικῶ non video quē
 sensum habeat, si conuerte-
 ris recipiunt, admittunt.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 15. Pag. 70.

EXtremo versu lege, ὑπὸ
 μὲν τῶ ἡδέων.

ὅπ τὴν ψυχὴν ποιήσας τὴν.] Sensus & constructio postulare videtur, ὅπ τὴν ψυχὴν ἐποίησεν ὁ θεὸς τὴν ἀνθρώπινον.

καθ' ἐκείνην ὥσθ' ἀσ' δυνήσεται.] Suspicor legendum, καθ' ἐκείνην παρ' ἀσ': vel, δι' ἧν δυνήσεται. Et pro ἀσ' βάλειν, malim ἀσ' βάλειν nisi forte placeat, ἀσ' βάλειν τὴν ἡλίαν, transire generationem, & incolumis ad suam originem reuerti.

ὅφ' ἂν κινεῖται μὲν.] Lego ἐφ' ἂν. sicut post, ἐπὶ δὲ τ' τελέως πεπαυδ' ἀμύμων.

τὸ παθητὸν ὅσθ' ἐν ἡμῖν παιδικὸν κατέστηκε τελέως καὶ ἀμφοισβητήτως ὑπεκέκλιται τῷ λόγῳ. Sic corrigatur hic locus.

μελεῖται γ' τ' ἄτο.] Videtur deesse, θανατῶται γ' καὶ μελεῖται, Occiditur enim & diuiditur. Sequitur enim, ζῶν ὃ μὲν καὶ ὁλόκληρον, viuum manet & integrum. Quid vero si μελεῖται, vt apud Homerum, ἀλλὰ ἀσ' μελεῖσι τομῶν, membratim dissecatur.

αὐτὸ ἀμωπῆριον.] Lege αὐτῆς. & mox, ἔτε θλίψιν, addendum φέρεi, vel simile verbum. Et post, ἀνέχεαθ' δεῖ. Deinde, ἀφελείαθ' πάντως ἐσθ', ὡς φανῶς. Cætera errata, vt καὶ παῖδ' ἢ ἡμέτερος κατὰ γινω-

σις, & αὐτὸ ὡς οὐδ' ἐν, & νεῦντος, & κρατ' ἐντος. quouis hoc modo potuissent.

ANNOTATIO
Ad Cap. 16. Pag.

Τῶν τὰ ὅπως.] I καὶ ὅπως.

ἐσθ' ὃ ὡς ἔσθ'.] I σμ. Et mox, ἀσ' subiunctiuo: vt ἀσ' optatiuo modo.

ἐπ' ἰδίῳ.] Lego, ὡς & καὶ δυσχεραίνων ἐ. Et post, ἔσθ' αὐτὸ λοσιόσις.

διδεαθ'.] Malim, ἀφαιρεθῶν.

ἐδήμησε.] Lege ἐπὶ ἄ μόνον ἢ ἐννοια τῆς ἀσ' ἔσθ'.

Quo do cogitatio suam nem, &c. Obscura hæc minus attentis sententia est: Vt c animi affectionibus ciscitur: sic animi nes oratione excita

ANNOTATIO
Ad Cap. 18. Pag.

Ακούω.] Malim ἐσθ' ὃ ὁ λόγος

ἐπὶ πεπαυδ' ἀμύμων.] I μὲν παυδ' ἀμύμων, ἔπ.

κ' τ' ἐξ ἧς.] Fortat τὴν ἐν αὐτῆς.] M

τε ἐν.

αὐτῶσι.] Lege παρα-
 ντ sit ἀόρ. ῥ. παθίως.
 εἰσδέξονται.
 φ.] σφύζει per u. vnde
 apud medicos, pul-

τῆναδ' συζητῶς.] Adde
 συνῶς.

πεδύρμον.] Lege ἐπι-
 ρ, scilicet τῷ λόγῳ.
 m ad ὀρέξεις referen-

πεδύρμον μὴ δ' ποχω-
 Lego, ἢ πεδύρμον
 ἰσαι.

ἔ.] Lege, σῶζοντα,
 ὅς ἐπιμεληθῆναι: εἰ δ' ἐν
 ἰατρικῷ.

ἢ δὲ ἀνάγκη θεωρεῖν.]
 enim necesse est negli-
 ὅ hoc utcunque fer-

ἢ δὲ ἀνάγκη redundare
 τῆ τῆ κείσθ.] In ipso
 Non placet, ac ne
 quidem. Quid vero

ἢ δὲ ἀνάγκη.] Annota-
 aus, τὸ καὶ sæpe re-
 apud auctores. Re-
 uidem. Sed videtur
 iam prius membrū
 sante καὶ deesse: ut
 assis omissum est, ἢ
 ἢ δὲ παραμύτων κ' ἢ

ἢ δὲ ἐλαίς.] Fortassis

ἢ δὲ κείνων ἐπ' ἀποψῆς.]

Fortassis, οὐτ' ἐπ' ἐκείνων,
 scilicet τῶν συμμετρῶν Post, ἢ ὅς
 ἀπὸ τῶν μικρῶν δ' ἔλαμψες lege.
 ἀπὸ τῶν μιαιῶν.] μικρῶν
 lege.

ἔχ' ὑπακῶσθ.] Verbū hoc
 vsurpatur de iis qui alienas
 fores pulsantibus respon-
 dent. Hic, obaudire aut non
 parere significat.

ἢ ἐμὲ θεωρεῖν.] Malim
 ἢ ἐμὲ.

ἀνεπίστος θεωρεῖται.]
 Addendum videtur, θεωρεῖ-
 τειν πέφυκε τὴν ψυχῇ.

ἐπὶ σύγκρισιν.] Fortasse, τὴν
 σύγκρισιν: quanquam ne hoc
 quidem satis placet.

ἢ τὸ γλυκῶσθ.] scilicet τὴν
 μείωσιν.

ἢ π' καλεῖται.] Malim κα-
 λοῦνται.

ἢ οὐ πάντως.] Malim, ὅτι
 ἢ πάντως ἔχ' ὑπακῶσθ. ἢ ὑπα-
 κῶσθς ἔ' ποιήσθ τὸ θεωρεῖν,
 καλῶς ἔχον ἐπ' ἀμφοῖν τὸ τῶν
 θεωρεῖται μὲν ὑπακῶσθ. Cū
 autem ipse Epictetus ponat,
 μηδ' ἐν ᾧ σὺ θέλεις: per inco-
 gitantium puto Simplici-
 um τῶν θεωρεῖται μὲν incul-
 casse: ut est interdum curio-
 sior, & ut Asian⁹, verbosior,
 nimisq; lectorum ingeniis
 diffidens.

ἢ δὲ ἐν παραγίνε.]
 Malim θεωρεῖται.

ἢ ὅς ἐπ' ἔχων.] Fortassis
 ἐκῶν, vltro.

Ἐὰν ἀφ' ὅρου.] Malim ἀδι-
αφόρως.

ANNOTATIONES,
Ad Cap. 18. Pag. 78.

Οὕτως.] Lege, ἀνόητον ὄν-
τως ἀπολειφθῆναι, vere
amentem relinqui, vel per-
manere.

τὰ καθ' ἑαυτὸν.] Lege, καθ'
ἑαυτῶς.

ANNOTATIONES,
Ad Cap. 19. Pag. 79.

Ἐχει τὴν ψυχὴν.] Lego
ἔλκει. & mox, κενὴν δό-
ξαν. & χαννοῖ.

ἡμῶν γὰρ δόκησις.] Lege, ἡ
μῶν γὰρ δόκησις.

τότε γὰρ φησὶ.] τὸ γὰρ redun-
dat.

ᾤσιπότερον παρ' ἀνθρώποις
τιμῶν.] Insignem apud ho-
mines honorē. Malim παρ'
ἀνθρώπων, honoratiorem es-
se humana conditione, di-
uinos honores meruisse.

μορὶς ἔστις.] Particula, A-
liquis. Latini fere neutro
genere, vt Satyricus:

Aude aliquid breuib. Gyaris
ἐν carcere dignum.

Si vis esse aliquid. Probitas
laudatur, ἐν alget.

ᾤσιπότερον μὲν.] Fortasse,
απουδὴ μὲν ᾤσι τὰ ἐφ' ἡμῶν,
καταφρόνησις ἢ ἔσθ' ἐφ' ἡμῶν
ἔστι.

ἔραδιον τὴν πεπαυδ' ἑμῶν.]

Lege, τὴν πεπαυδ' ἑμῶν.
ἔσθ' εἶπεν.

ANNOTATIO
Ad Cap. 20. Pag

Περὶ τὰ ἀνόητα.
Ἄδ' ὡς αὐτὴ, vel α
ἀνόητα hic locum
non videtur.

τὸ ἀλλότριον πολυ-
νεῖν lege.

σπαθῆς ἄξιον τὸ λό-
ῖον εἶναι.] Lego, α
καὶ λόγου ἴσους ἄξια εἶναι
ἑσθ' αὐτῶν.] Ἐσθ' αὐτῶν
καὶ ὅταν οἰκέτῃ.] L
τὸν οἰκέτῃ.

ὅσῳ ἐστὶ.] Malim ἐ
κακία ψυχῆς πολ-
ῖον εἶναι.] μὴ καὶ ἑσθ'.

καὶ ἀποτυγχάνον.] I
τυχαίοντα.

ANNOTATIO
Ad Cap. 21. Pag

Καὶ ὡς ὀρέγεσθαι.
καὶ ἐφ' ἡμῶν ἐστὶ
εἶναι.] τὸ ἐπ' redund-
ῖον ἀγγλῶν.] α
lege.

ἀποτυγχάνον.] ἴσους

ANNOTATIO
Ad Cap. 22. Pag

ὡς γίνου.] Mal
τετραμῶν ἀκ-
ταμῶν.]

τέτων ἴσους] τέτων
ἑσθ' αὐτὸν θερμαν-

Fortassis ἴσους αὐτῶν.

ἢ διορίσω γινέσθαι.]
 rūt: Nisi Alexander
 Diogenes esse vellē.
 εἰδόντες τὸν.] For-
 των, vel τῶν.

NOTATIONES.

Cap. 23. Pag. 84.

Πικρὸν.] Lege ἐπι-
 κρὸν, ab ἐπιδέχμα,
 ἀπιδείκνυμι.

ἀμματα σεναμῖς ἀξια
] Lego νομίζεις, aut
 κὲ τῷ θιαῶνται πρὸς
 ἀμῶς ἀξια νομίζεις.

ἔς.] Malim ἐπὶ τοῖς

NOTATIONES,

Cap. 24. Pag. 86.

αυμποσιάρχη lege. Et
 ας τε τὰ παρόντα.

ἐκ τῷ.] Lege, εἰ αὐτῷ
 ας τῷ ἐ ἀπέχεται κὲ
 αἰάει. Alia sunt La-
 tina nostrorum τῷ κυ-
 ρων conuiuia, in qui-
 d, ræclarum habetur,
 pes neq; caput offi-
 fiat. Edere quidem
 git: sed nisi biberis
 libidine, non raro
 odium certe qui-
 atum est semper.

ratio melior, ea que
 resciscendi vel con-
 (vt audio) in con-
 Imperii, quam
 certandi poculis. A

quibus statim in senatum
 itur, & de republica, de reli-
 gione, de incolumitate pa-
 triæ præclaras sententias
 dicunt ii, qui neque men-
 tem neque linguam incolumem
 habent. Et miramur res
 nostras indies ruere in
 deterius, ac periculum esse
 ne vel externa vi, vel intesti-
 nis diffidiis oppressi concidi-
 damus?

ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν ἐκκλῖναι.] Le-
 go πενίαν ἐκκλῖναι. quæ vox,
 vt & supra κὲ ἀπέχε), librarii
 oscitantia videtur omissa.

τὸ ἀγαθὸν ἡμῶν, ἢ τὸ κακὸν
 ἐν τέτοις ὅσῃ ἐν τῷ ὀρεχθῆναι
 ἡμῖν. Deprauatus haud du-
 bie locus, sic fortasse resti-
 tuendus: καὶ τὸ ἀγαθὸν, κὲ τὸ
 κακὸν ἐν τούτοις ἡμῖν, ὅσῃ ἐν
 τῷ λαθεῖν, ἢ μὴ λαθεῖν. ὡς πρὸ-
 τερον ἐλέγετο, ἀλλ' ἐν τῷ ὀρεχ-
 θῆναι ἐ τῆς χησῆς &c. Videtur
 enim verba transposita esse.
 Sententia certe quidem tale
 aliquid postulat.

διατεθῶμαι.] Videtur omis-
 sum ἐπὶ τέτοις.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 25. Pag. 89.

Ἐκκλίνοντα.] Inclinantē.
 Lege ἐκκλίνοντα, etiam
 in iis quæ sequuntur.

ἢ ζηλοῦσι ποτὲ] Fortasse
 ζηλοτυπεῖ.

Ἐπὶ τῷ φθόνος.] Legen-

dum aut ἐ ἐς ἔτο, aut ἐ ἐπὶ
 ἴστο φρόν, vt subintelligas
 γίνε, hæc est inuidia, vel in-
 uidia inde existit.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 26. Pag. 91.

A Τελεῖς.] Lege δὲ τελεῖς.
 Et mox ὑπερεχόντων,
 pro ὑπαρχόντων. & paulo
 post ἀφαιρωῦται.

νομιζοντες.] νομιζοντας.

ἀλλὰ μὲν ἄμα ᾗ.] Lacuna
 hæc fortassis explebitur: ἀλλ'
 ἄμα μὲν ἡ συζαίσεως ἐν τῷ μετὰ
 ξὺ, ἄμα ᾗ, &c.

ἐξ ἧς συμπαλέειν.] Lego
 δεῖ συμπαλέειν. Et mox παρ-
 σενοεῖν, λέγονται, θάνατῳ ᾗ
 καὶ φυγῇ.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 27. Pag. 93.

A ὑτὰ χροῦνος.] Malim
 αὐτῷ.

Δὲ συμπαθείας.] Lego,
 Δὲ συμπάθειαν.

καὶ τὴν ἐντὸς.] Locū hunc
 sic restituendum & distin-
 guendum censeo: καὶ τῶν
 ἐντὸς ἀπασσάρμων, ἔϋμεινοῦ
 μεγέθους (scilicet τῆς ψυ-
 χῆς) ὡσαυτ ἐπὶ ἔ σώματῳ,
 τῇ κατὰ φύσιν ἀφαιρέσει τῶν
 ἐντὸς ἐπομήμου, καὶ δι' ὅλου
 χροῦμου ὁμαλῶς, καὶ συνεχῆ
 τὴν χρῆσιν πρὸς τὰ ἐντὸς τῶν
 ἐκτὸς ἀφαιρῶντῳ, παραγ-
 γέλει.

ἔ ἐπιβεβλήεσθ.] Susp
 mihi hoc verbum est
 tamen occurrit meli
 αἰρέσεως.] αἰρέσει leg
 ἔννοιαν φιλοσοφίας.
 τασθε πρὸς φιλοσοφίας.

ἡμεῖς ἴσμεν καὶ αὐτῶν
 σοφίας καὶ πῶς, καὶ μέγ
 τῶν πρὸς τὴν κατὰ φύ
 ἔρῶντες.] Incertum
 τὸ καὶ πῶς καὶ μέγῃ
 bum ἡμεῖς ἴσμεν, an a
 cipium ἔρῶντες rel
 Mibi placet ἡμεῖς ἴσμε
 lute poni, & pro καὶ
 τὸ γε τὸ φιλοσοφίας, &c
 buntur, quippe qu
 ipso, &c.

ἐπὶ κροῦνον ῥόπαλον ἰ
 σας.] Alludit opino
 chum Aristophanis
 nis, qui Herculis hal
 scendit ad inferos.

καὶ ἐπισσευεμένης.
 us auctoris interp
 nem sequimur, sord
 ratio intelligenda ei
 omnem elegantiar
 natur.

καὶ αὐοήτων ἡπληθεί
 tentia postulare vid
 γέλωτι ἔ αὐοήτων ἡπλη
 δὴ πρὸς τὴν.] Leg
 ἔ τὴν.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 28. Pag.

Δ ἰὸς πρὸς τὴν ἔ τὴν
 Addenda neg:

ἢ ἀφαινοῖτο.] Lege
Et post, pro ἀφθο-
ἀφθοῶν.

φαίνε] Lego, σκα-
φησι κὲ ἰκανόν ἐστι μὴ

ἴπη τὸ παρακρούεσθ.]
ἴπην εἴπη τὸ παρα-

NOTATIONES.

Cap. 29. Pag 98.

ἢ ἀχρηστοί.] Legen-
ον, ὅπως δὲ χρηστοί πρὸς
ἐν ἔργον, ὡς οὐχ ὑπὸ

ἢ φέρουσι.] Videtur
coniunctio, ἀπὸ τῆς
vel τῶν φέρουσι τῶν
ἢ ἀγλύειν ἢ.

ἢ ἀνάμει συλλογιζόμε-
νάμει, pro δωατῶς,
n. ft. Quid pro eo le-
tu sit, non occurrit.

ἢ ἀρῆ.] Fortassis, ὅτι
ἢ ἐναντίον τὸ ἐναντίον
ἢ Fortassis σιωνπιέρ-
ἢ ἐναντίον τὸ ἐναντίον
ἢ εἰρησεται.

ἢ τυχεῖν.] Lege τὸ μὴ

ἢ τὸ μὴ δυνάσθαι.] Loc^o
res obscurior certe,
ἢ a me satis intelli-
ἢ, b nescio quam σύγ-
ἢ ἀνακλουδίαν, καὶ
ἢ χίαν.

ἢ Lege σιωπῶν.

ἢ κὲ ἢ ἐμαυτὸν.] τὸ κὲ re-
dundat.

ἢ κακῶς τῶν.] κακῶ, vel κακῶν.
ἢ τῶν ἐλάττω.

ἢ ἐκείνο μὲν.] ἐκείνος μὲν.
ἢ αὐτῶν τῶν ἢ.] Lego αὐτῶν ἢ.

ἢ ἐπασώμδρον.] ἐπαρῶμδρον.
ἢ ἀδυνάστον μὲν καὶ.] Sen-

tentia postulat, δωατὸν μὲν
οὐκ ἀφθ.

ἢ κὲ περὶ τῆς ἐνεργείας.] For-
tassis ἐναρχειας.

ἢ χρησιμώτερόν τε παρέχον.]
Legendum, χρησιμώτερόν τε
παρέχον.

ἢ εἰ τῶν κὲ πόλεμον.] Lege εἰ τῶν.
ἢ ἐπὶ δὴ λω.] ἐπὶ δηλῶ μείλιχη.

Delium autem oppidulum
Bœotix.

ἢ τῶν ὀλυμπίων ἐξεκηρύχθη.]
Cuius iniquitatis esset, de-
cies mille civium conserva-
torem proscribere, & arcere
celebritate Olympiorum?
Puto igitur legendum, καὶ
ἐν ὀλυμπίοις ἐκηρύχθη, vel
ἀνεκηρύχθη: In Olympiis
proclamatus est, præconio
Olympico ornatus.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 30. Pag. 104.

Τὰς λοιπὰς ἐνστάσεις lege.
Et προσσηρμένας.

ἢ ἄλλω ἢ ἰδίω μάχων lege. Et
paulo post τῶν τῶν κακῶν αἰθουμένων.

ἢ χαίρειν σὲ δέ φησιν.] Lege
δέ φησιν.

τῆς ἐπιτῆς ἐν σῆδω ἀμφ.] Nō assequor quid hæc verba sibi velint, nec occurrit vt emendanda sint. Mox βουλομένη ἐσυχαιρέση, & ἐξέφηγεν, & δῶα μιν ἔχων, & κῆ πάσης θλωάμεως, & λειπομένη, & δῶήται.

πάντα ἀγαθῶς, ἐὸςτα βούλεται.] Aut redundat hoc incisum, aut legendum καὶ ἔχ' ὅσα βούλεται.

ἐπὶ τῷ αὐτὸς μὴ τυχεῖν lege. Et ἀπὸ τῆς μὴ τυχεῖν, & τὸ φοιτᾶν, & τὸ ὑπ' αὐτοῦ λέγειν μα, & αὐθ' ὧν πωλεῖ.

ἐνεργῶς.] Quid si ἐναργῶς:

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 31. Pag. 102.

HN εἶδε βούλημα.] Lege ἦν εἶπε. Et ὡς καμνοτέρου ἕνους.

μὴ τὸ πρᾶγμα ἱεράττειν ἐκείνον, φυσικὸν ὄν.

ἀλλ' οὐ τὸ ζῶν.] Fortassis ἐστὼ ζῶν ὡς αἰετὸν σινεσομένη, scilicet ἑὸ σῶμα τῆς λογικῆς ψυχῆς, vt cohæreant hæc συμπάθειά τε ἄλογον κῆ τὸ ἐστὼ ζῶν.

Δ[α]λ[ι]θέν[τας].] Δ[α]τεθέν[τας].

ἔπως αὐτὸν ἀειχαρῶς.] Sententia postulat ἄρα χαρῶς, aut λυπηρῶς.

κῆ τῆς σωθηθείας κῆ τῆς τοῦ χροῦσμοῦ τὸ πολὺ παραιτητέον.] Fortassis κῆ τῆς σωθηθείας κῆ τῆς τοῦ χροῦσμοῦ, τὸ πολὺ παρ-

αιτήτεον. vt alludat illud, ἀποχρησθῆναι ἀπάντη

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 32. Pag. 103.

ΠΕρὶ τῆς.] Lege ὅσα ὑποστάσεις.

διόρθωθεῖς.] Malin θρωθεῖς.

ὄσεθείας.] Lege αὐτὸν & mox ἀπορείας.

εἴτε δὲ χλωπὸς λέγειν paret alterum membris librario prætermisissimiusmodi fuerit, εἴτε παραχθῶν.

εἰ ὑπὸ μίας ἀγίας τοῦ φοῖν ὄσης.] Videtur dum verbum ἀειχρῶς simile.

τῷ μέλανι κρινὸν ἔγωγε ἔχρονπ.

κατὰ ζῶντα.] Malin ζῶντα.

περὶ πάσης ἰδιότητος.] Spectum mihi hoc est. Nec tamen aliter nare audeo.

οἷα δὲ ὅσα.] Lege κῆ interrogatione postθεῖ: Et post, ἐξαγίστων.

κῆ σῶα.] Lege ζῶα, ἢ τῆς δηλῆς.] Lege ὅσα ἀγαθῶν τε.] Lege

mox ἀξίως, & ὁποῖως, φηεν ἐκ κραταιῶ λίθου

αὐτοῦ γλῶφου.] Superi

pto vel cœlato. Fort γλῶφου, rudi & impo

αὐ' ἔχει τῷτο.] Vide esse mutilus: mi- obscurus est & du- rum ἴδιον ad κακὸν , an vero ad τὸ ὑπὲρ

ὡς ἐν γῆ.] Fortasse m, κῆ ὅτι ὡς ἐν γῆ.

διωκτὸν ἦν τὸ εἶναι Subintelligitur εἰσελ- tum bono contrari- o ligo: aut quid τὸ πρὸς, non intelli- gite aliquid desit.

δυσωμ δ' ἄποσολῶ.] Sci- ον ἴσως præsire mis- no iri ad se animas iis metu.

ἢ ἦν κριτικόν.] Scilicet . Quanto præstitif- tum pateretur con- nam? Pro εἰαυτῷ lege bonum non pos- te malum.

ἢ ἦν κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι- κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι- κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι-

ἢ ἦν κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι- κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι-

ἢ ἦν κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι- κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι-

ἢ ἦν κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι- κριτικόν.] Lege plu- ero. Et mox συκι-

ῥοντες ἢ κριτικόν εἰς τὸ πῦρ ἐμ- πεπλώθησι.

πρὸς τῷσι τῶν λεγόμενων.] Lego τῷ τῶν λεγ.

ἔχ' ἐκουσίως ἀναμάρτητοι.]

Aut addenda negatio οὐχ ἀναμάρτητοι, aut ἔχ' ἐκουσίως ἀμαρτωλοὶ vel ἀμαρτηλικῶς.

καὶ ὅσα ἐστὶν ἔδ' ἐν ἐστὶν..] For- tassis ἔδ' ἐν ἐπ. Sic & inferius.

βιαζομένης.] βιαζομένους.

κακὸν οὐδ' ἐν δ' ἔχ'.] Lege κακὸν, οὐδ' ἐν δ' ἔχ'.

ὁ παρὰ τῶν τῷ ἐφ' εἰαυτῷ.] ἀφ' εἰαυτοῦ.

ἐννοῶσιν ἢ ἦν πνα.] Malim ἐνοῶσιν ἢ ἦν πνα ὡς ἡγεμονίᾳ ἔχον ὑπέστασιν.

οὐσίαν ἀμικθὸν τῇ εἰαυτοῦ.]

Videtur omissum partici- pium, ἔστιαν ἀμικθὸν ἔχον τῇ εἰαυτοῦ φύσιν.

εἰ γὰρ οὐκ ὡς ἡγεμονίᾳ.] Le- go εἰ γὰρ ἦν.

ἢ καὶ εἰαυτῷ ἔχ' ὑφίστα- ται.] πὶ γὰρ legendum. Et mox ἴδιον ἀγαθόν.

ἀλλὰ παρυφίσταται τῷ ἀγα- θῷ.] τὸ ὑφίσταται de rebus bo- nis, & certo fine a Deo con- ditis.

τὸ παρυφίσταται, quæ præter finem auctoris vltro exstiterunt, nec vtilia & ne- cessaria, sed supravacanea & noxia sunt.

Difficile est ver- bo vno hunc sensum expri- mere: sed quia melius non occurrit, accessionem verti

τὸ παρυφίσταται.

Ἔ δ' ἐσκιάζουσι.] Lego σκιά-
σαι, ἀσκιάζω.

ὡς ἔσκιάζουσι αὐτὸ.]
αὐτῷ lege.

Ἀλλὰ γὰρ τὴν σωτηρίαν καὶ ὑ-
γίαιαν.] Fortassis Ἀλλὰ γὰρ τὴν
σωτηρίαν ἢ ὑγίαιαν ἔξω ζώου.

καὶ ὅλως ἔσκιάζουσι δὲ ὁ γίνεται ἢ
ἐνέργεια.] Nisi repetatur τέ-
λος ἐστὶ, non intelligo quid
sibi velit.

ἐπιλαμβάνει δὲ.] Lego
ἐπιλαμβάνει δὲ.

ὡς συνέστι τὸ ἀγαθόν. Fortasse
τὸ ἀγαθόν.

ἡδονῆς γὰρ ἡς ἐφ' ἑαυτὸν καὶ
ἐπιθυμιῶν.] Legendum puto,
ἐφ' ἑαυτὸν μισθώνει. Et mox
ἔφ' ἑαυτὸν ἀγαθόν.

Ἀλλὰ τὸ κακόν.] Lege τῷ. Et
τὸ σιωπὸν αὐτῷ κακόν.

ὡς αὐτὸ εἶη τὸ αἶπον.] Puto le-
gendum, ὡς αὐτὸ εἶη τὸ αἶπον, τὸ
αἶπον γὰρ ζητεῖ ὁ λόγος. Mox
ἔφ' ἑαυτὸν, &c.

ἀγαθὸν ὄντως ἐστὶ τὰ μέσα μέ-
γα κατὰ τέτων.] Fortasse, μὲν
τέτων. Et si hæc verba prorsus
omitti possent absque de-
trimento sententiæ.

καὶ ἀδρανῆ καὶ μηκέτι.] For-
tasse legendum, καὶ ἀδρανῆ
ἢ ἐλάττων μηκέτι. Et si ne sic
quidē satis intelligo. Id qui-
dem dicere videtur: nisi ali-
qua extrema essent eorum
quæ nunc prima & media
sunt, eamfore conditionem,
quæ sit extremorum.

πεφυκῆα δ' ἐν τῷ
go ἐν τῷ τῷ ἔπαυσι
habitudine quadam
fectione: vt conue-
quædam sit inter a
& hunc terrenum l
cuiusmodi est inter
& fœminam.

ἀπαλλάττει.] ἀπαλά-
μυσης.] μύσης.

οὐδ' ἐξεί.] οὐδ' ἐν ἐξεί.

καὶ γὰρ τὰ μὲν ἀπλά-
σιλλώω σαμύτων οὐ
κακόν.] Puto legenc
μὲν ἀπλάσι τῶν κατὰ
Simplicia corpora, ic
menta.

ὡς δὲ τὸ ἔπαυσι
Fortassis ὡς δὲ τὸ
ἀγαθόν.

ἢ ἐξεί.] Lego ἢ ἐν
διάρρησιν ὡς ἔπαυσι κα-
μοx, μὴ ὄν ἀρετὸν.

καὶ δ' αὐτέραν.] δ' αὐτέ-
καὶ εἰκότως σαυτῷ.]
εἰκότως, ὡς καὶ αὐτῷ.

ὅταν ἐθέλη τῷ τῷ
ἔξεί.] Legendum, ὅταν
τῷ τῷ δ' ἐξεί.

φύσιν μὲν ἐξεί.] ἐξεί
συμπληρωθέντα.]
ρωθέντα lege.

ἔπαυσι.]
καὶ ἀποπαθεῖν.]
ποπαθεῖν per τ. ὡς
ζῶον.

κίνημα τηλικῶτον.
tantum. Sic τὰ ἀφ' ἑαυ-
cat. Nam si κίνημα l

tantum pertine-
παρσίπρ.

πρὸν ἠδονῆς.] Lego διὰ
κρὸν τ' ἠδονῆς.

κρείττονι.] Lego ἔτε
κίττονι κατ' αὐτὸ ὄνη,

ν, οὐτ' ἐν τῷ χείρηνι
μδμόνη.] Sententia

esse coniunctum
ι, non simplex,

κατ' αὐτὸ εἶναι, &
δ μδμειν idem va-

ρρινor, quod τὸ μδ-
αλξν εἶναι: idque ar-

gumentum συμπλακῶναι,
uitur.

ντὸ κρείττον, &c. ἀνα-
καρδοτὸ δὲ πάχει.] Diu

ot hic locus, donec
aierti, τὸ ἀναδέχεται

ἔθρασιν, & τῷτο δὴ
on in apothesi, Verti

motam periodū pro-

bitatem ἀειφραστ-

ab omnibus intel-

ει.

μήτὸ ἀπεξούσιον αὐ
ε Δα. θ.

τ' οὐδενὸς ἐνδοθεν.]

a postulat ἐξωθεν,
πρα sæpe scriptum

Εποχὴ ἢ ψυχὴ ποτε μὲν
ἔων ἐκλέγεται, ποτε

ἔργον αὐτὴ τῷ κρείττο-
ν, καὶ ἀεθάρεισιν ἐσιά-

φαινομένης μὲν.] Con-

postulat ἀλλ' ὡς φαι-
νὸν ἀγαθὸν, κρύπτειν δὲ.

Quia præcedit, non ὀρέχθαι.
sed αἰρεῖται.

ὁ θεὸς αἰτίας ἀναιτίας.] Sen-

tentia postulat κακίας, aut
ἀμαρτίας.

αὐτῆ.] αὐτὴ αὐτὴ αἰτία.

αἰρεσις ἐφ' ἡμετέρου πεφυ-

κῆα.] Lego ἔργον ἡμετέρου, vel
certe ἐφ' ἡμῖν πεφυκῆα.

ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἢ ὡς μέγα.]

Apparet prius membrum
incuria librarii ommissum. Le-

go igitur ἀπὸ τοῦ κόσμου ἢ ὡς
μὴ ἀγαθὸν, ἢ ὡς μέγα πικρὸν
οὔσαν.

καὶ εἰδὲς αὐτὸ ἐλοιθόφυτον.]

Nemo stirps esse malit. Pend-

et hæc sententia ab illo di-

cto, Præstare male esse quā

non esse. Ego vero haud scio

an aliqui non malint non

modo sensus omnis exper-

tes, sed & profus nihil esse,

quā aut hic perpetuis mor-

borum doloribus excarnifi-

cari, aut post obitum æter-

nas improbitatis dare pœ-

nas, cum vtrisque malis
infiniti sint obnoxii.

ἀεθαρμένως.] ἀεθαρ-
μένως. Reliqua quiuis facile

corriget, ἵνα ἐκδέξαιτο, ἀεθ-

τασιν.

τὸ ληφθέν τριούτως.] Fortassis
τὸ ληφθέν τριούτως, vel τριού-

τον ὄν.

Πολλῶν δ' ὄργισται.] Corruptus hic locus est, sic vterque restituendus, πολλῶν ἐν ὄργισται ἢ σύγκριστι ἀλλὰ ἐπιτρέπεντος, ὡς ἐμὲ ἐπιτρέπονται καὶ ἔσονται, &c.

ἐνεργῶς συγκρίσεως.] efficacis. Malim ἐναρρηθῆς, illustris: Et in fine, τὸ τὰ κατ' ἀξίαν.

ANNOTATIO, AD
Cap. 34. Pag. 128.

Nihil in hæc Capita existat Simplicii, siue ipse perspicua esse putarit, siue oscitans librarius prætermiserit, siue codex iniuria temporis mutilatus sit: quod quidem est verisimilimum.

ANNOTATIONES,
Ad Cap. 35. Pag. 129.

Καὶ αὐτῇ τῆς.] καὶ αὐτῆ τῶν τῆ πόλεως μερῶν ἐκείνων τὸ κατ' ἀξίαν διπλοῦσα.

ὡς τῆ ἐν ἑαυτῶν.] Fortassis ὡς τῶν ἐν τῶν καλῶν, de interiore pulcritudine, de animi formositate: aut certe aliquid deest.

ὡς κατὰ μέρη.] Malim εἰς μέρη διελθῆν.

καὶ οὐ τὰ αὐτὰ.] Lego καὶ ὅτι οὐ τὰ αὐτὰ.

καὶ θεὸν καὶ ὁλότῃ.] Fortasse καὶ θεὸν τῆ ὁλότῃς ἡμῶν.

Συναγωγῆς.] συναγωγῆς. ὡς αἰρετικῶς ὄργισται ὄντες.]

Fortassis ἀόργιστοι. Nondicat illos esse simile vterque alterum percipit.

ἀγνοοῦσιν.] Lego ὁρίζονται.

συντετακμένως καὶ ἑκκλί.] τὸ συντετακμένω intelligi potest, quia sine altero esse potest vero coniunctio habet multitudinem & diffinitum quod fugiens antecedens sequitur: hic conat ille effugere conatur: apud Homerum Hector Achilles, de quibus ὅδε μὲν ἐσθλὸς ἔφασκε δὲ πολλῶ ἀμείνων.

ἄριστοι ἀνοργιστοὶ αὐτῶν.] lego: ut & supra, προσις ὡς τὸ πέρυσι, λέγει Διὰ σαλικὴ ὡς τὸ πέρυσι

ἢ τὸ δ' ἄριστοι.] Lego ὅσκιε φίλον.] Malim

ἐπὶ φίλῳ εἶναι βουλομένη καὶ θεὸν ἔσιναι.] Per-

telligi, voluntate De malim καὶ θεὸν, post primam causam. Malim

ἐπὶ τῆ φημί, & δανεισάμενος ἔσιναι.] Lego

videtur, ἀπαρέσχοινα

ὄυλαθηθέντες δὲ τῆ θεὸς pater, θεὸς ἔσιναι.

Voce τοῦ θεοῦ, nihil ostendere vult, patrum

θεοῦ fuisse dictos: nomen abolitum

ει, θείου tamen re-
 εν.] Φονδύειν.

υτους είναι.] Lego οὕ-
 ικός.

υεις ελθεῖν πρὸς αἴρη
 Fortasse παρορισσα-
 μοχ τὸ μὲν κείνιον.

ύρι.] Lego οὐ γδ
 ύρι εἶ, ἔϋτο δὲ
 καλῶς, vel κῦ λόγῳ

παρὰ τῶν τε lege.
 κία εἰς χρεῖωδη.

Δὲ σαθηρότερον καὶ
 α.] Fortasse legen-
 γδ δὴ αὐσηρότερα καὶ

ατῶν ἡτῶν, πρὸς τὰ
 καὶ παρὰ τὴν εἰρη. nisi
 διὰ σαθηρότερον, pla-

ψυχρα aut δρασικώ-
 tid τῶ παρατῆρμα πῶ
 ητ.

ηον.] Sententia po-
 ἰέχοντων πότερον ὑπὸ
 λον ἀρχεται πητῶν ἢ

Et paulo post, πότε-
 οὐ καλὰ.

οι.] ἐπιτήθειοι, ἀλλὰ
 αθόν. Paulo post,
 αἰρη.] Fortasse στω-

Et mox, καὶ μετὰ διδύ-
 κωπλασιάζεται, καὶ
 πυρείων.

εὐλίμα.] Lege τάτε.
 οὔαξ.

ἴξει.] Lego ἴξει.
 ἠαξ.] Fortassis ἔτα

ἐφ' ἡμῶν.] Lego ἀφ' vel ὑφ'
 ἡμῶν. Post lege πρῶτων τε
 παραχωρεῖν ἡδέως, ὡς ἐαυτοῖς
 παραχωρωμένων.

ἔχον πρὸς αὐτὸν νομίζειν ἢ
 πρὸς τ' ἐαυτῶν, δὲ πέντες δὲ lege.
 & mox, ἵνα δὲ σωτέμω. Post,
 εἰ σώμασι καὶ τοῖς ἐκείνους. ἔντε οὐκ
 τῆ τ' ὄντων ζητήσῃ.

Et mox, δὲ τ' καθ' ἑκάστην
 πλεονεκτημάτων. (ἀρετῇ.)

Et mox, μία τις ὀλοτελής
 Post, πᾶρεσιν αὐτοῖς. Et, τ'
 ὑπ' αὐτοῦ πρᾶξιμοδῶν.

εἰς δὲ ὀνημερίας δὲ, lege,
 καὶ τοῖς λοιπαῖς φροντίδας.]
 Fortasse τοῖς δὲ λύπαις καὶ φρον-
 τίδας.

καὶ τὸ αὐτὸ παρὰ τῶν.] Ea-
 dem officii ratione seruata:
 Fortassis αὐτῶ, vt eum de-
 cet: vel, quatenus id ei con-
 uenit.

ἀλλ' ὅταν ἐπιτήθῳ.] ἐπι-
 θῆω est exacuo, incito, τὸ
 παρὰ τῶν ἐπιθῆω, tango. For-
 tassis est heterosis generis,
 pro ἐπιτήθῳ μῦθοι.

τ' ψυχῆς οὐσίας.] Malim τ'
 ψυχικῆς
 ἀδύατον τ' πρὸς. Fortassis
 ἀδύατον πρὸ τ' πρὸς.

ὅς ἢ] Lege ὅση δὲ ὕαμις.
 τὸ ἡμισυ εἶναι πῶν.] τὸ ἡμι-
 συ τὸ ἐαυτοῦ lego. Nota est A-
 ristophanis fabula de bino-
 rum corporum sectione, vt
 mutuo amore frui possent,
 e Platonis conuiuio.

τῆ χάρι ἐν ὀλίγοις.] Vel in paucis. Quid si χάρι ἐν λό- γοις: vel in verbis, & oratione amicitiam cernere: quia sequitur, e vita sublatam esse.

ἰσὺ τῆ χάρι ἡμαῖς.] Malim δ' αὖ.

τῆς τε τῶν ἀγαθῶν διαγωγίας αὐτῶν.] Verba τῶν ἀγαθῶν videntur redundare: nisi forte legendum sit, τῆς τε τῶν παίδων διαγωγίας, αὐτὸν χάρις.

παρὰ φαίνας.] πατέρα φαίνας legendum.

ἢ δὲ ἀφ' ἑσθ' ἡμαῖς.] Malim ὁ δὲ ἀφ'.

ὁ δὲ γείτων, ἔαν καὶ πολίτης ᾖ.] At vicinus si civis etiam fuerit. Ferri potest hæc lectio, quod & hospites & inquilini vicini esse possunt. Sed quid si (vt supra etiam factum esse ostendi) inuersus ordo verborum sit, & sic legendum: ὁ δὲ πολίτης ἔαν καὶ γείτων ᾖ. At civis si etiam vicinus fuerit.

τοῦ γαίονος, οὕτω.] Puto legendum, τοῦ γαίονος ἔχοντες, οὕτω.

ἐπί ληνος ἐπιπέσεως.] Lego μετὰ ληνος.

καὶ μετὰ λαμβάνοντα.] Lege ὑφ' ἐν, καὶ μετὰ λαμβάνοντα. nisi cætera etiam verba in participia mutaris, vt legas φυλάττοντα, μετὰ δίδονται,

μετὰ λαμβάνοντα: quatur, σιωηδομένον καὶ ζῶντα.

ἐν ταῖς πρὸς ἄλλας μιλήσας.] τὸ αὐτῶν τε videtur: & pro ἔοικε malim βοηθήσοντα.

δ' αὖ τῆς παρὰ τῆς Malim αὖτε.

οὐ μόνον ὑποσχεθῆναι ἐνεργεῖν] ὑποσχεθῆναι ἐνεργεῖν nauare operari: capere laborem, iudicium: quanquam etiam pro περὶ δεῖσθαι potest.

πρωτίων γὰρ.] Legatur τε. Post, παραδούσων παρ' ἡμῶν.

ANNOTATI

Ad Cap. 36. Pag

LEuicula quædam sic corrigatur ἐν αὐτοῖς, & εἰκεῖ καὶ κατὰ ἀγαθῆς παρὰ μένης, & κατὰ δικαιοσύνης.

Ἐτ' μὲν γνώσεως. periodus: cuius membrum est τῆς quam de industria ὑποείκη καὶ πείθηται ὑποείκη: & mox, γὰρ μήτε ἐγκυβερνήσης.

τ' δὲ ζωῆς οὐρέσεως Fortassis δὲ καὶ οὐρέσεως ζῆλονος.] Malim δὲ. Post, ὁρεζώμεθα

ἄλλοις, καὶ ἀπειρήτων.

ἐπιτηδείων γυνομένων.] Le-
go ἐπιτηδίοιο γυνομένοι.

καὶ αὐτὸ τὸ θείας.] καὶ αὐτὸ
legendum.

ἀπηλλάχθαι καὶ ἀλγί.] καὶ re-
dundat.

ἔπαυσε τὸ θεῖστων πελάκις
ὀσίων καὶ οἱ.] Putolegendum
ἔπαυσε διὰ τὸ θεῖστων πελάκις,
καὶ οἱ ὠρθοφέροντες.

ἀφωρισμένοι τὸ ἀνθρώπινον
εἶδος.] Posterius εἶδος redun-
dare videtur.

ἀπὸ θεῶν.] Malim ἰσθὲ. Et
μοχθίς ἀφρεσιν ἐνὸς ἀποτεμνό-
μενοι. Et, καὶ χρονοὶς ἀλλοίς.

διὰ τὸ ἀπειρίας.] Lege πείρας.

Ἐτῆ τὸ ἐδομομένων.] Fortasse
θυομένων.

Ἐ ὅτε τὸ μὲν θεὸν.] Corrup-
tus locus. Sententia postu-
lare videtur, καὶ ὅτε καὶ ἀξι-
αν, vel τετραγώνως πὲρ θεῶν
ὀργιάζεται, δήλη γίνεται
ἢ ἐν ταῖς ἀφωρισμέαις ἡμέ-
ρας. Post, lege πῶν συμφε-
ρόντων.

πάντα δὲ φασί.] Lege φησί,
scilicet Epictetus.

ὑπὸ λακταί.] ὑπὸ λακταί,
ab ὑπαλλάττω.

ὡσπερ κυρτῶ εἰς συμπελή-
ρωσιν.] Fortassis ὡσπερ κυρτῶ,
vt in fine legatur τὸ ποιῆντος,
omisso verbo ἰω: aut eo re-
tentio, legendum κυρτῶ, &c.
τὸ ποιῆντος ἰω.

ἀλλ' ἐστὶ ἀσβεῶς.] Hoc alii
codices non habent.

περιεργί. Et periti. Le-
γε, mercatores.

ἢ μὲν ὄλα.] Fortasse
ὄλα. Sin τὸ μὲν non

t, membrum alte-
rit: cuiusmodi fuit,

ἢ πὶ δὲ, ὅτι ἀδυνάτων

Accusant illi qui-

bus, sed nō cogitant,

viderare, quæ fieri

possunt.

ἢ κλισίῃ.] ἔκκλισιν lege.

ἢ ἀναγκασίῃ.] For-

τῆνεν ἑαυτὸν, ἀναγκ-

ασίῃ, πολλοῖς δὲ ἐκ-

καταστάσεσιν ἰσθὲ.] For-

τῆνεν, vt supra. Et

ἢ ἀποτίθησι.] Malim

ἢ ἀποτίθησι καὶ ἐνθέσμεν

ἢ ἀποτίθησι καὶ ἐνθέσμεν

De ceremoniis &
Iudæorum loqui-
minor. Nam Numæ
& Lycurgi, alio-
rum legislatorum com-
mune tribuere alie-
betur a Simplicii

ὑποκινήματα.] Scilicet τῷ θεῷ. fortassis ἐπιτηνόμενα, cū sequatur, καὶ ἀδραυόμενα.

οἱ τὸ θεῖον ἀδραυόμενοι.] Lego οἱ εἰς τὸ θεῖον.

καὶ τὸ περιθῆν.] Lego, ἔ τὸ περιθῆν.

καταβύουσι.] Lege καταβύουσι.

ἀνθρώποι δὲ πρὸς ἴστο.] Lege πρὸς τέτω.

ποτέ μὲν ἀγαθὸς δοκῆναι, ποτέ δὲ.] Pro δοκῆναι, aut ἀτυχεῖν legendum, aut δοκῆναι ἀτυχεῖν.

ποτέ δὲ κακὸς ἐν ἑαυτοῖς δοκῆναι.] Aut τὸ ἐν ἑαυτοῖς redundare, aut deprauatum esse videtur.

ἐπιπλήθεισί με.] Lego ἐκπλήθεισί με.

Κρηπὸς ὠρισμένος ἐστὶ τοῖς ἐγὼ.] Lego, sententia sic postulante, ἐστὶ τις. ἐδὲν γδ.

ὑφίστατο ἀήπον καὶ Κρηπὸν ποιεῖ.] Fortassis, ὑφίστατο ἡ ἀήπον καὶ σκοπὸν ποιοῖ. ἀλλ' ἔτε τάξι, ἔτε ἀκροαδίαν τὴν αὐτὴν ἢ τῶν τοιούτων ἀεὶ γήμεσι φυλάττει.

τὸ καταπέσσαν.] Lego τὸ καὶ πᾶσαν κίνησιν, ἀκίνητον ἴσησι μᾶλλον: quod omnis motionis est expers, sistit potius. Sed hac ratione duo statuentur principia, nisi fallor: Deus immobilis, & cœlum per se mobile, a quo cætera omnia ciantur. Ipse appel-

lat τὸ αὐτοκίνητον καὶ στατον.

ἐφ' ἑαυτῷ γίνεσθαι.] i lego.

Στατή τὴν πάντα τὰ πάντα, & mov, ἀρξὲς ἐδαμῶθεν ἀκροαθῆν αὐτὸ αὐτοκίνητον, εἰ αὐτοκινήτης.] Fortassis τὸν, vel κινέμενον, vel κίνητον. Ego, mobile non dubitavi. Quod displicet, librarii reponat: Non alius tur per se mobile, se mobili.

ἐξ ὑποκειμένου ἵν' ὄντα lege.

πρωτῆρὰ εἶδη.] primum efficaces, mam & principem di vim habent. Ποκειμῶ ἵν' lege.

τὸ πρῶτον κινουῖ πρῶτως aut πρῶτον.

καὶ λόγους ἔχουσι Fortassis ἐν ἑαυτῷ.

πρὸς ἐκείνοτε μετὰ Malim ἐκείνοτε, nisi participium desit.

Ἄλλ' τὰ σώματα κινῶ τὰ ἴδια σώματα.

ἀτοπον γδ τὸ μὲν τὰ μὲν.

καὶ ὑφίστατο καὶ ὑφίστατο

Puto legendum a ὑφίστατο καὶ ὑφίσταtentia certe quidem stulat.

λ⊙ ἀμετάβλητον.]
 λέως.
 αἴτης κινέσης.] Fortasse
 μή τωτοιαῦτα] For-
 τιαῦτα, vel ταῦτα τῆ
 κή ἐστὶ ἐπεροποιός.]
 ἀμεταβλήτη κὲ ἐπερο-
 ποιός ὄντι ὅτι.
 τὸ μὴ ταῦδε νοοῦντος.]
 uitur ποτέ δὲ χροσι-
 fuisse legēdum ἢ ποτέ
 χροσι, vel ἄχρείας.
 ἤσασιν.] Fortasse κὲ μὴ
 ἤσασιν. Cetera depra-
 uorrigē, ὅτι ὡ γδ τῆτο.
 ἢ ἐπὶ. Et, ζητεῖν, &
 ἢ ἐνοῶντες. Et, εἰδέ-
 οῦς.
 ἢ παρὰ ψυχῆ.] In
 ma. Sententia po-
 τῆ ἢ παντὸς ψυχῆ.
 a vniuersi, seu
 ἢτον.] ἀσύχρητον.
 γδ ὡ τῶν πολλῶν.]
 nom fortassis ὡ τῶν
 εἶναι τὸ ἀπὸν, διὸ κὲ
 ἢ ἔστιν ἓν ἐστίν.
 ἢ ἐν τῷ ἐφίεται] Lege
 ἢ ὡς τὸ ὅλον.] Aut
 aut mox ἀνώνυμνον
 endum.
 ἢ κὲ πρὸς ἀγαπῆ.]
 ἢ ἀγαπῆ. & mox ἢ φ'
 ἢ κὲ.] Lego ψυχικῶ.

εἰς γὰρ ἕναι.] Fortas-
 sis οἴονται γὰρ πινες vel εἰς γὰρ
 ἕναι οἱ νομίζοντες εἶναι τὰ θεῖα,
 τριαῦτα.

ἀγνοῶνται ὅτι ἢ χροσι.] Lego
 ὅτι χροσι.

ἀπὸ σμικρότητος κὲ οὐτέλει-
 αν (ἀποφύζοντων τὴν ὠνόμοιαν
 αὐτῶν, εἰ δὴ αἰσθάνεται μὴ, ἢ ἐβλέπεται
 δε.] Verba his inclusa lineis
 redundant.

ζώων ὑπάρχει.] Lego ζώων
 ἢ δὲν ὑπάρχει.

κὲ ὡς ἀκρίβως lege & κρο-
 τῆσιν ἐκείνων.

ἀνὰ κὲ τῶν μερῶν.] Fortassis
 ἀνὰ κὲ. vel ἀκρίβως, &c. ὡς νοεῖ.
 Infra lege ἐπιμελουῦνται. Et.
 ἢ δὲν ἰσχυρίζεται ἄλλω. Et, ἢ δε
 μὴ εἶ, ἢ εἰς αὐτοὶ νόμοι.

ποίαις σωτήριαις ψυχῆς.]
 Lego τύχαις. ἢ κροσι γδ ἢ ψυ-
 χῆ ἐστίν.

τῶν εἶναι ἐκείνων.] Aut ali-
 quid deest, aut hæc verba re-
 dundant.

ἐφ' ἢ πῶτα.] ἐφ' ἢ πῶτα Et
 mox, ὑπὸ τῶν ἢ κροσι.

ἀποτυγχάνει ποτέ ὀρεγόμε-
 νος.] Fortassis ἀποτυγχάνει ἢ τε
 ὀρεγόμενος, οὐτε ἀεὶ πίπτει ἐκ
 κλίνας.

ἀνθρώπου ὡς ἀνθρώπου.]
 Non video quorsum τὸ ὡς
 ἀνθρώπου pertinere. Neque
 enim homo vel Deus est,
 vel bestia. sed hoc fortasse
 dicit, quatenus a natura sua
 non recedat homo. Quod

sequitur ἕως παρὰ φύσιν ὡς
αὐθράπης ἀφ' ἑωυτοῦ, προτὸς
παρὰ φύσιν τὴν αὐθραπίνην.

ἀποτίθεται. ἰδομένηνται.

ἢ τὸ φάσ.] Fortasse τρυ-
φαίς. (γο ἢ αἰεί.

ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλὴν ἢ αἰεί.] Le,
πρὸς τὴν χεῖραν.] ἡρεσίαν.

ἢ μὴ κολαστικῶς, ἢ δὲ κατὰ
ἡμωσίαν.] τὸ κολαστικὸν refero
ad castigationem vitandi
mali causa in posterum:
τὴν ἡμωσίαν vero, poenam
ob admissum facinus irro-
gatam.

ἰσομνηθῶσα, εἴη lege.

ἢ κλά δ' εἶτο.] Lege ἀλλὰ δὴ
τὸ τρίτον τῶ Σωτήρι. Prouer-
bium satis notum est.

ἢ τοῖς ὑποβρίτοις.] Puto le-
gendum καὶ τὰς ἐπὶ βριτοῖς
ἢ χεῖρας παρὰ τοὺς μύκας.

ὁ θεὸς αἰπὸς ὡς.] Lego αἰ-
πίος ὁ, ὡς.

τοῖς ἀδικῶσι συνεργῶν.] Lege
καὶ συνεργῶν.

καὶ τοῖς αὐτῶν μέτερι.] ὦν ἑ-
λοῖτο τὰς ἐπιμελουμένους πολι-
τείαν παρὰ δὴ αὐτοῖς.] Plane
corruptus locus, ita fortasse
restituendus, καὶ τοῖς αὐτῶν μέ-
τεριος ὦν φρατῆρὸς δωροδοκῶ-
ντων ὑπὸ τῶν πελειμίων παρ-
αδότη, &c.

ὁ παρ' ἐδὲ νοσὶ] χρὴ ἰlege. Et
μοχ, ὅση αὐτῶν δηλονότι.

Καὶ εἰ μὴ παρὰ σῆρον.] παρ-
ασηρον lege, ἀ παρὰ σῆρον. Et post,
ἢ πωλημμέλησαν.

ἢ τὸ λεγόμενον, ἢ τε
Viderur legendum,
λέγμενον, οὐτε ἀληθὲς ἔ-
&c.

ὡς νοσῶντες τότε δι-
τὸ δι' αὐτὰς etsi inte-
test, eos vel sua culp-
tare, vel sponte se o-
tradere, tamen non
placet.

ἢ παρὰ δένδρα.] ἐπὶ
ταῖς lege.

καὶ αὐτῶν τελέως.] ἰ
αὐτῶν τελέως καὶ παρὰ τὸ
πῶν τε.

ἢ ἢ αὐτῶν ἡμωσίαν
structio & iententi-
lat, καὶ ἑαυτοῖς ἡμωσίαν
Sicut apud Xenopl
ὁ κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ
Σάκας. Post, αὐτοῦ
lege. Et, ἢ ἐν ταῦτα:
τέλ.] ἢ τὸ μετὰ
τὴν ψυχὴν, ἐπὶ τοῦ
ἀτυχήμασι.

ἢ αὐτῶν ἑαυτῶν.] ἢ
γάρ ἑ.

καὶ κηκώπτεται.
dum aut νυκκώπτε-
ται: vel δηκκώπτερο
νω, acrius pung-
mordent. Paulop
αυτῶν lege.

ἢ ὄντως ἑαυτοῦ
ἢ ἀ καὶ παρὰ νοσῶν. μοχ
μῶλον ἢ κακῶς.

ἢ παρὰ νοσῶν κακῶς.]
ἢ κακῶς καὶ δικαίως
κακώπτεται.

ANNOTATIONES.

Cap. 37. Pag 167.

[*Ἐπιπροσέειπεν αὐτὸν.*]
 Fortassis: μὴ *Ἐπιπρο-*
σεύει αὐτὸν.

[*ἔειπεν.*] Lego,

[*ἔειπεν.*] Constructio po-

[*ἔειπεν.*] τὰ δὲ ποσά-

[*ἔειπεν.*] Lego

pro τῇ ἰδιὰ βελῆ, ο-

potius συμβουλή.

[*ἔειπεν.*] πλάσειον

[*ἔειπεν.*] Lego

[*ἔειπεν.*] δὲ λέγε

[*ἔειπεν.*] γνήσιον

[*ἔειπεν.*] Lego

[*ἔειπεν.*] Sic enim

[*ἔειπεν.*] Non Apollinis ma-

[*ἔειπεν.*] atq; hoc respon-

[*ἔειπεν.*] Et Hermogenes, ἔ-

[*ἔειπεν.*] censet τὸ ψεύδειον

[*ἔειπεν.*] τὸ εἶδος.] ἄλλο lege.

[*ἔειπεν.*] Fortassis,

[*ἔειπεν.*] τὸ δὲ ποσά-

οὐχ ὅσον θάνατον ψυχῆς κατα-
 γνῶναι: Nefas esse quasi ca-
 pitis damnare animam, hoc
 est, mortalem statuere. Ex-
 stat & oraculum versibus
 expositum, quod & Græcū,
 & a me conuersum, subiun-
 gere visum est:

θάνατος ψυχῆ κ' ἐστὶν ἄδικον
 σὺν, ἀλλὰ θεοῖσι,
 ἢ μὴ σώματι μερῶν γέν. ἄτ' ἐπὶ
 δεσμῶν θόος ἵππος.

ρήϊδιως ἀποθνήσκου, κερῶν νύττα
 ἀείρει κέφα,

δφνὺ κὶ πολύτλητον ἀποτέ-
 ξασα λατρεῖν.

σοὶ δὲ τί τ' εἶ ὄφελος; ὁπότ' εἶδ'
 ἔτι ἔδδ' ἐδύξεις.

ἢ μὴ ζῶοισιν ἐὼν ὡρεῖ τ' ἄν-
 σόεις;

Morte carens animus, non res
 tua numinis est res,

Corpore qui pereunte leues
 miscetur in auras.

Sicut fortis equus, quem dura
 lupata coercent,

Effugiens celeri pede, seruiti-
 umq; perosus

Triste, laboriferumq;. Sed hæc
 tibi cura quid affert.

Utilitatis homo? Quid viuēs
 talia queris?

Ipsemet experiere, ubi nō eris
 amplius idem.

Hic humanam curiosita-
 tem obiurgat Apollo, quasi
 vero non plurimum nostra
 interfit ea cognitio. Iis autē
 versibus, quibus Polytes cui-

dam respondit Apollo Milesius, æque immortalitas animorum afferitur, sed eorum discriminē tolli videtur. Sunt autem hi:

Ψυχὴ μὲν μέγας οὐ δεσμοῖς
πρὸς σῶμα κρατεῖται,

Φθαρτὰ νοῦσα πύθη θνητοῖς
ἀλγυδόνειν εἶκε.

ἠνίκη δ' ἀνάλυσι βροτέω, μὲν
σῶμα μαρτυρῆν,

ὠκίστω δὴρῆ) ἐς αἰθέρα πύσα
φορεῖται,

αἰὲν ἀγήρα) ἔσαι, μῦραι δ' εἰς
παμπαν ἀτρεῖς.

πρωτόθην) γδ) ἔτο θεῶν διέταξι
αἰθνοια.

Vincla tenent animam dum
corporis, obruta curis

Mortales alit affectus, cedit-
que dolori.

At simul interiit stratum
lacrymabile corpus,

Mox resoluta volat super ar-
dua culmina cæli,

Atque expers senis, perque omnia
secla superstes

Illabefacta manet. Deus hoc
sanciuit ab ævo,

Consilio nutuque suo qui cun-
cta gubernat.

ἢ ἀδεῶς μὴ ἐπαμύνας.] For-
tassis ἢ ἄλλως. Nam que securitas esse possit inter latrones, non video.

αἰθερόθεντα.] αἰθερόντα lege.

Ἐ γδ) ἐν ταῦτα.] Lego κ) γδ)
τὰ ἐν ταῦτα. Et mox, τὸ θεῶν
ἔστιν ἐπισημαίνοντα.

ANNOTATIO

Ad Cap 38. pag

Καὶ κ) μέγας.]
καὶ κ) μέγας.

κ) μαρτυρῆς ἐστίν.]
tia postulat ἔμην

ἔλεγεν οὐκ καὶ Σω
Xantippe vxor hoc

crate suo prædicass

se nunquam eum

riorem vel tristiore

domum redeunte

ergo si pro ἔλεγεν,]

γετο γωῖ; Videtur e

riofulum, si ipse e

am suam prædicet.

Δ) τὸ μίαν τὴν

Malim μίαν κ) τὴν

τῆς καὶ) ἑαυτῆς.

lege. & mox, σω

σωαζαγεῖν.

τὸ τελῶς, ἀνὴρ μ

ἀνάπλω fieri puto, in

inflammatur, flag

αἰετμόν hic minus

re videtur, ab ἀνίη

κ) γδ) μόν placet.

ἔρω(αν)τι.] ἔρω(αν)

τὸ Δ) δαίνειν.]

τέναντιον τὸ Δ) δαί

σωεφέληθνται δέ

π) σσι.] Fortasse σ

ταί τε κ) σωτυπῶσιν.

δῆλόν ἐστι Δ) δέ

Corrupt' locus, nei

tē venit quomodo

dus. nisi forte sit le

Δ) δέ, scilicet εἶ

ἀνθρώπων, ψέθονται ἢ ὅτι ἢ συκρίνοντα; δόχλῳ ᾧ φιλοσοφεῖν.] ἰς εἰσὶ κατ' δόχλῳ, vel

οιείτω.] Fortassis αὐτῷ modo optandi. Nec ὁ αὐτῷ imperatiuo, φησὶ ungitur: & πειεῖσθαι sitatius est, quam

εἰπῶς.] ἐπιρρέπῶς. & ἀχαιπίζει. ἐπεὶ ἔλεγε τῶν. et si malim ἀνακῆ λέγει ὅτι μάλιστα.

ιδιόνπ.] Lege λόγους, π. & μοχ, ἔ μόνον δὲ ἔχον. & in fine, εἰ δὲ ἴης, ab ἀπολαμβάνω, ἀπολείπω.

NOTATIONES.

Cap. 39. Pag. 175. ἔμδρος] χαυνέμδρος. καὶ συγκεχωρημέδρον.] ἔ συγκεχωρημέδρον con- quanquam nec hoc

NOTATIONES,

Cap. 40 Pag. 176. πῶς ᾧ ἢ πατρίδ.] Fortassis ὑπὲρ γενέων ἢ. πῆρ θεῶν non satis pla paulo post τῷ Δ/φ. ἔ μδρῶν ὁμολογίαν.

NOTATIONES,

Cap. 41. Pag. 176. ἀμ' ᾧ λοιπῶν.] Corru- us locus, sic fortasse dus ex sensu: αἱ

μὲν γὰρ ᾧ σοφῶν ἀνδρῶν ἐπεισῶς τῶς τε τροφῶς καὶ πόσῶς, καὶ τῶν ἐν συμπεσίοις τερπνὰ, πᾶρεργα ποιῶνται, λόγων δὲ, &c.

ᾧ ἐπεικῆ τε.] Lego ᾧ ἐπεικῆ τῶς ἔξω, &c.

καταπέδῶσις.] κατεπέδῶσις: ἐν τελέσθω.

ἀρηρηρείας τῶν.] Fortasse, τῶν ἔστι, ρηρηρείτω τὸ ὠρεσε- κληθὲν.

ἰαυτ' ἐκδῶς.] Lego ὁ ἰαυτ'.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 42. Pag. 177.

L Euicula errata sic cor- rige: καλὸν λῶ, & ὀλιθαί- νειν. Et, ἔ πόμασι ᾧ καὶ φύσιν τριφόντων τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ᾧ δὲ πόμα. Et, τὸ ζῶον.

ὠρεσε θεωρίωνας ἔ παξάμα- νας.] Insignes fuisse coquos apparet. Paulo post lege τρυφάντων.

ἐπεφελῆς.] ἐπωφελῆς καὶ ἠδίων ἔσται. & δίαται.

τὸ δὲ τῶς ἐν τῇ δύσει ποτα- μῶς.] Cordubenses pelles & coria nostra ætate in pretio sunt. Sed ex ultimo Septen- trione merces huius generis longe pulchriores afferuntur. De quibus igitur occidenta- lium fluminum animalibus loquatur, me non intel- ligere fateor.

ἔ ᾧ μθνιμωτάτων παρ' ἠ- μῶν. Materias maxime dura- biles: non male conuenit.

Nam sericū facile atteritur, aurum nec igni cōsumitur. Quid vero si *πρωτιέτων;* pretiosissima metalla.

ἀπὸ ποικίλων.] Videtur deesse λίθων.

Διαφόρους ἔχων καταγωγὰς.] Diuersa cōclauia, tempesti-
tib. scilicet accommodata. Vnde Luculli iocus, se pru-
dentia non vincia ciconiis, quæ pro anni tempore mu-
tarent locum.

ἔτα γδ.] Lege ἔτα γδ.

τῶ οἰκετῶν] Lego, τῶ οἰκετῶ
χρησέον.

αὐτίρα Θ.] αὐτίρα κῶς καὶ
ἐργάζονται.

ἀμα μὲν ἀβλίπῳς.] Absq;
afflictione: hoc est, ne labo-
ribus atterantur. Rectius
hoc videtur, quam quod in
mentem veniebat ἀβρίπῳς,
absque deliciis.

ἰδιὰ λογίσασθαι.] Senten-
tia postulat, ἰδιὰ λαλήσασθαι
2. vi.

ἐχθροὶ πάντες] πάντως lege:
δὲ τρέφειν τρυφῶντας ἔ καλλω-
πιζομένους.

συμμετρημένη.] Legendum
aut *συμμετρημένη*, aut *συμμε-
μετρημένη*.

ἢ νοσῆντος.] νοσῆντα. & δι'
ἀρχολίαν, & κ' ἐδ' ἐν ἄλλο, & ᾧ
τὸ ὕδωρ δρυόμην Θ.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 43. Pag. 180.

H *πᾶσιν τῶ λόγῳ.*] M
τῷ λόγῳ.

ὑποσέχεται δῆλον.] Pu-
gendum, ὑποσέχεται περ
σι, δῆλον ἐκ τῶ ἔ τῶ περ
φῶ ὄρεξι.

ἐμπιπλάμενός.] ἐμπι-
πλάμενός. & addendum fe
κ' *ἀπὸ τῶ ἡλικίαν σφρα*
ὅμως ἡρεμῆ στωεθιθῆντι
κρατεύεται *ἀπὸ*, &c.

ὡς ἐπ' αὐτῆς.] Lego
αὐτ' ἄχθεται τ' φύσει.

ὡν νόμιμον.] Quæ ri-
sa sunt legibus. Epi-
habet ὡς νόμιμον. Post
ἧς lege.

ἐπὶ βαρύνετα.] Le-
μέλλον βαρύνετα.

*ἀπὸ τῶ αὐταγωνισί-
lim* ἀπὸ τῶ.

ἔξω ἕνων.] Lego
αὐτ' ἐπὶ τῶ ψυχῶ, καὶ
ἀπέχεται τῶν, &c.

ἔπος δέ.] Lego ἔπι
ἐλεγχόμενῳ περὶ φρεσίν

ANNOTATIO

Ad Cap. 44. Pag. 1

E *οικεθίνω.*] Lege
Et mox ἀπαγγελί-
κ' κενόδοξον αἰπάται
bum hoc parum fac-
sensem videtur, nec
occurrit melius.

ἔθυσται αἰνίματα.] I
σε κινήματα.

δῆλός ἐστιν ἀείσκου
gendum, δῆλός ἐστιν.

την.] Malim δὲ αὐτὴν
 λη. Et mox μετρίωτε-
 τη προσίχεται.

τ' ἀλημέδους.] Ἔως τῆς ἀλη-
 μέδους.
 κός(μεν.)] κόςμιον. & supra
 παριών. post πάντως δὲ.

ANNOTATIONES,

Cap. 45. Pag. 184.

μυθίοις.] Lege ἡμω-
 ῖς Refertur enim

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 47. Pag. 186.

Mεγαλοφροσύνης lege &
 καθαρεύουσαν διελίχην.

ἐκτὸς τὰ ἔξω, τὰ τε ὄν-
 το ὡς πῶν ἐκτὸς ὄντα.
 cetera verba redun-
 dentur.

Ἔως λόγους ἐνίοτε.] Fortasse
 Ἔως ὀλίγους, vel ἀλόγους. Ad
 rem quod attinet, docet
 Simplicius, quemadmodū
 catuli leonum tractādi sint,
 ut & ipsos emendes, & ab
 eis non lacereris. Quis enim
 fructus est eius orationis,
 quæ & auctori perniciem
 affert, & aliorum animos
 non emēdat, sed irritat atq;
 exasperat?

μὲν ὅμως ἕτως ὡς βα-
 ρεῖται, τὸ σεμνὸν proba-
 est gravitatem, sed
 eritate immodica.

ἐπὶ πλείων εἰρημύμων πῶν
 Hæc verba vel de-
 esse, vel aliunde huc
 e videntur. Nec e-
 eo quid ad institu-
 tiant. Et mox eadem
 tur, si non ex super-
 no, tamen obscure, ut
 detur.

πάντως δ' οἶμα τ' ἔτι τῶν.]
 Fortasse τὶ ἔτι τῶν.

ἔτι τῶν.] Fortassis
 τῶν.
 ὅσα.] Fortasse ἢ τῶν-

τὰ μὲν καὶ τ' πρόσματ' .]
 Videtur addendum πάχην,
 aut simile aliquod verbum.
 Paulo post προσήνεμα, &
 κείτοι πολλοῖς.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 48. Pag. 187.

Tὰ συμβησόμενα δυαρεῖν.]
 ἐιλόμηναι γδ, lege. Et pau-
 lo post, μετρίως μελόμεθα.

τὰ δὲ πάτρια πόλεων.]
 Instituta vrbiū. Quid
 πόλεων, de vrribus?
 et generalius.

κὲ γδ.] Lego ἢ γδ. Et post, κὲ
 ἐκαλῶς χρωμύμων. & μετρίως
 αὐτὰ νομιζόντων.

εἰς.] μήτε εἰς.
 πρὸς.] ἕως κὲ πρὸς.

ἀκρωλύττερον δὲ.] Fortassis
 ἀκρωλύττερον δὲ. Nam ἀκω-

λυτότερον, minus placet. Fortassis etiam ἐν τυγχανομύων legendum.

ἐν ταξίν.] ἐν τευτξίν.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 49. Pag. 188.

TΟὺς ἐν ὑπερχῆ.] Vel ᾤ, vel ὡρὸς τὰς ἐν ὑπερχῆ, ὡεὶ ᾤ.

ὀλιωθῆρὸς γὰρ ὁ τρόπος.] Quidam codices habent ὁ τόπος, quod ad ὀλιωθῆρὸς magis conuenit. Deinde lege συμβεβηκυῖαι, & ἀναμῆς, & κεχαινωμύμος, & ἐπιπληξίεις, & φανήση.

ἐπαμνότων.] Lege ἐπαμνότων ἢ ψεγνότων, ἐὰν οἴοντε ἦ, φησὶ, μετὰ γὰρ τοῖς σοῖς λόγοις τὰς τῶ σωνόντων ἐπιπλοῦσθαι ἐν ταῦθα δὲ, ἐὰν δὲ κερῶν ἦ. Ἐπιπληξίαι κελεύει· καὶ ἐκεί μὲν εἰ μὴ δωματὸν μεταρραβεῖν, σιῶπα φησὶν, ἐν ταῦθα δὲ καὶ δῆλος γίνεσθαι δυχεραίων.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 50. Pag. 190.

KΑτ' αὐτὸν ἐκείνον τὸ μένον τῆς.] Fortasse κατ' αὐτὸν μένον τὸ κερῶν τῶ ἐνεργείας.

ἐν τῶ ἀγῶνι εἶναι.] Fortasse ἐν τῶ ἀγῶνι μένον.

ἀβλαβῆ τε καὶ ἀπληκῶν.]

Innoxiam & tranquillam: hoc est, neque corpus neque animum percellentē. Quid vero si ἀπληκῶν; durabilem,

constantem, perpetuum. Paulo post ἐπὶ τῶ ἀλλων εἰμφνάτω, & ἀπληκῶν ἐὰν γὰρ τοῦτο δὲ πηλὸν σύχρειν.] Suspectio, nec tamen quid in mentem. Me quid satis, quid sibi velit verba intelligere fateor forte legas σύχρειν tum, concitationem. Hanc ego lectionem neo, donec se melior rat. ἐνεργείαν τῆς ἡπίετης, vim & effiuentiam de se partae. ἐν ἀρχῆν legi potest, cluius est literarum permutatio.

ὡπλὸν τῆ φαντασίας λαυκέναι.] Fortassis ἐλαυκέναι, ὡπλὸν ἐξ ἡδονῆ. δηλοῖ ἡ μνήμη, & tur enim ineptum ἡδονῆ ὡπλὸν ἐξ ἡδονῆ.

οἶον ἀφ.] Legendi τῶ ἀφροδισίων ἀφ. παιδὸς καὶ ἀγαθόν.] καὶ ἀγαθόν potius ἐπαγωγόν.

ANNOTATIO

Ad Cap. 51. Pag. 191.

TΟδὸ ἀγαθὸν δι' ἡγε. & τοῦτο εἶναι & φυγεῖν δεῖ τὸ πρῶτον ὄντως ἀγαθόν. & ὡρὸς ἀφ' ἡδονῆ.

ANNOTATIO

Ad Cap. 52. Pag. 192.

ἑτέρας μὴ ὄντων, πάν-
 τος τὸ ἕτερον ἐστίν, lege. Et
 ὅταν εἶπω, & ὡς ἐναρ-
 συμπεπλεγμένων.
 τὴν ἑτέραν συμπεπλεγ-
 Malim ἐπὶ ἡρώου τοῦ
 t mox, pro ἀναρρεῖ-
 plim συναναρρεῖται.
 ἀρεξίαν. Διασπᾶ γδ. Et,
 ἰαν.] Fortassis ὄρε-
 ἀνορεξία non ma-
 lautissima quæque
 κρινωνικὸν τὴν ψυχῆς.]
 um fortasse, βλέπε

διηρίνη ἐαυτῶν ὡς ἀλλήλων ἔσαν
 τὴν ἀλόγων παθῶν.
 καὶ τὴν ἐν βίῳ.] καὶ τὴν ἐν
 βίῳ.
 ὥστε μήτε τοῖς.] Aut legen-
 dum μὴ τοῖς, aut alterum
 membrum deest. Post lege,
 τὴν δὲ Διασπᾶ.
 ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ ζῳῇ.] Ma-
 lim ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ ζῳῇ. Post
 lege, ἐὰν γδ ἐφ' ἐκείνης παραφου-
 λάτῳ μὲν ἑαυτὸς ὡς ὅσοι ὁμο-
 δίζοντες. & post, ἐπανορθῶμεν.
 καὶ γδ μικρὸν ὑφέντες. & πα-
 ρατηρεῖν.

ANNOTATIONES,
 Ad Cap. 51. Pag. 196.

KΑὐτὴ τὴν ψυχῶν.] ψιλῶ
 videtur sensus postu-
 lare.

δὲ πρὸς δύο.] τὸ πρὸς δύο-
 ξαν ἢ τρυφῶν.

τὸ δὲ κτήσεως μέτρον τὸ σῶ-
 μα.] Sententia postulat, τὸ δὲ
 κτήσεως.

τὴν τρυφῶν.] Lege τὴν.
 εἶτε φησὶ.] εἶτα φησὶ πορ-
 φυρεῖν, εἶτα κεντητὸν. Ἰσαύτη
 δὲ λῶν.

ὡς τὰ ἡμαῶν.] Lego πρὸς ἡ-
 μαῶν.

τρυφῶν καὶ.] Lego, τρυφῶν
 καὶ τὸν.

εἰς τὸ βαρύτερον.] Quid si
 βαρύτερον, etsi & illud nihil
 habet incommodi.

ἢ ἐκτροπή καὶ τῶν.] Aut no-
 men aliquod deest (quod

ἰσης.] Malim πάσας.
 οἰς.] ἀλλήλους.
 ἀνορεξίαν, εἰσηγέμε-
 Fortasse φύλῳ, vel δύ-
 εἰσηγέμεν.
 OTATIONES,
 Cap. 53. Pag. 194.
 τὸ ἡμῶν σύμμετρον ἄ-
 ρον.] Fortassis συμμέ-
 τῶν delendum, &
 endum ἐστίν.
 τρυφῶν ἐπιγίνεσθαι.] Vide-
 ponendum ὅφελον
 γαί, & πρὸς τῶν ἀσχη-
 παραινουῶν.

OTATIONES,
 Cap. 54. Pag. 195.
 ἀλλήλοισι.] Lego ἢ
 ἑ. Sequitur enim ἢ
 ἡμῶν.
 εἰ.] Fortassis ὅτε εἰδὲ

tamen cuiusmodi sit, nō occurrit) aut hi genitiui mutandi in nominatiuos, hoc modo: ἡ ἐκτροπή, καὶ ἡ ἀκροου-
 δ᾽ ὄσα τῆς ἐκτροπῆς πολυδὲς
 ἔνδεα, καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς γλίψις.
 Appellat autem ἐκτροπὴν,
 deflexionem & aberratio-
 nem a præscripto naturæ.
 Ptolemæo in Apotelesmaticis
 ἐκτροπή est, cum infans ex
 utero materno in lucem e-
 ditur, duo hominis initia
 constituenti, τὴν τε πορρὴν &
 τὴν ἐκτροπὴν.

ἡ ἄρα ὄρα ἐκδοῦσα φύσις.]
 Fortasse κτήσις.

δι' ἀπολῆς τ' ἑτέων.] For-
 tasse ἀπὸ τῆς ἀπολῆς ἑτέων
 κτήσεως, vel ἀπὸ τὸ ἀπολησὸν τ'
 ἑτέων κτήσεως, &c.

παρὰ δ' εἰγμὰ ἐὰν καὶ τὸ μέ-
 γεθον.] Mutilus locus &
 deprauatus, sic fortasse re-
 stituendus: παρὰ δ' εἰγμὰ πα-
 ρεῖληθεν, ὅτι ἐὰν μὴ κατὰ τὸ ἔ-
 ποδὸς μέγεθος ληφθῆ, καὶ μὴ
 κατὰ τὸν κακωπισμὸν, &c.
 Declarant hoc quod dicit
 Simplicius, Hispanicæ mu-
 lierculæ: quæ quo grandi-
 ores appareant, iis utuntur
 cothurnis, ut nisi sustenten-
 tur ab aliis, incedere non
 possint.

διδάσκοντε.] διδάσκον-
 τε φυλάττειν, καὶ πρὸς διδα-
 σκίω ἡμαῖς ἀποδιδόντα.
 Nota: εἰ δὲ διδάσκοντε καὶ ἀ-

ποδιδόντα, pro δι-
 ἀν καὶ ἀποδιδόντα. Si
 λέγων, pro ἔλεγε, nota
 cismo.

ANNOTATIO

Ad Cap. 56. Pag. 1

L Eγε γαρ μὲν, & ἄλλο
 εἰ γυναικας
 ἐκείνου περιέδοτο.]
 πρὸς τὸ & ἐν τῷ τῷ
 ἔχουσι τὴν ἐλπίδα.

ANNOTATIO

Ad Cap. 57. Pag. 1

O ὅπως οἱ ἀφύεις
 deinde σημειῶν
 Et, πῶς γὰρ τεχνίτης. Et
 μῆτις αὐτοῖς.

ANNOTATIO

Ad Cap. 58. Pag. 1

E ἢ καὶ αὐτὸ ὁμοί-
 νοιτο.] Aut aliq
 esse, aut hæc verba re-
 re, aut pro αὐτῷ leg
 esse ἄλλω videtur. P
 νῶν ἔχων.

ἢ δὲ ἀπᾶν τὴν ψυ-
 ἦν.] Videtur legendū
 ψυχῆς ἐλάττω ἐπὶ κατ'
 βέβλαψαι lege.

ἀνάγκη δὲ τῷ δοκῶ
 κολοῦσθαι.] Quasi vi-
 tus animorum a
 auerſi, reprimi non
 Nimis hic argutanti
 philosophi, si dicer
 hisq; argutiis omne
 doctrinam evertun

mihi videtur, se-
est: hoc utiq; mihi
conuictio conuictiū,
vulnere pensandum
tolerandam iniuri-
tra quam ipsi præ-
nt. Si enim hoc in alio
ne cur non valeat?
institutio scilicet
na eruditum a ple-
nguit. Philosophi
rationem sequi,
titum. Valere igi-
debent ad mode-
indictæ cupidita-
ad impunitatem
rum.

ἡμῶς συμπελεγμέ-
Al codices omnes ha-
ἀληθῆς συμπελεγ-
ῆ; legit Politianus,
er, verum coniuga-
Naogeorgus, qui
mplicatum. Ean-
Sipse lectionem in
mi editione secu-
triam, Inuoluta ve-
est, res vera illa
sed ignota, cuius-
terioribus seculis
ois orbis. Sed nunc
classentior Simpli-
ἀξίωμα συμπελεγ-
clarandi causa pro-
cui auctor supra et
συμπελεγμῶν καὶ
ἰσὺ mentionem

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 59. Pag. 200.

Tὴν Ἐὰδιν & lege. Et post,
εἰ βίον ἐύθημεῖν, aut ad-
dita negatione μὴ ἀθυμεῖν,
& πρὸς ἅπαντα βουλόμεθα. &
ἀγαμία. & εὐχρησία.

ἢ ψυχῶν παθῶν.] Lege ψυ-
χῶν.

τότε πολυδῆς.] Multifor-
mes occupationes. Vnde
vulgo dicitur, cui nihil sit
negotii, ducendam esse vxo-
rem, aut ædificandam nauē,
aut lacessendam aniculam.
Sed rectius videtur τὸ πολυ-
δῆς, qua voce & supra est
vſus, vt necessaria esse multa
intelligas marito, cum τὸν
μυθόνον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.
Mox, καὶ ἡ ἀτεχνία δ' ἐ. nam
εὐ & α (vt supra quoq; mo-
nui) scriptorum vitio sæpe
permutantur, cum tantum
interſit.

συμπύχρην] Significat hic
amare, & carum habere po-
tius, quam vicem alicuius
dolere. Vnde συμπύχρεια &
ἐπιπύχρεια.

ὄλον τ'.] ὄλον πρὸς τ'.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 60. Pag. 202.

Eἰς τὴν πρὸς μέξιν.] Vtinā
hoc falsum esset. Sunt
enim plerique adolescentea
in Academiis, quarum σοφ-

ruptissima est disciplina, vel
nulla potius, peni magis de-
diti, quam dictioni. Sed sen-
tentia postulat, *ὡς λέξιν.*

αὐτὸν ἐν φέροντες.] For-
tassis εἰσφέρεισιν.

εἰ μὴ ἄρα.] εἰ μὴ ἄρα τὶς
ἐπιμελῶς ἀχθεῖς ἐν πυλῶς
Δ[ε] τ[ὸ] ἐγκυκλίων λόγων, αὐτο-
φουή κ[αὶ] μὴ ἐπιτετηδὸν μὲν,
&c. Post lege *ἑστω μὲν*, &
λέγει

ἀλλὰ τὸ.] Lego, ἀλλὰ δὲ κα-
τὸν εἰπεῖν, ἢ ἐμὴ λέξις, &c. Post
ἀνάσσειλαμ. εἰς παράδειγμα δὲ.
& τὴν ἐπίπληξιν.

ANNOTATIONES,
Ad Cap. 61. Pag. 203.

Mήτε ἐπαυεῖν, lego.
*κ[αὶ] κλέπτων ἐνίοτε δι-
καροποιεῖ.*] Vt si furenti gla-
dium, febricitanti vinum
furtipias.

ὡς τ[ὸ] κελόν.] Fortassis, ἕως
τ[ὸ] σκοπόν.

ἢ γὰρ εἰ καμῶν.] τὸ *βαχέως*,
Simplicium retulisse non
ad breuitatem lauactionis:
sed ad præproperum balnei
ingressum, ex hisce exem-
plis morbi & lucubrationū
colligo. Quam recte, ipse
viderit.

*ὡσπερ ἀπὸ πικρῶς κ[αὶ] ἀπὸ σκυ-
να*] Ex Hippocrate legendū,
ἀπὸ πικρῶς & ἀπὸ κύνων.

ἢ τὸ φανέν ἢ κακῶς ἢ καλῶς

λέγωντες.] Ferri potes
κῶς λέγω σε. Malim t
κακόν ἢ καλόν.

*ἀλλὰ μὲν φαντασί-
ληπτικῶς καὶ λαμβανί-
λοις δὲ συνηγαγίθησιν.*] *καὶ
ληπτικῶς λαμβανί-
Simplicius legit, v
ληπτικῶς ἔχον, pro κα
ναί.* Tu vide Lecto
tentiam auctoris re
pias: quæ est, ne in
pro cognitis habeas
to concludas incert
iusmodi fuerit hoc
post Angelum Poli
post Angelum Ca
post Thomam N
gum, post Iacobur
gium, clarissimos &
fimos viros, Epictet
uertit. Hæc est
καταληπτικῆ. consi
eum hoc fecisse: c
in sensus atque in
incurrit, ipse fateti
cauit, exstat opus, in
est. Sed si attexueri
go vel intolerabili
tia, qui se illis de
putet: vel maleuol
signi, qui lucub
tantorum hominu
lere cupiat: vel ma
pudētia, qui alien
sefe ornet: vel Cor
tior, qui aētū peic
lioribus subtitua
dicas, inique censo

lucubrationū me-
 timator, ἐπέχην iu-
 κή Διασκέπτεας, κή μη
 θεομα ως Ἐκατηλη-
 ec enim ista φαντα-
 ληπικαί sunt, sed εἰ-
 μῶλλον δὲ εἰκαζάμετε κή
 Neque enim se con-
 ditionibus viris Vuolfi-
 magnificat & colit,
 anteposit. Sed Epi-
 thiridiō puer adhuc
 auit, edidicit. Mul-
 s ante Scheggium
 georgum conuertit
 idion, Arrianum in-
 Idq; fecit erudiendi
 s causa potissimum,
 ar esset inter scriben-
 mi attentio. Dein-
 is codicib. distractis,
 litione lectores alli-
 luit: grati animi
 am erga viros præ-
 ex præclare de se me-
 tari voluit. Et quia
 codices erant corru-
 it: eis & inter sese
 & sagacibus conie-
 ctitur, multa loca
 ta correxit. Ut autē
 am quasi corpus Epi-
 thiridiō conficere.
 dupliciū etiam adiecit.
 Quid forte vidit, quod
 interpretes, grauio-
 s adus occupatos, fe-
 ra: cone doctiorem
 h. eri sese, illorumue

lucubrationes abolere po-
 stulet? Absit. Prodesse cupit
 studiosorū cœrui Vuolfius,
 non præstantium virorum
 gloriam obsecrare: quæd
 neque vellet, si posset: neq;
 posset, si vellet. Et eo fortal-
 se magis prodesse potuit,
 quod hī rāti viri ante ipsius
 editionem, iidem in operi-
 bus elaborarunt. Hæc de
 me scribenda censui etiam
 contra Epicteti præceptum,
 ἔπαρὰ μικρὸν ἠγέμεθα, κή
 τή κελὸν ἰσχυρότεω, τὸ παρὰ
 τοῖς πεπαιδευμένοις οὐδὲ κινεῖν.
 μῶλλον δὲ, τὸ μὴ ἀδεξείν πα-
 ρὰ τέτοις.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 62. Pag. 204.

K Αθαίρετον.] purgare. Pos-
 sit & καθαίρειν legi. de-
 struere, euertere.

ὡσπερ ἀφ' ἑτέρας κή ψεύδεται
 ἔν.] Fortasse ὡσπερ κή ἀφ'
 ἑτέρας ψεύδεται οὐδ'.

φαίη τις.] Lego, φαίη τις, ὁ
 ἀσκήτων, εἰ τὸ. Post ἐρασή-
 ει: lege. & , μὴ μένον δὲ φη-
 σιν. & ἀγιάζονται.

τὸ ἀποκιδώρεον.] Puto le-
 gendum, ὡσπερ ἰπαοκρήτη τὸ
 ἀποκιδώρεον δὲ κή τὸ αὐτὸ, τῶ
 πρὸς τὸ ἀποκιδώρεον σωθήσεται.

ἔτω γδ.] Sic locum hunc
 legendum censeo: ἔτω γδ' ἐξ
 ἐκείνης δὴλον ἔν, ὅτι νομίζη πα-
 ρὰ τοῖς ἐκ τὸς μηδὲν εἰδέναι.

δεικνύει τὰ.] Fortasse δει-
κνύει γὰρ τὰ. & δεικνύει ὅτι
ποιεῖται.

ANNOTATIONES,

Ad Cap. 63. Pag. 206.

Tούτοις μὴ.] Fortasse οὐ-
θὺς ἐστὶ μὴ. Post, τὸ ἐπί τῃ
πλεονεκτήσει, & κτλ. σαυτὸν
ποιεῖ.

ἀλλ' ὑποκρύψῃ κὴ σκληρότε-
ρον ἐπιτίθει, lege.

Διόφειρε πονίαν.] Legendū:
aut Διόφειρε πονίαν, si refera-
tur ad τὸν ἀναγκάζεται: aut
δὲ ἀφαιρε πονίαν, si ad τὴν ἐ-
λευθερίαν ἀναφέρεται. Quia
laboribus assuevit, non cogi-
tur: vel, amittere liberta-
tem cogitur, quia nō assue-
vit laboribus.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 64. Pag. 207.

Aνηρώπους ἀειλαμῶνα-
νούσας, Lege. & μηδέ πο-
τε ἐξέσωθῃ.

ὡν ὅλον.] Lego, ὡν ὅλων ἐξα-
τος μετέχῃ, εἰς τὴν ἑξήκοντα
τῆς μετὰ τὴν ἑξήκοντα, ἢ κτλ. Post, ἢ
σωματὶ ἢ χειρὶ, lego. Et mox
Διό τὸ ἄτομα εἶναι κὴ ταῦτα
οὐδὲν ὅλον ἐκείνου μετέχῃ.
μειοῦται γὰρ τῆς μετὰ τὴν ἑξήκοντα,
διὸ περὶ ταῦτα Διόφοροι κτλ. κείσθαι,
κὴ ἰδίως ἐκείνων, κὴ ἀμείψαι, κὴ
αἰσθῆσαι.

ἰφελόν.] Non ab ἐπέχω: sed
ἰφελόν, ab ἐφίεμαι legendum,
αἰσθῆσαι.

κὴ ἀπὸ συστάσεως.]
dum videtur ἐπιθυμῶν
ὀρέξεως. Mox, ἄτε κεί-
νος. & κτλ. γὰρ ἐν α-
πὸς ὄν.

κτλ. κτλ. δὲ τὰ διδο
Lego, & ἐν κείσθαι, &
ζητῶν.

τὰ γὰρ σαυτὸν ὡς
tassis, ἐστὶ γὰρ. Sed
satis placet.

κινητὰ] Fortasse
μείσθαι δὲ ὁ ἐκ
ὅτις μετὰ τὴν ἑξήκοντα
ὄμοιος ὄν.] Sic put-
dum hunc locum
tamen non intelligi
pro ἐκλεκτὸν legas
vel ἐκτὸς. Ne aut
dicerem, sic verti: In
arguendis remissio-
niores sumus. Suic-
ristophanis interpr-
θῆς ἰδίως ὁ μετὰ
λῶρος ἐκλυτός.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 65. Pag.

Tὸ ἑξήκοντα λε-
γόμενον ἀγαθόν.]
ζητῶν ὅτι βέλτερον εἶναι
verba redundare v-
ac legendum esse,
ἀγαθόν, ἐπὶ τὴν ἑξήκοντα
ἐστὶ. Post lege, ἐνόησα,
& κτλ. οὐπω σκεψάμενος. &
ἐξηγήσασθαι. & ἑξήκοντα
μετέχω.

κὴ νοῆσαι κτλ.] For

καὶ πρῶτον ἐ αὐτὸς. Et,
καὶ πρῶτον.

ANNOTATIONES,
Ad Cap. 66. Pag. 211.

ἀσεβῆς.] Malim ἐ ἀ-
σεβῆς.

καὶ ἐπίσταται.] Fortaf-
φεται, αὐτὸς σκίβεται.
εὐθυμῶν; & τὸ χεῖ-
ρῶν.

ἰστέφει πα.] Lego κα-

ANNOTATIONES.

Cap. 67. Pag. 213.

ἴσται τὸ τυχόντα.] For-
τε τὸ ἀκρότατον τυχόντα
γίας πρῶτασις. & πᾶ-
σι τε τελειώτατα. Et, καὶ

σοσφίαν πρῶτασις.]
αὐτὸ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ καὶ
πρῶτασις.

ἴσται.] Lege ἀλλοις. Et ἰλ-
κενὴν.

πρῶτασις.] ὅτι καὶ lego. In-
ui, Pythagorice de
parentire Simplicium.

recit, vitam quam in
gimus, pendere a
in animæ in corpus:

um ad coelos, a vita
tracta. Mox, τῶν ἐκεί-
πρῶτασις. Et
ἴσται.

ἴσται.] Fortassis ἐκεί-
ilicet ὁ ἀπὸ κληφῶς τὸ

καὶ ἐπίπτονον.] καὶ ἐπίπτονον
μὲν οὐκ ἔστι, καὶ ἐπὶ δὲ πρῶτασις,
vel πρῶτασις. Et καὶ μικρὸν,
μὴ καὶ φρονῶν. Et, παρὰ τρεῖ-
χρὸν αὐτὸ. & τὸ ἀποκηρύττειται.
ἐδὲν γὰρ ἐστὶ λοιπὸν, ἐνεσημέτος
τὸ ἀγῶν.

ἠπείασι αὐτῶ.] ἠπείασι αὐτῶ
μῶλλον ἢ πρῶτασις, ἐπὶ
μῶλλον ἀλλοις, καὶ οὐκ ἔστι κατ' ὀ-
λίγην αὐξανομένης τῆς ἀπο-
γίας, &c.

σημῶν ὁπόση.] Fortasse ἐ
ὁπόση. & ἀποσημῶν πρῶτασις.

καὶ φαίνεται.] καὶ φαί-
νεται.

ANNOTATIONES.

Ad Cap. 68. Pag. 215.

Τὴν πεζωτικῶν lege. & τὴν
δὴ τὸ ἀληθές. & ἀλλοτε
ἐπ' ἄλλο μετὰ φαίνεται ἀναγκάζη-
ται. & ὅτι συλλογισμὸς δι' ἐναρ-
γῶν πρῶτασις τεχνικῶς συν-
θεμένων συναρῶν, καὶ ἵναι
αὐτὴ ἀναμολογήσει πρῶτασις.
Nisi forte αὐταὶ πρῶτασις
dixerit, cuius nulla ratio po-
stulanda sit.

αὐτῶ ἴσται.] Lege ἴσται.
τὸ μὲν ψεύδεται.] Fortassis
addendum ἐν λόγῳ.

πρῶτασις, δὲ.] Lego ὅτι
δι' αὐτῶν.

ἔτι τὸ τέλος ὅτι Non placet,
nec occurrit aliud melius.
Post ἐφεξῆς ἀποδείξει lege.

καὶ τὸ πρῶτον τὸ πρῶτον παρα-
δοξόντα.] καὶ τὸν εὐότερον.

κὶ τὸ τρίτον παραδοθέντα sententia postulat.

κὶ ἀμεθόδως.] ἐμμεθόδως sententia postulat.

ANNOTATIONES,
Ad Cap. 69. Pag. 216.

Παιδολικὸς λόγος lege.
& συμβολαίει.

Ἐξ δὲ τῆς ἀναγῆ.] Diogenes Laertius, κλεάνθης Φανίας ἄσσιος. Est autem Assus vrbs Troadis, Sarcophage lapide nobilis.

δεῖγμα τῶν ῥωμαίων συκλή-
τη πρὸς.] Lego δεῖγμα. & ante
πρὸς videtur deesse μεγαλο-
πρεπείας aut simile nomen.

ἀνατεθέντα.] ἀνατεθέντα, &
ἐν ἱερείᾳ φοιτήσης.

Φησὶ μόνον ὅτι.] Lege φη-

σιν, ἢ μόνον κακὸς ἔσται
ἔοιμάζων. Et post, δ
τα. Et, καὶ πᾶσι ὅλα ἔπι
λεῖ μέρει.

καὶ ἵνα ἱμερῶν. In
lacunula est, quan-
quidem diuinatione
re non possumus.

ANNOTATIO
Ad Cap. 70. Pag.

Ἀλλὰ καὶ ζῶον αὐτὸ
ἀλλὰ καὶ ζῶν
δὲ. Et καὶ τῶν χερσίνων.
σεφέντων. Et, ὅτι ὅτι
& διχλῶ δὲ ἐπὶ τέλει
αὐτῆς.

καὶ τὸ τρίτον καὶ σω
Fortasse καὶ τὸ τρίτον
ει, vt supra etiam. F
& ὁμμάτων.

F I N I S.

TOMVS III.

CRISTIANI COMMENTARIORVM DE
SICETI DISPVATIONIBVS
LIBRI IIII.

CRONIMO WOLFIO
Oetingensi interprete.

In Rerum ac verborum copioso
I N D I C E.

COLONIÆ,

in Officina Birckmannica, Sumti-
bus Arnoldi Mylij.

Anno, M. D. XCV.

INDEX CAPITVM
RIMI LIBRI AR-
RIANI.

De rebus quæ in nostra potestate sunt, & non sunt.

De pacto personæ decorum in omni re considerari queat.

Quomodo ex eo, quod Deus hominum pater sit, progredi ad cetera liceat.

De profectu.

De re Academicos.

De providentia.

De usu earum rationum, quæ λόγοι μεταπίπτοντες καὶ ὑποθετικοὶ dicuntur, & aliarum id genus.

De facultates, hoc est vim differendi & dicendi, periculosas esse indoctis.

De pacto e cognatione nostra cum Deo, ad reliqua progrediendum sit.

De eos qui Romæ honoribus inserviunt.

De veritate.

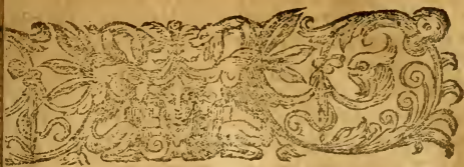
De inimi æquitate.

Quomodo sic administrari possint omnia, ut Deo placeant.

- +
- 14 Numen cuncta intueri.
 - 15 Quid profiteatur philosophia.
 - 16 De providentia.
 - 17 Artem differendi esse necessariam.
 - 18 Non graviter ea esse ferenda, quæ per
sunt.
 - 19 Quo pacto erga tyrannos affecti esse deb.
 - 20 De ratione sui met contemplatrice.
 - 21 Ad eos qui admirationi esse volunt.
 - 22 De prenotionibus.
 - 23 Ad Epicurum.
 - 24 Quomodo aduersus pericula decertand.
 - 25 Eadem de re.
 - 26 Quæ sit viuendi lex.
 - 27 Quot modis visa existant, & quæ adi.
aduersus ea comparanda sint.
 - 28 Non irascendum esse hominibus: & q
gna, quæ parua sint in rebus huma.
 - 29 De constantia.
 - 30 Quid sit in promptu habendum in forti
sibus.

Finis Indicis,

ARI

Ρ Ρ Ι Α Ν Ο Σ

Λ Ο Υ Κ Ι Ω Γ Ε Λ Λ Ι Ω

Χ Α Ι Ρ Ε Ι Ν .

BRIANVS LVCIO
GELLIO SALVTEM.

IERONYMO WOLFIO

Oetingensi interprete.

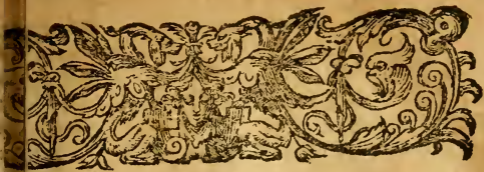
Go sermones Epi-
cteti neq; sic cōscri-
psi, vt talia cōscribi
solent: neq; ipse pu-
tavi vt qui vel cōscripsisse
eum. Sed quæ ipsum au-
dientem, ea verbis etiam
et, quoad eius a me fieri
poterat, annotare studui: quo
et monumenta quædam in-
ueniuntur in dicendo libertatis
et mihi ipsi conseruarem.
Et pro sunt eiusmodi, vti
et, qualia citra vllam
meditationem alius ad a-
mendicem dixerit: non quæ ita

ΟΥΤΕ σωέγρα-
ψα ἐγὼ τῷ Ἐπι-
κτίτῃ λόγους ἕ-
τως, ὅπως αὐτὸς
συγχαίψει τὰ τοιαῦτα· ἕτε-
ρὸν ἐξέλεξα εἰς ἀνθρώπους αὐ-
τὸς, ὅς γε ἐδὲ συγχαίψαι φη-
μί. ὅσοι δὲ ἤκον αὐτῷ λέγον-
τες, ταῦτα αὐτὰ ἐπεγρά-
θην αὐτοῖς ὀνόμασιν, ὡς οἶόν
τε ἡμετέροις ἀνθρώποις, ὑπο-
μνήματα εἰς ὑστερὴν ἐμαυτῶν
διαφύλαξαι τὴν ἐκείνων δια-
φοσίαν, καὶ παρρησίαν. ἔστι δὲ τοῖς
αὐτοῖς, ὡς αὐτὸς εἰκὼς, ὅποια αὐ-
τὸς αὐτόθεν ὀρηθεῖς, εἴποι
πρὸς ἕτερον ἕχ ὅποια αὐτὸς ἐπὶ

τῶ ὑστερον ἐντυγχάνειν πινὰς
 αὐτοῖς συζητήσεις. Ἰαυῶτα
 δ' ὄντα, σοκ οἶδα ὅπως ἔτε
 ἐκθύντ' ἐμῶ, ἔτε εἰδὸτ',
 ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπους. ἀλλ'
 ἐμὸν γέ ἐ πολὺς λόγος, εἰ
 ἐχ' ἱκανὸς φανῶμαι συζητά-
 φειν. ἐπικτητῶ ἢ ἐδ' ὀλίγος,
 εἰ καταφρονησὶς ἡς αὐτῶ ἢ
 λόγων. ἐπεὶ κ' λέγων αὐτοῦς,
 ἐδένος ἀλλ' εἰ δὴ λ' ἡ ἐφίε-
 μῶ, ὅτι μὴ κινῶμαι ἡς
 γνώμας ἢ ἀκουόντων ὡς
 τὰ βέλπτου. εἰ μὲν δὴ τῶτο
 με αὐτὸ ἀπαρτάτουντο οἱ λό-
 γοι ἔτοι, ἐχοίμην οἶμαι, ὅπως
 ἡ ἐχθρὸν τῶς τῶν φιλοσόφων
 λόγους. εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' ἐκείνο
 ἴσως οἱ ἐντυγχάνοντες, ὅτι
 αὐτὸς ὁπότε ἐλεγε, αὐτοῦς,
 ἀνάκη ἡ τῶτο πάχην ἢ ἀ-
 κρωάμνον αὐτῶν, ὅπως ἐκεί-
 νος αὐτὸν παθεῖν ἐφ' ἔλετο.
 εἰ δ' οἱ λόγοι αὐτῶ ἐφ' αὐ-
 τῶν τῶτο ἢ ἀπαρτάτουνται,
 τυχὸν μὲν ἐγὼ αἶπος, τυχὸν ἢ
 κ' ἀνάκη ἔπως ἔχειν. ἔρ-
 ρωσο.

fortassis etiam se res aliter habere non potest, Vale.

scripta sint, ut ad pro-
 pagentur. Quæcunque
 habeant, nescio quo
 me nec volente nec sine
 in manus hominum
 nerunt. Ego vero, a-
 bendo parum valere
 haud in magno disci-
 posuerim: Epictetus
 ne in paruo quidem,
 sermones eius. asper-
 Nam quum eos habe-
 iam, nihil aliud ei effe-
 positum apparebat, ni-
 nimos audientium ad-
 ma quæque expetend-
 taret. Quamobrem ser-
 mones si id saltem in-
 rint, id habebunt (nisi
 quod habere debent
 nes philosophorum. S-
 nus: at illud lectores
 quum ipse eos recitare
 cesse fuisse sic affici audi-
 ut eum ipse affici videt.
 Quod si vero sermones
 ipsi per se id non conse-
 tur, ego fortassis in cau-

Ρ Ρ Ι Α Ν Ο Υ
Ε Π Ι Κ Τ Η Τ Ο Σ Β Ι -
Β Λ Ι Ο Ν Π Ρ Ω Τ Ο Ν .

Ρ Ρ Ι Α Ν Ι Ε Ρ Ι Σ Τ Ε -
Τ Υ Σ . Λ Ι Β Ε Ρ Ι .

in nostra potestate
magis non sunt.

Περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, καὶ ὅσα
ἐφ' ἡμῖν.

CAP. I.

ΚΕΦ. α.

LIARVM facultatum nullam reperic-
tis ipsam suimet con-
templatricem: ac pro-
inde ne approbatri-
eodem, aut improba-
Grammaticæ con-
picio quo vsque progr-
Ad distinctionem lite-
Musicae quo vsque? Ad
scendam cantilenā. Num
go rū aliqua seipsam con-
olatur? Nequaquā: sed cum
rescribendū est, quid ei
scribendum, Grammatica
vtrū autē amico sit scri-
bendum, nec ne, Grammatica

ΤΩΝ ἄλλων δυ-
νάμεων οὐδέμι-
αν ὀρήσετε αὐ-
τῶν αὐτῆς γεω-
ρηκῶς, ἢ βίνω ἢ δὲ δοκιμα-
σικῶς, ἢ ἀποδοκιμασικῶς. ἢ
γραμματοπικῆ μέχρι τίνος κέ-
κρηται τὸ γεωρητικόν; μέχρι
ἢ ἀγνωῶναι τὰ γραμματικά.
ἢ μουσική; μέχρι ἢ ἀγνωῶ-
ναι ἢ μέλος. αὐτὴ ἐν αὐτῶν
γεωρεῖ τις αὐτῶν; ἢ δαμῶς.
ἀλλ' ὅταν μὲν αὐτὴ γράφειν
τῷ ἐταίρῳ δεῖ, τότε ἢ γεω-
πλέον, ἢ γραμματικῆ ἢ ἐρεῖ. πό-
τερον ἢ γεωπλέον τῷ ἐταίρῳ,
ἢ ἢ γεωπλέον, ἢ γραμματικῆ

ὅσα ἔρεϊ. καὶ ὡς τῶν μελῶν
 ὡσώτως ἢ μουσική· πότερον
 δ' ἀσέον νυῖ καὶ κιθαρᾶσέον,
 ἢ ἔρεϊ. τίς ἔν ἔρεϊ; ἢ καὶ αὐτὴν
 θεωρεῖσα, καὶ τ' ἄλλα πάντα.
 αὐτὴ δ' ἔστι τίς; ἢ δυνάμις
 ἢ λογική. μένη γὰρ αὐτὴ καὶ αὐ-
 τὴν κατανοήσασα παρείλη-
 πται, τίς τέ ἐστι; καὶ τί δυνάμει,
 καὶ πόσα ἀξία ἔσται ἐλήλυθε
 καὶ τίς ἀλλὰς ἀπάστας. τί γάρ
 ἔστιν ἀλλο ἄλλο, ὅτι χρυσοῖς
 καλόν ἐστιν; αὐτὸ γὰρ ἔστι λέγει.
 δῆλον, ὅτι ἡ χρηστικὴ δυνά-
 μις, ταῖς φαντασίαις. τί ἄλ-
 λο τὸ μουσικῶν, γραμματι-
 κῶν, καὶ ἀλλὰς δυνάμεως ἀφ' ἑ-
 κείνων, δοκιμαζόντων καὶ χρη-
 στικῶν αὐτῶν, καὶ τὰς καιροῦς πα-
 ραδεικνύον; ἔστιν ἀλλο. ὡσ-
 ὡς ἔν τῷ ἀξίον. τὸ κράτιστον
 ἀπάντων καὶ κυριώτατον, οἱ θεοὶ
 μένοντες ἢ ἡμῖν ἐποίησαν τὴν
 χρῆσιν τὴν ἄρθρῶν ταῖς φαν-
 τασίαις· τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα ἔφ'
 ἡμῖν. ἄρα γε, ὅτι ὅσα ἢ θελον,
 ἐγὼ μὲν δοκῶ, ὅτι εἰ ἢ δυνάμει
 ἔστι, καὶ κείνα αὐτῶν ἡμῖν ἐπέτρε-
 ψαν ἀλλὰ πάντως ὅσα ἢ δύ-
 ναντο. ἐπὶ γῆς γὰρ ὄντας, καὶ σώ-
 ματι σωθεδεδέμους τοῖς τῶν,
 καὶ κριναντοῖς τοῖς τοῖς, πῶς
 οἴοντες τὴν εἰς ταῦτα ὑπὸ τῶν
 ἐκτὸς μὴ ἐμποδίζεσθαι; ἀλλὰ
 τί λέγει ὁ ζῶντες ἐπίκτητες; εἰ
 οἴοντες τὴν, καὶ τὸ σωματικόν αὐ-
 τῶν, καὶ τὸ κτησείδιον, ἐποίησαν
 αὐτῶν ἐλεύθερον, καὶ ἀπαρεμπό-

isset, etiā corpusculū tuū & reculā libera, & ab imped

non dicet. In cātilenis
 eodem modo. an autem
 canendum sit, & citha-
 randa aut nec canendū
 thara pulsanda: nō dicitur
 facultas igitur id dicitur
 tū semetipsā, tū cetera
 contēplatur. Ea vērō q
 Ratiocinādi ac differēd
 tas. Sola enim hæc trac-
 quæ tum seipsam perscr
 quænam sit, & quid po
 quāti sit æstimāda, tū
 vniuersas. Quid enim a
 q̄ dicat, Aurum esse
 Ipsum enim nō loquitur
 apparet, eā esse facultate
 vtatur visis. Quid aliud
 Musicā, Grammaticā, &
 facultates diiudicet, vsu
 p̄bet, modūq; demonstr
 hil aliud. Quamobrē, I
 mortales, id q̄ est omn
 stātissimū & imperator
 vt decebat, in nostra pe
 esse voluerunt, rectū vi
 visorū visū: reliquorū p
 tem nobis ademerūt? E
 causa, q̄ tribuere noluer
 dē existimo, si potuissēt
 iā nobis fuisse cōcessur
 eos nullo modo potuiss
 cū & in terra essemus,
 corpori alligati, & soci
 bus: fieri qui potuit vt
 res quæ extra nos essent,
 nō impediremur? Sed q
 ter ait, Epictete? Si fieri

remta fecissem. Nunc te
 re non debet, istud non es-
 sed lutum esse, belle-
 am. Quoniam au-
 id non potui: dedi ti-
 dam nostri partem,
 appetendi & auer-
 sequendi & decli-
 que eam quæ vi-
 flet. Quam si exco-
 eaque omnia tua col-
 , nunquam prohibe-
 , nunquam impedieris,
 mes, non quereris,
 dulaberis cuiquam.
 ergo? paruane tibi vi-
 sta? Absit. Eis igitur
 us esto: Diis autem
 talibus vota facito.
 num vnum curare pos-
 , & vni rei adhærere:
 us curare multa, ac
 alligati esse, vt corpo-
 ei familiari, vt amico,
 filii, & seruo. Fit igitur, vt
 multis quibus alligati
 , oneremur ac deprimamur,
 aq; cū nauigari nequit,
 ur, & subinde specta-
 s qui vêtus flet? Aquilo.
 cū illo rei nobis est? Quā
 Fionius flabit? cum ei vi-
 akerit, ô bone, aut Æolo.
 e Deus ventorū condū
 i nō fecit, sed Æolum.
 ergo est opus? Vt ea quæ
 tra potestate sunt, quā o-
 u faciam? ceteris autē p-
 m natura vtamur. Quæ

δισον. νῦν δὲ μή σε λαιψα-
 νέτω· τῆτο σὺν ἔστι σὺν. ἀλλὰ
 πηλὸς κομψῶς πεφουραμέ-
 νος. ἐπεὶ δὲ τῆτο σὺν ἡδυνά-
 μῳ, ἔδωκε μὲν σοι μέγ· π
 ἡμέτερον, τὴν δὲ δύναμιν ταύ-
 τῶν τῶν ὀρηθητικῶν τε, καὶ ἀ-
 φορηθητικῶν, καὶ ὀρεκτικῶν τε,
 καὶ σκελετικῶν, ἔαυτῶς τῶν
 χρηστικῶν τοῖς φαντασίαις·
 ἢς ἐπιμελέμεθ· καὶ ἐν ἡ τὰ
 σωτῆ ἡγήμεθ· ἐδὲ ποτε
 κωλυθήσῃ, ἐδὲ ποτ' ἐμποδι-
 σθήσῃ, ἐσενάξῃς, ἐμέμεψῃ,
 ἐκλακείσῃς ἐδένα. ἢ ἔν;
 μή π μικροῖ σοι φαίνε) ταῦ-
 ται; μή γήροιο. δεκῆ ἐν αὐ-
 τοῖς, δ' ἔχῃ δὲ τοῖς θεοῖς. νῦν
 εἴ ἐνὸς δυνάμει ἐπιμελεῖ-
 σται, καὶ ἐνὶ ὡσεσθητικῆναι ἐ-
 αἰῆς, μέλλον ἡλομῳ πολ-
 λῶν ἐπιμελεῖσθ, καὶ πολλοῖς
 ὡσεσδεδέσθ, καὶ τὰ σώματι, ἔ
 τῆ κτήσθ, καὶ ἀδελφῶ, καὶ φί-
 λῳ, ἔ τέκνῳ, ἔ δ' ἔλῳ. ἄτε ἐν
 πολλοῖς ὡσεσδεδέμεθ, βα-
 ρέμεθα ὑπ' αὐτῶ, καὶ καθηλ-
 κόμεθα. δεκῆτο αὐ ἀπλοια
 ἡ, κατῆμεθα ἀπώμενοι, καὶ
 παρακλύπλομῳ συνεχῶς, πῆς
 ἀνεμ· πνεῖ. βορέας; τί ἡμῖν
 καὶ αὐτῶ; πότε ὁ ζέφυρ·
 πνόςθ, ὅταν αὐτῶ δόξῃ, ὦ
 βέλπισε, ἡ τῶ ἀγὸλῳ. σὲ γδ
 ἐκ ἐποίησεν ὁ θεὸς ταμίαν ἡ
 ἀνέμων, ἀλλὰ τὸν Αἰόλον. τί
 ἐν δ' εἶ; τὰ ἐφ' ἡμῖν, βέλπισε
 κατυσκοσύάζειν· τοῖς εἴ ἄλ-
 λοῖς χεῖσθ, ὡς πέφυκε. πῶς

ἔν πίφουκεν; ὡς αὐτὸ θεὸς γέ-
 λη. ἐμὲ ἔν νιῶ τραχηλοκοπέ-
 δαυ μόνον; ἢ ἔν, ἢ φελες πάν-
 τας τραχηλοκοπηθῶμαι, ἵνα
 σὺ παρὰ μυθίαν ἔχῃς; ἢ γέ-
 λεις ἔτις ἐκτείνω τὸν τρα-
 χηλον, ὡς Λατρινός τις ἐν
 τῇ Γώμη κελύθεις ὑπὸ τῷ
 Νέραντος ἀποκεφαλιθῶμαι;
 ἐκτείνω γὰρ τραχηλον, καὶ
 πλῆγεις, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ
 πλῆγῳ ἀδενῆ γυρομήλω
 ἐπ' ὀλίγον συνελκυθεὶς,
 πάλιν ἐξέτεινεν. ἀλλὰ καὶ ἐπ
 πρῶτην, πρὸς τὸν Ἰεσσα-
 φροδίτῳ τῷ ἀπελθόντῳ τῷ
 Νέραντος, καὶ ἀνακρίνοντι αὐ-
 τὸν ὑπὲρ τῷ συκροθῶμαι, αὐ-
 τὸν γέλω, φησὶν, ἔρω σου τῷ
 κυρίῳ. ἢ οὐκ εἶ πρῶτην
 ἔχῃς ἐπ' ἑαυτῷ τοῖς τοῖς; τί γὰρ
 ἀλλο, ἢ ἢ ἐμὸν, καὶ ἢ σὸν ἐμὸν
 καὶ ἢ μοι ἐξίστι, καὶ ἢ μοι σὸν
 ἐξίστι. ἀποφανεῖν με δεῖ· μή
 ἢ ἔν καὶ σένοντα; δαθῶμαι
 μή τι καὶ ἴρω ἔντα; φυγα-
 θῶμαι· μή ἢ ἔν κωλύει,
 γελῶντα, καὶ ἐυθυμῶντα,
 καὶ ὀργῶντα; εἰπέ τὰ ἀπὸ ῥ-
 ῥηται. ἢ λέγω· τῷ γὰρ ἐπ'
 ἐμοῖ ἐστιν. ἀλλὰ δήσω σε. αὐ-
 θρωπὸν τί λέγεις; ἐμὲ; τὸ σκέ-
 λῳ με δήσῃς τῷ πρῶτῳ
 ρεσιν ἢ, εἰσὶ ὁ Ζεὺς νικῆσαι
 δύνάται. εἰς φυλακὴν σε βε-
 λῶ, τὸ σωματικὸν ἀποκεφαλί-
 στω σὲ. πότε οὐκ σοι εἶπον, ὅτι
 μόνου ἐμοῦ ὁ τραχηλὸς ἀνα-
 πό τμηθῆς ἐστὶ; γὰρ τῷ ἴδει

autem eorum natura
 Quam Deus esse voluit.
 igitur nunc solum secu-
 cuti? Quid ergo? Vt
 omnes securi percuti; n-
 solatio tibi deesset? N-
 ita porrigere iugulum,
 mæ Lateranus quidam
 Nerone capite plecti
 porrecto iugulo percuss-
 ad istum infirmiore
 lis per consternatus, rurs-
 rexit. Quin prius etiã,
 ronis libertus Epaphr-
 eum conuenisset, ac d-
 iuratione percontaret
 quid, inquit, voluero
 tuo dicam. Quid igit-
 li tempore in promptu
 bendum? Quid vero
 quam, quid tuum sit
 non tuum? & quid
 ceat, quid non liceat
 tibi moriendum: ni-
 etiam gementi? in v-
 esse oportet: nunqu-
 lantem? Ire in exiliu-
 quis prohibet ire cum
 hilaritate & alacritate
 arcana. Non dico, he-
 penes me est. At in-
 te coniciam. Homo
 ais? me? pedem meum
 institutum autem meu-
 pse quidem iupiter sup-
 In custodiã te dabo: con-
 lū capite truncabo: Quã-
 tibi dixi meas vnus
 ferro esse inuiolabiles

tanta erant philosophiæ
 officii scribenda,
 excitanda. Thraseas
 sebat: Se hodie malle
 fieri quam cras relegari.
 laudem Rufus ei dixit? Si-
 emtud tanquam graui-
 tas: quam stulta est
 n vt leuius: quis o-
 tibi dedit? Non ope-
 as, vt eo quod datum
 tentus? Agrippinus
 disto quid dixit? Sei-
 oi non esse impedi-
 to. Est ei nuntiatum, in
 iudicium de se fieri.
 ne vertat, inquit. At
 dies adest hoc autem
 corporis exercitationem
 frigida consueuerat.
 aris, inquit, nosque ex-
 nis. Cum se exercuisset,
 cum accersit, & da-
 esse refert. Num ca-
 inquit, an exilio? Exilio.
 os quid? Non adema-
 ritiam ergo profecti
 mus. Hoc est ea medi-
 tæ meditanda sunt: id
 , vt appetitus & decli-
 ulli sint impedimento,
 isibus obnoxia. Est mi-
 endum. Si iam, mo-
 paulo post, nunc pran-
 on hora aderit, tum sta-
 oriar. quomodo? vt
 cet, qui restituit aliena.

μελετᾶν τοὺς φιλοσοφου-
 ῶντας, ταῦτε καὶ ἡμέραν θρά-
 σεον, ἐν ταῦτοις γυμνάζε-
 σθαι. Θρασεῖας εἰώθει λέ-
 γειν σήμερον ἀναρθεῖν ἢ γέ-
 λω μᾶλλον, ἢ αὔριον φυγα-
 δεῖν θῆναι. Ἰουῖ αὐτῷ Ρ' ἔ-
 φθη εἶπεν; εἰ μὲν ὡς βαρύ-
 τερον ἐκλέγῃ. τίς ἡ μωρία τῆς
 ἐκλογῆς, εἰ δὲ ὡς κρυφότε-
 ρον, τίς σοι δέδωκεν; οὐ γέ-
 λεις μελετᾶν, ἀρκείῃ τῶν
 δεδωμένων; ἀλλ' οὐκ ἔστι γὰρ Ἄ-
 γριππίνῳ εἰδέναι ὅτι ἐγὼ
 ἐμαυτῷ ἐμπόδιον εἶμι γίνο-
 μεν. ἀπὸ γὰρ γέλη αὐτῷ, ἐπὶ
 κρήνη ἐν συγκλήτῳ. ἀγα-
 θῆ ἡ τύχη. ἀλλὰ ἦλθεν ἡ
 πῆμπτῆ ταύτῃ δὲ εἰώθει γυ-
 μνασάμενος ψυχρολογεῖσθαι.
 ἀπέλωμεν, καὶ γυμνασθῶ-
 μεν. γυμνασθῶμεν λέγει τίς
 αὐτῷ, ἔλθ' ὅτι κρυφαίως κει-
 σται. φυγῆ, φησὶν ἡ θανάτου
 φυγῆ. τί ἰσχυρὸν περὶ; οὐκ
 ἀφῆρθη. εἰς δὲ εἰς αὐτῶν οὐκ
 ἀπὸ λήθοντες, ἀεισησόμεν.
 τῶν ἑστί, μεμελεῖσθαι ἀδελ-
 φοὺς μελετᾶν, ὅτι εἰς ἐκκλησίαν, ἀ-
 κώλυται, ἀπερίπρωτα παρε-
 σκότα κέναι ἀποθνήσκω. εἰ μὲν ὁ-
 λήθῃ, νῦν δεῖσθαι τῆς ἄρας
 ἐλθῆσθαι, εἶτα τότε τεθνή-
 ξομεν. πῶς, ὡς παροήκω
 τὸν πᾶ ἀλλότριαν ἀποθ-
 νῆσθαι.

Πῶς αὖ τις σώζοι τὸ κτ' ἀφώ-
σωπον ἐν παντί.

ΚΕΦ. Β.

Τῷ λογικῷ ζῴῳ μόνον
ἀφώρητον ἐστὶ τὸ ἀλό-
γην. τὸ δ' ἐύλογον, φερητόν.
πληγὰς ἐκ εἰσὶν ἀφώρητοι τῆ
φύσεϊ. ἵνα τρεῖς ὄρα πῶς
Λακεδαιμόνιοι μαθηρωῦ-
ται, μαζόντες ὅτι δ' ἄλογόν
ἐστὶ. τὸ δ' ἀπειγξιασθῆ, ὅσα
ἐστὶν ἀφώρητον. ὅταν τοῦ μί-
θη τις, ὅτι δ' ἄλογον, ἀπελ-
θῶ ἀπήγξιασθῆ. ἀπὸ τῶς ἐὰν
προσέχωμι, ἕτω' ἐδένος ἔ-
ταις δ' ἄρῃσιν τὸ ζῶον θλι-
βομένην, ὡς ὑπὸ τῶ ἀλόγου
κτ' πάλιν ἐπ' οὐδ' ἔτιως ἐλ-
κόμενον, ὡς ἐπὶ τὸ δ' ἄλογον.
ἀλλὰ δ' αἰδοῦσθαι τὸ
δ' ἄλογον καὶ τὸ ἀλόγην, κα-
τὰ τὸ καὶ ἀφώρητον καὶ κατὰ
ἀλλὰ αἰδοῦσθαι καὶ συμφέρον καὶ
ἀσύμφορον. διὰ τὸ καὶ κατὰ
κατὰ τὸ αἰδοῦσθαι δέομεθα, ὡς
μαθεῖν τὸ δ' ἄλογον καὶ ἀλόγην
κατὰ τὴν ταῦς ἐπὶ μέγιστος ἔστι
ἐφαρμόζειν συμφώνως τῆ
φύσεϊ. εἰς δὲ τὴν τοῦ ἐυ-
λόγου καὶ ἀλόγου κατὰ τὴν
μὲν ταῦς τῶν ἐπιτὸς ἀξίας
συγχρόμεθα, ἀλλὰ καὶ τῶν
κτ' τὸ ἀφώσωπον ἑαυτοῦ ἔ-
κασθῆ. τὸ μὲν γὰρ πνι
δ' ἄλογον, τὸ ἀμείβουσθαι
κρῆσθαι, αὐτὸ μόνον βλέ-
πομεν ὅτι μὴ ἀφώρηται
μὲν, πληγὰς ἀφώρηται, καὶ

Quo cuiq; facto person
rebus omnibus tuena

CAP. II.

A Nimanti ratione
to id solum est i-
bile, quod ratione care
autem rationem habe
bile. Plagæ non sunt i-
biles. suapte natura.
cto? Vide ut Laced
flagellentur, cum id ra
habere didicerint. Si
um non est intolerabi
cum quis id rationem
cognouit, abit ac susp
Denique si animadue
nulla re ita angere a
reperiemus, ut eo que
ne caret: ac rursus ad
rem ita ferri, ut ad id
tionem habet. Fit au
aliis alia vel probabili
probabilia sint: ut &
mala, & utilia ac inut
aliis alia. Quamobrem
tutione nobis vehem
opus, ut probabiliū
probabilium iudiciū
gruenter naturæ, sing
fonis accommodare d
Ad probabiliū autē &
biliū diiudicationē ne
rū dūtaxat rerū pretiū
m^o, sed earū etiā que
tā cuiusq; personā per
cuiusq; probabile est pre
tulā, id intuēti solū, q
buerit, plagas acceptū

σον. τσαχλοκηρηθίσουμα. ἄ-
 πελθε τοίνω, καὶ τραγῶδει.
 ἐγὼ δὲ ἔτραγώδησω. Διάβι;
 ὅπ σὺ σεαυτὸν ἀγῆ μίαν ἴ-
 να εἶναι κρέκλω τῶν ἐκ τοῦ
 χιτῶν. τί οὐκ ἔδει φρον-
 τίζειν; πῶς αὖ ὄμοι. ἦς
 τοῖς ἀλλοῖς ἀνθρώποις. ὡς ὡς
 εἶδ' ἢ κρέκη πρὸς τοῖς ἄλ-
 λας κρέκας θέλει π' ἔχην ἐ-
 ξαίρειθον. ἐγὼ δὲ πορφύρα
 εἶναι βούλομαι, τὸ ὀλίγον
 ἐκείνο, καὶ σιλπνόν, καὶ τοῖς
 οἰκδοῖς αἶπον τοῦ οὐπρεπῆ
 φαίνεσθαι καὶ καλὰ. ἴ οὐκ
 μοι λέγεις, ὅτι ἐξομοιωθήη
 τοῖς ποικλοῖς; καὶ πῶς ἐπὶ πορ-
 φύρα ἔσομαι; ταῦτα εἶδε
 καὶ Περίσθ. ἐλουίδι. καὶ
 ἰδὼν ἐποίησε. ὡς σπέμψαν-
 τ. γὰρ αὐτῶ Οὐεσπεσια
 τοῦ, ἵνα μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν
 σύγκλητον, ἀπεκρίνατο, ἐπί-
 σοι ἐπὶ μὴ εἰσαγγέ με εἶναι συλ-
 κλητικόν. μέγιστοι δὲ αὐτῶ
 εἶδ' ἐμὲ εἰσερχομέναι; ἄγε, ἀλλ'
 οἰσελθάν, φησι, σιωπήτων.
 μή μ' ἐξετάζει, καὶ σιωπή-
 σω. ἀλλὰ εἶ με ἐξετάσαι.
 καὶ μέ εἶπεν, τὸ φανόρμον
 δίκαιον. ἀλλ' ἵαν εἶπης,
 ἀποκτενῶ σε. πότε ἔν σοι
 εἶπον, ὅτι ἀθάνατός εἰμι;
 καὶ σὺ τὸ σὸν ποιήσεις, καὶ
 γὰρ τὸ ἐμὸν. σὸν ἐστίν, ἀπο-
 κτεῖναι ἐμὸν, ἀποθανεῖν μὴ
 τρέμονται. σὸν, φυγαδεύσαι
 ἐμὸν, ἐξελεγεῖν μὴ λυπού-
 μρον. τί ἔν ἀφέλησε Περί

dias egero, securi fer-
 igitur, & age tragœd
 vero non agam. Cu-
 tu te vnum quoddan
 filum esse existimas
 ergo tibi curandum
 Quemadmodum alii
 nibus esse similis, sic
 lum aliquid præ cæt
 eximum postulat. E-
 purpura esse volo, e
 illud & nitidum: quo
 sa est, vt cætera decor
 cra esse videantur. Q
 me iubes vulgo fieri
 qui enim adhuc erop
 Hæc Priscus Heluidi
 & cum vidisset, fecit
 cum ad eum Vespasia
 sisset, ne in Senat
 niret: Penes te, inq
 ne me senatorem e
 tiaris. Quandiu au
 loco non moueris,
 Curiam mihi veni
 Age: at ingressus
 inquit. Ne me roga
 cebo. At est mihi
 dum. Et dicendum
 quod rectum esse
 Verum si dixeris, o
 te. Quando ergo tib
 me immortalem esse
 tuum facies, ego
 Tuum est, occideri
 um, mori non t
 tem. Tuum, relegar
 um, exire non t
 Quid ergo promouit

um vnus esset? Quid
 promouet in veste pur-
 ? Quid enim aliud, nisi
 in sese eminet, vt pur-
 & cæteris honestum
 um præbet? Alius au-
 statu rerum, Cæsa-
 licente senatu, respon-
 e gratiam ei habere,
 oi parceret. Talem
 atum quidem venire
 : cum sciret, cum
 uam fictilem statuam
 m: aut si loqueretur,
 um, quæ Cæsarem
 et, ac plura etiam ac-
 urum. Hoc modo
 am quidam, cum de
 periclitaretur, nisi ei
 m virile abscindere-
 gresso cum fratre
 em ille philosophus)
 te: Age frater, quid
 es? refecimus hanc
 e gymnasium diutius
 enus: recusauit, ob-
 ue animo est mor-
 ercontante autem
 u, quomodo istud fe-
 philosophus, an vt
 Vt vir, inquit: vt
 Olympiis proclama-
 status: atque in ta-
 sis loco, non autem
 uillam vngi solitus.
 uo, etiam collum re-
 i passus esset, si ab-
 viuere potuisset. Ta-
 conæ ratio: itaque fir-

σκ[⊕], εἰς ὧν; ἢ δὲ ὠφελεῖ
 ἢ πορφύρα τὸ ἱμάτιον; πῶς
 ἄλλο, ἢ Διγπρέπη ἐν αὐ-
 τῷ, ὡς πορφύρα; καὶ τοῖς
 ἄλλοις δὲ κελὸν παρὰ δει-
 γμα ἔκκεται. ἀλλ[⊕] δὲ
 αὐ, εἰπόντ[⊕] αὐτῷ Καίσαρ-
 ρ[⊕] ἐν τοιαύτῃ ᾧ εἰσείσθ,
 μὴ ἐλθεῖν εἰς σύγκλητον, εἶ-
 πιν· ἔχω σοι χεῖρα, ὅπ μὲ
 φείδη. τὸν τοῦτον ἐδὲ αὐ
 ἐκώλυεν εἰσελθεῖν. ἀλλ'
 ἦδ εἰ, ὅπ ἢ καθεδέετα ὡς
 κεράμιον· ἢ λέγων, ἐρεῖ ἂ
 εἶδεν, ὅπ ὁ Καίσαρ φέλει, καὶ
 ᾧ σσιπισωρόσθ ἐπὶ τῷ εἰο-
 να. τοῦτον τὴν τρόπον καὶ ἂ
 θλητῆς ἵς κινδυνούων δὲ π-
 θανεῖν, εἰ μὴ ἀπεκόπη τὸ
 ἀγδοῖον, ἐπιλήοντ[⊕] αὐτῷ
 τοῦ ἀδελφῆ (ἢ δὲ ἐκεῖτ[⊕]
 φιλόσοφ[⊕]) καὶ εἰπόντ[⊕],
 ἄγε ἀδελφε ἢ μέλλεις ποι-
 εῖν; ἀποκόπω μὲν τοῦτο τὸ
 μέρ[⊕], καὶ ἐπ εἰς γυμνάσιον
 ἀπὸ χῶμαθα; ἐχ ὑπέμεινεν,
 ἀλλ' ἐγκρατερήσας ἀπέθανε,
 πεθομῆου δὲ ἴν[⊕], πῶς
 τοῦτο ἐποίησεν; ὡς ἀθλη-
 τῆς, ἢ ὡς φιλόσοφ[⊕]· ἀνὴρ,
 ἔφη· αὐτὸ δὲ ὀλύμπια κερη-
 ρυγμῆ[⊕] καὶ ἠγωνισμῆ[⊕],
 ἐν τοιαύτῃ ἴνι χεῖρα ἀνε-
 τραμμῆ[⊕], ἐχὶ παρὰ τῷ
 βάτω ἀλειφόμεν[⊕]. ἀλλ[⊕]
 ἢ καὶ τὸν τραχήλον ἀπετ-
 μήθη, εἰ ζῶ ἠδὲ ὡς αὐτο δὶ χα
 τοῦ τραχήλου· τοῦτον ἐστὶ
 τὸ κατ' ᾧ σσωπον, ἔτις ἰχθυ-

ρὸν παρὰ τοῖς εἰδισημένοις
 αὐτὸ συνεισφέρειν ἐξ αὐτῶν
 οἷ τῆς σκέψεσιν. ἀλλ' οὐδ'
 ἐπίκτητε, ἀφ' ἑξέου σου. αὐτὴ
 φιλόσοφος, λέγω, ἔστι ἀφ'
 ἐξουσίᾳ σου. ἀλλ' ἀφελῶ σου
 τὸν τρεῖς χίλων. εἰ σοὶ ἀμεινον,
 ἀφελε, ἐπύθετό τις, πόθεν
 οὐκ ἀφ' ἐξουσίᾳ σου τοῦ
 παρῶν πονέου; πόθεν
 οὐκ ὁ ταῦρ, ἔφη, λέοντος
 ἐπελθόντος, μόνου ἀφ'
 ἐξουσίᾳ σου τῆς αὐτοῦ παρῶ-
 σκοδύης. καὶ παρῶν ἐπύθηκεν ἐ-
 σωτὸν ὑπὲρ τῆς ἀγέλης; ἢ
 δῆλον, ὅτι ἐν τῆς ἀμεινον τῶ
 πλὴν παρῶν σκοδύῳ ἔχειν, ἀ-
 παντὰ καὶ συναίδησις αὐ-
 τῆς. καὶ ἡμῶν θίνων ὅς τις αὐ-
 ἔχει θινῶν πλὴν παρῶν σκοδύῳ,
 σοὶ ἀγνοήσῃ αὐτῶν. ἔφην
 δὲ ταῦρ, ἔστι γίνεται, ἔδδ'
 γινώσκῃ αὐτῶν. ἀλλὰ
 δεῖ χημῶν παρῶν σκοδύῳ
 σοὶ καὶ μὴ εἰκῆ παρῶν σοὶ
 ἐπὶ τὰ μηδὲν παρῶν σοὶ.
 μόνου σκέψου, πόσου πωλεῖς
 πλὴν σοὶ παρῶν σοὶ,
 αὐτῶν. εἰ μηδὲν ἄλλο,
 μὴ ὀλίγου αὐτῶν πωλήσης.
 τὸ δὲ μέγα καὶ ἐξ ἀμεινον, ἀλλ-
 οῖς τὰ παρῶν σοὶ, Σω-
 κράτει καὶ τοῖς τοιούτοις. ἀφ'
 πῶν, εἰ μὴ τοιούτοις πεφύ-
 κησιν, ἔστι πάντες ἢ πολλοὶ γί-
 νονται τοιούτοις; ἴστωι γὰρ
 ἀπὸ πάντων γίνονται, κύ-
 νες γὰρ ἰχνούπηχοι πάντες. πῶ
 οὐκ, ἐπειδὴ ἀφ' ἑξέου εἰμι,

ma, apud eos qui earum
 ultro adhibere in consi-
 deliberationibus. Ad
 Epictete, rade te. Si
 phus sum, nego rasur
 auferam tibi collum. V-
 videtur, aufer. Perc
 est quispiam: Vnde e
 sonæ decorum quisqu
 et? Vnde vero, inqu
 rus ingruente leone f
 structionis suæ mem
 que pro armento o
 Nonne perspicuum est
 ac quis instructionem
 sensum etiam eiusdem
 occurrere? Nostri mi
 iam quisquis talem
 instructionem, is non
 bit eam. Subito aut
 rus non fit, nec home
 sus: sed per hyemer
 exercendum est, ac pr
 adhibenda, & non te
 rumpendum in ea, q
 ad nos attinent.
 considera, quanti in
 tuum vendas home
 hil aliud, non parui
 vendas. Magnum a
 lud & eximium aliis
 conuenit, Socrati & si
 Cur ergo, si omnes it
 mus, non omnes, aut
 fiunt tales? Equi eni
 nascuntur omnes: can
 gaces in odorādo omi
 ergo? cum ingenio

cum eius rei abiici-
 dit. Epictetus Socra-
 tior non est? Modor-
 cor? hoc mihi satis
 Neque enim Milo sum
 us & tamen corpus
 nego: neque Cræsus,
 rem familiarem
 ullam denique cu-
 re, ob eorum quæ
 int desperationem,
 ius.

ex eo quod Deus est
 ominum, ad reli-
 a progredien-
 dum sit.

ΑΡ. ΙΙΙ.

illud infigere pos-
 amo, vt decet. nos
 Deo præcipue ef-
 ac Deum pa-
 hominum & Deo-
 im nihil abiectum
 uile de seipso cogi-
 arbitror. Atqui si
 adoptasset: quis
 tum tuum ferret? v-
 cognoris, te Io-
 filium: non effe-
 Nunc id non faci-
 ed cum duo hæc
 nostro permista
 corpus commune cum
 animantibus, ratio
 cum Diis com-
 alij quidem ad co-
 em illam inclinant

ἀποσῶ τῆς ἐπιμελείας τὰ τε
 ἔνεκα; μὴ γλύοιθ. Ἐπίκτη-
 τος κρείστων Σωκράτους ἔκ-
 ἔστιν· εἰ δὲ μὴ, ἔχειρων· τῶ-
 τό μοι ἰκανόν ἐστιν. εἰ δὲ γὰρ
 Μίλων ἴσσομαι, καὶ ὁμως ὅσο
 ἀμελῶ τοῦ σώματός· εἰ δὲ
 Κροῖσος, καὶ ὁμως ἔκ ἀμελῶ
 τῆς κτήσεως· εἰ δὲ ἀπλῶς
 ἄλλου Ἰνός τῆς ἐπιμελείας,
 ἀλλὰ τὴν ἀπόγνωσιν τῶν ἄ-
 κρων, ἀφιστάμεθα.

Πῶς αὖ τις ἀπὸ τῶ τὸν θεὸν
 πατέρα εἶναι τῶν ἀνθρώ-
 πων, ἐπὶ τὰ ἐξῆς ἐπέλ-
 θοι.

ΚΕΦ. γ.

Εἰς τὸ δόγματι τέτω
 συμπλήρησαι κατ' ἀξί-
 αν δυνάμει, ὅτι γνήσιον
 ἰσὸς τῶ Θεῷ πάντες ὡθη-
 γημέως, καὶ ὁ Θεὸς πατήρ
 ἐστὶ τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τῶν
 θεῶν, οἵμασι ὅτι εἰδὲν ἀγλυγῆς
 εἰδὲ ἱερατικὸν ἐνθυμηθήσε-
 ται ὡσεὶ ἑαυτοῦ. ἀλλ' αὖ μὴ
 Καίσαρ εἰσποισήσεται σε, εἰ-
 δείς σου τὴν ὄφρυν βασί-
 σθ. αὖ δὲ γινῶς ὅτι τοῦ Διὸς
 υἱὸς εἶ, ὅσον ἐπαρήση; νῦν δὲ
 εἰ ποιῆμεν· ἀλλ' ἐπειδὴ δύνα-
 ταῦτα ἐν τῇ γλύεσθ ἡμῶν
 ἐγκαταμίχεται, τὸ σῶμα
 μὴ κρινὸν ὡρὸς τὰ ζῶα, ὁ
 λόγος δὲ καὶ ἡ γνώμη κρι-
 νὸν ὡρὸς τοὺς θεοὺς, ἄλλοι
 μὴ ἐπὶ ταῦτις ἀποκλί-
 νουσι τὴν συγγένειαν τὴν

ἀτυχῆ καὶ νεκρῶν· ὀλίγοι δὲ
 ἴνες ἐπὶ τῷ θεῷ καὶ μα-
 κρῶν. ἐπειδὴ θεῖον ἀνά-
 κη πάνθ' ὄντων ἕως ἐκεί-
 νου καὶ ἄλλου, ὡς αὐτῷ αὐτοῦ
 ὑπολάβῃ, ἐκείνοι μὲν οἱ ὀλί-
 γοι, ὅσοι πρὸς πίστιν οἴονται
 μετρίως, καὶ πρὸς αἰδῶ, καὶ
 πρὸς ἀσφάλειαν τῆς χρη-
 σίας τῶν φαντασμάτων, ἐδὲν ἁ-
 κεινὸν ἐδὲ ἀζηλὺς ἐνθου-
 μῶνται πρὸς αὐτῶν· εἰ δὲ
 πολλοὶ, πάντων τῶν. ἢ γὰρ εἰμὶ
 θελαίπρωρον ἀνθρώπων, καὶ
 τὰ δύσλωά μου σαρκίδια,
 τὰ μὲν ὄντα δύσλωα ἀλλὰ ἐ-
 χθὲς τὴν ἐκρέισον τῶν σαρκι-
 δίων. ἢ ἐν ἀφείσι ἐκείνο, τέ-
 λος πρὸς ἐπιθυμίαν; ἀλλὰ τῶν
 τὴν συζησίαν, οἱ μὲν ἀπο-
 κλίναντες, λύχθῃς ὁμοιογε-
 νόμηται, ἄπιστοι καὶ ἐπίβουλοι
 καὶ βλαβεροὶ· οἱ δὲ λείουσιν,
 ἀγροὶ καὶ θυρωροὶ, καὶ ἀνή-
 μηροὶ· οἱ πλείους δὲ ἡμῶν
 ἀλώπηκες· καὶ ὡς ἐν ζώοις,
 ἀτυχήματα. ἢ γὰρ ἐστὶν ἄλ-
 λο λαίδροσ καὶ κακοήτης
 ἀνθρώπος, ἢ ἀλώπηξ, ἢ ἢ
 ἄλλο ἀτυχέστερον καὶ ἁπει-
 νότερον; ὁρᾷτε ἔν, καὶ πρὸς
 ἔχετε, μὴ ἢ ἐν τῶν ἀποδοῆται
 τῶν ἀτυχημάτων.

Περὶ θεωρητικῆς.

ΚΕΦ. Δ.

Ο Πρὸς τὸν Περὶ τῆς μετρίως
 πρὸς τὴν παρὰ τῶν φιλοσό-
 φων, ὅτι ἢ μὲν ὄρεξις ἀγα-

infelicem & misera
 ci autem ad hanc
 & beatam. Quo
 go necesse est, c
 ita singulis rebus
 de iis existimarit:
 li, qui se ad fide
 esse putant, & ad
 diam, & ad tut
 rum usum, nihil
 aut abiectum de
 gitant: vulgus au
 tra. Quid enim
 felius & homunci
 lamitosum corpusci
 re quidem illud
 sum, sed & p
 quiddam corpuscu
 Quid ergo illo c
 affixus es? Ob
 flexionem fit, vi
 pis similes simus
 insidiatores, no
 leonibus, agrestes, fe
 manes, plerique
 vulpeculas degener
 monstra quaedam ve
 stias. Quid enim
 maledicus & subdol
 vulpes? aut aliquid
 iectius & infelicius?
 gitur & caute, ne ta
 monstrum euadatis

De Profectu

CAP. III

Q V-I proficit
 philosophis
 appeti res bonas,

la: prosperitatem vero
 anni tranquillitatem ali-
 hini non contingere,
 in appetitione frustetur,
 quod auersatur inci-
 & appetitionem pror-
 remouit ac reiecit, &
 one in solis iis vitur
 eius potestate sunt.
 quid eorum quæ no-
 trij non sunt, auerse-
 fore, vt aliquando in
 aliquid incidat quæ a-
 er, vtque calamitosus
 am autem virtutis pol-
 sit, præstare felicita-
 tranquillitatem & pro-
 tem: quando ad virtu-
 progressio, ad hæc et-
 ula fit vtique progres-
 canino enim profectus
 nper consistit, cum ad
 us acceditur, in quo
 rei perfectio sita est.
 igitur, vt cum virtu-
 e: aliquid esse fateamur:
 cum in aliis nescio qui-
 & uæramus, & ostente-
 nis est virtutis effectus?
 itas. Quis ergo profi-
 multa Chryssippi opera
 git? nunquid enim illa
 est, Chryssippea mul-
 gisse? Nam si res ita
 est, citra controuersiam
 nis nihil aliud est, quam
 hryssippea intelligere.
 iud afferre ipsam vir-
 nōfitemur: & aliud esse

ἡμῶν εἶναι, ἢ δὲ ἑκκλησιᾶς πρὸς
 κλησί· μεμαθηκῶς δὲ καὶ
 ὅτι οὐκ ἄλλως τὸ δόγμα καὶ
 ἀπαιτῆς φερεῖται τῷ ἀν-
 θρώπῳ, ἢ ἐν ὁρέξει μὴ μὴ
 ἀποτυχαίνοντι, ἐν ἐκκλήσει
 δὲ μὴ φερεῖται πλοῦτι· τί μὴ
 ὁρέξιν ἤρκεν ἐξ αὐτοῦ εἰς
 ἅπαν, καὶ ὑπερτίθεται τῇ
 ἐκκλήσει ἢ πρὸς μόνον χρῆ-
 ται τὰ φεραμένα. τῶν γὰρ
 ἀφαιρέτων αὐτῶν ἐκκλί-
 νη, οἷδεν ὅτι φερεῖται
 ποτι ἡνὶ παρὰ τῷ ἑκκλήσει
 τῷ αὐτοῦ καὶ δυσχρήσει. εἰ
 δὲ δρετὴ ταύτῃ ἐστὶ τῷ
 ἐπαγγελίαν, διδαιμονίαν
 ποιῆσαι, καὶ ἀπάθειαν, καὶ δῦ-
 ρειαν, πάντως καὶ ἡ φερε-
 πῆ ἢ πρὸς αὐτῷ, πρὸς ἐκ-
 σον τέτων ἐστὶ φερεπῆ. αὐτῶ
 γὰρ πρὸς ὁ αὐτῶ ἢ τελειότης ἡ-
 νὸς κατὰ πᾶξ ἀγῆ, πρὸς αὐ-
 τὸ ἢ φερεπῆ σιμεγισμός
 ἐστὶ. πῶς οὐκ τῷ μὴ δρετῷ
 θεῖτον ἢ ὁμολογῆσαι, τῷ
 φερεπῷ δὲ ἐν ἄλλοις ζῆ-
 τῆμιν καὶ ἐπιδείκνυται; ἢ
 ἔργον δρετῆς; δρεγία. ἢ
 οὐκ φερεπῆ, ὁ πολλαὶ
 Χρυσίππου σιμεγῆς ἀνε-
 γνωκῶς; μὴ γὰρ ἡ δρετὴ τέτ'
 ἐστὶ, Χρυσίππου ἀνεγνωκέ-
 ναι; εἰ γὰρ τοῦτ' ἐστὶν, ὁμολο-
 γηκῶς ἢ φερεπῆ εἶδεν
 ἄλλο ἐστὶν, ἢ τὸ πολλαὶ τῶν
 Χρυσίππου νοεῖν. νῦν δὲ ἄλλο
 μὴ ἢ τῷ δρετῷ ἐπι-
 φέρειν ὁμολογῆσαι, ἄλλο

δε τον σωματισμην, τινω
 παροχρηστω λυποφαινομεν. ε-
 τος, φησιν, ηδη και δι αυτου
 δουαται Χρυσιππον ανυγι-
 νωσκειν. ου, νη τους θεους,
 παροχρησται ανθρωπε. ποσαν
 παροχρηστω; τι εμπιζεις αυ-
 τω; η δε απαγγελω αυτον της
 σωματισμης των αυτου κα-
 κων; ε θελεις δεξασαι αυτω
 το εργον της δρατης, ινα μη-
 θη που τινω παροχρηστω ζητει;
 εκει ζητησον αυτω βαλα-
 πωρε, οπου σου το εργον. που
 δε σου το εργον; εν ορεξει και
 εκκλιση, εν αναποδυκτι-
 ης, και απειπιωτ. εν
 ορμησ, και αφορμησ, εν
 αναμαρτητ. εν παθη-
 σι και εποχη, εν ανεξαπα-
 τητ. παθητοι δε εισιν οι
 παθητοι τοποι, και αναγ-
 κησ βαλα. αυ δε τρεμων και
 πενητων ζητης απειπιωτ
 ειναι, αρα επω παροχρηστω συ
 εν ενταυθα μοι δεξον σου
 τινω παροχρηστω. καθαως ει
 αθλητη διελεγμενω, δεξ-
 ον μοι τας αμους. ει βα ελε-
 γησ κειν, ιδε μου τας
 αλτηρας. οψει, συ η οιαλ-
 τηρες, εγω το λυποτελεσμα
 των αλτηρων ιδειν βουλο-
 μεν. λαθε τινω παθη ορμησ
 σωματισμιν, η γνωρι πως αυ-
 τω ανεγνωσα, ανδραποδον
 ε τστο ζητω, αλλα πως ορ-
 μησ και αφορμησ, πως ορεγη
 και εκκλιεις, πως επιβαλ-

appropinquationem. id est, profectum, tiamus. Iste se ait suo Marte Chrysiippo legere. Multum, ita ament, profecisti hor modo autem? quid ipse tibi? quid ipse a sensu malorum. Non ostendes ipse tit munus, ut scias prof sit quærendus? Illice rito miser, ubi tuur est. Vbi autem est n um? in appetitione natione: ut neque quam frustreris, neque in contraria: in per & fugiendo ut sis ex tum, in assentiendo do assensu ne fallari pes autem sunt prii loci, maximeque: Si vero tremens & quæris, ne in vllur malum: quis te dicat? Tu igitur l etum tuum ostend inde hoc est, ac si p stendere mihi humi rem, atque illic plum monstraret. Tu vide batε iste tuε: ego veri plūbataiū videre cui opus de Appetitu, pellegerim? Mācipii quero, sed quomodo & fugias: quomodo auerleris: quomodo

assentiariis & te præ-
 naturæne conuenien-
 contra? Nam siqui-
 congruenter: id ubi mi-
 straris, dicam te pro-
 Sin aliter, discede:
 interpretare libel-
 ipse scribe tales. &
 bi inde utilitas? An
 tum libellum quin-
 riorum esse? Qui
 interpretatur, num
 quam quinque dena-
 esse existimat? Nun-
 itur alibi officium
 e, alibi profectum.
 est profectus? Si quis
 externis rebus reli-
 institutum suum se
 t, vt illud exspoliat
 et, quo naturæ con-
 m fiat, altum, libe-
 idele, verecundum,
 prohiberi, quod impe-
 ueat: Si quis didi-
 qui res alienæ ditio-
 perat vel auerfetur,
 sum esse posse, nec
 , sed necessario i-
 moque vna cum il-
 vari ac transferri: ne-
 aliis se subiicere,
 a vel præstare vel
 e possunt. Si quis
 ane surgens, lauat
 no fidelis, vt ve-
 nis, comedit eodem
 te pro materia quæ
 tempore incidit in

λεις καὶ ἀπειθεσσι καὶ παρρα-
 σκαυάσει· πότερα συμφώ-
 νως τῆ φύσει, ἢ ἀσυμφώνως·
 εἰ μὴ γὰρ συμφώνως, τοῦτό
 μοι δείκνυε, καὶ ἐρῶ σοὶ ὅτι
 ἀπειθέπεις. εἰ δὲ ἀσυμφώ-
 νως, ἀπέλθε, καὶ μὴ μόνον
 ἐξηγῶ τὰ βιβλία, ἀλλὰ καὶ
 γράφε αὐτὸς τοιαῦτα. καὶ τί
 σοὶ ὄφελος; σὺ κοῖδας, ὅτι
 ὅλον τὸ βιβλίον πέντε δηνά-
 ρίων ἐστίν, ὃ ἔν ἐξηγούμε-
 νος αὐτὸ δοκεῖ, ὅτι πλείο-
 νος ἀξίος ἐστίν ἢ πέντε δην-
 ναρίων; μηδέποτε ἔν ἀλ-
 λαχὸς τὸ ἔργον ζητεῖτε, ἀλ-
 λαχῶ τὴν ἀρετὴν. ποῦ
 ἔν ἀρετῆς; εἰ τίς ὑμῶν ἀπο-
 στασὶ τῶν ἐκτὸς, ἐπὶ τὴν ἀρε-
 αίρεσιν ἐπέσραπται τὴν ἐ-
 αυτοῦ, ταύτῃ ἐξεργάζεσθαι
 καὶ ἐκπονεῖν, ὥστε σύμφωνον
 ἀποτελέσαι τῆ φύσει, ὑψη-
 λῶ, ἐλεύθερον, ἀκάλυ-
 τον, ἀνεμπόδιστον, πιστῶ,
 ἀδύμηνα. μεμαθήκατε, ὅτι
 ὁ τὰ μὴ ἐφ' αὐτῶ ποσῶν ἢ
 φύσων, ἔτε πιστὸς εἶναι δύ-
 ναται, ἔτ' ἐλεύθερος, ἀλλ'
 ἀνάγκη μετὰπίπτειν καὶ με-
 τὰεπιζεῖσθαι, ἀμα ἐκείνοις καὶ
 αὐτόν· ἀνάγκη ἢ καὶ ἑωσπε-
 ταχέναι ἄλλοις ἑαυτὸν, τοῖς
 ἐκείνα ἀπειποιεῖν ἢ καλύειν
 διααρμόις. καὶ λοιπὸν ἑω-
 σθεν ἀνιστάμενος, ταῦτα τη-
 ρεῖ καὶ φυλάσσει, λέγεται ὡς
 πιστὸς, ὡς ἀδύμων ἐδίει,
 ὡσπύτως ἐπὶ τῆς ἀεὶ παρρα-

πιπλούσης ὑλῆς τὰ παθητὰ
 μῦμα ἐμπονῶν . ὡς ὁ δρο-
 μεὺς δρομικῶς , καὶ ὁ φώνα-
 σκος φωνασικῶς , ἕως ἐστὶν
 ὁ παθητῶν τῆς ἀληθείας .
 καὶ ὁ μὴ εἰκῆ δῶδε δήμεκῶς ,
 ἕως ἐστὶν . εἰ δ' ἐπὶ τὴν ἐν
 τοῖς βιελίοις ἔξιν τέταται ,
 καὶ ταύτῃ ἐμπονεῖ , καὶ ἐπὶ
 τοῦτο ἐκδεδήμεκε . λέγω αὐ-
 τῷ , αὐτῷθεν παροῦσα εἰς
 οἶκον , καὶ μὴ ἀμελεῖν τῶν
 ἐκεῖ . τοῦτο γὰρ , ἐφ' ὃ δῶδε-
 δήμεκεν , ἕδέν ἐστιν . ἀλλ'
 ἐκεῖνο μελετᾶν , ἐξελεῖν ἕ
 αὐτοῦ βίου πένθη καὶ οἰμω-
 γὰς , καὶ οἶμοι , καὶ τὸ τέλος
 ἐγὼ , καὶ δυστυχίαν , καὶ ἀτυ-
 χίαν , καὶ μαρτυρίαν ἢ ἐστὶ θάνα-
 τος , ἢ φυγῆς , ἢ δεσμοτή-
 ριον , ἢ τὸ κώνειον . ἵνα δύ-
 νηται λέγειν ἐν τῇ φυλακῇ ,
 ὦ φίλε Κερίτων , εἰ ταύτῃ
 τοῖς θεοῖς φίλον , ταύτῃ γ-
 νέσθω . καὶ μὴ ἐκεῖνα , τίλας
 ἐγὼ , γέρον ἀνθρώπου , ἐπὶ
 ταῦτά με τοῖς πολιαῖς ἐτήρη-
 σα ; ἢς λέγῃ ταῦτα ; δο-
 κεῖτε , ὅτι ὑμῖν ἀδοξόν ἵνα
 ἐρῶ , καὶ ὑπεκρινόν ; Πείρα-
 μος αὐτὰ εἰ λέγῃ ; ἀλλ'
 ὅποσοι βασιλεῖς λέγουσι ; ἢ
 γὰρ ἄλλο ἐστὶ τραγωδία , ἢ ἀν-
 θρώπων πάθη , τετραμαχό-
 των τὰ ἐκτός , ἀπὸ μέτρων
 τοῖσδε ἐπιδεικνύμενα ; εἰ
 ἢ ἕξαπατηθέντα ἵνα ἴδῃ
 μαρτυρίαν , ὅτι τῶν ἐκτός ἀπαθ-
 ηρίτων ἕδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς .

præcipuis elaborans ,
 for , more cursoris , &
 scus , more phonasci : si
 vere profecerit , & qui n
 stra peregrinatus sit , i
 quis verò lectitandor
 bromum exercitationi
 tentus , in eaque elabor
 de causa peregrination
 cepit : recta eum red
 mum iubeo , & rem
 rem haud negligere .
 cuius causa peregrinet
 nihil : sed illud medi
 vt e vita sua tollat luc
 mitus , & voces istas , E
 & , o me miserum : iter
 fortunium , & frustra
 descendum porro est
 mors , quid exihum ,
 cer , quid aconitum :
 stodia possit dicere , C
 to : si Diis ita visum
 at . & non illa : Me r
 hominem senem : a
 nos meos seruavi ? Qu
 cit ? Censetis me obse
 quem vobis & humili
 rare ? Nonne Priam
 cit ? Imo reges or
 cunt . Quid enim
 Tragœdia , quam
 tiones hominum , ex
 admirantium , tali
 genere demonstrata
 si cui decepto cogn
 esset , nullas res
 quæ nostri arbitrij
 quicquam ad nos

talem deceptionem
 qua fieret ut felici-
 tate tranquillo viue-
 antem ipsi vid. bi-
 pteris. Quid igitur
 stat Chrylippus? Ut
 inquit, ea non esse
 sibus oriri prosperi-
 ni tranquillitas ex-
 tur. Cape libellos
 cognosces ea vera &
 silentanea esse, quæ
 illum reddant. O
 felicitatem? o quan-
 beneficium, qui vi-
 demonstrat? Ergo
 o fana & aras mor-
 es erexerunt, quod
 ruges nobis tradide-
 m qui veritatem in-
 ue illustravit, & o-
 minibus commu-
 quæ res non ad vi-
 tandam, sed ad bea-
 m agendam perti-
 uis nostrum hac de-
 m erexit, aut ædem
 e dedicauit, aut De-
 nomine adorauit?
 m qui vitem dedit
 nentum, immola-
 od autem illi talem ex
 animo fructum pro-
 quo veram de felici-
 entiam ostenderent,
 iusa Deo gratias non

ἐγὼ μὲν ἠθέλον τιτὴν ἀπά-
 τῳ τῳ τῳ, ἐξ ἧς ἠμελ-
 λον δὲ θῶς καὶ ἀπερὶ θῶς
 βιώσαθ. ὑμεῖς δ' ὄψεσθε
 αὐτοῖ, ἢ θέλετε. ἢ ἐν ἡμῖν
 παρέχθ Χρῦσιππῳ; ἵνα
 γῶς, φησιν, ὅτι εἰ ψαδῆ
 ταῦτά ἐστιν, ἐξ ὧν ἡ δὲ θῶς
 ἐστ, καὶ ἀπάθῃ ἀπαντᾷ λά-
 βῆ μετὰ βίβλια, καὶ γνώση
 ὡς ἀληθῆ καὶ σύμφωνά ἐστ
 τῆ φύσει, τὰ ἀπαθῆ με ποι-
 ῆντι. ὡ μεγάλης δὲ τυχίας,
 ὡ μεγάλου δὲ εὐεργέτη τοῦ δει-
 κνύοντι τῳ ὁδόν. εἶτα
 Τελπιολέμα μὲν ἱερὰ καὶ βω-
 μὰς πάντες ἀνθρώποι ἀν-
 τίστασι, ὅτι τῳ ἡμέρου
 τῳ φασ ἡμῖν ἴδωκε. τῳ δὲ
 τῳ ἀλήθειαν δὲ θῶς, καὶ
 φησάντι, καὶ εἰς πάντας
 ἀνθρώπους ἐξενεγκάντι, εἰ
 τῳ πρὸς τῳ ζῶ, ἀλλὰ
 τῳ πρὸς τὸ δὲ ζῶ, ἵνα
 ὑμῶν ἐπὶ τέτρω βωμῶν ἰδρῦ-
 σαθ, ἢ γὰρ, ἢ ἀγαλμα
 ἀνέστηκεν, ἢ τὸν θεὸν ἐπὶ
 τέτρω προσκυρεῖ; ἀλλ' ὅτι
 μὲν ἀμπελον ἴδωκεν, ἢ πυ-
 ρῶς, ἐπιθύομεν τέτρω ἐνεκε.
 ὅτι ἢ τῳ τῳ ἐξ ἡμερῶν καὶ ε-
 πὸν ἐν ἀνθρωπίνῃ ἀθανοίᾳ,
 δι' εἰ τῳ ἀλήθειαν, τῳ πρὸς
 δὲ ἀθανοίᾳ δεῖξεν ἡμῖν
 ἠμελλον, τέτρω δ' ἐνεκε ὅτι
 δὲ χαριστήσι μὲν τῳ θεῷ.

Πρὸς τὰς ἀκαδημαϊκὰς.

Aduersus Academ

ΚΕΦ. 5.

CAP. V.

ΑΝτίς, φησὶν, ἐνίσηται
 πρὸς τὴν ἄραν ἐμφα-
 νῆ, πρὸς τοῦτον ἔ' ραδίον
 ἔστιν εὐρεῖν λόγον, δι' ἃ μὲ-
 τ' ἀπεισὶς ἴς αὐτόν. τῆτο δ'
 ἔ' τε παρὰ τὴν ἐκείνου γένε-
 ται δῶαμιν, ἔ' τε παρὰ τὴν
 ἔ' διδασκονίᾳ ἀδένειαν.
 ἀλλ' ὅταν ἀπαχθεῖς ἀπολι-
 θωῆ, πῶς ἐπ' ἡρήσεται ἴς
 αὐτῷ ἀφ' ἡ λόγου; ἀπολιθώ-
 σης δ' εἰσὶ διτταί· ἡ μὲν,
 ἔ' νοσηπνοῦ ἀπολιθώσις· ἡ
 δὲ, ἐντρεπνοῦ. ὅταν ἴς
 παρατεταγμένῳ ἢ, μὴ ἐπι-
 νδύειν τοῖς ἐναργέσι, μὴ δ'
 ἀπὸ τῶν μαχομένων ἀφιστα-
 σταί. οἱ δὲ πολλοὶ τὴν μὲν
 σωματικῶν ἀπονεκρωσιν φο-
 βέμεθα, καὶ πάντα μηχανη-
 σάμεθα· αὐτῶν ἔ' μὴ πει-
 πιστεῖν τοῖς ἐνί· τῆς ψυ-
 χῆς δ' ἀπονεκρωμένης, ἔ' δὲν
 ἡμῖν μέλλει. καὶ νῆ δ' ἴα, ἐπὶ
 αὐτῆς τ' ψυχῆς αὐτῶν ἢ ἔ' τω
 ἀφ' ἐκείνου, ὥστε μὴδὲν πα-
 ρακαλοῦσθαι, μὴδὲ σιωπῆσαι
 μὴδὲν, καὶ τῆτον κακῶς ἔχον
 οἰόμεθα· αὐτῶν δὲ ἐν τῷ ἐν-
 τρεπτικῶν καὶ ἀδῆμον ἀπονε-
 κρωθῆ, τοῦτο ἐπ' καὶ δῶαμιν
 καὶ ἔ' μὲν. καὶ ἀλαμβασίαις ὅ-
 τι ἐρηγήσας, ἔ' φησιν. ἔ-
 δὲ γὰρ, ὅταν ἐν τοῖς ὑπ-
 νοῖς φανταζώμεθα, ὅτι ἐ-
 ρηγήσας, ἔ' δὲν ἐν ἀφ' ἡρέσει

SI quis, inquit, res
 stissimas oppugna-
 sus hunc nulla facile
 perietur, qua deduca-
 tentia sua. Neque
 accidit vel facultate
 imbecillitate docen-
 cum quis captus at-
 pidem conuersus fue-
 nam ille pacto deino-
 tione tractabitur?
 tem conuersionis in
 duo genera: vnum
 alterum reformidati-
 quis ita est affirmat
 vt rebus euidētibus
 dum esse non putet.
 gnantibus recedens
 nos cum vulgo mo-
 poris metuamus.
 modis omnibus au-
 nemur, animi mor-
 sus negligimus. Et
 eo ipso in animo
 ita sit affectus vt
 sequatur, nihil i-
 eum quoque ma-
 opinamur. Sin al-
 formidatio & puc-
 tuus fuerit: id
 iam facultatem &
 genij appellamus:
 te vigilare? nega-
 ne tum quidem
 cum in somnis vig-
 videatur. Nihil ergo

hoc ab illo. Cum
 nil amplius ego dis-
 am quem ei ignem,
 rum admouebo, va-
 esse mortuum ani-
 at? Sin, cum ani-
 at, dissimulat: mor-
 leterior. Pugnam iste
 rspicit? male habet
 n perspiciat. hic non
 r, neque proficit?
 am habet. refectus est
 or & reformidatio, ac
 n illa quidem refecta,
 ata est. Hanc ego facul-
 icam absit, nisi cynæ-
 m tribuatur, qua quic-
 animus inciderit, pa-
 dicunt & faciunt.

De Providentia.

CAP. VI.

Singulis quæ in mun-
 fiunt rebus, proui-
 laudari facile potest,
 duo hæc insint: vnum,
 s naturam cuiusque
 rspiciendi: alterum,
 animus. Nam alio
 l utilitates multiples
 conditarum non intel-
 vel gratiam pro iis
 habebit. Si colores fe-
 Deus, vim autem
 contemplatricem non
 it: quænam esset eo-
 utilitas? Nulla profus.
 us si vim illam fecisset,
 tum autem rerum nō ta-

αὐτὴ ἢ φαντασία ἐκείνης.
 εἰδὲν ἐπὶ τέτῳ ἀγαλέζομα.
 κὶ πῖον αὐτῷ πῦρ, ἢ πῖον
 αὐτῷ σιδήρῳ προσάγω, ἐν
 ἀδῆται, ὅτι νεκρωταί; ἀ-
 θανόμῃ εἰς ἀπεποιεῖται.
 ἐπὶ χείρων ἐστὶ τὸ νεκρῶ. μί-
 χλω τέτος εἰς σωροῦ. κακῶς
 ἔχῃ, μὴ σωροῦν τέτος εἰς κι-
 νεῖται, εἰδὲ ἀρεσκόπει, ὅτι ἀ-
 θλιώτερον ἔχῃ. ἐπιτεμη-
 ται τὸ ἀδῆμῳ αὐτῷ, κὶ
 ἐντεπεκῆν· κὶ τὸ λογικόν
 σὺν ἀποτέμηται, ἀλλ' ἀπο-
 τεμηθῆται. ταύτην ἐγὼ
 δυνάμιν εἶπω; μὴ γήϊοτο.
 εἰμὴ κὶ τὴν τῶν κινηθῶν,
 κατ' ἑλὶ πᾶν τὸ ἐπελθόν, ἐν
 μέσῳ κὶ ποιῶσι κὶ λέγουσιν.

Περὶ προνοίας.

ΚΕΦ. 5.

ΑΦ' ἐκάστου τῶν κῆσμων
 γινομένων, ῥαδιόν ἐστιν
 ἐγκομιάσαι τὴν προνοίαν,
 ἀν' δύο ἕως ἔχῃ ταῦτα ἐν
 ἑαυτῷ, δυνάμιν τε συν-
 ορατικῶ τῶν γεγνότων
 ἐκείνων, καὶ τὸ ἀρχαίον.
 εἰ δὲ μὴ, ὁ μὲν σὺν ὀφεται
 τὴν ἀρχαίαν τῶν γεγνό-
 των· ὁ δὲ σὺν ἀρχαίῳ
 ἐπ' αὐτοῖς εἰδὲν. εἰ ζω-
 μαται ὁ θεὸς πεποιήκει, δύ-
 ναμιν δὲ θεατικῶ αὐτῶν μὴ
 πεποιήκει, τί αὐτῷ ὀφελῶ
 εἰδοῦ· ἀλλ' ἀνάπαλιν,
 εἰ τὴν μὲν δυνάμιν πεποιή-
 κει, τὰ ὄντα δὲ μὴ τοιαῦ-

τα, οἷα ὑποπίπτειν τῇ δυνά-
 μει τῆ ὀργάνῃ, καὶ ἔτω ἢ
 ὄφελος, εἰδὲν. ἢ δ' εἰ καὶ
 ἀμφοτέρω ταῦτα πεποιήκει,
 φῶς ἢ μὴ πεποιήκει, εἰδὲν ἔ-
 τω ἢ ὄφελος. ἢς οὐκ ὀ ἀρμό-
 σως τοῦτο πρὸς ἐκείνο, κα-
 κείνο πρὸς τοῦτο; ἢς δ' ὁ
 ἀρμόσας πλὴν μάχαιραν
 πρὸς τὸν κελῶν, καὶ τὸν κη-
 λῶν πρὸς πλὴν μάχαιραν;
 καὶ μὴ ἐξ αὐτῆς τῆς κατα-
 σκευῆς τῶν ἐπιτετελεσμένων
 διαφαίνεσθαι εἰς ἄλλου, ὅ-
 ἢ τεχνίτου ἕνός πάντως
 τὸ ἔργον, οὐχὶ δ' εἰ-
 κῆ κατασκευασμένων. ἄρ
 οὐκ αὐτῶν μὲν ἕκαστον
 ἐμφάνει τὸ τεχνίτιον·
 τὰ δ' ὄραται, καὶ ὄρα-
 σεις καὶ φῶς ἅσα ἐμ-
 φαίνει; τὸ δ' ἄρῶν καὶ
 τὸ θῆλυ, καὶ ἢ πρὸς θυ-
 μίαν πρὸς πλὴν σπουδαίαν
 ἐκπέσει, καὶ δυνάμεις
 ἢ ἡσυχίαν τοῖς κρείοις
 τοῖς κατασκευασμένοις, εἰ-
 δὲ ταῦτα ἐμφάνει τὸν
 τεχνίτιον; ἀλλὰ ταῦτα
 μὲν, ἢ δὲ τοιαύτη τῆς
 ἀφροσύνης κατασκευῆ, καὶ
 ἢ οὐχ' ἀπλῶς ἐπιπίπτου-
 πτε τοῖς ἀφροσύνοις, τυ-
 πούμεθα ὑπὸ αὐτῶν, ἀλ-
 λά καὶ ἐκλαμβάνομεν π,
 καὶ ἀφαιροῦμεν, καὶ πρὸς
 εἰς ἕμεν, καὶ σπουδαίαν τῶν
 δε πρὸς δὲ αὐτῶν· καὶ νῆ
 δια, μεταδοῦναι ἀπ'

lem, ut sub vim illar
 spiciendi caderet, qu
 etiam eius esset ut
 Nulla penitus. Quid
 vtrunque sic fecisset,
 autem non fecisset? I
 quidem vlla esset eius
 tas. Quis ergo est
 hoc cum illo, & illu
 hoc coagmentarit? Q
 qui gladio vaginam a
 & vaginæ gladium?
 mone? Atqui ex ip
 rum perfectarum str
 pronuntiare solemus,
 no artificis alicuius e
 opus. Itane hæc
 la artificem suam de
 strant, res autem a
 biles & aspectus & lu
 demonstrant? Itane i
 fœmina, & vtriusqu
 coitum alacritas, &
 bus ad eam rem del
 vtendi facultas: ne
 quidem artificem de
 strant? At hæc quide
 demonstrant: talis aut
 tio cogitationis, vt no
 pliciter rerum sen
 formæ nobis imprim
 sed ea vi prædita,
 iam inde aliquid co
 mus, & abstrahamu
 sensu perceptis rebus
 quid adiungamus, &
 dam per eas compon
 atque adeo transcam

ad illa hisce finitima:
 quidem permouere
 alios, eoque ve-
 adigere, ne arti-
 ferant? Explicent
 quid illud sit,
 singula peragat? aut
 possit, vt res tam
 & artificiosæ, te-
 a fortuito exstiterint?
 o? in nobis solis
 iunt? multa qui-
 nobis solis, quæ
 necessaria fuerunt
 rationis animan-
 & multa reperies,
 immunia cum bru-
 quid ergo illa, res
 t, intelligunt? Ne-
 aliud enim est rei
 iud intellectus. Ac
 sic instruenda cen-
 visa sequerentur: nos
 rerum vsum intel-
 lis.
 Itaque satis illis
 e, bibere, quiescere,
 e, aliæque cuiusque
 functiones. Nobis
 quibus intelligendi
 vim ille tribuit,
 em hæc sufficiunt.
 em rite & ordine, &
 cuiusque rei ac ratio-
 quenienter egerimus,
 quam nostro fine po-
 Quorū enim ratio di-
 t, eorū & officia & fines
 uersi. Cuius ergo ratio
 n tantum est destinata:

ἄλλων εἰς ἄλλα τὰ ἕτω
 πῶς παρακείμενα. οὐδὲ
 ταῦτα ἰκανὰ κινήσασθαι
 καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ὡς τὸ μὴ
 ἀπολιπεῖν τὸν τεχνίτην;
 ἢ ἐξηγησάσθωσαν ἡμῖν, τί
 τὸ ποιοῦν ἐστὶν ἕκαστον τού-
 των· ἢ πῶς οἴοντες τὰ ἕ-
 τω θαυμάσια καὶ τεχνικὰ
 εἰκῆ καὶ ἀπὸ τρωθιμότητος γίνε-
 σθαι. τί ἔστιν; ἐφ' ἡμῶν μόνον
 γίνεται ταῦτα; πολλὰ μὲν
 ἐπὶ μόνων, ὧν ἐξαρέτως
 χρείαν εἶχε τὸ λογικόν ζῶον.
 πολλὰ δὲ κινὰ δόξασαι ἡ-
 μῖν καὶ ὡς τὰ ἄλογα. ἀρ-
 οῦ καὶ παρεκλογασθῆναι τῆς
 γενεμῆος ἐκείνου; ἔδει μὲν.
 ἄλλο γὰρ ἐστὶ χρῆσις, καὶ ἄλλο
 παρεκλογασθῆναι. ἐκείνων
 χρείαν εἶχεν ὁ θεός, χρωμέ-
 νων τῆς φαντασίας· ἡμῶν
 δὲ παρεκλογασθῆναι τῆς χρῆ-
 σης. ἀφ' αὐτοῦ ἐκείνοισι μὲν
 δοκεῖ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν, καὶ
 ἀναπαύεσθαι, καὶ ὀχεύειν, καὶ
 τ' ἄλλα ἕως ἐπιτελεῖ αὐτῶν
 ἕκαστον· ἡμῖν δὲ οἷς καὶ τὴν
 παρεκλογασθῆναι δυνά-
 μιν ἐδόκεν, δοκεῖ, ταῦτα
 ἐπαρκεῖ· οἷον αὐτῶν καὶ τὸ
 πόνον καὶ τὴν τεταγμένωσιν, καὶ ἀνο-
 λῆσθαι τῆς ἐκείνου φύσει, καὶ
 κατὰ σκεδὴν πρὸς ἅπαντα, ἐκεί-
 νου ἕως τῆς τέλος τῶν ἔργων
 αὐτῶν. ὧν γὰρ αὐτῶν κατὰ σκεδὴν
 ἀφ' ἑαυτῶν, τούτων καὶ τὰ ἔρ-
 γα, καὶ τὰ τέλη. ἔστιν ἡ
 κατὰ σκεδὴν μόνον χρῆσις καὶ

τούτω χρεῖας ἰπποσωῖ ἀ-
 πωρεῖ· ἢ δὲ καὶ παρακρο-
 θηκὴ τῆς χρεῖας, τούτω τὸ
 καὶ τρέπον αὐτὸ μὴ παροῦσιν, ἢ
 δὲ ποτε τούξεται ἔξ τέλους.
 ἢ ἔν σκείνων ἕκαστον καὶ
 σκοδαίσει. τὸ μὲν ὡς ἐοίθε-
 ῖται, τὸ δὲ ὡς ἐπιηρετεῖν
 εἰς γεωργίαν, τὸ δὲ ὡς τε-
 ρὸν φέρειν, τὸ δὲ ἄλλο ἐπ'
 ἄλλη χρεῖα παρακροθισίω.
 πρὸς ἃ ἢς χρεῖα ἔξ παρακρο-
 λουθεῖν ταῖς φαντασίαις, καὶ
 ταύτας διακρίνειν δυνάσασθαι;
 τὸν δὲ ἀνθρώπον θεατικῶς εἰσ-
 ῆραγγν αὐτοῦ τε, καὶ τῶν ἔρ-
 γων τῶν αὐτοῦ· καὶ ἢ μόνον
 θεατικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐξηγη-
 τικῶς αὐτῶν. Διακρίνομεν τὸ ἀγαθὸν
 ἐστὶ τῶ ἀνθρώπου ἀρχεῶς, καὶ
 καὶ ἀλήθειαν, ὅπου καὶ τὰ ἀ-
 λογοῦ. ἀλλὰ μόνον ἐνθεν
 μὲν ἀρχεῶς, καὶ ἀλήθειαν
 δὲ ἐφ' ὃ κατέληξε ἐφ' ἡμῶν
 καὶ ἡ φύσις. κατέληξε δὲ ἐπὶ
 θεωρίαν καὶ παρακροθισίαν,
 καὶ σύμφωνον διεξαγωγῶν τῆς
 φύσεως. ἐρεῖ τε ἔν, μὴ ἀξία-
 τον ἔστων ἀποθνήσκει. ἀλλ'
 εἰς ὀλυμπίαν μὲν ἀποδημεῖ-
 τε, ἢ εἰδῆτε τὸ ἔργον ἔξ φει-
 δίου. καὶ ἀτύχημα ἕκαστον
 ὑμῶν οἴεσθαι, τὸ ἀνίστητον
 τούτων ἀποθνήσκειν. ὅπου δὲ
 ἢ δὲ ἀποδημεῖσιν χρεῖα εἰσιν,
 ἀλλ' εἰσιν ἡδὴ, καὶ πάρεσι τοῖς
 ἔργοις, ταῦτα δὲ θεάσασθαι
 καὶ καὶ ἀνοήσασθαι, σὺν ἐπιθυμή-
 μεσι; σὺν ἀφώδησασθαι ἔστων,

ei qualiscunque usus e-
 Quod vero intellectu
 coniunctum habet: id,
 lud etiam accesserit, v-
 mnia gerantur, finen-
 nunquam assequetur. Quod
 ergo est animantis cuius
 tatio, & quasi fabrica? Quod
 destinatum est ut sit esu-
 ut rei rusticæ sit usus,
 caseum ferat, aliud v-
 consimilem habeat
 tem. Quas ad res quid
 intelligere visa, eaque
 nere? Hominem aute-
 tam introduxit Deus
 ctatorem tum sui, tu-
 rum suorum: nec specta-
 duntaxat eorum, sed et
 ctatorem. Quare homi-
 est, inde & auspicari, &
 finire, ubi brutæ anima
 mo potius inde quidem
 candū est: sed ibi desine-
 & natura in nobis desine-
 autē in contemplatione
 telligētia, & totius vitæ
 ne naturæ cōuenienti.
 videte, ne spectaculi h-
 pertes moriamini. Aus-
 pia quidē perficiscimini
 die aliquod opus videat
 malis quisq; suis num-
 illis non vilis moriatu-
 vero opera spectanda &
 gēda, ubi nulla peregrini-
 est opus, quæ iam adsum-
 præsto atq; in præsentia
 auide cōfluetis? Non t-

ges, neq; qui sitis, neque
 sitis: neq; etiā quid il-
 ius spectādi vobis co-
 est? At in vita molesta
 acerba eueniūt: nun-
 Cypriē nō eueniūt? nō
 ? nō in angustiis versa-
 male lauatis? nō ma-
 ū pluit? non tumultū
 , reliquaſq; molestias
 imirū hec omnia, cum
 centia spectaculi con-
 , toleratis & sustinetis.
 ro, non vires accepistis
 ē euentum ferendum?
 adinem animi non ac-
 fortitudinem non ac-
 , quibus quæcunq; ac-
 feratis? tolerantiam
 oistis? Et quid amplius
 mihi sunt, quæ euenire
 , si sim magnanimus?
 e quasi tumultuantem
 u deiiciet? aut quid do-
 rnum existet? Nō vtar
 tate ad illa, quorū cau-
 i cam? sed lugebo & su-
 al? Næ. sed mucores mihi
 ant. Qua ergo gratia
 i habes, mancipium?
 ant ipse te emungas? Er-
 e consentaneum est, mu-
 e in mundo existere? At
 e præstat, te emungere,
 e naturam accusare? In
 en virum euasurum fuis-
 ous Herculē, nisi leo talis
 iuilet, & hydra, & ceruus
 p, & iniusti quidā homi-

ἔπε λίνος ἐστὶ, οὐτ' ἐπὶ ἡ
 γερύνατε, ἔτ' ἐπὶ ἡ ποδ-
 τὸ ἐστίν, ἐφ' ὃ τὴν θείαν
 παρελήφατε; ἀλλὰ γίνεταί
 λίνου ἀπὸ ἡ καλεπὰ ἐν τῷ
 βίῳ. ἐν ὀλυμπία δ' εἰ γίνε-
 ἔκκαυμαζίζεσθε; ἔστυοχωρεῖ-
 σθε; ἔστυοκῶς λῆσθε; ἔστυο-
 θερέσθε, ὅταν βρέχη; ἔστυο-
 ρύθου δ' ἔστυοβοῆς ἔστυοτῶν ἄλ-
 λων χαλεπῶν στυοδύπολαύ-
 τε; ἀλλ' οἶμα, ὅπ ταῦτα
 πίντα ἀνὴρ γίνεσθε ὡς τὸ
 ἀξιόλογον τῆς θείας, φέρετε
 ἔστυοἀνέχεσθε. ἄγε, δωάμεις
 δ' στυοεὶλήφατε, κατ' ἄστυο-
 σετε πᾶν τὸ στυοεἴρητον; με-
 γαλοψυχίαν στυοεὶλήφατε,
 ἀνδρείαν στυοεὶλήφατε κατ'
 ἄστυοοἶσετε πᾶν τὸ στυοεἴρητον;
 καρτερίαν στυοεὶλήφατε; ἔστυο
 ἡ ἐπὶ μοι μέλει μεγαλοψυ-
 χω ὄντι, τῶν δ' ἀποβίῳ δ' ὡσα-
 μένων; ἡ μὲ ἐκρήσθ, ἡ περὶ-
 ξει; ἡ ἡ ὄδω ηθὸν φανείται;
 ἔστυοχρησμοῦ τῆ δωάμει,
 ὡς ἂ ἐὶλήφα αὐτῶν; ἀλλ'
 ἐπὶ τοῖς δ' ἀποβίῳ στυοπενή-
 σω, ἔστυοστυοξῶ; γαί. ἀλλ' αἶ
 μύξαι με ρέσσι. λίνου ἐν ἔ-
 νεκα χεῖρας ἐχθρῶν, ἀνδράπο-
 δον; ἔστυοχρῖνα ἔστυοἀπομύσσης στυο-
 αὐτῶν; τῶν ἐν δ' ὄλοῖον μύξαι
 γίνεσθ ἐν τῷ κῆρμῳ; ἔστυοπῶ
 κρεῖττον δ' ἀπομύξαι στυοαἶσε, ἡ
 ἐστυοχρῖνα, ἡ ἡ οἶσθ ὅπ Ηρακλῆς
 αὐ ἀπέσθ, εἰ μὴ λέων τῶν στυο-
 ἐχθρῶν, ἔστυοὕδρα, ἔστυοἔλαφου,
 ἔστυοστυο, ἔστυοἀδίκιστος ἀνὴρ.

ποι κὶ θηριώδεις, ἕς ἐμεί
 ἔξήλωνε κὶ ἐκάθαιρε.
 καὶ ἴαυ' ἐποίει, μηδενὸς θι-
 ῆτα γεροντός; ἢ δῆλον, ὅτι
 ἐντετυλιγμένος αὐ' ἐκάθου-
 δέν. ἐκ ἔν' ὡρεῶτον μὲν ἐκ αὐ'
 ἐγλύετο Ηρακλῆς, ἐν τευφῇ
 τοιαύτῃ καὶ ἡσυχίᾳ νυστά-
 ζων ὅλον τὸν βίον. εἰ ἢ καὶ
 ἐγλύετο, π' ὄφειλ' αὐτῆ; ἴς
 δὲ χρεῖσις πῶν βραχιόνων τ'
 ἐκείνε, κὶ τῆς ἀληθῆς ἀλκῆς
 καὶ καρτερίας καὶ γλυνομότη-
 ῆς, εἰ μὴ θιαυταὶ ἕνεσ αὐ-
 τὸν περὶ τῆς καὶ ὑλαμ διέ-
 σισσαν καὶ ἐγύμνασαν; ἴ' ἔν;
 αὐτῷ ταῦτά σε δεῖ κατα-
 σκευάζειν, κὶ ζητεῖν πόθεν
 λέοντα εἰταγαγεῖν εἰς τὴν
 χώραν τὴν αὐτοῦ, καὶ σὺν
 καὶ ὕδραν; μωρία τοῦτο καὶ
 μανία. γυμνομα δὲ, καὶ δι-
 ρηγέτω, διχαίετω ἕως
 τὸ δεῖξαι καὶ γυμνάσαι τὸν
 Ηρακλέα. ἄγε ἔν' καὶ σὺ τέ-
 των ἀποδύμενος, ἀπόσλεψον
 εἰς τοὺς δωμάτους, ὡς ἔχεις.
 καὶ ἀπιδῶν, εἰπέ· φέρε νῦν
 ὦ Ζεῦ, ἡ γέλει, πείσαισιν.
 ἔχω γὰρ παρασκευῆν ἐν σοῦ
 μοι δεδομένην, καὶ ἀφορμαῖς,
 ὡς τὸ χρῆμα ἔστι τῶν
 ἀποδυνάτων ἐμαυτὸν. ἕ;
 ἀλλὰ καί ποτε, τὰ μὲν, μὴ
 συμβῆ. τρέμοντες τῶν δὲ
 ἀποδυνάτων ἕνεκα ὀδυρό-
 μενοι, καὶ πενητούτες, καὶ σέ-
 ροντες· εἴτα τοῖς θεοῖς ἐγ-
 καλεῖτε. τί γὰρ εἰσι ἄλλο ἀκό-

nes & feri, quos il-
 & expurgavit? quid
 set, si nihil huiusm-
 tisset? nonne straguli-
 tus dormisset? Itaque
 non factus fuisset He-
 talibus delitiis & oti-
 per omnem ætatem.
 ut factus esset, quæ-
 lius utilitas? quis usu-
 rum eius? quis tant-
 quis tolerantia & an-
 rosi, nisi tales confl-
 eum ad talia certant-
 tassent atque ex-
 Quid ergo? hæc te-
 oportet: ac dare oper-
 cunde leonem in ei-
 introducas, & aprum
 dram? Stultitia i-
 dem, atque insan-
 Cum vero existisses
 taque essent: per-
 fuerunt ad Herculen-
 strandum, & exerceri-
 ge igitur & tu his an-
 sis, inspicite facultati-
 es præditus, easque
 dic: Inuche nūc, ὁ λυ-
 uis casum. Habeo eni-
 menta a te data, & o-
 quibus id consequar-
 quid acciderit, ornari
 esse possit. sed vos hæc
 recusatis: sed partim
 accidat tremētes desi-
 tim ob ea que accide-
 tes, lugētes & gemētes
 Deos incusatis. Qui

quiritur talē mollitiem,
 pietas? Enimvero Deus
 modo facultates nobis
 et, quibus omnes even-
 tremus animis neque
 neq; fractis: sed, quod
 tui regis & veri patris,
 ita tribuit, ut neque
 cogi neque
 possit: ac totam no-
 estati commisit, ne si-
 quidem vi aliqua reli-
 quam vel prohibendam
 edicendam. Hæc cum
 propria habeatis, eis
 mini: neque animad-
 quæ acceperitis, & a-
 d lugentes sedetis, &
 es, alij erga ipsum da-
 cæcati, neque aucto-
 neficij agnoscentes:
 mollitie ad quere-
 incusationes ipsius
 ersi? Enimvero ad
 magnitudinem & for-
 m suppetere tibi oc-
 atque instructio-
 d ego tibi demon-
 ad conquerendum
 & accusandum, quas
 es habeas, id tu mihi
 orato.

*tem propositioinum qua
 καταπίπτοντες καὶ ὑπο-
 dicuntur, ac similitum*

λουτον τῆ θεοῦ τῆ ἀξυμνείᾳ
 ἢ καὶ ἀσεβείᾳ, καὶ τοι ὅγε
 θεὸς οὐ μόνον ἔδωκεν ἡμῖν
 τοῖς δυναμίαις ταύταις, καὶ
 αἱ οἰσμημ παῦ τὸ δῶκεν
 τον, μὴ ταπεινούμενοι, μηδὲ
 συκλώμενοι ὑπὸ αὐτοῦ, ἀλλ'
 ὁ ἡμῶν ἀγαθοῦ βασιλέως καὶ
 ταῖς ἀληθείαις πατρὸς, ἀ-
 κώλυτον τοῦτο ἔδωκεν, ἀνα-
 νάγησον, ἀπαρρητόδιον, ἔ-
 λον αὐτὸ ἐφ' ἡμῖν ἐποίησεν.
 οὐδ' αὐτῷ πινὰ πρὸς τοῦτο
 ἰχμὺ δ' ἀπὸ λιπῶν, ὡς κωλύ-
 σαι ἢ ἐμποδίσαι τοῦτο ἔχον-
 τες ἐλδύθηρα, καὶ ὑμέτερο.
 οὐ χρῆσθε αὐτοῖς; οὐδ' ἀ-
 δάνεσθε, ἵνα εἰλήφατε, καὶ
 παρὰ τίνων; ἀλλὰ κρήνη-
 δε πειθοῦντες, καὶ σένοντες,
 οἱ μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν δόντα
 δῶκετε φυλακίαι. μηδ' ἐπι-
 γινώσκοντες τὸν διεργάτιον
 οἱδ' ὑπὸ ἀξυμνείας εἰς μέμ-
 ψεις καὶ τὰ ἐγκλήματα τῶ
 θεῷ ἐκτεπέμενοι, καὶ τοῖς
 πρὸς μεγαλοψυχίαν μὲν καὶ
 ἀνδρείαν, ἐγὼ σιδείξω,
 ὅτι ἀφορμαὶ καὶ παρασκύβη-
 ἔχεις. πρὸς ἧ τὸ μέμψασθαι
 καὶ ἐγκαλεῖ ποίας ἀφορμαὶ
 ἔχεις, σὺ δὲ μοι δείκνυε.

*Περὶ τῆς χρείας τῶν μετα-
 πίπτοντων καὶ ὑποθη-
 πικῶν, καὶ τῶν
 ὁμοίων.*

Η Περὶ τῶν μεταπίπτον-
 τῶν καὶ ὑποφεικῶν, ἐπι-
 δὲ τῶν ἑρωτησῶν περιμένοντες,
 καὶ πάντας ἀποδῶς τῶν τιμῶ-
 νων λόγους περὶ ματαίᾳ,
 λαμβάνει τῶν ποικίλων ὡς
 κατήκουσεν ἔσει. Ζήτῃ μὲν
 γὰρ ἐπὶ πάσης ὕλης, πῶς αὖ
 εὐρεῖ ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς
 τὴν διέξοδον, καὶ ἀναστροφὴν
 τὴν ἐν αὐτῇ κατήκουσαν
 οὐκ οὐκ ἢ τοῦτο λέγετοσαν,
 ὅτι οὐ συζητῆται εἰς ἐρωτη-
 σιν καὶ ἀποκρίσιν ὁ σωδαῖος·
 ἢ ὅτι συζητῆται, ἐκ ἐπιμελή-
 σεταί τοῦ μὴ εἰκῆ, μή οἱ ὡς
 ἔτυχεν ἐν ἑρωτησῶν καὶ ἀπο-
 κρίσιν ἀναστροφῶν. μὴ τού-
 των δὲ μηδέτερον πρὸς δε-
 χόμενοι, ἀναγκάζον ὁμολο-
 γεῖν, ὅτι ἐπίσκεψιν ἵνα ποιη-
 τέον τῶν τύπων τούτων, ὡς
 οὐδὲ μάστιγα ἐφέρεται ἐρω-
 τήσις καὶ ἀποκρίσις. ἢ γὰρ
 ἐπαγγέλλεται; ἐν λόγῳ τι-
 λητῆ λέγεναί, τὰ ψυδῆ
 ἀρεῖν, τὰ ἀδύνατα ἐπέχειν.
 ἄρ οὖν δεκῆ τοῦτο μόνον
 ματαίᾳ; δεκῆ, φησιν. οὐ-
 κἔν καὶ τῶν βουλομένων ἐν χεῖ-
 ρὶ νομίσματος μὴ ἀναπί-
 πτειν, δεκῆ τούτο ἀναπύ-
 σαι, διότι τῶν μὲν δοκί-
 μους δραχμάς παραδέχου,
 τῶν δὲ ἀδοκίμους ἀποδο-
 κίμαζε; σὺ δεκῆ. ἢ οὖν
 δεῖ τούτῳ πρὸς λαθεῖν; ἢ
 ἢ ἄλλο, ἢ δυνάμειν δο-
 κίμασιν τε καὶ ἀναπύσει.

TRACTATION
 rationum, quæ ne-
 nem habent & condi-
 atque etiam interro-
 bus concludunt, omni-
 nique id genus : ad
 pertinere, vulgus
 Nam in quavis mater
 rimus, quo pacto viri
 explicatione illius &
 uenienti, prospero fu-
 tatur. Aut igitur ho-
 virum bonum inter-
 nem & responsonem
 ri: aut, si eo descende
 curaturum, ne teme-
 tuito in responsonib
 terrogationib. versetur
 si neutrum horum
 necesse habet confite-
 eos aliquo modo
 randos esse, in qu
 terrogatio & respo
 xime versatur. Ne
 profitetur? se in
 vera positurum, fa-
 diaturum, de obli-
 bitaturum. Nunqu
 solum didicisse
 Satis, inquit. Erg
 iam qui in usu
 tum frustrari non v
 audisse satis est: prof
 mas esse accipiendas
 bas repudiandas? N
 Quid ergo huic a-
 dum? Ecquid aliu
 facultas probas &
 drachmas ꝑbandi &

nec in sermone satis
 quod dictum est: sed
 veri, falsi & obscuri
 di facultate? Opus
 hæc quid præcipitur?
 ne id quod a te con-
 sequens fuerit, pro-
 attendendum esse. Age,
 hic satis est hæc nos-
 est satis: sed & cogno-
 , quo modo aliquid
 sit consentaneum,
 o vnum vni sit con-
 quando pluribus
 iter. Videndum i-
 & hoc assumendum
 oratione prudenter
 quique cum ipse sin-
 rerum demonstra-
 ferre, tum demon-
 s aliorum intelligere:
 sophistis decipi stu-
 corum argutias pro-
 rationibus amplecta-
 id igitur animaduer-
 tractationem con-
 num quoque oratio-
 modorum, earum-
 citationem esse ne-
 . At vero fit, vt quas
 oiones recte concessi-
 iis aliquid concluda-
 mod vt falsum sit: ni-
 us tamen inde con-
 . Quid igitur agen-
 num admittendum
 ium? id vero fieri qui-
 imo dicendum, ea
 cessi simus, non recte

κὼ τῶν δοκίμων τε καὶ
 ἀδοκίμων δραχμῶν; οὐκ-
 οὖν καὶ ἐπὶ λόγου ὅσα δὲ-
 κεί τὸ λεχθῆν, ἀλλ' ἀνάγ-
 κη δοκιμασίην γινέσθαι, καὶ
 ἀφακριθῆν τοῦ ἀληθοῦς
 καὶ τοῦ ψευδοῦς, καὶ τοῦ
 ἀδήλου; ἀνάγκη. ἐπὶ τού-
 τοις ἢ παραγγέλλεται; ἐν
 λόγῳ τὸ ἀλόγητον τοῖς
 δοθεῖσιν ὑπὸ σοῦ καλῶς,
 παραδέχου. ἄγε, δὲκεῖ οὐκ
 κἀνταῦθα τοῦτο γινῶμαι; ὅσα
 δὲκεῖ. δεῖ δὲ μαθεῖν, πῶς
 ἢ ἴσιν ἀλόγητον γίνεται,
 καὶ πότε μὴ ἐν ἐνὶ ἀλο-
 γουθεῖ, πότε δὲ πωλείοσι
 κρινῆ. μὴ ποτε ἐν καὶ τούτο
 ἀνάγκη πρῶσλαβεῖν, τὸν
 μέλλοντα ἐν λόγῳ σωειτῶς
 ἀνασραφήσεσθαι, καὶ αὐτὸν τ'
 ἀπόδειξιν ἔχαστα ἀποδόντα,
 καὶ τοῖς ἀποδείκνύσασιν παρα-
 κολουθήσασιν· μὴ δὲ ὑπὸ τῶν
 σοφιστικῶν ἀπαλαυθηθή-
 σεσθαι, ὡς ἀποδείκνόντων; ὅσα
 ἐν ἐλήλυθεν ἡμῖν, ὡς ἡ πρὸς
 τῶν σωαζόντων λόγων καὶ
 τρόπων πρᾶγματεῖα καὶ γυ-
 μνασῖα, καὶ ἀναγκαῖα πέ-
 φηεν. ἀλλὰ δὴ ἔστιν, ἐφ'
 ᾧν δεδῶκα μὴ ὑγιῶς τὰ λήμ-
 ματα, καὶ συμβαίνει τὴ ἐξ
 αὐτῶν· ψεῦδ' ὅ δὲ ἂν, εἰδὲν
 ἥτιον συμβαίνει. ἢ ἐν μὴ κα-
 θήκει ποιεῖν; πρῶσδέχου
 τὸ ψεῦδ' ὅ; καὶ πῶς οἶόν τε;
 ἀλλὰ λέγειν, ὅτι ἔχ' ὑγιῶς
 περιχώρησα τὰ ὀμολογη-

ρήσια; καὶ μὴ ἐδέχθητο δίδουται. ἀλλ' ὅτι ἐ συμβαίνει
 ἀπὸ τῶν παραχωρημάτων;
 ἀλλ' ἐδέχθητο δίδουται. ἢ ἔν
 ἐπὶ τούτων ποιητέον; ἢ μή
 ποτε ὡς ἐκ δεξιῶν τὸ δανείσασθαι
 πρὸς τὸ ἐπιφέρειν, ἀλλὰ δεῖ
 προσεῖναι καὶ τὸ ἐπιφέρειν ἐπὶ
 τῷ δανείῳ, καὶ μὴ ἀλλοτριῶσαι
 αὐτό. ἔτι πρὸς τὸ δεῖν παραχωρεῖν
 ἐπιφέρειν, τὸ δεῖν προσεῖναι τὰ
 λήματα, δεῖ δὲ ἐπιφέρειν ἐπὶ τῷ
 παραχωρήσει αὐτῶν. καὶ δὴ μόνον
 μὴ αὐτῶν εἰς τέλος, ὅποια παραχωρήσει
 πᾶσα ἀνάγκη ἡμᾶς ἐπὶ τῆς
 παραχωρήσεως ἐπιφέρειν, καὶ τὸ ἀκόλουθον
 αὐτοῖς προσδέχασθαι. ἐδέχθη
 ἡμῖν ἐπὶ, οὐδὲ κατ' ἡμᾶς συμβαίνει
 τὸ ἐπιφέρειν, ἐπειδὴ τῆς συγχωρήσεως
 τῶν λημάτων ἀπέστημι. δεῖ οὐ καὶ
 τὰ αὐτῶν πῶν λημάτων ἰσορῆσαι,
 καὶ τὴν ἑαυτῶν μεταβολὴν τε καὶ
 μεταπίωσιν αὐτῶν, κατ' ἑαυτῶν
 ἐν αὐτῇ τῇ ἐρωτήσει, ἢ τῇ ἀπεκρίσει,
 ἢ τῷ συλλογισμῷ; ἢ ἡνι ἀπὸ τοῦ
 ἑαυτῶν, λαμβάνοντα τὰς μεταπίωσεις,
 ἀφορμὴν παρέχει τῷ ἀνοήτῳ τοῦ
 παρασείναι, μὴ βλέπουσι τὸ ἀκόλουθον.
 τίνα ἔνεκα; ἢ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ μὴ
 παρασείναι τὸ κατ' ἑαυτῶν, μὴ δὲ εἰκῆ,

fuisse concessa. Atque quidem datur. Dicat non concludi hæc ex concessa fuerint. At ne datur. Quid ergo agendum? an non, ut est mutuo sumisſe, adhuc debeas, sed illi adiungendū ut æreal strictus maneat, idque dissolueris: sic propositio concessio, non satis cedatur id quod inferri & insistendum est concessioni. Quæ si ad exemplum tales permanserunt sunt concessæ: omnino necessarium est, concessam habere ratam, & id quod consequens amplecti. enim nobis id adhuc arbitrato nostro con quod inferitur, postquam concessione propositionū rimus. Est igitur & huius propositionum ratio, que mutatio & rei perquirenda: qua is, modi retractationes in ipsa interrogatio responsione, aut sione, aut alia quæ eius generis, occurrunt perturbationis præbigitantibus, dum præcedent quid consequatur de causa? Ut in hoc non temere, neque quam decet, neque

emur. Atque id in
 in hypothefibus, &
 orationibus est
 anem. Aliquando enim
 flet, hypothefin postu-
 veluti scala quadā ad
 dine sequuntur, trās-
 Nquid ergo quælibet
 orthesis concedenda
 in quælibet? Quod si
 quæbet, quænam? [Qua
 deberatur? de officio] Si
 offeris: estn̄ perpe-
 tum eo quod concef-
 aliquando ab eo rece-
 ac cōfequentia qui-
 dittenda, pugnantia
 dianda sunt? Næ. At,
 quis, efficiam vt ad-
 orthesi rei quæ fieri
 id perducaris quod
 ceit. Cum hoc cordi
 rei sibi nihilne esse
 eius disputationem
 iū auersabitur? Quis
 superest, qui vti pos-
 ne, tam interrogandi
 dendi peritus? atque
 vt neq; decipi, neq;
 clusione in fraudē il-
 Imo cū eo aget: sed
 laborabit, ne temere
 quā philosophū dece-
 uito in oratione ver-
 o pacto ergo adhuc
 iālē cū esse oportere
 ? At sine tali aliqua
 one & instructione
 i locū poterit? Ostē-

μη δὲ συγκεχυμένως ἀνα-
 σπρεφώμεθα.

Καὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τε τῶν
 ὑποθέσεων, καὶ τῶν ὑποθε-
 πικῶν λόγων. ἀναγκάζον γὰρ
 ἐπὶ ὅτε, ἀπὸ τῆς ἑνὸς ὑπο-
 θέσειν, ὡς περὶ ἐπισημασθέντων
 ἐξ ἧς λόγῳ. πῶσιν οὐ τῶν
 δοθέντων παραχρηστέον, ἢ
 οὐ πῶσιν. καὶ εἰ οὐ πῶ-
 σιν, τίνα φεῖ τίνος ἢ σκέ-
 ψις; φεῖ κατὰ τὸν πα-
 ραχρηστέον δὲ, μῦθετον
 εἰσάπαν ἐπὶ τῆς τηρητικῆς
 ἢ ἐπὶ ὅτε ἀποσπαστέον, τὰ
 εἰ ἀκλόγητα ἀποσπαστέον,
 καὶ τὰ μακροῦρα ἢ ἀποσπ-
 δεκτέον; καὶ. ἀλλὰ λεγεί-
 τις, ὅτι ποιήσω σε δυνα-
 τὸν δεξιότροπον ὑποθέσειν,
 ἐπὶ ἀδυνάτου ἀπαχρηστικῆς.
 φεῖς ἔσθιν οὐ συγκεχυμένως
 φεῖν: μὲν, ἀλλὰ φεῖξ-
 ται ἐξ ἑσθιν καὶ κρινολο-
 γίαν. καὶ ἵς ἐπὶ ἀλλοῦ
 ἐστὶ, λόγῳ χρευστικῆς, καὶ
 δεινὸς ἐρωτησὶ καὶ ἀπο-
 κείσθ, καὶ νῆ δια ἀνεξα-
 πάτητος τε καὶ ἀσφίσι.
 ἀλλὰ συγκεχυμένως μὲν, ὅτι
 ἐπισημαστέον δὲ, ἔσθ μὴ
 εἰκῆ καὶ φιλοσοφον καὶ ὡς
 ἐτυχεν ἀνασπρεφώμεθα ἐν λό-
 γῳ. καὶ πῶς ἐπὶ ἐστὶ τοιοῦ-
 τος, οἷον αὐτὸν ἐπινοῶ-
 μῆν; ἀλλὰ ἀνδρῶν ἑνὸς ἑαυ-
 τῆς γυμνασίας καὶ παρα-
 σκευῆς φυλάττειν οἷος τὸ
 ἐστὶ τὸ ἐξ ἧς; ἔσθ το δεικνύ-

πωσαν, καὶ παρέλκει τὰ
 θεωρήματα ταῦτα πάντα
 αὐτοπα ἦν καὶ ἀνακόλου-
 θα τῆ παρλήψει τοῦ αὐτου-
 δαίου. τί ἐπὶ δόξης καὶ ῥά-
 θυμοι καὶ νῆτροι ἐσμὲν, καὶ
 παρφάσεις ζητῶμεν, καὶ ἄς
 ἔσονται πονήσομεν; ἔσθ' ἀγρυπνή-
 σομεν, ἐξερραζόμενοι τὸ αὐ-
 τὸν λόγον; αὐτὸν ἐν τέτοις
 πλανητῶν, μή τι τὸ πατέρα
 ἀπέκτεινας; ἀνδράποδον. περὶ
 τοῦ ἐνθάδε πατρὸς ἡμῶν, ἴν' αὐ-
 τὸν ἀποκτείνης; τί ἔβ' ἐποίη-
 σας; ὁ μόνον ἡμῶν καὶ τὸν τό-
 πον ἀμάρτημα, τὸτο ἡμάρ-
 τημα. ἐπεὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ
 ῥέφω εἶπον, ἐπιτημῶν πρὸς
 ὅτι τὸ παραλειπόμενον ἐν
 συλλογισμῶν τι ἐξ ὁμο-
 σκον ἐξ οἷον μὲν φημι τὸ Κα-
 πιτώλιον κατέσκαψας; ὁ δὲ
 ἀνδράποδον, ἔφη, ἐνθάδε τὸ
 παραλειπόμενον Καπιτώλι-
 ον ἐστίν; ἢ ταῦτα μὲν ἀμαρ-
 τήματα ἐστίν, τὸ Καπιτώλιον
 ἐμπροσθέν, καὶ τὸ πατέρα ἀπο-
 κτείναι; τὸ δὲ εἰ καὶ καὶ μαίτιω
 καὶ ὡς ἐτυχεν χρεῖσθαι ταῖς
 φαντασίαις ταῖς αὐτῶν, καὶ μὴ
 παρακλαθεῖν λόγῳ, μηδὲ
 ἀποδείξει. μηδὲ σοφίσματα,
 μηδὲ ἀπὸ βλάπτειν τὸ
 καὶ αὐτὸν καὶ ἔσθ' αὐτὸν
 ἐν ἐρωτήσῃ καὶ ἀποκρίσει,
 τέτων δὲ ἔσθ' ἐστίν ἀμαρ-
 τημα;

dant hoc, vt appareat
 pta hæc omnia super-
 esse, absurda, & insti-
 bonialiena Quid aut
 & socordes atque igr-
 mus, & fugiendi labo-
 liarumque causas co-
 mus? Non vigilabi-
 orationem nostram
 mus? Si ergo in h-
 raro, nunquid pat-
 cidi? mancipium.
 pater erat, vt eum
 res? Quid ergo feci-
 vnum huius loci deli-
 rat, in eo deliquisti. I-
 ipsum & ego Rufo c-
 me obiurganti, quod
 in ratiocinatione qua
 termissum non rej-
 Negabam id esse c-
 ac si Capitolium
 sem. At ille: Mai-
 inquit, quod hic pra-
 titur, Capitolium
 ea sola delicta sunt
 disse Capitolium,
 disse patrem? temer-
 & frustra fortuitoc
 vti visis, nec ration-
 demonstrationem au-
 nem intelligere: deni-
 videre, quid sibi sit
 modatum, quid
 in responsione & in-
 tione, in his vero
 est peccatum?

res & facultates nō be-
nēficiis nō sint salutare.

Οὐ αἰδυνάμεις τοῖς ἀπο-
δοῦτοῖς σὺν ἀσφαλεῖς.

AP. VIII.

ΚΕΦ. η.

uates indoctis esse pe-
ccatas. Quot modis ea
nam inter se vim ha-
bitari possunt: totidem
etiam epicherematum
et in nematum genera in
eodem mutari possunt,
eodem modo: Si mutuatus
reddidisti, debes mihi
eandem. Nonne cum mu-
tuatus, & non reddideris,
mihi debes? & hoc
facere, nullius magis
est philosophi. Nam si
vera ratiocinatio est en-
deca: cum qui in ratio-
ne perfecta est exercita-
ta quoque suo mu-
tuus est fungi. Cur ergo non
et ipsos, & alios hoc
exercemus? Nam nunc
et, etsi in his non exer-
cet neque a cura morum,
et quidem, auellimur: ta-
m in virtute nihilo reddimur
nobis. Quid ergo expectā-
mus, & istam occupationem
petimus? præsertim cum
in rebus magis necessa-
rio modo abstractura sit,
& arrogantia & inso-
lencia occasio non parua in-
cessura. Magna enim
est argumentandi ac di-

ΚΑΘ' ὅσους τρόπους
μεταλαμδάνειν ἐστὶ τὰ
ἰσοδυναμούντα ἀλλήλοις, καὶ
τοσούτους καὶ τὰ εἶδη τῶν ἐπι-
χειρημάτων τε καὶ ἐνθύμη-
μάτων τῶν ἐν τοῖς λόγοις ἐξε-
σι μεταλαμδάνειν. οἷον φέρε
τὸν τρόπον τῆτον· εἰ ἐδανείσω,
καὶ μὴ ἀπέδωκας, ὀφείλεις μοι
τὸ δῶρον. ἔχῃ ἐδανείσω
μὲν, καὶ σὺν ἀπέδωκας, ἔμω
ὀφείλεις μοι τὸ δῶρον. καὶ
τῆτον ἔδενι μάλλον παροσική,
ἢ τῶ φιλοσόφῳ, ἐμπείρως
ποιεῖν. εἰσὶ γὰρ ἀτελής συλ-
λογισμός ἐστι τὸ ἐνθύμημα,
δῆλον ὅτι ὁ παρὰ τὸν τέλειον
συλλογισμὸν γεγυμνασμένος,
τῆτος ἀνὴρ ἀνὸς εἶη, καὶ παρὰ
τὸν ἀτελεῖ ἔδεν ἡττον. τί ποτ'
ἐν ἔγυμνασμένῳ αὐτοῦς τε
καὶ ἀλλήλους τὸν τρόπον τῆτον;
ὅτι νῦν, καὶ τοὶ μὴ γεγυμναζο-
μένοι παρὰ ταῦτα, μὴ δὲ ἀπὸ
τῆς ἐπιμελείας τῶν ἡθῶν ὑπὸ
με ἐμῶν παλαιῶν φίλων, ὅμως
ἔδεν ἐπιδιδόμεν εἰς καλοκρα-
σίαν. τί ἐν χερὶ παροσδο-
κῶν, εἰ καὶ ταύτῃ τῷ ἀχο-
λίῳ παροσλάβοιμεν· καὶ μά-
λις δὲ ὅτι ἔμνον ἀχολία πῆ
ἀπὸ τῶ ἀναγκαιοτέρων αὐτῆ
παροσλήθουσι, ἀλλὰ καὶ οἰη-
σεως ἀφορμὴ, καὶ τύφος, ἔχῃ
τυχεῖσσι. μεγάλη γὰρ ἐστὶ δύ-

ναμεις ἢ ἐπιχρηστικῆ ἐπιτα-
 νολογικῆ, καὶ μάστιγ' εἰ τῶν
 γυμνασίων ἐπιπέλεον, καὶ ἰ-
 να ἐδὲ πρέπειαν ἀπὸ τ' ὀνο-
 μάτων ἀποσλάσθαι ὅτι ἐν
 τῷ καθόλου πᾶσα δυνάμεις
 ἐπιτοφάλης ἔστι ἀπεμὲν ὅτοις
 καὶ ἀδενέσι ἀποσχημομένη,
 πρὸς τὸ ἐπάρατον καὶ χωνώσασθαι
 ἐπ' αὐτῆ. ποία γὰρ αὐτῆς ἐπι-
 μηχενῆ, πείσασθαι τὸν νέον τὸν
 ἐν τέταρτοις ἀποφέρωντα, ὅτι εἰ
 δ' εἰ ἀποσχημῶν αὐτὸν ἐκεί-
 νων γυμνασίων, ἀλλ' ἐκείνα αὐ-
 τῶ ἀποσχεῖναι; ἔτι δὲ πέν-
 ζετες λογους τέταρτος κατα-
 πιτήσας, ἐπισημῶς ἡμῖν καὶ
 πεφουσημῶς ἀειπλεῖ, μηδ'
 ἀντιμῶν αὐτῆς ἀπτηταί
 π αὐτῆ, ἀπομειμένησκων ἵνους
 ἀπολελειμμένῳ, πᾶρ ἀποκέ-
 κλικε; Τί ἐν Πλάτων, φι-
 λόσοφῳ ὄσκηλῶ; Ἰπποκρά-
 τῆς γὰρ ἰατρὸς ὄσκηλῶ; ἀλλ' ὁ-
 ρᾶς, πῶς φράζει Ἰπποκρά-
 τῆς; μή ἢ ἐν Ἰπποκράτῆς
 ἔτι φράζει, κατὰ ἰατρὸς ἐστὶ
 τί ἐν μιγνύεις πρᾶγμαται,
 ἀλλοις ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀνθρώ-
 πων στυδραμένοντα; εἰ ἢ καλὸς
 ἴω Πλάτων, ἐἰχυρὸς, ἔδει
 καὶ μὲ καθήμιον ἐπιποιεῖν,
 ἵνα καλὸς γυμνασίων, ἢ ἵνα ἰ-
 χυρὸς, ὡς τέτο ἀναγκαῖον
 πρὸς φιλοσοφίαν; ἐπεὶ ἴσ
 φιλόσοφῳ; ἄμα ἐ καλὸς
 ἴω, καὶ φιλόσοφῳ; ἔγελεις
 ἀποσχεῖναι, ἐ ἀφαιρέσθαι, κα-
 τὰ ἢ οἱ ἀνθρώποι γίνονται φι-

cendi probabiliter eoq
 ior si exercitatione d
 acuatur & bella quada
 borum species adiunge
 in vniuersum, qualibe
 ras hominibus indoct
 firmis magnum affert
 lum, ne propter illam
 tur & insolescant. N
 ratione adolescenti h
 pristanti, persuaderi i
 terit, non ipsum illis fa
 bus, sed illas ipsi addi
 vice esse oportere? An
 putationibus his omn
 culcatis, elatus & infla
 bis obambulabit, nec
 eum qui admonere it
 quid ei desit, quo de
 Quid ergo? Plato phil
 non fuit? Hippocrate
 cus non fuit? at vides
 Hippocrates? nunqu
 Hippocrates sic dicit
 nus medicus est? Qu
 res inaniter misces,
 dem hominibus con
 Quod si formosus f
 to, & robustus: mil
 que per otium el
 dum fuit, scilicet
 mosus, aut etiam r
 euaderem? quasi id
 losophiam necessario
 ratur, cum quidam
 sophus simul & fo
 fuerit. Non discern
 que animaduertes,
 tione homines fian

& quæ res alias eis
 e vero, si ego philo-
 em : vosne etiam
 ri oporteret? Quid
 to facultates istas?
 ue enim videndi fa-
 uerto. Sed tamen si
 quod sit hominis
 aliud non habebo
 n, nisi certū quod-
 am institutum.

*et cognatione qua cum
 is intercedit, pro-
 ad reliqua pos-
 sit fieri.*

CAP. IX.

unt quæ de cogna-
 dei & hominum di-
 sapientibus: quid a-
 minibus reliquum,
 icum illud, ut nemo
 us cuias sit, se Athe-
 ut Corinthium esse
 t, sed mundanum.
 te Atheniensem ef-
 ac non potius ex
 mixat angulo ortum,
 ei proiectum fuit tu-
 miferetur corpuscu-
 onne constat, no-
 teniensis & Corinthij
 mure ab eo loco,
 maior est auctoritas:
 m solum illum angu-
 omq; domum tuam
 sed omnino illud et-
 ū, unde maiorū tuorū
 l te propagatum est?

λόσφοι, καὶ ἵνα ἄλλως αὐ-
 τίς πάρεσιν; ἄγε εἰ δ' ἐγὼ
 φιλόσφο ἤμην, ἔδοξα ὑμᾶς
 καὶ χαλούς χυμέναι; τί ἐν;
 αἰμαρῶ τί; οὐνάμεις τῶ-
 τας; μὴ χυοίβ. εἰ δ' ἐγὼ τὴν ὀ-
 ρακλί. ὅμως δ', αὐ μετ
 πωτήνη, ἢ ἐσιν ἀγαθὸν ἴδ
 αὐθρώπων; σὺν ἔχω σι ἄλλο
 εἰπεῖν, ἢ ὅπ πια ἡσθίρεσις
 φαιψισίαν.

Πῶς δ' ἀπὸ τῆ συγγενείας ἡμᾶς
 εἶναι τῶ θεοῦ, ἐπέλθοι
 αὐ ἵς ἐπὶ τὰ
 ἐξῆς.

ΚΕΦ. Θ.

ΕΙ ταῦτέ ἐσιν ἀληθῆ τὰ
 αὐτῆς συγγενείας τοῦ
 θεοῦ καὶ ἀνθρώπων λεγόμε-
 να ἰσὸς τῶν φιλοσόφων, ἢ
 ἄλλο ἀπολείπεται τίς ἀν-
 θρώποις, ἢ τὸ τοῦ Σωκρά-
 τους, μηδέποτε αὐτὸς τὸν πυ-
 γόμῃον ποδωπὸς ἐσιν, εἰπεῖν
 ὅπ Αθλιμαῖο ἢ Κορίνθιο,
 ἀλλ' ὅπ κῆσμιος; ἀλλ' ἢ λέ-
 γης Αθλιμαῖον εἶναι σεαυτὸν,
 εἰ δ' ἢ ἐξ ἐκείνης μόνον τῆς
 γωνίας, εἰς ἡν ἐβρίθη χυνη-
 θέν σου τὸ σωματίον; ἢ δὴ
 λον ὅπ ἀπὸ τῆ κυριωτέρου, καὶ
 αὐτῆς ἐξ ἐκείνου αὐτῶ
 ἐκείνου τῶ γωνίαν καὶ ὄλλυ
 σς τῶ οἰκίαν, ἀλλὰ ἢ ἀ-
 πλῶς ὅφεν σὺ τὸ γένος τῶν
 αὐθῶνων εἰς σὲ κατέληλυθεν
 ἐντεῦθεν ποθεν καλεῖς σεαυ-
 τὸν Αθλιμαῖον καὶ Κορίνθιον.

C 4

ὁ τοίνυν τῆ διοικήσει ἔχουσιν
 μα παρηκολογηκώς, καὶ με-
 μαθηκώς, ὅτι τὸ μέγιστον καὶ
 κυριώτατον καὶ ὀφεικτικώ-
 ταιον πάντων τετὸ ἐστὶ τὸ
 σύστημα τὸ ἐξ ἀνθρώπων καὶ
 θεῶν, ἀπ' ἐκείνου ἢ τὰ σπέρ-
 ματα καὶ ἐπιπλάκεν ἑκάστη εἰς
 τὸ πατέρα τὸν ἑμὸν μόνον,
 ἔσθ' εἰς τὸν πάππον, ἀλλ' εἰς
 ἅπαντα μὲν τὰ ἐπὶ γῆς ἡυ-
 νώματά τε καὶ φυτόμα, ὡς
 κηρυμνῶς δ' εἰς τὰ λογικὰ
 (ὅτι κρινανεῖν μόνον ταῦτα
 πέφυκε τὰ θεῶν τ' σωμανα-
 στροφῆς καὶ τὸ λόγον ἐπιπ-
 πλεζόμενα) Διὰ τί μὴ εἶπη τις
 αὐτὸν κρῆσιον; Διὰ τί μὴ ἦν
 ἔξ θεῶν; Διὰ τί ἢ φοβηθήσεται
 τὴ τῶν κηρυμνῶν ἐν ἀνθρώ-
 ποις; ἀλλὰ ὡς μὲν τὸ Καί-
 σαρα ἢ συγγένεια, ἢ ἄλλον
 ἡνάτων μέγα δυναμῶν ἐν
 Γαμῆ, ἰκανὴ παρέχον ἐν ἀσ-
 φαλείᾳ Διὰ τίνος, καὶ ἀκα-
 ταφρονήτως, καὶ δεδοικῆτος
 μηδ' ὅπῃ τὸ ἢ τὸ θεὸν ποιη-
 τῶν ἔχον, καὶ πατέρα, καὶ κη-
 δεμόνα, οὐκ ἐπιήμας ἐξαμρή-
 σεται λυπῶν καὶ φόβων; καὶ πό-
 θεν φάγω, φησὶ, μηδὲν ἔχων;
 καὶ πῶς οἱ δοῦλοι, πῶς οἱ δρα-
 πέται, τίνι πεποιθότες ἐκείνοι,
 ἀπαλλάττονται τῶν δεσποτῶν;
 τοῖς ἀρξοῖς, ἢ τοῖς οἰκέταις,
 ἢ τοῖς δεγυρώμασιν; οὐδενί,
 ἀλλ' ἑαυτοῖς. καὶ ὅμως ἐκ ἐπι-
 λείπουσιν αὐτοὺς τροφῆν τὸν
 ἢ φιλόσοφον ἢ κληρονομήσαν, ἀλ-

Qui igitur mundi ad-
 tionem scrutatus, et
 illud opificium maxi-
 sum, in se conti-
 nua, quod ex homi-
 Deo constat: a quo
 delapsa sunt, non tan-
 trem tuum aut aut
 cum in uniuersa quæ
 generantur & nascun-
 vero in ea quæ ratio
 prædita: eo quod n-
 fert, ut ea sola diui-
 suetudinis societaten-
 ne & mente sint ad ep-
 nolis dicere mundan-
 non Dei filium? et
 quam timeas rerum
 rum? Nam cum
 cognatio, aut alteri-
 ius Romanorum p-
 satis virium habeat,
 to & sine contem-
 possimus, sineque o-
 tu: Deum habere au-
 patrem & curatorem
 nos tristitia metuq-
 rare non poterit?
 de comedam, inqu-
 nihil habeam?
 serui, quomodo
 qua illi re freti re-
 dominis? num ag-
 seruis, aut pecunia
 nulla alia re, nisi
 pñs. Et tamen non
 victus. Philosopho-
 oportebit scilicet
 tum & acquiescere

καὶ ἄλλοι
 ἐπιπλάκεν

ἐπιπλάκεν
 ἀπὸ αὐτοῦ

egre, neque ipsum
 e curam, & brutis
 ibus esse deterio-
 iorem: quorum sin-
 etipsis contenta, ne-
 suo carent, neque vi-
 e, accommodata na-
 & consentanea? Ego
 censeo, natu grandiori
 hic esse, non ida-
 : ne humilibus sitis a-
 ut abiectis & sordidis
 onibus occupati de-
 is: sed ne qui tales ex-
 dolescentuli, qui co-
 e deorum agnita, qui-
 lligentes, nos vinculis
 am constrictos esse
 huius, & possessionis
 orpus requirit, earum-
 im quæ propterea no-
 nstituendam rem fan-
 n & vitæ consuetudi-
 cessariæ sunt: ista ut o-
 edam & molesta & in-
 oicere cupiant, & ad
 os suos proficisci. Hoc
 en magistro vestro &
 ori, si quis esset, de-
 um fuit, ut vos qui-
 dessetis, dicentes: E-
 nos corpusculi hu-
 cula tolerare diutius
 umus, ut simus cibum
 que dando, & quietem
 do, eoque repurgando
 ti: & propter ipsum, a-
 ue aliis nos accommo-
 ai. Nonne hæc indifferen-

λους παρρησίαν, καὶ ἰπανα-
 παυόμενον ἀποδιδόμενον, καὶ μὴ
 ἐπιμελείσθαι αὐτὸν αὐτὸς; καὶ
 τῶν θηρίων τῶν ἀλόγων ἐνεκα
 χεῖρνα καὶ δειλότερον, ἢ
 ἐκείνον αὐτὸ αὐτὸ ὑπεκρί-
 νον, ἕτε τεροφῆς ἀπρεῖται τῆς εὐ-
 κείας, ἕτε διεξαγωγῆς τῆς
 κατακλήλας καὶ τῆς φύσης; ἐγὼ
 μὲν οἶμαι, ὅτι εἶδε καθῆσθαι τὴν
 πρεσβύτερον ἐνταῦθα, οὐ
 τῆτο μηχανώμενον ὅπως μὴ
 ταπεινοφρονησέτω, μηδὲ τα-
 πεινὸς μηδὲ ἀγνοεῖς πινεῖς
 ἀλογισμὸς ἀλογιστέος
 αὐτοὶ πρὸς ἐαυτῶν ἀλλὰ μὴ
 πινεῖς ἐμπίπλωσι τοῖς ἔθνεσι,
 οἱ ἐπιγνόντες τὴν πρὸς τὴν
 θεοὺς συγγένειαν, καὶ ὅτι δεσ-
 μὰ πνα ταῦτα παροσηρτήμε-
 θα, τὸ σῶμα καὶ τὴν κτῆσιν
 αὐτῶν, καὶ ὅσα τῶν ἐνεκα ὀ-
 ναγκαῖα ἡμῶν γίνεται εἰς οἰ-
 κονομίαν καὶ ἀναστροφὴν τὴν
 ἐν ταῖς βίαις, ὡς βάρη πνα καὶ
 ἀνιάρθῃ καὶ ἀχρηστὰ ἀπορρί-
 ψαι θέλωσι, καὶ ἀπελθεῖν
 πρὸς τοὺς συγγενεῖς. καὶ τῆ-
 τον εἶδε τὸν ἀγῶνα ἀγωνίζε-
 σθαι τὸν διδάσκαλον ὑμῶν
 καὶ παρὰ τὴν εἶπὸς ἄρα ἡμῶν.
 ὑμᾶς μὲν ἔρχεσθαι λέγοντες,
 ἐπίκτητε, σοκῆσαι ἀνεχόμεθα
 μὲν τῶν σωματίου τῆς του δεδε-
 μένοι, καὶ τοῦτο τρέφοντες καὶ
 ποπίζοντες, καὶ ἀναπαύοντες
 καὶ καθαίροντες, εἶτα δι' αὐ-
 τὸ συμπεριφερόμενοι τοῖς δε-
 καὶ τοῖς δε. ἕκ ἀδιάφορον ταῦ-

πα. καὶ εἰδὲν πρὸς ἡμᾶς; καὶ ὁ
 θύνατο· ἔκκατος, καὶ συ-
 γλυφίαις ἴσως τοῦ θεοῦ ἐσμὲν,
 καὶ κείθεν ἐληλυθαμεν. ἄφες
 ἡμᾶς ἀπέλθειν, ὅθεν ἐληλύ-
 θαμεν. ἄφες λυδῶναι ποτε
 τῶν δεσμῶν τῶν τῶν, ἔξ ηρ-
 τημένων καὶ βαρύντων. ἐν ἑν-
 θαλήσει, ἔκ κλέπτει, καὶ δι-
 καστήρια καὶ οἱ κελεύμενοι τύ-
 ρανοί, δουραῖτες ἔχειν ἡ-
 γὰρ ἐφ' ἡρεῖν ἐξ ἑστίαν, καὶ τὸ
 σώματιον ἔτι τούτου κτή-
 ματα. ἄφες, δεῖξομεν αὐ-
 ταῖς, ὅτι εἰδὲν ἐξ ἑστίαν ἐξ ἑ-
 στίαν. ἐμὲ δ' ἐν τῷ λέγειν, ὅτι
 αὐτῶν ἐπὶ ἐξ ἑστίαν, καὶ τὸ
 ὅταν ἐπαινος σημήνη ἔκ λυ-
 λύση ἡμᾶς ταύτης τῆς ὑπε-
 ρείας, ἔτι λυδύεσθε πρὸς
 αὐτόν. ἐπὶ ἡ ἔπιπρὸν τῶ
 αὐαρχαὶ ἐν νικῶντες ταύ-
 τῶν τῶ χώρων, εἰς ἡν ἐκεί-
 νῶ ὑμᾶς ἐπιζεν. ὀλίγῶ
 ἄρα χρόνος ἔτος ὁ τ' οἰκή-
 σεις, ἔτι ἔτι τῶ ἔτι
 Διακειμένους. ποῖῶ γὰρ ἐπ
 τυραννῶν, ἡ ποῖος κλέπτεις,
 ἡ ποῖα δικαστήρια φορεῖται,
 τοῖς ἔτους παρ' οὐδὲν πεποι-
 ημένοις τὸ σώματιον καὶ τὰ τέ-
 του κτήματα, μείνετε, μὴ
 ἀλογίως ἀπέλθητε· τοῖς
 τῶν ἡ εἰδὲν γινεσθαι πρὸς τῶ
 παιδῶν ἔτι πρὸς τὴν δύφραϊς
 τῶν νέων· νῦν ἡ πὶ γίνεται;
 νεκρὸς μὲν ὁ παιδῶν τῆς, νε-
 κρὸς δ' ὑμεῖς. ὅτε χορτασθῆ-
 τε σήμερον, καὶ ἡμεῖς κλαίον-

tia sunt, & nihil ad nos
 nent? Nonne mors mal-
 est? Nonne cognatione
 attingimus, atque inde
 mus? Sine nos illuc redir-
 de venimus. Sine tande
 berari nos compedibus
 quibus constricti & o-
 sumus. Hic latrones &
 & iudicia sunt, & quos
 nos vocant, qui sibi pot-
 aliquid in nos assumunt
 pter corpusculum hoc,
 que possessiones. Sine
 damus eis, nihil habere
 potestatis. Mihi vero
 dum erat: Homines, I-
 exspectate, cum ille signi-
 rit, & vobis muneris
 vacationem dederit, tu-
 eum reuertimini. Nun-
 æquo animo tuemini
 tionem istam, vobis
 attributam. Exiguum
 fecto tempus est habi-
 nis huius, & sic affectu
 nime graue. Nam qui
 tyrannus, qui fures, qui
 dicia terrorem incutit
 qui corpus eiusque p-
 siones ita nihili faci-
 Manete: ne inconsiderate
 cedite. Hoc modo præ-
 ri tractandi erant adole-
 tes ingeniosi. Nunc
 quid fit? mortuus est
 ceptor: mortui estis &
 Cum hodie passi fueritis
 detis plorantes, quidnam

si? Mancipium si ha-
 bebis: si non habue-
 res e vita. Aperta est
 Quid luges? Vbi iam lo-
 quere crymis? quæ iam est
 morbis occasio? quidnā
 tibi inuidebit? Quam-
 occupates admirabi-
 potestate cōstitutos?
 si & robusti sint, &
 Quid enim nobis fa-
 cere poterunt. Ea
 nobis sunt. eis nō per-
 s. in ea enim nihil
 Quis igitur iā impe-
 dini sic affecto? Quo
 crates erga hæc ani-
 mat? nonne sic, vt eum
 qui se Deorū cognatū
 usum haberet? si mi-
 nunc dicatis, Ea cō-
 dimittimus, vt mis-
 disputationes istas,
 actenus vsuses, neq;
 centibus vel senibus
 molestus: respōde-
 dulos esse vos, qui qui-
 tis, si me vester Impe-
 ua in statione collo-
 m mihi seruandā &
 esse, & mille potius
 appetendas quā eam
 n. Cum autem Deus
 mihi locum vitæ
 endæ rationem attri-
 eam esse mihi relin-
 da. Hoc demū est ho-
 esse deorū cognatum.
 non secus ac si ventres

πες, ἀεὶ τῆς αὐτοῦ, πύθεν
 φάγτε. ἀνδράπετον. αὐ-
 χῆς, ἐξεῖς. αὐ μὴ χῆς, ἐξε-
 λούση, βύοικται ἢ θύρα. τί
 πενθεῖς; ποῦ ἐπὶ τῆς δα-
 κρύοις; πῶς ἐπὶ κλακείας ἀ-
 φροσύνης; Δία, πῶς ἀλλ' αἰλλο-
 φρονήσῃ; Δία, πῶς ἀκεκτη-
 μέρους γεωμάσῃ, ἢ τοῦς ἐν
 δυνάμει τεταγμένους, μέ-
 λισ' αὐ καὶ ἰσχυροὶ ὡς κ' ὀρ-
 γίλοι; ἢ γὰρ ἡμῶν παιήσουσιν;
 ἀδύανται ποιῆσαι. τέταν-
 σον ἐπιτρύφοντα, ὧν ἡμῶν
 μέλει, ταῦτα ἐδύανται ἕως
 ἐν' ἐπὶ ἀρξείῳ ἐπὶ Δία κει-
 μένου; πῶς Σακράτης εἶχε
 αὐτοῦ ταῦτα; πῶς ἢ ἄλλως,
 ἢ ὡς εἶδει τ' πεπεισμένον ὅτι
 ἐπὶ τῶν θεῶν συζητήσῃ; αὐ μοι
 λέγετε, Φησὶ, νῦν, ὅτι ἀφί-
 μῶ σε ἐπὶ τέτοις, ὅπως μηκέ-
 τι Δία λέξῃ τέτρες τὸς λό-
 γους ἕως μέγρι νῦν διελίξου,
 μηδὲ παρενοχλήσῃς ἡμῶν
 τοῖς νόμοις, μηδὲ τοῖς γέρεσιν.
 ἀπεκρινε μοι, ὅτι γελοῖοί ἐστέ.
 οἱ ἄνθρωποι ἀξιοῦτε, εἰ μὴ με ὁ
 σφαλιχῶς ὁ ὑμέτερος ἐβόηεν
 εἰς ἵνα ταῖς, ὅτι ἐδὲ με τη-
 ρεῖν αὐτῶν, ἐφύλαττον, καὶ
 μυριάκις ἀπὸ τῶν ἀγροῦν
 ἀπὸ θνήσκον, ἢ ἐκκαταλιπεῖν
 αὐτῶν. εἰ δ' ὁ θεὸς ἐν ἵνι χώ-
 ρα καὶ ἀναστροφῇ κατετάχα,
 ταῦτ' αὐτῶν δ' ἐκκαταλιπεῖν δ' εἰ
 ἡμᾶς. τοῦτ' ἐστὶν ἀνθρώπων
 ταῖς ἀληθείας συζητήσῃ τ'
 θεῶν. ἡμεῖς ἐν ὡς κλαίω.

ὡς ἐντετρα, ὡς ἀδῖα, ἔτω
 πρὸς αὐτῶν Διφνομέστει, ὅτι
 φοβόμεσθαι, ὅτι ἐπιθυμῶμεν,
 τὴς εἰς ταῦται σπουδῆς ἐν δὴ-
 ναμίους κηλακδύομι, τοὺς
 αὐτοὺς τῆς δεδδῖα μῦ. ἐ-
 μὲς πὲρ ἡξίωκεν ὑπὲρ αὐτῶν
 γράψαι εἰς τὴν Ρώμην, ὡς
 ἐδδῖα τοῖς πολλοῖς ἡτυχεῖς,
 καὶ πρὸς τὴν μὴ ἐπιφανῆς ὦν
 καὶ πλάσσει. ὕστερον δὲ ἐκ
 πεπλωκῶς ἀπάντων καὶ Διφ-
 γων ἐνταῦθα. καὶ γὰρ ἔγραψα
 ὑπὲρ αὐτῶν ὑπερινῶς. ὅτι
 ἀναγὰς τὴν ἐπιτολίαν, ἀ-
 πέδωκε μοι αὐτὴν, καὶ ἔφη ὅτι
 ἐγὼ βοηθηδῶμαι πῶς σου
 ἡμελον, εἰς ἐλεηδῶμαι. κα-
 κὸν δὲ μοι εἰδέν ἐστιν. ἔτω καὶ
 Ρουφῶ περιζῶν μὲ εἰώ-
 θει λέγειν. συμῶσεται σοι
 τοῦτο καὶ τοῦτο ὑπὸ τοῦ δεσπῶ-
 του. καὶ μὲν πρὸς αὐτὸν δὴ-
 κρηναμίμου, ὅτι ἀνθρώπινα ἔ-
 σιν, ἔδη, ἐκείνου παρακαλῶ,
 παρὰ σὲ αὐτὴ λαοῖν δυνά-
 μῳ. τὰ γὰρ ὄντα ἔξ αὐτῶν
 πρὸς ἐξ. πρὸς ἐμάται
 παρὰ ἀλλοῦ λαμβάνων. ἐγὼ εἶν
 ἔχων ἐξ ἐμαυτῶν λαοῖν τὸ
 μεγαλόφυχον καὶ χυναῖον, ἀ-
 γρὸν παρὰ σοὺ λάβω, καὶ δρ-
 γῶσιον, ἢ δρῶν ἕνα; μὴ
 γὰρ ἐξ ἐγὼ ἀνθρώπων
 ἐσομαι τῶν ἐμῶν κτηνῶν.
 ἀλλ' ὅταν πρὸς ἡ δειλὸς καὶ πε-
 πεινῶς, ὑπὲρ τῆς πείνης, ἢ
 ἀναίτη γράφει ἐπιτολὰς, ὡς
 ὑπὲρ νεκρῶν. τὸ πῶς ἡμῶν

aut intestina aut pude-
 scimus, sic de nobis ipsi
 tamus: quippe qui &
 mus, & cupiamus: &
 rum opera consequi h
 simus, adulemur, cose
 formidemus. Quidar
 petiit, ut sua causa R
 scriberem, ut vulgo put
 aduersa fortuna usus: e
 us & illustriis fuisset, &
 post autē his omnibi
 lis, hic degeret. Ego se
 eo humiliter. At ille,
 cum eas legisset, mihi
 Adiuventi aliquid,
 non commiseratione
 petij. mihi enim nihil
 mali. Sic Rufus, tenta
 causa, dicere solebat: H
 lud a domino in te c
 tur. Me autē ei respo
 Ea humana esse: Quid
 quit, ab illo petam, c
 accipere possim? Na
 quod a sese habet, ab
 mit: is omnino vanus
 que ineptus Ego igit
 magnum & generosū
 mum a me ipso possi
 tere, agrum a te
 & argentum, aut
 stratum aliquem?
 Non adeo nescius e
 sessionum mearum.
 quis timidus fuerit
 ictus: pro eo quid aliu
 velut pro mortuo lito
 scribendæ? hoc modo

donato nobis, & sex-
 iluti sanguinis. Talis
 era cadauer est, & san-
 ctari°, preterea nihil.
 id amplius esset, alium
 amittatis non esse cau-
 maduerteret.

*eos qui Romæ
 honoribus in-
 seruiunt.*

CAP. X.

ta contētionē nos ad
 nostriū comparare-
 ata Romani senes in
 incūbunt: fortassis &
 id pmouerem°. No-
 minē me natu maio-
 et etiā Romę annonæ
 m. Qui cum hac iter
 ab exilio rediēs, que
 ihi dixit? vt priorem
 xagitauit? quæ de re-
 xæ cursu fuit pollicit°?
 ue puenisset, nihil a-
 ā daturū, nisi vt reli-
 cis trāquille citraque
 tionē exigeret. Nam
 i, inquit, adhuc vitæ
 eliquum? Ego vero ei
 eta esse facturū: sed cū
 lolfecisset Romā, fo-
 derent ei hæc omnia.
 quis ei in aulā patue-
 : cum lætantē & gra-
 eagentē accursurū. At
 (inqt) Eπιστετε, alte-
 ulā ingressū videris:
 e me existimato. Nūc

χαιρωσι θεοῦ δεῖν, καὶ ξέ-
 σω αἰματίαι τῶν ὄντων πλῆ-
 μα ὁ ποιητὸς ἐστὶ, καὶ ξέσης αἰ-
 ματίου. πλεον δὲ οὐδέν. εἰ
 δὲ ἢ πλεον π, ἢ αὐαίτ' αὐ,
 ὅτι ἄλλο δὲ ἄλλον ἔδου-
 συχεῖ.

Πρὸς τὴν πρὸς τὰς ἐν Ῥώμῃ
 παραγωγὰς ἰαπωνδα
 κηρύξαι.

ΚΕΦ. ι.

Εἰ ἔγω σφοδρῶς συνει-
 πάγμεθα πρὸς τὸ ἔργον
 τὸ ἰαυτῶν, ὡς οἱ ἐν Ῥώμῃ
 γέροντες πρὸς αἰ ἰαπωνδα κη-
 ρύξαι, τὰς αὐτῶν πλῆν ἑμῶν καὶ αὐ-
 τοῖ. οἶδα ἐγὼ πτεσθεύτερον
 αἰρωπὸν ἐμῶν, καὶ νῦν ἐπι-
 σίτου ὄντα ἐν Ῥώμῃ, ὅτι
 τῶν παρηγῶν ἀπὸ τῆς Φιγῆς
 ἀνασρέφων. οἶα εἰπέ μοι, κη-
 πατρεῖχαν ἔπειτα ἐγὼ ἰαυ-
 τῶν βίαι, καὶ πρὸς τὴν ἐξῆς ἐπι-
 γελδομῶν, ὅτι ἄλλο ἔδεν
 ἀνασρέφων ἀνασρέφων, ἢ ἐν ἡσι-
 χία καὶ ἀνασρέφων διεξαγα-
 γεῖν τὸ λοιπὸν τῶν βίαι πρὸς
 τὸ ἐπὶ ἐστὶ ἐμῶν τὸ λοιπὸν,
 καὶ ἐγὼ ἔλεγον αὐτῶν, ὅτι ἔ-
 ποιήσεις. οἶδα ὅσφρανθεις
 μένον τῆς Ῥώμης, ἀπὸ τῶν
 τῶν ἐπιλήσει. αὐτῶν καὶ εἰς
 αὐτῶν παρῶν πρὸς οἰοῦται,
 ὅτι χαιρων, καὶ τῶν θεῶν δὲ χαι-
 ριστῶν ἐστὶται. αὐτῶν δὲ ἑξῆς, ἔ-
 φη, Επιστετε τὸ ἐπερὶν πρὸς
 εἰς τὴν αὐτῶν πρὸς τῶν, ὅ-
 βέλοι ὑπολάμβαναι. νῦν ἔ-
 β

ἡ ἐποίησε; πρὶν ἔλθειν εἰς
 τὴν Ῥώμην, ἀπώτησαν αὐ-
 τῷ παρὰ Κόισαρ ὁ πινω-
 κίδες. ὁ ἦ λαῶν, πάντων
 ἐκείνων ἐξελάθητο, καὶ λοιπὸν
 ἐνέξεν ὅς ἐπισπώσκειν. ἤ-
 θελον αὐτὴν νῦν παρὰ τοὺς
 ὑπομνήσας λόγων, ἔς ἔλα-
 ρα παρὰ ῥόμους, καὶ εἰπεῖν, ὅτι
 πόσου ἐγὼ κρηψότερος μάν-
 τις εἰμὶ; τί ἐν ἐγὼ λέγω; ὅτι
 ὑπεκλίθη ἐστὶ τὸ ζῶον, μὴ
 χθόνιο ἀλλὰ ἄλλα ἢ ἡμεῖς ἐκ
 ἐσθλῶν πρακτικῶν; οὐδὲν ἐγὼ
 παρὰ τὸν ὅταν ἡμέρα χθόνι-
 ον μικρὰ ὑπομνήσασθαι,
 τίνα ἐπαναγνώσθαι με δεῖ. εἶ-
 τα οὐδὲν ἐμαυτῷ, τί δέ μοι
 καὶ μέλη πῶς ὁ δεῖνα ἀναγνώ-
 σασθόντες ἐσιν, ἵνα ἐγὼ κρηψί-
 τῶ. καὶ τοι τί ἔργια τὰ ἐκεί-
 νων πράγματα τοῖς ἡμετέ-
 ροις; αὐτὸ ἐπιστῆτε τί ἐκείνοι
 ποιούσιν, ἀφ' ἧσδε. τί ἦ
 ἀλλο, ἢ ὄλλω τὴν ἡμέραν ψη-
 φίζουσι, συζητοῦσι, συμφο-
 ράσιν παρὰ σιταρίου, παρὰ
 ἀργυρίου, παρὰ πνῶν παρὰ κη-
 πῶν θιγῶν. ἔργια ἔν ἐσιν,
 ἐν τούτοις παρὰ πνος λα-
 βόντες ἀναγνώσκειν, παρὰ
 καλῶ σε ἐπιτρέψαι μοι σι-
 ταρίον ἐξαγαγεῖν. ἢ παρὰ
 καλῶ σε παρὰ Χρυσίπου
 ἐπισκέψασθαι τίς ἐστιν ἢ ἢ ἢ ἢ
 με διοίκησις, καὶ ποῖον πνῶ
 χθόνιον ἐν αὐτῇ ἐστὶ τὸ λογί-
 κῶν ζῶον. ἐπισκέψαι ἦ ἢ τίς
 εἰ σὺ, καὶ ποῖον τί στυ τὸ ἀγα-

ergo quid fecit? prius-
 mam intrasset, tabella
 rianæ obuiam ei sumi
 quibus acceptis, verbi-
 lorum omnium est ob-
 iam negotium aliud e-
 bi accumulauit. Equi-
 lem ei in memoriam i-
 verba coram, quæ præ-
 cerat: & dicere, Qua-
 sum præstantior vates?
 go ego iubeo? ignauu-
 nimal? Nequaquã. Sec-
 nō sumus actiosi? Nā
 taceam, ego vbi diluxi
 recordor, quæ nā mil-
 diendam prælectioner-
 faria, legenda sint? præ-
 statim ipse mecum: Q-
 ad me attinet, quem
 ille legat? hoc primum
 ego dormiam. Enimu-
 res nostræ illorumque
 simile? Si cōsideraueri
 illi agant, intelligetis
 aliud, nisi totum diē-
 nes subducunt, confer-
 liberant de frumento,
 lo, de huiusmodi ne-
 commodis. Nunquid
 ter sese similia sunt,
 nem huiusmodi lege-
 te, vt me frumētum ex-
 finas: &, oro te vt apu-
 sippum cōsideres, quæ
 di gubernatio? & que
 locum teneat ratione
 ceps animal? Confide
 & tu quis sis? & cuius

ac malum tuum? Hęc similia sunt? Hęc similia requirunt? Num aetate est hęc atque illa nec? Quid ergo? nosne solium sumus & oscitamus? sed vos adolescentes sciam, & prius quam nos senes, cum ludemus adolescentes, quidam colludendi concitamus. Multo igitur, si vos viderem ex ipse fierem ad res seniorior.

ate, seu pietate in suos.

CAP. XI.

autē quidam ex probis ad eum venisset, et iuata sua negotia ex illud etiā quesivit, an sciret, ac liberi? quos cū respondisset: interiret, ut res illa succurrere, inquit. tum illud actum? nec enim scilicet causa matrimonia sunt homines, liberoficiant, ut miseri sint: potius, ut felices. At inquit, adeo sum miser, ut ga liberos, ut nuper de filia, cum periclitaretur, ne adesse qui egrotanti voluerim: abduxerim, quoad nuntiauit, eam bere. Quid ergo? recte

ἴδον καὶ τὰ κακῶν; ταῦτα ἐκείνοις ὁμοίᾳ ἐστίν, ἀλλ' ὁμοίᾳ ἀποουδῆς ἡσείαν ἔχοντα. ἀλλ' ἀσπύτως ἀμελεῖν ἀγχορὸν τέτατο κακῶν. τί ἔν, ἡμεῖς μόνοι ῥα θυμῶν καὶ νουτοῖζομῶν; οὐ, ἀλλὰ πολὺ πρῶτερον ἡμεῖς οἱ νέε. ἐπεὶ εἶθε καὶ ἡμεῖς οἱ γέροντες, ὅταν πηλοζόντας ὁρῶμῶν νέους. συμπαροθυμῶμεθα καὶ αὐτοῖ συμπαίζειν. πολὺ ἢ πλεον, εἰ ἐσθῶν διεγνηγεμῶν, καὶ συμπαροθυμῶμῶν ἀν, σωπακαδαίσειν καὶ αὐτός.

Περὶ φιλοσοφίας.

ΚΕΦ. ΙΑ.

Α Φιλοσοφίᾳ δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ ἐν τέλει. πηλομῶν παρ' αὐτῶν ἐπὶ μερῶν, ἡράτησιν εἰ καὶ τέκνα εἴη αὐτῶν, καὶ γυνή; ἔθ' ὁμολογήσαντο, ὡσεὶ πηλομῶν, πῶς πῦν καὶ τὰ πρῶτα μῶν; ἀθλίως, ἔφη. καὶ ὅς ἴνα τσόπον; εἰ γὰρ δὴ τῶν ἐνεκα γαμῶσιν οἱ ἀνθρώποι, καὶ παιδοποιῶνται, ἔπως ἀθλίοι ὄσιν, ἀλλὰ μελλον ὅπως οὐδ' ἀμῶν. ἀλλ' ἔφη, ἔπως ἀθλίως ἔχου τὰ παιδάρα, ὡσεὶ πρῶτον νοσοῦντός με καὶ θυγατρῆς, καὶ δόξαντο κινδυνώσιν, εἰ ὑπέμῶνα εἰδὲ παρεῖναι αὐτῶν νοσοῦντι, φουγῶν δὲ ἀγχομῶν, μέχρις εἰ ἀποσῆγειλέ τις μῶν ὅτι ἔχῃ καλῶς. τί ἔν; ὁρῶς

Φαίνησάυ τῶ ταῦτα πεποιη-
 κέναι; φυσικῶς, ἔφη. ἀλλὰ
 μὴ τοῦτό με πείσον, ἔφη, σὺ
 Δὲ τί φυσικῶς· κὴ ἐγὼ σε
 πείσω, ὅτι πᾶν τὸ κτ' φύσιν
 γινόμενον, ὀρθῶς γίνεται τῶ-
 τ. ἔφη, πάντες ἢ οἴγε πλείεστι
 πιστότερες πείσομαι. εἰ δὲ ἐγὼ
 σοι ἀντιλέγω, ἔφη, ὅτι εἰ γίνε-
 ται. τὸ δὲ ἀμφισβητούμενον
 ἡμῖν ἐκείνῳ ἐστίν, εἰ ὀρθῶς.
 ἐπεὶ τῆστι γέ ἐνεκα κὴ τῶ φύ-
 σεως δεῖ λήσθαι ἐπὶ ἀγαθῶν
 γίνεσθαι τὸ σώματ' ὅτι γί-
 νεται κὴ ἀπολαῖς τὸ ἀμαρτάν-
 νειν, εἶναι κτ' φύσιν, ὅτι πᾶν-
 τες χεῖρον, ἢ οἴγε πλείεστι, ἀ-
 μαρτανόμα. δεῖξον ἔν μοι
 σὺ, πῶς κτ' φύσιν ἐστίν. εἰ δὲ
 νάμα, ἔφη. ἀλλὰ σὺ μοι μάλ-
 λον δεῖξον, πῶς σὺ ἐπὶ κτ'
 φύσιν, εἰ δὲ ὀρθῶς γίνεται. καὶ
 ὅς· ἀλλ' εἰ ἐξ ἡθέρου, ἔφη, ὡσεὶ
 λευκῶν κὴ μελαύων, ποῖον αὐ-
 κριτήριον παρεχέσθαι ὅτι ὡσεὶ
 Δὲ γίνωσιν αὐτῶν; τί ὄρε-
 ξιν, ἔφη. τί δὲ εἰ ὡσεὶ θερμῶν
 καὶ ψυχρῶν, καὶ σκληρῶν κὴ
 μαλακῶν, ποῖον ἔστι; τί ἄ-
 φλυ. σκεῖσθαι ἐπειδὴ ὡσεὶ τῶν
 κτ' φύσιν, κὴ τῶν ὀρθῶς ἢ σὺν
 ὀρθῶς γινομένων ἀμφισβη-
 τήμα, ποῖον θέλεισθε κριτή-
 ριον παραλάβωμαι; ἐκ οἴδ',
 ἔφη κὴ μὴ τὸ μὲν τ' ἡρώμα-
 των καὶ ὁσμῶν, ἐπὶ ἡ γυλῶν
 κριτήριον ἀγνοεῖν. τυχὸν εἰ
 μεγάλη ζημία. τὸ ἡ τῶν ἀ-
 γαθῶν κὴ τῶν κακῶν, κὴ τῶν

ista te fecisse putas? Nat-
 quit, cōuenienter. En-
 illud tu mihi persuade-
 quit, cur nature cōue-
 Et ego tibi persuadebo
 quid secundū naturam
 recte fieri. Hoc, inquit,
 mnes, aut certe plerumque
 affecti sumus. Neq; ego
 inquit, tibi, quin
 illud autē a nobis an
 an recte fiāt? Nā ista
 tione dicendū erit, et
 ob corporis cōmodum
 quoniā nascūtur: atq;
 cata secundū naturā
 fere omnes aut certe
 peccemus. Tu ergo non
 dito, quomodo secundū
 rā sit? Nō possum, in-
 tu potius ostēdit non
 pacto nō sit secundū
 neq; recte fiat. Tū illud
 albo & nigro querere
 quit, quod nā instrumē-
 diiudicationem con-
 beremus? Visum, inquit
 vero? si de calidis & frigidis
 duris & mollibus, quod
 Tactum. Cum ergo
 naturæ consentanea
 recte aut secus fiant.
 mus: quodnam in-
 tum censes adhibēdi
 ro, inquit. Enimvero
 calores & odores, atque
 sapes discernantur,
 fortasse nō magnum
 modum. sed bona &

hominis aut consenta-
 pugnantia ignorare:
 paruū incōmodum
 mo vero maximū. A-
 ni, omnia que aliqui-
 sta & decora esse vi-
 ne vidētur? an fieri
 quæ Iudæi, Syri, Æ-
 mani de victu atq; e-
 sentiūt, recte omnia
 fieri qui potest? nam
 ē opinione omnino
 si Ægyptiorū insti-
 sunt, vti reliquorum
 nt. Si Iudaica bene se
 terorū nō bene se ha-
 dni vero? vbi autem
 ibidē & inscitia est,
 rū necessariarū disci-
 cedebat. Tu ergo, in-
 nimaduersis nihil a-
 sterū studio habebis,
 nū in aliud quicquā
 nisi vt cognoscas quā
 ture cōgruentiū iu-
 oq; adhibito, singula
 iudices. In isto autem
 id id quod vis, tantū ad-
 ferre tibi possū. Ca-
 uid secundum natu-
 esta tibi esse videtur?
 Quid vero? Caritasne
 uaturā & honesta est;
 ratio nō est? Imo ve-
 uid ergo pugne est re-
 ni cum caritate? Mihi
 cur. Nā alioqui si pu-
 aiter ntrū naturæ cō-
 ecessē fuerit disētire

παρὰ φύσιν καὶ κατὰ φύσιν τὰ
 ἀνθρώπων, δοκεῖ σοι μικρὸν
 ζημίαι εἶναι τὰ ἀγνοῦν; ἢ
 μεγίστη μὴ ἔν. Φέρε, εἰπέ μοι,
 πάντα ἃ δοκεῖ πῶς εἶναι κα-
 λά καὶ ἀρεσθήεντα, ὁρθῶς δο-
 κεῖ; Ἐμὲν Ἰουδαίους ἔν Σύ-
 ροις ἔν Αἰγυπτίοις ἔν Ῥω-
 μαίοις, οἷόν τε πάντας τὰ δο-
 κῆνται ἀπὸ τριφῆς, ὁρθῶς δο-
 κεῖν. Ἐ πῶς οἷόν τε; ἀλλ' οἴ-
 μοι πῦσαι ἀνάγκη, εἰ ὁρθά ἐ-
 σιν Αἰγυπτίων, μὴ ὁρθά εἶναι
 τὰ ἄλλων· εἰ καλῶς ἔχῃ τὰ
 Ἰουδαίων, μὴ καλῶς ἔχῃ τὰ
 ἄλλων. πῶς γὰρ ἔστι; ὅπου δὲ
 ἀγνοία, ἐκεῖ καὶ ἀμαθία, καὶ
 ἢ ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν ἀπα-
 δούσια. σιωπῶμεν. σὺ ἔν, ἐ-
 φλω, τέτων ἀιδόμην, ἔ-
 δὲν ἄλλο ἔλοιπῃ ἀπαθείας,
 ἐστὶ ἐπ' ἄλλω ἢνὶ τὴν γνώ-
 μων ἔξοις, ἢ ὅπως τὸ κερτή-
 ριον κατὰ φύσιν καὶ ἀμαθίας·
 καὶ τέτων ἀρεσθήεντων ἀφ-
 κείνης τῶν ἐπὶ μέρους ἐκα-
 στον. ἐπὶ ἣ τὰ παρὸν τῶν, τὰ
 πτωχῶν ἔχω σοι ἀπὸ τοῦ βούλου
 βοηθήσει. τὸ φιλόσοφον δο-
 κεῖ σοι κατὰ φύσιν τε εἶναι, καὶ
 καλόν, πῶς γὰρ ἔστι; τί δὲ, τὸ μὴ
 φιλόσοφον κατὰ φύσιν τε καὶ
 καλόν ἐστὶ, ἔστι δὲ δόλοισιν ἔστι;
 ἐδαμῶς. μὴ τοίνυν μάχην
 ἔχει τὰ φιλοσοφῶν τὸ
 δόλοισιν; οὐ δοκεῖ μοι.
 εἰ δὲ μὴ, τῶν μαχημένων
 ἀνάγκη γατέρου κατὰ φύ-
 σιν ὄντων, γατέρου εἶναι

παρὰ φύσιν. ἢ γὰρ οὐ; ἔτως,
 ἔφη. ἔκρωσ' ὅ,τι αὐτὸν δούλοισιν
 μὲν ὁμοῦ μὲν φιλοσοφῶν, ὁμοῦ
 δ' δούλοισιν, τ' ἔτι παρρησι-
 ας ἀποφανόμεθα ὀρθόν τε
 εἶναι, καὶ καλόν; ἔσω, ἔφη. τί
 οὖν; ἀφείναι νοσοῦν τὸ παι-
 διον, ἔ ἀφέντω ἀπελθεῖν, ὅτι
 μὲν σὺ δούλοισιν σὺ οἰκισ-
 τ' αὐτερεῖν. ἰσχυλείπεται δ'
 ἡμαῖς σκοπεῖν, εἰ φιλοσοφῶν.
 σκοπεῖ μὲν δὲ ἄρ' οὖν σὺ μὲν ἐ-
 πειδὴ φιλοσοφῶν δὲ κείσο
 πρὸς τὸ παιδίον, ὀρθῶς ἐποί-
 ης φεύγων, ἔ ἀπλείπων αὐ-
 τὸ; ἢ μήτηρ δ' ἔ φιλοσοφῶν
 τὸ παιδίον, φιλοσοφῶν μὲν
 οὖν. σὺ ἔν' ἔδει ἔ τὴν μητέ-
 ρα ἀφείναι αὐτὸ, ἢ σὺ ἔδει;
 σὺ ἔδει τί δ' ἢ ἢ τίτην, σέρρα
 αὐτὸ; σέρρα, ἔφη. ἔδει οὖν
 καὶ κείνῳ ἀφείναι αὐτὸ; ἔ
 δαμῶς. τί δ' ὁ παιδαγωγὸς,
 ἔ σέρρα αὐτὸ; σέρρα. ἔδει οὖν
 καὶ κείνον ἀφέντω ἀπελθεῖν,
 εἰδ' ἔτως, ἔρημον καὶ ἀσκήθη-
 τῳ ἀπλείψω τὸ παιδίον,
 ἀφ' ἑ τὴν παιδικὴν φιλοσοφίαν
 τῶν γονέων ὑμῶν, ἔ τῶν πα-
 αὐτὸ; ἢ αὐτὰς χερεσὶ τῶν ἔτε
 σερρῶντων, ἔτε κηδομένων
 ἀποθάνειν; μὴ γὰρ οἷοι. καὶ
 μὴ κείνῳ γε αἰῶσον ἔ ἀγνω-
 μῶν ὅτι αὐτῷ παρρησιονοίε-
 ται ἀφ' ἑ τὸ φιλοσοφῶν εἶναι,
 ἔδοτο τοῖς ὁμοίως φιλοσοφ-
 ῶσιν μὴ ἐφείναι; ἀτοπον. ἀ-
 γε σὺ δ' αὐτὸ ἢ ἔκλεινοσῶν, φι-
 λοσοφῶν ἔτως ἔχῃ, τὸς παρ-

alterum: nonne? Sic
 Proinde quicquid i-
 nus, quod idem & c
 & rationi accommo-
 & rectum esse, & h
 pronuntiare non du-
 Esto inquit. quid er-
 quere puerū egrotan-
 relicto discedere: nō
 ni consentaneū te n-
 rū arbitror. Reliqui
 vt consideremus, an
 deceat. Cōsideremus
 cū carā haberes puel-
 faciebas, qui illā fug-
 linqueres? mater aut
 puellā? Amat illa qu-
 illi etiā puella relin-
 nōne sic factū oport
 oportebat. Quid ve-
 eamne diligit? Dilig
 Ergo & ab ea illam i-
 postebat? Nequaquā
 ro pedagogus? nōne
 Fuit ergo & illi, omi-
 cedendum: & puella
 inops relinquēda, pi-
 gnā istam vestram
 tum & domesticoru
 tem: & in eorum ma-
 neq; diligenter, neq;
 ei moriendū? Absit.
 illud iniquū, & mi-
 sentaneū est, quod i-
 venire censeas ob ca-
 nō concedere iis, qui
 tate illā completūt
 dū est. Age, tunc ve-
 tās, adeo tui amātes

tuos, cū cæteros, tum
ros & vxorē, vt solus
is ab eis relinquere
aquam Optares ne te
diligī, vt ob ingentē
ritatem, semper so-
rbis ab eis relinque-
nac quidem de causa
inimicis diligite, si
et, optares, vt ab eis
eris? Quod si hæc ita
am tuam nullo mo-
uere caritati, relin-
quid ergo? nihilne fuit
iouent atque impu-
nellam relinquendā?
i potest? sed eius smo-
im fuit, cuiusmodi &
Romæ quendī mo-
obtegeret equo cur-
o in eam rem inten-
Qui cum tandē præ-
onem vicisset: spon-
opus vt iam anima
destitutus reficere-
ergo hoc est? Ac sub-
estigatio, non est hu-
te temporis. Illud au-
aderi satis fuerit (si
te philosophi dicūt)
foris alicubi quæ-
sed vnam & ean-
in omnibus rebus
cur aliquid facia-
ut non faciamus?
dicamus, aut nō dica-
amur, aut contraha-
ersemur aliqua, aut
ur? Eā ipsam scilicet,

σικηρίας, τὸ τ' ἄλλους, καὶ
αὐτὰ τὰ τέκνα ἐπὶ τῷ συναι-
κῆ, ὡς τ' ἀφελῶσαι μόνον
ὑπὸ αὐτῶν ἐρημιῶν; ἐδα-
μῶς. οὐχ αἰο δ' αὖ ἐτω σερ-
χθῶσαι ὑπὸ τῶν ταυτῶν, ὡς
ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἄζαν αὐτῶν φιλο-
σργίαν ἀεὶ μένος ἀπολείπει-
σαι ἐν ταῖς νόποις; ἢ τὸ τ' ε
γ' ἐνεκα μακίλον αὐτῶν τῶν
ἐχθρῶν, εἰ δυνάτον ἴω, φι-
λοσργεῖσθαι ἢ ἢ, ὡς τ' ἀπο-
λείπεισαι ὑπὸ αὐτῶν. εἰ δὲ
τεῶν, ὑπολείπεται, μηδα-
μῶς ἐπὶ φιλόσργον εἶναι τὸ
πρᾶχθῆν. πῶς; ἐδὲν ἢ τὸ
κινήσασθαι, ἐξορμηθῆσαν ὡς
τὸ ἀφείναι τὸ περὶον; ἐπῶς
οἶόν τε; ἀλλὰ τοιούτων ἢ αὐ-
οἶον ἐν Γῶμῃ πινὰ ἴω τὸ
κινουῶν, ὡς ἐγκαλύπτεισθαι
ἴππου τρέχοντος ἐσπυδάκει
εἶται νικήσαντες ποτὲ πα-
ραλόγως, ἀπόρων δεῖσθαι
αὐτῶν. ὡς τὸ ἀναληφθῶσαι
λειποψυχῶντα. πῶς ἴω ἴω
τό ἐστι; τὸ μὲν ἀκρεῖες οὐ
ἴω παρῶντες χαρῆς τυχόν.
ἐκείνο δ' ἀπαρκεῖ περὶ ἴω,
εἰ ἴω ἴω ἐστὶ τὸ ὑπὸ τῶν
φιλοσόφων λεγόμενον, ὅτι
ἐστὶ ἴω που δεῖ ζητεῖν αὐ-
τὸ, ἀλλ' ἐν ἐταυτῶν ἐστιν ἐπὶ
πάντων τὸ ἴω ἴω πει-
εἶν πῶ ἴω ἢ μὴ ποιεῖν,
ἴω λέγειν πινὰ ἢ μὴ λέ-
γειν, ἴω ἐπαίρεισαι, ἢ
συπέλλεισαι, ἢ φεύγειν π-
ινὰ ἢ διώκειν. ἴω δ' ἴω

καὶ νῦν ἐμοί τε καὶ σοὶ γέ
 γινεν αἴτιον, σοὶ μὲν τοῦ
 εἰλθεῖν πρὸς ἐμέ, καὶ κα-
 θῆσθαι νῦν ἀκούοντα ἐμοί
 δεῖ, τοῦ λέγειν ταῦτα πῶ-
 σθ' ἐστὶ τοῦτο; ἀλλ' οὐ γὰρ ἄλ-
 λο, ἢ ὅτι ἔδοξεν ἡμῖν;
 αὐτὸ δ' ἄλλως ἡμῖν ἐφάνη,
 πῶς ἄλλο, ἢ τὸ δοξᾶν ἐπράτ-
 τημεν; ὅτι καὶ τῶν Ἀχιλ-
 λεί τῆτο αἴτιον ἔπειθεῖν,
 ἔχον τοῦ Πατρόκλου θάνατος
 (ἀλλ' οὐ γὰρ τις ἐπαχθεῖται
 τῷ ἐταίρῳ δαπανόντῳ)
 ἀλλ' ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ. καὶ σοὶ,
 τότε φύλαξεν τοῦτο αὐτὸ ὅτι
 ἔδοξέ σοι. καὶ πάλιν ἐὰν μεί-
 νης, ὅτι ἔδοξέ σοι. Ἐ νῦν ἐν
 Ῥώμῃ ἀνέρχῃ, ὅτι δοκεῖ σοὶ
 καὶ μεταδοξῆ, ὅτι καὶ ἀπε-
 λούσῃ. Ἐ ἀπλῶς ἔτε θάνα-
 τῷ, ἔτε φυγῇ, ἔτε πόνῳ,
 ἔτε ἄλλο τι τῶν τοιούτων, αἴ-
 τιον ἐστὶ τοῦ πράττειν τι, ἢ
 μὴ πράττειν ἡμᾶς, ἀλλ'
 ὑπολήψεις ἔστι δογματικαί. τῆ-
 τό σε πείθω, ἢ ἔτι πείθεις.
 οἷα δὲ τὰ αἴτια ἐφ' ἑκάστῃ,
 θιγαῦτα ἔστι δαποτελούμενα.
 ἔτι καὶ ὅταν μὴ ὀρθῶς τι πράτ-
 τημεν, δὴ τῶν τῆς τῆς ἡμέρας
 ἔστι ἄλλο αἴτιασόμεθα, ἢ τὸ
 δογματικὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπράξα-
 μεν· καὶ κείνο ἐξαίρειν ἔστι ἐν-
 τίμειν πειρασόμεθα μάλ-
 λον, ἢ τὰ φύματα καὶ τὰ δαπο-
 σήματα ἐν τῷ σώματι. ὡ-
 σωπῶς ἔστι ἔτι ὀρθῶς πρᾶτ-
 τημένων ταῦτων τῆτο αἴτιον

quæ nunc & mihi & tibi
 fuit: tibi, ut me acced-
 sedens nunc auscultar-
 hi, ut hæc differerem.
 quæ est? nūquid alia, n-
 ita nobis visum est? Qui-
 liter nobis fuisset visum
 aliud, nisi id quod visu
 egissemus? Ergo & Ad-
 lugendi causa fuit, no-
 el interitus (nam aliu-
 se gerit, amico defun-
 quia ei ita visum fuit.
 iam fugiendi tunc,
 causa fuit, quia tibi visum
 & rursus, si manseris,
 visum fuit, manebis. De-
 mam proficisceris, et
 videtur. Quod si con-
 taris, non ibis eo. Den-
 que mors, neque exil-
 que labor, neque ali-
 quam eius generis in-
 cur aliquid agamus,
 agamus: sed opinio-
 creta. Hocne tibi pe-
 annon? Persuades. Qui-
 gatur cuiusque rei sui-
 tales etiam consequi
 factus. Cum igitur ali-
 peram egerimus ab-
 non aliud culpabimus
 decretum, cuius id
 suscepimus: quod vi-
 mus & rescemus, pro-
 borabimus, quam in-
 tuberibus & abscess-
 pellēdis. Rectarū que-
 num similiter eādem
 sta-

eris, & iam neq; famu-
 sabimus, neque vici-
 que uxorem, neque li-
 casi malorum aliquo-
 æ nobis fuerint cum
 suafum habeamus,
 obis huiusmodi viſæ
 nos omni prorsus a-
 perfedere. Ut autem
 quid aut placeat, aut
 in nobis situm esse,
 bus externis. Sic est,
 b hoc ergo die auspi-
 aliud cōsiderabimus
 gabimus, cuiusmodi
 odove se habeat: non
 eruitia, nō equos aut
 decreta. Opto, inq; t.
 o scholasticū oportet
 id scilicet animal q̄
 ab omnibus, si mo-
 eta tua examinare vo-
 autē vnus horæ aut
 esse, intelligis & ipse.

Diminui equitate.

CAP. XII.

Hiis sunt qui dicant,
 esse numen: alij, esse
 sed ignaum & ne-
 nullique prouidere:
 i & esse & prouidere,
 aīs & cœlestibus, ter-
 autem nulli. quarti,
 terrestribus & cœlesti-
 in commune dun-
 on autem vnicui-
 priatim. quinti, quo-
 ere & Vlyſſes &
 at, qui asserant, se

ἀποφανῆμεν. Ἐὶτ' οἰκέτω·
 ἐπὶ αἰπασόμεθι, ἔτε λείτονα,
 ἔτε γυαῖνα, ἔτε τέχνα, ὡς
 αἶψα πνῶν κακῶν ἡμῖν γι-
 νόμμεν· πεπεισμένοι, ὅτι αὐ-
 μὴ ἡμῖν δόξη τοιαῦτέ τινα
 εἶναι, ἔπεισθημεν τὰ ἀχέ-
 λουθι. Ἐδόξα δὲ, ἢ μὴ δό-
 ξα, ἡμεῖς κύριοι, ἔσ' τὸ ἐκ-
 τὸς. ἔπως, ἔφη. ἀπὸ τ' σήμερον
 τίνω ἡμέρας, ἔδὲν ἄλλο ἐ-
 πισκοπήσομεν, ἔδὲ ἐξέπεισο-
 μεν ποῖόν τι ἐσιν, ἢ πῶς ἔχ'· ἔ-
 τε τὸν ἀγρὸν, ἔτε τὰ ἀνδρά-
 ποδα, ἔτε τοὺς ἵππους ἢ
 κωῖας, ἀλλὰ τὰ δόγματα.
 ἔυχομαι ἔφη. ὁρᾷς ἔν, ὅτι γο-
 λατικόν σε δεῖ γινέσθαι (τοῦτο
 τὸ ζῶον, ἔ πάντες καταγελῶ-
 σιν) εἰπὼς ἄρα θεοὺς ἐπίσκε-
 ψεν τῶν σεαυτοῦ δόγματων
 ποιείσθαι; τοῦτο δ' ὅτι μίας ὡ-
 ρας ἢ ἡμέρας σὸκ' ἐσιν, ἐπι-
 νοεῖς καὶ αὐτός.

Περὶ δ' ὑπερηφάνειας.

ΚΕΦ. ΙΒ.

Περὶ θεῶν οἱ μὲν πρὸς
 εἶσι λέγοντες, μὴ εἶ-
 εἶναι τὸ θεῖον. οἱ δ' εἶναι μὲν,
 ἀγρὸν ἢ καὶ ἀμειλές, καὶ μὴ
 παροεῖν μηδένος. τρίτοι εἶ-
 οἱ ἔ εἶναι καὶ παροεῖν, ἀλλὰ
 τ' μεγάλων ἔ θρανίων, τ' δ' ἐ-
 ἐπὶ γῆς μηδένος. τέταρτοι δὲ,
 καὶ τ' ἐπὶ γῆς καὶ τῶν θρανίων,
 εἰς κρινὸν ἢ μόνον, καὶ ἔτι ἢ
 κατ' ἰδίαν ἐκάστω. περὶ πλοῖοι δ'
 ὦν βῶ καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Σω-
 κράτης, οἱ λέγοντες, ὅτι εἰδ'

σε λήθω κινέμεν. πολὺ
 παρτέρων ἢν ἀνάγκη ἔστι,
 ὡς ἐκείνων τέτων ἐπεσκεύ-
 ραι, πότρω ὑγιῶς λεγόμε-
 νόν ἐστιν. εἰ ἢ μὴ εἰσὶ θεοί,
 πῶς ἐπὶ τέλος ἔπειθ' ἑοῖς.
 οἱ δὲ εἰσὶ μὲν, μηδενὸς δὲ ἐ-
 πιμελέμενοι, καὶ ἕτως πῶς ὑ-
 γιῶς ἔσται ἀλλὰ ἔδόντων, καὶ
 ἐπιμελέμενων, εἰ μὴ δὲ μίαν
 ἀξίωσιν εἰς ἀνθρώπους ἐστὶν
 ἐξ αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ εἰς
 ἐμὲ, πῶς ἐπὶ καὶ ἕτως ὑγιῶς
 ἐστὶ; πάντων ἢν τῶν οὐκ
 ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸς ἐπεσκευμέ-
 νος, τὴν αὐτῶν γὰρ καὶ ὑπο-
 τίττει τὰ διοικῆναι τὰ ὅλα
 καὶ ἡμεῖς οἱ ἀγαθοὶ πολῖται
 τῶν νόμων τῆς πόλεως. εἰ δὲ
 παρδρόμος, τὴν αὐτῶν ἐφεί-
 λει τὴν ἐπιτολὴν ἔχων ἐλ-
 θεῖν ἐπὶ τὸ παρδρόμα. πῶς
 αὐτὸν ἐπιτολὴν ἔχω ἐν παντὶ
 τοῖς θεοῖς; ἔτι πῶς αὐτὸν ὑπε-
 τοίμω τῆς θείας διοικήσεως; καὶ
 πῶς αὐτὸν ὑποίμω ἐλδοῦμεν;
 ἐλδοῦμεν γὰρ ἐστὶν, ὅτι γίνε-
 ται πάντως καὶ παρδρόμα, καὶ
 ἔτι ἕως δυνάται κωλύσθαι.
 τί ἢν ἀπένειμά ἐστιν ἢ ἐλδοῦ-
 ρία; μὴ γὰρ οἶσθε. μανία γὰρ καὶ
 ἐλδοῦρεια εἰς ταῦτον ὁμο-
 ἔρχεται. ἀλλ' ἐγὼ θέλω πάν-
 τὸ δοκῶν με ἀποδοῦναι, καὶ ἢ
 ἐπιποσῶν δοκῆν. μανίον μὲν
 εἶ, παραφροσύναις ἔκ οἴδας, ὅτι
 καλὸν ἢ ἐλδοῦρεια ἐστὶ, καὶ ἀ-
 ξιόλογον; τὸ δὲ ὡς ἔτυχέ με
 βούλεσθαι, τὸ δὲ ὡς ἔτυχέ δὲ

clam Deo ne moueri co-
 posse. Itaque ante om-
 cessarium est, probe me
 habere hæc singula,
 dicantur? Nam si Diis
 finis esse qui potest, se-
 um? sin cum sint, nu-
 curam gerunt: etiam
 pacto rectum erit? Qu-
 sunt, & curant, nequ-
 quicquam hominibus
 adeo mihi impertium
 pacto iam vel secedat
 His igitur omnibus v-
 consideratis, suum:
 gubernatori vniuersum
 mittit: quemadmodum
 ciues legi ciuitatis:
 tem eruditur, hoc p-
 ad institutionem del-
 dere. Quo pacto ego
 re sequi Deos pote-
 pacto in diuina gubi-
 acquiescam? quo
 am liber? Liber e-
 cui ex sententia
 omnia: quem neq-
 impedire. Quid er-
 cordia est libertas
 nam insania &
 minime conueni-
 ego volo quicqu-
 visum fuerit eueni-
 modocumque visum
 Insanus es, deli-
 scis rem pulcram
 bertatem & ma-
 menti? me autem
 velle, & temere

ideo non pulcrum est, ut omnium etiam unum sit. Quomodo scribendo agimus? Dionis nomen ut vos sed doceor ita scribendum est. Quid in eodem modo. Quid in artis omni sciendone? alioqui non pretium scire quicquid cuiusque voluntatem darentur. Hic in re maxima & libertate, mihi est temere velle? nam. sed illud est eruditas ita velle fieri ostendunt. Quomodo autem? Ut ea disposuit is sit. Sic autem dispositas esset & hyems, ut & sterilitas: ut virtus, & omnes id genus vitia, ut inter se unificarent. Vnicuique etiam corpus, & pariter, & rem familiaris socios dedit. Huius institutionis memores, ad rationem sic accedere debemus non ut rerum naturam temus (id quod nobis conceditur, neque excedat ut eorum nostratum qui est, quique ab natura institutus est, contra nostrum animum iis sunt accommodatum habea-

ξαντα γίνεσθαι, τὰ ἑθελουσὶ δὲ ἔμνον ὅση εἶναι παλόν, ἀλλὰ καὶ πειντων ἀίχισεν εἶναι. πῶς γὰρ ἐπὶ γραμματικῶν ποιῆμεν, βούλομαι γράφειν ὡς θέλω τὸ Δίωνος ὀνομασίᾳ; ἀλλὰ διδάσκομαι γέλειν, ὡς δεῖ γράφεσθαι. τί ἐπὶ μουσικῶν ἀσπύτως. ἢ ἐν τῷ κρηθολοῦ, ὅπου τέχνη τις ἢ ἐπιστήμη ἐστίν; εἰ ἢ μὴ, οὐδενὸς ἢ ἀξιῶν τὸ ἐπιστευθῆναι, εἰ ταῦς ἐκείτων βουλήσεται ὡς ὁσημέλει. ἐν ταῦτο ἔν μόνον ἐπὶ θεομεγίστου καὶ κυριατάτου τὸ ἐλδοθερίας ὡς ἔτυχεν, ἐφείταται μοι γέλειν; ἔδαμα ἄλλὰ τὸ παρὸ δέσσειν, ἐυτέσει μαι γίνεσθαι ἔτω γέλειν, ὡς γίνεσθαι. πῶς ἢ γίνεσθαι; ὡς διέταξεν αὐτὰ ὁ Διότισων. διέταξε δὲ, θεοεἶναι καὶ χαμῶνα, καὶ φουραὶ καὶ ἀφορία, καὶ δροπὴ καὶ κηκίαν. καὶ πάσις τῶν θεοαῖτας ἐναπίοτις, ἐν ἐρσυμφωνίας τῶν ὅλων. ἡμῶν δὲ ἐκείτω σῶμα, καὶ μέρη θεοσώματῶ, καὶ κτήσιν, καὶ κρηωνίς ἔδαμα. ταύτης οὐ τῆς Διότιξεως μεμνημένους, ἔρχεσθαι δεῖ ἐπὶ τὸ παρὸ δέσσειν, ἔχ ἢ ἀλλὰ ἔαμεν τῶν ἰσοθέσθαι (ἔτε γὰρ διόδοται ἡμῶν, ἔτ' ἀμεινον) ἀλλ' ἵνα ἔτως ἐχόντων ὡς ἡμῶν ὡς ἔχῃ καὶ πύφουεν αὐτὸ, τῶν γνώμων τῶν αὐτῶ σωμαμεγιστομέλις τῶν γενεαίσις ἔχῃ.

μὴ πῶς ἐνδέχεται; φυγεῖν
 ἀνθρώπους; καὶ πῶς οἴοντες;
 ἀλλὰ σιωπῶντες αὐτοῖς, ἐκεί-
 νους ἀλλοιάξαι; καὶ τίς ἡμῖν δι-
 δώσει; τί ἔν ἀπολείπεται; ἢ τίς
 εὐερίσκει μηχανὴ πρὸς τὴν
 χρῆσιν αὐτῶν τοιαύτη, δι' ἧς
 ἐκείνοι μὴ ποιήσουσι τὸ φαι-
 νόμημα αὐτοῖς, ἡμεῖς δ' ἔδδεν
 ἤπτον καὶ φύσιν ἐξομῆν; σὺ δ'
 ἀταλαιπώρῃ εἶ, καὶ δυσά-
 ρετος. καὶ μὴ μόνον ἧς,
 ἐρημίαν καλεῖς τοῦτο. αὐτὸ
 μὲν ἀνθρώπων, ἐπιθέλους
 λέγεις, καὶ λησῶς. μέμφῃ καὶ
 θρονεῖς τοὺς σιωπῶντες, καὶ τέ-
 κνα, καὶ ἀδελφοὺς, καὶ γείτο-
 νας. ἴδει δὲ μόνον μόνοντα,
 ἡσυχίαν καλεῖν αὐτὸ, καὶ ἐ-
 λούθειαν, καὶ ὄμοιον τοῖς
 θεοῖς ἡγεῖσθαι σιωπῶντων πολ-
 λῶν δ' ὄντα, μὴ ὄχλον κα-
 λεῖν. μηδὲ φόβον, μὴ δ' ἀνη-
 θείαν, ἀλλ' ἰορτικὴν καὶ πανή-
 γυριν, καὶ ἔτι πάντα δυνάρε-
 τως δέχεσθαι. τίς ἔν ἡ κήλασις,
 τοῖς ἔσπερσδεχομένοις τὸ ἔ-
 τως ἔχον, ὡς ἔχουσι; δυσάρε-
 σεῖ τίς τῶ μόνον εἶναι; ἔστω
 ἐν ἐρημίᾳ. δυσάρεσεῖ τίς τοῖς
 θρονεῦσιν; ἔστω κακὸς υἱός, καὶ
 πινθηίτω. δυσάρεσεῖ τοῖς τέκ-
 νοῖς; ἔστω κακὸς πατήρ. βάλει
 αὐτὸν εἰς φυλακὴν, ὅπως νυκτὶ
 ἔσιν ἄκων γὰρ ἔστιν. ὅπου δὲ
 τις ἄκων ἔστιν, ἐκείνο φυλα-
 κὴ αὐτῷ ἔστι. κατὰ καὶ Σωκρά-
 τος ἔστιν ἡ ἐν φυλακῇ ἢ ἐκὼν
 γὰρ ἡ σκέλη ἔν μοι γλυέ-

mus. Quid enim? lice
 homines? id vero fieri
 test? An vero eorum
 fuetudine, eos immut.
 & quis id nobis largiti
 ergo relinquitur? aut
 tio excogitari potest a
 consuetudinem sic ap
 illi ea agant quæ ipsi
 tur: & nihilo minus
 nos simus, ut natura
 Tu vero delicatus es
 fus. nam & cum solus
 tum id appellas: & c
 homines, insidiatori
 cis, & latrones: atq;
 rentes tuos incusas, &
 & fratres, & vicinos.
 bat autem te, cum se
 eam rem quietem n
 & libertatem, & dii
 te putare. Cum int
 degeres, non turbat
 aut tumultū, aut m
 sed festum, & ludo
 britatem, omniaque
 gne admittere. Que
 na est eorum, qui i
 lunt, ut sunt? Si cui n
 esse solo? sit in deser
 displicent parentes:
 filius, & lugeat. si
 cent liberi: sit malus
 iice eum in custodia
 Eam, ubi nūc est. inu
 est. Vbi autē aliquis
 is ei loc' est custodia.
 Socrates in custodia
 vltro enim fuit. Pede

atum? Mancipium, ita-
 bnum pedunculum ac-
 indum? non eum tra-
 ersitati rerum? non ce-
 lectus permittes ei qui
 n potius indignaberis,
 olette ferēs, quæ sunt a
 constituta? quæ ille Par-
 entibus, & ortū tuum
 entibus, definiit ac præ-
 non intelligis, quan-
 sis, collatus cum vni-
 ratione corporis dico.
 ente quidem confide-
 que diis immortalibus
 ior, aut minor. mentis
 magnitudo non proce-
 ut altitudine iudicatur,
 retis. Tu igitur non in
 e bonum tuum colloca-
 diis es similis? Me mi-
 patrem habeo talem, &
 n. Quid ergo? In lucem
 tibi, potestasne dabatur
 di, vt dicerēs: Iste cum
 ngrediatur hac hora, vt
 ascar? Non dabatur: sed
 uerstitisse parentes tuos,
 n demum te nasci oportet.
 E qualibus? E talibus,
 aserant. Quid ergo? cum
 ipsi sint, nullumne ti-
 asfidium relinquitur?
 dendi facultatem, cu-
 s rei gratia haberes, i-
 ures: miser esses, & in-
 nisi clauderes oculos, colo-
 admotis. Cum autē ma-
 n & generosum animum

θα πεπρωμένον; ἀνδρά-
 ποδον· εἴπει δὲ ἐν σκελεύοριον
 τῆ κῆσμων ἐγκλεῖς; σὲ ἐπι-
 δώσεις αὐτὸ τοῖς ὄλοις; σὲ
 ἀποθήσει; ἢ χεῖρων παραχρη-
 σεῖς τὰ θεῶν κῆτι; ἀθανά-
 κτησεις ἢ καὶ ὀυσιρεθήσεις
 τοῖς ἴσσοις Διὸς Ἀγαθηταγ-
 μένοις, ἀ σκεῖν μὲν ἢ με-
 ρῶν παραυστῶν ἢ ἐπιπλακ-
 σῶν σὲ τῶν γῆρσιν ἄρσει καὶ
 διέπειξεν; σκεοίθεα, ἢ λικον
 μέρσιν πρὸς τὰ ὄλα; τέτο
 ἢ καὶ τὸ σῶμα. ὡς κατὰ γε τ
 λόγον, εἰδὲ χεῖρων τῶν γῆων.
 εἰδὲ μικρότερον. λόγον ἢ
 μέγεθος εἰ μήκει, οὐ δὲ ὑψει
 κέινεται, ἀλλὰ ὀόγμοσιν. εἰ
 θέλεις ἐν κατ' ἀ ἴσσοις εἰ τοῖς
 θεοῖς, σκεῖ που τίθεσθαι τὸ ἀ-
 γαθόν; τίλας ἐγὼ, τὸν πα-
 τέρα ἐχω τοῖστων, καὶ τῶν
 μητέρα. ἢ οὐν; ἐδιδού σοι
 παρελθόντι σκλέξασθαι, καὶ
 εἰπεῖν· ὀδεῖνα τῆ δεῖνα συν-
 ελθέτω τῆδε τῆ ὄρα, ἵνα ἐ-
 γὼ γῆρωμαι; σὲ ἐδιδού. ἀλλ'
 εἰδὲ πρὸς πρὸς τῶν σου τοῖς
 γονεῖς, εἴτα εἴτω γῆρσιν τῶν.
 εἴ ποῖων πνῶν; εἴ τοῖστων,
 ὀπτοῖ ἦσαν. τί εἰν; τοῖστων
 αὐτῶν ὄντων, εἰδὲ μία σοι δὲ
 δὲ μηχανή; εἴτ' εἰ μὲν τῶν
 ὄρατικῶν δυνάμιν ἠγνοεῖς
 πρὸς τί κέκτησαι, δυσχεῖς
 αὐτῶ καὶ ἀβλισθαι, εἰ κατῶ-
 μνες πρὸς σα γοντων σοι τῶν
 χρωμάτων. ὀπ ἢ μεγαλοψυ-
 χίαν ἔχων, καὶ γῆρσιν τῶν

ὡς ἔχεται τῶν, ἀγνοεῖς,
 ἔδουχέσθαι εἰ, καὶ ἀβλιώ-
 τερῶ, προσάγεται σοι τὰ
 κατὰ δὴλα τῆ δυνάμει ἡ
 ἔχεται· σὺ δ' αὐτὸν ὅτε μί-
 λιστα δὲ σπρέφεις, ὁ πότε ἡ
 ῥόμῳ καὶ βλέπουσαν ἔχον
 εἶδει. ἢ μάλιστα δὲ χρασεῖς
 τοῖς θεοῖς, ὅτι σε ἐπάνω ἑυ-
 των ἀπέφηκαν, ὅσα μὲν δ' ἐποίη-
 σαν ἐπὶ σοι, μόνον δ' ἑυδύ-
 τνον ἀπέφηκαν τῶν ἐπὶ σοι.
 ἡνέων ἐνεκα ἀνυπόδικον
 ἀπέφηκαν, ἀδελφῶν ἐνεκα ἀ-
 πέφηκαν, σώματός ἐνεκα ἀπέ-
 φηκαν κατήπεως, θανάτου, ζωῆς.
 ἡνός ἐν ἑυδύτωνόν σε ἐποίη-
 σαν, ἢ μόνον ὄντ' ἐπὶ σοι,
 ἀρῆσις οἷος δ' εἰ φαντασιῶν.
 π' ἐν ἐπισημασίᾳ σαυτῶ ζω-
 ῶν ἀνυπόδικον εἰ; τὰ τὸ
 εἶναι, ἑαυτῶ παρέχον πρὸς ἀγ-
 ματα.

Πῶς ἔχεται εἰς ποιεῖν ἀρε-
 σῶς θεοῖς.

ΚΕΦ. 17.

Πυθολόμου ἡνός, πῶς
 εἶναι ἐδιδίεν ἀρεσῶς
 θεοῖς; εἰ δὲ καὶ εἶναι, ἔφη, καὶ
 ἀγνωμῆνας καὶ ἴσως καὶ ἔκτρα
 τῶς ἐκ τριμῶς ὅσα εἰς ἐ ἀ-
 ρεσῶς τοῖς θεοῖς; ὅπου ἡ ἡερ-
 μῶν αἰτήσαντός σε καὶ ἑυκ-
 κέση ἢ παύς, ἢ ἑυακέσας
 κλιαρότερον ἐνέκη, ἢ μὲν δ'
 ὄντ' ἢ ἐν τῆ οἰκίᾳ, τὸ μὴ
 χαλεπαίνον, μὲν δὲ ῥήγνουα,
 εἰς ἔστιν ἀρεσῶν τοῖς θεοῖς; πῶς

ad singula istorum te ha-
 gnores: nonne infelicior
 miserior? Admouentur
 ei facultati congruente
 præditus es. tu autē ea
 maxime auertis, cū aper-
 cernentem eam esse oportet.
 Cur nō potius Diis gratias,
 quod te superiorem
 bus fecerint, quas in tua
 state esse noluerint: ac-
 dūt axat a te rationē re-
 que tui arbitrij sunt? Quod
 parētes attinet: indemn-
 miserūt. Quod ad fratres, et
 rūt. Quod ad corpus, dimise-
 tēq; Quod ad rē familiarē,
 vitāq; attinet. Cuius igitur
 rei rationē reddi iubēt: et
 que in tua potestate est,
 forū vñs. Quid igitur i-
 accersis ea, quæ tuæ d-
 non sunt? Istud est, sibi
 cessere negotium.

Quo pacto administrari
 omnia, ut Deo grata,
 CAP. XIII.

Si citante quodā, quid
 ediposset ut Deo
 ret? Si quis iuste, inquit,
 & grato animo, equaliter
 tineter, & modeste: nōn
 dit, ut Deo placet: cum
 calidam poscente, puer
 dierit: aut, si audierit, te
 culā attulerit, aut plane
 dib. nō fuerit: id nō feri-
 uiter. nec disrūpi iracūdi-
 ne Deo placet? At que

quunt tales? Mancipiū,
 teis fratrem tuum, qui ge-
 lie summo ducit? ut si
 ex eisdem feminibus pro-
 nit, eodemque nititur
 mento. An si tali quo-
 odes constitutus, qui ex-
 arim ipse tyrannidem
 p is? non recordaberis
 is & quibus imperes? nō-
 oatis? nonne fratribus
 nis? nonne a Ioue Opt.
 undis? At qui ego illos
 is sum, illi me nō sunt
 ca. Videsne quid spectes?
 nerram? non ne bara-
 in nonne ærumnosas i-
 les mortuorum? Deo-
 rem immortalium le-
 intueris?

*Lumen cuncta in-
 tueri.*

CAP. XIII.

Fontante quodam, quo
 pto alicui psuaderi pos-
 ngula sua facta a Deo
 ci? Non credis, in-
 omnia inter se cohære-
 cedo, inquit. Quid vero
 corpora non affici cre-
 celestibus? Credo, in-
 i enim ita esset, quo pa-
 tanto ordine, tanquam
 uino mandato, cum
 tantas florere iubet, flo-
 ra? cum germinare, ger-
 tent? cum proferre
 ra, proferrent? cū mature-

ουῶ τις ἀνάσσειται τῶν θείων-
 των; ἀνδράποδον. ὅσα αἰεὶ ἔ-
 τοδ' ἀδελφῶν τοῦ σαυτοῦ, ὅς
 ἔχει τὸν Δία πατέρα, ὡς-
 πῶς ἕως ἐκ τῶν αὐτῶν πατρῴ-
 των γέγονε, καὶ τῶν αὐτῆς αἰω-
 γεν καὶ ἀπολλῆς. ἀλλ' εἰ ἐν π-
 νι θείαυτη χώρα κειτεταίη
 ὑπερεχουση. οὗτος τύραννος
 καὶ ἀσπίς σαυτόν; οὐ με-
 μνήσῃ τί εἶ, καὶ ἵκων ἀρχαίς;
 ὅτι συγγενῶν, ὅτι ἀδελφῶν
 φύσῃ, ὅτι τῷ Διὸς ἀπογόνων;
 ἀλλ' ἄνθρωπός τ' ἔχω, ἐκείνους
 οὐ μὲν ἔκ' ἔχουσιν. ὁρᾷς πο-
 βλέπεις; ὅτι εἰς τὴν γῆν, ὅτι
 εἰς τὸ βάραθρον, ὅτι εἰς τοὺς
 ταλαιπώρους τῶν νόμων
 τῶν νεκρῶν, εἰς τὸ τοὺς
 τῶν θεῶν ἔβλέπεις.

Ὅτι πάντα ἐφορᾷ τὸ
 θεῶν.

ΚΕΦ. ιδ.

ΠΥθελός δὲ ἵκνος, πῶς
 αἰεὶ τις κειταίη, ὅτι ἔ-
 χουσι τῶν αὐτῶν πατρῴων
 των ἐφορᾷται ὑπὸ τῶν θεῶν;
 ἔδοκεῖ σοι, ἔφη, ἡμῶν τῶν
 πάντων; δοκεῖ, ἔφη. ἢ δε συμ-
 παθεῖν πᾶσι ἐπίγειοις ἔ-
 ρουνοῖς, ἔδοκεῖ σοι, δοκεῖ.
 ἔφη. πόθεν γὰρ ἔτι τεταίμε-
 νος, καὶ τίς τῶν ἐκ πατρῴων
 τῶν θεῶν; ὅταν ἐκεῖ ὁ
 εἰπῇ τοῖς θεοῖς ἀνθεῖν, ἀν-
 θεῖ ὅταν εἰπῇ βλαστῶναι,
 ἔλασαν φέρειν ἐκφέρει τὸ κῆρ
 πόν, ἐκφέρει. ὅταν ποταμ-

νειν, πεπαίνει· ὅταν πάλιν
 ἀποδάξαι καὶ φυλοῦροειν,
 καὶ αὐτὰ εἰς αὐτὰ συνειλξέ-
 μιν ἐφ' ἡσυχίας μύρειν καὶ
 ἀνακνώσασθαι. μύρει καὶ ἀνα-
 κνώσεται· πόθεν ἢ παρὰ τὴν
 αὐξήσιν καὶ μείωσιν τῆς σελή-
 νης, καὶ τὴν Ἥλιου παρὰ το-
 δόν καὶ ἄφοδόν, τοσούτῃ πα-
 ρακινῆ καὶ ἐπι τὰ ἐναυτία
 μεταβολῆ τῶν ἐπιγίων γε-
 ραίται; ἀλλὰ τὰ φύλλα μὲν,
 καὶ τὰ κτέρεα σώματα ἕ-
 πως ἐκδέχεται τοῖς ὄλοις, καὶ
 συμπεπονθεν, αἱ ψυχὰ δ' αἱ
 ἡμέτερα ἔτι πολὺ πλείον;
 ἀλλ' αἱ ψυχὰ μὲν ἕως εἰσὶν
 ἐκδέχεται μὲν ἔτι συναφῆς τῷ
 θεῷ, ἕτε αὐτῆ μετὰ ἑαυτῶν,
 καὶ ἀποσπασματα ἔτι παν-
 τος δ' αὐτῶν κινήματα,
 ἕτε οἰκίον ἔτι συμφυοῦς, ὁ
 θεὸς αἰδῶνεται; ἀλλὰ σὺ
 μὲν παρὰ τῆς θείας διοική-
 σεως, καὶ παρὰ ἐκείνου τῶν
 θεῶν, ὁμῶς ἢ καὶ παρὰ τῶν ἀν-
 θρωπείων περὶ κινήσεων ἐν
 θυμῶν ὁμῶς, καὶ ἀμῶς
 μὲν ἀδηπικῶς ἀπὸ μυσίων
 περὶ κινήσεων κινεῖσθαι, ἀμῶς
 δὲ ἀφρονητικῶς ἀμῶς δὲ συγ-
 κρητικῶς· τοῖς δ' ἀνα-
 νόουτικῶς, ἢ ἐφικτικῶς. τύ-
 πος ἢ ἕσθῃς ἀφ' ἕτε πολλ-
 λῶν καὶ ποικίλων περὶ κινή-
 των ἐν τῇ σαυτῆ ψυχῇ φυ-
 λακτικῶς καὶ ἀπ' αὐτῶν κινή-
 μιν ἔτι εἰς ἐπινοίας ὁμοειδῆς
 ἐμοτικῶς τῶν παρὰ τῶν τε-

scere, mature scerent? cu-
 sus decidere flores & e-
 folia, & ipsas in sese
 conuolutas, quiescere:
 cillari, quiescerent ac
 larentur? unde porro
 crementa Lunæ, &
 accessum & recessum
 ta diuersitas & in
 rium mutatio terre
 rerum cerneretur?
 ergo folia & corpora
 ftra sic vniuersitati de-
 tantaque societate co-
 sint: quanto magis
 nostri? An cum ani-
 ftri ita sint deuincti
 vt particulæ sint eiu-
 ab eo quasi auulsæ
 omnem eorum motu
 proprium & cohæren-
 nimaduertit? Cum
 gubernatione diuina,
 bus tam diuinis qual-
 manis, simul omnib.
 gitationem suscipere,
 que opera ab infinitis
 simul & sensu &
 tione moueri: e-
 dam assentiri, qui
 abnuere, de nonnullis
 plus deliberandum
 sere possis: tu totas
 mas tam multarum
 riarum rerum tuo
 nimo custodias, &
 impellentibus, in e-
 gitationes incidis,
 primis imaginibus cu-

artes alias atque alias
 rerum memo-
 serues: Deus vero o-
 tueri, omnibus rebus
 ab omnibus aliquam
 partem non potest. Sol
 vniuersi partem illu-
 potest, exiguam illam
 ens luminis expertem,
 umbra terræ occupat.
 tem Solem ipsum &
 circumducit, paruam
 operum partem, si
 iuerso conferatur: is
 non potest animaduer-
 cinia? At ego, inquit,
 hæc omnia simul affe-
 quis vero istud tibi dicit,
 cum Ioue habere po-
 ? Nihilo minus ta-
 iam procuratorem v-
 e addidit, genium cu-
 eumque illi custodien-
 adidit: & tali quidem,
 dormiat, nec decipia-
 uidam enim præstan-
 diligentiori custodi v-
 nique nostrum com-
 Cum igitur fores clau-
 & cōclauē tenebrosam
 etis: cauete, ne vnquam
 at, vos esse solos. neque
 mētis: sed Deus intus est,
 genius intus est. Ecquis
 his luminis est vsus,
 ant quid faciatis? Huic
 vos tale dare iusu-
 n oportebat, quale
 u. Casati. Verum illi

τυπωχῆσι, τέχνας τ' ἄλλας
 ἐπ' ὁπῶναις, καὶ μνήμας ἀπὸ
 μυρίων πραγμάτων ἀφασί-
 ζεις. ὁ δὲ θεὸς ἕχῳσις τ' ἐστὶ
 πάντα ἐφορᾶν, ἔπῳσι συμ-
 παρεῖναι, καὶ ἀπὸ πάντων π-
 νά ἰχειν ἀφ᾽ ὅσιν; ἀλλὰ φω-
 πίζειν οἷός τε ἐστὶν ὁ ἥλιος
 τηλικρότον μέρῳ τῆς πιν-
 τῆς, ὀλίγον ἢ τὸ ἀφώτιστον
 ἀπολιπεῖν, ὅσον οἷόντ' ἐπέ-
 χασθ' ὑπὸ σκιάς, καὶ ἡ γῆ
 πειεῖ. ὁ ἢ καὶ τὸν ἥλιον αὐ-
 τὸν πεποιχῶς ἔπειάζων,
 μέρῳ ὄντ' αὐτῆς μικρῆν ὡς
 πρὸς τὸ ὅλον, ἕως δὲ ἐδύ-
 ναται πάντων αἰσθ᾽ ἀνεῳχθῆ;
 ἀλλ' ἐγὼ, φησὶν, εἰ δὴ ἄρα
 πῳσιν ἄρα τέτοις παρακ-
 ληθεῖν. τέτο δὲ σοὶ καὶ λειψ-
 πῆς, ὅτι ἰσῶν ἕχῳσις δὴ ἄρα
 τῶ δει; ἀλλ' ἔν ἐδὲν ἡτίσιν καὶ
 ἐπίστροπὸν ἕχῳσις παρέστησε,
 τ' ἕχῳσις δὴ ἄρα, ἔπει-
 δέκε φυλάσσειν αὐτὸν αὐτῶς,
 ἔπειτον ἀκρίμῆθιν καὶ ἀπα-
 ρολόγησιν. πῳ γὰρ ἄλλω κρείτ-
 τῳ καὶ ἐπιμελεσῆσθω φύλακι
 παραδεδωκεν ἡμῶν ἕχῳσις;
 ὡς δ' ὅταν κλείσητε τῆς θύρας,
 ἔπειτος ἔπειτον ποιήσητε,
 μέμνηθε μηδέποτε λείψῳ
 ὅτι μῆνοι ἐστὶ, ἔδὲ ἐστὶ ἀλλ' ὁ
 θεὸς ἐπὶ ἐπὶ, καὶ ὁ ὑμέτερος
 δὴ ἄρα ἐστὶ. καὶ πῳ τέτοις
 χρεῖα φῶτος, εἰς τὸ βλέπειν
 πῳ πειεῖτε. τέτοι τῶ θῆσθ' ἐπὶ
 καὶ ὑμᾶς ὁμνύειν ὄρκον, οἷον οἱ
 σραπῶται τῶ καίσιθαι ἀλλ'

ἐκείνοι μὲν τὴν μισθοφορίαν
 λαμβανόντες, ὁμνύουσι πάν-
 των ὡσεὶ μῆσειν τὴν ἑκά-
 στου πωλησίαν ὑμεῖς ἃ δέον
 ἔσεται καὶ τηλικύτων ἡξιο-
 μῆροι ὅσα ὀμύετε; ἢ ὀμύου-
 στες ὅσα ἐμυθεῖτε; καὶ τί ὀμύ-
 σετε; μὴ ἀπειρήσειν μηδέ πο-
 τε, μηδ' ἐλθούσιν, μηδὲ
 μέμψασθαι ἢ ἴσ' ὑπὸ ἐκείνων
 ἐδδομῶν. μηδ' ἀκύντες
 ποιήσειν τί ἢ πείσοσθ' τῶν ἀ-
 ναγκάων. ὀμνύουσιν γάρ ὅτι
 ἐκείνων. ἐκεί μὲν ὁμνύου-
 σιν αὐτῶ μὴ ὡσεὶ μῆσειν ἔ-
 περην, ἐνταῦθα δὲ αὐτὰς
 ἀπάντων.

Τί ἐπαγγέλλεται φι-
 λосоφία.

ΚΕΦ. ΙΕ.

ΣΥμβουλοδομήριον Ἰνός,
 πῶς τ' ἀδελφὸν πείσει,
 μηκετι χαλεπῶς αὐτῶ ἔχθρ-
 ἔκ ἐπαγγέλλεται, ἔφη φιλο-
 σοφία τῶν ἐκείνων ὡσεὶ πει-
 σῆν τῶ ἀνθρώπων. εἰ δὲ μή,
 ἔξω π' ἴδιαις ὕλησις ἀνέξει).
 ἢ γὰρ τέκνονος ὕλη, τὸ ξύλα·
 αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὁ χαλεπὸς ἔ-
 πω τ' ὡσεὶ βίον τέχνης ὕλη, ὁ
 βίος αὐτῶ ἐκείνων. τί ἔν' ὅ ἔ-
 ἀδελφῶ; πάλιν τ' αὐτῶ ἐκεί-
 νων τέχνης ἐστὶ. ὡσεὶ ἢ τὴν σὺν
 τῶ ἐκείνων ἐστίν, ὀμνύουσιν ἀρετῶν, ὀ-
 μνύουσιν ὑγίαι, ὀμνύουσιν εὐδοξία·
 τέτων δὲ ἔδδ' ἐπαγγέλλεται
 φιλοσοφία ἐν πείσει περιστά-
 τηρήσω τὸ ἡγεμονικὸν καὶ φύ-
 σιν ἔχον τὸ Ἰνός, τὸ ἐκείνων ἐ-

quidem cōducti stipe-
 rant, salutē Cæsaris si
 omnibus fore antiqui
 autē tot & tantis affec-
 beneficiis, nō iurabitis:
 iuraueritis, fidē nō ser-
 & quid iurabitis? Vos
 nō dicto illi fore audiē-
 quā eū incusaturus: ni-
 prehēnturos quicquā al-
 tū: nūquā inuitos qui-
 facturos vel toleraturus
 sit necessē. Nūquid ius
 simile illi est? Nam illi
 iurant, se neminem il-
 quiorē habituros: hi,
 nē sibi met ipsis esse p-

Quid profiteatur P
 sophia.

CAP. XV.

CONSULĒTE quodā
 CŒTO fratri persuad
 simultatē erga se de
 Nō, inquit, hoc pfitē
 losophia, se quicquā
 rerū homini suppedit
 alioqui admittet aliq
 teriæ suæ alienū. Nā f
 teria ligna sunt, statuat
 artis vitę materia est, i
 iusq; vita. Quid ergo
 tris? nōne ea etiā ad ei
 artē p̄tinet? q̄ vero ad
 net artē, inter externa
 lis agro, similis sanitat
 bonę existimationi. Ho
 nihil pollicetur Philo
 In omni statu cōservat
 tē Naturę cōgruentē. C

quo sum. Quo pacto consequar, ne ille mihi r? Adducito mihi ille ei ipsi dicam. Tibi au- illius ira quod dicam, heo. Cum vero consul- let. Illud adhuc requi- pacto etiam illo mihi anciliato naturæ mæ ar? Nihil, inquit, ma- ubito, cū ne vua quidē . Si mihi nunc dicas, te am, respōdebo: Tem- opus: sine in primis vt a post fructum produ- que maturescet. Ficus ctus cū subito vnoque ne non perficiatur: anti- ani fructū adeo breui cōparabis? tametsi ego io. Ne exspecta.

De Providentia.

A.P. XVI.

Uite mirari, cur aliis a- mantibus ea quæ ad uertinēt, adeo in prom- tionibus modo & po- ecubilia: nō requirunt aenta, non stramenta, uem: nobis autem hæc iant necessaria. Quæ e- m sua causa, sed ad mi- in nata erant, ea uediebat ita esse fa- v aliis rebus indige- um illud vide cuius- tet, si curare nos oport- na modo nos ipsi, sed o-

ἢ εἴμι πῶς ἐν ἐκείνοισι μοι μὲν ἐγγίξει. Φέρε μοι ἐκείνον, κα- κείνω ἐρωῶ σοὶ ἢ ᾧ τὸ ἐκείνου ὄργης ἐδὲν ἔχω λέγων. εἰπόν- τος ἢ ἔσμεν κλοδομήμα, ἔπα- ἔσπε ζήτω, πῶς αὖ ἐκείνου καὶ μὴ ἀφροσύνης κτλ. Φύσιν ἔχοιμι; ἐδὲν, ἔφη τῶν μεγάλων ἄφνω γίνεται ἔπα- γε εὐδ' ὁ βότρως, ἐδὲ σύκον. αὐτῶν μοι νῦν λέγεις ὅτι θείων σύκον, ἀπεκρινεῖσθαι σοι, ὅτι χρέονος δεῖ. ἄφρα ἀθήση ἄφρον, εἴτα ἀφροδελί τ' ἄφρον, εἴτα πεπανθή. εἴτα συκῆς μὲν κερπὸς, ἀφνω καὶ μὲν ἄφρα ἐπελευθερία. γαί- μης δ' αὐθράπε κερπὸν θεί- λεις ἔτω δὲ ὀλιγο καὶ ὀλί- λως κτήσασθαι; μὴ δ' αὐτῶν μοι λέγω ἀφροδελί.

Περὶ ἀφροσύνης.

ΚΕΦ. 15.

Μὴ θαυμάζετε, εἴ τίς μὲν ἄλλοις ζώοις πᾶ ἀφροδελί τὸ σῶμα ἔτιμα γέ- νει, ἐμὸν ὅτι τρεφὴ καὶ πόμα, ἀλλὰ καὶ κερπὸς καὶ τὸ μὴ δεῖ- ἔσμεν ἀφροδελί τ' ἄφρον, μὴ ἄφρον, μὴ ἐδὲ τίς, ἡμεῖς ἢ πάντων τῶν ἀφροδελί- μεθ. τὰ γὰρ ἐχ αὐτῶν ἐνεση, ἀλλὰ ἀφροδελί τ' ἄφρον, γαί- νότα, ἐκ ἐλευσί πᾶ ἀφροδελί- μὲν ἄλλων πεπαικέναι. ἐπεὶ ὄρα οἶον βῶ, ἡμεῖς φρο- πίζειν μὴ ἀφροδελί τ' ἄφρον, ἀλλὰ καὶ ἀφροδελί τ' ἄφρον.

ταν, καὶ τῶν ὄνων πῶς ἐν-
 δύσεται, καὶ πῶς ὑποδέσ-
 ται, πῶς φάγη, πῶς πίη.
 ἀλλ' ὡπερ οἱ σραπῶται ἔτοι-
 μοί εἰσι τῶ σραπῶν ὑποδε-
 δεμένοι, ἐνδεόμενοι, ὁπλισ-
 μένοι (εἰ δ' ἔδει σφραγισμέ-
 νον τ' ἡλιάρχον ὑποδεῖν, ἢ
 ἐνδύειν τὰς χεῖρας, δεῖνόν
 αὐτῷ) ἔτω καὶ ἡ φύσις πε-
 ποίηκε τὰ πρὸς ὑπερησίου
 θερονότα ἔξιμα παρεσκευασ-
 μένα, καὶ δέμας ἐπιμελείας
 ἐπὶ πρὸς δεόμενα· ἔτως ἐν
 πηλοῖον μικρὴν καὶ ῥάδιον ἐ-
 λαύνει τὰ πρὸς αὐτά. καὶ δ'
 ἡμεῖς ἀφέντες ἐπὶ τὰς οὐ-
 χειρῶν, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸ τὸ
 ἴστω ἐπιμελέσθαι ἐπιμελέμε-
 θαι ἐφ' αὐτοῖς ἐγκλησόμεθα
 θεῶ. καὶ τοι νῦν τὸ δία καὶ τοὺς
 θεοὺς, ἐν τῷ θερονότων ἀπήρ-
 κει πρὸς τὸ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ πρὸς
 νοίας, τῶν καὶ ἀδύμῳ καὶ οὐ-
 χειρῶν. καὶ μὴ μοι καὶ τὰ
 μεγάλα, αὐτὸ τὸ πρὸς τὸ ἐν
 πῶς γάλα γλυκῶς, καὶ ἐκ
 γάλακτος τυρῶν, καὶ ἐκ δέρ-
 ματος ἔροισι. τίς ἐστιν ὁ πεποιη-
 κῶς ταῦτα, ἢ ἐπινειοηκῶς, ἔ-
 δεῖ εἰς φησιν. ὁ μεγάλῃς ἀν-
 αιχωτίας καὶ ἀνομοθεσίας.
 ἔγωγε ἀφ' ὧν τὰ ἐρῶ τὸ φύσε-
 ως τὰ πρὸς αὐτῶν θεατώ-
 μεθα μὴ ἢ ἀχρηστότερον πε-
 ριχῶν ἔπιπληθυσ, ἢ ἐν, ἢ στυ-
 χήσασθαι καὶ αὐτῶν ὡς μάστιγα
 πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐδούλας, ἢ δὲ κρι-
 κὴ δὲ αὐτῶν ἄρρεν καὶ τὸ γῆλυ;

ues etiam & asini, qui
 induendi essent, quomodo
 ceadi, quo pacto esari
 bituri? Nunc brutæ ani-
 ma ita expeditæ sunt, ut
 Imperatoris, calceati
 armati. Quam vere
 graue esset circumiri
 millenarios calceare
 dueret: Ita natura etiam
 ministerij causa crea-
 ta expedita fecit, instru-
 lam amplius curatio
 stulātia. Sic vnus pae-
 lus vel pedo appellat
 vero his de rebus De-
 adeo nō agimus, ut et-
 dem illis curam, quam
 ipsis, nō impendimus
 nosmetipsos Deū ac-
 Atqui, Deum im-
 vel vna rerum creata
 esset, verecundo quomodo
 mini & grato, ad pre-
 sensum percipiendu-
 vero mihi magna ni-
 to. Istuc ipsum dicitur
 ex herba lac nascatur
 caseus, e cute lana: qui
 ista fecerit, aut excog-
 mo, inquit. O magni
 dentiā, & stuporem.
 sis nature operibus, et
 obiter accedunt, com-
 muc. Numquid in
 pilis, qui mēto enasc-
 ergo? nonne iis etiam
 cum decore vsa est? et
 eos marē & sceminē

atim eminus cuiusq;
 natura clamitat: Vir
 d me accedito: sic col-
 cū: nihil aliud requi-
 gna in promptu sunt.
 mulieribus, quē ad-
 voni mollius quid-
 uit, sic & pilos istos
 nit. Nō ita decuit, sed
 i fuit relinquendū a-
 pclamandū vnicuiq;
 esse virū. Nōne autē
 pulcrū est & decorū
 ū? quāto elegantius
 orū? quāto magnifi-
 ca leonū? itaq; tuēda
 Dei, & nequaquā ab-
 ecq; sexus, quantū in
 idē esset, cōfundēdus,
 tura distinctus. Nū-
 tione hęc satis aut
 ut illustrari possunt?
 ni essemus: quid no-
 agendū erat & publi-
 atim, quā numē cele-
 c laudandū, & grates
 de? nonne & inter fo-
 & arandū & edendum
 hic cantandus erat
 gnus est Deus, qui no-
 imēta præbuerit hęc,
 errā exclamamus: ma-
 Deus, qui manus de-
 deglutiēdi vim, qui
 qui effecerit vt latēter
 us, vt dormiētes respi-
 hęc singulis in rebus
 erāt. & hymnus ma-
 diuiniſſimus resonā-

ἐκ δὲ θύς μακρόθεν κέκραγεν
 ἡμῶν ἑκάστῃ ἢ φύσις, αὐτῆς
 εἶμι, ἔτω μοι παροσέρχῃ, ἔτω
 μοι λάλει, ἄλλο μηδὲν ζήτησ,
 ἰδὲ τὰ σύμβολα; πάλιν ἐπὶ
 τῶν γυναικῶν, ὡσπερ ἐν τῇ
 φωνῇ πὶ ἐγκατέμιξεν ἀπα-
 λώτερον, ἔτως καὶ τοῖς τρί-
 χους ἀφείλεν· ἔ; ἀλλ' ἀδιά-
 κριτον ἔδει τὸ ζῶον ἀπολει-
 φθῶμαι, καὶ κηρύσσειν ἑκάστῃ
 ἡμῶν, ὅτι αὐτῆς εἶμι; πῶς δὲ
 ἔκκαλον τὸ σύμβολον, καὶ δὲ-
 πρεπές, ἔ σεμνόν; πόσω κήλ-
 λιον ἔ τῶν ἀλεκτηρόνων λό-
 φῃ; πόσω μεγαλοπρεπέσερον
 τῆς χραίτης τῶν λεόντων; Διὸ
 τῆτο ἔδει σῶζειν τὰ σύμβο-
 λα ἔ θεῶ. ἔδει αὐτὰ μὴ κρο-
 τῶσθαι, μηδὲ συλχεῖν (ὅ-
 σον ἐφ' ἑαυτοῖς) τὰ γήνη τὰ
 διηρημύα. ταῦτα ἐξαρκεῖ
 λόγος ὁμοίως αὐτὰ ἐπαμνέσθαι,
 ἢ παρασῆσθαι; εἰ γὰρ νῦν εἴχο-
 μῃ, ἀλλ' ὅτι ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν
 καὶ κρινῆ ἔ ἰδίῃ, ἢ ὑμνεῖν τὸ
 θεῶν, ἔ δὲ φημεῖν, καὶ ἐπιξέρ-
 χεσθαι τοῖς χείρας; σὺν ἔδ εἰ ἔ
 σκαπλοντας, ἔ ἀρῆντας ἔ ἐοδί-
 οντας, ἔ δὲ εἰν τ' ὕμνον τ' εἰς τ'
 θεῶν; μέγας ὁ θεός, ὅτι ἡμῖν
 παρέχει ὄργανα ταῦτα, δι' ὧν
 τῶ γλῶ ἐργασόμεθα· μέγας
 ὁ θεός, ὅτι χείρας δέδωκεν, ὅτι
 κατὰ πτεσιν, ὅτι κριλίαν, ὅτι
 αὐξέσθαι λεληθότως, ὅτι καθ' ἑ-
 δοντας ἀναπνεῖν. ταῦτα ἐφ'
 ἑκάστῃ ἐφυμνεῖν ἔδει, καὶ τ' μέ-
 γασθαι ἔ θεϊότατον ὕμνον ἐφμ-

μεῖν, ὅτι τὴν δυνάμειν ἔδω-
κε τὴν παρακλήσθητικὴν τῶν
των καὶ ὁδὸν χρησικλί. ἢ ἔν;
ἐπεὶ οἱ πολλοὶ ἀποτετύφλω-
θεὶς σὺν ἔδῃ ἡνὰ εἶναι τὴν ζω-
τικὴν ἐκπληρῆσαι τὴν ζω-
σαν καὶ ὑπερ πάντων ἀγαθῶν
δόντα τὸ ὕμνον τὸ εἰς τὸ θεόν;
ἢ γὰρ ἄλλο δυνάμειν γέρον
χωλὸς, εἰ μὴ ὕμνεῖν τὸ θεόν; εἰ
γὰρ ἀηδῶν ἤρκευ, ἐποίησεν τὰ
τὸ ἀηδέος· εἰ κύκνος, τὰ τῶν
κύκνου, γὰρ ἡ λογικὸς εἰμι.
ὕμνεῖν με δεῖ τὸν θεόν. τὸ τό-
μα τὸ ἔργον ἐστὶ. ποιῶ αὐτὸ
ἐδὲ ἐγκαταλείψω τὴν πεί-
ξιν ταύτην, ἐφόσον αὐτὸν δίδο-
ται· καὶ ὑμᾶς ἐπὶ τὴν αὐτὴν
ταύτην ὁδὸν παρακλήσω.

Ὅτι αἰετὸς καὶ πᾶσι λογικῶν.

ΚΕΦ. ΙΖ.

Ἐπειδὴ λόγος ἐστὶν ὁ διαρ-
ηρῶν καὶ ἐξεργαστομένης
τὰ λοιπὰ, ἔδει δὲ αὐτὸν μὴ
ἀδιάρητων εἶναι, ὑπὸ ἡν
διάρησθαι; δῆλον γὰρ, ὅτι ἔν
ὑφ' αὐτῆ, ἢ ὑπ' ἄλλου. ἢ τοι,
ἢ λόγος ἐστὶν ἐκείνου, ἢ ἄλ-
λο ἢ κρείσσον ἐστὶ τῶν λό-
γων, ὅπως ἀδυνάτων. εἰ λό-
γος, ἐκείνον πάλιν τίς
διάρησθαι; εἰ γὰρ αὐτὸς
ἑαυτὸν δυνάται, καὶ ἔτος,
ἢ ἄλλου δεηθησόμεθα, ἀ-
πειρὸν ἐστὶ τούτο, καὶ ἀ-
κατάληκτον εἶναι. ἀλλ' ἐπί-
γὰ μᾶλλον θεραπεύειν καὶ
τὰ ὄμματα. θέλεις οὖν πε-

das, quod facultatem
harum rerum intellig
& utendi ratione instr
Quid ergo? cum vulgo
ti sitis, nonne oporteba
liquem, qui hoc mune
geretur, & loco
mnū de Deo publi
enim possum aliud ten
dus, nisi celebrare Deu
si luscinia essem, luscini
cio fungerer: si olor,
Nunc rationis cum pi
sim, Deus mihi celest
est, hoc meum munus
exsequor: neque sta
hanc deferam, quoad
& vos ad eandem hanc
lenam exhortor.

Differēdi rationē esse ne-

CAP. XVII

Q Via ratio est, quæ
explanet atque ex-
eamque ipsam confus
non decet: a quonam
bitur? Apparet aut a
psa, aut ab alio. Aut i
lud ratio est, aut aliqu
ratione præstantius: i
fieri nequit. Si ratio:
qui illam explanet? Au
ipsa sese explanare pote
alterius egebimus: at
nullus terminus, nu
nis reperietur. At mag
cessarium est sanare e
nes, appetitiones, affect
id genus alia? Vis igit

bus audire? audi. Sed
 dices, nescire te, verene
 differam: & si quid
 dixerō, id me distin-
 gues: non diutius te
 tibi dicam hoc ma-
 gis necessarium. Ad eun-
 dem modum rationem
 di primo loco ponunt,
 modum mensuræ cō-
 muni ante frumenti
 nem collocamus. Ni-
 ante constituerimus
 nodius: neque in pri-
 arauerimus quid sit
 uo pacto iam metiri
 m aut ponderare po-
 ? Hic igitur, nisi instru-
 ti, quo cætera iudica-
 & cognoscimus, didiceri-
 : exquisitè cognitum
 nus: poterimus ne
 m cæterarum rerum
 : atque cognoscere? Id
 i qui potest? Esto. At
 lignum est, idque ste-
 sed eiusmodi tamen,
 nentum metiri queas.
 differendi sterilis (de
 i videbimus) Sed ut
 edamus: tamen illud
 quod alias res discer-
 considerandi vim ha-
 ue adeo quasi metiēdi
 & ordinādi ratio est.
 dicit? Nū Chrysippus,
 Cleanthes affirmāt,
 nes autē negat? Quis
 qui scripsit principū

εἰ ἐκείνων ἀκούειν, ἀκούει.
 ἀλλ' αὐτοὶ μοι λέγεις, ὅτι
 σὺ οἶδα πόσσον ἀληθῆς ἢ
 ψευδῆς διαλέγῃ, καὶ ἴσως
 κατ' ἀμφίβολον φωνῶ εἶ-
 πω, καὶ λέγεις μοι, δια-
 στήσον, σὺ ἐπιανέξομαι σε.
 ἀλλ' ἐρῶ σοι. ἀλλ' ἐπέλεξαι
 μέγιστον διαπέδο γὰρ οἴ-
 μωι περὶ τῆς οὐρανόθεν τοῦ λογι-
 κῆ. κατὰ τὴν τῆς μετρήσεως
 τοῦ σίτου, περὶ τῆς οὐρανόθεν
 τῆς τοῦ μέτρου ἐπίσκεψιν.
 αὐτὸ δὲ μὴ διαλέξωμαι περὶ
 τὸν πῖ ἐστὶ μέδιον, μηδὲ
 διαλέξωμαι περὶ τὸν πῖ ἐστὶ
 ζυγῆς, πῶς ἐπὶ μετρήσει
 πῖ ἢ εἴσῃ δωησόμεθα; ἐν-
 ταῦτα ἐν τῶν ἄλλων
 κερτῆριον, καὶ δὲ εἰ πολλὰ
 λαμβανόμεθα. μὴ κα-
 ταμετρησόμεθα, μηδὲ ἡ-
 κερτῆριον, δωησόμεθα
 ἢ τῶν ἄλλων ἀκερτῆριον καὶ
 καταμετρεῖν; καὶ πῶς οἶόν τις
 καὶ ἀλλ' ὁ μέδιον ξύλον
 ἐστὶ, καὶ ἀκερτῆριον, ἀλλὰ με-
 τρησόμεθ' οἶον. καὶ τὰ λο-
 γικὰ ἀκερτῆριον ἐστὶ καὶ περὶ
 τῆς μὲν ὀψόμεθα. εἰ δὲ ἐν
 καὶ τοῦτο δοῖν ἴσως, ἐκείνο
 ἀπαρκεῖ, ὅτι τῶν ἄλλων ἐστὶ
 διακερτῆριον καὶ ἐπισκεπτικόν,
 καὶ ὡς αὐτοὶ ἴσως εἶποι, μετρη-
 σόμεθα καὶ τακτικῶς. τίς λέγει
 ταῦτα; μῶν ὡς Χρύσιππος
 καὶ Ζεῶν καὶ Κλεάνθης, Αν-
 θεόθεν δὲ εἰ λέγει; καὶ τίς
 ἐστὶ ὁ γραφῶς, ὅτι ἀρχῆ

παρ' ούσεως ἢ τῶν ὀνομαζέτων
 ἐπίσκεψαι; Σωκράτης δ' οὐ
 λέγει; καὶ ὡς τὴν ὀνομαζέτων
 Ξενοφῶν, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τῆς
 τῶν ὀνομαζέτων ἐπισκέψεως,
 ἢ σημεῖον εἶχεν. εἰ οὐκ
 τὸ ἐστὶ τὸ μέγα καὶ θαυμα-
 εῖον, νοῆσαι Χρῦσιππον, ἢ
 ἐξηγήσασθαι; καὶ ἵς λέγει τὸ
 ἔστι; τί οὖν τὸ θαυμαστόν ἐστι
 νοῆσαι τὸ βούλημα τῆς φύ-
 σεως. ἢ οὐκ αὐτὸς ἀφ' ἑαυ-
 τοῦ παρακολοθεῖς; καὶ ἵνος
 ἐπ' ἡρείαν ἔχεις; εἰ γὰρ ἀλη-
 θές ἐστι τὸ, πᾶντα ἀκρῶς
 ἀμαρτάνειν· σὺ δὲ ἡγομαι
 μάθησθαι τὴν ἀλήθειαν, ἀ-
 νάγκη σε ἤδη καθέρθῃν. ἀλλὰ
 νῆ δια εἰ παρακολοθεῖς τὴν
 βεβλήμεν τῆς φύσεως. ἵς
 οὐκ ἐξηγεῖται αὐτὸ; λέγουσιν,
 ὅτι Χρῦσιππος ἐρχομαι καὶ
 ἐπιζητῶ ἵς λέγει· ἔτος ἐξη-
 γητῆς τῆς φύσεως. ἀρχομαι
 μὴ νοεῖν ἵς λέγει· ζητῶ τὸν ἐ-
 ξηγέμενον. ἴδὲ ἐπίσκεψαι,
 πῶς τὸ λέγει καὶ ὡς εἰ
 Ῥωμαῖοί. ποία ἔν ἑνὶ τῷ ὀ-
 φρῦς εἰ ἐξηγεῖται; εἰ δὲ αὐτὸ
 Χρῦσιππος διαχίως, εἰ μόνον
 ἐξηγεῖται τὸ βέβλημα τῆς
 φύσεως, αὐτὸς δὲ ὅσον ἀπο-
 λαθεῖ, πῶς ὡς λέοντος ἐκείνου
 ἐξηγεῖται; εἰ δὲ γὰρ Χρῦσιπ-
 πος ἡρείαν ἔχει δὲ αὐτὸν,
 ἀλλ' ἵνα παρακολοθησῶμεν
 τῆ φύσι. εἰ δὲ γὰρ εἰ ἴσως δὲ
 αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι δὲ ἐκείνος κα-
 τανοήσῃ οἰόμεθα τὰ μέλλον-

eruditionis esse vocabi
 considerationem? Nun-
 tes non ita dicit? De q
 scribit Xenophon, au
 eum esse a considerat
 gnificationis vocabul
 que? Nunquid ergo i
 magnum illud atque a
 bile, Chrysippum in
 atque explicare? Et q
 dicit? Quid ergo est ad
 le? Naturæ intelligere
 tatem. Quid vero, n
 tuo Marte eam aff
 Quid ergo amplius i
 Nam si verum est om
 care inuitos, tu autem
 tem cognouisti: te i
 bene gerere necesse
 Hercule naturæ voli
 non assequor. Quis ig
 explicat? Chrysippus
 Adsum: inquit qu
 hic enarrator naturæ:
 nō intelligere quid di
 io qui explicet, ecce c
 quomodo hoc dicatu
 de ac si Latine diceret
 igitur hic supercilium
 narratoris? Imo ne
 Chrysippi iure vllū ef
 ture voluntatē tantū
 ipse autē nō sequitur.
 minus ergo enarrator
 neq; enim Chrysippo
 nobis opus est, sed eo
 re voluntatē intelligat
 nec aruspicem per sese
 mus: sed q̄ eius oper

& ea quæ a Diis signi-
 cognituros esse opina-
 eq; etiam viscera ppter
 oia, sed quia portendēdi
 beant. Neque etiā cor-
 miramur, aut cornicē:
 um, horum opera res
 significantem. Accedo
 d explicatorem harum
 & vatem: ab eoq; peto,
 icet, quid viscera portē-
 s vero iis acceptis & ex-
 i, ea sic enarrat: Heus
 voluntatē habes, cuius
 ira est, vt nec impediri,
 i possit. Hoc hisce visce-
 st inscriptum. Idque ti-
 nonstrabo, primum in
 ensionis. Num quis te
 ere poterit annuere ve-
 Nemo. Num quis te co-
 oterit approbare men-
 Nemo. Nōne vides hoc
 e voluntatē habere, quæ
 rohiberi, neq; cogi, neq;
 hiri possit? Age, iam in
 ppetitionis & desiderij,
 uid se res aliter habet?
 vero appetitionē vince-
 lit? Alia appetitio. Quis
 eriū & auersationē? Aliud
 erium, & alia auersatio.
 nihi mortis obiicit me-
 cogit me, inquit. Non id
 obiicitur: sed illud quod
 are tibi videtur, aliquid
 i modi cōmittere, quā op-
 ere mortē. Hic igitur etiam
 ce coegit opinio, hoc est,

τα καὶ σημαίνοντα ὑπὸ τῶν
 θεῶν· εἰ δὲ τῶν ἀσπλάγχνων δὲ
 αὐτὰ, ἀλλ' ὅτι δὲ ἐκείνων
 σημαίνεται· εἰ δὲ τὸν κέρσηκα
 θαυμαζομένη, ἢ τὴν κερῶνιν,
 ἀλλὰ τὸν θεὸν σημαίνοντα
 διὰ τούτων· ἔρχομαι τοίνυν
 ἐπὶ τὸν ἐξηγητὴν τούτων, καὶ
 θύττω καὶ λέγω, ὅτι ἐπίσκο-
 ψαί μοι τὰ ἀσπλάγχνα, ἵνα μοι
 σημαίνεται λαθῶν, καὶ ἀνα-
 πλύξας ἐκείνος, ἐξηγῆται·
 ὅτι ἀνθρώπε, παθαίρεισιν· ἔχῃς
 ἀκώλυτον φύσιν, καὶ ἀναναγ-
 κησον· τῆτο ἐν ταῦτα ἐν τοῖς
 ἀσπλάγχνοις γέγραπται· δεί-
 ξω σοι αὐτὸ παθῆτον ἐπὶ τῷ
 συγκρατῆρικῷ τόπῳ· μὴ ἴς
 σε κωλύσῃ δυνάματα, ἐπινευ-
 σαι ἀληθεῖ; οὐδὲ εἶς· μὴ τίς
 σε ἀναγκάσῃ δυνάματα, πα-
 ραδέξασθαι τὸ ψευδῆ;
 οὐδὲ εἶς· ὁρᾷς, ὅτι ἐν τῆ-
 τῷ τῷ ὅπῳ τὸ παθαίρει-
 νικὸν ἔχῃς ἀκώλυτον, ἀ-
 ναγκησον ἀπαρὰ πόδισον; ἀ-
 γε, ἐπὶ δὲ τῷ ὀρεκτικῷ καὶ
 ὀρμητικῷ ἄλλως ἔχῃ; καὶ
 τίς ὀρμητικῶν κῆσῃ δυνάματα;
 ἢ ἄλλη ὀρμη; ἴς δὲ ὀρεξίῃ
 καὶ ἐκκλισίῃ; ἢ ἄλλη ὀρε-
 ξίς καὶ ἐκκλισίς· αὐ μοι,
 φησὶ, παθαίρεισιν ἀνάτου φό-
 βον, ἀναγκάζει με· οὐ τὸ
 παθαίρεινον, ἀλλ' ὅτι δο-
 κῆ σοι κρεῖττον εἶναι πειθῆσαι
 ἢ θύττων, ἢ ἀποθανεῖν·
 πάλιν οὖν τὸ σὸν δόγμα
 σε ἀνάγκησε, θυτέτι παθ-

αίρεσιν παθαίρεσις. εἰ γὰρ τὸ
 ἴδιον μέρϑ, ὃ ἡμῖν ἔδω-
 κεν ἀποτάσας ὁ θεὸς ἰσῷ
 αὐτῷ ἢ ἰσῷ ἄλλου πινος, κω-
 λυτὸν ἢ ἀναγκαστὸν κρατε-
 σκευάκει, σκεπέτι αὐτῷ θεός,
 εἰ δὲ ἐπιμελεῖτο ἡμῶν, ὃν δὲ εἶ-
 τρόπον ταῦτα διαρίσκω, Φη-
 σὶν, ἐν πῖς ἐρεῖς· ταῦτά σοι
 σημαίνεται. ἐὰν θέλῃς, ἐλδύ-
 θερϑ εἶ. ἐὰν θέλῃς, μέμ-
 ψη εἰδένια, ἐγκαλέσας εἰδένι.
 πάντα κῆ γνώμῃ ἄμα ἐσι-
 τῶ σὴν, κῆ τῶ εἶ θεῶ. Δῖ
 ταῦτῶ τῶ μαντεῖα ἔρχο-
 μεν ἐπὶ τὸν ἡῦτῶ τῶτον, καὶ
 τὸν φιλόσοφον· σκε αὐτὸν
 θαυμάσιος ἐνεκὰ γε τῆς ἐξη-
 γήσεως, ἀλλὰ σκεῖνα ἃ ἐξη-
 γεῖται.

Οὐκ εἰ δὲ χαλεπαίνειν τοῖς
 ἀμαρτανόμενοις.

ΚΕΦ. ιη.

Εἰ ἀληθές ἐστι τὸ ἰσὸ τῶν
 φιλοσόφων λεγόμενον, ὅ-
 τι πῦσιν ἀνθρώποις μία δρ-
 γή, καὶ τῶ εἶ συγκαταθέ-
 σθαι τῶ παθεῖν ὅπ ἰσὸ ἀρχῆ.
 κῆ εἰ αὐανόσση τὸ παθεῖν ὅπ
 εἰσ ἰσὸ ἀρχῆ. εἰ δὲ εἶ ἐπι-
 θεῖν τὸ παθεῖν, ὅπ ἀδηλόν
 ἐσιν, εἰσ κῆ εἶ ὀρμησση ἐπὶ
 τὸ παθεῖν, ὅπ ἐμὸ συμφέρει
 ἀμύχανον εἰ ἄλλο μὲν κεί-
 ρειν τὸ συμφέρον, ἀλλὰ εἰ ὀρέ-
 γασθ κῆ ἄλλο μὲν κείρειν κα-
 θήκην, ἐπὶ ἄλλο εἶ ὀρμησση
 ἐπὶ τοῖς πολλοῖς χαλεπαίνο-

voluntatem voluntas.
 si Deus eam sui partem,
 nobis dedit, rapuisset,
 eiusmodi fecisset, vt vel
 ipso vel ab alio cogi possi-
 lineret esse Deus, nequ-
 eo quo deceret modo cu-
 Hæc, inquit, reperio in
 mis: hæc tibi portendo
 si vis, liber es. si vi-
 nemine conquereris,
 minem accusabis,
 simul & tuæ & c-
 voluntati respondebunt
 ius oraculi ergo ad
 istum & philosophum
 cedo: nec ipsum ex-
 tionis huius causa,
 quæ explicat, admiror.

Non ferenda esse gravitate
 qua perperam sunt

CAP. XVIII.

SI verum est, quod
 philosophi dicunt, ab un-
 ueri principio mortal-
 mnes, vt ad assentie-
 & renuendum, atque
 sustinendam quoque
 sionem: quod alia
 alia falsa, alia dubia
 incerta existunt: ita e-
 ad expetendum aliquid
 nione boni excitari. (Nec
 ro posse fieri, vti aliud vt
 dicent, aliud appetāt, aliud
 cere censeāt, aliud psequi
 Quid vulgo adhuc succ-

ures, inquit, sunt, & res. Quos mihi fures quos grassatores? Errant in bonarum & malarum utrum igitur indignatius, an commiseratione uti? Ostendito errorem, ut is ut a delictis recedat. Non vident: nihil habent in opinione sua. At latro istum & adulterum perditum oportebat? Quam: Sed ita potius dicitur qui caecutit, qui fallit maximis in rebus errat, ut videndi facultate a qua candida & nigra differunt, sed qua animus bona mala distinguit, nonne videndus? Quod si sic dicitur intelliges quam inhumana est oratio, & huic non abhorrendus est? Nam ut maximarum damnum maximum, cuiusque auctorem iudicium, & recta veritas maxima res est: quid habet ei qui ea priuatur succensere? homo, non te decet obprobria mala a naturae praescribere. Misere potius, aut venustatem mulierum admirari. sic adultero succenses. Furem & adulterum tuis in rebus scito locum non habere, sed in alienis tuorum locum non subiectis. Haec si non feceris, & floccifere-

μεν. κλέπται, φησίν, εἴτε κὴ λωποδύται τί ἐστι τὸ κλέπται κὴ λωποδύται; πεπλάινωται ὡς αἰ γαζῶν κὴ κραιῶν. χαλεπαίνειν ἔν δει αὐτοῖς, ἢ ἔλεειν αὐτοῖς; ἀλλ' ὁ δ' εἴζον τὴν πλάινω, ἔ' ὄψιν πῶς ἀφίσαν) τ' ἀμαρτυμάτων. ἐὰν μὴ βλέπωσιν. ἔδεν ἔχουσιν ἀνώτερον τ' δικῆν αὐτοῖς. τῆτον ἔν τ' λησῶν, καὶ τῆτον τὸν μοιχὸν οὐκ ἔδ' ἀπολωλέναι; μηδαμῶς. ἀλλ' ἐκείνον μάλλον τῆτον, τ' πεπλάινω κὴ ἐξήπατη μῆλον ὡς τ' μεγίστων, κὴ ἀποτετυφλωμένον, ἔ τὴν ὄψιν τὴν διακερικὴν τ' λουκῶν κὴ μελαῶν, ἀλλ' ἂ τὴν γνώμην τὴν ἀφ' κερικῶν τ' ἀγαθῶν ἔ τ' κραιῶν, μὴ ἀποκινῶν καὶ ἔτω λέξης, γνώση πῶς ἀπὸ ἡρώπῶν ἐστιν ὁ λέξης, ἔ ὅτι ἐκείνω ὄμοιον τῆτον ἔν τ' τυφλὸν μὴ ἀποκινῶν, ἔ τ' κωφόν; εἰ γὰρ μεγίστη ἐλάτῃ, ἢ τ' μεγίστων. ὅτι δ' ἐν ἐκείνω ἢ παρὰ φησίν, οἷα δεῖ. ἔ τῆτον σέρεται ἡς, ἔ ἐπιχαλεπαίνεις αὐτῶν; ἀνθρώπι ἔ σέ δεῖ παρὰ φύσιν ἐπ' ἀλλοτριῶν κραιῶν διατίθ' αἰ. ἐλέειν αὐτὸν μάλλον ἢ μη θάμναζε τὸ κραιῶν τ' γνώμης, ἔ τῶ μοιχῶ ἔ χαλεπαίνεις. γνώμη, ὅτι κλέπτης καὶ μοιχὸς ἐν τοῖς σοῖς τόπον οὐκ ἔχει, ἐν τῶ τοῖς ἀλλοτριῶν, καὶ τοῖς σοῖς ἐπὶ σοῖ. ταῦτα αὐ ἀφῆς, καὶ παρὰ μηδὲν ἢ γὰρ.

ση, ἵνι ἐπὶ χαλεπαίνεις; μέχρι δ' αὐτῶτα θυμιά-
 ζης, σεαυτῷ χαλεπαίνεις μᾶλλον ἢ ἐκείνοις. σκόπει ᾧ. ἔ-
 χεις καλὰ ἱμάτια, ὁ γείτων
 σε σὸν ἔχει. θυρίδα ἔχεις, θέ-
 λεις αὐτὰ ψύξαι. σὸν οἶδεν
 ἐκείνῳ ἵ τὸ ἀγαθὸν εἶναι
 ἀνθρώπου, ἀλλὰ φανταζέται
 ὅτι τὸ ἔχειν καλὰ ἱμάτια. ἔ-
 θε ὁ καὶ σὺ φανταζέσθαι. εἶπε μὴ
 ἔλθῃ, καὶ ἄρῃ αὐτὰ; ἀλλὰ σὺ
 πωλακῆντα δεκνύων ἀνθρώ-
 ποις λίχνους, καὶ μόνον αὐτὸς
 κατεπίνων, εἰ θέλεις ἵνα αὐ-
 τὴν ἀρπάσωσι; μὴ ἐρέδιζε αὐ-
 τὰς, θυρίδα μὴ ἔχεις, μὴ ψύ-
 χε σε τὰ ἱμάτια. πᾶρ' ὡς πρῶ-
 τῳ σιδηροῦν λύχνον ἔχων πα-
 ρὰ θεῶν θεοῖς, ἀκέραιος φόφον
 εἰ θυρίδα, κατέδραμον, δὲ-
 ρον ἠρπασμόν τὸν λύχνον.
 ἐπιλογισάμενος, ὅτι ἔπαθ' ἵ
 ὁ ἄρα σὸν ἀπίθανον. ἵ ἔνι
 αὐριον, φημί, ὁ σπράκινον δὲ-
 ρήσθαι. ἐκείνα γὰρ ἵς ἀπὸ λ-
 λυφ, ἂ ἔχει. ἀπώλεισά με τὸ
 ἱμάτιον εἶχες γὰρ ἱμάτιον. ἀλ-
 γῶ τὴν κεφαλὴν. μὴ ἵκέ-
 ρθαι ἀλγεῖς; ἵ ἔνι ἀθανακ-
 τῆς; τῶν γὰρ αἰ ἀπώλεισά,
 τῶν οἱ πόνοι, ὧν καὶ αἰ κτή-
 σθαι. ἀλλ' ὁ τυραννὸς δήσθαι. τί;
 τὸ σκέλος; ἀλλ' ἀφελεῖ ἵ; τὸν
 πρῶτον; τί ἔνι δὲ δήσθαι, εἰ δὲ
 ἀφελεῖ; τὴν πρῶτην δια-
 τῆσθαι παρήγγελλον οἱ πα-
 λαιοὶ τὸ Γνωθῆσαι σαυτὸν. τί
 οὐτ' ἔδει, νῆ τοὺς θεοὺς μελε-

ris: cui posthac irasceris
 autem ista suspicis: tibi
 quam illis succenseto R
 cōsidera. Pulcras vestes
 vicinus tuus non habet
 stram habes, qua eas frig
 ponis. Nescit ille quod
 minis bonum: sed pul
 stimenta habere, bon
 sibi fingit, ut & tu tibi.
 veniat, eaue tollat? T
 placentam hominibus
 ostendes, solusque deg
 non vis eam tibi rapi? r
 eos: ne habe fenestram:
 gori expone vestes tuas
 nuper cū apud Lares
 lucernam haberem: au
 nue crepitu decurri, ear
 ptam animaduerti. Ce
 cum qui sustulisset, r
 absurdam admisisse. Q
 go? Cras, inquam, test
 uenies. Nam ea quis a
 quæ habet. Meā vester
 Habuisti enim vestē. De
 hi caput. Nunquid cori
 dolerent? Quid ergo in
 ris? Nam earum rerum
 est, earum rerum dolor
 quæ res haberi & possid
 lent. At tyrānus vinciet
 nam? Pedem. At a
 Quidnam? Collum. Qu
 non vinciet, non aufere
 luntatem Quapropter
 monuerūt, quemque si
 nosse oportere. Quid erg
 dum erat? exercitatio c

nis in rebus: & ab iis
 oratio, transeundum ad
 Caput dolet? ne dicas,
 Auricula dolet? ne
 s, ei mihi. Neque vero
 licere gemere: sed in-
 lecto: tamen noli gemere.
 uentisiam tarde attulerit,
 tanto: ne ringitor: ne di-
 temnibus esse inuisum.
 im talem odio non
 quitur? His deinceps fie-
 detis, recte ambula ut
 on magnitudine cor-
 fidens, ut pugil. Ne-
 ut asinum, te inui-
 e decet. Quis ergo est
 ? Quem nihil earum
 uæ in ipsius potestate
 fut, de statu mentis de-
 st, singulas difficulta-
 eurrens, eum obseruo
 htam. Hic primam sor-
 ecit: de secunda quid?
 dero, si æstus fuerit?
 di Olympiis? Eodem
 hic etiam: si argen-
 pieris, contemnet.
 dero si puellam? Quid
 enebris? Quid si glo-
 ar? Quid si conuicium?
 d laudem? Quid si mor-
 æomnia vincere po-
 stus ergo si fuerit, quid
 ? Quid si compluatur?
 tristetur animo? quid
 ? hic mihi pugil est in-

τᾶν ἐπὶ τῶν μικρῶν· καὶ ἐπὶ
 ἐκείνων δὲ χορδῶν, ἀλλὰ οὐ
 νεν ἐπὶ τῷ μείζω. κεφαλήν
 ἀλγῶ· οἱμοὶ μὴ λέγε. εἴτε
 ἀλγῶ οἱμοὶ μὴ λέγε. καὶ ἔλε-
 γω ἵπ εἰ δέδοται γενέσθαι, ἀλλ-
 λά ἐσωθῆν· τοὶ μὴ γενέσθαι
 μηδ' αὐ βραδέως τ' ἐπίθεσθαι
 μην εἰ πᾶς φέρη, καὶ αὐτὰρ
 καὶ σπῶ, καὶ λῆρα πάντες με
 μισῶσι ἕς γὰρ μὴ μισῶσιν
 τοιοῦτον; τούτοις τὸ λυπὸν
 πεποθῶς ἔστι ἐόργασται, ὅς
 θῶς παρὰ τῆ· ἀλλ' ἴθι
 ἐχρὶ τῷ μεγέθει πεποθῶν
 σώματι, ὡς περὶ ἀνλήθη,
 ἔγδ' ὡς ὄνον ἀήτητον εἶναι·
 ἕς ἔν' ὁ ἀήτητος, ὅν σπῶ ἐ-
 ξίτησιν ἔδεν τῶν ἀπαυρέ-
 των.· εἴτε λοιπὸν ἐκείνων
 τῶν θεωριῶσεων ἐπερχόμε-
 ν, καὶ αὐτὸν ὡς ἐπὶ
 τοῦ ἀθλητοῦ. ἔτ' ἐξεύρα-
 σε τὸν παρῶτον κλήρον. ἕ
 ἔν τὸν δεύτερον; ἕ δ' αὐ
 καῦμα ἤ; πὶ δ' ἐν ὀλυμπίαι;
 καὶ ἐν ταῦτα ὡσαύτως αὐ
 δὲ γυρίδιον παρῶτης. καὶ αὐ-
 φρονήσῃ; ἕ ἔν αὐ χορασιδίων;
 ἕ ἔν αὐ ἐν σκότῳ; ἕ ἔν αὐ ὀδο-
 ξάριον; ἕ ἔν αὐ λοιδορίαν;
 πὶ ἔν αὐ ἔπαμνον; ἕ δ' αὐ γά-
 ναθον; δὲ ἴαται ταῦτα πᾶν-
 τα νικῆσαι. ἕ ἔν αὐ καῦμα
 ἤ, τέτρω ἐστὶ; ἕ αὐ ὀρμῶν ἤ;
 ἕ αὐ μελαγχολῶν; ἕ ἐν ὑ-
 πνοίς; ἔτός μοι ἐστὶν ὁ ἀνίκη-
 τος ἀθλητής.

Πῶς ἔχον δέῃ πρὸς
τυραννοῦς.

ΚΕΦ. 18.

Quid de tyrannis se-
dum sit?

CAP. XIX.

Οτι αὐτὸν ἔχει πρὸς ἡμᾶς
πλεονέκτημα, ἢ δοκεῖ
μα προσεῖναι, μὴ προσόν, τῶ-
ν πάντων ἀνάγκη, ἐὰν ἀπέ-
δωτο ἢ, πεφουσῶσθαι δὲ
αὐτό. ὁ δὲ οὗτος ὁ τυραννὸς λέ-
γει· ἐγὼ εἶμι ὁ πάντων κρᾶ-
τιστος, ἔπι μοι δυνάσασθαι πα-
ραχρῆν; ὄρεξίν μοι δυνάσασθαι
πρὸς ποιῆσθαι ἀκώλυτον; πό-
θεν σοι; σὺ γὰρ ἔχῃς ἔκκλη-
σιν ἀπερίπλωτον; σὺ γὰρ ἔχῃς
ἐρικυκλῶ ἀναμάρτητον; καὶ ποῦ
σοι μέτεστιν; ἄγε, ἐν νηκί δὲ
στωτῶ θάρρεις, ἢ τῶ εἰδόπῃ;
ἐπι δὲ ἀρματῶ πῖνι, ἢ τῶ
εἰδόπῃ; πῖ δὲ ἐν ταῖς ἀλλοίαις
τέχναις; ὡσαύτως. τί ἔν δὴ
δυνάσασθαι; πάντες μὲ θεραπύου-
σι. καὶ γὰρ ἐγὼ τὸ πινέοικιον θε-
ραπύου, καὶ πλύνω αὐτὸ, καὶ
ἐκμύσσω, καὶ τῆς ληκῦθου
ἐνεκα πᾶσαλον πῆσω. καὶ ἔν;
ταῦτέ μιν κρείττονα εἶναι; ἔ;
ἀλλὰ χρῆσθαι μοι παρέχῃ π-
νά. ταύτης ἔν ἐνεκα θερα-
πύου αὐτά. τί δέ; τὸν ὄνον
ἔ θεραπύου; ἔ νίπλω αὐ-
τῶ τρεῖς πόδας; ἔ πρὸς ἐκ-
ταίρω; ἔκ εἰδῶς, ὅτι πᾶς ἀν-
θρώπου ἑαυτὸν θεραπύου;
σὲ δὲ ἔπως, ὡς τὸν ὄνον. ἐπεὶ
τίς σε θεραπύου ὡς ἀνθρώ-
πον, δεικνυε. τίς σοι θέλει
ἐμοί; καὶ κατέσθαι; τίς σου ζη-

Qui quacūque vel
rogatiua est pr
aut, vt præditus nō sit,
præditus videtur. eur
no necesse est, nisi be
tutus fuerit, ea inflati.
nus ait: Ego sum om
tentissimus. Quid ve
stare mihi potes? id ne
ficere, vt desiderium me
impediatur? Vnde id t
tigit? Tunc habes aue
nullis obnoxia casibus
appetitionē habes eri
pertem? Id autem v
contigit? Age vero, in
teipso fretus es, angul
re? In curru, quo? non
ga? quid in aliis artibus
modo. Quid ergo po
mnes me colunt. Et
bellam colo, eamque
abstergo, & ob ampu
leariam clauum figo.
go? nunquid hæc me
tiora sunt? Non, sed al
hi vsum præbent. Ea
igitur illa colo. Quid v
ne asinum colo? non
ius lauo? non purgo? a
quemuis hominem
psum colere? te autē
quā asinū? Ostende, qu
vt hominem colat? C
similis esse velit? C

tus esse velit, ut Socrate
 illum tibi præcidere
 Recte dicis. oblitus
 colendum esse: & ita
 molendum, ut febrem,
 rem: & aram tibi ex-
 eda, ut Romæ febris
 Quid ei ergo est quod
 ominum turbet ac
 Tyrannus & satelli-
 nocto? Absit. Fieri nõ
 quod natura est libe-
 alio quopiam pertur-
 at impediatur, quam
 et so: decreta pertur-
 bationem. nam tyrannus
 indicit: Iniciam tibi
 ces. Is qui pedem ma-
 nit: Ne feceris: misere-
 tu autem voluntatem
 Si tibi conducibilis
 vincito. Non curas?
 Ego tibi ostendam
 ominum. Unde tu?
 per manumisit. An
 em commissurum, ut
 sus in seruitutem per-
 tu? Cadaveris quidem
 dominus es: illud capi-
 tate, cum ad me accel-
 non coles? Non, sed
 sui. Sin me dicere vis,
 one: ita id me facere
 te, ut ollam colo. Hic
 æcus amor sui. natu-
 nita fert. Animal sua
 fit omnia. Nam & sol
 u facit omnia, & (quod
 sit) ipse Iupiter. Cum

λωτῆς γίνεται, ὡς Σωκρά-
 τους; ἀλλὰ δὴ ἄμα σὲ τρα-
 χυλοκοπήσω. καλῶς λέγεις.
 ἐξέλαθόν μιν ὅτι σὲ δεῖ θε-
 ραπύειν, καὶ ὡς πυρετὸν, καὶ
 ὡς χολέραν καὶ βωμὸν εἴησι,
 ὡς ἐν Γαίμῃ πυρετῶ βωμὸς
 ἐστὶ. τί ἔν ἐστι τὸ ταραχέοςον καὶ
 κηραπλήτηον τῆς πελάγους;
 ὁ τύραννος, καὶ οἱ δορυφό-
 ροι. πόθεν; μὴ γινώσκω. σὺκ ἐν-
 δέχεται τὸ φύσει ἐλδύθηρον
 ἀπ' ἀλλοῦ ἱνὸς τραχυτή-
 να, ἢ καλυτήνα, πάλιν ἐφ'
 ἑαυτῶ. ἀλλὰ τὸ δὲς μετα-
 αὐτὸν ταραχέει. ὅταν γὰρ ὁ
 τύραννος εἰπή ἴνι, δῆσω σε
 τὸ σκέλος· ὁ μὲν τὸ σκέλος τε-
 πιμηκῶς λέγει. Μὴ, ἐλέησον· ὁ
 ἕτι μὲν παρὰ αἰρεσὶν τὴν ἑαυτοῦ,
 λέγει, εἰ σοὶ λυσιτελέσει-
 ρον φαίνεται, δῆσων. σὺκ ἐ-
 πιστρέφῃ; σὺκ ἐπιστρέφομαι.
 ἐγὼ σοὶ δείξω, ὅτι κύριός
 εἰμι. πόθεν σὺ; ἐμὲ ὁ ζῶς
 ἐλδύθηρον ἀφῆκεν. ἢ δο-
 κεῖς, ὅτι ἐμελλε τὸν ἰδίον
 υἱὸν εἶναι κηραπυλοῦσθαι; ἔ-
 νεκερὸ δέ μου κύριός εἰ,
 λάθει αὐτὸν. ὡς δ' ὅταν μὲν
 παροῖς, ἐμὲ ἔ' θερα-
 πύεις; ἔ', ἀλλ' ἑμαυτὸν.
 εἰ δὲ θέλεις με λέγειν, ὅτι
 καὶ σὲ· λέγω σοὶ, ἔτιως,
 ὡς τὴν χύτραν. τί το σὺκ
 ἐστὶ φιλαυτὸν; γέρονε γάρ
 ἔτιως. τὸ ζῶον αὐτῶ ἐνα-
 κη πάντα ποιεῖ, καὶ τὸ
 λυπηρὸν αὐτὸς ὁ ζῶς. ἀλλ'

ὅταν θέλῃ εἶναι ὑπέροχος καὶ
 ἐπιπλάροπος, καὶ πατὴρ
 εὐδωρῶν τε θεῶν τε, ὅρως
 ἀπὸ τούτων πῶν ἔργων καὶ
 τῶν παρορηθῶν ἢ δυνά-
 τει τυχεῖν, αὐτὸ μὴ εἰς τὸ
 κρινῶν ὠφέλιμος ἢ; καὶ ῥό-
 λος τὸ τοιαύτῳ φύσει τοῦ
 λογικῶς ζῶου κατεσκευά-
 σεν, ἵνα μηδενὸς τῶν ἰδίων
 ἀγαθῶν δυνήσεται τυχεῖν,
 εἰ μὴ καὶ εἰς τὸ κρινῶν ὠφέλι-
 μόν παροφέρηται. ἕτις ἔκ-
 ἔπε ἀκρινῶν ἔθνη γίνονται, τὸ
 πᾶντα αὐτῷ ἐνεκα ποιεῖν.
 ἐπεὶ τί ἐκδέχῃ; ἵνα τις ἀπο-
 εἴῃ αὐτῷ καὶ τοῦ ἰδίου συμ-
 φέρωντος, καὶ πῶς ἐπι-
 ροία καὶ ἡ αὐτῆ ἄρχῃ πᾶσιν
 ἐστίν, ἢ παρὰ αὐτὰ οἰκείω-
 σις; τί ἔν, ὅταν ὑπὸ ἡ δόγ-
 ματα ἀλλόκοτα παρὰ τῶν ἀ-
 παρῆτων πῶς ὄντων ἀ-
 γασθῶν καὶ κακῶν; πᾶσα
 ἀνάγκη ζεραπύειν τοὺς τυ-
 ράννους. ὠφελουρὶ τοὺς τυ-
 ράννους μόνον, τοὺς κατῶ-
 ντας δὲ ἔ. πῶς δὲ καὶ φέρ-
 ομεν γίνονται ἐξ αἴφνης ὁ
 ἀφροπός, ὅταν Καίσαρ
 αὐτὸν ἐπὶ τοῦ λαοῦ ποι-
 ῆσιν; πῶς δὲ τὸς λέγῃ μὲν,
 φρονίμως μοι λελάληκε Φη-
 λικίαν; ἢ ἦλον αὐτὸν ἀπο-
 βληθῆναι τοῦ κροσῶντος,
 ἵνα πάλιν ἀφρων σοι δοκῇ.
 εἴχῃ ἵνα Ἐπαφρόδιτος σκυ-
 τία, ὃν ἀπὸ τὸ ἀγροῦ εἶναι
 ἐπώλησεν, εἶτα ἐκείνῳ

enim pluvius esse vul-
 gifer, & pater homi-
 Deumque: nonne vic-
 hec opera & has appel-
 coniequi non posse,
 commune profuit? De-
 nimal ratione præditi
 mino instruxit, ut i-
 bono potiri posset, nil
 utilitatis in commu-
 ret. Sic privatae utilit-
 dium a communitate
 cluditur. Nam quid e-
 idne, ut aliquis a sei-
 dat, & a privata utilit-
 pacto autem vnum
 principium adhuc ai-
 bus omnibus erit ne-
 illa, qua ipsæ secum
 tur? Quid ergo? si ab
 de rebus, quæ nostri
 non sunt, opinione
 hæ aut bonæ aut m-
 restent: omnino ei
 colere tyrannos. Ut
 ro tyrannos solum, a
 cubicularios. Quo
 tem statim homo fit
 cum Cæsar cum
 præfecerit? nonne
 dicimus, Felicio p-
 mecum est locutu-
 lim eum remotur
 sterquilinio, ut it-
 bi demens videret
 torem quendam h-
 paphroditus, que
 ad nihil utilis esse
 didit. Post ille ca-

Caesariano emtus, Caesarius est tutor. Vidisses, si coluerit Epaphroditus, quid agit Felicio, vir bono te. deinde, si quis percontabatur, Quid auditus ipse ageret? dicendum cum Felicione quae deliberare. Nonne datur eum ut inutilem? eum subito prudentem? hoc est, aliud quid dicere, quam ea quae humani sunt. Contigit aliquid, omnes obuij antur: alius oculos osculatur, alius colui manus. Domum cernas audentes inuenit in Capitolium, immolat. Quis vn sacrificauit propter repositum? propter eam naturae congruentiam enim Diis gratias agis ubi bonum nostrum est. Hodie quidam locutus est de Augurdotio. Cui dixi: ne omitte rem: multus inuites facies. acientatores, inquit, et meum inscribent. quid igitur tu, cum es, te inscriptum esentibus dices? Quod adesse potes obui, vita functus quid manebit meum no-

κατὰ τὴν αἰματὶ ἀγροθεῖς ὑπὸ τῶν Καίσαρειῶν, ἔτι Καίσαρ σκυτὸς ἐγένετο. εἶδες αὖ, πῶς αὐτὸν ἐίματο Ἐπαφροδίτης. ἢ πρόσσει Φηλικίων ὁ ἀγαθός, φιλῶ σε; εἶτα εἰ τις ἡμῶν ἐπέθετο, τί πειεῖ αὐτὸς; ἐλέγετο ὅτι καὶ Φηλικίωνος βουλεύεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ. ἐπεὶ πεπράκει αὐτὸν ὡς ἀχρηστον; τίς ἐν αὐτὸν ἀφνω φρονίμων ἐποίησε; τὸ τετὶ τὸ ἡμῶν ἀλλότῃ, ἢ τὰ πρὸς αἰματὶ; ἢ ἐξ ἰατρῶν δημαρχίας. πάντες οἱ ἀπαιτῶντες σωζόμενοι, ἀλλὰ τὸς ὀφθαλμοῦς κατεφίλει, ἀλλὰ τὸν τῆς ἀρχῆς, οἱ δὲ οἱ τῶν χείρας, ἐρχεται εἰς εἶκον, δὲ εἰσὶν λυχνους ἀπαιτῶντες. αὐαθαίνει εἰς τὸ καπιτώλιον, ἐπιθύει τις ἐν πώποτε ὑπὲρ τῆς ἐρεχθίδος καλῶς, ἐθύσεν; ὑπὲρ τῆς ὀρμησῆς καὶ φύσιν; εἰ μὲν καὶ θεοῖς ἀχρηστοῦμαι, οἱ τῆς ἀγαθὸν ἐθέμεθα. σήμερον τις ὑπὲρ ἐρεσιωχῆς ἐλάλει μοι ἔτι Ἀυγούστου. λέγω αὐτῷ, ἀνθρώπε ἄφες τὸ πρὸς ἀγροθεῖς δαπανήσας πολλὰ εἰς ἑδὲν. ἀλλὰ οἱ τῶν φωνῶν, φησι θεῶν φονίτες, θεῶν ψουσι τὸ ἐμὸν ὄνομα. μή τι ἐν σὺ τοῖς ἀναγνώσκουσι λέγεις παρῶν, ἐμὲ γὰρ φασιν; εἰ δὲ καὶ νῦν ὀφθαλμοῦ παρεῖναι πᾶσιν, εἰ μὲν ἀποθνήσκῃς, ἢ ποιήσῃς; μηδεὶς μὲν

τὸ ὄνομα. γράψον αὐτὸ εἰς
λίθον, καὶ μὴ εἰ ἀγε, ἔξω
ἢ Νικηπόλιως ἕως σου μενεία;
ἀλλὰ χρυσὸν σέφαινον φο-
ρήσω. εἰ ἀπαῖς ἐπιθυμεῖς σε-
φάου, ῥόδιον λαβῶν πε-
ρίου. ὄψαι γὰρ κρηφό-
τερον.

Περὶ τῶ λόγου, πῶς αὐτῷ
θεωρητικὸς ἐστίν.

ΚΕΦ. κ.

Πᾶσα τέχνη καὶ δῶα-
μεις, θεωρητικῶν ἡ-
γῶν ἐστὶ θεωρητικὴ. ὅταν μὲν
ἐν ἡ ὁμοειδῆς τοῖς θεωρη-
τικῶν καὶ αὐτῇ, ἀναγκασίως
καὶ αὐτῆς γίνεται θεωρητικὴ.
ὅταν δ' ἀν' ὁμοειδῆς, εἰ δῶα
τα θεωρεῖν ἐαυτῶν. οἷον σκυ-
λικὴ πῶ εἰ δέρματι ἀναπρέ-
φεται. αὐτῇ ἢ παντελῶς ἀ-
πὴλακ) τῆς ὕλης τῶν δερ-
ματίων. Ἄρα τὸ εἶναι αὐ-
τῆς θεωρητικὴ. γραμματικὴ
πάλιν, πῶ εἰ τῶ ἐγγραμμά-
τον φωνῶν. μή τι ἐν ἐστὶ καὶ
αὐτῇ ἐγγραμμάτων φωνῆς
εἰδόμεως. Ἄρα τὸ εἶναι δύ-
ναται θεωρεῖν ἐαυτῶν. οἷον
λόγῳ πῶς ἢ ποτε ὑπὸ
τῆς φύσεως παρείληπται;
πῶς χρῆσιν φαντασιῶν, οἷον
δεῖ αὐτὸς ἐν ἡ ἐστὶ σύσημα
ἐκ ποῶν φαντασιῶν. ἔτι γί-
νεται φύσι καὶ αὐτῷ θεωρητι-
κός. πάλιν ἢ φεθνήσις πῶ
θεωρητικῶν παρεύληθεν; ἀ-
λατὰ εἰ καὶ, εἰ δ' ἐτέρη. αὐ-

men. Lapidum id in
& manebit. Age, exi
copolim autem quaerit
mentio? At aurum
coronam gestabo. Si
coronam appetis, ros-
piti imposta, elegantius
es.

*Deratione, quo pacto
ipsa contempletur.*

CAP. XX.

OMnis ars & facultas
cipua quaedam con-
templatur. Si ergo confor-
quæ contemplatur, fuit
metipsam quoque ne
contemplabitur. Cum
diuersi generis, contem-
semetipsam non potest
empli gratia: Ars sut
coriis versatur: ipsa
a materia coriorum
est separata. Quare
ipsam non contem-
Grammatica porro
ce literata: nunquid
ipsa vox literata est?
modo. Non igitur
ipsa contemplari potest
tio autem quorsum
natura destinata? A-
ctum visorum usum.
vero quid est? Quid
visis conflatum. Itaque
tura semetipsam contem-
di vim habet. Prudenti
habet, quod contem-
Bona & mala, & neutra

quid est? Bonum. Im-
 eni quid est? Malum.
 itur eam necessario
 ipsam & contraria
 iari? Quapropter
 philosophi maximum
 am est, examina-
 ac discernere, ne-
 n admittere inex-
 . Videtis vt in
 te, cum pertinere
 ideatur, & artem
 us: & quot rebus
 is ad eius ex-
 em vtatur, vt
 tu, olfactu, audi-
 que proiecto dena-
 um obseruat: ne-
 sonitu contentus,
 tra attentione fit
 modo musicus. Sic
 a interesse puta-
 am decipiamur an-
 decipiamur, ibi ma-
 hibemus attentio-
 ea diiudicanda,
 no decipere possunt.
 ika autem ratione
 te & dormitantes,
 quoduis admittimus.
 iura non animad-
 ur. Cum igitur scire
 cam sis in bonis
 n malis remissus,
 utem indifferen-
 incatus: considera,

τη ἐν τί ἐστιν; ἀγαθόν. ἢ δὲ
 ἀφροσύνη τί ἐστὶ; κακόν. ὁρᾷς
 ἔν, ὅτι ἀναγκασίως καὶ
 αὐτῆς γίνεται, καὶ τῆς ἐναν-
 τίας θεωρητικῆ. Διὰ τοῦτο
 ἔργον τοῦ φιλοσόφου το
 μέγιστον καὶ παρῶτον, δο-
 κимάζειν τοῖς φαντασίαις, καὶ
 ἀφαιρῆναι, καὶ μηδεμίαν
 ἀδοκίμασον πρὸς φέρειν αὐτά.
 ὁρᾷτε ἐπὶ τοῦ νομίσμα-
 τῶ, ὅπου δεκῆ πᾶ εἶναι
 πρὸς ἡμᾶς· πῶς καὶ τέχ-
 νῳ ἐξουρηγήσῃ, καὶ ἔστις
 ὁ δευρογνώμων πρὸς ἡ-
 ται κατὰ δοκιμασίαν τοῦ
 νομίσματῶ. τῆ ὄψει, τῆ
 ἀφῆ, τῆ ὀσφρασίᾳ, τὰ τε-
 λυταῖα τῆ ἀκοῆ; ῥήξας τὸ
 δῶάριον, τῶ ψόφῳ πρὸς-
 ἔχῃ. καὶ ἔχ ἄπαξ δο-
 κείτω ψοφήσαντῶ, ἀπᾶ
 ἰσὸς τῆς πολλῆς πρὸς ἡ-
 μισιχῆς γίνεται. ἔτις. ὅ-
 που ἀφαιρῆναι οἰόμεθα τὸ
 πλανᾶσαι, τὸ μὴ πλαν-
 ᾶσαι, ἐνταῦθα πολλῶ
 πρὸς ἡμῶν εἰσφύρομεν εἰς
 ἀφαιρῆσιν τῶν ἀφαιρῶν
 δῶαμῶν. ἐπὶ δὲ ταλα-
 πύρου ἡγεμονικῶ χείρον-
 τες καὶ καθύδοντες, πᾶ-
 σαν φαντασίαν πρὸς πρὸς-
 δεχόμεθα. ἢ γὰρ ζημία ἔ-
 πρὸς ἡμῶν. ὅταν ἔν θέλης
 γνώσῃ, πῶς ἔχῃς πρὸς
 μὴ πᾶρατὰ καὶ κακὰ αὐ-
 ἰσὸς ἡμῶν, ἐπίσησῃ

πῶς ἔχῃς πρὸς τὸ εὐτυ-
 φλωθῆναι, καὶ πῶς πρὸς
 τὸ ἐξαπατηθῆναι. καὶ
 γνώσῃ, ὅτι μακρὸν εἶ ἔ-
 ὄς δ' εἶ πεπονθέναι πρὸς
 ἀγαθῶν καὶ κακῶν. ἀλλὰ
 πολλῶς ἔχῃ χρεῖαν παρο-
 σκευῆς, καὶ πόνου πολλοῦ
 καὶ μαθημάτων. τί εἶ ἐλ-
 πιζεις; ὅτι πλὴν μεγάλῃ
 τέχνῃ δὲ οὐλίγων ἐστὶν ἀ-
 ναλαβεῖν; καὶ τοῖ αὐτὸς
 μὲν ὁ πρῆξῃς λό-
 γῃ τῶν φιλοσόφων, λίαν
 ἐστὶν οὐλίγῃ. εἰ θέλεις
 γινῶσθαι, ἀνὴρ γινῶσθαι τὰ Ζή-
 των, καὶ ὄψῃ. τί δὲ
 ἔχῃ μακρὸν εἰπεῖν, ὅτι τέ-
 λῃ ἐστὶ τὸ ἐπεῖσαι θεοῖς;
 εἴσα δ' ἀγαθῶν, χρεῖσι
 οἷα δ' εἶ φαντασιῶν. λέγε,
 τί οὐκ εἶ θεός; καὶ τί
 φαντασία; καὶ τί ἐστὶ φύσις
 ἢ ἐπὶ μέρους, καὶ τί ἐστὶ
 φύσις ἢ τῶν ὅλων; ἤδη μα-
 κρὸν. αὐτὸ οὐκ ἐλθὼν Ἐπι-
 κτυρῇ εἶπη, ὅτι ἐν σαρ-
 κὶ εἶναι δ' εἶ τὸ ἀγαθόν, πάλ-
 λιν μακρὸν γίνεται. καὶ ἀνά-
 κη ἀκρόσῃ, ἵνα τὸ πρῆξῃς
 μόνον ἐστὶ ἐφ' ἡμῶν, τί τὸ
 ὑποστατικόν καὶ ἐσιῶδες;
 ὅτι τὸ κρηλίου ἀγαθὸν σὸκ
 εἶδος εἶναι πάλιν κελύφει, τὸ
 εἶναι αὐτῶν εἶδος; σὺ δ' εἶ
 αὐτὸς ἢ κυριώτερον ἔχῃς
 Ἐπικτυρῆ; ἢ ἐστὶν ἐν σοὶ τὸ
 βουδύον; τὸ ἐπισκε-
 πτόν ἐστι; τὸ πρὸς τῆς

qua ratione sis affecti
 cæcitatem, erga impo-
 tum cognosces, multu-
 se ut in rebus bonis
 ita sis affectus, quen-
 dum oportet. At m-
 pus est præparatione,
 que labore & disciplin-
 ergo? Artem maxim-
 guo labore compara-
 speras? Atqui principi-
 præcipua philosopho-
 strina perbrevis est.
 cognoscere vis: legit
 Zenonis, & videbitur
 quæ est in isto sermone
 xitas, finem esse, sec-
 naturam boni, rectu-
 rum usum? Dic, quid
 Deus? quid visum? quæ
 tura singulorum? quæ
 tura uniuersæ? Hoc
 longum est. Quod
 curas dicat, in cor-
 num esse oportere:
 longum fit, ac ne
 audire quod præcipi-
 in nobis? quæ natura
 ista? quæ vis & quæ
 sit? Nam si cochleum
 num in testa esse
 probabile non est
 hominis in ea cæcitatem
 num, probabile er-
 autem ipse Epicurus
 habes nobilius? quod
 quod in te deliberare
 singula consideret
 ipsum adeo corpus

quod fert sententiam de
existimandum est esse
tius? Cur vero lucr-
endis? Cur nostra gra-
tem suscipis? Cur tot
ma scribis? Ut ne verita-
noremus? Qui nos su-
uid nobis rei tecū est?
Quia oritur disputatio.

*Quos qui admirationi
esse volunt.*

CAP. XXI.

Quem, quem decet, vite
quem tenet: is rebus ex-
itis non inhiat. Ho-
expetis? Mihi quidem
si & appetam & auer-
dum naturam: si ita
& refugiam, ut natu-
ostulat: si sic propo-
aggrediar, sic assen-
uid ergo nobis quasi
deuorato obambu-
Vlem me ab obuiis et-
 admiratione affici, & se-
clamare, O magnum
hum. Quinam sunt
cibus admirationi ef-
? Nonne ij sunt,
cere soles insanire?
go? Apud insanos
ratione esse cupis?

De notionibus.

CAP. XXII.

Cones communes o-
nib. hominib. sunt, &

Ζαρκὸς αὐτῆς; ὅτι τὸ παθη-
ζυμῶν ἐστὶ τὸ ἐπικρίνον.
τί ἢ καὶ λύχνον ἀπλεις, καὶ
πονεῖς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τηλι-
καῦτε βιβλία γράφεις; ἵνα
μὴ ἀγνοήσωμεν ἡμεῖς τιτὸ
ἀλήθειαν; τίνας ἡμεῖς; τί
παρὸς σέ ὄντες; ἔγω μακρὸς
ὁ λόγος γίνεται.

Πρὸς τὸς θαυμαζοῦσας
θέλοντας.

ΚΕΦ. κα.

Ὅταν τις κατὰ δέει τῶν
ἔχη ἐν τῷ βίῳ, ἔξω
ἐκέχηνεν. ἀνθρώπε, τί
θέλει σοι θαυμάσαι; ἐγὼ μὲν
δρῶμαι, ἀνδρέωμαι καὶ
ἐκκλίνω κατὰ φύσιν, ἀνδρ-
μῆ καὶ ἀφορμῆ γράμμα ὡς
πέφυκα, ἀνδραδύσει, ἀν-
ἐπιβολῆ, ἀνδραγαθί-
σι. τί οὐκ ἡμῖν ὀβελίσκηθ
καταπιὼν παρπατεῖς; ἤθε-
λον, ἵνα με καὶ οἱ ἀπαν-
τῶντες θαυμάζωσι, καὶ ἐπα-
χολουθοῦντες ἐπιχραυζαίω-
σιν, ὡς μεγάλου φιλοσόφου.
τίνας εἰσὶν ἔτι, ὑφ' ὧν θαυ-
μάζομαι θέλεις; ἐχ' ἔτι
εἰσι, παρὸς ὧν εἴωθας λέγειν
ὅτι θαυμάζονται; τί ἐν, ὑπὸ τῶν
μαυνομένων θέλεις θαυμά-
ζομαι;

Περὶ τῶν παθημάτων.

ΚΕΦ. κβ.

Πολήψεις καὶ ἀπαι-
σιν ἀνθρώποις, εἰσι, καὶ

F

παρὰ λήψις παρὰ λήψις ἔμα-
 χεται. ἵς γὰρ ἡμῶν ἔλθου-
 σιν, ὅπ τὸ ἀγαθὸν συμφέρον
 ἐστὶ, καὶ αἰρετὸν, καὶ ἐκ πά-
 σης περὶ αἰσείσεως αὐτὸ δ' εἰ με-
 λίνα καὶ διάκειν; ἵς δ' ἡ-
 μῶν ἔλθουσιν, ὅπ τὸ δίκαιον
 καλὸν ἐστὶ, καὶ πρέπον; πότ'
 οὐκ ἢ μάχη γίνεται, παρὰ
 τὴν ἐφαρμογὴν τῶν παρὰ λή-
 ψων ταῖς ἐπὶ μέρος ἐσί-
 αις; ὅταν ὁ μὲν εἴπη, καλῶς ἐ-
 ποιήσεν, ἀνδρείος ἐστίν. ἔ, ἀλλ'
 ἀπονενοημένος. ἔνθεν ἢ μάχη
 γίνεται τοῖς ἀνθρώποις παρὰ
 ἀλήλους. αὐτὴ ἐστὶν ἢ Ιου-
 δαίων, καὶ Σύρων, καὶ Αἰγυ-
 πτίων, καὶ Ῥωμαίων μάχη.
 ἔ, παρὰ τὸ, ὅπ τὸ ὅσιον πάντων
 παρὰ λήψιον, καὶ ἐν παντὶ
 μετὰ δίκαιον ἀλλὰ πότε-
 ρον ἐστὶν ὅσιον τῆτο, τὸ χρι-
 σίου φαγεῖν, ἢ ἀνόσιον. ἔ, αὐ-
 τὴν τὴν μάχην δὲ ἴσαστε
 καὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλ-
 λέως. καλεῖ γὰρ αὐτοὺς εἰς τὸ
 μέσον. ἢ λέγεις σὺ ᾧ Ἀγαμέ-
 μνον; ἔ, δ' εἰ γηρόσ τε δέοντα,
 καὶ τὰ καλῶς ἔχοντα; δ' εἰ μὲν
 οὐκ. σὺ δ' ἢ λέγεις ᾧ Ἀχιλ-
 λείδ, ὅσα δρέσκει σοι γηρόσ τε
 τὰ καλῶς ἔχοντα; ἔ, μοι μὲν
 οὐκ πάντων μάχιστα δρέ-
 σκει. ἐφαρμόσατε ἔν τῷ
 παρὰ λήψις. ἐν τούτῳ ἢ δρ-
 χὴ μάχης. ὁ μὲν λέγει, ἔ, καὶ
 ἀποδιδόναι μετὰ Χρυσίδα
 τῷ πατρὶ. ὁ δ' λέγει, δ' εἰ μὲν
 ἔν. πάντως ὅ, ἔτερ' αὐτῶν

notioni notio not
 gnat. Quis enim
 non fratur, bonum
 le & expetendum; &
 ratione consecrandum
 sequendum? Quis
 tuit, iustum esse hon
 decorum? Quando ig
 gna oritur? In notio
 commodatione ad r
 las, cum quidem ali
 Recte fecit, fortis est,
 iectus ad audendum.
 gna oritur inter l
 Hæc est Iudæorum
 rum, Ægyptiorum
 manorum pugna, n
 fasque rebus omnibu
 rendum, & ubique co
 dum sit: sed suilla v
 fit, an nefas? Hanc
 gamemnonis & Ach
 se pugnam inueni
 be eos prodire in
 Quid tu ais Agam
 Non ea fieri
 quæ recta, quæ qu
 sta sunt? Oportet
 dem. Tu vero
 Achilles? Non
 cet ea fieri, quæ
 sunt? Imo vero
 maxime placet.
 modate igitur n
 hinc pugnae pri
 Alter ait: Non
 me Chryseidem
 patri. Alter ait,
 tet. Omnino alter

accommodat notionem
 . Rursus alter ait. Quod
 Cyseis reddenda mihi est,
 endum mihi erit ve-
 alicuius munus. At il-
 lam igitur amicam acci-
 Tuam vero, inquit. E-
 solus præmio caream?
 solus non habeam? Sic
 exoritur. Quid ergo est
 i? Discere notiones na-
 fitas rebus singulis ac-
 odare, naturæ congru-
 ac postea distinguere, a-
 in nostra potestate, alia
 n nostra esse potestate,
 atem, & omnes volun-
 ctiones. Non in nostra
 ite, corpus, partes cor-
 possessiones, parentes,
 , liberos, patriam, eos
 quorū societate sumus
 ti. Vbi igitur bonū col-
 n? Cui rei id accōmo-
 us? Ei quæ in nostra po-
 ta est. Nō igitur bonū est
 ? nō mēbrorū integri-
 & ita? Imo ne liberi quidē,
 pētes, nec patria. Quis te
 Trāseramus id igitur
 auc: Potestne fieri, vt is
 itur, bonisq; frustratur,
 us? Non potest. Potest-
 sociis eam habere con-
 nē, quam decet? Quo
 fieri potest? Ego enim
 tu naturæ feror, q̄ mi-
 cit. Si e re mea est agrū
 , e re mea est vestem

καλῶς ἐφαρμόζει τὴν παρ-
 ληψιν ἔδειοντο. πάλιν ὁ
 μὲν λέγει, Οὐκ ἔστιν εἰ με δεῖ
 ἀποδοῦναι τὴν χρυσοῖδα, δεῖ
 με λαβεῖν ὑμῶν ἡντιοῦ τὸ γέ-
 ρας. ὃ ἢ τὴν ἐμὴν εἴν λάθης
 ἐρωτηθῆναι, τὴν σὴν, φησιν.
 ἐγὼ εἴν μόνον; ἀλλ' ἐγὼ μόν-
 ον μὴ ἔχω; ἔτις μάχη γί-
 νεται. ἢ εἴν ἐστὶ τὸ παιδὸς ὄν-
 θαι; κενθάνειν τὰ φυσικὰς
 παρλήψεις ἐφαρμόζειν ταῖς
 ἐπὶ μέρους ἑστίας καὶ ἀλλή-
 λως τῆ φύσει. καὶ λοιπὸν διε-
 λείν, ὅτι τῶν ὄντων τὰ μὲν εἴ-
 σιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ ἢ ὅσα ἐφ' ἡ-
 μῖν. ἐφ' ἡμῖν μὲν, παραιρε-
 σις, καὶ πάντα τὰ παραιρεῖ-
 καὶ ἔργα. ἔκ ἐφ' ἡμῖν ἢ τὸ σῶ-
 μα, τὰ μέρη τοῦ σώματος,
 κτήσεις, γυνεῖς, ἀδελφοὶ, τέ-
 κνα, πατρῆς, ἀπὸ τῶν οἱ κρι-
 νωνοί. ποῦ εἴν ἡμῶν τὸ ἀγα-
 θόν; ποῖα ἑστία. αὐτὸ ἐφαρ-
 μόσομεν; τῆ ἐφ' ἡμῖν; εἴτα ἔκ
 ἔστιν ἀγαθὸν ὑγίεια, καὶ ἀσθεν-
 τας, καὶ ζωὴ; ἀλλ' ἔδὲ τέκ-
 να, ἔδὲ γυνεῖς, ἔδὲ πατρῆς; ἔ-
 τίς σου ἀνέξεται; μετὰ ἡμῶ-
 μὲν εἴν αὐτὸ πάλιν ἐνθαδε.
 ἐνδέχεται εἴν βλαπτόμενον,
 καὶ ἀποτυγχάνονται τῶν ἀγα-
 θῶν, οὐδ' ἀμυνεῖν; ὅσα ἐνδέ-
 χεται. καὶ τὴν παρὸς τὰς κρι-
 τανούς ἔχειν οἷον δεῖ ἀνασφ-
 φῶν; καὶ πῶς ἐνδέχεται; ἐγὼ
 γὰρ πέφυκα παρὸς τὸ ἐμὸν συμ-
 φέρον. εἰ συμφέρι μοι ἀγρόν
 ἔχειν, συμφέρι μοι ἰμάτιον

ἔχων· συμφέρει μοι κὶ κλέ-
ψαι αὐτὸ ἐκ βαλανείου. ἔν-
θεν πόλεμοι, στάσεις, τυ-
ραννίδες, ἐπιβουλαί. πῶς
δέ πιδωθήσομαι τὸ πρὸς τὸν
Δία καὶ ἦτορον; εἰ γὰρ βλάπτω-
μαι κὶ ἀτυχῶ, ὅσα ἐπιτρέ-
φεται μοι. καὶ τί μοι καὶ
αὐτῷ, εἰ ἔδωκαταί μοι βοή-
θησόν; κὶ πάλιν, τί μοι κὶ
αὐτῷ, εἰ θέλει με ἐν τοῖς-
τοῖς εἶναι, ἐν οἷς εἰμι; ἄρρο-
μα λοιπὸν μισεῖν αὐτόν. τί
οὐκ νοοῦς ποιοῦσθαι; τί οὐκ
ἀγρίομαι, ὡς κακῶς δαί-
μων, ὡς πυρετῷ, τῷ Δίῳ,
κὶ πῶς ἐπὶ σωτήρ; κὶ πῶς
ὑπέσθαι; κὶ πῶς ἐπιμαρτυροῦμαι;
κὶ μὴ αὐτῶν ἅπαντων ἡ-
μῶν τὴν ἐσίαν ἔξαρῶσθαι,
πάντα ταῦτα ἐξακολουθεῖν.
τί οὐκ ποιήσωσθαι; αὐτῇ ἐπὶ
ζήτησις ἔστι φιλοσοφουῦσθαι
τῷ ὄντι, κὶ ὠδινόντῃ. νῦν
ἔγω ἔχω ὁρῶ τί ἐστὶ τὸ ἀγα-
θόν, κὶ τὸ κακόν. ἔμνηνο-
μαι; ναί. ἀλλ' ἐνταῦθά πως
ἴδω τὸ ἀγαθόν; ἐν τοῖς πρὸς
αἰρετικῶς; πάντες με κα-
ταγελᾶσονται. ἤξει τις γέ-
ρων πολιὸς, χρυσοῦς δικτυ-
λίους ἔχων πολλούς. εἶτα ἐπι-
σείσας τὴν κεφαλὴν ἔρεϊ, ἀ-
κασὸν με τέκνον. δεῖ μὲν καὶ
φιλοσοφῆν, δεῖ ἢ κὶ ἐγκέφα-
λον ἔχειν. ταῦτα μωροί ἐσι.
οὐ παρὰ τῶν φιλοσόφων μνη-
στάνεις συλλογισμὸν. τί δέ σοι
πρῆκτέον ἐστὶ, οὐκ κρείττον οἰ-

habere: cre quoque m
eam furari e balneo. Hic
la, seditiones, tyrannides
diæ. Quo pacto iam p
conseruare officium er
uem? Nam si lædor, & fr
mei curam abiecit. E
mihi cum illo rei est, si
uare non potest? Et rursum
mihi cum eo rei est, si i
agi mecum vt agitur?
odisse incipio. Quid ei
pla exstruimus? quid er
tuas? Itane Ioui ipsi, v
Geniis? vt Febri? Quo
ergo adhuc Seruator est
pacto Pluuius? Quo pacē
gifer? Enimvero, si ta
piam loco naturam be
namus: hæc omnia con
tur. Quid ergo faci
Hæc est inuestigatio di
qui reuera philosopha
parturit. Nunc ego n
deo, quid sit boni
malum: nonne in
Certe. At hic: Vbi
bonum? In iis quæ ad
tatem pertinent. Om
deridebunt. Aderit si
liquis canus, multis
annulis ornatus, me
capite dicet: Audi n
est sane philosopha
sed & cerebrum est
dum. Ista stulta sunt
a philosophis discis f
smum. Quid autem
sit agendum, tu recti
sti,

nam philosophi. Homo, pro me obiurgas, si scio, incipio quod sit dicendum? Sin te turpiter. Illi sic est dicendum. Ignosce mihi tanquam peregrinis: non sum meus, scio.

Ad Epicurum.

CAP. XXIII.

Epicurus etiam intelligit, natura nos esse sociabiles: si semel bonum non in testa collocarit, non quam aliud dicere potest. illud mordicus tenet, natura boni avulsam, mirandum vel probandum esse: idque probe tenet. pacto autem sociabiles sunt, si pietas in ea que profertur, naturæ nostræ adest? Quamobrem dissuadentem, ne alat liberos? metuis, ne propter eos in molestias? Num ob id qui in conclavi alitur, molestias incidat? Quid verum musculum ploratur? At scit, vbi semel tenatus fuerit, non iam vestra esse potestate, ut non diligamus, non timemus: eaque de causa, sapientem ne ad Rempublicam quidem accessurum. Scit enim quæ Rempublicam administranti facienda sint. Nam si iam inter muscas versa-

δας η οί φιλόσοφοι. ανθρωπι, τι ουκ μοι επιτιμας, ει οίδα; τετα το ανδραποδω τι ειωπα; αν σιωπω, ρήγνυ). εκεινω ως δει λέγειν; οπισθηνασι μοι, ως τις ερωσιν. εση ει μι εμαυτο, μηνομα.

Προς Επικουρον.

ΚΕΦ. κγ.

Επινοεί η Επικουρος, οτι φύσει εσμεν κοινωνησι. αλλ' απαιξ εν το κελυφει θεεις το αγαθον ημων, εσκεπε δωαται αλλο εδεν ειπειν. παλιν γδ εκεινου λιβαν κροτει, οτι ε δει απεπασσμενον, εδε της ε αγαθου εσσιας, ετε θαυμάζειν, ετ' αποδέχεσθαι. η καλωσ αυτο κροτει. πως εν υπονοηπησι εσμεν, οισ μη φυσική εστι παρος τα εκθηνα φιλοσοφία; Αλα τι αποσυμβουλοεισ το σοφω τεκνοτροφειν; τι φοβη; μη Αλα ταυτα εις λυπασ εμπέση; Αλα γδ τον μόν τον εσω τριφοδμον, εμπίπτει. τι εν αυτω μέλει, αν μηδιδον μικρον εσω κατακλαίη αυτο; αλλ' οιδεν, οτι αν απαιξ γηνη παιδιον, εσκεπε εφ' ημιν εστι μη εργειν, μηδε φρονηζειν επ' αυτω. Αλα τετο φησιν εδε πολιτουμεσασθαι τον εν εχοντα. οιδε γδ, τινα δει ποιειν τον πολιτουμεδμον. επει τοι ει ως εν μεγαισ μελλεισ αναστριφειτο, τι καλυει;

ἀλλ' ὁ μὴ ἰδὼς ταῦτα, πολ-
 μῶς λέγειν, ὅτι μὴ ἀναϊρώμε-
 θαι τέκνα. ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν
 μὲν σὺκ δ' ἀπολείπει τὸ αὐτῶ
 ἔκθρονον, εἰδὲ λυκῶ· αὐ-
 τῶν δ' ἀπολείπει; τί
 φέλεις; μαρτυρῶς ἡμᾶς εἶναι,
 ὡς τὰ πρὸς αὐτῶ; εἰδὲ ἐκείνα
 ἀπολείπει. θηριώδεις ὡς τὰς
 λύκους; εἰδὲ ἐκείνοι ἀπολεί-
 πουσιν. ἄγε, τίς δέ σοι πεί-
 θεται, ἰδὼν παρόσον αὐτῶ
 κλαῖον, ἐπὶ τῷ γλῶ πικτω-
 κός; ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὅτι εἰ καὶ
 ἐμφαντοῦσα ἢ μήτηρ σου,
 καὶ ὁ πατήρ σου, ὅτι ταῦτα
 μέλλεις λέγειν, σὺκ αὐτῶ ἐρ-
 ρίψαν.

Πῶς πρὸς τοὺς πρὸς αὐτῶ
 ἀγωνιστέον.

ΚΕΦ. κδ.

ΑΙ πρὸς αὐτῶ εἰσιν, αἱ
 τοὺς αὐτῶ δεικνύσ-
 σαι. λοιπὸν ὅταν ἐμπέση πε-
 ρίσεισι, μέμνησο, ὅτι ὁ θεός
 σε ὡς ἀλείπης, τραχεῖ νεα-
 νίσκω βέβληκεν. ἵνα τί, φη-
 σιν; ἵνα ὀλυμπιονίκης γῆνη.
 διχα δ' ἰδρῶτῶ εἰ γίνεται.
 ἐμοὶ μὲν εἰδὲ εἰς δοκεῖ κρείσ-
 σονα ἐχθρῶνα πρὸς αὐτῶ, ἧς
 σὺ ἐχθρῶ, αὐτῶ φέλης ὡς ἀ-
 θλητῆς νεανίσκω χεῖρῶ. καὶ
 νῦν ἡμεῖς γε εἰς τῷ Ῥώμῳ
 κατὰ σκοπον πέμπομεν. εἰ-
 δὲ εἰς δὲ δειλὸν κατὰ σκοπον
 πέμπει, ἵνα αὐτῶ μόνον ἀκρῶ-
 ση ψόφω, καὶ σκιαῶ ποθεν ἴ-

turus es: quid prohibet
 vero hæc ignorat. dicere
 non suscipiendos esse li
 At cum neque ovis fœt
 um deserat, neque lupus
 homo deseret? Quid vi-
 tos esse nos tanquam
 At hæc non deserun-
 ros, vt lupos? ne il-
 dem deserunt. Age q
 obtemperet, si filiulus
 humi prolapsus plo-
 deat? Equidem arbit-
 si mater tua & p
 oraculo præsciuisent
 cturum esse ista:
 te abiecturos non fu-

Quomodo aduersus pe-
 sit decertandum

CAP. XXIII

Pericula rerumque
 tates sunt, quæ vire
 strent. Cum igitur pe-
 inciderit, memento, I
 lanistæ instar cum aspe-
 lescente commisisse.
 quis? Vt Olympia vinc
 vero citra sudorem ne
 tingit. At mihi quic
 mo videtur in discrimi
 disse melius quã tu, si
 pugil adolescentem ill
 stare volueris. Et nos n
 ploratorē Romam mi
 Nemo autē timidum e
 torem mittit, vt strep
 tū audito, & umbra ali-

plo redeat perturba-
 ostes iam adesse dicat.
 & tu, si nobis dixeris,
 res metuendæ sunt:
 est mors: graue exi-
 ue conuitium: graue
 is: fugite viri, adfunt
 icemus tibi, Discede,
 vaticinare: nos in eo
 auimus, quod talem
 orem misimus. Ante
 explorator Diogenes
 is renuntiavit: mor-
 esse malum, cum
 e sit: ignominiam ait,
 um hominum esse
 n. Quæ vero de labo-
 de voluptate? Quæ
 ertate iste dixit explo-
 de exercitatione quid
 um præstantiorem esse
 oga prætexta. In nu-
 ire solo, mollissimum
 lectum: & cuiusque rei
 brandæ gratia, suam
 ut fiduciam, suam con-
 it, suam libertatem, at-
 m corpusculum suum
 i & probe compa-
 Nullus, inquit, ho-
 ppe est: omnia pa-
 lia sunt. Quomodo
 ges? Vide, inquit,
 quid ictus sim? num
 ulneratus sim? num
 u fugerim? Hic
 qualem esse decet,
 otor. Tu autem ad
 uersus, aliud ex a-

δὴ, πρὲς ἄλλων ἔλθῃ τεταραμεί-
 νῳ, καὶ λέγων ἤδη παρεῖναι
 τοὺς πολέμιους, ἔτῳ νῦν καὶ
 σὺ, αὐτῶν ἔλθῃν ἡμῖν εἶπης, φο-
 βερὰ τὰ ἐν Γώμῃ πρῶτον γέ-
 γα, δεινὸν ἐστὶ θάνατος, δει-
 νὸν ἐστὶ φυγή, δεινὸν λοιδο-
 ρία, δεινὸν πενία. φύγετε
 ἄνδρες, πάρεσιν οἱ πολέμιοι.
 ἐργασθῆναι σοι, ἄπελθε, σεαυτῷ
 μαντεύου. ἡμεῖς τῶτον μόνον
 ἡμέτερον, ὅτι τοῖσιν κατὰ-
 σκοπον ἐπέμπετον. ὡς σὺ
 κατὰ σκοπὸν ἀποσταλὴς Διογέ-
 νης, ἄλλα ἡμῖν ἀπήγγελλεν.
 ὅτι ὁ θάνατος ἐστὶ κακὸς,
 ἔδὲ γὰρ αἰσχρὸν λέγει, ὅτι ἀ-
 δοξία ψόφος ἐστὶ μαυνομένων
 ἀνθρώπων. οἷα δὲ ὡς πόν-
 νου, οἷα ἢ ὡς ἡδονῆς, οἷα
 ὡς πενίας εἴρηκεν ἕως ὁ κα-
 τὰ σκοπῶν; τὸ ἢ γυμνάσιον
 εἶναι λέγει, ὅτι κρείσσον ἐστὶ
 πάσης ὡς πορφύρας. τὸ δὲ
 ἔω ἀσπράτω πίδα κατὰ δό-
 δειν, λέγει ὅτι μαλακωτά-
 τη κριτή ἐστὶ καὶ ἀπὸ δειξί-
 φέρει ὡς ἐκείνου τὸ θάρ-
 σος τοῦ αὐτοῦ, τὴν ἀτα-
 ραξίαν, τὴν ἑλασθερίαν.
 εἶται καὶ τὸ σωματικὸν εἶδος,
 καὶ σωματικὸν, ἔδεις, φη-
 σι πολέμιος ἐγγὺς ἐστὶ, πάν-
 τα εἰρήνης γέμει. πῶς, ὦ
 Διόγηνες; ἰδίου, φησι, μή τι
 βέβλημα; μή τι πίττωμα;
 μή τι ναὶ πέφουσα; τέττιν,
 οἷος δὲ κατὰ σκοπῶν. σὺ
 δὲ ἡμῶν ἔλθῃν, ἄλλα ἐξ ἄλλ-

λων λέγεις· ὅσα ἀπελόση
παλίον, καὶ ὄψει ἀκερδῆσερον
δίχα τῆς δειλίας; τί ἔν ποι-
ήσω; τί ποιεῖς; ἐν πολιοῦ ὅ-
ταν ἐξίης μή τι τὸ πηδαλίον
αἶρεις; μή τι τὰς κώπας; τί
ἔν αἶρεις; τὰ σὰ, τὴν λή-
κυτον, τὴν πήραν. καὶ νῦν αὖ
ἦς μεμνημένος τῶν σῶν, εἰδέ-
ποτε τῶν ἀλλοτριῶν ἀπι-
ποιήση. λέγει σοι, ἦς τὴν
πλάτυσμον· ἰδοὺ στενόση-
μα. ἦς καὶ τούτῳ· ἰδὲ
ἰμάτιον μνον. ἦς τὸ ἰμά-
τιον· ἰδὲ γυμνός. ἀλλὰ φθό-
νον μοι κινεῖς. λάβε τινῶν
ὄλον τὸ σωματίον. ὦ δυνά-
μη ρίψαι τὸ σωματίον, ἔπι
τέτο φοβῆμαι; ἀλλὰ κληρο-
νόμον μ' ἐκ ἀπολείψῃ τί ἔν;
ἐπιλαθόμεν, ὅτι τέτων εἰ-
δὲν ἰμὸν ἴω; πῶς ἔν ἐμὰ αὐ-
τὰ λέξωμεν; ὡς τὸν κρεβάτα-
τον ἐν τῷ πανδοκείῳ. αὖ ἔν
ὁ πανδοκεὺς ἀποθήνη, ἀπο-
λίπη σοι τὰς κρεβάτας; αὖ
εἰ ἄλλω, ἐκείνῳ ἔξει, σὺ
εἰ ἄλλον ζητήσεις. αὖ ἔν μὴ
σύρης, χαμηλὴ κρημνήση. μό-
νον θάρρων καὶ ῥέγκων, καὶ με-
μνημένῳ ὅτι ἐν τοῖς πλε-
σίοις καὶ βασιλεύσι καὶ τυραν-
νοῖς αἱ τραγωδίαί τοι ποιεῖ-
χουσιν· εἰδείς δὲ πένης τρα-
γωδίαν συμπληροῖ, εἰ μὴ
ὡς χοροδότης. οἱ δὲ βασιλεῖς,
ἄρχονται μὴ ἀπ' ἀγαθῶν·
τέφατι δωματι. εἴτα πρὸς
πρῶτον ἢ τέταρτον μέρῳ. ἰὼ

lio dicis. Non redibis d
accurati⁹ speculaberis,
sita timiditate? Quid
ciam? Quid facis, e n:
exis? Num gubernacul
lis? num remos? Quid
lis? Tua: lecythum tu
ram tuam. Et nunc, si
rerum fueris memor,
tibi vindicabis aliena
te deponere latū clau
angustus clauus in p
Istum quoque depon
vestis duntaxat. Depo
Ecce nudus sum. At i
mihi moues? Cape ig
corpusculum. Eum
corpusculum obiicere
adhuc reformido? Sec
me non relinquet? Q
oblitus fui nihil iste
meum. Quo pacto i
mea esse dicam? vt le
uerforio. Quod si cai
tuus fuerit, nunquid
bi relinquit? si vero
eos habebit, tu alium
Quod si non inuener
dormies: modo id fa
gno animo, & sterten
mineris, in diuitibus
bus, in tyrannis ti
habere locum: null
perem complere tra
nisi pro histrione: R
tem auspicari quiden
CORONIS ÆDE
OKNATE: postea sub
aut quartum actum
CITI

PIRON CVR ME IN-
 TM SVS CIPIS? Mancipi-
 ni sunt coronæ? Vbi dia-
 Nihilne te iuuant satel-
 Cum igitur istorum ali-
 ccesseris: horum me-
 te tragœdum conue-
 on quidem histrionem,
 m Oedipodem. At ille
 est. magnū habet comi-
 Et ego me coniūgo cū
 , magnumq; habeo com-
 m. Quod autem caput
 nento a pertam esse ia-
 ne sis pueris timidior.
 li dicunt, cum te aliqua
 nplius delectantur, se
 non lufuros esse: sic &
 quædam eiusmodi ef-
 ountur, vbi te diutius
 urum negaris, recedito.
 nferis, lamentari noli.

Eadem de re.

CAP. XXV.

ec vera sunt, & nos stul-
 on sumus, neq; simula-
 nus, bonum hominis
 am in eius voluntate si-
 etera vero omnia nihil
 pertinere: quid adhuc
 curamur? Quid adhuc
 curamus? Quæ res nobis cu-
 ras, eas nemo habet in po-
 ta. Quæ in aliorum po-
 ta sunt, eas non curamus.
 ut ihuc negotiū nobis ipsi
 curamus? Mandata mihi
 Quid tibi mandem?

Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; ἀν-
 δράποδον, ὡς οἱ σέφαι οἰς
 πᾶς τὸ Διδόμα, ἐδέν σε ὠ-
 φελούσιν οἱ δορυφόροι; ὅταν
 ἔν σκείνων πνὶ ὠθσῆς, τρι-
 των μέμνησο, ὅτι τραγῶδ' ὁ
 παρσέρχη, ἐ τῷ ὑποκριτῇ,
 ἀλλ' αὐτῷ τῷ Οἰδίποδι. ἀλλ-
 λὰ μακρότερον ὁ δεῖνα. μὴ
 πολλῶν δὲ φειπατεῖ. καὶ γὰρ
 συγκατατάτῃ ἐμαυτὸν συνὸ
 τοῖς παιδοῖς, κῆ μὴ παιδοῖν
 φειπατῶ. τί ἢ κεφάλαιον
 μέμνησο, ὅτι ἡ θυρα ἰώοικ'.
 μὴ γίνου τῶν παιδίων δε-
 λότερον. ἀλλ' ὡς σκείνα, ὅ-
 ταν αὐτοῖς μὴ δρέσκη τὸ
 πρᾶγμα, λέγῃ, ὅτι σκέπ
 πᾶξω κῆ σὺ, ὅταν σοι φαίνη-
 τὰί πνα εἶναί θιαυτα, εἰπὼν,
 σκέπ πᾶξω, ἀπυπλάσας
 μένων ἢ, μὴ θρῶει.

Πρὸς τὸ αὐτὸ.

ΚΕΦ. κε.

Εἰ ταῦτα ἀληθῆ ἐστὶ, κῆ
 μὴ βλακείονον, μὴ δὲ
 ὑποκρινόμενα, ὅτι τὸ ἀγα-
 θὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐν ὠθασ-
 ρέσει, κῆ τὸ κακὸν, τὸ δὲ ἄλ-
 λα πάντα ἐδέν ὡς ἡμᾶς,
 τί ἐπιτρασόμενα; ἢ ἐπι-
 φοβούμενα; ὡς ἂν εἰσοῦδα-
 κάρη, τούτων ἐξουσίαν ἐ-
 δεῖς ἔχῃ. ὦν ἐξουσίαν οἱ ἄλ-
 λοι ἐχουσι, τούτων σὺ ἐπι-
 σρεφόμενα. ποῖον ἐπι πρᾶγ-
 μα ἔχομεν; ἀλλὰ ἐντελαί-
 μοι. ἢ σοι ἐντελῶμας

ὁ Ζεὺς σοὶ ὄσα ἐντέταλται;
 ἔδεδωκέ σοι τὰ μὲν σὰ ἀκώ-
 λυτα καὶ ἀπαρροπόδια, τὰ
 δὲ μὴ σὰ κωλυτὰ καὶ παρο-
 ποδίστα; ἵνα οὐκ ἐνθάλω
 ἔχων, ἐκείηεν ἐλήλυθας;
 ποῖον ἀφάρταγμα; τὰ σὰ τή-
 ρει ἐν παντὸς τρέπου. τῶν
 ἀποτρέων μὴ ἐφέσο. τὸ πι-
 σόν, σὺν. τίς ἐν ἀφελείᾳ δύ-
 ναταί σου ταῦτα; ἵς κω-
 λύσθαι χρῆσθαι αὐτοῖς ἀλ-
 λ᾽, εἰ μὴ σὺ; σὺ δὲ πῶς;
 ἔπειτὰ μὴ σωθῆσθαι σουδαί-
 σης, τὰ σωτῆρ' ἀπώλεσας.
 Ζεαυτοῖς ἔχων ὑποθήκας καὶ
 ἐνθάλας παρὰ τοῦ Διός, ποίας
 ἔτι παρ' ἐμοῦ θέλεις; κρείσ-
 σων εἰρὰ ἐμείνου; ἀξιοπιστό-
 τερό; ἀλλὰ ταύτας τη-
 ρῶν, ἀλλων ἵνων παρ' ἐμῆ;
 ἀλλ' ἐμείνῃ σὺ ἐντέταλ-
 ται ταῦτα. φέρε Ζεὺς ἀσθλή-
 ψεις, φέρε Ζεὺς ἀποδείξεις Ζεὺς
 τῶν φιλοσόφων, φέρε ἀ πολ-
 λάκις ἠκουσας, φέρε δ' ἀ εἰ-
 πασ αὐτὸς, φέρε ἀ ἀέγνωσ,
 φέρε ἀ ἐμελέτησας. μέγχις
 ἔτι τῶν ταῦτα τηρεῖν καλῶς
 ἔχης, καὶ τὴν παιδιὰν μὴ λύ-
 ει; μέγχις αὖ καμψῶς δι-
 εξάγεται. ἐν Σατορνάλιοις
 λέλογχε βασιλεύς. ἔδοξε γὰρ
 παῖξαι ταὶ τὴν τὴν παιδιὰν.
 παρ' ἑσέ, σὺ τίς, σὺ κέραι-
 ρον, σὺ ὄσον, σὺ ἄπελθε, σὺ
 ἐλθε. ὑποακούω, ἵνα μὴ παρ'
 ἐμὲ λύηται ἡ παιδιὰ. ἀλλὰ
 σὺ ὑπολάμβανες, ὅτι ἐν κα-

Iupiter nonne tibi dedi-
 datum? nonne id tibi
 ut tua ita teneres ut nei-
 diri possent, nec pro-
 Ea vero quæ tua non fu-
 & prohiberi possent, &
 diri? Quod igitur man-
 inde attulisti? quam
 tutionem? Tua cu-
 quouis modo: aliena
 cupiscito. Fides tua est.
 ergo hanc tibi eripere
 Quis iis uti prohibebi-
 nisi tu? Tu vero quo
 Si ijs rebus studueris q-
 non sunt, tuas perdes.
 bus præceptis & ma-
 Ioue instructus, qua
 a me postulas? Sum
 præstantior ego, aut
 gnior? Hæc si custodie-
 bus aliis indigebis? Non
 non mandavit hæc?
 notiones: profer den-
 tiones philosophorum
 fer ea quæ sæpe audiui-
 fer quæ ipse dixisti:
 quæ legisti: profer q-
 ditatus es. Quo usque
 ista rectum est, ludum
 dirimere? Quoad is
 ne actus fuerit. Sa-
 bus rex sortito factus e-
 sum enim fuit cum
 ludum. Imperat, tu
 tu misce: tu cane: tu
 de: tu ades: obte-
 ne per me ludus dir-
 At si Rex dicat, tu i-

putato: non puto, & putare coget? Rursum tuimus ludum Agamemnonis & Achillis repræsentatam in manu datur, ut ad Achillem, & Briseidem abire. Ab eo. Ad hæc me dsum. Ut enim in his hypotheticis, ita etiam nobis est verum. Esto nox. Esto. Quid dies est? Non. conueniens enim hanc admisi: m. Liceat te putare, m. Liceat. Atque quia esse noctem. Non conditioni illi est conueniens? Sic etiam hoc dicitur: sis calamitosus. Ergo etiam infortunia. Quid ergo? Res tibi sunt? At putato: esse in malis. Illud conditioni non est conueniens: etiam alius impeditur. Quatenus igitur huiusmodi sermonibus est assensum? Quatenus expedit: et quatenus id conseruatum & accommodatum. Alii sunt subausteri, quibus laborant. aiunt: non possum apud illū cœnare, nisi feram quotidie cœnam, quemadmodū in illis gesserit. Narraui tibi, quomodo tumulū faciam? Rursus incipit obsi-

κρίσις εἶ. ἐχ' ὑπολαμβάνω. καὶ τίς μ' ἀναγκάσει ὑπολαμβάνειν; πάλιν σωζόμεθα πᾶσαι τὰ πρὸς Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα. καὶ ἄλλοις Ἀγαμέμνων, λέγει μοι πρὸς ἑσὺ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ δόσσασον τῷ Βρισηΐδῃ. πορδύομαι. ἔρχου ἔρχου. ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων λέγονται ἀναστροφόμεθα, ἔγωγε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βίου. ἔγωγε νύξ. ἔγωγε. τίς γάρ; ἡμέρας εἶναι, ἔ. ἔλαδον γὰρ ὑποθέσιν, ἔ. ἔ. νύκτα εἶναι. ἔγωγε ὑπολαμβάνω ὅτι νύξ εἶναι ἔγωγε. ἀλλὰ καὶ ὑπόλαβε ὅτι νύξ εἶναι. ὅτι ἀηλουθεῖ τῇ ὑποθέσει. ἔγωγε καὶ ἐνταῦθα. ἔγωγε σε εἶναι δυστυχῆ. ἔγωγε. ἀρ' οὐκ ἀτυχῆς εἶ; ναί. τί οὐκ, κακοδαίμονεις; ἀλλὰ καὶ ὑπόλαβε, ὅτι ἐν κακίῃ εἶ. ὅτι ἀηλουθεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ ἀλλ' ὅτι με κωλύει. μέχρι πόρου οὐκ ὑπακουσέον τοῖς θεοῦ τοῖς; μέχρις αὐτῶν λυσιτελεῖ τ' ἔγωγε δ' ἐπὶ μέχρις αὐτῶν ὡς τὸ πρὸς καὶ κατὰ πᾶσαν. λοιπὸν οἱ μὲν εἰσι κατὰ σπῆρα καὶ κακοδόμοι. λέγουσιν, ἐγὼ δὲ δυνάμει παρὰ τούτῳ δευπνείν, ἵνα αὐτῶν ἀνέχωμαι κατ' ἡμέραν διηγουμένη, πῶς ἐν Μυσία ἐπολέμησε διηγουμένη σοι ἀδελφε, πῶς ἐπὶ τὸν λόφον ἀνέβην. πάλιν ἀρχομαι πολιορκεί-

εἶπεν· ἄλλ' ὅτι λέγει, ἐγὼ
 ὁ ἀπὸ τῆς γέλωτος μέλλω, καὶ
 ἀκούειν αὐτῶν, ὅσοι γέλωτος ἀδ-
 λεχοῦσι. καὶ σὺ σύγ-
 κρισι ταύτας τῶν ἀξίως.
 μένον μηδὲν βαροῦμαι.
 ποιεῖς μὴ θλιβοῦμαι, μηδὲ
 ὑπολαμβάνων ἐν κακοῖς εἶ-
 ναι. τὸ γὰρ εἶδεις σε ἀναγ-
 κάζει. καὶ πῶς πεποίηκεν ἐν
 τῷ οἴκῳ. ἀλλ' ἐμέ τιον με-
 νῶ· ἀλλ' ἴδω πολὺν, ἐξέρ-
 χουσι τούτοις γὰρ εἰ μεμνη-
 ῖται καὶ κρατεῖν, ὅτι ἡ φύσις
 βούλεται ἀλλὰ μὴ οἰκεῖ ἐν
 Νικηπόλει· σὺ οἰκῶ. μηδὲ
 ἐν Ἀθῆναις· εἶδ' ἐν Ἀθή-
 ναις. μηδὲ ἐν Ρώμῃ· εἶδ' ἐν
 Ρώμῃ ἐν Γυάργις οἰκῶ οἰκῶ.
 ἀλλὰ πολὺς μὲν καὶ πῶς φη-
 μεται, τὸ ἐν Γυάργις οἰκεῖν.
 ἀποχωρῶ, ὅπου μὲν εἶδεις κω-
 λυσι οἰκεῖν· ἐκείνη γὰρ ἡ οἰ-
 κησις πᾶσι βούλεται. καὶ τὸ
 τελευτήσον χιτωνάειον, τε-
 πέσι τὸ σωματίον. τὰς αὐω-
 πέρω εἶδεν εἶδεν εἰς ἐμὲ ἔξεισι.
 εἶπεν τὸ ὁ Δημήτριος· εἶπε
 τῷ Νέρωνι· ἀπειλεῖς μὲν γὰρ
 γὰρ, σὺ εἶδ' ἡ φύσις. ἀλλ' οὐ
 τὸ σωματίον γαμάσσω, δεδ-
 λον ἐμαυτὸν παραδέδωκα. ἀλλ'
 τὸ κτησίδιον, δεδλόν. οὗτος
 γὰρ ἐμαυτὸς κατ' ἐμαυτὸν δη-
 λῶ, ἵνα ἀλώθῃς εἰμι ὡς ὁ ὄφεις
 ἐὰν συσπᾶ τῷ κεφαλῷ,
 λέγω, ἐκείνο αὐτῶν τίποτε ὁ
 φυλάσσει. εἰ σὺ γινώσκῃς, ὅτι ὁ
 αὐτὸ φυλάσσειν ἐθέλῃς, κατ'

deri Alius ait, se pe-
 nare velle, & audituri
 uis illius nugas. Tu
 tentias istas compar-
 modo non grauate fa-
 affligaris: non in ma-
 existimes. Istud enim
 cogit. Fumum excu-
 cubiculo. Si mediocri
 nebo. Sin minimu
 dior. Hoc enim & p
 & tenere oportet, in
 pertam esse. At, ne
 Nicopoli. Non hab
 Athenis, neque Ro-
 Gyaris habita. Ha
 in Gyaris habitare, n
 hi fumi instar esse vi-
 cedo eo, vbi me ha-
 mo prohibebit. Na
 bitatio cuius est :
 postrema tunicula
 corpusculum. Vlti-
 me nemini quicqu
 Propterea Demetri-
 ni dixit: Tu mih
 minitaris, natura t
 si corpusculum a
 in seruitutem me
 reculam, eodem m
 tim enim ipse de
 cium facio, qu
 pi queam: ne
 ac serpens, qui
 put contrahit,
 co eius partem
 ra, quam custo
 quoque scito,
 custodire volueris

esse cum cuius est
 is. Harum rerum me-
 ris, cui iam adula-
 um timebis? At sedere
 enatores. Nonne vi-
 um tibi circū dare an-
 a te ipso premi? Quo
 oaliter commode in
 eatro spectabo? Ho-
 nō spectato: ita non
 Quid tibi ipsi nego-
 s? Aut paululum ex-
 nitoque spectaculo in
 s sedes te cōfer, & a-
 ā illud omnino me-
 portet, nos a nobisi-
 si, a nobisipfis in an-
 digi: hoc est, opinio-
 tris vrgeri nos, & co-
 lam audire conuitia,
 m per se est? Asta la-
 cōuitiare. Quid pro-
 quis ergo vt lapis au-
 iam e suis maledictis
 itatē cōuitiator? Sin-
 or eius cui maledicit
 atē, tanquam scapas,
 utūc aliquid pficiet.
 i. Quid ais, ipsum? I-
 n. cape, exiue. Cōtu-
 affeci. Bene tibi sit.
 abatur Socrates, ea-
 eusa eodē sem p vultu
 Naut queuis poti⁹ ex-
 nditariq; volum⁹, quā
 ne omnis impedimē-
 es ac liberi sim⁹. Ad-
 dicūt philosophi. Nū
 ab. nulla sunt admi-

ἐκείνο ἐπιθήσεται σοὶ κύ-
 ριος. τέτων μεμνημένος ἵνα
 ἐπικηλακός τις, ἢ φοβήσῃ
 ἀλλὰ θέλω καὶ ἴδω ὅτι οἱ
 συκλητικῶν ἐρεῖς, οἱ σὺ σω-
 τῶ σπυροχρῆσαν παρέχεις; σὺ
 σαυτὸν θλίβεις; πῶς οὐ ἀλ-
 λως θραύσω καλῶς ἐν τῷ
 ὀμφιθεάτῳ; αὐθραπι. καὶ
 μὴ θάψει, ἔ μὴ θλίβῃς. τί
 πρῶτον ἔχεις; ἢ μικρὸν
 ἐκδέξαι, καὶ ἀχθῆσις τῆ θρα-
 ρίας κἀδιστον εἰς τὴν ἑσ-
 κλητικῶν τόπους, καὶ ἡλιαξκ.
 καὶ ἴδω ὅτι ἐκείνους μέμνησθαι,
 ὅτι ἐαυτὸς θλίβετο, ἐαυτὸς
 σπυροχρῆσαν. τέτῃσιν τὰ ὄγ-
 ματα ἡμᾶς θλίβει καὶ σπυ-
 ροχρῆσαι. ἐπεὶ τί ἐστὶ αὐτὸ τὸ λοι-
 ποδρεῖσθαι; παραστὰς λίθον λοι-
 ποδορεῖ, καὶ τί ποιήσῃ; αἱ ἐπι-
 λῆσις λίθος ἀκροῦ, ἢ ἐφε-
 λῶ τῶ λοιποδρωπῆ; αὐτὸ
 ἔχει τὴν ἀδένειαν τῆ λοιπο-
 ροχρῆσαν ὁ λοιποδρῶν ἐπὶ βρά-
 θραν, τί τε αὐτοὶ ἢ πρῶτον
 αὐτὸν. ἢ λίθος αὐτὸν; τὸ ἰ-
 κῆρὸν λάβε, αἰετῆσιν. ὑ-
 βρῆσιν σπιποῖνησιν. καλῶς ἐπι-
 γένοιτο. ταῦτα ἐμελίτε Σω-
 κράτης. ἀλλὰ εὖτο ἐν ἔχῃ
 πρῶτον αἰετῆσιν. ἢ
 μῆσιν δὲ θέλωμεν πάντα μᾶλ-
 λον ἀσκεῖν καὶ μελετᾶν, ἢ
 ὅπως ἀπαρῶν ἴδω καὶ ἐ-
 λῶ τῆσιν ἐσόμεθα. πα-
 ραδοξὰ λέγουσιν οἱ φιλό-
 σοφοι. ἐν ᾗ ταῖς ἀλλοῖς
 τέχναις ὅσα ἐστὶ παρῆσιν.

δοξα; κὴ τί παραδοξότερόν ἐ-
 σιν, ἢ κεντεῖν ἕνι τὸν ὀφθαλ-
 μόν, ἵνα ἴδῃ; εἴ τις ἀπείρω ἤ
 ἰατρικῶν ἔστο εἶπεν, ὅσα αὐ-
 κατερέλα ἔξ λέγοντες; ἢ ἔν
 θαυμαστόν, εἰ ἔ ἐν φιλοσοφία
 πολλὰ ἢ ἀληθῶν παραδόξα
 φαίνεται τοῖς ἀπείροις.

Τίς ὁ βιωτικὸς νόμος.

Κ Ε Φ. κ ε.

ΑΝαμνώσκοντες ἢ τὰς
 ὑποθετικὰς, ἔφη νό-
 μος ὑποθετικὸς ἐστὶ κὴ ἔργος, τὸ
 ἀκόλαστον τῇ ὑποθέσει πα-
 ραδέχασθαι. πολὺ πλεονέκτηρον ἢ
 νόμος βιωτικὸς ἐστὶν ἔργος, τὸ
 ἀκόλαστον τῇ φύσει πράττειν.
 εἰ γὰρ ἐπὶ πίσεως ὕλης κὴ πει-
 σάσεως βελόμεθα τηρῆσαι τὸ
 κατὰ φύσιν, δῆλον ὅτι ἐν παν-
 τὶ σοφαστέον, ἔ μὴτε τὸ ἀκό-
 λαστον ἡμᾶς ἐκφυγεῖν, μὴτε
 παραδέξασθαι τὸ μαχόμε-
 νον. πλεονέκτητον οὖν ἐπὶ τῆς
 θεωρίας γυμνάζουσι ἡμᾶς
 οἱ φιλόσοφοι, ὅπου βῆρον εἰ-
 λαίως ἐπὶ τὰ χαλεπώτερα
 ἄγρουσι. ἐνταῦθα γὰρ ἔδεν
 εἶναι τὸ ἀνέλκην, ὡς πρὸς
 τὸ ἀκόλαστον τοῖς διδασ-
 κημῶν. ἐπὶ δὲ τῶν βιω-
 τικῶν, πολλὰ τὰ πειρασμῶν.
 τοῖς μελοῖσιν ἔν ὀλέγων, πρὸς
 τὸν βέλγεα ἀπ' ἐκείνων. ἔ γὰρ
 βῆρον ἀρχεῖα ἀπὸ τῶν χα-
 λεπωτέρων. κὴ τῶν ἀπολο-
 γισμῶν ἔδει φέρειν πρὸς τὰς
 γυμναστικὰς, τοὺς ἀγανακτικὰς

rabilia? Et quid ma-
 gis opinionē est, quam a-
 gi oculum ut videa-
 hoc rei medicæ ignar-
 nonne rideretur ab e-
 ergo miri est, multa
 philosophia, cum veri-
 mirabilia videri imp-

Qua sit viuendi

C A P. XXV

CUM hypothetic-
 nes legeret, eam
 gem esse dixit hypo-
 id quod hypothesis
 ut admittatur. Vite-
 illa multo antiquio-
 naturæ consentaneū
 agatur. Nā si in quau-
 statuq; rerū id cons-
 luerimus, quod secu-
 turam est: eo in om-
 limandum esse consi-
 id quod consequens
 fugiat, neq; aliquid
 admittatur. Primum
 contemplatione nos-
 philosophi, id quod
 deinde sic ad diffici-
 ducūt. Hic enim nihil
 renita, quo minus
 mur que docentur. I-
 ratione multa sunt,
 atq; illuc distrahāt.
 igitur est qui ait, se a-
 capere principium. D-
 cile est a difficiliorib.
 Et hæc defensio ad p-
 afferenda, qui mole-

suos philosophari. Nō
 ecce pater, cum igno-
 rax meæ partes sint?
 officium? Quod si ne-
 sci potest, neque do-
 cid me accusas? Sin do-
 potest: doce. Quod
 n̄ potes: sine ab iis dis-
 ai se scire profitentur.
 quid putas? me volen-
 alium incidere & fru-
 onno? Absit. Quæ igitur
 peccandi causa est?
 tia. Non vis igitur me
 re ignorātiā? Quem
 ira docuit guber-
 nare? quem musicam?
 igitur viuendi putas
 tua me ira doceat?
 eo solo dici possunt,
 consilio ad philosophi-
 absit. Si quis autem, vt
 iuio duntaxat osten-
 re se pronuntiata hy-
 ca, ista legit, & philo-
 accedit: is aliud quid-
 at scilicet, vt senatori
 ssidenti sit admirati-
 lam illic magnæ uti-
 ut ostentationis mate-
 huius loci diuitiæ,
 ludicris habentur.
 ppter ibi difficile est
 e suis visis, vbi ca-
 it sunt, magna ha-
 u. Ego noui quendam,
 ans, & Epaphroditi
 amplexans, se in æ-
 uisse diceret, quod sibi

ἐπὶ τῷ φιλοσοφῆν τὰ τέκνα·
 ὅτι ἐν ἀμαρτυρίᾳ πάτερ, καὶ
 ἐκ οἴδα τὸ ἐπιβούλον ἐμῶν-
 τῶ, καὶ προσήγον. εἰ μὲν εἰδὲ
 μαθητὸν εἶεν, εἰδὲ διδάκτορα
 ἢ μοι ἐγχαλεῖς; εἰ δὲ διδά-
 κτην, δίδασκε. εἰ δὲ σὺ μὴ δύ-
 νασαι, ἄφες με μαθεῖν παρὰ
 τῶν λεγόντων εἰδέναι. ἐπεὶ
 ἢ δοκεῖς; ὅτι θέλων ἀπει-
 πῶ κακῶ, καὶ δὲπο τυχερίᾳ ἔ-
 ἀγαθοῦ; μὴ γένοιτο. ἢ ἔν ἐστι
 τὸ αἶτιον ἔμαρτάνειν με; ἢ
 ἀγνοια. εἰ θέλεις ἔν δὲ ποτῶ-
 ματι τῶν ἀγνοίων, ἵνα πάπο-
 τε ὀργῶν εἰδῶξαι τὰ κυβερ-
 νητικὰ, τὰ μουσικὰ; τὰ βιω-
 τικὰ ἔν δὲ τῶν ὀργῶν σὺ
 δοκεῖς ὅτι μαθητεύσῃ; ταῦ-
 τα ἐκείνῳ μένῳ λέγειν ἔξε-
 σι, τῷ τριούτῳ ἐπιεὶ οὐδὲν
 ἐνηνοχέει, εἰ δὲ ἢς μένον ἐπι-
 δεῖκνυσθαι θέλων ἐν συμπο-
 σίῳ, ὅτι οἶδε τοὺς ὑποθετι-
 κούς, αἰαγνῶσκει ταῦτα, καὶ
 προσέρχεται τοῖς φιλοσόφοις,
 ἔργα ἀλλό ἢ πράσσει, ἵνα αὐ-
 τὸν συκλητικὸς παρακατα-
 κείμῃ ἡ γαμψίση, ἐκεῖ γὰρ
 τῶ ὄντι αἱ μεγάλαι ἕλαι εἰ-
 σί. καὶ οἱ εἰσὶ δὲ πολλοὶ,
 ἐκεῖ πάγνια δοκεῖσι. ἀλλὰ ἔ-
 το ἐκεῖ δύσκολον κρατῆσαι
 τῶν αὐτῶ φαντασιῶν, ὅπου
 τὰ ἐκεῖ ὄντα μεγάλα,
 ἐγὼ ἵνα οἶδα κλαίοντα, Ἐπα-
 φροδίτη ἡ γνῶντων ἀπτό-
 μῳρον, ἔλεγοντα ταλαιπω-
 ρεῖν. ἀπολελεῖσθαι γὰρ αὐτῶ

μηδὲν, εἰ μὴ ἐκ τὸν πεντήκον
 τὰ μυριάδας. ἢ ἔν ὁ Εππι-
 φροδίτου; καταγέλασεν,
 ὡς ὑμεῖς; ἔ. ἀλλ' ἐπιθυ-
 μίας λέγει, τίλεις, πῶς ἔν
 ἐσιώπεις; πῶς ἔν ἐκαρτέρεις;
 κούξας ἢ τὸν ἀναγνώσκον-
 τας ὑποφεικούς, καὶ γε-
 λάσαντες ἔδ ὑποφεικίου
 αὐτῷ τῷ ἀνάγνωσιν, σε-
 αὐξ (ἔφη) καταγέλας· ἔ
 ἀπογεύμενασιν τὸν νεανίσκον·
 ἔ δ' ἔγνωσ, εἰ δὴ αὐτῷ τῷ
 ἔδ πικραθλοφείν. ἀλλ' ὡς
 ἀναγνώση αὐτῷ χεῖρα; ἢ οὐκ;
 ἔφη. τῆ ἀναγνώση ἀφαινοῖα
 συμπεπλεγμένου ἐπικρίσει
 παρακθλοφείν, ἔπαμνον πι-
 σόομην. ψόρον πισόομην,
 ἐπικρίσειν πῶς τῶν καλῶς ἢ
 κακῶς γινόμενων. καὶ ἵνα
 κακῶς λέγη, ἔφες ἐπιστρέφει·
 καὶ ἐπαμνῆ ἵνα, ἐπύρεται ἐν
 τοῖς ἔπι μικροῖς, ὁ μὴ δὴ εἰ-
 σκων τὸ ἐξῆς. αὐτῇ ἔν δὴ χη
 ἐν φιλοσοφείν, αἰσθησις ἔδ
 ἐδὲ ἠγεμενικῆ, πῶς ἔχθ. μῆ
 ἐδ τὸ γινώσκαι ὅτι ἀδένως, ἐκ
 ἐν φελήσθ χεῖρα αὐτῷ
 πῶς τὸ μέγιστον. νῦν ἢ μὴ
 δὴ ἀμφοῖ ἵνας τὸν ψωμὸν
 καταπίνειν, σιωπίζεις ἀθ-
 ρίζοντες ἐπιδοάχοντα ἐδί-
 ει. διαλέξτο ἐμῆσιν, ἢ ἀπεπλῆ-
 σιν. εἶτα σφόφοι, καὶ κατάρ-
 ροιαι, καὶ πυρεθί. ἔδει δ' ἐ-
 φιστάνειν, εἰ δὴ αὐτῷ. ἀλλ'
 ἐν μὴ φερούα, ῥάδιον ἐξελέ-
 ξαι τὸν σὸκ εἰδῶ. ἐν ἢ τοῖς

nihil nisi millies quin
 esset reliquum. Quid
 paphroditus? Derisitne
 nem, ut vos? Imo cum
 tione: O te miserū, inquit
 re tacuisti? Quo pacto
 sti? Cum autem eum
 pothetica pronūtiata
 vocasset: eumq; is qui
 munus illi mandabat,
 ret: Te ipsum inquit,
 non præparasti adole-
 nec explorasti, an ista p
 sequi. At eo ut anagn
 ris? Quid tum? inquit
 nio, quod complexi i
 queat assequi, laudati
 dimus, reprehensione
 mus, iudiciumque de
 perperā factis. Quod s
 ledicit, is curat. Si q
 dat, rebus adeo minu
 litur is, qui id q̄ conse
 nō deprehendit. Hoc
 philosophandi princi
 nimaduerrere, mēs &
 quo pacto sit affecta. I
 imbecillitate cognita
 hac uti non volet ad r
 mas diiudicādas. Nūc
 nulli deglutire bucell
 sint, volumina emūt,
 uorare conātur. vnde
 reuomant, aut cruditi
 rent. Vnde vertigines
 nes & febres oriuntur
 siderandum erat, quic
 Verum in contēplati
 le est coarguere igno

actionib⁹, neq; se qf-
guendū exhibet:& eū
oguit odimus. Socrates
monebat, vitā, cui⁹ ra-
ostaret, vitādam esse.

dis visa existant: &
diumenta aduersus
comparanda
sint?

C. P. XXVII.

por modis visa in
is existunt. Aut e-
sunt, qualia viden-
um non sint, nec esse
aut sunt, & non esse
aut non sunt, & esse
In his igitur omni-
alli ac decipi, eruditi
s. Quicquid autem
erit, ei afferendum e-
entum. Si captiones
ionix & Academicæ
, aduersus illas auxi-
mus. Si reiū illecebre,
vt nonnulla que bo-
t, in bonis esse vide-
uc suppetias mitta-
S. consuetudo erit quæ
dāda erit opera vt ei
in inueniamus. Quæ
contra consuetudinem
inuenietur? Contra-
tudo. Vulgo dici au-
m illum, pater eius
us, periit, mater e-
ublatus est e medio:
natura etate, & pegre.
omias rationes: auelle

κτ' τὸν βίον, ἕτε παρέχεται
τὸν ἑστέλεγχον, τὸν τ' ἐξελέ-
ξαιτα μισοῦμεν. ὃ δὲ Σωκρά-
της ἔλεγχον, ἀνεξέτασον βίον
μὴ ζῶν.

Ποσαχῶς αἱ φαντασίαι, κτ' ἔ-
να πρὸ χειρὸς πρὸς αὐ-
τὰ βοηθήματα πα-
ρασκευασέον.

ΚΕΦ. κζ.

Τετραχῶς αἱ φαντασίαι
γίνονται ἡμῖν. ἢ γὰρ ἐστὶ
ὡς ἔστι, ὡς φαίνεται. ἢ ἔκ-
όντα, ἔδὲ φαίνεται ὅτι ἐστίν.
ἢ ἔστι, κτ' ἔφαίνεται. ἢ ἔσθ' ἔ-
στι, κτ' φαίνεται. λοιπὸν, ἐν πᾶσι
τέτοις δύσσοχῆν, ἔργον ἐστὶ τὸ
πεπονηδὸν μῦθον, ὅτι εἰ αὐτὸ ἢ
τὸ θλίβον, ἐκείνω δὲ πρὸς
ἀγειν τὴν βοήθειαν. εἰ σο-
φίσματα ἡμᾶς Πυρρώνια κτ'
ἀκαδημαϊκὰ τὰ θλίβοντά ἐ-
στιν, ἐκείνοις προσάγειν τὴν
βοήθειαν. εἰ αἱ τῶν ψευδισμῶ-
των πιθανότητες, κατ' αἶ-
φαίνεται ὡς ἀγαθὰ, ἔσθ' ὄν-
τα, ἐκείτω βοήθειαν ζητῶ-
μεν. εἰ ἔδ' ἐστὶ τὸ θλίβον,
πρὸς ἐκείνω τὴν βοήθειαν
ἀνδρείσκων πειρατέον. τί ἔν-
πρὸς ἔθος ἐστὶν ἀνδρείσκων βοή-
θημα; τὸ ἐναντίον ἔδ' ἐστὶ. ἀ-
κρούεις τῶν ἰδιωτῶν λεγόντων,
πάλας ἐκείνος ἀπίθανος, ἀ-
πώλετο ὁ πατὴρ αὐτῶν; ἢ μή-
της ἐξεκέρπη, ἀλλὰ κτ' ἀ-
φ' ἑ, κτ' ἐπὶ ξένου. ἀκρούεις τῶν
ἐναντίων λόγων. ἀπίστων

Ἐρωτῶν τέτων τῶν φωνῶν.
 αὐτίχες τῶ ἔδει, τὸ ἐναντίον
 ἔθος. πρὸς τοὺς κοφισκοὺς
 λόγους τὴν λογικῶν, καὶ τὴν ἐν
 τοῦτοις γυμνασίῳν καὶ τρι-
 βλίῳ. πρὸς τοὺς τῶν πρᾶγμα-
 τῶν πιθανότητος, τοὺς πρᾶ-
 λήφεις ἐναργεῖς, ἐσμηνμέ-
 νας καὶ πρᾶξιθῶν ἔχον ὁ εἶ. ὁ-
 ζῶν θάνατον φαίνεται, καὶ
 λὸν πρᾶξιθῶν ἔχον, ὅτι τὴν κα-
 καὶ ἐκκλίνειν καὶ θῆκει. καὶ ἄ-
 ναγκῶν ὁ θάνατος. Ἦ γὰρ
 ποιῶν; πᾶ ἂν αὐτὸν φύγω;
 ἔσω ἐμὲ εἶναι Σαρπηδόνα τὸν
 υἱὸν Διὸς, ἢ ἔτι θάνατος εἶ-
 ναι, ἀπλῶν ἢ αὐτὸς ἀε-
 τεύου θέλω, ἢ ἄλλω πρᾶ-
 χεῖν ἀφορμῶν τοῦ ἀετῶ-
 ρα; εἰ μὴ δὴ ἀμῶν καὶ ἑρῶ-
 στή ἢ αὐτὸς, ἐφθηνίω ἄλ-
 λω τοῦ ποιῶν ἢ θάνατον. ἔ-
 σω ταῦτα ὑπὲρ ὑμᾶς. ἐκείνο
 ἐπιπέφει εἰς ἡμᾶς; καὶ πᾶ φύ-
 γω τὸν θάνατον; μὴ ἔτι κατέ-
 μοι τὴν χώραν. μὴ ἔτι κατέ-
 ἀνθρώπους, εἰς ἔς ἀπέλω,
 εἰς ἔς ἐπαρῶν. μὴ ἔτι.
 κατέπαυσα εἰ μὴ ἔχω, ἢ
 με θέλετε ποιεῖν; ἐδὴ ἀμῶν
 τὸν θάνατον ἀποφυγεῖν. πᾶ
 φοβῶμαι αὐτὸν μὴ ἀποφύγω,
 ἀλλ' ἀποθάνω πενήτων καὶ τρέ-
 μων; αὐτὴ γὰρ θῆσις πάθος,
 θέλειν ἢ, ἢ μὴ γίνεσθαι. ἐνθὲν
 αὐτὸν δὴ ἀμῶν τὴν ἐκτὸς με-
 τὰ θέλειν πρὸς τὴν βέλῃσιν
 τὴν ἐμῶν, μεταθήσει. εἰ
 δὲ μὴ, τὸ ἐμποδίζον ἐκτυ-

te ab istis vocibus,
 consuetudini contrar
 suetudinem: captiosis
 siunculis differendi a
 iusque exercitationes
 quentem usum: cont
 probabilitatem, euid
 ticipationes expolit
 tas habere oportet. C
 obuersatur, in prom
 expedit, mala declin
 mortem autem esse
 riam. Quid ergo fac
 eam fugiam? Fingar
 ceat enim magnifi
 Sarpedonem esse sat
 ditum. Abibo, & au
 bene geram, aut alte
 gerendæ occasionem
 quid ipse recte adi
 non potero: non inu
 teri præclari facinori
 Sint hæc supra nos:
 cadit in nos? Et qu
 mortem? Ostendite
 cum: ostendite ho
 quos me conferam
 non perueniat: ost
 cantationem. Si ne
 quid me vultis fac
 possum effugere mo
 tuendo quidem ear
 fugiam. At moriar
 tiemens? Is enim pe
 nis ortus est, velle al
 id non fieri. Vbi igi
 ternas ad meā volui
 ferre possū, transfer
 nus, eū qui me impe

vo. Sic enim natura cō-
 uenit, ut homo non pa-
 riat sibi bonum, ut re-
 sidere in malum. Tan-
 quā si neque res transferre
 quecumque impedit
 : sedeo gemens, &
 queque possum, maledi-
 co, ipsum adeo Iouem
 oseteros. Nam si me nō
 quid mihi rei cum illis
 pius eris. Quid ergo?
 mihi tum erit, quam
 Illud enim omnino
 oportet: nisi in ea
 pietas & utilitas col-
 non posse in vlllo pie-
 seruari. Hæc non vi-
 e necessaria? Veniat
 tur Pyrrhonius & A-
 s. Nam ego, quod ad
 attinet, ad ista nō
 abeo, neque patro-
 sum consuetudini.
 mihi vel de agello ne-
 t, alium patronum
 am. Qua ergo recon-
 in? Ea quæ ad locum
 pertinet. Nā quo pacto
 , vtrum per totum
 confusus, an a parte ali-
 que, rationem fortas-
 non possum. Nam
 opinio me perturbat.
 & te non esse cof-
 scio. Vnde hoc? Nū-
 quid deglutire volo,
 bolū, sed huc, neq;
 manē sumpturus, sco-

φλάσσει γέλω. πέφυκε γὰρ ὁ
 ἀνθρώπος, μὴ ὑποκρίναι ἀ-
 φαιεῖσθαι τὸ ἀγαθόν, μὴ ὑ-
 ποκρίναι περιπίπειν τὰ κα-
 κῶν. εἰς αὐτὸ τέλος αὐτῶν, ὅταν
 μήτε πρᾶγμα μὴ μὲν γένοιται
 δυνάσθω, μήτε τὸν ἐμπεδύ-
 ζοντα σὺν φλάσει, καὶ τῆς
 καὶ σέω, καὶ ὃν δυνάμει τοῦ
 ῥῶ, τὸν Δία καὶ τὰς θεὰς τὰς
 ἄλλας. εἰ γὰρ μὴ ἐπιστρέφον-
 τὰί μιν, ἢ ἐμοὶ καὶ αὐτοῖς;
 ναί; ἀλλ' ἀσεβῆς ἐστίν. ἢ ἔν μοι
 χεῖρόν ἐστιν, ἢ ἐστὶ μοι νόν. τὸ
 σωθῆναι ἐκείνους μεμνηθεὶς,
 ὅτι εἰ μὴ ἐν τῷ αὐτῷ ἢ τὸ
 ἀσεβῆς καὶ συμφέρον, ἔδύ-
 ναται σωθῆναι τὸ ἀσεβῆς
 ἐν ἡμῖν. ταῦτα ἔδειξέ μοι ἐπι-
 γινῆσαι; ἐρχέσθω καὶ ἀπεινῶ-
 τῶ Πυρρῶναι καὶ ἀκαδη-
 μαϊκός. ἐγὼ μὲν γὰρ, τὸ ἐμὸν
 μέριον, ὅσα ἀγῶ χολῶ πρὸς
 ταῦτα, ἔδδ' ἐδυνάμει σωθησο-
 ρῆσαι τῆς σωτηρίας εἰ καὶ πρὸς
 ἀγροῖον πρᾶγμα ἔχον, ἢ
 ἄλλον αὐτὸν παρεκάλει τὸν
 σωθησῆσθαι. ἡμῖν ἔν δρ-
 κῆμι; τῷ καὶ τὸν τόπον. πῶς
 μὲν αἰσθησὶς γίνεται, πότε-
 ρον δὴ ὅλα, ἢ ἀπὸ μέρους, ἴ-
 σως ὅσα οἶδα ἀπολογῆσθαι.
 τὰ θάσσει δὲ με ἀμφοτέρω.
 ὅτι ἐγὼ καὶ σὺ ὅσα ἐσμὲν οἱ
 αὐτοὶ, λίαν ἀκρεβῶς οἶδα.
 πόθεν τῆτο; ἔδδ' ὅτε κρα-
 πίνειν ἢ γέλων, ἐκεί φέρω τὸν
 ψωμὸν, ἀλλ' ὠδὲ. ἔδδ' ὅτε
 ἄρτον γέλων λαβῆν, τὸ σά-

ρη ἔλαβον· ἀλλ' αἰεὶ ἐπὶ τὸν
ἄρτον ἔρχομαι, ὡς ὡσεύ-
πιον. ὑμεῖς δ' αὐτεῖς οἱ ἄσ
αἰοδῆσες ἀναρῶντες, ἀλλ' οὐ
πειθεῖτε; ἴς ὑμῶν εἰς βαλα-
νεῖον ἀπελθεῖν θέλων, εἰς
μυλῶνα ἀπῆλθε; ἴς ἔν; δεῖ
καὶ δωάμεν καὶ τέκνον ἀν-
τέχεσθαι, ἔς τρεῖς ἡμέρας τὴν συν-
ῆθειαν, ἔς πεφραχθῆναι πρὸς
τὴν καρτ' αὐτῆς; καὶ ἴς ἀν-
πέλας; ἀλλὰ τὸν δωάμενον,
τὸν χολάζοντα, τὸν ἢ τέμενον-
τα, καὶ ἄρσενον, καὶ ῥη-
γνύμενον ἔσωθεν τὴν καρδί-
αν, ἀπὸ τῆν δειῖ ὡσεύδου κα-
ρεῖν.

Οὐκ εἰ δειῖ χαλεπαίνειν ἀν-
θρώπους, καὶ ἵνα τὰ μι-
κρὰ ἔμεγάλα ἐν
αἰσθητοῖς.

ΚΕΦ. κη.

ΤΙ εἰσιν αἶπον ἔς συγκα-
ταλίθεσθαι ἡνίκα τὸ φαί-
νεσθαι ὅτι ὑπάρχει. τὰ οὐκ
φαινομένη ὅτι ἔχ' ὑπάρχει
συγκαταλίθεσθαι ἔχ' οἶόν τε.
Ἄσ. ἴς ὅτι ἡ φύσις αὐτῆ ἐστὶ
τῆς ἀφροσύνης, τῆς μὲν ἀλη-
θείας ἐπινοεῖν, τῆς δὲ ψευ-
δέσιν δουλεύειν, ὡσεύ ἢ τὴν
ἀδελφὰ ἐπέχθην. ἴς τέ τ' ἐπί-
σις; πᾶσι εἰ δωάσμεν καὶ, ὅτι
νῦν εἰσιν. ἔχ' οἶόν τε. ἀπὸ πάσι
ὅτι ἡμέρα εἰσιν. ἔχ' οἶόν τε. πᾶ-
σι ἢ ἀπὸ πάσι, ἀπὸ ἔς δὲ ἡμῶν
εἶναι τὴν ἀσέβειαν. ἔχ' οἶόν τε.
ὅτι ἔν ἴς συγκαταλίθεσθαι τὰ

pas prehendi, sed se-
panē accedo, tanqua-
pretium facturus. Vt
ipsi qui sensus tollitis
aliud agitis? Quis ve-
neum ingressurus, i-
abit? Quid ergo: nō
& hæc retinenda sunt
suetudo defendatur?
ratae sint aures ad ea
tra ipsam afferuntur
gat? Sed hoc illi age-
valet ac potest, qui
git. Qui autem ter-
batur, cui cor ipsum
ctus rumpitur, is alii
rei vacabit rectius.

Non irascendum esse
ἔς quæ magna, quæ
sint in rebus hu-
nis.

CAP. XXVI

QUÆ est causa
nis? Opinio veri-
q; enim fieri potest
amur, nisi verum a-
videatur. Quamobr-
hæc ipsa est natura
& veris annuat, & fi-
tur, & in obsecris co-
sensum. Huius rei q-
mentum est? Persua-
potes, nunc esse nos
non potest. Persua-
se diem. Fieri no-
Persuade stellas si-
siue impares esse
non potest. Si qu-

passentitur, scito eum
 mendacio non volu-
 nis enim animus, ut
 armat, inuitus priva-
 rate) sed mendacium
 habuisse. Age, in a-
 nunquid tale habe-
 cale hic est veritas &
 n? Officium, & quod
 io pugnat, vtile atq;
 e, cōmodatum mihi &
 odatum: & que eius
 ris sunt. Nunquis er-
 id q' sibi expedire pu-
 plecti? Nemo potest.
 o autem illa dicit?

*ῥαίημ quae sim factura
 mala,
 mentis omne consili-
 premit.*

lud ipsum, indolge-
 liae, & vicisci mari-
 educibilis existimat,
 eros conseruate. Sa-
 decepta est. Evidenter
 to esse deceptam: &
 . Quoad autē id non
 aueris: quid sequi
 si opinionem? Nil.
 gur ei succenses, quod
 est misera in reb. ma-
 , pro homine vipera
 Quin potius eius te
 ut cæcorū nos mi-
 claudorum? Nam
 modo commiserā-
 merentur, qui præ-
 i parte cæcutiunt
 allicant. Is quidem

*ψυδρει, ἴσθι ὅτι σὸν ἤθηλα
 δεῖ συγκαταθέσθαι παρὰ τὸ
 ψυχὴ ἀκροσὰ περιεῖται τῆς ἀ-
 ληθείας, ὡς λέγει Πλάτων.
 εἰ καὶ ἐδύξεν αὐτὸ τὸ ψευ-
 δῶ, ἀληθές. ἄγε, ἐπὶ τῷ πῶν
 πράξεων ἢ ἐχρήθη τούτῳ,
 οἷον εὖταδε τὸ ἀληθές ἢ τὸ
 ψεύδους, τὸ κατήκον καὶ παρὰ
 τὸ κατήκον, τὸ συμφέρον καὶ
 τὸ ἀσύμφερον, τὸ κατ' ἐμὲ ἢ
 ἢ κατ' ἐμὲ, καὶ ὅσα τέτοις ὁ-
 μωρία; ἢ δύναται ἔν τις δο-
 κῆν μὴ, ὅτι συμφέρον αὐτῷ,
 μὴ αἰρεῖσθαι δι' αὐτό. ἢ δύ-
 ναται πῶς ἢ λέγουσα,*

*καὶ μανθάνω μὴ οἷα δραῖν
 μέλλω κακὰ,
 θυμὸς ὃ κρείσσων τῶν ἐμῶν
 βελούματων.*

*ὅτι αὐτὸ τῶν τῶν θυμῶν χα-
 εἰς αὐτῶν καὶ ἡμωρὴ αὐτῶν
 τὸν ἀνδρα, συμφορώτερον ἢ
 γένοιτο ἢ ὁ σῶσαι τὰ τέκνα;
 ναί. ἀλλ' ἐξηπάτηται. δεῖξον
 αὐτῇ ἐναργῶς ὅτι ἐξηπάτη-
 ται, καὶ ἢ ποιήσῃ· μέλει δι'
 αὐτὴν καὶ μὴ δεικνύης, πρὶ ἐξ
 ἀπολογησῆσαι ἢ τῷ φαινο-
 μένῳ; ἢ δένι. ἢ οὐκ χαλεπαί-
 νεις αὐτῇ, ὅτι πεπλάνηται
 ἑλαίπαρῶ παρὰ τῶν μεγί-
 στον, καὶ ἔχισ αὐτῇ ἢ ἀνθρώ-
 που γέροντι. ἢ καὶ δι' αὐτῆς ἢ
 ἢ μάλλον ἐλεείς, ὡς τοὺς
 τυφλοὺς ἐλεούμεν, ὡς τοὺς
 χυλοὺς. ἢ τῶ τοὺς πᾶ κυ-
 εἰώτα τετυφλαμέτους καὶ
 ἀποκεχυλωμένους. ὅστις ἔν*

οὕτως μέμνηται κατὰ τὴν ἰδέαν,
 ὅτι ἀνθρώπων μέτρον πάσης
 πρὸς ἕξω φαινόμενον· λοι-
 πον, ἢ καλῶς φαίνεται, ἢ κα-
 κῶς. εἰ καλῶς, ἀνέγκλητός
 ἐστὶν· εἰ κακῶς, αὐτὸς ἐζημιώ-
 νεται. εἰ δὲ ἄλλοι γὰρ ἄλλος μὲν
 εἶναι ὁ περὶ λασημῶν, ἄλλος
 δὲ ὁ βλαπτικῶν· εἰ δὲ ἐν ὄρ-
 γανισμῶν, εἰ δὲ ἐν καλεπαινεῖ,
 εἰ δὲ ἐν λοιδορήσει, εἰ δὲ ἐν μέμ-
 νησει, εἰ μισήσει, εἰ ἀποθνή-
 σκει εἰ δὲ ἐν ἄλλοις τὰ ἕτω με-
 γάλαια εἰ δὲ ἐν ἔργα, ταύτην
 ἔχει τὴν ὄψιν, τὸ φαινόμε-
 νον. ταύτην, εἰ δὲ ἄλλω. ἢ
 Ἰλιάς εἰδὲν ἐστὶν, ἢ φαντασία,
 καὶ ἡσυχία φαντασιῶν. ἐφανή-
 ται Ἀλεξάνδρῳ, ἀπέβη ἔν
 Μενελάῳ τὸ γυναικῆ. ἐ-
 φάνη τῇ Ἑλένῃ, ἀκαταστάσι
 αὐτῆ. εἰ δὲ ἐφάνη τῇ Μενε-
 λάῳ παθεῖν, ὅτι κέρδος ἐστὶ
 θανάτου γυναικὸς σερήνη-
 να, ἢ αὐτὴ ἐξήμετος ἀπωλεία
 ἢ Ἰλιάς εἰ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ Ο-
 δύσεια. ἐν τούτοις ἐν μικρῇ
 πράγματι ἤρτηται τὰ τη-
 λικαῦτα, ἵνα ἢ καὶ λέγῃς
 τὰ τηλικαῦτα; πολέμους,
 καὶ εἰσόδους, καὶ ἀπωλείας
 πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ κα-
 τασκαφὰς πόλεων; καὶ ἢ μέ-
 γα ἔχει ταῦτα; εἰδὲν. ἢ δὲ
 ἔχει μέγα, πολλοὺς βοῦς ἀπο-
 θανεῖν, καὶ πολλὰ πρῶτα
 ζῶα, καὶ πολλὰς καλιαὺς χλι-
 δῶν ἢ πελαργῶν ἐμπροσθεν ἡ-
 ναί, ἢ κατὰ σκαφῶν; ὄμοια

hoc faciet, qui accurate
 nerit, omnis actionis
 ram esse hominis opin
 lam opinio aut bona,
 la est. Si bona, crimin
 Si mala, ipse pœnam
 Neque enim potest ali
 pi, alius damno affici.
 nemini irascetur, nen
 censebit, nemini con
 tur, neminem oderit
 nem offendet. Ergo
 gentia & atrocita facin
 dent ab isto opinion
 pio? Ab isto inquam, r
 lio. Ilias nihil aliud e
 sum, & usus visorum
 est Alexādro, Menela
 abducere: visum est
 eum sequi. Quod si
 visum esset, expedire
 re muliere: quid nar
 fet? Perisset Ilias,
 duntaxat, sed &
 Ergo a tam parua
 tantæ pendent? (s
 ro res tantas ais?
 seditiones, & n
 mortalium interit
 vrbium excidia.
 ista magni haberi
 hil. Quid vero
 habet multorum
 multarumque ou
 teritus? Quid,
 tarum hirundinum
 coniarum nidi
 cendio, siue
 destruantur? Sin

mac sunt? Similima.
 perierūt hominū, &
 ouium: domunculæ
 sunt hominum, & ci-
 rianidi. Quid hoc ma-
 rocitatis habet? Ostē-
 il, quid inter hominis
 ciconiæ nidū, si habi-
 ōsīdēres, interfit? Er-
 cia & homo inter se
 itiles? Quid ais? Simili-
 cōsus spectes. Itane do-
 idus similes sunt? Si-
 iſi q̄ e trabib. cōmen-
 la. cib. domūculæ extru-
 r, idus autē e virgultis &
 Nil ergo differt homo a
 Absit, verum istis reb.
 it. Qua igitur differt?
 re nuenies alia re differ-
 ōnū intelligentia suarū
 a. Vide num ratione cō-
 itis? nū fidei? num vere-
 anum cautionis? num
 eia? Vbi ergo situm est
 aominū bonū & ma-
 i est, qua differt a be-
 Stoc cōseruetur, & quasi
 ōcundatū, munitūque
 t, neque verecundia, ne-
 ſis, neq; prudētia perie-
 ōi & ipse cōseruetur. Sin
 a quid perierit, & expu-
 tūerit: tunc & ipse perit.
 ōgur magne in hoc sunt
 a Magnā, inquit, cladē
 ep. Alexāder, cum Græci
 a nauaserunt, cū urbē po-
 atant, cū fratres eius in-

ἔν ἐστὶ τῶν τε ἐκείνοις; ὁμοιο-
 τῆτος. σώματα ἀπὸ λείων ἀνθρώ-
 πων, καὶ βοῶν καὶ περὶ ἀτάτων.
 οἰκηματῶν ἐνεπερησθη ἀν-
 θρώπων, καὶ πελαργῶν νεοσι-
 αί. ἢ μέγα, ἢ δεινόν; ἢ δειξόν
 μοι. ἢ Διὰ φέρεται οἰκία ἀνθρώ-
 πων, καὶ νεοσιὰ πελαργῶν, ὡς
 οἰκησις. ὁμοιον ἔν ἐστὶ πελαρ-
 γῶς καὶ ἀνθρώπων; ἢ λέγεις;
 κατὰ τὸ σῶμα ἰμοιοτατον.
 πολλῶ ὅτι μὲν ἐν δεκῶν καὶ
 κεραμίδων καὶ πλίνθων οἰκῶ-
 δομεῖται τὰ οἰκίδια, ἢ δὲ ἐν
 ῥάϊδων καὶ πηλοῦ. εἶδεν ἔν
 Διὰ φέρεται ἀνθρώπων πελαρ-
 γῶν; μὴ γῆροιο. ἀλλὰ τέτοις
 εἰ Διὰ φέρεται. πίνε ἔν Διὰ φέ-
 ρετα; ζήτη, καὶ δύρησις ὅτι ἀλ-
 λῶ Διὰ φέρεται. ὄρα, μὴ τῶ πα-
 ρακολεθεῖν οἷς ποιεῖ. ὄρα μὴ
 τῶ κρινωνικῶ, μὴ τῶ πισῶ.
 τῶ αἰδήμονι, τῶ ἀσφαλεῖ, τῶ
 σινετῶ; πῶ ἔν τὸ μέγα ἐν
 ἀνθρώποις κακῶν καὶ ἀγα-
 θῶν; ὅπως ἢ Διὰ φορέτα. αὐτὸ
 ζητα τῶτο, καὶ πῶ εἰτε τε-
 χισμῶν μὲν, καὶ μὴ Διὰ-
 φθείρηται τὸ αἰδήμον, μηδὲ
 τὸ πισῶν, μηδὲ τὸ σινετῶν, ἔ-
 τε σώζεται καὶ αὐτῶς. αὐτὸ δὲ
 ἀποκλύηται ἢ τέτων, καὶ ἐκ-
 πολιορκῆται, τί τε καὶ αὐτὸς
 ἀπόκλυται. καὶ τὰ μεγάλα
 περὶ αἵματα ἐν ἰστώ ἐστὶν ἐπιω-
 κεν μεγάλα ὁ Αλέξανδρος,
 ὅτι ἐπὶ ἡλθῶν (Φασιν) οἱ Ἕλλη-
 νες, καὶ ὅτε ἐπὶ ῥεθεν τῶ Τροί-
 ας, καὶ ὅτε οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶ ἀ-

πώπιον το; ἔδαμῶς. δι' αἰ-
 λότριον γὰρ ἔρπον πλάγῃ ἐδέεις.
 ἀλλὰ τότε πελαργῶν νεοσ-
 σιῶν ἐπορροῦντο. πλάισμα δὲ
 ἦν, ὅτε ἀπάλεσε τὸν αἰδή-
 μωνα τὸν πῖθον, τὸν φιλόξε-
 νον, τὸν κῆρμιον. πότε ἔπλαι-
 σεν ὁ Ἀχιλλεύς; ὅτε ἀπέθανεν
 ὁ Πάτροκλος; μὴ γήνοιτο. ἀλλ'
 ὅτε ἄργιζέθῃ, ὅτε κροσσίδιον
 ἔκλαεν, ὅτ' ἐπελάφετο, ὅπ-
 πάρεσιν ὅσῃ ἐπὶ τῶν ἐρωμύξας
 κτύοσσι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολε-
 μῶν. ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἀνθρωπι-
 κὰ πλάισματα. τῆσθ' ἐστὶν ἡ
 πολιορκία, τῆσθ' ἐστὶ κητα-
 σκαφὴ, ὅταν τὰ δόγματα τὰ
 ὀρθὰ κηθαιρεῖται, ὅταν ἐκεί-
 να διαφθεῖρηται. ὅταν ἔν-
 γυμναῖκες ἀγωνται, ἔσονται
 αἰχμαλωπίζη, ἔσονται αὐτοὶ
 κηθασφάζωνται, ταῦτα ὅσῃ
 ἐστὶ κηθῆ; πόθεν ἔν τῆσθ' ὡροσ-
 δοξάζεις, καὶ μὲ διδάξον; ἔ.
 ἀλλὰ πόθεν σὺ λέγεις, ὅπῃ ὅσῃ
 ἐστὶ κηθῆ. ἔλθομεν ἐπὶ τοὺς
 κηθῆνας. φέρε τὰς ὡρολή-
 ψεις. Διατῆσθ' γὰρ ὅσῃ ἐστὶν ἰ-
 κηθῶς θυμῶσσι τὸ γινόμε-
 νον. ὅπῃ βάρη κηθῆνας γέλο-
 μεν, ὅσῃ εἰκῆ κηθῆνας. ὅπῃ
 τὰ δόγματα ἔσονται ἐπὶ κηθῆ.
 ἀπὸ τῶσθ' ὅπῃ διαφθεῖρη ἡμῶν
 γινῶσσι τὸ κηθῆ τὸ ἔπον ἀληθῆς,
 ἐδέεσθ' ἡμῶν ἐδέεις ἐδέεν εἰ-
 κῆ ποιήσθ'. ὅπῃ δὲ τὸ πρῶτον ἔ-
 μόνον αἰπὸν ἐστὶ τὸ κηθῆ ἔν ἡ
 ἀμαρτῶσθ', τὸ δὲ εἶν ἡ δὲ σ-
 ρεῖν, τὸ ἀτυχεῖν ἡ δὲ τυχεῖν,

terierūt. Nequaquam.
 enim ex alieno facto
 accipit. nā tum quidē
 coniarū vastabantur. Il-
 clades erat, cum verec-
 cū fidē, cum modestia
 fit: cum ius hospitij v-
 Quando cladē accipi-
 les? Cū occubuit Patro-
 fit. Sed cum irascebatur
 puellā plorabat, cū ol-
 batur se adesse nō ob-
 amicas, sed geiēdi bel-
 Hæ sunt humanæ clac-
 est oppugnatio, hoc est
 um cū rectæ opinion-
 tūtur, cū illæ corrūpu-
 ergo cum mulieres
 in ieruitutem abduci
 ciues ipsi iugulantur,
 nō sunt? Vnde vero ist-
 gis opinionē? Me que-
 Imo tu causā redde,
 la nō sint. Veniamus
 las: profer notitias rei
 profecto satis mirari
 quæ vulgo sūt. Pond-
 dicaturi, nō temere it-
 Recta & praua diu-
 non temere. Vbi den-
 stra interest, verum in
 genere cognoscere, n-
 quisquam nostrum qui
 temere fecerit. Vbi au-
 ma & vnica causa est
 agendi, aut delinque-
 prospero aduersoue-
 vtendi, aut secundar-
 uersam fortunam ex-

rum & incōsulti & te-
sumus, nusquam quic-
imile regulę. Visum est
? Statim id ago, quod
m Nunquid enim pre-
sum Achille aut Aga-
none? Cum illi, opinio-
les secuti, tanta mala &
urint & tolerarint, mi-
nino nō sufficiat? Quę
ragœdia principium a-
bet? Atreus Euripidis
est? Opinio. Oedipus
elis quid? Opinio.
x quid? Opinio. Quid
ytus? Opinio. Hu-
tur rei nullam habe-
um, cuius vobis ef-
vetur? Qui esse di-
at, quamuis sequun-
opinionem? Insani.
uid ergo nos aliud a-

ἐνθάδε μόνον εἰρηαῖοι ἐπε-
πεταῖς ἔδαμξ ἰμοῖον ἡ ζυ-
γος, ἔδαμξ ἰμοῖον ἡ κανόν·
ἀλλὰ ἡ ἐφαίη, κῆ δὲ πρὸς πε-
τὸ φανέν. κρείσσαν γάρ εἰμι
ἔ Ἄρχιλέως, ἡ ἔ Ἄγαμέμνο-
ν, ἐν ἑκείνοι μὲν δὲ τὸ
ἀπολουθῆσιν τοῖς φαινομέ-
νοῖς, τικαῦτε κακῶ ποιήσασι
καὶ πείθασιν· ἐμοῖ δὲ μὴ δό-
κῆ τὸ φαινόμενον; κῆ ποῖα
τραγῳδία ἀπὸ τοῦ ἀρχι-
λεῖ; Ἀτρεῖδης Εὐριπίδου, ἡ
ἐστὶ τὸ φαινόμενον. Οἰδίπους
Σοφοκλέους, ἡ ἐστὶ τὸ φαινό-
μενον. Ψοίνιξ, τὸ φαινόμενον.
Ἰππόλυτος, τὸ φαινόμενον.
τέτρα ἔν μηδεμίαν ἐπιμέ-
λειαν ποιῆσατε, ἵκνος ὑμῖν δό-
κῆ; ἵκνος ἢ λέγονται οἱ πον-
τὲρ φαινομένων ἀπολαύον-
τες; μακρόμοροι ἡμεῖς ἔν ἄλ-
λο ἡ ποιῶμεν.

De constantia.

CAP. XXIX.

natura & vis boni, item-
ue mali, in certa volun-
tate sita est. Quid
sunt res externę? Mate-
rię voluntatis, quibus illa tra-
nsmittitur suum aut bonum, aut
malum cōsequatur. Quo mo-
do bonum consequetur? Si
voluntas non admirabitur.
Sunt opiniones de materia
bonę, rectę si fuerint, bo-
num efficiūt voluntatē; prauę
autem dicitur, malā. Hanc legem

Περὶ δὲ σταθείας.

ΚΕΦ. κθ.

Ὅτι ἡ ἀγαθὴ, κακῶ-
ρεσις ποία, ἔ κακῶ-
κακῶρεσις ποία. ἡ ἔν τι ἐκ-
τός; ὑλαὶ τῆ κακῶρεσι, καὶ
αὐτὴ ἀνασπρεφομένη τὸ δόξεται
τὸ ἰδίον ἀγαθὸ ἡ κακῶ-
πῶς τοῦ ἀγαθοῦ τὸ δόξεται;
αὐτὴ τὰς ὑλας μὴ θωμμάση.
τὰ γὰρ καὶ τῶν ὑλῶν δόγμα-
τα, οὐδὲ μὴ ἔντα, ἀγα-
θῶν ποιεῖ τὴν κακῶρε-
σιν· σπρεθλὰ ἢ καὶ διετραμ-
μῶνα, κακῶ. τοῦτον νόμον

ὁ θεὸς τέθεικε, καὶ φησὶν, εἴτε
 ἀρχὴν θέλεις, παρὰ σεαυ-
 τὸν λάβῃς σὺ λέγεις, ἢ, ἀλλὰ
 παρ' ἄλλου. μὴ· ἀλλὰ παρὰ
 σεαυτοῦ. λοιπὸν, ὅταν ἀπει-
 λῇ ὁ τύραννος, καὶ μὴ κα-
 λῇ, λέγων τίνι ἀπειλεῖ; αὐτὸν λέ-
 γει, δήσω σε, φησὶ ὅτι ταῖς
 χερσὶν ἀπειλεῖ, καὶ τοῖς ποσίν.
 αὐτὸν λέγει, τρυφήσῃ σε,
 λέγων, τὰ τρυφήσῃ ἀπειλεῖ.
 αὐτὸν λέγει, εἰς φυλακὴν σε βα-
 λῶ. ὅτι τὸν βασιλέα. καὶ ἐ-
 ξουσίαν ἀπειλεῖ, τὸ αὐτό.
 σπικουῖ δὲν ἀπειλεῖ; εἰ πέ-
 πνηται ὅτι ταῦτα δὲν ἐστὶ
 πρὸς ἐμὲ, δὲν· εἰ δὲ φοβού-
 ραι τῶν ἐχθρῶν, ἐμὲ ἀπειλεῖ.
 τίνα λοιπὸν δέδοικας; τὸν π-
 τῶν ὄντων κύριον. τῶν ἐμῶν ἐ-
 μὲν; ἢ δὲ εἰς ἐσά. τῶν ὄντων ἐμῶν
 ἐμὲ καὶ τί μὲν αὐτῶν μέλει;
 ἢ μὲν οὐκ οἱ φιλόσοφοι δι-
 δάσκουσι καὶ φρονεῖν. ἢ βα-
 σιλέων; μὴ γὰρ αὐτῶν. τίς ἡμῶν
 διδάσκει ἀνὴρ ποιεῖσθαι πρὸς
 αὐτὸς τῶν ἄνθρωπων εἶναι ἔχου-
 σιν ἐξουσίαν; τὸ σωφρονεῖν λά-
 βῃς, τίτῃ κτήσιν λάβῃς, τίτῃ φή-
 μεν λάβῃς, τίς αὐτῶν ἐμὲ λά-
 βῃς. αὐτῶν τῶν ἀναπειθῶν
 ἀνὴρ ποιεῖσθαι, τῶν ὄντων ἐμῶν ἐμῶν
 τῶν ἐμῶν, ἀλλὰ ἢ τὸ δόγμα-
 των ἀρχὴν θέλω. ἢ τίς σοι ζω-
 τῶν τῶν ἐξουσίαν δέδωκε; πῶς
 δυνάσασθαι νικῆσθαι δόγμα ἀλ-
 cent, vere me accusabit. Esto. At etiam opi-
 bus volo imperare. Equis istam tibi pote-
 dedit? Qui tu potes opinionem vincere

Deus tulit, & ait: Si quid
 expetis, a te ipso pete. Tu-
 mo ab alio. Impo te ipso.
 quum est, si tyrannus mi-
 tur, meque accersat, ut d
 cui minitetur? Si dixerit,
 ciam te: aio, eum mi-
 manibus & pedibus
 Si dixerit: Præidam
 ceruices, aio eum mi-
 ceruicibus. Si dixerit
 custodiam te conii-
 eum toti corpusculo
 nitari dicam. Si ex-
 minitetur, illud ipsum
 bi ergo nihil mini
 Si persuasum habeo
 sta nihil ad me att
 nihil. Sin quid istorum
 tuo, mihi minitatur.
 iam metuo? Quarum
 dominum? Earumne
 in mea potestate sunt
 nullus est. An e
 quæ penes me non
 At eæ mihi curæ
 sunt. Vos ergo p
 phi, docetis contem-
 regum? Absit. Qui
 strum docet ea esse
 canda, quorum illi
 bent potestatem?
 sculum cape, rem
 famam cape, fam
 meos cape. Si
 suasero, ut ea sibi

iniecto metu eam vin-
 gnoras, ipsam sui esse
 rim, non ab alio esse vi-
 Nam voluntatem nihil
 ce potest, nisi ipsa sese.
 propter lex Dei potentif-
 at, & iustissima, qua iu-
 priæstantior perpetuo
 deteriorẽ. Præstantio-
 sit deni singulis. In quo?
 viciant, vt occidant, vt
 o lent abducant, vt eri-
 acultates. Vincuntigi-
 di singulos in eo, in quo
 æstantiores. In quo igi-
 ut deteriores? Si alter
 be rectas opiniones, ipsi
 nabeant. Quid ergo? In
 e sunt vincere? Quo pa-
 Nam si in trutina ponde-
 reur, nonne oporteret gra-
 onn vergere deorsum?
 ce tractatum esse So-
 ato ab Atheniensibus?
 anpium, quid ais, So-
 ata? Vti res se ha-
 et, ita dicito. Itane
 ocis corpusculum ab-
 uctum esse & tractum
 bustioribus in car-
 re? Itane aconitum
 orsculo Socratis esse
 onatum, atque illud
 xfectum esse? Hæc ti-
 vicentur admiranda?
 ia iniusta? ob hæc
 ocas Deum? Nihil i-
 ito Socrates horum loco habuit? Vbi ergo bonum e-

λόγιον. πρὸς σίγην, φησὶν, αὐ-
 τὰ φόβον, νικήσω. ἀγνοεῖς, ὅ-
 τι αὐτὸ ἐνίκησεν, ἔχ' ὑπὸ ἄλ-
 λ' ἐνίκηθη; πρὸς αἰρεσιν ἢ ἔ-
 δὲν ἄλλο νικήσῃ δυνάται,
 πολλῶν αὐτὴ ἐαυτῆ. Διὰ τὸ
 ἔχει καὶ ὁ πόθεν ἔνομ' ἔχει
 ἔστι, καὶ δικαιοῦται,
 τὸ κρείσσον αἰετὸς ἐξινέσθω
 ἔχει ἔχει. κρείττονες εἰσιν
 οἱ δὲ καὶ, ἔνός. πρὸς τί; πρὸς
 τὸ δῆσαι, πρὸς τὸ ἀποκτείνειν,
 πρὸς τὸ ἀπαγαγεῖν ὅπου θε-
 λουσι, πρὸς τὸ ἀφιέσθαι πᾶ-
 ὄντα. νικᾷσι τοίνυν οἱ δὲ καὶ ἔ-
 ἔνα, ἐν τῷ ἐν ἔχει κρείσσονες
 εἰσιν. ἐν τίνι ἔχει κρείσσονες εἰ-
 σιν; αὐτὸ μὲν ἔχει δόγμαται ὀρ-
 θῆ, ὅ ἢ μή. τί οὐκ ἐν τούτῳ
 δυνάται νικήσῃ; πόθεν; εἰ
 εἰ ἰσάμεθα ἐπὶ ζυγῷ, ὅσα ἔ-
 δεῖ τὸν βαρύτερον κερτακῶ-
 σα; Σωκράτης οὐκ, ἵνα παῖθα
 ταῦτα ὑπὸ Ἀθῆναιῶν; ἀν-
 δράποδον, τί λέγῃς τὸ Σω-
 κράτης; ὡς ἔχει τὸ πρᾶγμα,
 λέγει. ἵν' οὐκ τὸ Σωκράτης
 πρᾶγμα πον ἀπαχθῆ, καὶ συ-
 ρῆ ὑπὸ τῶν ἰσχυρότερον εἰς
 δεσμωτήριον, καὶ κύνειόν τις
 δῶ τῶ σωματίῳ τῶ Σωκρά-
 τες, καὶ κείνο ἀποφύγη, ταῦτα
 ζοι φαίνεται θαυμασταί; ταῦ-
 τα ἀδίκῃ; ἐπὶ τούτοις ἐγκα-
 λείς τῶ θεῶ; ἔδὲν οὐκ
 εἶχε Σωκράτης αὐτὴ τού-
 των; ποῦ οὐκ ἢ ἔστια αὐ-

τῷ τοῦ ἀγαθοῦ; ἵνι ὠφ-
 ρῶμαι· σοὶ, ἢ αὐτῷ, καὶ
 ἢ λέγει ἐμῆ; ἐμὲ δ'
 Αὐτοῦ καὶ Μέλιτος δ' ὀπο-
 κτεῖναι μὴ δύνανται, βλά-
 ψαι δ' ἔ. καὶ πάλιν εἰ ταύ-
 τη τῷ θεῷ φίλον, ταύτη γε-
 νέσθω. ἀλλὰ δεῖξον, ὅτι χεί-
 ρονα ἔχων ὀδύμῃται, κρετῆ-
 ῖ κρείττον. ἐν ὀδύμῃται
 ἔ δεῖξεις, ἔδ' ἔργως. νό-
 μῳ γὰρ τῆς φύσεως καὶ τοῦ
 θεοῦ ἔτος, τὸ κρείσσον αἰ-
 ποεινέσθω τοῦ χείρον. ἐν
 ἵνι; ἐν ᾧ κρείσσον ἐστὶ. σῶ-
 ματι σώματι ἰχυρότερον,
 αἰ πολέμονες ἔ ἐνός, ὁ κλέ-
 πτης ἔ μὴ κλέπτης. Αἴτιον
 κέρων τον λύχρον ἀπωλεῖται,
 ὅτι ἐν τῷ ἀγρυπνεῖν με κρείσ-
 σων ἢ ὁ κλέπτης ἀλλ' ἐμῆ-
 νος τοῦ ἔτον ἀνήσατο λύχρον.
 αὐτὸ λύχρου κλέπτης ἐλθῆ-
 το, αὐτὸ λύχρου ἀπίσ. ἔ-
 τὸ ἔδδξεν αὐτῷ λυσιπελεῖν.
 ἔσω. ἀλλ' εἰληπταί με ἵς ἔ
 ἰμαθίου, καὶ ἔλκει με εἰς τῶν
 ἀγρυπ. εἴτα ἐπιπροσγάζε-
 σιν αἴθοι, φιλόσοφε, τί σε
 ἀφίληκε τὰ ὀδύμῃται; ἰδ' ἔ
 σύρη εἰς τὸ δέσμωντήριον, ἰδ' ἔ
 μέλαις τραχηλοσπεῖσθαι. καὶ
 ποῖον ἔπελασαν αὐ εἰς ἀγρυ-
 γνῶν ἢ αὐ ἰχυρότερον ἐπι-
 λάσθηταί μου ἔ ἰμαθίς, μὴ
 σύρωματι, ἵνα αὐ με δεῖξαι πε-
 ρεπλάσσωται εἰς τὸ δέσμων-
 τήριον ἐμῶσθασι, μὴ ἐμῶσθα-

ius fuit collocatum? Vt
 audiamus, te ne an illud
 quid ille ait? Me quidem
 tus & Melitus occidere po-
 tuerunt, sed occidere non possunt.
 Sed ostende, ab eo qui sit
 prioribus imbutus opini-
 bus. vinci præstantiorum
 opinionibus. Non ostendit
 multum abest ut ostenda-
 enim naturæ & Dei lex
 præstantiora semper sint
 riora deterioribus. In quo
 quo præstantiora sunt.
 pus corpore est robu-
 plures uno, fur eo qui
 non est. Propterea & eg-
 cernam amissum, quod
 me fuit vigilantior.
 ille tanti emit lucernæ
 quod lucernæ causa factus
 fur, propter lucernam
 fidus, propter luce-
 immanis. Hoc ei
 est expedire. Esto. Au-
 dam veste me prehensam
 & in forum trahit, ubi
 acclamant: Philosophus
 te tuæ iuuant opinioni-
 bus. Ecce in carcerem ab-
 ducuntur: ecce ceruices tibi
 coniecitur. Quam verum
 rare doctrinam potu-
 si me veste prehensam
 rit fortior, non
 hat? Vt si me con-
 constrictum in carcerem
 coniecerint, non

Aliud ergo nihil didici?
 di, ut quicquid fiat, si in
 potestate non esse vide-
 nihil ad me attinere sci-
 Nonne igitur hinc capis
 tem? Quid ergo in alio
 as utilitatem, quam in
 cam esse didicisti? Postea
 in custodia dicam: Is
 vociferatur, neque in-
 llit quid significetur, ne-
 sequitur id quod dici-
 neque omnino ei curæ
 e quid philosophi aut
 aut agant. Dimitte
 tursus exi e custodia.
 in custodia diutius esse,
 non refert, egredior. Si
 vestra intererit, ingre-
 Quousque? Quoad re-
 io corporis uti consue-
 iusserit. Cum vero
 auferret, auferte illud, &
 le. Modo ne considera-
 , modo ne molliter, ne qua-
 de causa. Vicissim e-
 mid quoque Deus non
 indiget enim & mun-
 ti, & iis qui in mundo
 tur talibus. Si vero
 ceui cecinerit, quemad-
 oem Socrati, parendum
 uti tanquam Imperato-
 Quid ergo? Dicenda
 hæc in vulgus? Cur
 Annon satis est ti-
 p hoc persuasum esse?
 ur pueris, cum nos ac-
 dut, & gestientes dicunt,

ἢ ἄλλο ἐν ἐδὲν ἔμαθον; ἔ-
 μαθον, ἵνα παῦν τὸ γενόμενον
 ἰδῶ, ὅτι αὐτὸ ἀπεσοίετο ἢ,
 ἐδὲν ἐστὶ πρὸς ἐμὲ πρὸς ἔ-
 ἔ ἐν ὄσπ ἀφέλειαν; ἢ ἐν ἐν
 ἄλλω ζητεῖς τὴν ἀφέλειαν,
 ἢ ἐν ᾧ ἔμαθες, κατὰ μὲν
 λοιπὸν ἐν τῇ φυλακῇ, λέγω
 ἔτος ὁ ταῦτα κραυγάζων,
 ἔτε ἔ σημαίνοντι ἀ-
 κούει, ἔτε τὰ λεγομένων πα-
 ρακολουθεῖ. ἔτε ὅπως μεμύ-
 ληκεν αὐτὰ εἰδέναι πρὸ τῶν
 φιλοσόφων ἢ λέγουσιν ἢ ἢ
 ποιῶσιν. ἄφες αὐτὴν. ἀλλ'
 ἔξελθε πάλιν ἀπὸ τῆς φυ-
 λακῆς. εἰ μηκέτι χρεῖαι ἔ-
 χετέ με ἐν τῇ φυλακῇ, ἐξέρ-
 χουμαι· αὐτὸ πάλιν χεῖτε, εἰς-
 ελθούσιν. μέγιστον ἴσθι;
 μέγιστον αὐτὸ ἔ λογισθῆαι
 ἢ σωεῖναι με τὰ σημα-
 πῶ. ὅταν δὲ μὴ αἰρή, λά-
 βετε αὐτὸ, καὶ ὑγιαίνετε·
 μέγιστον μὴ ἀλογίστως, μέγιστον
 μὴ μαλακῶς, μὴ ἐν τῆς
 τυρούσης ἀσφάσεως. πύ-
 λιν γὰρ ὁ θεὸς ἔ βούλεται
 χρεῖαν γὰρ ἐξ ἡμέρας τρεῖς-
 ἔ, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνασρε-
 φομένων τοιούτων. ἐὰν δὲ
 σημεῖον τὸ ἀνακληθῆναι, ὡς
 τὰ Σικράται, πείθεσθαι δεῖ
 τὰ σημαίνοντι ὡς στρατηγῶ.
 ἢ ἐν λέγειν δεῖ ταῦτα πρὸς
 τοὺς πολλοὺς; ἵνα ἢ; ἢ γὰρ
 δοκεῖ τὸ αὐτὴν πείθεσθαι,
 τοῖς γὰρ παιδίοις, ὅταν πρὸς-
 ελθόντα κρατῆ καὶ λέγη,

Σήμερον Σάββατον ἀγα-
 θὴ λέγεται, ὅσα ἔστιν ἀγαθὰ
 ταῦτα; εὐδαίμων, ἀλλὰ καὶ αὐ-
 τοὶ ἐπιπρόσθετον. καὶ σὺ τοί-
 νυν, ὅταν μετὰ πείσασθαι ἵνα μὴ
 δυνῆσαι, γίνωσκε ὅτι ποιῶν ἔστι,
 καὶ ἐπιπρόσθετον αὐτῶν. εἰ μὴ ἔ-
 μὴ τὸ τῆς ἡμέρας, σὺ πάλιν.
 τῶν δὲ μεμνησθαι. καὶ
 κληθέντα εἰς ἵνα τοιαῦτα
 πείσασθαι, εἰδέναι, ὅτι ἐλή-
 λυθεν ὁ καιρὸς τοῦ ἀποδείξαι
 εἰ πεπενημένον νέον γὰρ, ἀπὸ
 σχολῆς ἀπὸν εἰς πείσασθαι,
 ὁμοίως ἔστι τῶν μεμνησθαι π
 συλλογισμὸς ἀναλύειν καὶ
 ἵς σύλλογον αὐτῶν πείσασθαι,
 λέγει μεμνησθαι πεπενημέ-
 νον καὶ πείσασθαι, ἵνα
 γυμνασθῶ καὶ οἱ ἀθληταὶ τοῖς
 κούφοις νεανίσκοις συλλογισ-
 σοῦσιν. εὐδαίμων με, φασίν.
 εὐδαίμων ἔστιν εὐδαίμων; εὐ-
 ἀλλὰ καλέσασθαι τοῦ και-
 ροῦ, καλέσασθαι, καὶ λέγειν,
 ἢ ἡμεῖς ἐπιπρόσθετον. τίνα εἰ-
 ταῦτα ὅσα ἔμαθες, εὐ, ὡς
 ἔργω δείξασθαι, ὡς πὶ αὐτῶν
 ἔμαθες; ἐγὼ τίνα οἰσμητῶν
 κατημένων ἐνταῦθα ἀδίνειν
 αὐτὸν ἐφ' ἑαυτῶν, καὶ λέγειν,
 ἐμοὶ νῦν πείσασθαι μὴ ἔρ-
 χεσθαι τοιαῦτα, ὅποια τῶν
 τῶν ἐλήλυθεν; ἐμὲ νῦν κατα-
 πείσασθαι κατημένων γυναικῶν,
 δυνάμενον σεφαναθῆναι ὁ-
 λύμπια; ποτε τίς ἐμοὶ κα-
 ταμελεῖ τοιοῦτον ἀγῶνα;

hi tandem auctor est

hodie bona esse Saturnal-
 negamus esse bona? Na-
 quam, sed & ipsi vna-
 mus. Et tu igitur cum
 quem a sententia deduci
 potueris, scito esse pueru-
 que applaudito. Quod
 lueris, taceto. Hæc te
 sunt: & cum in huiusm-
 liquod discrimen deuce-
 fueris, sciendum, venisse
 pus quo demonstramus
 eruditi simus. Nam qu-
 ens e schola, in talem
 incidit, similis est adole-
 ti, qui sese resoluendis sy-
 smis exercuit. Cui si qui-
 babile proposueris: Poti-
 quit, aliquid ingeniose
 plexum proponito, ut ce-
 ar. Et pugiles, leues adol-
 tulos moleste ferunt. I-
 non attollit, inquit: hic
 geniosus adolescens. In-
 tempus vocarit, plora-
 erit, & dicendum, D-
 vellem discere. Quæna
 hæc non didicisti, ut ea
 demonstrares, in quem
 ea didicisti? Equidē exi-
 eorum qui sedent, aliqu-
 cite parturire, secum que-
 re: Mihine talem occasi-
 non offerri, qualis isti
 ta fuit? Mene nunc i-
 gulo sedentem, ætate
 dere, cum in Oly-
 coronari liceret? Qui-
 tanti certaminis neglig-

anes vos affectos esse
 ebat. Cum inter Cæ
 is gladiatores sint, qui
 e ferant se non pro
 neque componi, qui
 Deo faciant, qui pro
 res adeant, orantes
 certandi sibi fiat co-
 emone talis e vobis
 ? Navigare istuc hac
 de causa vellem, &
 quid meus ageret
 Quo pacto in ea cau-
 lamaret? Nolo, in-
 talem. Penes te er-
 , deligere quam ve-
 usam? Cum tibi tale
 , parentes tales, fra-
 ales, patria talis, lo-
 ea talis sit datus: a
 etis, vt aliam tibi
 proponam? Nonne
 acultatem habes v-
 oblata? Tuum est
 opere, meum bene me
 ere. Imo proponere
 h noli causam in-
 cam: sed talem, ne
 tum modum mihi
 cuito, sed hoc mo-
 . Erit fortasse tem-
 quo tragædi pu-
 bu se esse larvas &
 thinos & pallam. Ho-
 hanc materiam, hoc
 guentum habes. Loque-
 er aliquid, vt sciamus
 aglusne sis an scurra. (Communia enim habent ambo

ἔτι τις ἔχον ἰδοὶ πάντας ὑμᾶς.
 ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς Καίσαρ
 μονομαχίαις, εἰσὶ τινες οἱ ἀγα-
 νακτιῶντες, ὅτι εἰδὲς αὐτὸς
 παρὰ τὴν ἐξουσίαν, καὶ οὐ-
 χονταὶ τῷ θεῷ, καὶ παρὰ τὴν
 χονταὶ τοῖς ἐπιτρόποις, θεο-
 μῆμοι μονομαχίᾳ. ἐξ ὑμῶν
 οὐδ' εἰδὲς φανήσεται τοιοῦ-
 τος; ἢ φέλον πλεῖστον ἐπ' αὐ-
 τὸ πύθον, καὶ ἰδοὶ εἶναι τί μιν ποιεῖ
 ὁ ἀδελφεὸς, πῶς μελετᾷ τὴν
 ὑπόθεσιν. ἐφ' ἧλω, φησὶ τοιαύ-
 τῳ. ἐπὶ σοὶ γάρ ἐστι, λαοεὶς
 τῷ θεῷ ὑπόθεσιν. δέδοται
 σοι σῶμα τοιοῦτον, γένεϊς τοι-
 οῦτοι, ἀδελφοὶ τοιοῦτοι, πα-
 τρις τοιαύτη, παῖδες ἐν αὐτῇ
 τοιαύτη. εἴτα λέγεις μὴ ἐλ-
 θῶν, ἀλλὰ εἰδὲς μὴ τὴν ὑπόθε-
 σιν εἴτα ὅτι ἔχεις ἀφορμαίς,
 πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῆς; οὐκ
 ἐστι παρὰ τὴν ἐξουσίαν, ἐμὸν μελετῆ-
 σαι καλῶς; ἔ, ἀλλὰ μὴ τοιοῦ-
 τὸ μὴ προδοῦν τροπικόν,
 ἀλλὰ τοιοῦτον. μὴ τοιαύτῳ
 ἐπενέγκης τὴν ὑπόθεσιν,
 ἀλλὰ τοιαύτῳ ἐστὶ χρῆσι-
 μόν, ἐν ᾧ οἱ τραγωδοὶ οἰή-
 ζονται ἑαυτοὺς εἶναι προσω-
 πεῖα, ἔμμελλάδεις καὶ τὸ σῶμα
 μα. ἀνθρώπε, ταῦτα ὑλὴν
 ἔχεις καὶ ὑπόθεσιν. φησὶ
 ξαίη, ἵνα εἰδῶ μὴ πότερον
 τραγωδὸς εἶ, ἢ γελωτοποιός.
 κρινὰ γὰρ ἔχουσι τὰ ἄλλα ἀμ-

φότεργι. ἀλατῆτο αὐτὸ ἀφέλη
 τίς αὐτὸς καὶ τὰς ἐμβάδας, καὶ
 τὸ παρῶπιον. καὶ ἐν εἰδί-
 λω αὐτὸν παρῶραζαζην, ἀπώ-
 ληθ' ὁ τραγωδός, ἢ μῦθαι, αὐ-
 φωνῶν ἔχη, μῦθαι. καὶ ἐν ταῖς
 λάοις ἡγεμονίαν. λαμβάνω,
 καὶ λαδῶν δεικνύω πῶς αὐ-
 θρωπῶ ἀναπρέφεται πε-
 πτωδὸς μῦθῶ. ἦς τὴν πλά-
 ῦσιν, καὶ ἀναλαδῶν ῥάκη,
 παρῶπερ ἐν παρῶπιον τοῖς-
 τω. ἴσῃ; εἰ δέδοται μοι
 καὶ τὸ φωνῶν εἰσενεγκεῖν;
 πῶς ἔν ἀναλαδῶν ἴσῃ; ὡς
 μάρτυς ἰσῶ τοῦ θεοῦ κα-
 κλημῖν. ἔρχου σὺ, καὶ
 μαρτυρήσον μοι. σὺ γὰρ ἄξιός
 εἶ παρῶραζαζην μάρτυς ἰσῶ
 ἐμοῦ. μή τι τῶν ἐκτός τῆς
 παρῶρεσις, ἀγαθόν ἐστὶ ἢ
 κακόν; μή τίνα βλάβην; μή
 τι ἐπὶ ἄλλω τινὶ ἀφέλειαν
 ἐποίησα τινὶ ἐκτός, ἢ ἐφ'
 αὐτῶ; τίνα μαρτυρίαν δι-
 δως τῷ θεῷ; ἐν δεινοῖς εἰ-
 μι κύριος, καὶ δυστυχῶ, εἰδείς
 μοι ἐπιπρέφεται, εἰδείς
 μοι δίδωσιν εἰδέν, πάντες
 ψέγουσι, πάντες κακολογεῖ-
 σι. ταῦτα μίλεις μαρτυρεῖν,
 καὶ κατηχησῶν τινὶ κληῖσιν
 τὸ κέκληκεν, ὅτι σὲ ἐκλήθησε
 ποιῶν τινὶ πινῶ, καὶ ἄξιον
 ἡγήσατο παρῶραζαζην εἰς
 μαρτυρίαν τηλικαύτην; ἀλλ'
 ἀπεφῆνατο ὁ ἔχων τινὶ ἐξ-
 σίαν, κείνω σε ἀπὸ τῆς καὶ ἀ-
 σίον εἶναι. ἴσῃ σοι γέγονεν; ἐκρί-

cætera. Itaque si quis e-
 cothurnis & larua adem-
 quam umbram introdu-
 peritne tragædus an n-
 Si vocem habet, manet.
 hic accipe principatum.
 pio: eoque accepto ost-
 quo pacto se gerat hom-
 ditus. Pone latum clau-
 pannis obfitus procede-
 cie. Quid ergo? Non m-
 tum est honestam voc-
 mittere? Quomodo ergo
 ad tribunal ascendis? V-
 a Deo citatus. Ades ti-
 stimonium mihi perhil-
 gnus enim es qui testi-
 produciris. Nunquid e-
 beram voluntatem l-
 est, aut malum? Nun-
 quam noceo (num in a-
 iusquam utilitatem col-
 quam in eo ipso? Cum
 testimonium perhibe-
 Male mecum agitur De-
 sum in calamitate, nei-
 curat, nemo mihi qui
 præstat, omnes vituper-
 mnes maledicunt. H-
 pro testimonio dictu-
 & ei qui te citavit,
 miniam conciliaturus
 tantum honorem til-
 buit? qui dignum iud-
 cuius tanta de te te-
 nium audiretur? At
 potestatem habet, pnu-
 iudico te impium & ne-
 esse. Quid tibi accidit

m impius & nefarius
 unquid aliud? Nihil.
 de connexo aliquo iu-
 ille suum interposuif-
 dies sit, esse lucem, fal-
 esse pronuntiaffet, quid
 illi accidisset? De vtro
 iudicium? Vter conde-
 est? Connexum, an is
 est deceptus? Is igitur
 statem de te pronun-
 abet, nouitne quid pi-
 at impium? Num in-
 rcuit? Num alicubi di-
 ud quem? Ergo Musi-
 non curat, cum Ne-
 Hypaten pronuntiat:
 cometer, si lineas, quæ
 ad circulum produ-
 eget esse æquales. ho-
 m vere eruditus, ho-
 indoctum curabit,
 quid nefas sit, quid
 quid iniustum pro-
 tem? O ingentem in-
 ruditorum. Hæc igi-
 didicisti? Non tu ra-
 is istarum rerum a-
 nques, ignavis ho-
 nibus, qui in angulo
 mercedulas accipiāt,
 nturent, neminem
 be sibi quicquam? Quin
 edium progressus, iis
 æ didicisti? Neque e-
 ba sunt quæ nunc de-
 mo libri mihi sunt
 cam ratiuncularum.
 datur deest? Qui iis vta-

ἢ ἢ ἀσεβὴς καὶ ἀνόσιος εἶναι,
 ἄλλο ἔδέν; ἔδέν. εἰ δὲ αἰσθη-
 ημερῶν ἕκαστος ἐπιπερικρίκει,
 καὶ ἐδεδώκει ἀπόφανσιν, τὸ, εἰ
 ἢ ἢ ἡμέρα εἶναι, φῶς εἶναι, κεί-
 νω ψεδῶ εἶναι; τί ἐζηγῶναι
 τῶ σινημερῶ, τίς ἐζηγῶναι
 κείνεται, τίς κατακείνεται;
 τὸ σινημερῶν, ἢ ὁ ἐξαπατη-
 θεὶς αἰσθητῶν; ἔπος ἔν ποτε
 ὁ ἔχων ἐξέσταν τῶ ἀποφύα-
 θαί τι αἰσθητῶ, οἶδε τί εἶναι
 τὸ δούσεὶς ἢ τὸ ἀσεβὴς; μεμε-
 λέτηκεν αὐτῶ; μεμαθήκεν πῶ,
 παρὰ τίνι; εἶτα μεσηθὺς μὴ
 ἔσθ ἐπιτρέφεται, αὐτῶ ἀπο-
 φαινόμενῶ αἰσθητῶ τῆς νήτης εἶ-
 ναι ὑπὸ αἰσθητῶ ἔδὲ γεωμετρικῶς,
 αὐτῶ ἐπιπερικρίκει τῶ ἀπὸ κέντρῶ
 πρὸς τὸν κύκλον ὡς ἀπὸ κέντρῶ
 σις μὴ εἶναι ἴσας. ὁ δὲ τῶ
 ἀληθείαις ἐπιπερικρίκει,
 αὐτῶ πῶ ἀπὸ δούσεὶς ἐπι-
 γραφήσεται, ἐπιπερικρίνοντὸς τι
 αἰσθητῶ καὶ ἀνόσιος, καὶ ἀδίκῶ
 καὶ δικαίῶ; ἢ ποικίλῶ ἀδικίας
 τῶν ἐπιπερικρίκων. τῶ πῶ
 ἔν ἐμαθῶς ἐν αἰσθητῶ; ἔθελαι
 τὰ μὴ λογαίρια τὰ αἰσθητῶ
 τῶν ἄλλοις ἀφείναι ἀταλας-
 πῶρῶ αὐτῶ παρῶ, ἢ ἐν
 γωνία καθεζόμενοι μιὰ ἀρία
 λαμβάνωσιν, ἢ γρηγύρωσιν, ὅπ
 ἔδ εἰς αὐτῶ παρῶ ἔδέν. σὺ
 δὲ γρηγύρωσιν, οἷς ἐμα-
 θῶς; ἔθ γὲ λογαίρια εἶσι, τὰ λεί-
 ποντα ἔδέν. ἀλλὰ γίμει τὰ
 βιβλία τῶ σινημερῶν λογαίρων.
 τί ἔν τὸ λείπον εἶσιν; ὀχρησῶ-

μὲν, ὁ ἔργα μαρτυρήσαν
 τοῖς λόγοις. τὸ μὲν τὸ πρῶ-
 ζων ἀνάλαβε, ἵνα μηκέτι
 παλαιοῖς ἐν τῇ σχολῇ παρα-
 δείγματι χρώμεθα, ἀλλὰ
 ἔχοντες ἡ καὶ ἡμεῖς πα-
 ροδείγμα; ταῦτα ἐν πίνου-
 ἐσι θεωρεῖν; τὴν σχολάζοντος.
 ἐστὶ γὰρ φιλοθέωρον τὸ ζῶν ὁ
 ἀνθρώπος. ἀλλ' αἰσχρὸν ἐστὶ
 θεωρεῖν ταῦτα ἕτως, ὡς οἱ
 δραπετῆς. ἀλλ' ἀπεισά-
 τος καθεῖσθαι, καὶ ἀπέειν, ἵνα
 μὴ τραγῶδ' ἔχῃς ἐκείνοι
 ποιῆσι. ἀλλὰ μὴ ἐπέση, καὶ ἐ-
 πήνεσε τὸν τραγῶδον, ἅμα
 ἢ περὶ βλάβης. εἴτε αὖτις
 φθίγγεται κύριον, αὐτὸς σε-
 σόβηται, παραίσοιται. αἰ-
 σχρὸν ἐστὶ, ἕτω καὶ τοὺς φιλο-
 σοφους θεωρεῖν τὰ ἔργα τῆ φύ-
 σεως. τί γάρ ἐστι κύριον; ἀν-
 θρώπος ἀνθρώπος κύριον ὅτι
 ἐστὶ, ἀλλὰ θάνατος καὶ ζῶν,
 καὶ ἡδονὴ ἐπὶ πόνου. ἐπεὶ χυ-
 ροὶς τούτων, ἀγαθὸν μὲν τὸν
 Καίσαρα, καὶ ὅπως αὐτὸς ἀ-
 σταθῶ. ὅταν δὲ μὲν τούτων ἔλ-
 θη βροχῶν καὶ ἀσπιδίων, ἐγὼ
 ἢ ταῦτα φοβούμαι, τί ἄλλ-
 λο, ἢ ἐπίγνωσι τὸν κύριον,
 ὡς ὁ δραπετῆς; μέχρι δὲ
 αὐτὸς πινὰ ἀνοχλῶ δὲ τὰ
 πῶν ἔχω, ὡς δραπετῆς ἐ-
 φίσταται θεάτρῳ, ἕτω καὶ
 γὰρ, λάομαι, πίνω, ἄδω,
 πάντα ἢ μὲν φόβος ἐπιλα-
 πωρίας. ἐὰν δ' ἐμὰ τὸν ἀπο-
 λίσσω τῶν δευποτῶν, τὰ τίς

tur, qui re ipsa testim
 doctrinæ perhibeat. Ha
 hi personam assumito
 schola exemplis veteri
 desinamus: sed & nos
 quod estatis exemplum
 mus. Hæc considerat
 est? Scholastici. Homo
 animal est contempl
 studiosum. Sed turpe
 ita contemplari, ut
 ferui solent. Contine
 sedendum, & nunc tr
 audiendus: non ut illi
 qui simul accedunt, &
 dum laudant, simul
 cum spectant. Deinde
 herum nominarit, sta
 pidi fugiunt. Turpe
 losophos etiam operi
 ita contemplari. Qu
 est dominus? Homo.
 autem hominis domi
 est, sed mors & vi
 luptas & dolor. Ne
 que his adduc mih
 rem, & videbis qu
 constans. Si vero i
 his venerit, tonans
 gurans, egoque illa
 ro, quid aliud qua
 gitivus dominum
 Quoad autem alie
 his inducias habuero
 admodum fugitivus
 tro astat, sic & ego lat
 cano. Sed hæc omnia
 & erumna. Quod si m
 dominis vindicaro,

sebus propter quas do-
 nt formidabiles, quid
 olis habeo negotii? quem
 ominum? Quid ergo?
 dianda sunt hæc apud o-
 on. sed accommodare
 demus hominibus im-
 ac dicere, Hic quod si-
 onum esse censet, id
 oque suadet: ignosco
 & Socrates venenum
 is, - custodi carceris
 veniam dabat: Quam
 inquit, nos deplora-
 m ergo illi ait, se pro-
 mulieres dimisisse?
 ed familiaribus qui
 e poterant. Illi ve-
 commodat, tanquam

*in promptu habendum
 fortunitis casibus.*

CAP. XXX.

Valiquem e proceribus
 ac dis, memento alium
 desuper ea videre quæ
 ac oportere te illi pla-
 us quam isti. Ille igi-
 ontatur: De exilio, de
 & vinculis, de mor-
 ominia quid dicebas
 a? Esse indifferentia.
 tur quid ea esse dicis?
 mutata sunt? Non.
 mutatus es? Non.
 que sunt indifferen-
 & ea quæ sequuntur.
 isti arbitrii non sunt,

ἐκείνων διὰ οἱ δεσπότηται
 εἰσὶ φοβεροί, ποῖον ἐπὶ πρῶ-
 γμα ἔχω; ποῖον ἐπὶ κύριον;
 τί ἔν; κηρύσσειν δεῖ ταῦτα
 πρὸς πάντα; ἔ, ἀλλὰ τοῖς
 ἰδιώταις συμπεριφέρεσθαι, καὶ
 λέγειν. ἔτος ὁ αὐτῶν ἀγαθὸν
 οἴσται, τῆτο καὶ μοι συμβου-
 λῶν, συγγνώσκω αὐτῶν. καὶ
 γὰρ Σωκράτης συνεγνώσκο-
 τῶν ἐπὶ τῆς φυλακῆς κλαίον-
 τι, ὅτε ἐμελλε πίνειν τὸ φάρ-
 μακον, καὶ λέγει, ὡς γυν-
 ναίως ἡμᾶς ἀπὸ δειδείκρυκτο
 μή τι ἔν ἐκείνω λέγει, ὅτι
 ἀγαθὸν τοῖς γνωαῖσιν ἀπε-
 λύσασθαι; ἀλλὰ τοῖς γνωστέ-
 μοις, τοῖς δυναμίοις αὐτῶν
 ἀκῶσαι, ἐκείνω ἢ συμπερι-
 φέρεται, ὡς παθῶν.

Τί δεῖ πρὸ χειρὸν ἔχειν ἐν
 ταῖς περιπέσειν.

ΚΕΦ. λ.

Ὅταν εἰσῆς πρὸς πῶ-
 τῶν ὑπερεχόντων, μέ-
 μνησο ὅτι καὶ ἀλλὰ αὐτῶν
 βλέπει τὰ γυγνόμνα· καὶ ὅτι
 ἐκείνω σε δεῖ μάλλον δρέ-
 σκειν, ἢ τῆτω. ἐκείνω ἔν
 σου πωθάνεται. φυγῶν, καὶ
 φυλακῶν, καὶ δεσμῶν, καὶ θά-
 ναον, καὶ ἀδοξίαν, τί ἔλεγε
 ἐν τῇ σχολῇ; ἐγὼ, ἀδελφοί.
 νῦν ἔν πῶνα αὐτῶν λέγεις; μή
 τι ἐκείνω ἠλλάγη; ἔ. σὺ ἔν
 ἠλλάγη; ἔ. λέγε ἔν, τί-
 να εἰσὶν ἀδελφοί; λέγε καὶ
 τὰ ἐξῆς τὰ ἀποθνήσκουσιν.

H 2

ἔδεν πρὸς ἐμὲ, λέγε. καὶ τὰ ἀ-
 γαθὰ τίνα ἡμῖν ἐδόκει; πρὸς
 αἴρεσις οἷα δ' εἶ, καὶ χρηστὴς
 φαντασιῶν. τέλος ἢ τί; τὸ
 σοὶ ἀκρολουθεῖν ταῦτα. καὶ νῦν
 λέγεις ταῦτά; καὶ νῦν λέγω. ἀ-
 πιδι λοιπὸν ἔσω, θαρρῶν, καὶ
 μεμνημῶν τῶν καὶ ὄψαι
 τί ἐστιν ἐμὲ μεμελετηκῶς ἀ-
 δεῖ, ἐν αὐτῶν ἀμελετή-
 τοις. ἐγὼ μὲν νῦν τὰς θεῶν
 φανταζομαι, ὅτι πείσῃ τὸ τοι-
 οῦτον. τί ἔτιω μεγάλα καὶ
 πολλὰ παρασκευάζομεθα,
 πρὸς τὸ μηδέν; τὰ τοῦ ἡ-
 ξυσία, τὰ τοῦ πρὸς θεοῦ, οἱ
 κριτῶν ἵτα οἱ ἐπὶ τῆς μαχαί-
 ρας; τῶν ἐνεκα τὰς πολλὰς
 λόγους ἤκων; ταῦτα ἔδεν
 ἴω. ἐγὼ δ' ὡς πρὸς μεγάλα
 παρεσκευάζομαι.

nihil ad me attinent, in
 bona quæ nobis esse v-
 tur? Voluntas, qualem
 cet, & visorum usus. C-
 tem finis? Te sequi. If
 nunc dicis? Eadem etia
 dico. Abi iam nunc in-
 gno animo, & mem-
 rum, vt videas quid i-
 scens, ea meditatus qu-
 inter homines non mo-
 Equidem videre mih-
 te sic cogitaturum es
 tantopere & tam sol-
 ad res nihil præparam
 erat illa potestas? hoc
 lum? hi cubicularij? h-
 tores? hisne de causis
 illas audiui orationes
 hil erant, ego vero v-
 gna me comparabam

FINIS PRIMI LIBRI.

C. 1

CAPITULA LIBRI

SECUNDI.

- De pugna fiducia cum cautione.
 De nino imperterrito.
 De his qui philosophis aliquos commendant.
 De eo qui aliquando in adulterio fuerat deprehensus.
 De pacto magnitudo animi cum diligentia coniungatur?
 De rebus indifferentibus.
 De pacto sint consulendi vates?
 De sit natura boni?
 De eo cum id quod hominis est, prestare non possimus: id
 quod philosophi est, nobis assumere.
 De modo ex nominibus officia inueniantur?
 De sit philosophia principium?
 De serendo.
 De vigore.
 De a rationem.
 De his qui pertinaciter insistent iis qua decreuerunt.
 De meditari nos, quo pacto utamur opinionibus, bonis
 malis de rebus.
 De pacto communes sententia singulis sint rebus accom-
 modandae?
 De pacto sit cum visis decertandum?
 De his qui verbotenus duntaxat doctrinam philosopho-
 rum amplectuntur.
 De Epicureos & Academicos.
 De constantia sermonis, & dissimulatione quorundam
 stitiorum.
 De micitia.
 De licendi facultate.
 De eo quendam qui se contemptum questus fuerat.
 De eo quomodo necessaria sit differendi ratio?
 De eo quid sit peccati proprium?

APPIANOY EPIKTHTOY

BIBLION ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ARRIANI COMMENTAR

RVM EPICTETI LIBER

SECUNDVS.

Interprete Hieronymo Wolfio.

Ὅτι ἐμάχεται τὸ θαρρῆν, τῷ
δύλαβεῖσθαι.

ΚΕΦ. α.

*Non pugnare fiducia
cautione.*

CAP. I.

Ἀρεῖδοξον μὲν
τυχὸν φαίνε-
ται πρὸς τὸ ἀ-
ξιοῦσθαι ὑπὸ
τῶν φιλοσόφων. ὅμως ἡ σκε-
ψώμεθα καὶ διώομεν, εἰ ἀ-
ληθῆς ἐστὶ τὸδε, ἢ ἡ ἀμα-
ρτία δύλαβῶς, ἀμαρτία ἡ θαρ-
ρούτως πάντα ποιεῖν. ἐν-
αντίως γάρ πως δοκεῖ τῷ
θαρράλειω τὸ δύλαβεῖν. τὰ
δὲ ἐναντία ἐδάμασσε στυ-
πίαρχοι. τὸ δὲ φαινόμενον
πολλοῖς ἐν τῷ τόπῳ πα-
ρεῖδοξον, δοκεῖ μοι τιού-
του πινθῶ ἔχεισθαι. εἰ μὲν γὰρ
ὡς ταῦτα ἐξιοῦσθαι χρῆσθαι
τῆς δύλαβείας καὶ τῷ θαρρῆν,
δικαίως αὐτῆς ἡμᾶς ἢ πᾶντο, ὡς
τὰ ἀσώακτα σωάζονται.
νῦν ἡ πείθειν ἔχει τὸ λεγέ-
σθαι; εἰ γὰρ ὑγιῆ ταῦτ' ἐστὶ
τὰ πολλάκις μὲν εἰρημνία,
πολλάκις δὲ ἀπερδεδειγμέ-
νη, ὅτι ἢ ἐστὶ τῆ ἀγαθοῦ ἐστὶν ἐν χρῆσει φαντα-

TSI philo
hoc pronu
quibusdam
rabile fortā
bitur: tamen pro viri
derabimus, an verum
posse nos & fidenter
agere omnia. Nam c
duciaē quodammodo
ri videtur: contraria p
consistere nullo me
sunt. Id vero quo
absurdum hoc in l
sent: eam mea opi
tionem habet, que
iisdem rebus vti ca
fiducia iuberemur,
incusarent, vt qui res
ctione abhorretes cō
mus. Nunc quid ab
habet oratio? Nā si ea
& dicta & demōstrata
ste se habent: natura
visorum vsu esse posu

ratione mali: quæ arbitrij nostri non sunt, ea noni, nec in mali cadentiam: quid absurdi prociat Philosophi, si fiducias res quæ nostri arbitrij sunt: ad eas autem res nos sunt, cautionem adhibendam esse censent, si in mala voluntum est positum, in iis cautum est cautione arbitrij iuris sunt. Sin ab nostro remota, & in potestate aliqua non que ad nos nihil attinet, ea est adhibenda fiducia, & fidentes, atque adeo cautionem fidentes. Quia vera mala cauebunt, ut in iis quæ mala sunt, imperterriti simus. Idem quod cervis nobis. Qui cum volucres vident, quo se conuertunt? Vident, ut in tuto sint? Periculis, atque ita pereunt, in iis quæ timenda, & in iis quæ toleranda erant. Sic ubi timemus? In iis quæ arbitrij non sunt. Coniis, quibus in rebus ita nobis periculis, quasi nihil sit periculis, quæ nostræ potestati sunt. Itaque decipi, labi, erare impudens aliquid admittere, aut flagitiosum aliquid committere, nihil nostra interest:

τῆ κακῆ ἀσφάλειαι, τὰ δὲ ἀπειραίρετα ἔτε τῶν ἑ κακῆ δέχεται φύσιν, ἔτε τῶν τῆ ἀζαθού, τί παραδόξον ἀξιόσιν οἱ φιλόσοφοι, εἰ λέγουσιν, ὅπου μὴ τὰ ἀπειραίρετα, ἐκεῖ τὸ θάρσος ἔστω. Οἱ ὅπου ἢ τὰ ἀπειραίρετα καὶ, ἐκεῖ ἢ δούλαβεια; εἰ γὰρ ἐν κακῇ ἀπειραίρεσει το κακὸν, πρὸς μόνον ταῦτα χρεῖσται ἀξιοῦν τῆ δούλαβεια. εἰ ἢ τὰ ἀπειραίρετα καὶ μὴ ἐφ' ἡμῖν, ἐδὲν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς ταῦτα τῶ θάρσει χρεῖσται. καὶ ἔτις ἄμα μὴ δούλαβεια, ἄμα ἢ θάρραλέοι ἐσόμεθα καὶ νῆ δία, ἀλλὰ τῶ δούλαβεια θάρραλέοι. ἀλλὰ γὰρ τὸ δούλαβεια τὰ ὄντως κακῆ, συμβήσεται θάρρειν ἡμῖν πρὸς τὰ μὴ ἔτις ἔχεται. λοιπὸν ἡμεῖς τὸ τῶν ἐλάφων πάχος μὴ, ὅτε φοβῶνται φύσιν σαυ αἰ ἐλάφοι τὰ πῖλινά, ποῦ τρέπονται καὶ πρὸς πῖνα ἀναχωρεῖσιν ὡς ἀσφαλῆ; πρὸς τὰ δίκτυα καὶ ἔτις ἀπὸ πῖν ἑναλλάξασαι τὰ φοβερά καὶ τὰ θάρραλέα. ἔτις καὶ ἡμεῖς, πῆ χρεῖσται τῶ φόβῳ πρὸς τὰ ἀπειραίρετα. ἐν πῖσι πῖλιν θάρρειντες ἀνασπρόμεθα ὡς ἐδὲν ὄντων δειῶ, ἐν ἑτῆ ἀπειραίρεσι. ἐξαπατήσονται οὐδ' ἢ ἀπειραίρεται, ἢ ἀναχωρεῖσιν ἢ ποιήσονται, ἢ μετ' ἐπιθυμίας ἀιχερῆς ὀρεχθῆναι ἕκνος, ἐδὲν ἀλλὰ φέρει ἡμῖν.

αὐτόν ἐν τοῖς ἀποθανε-
 πκοῖς δύστυχόν μιν. ὅπως ἢ θά-
 νατος, ἢ φυγή, ἢ πόνος, ἢ
 ἀδολξία, κεί τὸ ἀναχωρη-
 κόν, κεί τὸ σεσοδημένον. τοι-
 γαροῦν, ὡς περ εἰκὸς τῆς πε-
 ρὶ τὰ μέγιστα διαμαρτάνον-
 τος, τὸ μὲν φύσει θάρραλέον,
 θρασὺ κατὰ σκευάζον μιν. ἀπο-
 νενοημένον, ἰταμόν, ἀναι-
 χρωτον. τὸ δὲ δύλαβες φύ-
 σει καὶ αἰδήμον, δειλὸν καὶ
 ταπεινὸν, φόβων καὶ παραχῶν
 μέσθον. αὐτὰρ τις κεί μετα-
 θῆ τὸ δύλαβες, ὅπου παθαί-
 ρεσιν καὶ ἔργα παθαίρεσως,
 δύτης ἀμφοτέρω θέλειν δύλα-
 βεῖσθαι, καὶ ἐφ' αὐτῶν κει-
 μένων ἕξει τὴν ἔκκλισιν. αὐ-
 τὸ δὲ ὅπου τὰ μὴ ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ,
 καὶ ἀποθανεῖται, πρὸς τὰ
 ἐπ' ἄλλοις ὄντα τὴν ἔκκλισιν
 ἔχων, ἀναγκασίως φοβήσεται,
 ἀκρωτασότησει, παραχθήσε-
 ται. ἔγδ θάνατος, ἢ πόνος
 φοβερόν. ἀλλὰ τὸ φοβεῖσθαι
 πόνον, ἢ θάνατον. ἀλλὰ τῆ-
 το ἐπαγομένου τὸν εἰπόν-
 τα, ὅτι οὐ κατθανεῖν γδ
 δεινόν, ἀλλ' αἰσχροῦ θά-
 νεῖν. ἔδει οὖν πρὸς μὲν τὸν
 θάνατον, τὴν φυγὴν πρὸς
 δὲ τὸ πρὸ αὐτῆς δόγμα τὴν
 ἀνεπιρροίαν, καὶ τὸ ἀφει-
 δές, καὶ τὸ ἀδιαφορητικόν.
 ταῦτα δὲ ὁ Σακράτης καλῶς
 ποιεῖν, μετρητικῶς ἐκάλ-
 λει. ὡς γδ τοῖς παιδίοις τὰ
 παρὰ πρὸς φαίνεται δεινὰ

modo ne in iis, quæ pen-
 non sunt, fallamur. In
 ro mors, ubi exilium,
 bor aut ignominia pr-
 tur: ibi fuga, ibi pertu-
 oritur. Itaque uti par-
 qui maximis in rebus
 fiduciam naturalem in-
 ciam, in desperationem
 meritatem, in impud-
 conuertimus: natural-
 tem cautionem & pu-
 in timiditatem & hu-
 tem, timorum & tu-
 plenam. Nam si quis
 tionem transfulerit,
 luntas & voluntatis
 sunt: simulac caue-
 luerit, statim & in-
 sitam habebit declinat-
 Sin eo, ubi ea si-
 quæ voluntati nost-
 parent, & ea quæ
 luntate nostra remotæ
 que penes alios sunt
 setur: necessario time-
 pidabit, perturbabitur
 enim mors aut labor e-
 bilis, sed timor lab-
 mortis. Propterea lau-
 eum qui dixit:

*Morison est malum
 piter mori.*

Opponenda igitur non
 rat non fuga: sed opin-
 illa conceptæ, neglectic-
 tas & cōstantia. Has res
 tes recte larvas nomi-
 enim pueris larvæ ho-
 & no

vidæ propter imperi-
entur: ita & nobis in
didit, ob nihil aliud,
ut pueri, ita & nos
cibusdam mouemur.
em est puer? Inscitia.
puer? Ignorantia.
atenus illa puer no-
est deteriore quam
itione. Moïſ quid eſt?
uertere, & ita eſſe co-
Vide ut non morde-
iculum ſeparari oportu-
mula, ut prius etiam
n fuerat, aut nunc,
Quid ergo ægre fers,
Nam ſi nunc nõ, poſt,
rem? Ut mundi cir-
ompleatur. Opus e-
aliis qui ſurgant, a-
irrecturi ſint, aliis qui
ium abſoluerint. La-
eſt? Larua. Inuerte e-
gnoscas. Aſpere mo-
cuncula, deinde ruruſ
Quod ſi tibi non ex-
ua patet. Si expedit,
omnia enim ianuam
ortet. Ita nihil habe-
gotij. Quis igitur ha-
omionum fructus eſt? Is
ecet, & pulcerrimus
qui reuera erudiuntur
ius, conſtantia, metu
amus, libertas. Neque
ibus his de rebus eſt
ni, quæ ſolis ingenuis
cere ſtatuunt: ſed phi-
poti, qui dicunt, ſolos

καὶ φοβερὸν δι' ἀπειρίαν, τοι-
ούτων π καὶ ἡμεῖς πάρομοι
πρὸς τὰ πρᾶγματα. δι' οὐ-
δὲν ἄλλο, ἢ ὡς περ καὶ τὰ
παῖδια πρὸς τὰς μορμυ-
κείας. τί γάρ ἐστι παῖδιον; ἀ-
γνοια. τί ἐστι παῖδιον; ἀμα-
θία. ἐπεὶ ὅπου οἶδ' ἐ κα-
κεῖνα ἔδεν ἡμῶν ἑλαττόν
ἔχει. γίνεσθ' ἢ ἐστὶ μορ-
μυλῦκειον. σρέψας αὐτὸ,
κατὰ μαθεῖς. ἰδοὺ πῶς οὐ
δάκνει. τὸ σωματικὸν δ' εἶ
χωροδωμά τ' ἐπιδυματίς,
ὡς ἀσπτερον ἐκχεῖται, ἢ
νύκτ' ἢ ὑστερον. τί ἐν ἀθανά-
κτεῖς, εἰ νῦν; εἰ γὰρ μὴ νῦν, ὑ-
στερον. ἀλλά τί; ἵνα ἢ ἀσπίδ' ἢ
ἀνύηται τ' ἡρόσμη. χρεῖαν γὰρ
ἔχει, τῶν μὲν ἐπισταμνῶν, τῶν
δὲ μελιτόντων, τῶν δ' ἰωυ-
σμένων. πόν' ἢ ἐστὶ μορ-
μυλῦκειον. σρέψον αὐτὸ, καὶ
κατὰ μαθεῖς. τεραχέως κινεῖται
τὸ (καρκιδίον, εἶτα πάλιν λεί-
ως. αὐ σοὶ μὴ λυσιτελή, ἢ θύ-
ρα. ἰωυκ). αὐ λυσιτελή, φέρε·
πρὸς πάντα γὰρ ἰωυκταί δ' εἶ
τὴν θύραν, ἢ πρᾶγμα ἐκ' ἐ-
χομῆ. τίς ἐν τέτων τ' δομά-
των καρπός, ὅπως δ' εἶ καλλι-
στὸν τ' εἶναι, ἢ περὶ πωδῆσαι τιν
θῆς τῶν ἐντι παιδ' ομομῶν, ἀ-
ταραξία, ἀφοβία, ἐλδυστεία.
ἔ γὰρ τοῖς πολλοῖς ἀπὲρ τέτων
πισυτέον, οἱ λέγουσι μόνους
ἐξ εἶναι παιδ' ομομῶν θῆς ἐλδυ-
στείας· ἀλλὰ τοῖς φιλοσόφοις
μάλλον, οἱ λέγουσι μόνους τ' ἔ

παρ' εὐφρόνας ἐλευθέρους εἶ-
 ναι. πῶς τῆτο; ἔγω γὰρ ἄλ-
 λοτὶ ἐσὶν ἐλευθέρια, ἢ τὸ ἐ-
 ξεῖναι ὡς βαλόμεθα διεξά-
 γειν; ἔδέν. λέγετε δὴ μοι
 εἰ ἀνθρώποι, βύλαθε ζῆλῷ ἀ-
 μαρτάνοντες; ἢ βαλόμεθα.
 ἔδεις τοίνυν ἀμαρτάνων, ἐ-
 λευθέρους ἐσι. βούλαθε ζῆλῷ
 φοβέμενοι; βούλαθε λυπέ-
 ρημοι; βούλαθε παρασόμε-
 νοι; οὐδαμῶς. οὐδεις ἄρα
 οὔτε φοβέμεθα, οὔτε λυ-
 παύμεθα, οὔτε παρασόμε-
 νοι, ἐλευθέρους ἐσιν. ὅσις δὲ
 ἀπὸ πλάκται λυπῶν καὶ φό-
 βων καὶ παραγῶν, ἔτος τῆ
 αὐτῆ οὐδ' ἔ, καὶ τῆ δουλείῃν
 ἀπὸ πλάκται. πῶς ἔν' ἐπι-
 μὲν πιστεύσομεν, ἢ φίλτεροι
 τομθῆτα; ὅσα ἐπιτρέπομεν
 παρ' εὐφράς, εἰ μὴ θεῖς ἐλευ-
 θέρους; οἱ φιλόσοφοι γὰρ λέ-
 γουσι, ὅτι ὅσα ἐπιτρέπομεν
 ἐλευθέρους εἶναι, εἰ μὴ θεῖς
 περὶ δούλοισι. τοῦτό ἐσιν,
 ὅ θεός ὅσα ἐπιτρέπει. ὅταν
 ἔν' ἐρέψῃ τις ἐπὶ στρατῆρ' τὸν
 αὐτῆ δούλον, ἔδέν ἐποίησεν;
 ἐποίησε τί; ἔρεψε τὸν αὐ-
 τῆ δούλον ἐπὶ στρατῆρ'. ἄλ-
 λο οὐδέν, ναί. καὶ εἰς τὸν
 αὐτῆ δούλον ὀφείλει. τί ἔν', ὅ
 ταῦτα παγῶν ἔγέρονεν ἐλευ-
 θέρους; ἢ μάλλον, ἢ ἀτάρα-
 χους. ἐπεὶ σὺ ὁ ἄλλους τρέ-
 φειν διακίμεθα, ἔδέννα ἔ-
 ρης κύριον, ὅσα δούλους; ἢ
 κερσίσιον; ἢ παρ' εὐφράς; ἢ τὸν

eruditos esse liberos
 modo istud? Sic: Nur
 liud est libertas, quan
 cere, vt velis viuere;
 Dicite mihi, o homin
 tis ne viuere in peccat
 lumus. Nemo igitu
 quens liber est. V
 uere metuentes? vult
 rentes? vultis perturb
 quaquam. Nemo ei
 metuens, vel mære
 perturbatus, est lib
 autem molestia, r
 perturbatione caret;
 dem via & seruitut
 Quomodo igitur vo
 hac credemus, cari
 gumlatores, cum
 Non sinimus erudi
 ingenuos. Nam pl
 aiunt: Nos non
 esse liberos, nisi e
 hoc est, Deus no
 Quod si quis seruu
 ad prætorem addux
 hilne fecit? Fecit.
 Adduxit seruum f
 prætorem. Nihilne
 Imo. Nam & vice
 co est pendenda. (C
 go? Is cui hoc
 nonne factus est li
 hilo magis quam p
 tionis expers. Nat
 manmittere alios
 nullumne habes de
 Non argentum? J
 ellam? Non pueru

an? Non amicum ty-
 uid ergo tremis, cum
 caris? Propterea sæpe
 eo, hæc meditanda es-
 in promptu habenda,
 rebus magnanimi
 amamus, & quibus in
 cti. Fidentes simus in
 nostri arbitrij non
 i in iis que penes nos
 nonne legi tibi scripta
 nonne cognouisti quid
 quo? In fermunculis.
 o quo pacto affectus
 uersationem & appe-
 . An non frustreris iis
 Annon incidas in ea
 vis? Illa autem per-
 si sapiens, amouebis ac
 Quid? Socrates non
 Quis tam multa? Sed
 o? Cum non semper
 offet a quo suæ opi-
 es coarguerentur, aut quæ
 perices coargueret: ipse
 coguebat, & examina-
 & ubinde vel vnam no-
 et sic tractabat, vt eam
 suæ accommodaret: ac
 tum quoddam, sic ora-
 ter in alios eiacularetur,
 uplos, in beatos, in eos
 nis rebus gerendis oc-
 atitium agebant, aut qui
 stitiam nihil ordine re-
 abt. Itane nunc cum tē-
 al rē postulat, ostentabis
 retabis, & veluti merca-
 aticies? Ecce vt dialogos

τύραννον; οὐ φίλον πινὰ
 τοῦ τυράννου; τί ἐν τρέ-
 μεις, ἐπὶ πνα τοιαύτῳ ἀ-
 πίων ἀείτουν; Διὰ τοῦτο
 λέγω πολλὰς, ταῦτα με-
 λετᾶτε, καὶ ταῦτα ἀρχαι-
 ρα ἔχετε, πρὸς ἵνα δεῖ
 τε γάρρηκέναι, καὶ πρὸς ἵ-
 να σύλαθῶς διὰ κείσθαι; ὅτι
 πρὸς τὰ ἀπαιρέτα γάρ-
 ρεῖν, σύλαθῶς διὰ κείσθαι τὰ πρῶ-
 αιρετικά. ἀλλ' ὅσα ἀέγνω
 σοι, οὐδ' ἔγνωσ' ἵ ποιῶ; ἐν
 ἵνι; ἐν λεξειδίοις. δεῖξον
 πῶς ἔχεις πρὸς ὄρεξιν καὶ
 ἔκκλισιν. εἰ μὴ ἀποτυγχά-
 νεις ὧν θέλεις, εἰ μὴ ἀπι-
 πίπεις οἷς οὐ θέλεις. ἐκεί-
 να δὲ τὰ ἀειδίδια, ἀνοῦν
 ἔχης, ἄρας ποῦ ποτε ἀπα-
 λείψεις. ἵ οὖν; Σωκρά-
 τος ὅσα ἔγραφε; καὶ ἵς το-
 σαῦτα; ἀλλὰ πῶς; ἐπεὶ μὴ
 ἐδύνατο ἔχειν ἀεὶ ἐλεγχον-
 τα αὐτῶ τὰ δόγματα, ἢ ἐ-
 λεγχθησόμενον, ἐν τῷ μέ-
 ρει αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλεγε καὶ
 ἐξήταζε· καὶ ἀεὶ μίαν γέ π-
 να ἀπέληψεν ἐγύμναζε· χρη-
 σικῶς. ἡ λέγω, ἀλλοις ἀ-
 φήσιν, τοῖς ἀναισθητοῖς, ἢ
 τοῖς μαθητοῖς, τοῖς ἰσο-
 λῶ ἄρυσιν ὑπὸ ἀταρα-
 ξίας, ἢ τοῖς μηδὲν ἐξῆς ὑπο-
 λογισμοῖς διὰ μωρίαν.
 καὶ νῦν μαρτυροῦντες,
 ἐκείνα δεῖξιν ἐπιθῶν,
 καὶ ἀναγνώση, καὶ ἐμπο-
 ρύση. Ἰδοὺ πῶς διὰ λόγους

σωπῆσαι· μὴ, ἀνθρώπε·
 ἀλλ' ἐκείνῃ μακρόν. Ἰδοὺ πῶς
 ἡρεσίζω· ἴσως ἀποτυχά-
 να. Ἰδοὺ πῶς ἐκκλίνων εἰ
 ἀπειπίλω. Φέρε θάνατον, καὶ
 γνώση. Φέρε πόνους, Φέρε
 ἐσθμωθήσειν, Φέρε ἀδόξίαν,
 Φέρε καταδίκην αὐτῆ ἐπι-
 δεξις νέου ἐκ σχολῆς ἐλυλη-
 γότῃ, τάλια οἱ ἄλλοις ἄ-
 φως. μηδὲ φωνῶ τίς ἀκού-
 σῃ σου παρὶ αὐτῶν ποτε,
 μηδὲ αὐ ἐπανέσῃ τίς ἐπ' αὐ-
 τοῖς ἀέρον. δόξον δὲ μη-
 δεῖς εἶναι, καὶ εἰδέναι μη-
 δεῖν. μόνον τοῦτο εἰδώς φαί-
 τον, πῶς μήτ' ἀποτυχῆς
 ποτε, μήτε ἀειπέσης. ἄλ-
 λοι μελετᾷ τωσαν δίκης, ἄλ-
 λοι παρῶλήμωτα, ἄλλοι συλ-
 λογισμούς· σὺ ἀποθνήσκεις,
 σὺ δὲ δέσῃ, σὺ σπείλοσθαι;
 σὺ ἐξορίζεσθαι. πάντα ταῦ-
 τε θυρροῦντῃ πειροχότως
 τὰ κεκληθήπ σε ἐπ' αὐτὰ,
 τὰ ἄξιον τῆς χάριτος τῆς
 κεκληθήπ· ἐν ἡ καταχθεις,
 ἐπιδείξεις τίνα δῶματα λο-
 γικόν, ἡμεθρικήν, παρὶ τῶν
 ἀπαραιρέτους δῶματα ἀν-
 παρὶ ἀμείνον. καὶ ἔτω τὸ πα-
 ραδόξον ἐκείνο σὸς ἐπ' ἔτ' ἀ-
 δῶματον φανείτω, ἔτε πα-
 ραδόξον, ὅπ' ἄμα μὲν σύλα-
 βείσθαι δεῖ, ἄμα ἢ θυρροῦν·
 παρὶ μὲν τὰ ἀπαραιρέτα
 θυρροῦν, ἐν ἡ τοῖς παραιριπ-
 χθεις σύλαβείσθαι.

compono. Apage ista
 illa potius affer. Ecce vi-
 tione mea non frustra
 ut in id quod auersor,
 cido? Minitare morte
 gnosces. Minitare labe-
 cerem, ignominiam,
 mnationē. Hæc est of-
 adolescentis e schola
 si. Reliqua cæteris reli-
 neque quisquam de-
 cem ullam ex te audia-
 te ob ea laudari finito
 tato te esse neminem
 nihil. Illud duntaxat
 præ te ferto, quo parati
 voto frustreris vnqua-
 que in id quod nolles
 Alij declament causa-
 ses: alij problemata, a-
 gismos tractent: tu r-
 mortem, tu vincula
 menta, tu exilia. Hæc
 sunt animi fidentis, et
 ti, qui ad illa vocavit
 loco dignum iudicium
 quo collocatus de-
 quid possit ratio &
 cum se rebus iis qui
 alieni sunt, opposuit
 paradoxum illud,
 admirabile, & non
 fieri videri desinet,
 mul & cauti &
 simus: fidentes in
 non voluntariis, et
 rebus quæ nostri
 bitrij.

De constantia.

CAP. II.

Περὶ ἀταραξίας.

ΚΕΦ. β.

tu qui in ius ambulat, quid tueri velis, & vnicuique officere? Nam si vnicuique natura consentaneum conseruare studes, omnia sunt, omnia opportunitatem non habes. Si in potestate tua, quæ naturaque libera sunt, tuisque contentus es, quid præterea cuiusquam enim iis dominari conseruare ista potest? Si secundus esse & fidenter non sinet? Si neque cogi neque cogi volens, cogit ea appetere, quæ non placent? Quis auersa tibi non videntur auersa quid vero? Statuet ille in re nonnulla, quæ tibi videntur. Vt autem auersa auersas, ut auerseris, effectum potest? Cum igitur tibi sit appetere & auersa tibi adhuc curas? Hoc tibi firmum esto, hæc narratio, hæc firmatio, hæc victoria, hæc oratio, hæc gloriatio. Propter Socrates ad eum conuerat; ut se ad iudicium pararet: Quid ergo, inquit, tibi videor per omnem ætatem in iure parasse? Qua ratione conseruauit, inquit, id quod peruenit. Quo modo ergo?

Οὐρα σὺ ὁ ἀπὼν ἐπὶ τῷ δικῶν, τί θέλεις τηρῆσαι, καὶ ποῦ θέλεις ἀνδραγαθῆσαι; εἰ γὰρ ἀνδραγαθῆσαι θέλεις τηρῆσαι καὶ φύσιν ἔχουσαν, πᾶσι σοι ἀσφάλεια, πᾶσι δὲ δόξα, πᾶσι δὲ δόξα, πᾶσι δὲ δόξα ἔχεις. τὴν γὰρ ἐπὶ σοι ἀντιθέσις, καὶ φύσει ἐλπίσας θέλων τηρῆσαι, καὶ τῶν ἀντιθέτων κέρδιον, τίνος ἐπιπίσσει; τίς γὰρ ἀντὶν κέρδιον; τίς ἀντὶ δυνάμει ἀφελείας; εἰ θέλεις ἀνδραγαθῆσαι εἶναι, καὶ πιστὸς, τίς σοι εἴσει; εἰ θέλεις μὴ κωλύεσθαι, μὴ ἀντιθέτων κέρδιον, τίς σε ἀντιθέτων κέρσει ὀρέσασθαι, ὧν εἰ δόξα σοι; τίς ἐκκλίνειν, ἀ μὴ φαίνεται σοι; ἀλλὰ τί; πρὸς τί; μὴ σοι τινὰ, ἀ δόξα φοβερὰ εἶναι. ἵνα γὰρ καὶ ἐκκλίνων ἀντιθέτων πάθης, πῶς δυνάμει πιστῆσαι; ὅταν ἐν ἐπιπίσει ἢ τὸ ὀρέσασθαι ἢ ἐκκλίνειν, τίνος ἐπιπίσσει; τῆς σοι ἀντιθέτων, τῆς διήγησης, τῆς πίστεως, τῆς νίκης, τῆς ἐπιπίσσει, τῆς ἀνδραγαθῆσαι. ἀλλὰ τῆς ὀδύνης πρὸς τὴν ἀντιθέτων, ἵνα παρασκευάζῃ πρὸς τὴν δικῶν, ἔφη. εἰ δόξα ἐν σοι ἀπάντη τῶν βίων πρὸς τῆς ἀντιθέτων παρασκευάζῃ; ποίαν παρασκευάζῃ; τῆς ἀντιθέτων, φησὶν, ἔπειτα ἐμοί. πῶς ἐν;

ἔδεν πολ' ἄδικον ἔτ' ἰδίᾳ ἔτε
 δημοσίᾳ ἔπραξα. εἰ ἢ θέλεις
 καὶ τὰ ἐκθὺς τηρῆσαι, ἴσσωμά-
 πον, καὶ τὸ ἐσίδιον, ἔ τὸ ἀξιο-
 μάπον, λέγω σοι ἤδη αὐτό-
 φην παρασκευάζε τὴν δυ-
 νατὴν παρασκευῶν πᾶσιν.
 ἔ λοιπὸν σκέπε καὶ τὴν φύ-
 σιν ἔ δικασῶ, καὶ τὸν αὐτίδι-
 κην. εἰ θανάτων ἀψαδὸς δ' εἶ,
 θανάτων ἀψα. εἰ κλαῦσαι,
 κλαῦσον. ἔ οἰμῶξαι, οἰμω-
 ξον. ὄταν γὰρ ὑποθῆς τὰ σαθῆς
 ἐκτὸς, δ' ἔλθου τὸ λοιπὸν, καὶ
 μὴ ἀπασῶ, καὶ ποτὲ μὲν θέ-
 λε δουλεύειν, ποτὲ ἢ μὴ θέλε.
 ἀλλ' ἀπλωῶς ἔ ἐξ ὅλης τῆς
 ἀγαθοῦ, ἢ ταῦτα ἢ ἐκείνα,
 ἢ ἐλεύθερος ἢ δ' ἄλλος, ἢ πε-
 πηκασμένος, ἢ ἀπαίδευτος.
 ἢ γυναικὸς ἀλεκτρῶν ἢ ἀ-
 γυνῆς ἢ ἐπιτόμιος τυπτόμιος
 μέγρις αὐτὸν ἀποθνήσκου, ἢ ἀπα-
 γρῶσον δούλους, μὴ σοι γυνοί-
 ῳ πηλῆγας ποικίλας λαβεῖν, καὶ
 ἔσεργν ἀπαγρῶσαι. εἰ δ'
 εὐαγροὶ ταῦτα, αὐτόφην ἤδη
 εἶλες ποῦ φύσις, κακῶν καὶ ἀ-
 γαθῶν; ἔ ἔ ἀλήθεια ὅπως ἀ-
 λήθεια, καὶ ἔ φύσις, ἐκεῖ τὸ
 δούλας ὅπως ἢ ἀλήθεια, ἐκεῖ
 τὸ παρρησίον, ὅπως ἢ φύσις ἔ-
 πει τι δοκεῖς; οὐκ τὰ ἐκτὸς τη-
 ρῆσαι θέλων Σωκράτης, παρ-
 ἔλθων αὐτὸν ἐλεγεῖν, Ἐμὲ δ' Ἀ-
 νυθὸς ἔ Μιελίθου ἀποκτείνου
 μὲν δ' αὐτῶν, βλάψαι ἢ ἔ; ἔ.
 τω μωρὸς ἔ, ἵνα μὴ ἰδῆ ὅτι
 αὐτῆ ἢ ὁδὸς ἐν ταῦτα ἔ φέρει,

Nihil unquā iniustur
 uatim vel publice feci
 externa etiam tueri v
 pusculum, reculam,
 tatulam: iam tibi di
 nus, vt te quauis ratic
 Iam meditare, quod
 fit ingenium, & adue
 amplectenda sunt ge
 nua amplectere. Si pl
 plora. Si gemendum
 Cū enim tua semel r
 nis subieceris: deince
 to, nec repugnato, n
 quando seruire velis,
 do nolis, sed simplici
 que pectore aut hæc
 sequitor: aut liber, au
 aut eruditus aut in
 aut strenuus, gallus, a
 ner esto: aut iustine
 que ad mortem, aut
 despondeto statim.
 multis plagis iam acc
 denique deficias. Qu
 turpia sunt: continue
 plica: vbi sita est natu
 rum & bonorum? V
 ritas. Vbi veritas &
 ibi est & cautio. Vbi
 natura, ibi est etiam
 Nam quid putas?
 na tueri voluisset
 in iudicio dicturur
 Me quidem Anytu
 litus occidere possi
 dere autem non
 adeone stupidus fuisse
 sciret hanc viam non

Quid ergo est? Nec
 an istud habet, atque
 erritat. Sic meus Hera-
 m de agello negotio-
 odi haberet, & iudi-
 obasset causam suam:
 us ad perorationem,
 erabo vos, inquit, ne-
 quid sitis pronuntia-
 vobis potius quam de
 dicium, atque ita ne-
 n euertit. Quid opus
 Tantummodo ne o-
 utem adiicere, te non
 urum: nisi forte ferat
 vt de industria sint ir-
 iudices. Id quod Socra-
 nit. Quod si & tu talē
 onem paras, quid ex-
 Cur te iudicio sistis?
 In crucem tolli cupis,
 eaderit crux. Sin parere
 ppare causam studes,
 dine faciēda sunt, que
 oostulat, decoro tamē
 tuæ conseruato. Ea
 ratione ridiculum est,
 re: moneri. Quid te mo-
 ffice vt meus animus,
 quid euenerit, ad id se ac-
 oct. Istud quidē pinde
 cliterat^o dicat: Dic mi-
 u scribā, vbi nomē aliq^o
 si mihi fuerit. Nā si ego
 v^o Dion scribēdus sit: de-
 v^o alius ei non Dionis,
 v^o Dionis nomē proponat:
 v^o t^o verū si scribēdo ex-
 v^o atueris, artē calles, & ad

ἀλλ' ἀλλή; τί ἐν ἔστιν, ὅτι ἄλλοι
 ἔχουσι λόγον, καὶ ἀποσπεριάζεις
 ὡς ὁ ἐμὸς Ἡράκλειτος, πρὸς
 ἀγροδίε πρᾶγματιον ἔχων
 ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἀποδείξας τῆς
 δικασταῖς ὅτι δίκαια λέγει,
 ἐλθὼν ἐπὶ τὸν ἐπίλογον, ἔφη
 ὅτι ἀλλ' ἔτε δεήσασθαι ὑμῶν,
 ἔτ' ἐπισφύρομαι ἢ μέλετε
 κρίνειν ὑμεῖς τὸ μάλλον οὐ
 κρινόμενοι ἐστέ, ἢ ἐγὼ καὶ ἔτε
 κατέσρεψε τὸ πρᾶγματιον: ἢ
 χρεῖαι; μόνον μὴ δέε μὴ ἀπο-
 σίγει δ' ὅτι ἔε δέομαι. εἰ-
 μή π' καιρὸς ἐστὶ ἐπίτηδες ἐρε-
 δίσει τὰς δικαστὰς, ὡς Σω-
 κράτει. καὶ σὺ εἰ τιεῖτον ἐπί-
 λογον παρασκευάζῃ, ἢ ἀνα-
 μύεις; ἢ ὑπακίεις, εἰ γὰρ
 σαυρωθῆναι θέλεις, ἐκδέξασθαι
 καὶ ἡξείῃ σαυρὸς. εἰ δ' ὑπα-
 κουσιν, λόγῳ δ' ἄρκει καὶ
 πείσει τὸ γε παρ' αὐτὸν πᾶ-
 ἐξῆς τέτρω ποιητέον. τηρω-
 π' μὴ τι τὰ ἴδια, ταύτη καὶ
 γελοῖόν ἐστι τὸ λέγειν, ὑποβῆ-
 μοι. ἢ σοι ὑποβῆμα; ἀλλὰ
 ποίησόν με τιὴν ἀένοιαν, ὅ-
 π' αὐτὸ ἀποβαίνῃ, πρὸς τέτρω
 ἀρμόζωσθαι. ἐπεὶ ἐκείνόν γε ὁ-
 μῖον ἐστίν, εἰ ἀγράμματος λέ-
 γει, εἰπέ μοι ἢ γραψῶ, ὅτι ἄν
 μοι ἀποβλήθῃ π' ὄνομα. αὐτὸ
 γὰρ εἶπω, ὅτι Δίων' εἶτα παρ-
 ἐλθὼν ἐκείνῳ, αὐτὸ πρὸς
 βαλῆ μὴ τὸ Δίων' ὄνομα,
 ἀλλὰ τὸ Θέων' ἢ γνήσιον;
 ἢ γραψῶ, ἀλλ' εἰ μὴ με με-
 λέτημας γραφῶν, ἔχεις καὶ πᾶ-

ρασκουάσση πρὸς πάντα τὰ
 ὑπαγορεύματα. εἰ δὲ μὴ, τί
 σοι ἐγὼ νῦν ὑποθῶμαι, αὐτὸ
 ἀλλόπι ὑπαγορεύη τὰ πρά-
 γματα, πῆ ἐρεῖς; ἢ πῆ πρά-
 ξεις; τέττε ἐν τῷ κατόλιμῳ
 μέμνησο, καὶ ὑποθήκης ὁκ
 ἀπορήσεις. εἰ αὖτὸ πρὸς τὸ ἐ-
 ξωχάσεως, ἀνάγκη σε αὐτὸ καὶ
 κείτω κυλίεσθαι, πρὸς τὸ βέλ-
 λημα τῷ κυρίου. τίς δὲ ἐστὶ
 κύριος; ὁ τῶν ὑπὸ σὺ πνὸς
 σκεδαζομένων ἢ ἐκκλινομέ-
 νων ἔχων τὴν ἐξουσίαν.

Πρὸς τὸς στωϊκάντας πινὰς
 τοῖς φιλοσόφοις.

Κ Ε Φ. γ.

Κ Αλῶς ὁ Διογένης, πρὸς
 τὸν ἀξιῶντα χρᾶμαλα
 παρ' αὐτῷ λαθεῖν συστηκῶς,
 ὅτι μὲν ἀνθρώπος, φησιν, εἶ,
 καὶ ἰδὼν γινώσεται. εἰ δὲ ἀγα-
 θὸς ἢ κακὸς, εἰ μὲν ἐμπειρὸς
 ἐστὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸς ἀγαθὸς ἔ-
 κακὸς, γινώσεται· εἰ δὲ ἀπει-
 ρος, εἰ δὲ αὐτὸν μυριάκις χρᾶψω
 αὐτῷ. ὁμοίον γὰρ, ὡσπερ εἰ
 δραχμὴ συσταθῆναι πνὶ ἡξίς,
 ἵνα δοκιμασθῇ. εἰ ἀργυρογνώ-
 μωνικός ἐστὶ, σὺ στωϊκῶς συστή-
 σης. εἰ δὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἡ
 μᾶς ἔστω βίω, οἷον ἐπ' ἀρ-
 γυρίαι, ἵν' εἰπείν δώσωμαι κα-
 τὰ τὸ ὅτι ἀργυρογνώμων λέγῃ.
 φέρε μὲν θέλεις δραχμὴν καὶ
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἀλλ' ἐπὶ συλλο-
 γισμῶν. φέρε δὲ θέλεις, καὶ ἀφ-
 κελῶ σοι τὴν ἀναλυτικὴν τε ἔ-
 nem, eam ego diiudicabo quæ resoluta, quæ n

ea omnia quæ dici
 scribenda es paratus.
 nus: quid ego nunc
 am? Nam si quid aliu
 postularint, quid dice
 cies? Hoc igitur unue
 mento, atque ita ne
 admonitione. Quod
 externis inhiaueris,
 erit sum ac deorsu
 tari, domini arbitra
 autē est dominus? I
 potestate habet, qu
 expetuntur, vel fugi
 Ad eos qui philosoph
 commendant

CAP. III

R Ecce Diogenes a
 cōmendatitias:
 ras petebat: Te quid
 esse hominē, cū prim
 agnoscet. An vero
 malus sis, siquidem
 bonos & malos disce
 gnoscet. Sin imperit
 gnoscet, etiā si sexcēti
 ro. Nā p̄inde est, ac si
 se commendari alicu
 exploraretur. Si is at
 gnoscēdi perit^o est, tu
 cōmendabis. Oportet
 nos habere in vita q
 aliquid, quale in me
 dicere possem, qu
 dum argentarius di
 quamuis drachmam
 discernam: eodem
 quamuis affer rati
 quæ resoluta, quæ n

quamobrem? Quia scio
 e rationationes: ha-
 e ratē. qua instructum
 oportet, qui ratioci-
 non peritum diiudicare
 n vita autem quid a-
 em nunc bonum di-
 malum. Quid causæ
 rarium: ratiocinatio-
 nitia atque imperitia.

qui aliquando in ad-
 prehensus fuerat.

A P. IIII.

te eo, hominem ad
 non seruandam esse na-
 m sententiam qui e-
 cum euertere propri-
 nis munus: quidam
 est ex eorum nume-
 erarum amantes ha-
 aliquando in vrbe in-
 prehensus. Tum
 quit, si ommissa ea fi-
 m nati sumus, vxori
 fidiamur, quid agi-
 quod aliud, nisi perdimus
 rtus? Quem? Fidelē,
 um, sanctum. Hæcne
 vinitatem autem non
 ns? Non amicitiam?
 publicam? Qua porro
 e nosmetipsos collo-
 Quo loco te habeam,
 An vicini? An amici?
 tadem? An ciuis? Quid
 em? Quod si vasculū
 autie, vt tui nullus v-
 Te foras in sterquiliniū

μή. Δαπί: οἶδα γὰρ ἀναλύειν
 συλλογισμούς. ἔχω τὴν δύνα-
 μιν, καὶ ἔχην δέει τὸν ἐπιγνω-
 σκὸν τῶν παρὶ συλλογισμοῦς
 κερτορησῶτων. ἐπὶ δὲ τοῦ
 βίου τί ποιῶ; νῦν μὲν λέγω
 ἀγαθόν, νῦν δὲ κακόν. τί τὸ
 αἶτιον; τὸ ἐναντίον. ἢ ἐπὶ
 τῶν συλλογισμῶν, ἀμαθία
 καὶ ἀπειρία.

Πρὸς τὸν ἐπὶ μοιχείᾳ ποτὲ
 κατειλημμένον.

Κ Ε Φ. δ.

Ἐβόλως αὐτῷ, ὅτι οὐκ ἄν-
 ἦρωπος πρὸς πίσιν γέ-
 ρονε· καὶ τῷτο ὁ ἀνατρέπων,
 ἀνατρέπῃ τὸ ἴδιον τῷ ἀνθρώ-
 πῳ. ἐπεισῆλθέ τις τῶν δο-
 κησῶτων φιλολόγων, ὃς κα-
 τείλη: πῶ ποτε μοιχὸς ἐν τῇ
 πόλει. ἔειπ' ἄλλ' αὖ (φησὶν)
 ἀφέντες τῷτο τὸ πισόν, πρὸς
 ὃ πεφύκαμεν, ἐπιθεσθῶμεν
 μὲν τῇ γυναικὶ τῷ γείτονος;
 τί ποιῶμεν; τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀ-
 πώμεν καὶ ἀνατρέμεν; τί-
 να; τὸν πισόν, τὸν ἀδελφόν,
 τὸν ὄσιον. τῶν γὰρ μόνον; εἰνίαι-
 σιν δὲ σὺ ἀνατρέμεν; φιλίαν
 δὲ ἔ; πόλιν δὲ ἔ; εἰς τίνα
 δὲ χάραξ αὐτοῦς κατεπίσο-
 μεν; ὡς τίνας σοι χεῖρας, ἀν-
 ἦρωπε. ὡς γείτονα; ὡς φί-
 λον; ποῖόν τινι; ὡς πολίτη; τί
 σοι πειθίσω; εἴτα σκόδαρον
 μὲν εἰ ἢς ἔτω λαπρὸν, ὡς
 σοι πρὸς μηδὲν δὴ ἀλλ' ἔστι
 ἔστι, ἔξω αὖ ἐπὶ τοῖς κερτορῶσι

ἔρριπτοῦ, καὶ εἰς ἐκείθεν αὐ-
 τὸς σε ἀνῆρεῖτο· εἰ δὲ αὐτῶ-
 πω ὄν, ἐδεμίαν χώραν δύ-
 νασαι ἀποπληρώσαι αὐτῶ-
 πικλῶ, ἢ σε ποιήσωμεν; ἔσω-
 γῆ, φίλος δὲ δούλοισι ἔσπῶν ἔ-
 ρην, δούλος δούλοισι; καὶ τίς
 σοὶ πιστεύσει; ἐθέλεις ἐν ῥι-
 φιλῶν παρὰ καὶ αὐτὸς ἐπιχο-
 στήσαν ὡς σκεῖτο ἄχρηστον,
 ὡς κήρυξ; εἴτω ἔρεῖς, εἰ εἰς
 με ἐπιστρέφεται αὐτῶν πρὸς φι-
 λολόγου; κακὸς γὰρ εἶ, καὶ ἄ-
 χρηστος. οἷον εἰ οἱ σκώληκες ἠ-
 γανάκτεν, οἷα εἰς αὐτῶν
 ἐπιστρέφεται, ἀλλὰ φύγει π
 πάντες; καὶ τίς δαίηται,
 πωλήξας κατέβαλε. σὺ κέν-
 τρον ἔχῃς τοῦτον, ὡς ὅν αὐ-
 τῶν πωλήξας, εἰς πρῶτον αὐτῶν
 δούλος ἐμβάλλειν. ἢ σε θέλεις
 ποιήσωμεν; ἔσῃ ἔχῃς πᾶσι τε-
 ρῆς. ἢ ἔν; ἔσῃ εἰσὶν αἰγυαῖ-
 κες κρινὰ φύσει; καὶ γὰρ λέ-
 γω. καὶ γὰρ τὸ κρινὸν κρινὸν
 τῶν κεκλημμένων· ἀλλ' ὅταν
 μέρη γίνηται, αὐτοῖς φανῆ
 ἀνὰ ἑαυτῶν ἀνελθῶν, τὸ τῆ
 παρακειμένης μέρους λάτρε
 κλέψον, ἢ παρακαθεῖς τῶν
 χεῖρα λίχνου; καὶ μὴ δούλη
 ἔκρεως ἀπαρῶσαι, λίπυνη
 τὸς δακτύλους, ἔπειτα λειχε.
 καλὸς συμπότης ἔσῃ δει-
 πνος Σωκρατικός. ἄγε, τὸ δὲ
 θέατρον ἔσῃ εἰς κρινὸν τῶ
 λιτῶ; ὅτε ἐν καρδίῳσιν, ἐλθῶν,
 αὐτοῖς φανῆ, ἐκβαλέτω αὐ-
 τῶ. ἔτω ἔσῃ αἰγυαῖκας φύσει

proiicereris, ac ne ir-
 te quisquam tolleret.
 cum sis, & nullum h
 locum tueri queas,
 faciemus? Esto te an
 tenere non posse, se
 Quis tibi fidem hab
 igitur & ipse aliquo
 quinium vis abiici
 utile & sterquilino
 At vero dicis. Nemo
 hominē literatum.
 lus es & inutilis, & p
 cis ac si vermes indig
 se curari a nemine,
 ab omnibus, & si c
 verberibus confici.
 habes stimulum, qu
 percusseris, eum in
 dolores conicias. C
 bi faciamus? Non
 colloceris. Quid er
 sunt communes na
 lieres? Assentior. N
 cellus communis e
 sunt inuitati. Sed c
 dissectus & distribu
 tu, si tibi videbitur,
 partē eius qui tibi af
 furare clanculum, a
 manu abligurito. i
 carne nihil poteris
 pinguedine imbuit
 O egregiū cōpotorē
 Socraticū. Age: The
 cōmune est ciuiū? C
 cōfederint, tu adef
 fuerit, & eorū aliq
 Sic etiā mulieres n
 cc

nes. Vbi autem legis-
 quam cōuiuator, eas
 non & tu tuam par-
 res? An potius alie-
 ries, & obliguries? At
 eratus sum, & Arche-
 ctor. Ergo tu Arche-
 ator, adulter esto, &
 , & loco hominis lu-
 mius. Quid enim in-

κριναι. ὅταν δὲ ὁ νομοθέτης
 ὡς ἐσιάτωρ διέλη, αὐταῖς, ἔ-
 θέλεις καὶ αὐτὸς ἰδίον μέρο-
 ζητεῖν, ἀλλὰ τὸ ἀλλότριον ὑ-
 φαρπάζεις καὶ λιχνύεις; ἀλ-
 λά φιλολόγῃ εἰμί, καὶ Ἀρ-
 χέδημον νοῶ. Ἀρχέδημον
 τοίνυν νοῶν, μισθὸς ἰσθί, καὶ
 ἄπισθῃ, καὶ αὐτὴ ἀνθρώπου
 λύκῃ, ἢ πιθηκῆς. ἢ γὰρ ἀφα-
 φέρεις;

cum magnitudine a-
 diligentia coniungatur.

Πῶς στυνπαίρη μεγαλο-
 φροσῶν καὶ ἐπιμέλεια.

CAP. V.

ΚΕΦ. 1.

psæ quidem sunt in-
 erentes: sed earum v-
 st indifferentes. Quo
 tur idem simul con-
 & tranquillitatem,
 ligentiam & cautio-
 bitur ab omni simu-
 motam? Si eos imi-
 ludunt tesseris. Cal-
 indifferentes, tesserae
 offerentes. Vnde sciam,
 asurum? Eo autem φ
 , diligenter & artifi-
 v, hoc vero meum mu-
 ic etiam in vita præci-
 ud munus est, res di-
 tēac discernentē dice-
 æ res in mea parte nō
 : alūtas in mea parte est.
 erā bonū & malū? In-
 cō in meis. In alienis au-
 iōi vel bonū nominabis,
 am, vel vtilitatem, vel
 n, vel quicquam aliud

Αἱ ὕλαι ἀδελφοφροῖ· ἢ
 δὲ χρῆσις αὐτῶν ὅσο
 ἀδελφοφροῖ. πῶς οὐκ τηρήσθ
 ἴς ἀμα μὲν τὸ ὄσχεθες, ἔ ἀ-
 τήραχον, ἀμα ἢ τὸ ἐπιμελές,
 καὶ μὴ εἰσθῆτον, μὴ δὲ ἐπισσι-
 συρμῆτον; αὐ μισθῆται τὴς
 κυβύονταῖς αἰ ψῆφοι, ἀδελφ-
 φοροῖ, οἱ κύβοι ἀδελφοφροῖ.
 πόθεν οἶδα ἢ μέλει πίπτειν;
 τὰ πεσόντι δὲ ἐπιμελῶς καὶ
 τεχνικῶς χρῆσθαι, τὴτο ἦδη
 ἐμὸν ἔργον εἶν. ἔτω τοίνυν
 τὸ μὲν ὡσηθῆναι, καὶ ἐπὶ
 ἔβίς ἔργον ἐκείνο. διέλε τὰ
 πρᾶγματα, καὶ ἀφᾶσησον, καὶ
 εἰπέ· τὰ ἔξω ὅσα ἐπ' ἐμοῖ,
 ὡσαίρεισις ἐπ' ἐμοῖ. πᾶ ζῆ-
 τήσω τὸ ἀγαθόν, ἔ τὸ κακόν;
 ἔσω ἐν τοῖς ἐμοῖς. ἐν ἢ τοῖς
 ἀλλοτρίοις μηδέποτε μὴ τ'
 ἀγαθόν ὀνομάσης, μήτε κα-
 κόν, μή τ' ὠφέλειαν, μήτε
 βλάβην, μή τ' ἀλλό τι τῶς

τοιούτων. τί ἔστιν ἀμελῶς τέ-
 ταις χρεῖσιν; ἔδωκ' ἡμῶς. τέτο
 γὰρ πάλιν τῆ ὡραίᾳ καὶ
 κῆρ' ἐστὶν, καὶ τῶν τῶν παρὰ
 φύσιν. ἀλλ' ἄμεινον μὲν ἐπιμα-
 λῶς, ὅτι ἡ χρεῖσιν ἴσως ἀδύνα-
 φον. ἄμεινον δὲ δύνατον καὶ
 ἀταράχως, ὅτι ἡ ὑλὴ ἐξ ἀδύ-
 νατου. ὅπου γὰρ τὸ ἀδύνα-
 φον, ἐκεῖ ἔτεκνωσάν με πρὸς
 ὀνόματι, ἔτ' ἀναγκάσαι. ὅ-
 που κωλύτος καὶ ἀναγκαστός
 εἰμι, ἐκείνων ἢ μὴ τεύξωμαι
 ἐπ' ἐμοί, ἔσθ' ἀναγκάσαι ἢ κα-
 κῆρ'. ἡ χρεῖσιν δὲ ἢ κακῆρ', ἢ
 ἀναγκάσαι ἀλλ' ἐπ' ἐμοί. δύσκο-
 λον δὲ μίξαι καὶ συναναγκάσαι
 ταῦτα, ἐπιμέλειαν τῶ ὡραί-
 ον πεποιθότος τῆς ὑλῆς, καὶ
 δύνασθαι τῶ ἀνεπιμελήεν-
 τος. πολλὸν ἔσθ' ἀδύνατον. εἰ
 γὰρ μὴ, ἀδύνατον τὸ δύνασθαι
 ἡμῶν. ἀλλ' οἷόν τι ἐπὶ τῶ πολλῶ
 ποιῆσαι; ἢ μοι δυνάται. τὸ
 ἐκλέξασθαι τὸν κυβερνήτην,
 τὸς ναύτας, τὸν ἡμέραν, τὸν
 καιρὸν; εἴπερ χημῶν ἐμπέπω-
 κε. τί ἔστι ἐπ' ἐμοί μέλει; τὰ γὰρ
 ἐμοί ἐπιπεπλήρωται. ἀλλοῦ
 ἐστὶν ἢ ἐπιπεπλήρωται τῶ κυβερνή-
 τῃ. ἀλλὰ καὶ ἡ ναῦς καταδύε-
 ται. τί ἔστι ἔχω ποιῆσαι; ὁ δύ-
 ναμαι, τέτο μόνον ποιῶ. μὴ
 φοβέμενος ἀποπνίξωμαι, ἔδὲ
 κεκραγῶς, ἔσθ' ἐγκαλῶν τὰ
 θεῶν. ἀλλ' εἰδῶς, ὅτι τὸ θνή-
 σκειν, καὶ φθαρήσκει δὲ εἶ. ἔγάρ
 εἰμι αἰών, ἀλλ' ἀνθρώπος,
 μέρος τῶν πάντων, ὡς ὄρα

horum. Quid ergo? Ne-
 ter istis utendum est?
 quam. Nam hoc volun-
 tum est, eiusque natu-
 rarium. Sed partim d-
 quia vis eorum non e-
 ferens: partim constant
 quatenus res sunt, n-
 runt. Nam ubi discretio
 neque prohibere meq;
 potest neq; cogere. Vbi
 prohiberi & cogi possit
 rerum neq; adeptio p-
 est, neque ipsæ bonæ
 sunt: visus autē earū au-
 aut malus est, & in n-
 state situs Est autē dif-
 scere hæc inter sese, &
 cōducere: diligentia
 rebus afficitur, & con-
 illius qui nihil easdē c-
 tamē fieri nequit. Ne-
 nec felicitatis fieri cō-
 quā poterit. In nauig-
 facimus? Quid ego
 possum? Eligere gube-
 nautas, diē, occasione:
 gruit tēpestas. Quid
 mihi curæ est, cum
 functus munere? Al-
 hoc argumentū, gube-
 At & nauis mergitur.
 gitur est q̄ faciā? Quo-
 id solū ago, ne perterr-
 focer: ne clamitē, ne
 sem Deum: sed norim.
 natū sit, etiam esse pe-
 Neq; enim sum ætern-
 homo, pars vniuersi

ere me oportet ut ho-
 ræterire ut horam.
 gur mea interest, quo
 pteream? Suffocatio-
 bri? Nam tali quopiã
 hi prætereundū est.
 re videbis eos etiam,
 cite ludunt. Nemo
 harpasto contendit,
 a bono aut malo: sed
 aendo, & excipiendo.
 eertia versatur: in eo
 leas, dexteritas est po-
 e nec si sinum expan-
 accipere possim: alius
 ero, excipiat. Quod si
 urbatione & metu
 erimus vel emiseri-
 qis iam ludus erit? Quis
 aæ locus erit? vbi con-
 t ludi ordo? Alius di-
 cilius, ne iace: alius, v-
 lecti. Rixa hæc est, non
 s.ocrates certe quidem
 ciat ludere. Quomo-
 oti in iudicio. Dic mi-
 qet, Anyte, quomodo
 is eum esse non putare?
 qd aliqui genij tibi esse
 nt? Nonne vero ij vel
 u filij sunt, vel ex Diis
 omnibus cõmist? Quod
 i confessus esset, quis
 quit, tibi videtur cen-
 epe, cum muli sint, asi-
 n esse? Sic iocatus est,
 si la grandiore luderet.
 e vo tibi fuit pposita pila?
 a, acula, exiliū, potio ve-

ἡμέρας. ἐνδύωαί με δὲ ὡς
 τὴν ὄραν, καὶ παρελθεῖν ὡς
 ὄραν. τί ἐν μοι ἀγ. φέρεται πῶς
 παρέλθω; πότερον πιγείσῃ ἢ
 πυρέξας; ἀλλὰ γὰρ ταῦτα π-
 νὸς δὲ παρελθεῖν με. τῆτο
 ὄψει ποιῶντος καὶ τὸς σφαι-
 ερίζοντος ἐμπείρωσ. ἐδὲ ἴς
 αὐτῶν ἀλαφέρει) πρὸς τὸ ἀρ-
 पासε, ὡς πρὸς ἀγαθὸν ἢ κρι-
 κῆ. πρὸς ἢ τὸ βάλαν καὶ δέχραδ
 λοιπόν. ἐν τῆτω ἢ δὲ ρυθμίαι,
 ἐν τῆτω ἢ τέχνη, τὸ πάχος, ἢ
 σύγνωμοσύνη. ἐν ἐγὼ μὴ δὲ
 αὐτὸ κῆλον ἐκτείνω, δὲ ὡς
 μαλαθεῖν αὐτὸ ὁ δὲ, αὐτὸ βάλ-
 λω, λαμβανί. αὐτὸ γὰρ ταρα-
 χῆς καὶ φόβος δὲ χῶμεται, ἢ
 βάλανον αὐτὸ, ποία ἐπὶ παι-
 ἀλά; πῆ δὲ ἴς σύσταθῆσ, πῆ
 δὲ πῆ τὸ ἐξῆς ὄψει) ἐν αὐτῆ;
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐρεῖ, βάλε, μὴ βάλ-
 λω; ὁ δὲ, μίαν ἔβαλες. τῆτο
 δὲ μάχη ἐστὶ, καὶ ἔπαι. τοι-
 γαρθὸν Σακράτης ἢ δὲ σφαι-
 ερίζειν. πῶς; παίζειν ἐν τῆ
 διηγησίῳ. λέγε μοι, φησὶν,
 Anyte πῶς με φῆς θεὸν ἔνο-
 μίζε; οἱ δ' αἰμῶνές σοι ἴνες
 εἶναι δοκῶσιν; ἔχῃ ἢ τοι
 θεῶν παῖδες εἰσιν, ἢ ἐξ αὐ-
 τῶν καὶ θεῶν μεμυγ-
 μέσοι πνές; ὁμολογήσαντος
 ἢ τίς ἐν σοι δοκεῖ δὲ ὡς αὐτῶν
 ἡμίονος μὲν ἢ ἔσῃ εἶναι, ὁ-
 νος δὲ μὴ, ὡς ἀρπασίῳ παί-
 ζων. καὶ τί ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἀρπασί-
 σον; τὸ ζῆλον, τὸ δὲ δέσῃ, τὸ φυ-
 γὰδ δὲ ζῆλον, τὸ πτεῖν φάσ-

μακρον, τὸ γυναικὸς ἀφαιρε-
 θήτωα τὸ τέκνα ὀρφανὰ κα-
 τάλιπα εἶν. ταῦτα κῶ ἐν μέ-
 σω, οἷς ἐπαίξεν. ἀλλ' εἰδὲν
 ἤτιον ἐπαίξει, καὶ ἐσφαίρειεν
 οὐρύθμω. ἔτω καὶ ἡμεῖς. τὴν
 μὲν ἐπιμέλειαν σφαιρικω-
 τήτωα, τὴν δ' ἀδελφικω-
 ῶς ὑπὲρ ἀρπασίς. δεῖ γὰρ
 πάντως εἶναι ἵνα τῶν ἐκτὸς
 ὑλῶν φιλοτεχνεῖν, ἀλλ' ὅσα
 ἐκείνῳ ἀποδέχόμενον. ἀλλ'
 οἷα αὐτῇ ἐκείνη, τὴν εἰς αὐ-
 τὴν φιλοτεχνίαν ἐπιδεικνύ-
 οντα. ἔτω καὶ, ὁ ὑφάντης, ὅσα
 ἔρια ποιεῖ. ἀλλ' οἷα αὐτῇ παρα-
 λάβῃ. εἰς αὐτὴν φιλοτεχνεῖ.
 ἄλλος σοὶ δίδωσι τροφὰς καὶ
 κτήσιν, καὶ αὐτὸ ταῦτα δύ-
 ναται ἀφελέσθαι, καὶ τὸ σω-
 μάτιον αὐτὸ. σὺ λοιπὸν πα-
 ραλαβὼν τὴν ὑλὴν, ἐργάζε-
 εῖται αὐτὴν ἐξέλθῃς μηδὲν πα-
 θῶν, οἱ μὲν ἄλλοι ἀπαντῶντες
 σοὶ συγχαρήσονται, ὅτι ἐσώ-
 θης. ὁ δ' εἰδὼς βλέπειν τὰ θεῶν
 αὐτῶν, αὐτὸ μὲν ἴδῃ ὅτι οὐχ ἡμέ-
 ρως ἀνεσπράφης ἐν τέτῳ, ἐ-
 παινέσθαι εἰ σωθηθήσεται. αὐτὸ
 δὲ ἀχρημοσύνην ἵνα ἀποσι-
 στωσόμενοι τὰ ἐναντία. ὅπερ γὰρ
 τὸ χαίρειν δὴ λόγως, ἐκεῖ καὶ τὸ
 συγχαίρειν. πῶς οὐ λέγεται
 τῶν ἐκτὸς ἵνα καὶ φύσιν, καὶ
 παραφύσιν; ὡς περ αὐτὸ εἰ δὴ
 λυθὶ ἡμῶν. τὰ γὰρ ποδὶ καὶ φύ-
 σιν εἶναι ἐρῶ τὸ κατὰ φύσιν εἶναι.
 ἀλλ' αὐτὸν ὡς πόδα λά-
 βῃς, καὶ ὡς μὴ ἀπόλυτον, κα-

neni, uxoris ereptio, 1
 derelictio patre orbore
 in medio erant quibus
 bat: nihilominus tamen
 bat, & pilam scite miti
 & nos diligentiam ut
 pilæ summam adhibe
 ita simus ab omni cur
 quasi de pila grandior
 tur. Omnino enim in
 re aliqua elaborandum
 quod eam probes, se
 illa fuerit, solertiā in
 ut demonstrares. Sic et
 lanam non facit, sed
 cunque acceperit, eam
 Alius tibi largitur v
 possessiones, eademque
 eripere potest, ipsum
 pusculem una. Tu i
 ptam materiā tracta:
 egressus fueris sine c
 obuiā facti tibi grati
 quod incolumis eua
 autem hec perspicere
 quidem viderit te in
 ter esse versatū, colla
 cōgratulabitur. Sin
 dedecore euasisse int
 cōtrariū faciet. Nā vl
 liter gaudere, ibidē et
 tulari possumus. Quo
 tur dicuntur rerū exte
 cōtra naturā, aliæ sec
 turā esse? Perinde ac
 essemus. Nā tū quid
 naturale dicā, ut puri
 si cum ut pedē sumse
 ut absolutum aliqu

m aliquando & lu-
 edi, & spinas calcare,
 ū refecari pro corpo-
 fo. alioqui pes non e-
 aliquid de nobis etiā
 mandū. Quidnam es
 iquidē te vt absolutū
 onfideras, secundum
 nere licet vsq, ad se-
 florere opibus, valere.
 otainem & partem a-
 aiuerſi, ob illud vni-
 unc ægrotare tibi cō-
 ic nauigare, & pericu-
 nūc inopia cōſiſtari,
 o etiam tempus est vt
 ppetas. Quid ergo æ-
 An nescis, quē ad mo-
 ō amplius pes est: ita
 amplius esse hominē?
 im est homo? Pars ci-
 orimū, eius quæ ex diis
 hominib. Deinde illi-
 pxime te attingit, que
 uerſi paruū quoddam
 rū est. Nūc ergo me in
 vocari? Nūc ergo alium
 are? Nunc alium nau-
 um emori? alium con-
 tum esse? Neque enim
 test, vt in tali corpore,
 lo, talibus conuictori-
 s, non aliis alia huius gene-
 adant. Tuum igitur mu-
 s, vt dicas ea quæ decet,
 a administres vt conue-
 st ille dicet: Reū te agam
 arum: Bene tibi sit: Ego
 od meū fuit. An vero &

θήξει αὐτὸν καὶ εἰς πηλὸν
 ἐμβοαίνειν, καὶ ἀκρίθας πε-
 τήσῃ, καὶ ἔστιν ὅτε ἀποκη-
 πῶν ὑπὲρ τοῦ ὄλου. εἰ δὲ
 μὴ, οὐκέτι ἔστι πούς. τοιοῦτόν
 ἔστι καὶ ἐφ' ἡμῶν ὑπολαθεῖν
 δεῖ ἢ εἰ; ἀνθρώπων. εἰ μὴ
 ὡς ἀπόλυτον σκοπεῖς, καὶ φύ-
 σιν ἔστι ζῆσθαι μέχρι γήρας,
 πλουτεῖν, ὑγαίνειν. εἰ δὲ
 ὡς ἀνθρώπων σκοπεῖς, καὶ
 μέρῳ ὄλου ἵκνός, εἰ ἐ-
 κείνο τὸ ὄλον νῦν μὴ σοι
 νεπέσῃ καὶ θήκει, νῦν δὲ
 πλεῖστον, καὶ κινδυνώσῃ,
 νῦν δὲ ἀπορηθῶναι, καὶ
 ὄρας δὲ ἔστιν ὅτε ἀποθη-
 νεῖν. ἢ οὐκ ἀθανάκτεῖς; ἔτι
 οἶδας, ὅτι ὡς ἐκεῖν ὄν-
 κέτι ἔστι πούς, οὕτως οὐδὲ
 σὺ ἀνθρώπων; τί γάρ ἐστιν.
 ἀνθρώπων; μέρῳ πόλε-
 ως, καὶ θήκης μὴ τῆς ἐκ θεῶν
 καὶ ἀνθρώπων, μεταταῦτα ἢ
 τῆς ὡς ἐγγιστα λεγόμενης, ἢ
 ἢ ἔστι μικρὸν τῆς ὅλης μέμη-
 μα. νῦν ἔν ἐμὲ κείνεσθαι,
 νῦν ἔν ἄλλον πυρέσσειν, ἄλλον
 πλεῖν, ἄλλον ἀποθνήσκειν,
 ἄλλον κατακεκρίσθαι. ἀδύ-
 νατον γὰρ ἐν τριτάτῳ σώματι, ἐν
 τρίτῳ τῷ σφαιέροντι, τρίτοις
 τοῖς συζῶσι μὴ συμπίπτεον
 ἄλλοις ἄλλα θιαῦτα. σὸν ἔν
 ἔργον, ἐλθόντα εἰπεῖν ἀδελ-
 φῶν ταῦτα ὡς ἐπιβάλλ-
 λει. εἴπα ἐκεῖν ὄν λέγει κεί-
 νῶ σε ἀδικεῖν. εἰ σοι γένοιτο.
 ἐποίησα ἐγὼ τὸ ἐμόν. εἰ ἢ καὶ

σὺ τὸ σὸν ἐποίησας, ὄψει αὐ-
τὸς. ἔστι γὰρ τις κἀκείνους κιν-
δύω, μή σε λαιψανέτω.

Περὶ ἀδιάφορίας.

ΚΕΦ. 5.

Τὸ σωημιθρόνον ἀδιάφο-
ρορην ἢ κρείσσις ἢ πεί-
αὐτῶ. σὸν ἀδιάφορορ. ἀπὸ
ἢ ἐπιστήμη, ἢ δόξα, ἢ ἀπάτη.
ἔτω τὸ ζῶν ἀδιάφορορ, ἢ
χρησῖσι σὸν ἀδιάφορορ. μή
ποτ' ἔν, ὅταν εἴπη τις ὑμῖν
ἀδιάφορεῖν κ' ταῦτα, ἀμε-
λεῖς γίνεσθε· μήτ' ὅταν εἰς
ἐπιμελειὰν τις ὑμᾶς παρα-
καλῇ, ταπεινοί, κ' ζῶν ὑλάσ
τη γαυμακότες, καλὸν ἢ τὸ εἰ-
δέναι τὴν αὐτῶ παρασκευ-
λῶ ἐδύαμιν, ἢ ἐν οἷς μὴ
παρασκευάσασθαι, ἢ συρῶν ἀ-
γῆς. μή δ' ἀγανακτῆς, εἰ ἴ-
νες ἄλλοι πλεῖον σὺ ἔχουσιν
ἐν κείνοις· κ' γ' σὺ ἐν συλ-
λογομαχίαις πλεῖον ἀξιώσθαι
σταυτὸν ἔχον. κἀν ἀγανακτῶ-
σιν ἐπὶ τέτῳ παραμυθῆσθαι
αὐτοῦς· ἐγὼ ἔμαθον, ὑμεῖς
δ' ἔ. ἔτω καὶ ὅπου πινός
χρεία τριβῆς, μὴ ζῆτε τὸ
ἀπὸ τῆς χρείας πεινόμε-
νον· ἀπὸ κείνου μὲν παρα-
χῶρει τοῖς πεινόμενοις,
σοὶ δ' ἀρκείτω τὸ δύσχεῖν.
ἀπὸ πλῆ, καὶ ἀσπασμὸν τὸν δεῖ-
να. πῶς; ἔ ταπεινῶς. ἀπὸ
ἐξεκλείδω. ἀπὸ θυεῖδος γ' ὅταν
σὸν ἔμαθον εἰσέρχεσθαι. ὅταν
ἢ κικλειθῆναι δέω τὴν ἴ-

tu feceris tuum: ipse
Est enim aliquod illi
que periculum, ne te la-

De rebus indifferen-

CAP. VI.

Pronuntiatum con-
res indifferens est.
autem de illo, non est
differens, sed aut scier
opinio, aut impostur
vita est res indifferens,
tem usus non est res
rens. Neque igitur vni-
quis vobis dixerit, et
indifferentia esse, negli-
neque, si quis ad dili-
vos excitarit, humiles,
rum rerum admirator
te. Præclarum etiam e-
scire instructionem &
tem, ut quas ad res pa-
sis, in iis otium agas
ægre feras, si qui alij
illis possint. Nam tu e-
ratiocinationibus pl-
vendicabis. Ob quod si
censuerint, consolaber
te didicisse dices, illo
tem. Sic etiam ubi ali-
exercitatio requiritur, ne
rito quod ex ea re a-
tur: sed illud exercita-
cedito, tu vero con-
contentus esto. Abi e-
illum. Quomodo? N-
militar. At exclusus fut-
per fenestram ingredi
dici. Cum autem clau-

uenero, necesse habeo
 idere, aut ingredi per
 m. At etiam alloquere
 n. Alloquar. Quo pacto?
 h. militer. At voti com-
 factus es? Verum illud
 unus non fuit, sed il-
 quid igitur alienum tibi
 s? Semper memor si
 uid tuum sit, quid a-
 n perturbaberis. Qua-
 te Chrysiippus: Quo-
 uit, ea quæ sequun-
 ura mihi fuerint, am-
 ea quæ ad naturæ
 tionem sunt aptiora.
 se Deus hæc eligendi
 em mihi impertiit.
 sci scirem in fatiis mihi
 nunc ægrotarem, ala-
 venirem. Nam & pes,
 em haberet, alacriter
 ingrederetur. Qua de
 ascuntur spicæ? Nonne
 reant? Nonne autem are-
 vt demetantur? neque
 absolutæ sunt. Quod
 am haberent, votane fa-
 vt ne vnquam deme-
 et? Ea vero spicis execra-
 eit, numquã eas demeti.
 ninib. etiã execrationẽ
 endũ est, nunquam eos
 neq, aliud id esse, quam
 naturefcere vnquam. ne-
 demeti. Nos autẽ cum ii-
 sius. quos & demeti oport-
 t, istuc ipsum intelligere
 s meti, ppter ea succese-

ρον, ἀνάγκη μ' ἢ ἀποχω-
 ρῆσαι, ἢ ἀφ' τῆς θυσίᾳ εἰ-
 εἰσελθεῖν. ἀλλὰ καὶ λάλησον
 αὐτῷ. λαλῶ. τίνα τρόπον, ἔ-
 τι πενιῶς. ἀλλ' ὅσα ἐπέτυχες·
 μὴ γὰρ σὸν τῶτο ἔργον βῶ, ἀλλ'
 ἐκείνῃ. τί ἐν αὐτοποιῆ ἔ-
 ἄλλοις; ἀεὶ μεμνημένῳ ὁ θεὸς
 σὸν, καὶ τί ἀλλότριον, ἔτι πε-
 χθήσῃ. ἀφ' τῶτο καλῶς ὁ
 Χρύσιππος λέγει, ὅτι μέγιστος
 ἀν' ἀδελφὰ μοι τὰ ἐξῆς, ἀεὶ
 τῶν δ' ὕφ' ἐσέρων ἔχομαι, πρὸς
 τὸ τυγχάνειν τῶν κατὰ φύ-
 σιν. αὐτὸς γάρ μ' ὁ θεὸς
 τοιούτων ἐκλεκτικῶν ἐποίη-
 σεν. εἰ δὲ γε ἤθελον, ὅτι νο-
 σεῖν μοι κατ' ἐμὰρτα νυῶ, καὶ
 ὄρμων ἀν' ἐπ' αὐτό. καὶ γὰρ ὁ
 πρὸς εἰφρένας εἶχεν, ὄρμα αὐ-
 ἐπὶ τὸ πηλῶδ'. ἐπεὶ τοὶ τί-
 ν' ἐνεκα γίνονται σάχρεις;
 ἔχ' ἵνα καὶ ξηραίνῳσιν; ἀλ-
 λά ξηραίνονται μὲν, ἔχ' ἵνα
 ἢ καὶ θειοδῶσιν; ἔγ' ἀπόλυ-
 τοὶ γίνονται. εἰ οὐκ αἰσθῆσιν
 εἶχον, ὄχεομαι αὐτὸς ἔδει,
 ἵνα μὴ θειοδῶσι μηδέποτε.
 τοῦτο ἢ κατὰρα ἐστὶν ἐπὶ σω-
 χύων, τὸ μηδέποτε θειοδῆ-
 ναί. ἔτις ἰστέον, ὅτι καὶ ἐπ'
 ἀνθρώπων κατὰρα ἐστὶ, τὸ
 μὴ ἀποθανεῖν. ὄμμιον τῷ μὴ
 πεπανθῶσαι, μηδὲ θειο-
 δῶσαι. ἡμεῖς δ' ἐπειδὴ οἱ
 αὐτοὶ ἐσμὲν, ἄμα μὲν ἔς δ' εἰ
 θειοδῶσαι, ἄμα ἢ καὶ αὐτῷ
 τῶτο παρακλῆσθ' ἔντες ὅτι θε-
 εἰζόμεθα, ἀφ' τῶτο ἀθανάτῳ

ῥῆ; ἔτε γδ' ἴσῃ μὲν ἔνεσ ἰσῆ μὲν,
 ἔτε μεμελετηκῆ μὲν πρὸς αὐ-
 θρωπικῆ, ὡς ἰπτικῆ τὸ ἰπ-
 πικῆ. ἀλλὰ χροσῶντες μὲν
 παθεῖν μέλων τὸν πολέμιον,
 ἐπέδῃ τῆς σιλπιγγῆ ἤπα-
 σει ἀνακαλῆσης, ἀνέγειν. ἔ-
 τω πρὸς ἑργαίτερον ἔδδξω αὐ-
 τῷ, τὸ ἔφραπιγρὸ πῶσθε-
 γμοῦ, ἢ τὸ ἴδιον ποιεῖν. ἡμῶν
 δ' ἔδ εἰς ἡλετοῦ δὲ τῆς ἀνά-
 γκησ καλῆσης, δὴ λύτως ὑπ-
 αχρῶσθαι αὐτῆ· ἀλλὰ κλαί-
 οντες καὶ σένοντες πείρομῃ
 ἢ πείρομῃ, καὶ πεισῶσις
 αὐτῆ καλῆσ. ποῖας πει-
 σῶσις ἀνθρώποι; ἢ πεισῶσις
 λείης, τὸ πεισῶσις, πάν-
 τα πεισῶσις εἰσίν· εἰ δ' ὡς
 δύσκολα καλῆσ, πῶσθαι δύσ-
 κελίαν ἔχθ, τὸ ἡρόμῃον φθα-
 ρεῖωσ; τὸ ἢ φθῆσθαι, ἢ μί-
 χροῦ εἰσιν, ἢ πρὸς, ἢ ἡίλασ-
 σαι, ἢ κερσῆσ, ἢ τύραννῆ.
 ἢ Κοι μέλει, ποῖας ὀδῶν κρο-
 τῶσθαι εἰς ἄδρα; ἴσθαι πῶσθαι
 εἰσιν. εἰ ἢ ἡλεῖ ἀχρῶσθαι τὸ
 ληθῆσ, σιωτομωτέρα, ἢ πῶσθαι
 πῶσθαι ὀ τύραννῆ οὐδέ ποτ' ἔ-
 δ εἰς τύραννῆ ἔξ μῆσθαι ἴνα
 ἴσφαξαι, πυρετὸς ἢ καὶ ἐν-
 αὐτῶσ πῶσθαι. ψόφῆσθαι
 ταῦτα πάντα, καὶ ἡρόμῆσθαι
 κελῶν ὀνομάτων. τῆσ κεφαλῆσ
 κινδωσῶσ ἐπὶ Καίσαρῆσ. ἔ-
 γῶ δ' ἔ κινδωσῶσ, ὅσ οἰκῶ
 ἐν Νικοπόλει, ὅπρα σεις μῆσθαι
 ἔσθῆσ; σὺ δ' αὐτῶσ ὅταν Δί-
 πλέης τὸν Ἀδρίαν; ἢ κινδω-

mus? Neque enim scin-
 simus neque res mort-
 meditates habemus, v-
 tes res equestres. Chri-
 quidem percussurus h-
 cum receptui cani aud-
 cohibuit impetum. Ad-
 stantius ei visum est, in-
 toris dicto esse audientē
 explere animū. Nostro
 nemo vult vel necessit-
 canti alacriter obtem-
 sed plorantes & geme-
 affecti sumus, vt sun-
 πεισῶσις ista vocamus.
 πεισῶσις homo? Si πει-
 vocas quæ te circumst-
 mnia sunt πεισῶσις. Si
 speras sic appellas, qu-
 est asperum, vt ortus
 dem intereat? Id aute-
 interimit, aut gladius
 rota, aut mare, aut te-
 tyrannus. Quid tu cur-
 via descendas ad Orci-
 mnes viæ pares sunt. C-
 verum audire studes, ce-
 diosior ea est, qua te ty-
 mittit. Nunquam vllu-
 nus semestri quinquar-
 lauit. Febriis autem, s-
 tum animum. Strepit-
 omnia sunt, & iactatio-
 um verborum. In peric-
 pitis sum apud Casare
 vero non periclitor,
 copoli habitem, vbi to-
 motus sunt? Et tu ipsi
 Adriam transmittis, qu-

Non capitis, sed ex-
 onis discrimen adeo.
 Quomodo? Quis
 cogere potest opinari
 lis? An alienæ? Quod
 m est periculum, si alij
 nentur? At in pericu-
 tionis sum. Quid est
 ? Alibi esse. Romæne?
 Quid ergo, si in Gya-
 r? Si tibi visum fuerit,
 Sin minus, habes quo
 Caris abeas: quo & ille
 , siue nolens siue vo-
 ui te in Gyara mittit.
 ergo iam tanquam ad
 venis? Apparatu ista
 inora, vt dicat adole-
 ingeniosus, non fuisse
 tam multa audiuisse,
 multa scripsisse, tanto
 re senecioni haud ma-
 etij assedisse. Illius dun-
 diuisionis memineris,
 a a distinguuntur quæ
 unt, quæ non sunt,
 id alienum tibi vn-
 a vendices. Tribunal &
 re uterq; locus est, alter e-
 alter humilis: voluntas
 a par est, quam si vtrique
 ara conseruare volueris,
 otuari potest. Et tunc
 oetis imitatores erimus,
 tu in carcere prænas
 erere poterimus. Hæcte-
 u autem vt affecti su-
 tu, vide num ferremus
 alia quendam in carcere

νύεις, & τῆ κεφαλῆ, ἀλλὰ
 τῆ ὑπολήψει κινδυνώω τῆ
 σῆ. πῶς; τίς γάρ σε αἰαγ-
 κήσαι δωίαται ὑπολαβεῖν
 πὶ, ὧν ἔθελεις; ἀλλὰ τῆ ἄλ-
 λοτριᾶ καὶ ποῖός ἐστι κίνδυ-
 νος σός, ἄλλους τὰ ψύδω
 ὑπολαβεῖν; ἀλλ' ἐξομοιω-
 ναί κινδυνώω. ἢ ἐστὶ ἐξο-
 μοιωθῆναι; ἀπαχθῆ εἶναι. ἐν
 Γάμῃ; ναί. ἢ ἐν, αὐ εἰς Γύα-
 ρα. πεμφθῶ; αὐ Κοι ποιῆ,
 ἀπελδύση. εἰ δὲ μὴ, ἔχῃς πῶ
 αὐτὶ Γυάραν ἀπέλθης, ὅπου
 κακείνος ἐλδύσεται, αὐ τε
 θέλη αὐ τε μὴ, ὁ πέμπων σὲ
 εἰς Γύαρον. ἢ λοιπὸν, ὡς ἐπὶ
 μεγάλα ἀνέρχῃ; μικρότερό
 ἐστὶ τῆς παρασκευῆς. ἰν' εἶπη
 νέθ' ὀφύης, ὅπ' ὄση λῶ το-
 σέτα, ἔσ' ἔτων μὴ ἀκηκέ-
 ναί, ἔσ' ἔτων ἢ γεγραφέναι,
 ἔσ' ἔτων ἢ χροῖω παρακεκα-
 δικέναι γεροντῶν ἔ πικρῆ ἀ-
 ξίω μόνον ἐκείνης τῆς δια-
 ρέσεως μέμνησο, κατ' ἴω διο-
 εἴζεται τὰ σα, καὶ ἔ τὰ σα.
 μή ποτ' ἀπποιήση πνός ἔ
 ἀλλοτριῶν. βῆμα καὶ φυλακῆ,
 τῶ π' ἐστὶν ἐκατέρω, ὁ μὴ
 ὑψηλὸς ὁ ἢ ταπεινός. ἢ παρ-
 αίρεσις δ' ἴση αὐ ἴση αὐτῶ
 ἐκατέρω φυλάξαι θέλης, δύ-
 ναται φυλαχθῆναι. καὶ ἔτ'
 ἐσόμεθα ζηλωταὶ Σακρά-
 τας, ὅταν ἐν φυλακῇ δωά-
 μεθα ποιῶντας γράφειν. μέ-
 χρι ἢ κῶ ὡς ἔχοντες, ἔρα
 εἰ λῶ ἐχόμεθα ἐν τῇ φυλακῇ

ἄλλοι Ζινὸς ἡμῖν λέγοντος,
 Ζέλοισ ἀναγνώ σοι πικρῶ-
 ναι. τί μοι πρὸς ἀγροῦ πα-
 ρίχθεις; ὅτι οἶδας, τὰ ἔχοντά
 με κακὰ; ἐν τέτοις γὰρ μοι
 εἶσιν, ἐν πῶσι ἐν ἀποθνήσκειν
 μέλλω. αὐθραποὶ δ' ἄλλοι
 ἀθάνατοι ἔσονται;

Πῶς μαντεύσειον.

ΚΕΦ. Ζ.

Διὰ τὸ ἀκρίτως μαν-
 τεύειν, πολλὰ πολλοὶ
 κερθίζονται περιλείποντο. τί
 γὰρ ὁ μάντις δυνάται πλείον
 εἶναι θανάτου, ἢ κινδύου, ἢ
 νόσου, ἢ ὅλων τῶν τοιούτων; αὐ-
 τὸν δὲ κινδυνεύει ὑπὲρ τῆ
 φιλίας, αὐτὸν ἢ ἀποθνήσκειν ὑπὲρ
 αὐτῆς καὶ φιλίας, πῶς μοι κακῶς
 ἐπιμαντεύσει; ὅτι ἔχω τὸν
 κινδύνον ἔστω, τὸν εἰρηκότα μοι
 τῶν ἐσόντων τῶν ἀγαθῶν καὶ τοῦ
 κακοῦ, τὸν ἐξ ἀγαθῶν τὸ ση-
 μεῖα ἀμφοτέρων; ἢ ἐν ἑλί-
 κσειν ἔχω τῶν ἀσπλάγχμων, ἢ
 τῶν οἰωνῶν; ἀλλ' ἀνέροισι λέ-
 γοντες ἐκείνοι, συμφέρον σοι. ἢ
 γὰρ ἐπι συμφέρον; οἶδ' ἢ ἐστι
 ἀγαθόν; εἰ ἢ μεμάρτηκεν ὄσ-
 τας τα σημεῖα τῶν ἀσπλάγ-
 χμων, ἔστω σημεῖα τινὰ ἀγα-
 θῶν καὶ κακῶν; εἰ γὰρ τέτων
 οἶδε σημεῖα καὶ καλῶν καὶ ἀ-
 χρωῶν οἶδε, καὶ δικαίων καὶ ἀδι-
 κων. αὐθραπε, σύ μοι λέγε,
 ἢ σημεῖα νενεταὶ ζωῆ ἢ θάνα-
 τος, πένια ἢ πλούσιος; πό-
 πον ἢ συμφέρον ταῦτα, ἢ

nobis dicentem, vi-
 bi Poenas recitem?
 mihi negotium facess
 ignoras in quibus si-
 lis? In capitis pericul
 Nunquid ergo reliq
 mines immortales e

Quo pacto sint consulēd.

CAP. VII.

Propter intempesti-
 uinationis curam,
 multa officia negligim
 enim vates prævidere
 præter mortem, aut pe
 aut morbum, aut alique
 generis? Quod si am
 crimen adeundum est,
 iam mors pro eo opp
 ex officio: quid iam diu
 ne est opus? Nonne pe
 habeo vatem, qui natur
 ni & mali mihi edifferu
 vtriusq; signa enarraui
 ergo præterea requiro
 cinam aut augurium? C
 tem fero, cum hoc mil
 ducibile esse ait? Quid ei
 conducibile? Novit ne
 bonum? Num ut visceri
 etiam bonorum & ma
 signa didicit? Nam si l
 signa novit, honestoru
 iam & turpium novit,
 storum & iniustorum.
 tu mihi dic, quid portēdat
 ta an mors? paupertas, ai
 tię? Vtrū vero hæc expecta
 impan

ant, num ex te audiam?
 Grammatica non dif-
 sed hic demum de re-
 omnes homines erra-
 nter nos dissentimus?
 ppter recte illa mulier,
 Gratille amplius mē-
 mmeatum missura es-
 si dixerat, fore vt Do-
 silla eriperet, respon-
 vt Domitianus eripi-
 ego non mittā Quid
 s ad frequentes diui-
 s adducit? Timidi-
 licitudo de euentu.
 ea vatibus adulamur.
 : capiamne patris he-
 m? Videamus: rem
 o faciamus. Sane do-
 t fortuna volet. Si di-
 capies hæreditatem:
 m ab ipso hæreditatem
 mus, sic ei gratias a-
 Itaque illud iam reli-
 st, vt illudant illi no-
 Quid eigo? Citra appeti-
 & auersationem est
 pidum: quemadmodum
 to ex obuiο quærit, vtra
 sit sistenda: neque de eo
 is est, dextrane, an læ-
 sitergendum. Neque e-
 rum alterutra perigere
 it, d ea quæ recta ducat.
 eem ad Deum erat acce-
 dno, tanquam ad ducem.
 qusecus vtendum otacu-
 atie oculis: quos non ob-
 tratis, vt hæc illaue nobis

οὐ μὴ φοβῆσθε ἐπὶ τῷ μέλλω
 πωθάνεσθε, ἀλλὰ ἔν γε γραμ-
 ματικῶς ἐλέγχεσθε ἐν ταῖς ἐν-
 ὁπευ πάντες αὐθροῦσι πηλα-
 γώμασιν. Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῶν κερ-
 χύμασιν. ἀλλὰ τὸ ἦ γε γυνὴ κερ-
 λῶς εἶπεν, ἡ πέμψου θέλου-
 σε τῇ Γραβίλλῃ ἐξαεχομένη
 τὸ πλεῖον τῶν ἐπιμυλων. Ἐ-
 τὴν εἰπόντι, ὅτι ἀφαιρήσεται
 αὐτῷ Δομιτιανός; μάλλον
 θέλω, φησὶν, ἐν ἐκείνῳ αὐ-
 τῷ ἀφείληται. ἢ ἐγὼ μὴ πέμ-
 ψω. ἢ ἐν ἡμέρας ἐπὶ τὸ σωε-
 χῶς μαντεύεσθαι ἀγῆ; ἢ ὁ ε-
 λίας. τὸ φοβεῖσθαι ἕως ἐκεί-
 σεις. ἀλλὰ τὸ κελαιόουμα
 τὸς μάντις. κληρονομησα
 κύριε τὸ πατέρα; ἰδὼ μὲν, ἐπ-
 εκθυσώμεθα. καὶ. κύριε, ὡς
 ἡ τύχη θέλει; ἐπὶ εἶπη κλη-
 ρονομῆσεις ὡς παρ' αὐτῷ πλὴν
 κληρονομίαν εἰληφότες, ὁ-
 χειροδύμῳ αὐτῷ. ἀλλὰ τὸ
 κακῆνοι λοιπὸν ἐμπυζουσι
 ἡμῖν. ἢ ἐν, δεῖ δὲ διαὸ ὀρέξειως
 ἀρχεσθαι, καὶ ἐκκλίσεως; ὡς ὁ
 ἰσοδιπέρος πωθάνεται παρὰ
 τὸ ἀπαντήσασθαι, ποτέ-
 ρα τῶν ἰδῶν φέρεται, εὖ εἰ-
 χων ὀρέξειν πρὸς πλὴν δε-
 ξιάν μᾶλλον φέρεται ἢ πλὴν
 δεξιτερῶν. ἢ γὰρ τούτων
 ἵνα ἀπὸ τῶν θέλει, ἀλ-
 λά πλὴν φέρεται. ἔτι εἰ-
 δεῖ καὶ ἐπὶ τὸν θεὸν ἔρχεσθαι,
 ὡς ἰδηθῆναι. ὡς τοῖς ὀφθαλ-
 μῶς θεῶμεθα, ἐπαρκαλεῖσθαι
 τὸς αὐτοὺς, ἵνα ταῦτα μᾶλ-

λον ἡμῖν δεικνύωσιν. ἀλλ' οἷα
 ἐνδείκνυ), τῶν τῶν Φαν
 τισίας δειχόμενοι. ἴδν ἢ τρέ-
 μοντες τὸ ὄρνιθίον κροτῶ-
 ρημ, καὶ τὸν θεὸν ἐπιχαλέ-
 μοι δέόμεθα αὐτῶ, Κύριε
 ἐλέησον, ἐπίτρεψόν μοι ἐξ-
 ελθεῖν. ἀνδράποδον. ἄλλο
 γάρ τι θέλεις, ἢ τὸ ἄμεινον;
 ἄλλο ἔν τι ἄμεινον, ἢ τὸ τῶ
 θεῷ δοκεῖν; τί, τὸ ὅσον ἐπὶ σοὶ
 ἀφ' οὗ φείδεις τὸν κριτῶν, πα-
 ράφης τὸν σύμβουλον;

Qua sit natura boni.

CAP. VIII.

Ο Θεὸς ἀφελίμου, ἀλλὰ
 καὶ τὸ ἀγαθὸν ἀφελί-
 μον. εἰκὸς ἔν ὅπου ἢ ἐστὶν ἢ
 θεοῦ, ἐκεῖ εἶναι καὶ τῶ τοῦ
 ἀγαθοῦ. τίς ἔν ἐστὶν θεῶ; σάρξ;
 μὴ γλῶσσο. ἀρῆς; μὴ γλῶσσο.
 φήμη; μὴ γλῶσσο. νῆς, ἐπι-
 στήμη, λόγος ὁρθός. ἐν ταῦτα
 τοίνυν ἀπλῶς ζητῶ τῶ ἐ-
 στὶν ἢ ἀγαθοῦ. ἐπεὶ τί μὴ τι
 αὐτῶ ἐν φυτῶ ζητεῖς; ἔ.
 μὴ τι ἐν ἀλόγῳ. ἔ. ἐπὶ λο-
 γικῶ ἐν ζητῶν, τί ἐπὶ ἀλλα-
 χῶ ζητεῖς, ἢ ἐν τῇ παραλλα-
 γῇ τῇ αὐτῶ τὰ ἄλογα. τὰ φυ-
 τὰ ἔδὲ φαντασίαις χρησιμῶ
 ἐστὶ, ἀφ' οὗ τῶ ἐλέγξῃ ἐπ' αὐ-
 τῶν τὸ ἀγαθόν. δεῖται ἔν τὸ
 ἀγαθόν χρηστέως φαντασιῶν.
 ἀγαθὸν μόνως; εἰ γὰρ μόνως, λέ-
 γει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις τὰ
 ἀγαθὰ εἶναι, καὶ οὐδ' αἰμονίαν
 καὶ κακοδαμονίαν. ἴδν δὲ ἔ

potius ostendant, sed
 demonstrarint, earum
 nes accipimus. Nunc
 tes auguriū captamus
 inuocantes precamur
 mine miserere nostri,
 hi exeundi potestate
 pium, nunquid aliu
 quā id quod magis co
 Quid autē cōducit ma
 φ Deo visum est? Cui
 tum in te quidē est)
 corrumpis, & suasore

Τίς ἐστὶν ἢ ἀγ

ΚΕΦ. 8

Deus utilis est. *Et*
 bonum est utile. *Et*
 taneum est igitur, ubi
 tura sit, ibi & boni esse
 Quæ est igitur natu
 Nūquid caro? Absit. A
 sit. Fama? Absit. Mēs, s
 eta ratio. Hic igitur
 naturā boni querito.
 cur eā nō in plāta que
 Cur nō in bruto? Non
 tur in eo que ras φ est
 particeps: cur adhuc al
 ris, quā in eo φ est a b
 stinctū? Plāte, quia ne
 quidē vsum habēt, ea
 bonū in eis esse positi
 Bonum igitur, visorū
 requirit. Nunquid horu
 taxat? Quod si horu
 tū, dic in reliquis etiā
 tibus inesse bona, inesse
 tatem & calamitatē.

& recte negas. Nam ut
 sint visorum vsu præ-
 tamen non habent, ut
 vsu intelligant. Ne-
 o mirū. Nam ad aliorū
 riū destinata sunt, non
 erium exercendum. A-
 ūquid ad principatum
 t. Non. Sed quod tergo
 pus erat, quod onera
 flet. Enimvero id quo
 is fuit opus, ut is am-
 offset: eaq; de causa et-
 orū vsu accepit. Ali-
 n ambulare nō potuif-
 e q; nobis vsus esse nul-
 aisset. Quod si illud et-
 et datū, ut visorū vsu
 eret: hoc quoq; iā per-
 flet, cū recte nostrum
 i recusaturū, neq; vsus
 illos præbiturū, sed parē
 nostriq; simile futurū.
 ut ibi naturā boni que-
 od si nō adest, nulla alia
 nū esse positū dixeris.
 tē opera deorum & illa
 o tamē præcipua sunt,
 eorum partes. Tu vero
 eale quæda es: tu aliquid
 o auulsum: tu habes in
 uā Dei partē. Cur ergo
 bi aatem tuā ignoras? Cur
 e inde veneris? Non me-
 vis, cum edis, qui sis,
 es, & quæ alas? Cū vxoris
 udine vteris, qui sis, qui
 Cū colloqueris, cū exer-
 is, i disputas? An nescis te

λέγεις, καὶ καλῶς ποιεῖς. εἰ
 γὰρ καὶ τὰ μέγιστα χρῆσιτι Φαν-
 τασίων ἔχῃ, ἀλλὰ παρακρο-
 λήθησιν καὶ τῆς χρῆσιτι Φαν-
 τασίων ἔσῃ ἔχῃ. καὶ εὐθύτως.
 ὑπερηλικὸς γὰρ γέγονεν ἄλλοις,
 ἔκ τῆς ἀσθητικῆς. ὁ ὄντι
 ἐπεὶ γέγονε, μητι ἀσθητικῆς
 ἔκ τῆς ἀσθητικῆς; ἔ, ἀλλ' ὅτι νῦν
 χρῆσιτι εἰχόμενος, βασιλεύει τὴν
 δυναμίδα. ἀλλὰ καὶ διὰ καὶ
 ἀπειπυτοῦντι αὐτῆς χρῆσιτι
 εἰχόμενος. ἀφ' ἧς τοῦ ἀσθητικῆς
 φε καὶ τὴν χρῆσιτι Φαντασίας
 ἀλλῶς γὰρ ἀπειπυτεῖν ἔσῃ ἔ-
 δωκίαι. καὶ λοιπὸν αὐτῆς πῦν
 πέπυται. εἰ γὰρ καὶ αὐτῆς πῦν
 ἀσθητικῆς παρακρολῆσι
 τῆς χρῆσιτι τῶν Φαντασιῶν, καὶ
 δῆλον ὅτι καὶ λόγον ἔσῃ ἔτ' αὐτῆς
 ἡμῖν ὑπετέλειτο, ἔδὲ τῆς
 χρῆσιτι τῶν παρῆθεν, ἀλλ'
 ἡμῶν αὐτῆς ἡμῖν καὶ ομοῖα.
 ἔ γέλοις ἔν ἐκείνῃ τῶν
 ἀσθητικῆς, ἔ μὴ παρῆθεν, ἐπ'
 ἔδὲ ὅς τῶν ἀλλῶν γέλοις λέ-
 γην τὸ ἀσθητικῆς; εἰ ἔν ἔσῃ ἔσι,
 θεῶν ἔργα καὶ κείνῃ εἰσιν, ἀλλ'
 ἔ ἀσθητικῆς, ἔδὲ μέρη θε-
 ῶν. σὺ γὰρ ἀσθητικῆς εἰ, σὺ
 ἀπόσπασμα εἰ τῆς θεῶν ἔχῃς τὴν
 ἐν σῶν τῶν μέρη ἐκείνῃ ἔ ἔν
 ἀγνοεῖς σε τῶν ἀσθητικῆς; τί
 ἐκ οἴδας πόθεν ἐλήλυθας; ἔ
 γέλοις μεμνησθῆς ὅταν ἐοδῆς,
 ἔς ὡν ἐοδῆς, ἔ ἔνα τῆς φῆς; ὅ
 ταν σωστία χρῆσι, ἔς ὡν χρῆσι
 ὅταν ὁμιλία, ὅταν γυμνάσι,
 ὅταν ἀσθητικῆς, ἔκ οἴδας ὅτι

θεὸν τρέφεις; θεὸν γυμνάζεις;
 θεὸν περιφέρεις τάλαν, καὶ ἀ-
 γνοεῖς. δοκεῖς με λέγειν ὄψι-
 ρεν πῖνα, ἢ χρυσὸν ἐξώθεν; ἐν
 σωτῆρι φέρεις αὐτὸν, & μεγλύ-
 νων ὅσα αἰδομένη, ἀκροθάρτρως
 μὴ διαδοῖς ἡμῶσι, ὅτι πικρὰς ἢ
 πρὸς ἀξίους. καὶ ἀγάλλομαι μὴ
 εἶθε πικρῶντος, ὅσα αὐτὸν τολ-
 μήσας τι πύτων ποιεῖν, ὅν
 ποιεῖς; αὐτῷ ἢ εἶθε πικρῶν-
 τος ἐσώθην, & ἐφορῶντος πᾶν-
 τος, καὶ ἐπακρόντης, ὅσα αἰ-
 χυῖν ταῦτα ἐν θυμῷ μὴ μῶ, καὶ
 ποιῶν, ἐν αἰδομένη τῆς
 σωτῆρι φύσεως, καὶ θεοχρόλωτες
 λοιπὸν ἡμεῖς ἢ φοβούμε-
 θα, ἐκπέμποντες νέον ἐπι-
 τινὰς πρὸς ἀξίους ἐκ τῆς χολῆς,
 μὴ ἀλλως ποιήσῃ ἢ, μὴ ἀλ-
 λως φάγη, μὴ ἀλλως σιω-
 σιᾶσῃ, μὴ ταπεινώσῃ αὐτὸν
 ῥάκη περιπέντα. μὴ ἐπιγῆ
 κρημνὰ ἰμάτια; ἔθως ἐκ οἴδεν
 αὐτῷ θεὸν ἔτος ἐκ οἴδεν μὴ ἴ-
 σῶ ἀπέρχεται. ἀλλ' αὐε-
 χόμεθα λεγόντων αὐτῷ. σὲ ἢ
 θελον ἔχον ἐμὲ τὸν θεὸν ὅσα
 ἔχεις, εἴτ' ἀλλὸν πῖνα ζη-
 τεῖς, ἐκείνον ἔχων; ἢ ἀλλὰ
 σοὶ ἔρεϊ ἐκείνῳ ἢ ταῦτα,
 ἀλλ' εἰ μὴ τὸ ἀγαλλομα ἧς τὸ
 Φειδίου, ἢ Αἰθιώα, ἢ ὁ Ζῶς,
 ἐμὲ μνησθῶ αὐτὸ καὶ σωτῆρι καὶ τοῦ
 τεχνίτου. καὶ εἰ πῖνα αἰδομένη
 εἶχες, ἐπίρω αὐτὸ μὴδὲν ἀνά-
 ξιον ποιεῖν εἶθε κρατασθεύ-
 σαντων, μὴδὲ σεαυτῷ, μὴδὲ
 ἐν ἀπρεπεί γήματι φαίνεσθαι

Deum alere, Deum et
 Deum te circumferre
 ignoras? Num me argu-
 extrinsecus aut aurati
 quem dicere putas? In-
 fers, teque cum inquin-
 animaduertis, cū impu-
 gitationibus, tum sor-
 ctionibus. Nam Dei
 simulacro præsente no-
 res quicquam eorū face-
 facis: ipso autem Deo in-
 cus præsente, & omnia
 tuente, tum audiente,
 recundaris eadem cog-
 facere, ignare naturæ
 Diis inuisæ? Quid ergo
 memus, cum adoleſcen-
 schola ad actiones aliq-
 cundas ablegamus, ne
 cus faciat, ne indecore
 se libidinibus polluat
 vel abiecte gerat pann-
 tus, vel in vestitu lu-
 Nunquid is suum Deum
 rat? An nescit quo cōn-
 eat? Estne ferendus, c-
 quem comitem optat
 quid ibi Deum non hal-
 cum illum habeas, req-
 lium. An is alia tibi dic-
 hæc? At si Phidiæ statu-
 siue Minerua, siue lupit-
 tui opificis meminisset
 (si quæ haberes sensum
 rā dares, ne quid indig-
 eo qui te fabricasset, vel
 ipse admitteres : ne u-
 coro habitu ab iis cōspi-

tarent. Nunc quia te
 fecit, cone qualem te
 res nō curas? Que au-
 inter artificem & ela-
 us opus, inter fabriū
 am similitudo? Cui⁹
 opus eiusmodi est, vt
 is in se vires habeat,
 fabricā demonstrat?
 pis est, aut æs, aut au-
 ebur? Nā Phidiæ qui-
 erua, semel porrecta
 a eamq; victoria rece-
 er omnem stat ætatē:
 m opera mouentur,
 abent, vtuntur visis,
 improbant. cuius opi-
 fabrica sis, pudore il-
 atis. Quid porro, quod
 do fecit, sed & sua do-
 bli credidit, penes te
 u? Ne hoc quidē recor-
 sed & in fideicōmisso
 iā suscipies? At vero si
 pupillū tradidisset, i-
 eu negligeres? Tradidit
 et ipsum, aliumque se
 il te fideliozem negat.
 uuit, mihi cōserua talē,
 is a natura est, verecun-
 n, felem, sublimē, imper-
 u, turbatione tumul-
 uū: Tu vero non con-
 as. At dicēt, vnde nobis i-
 upciliū attulit, & vultus
 uit ē prę se fert? Nondum
 ā, iāta me decebat. nōdū
 s quæ didici, quæque
 ba, sum fretus: adhuc

θεῖς ὀρώσι. Νδν δέ σι ὅπ ὁ
 Ζεὺς πεποιηκε, Δ/α τῷτο ἀ-
 μελεῖς οἷον τινα δεῖξεις σε-
 αυτόν; καὶ τί ὁ τεχνίτης τῷ
 τεχνητῷ ὀμοῖ, ἢ τὸ κα-
 τασκδίασμα τῷ κατασκδία-
 σμῳ; καὶ ποῖον ἔργον τεχνί-
 τος, δ' ἴθις ἔχθ' αἰς δωνάμεις
 ἐν ἑαυτῷ, αὐτὸ ἐμφαίνει Δ/α
 τῆς κατασκδίας; ἐχθ' λίθος
 ἐστίν, ἢ χαλκός, ἢ χρυσός, ἢ
 ἐλέφας, καὶ ἢ Αθλῶν ἢ Φει-
 δίας, ἢ παῖς ἐκτεῖναρα τῷ
 χεῖρα, ἐ τῷ νίκῳ ἐπ' αὐ-
 τῆς δεξιαμῆ, ἔσηκεν ἔτως
 ὅλα τῷ αἰῶνι; τὸ ἢ θεός,
 κινέμενα, ἔμπνοα, χρῆσιμα
 φαιλασιῶν, δοκιμασιῶν. τῷ
 θεῷ δημιουργῷ κατασκδία-
 σμα ὦν, καταμαχῶεις αὐτό;
 τί δ' ὅπ ἐ μόνον σε κατε-
 σκδίασεν, ἀλλὰ καὶ σὸι μόνω ἐ-
 πίσευσε, καὶ παρεκατέθετο. ἐ-
 δὲ τῷτο ἐ μεμνήση, ἀλλὰ καὶ
 καταμαχῶεις τῷ ἐπιτρο-
 πῳ; εἰ δὲ Ζοι ὀρφανὸν ἵνα ὁ
 θεός παρέθετο, ἔτως αὐτὸ
 ἐμέλεις; παραδέδωκε Ζοι σε-
 αυτόν, καὶ λέγει, σὸκ εἶχον ἀλ-
 λον πισυτερόν σε, τῷτὸν μοι
 φύλασσε θεοδόν, οἷον πι-
 φυκεν, ἀδμήμονα, πισόν, ὑ-
 ψηλόν, ἀκατάπηκτον, ἀπα-
 γῆ, ἀπίραχον. εἶτα σὺ ἐ φυ-
 λάσσεις; ἀλλ' ἐρῶσι, πόθεν
 ἡμῖν ἔτος ὀφρδν ἐνήνοχε, καὶ
 σεμνοπρωσωπεῖ; ἔπω κατ'
 ἀξίαν. ἐπὶ γ' ἐ θαρρῶ οἷς ἐ-
 μαχόν, καὶ συ καταθέμεν. ἐπι

τῷ ἀδένειαν τῷ ἑμαυτοῦ
 φοβῆσθαι. ἐπεὶ πᾶσι με
 θάρρησται, καὶ τότε ὄψεσθε
 βλέμενος οἷον δεῖ, καὶ χῆμα
 οἷον δεῖ. τότε ὑμῖν δεῖξω τὸ
 ἀγαλλμα, ὅταν τελειωθῆ, ὅ-
 ταν σιλπνωθῆ. τί δεκείτε; ὁ
 Φροῦν; μὴ γυνοῖτο. μὴ γὰρ ὁ
 Ζεὺς ὁ ἐν Ολυμπίᾳ ὁ Φροῦν
 ἀνέσπακεν, ἀλλὰ πέπηγυ
 αὐτὸ τὸ βλέμενος, οἷον δεῖ εἶ-
 ναι ἔργον τῶν,

ὃ γὰρ ἐμὸν παλινάρετον,
 ὃ δ' ἀπατηλόν. Ιλ. λ.

τοιούτον ὑμῖν δεῖξω ἑμαν-
 τὸν, πῖτον, ἀδῆρμονα, γυ-
 ναῖον, ἀτάραχρον. μὴ π οὖν
 ἀθάνατον, ἀγήραν, μὴ π ἄ-
 νοσον; ἀλλ' ἀπεθνήσκοντα
 θείως, νοσοῦντα θείως. ταῦ-
 τ' ἔχω, ταῦτα δυνάμει· τὰ
 δ' ἄλλα οὔτε ἔχω, οὔτε δύ-
 ναμει. δεῖξω ὑμῖν νεύρα φι-
 λσοσόφου; πῶς νεύρα; ὀρεξίαν
 ἀναπότευκτον, ἔκκλισιν ἀ-
 πείρωτον, ὀρμὴν καὶ θήκα-
 σαν, ἀσθένειαν ἐπιμελῆ, συγ-
 κηπέθεισιν ἀπείρωτον. ταῦ-
 τὰ ὄψεσθε.

Ὅπ' ἔδωκέ μοι τῷ ἀνθρώ-
 πῳ ἐπιγυγελίαν πληρω-
 σαι, τῷ φιλοσόφῳ ἀποσ-
 λαμβάνομαι.

ΚΕΦ. θ.

Ὅτι ἔστι τὸ τυχερὸν αὐ-
 τὸ μόνον, ἀνθρώπου
 ἐπιγυγελίαν πληρωσάτω. τί γὰρ
 ἐστὶν ἀνθρώπου, ζῶν, φησὶ,

imbecillitatem mean
 Etenim finite me pau-
 mere animos: tū videt-
 tum qualem decet, &
 qualē decet: tū vobis
 statuā, cū absoluta fue-
 exsplēduerit. Quid pu-
 perciliū esse hoc? Abi-
 nim Iupiter Olympi-
 cilium attollit, sed oc-
 constans est: ut eius es-
 qui dicturus sit.

Non mea verba teg-
 dem, non illa ret

Talē me præbebo
 delē, verēcundū, inger-
 turbatione vacuū Nū-
 mortalē? Num senectū
 morborū expertē? Nē
 qui diuinit⁹ moriatur
 uinitus ægrotet. Hæc
 hæc possū. Reliqua ne-
 nec possū. Ostēdāne vo-
 uos philosophi? Qua-
 uos? Appetitum frust-
 expertē: auersationē ca-
 obnoxia: affectionē cō-
 ppositū accuratū: ass-
 consideratam. Hæc vi-

Nos, cum hominis officii
 stare non possimus, phi-
 sophi munus pro-
 fiteri.

CAP. IX.

RES non vulgar
 vel hominis pro-
 officium. Quid eni-
 homo? Animal (in-
 ra-

particeps, mortale.
 onis usu, a quibus se
 ? A feris. A quibus
 ? Ab ouibus, & aliis
 eris. Caue igitur, ne
 te instar feræ facias.
 hominem amisisti:
 tistis officium. Caue,
 instar ouis. alioqui &
 perierit. Quæ igitur
 ore ouis? Cum ven-
 a, cum propter in-
 im temere, cum for-
 en inconsiderate. Quo
 mus? Ad oues. Quid
 s? Rationis usum.
 ynaciter, noxie, ira-
 npetuose, quo decli-
 m? Ad feras. Iam alij
 estis sumus, alij be-
 litiosæ & parvæ: de
 dici possit, Leo me
 ret. His autem re-
 quibus perit hominis
 u. Nam quando con-
 tu complexum? Cum
 unus exsequitur. I-
 onseruatio complexi
 fix veris sit comple-
 i. Quando disiunctum?
 unere suo fungi-
 ando tibiæ? Quan-
 ly? Quando equus?
 and canis? Quid er-
 mium, si homo etiam
 modo & conserua-
 sperit? Augent au-
 & uentur vnamquan-
 in opera consen-

λογικὸν θνητὸν. ὄθυσ ἐν τῷ
 λογικῷ, τίνων χωρίζομεθα;
 τῶν θηρίων. καὶ τίνων ἄλ-
 λων; τῶν ἀσθενῶν, καὶ τῶν
 ἰσχυρίων. ὄρα οὐκ μὴ τι πῶς
 ὡς θηρίον ποιήσης. εἰ δὲ μὴ,
 ἀπώλεσας τὸν ἀνθρώπου, ὅσο
 ἐπιλήρωσας τὴν ἐπιτομήν.
 ὄρα μὴ τι ὡς ἀσθενῶν.
 εἰ δὲ μὴ, ἔτι ἄνω ἀπώλετο ὁ
 ἀνθρώπος. τίνα οὐκ ποιοῦ-
 μὲν ὡς ἀσθενῶν; ὅταν τὸ γα-
 στήρ εὐνεκεν, ὅταν τῶν αἰδουίων,
 ὅταν εἰκῆ, ὅταν ῥυπαρῶς, ὅ-
 ταν ἀνεπιστρέπτως. ποῦ ἀπε-
 κλίνομεν; ἐπὶ τὰ ἀσθενῶν.
 τί ἐπώλεσαμεν, τὸ λογικόν.
 ὅταν μαχίμως, καὶ βλαβε-
 ρῶς, καὶ θυμικῶς, καὶ ἄστικῶς,
 πῶς ἀπεκλίνομεν; ἐπὶ τὴν θη-
 ρείαν. λοιπὸν, οἱ μὲν ἡμῶν με-
 γάλαια θηρία εἰσιν, οἱ δὲ θηρί-
 α κακοήθη καὶ μικρὰ, ἀφ'
 ὧν εἰσιν εἰπεῖν. λέων μετὰ φα-
 γέτω. ἀλλὰ πάντων ἢ τέτρω
 ἀπίπυται ἢ τῶ ἀνθρώπου ἐ-
 πιτομήν. πότε γὰρ σώζεται
 συμπεπλεγμένον, ὅταν τὴν
 ἐπιτομήν πληρώσῃ. ὡς
 σωθεῖα συμπεπλεγμένα ἐ-
 σὶ. τε ἐξ ἀληθῶν συμπεπλεγ-
 θαι. πότε διεζυγμένον; ὅταν
 τὴν ἐπιτομήν πληρώσῃ.
 πότε αἰλοῖ, πότε λυρα, πότε
 ἵπῳ, πότε κύων. τί οὐκ
 θυμικῶς, εἰ ἔστι ἀνθρώπος ὡ-
 στώτως μὲν σώζεται, ὡσαύ-
 τως δὲ ἀπίπυται; αὐξοῖ δὲ ἰ-
 κήσιν ἔτι σώζει τὴν κατὰ κήλην

ἔργα. τὸν τέχνηα τὰ τεκτονι-
 κὰ, τὸν γραμματικὸν τὸν γραμ-
 ματικὸν αὐτὸν ἐπίσημα φέρον
 ἀγρονομίᾳ, αὐτὸν ἀγρονομίᾳ
 φθείρομαι καὶ ἀπόδειξις τῶν
 τέχνων. ἔτι τὸν μὲν αἰδήμονα
 σώζει τὰ αἰδήμονα ἔργα,
 ἀποκλύει δὲ τὸν ἀναίδῃ· τὸν ἵ-
 ππιδόν, τὰ πικρὰ καὶ τὰ ἐναντία
 ἀποκλύει. Ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις
 πάλιν ἐπιπέσει τὰ ἐναντία. τὸ
 ἀναίχμητον, τὸ ἀπίστον, τὸ λοι-
 ποδὸν λοιδορία· τὸ ὀργίλον ὀργ-
 γή, τὸν φιλάργυρον αἰ ἀνα-
 τάληλοι λήψεις καὶ δόσεις.
 Διὰ τὸ παραγὰρ οἱ
 φιλόσοφοι, μὴ ἀρκείσθαι μόνον
 τὰ μαθεῖν, ἀλλὰ καὶ μελετεῖν.
 ὡς λαμβάνειν, εἴτα ἀσκη-
 σιν. πολλῶν γὰρ ἔργων τὰ ἐναν-
 τία ποιεῖν εἰδίσμεθα, ἔτι
 ὑπολήψεις τὰς ἐναντίας τὰς
 ὀρθὰς χρηστικὰς ἔχοντες. αὐ-
 τὸν μὲν καὶ τὰς ὀρθὰς χρηστικὰς
 ποιήσωμεν, ἔστι δὲ ἀλλοῦ, ἐξηγη-
 τὰ ἐσόμεθα ἀλλοτρίων δο-
 γμάτων. ἀρετὴ γὰρ τίς ἡμεῶν ἔ-
 δωκεται τεχνολογῆσαι ὡς
 ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ὅτι τῶν ὄν-
 των τὰ μὲν ἀγαθὰ, τὰ κα-
 κὰ, τὰ ἰσχυρότερα. ἀγαθὰ
 μὲν ἔστι ἀρεταί, ἔτι μετέχον-
 τα τῶν ἀρετῶν· κακὰ, τὰ ἐ-
 ἐναντία. ἀλλὰ φερεῖ ἡ, πλὴν
 ὅτι, ὑγεία, δόξα. εἴτ' αὐτὸν με-
 ταξὺ λεγόντων ἡμῶν ψόφος
 μείζων γένεται, ἢ τὸ παρόντων
 τίς καὶ ἀγαθὰ ἡμῶν, ἐξ-
 ὡς ἀγαθῶν· ὡς ἐστὶ φιλόσοφοι

tanea, fabrum fabrilia
 maticum grammatica.
 cōtra artis rationē scri-
 sueueris necesse erit ce-
 perire artē. Sic homi-
 cundū verecunda fac-
 uāt, impudētia perdu-
 lia fidelē, perdū cōtra
 trarios autem vicissim
 contraria: impudenter
 dentia, perfidum perfu-
 uitiatorē conuitia, ir-
 iracundia: auarum egi-
 quibus & minus rec-
 acceperit, & plus acci-
 dederit: Quamobrem
 phi monēt, non in sol-
 na acquiescendū esse:
 dium adiungendum
 citationem. Longo er-
 pore contraria facere
 scimus, & opiniones
 trarias vsu accepimu-
 si nec rectas opinione
 contulerimus: non a
 alienorū decretorū in-
 futuri sumus. Iam er-
 nostra de rebus bon-
 lis erudite disputare n-
 Alias esse bonas, alia
 alias ancipites. Ac be-
 dē, virtutes, & ea que
 tibus cōiuncta sunt: m-
 tē, cōtrarias, ancipites
 as, sanitatē, gloriā. A
 nobis hæc differētib. I
 maior excitetur, aut
 adsūt q̄ sp̄iā nos deride-
 limur. Vbi sūt ista phi

bas? Vnde ista profes-
labris videlicet. Quid
na adiuventa conta-
Quid ludos facis in re-
nimis? Aliud enim est
n penu reponere pa-
nū, aliud est edere. Id
deris cōcoquitur, di-
n neruos, carnes, ossa,
ē, colorē, spiritū cōuer-
ia autē reposueris. cū
prōtu habere, atq; o-
oteris. Inde autē ad te
edibit vtilitas, nisi vt
e videaris. Quid enim
siue ista enarres, siue
oniones qui aliud sen-
de, atq; Epicureas opi-
elisserito: & fortasse in
re explicando maiore
rate, quā is ipse, vteris.
go Stoicū te nominas?
id opulo fucū facis? Quid
ū Idæus sis, Græcū esse si-
la Nonne vides, vt quisq;
ati Iudeus, vt Syrus, vt Æ-
iti? Quod si quē alternā-
udimus, dicere solemus,
es Iudeū, sed simulatorē.
atē affectū illa disciplina
bu, sectāq; professi adhi-
eri tū reuera Iudæus & est
nominatur. Sic & nos adul-
tinamus, nomine quidem
dæe vero ipsa quiddam a-
ud affectu cum oratione nō
angente. Ac multum abest
ustamur quæ profitemur,
uomque cognitione effe-

ἐκείνα ἀ' ἐλεγες; πόθεν αὐτὰ;
περὶ φερῶν μὲν ὅτι ἐλεγες; ἀπὸ
τῶν χηλῶν αὐτόθεν. τί ἔν' ἀλ-
λότρια βοηθήματα. μαλακίαι;
ὡς κινεῖς πρὸς τὰ μέγιστα;
ἄλλο γὰρ ἔστιν, ὡς εἰς ἑμισίον
ἀποθέσθαι ἄρτους καὶ οἶνον. ἄλ-
λο ἐστὶ φαγεῖν. τὸ βρωθὲν ἐπέ-
φθη, αἰεδοθῆναι, νεδρὰ ἐξηλύετο,
σάρκες, ὀστέα, αἶμα, δὴ χροια,
δύποια. καὶ ἀπὸ κείνου. ὅταν
μὲν θελήσῃς ἐκπεραλεῖν λα-
βῶν δέ τι, δὴ ἰασμὸς ἂν
αὐτῶν δέ σοι ὄφελος ἔδεν,
εἰ μὴ μέγιστον ἔδοκεῖν ὅτι ἔχῃς.
τί γὰρ ἀφ' ἑσέως, ταῦτα ἐξη-
γεῖσθαι, ἢ τὰ τῶν ἑτεροδό-
ξων; τεχνολογία νῦν καὶ διδασ-
τὰ Ἐπιχρύσεα, καὶ τὰ καὶ ἐκεί-
νη χρηστικώτερον τεχνολογί-
σας. ἢ ἔν' ἑσὶν ἡμεῖς λέγεις σεαυ-
τὴν, τί ἐξ ἀπαίτης τὴς πικρίας;
τί ὑποκρίνη. Ἰσραήλ ὡς ἂν, Ἐλ-
ληνας; ἔχ' ὄρεας, πῶς ἕκαστος
λέγεται Ἰσραήλ; πῶς Σύ-
ρος; πῶς Αἰγύπτιος; καὶ ὅταν
ἴνα ἐπαμφοτερίζονται ἰδιώ-
μω, εἰώθη μὲν λέγειν, ὅτι ἔστιν
Ἰουδαῖος, ἀλλ' ὑποκρίνεται.
ὅταν δ' ἀναλάβῃ τὸ πάθος,
τὸ τοῦ βεβαμμένου καὶ ἡρη-
μένου, τότε καὶ ἔστι τῶ ὄν-
τι, καὶ κηλεύεται Ἰσραήλ.
ἔγω καὶ ἡμεῖς περὶ βαπτί-
σται, λόγῳ μὲν Ἰσραήλ, ἔρ-
γῳ δ' ἀπὸ ἡ. ἀσυμπαθεῖς
πρὸς τὸν λόγον, μακρὰν ἀπὸ
ἑξ ἑσέως τῶν αὐτῶν λέγοντων,
ἐφ' οἷς ὡς εἰδότες αὐτὰ ἐπαμ-

ἐμέγα ἔτως ἔδὲ τὴν τῆς αὐ-
θρῶπκ ἐπαγγελματιῶν πληρῶ-
σαι δυνάμει, ἀπολαμ-
βάνομεν τὴν τῆς φιλοσόφου
τηλικούτο φορτίον, οἷον εἰς
δέκα λίτρας ἄρα μὴ δυνά-
μει, τὸν τῆς Αἰαντὸς λίθον
βάσαι εἰν ἤμελεν.

Πῶς δὲ τῶν ὀνομάτων τὰ
καθηκόντα ἔστιν εὐρίσκειν.

Κ Ε Φ. 6.

Σκέψαι τίς εἶ, τὸ ἀπο-
τον αὐθρῶπκ. τῆτο
εἶ εἰν, οὐδὲν ἔχων κυριώ-
τερον ἀπολαμψεως. ἀλλὰ
ταύτη τὰ ἄλλα ὑποπεταγ-
μῆμα, αὐτῆ εἰ ἀδούλουτον
καὶ ἀνπέτακτον. σκόπη οὐκ,
πίων κελύεσαι καὶ λόγρον.
κεχῶεσαι θηρίων, κελύε-
σαι ἀπολάτων. ἐπὶ τούτοις
πολίτης εἶ τοῦ κόσμου, καὶ
μέρτ αὐτῆ. οὐκ ἐν τῶν ὑ-
πηρετικῶν, ἀλλὰ τῶν ἀπο-
ηθρῶμῶν. παρηκλουθηκῶς
ἢ εἰ τῆ θεία διοικήσει, καὶ τοῦ
ἐξῆς ἐπιλογιστικῶς. τίς οὐκ
ἐπαγγελματιῶν πολίτης; μηδὲν
ἔχειν ἰδίαν συμφέρον, ἀλλὰ
μηδένος βουλεύεσθαι ὡς ἀπό-
λυτον. ἀλλ' ὡπερ αὐτῆ ἡ χεὶρ
ἢ ὁ πους λογισμῶν εἶχον, καὶ
παρηκλουθηκῶν τῆ φυσικῆ
κατασκευῆ, οὐδέ ποτ' αὐτῆ ἄλ-
λως ὠρμησιν, ἢ ὠρέχθισιν,
ἢ ἐπανενεγκότες ἐπὶ τὸ ὅλον.
Ἄρα τοῦτο καλῶς λέγουσιν
οἱ φιλόσοφοι, ὅτι ἀπολάτων

rimur. Sic cum homin-
us absolueret nequean-
iam philosophi persona-
bis imponimus, ingen-
perinde ac si quis cui
decem libras ferendas
peterent, Aiakis lapid-
rendum assumeret.

Quo pacto e vocabulis
sint reperienda.

C A P. X.

C Onsidera qui sis? E-
homo, hoc est, is qui
habeat præstantius lib-
luntate. ceteraque omni-
subiecta, cum ipsa ne-
feruiat vel pareat. Pro-
siderato, a quibus has
separeris. Separaris a b-
pararis ab ouibus. I-
mundi ciuis es, & pars
que ex iis quæ ministe-
quæ imperio sunt de-
Diuinam enim adri-
tionem intelligis, omni-
que rerum consideras
gitur est ciuis profel-
quid priuatim vtile d-
nulla re tanquam
patus deliberet: sec-
manus aut pes, si
vterentur, & natura
dinem intelligerent
quam concitarentur
nec desiderarent qui-
nisi ratione habita-
si. Quamobrem re-
cunt philosophi: Si p-

ns rerum futurarum
 cum vltro & aegro-
 tis & morti & mutila-
 operam nauaturum:
 ni animaduerteret, a
 ne vniuersitatis hoc
 utum. Potius est au-
 te totum, & ciuitas
 hic cum non praescia-
 ul futurum sit: ea esse
 nda, quae sint electio-
 accommodata. Nā ad
 ē nos esse natos. De-
 hēto, te esse filiū, cu-
 o sit existimare, pa-
 omnia sua esse: o-
 n rebus dicto ei esse
 , nunquā eum apud
 vituperare: neq; vel
 l facere quicquā, q̄ ei
 et. Atq; etiam cedere
 nib. & dare locū, pro
 auuantē. Post hęc me-
 etiā fratrem esse, & huic
 rsonę deberi submis-
 osequiū, collaudatio-
 nuquā aduersus eū quic-
 tilvendicandū, q̄ in po-
 teia non est: sed ea libe-
 ni faciēda, vt in iis quae
 arkrij sunt, meliore sis
 tie. Vide quæso, cuius-
 di (verbi causa) loco la-
 at felle ipsum te parare
 almitatē? Quantū id est
 ū inde si vr̄bis alicuius
 at es, te senatorem esse: si
 oleens, adolescentē: si se-
 k, nem: si pater, patrem.

ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὰ ἐσό-
 μμα, σωήρη αὐ καὶ τὰ νο-
 σεῖν, καὶ τὰ ἀπειθῆσκαι, καὶ
 τὰ πηροῦσθαι· ἀδελφὸς
 γάρ, ὅτι ἀπὸ τῆς τῶν ὀλων
 ἀφ.παίξεως τῆτο ἀπονέμε-
 ται κυριώτερον δὲ τὸ ὅλον
 τοῦ μέρους, καὶ ἡ πόλις τοῦ
 πολίτη. νυὶ δὲ ὅτι οὐ παρ-
 γινώσκομεν, καὶ γίγνεται τῶν
 πρὸς ἐκλογῶν σύφουερον
 ἔχουσα· ὅτι καὶ πρὸς τούτο
 γάρναμεν. μὴ τοῦτο μέμνη-
 σθαι, ὅτι ὑὸς εἶπες, τούτου τὸ
 παρῶπου ἐπαγγελία, πάν-
 τα αὐτῷ ἠγείδουσι πατρὸς,
 πάντα ὑπακούειν, μηδὲ
 ποτε ψέξαι πρὸς τινα, μηδὲ
 βλαβερόν τι αὐτῷ εἰπεῖν ἢ
 πρᾶξαι, ἐξίστασθαι ἐν πάσι
 καὶ παραχωρεῖν, σωεργού-
 ντα καὶ δυνάμιν. μὴ τῆτο
 ἴδι, ὅτι καὶ ἀδελφὸς εἶ. καὶ
 πρὸς τῆτο ἢ τὸ παρῶπον
 ὀφείλεται, παραχώρησις,
 ὑπέειθεια, ὑψημία, μη-
 δέ ποτ' ἀντιποήσασθαι τινος
 πρὸς ἑαυτὸν τῶν ἀπαραιρέ-
 των, ἀλλ' ἠδέως ἐκείνα παρ-
 ἴδουσα, ἐν τοῖς παραιρεπι-
 κηῖσι πλεονέχης. ὅρα γάρ, οἷον
 εἰσιν ἀπὸ θρίδακ, αὐτῶ
 τύχη, καὶ κατῆδρας, αὐτὸν
 ὑγνωμοσύλω κτήσασθαι,
 ὅση ἡ πλεονεξία. μεταταῦ-
 τα εἰ βελούτης πόλεως τινος
 εἶ, καὶ βελούτης νέου, ὅτι νέ-
 ος· εἰ πρῆσθύτης, ὅτι πρῆσ-
 θύτης· εἰ πατήρ, ὅτι πατήρ.

αἰεὶ γὰρ ἔχουσιν τῶν θειούτων
 ὀνομάτων εἰς ἐπιλογισμὸν
 ἐρχόμενον, ὑπογράφει τὰ οἰ-
 κεία ἔργα. εἰ μὲν δὲ ἀπελθὼν
 ψέγῃς σε τὸν ἀδελφόν, λέγω
 σοι, ἐπελάθου τίς εἶ, καὶ τί
 σοι ὄνομα. εἴτα εἰ μὴ χαλ-
 κεύς ἂν ἔχῃς τῆ σφύρα ἄλ-
 λως, ἐπιλεησομὲν αὐτῆς
 ἢ χαλκίως. εἰ δὲ ἢ ἀδελ-
 φοῦ ἐπελάθου, καὶ αὐτὸ ἀ-
 δελφοῦ ἐχθρὸς ἐγέσῃς, οὐδὲν
 αὐτῷ ἐδενὸς ἢ καὶ χεῖρα φα-
 νῆς ἐπὶ αὐτῷ. εἰ δὲ αὐτὸ αὐ-
 θρώπῃς, ἡμέρῃς ζῷς καὶ κρινω-
 νικῶς, θηρίον γέγραπας βλα-
 βερῶν, ἐπιβουλον, δηλικὸν
 οὐδὲν ἀπολώλεκας; ἀλλὰ
 δεῖ σε κέρμα ἀπολέσῃ ἵνα
 ζημιωθῆς, ἄλλου δὲ ἐδενὸς
 ἀπώλεια ζημιῶσιν τὸν αὐθρο-
 πον; εἰ γραμματικῶς μὴ ἢ
 ἀποβαλῶν, ἢ μουσικῶς, ζή-
 μίαν ἢ γὰρ τιτὴ ἀπώλειαν
 αὐτῆς. εἰ δὲ ἀδῶ καὶ κατὰ
 πολλῶ καὶ ἡμερότητα ἀπο-
 βαλεῖς, οὐδὲν ἢ γὰρ τὸ πρᾶ-
 γμα. καὶ τοὶ ἐκεῖνα μὴ
 παρ' ἐξωθέν ἵνα καὶ ἀπερ-
 αίρεθον αἰτίαν ἀποκλυται,
 ταῦτα δὲ παρ' ἡμᾶς· καὶ
 ἐκεῖνα μὴ οὐτ' ἔχειν οὐτ'
 ἀποκλύειν ἀχρῶν ἐπὶ, ταῦτα
 δὲ καὶ μὴ ἔχειν καὶ ἀποκ-
 λύειν, καὶ ἐπονείδισον καὶ
 ἀτύχημα. ἢ ἀποκλύει ὁ τὰ ἢ
 κιναιίδου πάγων; τὸν αὐθρο.
 ὁ δὲ ἀφαιθεῖς; πολλὰ μὴ
 καὶ ἄλλα, καὶ αὐτὸς δὲ οὐ-

Semper enim quælibet
 modi nomina, si cor-
 tur, suum cuique mu-
 scribent. Sin digressus
 tuum vituperaveris: c-
 bi, nunquid oblitus e-
 Quod nomen tibi sit:
 faber ferrarius esses, a-
 perperam vtereris, fal-
 rij oblitus esses. At
 oblitus es, & fratris
 ctus hostis: nunquid
 te nullam fecisse veritas?
 Quod si pro hor-
 mali, miti & sociabi-
 factus es pernitiosa
 trix, mordax: nihil
 sti? Enimvero pecun-
 mittenda, vt iactura
 Nullius ergo alterius
 ritus perdit homine
 si Grammaticam am-
 Musicam, in damno
 cturam deputas. A-
 cundiam, si mode-
 māsuetudinem amif-
 ne rem nihil esse pu-
 rum illa quidem exte-
 priam de causa, &
 luntaria percunt:
 tem, nostra culpa.
 habere nec amitte-
 est: hæc & non
 & perdere, tum
 sum est, tum calar
 Quid amittit is,
 nædi flagitia patit-
 rum. Quiautem illa
 alia sane multa, tum

& ipse virum. Quid
 duker? Verecundum,
 ntem, modestum, ci-
 icinum. Quid perdit
 Aliquid aliud. Quid is
 et? Aliquid aliud. Ne-
 iactura & damno ma-
 Si ergo nunc iacturam
 niola quæris, omnes
 e sunt expertes, nul-
 ere damnum: ac fieri
 vt fructum etiam &
 item inde capiant, cum
 um facinorum aliquo
 i eis accesserit. Vide
 i ad pecuniam omnia
 ne cum quidem qui
 amittit, facere damnū.
 oquit, corpore est mu-
 Qui autem olfactum i-
 nimisit, nihilne perdit?
 ergo vis nulla est, qua
 a iuuetur aliquis, & a-
 ædatur? Quam tandem
 nihilne habemus natu-
 recundum? Habemus. Id
 amittit, non iacturam fa-
 priuatur aliqua re? Non
 it aliquid suarum rerū?
 habemus natura fidele a-
 u? Nō piū & carū na-
 Non iuandi propensio-
 naturalem? Non alius a-
 tolerandi naturalem fa-
 it? Quisquis igitur in ho-
 uo se damno affici pati-
 ne indēnis & iacturæ ex-
 erit? Quid ergo? Nō ei no-
 i mihi nocuit? Primum

δὲν ἤτιον ἀνδρα. ἢ ἀποκλύει
 ὁ μοιχόων; τὴν ἀδύμονα,
 τὸν ἐγκρατῆ, τὸν κῆσμιον,
 τὸν πολίτιν, τὸν γείτονα. ἢ
 ἀποκλύει ὁ ὀργιζόμενος; ἀλ-
 λό π. ὁ φοβούμενος; ἄλλο τι.
 οὐδεὶς οἴχεται ἀπαλείας καὶ
 ζημίας κακῆς ἐστὶ. λοιπὸν εἰ
 τὴν ζημίαν ζητεῖς ἐν κέρ-
 ματι, πάντες ἔσονται ἀβλα-
 βεῖς. ἀζημίοι, αὐτῶ τύ-
 χη, καὶ ὠφελούμενοι καὶ κερ-
 δαίνοντες, ὅταν ἀλάλιον
 ἔσονται τῶν ἔργων κέρμα αὐ-
 τοῖς προσήκηται. ὄρα δ' εἰ
 ἐπὶ κερμαίον πάντα ἀνά-
 γεις, ὅκα οὐδ' ὀτὶν ῥινα σοι
 ἀποκλύων, ἐστὶ βεβλαμμένος.
 καί, φησι. κηρολόεωται γὰρ
 τὸ σῶμα. ἄγε. ὁ δὲ τὴν ὀσ-
 φρασίαν αὐτὴν ἀπολωλε-
 κῶς, οὐδὲν ἀποκλύει; ψυ-
 χῆς οὐκ ἀλώαμις ὅσα ἐστὶν
 οὐδεμία, ἢ ὁ μὲν κτησάμε-
 νος ὠφελεῖται, ὁ δὲ ἀποβα-
 λὼν ζημιόεται; ποίαν καὶ
 λέγεις; οὐδὲν ἔχει μὲν αἰδή-
 μον; φύσει ἔχει μὲν. ὁ ἔσται
 ἀποκλύων, οὐ ζημιόεται; οὐ-
 δένος στερῆσκειται; οὐδὲν ἀ-
 ποβάλλει τῶν πρὸς αὐτόν;
 ὅσα ἔχει μὲν φύσει ἢ; πρὸν
 φύσει, σαρρηλικὴν φύσει, ὠ-
 φεληλικὴν φύσει, ἀκλήλων
 ἀνελικὴν. ὅπως οὐκ εἰς ταῦτα
 πειροῖται ζημιούμενον ἑαυτὴν,
 οὐκ ἔσται ἀβλαβὴς καὶ ἀ-
 ζημίος; τί οὐκ; μὴ βλάβη
 τὸν βλάβηται; πρῶτον μὲν

ἰδοὺ τί ἐστὶ βλάβη, καὶ μνή-
 σθηπ ὧν ἠκρούσας παρὰ τῶν
 φιλοσόφων. εἰ γὰρ τὸ ἀγαθὸν
 ἐν παραιρέσει, καὶ τὸ κακὸν
 ὠσώτως ἐν παραιρέσει βλέ-
 πε μὴ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ λέγεις.
 τί οὖν, ἐπειδὴ ἐμὲν ὁ ἑαυ-
 τὸν ἐβλάψω, πρὸς ἐμέ τι ἄ-
 δικησὸν ποιήσας; ἐγὼ ἐμαυτὸν
 μὴ βλάβω, πρὸς ἐμὲν ὁ ἄ-
 δικησὸν τι ποιήσας; τί οὖν οὐ
 τοιοῦτόν τι φανταζόμεθα;
 ἀλλ' ὅπου τι σωματικὴν ἐ-
 λάττωμα εἰς κτῆσιν, ἐμὲ ἢ
 βλάβη; ὅπου εἰς τινὲ παρ-
 αίρεσιν, οὐδὲ μία βλάβη; οὔ-
 τε γὰρ τινὲ κεφαλῶν ἀλγεί-
 ῃ ἐξαπατηθεὶς ἢ ἀδικήσας
 οὔτε τὸν ὀφθαλμὸν, οὔτε
 τὸ ἰχθύν, οὔτε τὸν ἀγρὸν ἀ-
 ποκύει. ἡμεῖς δ' ἄλλο οὐ-
 δὲν ἐφέλομεν, ἢ ταῦτα. τινὲ
 παραιρέσιν δὲ πότερον αἰ-
 δήμονα καὶ πιστὸν ἔσομεν, ἢ
 ἀναισχρῆτον καὶ ἄπιστον, ἔσθ'
 ἐγγὺς ἀφραδέμεν, πολλῶν
 μόνον ἐν τῇ σχολῇ μέχρι τῶν
 λογαρίων. τοιγαροῦν μέχρι
 τῶν λογαρίων παρὰ πῶ-
 μιν; ἔσθ' αὖτῶν, ἔσθ' ὁ
 ἐλάττωμα.

Τίς δὲ γὰρ φιλοσοφίας.

ΚΕΦ. ΙΑ.

Αρχὴ φιλοσοφίας παρὰ
 γε τοῖς ὡς δεῖ, καὶ κτ'
 τινὲ ἴσταν ἀπτομήνους αὐτῆς,
 σωματικῆς τῆς αὐτῆς ἀδι-
 νείας καὶ ἀδυναμίας, ὡς τὰ

vide quid sit noxa?
 rum quæ a philosopho
 diuisti, memento. I
 bonum, atque item
 in libera voluntate
 est, vide ne eius
 quod dicitur. Quid e
 ille ipse sibi nocuit
 ria mihi facta: ego
 hi non noceam, in
 liqua relata? Cur r
 le quiddam nobis c
 tur? At si corpori;
 aut rei familiari de
 illic damnum est. V
 tem voluntati, nu
 ibi damnum? Nequ
 caput ei dolet qu
 lit, aut iniuriam
 non oculum, non
 non agnum amittit. I
 ro nihil volumus n
 Voluntatem autem
 verecundam & fidel
 bituri simus, an impu
 & perfidam, ne mi
 quidem nostra intere
 ceptis scholasticis dispu
 culis. In disputatiunc
 go subsistimus, ultra
 digitum quidem proli

Quod sit Philosophia pr

CAP. XI.

Philosophie princip
 apud eos quidem
 ianua ad eam ingred
 animaduersio imbec
 atque infirmitatis sua

rebus. Nam trigoni
 rectanguli, aut diacos
 ij nullam natura insi-
 memus notionem, sed
 a artificiosa quadam
 ne addiscimus. Eaque
 qui illa ignorant, ea se
 arbitrantur. Boni au-
 xiali, honesti & turpis,
 indecori, felicitatis &
 miseriae, officij & neglectus
 quid sit agendum, &
 non sit agendum, quis
 vitiam natura insitam
 attulit? Quamobrem
 vocabulis utimur, at-
 que participationes illas singu-
 las accommodare cona-
 mae fecit, ex officio, con-
 suetudine, & consuetudine
 consuetudine, prospera aut ad-
 versaria fortuna est usus, iniustus
 usus est: quis nostrum his
 rebus abstinet? Quis no-
 men ipsum eorum eo usque
 extendit dum didicerit quem-
 modum ij qui Geometriae
 Musicae sunt imperiti? Hu-
 manam rei causa est, quod
 scire nonnulli, locum
 quibus ipsa quodammodo
 sunt edocti. Quo princi-
 pium, arrogantiam
 adiunximus. Nam
 inquit, ego ignoro
 et turpe? Non ha-
 bet notionem eius? Habes.
 In rebus singulis accom-
 modas. Non er-
 ronee accommodo? In hoc o-

αὐαγκῆα. ὀρθογωνίου μὲν
 γὰρ τριγώνου, ἢ διέσεως ἡμιτο-
 νίας, ἔδεδείκται φύσει ἐννοιαῶν
 ἢ κερμῶν ἔχοντες, ἀλλ' ἐκ τινῶ
 τεχνικῆς περιελήψεως δι-
 δασκόμεθα ἐκαστον αὐτῶν. καὶ
 ἀξιοῦτο οἱ μὴ εἰδότες αὐ-
 τοῖς, ἔσθ' οἷονται εἰδέναι. ἀρ-
 γούτ' ἔκκακῶ, ἔκκαλῶ, ἔκκα-
 γρῶ, καὶ πρέποντι ἔκἀπει-
 πούς, καὶ δύδαμνίας, ἔκδυ-
 συχίας, καὶ ἀεσθήκωντ', καὶ
 ἐπιεὶ ἀλλοιόντ', καὶ ὅ, τι δ' εἰ
 ποιῆσαι, καὶ ὅ, τι εἰ ποιῆ-
 σαι. τίς ὅσ' ἔχων ἐμφυτον ἐν-
 νοιαῶν ἐλήλυθες; ἀξιοῦτο
 πάντες χρώμεθα τοῖς ὀνό-
 μασι, καὶ ἐφαρμόζειν πειρώ-
 μεθα τοῖς περιελήψεσι ταῖς
 ἐπιμέρους ἔσσιαις. καλῶς ἐ-
 ποιήσε, δεόντως, ἔδεόντως,
 ἡτύχησεν, δύτύχησεν, ἀδικῶς
 ἐστὶ, δικαίως ἐστὶ. τίς ἡμῶν φεί-
 δεται τέτων τῶν ὀνομάτων;
 τίς ἡμῶν ἀναβάλλεται πλὴν
 χεῖρσιν αὐτῶν μέγρι μείδῃ,
 κατὰ τῶν τῶν ἀεὶ τοῖς χρω-
 μάσι ἢ τοῖς φθόγγουσι οἱ ὅσ' ἔ-
 εἰδότες; τοῦτο δ' ἀπίον,
 τὸ ἔχειν ἤδη πινὰς ὑπὸ τῆς
 φύσεως τέτων τὸν τίπον ὡς-
 πῶς δεδιδασκόμεθα, ἀφ' ὧν ἔρ-
 μάμμοι καὶ πλὴν οἴησιν περιε-
 λήφσμεθα. δι' ἃ γάρ, φησιν, ἔκ
 εἶδα ἐγὼ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀ-
 γρῶν, ὅσ' ἔχω ἐννοιαῶν αὐτῶν;
 ἔχεις. ὅσ' ἐφαρμόζω τοῖς ἐπι-
 μέρους; ἐφαρμόζεις. ἔκκαλῶς
 ἐν ἐφαρμόζω; ἐν ταῦτά ἐστὶ

τὸ ζήτημα πᾶν, καὶ οἷησις
 ἐν ταῦτα παροργίζεται. ἀφ'
 ὁμολοίου μὲν γὰρ ὁρμάμενοι
 τέτων, ἐπὶ τὸ ἀμφισβητή-
 μενον παράγασιν, ὑπὸ τῆς
 ἀκατακλήλῃ ἐφαρμογῆς. ὡς
 εἶγε καὶ τὸ ἐπὶ παρὸς ἐκεί-
 νοις ἐκέκλυτο, τί ἐκάλυεν
 αὐτὰς εἶναι τελείους; νῦν δ'
 ἐπεὶ δοκεῖς, ὅτι καὶ κατακλή-
 λως ἐφαρμόζεις τὰς παρὰ ἡ-
 ψεις τῆς ἐπὶ μέρους, εἰπέ
 μοι πόθεν τὸ λαμβάνεις;
 ὅτι δοκεῖ μοι. τὸτο ἔν ἴνι εἰ
 δοκεῖ; καὶ οἴεται καὶ αὐτὸς ἐ-
 φαρμόζειν καλῶς. ἢ ὅσοι οἴ-
 εται; οἴεται. διώκοντες ἔν παρὸς
 ὧν τὰ μαχόμενα δοξάζετε
 ἀμφοτέρω, κατακλήλως ἐ-
 φαρμόζειν τὰς παρὰ ἡψεις; εἰ
 δὴ ἀμέτρητοι εἶναι εἰς αὐτὰ
 εἶναι παρὸς τοῦ αὐτὰς ἐφαρμό-
 ζειν ἀμεινον ἀνωτέρω τῶν δο-
 κεῖν σοι, ὁ δὲ μαινόμενος
 ἀλλὰ ἴνα ποιῆ, ἢ τὰ ἀποδύ-
 τὰ οἱ καλὰ; καὶ κείνῳ οὐκ ἔ-
 δοκεῖ τὸτο τὸ κατῆρον; ὅσοι
 δὲ εἶ. ἐλθέ οὖν ἐπὶ τὸ ἀνω-
 τέρω τῶν δοκεῖν. ἢ τοῦτό ἐστιν;
 ἢ εἰ δόξη φιλοσοφίας, ἀ-
 εὐνοῖς μάχης τῆς παρὸς ἀλ-
 λήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ
 ζήτησις τῶν παρὸς ὅτι γίνεται ἡ
 μάχη, καὶ κατὰ γνώσιν καὶ
 ἀπειρία παρὸς τὸ ψαλῶς δο-
 κεῖν. ἔρδονα δὲ ἴσως παρὸς τὸ
 δοκεῖν, εἰ ὁρθῶς δοκεῖ. καὶ
 εἰ ἄριστος κρινόντων ἴνους, οἷον
 ἐπὶ βιβλίων τὸν ζυγῶν. ἢ-

mnis vertitur quæsti
 opinio scientiæ hic ac
 a rebus hisce confesi
 sumto, ad id quod in con
 est positum, prægredi
 ineptam accommoda
 Nā si hac quoque facul
 diti essent, quid obse
 minus perfecti esset?
 te putas cōvenienter
 rebus anticipationes
 cōmodare, dic mihi v
 sumis? Ex eo quod mihi
 At istud ipsum alteri
 tur. Nunquid & ille se
 cōmodare putat, anne
 putat. Potestis ergo, c
 rebus pugnātes uterq
 opiniones, iis antici
 cōvenienter accommod
 possumus. Potesne ali
 bis ostēdere melius a
 cōmodandas, præter
 tibi ita videatur? At v
 nus nūquid alia facit,
 sibi honesta vidētur?
 illa iudicij regula sat
 Nō satis est. Veni igit
 quid opinione superi
 istud est? Philosophu
 pium est, animaduer
 gnas hominum inter
 inquisitio causarū pu
 us, & cōdemnatio ac
 tio nude opinionis, at
 inuestigatio quædā in
 ne, utrū ea recta sit: ac
 licius inuentio, quæ
 in ponderibus statera

velut in rectis & pravis
 n. Hoc est philosophie
 um, omnia recta esse
 nibus videantur Fieri
 ci potest, repugnantia
 sint? Eigo non omnia,
 quæ nobis probantur.
 gis quam quæ Syris?
 gis quæ quæ Ægyptiis?
 gis quæ mihi, quam
 quis alteri? Nihilo ma-
 ergo satis est ad natu-
 constituendam cuius-
 opinio. Neque enim vel
 eribus vel in mensuris
 e contenti sumus, sed
 a quandam ad singula
 uimus. Hic ergo nul-
 a est opinione superi-
 vero qui potest, ut ne-
 eas vllas habeant, nec
 possint, ea quæ sunt
 mortalium maxime
 ia? Est igitur aliqua re-
 ur autem nō eam quæ-
 usque inuenimus, ea-
 ienta deinceps citra er-
 timur, adeo ut citra
 ndigitum quidem por-
 m? id enim mea opinio-
 lu est, quo inuento, libe-
 p sint insania, qui sola
 ee opinione res metiun-
 v deinceps a quibusdam
 s distinctis auspiciati prin-
 s anticipationes ad fin-
 s es cum delectu quo-
 n commodemus. Quæ
 in actionem venit? Vo-

εἰρημ, οἷον ἐπὶ δόξαι
 και ἐπιελῶν τῶν γὰρ μὲν.
 τυτέσιν ἀρχὴ φιλοσοφίας.
 πάντα καλῶς ἔχειν τὰ δο-
 κρωῖτα ἅπαντα; καὶ πῶς
 δυνατὸν τὰ μακίμνα κα-
 λῶς ἔχειν; οὐκ αὖ οὐ
 πάντα. ἀλλὰ τὰ ἡμῖν δο-
 κρωῖτα, τὴ μᾶλλον ἢ τὰ
 Σύροις; τὴ μᾶλλον ἢ τὰ
 Αἰγυπτίοις; τὴ μᾶλλον ἢ
 τὰ ἐμοὶ φασιμακίμνα, ἢ τὰ
 τῶν θεῶν; οὐδὲν μᾶλλον.
 σὺ ἄρα δοκεῖ τὸ δοκεῖν
 ἐκείσιν ὡς τὸ εἶναι. εἰδὲ
 γὰρ ἐπὶ βαρῶν, ἢ μέτρων, ψι-
 λῆ τῆ ἐμφάσει δεκόμεθα,
 ἀλλὰ πανοικουμένῃ; ἐκείσιν
 δόξα μὲν. ἐνταῦτ' οὐκ οὐ-
 δεῖς κενῶν ἀνατίθειν τὰ
 δοκεῖν; καὶ πᾶς οἷόν τε ἀτεκ-
 μαρτα εἶναι καὶ ἀδύνατα
 τὰ ἀναγκαιοτάτα ἐν αἰθέρι-
 ποις; ἐστὶν οὖν. καὶ διὰ τὸ οὐ
 ζητεῖσθαι αὐτὸν, καὶ ἀδύνα-
 σκομῆν, καὶ ἀδύνατες λοι-
 πὸν ἀπυραεῖα τὴν χεῖρα
 δίχα αὐτῶν καὶ τὸν δάκτυ-
 λον ἐκτείνοντες; τούτο γὰρ
 οἰμῶν ἐστὶν ὁ δόξαι, ἀπαλ-
 λάσειν μακίμνας τοὺς μόνον
 τὰ δοκεῖν μέτρω παραχρη-
 μένους· ἵνα λοιπὸν ἀπὸ πι-
 νων γνώσεων καὶ διδου-
 κλημάτων, ὑπερμένων, χεῖρα
 μέτρα ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέτρων
 διηρημαθῆναι τῆς ἀπο-
 λήψεσι. τί ὑποπίπτωκεν οὐ-
 σία ὡς ἢς ζητούμεν; ἴδου ἡ.

ὑπαγε αὐτῷ τῶν κινόνων, βάλ-
 λεῖς τὸν ζυγόν. τὸ ἀγαθὸν
 δεῖ εἶναι τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ φαρ-
 ρεῖν ἄξιον; ἔ; μὴ π' ἐν βέ-
 βαιον ἢ ἠδονῆ; ἔ. ἀρῶν ἔν,
 καὶ βάλει ἕξω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, καὶ
 ἀπέλασον τῆς χώρας τῶν ἀ-
 γαθῶν μακρῶν. εἰ δ' ἔσθ' ὁ-
 ξυβλεπέεις, καὶ ἐν σοὶ ζυγὸν ἐκ-
 δρᾷ, φέρε ἄλλο. ἐπὶ τῶ ἀ-
 γαθῶν ἄξιον ἐπαίρεσθαι; ναί.
 ἐφ' ἠδονῆ ἔν παρ᾽ ἐσθ' ἄξιον
 ἐπαίρεσθαι; βλέπε μὴ εἰπῆς ὅτι
 ἄξιον. εἰ δὲ μὴ, σκέπε σε ἑδὲ
 τῷ ζυγοῦ ἄξιον ἠγήτομα. ἔ. τῶ
 κρινέται τὰ πράγματα, καὶ
 ἴσεται τ' κινόνων ἠτοιμασ-
 μῶν. καὶ τὸ φιλοσοφεῖν τῶ-
 τὸ ἐσιν, ἐπισκέπτεσθαι καὶ βε-
 βαιοῦν τοὺς κινόνων. τὸ δ'
 ἠδὴ χρῆσθαι τοῖς ἐγνωσμένοις,
 τοῦτο τῷ κηλοῦ καὶ ἀγαθῷ ἔρ-
 ζον ἐσίν.

Περί τῷ ἀγαθῷ.

ΚΕΦ. 13.

Α Μέν δεῖ μαθόντες εἰδέ-
 ναι χρῆσθαι λόγῳ ἠκρί-
 βωτα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων.
 ὡεὶ ὃ τῷ χρῆσιν αὐτῶν
 τῷ παρ᾽ ἐσθ' ἡσυχίαν, πελέως ὁ-
 γώμενα σοὶ ἐσθ' ἡσυχίαν. δὲς γρὸν ὅ
 θέλεις ἡμῶν, ἰδιώτῳ πνᾶ,
 τὸν παρ᾽ ἀγαθῶν ἡσυχίαν, καὶ
 ἐκ δ' ἐσθ' ἡσυχίαν αὐτῶν.
 ἀλλὰ μικρὰ κινήσας τὸν αὐ-
 θρωπον, αὐτῶν παρ᾽ ἐσθ' ἡσυχίαν
 ἀπαντᾷ, ἐκείνος ἐκείνῳ.
 ναταί μετὰ χρῆσθαι. ἀλλ'

luptas. Adhibe eam
 lam, conice in trutin
 num eiusmodi esse
 quo fretum esse oper
 sit. Esto. Nunquid e
 ptas constantiam hal
 habet. Tollito igitu
 eiicito e trutina, & le
 gione bonorū relega
 si oculos acutos non
 que vna tibi trutina r
 cit, adhibe aliam. Re
 ne operæpretiū efferri
 ergo operæpretiū ob
 tē præsentē efferri? C
 esse operæpretiū. Alic
 ne trutina quidē dig
 cabo. Sic res discern
 ponderantur, cū in p
 regulæ. Ac philosoph
 est, cōsiderare & cōfi
 gulas. Iā autē iis uti q
 ta sunt, id viri boni r

Deratione differe

CAP. XII.

Q Vibus rebus c
 rationis rectus
 neat, subtiliter a
 est explicatum. In
 tem eorum conveni
 mnino sumus inex
 Da cuius nostrum
 ium hominem, qu
 tra disputet. Non sci
 stare illum: sed ho
 paululum excitatum
 scopo aberravit, ali
 ducere non poterit, f

uitiis incesset, aut deri-
 ce dicet: Illiteratus est,
 fractabilis. At viæ dux,
 e reperit errantem, eum
 n reducit: non deriso
 on uitiis onerato, rece-
 I quoque si demonstra-
 e atem, videbis eum se-
 Co ad autē non demon-
 es, noli deridere illum,
 ecillitatem potius a-
 uam. Quomodo ergo
 Socrates? Ipsum ad-
 m cogebat testimoni-
 i perhibere, neque vl-
 a m admittebat testem.
 a dicere ei licebat, se a
 re iubere, semper ad-
 r teste contentum: aca-
 qdem suffragandi ius
 here, sed eum solum
 tu disputaret. Nam ea
 anticipationibus con-
 iur, ita in illustri po-
 tico, vt quilibet ani-
 a repugnantia, ab ea
 et. Nunquid inuidus
 et nullo modo, sed mul-
 ag mœret. Loco a con-
 o om mouit alterum.
 I pro? Nunquid dolor
 bu nalis inuidia tibi esse
 Et quæ malarum re-
 est inuidia? Itaque fecit
 e ceret, dolorem de
 nis esse inuidiam.
 vo? Nunquis inuidet
 nis a se alienis? Nul-
 do. Sic expleta distin-

ἢ λοιδορεῖ λοιπὸν, ἢ κατα-
 γελᾷ, καὶ λέγει, ἰδιώται ἐσίν,
 ὅτι ἐσὶν αὐτῶν χεῖροισθαί. ὁ
 δὲ ὁδηγὸς, ὅταν λάβῃ πινὸν
 πλανώμενον, ἢ χαλεπὸν ἐπι-
 δὸν τῷ δέουσιν, οὐχὶ κατα-
 γελᾷ αὐτὸν ἢ λοιδορεῖ αὐτὸν
 ἀπὸ τῆς ἀπῆλθε· καὶ σὺ δεῖξον αὐτῶν
 τῷ ἀλήθειαν, καὶ ὄψαι ὅτι
 ἀκροαθεῖ. μέγιστον δὲ αὐτῶν
 δεικνύης, μὴ ἐκείνου κατα-
 γέλαι, ἀλλὰ μᾶλλον αἰδομένου
 τῆς ἀδωαμίας τῆς σωτηρίας.
 πῶς οὐκ ἐποίησε Σωκράτης;
 αὐτὸν ὑπὸ ἀγκυρῆς τὸν παρθε-
 διάλαζε μένον αὐτῶν μαρτυ-
 ρεῖν, ἀλλὰ οὐδενὸς ἐδέετο
 μαρτυρῆσαι. τοιγαροῦν ἐξ ἑαυ-
 αὐτῶν λέγειν, ὅτι τοὺς μὲν
 ἄλλους ἐὼ χαίρειν, αἰεὶ ἢ πρὸ
 αὐτῶν πλεονεχίαν δὲ κερδοῦσα μάρι-
 τυρεῖ, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ὅσοι
 ἐπιψηφίζω, τὸν ἢ παρθε-
 διάλαζε μένον μόνον. οὕτω γὰρ
 ἐναργῆ ἐπίφημι τὰ ἀπὸ τῶν ἐν-
 νοιῶν. ὡς περὶ τὸν ὄν πικροῦ
 σωματοδανώμενον τῆς μάρι-
 τυρίας ἀναχωρεῖν ἀπὸ αὐτῆς ἀργί-
 ὀφθονῶν χαίρει. οὐδαμῶς,
 ἀλλὰ μᾶλλον λυπεῖται. ἀπὸ
 τῆς ἐναντίου ἐκίνησε τὸν πλε-
 σίον. τί δὲ ἐπὶ κακῆς δοκεῖ σοὶ
 εἶναι λύπη, ὀφθόν; καὶ τίς
 φθόν; ἐστὶ κακῶν; ὅσοι οὐκ
 ἐκείνον ἐπαίησεν εἰπεῖν, ὅτι
 λύπη ἐστὶν ἐπὶ ὀφθαλμοῖς ὁ
 φθόν; τί δὲ φθονοῖ αὐ-
 τὸν τοῖς ἑτέροις πρὸς αὐτόν; ἐ-
 δαμῶς. καὶ ἕτως ἐπιπλη-

ρακῶς τὴν ἔννοιαν, καὶ διηρ-
 θρακῶς, ἀπηλλάσσεται. ἔ λέ-
 γων, ὅτι ὀρεσιγὴ μὴ τὸν φθό-
 νον· εἶτα ὀρεσιμῶν, κα-
 κῶς ὠρίστω ἔ γὰρ αὐτακρο-
 θεῖ τὰ κεφαλαιώδη τὰ ὀρι-
 κῶ, ῥήματα τεχνικῶς καὶ Δι-
 τῆτο τοῖς ἰδιώταις φορτικῶ
 καὶ δυσπαρακροθέτητα, ὧν ἡ-
 μεῖς ἀποσιῶσιν ἔ δυνάμεθα.
 ἐξ ὧν δὲ αὐτὸς ὁ ἰδιώτης ἐ-
 πακροθῶν ταῖς αὐτῆ φαν-
 τασίαις, παραχωρήσιν δύ-
 ναιτ' αὐτῆ, ἢ ἀφετήσιν, ἔδα-
 μῶς Δι- τῆτων αὐτὸν κινῆ-
 σιν δυνάμεθα καὶ λοιπὸν εἰ-
 κήτως στωαϊστὰν ὀρθοὶ ταύ-
 τῆς ἡμῶν τῆς ἀδυναμίας,
 ἀπεχόμεθα τῆ πράγματι,
 ὅσοις γ' ἐστὶ τὸ δόξαθεῖας. οἱ ἡ
 πολλοὶ καὶ εἰσῆγοι συγκαθῆν-
 τες εἰς τι τοιοῦτον, φύρονται
 καὶ φύρονται ἔ τὰ τελευταῖα
 λοιδορήσαντες καὶ λοιδορη-
 θέντες, ἀπέρονται. τὸ ὡρεῖ
 τον δὲ τοῦτο, καὶ μάλιστα
 ἰδίων Σωκράτους, μηδέποτε
 παρεξωθῆσιν ἐν λόγῳ, μη-
 δέποτε λοιδορῶν ὡρενέγκη-
 σιν μηδέν. μηδέποτε ὕρε-
 σιθῶν· ἀλλὰ τῶν λοιδορωῶ-
 των ἀνέχεσθαι. ἔ παύειν μά-
 χῳ εἰθέλετε γινῶσιν, πόσιω
 ἐν τῆτῳ δυνάμιν εἶχεν, ἀν-
 γνῶτε τὸ Ξενοφῶντῳ συμ-
 πόσιον καὶ ὄψεσθε, πόσιω μ-
 χῳ Δι- ἀλέλυκε. διαλεῖθαι εἰκό-
 τως ἔ παρῶθεῖς ποιηταῖς ἐν
 μεγίστῳ ἐπαίνω λέλεκται, τὸ

Etaque notione disce-
 que postulabat defi-
 inuidiam. Quod si d-
 male definiisse diceb-
 enim seruatam esse
 tem definitionis, &
 sionem cum definito
 ciosa ista verba hom-
 literatis molesta &
 sunt : a quibus rece-
 non possumus. Is au-
 bus ipse illiteratus
 prosequens aliquid c
 posset, aut improba
 modo illum possumi
 re. Post, animaduer
 stra imbecillitate, ab-
 pare est, abstinemus
 dem frontis habemu
 Plerique autem hom-
 merarij, cum in hoc
 descenderint, exagit
 agitantur, ac demu
 tiis dictis & auditis d
 Illud autem & primi
 & maxime proprium fuit
 ne vnquam in disse
 commoueretur, ne
 quam vllum contu
 dictum proferret aut
 um, sed conuitiator
 ret, ac repugnantia
 ret. Si scire vultis
 huius rei facultate
 rit, Xenophontium
 um legite, vt videati
 pugnantias sustulerit
 obrem apud poet.
 maxime illud laudat

magna statim compe-
 nit ore diferto.
 vero? Non nimis tuta
 tunc, præsertim Ro-
 am qui affectaret, eum
 cet in angulo sedere o-
 , sed prodire ad confu-
 quem, si res ita ferret,
 m, atque ex illo quæ-
 is, potesne mihi dice-
 am equos tuos tradi-
 o vero. Nunquid cui-
 ei equestris imperito?
 odo. Quid vero aurū
 tum, aut vestem cui?
 uidem cui libet. Cor-
 tuum iamne medita-
 ius curæ sis commis-
 uid ni? Perito scilicet
 medico? Omnino v-
 c præstantissima tibi
 vero & aliud quippiã
 elius his omnibus?
 ? Id inquã, quod his
 vratur, & singula ex-
 ; deliberet. Nūquid
 ūcis? Recte accipis, hūc
 co. Hæc quidē posses-
 is omnibus mihi lon-
 videtur. Potes ergo
 dere, quo pacto curam
 gferis? Nec enim con-
 cest, te virū tanta sa-
 editum, tantæque in-
 a toritatis, temere ac-
 ted fecisse: aut cōmisiss-
 re nter tuas præstātissi-
 pericuriã periret, atque
 ham redigeretur. Nullo

αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκε
 ἐπισταθμῶς κατέπαυσε.
 ἢ ἐν ἐλίαν ἐσὶ νῦν ἀσφα-
 λές τὸ πρῶγμα, καὶ μάλιστα
 ἐν Ρώμῃ; ἢ γὰρ ποιεῖται αὐτὸ,
 ὅσα ἐν γωνία δηλονότι δεήσει
 ποιεῖν, ἀλλὰ ἀποσελθόντα
 ὑπαλικῶ ἡνι, αὐ ἔτω τύχη,
 πλεονεξία, πύθεσθαι αὐτὸ ἔχεις
 μοι εἰπεῖν, ὡ ἔπος, ὡ ἡνιθὺς
 ἵππους θὺς σεαυτῶ παρέδω-
 κας; ἔγω γε ἄρα τὰ τυχόντα
 καὶ ἀπειρῶ ἵππων καὶ ἔδαμῶς.
 ἢ δὲ, ὡ ἡνι χρυσίου, ἢ τὸ δρ-
 γέριον, ἢ τίτῃ ἐσθῆτα; εἰ δὲ
 ταῦτα τὰ τυχόντα. τὸ σῶμα δὲ
 τὸ σαυτῶ, ἢ δὲ ἡνι ἐσκεψαί
 ἐπιπέψαμ εἰς ἐπιμέλειαν
 αὐτῶ; πῶς γὰρ ἔμπερῶ δη-
 λονότι ἀλειπτικῆς, ἰατρικῆς;
 πάντῃ μὲν οὐκ. πότερον ταῦ-
 τα σοὶ τὰ κράλιστά ἐσιν, ἢ καὶ
 ἄλλό τι ἐκλήσω πάντων ἀ-
 μεινον; ποῖον καὶ λέγεις, τὸ
 αὐτοῖς νῆ δια τέτοις χρώμε-
 γον, καὶ δοκιμαζόν ἐκαστον, καὶ
 βεβλυσόμενον. ἄρα γε τίτῃ
 ψυχῶ λέγεις; ὅπως ὑπέ-
 λαβεις. ταῦτῃ γὰρ σοὶ καὶ
 λέγω, πολὺν νῆ δια τῶν ἄλ-
 λων τῶτο ἄμεινον δοκῶ μοι
 κεκτῆσθαι. ἔχεις οὖν εἰπεῖν
 ἡμῖν, ὅτω τρῶπον τῆς ψυ-
 χῆς ἐπιμεμέλησας; οὐ γὰρ εἰ-
 κῆ γ' ὡς ἔτυχεν εἰχρὸς σε,
 οὕτω σοφὸν ὄντα, καὶ ἐν τῇ
 πόλει δοκιμῶν, τὸ κράλιστε-
 τῶν σαυτῶ σφειορῶν ἀμελέ-
 μῶν καὶ ἀποκλύμῶν. οὐδα-

πῶς, ἀλλὰ αὐτὸς ἐπιμεμέ-
λησεν αὐτῷ. πότερον μαθῶν
παρά τῃ, ἢ ἀρῶν αὐτός; ὦ-
δε λοιπὸν ὁ κίνδυνος, μὴ
πρωτον μὲν εἶπη, ἵ δέ σοι
βέλτε, τίς με εἶ; εἴτ' αὖ
ἐπιμνήσῃς πρῶτον παρῆ-
ρων Διφράδμου καὶ δούλους
Ζοιδῶ. οὗτου τῷ πρῶτον
τῷ ἡμῶν ποτὲ ζηλωτῆς καὶ
αὐτὸς, πρὶν εἰς ταῦτα ἐμ-
πισθῆναι.

Περὶ τῶν ἀγωνιῶν.

ΚΕΦ. 12.

Οταν ἀγωνιῶντα ἴδω ἀν-
θρώπων, λέγω, ὅτος ἵ
ποτε θέλει; εἴ μὴ τῶν σοκ
ἐφ' αὐτῷ ἢ ἡθελε, πῶς αὖ ἐ-
κὶ ἡγωνία; Διφράδοτο καὶ ὁ
κιθαρῶδες μόνος μὲν ἀδῶν,
σοκ ἀγωνιῶν. εἰς θέρπον δ'
εἰσερχόμενος, καὶν λίαν ὀ-
φωνῶν ἢ, καὶ χαλῶς κιθαρί-
ζη. οὐ γὰρ ἀσπὴ μόνον θέλει
καλῶς, ἀλλὰ καὶ ὀδοκιμῆ
σιν. τοῦτο δ' οὐκ ἐπίεσιν ἐπ'
αὐτῷ. λοιπὸν, ἔμην ἢ ἐπιστή-
μη αὐτῷ πρῶτον, ἐκεῖ τὸ
θέρπος. φέρε ὅν θέλεις ἰδιώ-
την, καὶ σοκ ἐπιστρέφεται. ὅπως
δ' σοκ οἶδεν, οὐδὲ μεμελέτη-
κεν, ἐκεῖ ἀγωνιῶν. τί δ' ἐστὶ
τῷτο; σοκ οἶδεν ἢ ἐστὶν ὄχλος,
ἢ ἢ ὄχλου ἐπαίνος. ἀλλὰ τὴν
νῆτῶν μὲν τύπῃ ἐμαθε, καὶ
τὴν ἰσάτῃ. ἐπαίνος δ'
ὁ παρὰ τῶν πολλῶν τί ἐστὶ, καὶ
ἵνα δυνάμιν ἔχει ἐν βίῳ,

modo. Nunquid ipse
rastris? Ego vero. Vtrum
ab aliquo, an ipse
eam inuenisti? Hic
discrimine versatur
ne dicat, Quid vero
tibi rei mecum est?
es? Deinde, nisi defec-
tium illi facessere, et
tibi impingat. Huius
admirator & ipse
quam hæc mihi acco-

De cura & ang

CAP. XI

CVM aliquem a
dico: Quid iste
Nisi aliquid earū re-
nes ipsum nō sunt,
angeretur. Quapro-
rædus, etiā cum so-
nō angitur: sed thea-
sus, licet admodū v-
citharā bene pulset,
angitur. Neq; enim
ne cātare vult, sed la-
id quod iam penes i-
est. Ergo vbi scienti-
est, ibi fiduciam qu-
Quēuis imperitū a-
cito, nō curabit eū.
rē neq; nouit, neq;
est, ibi angitur. Qu-
stud est? An nescit q-
pulus? aut cuiusm-
popularis? Atq; & i-
re didicit, & summā
autē pfecta a mult-
sit, & quā in vita vi-

t, neq; cogitavit. Ergo est eum & cōtremisce-
pallefcere. Ac citharœ-
videm esse, negare non
si quem timere video:
quiddam possum di-
quē vnum, sed multa.
um omniū, peregrinū
ino, & nescire dico vbi
sit, & cum tanto tē-
egerit, leges ignorare
ita ciuitatis, quidq; li-
d non liceat. Neq; et-
uam iureconsultū ad-
qui leges & mores ei
& enarraret. Atqui
atum nemo scribit, ni-
e sciat, quomodo scri-
sit, aut eius rei peritū
neque sponsionem
obsignat, aut fidem suā
nt. Sed appetitu citra
ultū vititur, & auersa-
impetu, & aggressio-
posito. Quomodo si-
nsulto? Ignorat, ea se
ne concedūtur, ea
necessaria sunt, & i-
sua quā aliena. Que
nūquā impediretur,
liberetur, nō angere-
ita se res habet: Ti-
gū quā ea que mala
ō Quid ergo? Ea que
nt, tamē cauere pos-
eniāt: Nullo modo.
quæ deliberationē
neq; bona neq; ma-
æ autem in delibe-

ἔτε οἶδεν, ἔτε μεμελέτηκεν
αὐτό. ἀνάγκη λοιπὸν τρέ-
μειν ἔ ἀρχιστῶν. κίθαρῶδον
μὲν ἔν ἑ δυνάμει εἶπεν μὴ
εἶναι, ὅταν ἴδω ἢ ἀφοῦ ἔμε-
νον· ἄλλο δὲ ἔ δυνάμει εἶ-
πεν· κὲ αὐδὲ ἔν, ἀλλὰ πολ-
λά. ἔ παρῶτον πάντων, ξέ-
νον καλῶ αὐτὸν, κὲ λέγω, ἔτος
ὁ αὐθραπ ὅσον οἶδε πᾶ τῆς
γῆς ἔστιν· ἀλλ' ἔκ τοσούτου
χρόνου ἐπιδημῶν, ἀγνοεῖ τὰς
νόμους τῆς πόλεως κὲ τὰ ἔθη,
καὶ τί ἔστιν, καὶ ἔ ὅσον ἔξε-
στιν· ἀλλ' ἔδὲ νομικὸν ἔ-
να παρέλαβε πῶποτε, τὸν
ἐρωῶτα αὐτῷ καὶ ἐξηγησό-
μῃρον τὰ νόμιμα. ἀλλὰ Δία-
θήκῃ μὲν ἔ γράφει, μὴ εἶ-
δὼς πῶς δὲ γράφειν, ἢ πα-
ραλαβὼν τὸν εἰδότε. ἔ δὲ
ἐργῶν ἄλλως σφραγίζεται,
ἢ ἀσφάλειαν γράφει. ὁρῆξαι
δὲ γρητῆται δίχα νομικῶν, καὶ
ἐκκλίσει κὲ ὁρμῆ, ἔ ἐπιβολῆ
ἔ παρῶσει. πῶς δίχα νομι-
κῶν ὅσον οἶδεν, ὅτι θέλει τὰ μὴ
διδόμενα, κὲ ἔ θέλει τὰ ἀναγ-
καῖα. καὶ ὅσον οἶδεν ἔτε τὰ
ἰδια, ἔτε τὰ ἀλλότρια. εἰ δὲ
γ' ἔδει, ἔδὲ ποτ' αὐ ἐνεπο-
δίξιστο, ἔδὲ ποτ' ἐκωλύετο,
ὅσον αὐ ἠγωνία. πῶς γ' ἔ; φο-
βεῖται ἔς οὐκ ἔπὲρ τῶν με-
κακῶν; ἔ. ἔ δ' ἔπὲρ τῶν κα-
κῶν μὲν, ἐπ' αὐτῷ δὲ ὄντων,
ὥστε μὴ συμβῶναι; ἔδαμῶς.
εἰ οὐκ ἔ τὰ μὲν ἀπαθάρτα
ἔτ' ἀγαθὰ ἔτε κακὰ, τὰ παρῶ-

αρεπὴ δὲ πάντα ἐφ' ἡμῖν,
 καὶ οὐτ' ἀφελείδαί τις ἡμῶν
 αὐτὰ δυνάται, οὔτε ἀει-
 ποιῆσαι ἀοὐθελοῦν αὐτῶν,
 ποδ' ἐπιτόπῳ ἀγωνίας; ἀλ-
 λά αἰεὶ τοῦ σωματικοῦ ἀγω-
 νισμοῦ, ἵπὲρ τοῦ κτησειδίου,
 αἰεὶ τοῦ τί δοῖται τῷ καίσαρι.
 αἰεὶ τῶν ἔσω δὲ οὐδε-
 νός. μή τι αἰεὶ τοῦ μὴ ψεύ-
 δῶ ὑπολαβεῖν; οὔ ἔτι ἐ-
 μθὶ γάρ ἐσι. μή τι τοῦ ὀργμῆ-
 σι πιεσθῆ φύσιν; οὐδὲ αἰεὶ
 τέτρα. ὅταν οὐκ ἴδῃς ἕνα ὦ
 χρωῖνα (ὡς ὁ ἰατρὸς δὲ τοῦ
 χρωμάτῳ λέγει, τούτου ὁ
 σπλῆν πέπονθε, τούτου δὲ τὸ
 ἥπαρ) οὔτω καὶ σὺ λέγε,
 τούτου ὀρεξίς καὶ ἔκκλισις
 πέπονθεν, σὸν δὲ οὐδεῖ, φλε-
 γμαίνει. χρωμα γὰρ οὐ με-
 ταβάλλει οὐδὲν ἄλλο οὐδὲ
 τρέμει ποιεῖ, οὐδὲ ψόφον
 τῶν ὀδόντων,

εἰδὲ μετὰ κλάζει, ἔτι ἔτι ἀμ-
 φοτέρους πόδας ἵζει.

Διατὸ τοῦ Ζήνωνος μὲν Ἀν-
 τιγόνη μέλλων ἐντυγχάνειν,
 σὸν ἡγωνία. ἀλλ' οὐτ' ἐ-
 θυμάζει, τούτων οὐδενὸς
 εἶχεν ἐκείνῳ ἐξ ἑστίαν. ὦν δὲ
 εἶχεν ἐκείνῳ, σὸν ἐπιτρέφε-
 το ἔτος. Αντίγονος δὲ Ζήνωνι
 μέλλων ἐντυγχάνειν, ἡγωνία
 καὶ εἰρήτης ἤθελε γὰρ δρῆσκειν
 αὐτῷ. τούτο δὲ ἔξω ἔκειτο.
 ἔτι δὲ ἐκείνῳ σὸν ἤθελεν.
 οὐδὲ γὰρ ἄλλός τις τεχνίτης
 τῷ ἀτέχνῳ. ἐγὼ σοι δρῆσαι

rationem cadunt, in
 nostra sunt omnia, ne
 quam nobis vel adiri
 bui possunt, nisi veli-
 iam locū habet anxie-
 rum de corpusculo f-
 mus, de recula, de vo-
 faris: de interna ven-
 Nunquid de opinio-
 sa? Non. Nā penes mi-
 quid de appetitu na-
 trario? Ne de hoc qu-
 igitur quempiā pal-
 quē admodum med-
 lore dicit, huius sple-
 hepar laborare: sic &
 istius appetitionem
 tionem laborare, nō
 gredi vita, æstuarē,
 re. Neque enim qui-
 liud colorem rauta-
 liud tremorem au-
 dolorem facit:

Genua labant hu-
des subsidit in

Quapropter Zen-
 turus Antigonum,
 batur. Nam quæ i-
 faciebat, eorum il-
 sua potestate habe-
 autem ille habebat
 curabat. Antigon-
 Zenonem conuenti-
 batur: neque id ini-
 bat enim ei placere
 extra ipsum positum
 autem illi placere
 bat, sicut nec alius
 tis imperito. Egot

quamobrem? Mensuras
 ὄστι, quibus homo ab
 iudicatur: meditatam
 ἴα sit boni & mali ho-
 ὁγνιτιο, & quomodo
 ῖσι. Quamobrem er-
 ῖς bonus non es? Cur,
 ῖς non sum? Quia nemo
 ῖς gemit, gemit aut plorat:
 ῖς pallefcit, tremit, aut
 ῖς accipiet? ut me au-
 ῖς nicipium, ut visum ipsi
 ῖς quid ergo tibi cure sunt
 ῖς ἢ illius peccatū erit
 ῖς accepit? Quid ni?
 ῖς vero alterius esse deli-
 ῖς alterius malum? Non.
 ῖς ergo de alienis angeris?
 ῖς ἢ quid quidem: sed soli-
 ῖς m quo pacto cum eo
 ῖς Nonne vero arbitra-
 ῖς cum eo loqui licet? At
 ῖς ne mihi excidam.
 ῖς quid scripturus Dionis
 ῖς ne, metuis ne tibi exci-
 ῖς equaquam. Quæ cau-
 ῖς ἢ nonne quod scriben-
 ῖς ῖς ἢ habes? Quid ni ve-
 ῖς quid porro? Lecturus
 ῖς ἢ eadem modo affectus ef-
 ῖς ἢ eodem modo. Quæ cau-
 ῖς ἢ Quod quælibet ars fir-
 ῖς ἢ am uiddam habet, & im-
 ῖς ἢ portum suis in rebus. Lo-
 ῖς ἢ ergo non didicisti? Et
 ῖς ἢ quid aliud discebas in scho-
 ῖς ἢ ἢ antiocinationes istas &
 ῖς ἢ ueriones. Qua gratia?
 ῖς ἢ ἢ ut perire differeres?

θέλω. ἀντὶ τίνος; οἶδας ἢ
 πᾶς μέτρα, καὶ ἂ κείνεται
 ἀνθρώπου ὑπὸ ἀνθρώπου.
 μεμελέτηται σοι γῶνα, τί
 ἐστὶν ἀγαθὸς ἀνθρώπου, καὶ
 τί κακὸς, καὶ πῶς ἐκείτηρον γί-
 νεται. Διὰ τί οὖν σὺ αὐτὸς ἀ-
 γαθὸς σοὶ εἶ; πῶς, φησὶν, σοὶ
 εἶμι; ὅτι εἰς ἀγαθὸς πεν-
 θεῖ, εἰς δὲ σενάζει, εἰς δὲ οἰμώ-
 ζει, εἰς δὲ ἀχρηστῶς ἐτρέμει.
 εἰς δὲ λέγει, πῶς μὲν ἀποδέξε-
 ται; πῶς με ἀκούσῃ; ἀνδρά-
 ποδον ὡς αὐτῶ δοκῆ. τί
 οὖν σοι μέλει περὶ τῶν ἀλλο-
 τείων; νῦν σοὶ ἐκείνους ἀ-
 μάχηται εἶσι, τὸ κακῶς ἀπο-
 δέξασθαι τὰ παρὰ σοῦ; πῶς γὰρ
 οὐ; δυνάται εἶ ἄλλως μὲν εἶ-
 ναι ἀμάχηται, ἄλλως ἢ κα-
 κῶς; οὐ. τί οὖν ἀγωνιάς ὑπὲρ
 τῶν ἀλλοτρίων; ναί. ἀλλ' ἀ-
 γωνιά, πῶς ἐγὼ αὐτῶ λαλή-
 σω. εἴτ' ἐκείνους γὰρ, ὡς θέλεις
 αὐτῶ λαλήσω; ἀλλὰ δέδοικα
 καὶ μὴ ἐκκρουσθῆ. μὴ τι γρά-
 φην μέλλων τὸ Δίανος ὄνομα,
 δέδοικας μὴ ἐκκρουσθῆς; εἰδο-
 μῶς. τί τὸ ἄπεινον; εἰς ὅτι μεμε-
 λέτηκας γράφην; πῶς γὰρ εἰ; τί
 εἰ ἀναγνώσκην μέλλων, εἰς
 αἰσώτως αὐ εἶχες; αἰσώτως.
 τί τὸ ἄπεινον; ὅτι πᾶσα τέχνη
 ἰχυρὸν ἔχει, καὶ γὰρ ῥαλέον
 ἐν τοῖς ἐαυτῆς. λαλεῖν ἐν εἰ
 μεμελέτηκας; καὶ τί ἄλλο ἐμε-
 λέτες ἐν τῇ σχολῇ, συλλογισ-
 μὸς καὶ μεταπίπτουσι ἐπὶ τί,
 εἰς ὅσον ἐμπείρως διαλέγεσθαι;

τὸ δ' ἐμπείρους ἐσιν, ἐχὼ δὲ
 κήρους, καὶ ἀσφαλῶς καὶ σω-
 βτῶς, ἐπὶ δὲ ἀπαιτίας, καὶ
 ἀπαρροπιδίως; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 τήτοις τε θαρρή κήτως; ναί.
 ἰππεύς ἔν εἰς πεδίον ἐληλυ-
 θῶς, πρὸς πεζὸν ἀγωνιάς,
 ὅπως σὺ μεμελέτηκας, ἐκείνος
 δ' ἀμελέτητός ἐστι; ναί. ἀλλὰ
 ἐξοσίαν ἔχει ἀποκτεῖνάί με.
 λέγε ἔν τῷ ἀληθῆ ὀφείλω,
 ἔμῃ ἀλαζονόσῃ, μηδὲ φι-
 λόσοφῳ εἶναι ἀξίῃ. μηδὲ
 ἀγνοίεισθαι τοὺς κυρίους, ἀλ-
 λά μέχρις αὐτοῦ ἔχεις τὴν λά-
 βὴν τὴν ἀπὸ τοῦ σώματός,
 ἀναλόγῃ παντὶ τῷ ἰσχυροτέ-
 ρῳ. λέγειν ἢ Σωκράτους ἐμε-
 λέξαι, ὁ πρὸς τοὺς τυράννους
 ἔτω ἀλαζονόσῃ, ὁ πρὸς
 τοὺς δικαστὰς, ὁ ἐν τῷ δεσμο-
 τηρίῳ. λέγειν Διογένης μεμε-
 λήτηκε, ὁ πρὸς Ἀλέξανδρον
 ἔτω λαλῶν, ὁ πρὸς Φίλιπ-
 πον, ὁ πρὸς τοὺς πειρημένους, ὁ
 πρὸς τὸν ὀνησιόμηνον αὐτόν.
 ἐκείνοις, οἷς μεμελέτηκε τοῖς
 θαρρόδοσι. σὺ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς
 βιάδιζε, καὶ ἐκείνων ἀποσῆς
 μηδέποτε. εἰς τὴν γωνίαν ἀ-
 πειλῶν κήθησα, ἔμῃ ἐκεῖ συλ-
 λοισμὸς, καὶ ἄλλῃ πρὸς τινε-
 ῶν ἐστὶ δὲ ἐν σοὶ πόλεως ἡ-
 γερῶν ἀνὴρ.

Πρὸς Νάσονα.

ΚΕΦ. ιδ.

Εἰσελθόντος ἱνὸς τῶν
 Ῥωμαϊκῶν μετ' ἑσέ, καὶ

Perite autem annō est
 tunc, caute, prudente
 etiam citra errorem &
 mentum, & ultra hæc
 confidenter? Eques i
 campum progressus, i
 times: quo in loco tu e
 tus es, ille non exercit.
 Ita sane. At potestater
 occidēdi mei? Dic igit
 infelix, neque arroga
 neque philosophum i
 tere, neque Dominos
 gnorato: sed quoad
 corporis habueris, qu
 robustiorem sequitor
 tes autem ita se dicen
 cuerat, ut cum tyran
 cum iudicibus, ut ir
 confidenti animo loc
 Diogenes item ita se
 exercuerat, quo cum
 dro, cum Philippo,
 ratis, cum emtore su
 modum loqueretur.
 meditatus erat, quæ
 adderent. Tu vero a
 conferto, neque vno
 illis recedito, in angu
 quem te recipere, sede
 gismos nocte, quos a
 ponas. Neque enir
 est vir qui ciuita
 gat.

Ad Nasonem.

CAP. XIII

ROMANO
 cum filio ingre

diente recitationem, quit) est doctrinae ratione obtruncat. Cum autem reliqua profectum pararet: Omnis, inquit, scientiam habet, cum imperito tradita quidem quae arte utitur, & usum cui deest, statim demonstrat. pleraque aliquid illi & suavitatis habet. Imperitorum autem suam disciplinam esse atque investigare non fuit: calceus vero, neque iniucundus est & fabri disciplina imperito; verum omnem artis ostendit. In hoc multo rectius est. Si ad sis ei qui ea disciplina omni-um suavitissima tibi videbitur, verum Musicae opus iniucundum auditu est imperitis. Atque in philosophi munus primo concipimus, omnem voluntatem suam commodare iis rebus sicut, ut nec eorum sicut quicquam inuitis fiat, neque eorum sicut sunt quicquam sicut nobis non fiat. sicut qui ita se comparat, sicut consequuntur, ut in sicut competitione sua frustrentur: in ea decidant quae

ἐπακρόντ' ἰνὸς ἀναγνώ-
σματος ἕτος, ἔφη, ὁ τρόπος
εἰς τῆς διδασκαλίας, καὶ ἀπι-
σιώπησιν. ἀξιῶντος δὲ ἐκεί-
νης εἶναι τὰ ἐξῆς, κήπον ἔχει,
ἔφη, πᾶσαι τέχνη τῶν ἰδιώτη
καὶ ἀπείρω αὐτῆς. ὅταν παρα-
δίδω. Ἐτὶ μὲν δὲ τῶν τε-
χνῶν γινόμενα τῶν τε χεῖρας
ἀφ' οὗ ἐνδείκνυται ὡς ὁ γέ-
γενε καὶ τὰ πλεῖστα αὐτῶν ἔχει
πᾶσι ἐπιγῶν καὶ ἐπίχει καὶ
γὰρ σκυτεὺς πῶς μὲν μαθητῶν
ἡς παρῆναι καὶ παρακρο-
θεῖν, ἀπερπύς· τὸ δὲ ἐπόδη-
μα χεῖρσι μὲν, καὶ ἰδεῖν ἕκαστος
σὺν ἀπείρῳ καὶ τέκτον' ἢ μὲν
μαθητῶν ἀναρῶν μάλιστα τῶν
ἰδιώτην ἀποτυχεῖν, τὸ δὲ
ἔργον ἐπιδείκνυσι τῶν χεῖρας
τῆς τέχνης. πολὺ δὲ μᾶλ-
λον ἐπὶ μουσικῆς ὄψεται αὐ-
τό. αὐτὸ γὰρ παρῆς τῶν διδασκο-
μῶν, φανήσεται σοι πάντων
ἀπερπύς τὸ μαθητῶν. τὰ
μὲν τοὶ δὲ τῆς μουσικῆς, ἡ-
δέα καὶ ἐπιπερπῆ τοῖς ἰδιώ-
ταις ἀκούειν. καὶ ἐνταῦθα
τὸ μὲν ἔργον ἔφ' φιλοσοφου-
τ' ἰσοδύναμον ἢ φανταζόμε-
θα. ὅπ' δ' εἴ τῶν αὐτῶν βού-
λησιν σωμαρμύσαι τοῖς γινο-
μῶσι, ὡς μήτε ἢ τῶν γινο-
μῶν ἀκούων ἡμῶν γίνεσθαι
μήτε τῶν μὴ γινομῶν, θε-
λόντων ἡμῶν μὴ γίνεσθαι.
ἐξ ἧς ἀφείεσι τοῖς συνησαμί-
νοις αὐτὸ, ἐν ὁρίζει μὴ ἀπο-
τυχεῖν, ἐν ἐκκλίσει δὲ μὴ

ἀειπίπλειν· ἀλύπως, ἀφό-
 βως, ἀπαράχως διεξάγειν
 καὶ αὐτὸν μὲν τῶν κρινω-
 νῶν, τῆροδντα τὰς χέρας τὰς τε
 φυσικὰς καὶ ἐπιθέτους· τὸν
 υἱὸν, τὸν πατέρα, τὸν ἀδελ-
 φὸν, τὸν πολίτην, τὸν ἄνδρα,
 τὴν γυναικα, τὸ γείτονα, τὸν
 συνοδὸν, τὸν ἄρχοντα, τὸν δῆ-
 χόμνον. τὸ ἔργον τοῦ φιλοσο-
 φου ἵνα τοιοῦτόν τι φαντα-
 ζόμεθα. λοιπὸν ἐφεξῆς τοῦ-
 τω ζητούμεν, πῶς ἐστὶ τοῦτο.
 ὁρῶμεν ἔν, ὅτι οὐ τέκτων μα-
 θῶν ἵνα, γίνεται τέκτων· ὁ
 κυβερνήτης μαθῶν πῶς, γί-
 νεται κυβερνήτης. μή ποτ'
 ἔν καὶ ἐνθάδε, ὅτι ἀπαρκεῖ τὸ
 βέλτερον καλὸν καὶ ἀγαθὸν γε-
 νέσθαι, καὶ οὐδὲ καὶ μαθῶν πῶς;
 ζήτομεν ἔν, τίνα ταῦτα λέγου-
 σιν οἱ φιλόσοφοι, ὅτι μαθεῖν
 δεῖ παρὰ τὸν θεόν, ὅτι ἐστὶ θεός,
 καὶ παρὰ τοῖς πῶν ἄλλων· ἔσθ' ἔ-
 σι λαθεῖν αὐτὸν, ἔσθ' ἄλλο τι ποι-
 ῆσαι, ἀλλ' ἔσθ' ἀνομέμνον,
 ἢ ἐνθυμέμνον. εἶτα ποῖοί τι-
 νες εἰσιν; οἷοι γὰρ αὐτὸν ἐκείνους
 εὐεργετῶσι, τὸν ἐκείνους ἀρέ-
 σονται καὶ περὶ τὸν ἀνομέμνον
 καὶ ἀνομέμνον· εἰ πιστὸν ἐστὶ
 τὸ θεῖον, ἔσθ' ἄλλο τι εἶναι πιστὸν·
 εἰ ἐλσύνερον, ἔσθ' ἄλλο τι ἐλσύν-
 ερον· εἰ εὐεργετικόν, καὶ ἔσθ'
 εὐεργετικόν· εἰ μεγαλό-
 φρον, καὶ ἔσθ' ἄλλο τι μεγαλό-
 φρονα, ὡς θεὸς ἴσθ' ἄλλο τι ζηλω-
 τῶν, τὰ ἐξῆς πάντα καὶ ποι-

auerfentur, vt citra p
 citra metū, citra pertu
 nostro arbitratu ætai
 mus cū sodalibus, ob
 affectionibus tā nat
 quam accerfitis, erga
 ga patrē, erga fratē, e
 erga maritū, erga vxor
 vicinū, erga comitē,
 gistratū, erga subditū.
 losophi tale fere mun
 tuim⁹. Reliquū igitur
 rere, qua ratione ad id
 mus. Videmus autē f
 cedis quibusdā fieri fa
 bernatorē discēdis qu
 fieri gubernatorē. Qu
 hic etiā nō fatis sit, v
 virū fieri, sed & addisc
 dā sit necessariū? Qua
 gitur, quæ nā ea esse d
 losophi? Primū illud e
 dū, esse Deū, & quid
 vniuersis, ac non me
 sed ne cogitationes
 motus animorū eū la
 se. Deinde cuiusmodi
 Nā quales illi reperiē
 vt sit etiā is, qui illis
 parere volet, opera r
 dāda erit, & vt quā p
 corū similitudinē ac
 numē fidele est: illū
 delē esse oportet. Si l
 quoq; liberū. Si bene
 quoq; beneficū. Si n
 mū, illū quoq; magn
 se oportebit. Deniq;
 torē Dei, reliqua om

licere. Vnde igitur au-
 tum est? Si assensus fue-
 rit tibi. Oportet te pri-
 vabula intelligere. Quare
 ego nunc vocabula nō
 sciam? Nō intelligis. Quo-
 modo ego iis vtor? Æque ac
 in literatis vocibus, vt
 in a suis visis. Aliud enim
 est, aliud intelligentia.
 Quare te intelligere putas,
 cum afferto vocabulum
 bonum & malarum rerum,
 cum in nosmetipsos v-
 tatur intelligamus? Enim ue-
 rum est, coargui ho-
 minem natu grandiore, ac
 iam tria stipendia e-
 git. Noui & ipse: nunc
 cum me conuenisti quasi
 egens. atque adeo
 tibi desit, ne cogitare
 non possis. Rem habes,
 et uxorem etiam & libe-
 ras, seruitia multa. Cæsar
 te nouit, multorum a-
 gnis flores, officium pro
 re reddis, de bene me-
 rit bene mereri nosti, &
 officium maleficio pensa-
 re. Quid tibi deest? Quid
 tibi demonstraro, te de-
 maxime necessariis, &
 rebus ad felicitatem, at-
 que hactenus quiduis cu-
 rasti, potius quam officium?
 Quid tibi, quod summū est,
 perfero, te nec quid Deus
 perferre, nec quid homo, nec

εἶν ἐ λέγειν. πότεν ἐν ἀρχαῖς
 δεῖ; αὐτοῦ συνηθῆς, ἐξ ἑαυτοῦ. ὅτι
 παρὰ τὸν δεῖ σε τοῖς ὀνόμασι
 παρακαλεῖται. ὡς ἐγὼ νῦν
 ἐ παρακαλεῖται τοῖς ὀνόμασι;
 ἐ παρακαλεῖται. πῶς ἐν γρη-
 μι αὐτοῖς; ἕτως, ὡς οἱ ἀ-
 γράμμαται ταῖς ἐγγραμμά-
 τοις φωναῖς, ὡς τὰ κτήνη
 ταῖς φωνασίαις. ἄλλο γάρ
 ἐστι γρηῖσις, ἄλλο παρακαλε-
 θῆσις. εἰ δ' οἶει παρακαλου-
 θῆσιν. φέρε ὁ θεός ὄνομα ἀγα-
 θὸν καὶ κακὸν καὶ βασιμίστω-
 μῶν αὐτοῦ, εἰ παρακαλου-
 θῶμεν. ἀλλ' ἀνιὰ τὸν τὸ ἐξε-
 λέγχεσθαι πρὸς βούτηρον ἀν-
 θρωπον ἤδη, καὶ ἕτω τύχη,
 τοῖς τρεῖς στρατιῶν ἐστρατομέ-
 νων. οἶδα καὶ γὰρ. νῦν γὰρ σὺ ἐ-
 λήλυθας πρὸς ἐμὲ, ὡς μη-
 δένος δεόμενος. πίνθη δ'
 αὐτὸ ἐ φαίνεται εἰς, ὡς ἐν δέον
 τῶν πολυτεῖς; τέκνα ἔχεις
 τυχόν, καὶ γυναικῶν, καὶ οἰκέ-
 τας πολλοὺς, ὁ Κεῖσαρ σε οἶ-
 δέν ἐν Ῥώμῃ, πολλοὺς φί-
 λους κέκτησαι, τὰ κατὰ τὸν
 τα δὲ ποδὶδως, οἶδως τὸν δὲ
 ποιοῦντα ἀντεποιῆσαι, καὶ
 τὸν κακῶς ποιοῦντα κακῶς
 ποιῆσαι. τί σοι λείπει; αὐτὸ ἐν
 σοὶ οἶδω, ὅτι τὰ ἀναγκαῖα ὀ-
 ῖα καὶ μέγιστα πρὸς δὲ ἀρ-
 μονίαν, καὶ ὅτι μέγιστα δέου
 πάντων μάλλον ἢ τῶν πρὸς
 κόντων ἐπιμελέησαι, ἐ τὸ
 κλοφῶνα πείθω, ἕτε ἢ θεός
 ἐστιν οἶδως, ἕτε ἢ ἀνθρώπος,

ἔτε τί ἀγαθόν, ἔτε τί κακόν.
 τὸ μὲν τῶν ἀλλῶν ἴσως ἀνεκ-
 τόν· ὅτι αὐτὸς σωτὸν ἀ-
 γνοῖς. πῶς δὲ μάταια ἀναχέ-
 ομαι μού, καὶ ὑποχεῖν τὸν ἑ-
 λεγχόν, καὶ παραμείναι; οὐ-
 δαμῶς, ἀλλ' αὖθις ἀπαλ-
 λάσσει χαλεπῶς ἔχων. καὶ τοι
 τί σοι ἐγὼ κακόν πεποίηκα;
 εἰ μὴ καὶ τὸ ἔσοπλον τῷ αἰ-
 χροῦ, ὅτι δεικνύει αὐτὸν αὐ-
 τῷ, οἷός ἐστιν. εἰ μὴ καὶ ὀϊα-
 τῆός τ' νοσῆντα ὅταν δοκῇ
 αὐτὸν ὑβρίζειν, ὅταν εἴπῃ αὐ-
 τῷ· αὐθρῶπε, δοκεῖς μηδὲν
 ἔχειν, πυρέσσις δέ· ἀσίτησον,
 σήμερον, ὕδωρ πίε· καὶ εἰς
 λέγη, ὡς δεινῆς ὑβρέως. εἰ μὴ
 δέ τι εἴπῃς, αἱ ὀρέξεις σε
 φλεγμῶνισιν, αἱ ἐκκλί-
 σεις ταπεινά εἰσιν, ἐπιβολαὶ
 ἀνομολογήματα, αἱ ὀρμαὶ οὐ
 σύμφωνοι τῇ φύσει, αἱ ὑπο-
 λήψεις εἰκαῖα καὶ ἐψύσμε-
 ναί· αὖθις ἐξελθὼν λέγη, ὑ-
 βερόσέ με. τοιαῦτά ἐστι τὰ ἡ-
 μέτερα, ὡς ἐν πανηγύρεσσι, τὰ
 μὲν κτήνη παραθησάμενα ἄ-
 γει, ἔοσι βόεις. οἱ ἤ ποδοὶ τῶν
 ἀνθρώπων, οἱ μὲν ὠνησάμενοι,
 οἱ δὲ πωλήσοντες· ὀλίγοι δὲ
 ἄνθρωποι εἰσιν, οἱ καὶ θεῶν ἐρχόμε-
 νοι τῷ πανηγύρεως, πῶς τῆτο
 γίνεσθαι, καὶ ἀγαθὰ, καὶ πένες οἱ πι-
 θέντες τῷ πανηγύρει, καὶ ἐ-
 πί ληνι, ἔτω ἔσθ' αὖθις ἐν τῇ
 πανηγύρεσσι ταύτη· οἱ μὲν ἄνθρωποι
 ὡς κτήνη, ἔδδεν ὡς πλείον πολυ-
 πρῶτον ἔσθ' ἔχουσιν. ὅσοι γὰρ

quid bonum, nec quid
 Ac alia quidē te ignorar
 ri fortasse potest: quo pa
 tem me ferēs, rationem
 des & manebis, si osten
 ipsi tibi esse ignotum?
 modo facies sed statim
 des cū indignatione. A
 ego mali tibi feci, nisi i
 speculū deformi, cum ei
 talē ostēdit qualis est? N
 te medicus contumeliā
 cere videatur, cui mor
 demōstrat. Is cum ait:
 male mihi videris habe
 bricitas, abstineto cibe
 hodie bibito. Nemo en
 cit, O contumeliā non
 dā. Si cui vero dixeris: A
 tiones tuæ æstuant, auc
 nes sunt humiles, aggre
 inter se pugnant, affectu
 ræ nō sunt cōsentanei, c
 nes tuæ vanæ sunt & en
 statim digressus ait, con
 lia me affectit. Tales si
 nostræ quēadmodū in
 cōuentu, iumēta vendē
 sa adducuntur, & boues:
 autem hominū partim
 ri, partim venduntur: pau
 sūt qui spectādē causa c
 tatis adsunt, quique in
 Quo pacto istud fit? Qu
 Qui sunt, qui celebritate
 constituerunt? Qua de
 Sic & in hac celebritate.
 alii nihil ultra passum c
 Quam multi enim in
 flo

fundis, seruitiis, manus versamini? Ea vero ad sunt nisi pabulum. Item homines sunt libertati vacent, spectandi, & cogitent: Quid mundus est? Quis cum parat? Nemo. Id fieri potest? Urbem quidē, aut nec minimum durans sine gubernatore & posse videas: tantam tam præclaram famemere ac ita fortuito eas? Est igitur qui eam pararet? Qualis & quomodo ministrat? Nos vero viditi, qui & quales sunt & quod munus? Nunquam eo connexi, & ad eum modo affecti sumus, aut paratus? Hæc sunt quæ nos accidant, quiq; postulationi rei vacent, ut celestia respecta discedant. Cur in vulgo deridetur? Quia spectatores a mercatoribus si iumenta sensu audent prædita, deriderentur, qui quicquam prædabilem admirantur.

οἱ περὶ τὰς ἀκαθάρτους ἐπιμένοντες, ἐπιμένοντες.

CAP. XV.

Ulam cum disputationibus audiunt, constant oportere: ac voluntatidē natura esse liberā,

ὡς κτήσιν ἐ ἀγρῶν ἐ οἰκίαις ἐ ἀργείων πινῶν ἀσπρέφειδι, ταῦτα ἔδεν ἄλλο ἢ χέρις εἶναι. ὀλίγοι δ' εἰσὶν οἱ πανηγυρίζοντες ἀφρωποι φιλοφράμηνες. τί ποτ' ἔν εἰσιν ὁ κόσμος, τίς αὐτὸν διοικεῖ; ἔδεις. καὶ πῶς οἶόν τε, πόλιον μὴ ἢ οἶκον μὴ δὴ ἀσπρέφειδι. μῦθον, μὴ δ' ὀλιγοῦν χρόνον δίχα τ' διοικούντων καὶ ἐπιμελεσμένων. τὸ δ' ἔγω μέγα καὶ καλὸν καὶ ἀσπρέφειδι, εἰ καὶ καὶ ὡς ἔτυχεν ἔτις ἀπὸ κτήσιν οἰκονομεῖσθαι; ἔσιν ἔν ὁ διοικῶν ποῖός τις, καὶ πῶς διοικῶν; ἡμεῖς δὲ τίνες ὄντες ἔγω αὐτ' ἔχρον μὴ, καὶ πῶς π' ἔχρον; ἀσπρέφειδι πινῶν ἐπιπλοκῶν πῶς αὐτῶν, καὶ χέσιν, ἢ ἔδεμίαν; ταῦτ' εἰσιν ἢ πᾶσι καὶ οἱ ὀλίγοι. καὶ λοιπὸν τούτῳ μόνῳ χολάζεσι, τὰ τῶν πανηγυρίων ἰσότησαντ' ἀπελθεῖν. τί ἔν; καὶ ἀκαθάρτων ἔγω τῶν πολλῶν. καὶ γὰρ εἰ καὶ οἱ φεαταὶ ἔγω τῶν ἐμπόρων, καὶ εἰ τὰ κτήνη συνάσθασιν πινῶν εἶχε, κατεγέλα τῶν ἄλλο πτερωμακῶτων, ἢ τὸν χόρτον.

Πρὸς τὰς σκληρῶν πινῶν ἔγω ἐκριναν ἐμμενόντας.

ΚΕΦ. ΙΕ.

Ὅταν ἀκαθάρτοι πινῶν τῶν πινῶν λόγων, ὅτι βέλταιον εἶναι δεῖ, καὶ ἢ μὴ ἀκαθάρτοι εἰσὶν φέρον φύσιν

καὶ ἀναγκαστον, τὰ δ' ἄλ-
 λα κωλυτὰ ἀναγκαστὰ, δου-
 λια, ἀπόδοσια, φανταζονται
 ὅτι πάντι τὰ κερταίνπ
 ἔσ' αὐτῶν ἀπαρκαῶτως
 ἐμμερῖεν. ἀλλὰ πωρῶν ὑγιῆς
 εἶναι δὲ τὸ κεκερταίνπ. γέλω
 γὰρ εἶναι τόνους ἐν σώματι,
 ἀλλ' ὡς ὑγιαίνοντι, ὡς ἀ-
 πλοδόντι. αὐτὸ δὲ μοι φρενηπ-
 κωρῶ τόνους ἔχων ἐνδεκνύης,
 καὶ ἀλαζονδύη ἐπ' αὐτοῖς,
 ἐρῶ σοι ὅτι ἀνθρώπε ζήτει τὸν
 θεραπύσόντα. ἴσθι το σὺν εἰ-
 σι τόνου, ἀλλ' ἀθλία ἔπερην
 τῶ πον ἱουδῶν π καὶ ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς πύχουσιν οἱ παρκα-
 κουνοντες τῶν λόγων ἱούτων.
 αἶον καὶ ἐμός τις ἐταῦρ ἐξ
 εἰδεμῶς ἀθλίας ἔκρινεν ἀπο-
 κερταίνπ, ἔντων ἐγὼ ἤδη τρεῖς
 πῖα ἡμέραν ἔχοντ' αὐτῶ
 τῆς ἀποκῆς, καὶ ἐλθὼν ἐπυ-
 τανόμῃ π ἐγγύεθ. κέκερ-
 καί, φρασιν. ἀλλ' ὅμως π σε ἴω
 τὸ ἀναπείσων; εἰ γὰρ ὀρθῶς
 ἐκριναι, ἴσθι παρκακῆμι-
 γῆσαι, καὶ σμωερῶ μῆνα
 ἐξέλεθης. εἰ δ' ἀλοζως ἐκρ-
 ναι, μεταπῶ. ἴθις κερ-
 θεῖσιν ἐμμερῖεν δὲ. π ποι-
 εῖς ἀνθρώπε; οὐ πᾶσιν, ἀλλ'
 λὰ ἴθις ὀρθῶς. ἐπεὶ πα-
 ρῶν ἀρπῶ ὅτι νύξ ἐσιν ὅτι
 σοι δοκῆ, μὴ μεταπῆσο,
 ἀλλ' ἐμμερῖ καὶ λέγε, αὐ
 ἴθις κερταίνπ ἐμμερῖεν δὲ.
 τι ποιεῖς ἀνθρώπε; εἰ πᾶσιν,
 εἰ γέλω τῶ ἀρχῶ πῖα-

& cogi non posse, carere
 & prohiberi & cogi pos-
 uilia atque aliena esse: quicquid a se decretum
 in eo pertinaciter esse
 randum. Verum decre-
 primis rectum esse
 Volo enim neruos esse
 pore, sed vt in sano corpore
 in decertati corpore. Si
 riosi te habere neruos
 de iisque gloriaris: dic
 homo quære tibi me
 Nam isti nerui non sur-
 neruatio, licet alio que-
 do. Tale quiddam eorum
 animis accidit, qui dis-
 nes has obiter ac per-
 diunt, quemadmodum se-
 meorum quiddam nulla
 inedia necē sibi cōsili-
 tuit. Ego rem cognou-
 iam tertium diē abstin-
 lam vrgeret, & aggre-
 terrogavi, quid ei ac-
 Decreui, inquit. Sed t-
 inquam, eo te impulsi
 recte decreuisti, assid-
 bi, adiutores futuri,
 excedas. Sin perperam
 muta cōsiliū. Decretis
 dum est. Quid agis ho-
 omnibus sed rectis. Na-
 mentem tibi venit, m-
 ctem esse: si tibi vide-
 muta sententiam, sed i-
 seuera: & dic, decretis
 stēdū. Quid agis homi-
 nibus. Nō a princip-

iacere fundamentum, in cōsiderado, rectūne raurum? ac tum demum xædificare firmitatem constantiam? Quod si mentum putre ac rui- ieceris: quo plura & fir- improfueris, eo citius iam corruet. Citra o- causam e medio nobis hominem amicum & rem, ciuitatis eiusdem agnæ quam parux. & dem facias, hominem- plus iniuriæ reum per- in decretis perseueran- te? Quod si tibi forte in- venisset, me esse oc- erum: num in sententia nendum tibi esset? Ac dem vix a sententia de- est: eorum autem qui nunt, nōnullis aliud per- di non potest. Itaque mi- vor nunc scire id quod uignorabam, quæ vis sit rugati illius dicti, Stul- mneque mutari, neque m posse. Absit, vt stultus thontingat amicus: nihil tæue intiactabile. Decre- iam furentes. Sed quo onantius decernunt ea quæ onant, eo maiore veratri opis opus est. Non ea fa- ereis quæ sunt ægrotantis, caersere medicum? Ægro- o domine: auxiliare mihi, onera quid mihi sit a-

συ καὶ τὸν θεμέλιον τὸ κεί-
μα σκίψασθαι πότερον ὑ-
γίης ἢ ἐχέυγίης, καὶ ἔστω λοι-
πὸν ἐπιχειροῦμεν αὐτῷ τὴν
δύσνοιαν τὴν ἀσθάλειαν; αὐ-
τὸν δὲ καταρῶν ὑποτίσσει, ἐκκα-
πίπιον, ὅσα οἰκηδόμεμα ἴα-
όν· ἔστω δ' αὖ πλείονα καὶ
ἰχυρότερα ἐπιθήσῃ, ἵσσοῦτα
ἴσσοτον κατενεχθήσεται αὐτῷ
πάσης ἀγίας ἐξάγης ἡμῶν
αὐθροπον ἐκ τοῦ ζῆλι φίλου
καὶ συνήθη, τῆς αὐτῆς πό-
λεως πολίτῳ, καὶ τῆς με-
γαλῆς καὶ τῆς μικρᾶς; εἴτα
φόνον ἐργασζέμεθα ἢ ἀπο-
λύων αὐθροπον μηδέν ἠδί-
κηκότα, λέγῃς ὅτι τοῖς κρι-
θεῖσιν ἐμμεν δέ; εἰ δ' ἐ-
πὶ λήθῃ σοι πῶς ποτ' ἐμὲ ἀπο-
κτεῖναι, ἔδει σε ἐμμεν τοῖς
κριθεῖσιν; ἐκείνῳ μὲν ἔν-
μόγῃς μετεπέιοθῃ. τῶν δὲ νῦν
πνας ὅσα ἐσι μετεπίναι. αἴσε
μοι δικῶ ὁ πότερον ἢ γνώων
νῦν εἰδέναι, τί ἐστὶ τὸ ἐν τῇ συν-
ηθείᾳ λεγόμενον, μαθὲν ἔ-
τε πείσῃ οὔτε ῥῆξαι ἐστῃ.
μή μοι γνώσει φίλον ἔχον
μαθὲν. δυσμεταχείριστον. ἔ-
δὲν ἐστῃ. κέκερκα. καὶ γὰρ οἱ
μαγνόμενοι· ἀλλ' ὅσα βε-
βαιότερον κείνουσι τὰ σῶ-
όντα, ἵσσοῦτα πλείονα
ἐκπεδόρῃ δέοντα. ἔ γέ-
λεις τὸ τοῦ νοσοῦντος
πιεῖν, καὶ τὸν ἰατρὸν παρα-
καλεῖν. νοσῶ κύριε, βοήθη-
σόν μοι. τί με δεῖ ποιεῖν.

σκέψαι. ἰμὸν ἐστὶ πείθεσθαι
 σοι. ἔγωγε καὶ ἐνταῦθα ἀδείμω
 ποιεῖν σοκ οἶδα. ἐλήλυθα δὲ
 μαθησόμενος. ἔ. ἀλλὰ ποῦ
 τῶν ἄλλων μοι λέγε, τῆτο δὲ
 κέκερικα. ποῦ ποίων ἄλλων;
 τί γάρ ἐστι μείζον ἢ περὶ
 γυμνασίου τοῦ περὶ ἡμῶν,
 ὅτι σοκ δὲ κεί τὸ κέκερικα,
 καὶ τὸ μὴ μεταφθεῖσθαι; ἔτσι
 οἱ μαθηταὶ τόνοι, ἔχ ὕψι
 νοί. ἀποθανεῖν θέλω, αὐτὸ
 τῆτο ἀναγκασιότης, ἀλλὰ τί ἀν-
 θρωπε; τί ἐγγύετο, κέκερικα.
 ἐσώθη ὅτι ἔ κέκερικας ἐμὲ
 ἀποκτείνω. ἀργύριον ἔ λαμ-
 βάνω. ἀλλὰ τί, κέκερικα. ἰδοὺ
 ὅτι ἂν τὸν ἄνθρωπον χεῖρ πρὸς τὸ
 μὴ λαμβάνειν, ἔδεν κωλύει
 σε ἀλόγως ποτὲ ρέψαι πρὸς
 τὸ λαμβάνειν. καὶ πάλιν λέ-
 γαν, ὅτι κέκερικα. ὡσπερ ἐν
 νοσοῦντι καὶ ῥόμβου ζομφύω
 σώματι, ποτὲ μὲν ἐπὶ ταῦ-
 τα, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐκείνα ρέπει
 τὸ ῥέμμα ἔγωγε ἔ ἀσθενῆς ψυ-
 χῆ, ὅπου μὲν κλίση, ἀδηλοῦ
 ἔχθ. ὅταν δὲ καὶ τὸν ἄνθρωπον πρὸς
 σῆ τὴν κλίση τῆτο καὶ τῆ
 φορᾶ, τότε γίνεται τὸ κακὸν
 ἀβούρητον ἔ ἀφερέπυτον,

Ὅτι ἔ μελετῶμεν χεῖρ ἔσθαι
 τοῖς ποῦ ἀγαθῶν καὶ κα-
 κῶν δόγμασι.

ΚΕΦ. 15.

Πὸς τὸ ἀγαθόν; ἐν ποῦ-
 αἰρέσει ποῦ τὸ κακόν;
 ἐν ποῦ ἔσθαι. ποῦ τὸ ἐδέτε.

gendum: meū est pa-
 Sic hic quoq; Quid m-
 endū sit ignoro: sed ad-
 gnoscēdi causa. Nō, se-
 reb. mihi dicito. Nā he-
 ui. De quib. aliis? Qu-
 mai⁹ aut maiore studi-
 est, quā tibi persuaderi-
 tis esse te decreuisse, a-
 posito nō recedere? Hi-
 riosorū nerui, nō hon-
 ni. Emori volo, si me i-
 egeris. Quā obrē homo
 accidit? Decreui. Salu-
 φ nō decreuisti me o-
 Argentū nō accipio. Qu-
 Decreui. Scisne quibus
 nūc vteris ad nō accipie-
 iisdē nihil prohibere que-
 aliquādo temere incli-
 accipiendū: & rursus c-
 decreuisse? Vt enim in:
 corpore & fluxionib. ob-
 humor alias in hāc, alia:
 fertur partē: sic animus
 cillis, quo quidē incline-
 tū est. cū autē ad inclin-
 atq; impetū illū etiā ne-
 cesserint: tum malum ei-
 di fit, cui nec auxilium
 nec adhiberi medicina

Non dare nos operam, ut
 tis de rebus bonis ἔ
 malis ut amur.

CAP. XVI.

Vbi situm est bo-
 In voluntate. Vbi a-
 lum? In voluntate. Vbi u-
 t n.

in his quæ arbitrii nostri
 sunt. Quid ergo? Nunquis
 in his rationibus foris
 Nunquis ipse medita-
 tum rebus hoc modo re-
 re, quemadmodum in
 rationibus? Nūquid dies est?
 Quid vero? Nox est? Non.
 Quid vero? Paria sunt astra?
 Non habeo dicere. Cum pecu-
 niæ ostēditur, esne medita-
 tum cōspōdere, sicut decet: eam
 cōspōnā? Nūquid in his re-
 bus exercitatus es? An
 in solas cauillationes?
 Quid ergo miraris, ubi medi-
 tatus, ubi te ipso quoque; te su-
 mme esse? Vbi vero exer-
 titam nullam adhibuisti,
 cōspōndē cūctari? Nam cur
 non quamuis sciat se recte
 scripsisse, & suauitatē vo-
 luisse: tamē adhuc æ-
 reat? Quia nō cōtētus est ex-
 ercitate. Quid ergo vult?
 Quid ab iis qui adiunt. Ad
 exercitā igitur declamādi ex-
 ercitus est, ad laudationē au-
 t vituperationē nō est exer-
 titus? Quādo enim e quoquā
 laus quæ sit laus aut vitupe-
 ratione sit vtriusque; rei natu-
 ra? Quæ laudes expetendæ sint?
 Quæ vituperationes fugiendæ?
 Quæ autem in ea se decla-
 matione exercuit, quæ sit his ra-
 tionibus ostentanea? Quid ergo
 miraris, si ubi didicit,

ερον; ἐν τοῖς ἀποκρίσεσι. τί
 ἐν μέμηται τις ἡμῶν ἔξω
 τῶν λόγων, μελετᾷ τις
 αὐτὸς ἐφ' αὐτὸ τοῦτον τὸν
 τρόπον, ἀποκρίνεσθαι πρὸς
 ἡμᾶς ὡς ἐπὶ τῶν ἐρωτησά-
 των. ἀρά γε ἡμέρα ἐστὶ; ναί.
 τί δὲ, νύξ ἐστίν; ἔ. τί δ' ἄρ-
 ποι εἰσὶν οἱ ἀστέρες; οὐκ ἔχω
 λέγειν. ὅτι πάντες οὐρανοῦ φαίνονται
 ἀργύριον, μεμελέτηκας ἀπο-
 κρίνεσθαι τὴν δέξασαν ἀποκρί-
 σιν ὅτι οὐκ ἀγαθόν, ἡσκηκας
 ἐν ταύταις ταῖς ἀποκρίσε-
 σιν, ἢ πρὸς μόνον τὰ σοφισ-
 ματά. τί οὐ θαυμάζεις, εἰ
 ὅπου μὴ μεμελέτηκας, ἐκεί-
 κρείττων γίνῃ σεαυτοῦ, ὅ-
 που δ' ἀμελετήτως ἔχῃς,
 ἐκεί δ' ὁ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ.
 ἐπεὶ ἀλλὰ τί ὁ ῥήτωρ εἰδὼς
 ὅτι γέγραφε καλῶς, οὐκ αὐτὸ
 ληφί τὰ γεγραμμένα. φων-
 ῶν εἰσφέρειν ἠδεῖαν, ὅμως
 ἐπ' ἀγωνίᾳ, οὐκ οὐκ ἀρκείτω
 τὴν μελετήσασιν. τί ἐν θέλει
 ἐπανεδύσασιν ἐπὶ τῶν πα-
 ρόντων. πρὸς μὴ οὐ τὸ δύ-
 νασθαι μελετᾶν, ἡσκη). πρὸς
 ἐπανον ἢ καὶ φόβον, οὐκ ἡσκη-
 ται. πότε γὰρ ἠκουσε παρὰ ἡ-
 νος ἢ ἐστὶ φόβος, τίς ἐκα-
 τέρη φύσις. τὴν ποιῆσιν τῶν ἐ-
 παίνων διωκτέον, ἢ τὴν ποι-
 ῆσιν τῶν ψόγων φθουκτέον. πό-
 τε δ' ἐμελέτησε ταῦτ' ἅπαντα
 μελέτῃ, ἀχόλαστον τέτοις
 τοῖς λόγοις. τί ἐν ἔθ' θαυμά-
 ζεις; εἰ ὅπου μὴ ἔμαθες

ἐκεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν ἄλλων·
 ὅπου δ' οὐ μεμελέτηκεν,
 ἐκεῖ τοῖς πολλοῖς ὁ αὐτός ἐ-
 σιν. ὡς ὁ κιθαρῳδὸς οἷδε κι-
 θαρίζειν, ἀδελφεῶν, τὰ τὸν
 ἔχον καλόν, καὶ ὅμως εἰσερ-
 χόμενος τρέμει· ταῦτα γὰρ
 οἶδεν. ὄχλος δ' ἐπίεσιν ὅσοι οἶ-
 δεν. οὐδ' ὄχλου βοή, οὐ-
 δὲ καταγελῶς. ἀλλ' οὐδ' αὐ-
 τὸ τὸ ἀγωνιῶν ἢ ἐσιν οἶδε, πό-
 τερον ἢ μέτερον ἔργον ἐσιν, ἢ
 ἀλόγιστον. αὐτὸ παῦσι μὴ
 ὅσοι ἐσιν. ἀφ' ἑαυτοῦ εἰ μὴ ἐ-
 παυνηθῆ, φουσηθεὶς ἐξ ἡλθεν.
 ἐὰν ἢ καταγελῶσθῆ, τὸ φύ-
 σιμαίπον ἐκεῖνο ἐκινήθη καὶ
 ἀποσεισθήσεται. τοιοῦτόν τι καὶ
 ἡμεῖς πάροχοι μὴ, ἵνα θαυμά-
 ζομεν περὶ τῶν ἐκτός. εἴτ' ἀπο-
 ρῆμιν πῶς φοβοῦμεθα ἢ πῶς
 ἀγωνιῶμεν; ἢ ἔν, ἐνδέχεται
 ὅταν τὸ ἐπιφειθήμεθα κακῶς
 ἢ γῶμεθα, ἢ δυνάμεθα μὴ φο-
 βεῖσθαι, ἢ δυνάμεθα μὴ ἀγω-
 νιῶν. εἴτα λέγομεν, κύριε ὁ
 θεὸς πῶς μὴ ἀγωνιῶ. μωρὸς.
 χεῖρας ὅσοι ἔχεις; ὅσοι ἐποίησέ
 σοι αὐτὸς ὁ θεός; οὐχ οὐκ
 κατήρημα, ὅπως αἱ μυξῆαι
 ἢ μὴ ῥέωσιν. ἀπὸ μυξῆαι μάλ-
 λον, καὶ μὴ ἐγκαίλει. ἢ ἔν; ἐν-
 ταῦτά σοι οὐδὲν δέδωκεν; ἢ
 δέδωκέ σοι καρτερίαν; ἢ δέ-
 δωκέ σοι μεγαλοψυχίαν; οὐ
 δέδωκεν ἀνδρείαν; τηλι-
 καύτως ἔχων χεῖρας, ἐπιζη-
 τεῖς τὸν ἀπομύξοντα; ἀλλ'
 οὐδὲ μελετῶμεν ταῦτα, εἰδ'

ibi vulgo antecellit:
 tem se non exercuit, il-
 præ plebe prærogatiu-
 bet? Sic citharædus no-
 sare citharam, bene can-
 natu insigni est amictu-
 men theatrum ingred-
 mit. Nam illa quidem
 populus autem quid
 nouit, aut populi cla-
 derisio. Imo ipsum
 quid sit, ignorat vtr-
 strum opus sit, an alie-
 dari possit, necne. C-
 pter, cum laudatur,
 exit. Vbi autem deri-
 inflatiuncula illa con-
 tur & subsidit. Tale q-
 & nobis accidit. Quæ-
 miramur? externas. Et
 mus qui fiat, vt tin-
 vt æstuemus? Quid er-
 rine potest, cum ea q-
 runtur, mala iudicam-
 metuamus, non æstuer-
 cimus: Proh Deū fidei-
 agam ne æstuem? Stul-
 nus non habes? Non t-
 eas Deus? Nunc ergo
 precare, ne pituita tibi
 Emunge potius, nec
 Deum. Quid ergo? hic
 bi dedit? Non dedit t-
 rantiam? Non dedit
 gnitudinem animi? Non
 fortitudinem? Tot m-
 habeas, adhuc requir-
 qui te emungat? Ver-
 hæc neque meditamus

ms. Alioqui dato mihi
 e qui curet, quo pacto
 iacturus sit? Qui solici-
 t, non de aliqua re conse-
 ad de actione sua recte
 munda? Quis cum delibe-
 in respicit deliberatio-
 non potius de eo cōse-
 laborat, cuius gratia
 ei? Qui si voti compos
 ait: Quam prudēter
 emimus? Non dicebā ti-
 e, si nos rem quāpiam
 dixerimus, nō posse fieri
 ueniret? Sin secus ce-
 biectus est miser, nec
 dit de iis quæ accide-
 pt. Quis nostrum hu-
 ufa vatem adhibuit?
 trū actioni suæ nō in-
 Quis nā? vnum mihi
 ū videā, quē iam lon-
 quærīto, qui reuera
 s & ingeniosus: siue
 scitē, siue natu grādio-
 a. Quid ergo miramur
 s in reb. caducis exer-
 os se: in actionib. autem
 le fœdos, nullius pretii,
 o delicatos, calamitates
 qiti sumus? Neq; enim
 ob curæ fuerūt, neq; in
 s ercem? At si nō mor-
 elium timeremus, sed
 ei ipsum; operam da-
 ellus ne incideremus
 que mala nobis vide-
 ur. Inc in schola expedi-
 ver si, cum tali quēpiam de re quæstiuncula inciderit,

ἐπισπρέφόμεθα. ἐπεὶ δὲ τε μοι
 ἔνα ᾧ μέλει πᾶς ἢ ποιήσῃ, ὅς
 ἐπισπρέφεται ἔξ τυχῆν ἱνός,
 ἀλλὰ τ' ἐνεργείας τ' αὐτ' ἐπι-
 σπρέφεται. ἴς βελούδιον
 αὐτῆς τῆς βελῆς, ἐχὶ δὲ τ'
 τυχῆν ἐκείνῃς ᾧ εἰ βελού-
 εται. καὶ μὲν τύχη, ἐπῆρται
 κ' λέγῃ πᾶς γδ ἡμεῖς καλῶς
 ἐβελούσαμεθα. σὺν ἔλεγγον
 σοὶ ἀδελφε, ὅπ' ἀδύατόν ἐ-
 σιν ἡμῶν ἢ σκεψαμένων, μὴ
 ἔτως ἐκείλωαι; αὐ δ' ἐτέρως
 χωρήσῃ, τεταπεινώται. τέλος
 ἐχ' εὐείσκει ἐδέπ' εἶπη ᾧ εἰ
 τῶν γερονότων. ἴς ἡμῶν τέ-
 τε ἐνεκα μαύτην παρέλαβε;
 ἴς ἡμῶν σὺν ἐνεκμιθήτη ὑ-
 πὲρ ἐνεργείας; ἴς; ἔνα μοι δό-
 τε ἵνα ἴδω τ' ἔτον, ἐν ἐκ πολ-
 λοῦ χροῖον ζητῶ, τὸν ταῖς ἀ-
 ληθείας δ' ἡλῆθη κ' σφύνα.
 εἴτε νέον εἴτε πρῆσθύτερον
 δέτε. π' οὐ ἔπι τωμείζο-
 μν, εἰ ᾧ εἰ μὲν τὰς ὕλας πε-
 τσίμεθα, ἐν δὲ ταῖς ἐνε-
 γείας ταπεινοί, ἀχρήμονες,
 ἐδενός ἀξίοι, δειλοί, ἀταλαί-
 πωροι, ὄλοι ἀτυχίματα. ἐ γδ
 μεμείληκεν ἡμῖν, ἐδὲ μελε-
 τῶμεν. εἰ δὲ μὴ τὸν θάνατον
 ἢ τὴν φυγὴν ἐφοβόμεθα,
 ἀλλὰ τὴν φόβον, ἐμελετῶμεν
 αὐ, ἐκείνοις μὴ ᾧ εἰπίπῃ
 ἢ φαίνεται ἡμῖν κακῆ. νῦν
 δ' ἐν μὲν τῇ χολῇ γεργῆ κ'
 κατὰ γλωσσῶν καὶ ζητημάτι-
 ον ἐμπέση ᾧ εἰ ἱνὸς τέτων

ἰκανοὶ τὰ ἐξ ἧς ἐπέλθεῖν· ἔλ-
 κυσαν δ' εἰς χεῖρσιν, καὶ δὲρ-
 σης Ἰαλαίας ναυάγους. πρῶ-
 σπέτω φαντασία θαλάσσι-
 κῆ, καὶ γνώσῃ ἢ ἐμελετώμεν,
 καὶ πρῶς τί ἐγυμναζόμεθα.
 λοιπὸν ἐπὶ τῆς ἀμελετησίας
 πρῶσεπισωροῖομεν αἰεὶ ἵνα,
 καὶ πρῶσπλάσομεν μείζο-
 να τῶν καθεστώτων. οὕτως
 ἐγὼ ὅτε πάλιν θαλάκρυψας
 εἰς τὸν βυθὸν ἢ τὸ πέλαγος,
 περιβλεψάμεν ἔ μὴ ἰδῶν
 εἰμῶ, ἐξίσταμαι. καὶ φαντα-
 ζόμεν ὅπ' ὅλον με δεῖ τὸ
 πέλαγος τῆτο ὑππεῖν αὐ-
 ναυαγήσω, ὅσα ἐπέρχεταιί
 μοι, ὅπ' μοι τρεῖς ξέστα δρ-
 κηοσι. τί οὐ μὲτραράσῃ; τὸ
 πέλαγος; ἔ, ἀλλὰ τὸ δό-
 γμα. πάλιν, ὅταν σεισμὸς
 γήνηται, φανταζόμεν ὅπ' ἢ
 πόλις ἐπιπίπτειν μοι μέλλει.
 ἔ γὰρ δοκεῖ μικρὸν λιθάριον,
 εἴ ἐξω μου τὸν ἐγκέφαλον
 βάλλῃ; ἵνα οὐκ εἴσι τὰ βα-
 ρυδύα καὶ ἐξιστάντα ἡμᾶς; ἢ
 να γὰρ ἄλλα, ἢ τὰ δόγματα;
 τὸν γὰρ ἐξιόντα ἔ ἀπακτατό-
 μενον τῶν συνήθων καὶ ἐταί-
 ρων, καὶ ὑπὸν ἔ στυμνασπο-
 φῆς, ἢ εἴσι τὸ βαροῦν ἄλλο, ἢ
 δόγματα; τὰ γὰρ παιδία
 οὕτως ὄσαν κλαύσῃ μικρὰ τῆς
 ἡτῆς ἀπελθῆσῃ, πλάκρω-
 ζιον λαβόντα ἐπιλέλθῃ.
 θέλεις σε οὐκ ἢ ἡμεῖς ταῖς
 παιδίοις ὁμοιωμέν; οὐκ ἢ τὸν
 δία. οὐ γὰρ ἰσὸς πλάκρω-

instructi sumus ad reli-
 prosequenda. Sed si
 rem conferenda fueri-
 nies miseros naufrag
 dat cogitatio terro
 cognoices quid med
 rimus, & ad quid nos
 rimus. Iam in hac m-
 nis neglectione sub-
 dam accumulamus,
 quam re ipsa sunt aff-
 Statim ego cum nau-
 ctis in profundū au-
 oculis, cum circum
 terram nusquam pre-
 tra me sum, & cogitā
 hi totū pelagus ebi-
 fecero naufragium,
 reputo, tres sextarios
 satis. Quid ergo me
 Pelagus? Non, sed op
 Rursus ingruente te
 totam urbē in me ca-
 fingo: quasi vero nō
 pillus sit satis, ad eli-
 dissipandum cerebr
 Quæ ergo sunt quæ
 rent, & extra nos me
 piant? Quæ alia, nisi
 piniones. Nam eū qui
 abiēs, a familiaribus
 locis, cōsuetudine rec
 aliud est quod onere
 niones? Pueri quidē
 plo: at nutrice paulū
 placētula accepta plo
 uiscuntur. Vis ergo,
 quoq; pueris cōparei
 mediā fidi. Neq; en

la me ita deliniri, sed
 inionibus. Quæ au-
 sunt? Eæ quasho-
 otos dies meditan-
 ullis externis rebus
 et: non sodali, non
 n gymnasiis, imo
 e quidem corpore:
 inisse legis, & eam
 habere. Quid au-
 liuinitus præscripta
 ua tueri, & aliena
 vendicare: sed iis
 lantur uti, & cum
 ar, ea non desidera-
 quis eripit, restitue-
 te: & statim habe-
 n, pro eo tempo-
 vtenda dedit, ni-
 nutricem aut ma-
 vocemus. Quid
 erest, qua re vin-
 de pendeas? Quan-
 tior eo es qui ob
 orat, si ob gymna-
 porticus, ob ado-
 us, & eiusmodi con-
 ges? Alius id ægre
 ud Diræam aquam
 anlius bibiturus sit.
 Artia deterior est
 a. At illi assueue-
 kam huic assue-
 Dnde vbi & hac
 os, luge, & quæ-
 lu Euripidæo simi-

ἴου ἴστω πάχει ἀξιώ,
 ἀλλ' ὑπὸ δογματῶν ὀρθῶν.
 ἵνα δ' ἔσι ταῦτα; ἀ δέῃ
 τὸν ἀνθρωπὸν ὅλον τὴν ἡμέ-
 ραν μελετῶντα, μηδενὶ ὡρεσ-
 πάχει τῶν ἀλλοτριῶν, μήθ'
 ἑταίρω, μήτε ἔργῳ, μήτε
 γυμνασίῳ, ἀλλὰ μηδὲ τῷ
 σώματι τῷ αὐτῷ· μεμνή-
 σθαι δὲ τοῦ νόμου, καὶ τοῦ-
 τον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν. τί
 δ' ὁ νόμος ὁ θεῖος; τὰ ἰδιό-
 τηρεῖν, τῶν ἀλλοτριῶν μὴ
 ἀνέποιεῖσθαι, ἀλλὰ διδο-
 μένοις μὴ χεῖσθαι, μὴ διδο-
 μένῳ δὲ μὴ ποιεῖν. ἀφαι-
 ρουμένῳ δὲ ἴνῃ, ἀποδι-
 δόναι. σιλύτως κὶ αὐτόθεν
 χεῖν εἰδότες ἔχρηστο
 χεῖν, εἰ θέλεις μὴ χαλεπὸν
 τὴν πῖπλῶν ἔμαρμλῶν. ἢ γὰρ
 ἀφαιρῆται πίνῃ ἢ πῶν ἐστὶ, κὶ
 ἐκ ἴνῃ κρέμαται; τί κρείτ-
 των εἴ τῳ ἀφαιρῆσιον κλά-
 οντῃ, ἢ ἀφαιρῆσιον γυμνασίῳ. ἔ-
 σωῖσθαι καὶ νεανισκάρια καὶ
 τοιαῦτα ἀφαιρῆσιον πεν-
 θεῖς; ἀλλ' ἔλθῶν ὅτι οὐκέτι
 τὸ τῆς Δίρκης ὕδωρ πίνειν
 μέλει. τὸ γὰρ Μάρκιον χεῖρῶν
 ἐστὶ τοῦ τῆς Δίρκης. ἀλλ' ἐκ-
 εἰνόμοισι σῶητες ἴνῃ. καὶ τῷ
 το πάλιν ἔσαι σοι σῶητες.
 εἴτ' αὖ μὴ τοιαῦτα ὡρασα-
 σθῆς, κὶ τοῦτο πάλιν κλαῖε κὶ
 ζήτῃ, σίχον ὄμοιον τῷ Εὐρι-
 πίδῳ ποιῆσαι,

φερμαὶς τε τῷ Νέρωνῳ,
 Μάρκιόν δ' ὕδωρ.

ἴδε πῶς τραγῳδία γίνε-
 ται, ὅταν εἰς μωρὰς ἀνθρώ-
 πους πράγματα τυγχάνουσι
 ἐμπέση. τότε οὐκ ἄθλιος
 πάλιν ὄψομαι, καὶ τὴν ἀ-
 κρόπολιν; Ἰάλλας, σὺ δὲ κῆ-
 ρα βλέπεις καὶ ἡμέραν;
 κρεῖττον ἢ ἔχεις ἢ μείζον ἰ-
 δεῖν τὸ ἥλιον, τῆς σελήνης,
 τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς
 θυλόουσης; εἰ δὲ πικροκρο-
 λουθεῖν τῷ διοικούντι τὰ ὄ-
 λα, καὶ κείνον ἐν σωτῆρι πε-
 ριφέρεις, ἐπὶ ποταμῶν λιθά-
 ρισσας καὶ πέτραν κρημνίσας; ὅ-
 ταν ἐν μέσῃ δόλοισιν αὐ-
 τὸν τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελή-
 νην, ἢ ποιήσεις; κλεψτεῖς
 καὶ κημενός, ὡς τὰ ποιηταί; τί
 ἐν αὐτῇ γολῆ ἐποιεῖς, τί ἤ-
 κηυες, τί ἐμαύθανες, τί σω-
 τὸν φιλοσόφον ἐπέγραψες,
 ἐξὸν τὰ ὄντα ἐπιγράψαι. ὅπ-
 εἰσαγωγὰς ἐπὶ ἀξάπνας, καὶ
 χρυσιπώεια ἀνέγνω, φιλο-
 σόφου δὲ οὐδὲ θύραν πα-
 ρῆλθον. ποῦ γάρ μοι μέτεσι
 τούτου τοῦ πράγματος, οὐ
 Σωκράτει μετῶ τῷ οὐ-
 πως ἀποθανόντι, οὕτω ζή-
 σαντι. οὐ Διογῆρει μετῶ.
 ἐπινοεῖς τούτων ἕνεκα κλά-
 οντα ἢ ἀθανακισμῶτα, ὅπ-
 τὸν δεῖνα οὐ μέλει βλέπειν,
 οὐδὲ τὴν δεῖνα; οὐδὲ ἐν
 Ἀθῶναις ἔσονται, ἢ ἐν Κο-
 εῖνθῳ, ἀλλ' αὐτὸ οὕτω τύχη ἐν
 Σούσις, ἢ ἐν Ἐκβά-
 γαρ ἔξεισιν ὅταν θάλη ἐξέλθῃ τῷ
 συμποσίου, καὶ

Viden' ut tragœdia or-
 res leues in stultos h
 incidere? Ah quand
 nas & arcem iterum
 Miser, non satis ea t
 quæ quotidie vides?
 prestantius aliquid a
 sole, luna, stellis, terra
 sa, mari? Quod si rem
 telligas, etiam vniu
 gubernatorem circu
 temetipso. Adhuc
 lapillos & rupem ele
 Quid facies, ipsum
 lunam relicturus? Sed
 rans ut pueri? Quic
 schola faciebas? Qui
 bas? Quid disciebas? C
 losophi nomen vsurp
 ea tibi vsurpare posse
 bes? te introductione
 confecisse, te Chrysi
 legisse, philosophi au
 nuam quidē præterii
 quid ea res ad me att
 ad Socratem attineb
 mortuus est? Ita vi
 pertinebat ad Diogen
 gnouisti horum aliq
 rasse aut succensuisse
 stum aut istam vifi
 esset? Quod Atheni
 rinthi non futurus
 fortasse Susis, aut E
 Nam cui licet abire d
 uio cum volet, & non

eis nunquid adhuc se
 erdolet? non autem tā
 do interest, quoad eo
 tar? Is scilicet exilium
 etiam sustinebit, aut cō-
 onem ad necem? Non
 nem, ut pueri, ab lacta-
 cum capessere solidio-
 In deplorare mammas
 & nutriculas, aniles
 elaturas? At illis disci-
 plestus ero. Tu eis mos-
 ses? Nequaquam vero
 eadem quæ tibi opi-
 cid ergo facere potes?
 m abiucito: abiicient
 am, si sapient, ipsæ.
 u suapte culpa plora-
 omo iam tandem id
 e successu, de liberta-
 e imi magnitudine di-
 a animum ieuoca-
 ic tandem erige, tan-
 n tuitute liberatus. au-
 nem sublatis ad Deum
 scere: Tracta me post-
 rbratu tuo: eiusdem te-
 su animi: susque deque
 nil recuso, quod tibi
 oit: quo voles ducito:
 e qua voles induito.
 neungi magistratu? pri-
 mgerere vitam? manere?
 are pauperie conflicta-
 pti abundare? Ego te in
 ebs omnibus apud ho-
 es defendam: ostendam
 e tui cuiusque ingenium.

παίζεν, ἔπι ἔτ' αἰνῶται
 μῆδων, ἔχι δ' ὡς παιδιᾶ
 παραμένει μέγρις αὐ ψυχα-
 ζωγῆται, τυχὺ γ' αὐ ἔτ' ἔ-
 ὑπομείναι φυγῆ ἵνα φυ-
 γεῖν εἰς ἀπαντα, ἢ τὴν ἐπὶ
 θανάτῳ παλακροθεῖς. ἔθελ-
 λεις ἢ δὴ ὡς τὰ παιδία ἀπο-
 γαλακτικῶσιν ἢ ἀπιδεῖται
 προσφῆς σερωτέρως, μηδὲ
 κλαίειν μάμματα ἢ τίτθας
 γεραῶν ἀποκλαύματα; ἀλλ'
 ἐκείνας ἀπεκλασόμεν
 αἰνῶσιν. σὺ αὐτῶσιν αἰνῶσεις;
 ἔδαμῶσ. ἀλλ' ὅπως ἢ σέ, τὸ
 δόγμα. τί ἔν ἔχθης ποιῆσαι,
 ἔξελε. τὸ δ' ἐκείνων αὐ δὲ
 ποιῶσιν αὐταῖ ἐξελεῖσιν. εἰ δὲ
 μὴ, οἰμώξισσι δὲ αὐτῶσ. ἀν-
 θρωπε, τὸ λεγόμενον ἔτι ἀπο-
 νοήθητι ἢ δὴ ὑπὲρ θυρίας, ὑ-
 πὲρ ἐλσθηρίας, ὑπὲρ μεγα-
 λοψυχίας. ἀνάτηνόν ποτε ἔ-
 τράχιλον ὡς ἀπηλαγμῶσ
 δελείας. τόλμησον ἀναδλέ-
 ψας πρὸς τὸ θεὸν εἰπεῖν, ὅτι
 γεῶσ μοι λοιπὸν εἰς ὃ αὐθελ-
 λης ὁμογνωμονῶσσι ἴσως εἰ-
 μί. ἔδεν παραιτῆσθαι τὸ
 δεκέντων ὅτι θελθῆς ἀγε, ἡ
 θελθῆς ἐοδῆται πείθης. ἀρχῆσ
 μεθελθῆς, ἰδιωτῶσιν μένειν,
 φάσησ, πένεαδ. πλκτεῖν, ἐ-
 γώ σοι ὑπὲρ ἀπάντων τούτων
 πρὸς τὸσ ἀθράππους ἀπολο-
 γήσθαι. δείξω τὴν ἐχθ-
 σφύσιν οἶα εἰσίν. ἔ. ἀλλ' ἐν

Non ita: sed potius in

βοὸς κχιλία κχιθίμω, ἐν-
 δέχῃ σ' ἐπὶ τῷ μῆμῳ μέ-
 χρις σε χορτάση. ὁ Ηρακλῆς ἐν
 τοῖς ἐν οἴκῳ παρεκείνητο, ἕως
 αὐτῷ; δῦρουθός, κχι ἐπὶ Η-
 ρακλῆς. αἴτε, πόσος ἢ περι-
 χόμμος τῷ οἴκῳ μῆμῳ, σιμῆ
 θός ἐχε φίλος, ἀπὸ ἐδὲν φίλ-
 τερον ἔθεε. Διὰ τοῦτο ἐπισύ-
 στη διὸς εἶνευ ἡός, ἐπὶ, ἐκεί-
 νω τοῖνυ περὶ ἄλλοις, ὡσεὶ
 κατὰ ἄλλων ἀδικίαν κχι ἀνομί-
 αν. ἀπὸ ἐπὶ Ἡρακλῆς, κχι
 οὐ δυνάσασθαι κατὰ ἄλλων τὰ
 ἀλλότρια κακῶ; ἀπὸ οὐδὲ
 Θεσπύς, ἵνα τὰ τῆς Ἀπι-
 κῆς κατὰ ἄλλων; τὰ σαυτοῦ κα-
 τὰ ἄλλων. ἐντεῦθεν ἐκ τῆς Δι-
 νοίας ἐκβαλε αὐτὸν Προκρού-
 στου κχι Σκίρωνος, λύπῃ,
 φόβον, ἐπιθυμίαν, φθόνον, ἐ-
 πιχαυρεκαίαν, φιλαργυρί-
 αν, μαλακίαν, ἀκρασίαν.
 Ταῦτα δὲ ἐπὶ ἐστὶν ἀλλῶς ἐκ-
 βαλεῖν, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸν
 θεὸν ἀποπέπονθα, ἐκείνῳ
 μόνῳ προσεπονητότε, τοῖς
 ἐκείνῳ πρὸς τῶν κατὰ ἄλλων
 μόνον αὐτῷ ἀπὸ τῆς γέλης, οἰ-
 μῶζων κχι σένων ἀκροαθῆσθαι
 τῷ ἰχυροτέρῳ ἔξω ζητῶν ἀ-
 εἰ τῷ δῦργίαν, κχι κχι δέ ποτ'
 δῦργεῖν δυνάμεθα. ἐκείνῳ γὰρ
 αὐτῷ ζητεῖς, ἔμῃ ἐστὶν, ἀ-
 φεῖς ἐκείνῳ ζητεῖν ὅπου ἐστὶ.

Πῶς ἐφαρμοστέον τοῖς
 ἀπολήψεις ἐπὶ
 μέρους.

ΚΕΦ. 13.

ventre bouis sedens, et
 materculam tuam du-
 scat. Hercules si do-
 suis affedisset, quis fuit
 ryltheus, non Hercule
 vero, terrarum orber
 grando quot familiare
 amicos parauit? Sed
 hil ei fuit antiquius
 de causa filius Iouis e-
 tus, ac fuit. Illi igitur
 perans circumibat ut
 am & iniquitatem e-
 ret. At non es Hercu-
 aliena mala purgare p-
 ne Theseus quidem e-
 ticæ mala purges? Tu
 purgato: ex animo ei
 Procrustis & Scironis
 rem, timorem, cupic-
 inuidiam, maleuol-
 auaritiam, mollitiei
 temperantiam. Hæc
 ter eiici non possunt,
 solum respicias Deu-
 soli sis addictus, i-
 mandatis initiatus.
 aliud voles: gemens
 rans sequeris robu-
 foris subinde quærit:
 sperum successum, ci-
 cessum nunquam
 queas: & qui illic cu-
 ras, vbi non est, or-
 loco in quo est.

Quomodo anticipation-
 lis rebus sine accon-
 danda.

CAP. XVII

Quid est primum philo-
 sophantis officium? Abii-
 gantiam. Nulla enim
 est cur ea quæ scire te pu-
 tre incipias. Ac nos fa-
 ctoria non facienda, bona
 inhonesta & turpia, sur-
 deorsum, lingua ver-
 philosophos adimus:
 audamus, reprehen-
 dicamus, conqueri-
 tudinis honestis & tur-
 dicamus & discepta-
 Ca vero de causa philo-
 cedimus? Ob ea quæ
 gnare putamus. Quæ
 illa sunt? Præceptio-
 Quæ philosopho-
 ut, ea discere volumus:
 elegantia & acuta: a-
 tæstum inde faciamus.
 gur ridiculum putare,
 viliquis alia velit disce-
 a discat, aut in iis
 act quæ non discit. Et
 culgus decipitur, qua
 pompus rhetor: qui
 om etiam accusat
 definire omnia volue-
 uid enim ait? Ne-
 nostrum ante te bo-
 ixit, & iustum? aut
 telligentes, quid ho-
 uidque esset, citra
 ificationem & inani-
 ces illas sonabamus?
 is vero istud tibi dicit
 ompe, nos cuiusque
 naturales notiones

TΙ πρῶτόν ἐστιν ἔργον τῆς
 φιλοσοφίας; ἀποδα-
 λείν οἴησιν. ἀμήχανον γὰρ ἄ-
 λης εἶδέναι οἴεται, ταῦτα ἄρ-
 ξαδάει μανθάνειν. τὰ μὲν ἔν-
 ποιητέα καὶ οὐ ποιητέα, καὶ
 ἀγαθὰ καὶ κακὰ, καὶ καλὰ καὶ
 ἀκαθάρτα πάντες αἰῶν καὶ καίτω
 λαλοῦντες ἐρχόμεθα πρὸς
 τοὺς φιλοσόφους, ἐπὶ τούτοις
 ἐπιανοῦντες, ψέγοντες, ἐγ-
 χαλοῦντες, μεμφομένοι, πε-
 εὶ ἐπιτηδύματων καλῶν ἔ-
 ἀγαθῶν ἐπικρίνοντες ἔλατ-
 λαμβάνοντες. Ἰνὸν δ' ἐνε-
 κα πρὸς ἐρχόμεθα τοῖς φιλο-
 σοφοῖς; ἃ σοκοῖόμεθα εἶδε-
 ναί. τίνα δ' ἐστὶ ταῦτα; τὰ
 θεωρήματα. ἢ γὰρ λαλοῦσιν οἱ
 φιλόσοφοι, μαθεῖν θέλοντες,
 ὡς κρηψά καὶ δειμά. οἰοῦ-
 ἴν' ἀπ' αὐτῶν ἀειποιήσων-
 ται. γλοῖον ἔν τὸ οἰεῖσθαι, ὅτι
 ἄλλα μὲν ἴσως μαθεῖν βύλας,
 ἄλλα δὲ μαθεῖσθαι. ἢ λοιπὸν
 ὅτι πρὸς ἑαυτὸν ἴσως οἱ οὐ
 μανθάνει. τὸ δ' ἐξαπατοῦν
 τοὺς πολλοὺς τρεπεῖν, ὅτι
 καὶ Θεόπομπον τὸν ῥήτορα,
 ὅπου καὶ Πλάτωνι ἐγκαλεῖ
 ἐπὶ τῶ βούλεσθαι ἐκστῆσαι
 ζεῖσθαι. ἢ γὰρ λέγει; εἰδὲ ἴσως
 μῶν πρὸς σοῦ ἔλεγχον ἀγαθὸν
 ἢ δίκαιον, ἢ μὴ παραχθλου-
 θουῦντες τί ἐστὶ τούτων ἐκα-
 στον, ἀσήμως καὶ κενῶς φηγο-
 γόμεθα τοῖς φωναί; ἴσως γὰρ
 (καὶ λέγει Θεόπομπι, ὅτι ἐν-
 νοίας σοκ εἶχεν ἐκείνου τῆ-

των φυσικῶς ἢ παροληψεῖς;
 ἀλλ' ἔχ' οἶόντε ἐφαρμόζειν
 τοῖς παροληψεῖς ταῖς κατεπα-
 λήλοις ἐστίαις, μὴ ἀφ' ἑθρῶ-
 σαντα αὐτοῖς. ἢ αὐτὸ τοῦτο
 σκεψάμεθα, ποίαν ἴνα ἐπι-
 στασιῶν ἐστὶν ὑποτακτέον.
 ἔλεγμα ὑγεινὸν πῶς νοσερῶν,
 πρὶν ἰστωκράτη γενέσθαι; ἢ
 κενῶς τοῖς φωνῶν τῶν αὐ-
 πηχοῦμεν; ἔχομεν γὰρ ἴνα ἢ
 ὑγεινὸς παροληψῆν, ἀλλ' ἐ-
 φαρμόσαι ἐδωκάμεθα. ἀφ' ἑ-
 τοῦτο ὁ μὲν λέγει, αὐάπεινον.
 ὁ δὲ λέγει, δὺς τροφῶν. καὶ ὁ
 μὲν λέγει, φλεβοτόμησον. ὁ
 δὲ λέγει, σικύασον. τί τὸ ἀ-
 πὸν ἀλλόγε, ἢ ὅτι τῶν τοῦ ὑ-
 γεινὸς παροληψῆν ἐδωκάται
 καλῶς ἐφαρμόσαι ταῖς ἐπι-
 μέρους. ἔτις ἔχει καὶ ἐνταῦθα
 ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν βίον ἀγα-
 θῶν καὶ κακῶν. καὶ συμφέ-
 ρον καὶ ἀσύμφερον, τίς ἡ-
 μῶν ἐλαλεῖ; τίς γὰρ ἡμῶν σὺν
 ἔχει τούτων ἐλάττω παρολη-
 ψῆν; δὲ ἔν' διηρηται μὲν καὶ
 τελείαν; τοῦτο δεῖξον. πῶς
 δεῖξω; ἐφαρμόσον αὐτῶν
 καλῶς ταῖς ἐπιμέρους ἐστί-
 αις. οὐδὲ τὸς ὄρους Πλά-
 των μὲν ὑποτάσσει τῇ τοῦ
 χρησίμου παροληψῆν, σὺ δὲ
 τῇ τοῦ ἀχρήστου. διωπτόν
 ἔν' ἐστὶν ἀμφοτέρους ὑμᾶς ἐ-
 πιτυχαίνειν; πῶς οἶόντε;
 τῇ δὲ τοῦ πλούτου οὐσία
 οὐχ' ὁ μὲν ἵς ἐφαρμόζει
 τῶν τοῦ ἀγαθοῦ παροληψῆν,

non habuisse, atque antici-
 pationes? Illud quidem si
 potest, ut eas anticipa-
 rebus consentaneis acci-
 demus, nisi prius illas de-
 rimus, atque id ipsum c-
 rauerimus, quæ res ea-
 subiiciendæ sint. Nā istæ
 medicis etiam obiciere
 Quis enim nostrū nō
 aliqd & morbidū dixi-
 quā Hippocrates nati-
 An voces istas inaniter
 bamus? Habemus eni-
 quā etiā sani anticipat
 sed accommodare nō po-
 eōq; alius deducere, al-
 cibū iubet, alius venā i
 alius cucurbitulas ap-
 Quæ alia causa est, n-
 anticipationes rebus
 recte accommodare nesci-
 ergo se res etiā hic hab-
 ta. De bonis reb. & ma-
 tilib. & inutilib. quis
 nō loquitur? Quis eni-
 non habet horum cui-
 tionem? Eone etiam
 & perfectam? Istud of-
 Quo modo ostendam
 accommodato eam rebus
 lis. Ac ne longius abe-
 to definitiones subiici-
 tis notioni, tu vero in-
 tis. Ergone fieri potest
 strum uterq; metam a-
 Fieri qui potest? Diu
 item naturæ, nonne a-
 tionem boni accom-

na? eodemque modo
 letatis & sanitatis? Nā
 uſe omnes verba uſur-
 es ſingula temere non
 rius, nec vlla notionū
 ſone indigemus, quid
 nus? quid pugnamus?
 icem reprehendimus?
 n attinet contentio-
 erre, earumque facere
 iē? Tu ipſe, ſi notio-
 e accommodas, quā-
 uſſu cares? quam-
 uſpediris? Omittamus
 undum locum, de ap-
 eibus, & eius conſen-
 in officio ſolertiam:
 ans & tertiū de aſſen-
 b. Condo tibi hec o-
 ſiſtamus primo, qui
 rationem ſenſui pene
 a ſuppeditat, non recte
 om accommodatio-
 ne tu ea vis, quæ & fi-
 e fieri poſſunt. Cur er-
 diris? Cur ſucceſſu ca-
 n tu nunc fugis neces-
 ? Cur ergo in ea incidis?
 amitate cōſiſtaris? Cur
 vente aliquid non fit?
 nente fit aliquid? Hæc
 monſtratio maxima
 amitatis & infelicitatis.
 oiquid, & non fit: &
 lente, fit. Quo quid
 lius? Hoc etiam Medea
 non ſuſtineret, ſuo-
 erum cædem eſt ag-
 Ingenioſe, hac quidem

ὄσθ' ἔ; τί δὲ τῆς ἡδονῆς; τί
 δὲ τῆς ὑγείας; καὶ τόλμῃ γὰρ
 εἰ πάντες οἱ τὸ ὄνομα λα-
 λούντες, μὴ κενῶ; ἰσχυρῶς
 καὶ τούτων, καὶ μηδὲ μιᾶς
 ἐπιμελείας πᾶσι τῶν ἀφ' ἄφ-
 ἤρωσιν τῶν παρολίψεων διό-
 μεθα, τί ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 λεμθῶμεν, τί ψέγωμεν ἀλλή-
 λους; καὶ τί μὲν ἴδν τῶν πρὸς
 ἀλλήλους μίχλην παραφέρῃν
 καὶ ταύτης μὲν ἡδονῆς; σὺ
 αὐτὸς εἰ ἰφαρμόζεις καλῶς
 τοῖς παρολίψεσι, ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 οἴζη; ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 τερον τίπον τὸν πρὸς τοῖς ὀρ-
 μήσι, καὶ τῶν κατὰ ταῦτα
 πρὸς τὸ κατὰ φιλοτιμί-
 ας. ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 τὸν πρὸς τοῖς συγκαταθέσει.
 χαρίζομαι τοῖς ταῦτα πάν-
 τα. σῶμα ἐπὶ τὸ πρὸς τὸ
 καὶ χεὶρ ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 τὸ πρὸς ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 φαρμόζειν καλῶς τοῖς παρο-
 λίψεσι. ἴδν σὺ θέλεις τὰ δυ-
 νατὰ, καὶ τὰ τοῖς δυνατῶ; τί
 ἔν ἐμποδίζη; ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 εἰς; ἴδν ἔ φούζης τὰ ἀναγ-
 καῖα. ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 νί, ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 λοντος σῶμα ἔ γίνε', καὶ μὴ γέ-
 λοντος γίνε'; ἀφ' ἄφ' ἄφ' ἄφ'
 τη μεγίστη δυστυχίας ἐ κακῶ-
 δαιμονίας. γέλωτα, ἔ γίνε'.
 ἔ ἡ ἐσιν ἀθλιώτερον ἐμῶ; ἔ
 ἔ ἡ Μήδεια ὑχ ὑπομείνασα,
 ἦλθεν ἐπὶ τὸ ἀποκτείναι τὸ
 διαλέκτα, μεγαλοφυῶς καὶ

γε ἔτο εἶχε γὰρ ἡ δὲ θεῶν φαντα-
 σίαν, οἷόν ἐστι θεῶν, ἀφ' ἧς ἡνὶ μὴ
 παρῆρται. εἶτα ἔτω ἡμωρή-
 σοντα ἢ ἀδικήσαντά με καὶ
 ἐθεύσαντα καὶ ἡ ὄφελ' ἔσθ'
 κακῶς ἔτω Διὸς ἀφ' ἧς; πῶς
 ἐν γῆν; ἀποκτείνω μὲν τὰ
 τέκνα, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῶν π-
 μωρήσονται. καὶ ἡ μοι μέλει;
 τρεῖς ἐν ἐπιπέδῳ ψυχῆς, με-
 γάλαν νεύρα ἐχέουσιν. ἔγωγε ἡδὲ
 ποδὶ κείται τὸ ποιεῖν ἀφ' ἧς ἡλο-
 ρῆν, ὅπ' ἔτο σὺ ἐξώφην εἰς
 λαμβάνειν, ἔδὲ τὰ πρῶτα
 τὰ μετὰ τὴν ἐξέλιξιν καὶ μετὰ τὴν
 ζορῆμον. μὴ γέλεε τὸ ἀνδρα, καὶ
 ἔδὲν ἂν γέλεε ἔξινεται. μὴ
 γέλεε αὐτὸ ἐξ ἀπαντός σοι συν-
 οικεῖν, μὴ γέλεε μῦθον ἐν Κο-
 ρίνθῳ. Ἐὰν πῶς μὴ ἐν ἀλλο
 γέλεε, ἢ ἂν ὁ θεὸς γέλεε. καὶ ἡ σὺ σε
 κωλύσει, ἡ σὺ ἀναγκασθῆ; οὐ
 μῦθον ἢ τὸν Δία. ὅταν θεοῦ
 πῶς ἐχθρῆς ἢ γέλεε, καὶ θεῶν
 σιωπῆς καὶ σιωπῆς, ἢ φο-
 βῆ ἢ μὴ ἀποτύχης; χάρισμα
 σε τῶν ὀρέξῃ καὶ τῶν ἐκκλη-
 σιν, πενία καὶ πῶς τῶν ἀποτύ-
 χεις, ἀπειπίωσαι, ἀλλ' ὑμῶν
 δυστυχῆσαι, ὄρεξῃς, ἡμῶν,
 πατρίδι, φίλοις, τέκνοις,
 ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἡνὶ τῶν ἀποθα-
 ρέτων, ἀλλὰ τὰ Διὸς χάρι-
 σμα αὐτὰ, θεῶν ἀλλοῖς θεοῖς
 ἐκείνοις παρὰ θεῶν, ἐκείνοι
 κυβερνάτωσαν, μετ' ἐκεί-
 νων τεπέχθωσαν, καὶ ποδὶ ἐπὶ
 δυσροῆς, εἰ ἢ φθονεῖς τα-

ratione. In ea enim se
 fuit, qua cum esse dece-
 quæ vult non procedu-
 inde sic ulciscar eum
 læsit, qui me iniuria &
 melia affecit. Et quæ vti
 hominis ita male affe-
 pacto igitur fiet? Occi-
 beros? At & me ipsam
 Quid vero ad me attin-
 est error animi, magn-
 uos habentis. Nec enim
 vbi situm esset facere
 lemus, id non sumend-
 extrinsecus, neque res
 rendas & mutandas. I-
 petere maritū. Sic nih-
 volēs, non fiet. Ne ve-
 omnino tua vti consue-
 velis manere Corinthi-
 nihil velis aliud, nisi
 Deus vult. Quis te pro-
 Quis coget? Nemo. Ne-
 quam Iouem, si talem
 ducem, coniunctamq;
 voluntatem & appetit-
 Quid, etiamnum time-
 streris? Si tuam appeti-
 & auersationem paupi-
 opulentiæ donaris: frust-
 incidēs in ea quæ nolle
 nitati: calamitosus eris
 gistratibus, honoribus,
 amicis, liberis: denique
 earum rerū quæ in nost-
 state nō sunt. Sed Ioui-
 eā, & cæteris Diis: illis
 illi gubernanto: cum ill-
 to in acie: vbi tua successu carebis? At si inuides

fereris, & æmularis,
 , & vnum non in-
 diem quo non &
 diis opplores: quid
 eruditum esse dicis?
 ditionis genere, ho-
 aratiocinationes tra-
 e inuersiones? Non
 fieri si poterit, ista
 & de integro auspi-
 atque animaduertes
 us negotium ne at-
 idem? Non inde au-
 deinceps astrues ea
 untur, quo pacto ni-
 turum, si tu nolis?
 uit. Date mihi ado-
 n aliquem, qui hoc
 in scholam venerit,
 lis instar in hac are-
 ctans dicat: Equidem
 ætera valere iubeo:
 at erit, si quando mihi
 citra impedimenta
 molestias ætatem de-
 e porrigere collum ad
 otanquam libero, &
 æm intueri vt amico
 , nihil metuenti quod
 at cedere. Ostendat ve-
 miquis, se talem: vt
 m Veni adulescentule
 ua Nam in fatis est,
 tu philosophiam exor-
 uæ sunt hæ possessi-
 s, i libelli, tuæ disputa-
 nes Deinde cum talem
 ceu, & pugnando deui-
 t cum hunc, rursus ad

λαίπυρες, καὶ ἐλεεῖς, καὶ ζη-
 λοτυπεῖς, καὶ τρέμεις, καὶ
 μίαν ἡμέραν οὐ διαλείπεις
 ἐν ἧ οὐ κατὰ κλάεις καὶ σω-
 ζῶ καὶ τῶν θεῶν, καὶ πῆ ἐπι-
 λέγεις πεπονηθεῖσθαι. ποῖαν
 ποιηλείαν ἀνθρώποι; ὅτι συλ-
 λογιζομένους ἐπεσῆξας μετα-
 πίπθοντες. οὐ θέλεις ἀπαρα-
 δεῖν, εἰ δὴ ματὸν, πάντα
 ζῶντα ἐ ἀνώγειν ἀρξάσθαι
 σωματικῶν νόμων, ὅτι μέ-
 γρη νυῖ οὐδ' ἠψω ζῶντα
 γματῶ; καὶ λοιπὸν ἔνθεν
 ἀρξάσθαι ὡς συνηθισμένον
 τὰ ἐξ ἧς, πῶς μηδὲν ἔσται
 σὲ θέλοντος μηδὲν; σὸς ἔστι.
 δότε μοι ἕνα νέον κατὰ ταύ-
 τῶν πλὴν ἐπιβολῶν ἐληλυ-
 θότα εἰς σχολὴν, ζῶντος ζῶ
 πράγματῶ ἀθλητικῶν γε-
 νόμων ἐ λέγοντα, ὅτι ἐμοὶ
 τὰ μὲν ἀλλοιῶ πάντα χαίρε-
 ται, ἀρκεῖ δὲ εἰ ἐξέσται ποτὲ
 ἀπαραποδίσθαι καὶ ἀλύπτῶ
 διαζαγεῖν, καὶ ἀνατεῖναι τὸν
 πρᾶξιλον ὡς τὰ πράγμα-
 ται ὡς ἐλσύθηρον, καὶ εἰς τὸν
 οὐρανὸν ἀναβλέπειν ὡς φί-
 λον τῶν θεῶν, μηδὲν φοβούμε-
 νον τῶν συμβῆναι δωματικῶν.
 δεῖξάτω ἕως ὑμῶν αὐτὸν ζῶ-
 ῖτον, ἵν' εἰπῶ ἔρχε νεανίσ-
 κε εἰς ζῶσιν. σὸς γὰρ εἰμαρτα
 κρομένησιν φιλοσοφίαν, σὰ ἔστι
 ταῦτα τὰ κτήματα, σὰ τὰ
 βιβλία, σὸς οἰλόγησι. εἶδ' ὅτι
 ζῶτον ἐκπονήσει καὶ κατὰ
 θλήσει τὸν τόπον, πάλιν ἐλ-

ἴδω μοι εἰπάτω· ἐγὼ θέλω
 μὴ καὶ ἀπαθῆς εἶναι, καὶ ἀβί-
 ραχθῶ· θέλω δὲ ὡς οὐσεῖος
 καὶ φιλόσοφος καὶ ἐπιμελής,
 εἰδέναι τί μοι παρὸς θεοῦς ἐστὶ
 καθήκον, τί παρὸς θνητοῦς, τί
 παρὸς ἀδελφῶν, τί παρὸς τινὶ
 πατρίδῃ, τί παρὸς ξένοις. ἔρχε-
 καὶ ἐπὶ τὸ δεῦπερον ἕπον. σὸς
 ἐστὶ καὶ ἕτος· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸν
 σφόδτερον τόπον ἐκμεμελέ-
 τηκα· ἠθελον δὲ ἀσφαλῶς ἐ-
 χθῆν καὶ ἀσίτως, καὶ ἐμόνον ἐ-
 ρεπερῶς, ἐλλὰ καὶ καθ' οὐδὼν,
 καὶ οἰνωρῆμας, καὶ ἐν μελαγχολ-
 λίας. σὺ θεὸς εἶ ὧ ἀνθρώπε;
 σὺ μεγάλας ἐχθῆς ἐπιβολὰς;
 ἔ· ἀλλ' ἐγὼ θέλω γινῶναι τὴν
 λέξιν Χρύσιππος, ἐν ἕτεροις παρὰ
 τῷ ψεύδομαι ὅσον ἀπάξῃ
 καὶ τῆς ἐπιβολῆς ταύτης τα-
 λας; καὶ τί σοι ὄφελος ἔστι;
 πενήτων εἰπῶν ἀναγνώσῃ καὶ
 πρῆμων παρὸς ἀλλοῦς ἐρεῖς.
 ἔτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε. θέλεις
 ἀναγνώσῃ ἀδελφεῖ, καὶ σὺ ἐ-
 μοι; θαυμαστῶς ἀνθρώπε θρά-
 φεις. καὶ σὺ μέγας εἰς τὸν
 Ξενοφῶντος χάρακτῆρα,
 σὺ εἰς τὸν Πλάτωνος, σὺ
 εἰς τὸν Ἀντιόχου. εἶτ' ἄλ-
 λήλοις ὀνειρῶς διηγησάμενοι,
 πάλιν ἐπὶ ταῦτα ἐπανέρχε-
 σθε. ὡσπὶ πως ὀρέγεσθε, ὡσ-
 πὶ πως ἐκκλίνετε. ὁμοίως ὀρ-
 μῆτε, ἐπιβάλλετε, παρὰ
 θεοῖς, ταῦτα εὐχεσθε, παρὰ
 ταῦτα σπουδαίετε. εἶπε οὐ-
 θῆς ζητεῖτε τὸν ἰσομνή-

esto mihiq; dicat: Equi
 affectibus & perturbat
 carere volo: volo ut
 philosophus: & homo
 scire quod sit meū ergo
 officium, quod erga patriam,
 quod erga fratres, quod
 patriam, quod erga hunc
 Venito & ad secundum
 Tuus & hic est. Sed
 secundo in loco satis
 sum. velim autem tu
 & tranquillus: neque
 duntaxat, sed etiam de
 & potus, & in meli
 Tu Deus es o homo,
 gnos habes spiritus. D
 cognoscere volo quic
 sippus dicat in tra
 Mente. Non suspe
 o miser, cum isto con
 quem inde fructum
 Lugens omnia leges,
 mens ad alios dices: S
 facitote. Vis recitem
 ter, & tu mihi? Præcl
 mo, scribis: & tu ma
 ad imitationem Xen
 tis. Tu Platonium, t
 sthenium stylum expri
 sic aliis alii somnia na
 rursus ad eadem reu
 ni: eodem modo
 tis, eodem modo au
 ni, eodem modo c
 mini, aggredimini,
 mini, eadem optatis,
 rebus studetis. Ac ne
 tis quidem a quo com

Et doletis ubi hæc au-
 Et dicitis, O inhumana-
 tem. Non lamentatus
 scedente, neque di-
 mod te discrimen con-
 si, si incolumis euase-
 nas accendam. Hæc
 nani. Magnum tibi
 erit, conseruato. Tali
 nai accendere operæ
 uest? Nam te immor-
 e decet, & morbo-
 ertem. Hac igitur,
 arrogancia, qua quid
 scire nobis videmur,
 ad institutionem ve-
 est, sicut ad Geome-
 dimus, sicut ad Mu-
 qui multum aberit
 iamus: tametsi o
 ectanea, omnes com-
 us & Chryssippi &
 ai & Archedemi pel-
 ns.

pro cum visis nostris &
 gitionibus decertan-
 dum sit.

OP. XVIII.

Mis habitus & facul-
 ta consentaneis ope-
 rinetur & augetur:
 ationis deambulando
 onis currendo. Si cu-
 do valere, legito: si
 o, scribito. Sin trigin-
 uos dies nihil legeris.
 u quippiam egeris: in-
 ge quid fiat. Ita si post

σεντα ὑμῶς, ἀλλ' ἀχρησ-
 τῶν ἀκρίβητε βούτιν. εἴπε
 λέγετε ἀφιλόσοφον γέμων,
 ἐξερρημῶν μου οὕτω ἐκλω-
 σεν οὐδ' εἶπεν εἰς οἶον ἀεί-
 σασιν ἀπέρχομαι. τέκνον, ἀν-
 σιδῆς, ἀψωλύχνης, βουτ'
 εἰς τὰ τῆ φιλοσόφου. μέγα
 σοι ἀγαθὸν ἔσται σιδέντι,
 βούτιν καὶ λύχνον ἀπείναι ἀ-
 ξιον. ἀμύνασεν γὰρ εἰναί σε
 δεῖ, καὶ αἰοσον. τῶν τῶν οὐδ'
 ὅπως λέγω τῶν οἴησιν τῶν βού-
 δοκεῖν εἰδέναι τί τῶν χρησί-
 μων ἀποβάλλονται, ἐρχομαι
 δεῖ πρὸς τὸν λόγον, ὡς πρὸς
 τὰ γεωμετρικὰ πρὸς ἀγαθόν,
 ὡς πρὸς τὰ μεσηρῶν εἰ δὲ μή,
 ἐδ' εἰ γὰρ ἐσόμεθα τῶν πρὸ-
 κήψαι. καὶ πῶς πῶς βού-
 ναγωγὰς καὶ βού-
 τῶν χρυσίπων καὶ τῶν Αν-
 τιστήτων καὶ Αρχιδήμου διέλ-
 θωμῶν.

Πῶς ἀγωνισέον πρὸς βού-
 τῶν Φαιβασίας.

ΚΕΦ. ΙΗ.

Πῶς εἰς καὶ δύναμις
 ὑπὸ τῆς βούτιν ἔρε-
 γων συνέχεται καὶ αἰξεται. ἡ
 πειπατητικὴ ὑπὸ βού-
 τῶν πειπτεῖν, ἡ προσηρτικὴ ὑπὸ τῆς
 πειπτεῖν. ἀνὴρ ἀναγνωστικὸς
 εἶναι, ἀναγνώσκει. ἀνὴρ ἀ-
 φικὸς, ἀφίφει. ὅταν ἡ πειπ-
 κηται ἐφείξῃς ἡμέρας μὴ αἰ-
 αγνώως, ἀλλ' ἀλλό τι πειπτεῖς,
 γνώση τὸ γινόμενον ἔτω καὶ

Δραπέτης δ' ἔχει ἡμέρας, αὐτὰ
 τὰς ἐπιχειρήσον μακροτέρων
 ὁδὸν ἀειπατήσασ, καὶ ὅψιν πῶς
 σὲ τὰ σκέλη παραλύεται.
 κατόλκ' ἐν εἰλί ποιεῖν ἐφέλξας,
 ἐκλήθ' ἡ ποίει αὐτὸ. ἀλλ' ἔπι-
 σσον ἀλλ' ὅτε πρᾶττειν μῦλλον
 αὐτ' αὐτῷ. ἔτιως ἐχθ' καὶ ἐπὶ τῷ
 ψυχικῶν, ὅταν ὀργισθῆς, γίνω-
 σκε ὅτι ἐ μόνον σοι τῷ γέγ-
 νε κακόν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν ἐξιν
 ἠύξησας, καὶ ὡς πυρὶ φρύζαντα
 παρέβαλες. ὅταν ἡττηθῆς ἡ-
 γὸς ἐν σωσσίᾳ, μὴ τὴν μίαν
 ἡτταν τῷ τῶν λογίξ' ἀλλ' ὅ-
 τε καὶ τὴν ἀκρασίαν ἔχει τέτρω-
 φας, ἐπηύξησας. ἀδυνάτων γὰρ
 ἄπο τῷ κατὰ κλήλων ἐργων, μὴ
 καὶ τὰς ἐξεις ἔχει δυνάμεις,
 τὰς μὴ ἐμφύεσθαι μὴ ἀπὸ τε-
 ρων ἔστας, τὰς δ' ἐπιτείνεσθαι
 καὶ ἰσχυροποιεῖσθαι. οὕτως ἀμέ-
 λει καὶ τὴν ἀρρώσθημα ὑπο-
 φύεσθαι λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι.
 ὅταν γὰρ ἀπαξ ἐπιθυμίας
 δευτέρου, αὐτὸ μὴ ἀποσα-
 χθῆ ἢ λόγῳ εἰς αἰσθησιν ἀ-
 ξιῶν τοῦ κακοῦ, πέπαιται τε
 ἢ ἐπιθυμία. ἔτι ἡ γρηγορήσας
 ἡμῶν εἰς τὸ ἐξαρχῆς ἀποκα-
 τέσθαι ἐὰν δ' ἐμνησθῆν ἀποσα-
 γῆς εἰς θεοῦ παύσασ, ὅσκιε
 εἰς τῶν ἐπιθυμῶν ἀλλὰ πᾶ-
 λιν ἐρεθισθῆν ὑπὸ τῆς κατ-
 ἀκλήλας φαντασίας, θᾶπτον
 ἢ ἀπὸ τῆς ἐξήφθη πρὸς
 τὴν ἐπιθυμίαν. καὶ ἔτι σω-
 εχῶς νομοδίου τυλάται λοι-
 πῶν καὶ τὸ ἀρρώσθημα βίβαιοι.

decem dierum cessa
 iter longius ingressus
 videbis vt crura tua
 tur. In genere igitur, si
 cere volueris, habitu
 tibi comparato. Si qui
 nolueris, omittito: teq
 sue fac aliud quippiam
 eius loco agere. Ita se
 rum etiam affectiones
 Si iratus fueris, non id
 xat mali tibi accidisse
 sed & habitum te aum
 tanquam igni sarment
 cisse. Si victus e quor
 congressu fueris, noli v
 lam cladem considera
 & incontinentiam te
 auxisse scito, & aluisse.
 enim fieri potest, qui
 sentaneis factis & hab
 facultates partim infer
 cū prius non affuerint:
 augeantur, & corrob
 Sic fere philosophi mor
 iam suboriri dicunt.
 semel pecuniam concu
 siquidem ratio adhib
 quæ iustū mali sensum
 tum & cupiditas sedata
 princeps animi pars suā
 ritatem recuperarit. Si
 remedium admoueris,
 locum tueri desinit: ac
 a consimili viso irritata,
 us quam prius redacce
 ad cupiditatem. Quod si
 nenter fiat, tandem c
 ducit egritudo, & confir

Nam qui febricitauit, si febris desierit, non tamen habet ut ante febri-
 orem, nisi penitus fuerit
 u. Confimile quippiam
 affectionibus animi
 n. t. Vestigia quædam &
 es eo relinquuntur, quas
 e deleueris, flagello
 eisdem impacto: non
 tes, sed ulcera contra-
 tur iracundus esse non
 edi habitum ne alito,
 i adicito quo augea-
 ipio quietus est, &
 erato, quibus iratus
 u. Irasci quotidie sole-
 u. alternis diebus, dein-
 iduum, deinde post
 Quod si & triginta
 miseris, rem diuinam
 abitus enim primum
 ut, deinde penitus
 titur. Hodie non do-
 ce cras dolebo, neque
 epimestri & trimestri:
 ehibui, cum quædam
 irabant, incidissent.
 obelle tecum agi. Ho-
 i formosum aut formo-
 sem, non ipse mihi
 t. Quis cum ea con-
 t. Beat⁹ maritus eius.
 qu hoc dicit, mæchum et-
 eam dicit: neque reliqua
 godesse eam, & exsuer
 & succumbere. Demul-
 et meum, & di-
 u. Epistete elegantem

τῶν φιλαργυρίων. ὁ γὰρ πῦρέ-
 ξας εἴτα παυσάμενος, ἐχόμεν-
 αῖς ἔχει τὰ πρὸ τοῦ πυρέξαι,
 ἀνὰ μήτιν θεοραπειθεῖν εἰσπίπτει.
 τοῦ ἔθους ἐπὶ τῶν ψυχῆς
 παθῶν γίνεται. ἰχνη ἕνα καὶ
 μάλωπις ἀπολείπονται ἐν
 αὐτῇ, ἕς εἰ μή τις ἐξαλείψῃ
 καλῶς, πάλιν καὶ τῶν αὐτῶν
 μορφηθεῖς, ἐκείν μάλωπις,
 ἀλλ' ἔλκη ποιεῖ εἰ ἔν θελεῖς
 μὴ εἶναι ὀργίλ. Ὁ μὴ τρέφε
 σὲ τὴν ἐξίν. μηδὲν αὐτῇ πα-
 ράβαλλε ἀξήληθον, τὴν πρῶ-
 τῶν ἡσυχασον. Ἐ τοῖς ἡμέρας
 ἀρίθμησ' ὅσα ὀργισθεῖς, καθ'
 ἡμέραν εἰώθειν ὀργίζεσθαι,
 νῦν παρ' ἡμέραν, εἴτα παρὰ
 δύο, εἴτα παρὰ τρεῖς. ἀνὰ ἡμέραν
 τρεῖς καὶ πικρῶν, ἐπι-
 θυσον τὰ θεῶν. ἡ γὰρ ἐξίς ἐκ-
 λύεται τῶν πρὸ τῶν, εἴτα
 ἔ παντελῶς ἀναίρεται. σή-
 μερον ὅσα ἐλυπήθην ἐδ' αὐ-
 ελον, οὐδ' ἐφεξῆς διελύω
 τριμύω. ἀλλὰ πρὸς ἕνα γε-
 νομένων ἡνῶν ἐρεθιστικῶν, γί-
 νασκε ὅτι κομφῶς σοὶ ἐστὶ.
 σήμερον καλὸν ἰδὼν ἡ καλῶν
 ὅσα εἶπον αὐτὸς ἐμαυτῶν, ὅτι
 ὄφελον ἴς μὲν ταύτης ἐμοι-
 μήτη. καὶ μακάρι. ὁ αὐτὸς
 ὁ αὐτῆς. ὁ γὰρ τοῦτ' εἰπὼν,
 μακάρι. καὶ ὁ μοιχός, ἐδὲ
 τὰ ἐξῆς ἀναζωγραφῶ, παρῆ-
 σαν αὐτῶν καὶ ἀποδυομένων.
 καὶ παρακατακλινομένων. κα-
 ταψῶ τῶν κερυφῶν μου καὶ
 λέγω, ὅτι Ἐπίκτητε, κομφῶν

σοφισμῶν ἔλυσας, πολλῶν
 κρυψότεραν ἔκρυβόντος.
 αὐτὸς δὲ καὶ βουλομένου τοῦ γυ-
 ναικείου, καὶ ἰδόντος καὶ
 παθεῖν ἔμποντο, αὐτὸς δὲ καὶ
 ἀπὸ θυμῶν καὶ σωματικῶν, ἀπὸ
 ἀπὸ θυμῶν καὶ σωματικῶν, ἀπὸ
 μὲν ἤδη τὸ σφίζου, ὑπὲρ τὸ
 ψυδρόμυρον, ὑπὲρ τὸ ἡσυχί-
 ζοντα, ἐπὶ τῷ ἔμεγα φρε-
 νῶν ἄξιον, οὐδὲ ἐπὶ τῷ ἔκυ-
 ρισόντα ἐρωτήσῃ. πῶς οὖν
 γήθηται τῷ; γέλησον δὲ
 σὺ αὐτὸς ποτε σεωπῶ, γέ-
 λησον καλὸς φανῶμαι τῷ
 θεῷ, ἐπιθύμησον κατὰ μέ-
 τὰ κατὰ σὺ τοῦ γήθησαι,
 καὶ μετὰ τοῦ θεοῦ, εἰδ' ὅταν
 παρὰ πῆσιν οἱ φαντασία
 θιαύτη, Πλάτων μὲν ὅτι ἴδι
 ἐπὶ τοῖς ἀποδομομήσας, ἴδι
 ἐπὶ θεῶν ἀποδομῶν ἱερῶν ἰκέ-
 της. δοκεῖν καὶ ἐπὶ τοῖς ἔκα-
 λῶν ἔκαλῶν ἀνδρῶν σωμα-
 τικῶν ἀποδομῶν, παρὰ τῷ
 γίνῃ ἀντιεπίζων, ἀντιεπί-
 ζώντων ἰνὰ ἔχης, ἀντιεπί-
 ζώντων ἀποδομῶν, ἀπελθε παρὰ
 Σωκράτη, καὶ ἴδε αὐτὸν συ-
 κριτικῶν ἄλλοις Ἀλκιβιάδῃ,
 καὶ ἄλλοις ἀπὸ τῶν αὐτῶν ὅτι
 ἔφην. ὁ γὰρ μὲν οἶον νίκην
 ποτὲ ἔγνω οὐκ αἶντο νεικη-
 κῶντα ἑαυτὸν. οἶον Ὀλύμπια,
 πῶς αὖτ' Ἡρακλῆος ἐγέ-
 νετο, ἴνα τις νῆ τοὺς θεοὺς δι-
 κημῶς ἀπαίξῃ αὐτὸν; χαί-
 ρε παρὰ δόξῃ. οὐχὲ τοὺς σα-
 πρῶς ἰσθῶς πᾶσι καὶ παρὰ

cauillatiunculā soluit
 to elegantiore[m] ea
 Dominantem vocant.
 ro, cum muliercula ē
 rit, & annuerit, & acc
 atque etiam attredi
 appropinquarit, ab
 & vicerō, hęc iam ca
 & Mentientem supe
 Quiescentem. Et ha
 riatu[m] est operę pretiu
 interrogatione de De
 te. Quo pacto igi
 hoc? Velis tandem i
 cere tibi, velis pulce
 Deo: desiderato puru
 ipso puro esse, & cu
 Deinde si quod tibi
 eiusmodi inciderit,
 ire iubet ad prod
 expiationem, & ad
 qui mala aberuncen
 supplicem proficisci.
 iam fuerit præstant
 rorum alicuius con
 nem te consecrari,
 lum esto, teque cum
 parato, seu viuentiu
 piam habeas, seu de
 rum. Abi ad Socrate
 Alcibiade cubantem
 & venustatem eius
 tem, cogita qualem
 victoriam vicisse ir
 rit? qualia Olympia
 tus ab Hercule euasi
 eum Medius fidius iu
 tes: Salue admirande
 putidos istos pugiles.

ices, & similes his gla-
 re. Hæc si opposueris,
 ud visum, nec ab eo
 Primum tamen vi-
 e li temere assentiaris,
 e Visum exspecta me
 u: sine videam quid
 e de re: Sine te ex-
 m Deinde ne permit-
 progrediatur, & re-
 dingat. Alioqui te
 iet quo volet. Imo
 ius introducito, pul-
 S generosum visum,
 im reiicito. Quod
 onsu feceris, vide-
 us futuri sint hu-
 q uiles nerui, quale ro-
 D ne solæ sunt orati-
 e neque quicquam
 s Hic est homo reue-
 catus, qui cum hu-
 d i visis congregitur.
 anifer, noli assenti-
 er: ingens est certa-
 d inum facinus, re-
 agur, libertas agitur,
 s g itur: vacuitas per-
 o am agitur. Dei
 n t, illum adiutorem
 t & commilitonem,
 s t em & Pollucem
 t a pestate nauigant.
 q e maior tempestas
 u a quæ e firmis ori-
 s e rationem eluden-
 s a enim tempestas
 u est quam visum?
 u ato mortis metu,

κραλ. ας. οὐδὲ θεὸς ὁμοῦς
 αὐθις θεὸς μονομέχους, θεῶ-
 τα ἀπιδεῖς, νικήσας τὴν
 φαντασίαν, ἔχ' ἐλκυοθήση
 ὑπ' αὐτῆς. θεὸς ἄρα τὸν δ' ὑπὸ
 τῆς ὀξύτητος μὴ σωμαρπα-
 οθήης, ἀλλ' εἰπέ· ἐκδέξαι με
 μικρὸν φαντασία. ἀφ' εἰδω-
 τῆς εἰ, καὶ πρὸς τὴν θεῶν, ἀφ' εἰς σε
 δοκιμάσω, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ
 ἐφ' ἧς αὐτῆς πρὸς ἀγῆν, ἀνὰ ζω-
 ραφούση τὰ ἐξ ἧς. εἰ δὲ μὴ,
 οἰχεταί σ' ἔχουσα ὅπως ἀν' ἡ-
 λη. ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τῆς
 αὐτῆς ἀγῆς καλῶ καὶ γλυ-
 ναίαν φαντασίαν, ἐπὶ τῆς
 τῶν ῥυπαρῶν ἐκβαλε. καὶ
 ἐπιδοθήης οὐτὼ γυμνάζεσθαι,
 ὅψαι οἷοι ἄμφω γίνονται, οἷοι
 νεῦρα, οἷοι τόνοι. νῦν δὲ μένον
 τὰ λογάρια, καὶ πλεον ἐδὲν.
 οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἀληθείας
 ἀσκητῆς, ὁ πρὸς τῆς θεῶν
 φαντασίας γυμνάζων ἑαυτὸν.
 μείνον τῆς μὴ σωμαρ-
 παοθήης. μέγας ὁ ἀγῆν ἐστὶ,
 θεῶν τὸ ἔργον, ὑπὲρ βασι-
 λείας, ὑπὲρ ἐλκυοθήης, ὑπὲρ
 οὐραίας, ὑπὲρ ἀγαθῆς.
 θεοῦ μέμνησο. ἐκείνον ἐπι-
 καλῶ εὐοηθὸν ἐπ' ἀγαθῆς,
 ὡς τὰς Διοσκόρους ἐν χημῶ-
 νιοῖ πλεονότες. ποῖος γὰρ μεί-
 ζων χημῶν, ἢ ὁ ἐκ φαντα-
 σιῶν ἰχυρῶν καὶ ἐκ κρυπ-
 τῶν τοῦ λόγου; αὐτὸς γὰρ ὁ
 χημῶν, τί ἄλλο ἐστὶν, ἢ
 φαντασία. ἐπεὶ θεὸς ἄρα τὸν
 φόβον θεοῦ ἡμῶν, καὶ φέρε

ἄσπετος θύει βροχὰς καὶ ἀ-
σραπὰς, καὶ γνώση ὄση γα-
λῶν ἐστὶν ἐν ταῖς ἡμερη-
κῶ καὶ οὐρανῶ. αὐτὸ δὲ ἄπαξ
ἠπλήθει εἰπῆς, ὅτι ὑστερὸν νι-
κήσε, εἴτα πάλιν τὸ αὐτὸ
ἴσθι, ὅτι οὐτὼ πόθ' ἐξεῖς κα-
κῶς καὶ ἀσθενῶς, ὥστε μηδὲ
ἐφιστάνειν ὑστερὸν ὅτι ἀμαρ-
τάνεις· ἀλλὰ καὶ ἀπολογίας
ἄρξῃ πορίζειν ὑπὲρ τῆς πράξ-
ματ'· καὶ τότε βεβαιώ-
σεις τὸ τοῦ Ησίοδου ὅτι ἀ-
ληθῆς ἐστίν.

αἰεὶ δὲ ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ
ἀτῆσι παλαίει.

Πρὸς τὴν μέγαν λόγον μόνον
ἀναλαμβάνοντες τὰ τῆ
φιλοσόφων.

ΚΕΦ. ΙΘ.

ΟΚυριώτων λόγων, ἀπὸ
τιούτων ἡνῶν ἀφορ-
μῶν ἡρωτικῶς φαίνεται. κρι-
νῆς γὰρ ἕως μάχης τοῖς τρισὶ
τέτοις ὡρὸς ἀλλήλων, τὰ τὸ
πᾶν παρεληλυθὸς ἀληθῆς
ἀναγκῶν εἶναι, καὶ τὰ ἀδυ-
νάτω ἀδυναθῶν μὴ ἀναγκῶ-
θῆναι, ἔτι μὴ δυναθῶν εἶναι
ὅ ἔτ' ἐστὶν ἀληθῆς, ἔτ' ἐστὶ
συνιστῶν τὴν μάχην τῶ-
των ὁ Διόδωρος, τῆ τῶν
ὑποφύτων δεῖν πιθανότητι
συνεχρησάτω πρὸς παράστασι
τῆ μηδὲν εἶναι δυνατόν, ὅ ἔτ'
ἐστὶν ἀληθῆς, ἔτ' ἐστὶ. λοιπὸν
ὁ μὲν ἵς ταῦτα τηρεῖ τῶν
δεῖν, ὅτι ἐστὶ τὴ δυνατόν,

quot voles tonitrua
ra afferto: intelliges
cipe animi parte ser-
esse, & tranquillitate
semel victus dixeris:
cam, deinde idem de
te tandem ita mal-
rum, ita infirmum
postea ne in inveni-
dem veniat, te pec-
& defensiones rei af-
pis, & Hesiodicæ sen-
ritatem confirmabis
Differ opus, nunquam

fictabere damna.

*Adeos qui verbo ten-
xat se pro philo-
gerunt.*

CAP. XI

Dominantis rat-
stiones ab h
occasionibus profic
Nam cum tribus
mune inter sese cert
1. Omne præteritum
rio verum esse. 2.
fieri nequeat, id
nequit non esse cor
3. Non posse fieri id,
rum neque sit, ne
rum sit. Diodorus h
animaduversa, prior
rum probabilitate,
bandum illud, Ni
fieri quod verum ni
neque futurum sit,
Restat vt alius hæc de
teneat, & posse aliq

derum neque sit, neque
 non sit: &, ei quod fieri
 non esse consequens
 fieri nequeat. Non
 præteritum ne-
 verum esse, quæ Cle-
 & sectatorum eius
 esse videtur, quibus
 patrociniatur Anti-
 lius vero reliqua duo,
 quod neque verum
 futurum sit? &, O-
 præteritum necessario
 esse: &, Ei quod fieri
 est consequens id quod
 nequeat. Tria autem
 quod ex æquo inter sese
 nulla ratione tueri
 Quod si quis me ro-
 garet nam ex istis ipse tu-
 ebundabo, me nescire:
 accepisse, Diodorum
 esse, Panthœdem ve-
 Anthem cætera, Chry-
 stem alia. Tu vero
 non in eo elaboravi,
 cogitationem me-
 erem, & sententias
 conferrem, & meum
 decretum facerem
 loco. Quapropter
 Grammatico diffe-
 ruit Hectoris pater?
 Qui fratres? Ale-
 Deiphobus. Quæ
 mater? Hecuba. Histo-
 accepit. A quo? Ab
 sed & Hellenicus

ὁ ἕτ' ἔστιν ἀληθὲς, οὐτ' ἔστι,
 καὶ δυνάτω ἀδύνατον ὅτι
 ἀκλουθεῖ. ἔπ' ἅν ἢ παρελη-
 λυθὸς ἀληθὲς ἀναγκαστὸν ἔστι,
 καὶ τὰς οἱ ὡς Κλεαῖθην
 φέρεαζ δοκῶσιν, οἷς ἐπιπολύ
 σωτηρῆσεν Αντίπατρος. οἱ
 δέ τ' ἄλλα δύο ὅτι δυνα-
 τὸν τ' ἔστιν ὁ οὐτ' ἔστιν ἀλη-
 θὲς, οὐτ' ἔστι, καὶ πᾶν παρε-
 εληλυθὸς ἀληθὲς ἀναγκ-
 αστὸν ἔστιν. δυνατὰ δ' ἀδύ-
 νατον ἀκλουθεῖ. τὰ τρία δ'
 ἐκείνα τηρήσῃ ἀμήχανον,
 ἀλλὰ τὸ κρινῶν εἶναι αὐτῶν
 μάχην. ἀν' οὐκ ἴσμεν πυθνη-
 ται, σὺ ἢ ποῖα αὐτῶν τηρεῖς,
 ἀποκρινούμεθα ὡς αὐτὸν, ὅτι
 σὺ οἶδα. παρέλιθα δ' ἰ-
 σορίαν Ἰστιάτην, ὅτι Διόδο-
 ροῦ μὲν ἐκείνα ἐτήρει, οἱ δὲ
 ὡς Πανθοῖδην οἶμα καὶ
 Κλεαῖθην τὰ ἄλλα. οἱ ἢ ὡς
 Χρύσιππον τὰ ἄλλα. σὺ οὐκ
 ἴσ; ἔδ' ἐγγεῖνα ὡς Ἰούτα,
 τὰ βασιάνισα τὴν ἐμαυτοῦ
 φαντασίαν, καὶ συγκεῖναι
 τὰ λεγόμενα, καὶ δόγματε
 ἐμαυτοῦ ποιήσασθαι κατὰ
 τὸν τόπον. ἀλλὰ ἴθι οὐδέ
 ἀλλὰ φέρω τὸ γραμματικόν.
 ἴσ' ἢ ὅτι Ἰούτα πατήρ;
 Πείραμο. ἴσ' ἢ ἀδελφοί;
 Ἀλέξανδρο καὶ Διήφορο.
 μητὴρ δ' αὐτῶν ἴσ; Ἐκεί-
 βη. παρέλιθα ταῦτα τὴν
 ἰσορίαν. παρὰ ἴν; παρ'
 Ὀμήρου. γράφα δ' ὡς τῶν

αὐτῶν δοκῶ, καὶ Ἐλλάνι-
 κῶ, καὶ εἰ πῆ ἀλλῶ τι-
 οῦσι. καὶ γὰρ πρὸς τοὺς κυρι-
 οῦσι τὶ ἄλλο ἔχω ἀνω-
 τέρω. ἀλλ' αὐτῶ κενὸς μέ-
 λιστα ἐπὶ συμποσίῳ κηται-
 πωλήσομαι τοὺς παρῶντας,
 ἐξαεὶ μὲν ἄλλῳ τῶν γεγρα-
 φῶν, γέγραφε δὲ καὶ Κρύ-
 στω. Ἰαμβλίχου ἐν τῷ
 πρώτῳ πρὸς δωματῶν. καὶ
 Κλεαῦθης ἐ' ἰδίᾳ γέγραφε
 πρὸς τέτατον Ἀρχέδημου, γέ-
 γραφε ἔ' Ἀντίπατρος ἕμ-
 ρον ἐ' ἐν τοῖς πρὸς δωμα-
 τῶν, ἀλλὰ ἔ' καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς
 πρὸς τῶν κυριούτων. ὅτι
 ἀέγνωκας τὴν σὺνταξιν, ὅτι
 ἀέγνωκα. ἀέγνωσι. καὶ πῆ
 ὠφελήσεται; φλυαροῦτε-
 ρος ἔσται καὶ ἀκαιρότερος,
 ἢ νῦν ἔστι. σοὶ γὰρ πῆ ἄλλο
 πρὸς γέροντα ἀναγνόντι; ποι-
 ον δόγμα πεποίηκας καὶ τὸν
 τόπον. ἀλλ' ἔρεῖς ἡμῖν Ἐλέ-
 νῳ καὶ Πείραμον, καὶ τῷ τῆς
 Καλυψοῦς νῆσον, τῷ οὔτε
 γηρομύτῳ, οὔτ' ἰσομύτῳ.
 καὶ ἐν ταῦτα μὲν οὔτε μὲν
 τῆς ἰσορίας κρατεῖν, ἴδιον δὲ
 δόγμα μηδὲν πεποιῆσθαι.
 ἐπὶ τῶν ἡθικῶν δὲ πάροχον
 αὐτὸ πολὺ μάλλον, ἢ ἐπὶ
 τέτων. εἰπέ μοι πρὸς ἀγαθῶν
 ἔκκακῶν. ἀκούε.

ἰλιόθεν με φέρων ἀέμενος Κι-
 χόνεοσι πέλασεν.

Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἔστιν ἀ-
 γαθὰ, τὰ δὲ κακὰ, τὰ δὲ ἀ-

opinor iisdem de reb
 bit, & id genus alii. E
 que de ratione Do
 quid aliud habeo sub
 Verum ego conuiua
 vanissimus sum eni
 dis scriptoribus a
 reddo. Scripsit autem
 sippus præclare pri
 πρὸς δωματῶν. Est &
 this peculiaris de ii
 bus sententia. Arcl
 item atque Antipa
 psit, neque solum π
 τῶν, sed etiam πρὸς
 εὔοντος. Non legist
 Non legi. Lege. Et
 de fructum capiet?
 or & importunior e
 prius. Quid enim e
 tu aliud confectus e
 in eo loco decretur
 Helenam quidem
 mum & Calypsus
 recenset, quæ neque
 que futura est. Ne
 hic magna res est,
 contentum nullum
 um decretum statu
 in disputatione de
 idem hoc multo ma
 accidit, quam in il
 mihi de rebus bonis
 Audi:

Ventus ab Iliaco a
 me detulit aru

Eorum quæ sunt,
 na sunt, alia mala,

etia. Bona sunt virtutes,
 affinia quæ sunt. Mala,
 et vitiosa. Indifferentia,
 et is interiecta sunt: vt
 et, vt sanitas, vt vita,
 voluptas, dolor. Vnde
 et Hellanicus in historia
 etiorum refert. Quid
 et interest, sic respondere:
 et Diogenem in doctri-
 et moribus, aut Clean-
 et Chrysippumue citare?
 et id ergo ea explorasti?
 et od eorum tuum de-
 et fecisti? Ostende quo-
 et consueneris in nauis
 et. Memento diuisionis
 et cum velum strepit,
 et exclamanti aliquis ma-
 et nus dicit: Refer mihi,
 et os, ea quæ dudum
 et as. Nunquid face-
 et tragium, vitium est?
 et tiosum? Non tu fu-
 et caput illi impinges?
 et nobis tecum rei est
 et Perimus, & tu lu-
 et fas. Cum reus ad Cæ-
 et mcerferis, memento
 et nis huius. Si quis
 et tibi ac pallenti di-
 et Quid tremis homo?
 et qua res agitur? Nun-
 et titus Cæsar virtutem
 et vium ingredientibus
 et? Quid & tu meis
 et sultas? Tamen phi-
 et p, dic mihi, quid tre-
 et? onne mortis aut car-

ἀλάφορος. ἀγαθὰ μὲν ἐν αἰ-
 δρεῖται, καὶ τὰ μετέχοντα αὐ-
 τῶν· κακὰ δὲ κακίας, καὶ τὰ
 μετέχοντα κακίας· ἀλάφο-
 ρος δὲ, τὰ μετὰξὺ τούτων,
 πλοῦτος, υἱεία, ζωὴ, θά-
 νατος, ἡδονή, πόνος. πόθεν
 οἶδας; Ἐκλαίνεις λέγει ἐν τοῖς
 ἀγρυπναχοῖς. πῶς ἀλάφορος
 τοῦτο εἶπεν, ἢ ὅτι Διογένης
 ἐν τῇ ἡθικῇ, ἢ Χρυσίππου,
 ἢ Κλεάνθου. βεβασάνικας
 οὐκ ἐπὶ αὐτῶν, καὶ δόγμα
 σεαυτοῦ πεποιήται; δείκνυε
 πῶς εἴωθας ἐν πλοῖον γυμνά-
 ζεσθαι, μέμνησαι τῆς
 τῆς ἀφαιρέσεως, ὅταν ψοφῆ-
 ση τοῖσιον, ἔνα κρουσάσων-
 τί σοι κακὸς χολος παρασῆς
 εἶπη, λέγε μοι τοὺς θεοὺς οἷα
 πρὸς ἑλέγεις, μή τι κακία
 ἐστὶ τὸ ναυαγῆσαι; μή τι κα-
 κίας μετέχον; ὅτι ἄρας ξύλον
 ἐνσεῖσις αὐτῶν; τί ἡμῖν καὶ
 σοὶ ἀφραπέ; ἀποκλύμεθα καὶ
 σὺ θέλων πάζεις. αὐτὸς σε
 Καίσαρ μεταπέμψη) κατ-
 ηρησθῆναι, μέμνησαι τῆς
 διαγρίσεως. αὐτὸς σοι εἰσιον-
 τι καὶ ἄλλων πᾶσι καὶ τρέ-
 μοντι, πρὸς ἐλθῶν εἶπη, τί
 τρέμεις ἀφραπέ; πρὸς ἵνων
 σοι ἐστὶν ὁ λόγος; μή τι ἔσω ὁ
 Καίσαρ δρεῖτω καὶ κακίαν
 τοῖς εἰσπερχομένοις δίδωσι; τί
 μοι ἐμπαύζεις καὶ σὺ πρὸς τοῖς
 ἐμοῖς κακοῖς. ὅμως φιλόσοφος
 εἶπέ μοι, τί τρέμεις; ἔχει θά-
 νατος ἐστὶ τὸ κινδυνεύον,

ἢ δεσμοτήριον, ἢ πόντος τοῦ σώματος, ἢ φυγή, ἢ ἀδοξία; τί γὰρ ἄλλο; μήτε κακία; μήτε μέτρον κακίας; σὺ ἔνινα ταῦτα ἔλεγες, τί ἐμοὶ καὶ σοὶ ἀνθρώπε; δοκεῖ ἐμοὶ τὰ ἐμοὶ κακὰ, καὶ καλῶς λέγεις. δοκεῖ γάρ σοι τὰ σὰ κακὰ, ἢ ἀγνώσεια, ἢ δειλία, ἢ ἀλαζονεία, ἢ ἀλαζονίδου ἐν τῇ σχολῇ κρητήριον. τί τοῖς ἄλλοτείοις ἐκαλωπίζου; τί σωικῶν ἔλεγες σεαυτὸν; τηρεῖτε ἕτως ἑαυτοὺς ἐν οἷς ἐπράσσετε, ἔδύρησθε ἵκνος ἑστ' ἀφρέσεως; τοὺς πλείους ὑμῶν Ἐπικουρείους δύρησθε, ὀλίγους ἵκνας περπατητικὰς καὶ τέττας ἐλελυμένους. πᾶς γὰρ ἵν' ὑμεῖς τὴν δρετὴν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἴσσην, ἢ ἔκρεῖτονα ἔργω ὑπελάβητε, σωικῶν δὲ δεῖξατέ μοι, εἴ ἵκνα ἔχετε. πᾶς; ἢ πῶς; ἀλλὰ τὰ λογία τὰ σωικῶν λέγοντες μυρία. τὰ γὰρ Ἐπικουρεία αὐτοὶ ἔπιλέγουσιν, τὰ γὰρ περπατητικὰ ἕσθ' αὐτὰ ὁμοίως ἀκελοῦσι; τίς ἔν' ἐστὶ σωικῶν, ὡς λέγοντες ἀνδριῶν Φειδιανὸν τὸν τετυπωμένον καὶ τὸν τέχνιλον τὸν Φειδίαν. οὕτω ἵκνα μοι δεῖξατε κατὰ τὰ δόγματα ἀλαλεῖ τετυπωμένον. δεῖξατέ μοι ἵκνα νοσῶντα καὶ δούλοῦντα, κινδυνεύοντα, καὶ δούλου, ἀποθνήσκοντα ἔδούλου. Oitendite mihi aliquem, qui & ægrotet, & beatus & in periculo sit, & beatus: qui & moriatur, & sit

ceris periculū est? aut corporis, aut exilii, aut minia? Quid vero alium quid in istis vitium est, qua vitii pars? Quid his ipse differuisti? Quid tecū est homo? Mala m sufficiunt. Recte dicis. unt enim tibi tua mala ner anim^o, timiditas, a tia, quam in schola pra Quid alieno splendore baris? Cur te Stoicum baris? Id vobis vsurpat quod actiones vestrae strāt. Ita inuenietis, cu fitis. Inuenietis autem que vestrum Epicure paucos Peripateticos effœminatos. Nam vn rebit? quo facto demo tis, persuasum habere tutem cæteris rebus c parem, aut etiam sup esse? Stoicum, si quem ostendetis mihi? Vbi, modo? Eorum quiden tiunculas Stoicas ed ostendetis infinitos. ipsi & Epicuri decreta Nonne pariter etiam l tica dogmata perquir ergo est Stoicus? Ut statuum dicimus, ad artem expressam: ita quem ostēdite, ad ea c fitemini dogmata exp

legetur, & beatus sit? ignominia sit beatifundite: Stoicura, itaument, videre cupio. ormatum ostendere vestis, at cum qui forostendite, qui ad istaheat. Hoc in me beon conferte. Ne inuiomini seni spectacuquo nunquam per oetatem frui licuit. Phidiæ Iouem autrim a vobis postulari, m aut auream fabriinum ostendat alitrum hominis, qui im Deo sentire velit, nec Deum nec houlpaturus. Qui nullaetetur, qui nullo casu, qui non irascatur, adeat nemini, qui nonur. Qui (quid. n. amest opus?) ex homineeri desideret, & in hoccorpore societate loctetur? Ostēdite. Nō poteid ergo & vosmetipsosdis & aliis imponitis? Etersona sumta, circuitis, & grassatorum instar, &pei & res alienas vsurte? Acego quidem nuncetiam institutor, vos autēstituiimini: mihi proctn est, eos efficere vos, an prohiberi, non cogi, an pediri possint, qui

πιφουραδευμύρον ε δύτχεντα, ἀδούξεντα κη δύτχαιώτα. δείξατ' ἐπιθυμῶ ἵνα νη ἴδης θεός ἰδεῖν σωτήρον· ἀλλ' ὅσον ἔχετε τ' τετυπωμύρον δείξαται; τὸν γε τυπόμενον δείξατε, τ' ἐπὶ τῷ τε κεκλιμῶτα, δ' ἐργετήσαιτέ με, μὴ φρονήσητε ἀνθρώπων γέροντι, ἰδεῖν θεάμα ὁ μὲν νῦν ὅσον εἶδον. οἶσθε ὅπ' τ' Δία τ' Φειδίε δείξατε, ἢ τὴν Αθλιῶν ἐλεφαντῶνον κη χρυσῶν καὶ χρυσόμα; ψυχῶν δειξάτω ἴς ὑμῶν ἀνθρώπων, γέροντος ὁμογνωμνήσται τῶ θεῶ, κη μηκέτι μήτε θεὸν μήτ' ἀνθρώπον μέμφεσθαι, μὴ ἀποτυχεῖν ἵκός, μὴ ἀειπεπεῖν πνί, μὴ ὀρχαδῆνα, μὴ φρονήσται μὴ ζηλοτυπήσται. πῶ δ' εἰ ἀειπώλεκεν, θεὸν ἐξ ἀνθρώπων ἐπιθυμῶτα γνέσθαι. κη ἐν τῷ σωματικῶ τῶ τῶ νεκρῶ, ἀεὶ τ' ὡς τὸν Δία κρινωνίας βουλδόμενον, δείξατε. ἀλλὰ ὅσον ἔχετε. πῶ ἔν αὐτοῖς ἐμπούζετε, κη τὸς ἄλλους κυβύετε, κη ἀειτέμνοι χῆμα ἀλλότριον, ἀειπιτεῖτε κλέπται κη λαποδύται τῶ τῶ τῶν οὐδ' ἐν ἀποσηκόντων ὀνομάτων κη περαγμάτων. κη νῦν ἐγὼ μὴ παρδούτης εἶμι ὑμέτερος. ὑμεῖς ἢ παρ' ἐμοῦ παρδύεσθε. καὶ γὰρ μὴ ἔχω ταύτην ἐπιβολὴν ἀποτελέσται ὑμῶς ἀκαλύτους, ἀναγκάτους, ἀπαραποδίστους, ἐ-

λούφερους, δ' ἄρῳντας, δ' ἄ-
 δαμνονοῦντας, εἰς τὸν θεὸν
 ἀφορῶντας, ἐν παντὶ μικρῶ
 καὶ μεγάλῳ. ὑμεῖς δὲ βουῶτε
 μαθησόμενοι καὶ μελετήσεν-
 τες πάρεστε. διαλίθ' ἐν ἑκ' αὐτέ-
 τε τὸ ἔργον; εἰ δὲ ὑμεῖς ἔχετε
 τ' ἐπιβολὴν οἷαν δεῖ, καὶ γὰρ
 πρὸς τῇ ἐπιβολῇ καὶ παρα-
 σκευῇ οἷαν δεῖ. τί τὸ λοιπὸν
 ἐσιν; ὄραν ἴδω τέκτονα, ὄραν
 ὕλη πάρεσι παρασκευῆν, ἐκ-
 δέχουσα τὸ ἔργον. καὶ ἐνθάδε
 θοῖνω ὁ τέκτων ἐστὶ, μὴ ὕλη
 ἐστὶ. τί ἡμῖν λείπει; σὺκ' ἐστὶ δι-
 δασκῶν τὸ πρῶτον; διδα-
 κτὸν. ἑκ' ἐσιν ἔν' ἐφ' ἡμῖν; μόν-
 ον μὲν ἔν' ἑτέρων πάντων,
 οὔτε πλοῦτος ἐστὶν ἐφ' ἡμῖν,
 οὔτ' ὑγίεια, οὔτε δόξα, ἔτε
 ἀλλ' ὡς ἀπολαῶς, πολλῶ ὀρ-
 γῇ καὶ ἡσυχίᾳ φαντασιῶν. τοῦτο
 ἐκώλυτον φύσιν μόνον, τῆτο
 ἀνευπόδισον. ἀλλὰ π' ἔν' ἐκ' αὐτέ-
 ται, ἢ παρ' ὑμῶν, ἢ πα-
 ρὰ τῷ φύσιν τοῦ πρῶτον
 τος, αὐτὸ τὸ πρῶτον ἐν-
 δέχόμενον, καὶ μόνον ἐφ' ἡμῖν.
 λοιπὸν ἔν' ἢ παρ' ἐμέ ἐσιν, ἢ
 παρ' ὑμῶν, ἢ ὅπως ἀληθῆς ἐ-
 ρθον, παρ' ἀμφοτέρων. τί οὐκ
 θέλετε, δόξωμεν ποτε θοῖ-
 αὐτῶ ἐπιβολῇ καὶ μίσειν
 ἐνταῦθα, τὰ μέγιστον ἀφ' ὧ-
 μιν, δόξωμεν μόνον πισύ-
 σατέ μοι, δὲ ὄψιδε.

liberi sint, quibus
 feliciterque succedant
 qui in magnis æque
 uis rebus omnibus
 intueantur. Vos ve-
 stis, ut hæc discatis
 atis. Cur ergo opus
 soluitis? si & vos in-
 situm habetis quod
 & ego præter præparatum
 etiam quod
 pus? Quid adhuc de
 fabrum video, cum
 in promptu est, exspe-
 Et hic ergo, si fabri
 materia suppetit, quid
 deest? Res doceri
 test? Imo potest. Ne-
 tem in potestate nos-
 vnum hoc e cæteris
 mibus. Neque opere
 tra potestate sunt
 sanitas, neque gloria
 ud denique quicquam
 ter rectum visorum
 Vnum hoc natura
 modi, ut nec prohiberi
 impediti possit. Cur
 succedit? Obstat ne
 vestrum vitium? Re-
 cultatem habet, solacio
 nos est. Restat igitur
 pa vel mea sit, vel vestra
 quod verius est, an
 Quid ergo vultis?
 mus tandem tale pro-
 hic afferre, quæ præterierunt
 omittamus, incipiamus
 Tantum mihi credite, & videbitis.

Epicureos & Academicos.

CAP. XX.

Aquæ sana & euidentia
 ut, ii etiam qui contra
 necessario adhibent:
 maximo fere argu-
 probari queat, esse
 euidens, quo ad-
 etiam id neces-
 sario adhibere constat. Ve-
 quis neget, aliquid
 esse verum: is vti-
 contrarium asserere de-
 nihil esse vniuerse
 Mancipium ne hoc
 ? Quid enim id est
 quam si dicas: Siquid
 est, falsum est.
 si quis progressus
 cito nihil sciri pos-
 omnia esse obscura
 plexa: aut alius sibi
 haberi iubeat, vt
 inde capias. Nihil
 esse credendum. Aut
 Heus homo, disce
 nihil disci posse.
 vi hoc dico, teque do-
 i voles. Age quid in-
 & illos interest, qui
 Academicos profitentur?
 omnes, assentimini
 nemo assentiatur: cre-
 obis, quod nemo cui-
 quicquam credat. Sic
 Epicurus cum natura con-
 uentum societatem homi-

Πρὸς Ἐπικουρείους καὶ Ἀκα-
 δημαίικους.

ΚΕΦ. κ.

Τ Οἷς ὑγίαισι καὶ ἐναργέσι
 ἐξανάγκης ἔοι ἀντι-
 λέγοντες ἀποσχεῶνται. καὶ
 γὰρ τοῦτο μέγιστον ἀντι-
 ποιήσασθαι τεκμήριον ἔσται
 ἀργὸς εἶναι, τὸ ἐπὶ ἀναγκῆς
 ἀρξίσκεισθαι, καὶ τὰ ἀντιλέγον-
 τι συγχρησάσθαι αὐτῶ. οἷον εἰ
 τις ἀντιλέγει τῶ εἶναι πηγα-
 θολικὸν ἀληθές, δηλονότι
 τὴν ἐναντίαν ἀπόφασιν, ἔσται
 ὀφείλει ποιήσασθαι, ἔσται ἐστὶ
 καθολικὸν ἀληθές· ἀνθρώπων
 δὲ, ἔσται τοῦτο. ἢ γὰρ ἄλλο ἐστὶ
 τοῦτο, ἢ οἷον εἰ τί ἐστὶ καθολι-
 κὸν, ψευδὸς ἐστὶ. πάλιν ἀντι-
 παρελθὼν λέγει, γίνωσκε ὅτι
 ἔσται ἐστὶ γνωστὸν. ἀλλὰ πάν-
 τα ἀτέκμαρτα, ἢ ἄλλα ὅτι
 πίσευσόν μοι καὶ ὠφελήθη-
 ση· ἔσται δὲ ἀνθρώπων πίσεύ-
 ει· ἢ πάλιν ἄλλως μάτε παρὰ
 ἐμοῦ ἀνθρώπων, ὅτι ἔσται ἐν-
 δέχεται μαθεῖν. ἐγὼ σοι λέ-
 γω τοῦτο, καὶ διδάξω σε ἐὰν
 θέλῃς. πῶς οὐκ αὐτῶν ἀγα-
 φέρουσιν οὗτοι; ἴνες ποτὲ οἱ
 Ἀκαδημαίικους αὐτοὺς λε-
 γοντες ὡς ἀνθρώπων, συγκα-
 τάθεσθε· ὅτι οὐδεὶς συγ-
 κατάθεσθαι· πίσεύσατε ἡ-
 μῖν ὅτι οὐδεὶς πίσεύοι οὐ-
 δένι. οὕτω καὶ Ἐπίκουρος,
 ὅταν ἀναρξῆναι θέλη τὴν
 φυσικῶς κριναντίαν ἀνθρώπων

ποις πρὸς ἀλλήλους, αὐτῶν
 τῶ ἀναρρυθμῶ συζητῆται.
 ἢ γὰρ λέγεις; μὴ ἐξαπατᾷ-
 ὄτε ἀνθρώποι, μηδὲ παρὰ
 γοῦτε, μηδὲ ἀπαπίετε,
 ὅσκιεσσι φυσικὴ κτηνωτία τοῖς
 λογικῶσι πρὸς ἀλλήλους, πι-
 στεύσατέ μοι. οἱ δὲ τὰ ἕτερα
 λέγοντες, ἐξαπατῶσιν ὑμᾶς,
 καὶ παρολογίζονται. ἢ ἔν
 σοι μέλει; ἀφες ἡμᾶς ἐξα-
 πατηθῆναι· μή τι χεῖρον ἀπ-
 ἀλλάξεις, αὐ πάντες οἱ ἄλ-
 λοι πεισθῶμεν ὅτι φυσικὴ ἐ-
 σιν ἡμῖν κτηνωτία πρὸς ἀλ-
 λήλους, καὶ ταύτην δεῖ παν-
 τὴ τρέφω φυλάσσειν, καὶ
 πολὺ κρείσσον καὶ ἀσφαλέςτε-
 ρον. ἀνθρώποι ἢ ὑπερὸς ἡμῶν
 φρονήσεις; ἢ δὲ ἡμᾶς ἀ-
 ρεπνεῖς; ἢ λύχρον ἀπτεῖς;
 ἢ ἐπανίστασθαι; ἢ τηλικαῦ-
 τὰ βιολία συζητᾷς; μή
 τις ἡμῶν ἐξαπατηθῆ πρὸς
 θεῶν ὡς ἐπιμελουρῶν ἀν-
 θρώπων; ἢ μή τις ἄλ-
 λω οὐσίαν ὑπολάβῃ τοῦ
 ἀγαθοῦ, ἢ ἡδονῆς. εἰ γὰρ
 οὕτω ταῦτα ἔχει, βαλὼν
 κείτω δὲ, καὶ τὰ τοῦ σκώ-
 ληκος ποίει· ὃ ἄξιον ἐ-
 κρινας σταυτὸν, ἔσθι καὶ
 πίνε καὶ σιωποῦσάζε, καὶ
 ἀφῶδῶς, καὶ ῥέγχε. ἢ δὲ
 σοι μέλει, πῶς οἱ ἄλλοι
 ὑπολήψονται πρὸς τούτων;
 πότερον ὑγιᾶς, ἢ ἔχ ὑγιᾶς;
 ἢ γὰρ σοὶ καὶ ἡμῖν; τῶν γὰρ
 πρὸς ἄλλων σοὶ μέλει ὅτι παρ-

num inter ipsos toller-
 tur, id ipsum quod tol-
 libet. Quid enim ai-
 te decipi homines, no-
 duci. Nolite in fraud-
 ci. Non est iatione
 tis animantibus nati-
 inter se societas, mih-
 te. Qui vero aliud dic-
 decipiunt, & in fraud-
 ciunt. Quid vero id tu
 Sine decipi nos. Qu-
 trimenti capis, si ne-
 omnes persuasum ha-
 naturalem inter nos
 tem constitutam, eam
 mibus modis esse
 uandam, idque esse
 & melius & tutius.
 tu homo de nobis
 es? Quid propter p-
 las? Quid lucernan-
 dis? Quid surgis? Quid
 libros conscribis? Quid
 vestrum decipiatur
 quasi ij curent res
 um: aut, ne quis ali-
 naturam esse putet,
 luptatem. Nam si i-
 habet, in lectulo tu-
 scito, & vermiculi v-
 gito, quate dignum
 ede, bibe, lude cum
 bus, ventrem leua-
 Quid vero ad te attir-
 istis de rebus alij
 Rectene, an secus?
 nim nobis tecum
 Num tu oues eo cura-

a nobis tonderi,
 ac denique iugu-
 non optabile vo-
 homines a Stoicis
 & veluti magicis
 consopitos dor-
 seque præbere tibi
 similibus tonden-
 mulgendos? Nam
 dem apud gregales
 enda erant, nec cæ-
 os: sed potius effi-
 , vt ante alios o-
 derent, natura nos
 esse: continentia
 bonam, vt tibi o-
 onseruarentur. An
 ietas hæc erga alios
 est, erga alios non
 ? Erga quos ergo
 est? Nunquid erga
 vicissim eam ser-
 eos qui negligunt?
 ro eam magis ne-
 quam vos, qui ista
 ? Quid ergo erat
 im e somnis excita-
 ad ea quæ scripsit,
 na impelleret? Quid
 and, nisi rerum hu-
 an potentissima na-
 uitum & gemen-
 a suam voluntatem
 ertrahens? Quia e-
 i probatur, N V L-
 S S E S O C I E T A-
 ista scribito, & aliis
 qto, & vigilato pro-
 ca & ipse te ipsa tua

έχει ἡμῖν αὐτὰ κερσομήτρα
 καὶ ἀμειχθησομήτρα, καὶ τὸ τε-
 λούταϊον καὶ ἀκροπησομήτρα.
 οὐχὶ δὲ δούκταϊον ἴω, εἰ ἐδύ-
 ναντο οἱ ἀνθρώποι καὶ ἀκροπη-
 θίντες καὶ ἐπαειοθέντες τὰ
 τῶν ζωικῶν ἀπονεύσασθαι καὶ
 παρέχειν σοι, καὶ τοῖς ὀμοί-
 οῖς κερσομήτρους καὶ ἀμει-
 χθησομήτρους ἑαυτούς; πρὸς
 γὰρ τοὺς σωματικουρείους ἔ-
 δεισε ταῦτα λέγειν, οὐχὶ δὲ
 πρὸς ἐκείνους ἀποκρῦπτει;
 πολὺ μάλιστα ἐκείνους πρὸ
 πάντων ἀπαείδειν, ὅτι φύ-
 σει κρινωνικῶν γένεσιν, ὅτι
 ἀγαθὸν ἢ ἐγκράτεια, ἵνα σοι
 πάντα τηρῆται, ἢ πρὸς πι-
 νας μὴ δεῖ φυλάττειν ταύ-
 τω τῶ κρινωνίαν, πρὸς πι-
 νας δὲ οὐ; πρὸς ἵνας οὐ δεῖ
 τηρεῖν, πρὸς τοὺς ἀπτη-
 ροῦτας, ἢ πρὸς τοὺς παρα-
 βαπκῶς αὐτῶ ἔχοντας. καὶ
 ἵνες παραβαπκώτερον αὐ-
 τῆς ἔχουσιν ὑμῶν τῶν ταῦτα
 διειληφότων; ἵεσθαι ἴω τὸ ἐ-
 γῆρον αὐτὸν ἐν τῶν ὑπνῶν,
 καὶ ἀναγκάζον γραφεῖν ἢ ἐ-
 γραφεῖ; ἵ γὰρ ἄλλο, ἢ τὸ
 πάντων τῶν ἐν ἀνθρώ-
 πῳ ἰχυρότατον ἢ φύσις
 ἔλκευσα ἐπὶ τὸ αὐτῆς βού-
 λημα, ἀκῆνται καὶ σένονται.
 ὅτι γὰρ δοκεῖ σοι ταῦτα τὰ
 ἀκρινώτητα, γραφῶν αὐτὰ,
 καὶ ἄλλοις ἀπέλιπε. καὶ ἀ-
 γρεύνησον δὲ αὐτὰ. καὶ αὐ-
 τὸς ἔργῳ κατήχησθαι γῆρας

τῶν σαυτοῦ δογματίων. εἶπε
 Ορέλιω μὲν ὑπὸ Ερινύων
 ἑλαυνόμενον φῶρμα ἐν τῶν
 ὑπνίων ἐξεγείρεσθαι. τοῦτον
 εἰ ἐχαιλαπώτερον αἰ Εριν-
 νύες καὶ Ποινὰ ἐξήγειρον
 καὶ Διδόντα, καὶ σκείων ἡ-
 ρεμῆν; ἀλλ' ἠάρα καὶ ζῶν ἐξ-
 αγγέλλειν τὰ αὐτοῦ κακὰ,
 ὡσπερ θεὸς Γάλλους ἢ κενία
 καὶ οἶνον; οὕτως ἰχυρὸν ἔ
 καὶ ἀνίκητόν ἐστιν ἡ φύσις ἢ
 ἀνθρώπινη. πῶς γὰρ δυνάται
 ἀμπελῶν μὴ ἀμπελικῶς κί-
 νηθεῖσθαι, ἀλλ' ἐλαϊκῶς; ἢ ἐ-
 λαία πάλιν μὴ ἐλαϊκῶς, ἀλλ'
 ἀμπελικῶς; ἀμύχανον, ἀ-
 λεινήτην. οὐ τοίνυν οὐδ'
 ἀνθρώπον, εἶόν τε παντελῶς
 ἀπολέσται ἕως κινήσεως ἕως ἀν-
 θρωπικῆς. καὶ οἱ ἀποκεπτό-
 μενοι, ἕως γε ἀποθυμίας ἕως
 τῶν ἀνδρῶν ἀποκόψασθαι
 οὐ δύνανται. οὕτω καὶ Ἐ-
 πίκουρος, τὰ μὲν ἀνδρὸς
 πέντ' ἀπέκοψατο, καὶ τὰ
 οἰκοδεσπότης, καὶ πολίτης καὶ
 φίλος. ἕως ἢ ἀποθυμίας ἕως
 ἀνθρωπικῆς σὺν ἀπέκοψατο,
 ἔ γὰρ ἠδυνάτο, ἔ μάλιστα ἢ οἱ
 ἀλαλάπτουσι Λακιδημῶν-
 καὶ ἕως ἀποθέσεως ἕως αὐτῶν
 ἀποβαλεῖν ἢ ἀποφυλῶσθαι
 δύνανται, καὶ οἱ τῶν ῥα-
 λιστῶν πάντων ἐσθλακῆτες.
 ἕως ἢ αἰτυχία, λαβῶν ἕως πε-
 ρατῆς φύσεως μέτρα καὶ κρο-
 νόνας εἰς ἐπίγνωσιν τῆ ἀλη-
 θείας, ἔ ὡς φιλοτεχνεῖ

decreta accusatio.
 restem a Furiis a
 somno excussum e
 mus: istum vero,
 ribus Furiis & D
 mmo excitatum,
 excussum esse non
 quæ cum sua ma
 luti Gallos furor,
 brios vinum, enun
 gerunt? Adeo for
 uicta res est natur
 na. Qui enim v
 more vitis mouer
 sed more oleæ?
 non vt olea, sed
 Nulla ratione hoc f
 la cogitatione coi
 di potest. Ergo
 potest, vt homo
 motum humanum
 cum iis etiam, q
 rilia amputantur,
 men alacritas amp
 possit. Sic Epicuru
 mnia quæ sunt viri
 trisfamilias, quæ c
 amici, amputavit
 critatem humanam
 putavit. Neque e
 tuit: non magis
 cordes Academici
 os abiicere aut
 possunt, quamuis
 xime studuerint.
 ista infelicitas, cu
 tura mensuras &
 cognoscendæ verita
 peris, te non dare

is atque adiungas ea
 ent? imo vero contra,
 el illic ad cognitionē
 rfacit, in eo te elabo-
 vid auferas & perdas?
 philosophē? De pie-
 nctitate quidnam ti-
 er? Si voles, ostendam
 bonas? Vtique osten-
 ostri ciues ad cultum
 conuertantur, & ma-
 rerum neglectum
 . Habes ergo proba-
 Habeo: & ego gra-
 habeo. Quando er-
 ulde tibi placent, su-
 raria: Deos neque ef-
 ce si sint, curare homi-
 que vllam nobis socie-
 tum illis intercedere:
 antem istam & sancti-
 vulgo hominum cele-
 ai, commentum esse in-
 in hominum & sophi-
 an atque adeo legum la-
 mad terrendos & coer-
 lo niurios. Recte philo-
 e iuuiisti nostros ciues,
 e nctiam vniuersam ad
 m diuinarum contem-
 in reuocasti. Quid er-
 In ista tibi placent? Ac-
 ne, iustitiam nihil esse.
 e nctiam esse stultitiam:
 ei nihil esse, filium ni-
 ce. Euge philosophē,
 go, persuade ista adole-
 ntis, vt plures habea-
 us ai idem & sentiant &

τούτοις θεοδέναι, καὶ πρὸς-
 εργάσαι, ὡς τὰ λείπονται· ἀλ-
 λά πᾶν τὸ ἐναντιόν, εἴ τι καὶ
 εἰμὶ νουσιῶν τῆς ἀληθείας,
 ἐξαίρειν περὶ αὐτά, καὶ δὲ πολ-
 λύειν. τί λέγεις φιλόσοφος;
 τὸ δύσθεός ἢ τὸ ὄσιον, ποι-
 ον; τί σοι φαίνεται; αὐτὸς γένης
 καὶ τρισκοδύσσῳ, ὅτι ἀγαθόν;
 ναί; καὶ τρισκοδύσσῳ. ἴν' οἱ πολ-
 λίται ἡμῶν ἐπισηφέντες
 ἡμῶσι τὸ θεῖον καὶ πᾶσι
 τί ποτε βραχυμέντες ἀεὶ
 τὰ μέγιστα. ἔχεις ἔν τῳ κα-
 τρισκοδύσσῳ; ἔχω, καὶ γὰρ οἶ-
 δα. ἐπεὶ ἔν ταῦτά σοι λίαν
 ἀρέσκει λαβεῖν τὰ ἐναντία· ὅ-
 τι θεοὶ ἔτ' εἰσιν, εἴτε καὶ εἰ-
 σὶν, ὡς ἐπιμελῆνται ἀνθρώ-
 πων, εὐδὲ κριθὸν τι ἡμῶν ἐστὶ
 σπῆς αὐτοῦς, τίτ' ὄσιός
 τῆτο καὶ ὄσιον παρὰ τοῖς πολ-
 λοῖς ἀνθρώποις λαλῶμε-
 νον, κατὰ ψύχην εἰσιν ἀλα-
 ζόνων ἀνθρώπων καὶ σοφι-
 σῶν, ἢ νῆ δία νομοθετῶν, εἰς
 φόβον καὶ ἐπίχρῃσιν τῶν ἀδι-
 κέντων. εἴ φιλόσοφε ἀφέλη-
 σις ἡμῶν τὸς πολλοῖς, ἀνε-
 κτήσῃ τὸς νέκς ἀπανταῖς ἡδὲ
 σπῆς καὶ τρισκοδύσσῳ τῷ θεῖον.
 τί ἔν; ὡς ἀρέσκει σοι ταῦτα;
 λάβε γὰρ πῶς ἢ εὐκτασιῶς
 εὐδὲν ἐστὶ; πῶς ἢ οὐδὲς μω-
 ερία ἐστὶ; πῶς πατὴρ εὐδὲν ἐστὶ;
 πῶς ὁ υἱὸς εὐδὲν ἐστὶν; εἴ φι-
 λόσοφε, ἐπίμνε, πεῖθε τὸς
 νέκς, ἵνα πλείονας ἡμῶν
 ταῦτά σοι πεπνηθῶσι, καὶ

λέγουσθε· ἐκ τούτων πῶν λό-
γων ἠυξήθηται ἡμῖν αἱ δι-
νομέδμοι πόλεως· Λακεδαι-
μων δὲ τῆς τῆς λόγου εἰ-
ρήνης· Λύκωρος ταῦτα πρὸς
ματὰ ἐνεποίησεν αὐτοῖς
δὲ τῶν νόμων αὐτῶν καὶ τῆς
πατριᾶς· ὅτι ἔτε τὸ θελό-
ειν ἀχρεὸν ἐστὶ μάλλον ἢ κα-
λὸν, ἔτε τὸ ἐλδοφύρεος εἶναι
καλὸν μάλλον ἢ ἀχρεὸν· οἱ ἐν
Θερμοπύλαις δόποθενόντες,
δὲ ταῦτα τὰ δόγματα ἀ-
πέμνον· Ἀθηναῖοι δὲ τὴν πό-
λιν δὲ πόλεως λόγου ἀπέ-
λιπον· εἴτε οἱ λέγοντες ταῦ-
τα, γαμῶσι, καὶ παροποιῶ-
νται, καὶ πολιτεύονται, καὶ ἰς
εἴς κελύπτειν αὐτοῖς καὶ
ἐπιφύσει· πίνων; τῶν σοφόν-
των· καὶ τὴν Πυθίαν ἀνα-
κρίνουσιν αὐτοῖς, ἵνα τὰ ψου-
δῆ πύθωνται· καὶ ἄλλοις τοὺς
χρησμούς· ἐξηγῶν· ὡς μεγί-
λης ἀναγκασίας ἐρηλείας·
ἀνθρώποι ἔποιεις; αὐτὸς ἐ-
αυτὸν ἐξελέγχεις καὶ ἡ-
μέραν, καὶ ἔθελεις ἀφείναι
τὰ ψυχρὰ ταῦτα ἐπιχειρή-
ματα; ἐδίων πρὸ φέρεις τὴν
χείρω, εἰς τὸ σόμα, ἢ εἰς τὸν
ὄφθαλμόν; λυόμορος, πρὸ ἐμ-
βαίνεις; πότε τὴν χύτραν εἰ-
πες λοπάδα, ἢ τὴν ἑρμῆν
ὄφελισκον; εἰ ἔλεος αὐτῶν δὲ
λὸς ἡμῶν, εἰ καὶ εἶδε με καὶ
ἡμέραν ἔσθ' αὐτῶν ἐκδέρει, εἰ
ἐγὼ αὐτῶν ἐπὶ ὄλεον αὐτῶν· βάλ-
ε ἰλάδιον πατριᾶς εἰς τὸ

dicant: Auctæ sunt
ne constitutæ respubl
cedæmon huiusmodi
ne informata est. I
suis legibus & instit
persuasiones introdu
que seruire turpe est
quam honestum, ne
bertatem honestam
tius quam turpem.
Thermopylas occul
propter hæc decret
buerunt. Atheniens
quas alias ob cau
uitatem reliquerunt
ista dicunt, vxores
liberos procreant,
blicam capeffunt,
cerdotes ac vates si
stituunt. Quorum?
qui non sunt: & E
sciscitantur ipsi, vt
diant, & aliis ora
narrant. O impud
& imposturam fing
Homo quid agis?
te indies coarguis,
men frigidus istas
tiones relinquis? In
medendum, quo
applicas? Ori, an
Cum lauas, quo in
ris? Nunquid ollan
nam dicis, aut co
veru? Si alicuius
seruus essem, etiam
tidie vapulandum est
men cum torquerem
conicito oleum in

capere garū, & in caput
 eunderem. Quid istud?
 per fortunam tuam,
 ut animi meum, ga-
 eo ita esse similem,
 o discerni non possit.
 scriptisanam. Afferrem
 anam oxogaro plenam.
 etij ptisanam? Petiisti
 . Hæc ptisana est? Non
 oxogarum? Qui vero
 quam ptisana? Cape,
 cape, gusta. Vnde ergo
 nos sensus decipiunt?
 ut quatuor conseruos
 es haberem: aut ad
 illum adigerem, aut
 tia deducerem. Nunc
 adunt nobis: cum iis
 tura dedit, utantur
 is, & tamen verbis ea
 Grati nimirum ho-
 e verecundi, qui ut
 aud, at pane quotidie
 is, dicere tamen au-
 gnorare se num qua
 t, aut Proserpina, aut
 ne dicam eos, cum
 nocte & die, &
 tribus anni, & astris,
 & terra, & huma-
 pe, nulla istarum re-
 minimum com-
 sed quæstiunculam
 uam euomere flu-
 machoque exerci-
 abe in balneum. Quid
 cant, & quibus

βαλανείον. ἔβαλον αὖ γά-
 ριον, καὶ ἀπελθεῖν κτ' τῆς κε-
 φαλῆς αὐτῆς κατέχεον. τί τῶ-
 το; φαντασία μοι ἐγγύετο ἐ-
 λάξ ἀδελφείας ὁμοιοτάτη,
 ἢ τὴν σὺν τύχῳ. ὁδὸς ἀδελ-
 τὴν πηλοσάνην. ἕως γὰρ αὖ,
 αὐτῷ γαμίστας παρεψίδα ὁ-
 ξυγάρεθ. ἔκ' ἤτησα τὴν πηλο-
 σάνην; γὰρ κύριε. τίς τε πηλο-
 σάνη ἐστίν, τῶν ὅσων ἐστὶν ὁξυγά-
 ρον; ἢ μάλλον ἢ πηλοσάνη.
 λάξ τε καὶ ὁσφραγία, λά-
 ξε καὶ γαστήρ. πόθεν ἔν' ὁξυ-
 γάρεθ εἰ αἰ ἀφ' ἡμεῶν ἡμῶν
 ψύδον). τρεῖς, τίς αργαῖς τῶ
 σωδ' ἔλων, εἰ ἔχον ὁμοιοῦν-
 τας, ἀπειγξασθ' αὖ αὐτὸν ἐ-
 ποίησα ῥηγγύρην, μεταξέ-
 δαμ. νῦν δ' ἐν τρυφᾷσιν ἡ-
 μῖν, ἴθις μὲν περὶ τ' φύσιν
 διδομῆοις πᾶσι χροῖμασι,
 λόγῳ δ' αὐτὴ ἀναίρεντες.
 δὲ χροῖμασι δ' αὐτῶν ἐν αἰ-
 δημονες, εἰ μηδὲν ἄλλο, καὶ
 ἡμέραν ἄρτες ἐσθίουτες, ἴθι-
 μῶσι λέγειν ὅτι ὅσων οἶδα μὲν
 εἰ ἔστι τις Δημήτηρ, ἢ Κόρη, ἢ
 Πλάτων; ἵνα μὴ λέγω νυκτὸς
 καὶ ἡμέρας ἀπολαύοντες, καὶ
 μεταβολῶν τῶ ἔτους, καὶ ἁ-
 σπρων, καὶ θαλάσσης, ἐν γῆς ἐν
 παρὰ ἀνθρώπων σωτηρίας,
 ὑπ' ἔδδενός τ' ἔτων ἔδδ' κτ' πο-
 σὸν ἐπιστρέφον). ἀλλὰ μόνον
 ἐξεμέσθαι τὸ παρολημαῖον
 ζητῆσι, ἐν τὸν σῶμαρον γυ-
 μνάσωντες, ἀπελθεῖν ἐν βα-
 λανείῳ. τί δ' ἐρεῖσι, ἐπεὶ τί-

νων, ἢ πρὸς ἑνάς, καὶ ἢ ἑσσι
 αὐτοῖς ἐκ τῶν λόγων τέτων,
 εἰδὲ καὶ ἄλλοις πεφρο-
 νήκοι. μή τι νέος ἀγνοῖς ἀ-
 κέρως τῶν λόγων τέτων, πεί-
 θη ἢ ὑπὸ αὐτῶν ἢ ἐκ παλαιῶν,
 πάντως ἀπολέση τὸ τῶν ὄψε-
 νείας σπέρμαται; μή τι μοι-
 χόλον πᾶσι φερεῖς παρὰ ἑ-
 μὲν τοῦ ἀπαναιχμωτήτου
 πρὸς τὸ γινώσκον· μή τις τῶν
 προσφιζομένων τὸ δὲ μύθη,
 εὐρεσιλογίας ἑνὸς ἐπιλάθη-
 ται ἀπὸ τῶν λόγων τέτων· μή
 τις τῶν αὐτῶν γυναικῶν ἀμει-
 λῶν, ἡρώς τις καὶ ἀπὸ τέ-
 των πρὸς ἀσπίδα. ἢ οὐκ ἔστι ἀ-
 γαστῆρ ἢ κακὸν, ἢ καλόν; ταῦ-
 τα ἢ ταῦτα. ἢ ἐπὶ τέτων τις
 ἀντιλέγει πνί; ἢ λόγον δι-
 δῶσι, ἢ λαμβάνει, ἢ μετα-
 πείθει πειράται. πολὺ νῆ
 δία μάλλον τοὺς κινεῖδους
 ἐλπίζει τις ἀπὸ μεταπίσειν,
 ἢ τὰς ἐπὶ τοσοῦτον ἀποκεκω-
 φωμένους καὶ ἀποτετυφλω-
 μένους, τῶν πρὸ αὐτοῦ
 κακῶν.

Περὶ ἀνομολογίας.

ΚΕΦ. κα.

ΤΑ μὲν ῥαδίως ὀμολογεῖ-
 σιν ἄνθρωποι, τὰ δὲ ἔ-
 ῥαδίως. εἰδὲς ἔν ὀμολογίᾳ,
 οὐκ ἄφρων ἐστίν, ἢ ἀνόητος. ἀλ-
 λά πᾶν τὸ ἐναντίον, πάντων
 ἀκέρως λεγόντων, ὄφελον
 ὡς φρένας ἔχω, ἔγωγε ἐτύ-
 χλω εἶχον, δεῖξας ἢ ῥαδίως

de rebus, aut ad quos
 illi ex his verbis fructu
 ant, nulla ex parte cu
 forte generoso ad
 hec oratio aliquid dan
 aut etiam dederit, ut
 ria nobilitatis profu
 tat: ne cui adulter
 sionem præbeat mai
 pudentiæ ad sua facin
 quis peculator cauil
 hinc petat: ne eius
 rentes negligit auda
 confirmetur. Quid
 auctore bonum aut
 honestum aut turpe e
 an illa? Quid, etiam
 rum cuiquam aliqu
 gatur? Cur ration
 dit, aut postulat a qu
 Cur a sententia
 quenquam studet?
 profecto, facilius
 queas a vitæ instit
 cessuros, quam ist
 usque adeo ad sua
 videnda vel audienda
 ti sunt, atque obsuro

*De incōstātia sermoni
 mulatione quorundā*

CAP. XX

SVnt quæ homin
 concedant: sunt
 item. Nam se amētem
 cordem esse nemo fat
 mo contra omnes d
 dias, utinam tantum
 licitatis esset, quantū
 nij. Timidos autē se

& dicunt: Sum qui-
 tidior, fateor sane, sed
 ultum non deprehē-
 e incontinentem esse
 em, non temere quif-
 tebitur: iniurium nul-
 o, nihiloq; magis inui-
 et curiosum: misericor-
 o pleriq;. Quid ergo
 e? Summa ac princeps,
 & perturbatio in iu-
 onarum malarumque
 iis vero aliæ sunt cau-
 uæ turpia esse persua-
 ent, ea nunquam fa-
 am timidum quidem
 & misericordē, moderati
 nudē esse ducunt: stul-
 o, mācipij proprium.
 dicta quibus humana
 violatur, vlllo modo
 . In plerisq; vero pec-
 pissimū huc feruntur,
 antur, quod inuitum
 iis inesse putant, ve-
 more & misericordia.
 quis intemperantiam
 ferur, amorem causa-
 venia dignum esse,
 n vltro fecerit. Iniuriā
 neint, vt quā nequaquā
 oasam & inuitam opi-
 nest & in zelotypia
 , vt putant non vo-
 iū. itaq; & hanc con-
 um igitur inter tales
 ne viuamus adeo per-
 adeo ignorātes, vel
 dic, vel qd mali habeāt

εαυτούς ὁμολογεῖσι, καὶ λέγου-
 σιν· ἐγὼ δειλότερός εἰμι, ὁ-
 μολογῶ· τὸ δ' ἄλλ' ἔχ' ἀ-
 ρήσις μωρῶν. ἀνθρώπον ἀ-
 κρατῆν ἔραδίως ὁμολογήσει
 τίς, ἀδικῶν ἔδ' ὄλως· φθο-
 νερὸν ἔ πάνυ, ἢ ἀειεργῶν· ἐ-
 λεήμωνα οἱ πολλοί εἰσι. ἢ ἐν τῷ
 ἀνθρώπῳ; τὸ μὲν κρείωτάτον,
 ἀνομολογία καὶ ἄκραχῆ ἐν
 τοῖς ἀει ἀγαθῶν καὶ κακῶν.
 ἀλλοίσι δ' ἄλλα αἴτια. καὶ γὰρ
 δὸν ὅστω ἀν' ἀγχιεὶ φαντά-
 ζονται, πῶτα ἔ πάνυ ὁμολο-
 γοῦσι. τὸ δ' δειλὸν εἶναι, ἀ-
 γνώμωνος ἤτους φανταζον-
 ται, καὶ τὸ ἐλεήμωνα. τὸ δ' ἡ-
 λίδιον εἶναι, παντελῶς ἀν-
 δραπόδ' ε. καὶ τὸ ἀει κρινανί-
 αν ἢ πολλομελήματα, ἔ πάν-
 νυ παροσθέντων· ἐπὶ ἢ τῷ πολλέ-
 των ἀμαρτημάτων καὶ ἔτο
 μάλιστα φέρονται, ἐπὶ τὸ ὁ-
 μολογεῖν αὐτοῖς, ὅτι φαντά-
 ζονται ἢ ἐν αὐτοῖς εἶναι ἀ-
 κέσιον· κατὰ τὸ ἐν τῷ δειλῷ
 καὶ ἐλεήμω, καὶ ἀκρατῆ π.
 ἔ παρ' ὁμολογεῖ τίς αὐτὸν ἔ-
 ρωτα παροσέθηκεν ὥστε συγ-
 γνωδύωμαι ὡς ἐπ' ἀκείῳ.
 τὸ δ' ἀδικῶν, ἔδαμῶς φαν-
 τάζονται. ἀκέσιον ἐν ἢ καὶ
 τῷ ζηλοτύπῳ, ὡς οἷόν τε
 ἔ ἀκείῳ. ἀγαθὸν καὶ ἀει
 τέτα παρ' ὁμολογεῖσιν. ἐν ἔν
 τοῖς τοῖς ἀνθρώποις ἀνασρε-
 φόμω, ἔτω τετραγαμένους,
 ἔτως ὅσα εἰδῶσιν, ἔθ' ὅ, πλέ-
 γουσιν, ἔθ' ὅ, ἢ ἔχουσι κακῶν

ἢ ὅσα ἔχουσιν, ἢ πῶς παύσονται αὐ-
 τῶν. καὶ αὐτὸν οἶμα ἐφι-
 σάνειν ἄξιον σωτηρίας, μὴ
 που καὶ αὐτὸς εἰς εἰμὴ κεί-
 νων, ἵνα φαντασίαν ἔχω πε-
 εἰ ἐμαυτῷ, πῶς ἐμαυτῷ
 χρῶμαι, μὴ καὶ αὐτὸς ὡς
 φρονίμως, μὴ καὶ αὐτὸς ὡς
 ἐγκρατεῖ, μὴ καὶ αὐτὸς λέγω
 ποτὲ ταῦτα· ὅτι εἰς τὸ ἐπιόν
 πεπαυδύμην, ἔχω ἡδὲ εἰς συν-
 αίστησιν, τὸν μηδὲν εἰδῶτα
 ὅτι ἔδεν οἶδα. ἐρχομαι πρὸς
 τὸν διδύσκalon, ὡς ἐπὶ τὰ
 χρησιμεῖα, πείθεσθαι παρε-
 σκιδασμῶς. ἢ καὶ αὐτὸς κε-
 ρύξης μετὸς εἰς τὴν χολῆν
 εἰσέρχομαι, μόνῳ τῷ ἰσοεί-
 αν μαθησῶμνος, ἔτι βιβλία
 νοήσων ἂν ἀπὸ τέρων ἐκ ἐνόων,
 αὐτὸς ἔτι τύχη, καὶ ἄλλοις
 ἐξηγησῶμνος, ἀνθρώπε, ἐν
 οἴκῳ Δαπέπυκτευκας τῷ
 δελαρίῳ, τῷ οἰκίαν ἀνάστα-
 ζεν πεποίηκας, τοὺς γείτο-
 νας σωτέροισιν, καὶ ἔρχη-
 μοι καὶ τελευτῶ ποιήσας ὡς
 σοφός; καὶ μαθησῶμνος κείνους
 πῶς ἐξηγησῶμνος τῷ λέξιν;
 πῶς ἢ ποτ' ἐφλυάρησα τὰ
 ἐπελθόντα μοι; φρονῶν ἐλή-
 λυτος, τελευτῶμνος, ὅτι
 ζοὶ ἐξ οἴκου φέρεται ἔδεν.
 καὶ κατὰ μετὰ τὸν ἄλλοις
 τῶν λόγων, αὐτὸς ἔδεν ἄλλο
 ἐνθυμῶμνος, ἢ πῶς ὁ πατήρ
 τὰ πρὸς σε, ἢ πῶς ὁ ἀδελ-
 φός; τὰ λέγουσιν οἱ ἐκεῖ ἀν-

aut non habeant: ve-
 habeant, & quomodo
 ri eo possint: operæ
 fuerit in seipsum cre-
 quirere: Nunquid &
 ex illorum numero?
 meipso sentio? Quom-
 ipsum tracto? Nunq-
 pientem? Nunquid
 nentem? Nunquid
 coaliquando talia? S-
 ingruentem casum
 dum eruditus? A-
 quod sentiendum
 scienti, me nihil sci-
 magistrum conuer-
 quam oraculum, &
 rare paratus: an ve-
 mucō nares opple-
 lam ingredior,
 tantum cogniturus
 bellos pridem nō in-
 intellecturus? aut e-
 tassis aliis enarratur
 mo domi cum ser-
 certasti, domum eu-
 cinos perturbasti: &
 uenis ornatu sapie-
 densque iudicas quo-
 cabulum aliquod
 rim? Quomodo e-
 buccam venerunt,
 rim? Inuidus accessi-
 etoque animo, que
 nihil allatū tibi sit, &
 ferendū affides: ipse
 hil cogitās, nisi quom-
 ter erga te fit affectus
 modo frater? Ista dici

de me: Nunc me putant
 pedi, ac dicunt, Iste reuer-
 omniscius. Vellem equi-
 doctus omnia discedere:
 nullo labore est opus, ne-
 uisquā quicquā mittit:
 Nopoli balnea putida sūt,
 hui & hic male se res ha-
 t quenquam negant in
 o fieri meliorē? Quis vero
 in scholam? Quis tan-
 curandus? Quis vt opi-
 suas, & decreta repur-
 nat? Quis vt intelligat,
 rebus egeat? Quid er-
 namini, vos quę in scho-
 certis, ea referre domū?
 decreta vestra vel abie-
 el correcturi, vel cōmu-
 aduenitis? Nullo certe
 Illud ergo spectate po-
 id ppter quod adestis,
 ontingat? De præceptis
 vultis. Quid ergo? Non-
 iaciores euaditis? Non-
 meriam quandam osten-
 dis istæ præceptiunculæ
 ubministrant? Nonne
 uationes, quæ inuerti
 eū dissoluitis? nonne Men-
 t propositiones? nonne
 oieticos syllogismos tra-
 tis? Quid ergo indignami-
 ea accipitis propter
 estis? Recte sane. Sed
 meus aut frater mor-
 us aut si mihi mors ap-
 tera, aut si cruciatus to-
 fuerint, quid ista

θρωποι ὡς ἐμοῦ, νεωοῖον-
 ται με παρὰ πλείων, καὶ λέγου-
 σιν ὅτι ἤξει ἐκείνος πάντα εἰ-
 δώς. ἢ ἤτελον πῶς ποτε πάν-
 τα μαθῶν ἐπελθεῖν. ἀλλὰ
 πολλὰ πόνος χρεῖα, καὶ ἐδδεις
 ἐδδεν πέμπει. καὶ ἐν Νικηπό-
 λει (αἰτωρῶς λέγει τὰ βλα-
 νεῖα, ἐν οἴκῳ πακῶς, καὶ ὠ-
 δε πακῶς. εἶπει λέγουσιν, ἐ-
 δδεις ὠφελεῖται ἐκ τῆς χολῆς.
 τίς γὰρ ἔρχεται εἰς χολῆν; τίς
 γὰρ ὡς θεραπείῃ σόμῃρος;
 τίς ὡς παρῆξων αὐτῆς τὰ δό-
 γματα ἐκκαταρθησόμεθα; τίς
 σωμασθησόμεθα πίνων δει-
 ται; τί ἐν θαυμαζοῦτε, εἰ ἂν
 φέρετ' εἰς τὴν χολῆν, αὐτὰ
 ταῦτα ἀποφέρειτε πάλιν; ὡς
 γὰρ ἀποθησόμενοι, ἢ ἐπανορ-
 θώσοντες, ἢ ἀπὸ αὐτῶν
 ληψόμενοι, ἔρχεσθε; πόθεν;
 ἐδ' ἐγγύς. ἐκείνο γρῶν ὀλέ-
 πετε μάλλον, εἰ ἐφ' ὃ ἔρχε-
 σθε, τῆτο ὑμῖν γίνεται. θε-
 λετε λαλεῖν ὡς τῶν θεωρη-
 ματιῶν. ἢ ἐν, ἐφλυαροῦτε-
 ροι γίνεσθε; οὐχὶ ἢ παρῆξει
 πνὰ ὑλῶν ὑμῖν, ὡς τὸ
 ἐπιδείκνυσθαι τὰ θεωρημα-
 τία; συλλογισμοὺς ἀναλύετε
 μετὰ πῶλον. ὅσον ἐφοδύε-
 τε ψυδοσόμενοι λήμματα,
 ὑποθετικῶς; τί ἐν ἐπι ἀγα-
 κακτεῖτε, εἰ ἐφ' ἃ πάρεσθε,
 ταῦτα λαμβάνετε; ναί. ἀλλ'
 αὐτὸ ἀποθνήσκου τὸ παρῆξον
 ἢ ὁ ἀδελφός, ἢ ἐμὲ ἀπεθνή-
 σκουν δέη, ἢ σρεβλῆσθαι, τί με-

ἴστω ὡφελήσῃ; μὴ γὰρ
 ἐπὶ ἕτο ἦλθες; μὴ γὰρ τέττα
 ἔνεκα μοι παροικῆθησιν; μὴ
 γὰρ διὰ τὸ ποτε λύχρον ἢ
 ψας, ἢ ἡρῶ πνηστας, ἢ εἰς τὸν
 πείπατον ἐξελθῶν, πρε-
 βαλέσ ποτε σου ἕ φαντα-
 σίαν ἕνῃ ἀντὶ συλλογισμοῦ,
 καὶ τῶ πτω καὶ ἢ ἐφωδού-
 ρατε πῶ ποτε; εἴτε λέγετε
 ἀχρηστὰ τὰ θεωρήματα, ἴσι;
 ἕϊς ἔχ ὡς δεῖ χρομόμοις.
 τὰ γὰρ καλῶσα σου ἀχρηστὰ
 ἕϊς ὅτε δεῖ καὶ ὡς δεῖ ἐγ-
 χρομόμοις, τὰ μαλάνματα
 δὲ σου ἀχρηστὰ, οἱ ἀλτῆρες
 σου ἀχρηστὸι. ἀλλὰ ἴσιν ἀ-
 χρηστοὶ, ἴσι πάλιν χρομόμοι;
 αὐ μὲ πυνθάνη νῦν, χρομό-
 μοὶ εἰσιν οἱ συλλογισμοὶ; ἐρω-
 ροὶ ὅπ χρομόμοι. καὶ ἕ γέλης,
 ἀποδ εἴσω πῶς. ἐμὲ ἔν ἴ ὡ-
 φελήσασιν; ἀνθρωπε, μὴ γὰρ
 ἐ πύθου εἰ σοὶ χρομόμοι, ἀλ-
 λά κατῆλα. πυνθάνω με καὶ
 ὁ δυσεντερικὸς, εἰ χρομόμον
 ὅξϑ. ἐρω, ὅπ χρομόμον. ἐ-
 μοὶ ἔν χρομόμον; ἐρω, ἔ. ζή-
 τηστον πρεστον σαλλῶσα σου
 τὸ ρέσμα, τὰ ἕλκῦδρια ἀπ-
 ουλαθῶσα. καὶ ἕμεῖς ἀν-
 θρες, τὰ ἕλκη πρεστον θε-
 ραπύετε, τὰ ρέσματὰ ἐπι-
 σησατε, ἢ ρεμήσατε τῆ δι-
 νοία, ἀ πείπαστον αὐτῶ
 ἐνέγνωτε εἰς τῶ χολῶ, καὶ
 γνώσεσθε οἶαν ἱαμὸ ὀλόγος
 ἔχει.

me iuuabunt? Nunqu
 propterea veniebas? Nu
 huius rei causa mihi:
 Nunquid ob hoc vnqu
 cernam accendisti, au
 brasti? Num deam
 causa progressus v
 syllogismi loco visum:
 iuum proposuisti t
 dum? Et tamen dicit
 utilia esse præcepta.
 Iis qui illa non recte ad
 Nam coiyria non
 sunt iis, qui cum opu
 culos, & quemadmo
 cet, inungunt. Mal
 non inutilia sunt,
 non sunt inutiles: sed
 utiles, aliis vtiles. Si r
 roges, an vtiles sint ra
 tiones? Respōdebo, es
 ac, si voles, ostendā qu
 Me igitur quid iuuabu
 monum rogasti, tibir
 vtiles? Age in genere
 get etiam dysentericu
 acetum vtile? dicam
 tile. Mihi ergo est vti
 gabo. Cura in pri
 fluxus tuus sistatur,
 cerata viscera consoli
 Et vos viri vlcera in
 curate, fluxiones sistit
 mis quiescite, mente
 quillam in scholam
 tum intelligetis, quid
 habeat oratio.

De amicitia.

Περὶ φιλίας.

CAP. XXII.

ΚΕΦ. κβ.

ibus quisque rebus stu-
 et, eas, uti patet, amat.
 Quid ergo malis rebus
 homines? Nequa-
 An vero ea curant,
 ipsos nihil attinent?
 quidem: Reliquum
 est, eos bonis tantum
 contentos esse, & pro
 eas etiam amare. Qui
 bonarum rerum gna-
 is eas amare etiam
 . Qui vero bona a ma-
 durnere nequiverit, &
 ab utrisque: quo pacto
 amare queat? Solius er-
 gentis est amare. Quo-
 doctud? inquit. nam ego
 uris incipiens, tamen si
 eum diligo. Equidem
 o miror, quomodo
 sis sis, te insipientem
 ? Quid enim tibi deest?
 ntu vteris? Non visa
 eris? Non victu vteris
 vetudinem tuam ac-
 dato? non cultu? non
 Cur ergo insipien-
 te te fateris? Nimi-
 n, via te sæpenumero vi-
 perillunt ac perturbant,
 unue probabilitas te
 Nunc hæc bona cen-
 , einde eadem mala,
 intra: denique mœres,

Περὶ ἧς ἐσθ' ὁμοίως
 φιλεῖ τῶντα εἰκότως·
 μή π' ἔν τῶν κακῶν ἐσθ' ὁμοίως
 δάκνουν οἱ ἀνθρώποι; ἔδα-
 μῶς. ἀλλὰ μή π' ἔν τῶν
 δ' ἔν τῶν αὐτῶν; ἔδ' ἔν τῶν
 τῶντα. ἡπολείπεται γίνω,
 τῶν μόνον τὰ ἀγαθὰ ἐσθ' ὁμοίως
 δάκνουν αὐτούς. εἰ δ' ἐσθ' ὁμοίως
 δάκνουν, ἔ φιλεῖν τῶντα. ὁ-
 π' ἔν ἀγαθῶν ἐπισημῶν ἐ-
 σίν, ἔτος αὐτῶν ἐ φιλεῖν εἰδέειν.
 ὁ δ' ἔ μὴ δυνάμην ἀφ' ἑ-
 κείνων τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τῶν
 κακῶν, ἢ τὰ ἐδέτερον ἀπὸ
 ἀμφοτέρων, πῶς αὐτῶν ἐτος
 φιλεῖν δύναται; ἔ φρονί-
 μου τοίνυν ἐπὶ μόνον, τὸ φι-
 λεῖν. ἢ πῶς φησὶν. ἐγὼ γὰρ ἀ-
 φρων ὢν, ὁμοίως φιλεῖ μὲν τὸ
 παρόιον. θαυμάζω μὲν νῦν
 τοὺς θεοὺς, πῶς ἔ τὸ ὁρθόν
 ἀμυγλόγησας ἀφρονεῖ εἶναι
 σταντόν. τί γὰρ σιλείπει; ἔ
 χεῖν ἀπόθεσις; ἔ φαντασίας
 ἀφαιρέσεις; ἔ τρεφῶν ἀπο-
 φέρη τις ἐπιτηδείους τῶ σώ-
 ματι; ἔ σκέπῳ; σὺ οἰκησιν;
 πόθεν ἔν ὁμολογεῖς ἀφρών
 εἶναι; ὅπν ἔ δία πολλαίς ἐ-
 ξίστασι ἡποτ' ἔ φαντασιῶν,
 ἢ τρεφῶν, ἢ ἡπίσῳ σι π-
 θανότητες αὐτῶν, ἢ πετὲ μὲν
 τῶντα ἀγαθὰ ἡπολαμῶν ἔ
 εἶτα ἔκείνα αὐτῶ κακῶν, ἔ τρεφῶν
 δ' ἔ δέτερον. ἢ ὅλως λυπῶ.

Φοβῆ, φθονεῖς, ζαχάσῃ, με-
 ζαδάλῃ. Διὰ ταῦτε ὁμολο-
 γεῖς ἀφρων εἶναι; ἐν ᾗ τὰ φι-
 λείν ἔ μεταβάλλῃ; ἀλλὰ
 πῶς τὸν μὲν, καὶ ἡδονῶν, καὶ
 ἀπῶς αὐτὰ τὰ πρᾶγμα-
 τὰ ποτὲ μὲν ἀγαθὰ ὑπο-
 λαμβάνεις εἶναι, ποτὲ ᾗ κακὰ.
 ἀνθρώπους ᾗ τὸς αὐτὸς ἔ-
 χῃ ποτὲ μὲν ἀγαθοὺς, ποτὲ
 ᾗ κακοὺς, καὶ ποτὲ μὲν οἰ-
 κείως ἔχεις, ποτὲ δὲ ἐξ-
 ἄλλως αὐτοῖς; καὶ ποτὲ μὲν ἐ-
 παινεῖς, ποτὲ ᾗ ψέγεις; καὶ,
 καὶ ταῦτε πάχῃ. τί ἔν; ὁ
 ἐξ ἡπατημένος πρὸς πρὸς, δο-
 κεῖ σοι φίλος εἶναι αὐτῶ; ἔ-
 πάντῃ. εἰ δὲ μετὰ πῶτα εἰλό-
 μῃος αὐτὸν εἶναι εὐνοῶ αὐ-
 τῶ, εἰ δὲ ἔτος. ὁ ᾗ νῦν λοιδο-
 ρῶν μὲν ἴνα, ὑπερῶν ᾗ θῶ.
 μίζων; εἰ δὲ ἔτος. τί ἔν; κυνά-
 εια εἰ δὲ ποτὲ εἶδες σὺνόντα
 καὶ πρᾶσσιζόντα ἀλλήλοις,
 ἰν' εἴπῃς εἰδὲν φιλικώτερον;
 ἀλλ' ὅταν ἰδῆς τί ἐστὶ φιλία,
 βάλε κρέας εἰς μέσον, καὶ γνώ-
 σῃ. βάλε καὶ σὺ εἰς παιδίον
 μέσον ἀρτίδιον, καὶ γνώσῃ
 πῶς σε τὸ παιδίον ταχέως
 κατορύξῃ θέλει, καὶ σὺ τὸ
 παιδίον εὐχῆ ἀποθανεῖν. εἴ-
 περ σὺ πάλιν οἷον ἐξέθρε
 ψῆς τέκνον, πάλιν ἐκφέ-
 ρει. βάλε κροσσίδιον κρο-
 ψόν. καὶ αὐτὸ ὁ γέρον φιλεῖ,
 καὶ κείνος ὁ νέος. αὐτῶ ᾗ δόξα-
 εἶον, αὐτῶ ᾗ κινδυνώσῃ δέη,
 ἐρεῖς τὰς φωνὰς τὰς εἰς αὐ-

times, inuides, pertur-
 mutaris. Ob hæc insipie-
 esse te agnoscis? In amo-
 rem nonne mutaris? In
 opes & voluptates, & in
 verbo absolvam, res ipsæ
 do bonas esse censes, &
 malas? Nonne homine
 alias bonos, alias malos
 nunc illis fauēs, nunc
 alienaris? modo laudas
 vituperas? Profecto hæc
 eueniunt. Quid verum
 tur? Isne, quem sua
 quo fefellit opinio, il-
 mare? Non utique. Au-
 non constanter aliquer
 plexus est, illi bene vell
 quidem. Qui vero e-
 modo cōuitus incessit
 admiratur? Ne hic quæ-
 Quid ergo? Catellos
 liquādo vidisti abbian
 inuicem, & inter se ce-
 tes, vt dicas; nihil i-
 amantius? Sed vt vid
 iste sit amor, carnem
 iicito: cognoscēs. Po-
 ter te & puerū, agellu-
 gnoscēs, puerū te quai
 velle sepultum: - te ve-
 mortem optaturum e-
 ces: Hei mi, qualem
 educaui? Pridem me
 Produc bellam puellar
 & senex adamat, & i-
 lescens. Si gloriola pi-
 sit, si perichitandum
 dem voces edes, quæ

ter: *est tibi incunda? patri
 in putas? lucem vis? paren-
 tem non putas? nonne illi suum fi-
 lium parvus esset, fu-
 issem? Non anxium fuisset
 febricitaret? non se-
 que, Vtinam ego po-
 tui laborarem? Post-
 ad rem ventum est,
 quid dicat. Eteocles
 et Polonices nonne eadem
 eodemque patre na-
 ti? Non vna educati?
 coniuncti? non compo-
 siti? non vna dormie-
 re? non inter se deo-
 erant? Adeo vt du-
 ocul, si quis eos vi-
 portenta philosopho-
 uæ de amicitia disse-
 lerisset. Tamen cum
 eum tanquam caro in-
 edim incidisset, vide quid
 casus? Vbi tandem stabis
 horribus? Quid me in-
 teritas? Ibo contra hunc,
 occisurus, idque mihi
 ordest: & consimilia vo-
 cabunt. Omnino caue-
 re ne decipiamini. Nullum
 nihil alteri ita conciliatum
 est, ut suæ vtilitati, cuiquic-
 qui obstat videtur, siue
 sit, siue pater, siue
 filius, siue amicus, siue
 amor: odit, auersatur,*

μήτε πατρός· χαίρεις ὄρων
 Φῶς, πατέρα δ' ἔχαιρην δο-
 κείς; Θέλεις βλέπειν Φῶς,
 πατέρα δ' ἔθελειν δοκείς;
 οἶε, ὅτι κείνος σοὶ ἐφίλη τὸ
 ἴδιον παῖδιον, ὅτε μικρὸν ἦν;
 ἔδ' ἐπυρέσοντος αὐτ' ἤνω-
 νία, ἔδ' ἔλεγε παιδάκις, ὅτι
 ὄφελον ἐγὼ μάλλον ἐπύρεσ-
 σον; εἶτα παρόντος ἔπρα-
 γματ', καὶ ἐγίγαντο,
 ὅρα οἴας φωνὰς ἀφιάσιν. ὁ
 Ετεοκλῆς καὶ Πολυαίχης ἐκ
 ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς,
 καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρὸς; ἐκ ἧ-
 σων σωτηραμύμοι, συμ-
 βεβιωκότες, συμπεπλωκώ-
 τες, συγκεκημημύμοι πολ-
 λάκις, ἀλλήλους καὶ ἀπεφι-
 ληκότες; ὡς εἶπες οἶμαι εἶ-
 δεν αὐτοὺς, κατεγέλασεν αὐ-
 τῶν φιλοσόφων, ἐφ' οἷς ἀεὶ
 φιλίας παραδιξολογούσιν.
 ἀλλ' ἐμπροσθεν εἰς τὸ μέσον
 ὡς κέρως τῆς τυραννίδος,
 ὅρα οἴα λέγῃσι. πᾶ ποτε γή-
 σῃ ἀπὸ πύργων; ὡς τί μ' ἔρω
 τᾶς; τῷ δ' ἀντιθέξομαι
 κτενῶν σε καμὲν ἔδ' ἔρω
 ἔχει. καὶ δ' ἔχονται δὴ καὶ τοι-
 ᾶσδε. καθολικὸν γὰρ μὴ ἐξα-
 πατάσῃ, πᾶν ζῶον ἐδενὶ ἔ-
 τως ἀκείωται, ὡς τῷ ἴδιῳ
 συμφέροντι. ὅ, τι αὐτὸν ἐν πρὸς
 τῷ φαινέται αὐτῷ ἐμπο-
 δίζειν, αὐτὸ ἀδελφὸς ἢ τῷ
 πατὴρ, αὐτὸ τέ-
 κνον, αὐτὸ ἐρώμενος, αὐτὸ ἐ-
 ραστής, μισεῖ, ἀπεβάλλεται.

καταράσσει. ἐδὲν γὰρ ἔγωγε φι-
 λῆν πέφυκεν, ὡς τὸ αὐτῷ
 συμφέρον· τοῦτο πατήρ, καὶ
 ἀδελφὸς, καὶ συγγενὴς, καὶ
 πατρίς, καὶ θεός. ὅταν ἕν τις
 τῶν ἐμποδίζων ἡμῖν οἱ θεοὶ
 δοκῶσι, καὶ κείνους λοιδορῶ-
 μῶν, καὶ τὰ ἰδρύματα τὰ αὐ-
 τῶν κατασφραγίσω, καὶ τοὺς
 ναοὺς ἐμπιστῶμῶν. ὡς περ
 Ἀλέξανδρος ἐκέλευσεν ἐμ-
 περηδύσειν τὰς Ἀπληπεῖς,
 ἀποθανόντων τῶν ἐρωμῶν.
 Ἄξιόν τ' αὖ μὲν ἐν ταῦτά τις
 εἴη τὸ συμφέρον, καὶ τὸ ὅσον,
 καὶ τὸ καλόν, καὶ πατρίδα,
 καὶ γονεῖς καὶ φίλους, σώζε-
 ται ταῦτα πάντα ἀνδρῶν ἀλ-
 λαχρῶ μὲν τὸ συμφέρον, ἀλ-
 λαχρῶ δὲ τοὺς φίλους, καὶ τὴν
 πατρίδα, καὶ τοὺς συγγενεῖς,
 καὶ αὐτὸ τὸ δίκαιον, οἴχεται
 ταῦτα πάντες, καὶ ἄδαρ-
 μῶν ὑποτῆ συμφέροντων.
 ὅπου γὰρ αὐτὸ ἐγὼ, καὶ τὸ ἐ-
 μόν, ἐκεῖ ἀνάγκη ῥέπειν τὸ
 ζῶον εἰ ἐν σαρκί, ἐκεῖ, τὸ κυ-
 ρεύον εἶναι. εἰ ἐν πνεύματι,
 ἐκεῖνο εἶναι. εἰ ἐν τοῖς
 ἐκτός, ἐκεῖνο. εἰ τοίνυν ἐ-
 κεῖ εἰμι ἐγὼ, ὅπου ἢ πνεύμα-
 τος, ἔγωγε μόνως ἐ φίλος
 ἴσομαι οἷον δέ, ἐ υἱὸς καὶ
 πατήρ. τῶν γὰρ μοι σωοί-
 σθαι, τηρεῖν τὸν πιστὸν, τὸν ἀ-
 δήμονα, τὸν ἀνεκλήθον, τὸν
 ἀφικτηθόν, καὶ σωεργηθόν,
 φυλάσσειν ταῖς χεῖρας. ἀν-
 δρῶν ἀλλὰ χρὴ μὲν ἐμαυτὸν

exsecratur. Ita enim
 comparatum est, ut nil
 inde amet, atque util-
 suam: hæc pater, hæc fra-
 & cognatus; & patria, &
 Tum certe quidem, ei
 stare nobis videntur di-
 quosque maledicimus, &
 que statuas evertimus
 cella incendimus. qu-
 modum Alexander Æli-
 fana cremari iussit, am-
 mortuo. Quapropter
 eodem conferat utilita-
 sanctitatem & honesta-
 patriam & parētes & a-
 salua sunt hæc omnia.
 bi utilitatem, alibi ami-
 triam, cognatos, & ipsi
 eo iustitiam collocarit
 eunt hæc omnia, p-
 derante utilitate. Vb-
 Ego, & Meum est: eo i-
 re necesse est animal-
 carne: illic esse princip-
 si in consilio, illud
 in rebus externis, ill-
 quod ponderis plus l-
 Si ergo illic ego su-
 bi est consilium &
 tas: ea sola ratione
 micus ero qualem
 portet, & filius, &
 Hoc enim mihi ex-
 fidem, verecundiam,
 nimitatem, abstineci-
 beneficentiam, omni-
 ficium eiga omni-
 conferuem. Sin alit-
 coll-

ca), alibi honestum:
 e) inualefcit Epicuri
 hæ honestum aut ni-
 se aut ab opinionibus
 crasseuerat. Ista igno-
 n causa fuit, cur
 nses & Lacedæmo-
 sese dissiderent, &
 a cum vtrisque, &
 rex cum Græcia, &
 dees cum vtrisque, &
 mani cum Getis:
 em etiam res ad Tro-
 pter hæc gestæ sunt.
 r Menelai hospes
 quis si quis blandiri in-
 se disset, fidem, ne-
 s amicos esse, non
 ff. Verum proiecta
 a medium particula,
 smuliercula, deque
 n ortum. Nunc et-
 em vides caros fra-
 cordare inter sese,
 atim pronuntiare
 qua de illorum ami-
 e si iurent quidem,
 ri posse negent, vt dis-
 se inter ipsos. Viti-
 hoinis animus in-
 nest, iudicii expers,
 al visis vincitur. Ve-
 tinoli ea expendere,
 cari: An iisdem nati-
 pantibus, vnaque e-
 ti & sub eodem pæ-
 go sed illud tantum
 ere vbi suas utilitates
 ce, externis ne inre-

ἴω, ἀλλὰ καὶ ἢ τὸ καλὸν,
 ἕτως ἰσχυρὸς γίνεται ὁ Ἐπι-
 κέρης λόγος, ἀποφαίνων ἢ
 μηδὲν εἶναι τὸ καλὸν, ἢ ὄρα
 τὸ ἔνδοξον. Διὰ ταῦτις τῶν
 ἀγνοῶν, καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Λα-
 κεδαιμόνιοι διεφύροντο, καὶ
 Θεβαῖοι πρὸς ἀμφοτέρους,
 καὶ μέγας βασιλεὺς πρὸς τὴν
 Ἑλλάδα, καὶ Μακεδόνες πρὸς
 ἀμφοτέρους, καὶ νῦν Ῥωμαῖοι
 πρὸς Γέτας καὶ ἐπὶ πρῶτον
 τὰ ἐν Ἰλίῳ ἀπὸ ταῦτις ἐγένε-
 το. ὁ Ἀλέξανδρος δὲ Μενε-
 λαίου ξένος ἦν. καὶ εἰ τις
 αὐτοῦ εἶδε φιλοφρονεῖν ἄλλοις
 ἀλλήλους, ἠπίσησεν αὐτὸν
 λέγων, ὅτι εἶναι φίλος αὐ-
 τοῦ. ἀλλ' ἐβλήθη εἰς τὸ μέσον
 μείριδιον, καμψὸν γυνομακί-
 ριον, καὶ πρὸ αὐτοῦ πόλεμος.
 καὶ νῦν ὅταν ἴδῃς φίλους,
 ἀδελφούς, ὁμιλοῦντας ἄλλοις,
 μὴ αὐτόθεν ἀποφάνῃ πρὸς
 τῆς φιλίας ἢ αὐτῶν, μὴ δὲ
 αὐτοῖς ἀδυνατώσῃ, μὴ δὲ αὐτῶν
 ἀνάτως ἔχῃ ἀπὸ ἀπληθείας
 φιλίας ἀλλήλων. ὅτι ἐστὶ πρὸς
 τοῦ φαύλου ἡγεμονικόν, ἀδέ-
 βαιόν ἐστιν, ἀκρίτον, ἀλλοδ'
 ὑπὸ ἀλλῆς φαιτυσίας νι-
 κώριον. ἀλλ' ἐξέπεσον μὴ
 ταῦτ' ἀλλ' οἱ ἄλλοι, εἰ τις
 τῶν αὐτῶν γυνέων, καὶ ὁ-
 μῶς ἀνατετραμμένοι, καὶ
 ὑπὸ τῶν αὐτῶν παιδαγω-
 γῶν. ἀλλ' ἐκείνο μόνον,
 ποῦ τὸ συμφέρον αὐτοῖς
 τίθενται. πόπερον ἐκτός.

ἢ ἐν παρρησίᾳ. αὐτοὺς, μὴ
 εἰπῆς φίλους, οὐ μισῶν ἢ
 πιστῶν, ἢ θεοδαίμων, ἢ θαρρά-
 λῆους, ἢ ἐλδοθεύους· ἀλλὰ
 μὴ δὲ ἀνθρώπους, εἰ νοῦν
 ἔχῃς. οὐ γὰρ ἀνθρωπικὸν δόγ-
 μα ἐστὶ, τὸ πρῶτον δεικνύναι
 ἀλλήλους, καὶ λοιδορεῖσθαι,
 καὶ τὰς ἐρημίας καὶ ἀλαμ-
 βαίνειν, ἢ τὰς ἀγορὰς, ὡς τὰ
 ὄρη καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις
 ἀποδεικνύσθαι τὰ ληστῶν· οὐ-
 δὲ τὸ ἀκρατεῖς καὶ μισοῦς
 καὶ φθορεῖς ἀπεργαζομένον.
 αὐτὸ δὲ ὅσ' ἀλλὰ τὴν μελοῦ-
 σιν ἀνθρώποι κατ' ἀλήθειαν,
 οἱ ἐν καὶ μόνον τούτῳ δόγματι,
 τὸ ἐν τοῖς ἀπαρρησίᾳ ἡγε-
 ῖσθαι αὐτοῦ καὶ τὰ ἑαυτῶν.
 αὐτὸ δὲ ἀκρότης ὅτι ταῦς ἀλη-
 θείας οὗτοι οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖ
 μόνον οἴονται τὸ ἀγαθόν, ὅ-
 που παρρησίᾳ, ὅπου χρῆ-
 σις ὀρθῆ φαντασιῶν, μηκέ-
 τι πολυπραγμοσύνης, μήτ'
 εἰ ὑπὸ καὶ κατῆρεσι, μήτ' εἰ
 οἱ ἀδελφοὶ, μήτ' εἰ πολλῶν
 χρόνον συμπεφοιτηκότες ἐ-
 ἵταρσι. ἀλλὰ μόνον αὐ-
 τὸ τοῦτο γνούς, θαρρῶν
 ἀποφαίγου, ὅτι φίλοι ὡς-
 περ ὅτι πιστοὶ, ὅτι δίκαιοι.
 ποῦ γὰρ ἀπαρρησίᾳ φιλίας, ἢ
 ὅπου πίστις, ὅπου αἰδώς,
 ὅπου δόσις τοῦ καλοῦ; τῶν
 δὲ ἄλλων οὐδενός. ἀλλὰ
 τετραπύκνέ με τοσοῦτον
 χρόνον καὶ σὺν ἐφίλει με; πό-
 θεν οἶσθαι ἀνδράποδον, εἰ

bus, an in voluntate? et
 ternis, ne dicas eos
 non magis quam fideles
 constantes aut fidentes
 liberos: imo ne homines
 dem, si sapias. Neque enim
 manum decretum et
 causam præbet morum
 uicem, & conuitiant
 litudines aut forum tuum
 montem occupandi
 iudiciis ea designant
 tronum receptacula
 antur. Neque id quod
 tinentes, & mœchicorum
 ruptores efficit, aut
 delicta, quibus huiusmodi
 confociatio violatur
 lit, ob unicum & seorsum
 decretum, quod seorsum
 in rebus collocant, et
 ipsos non sunt. Si autem
 los homines vere ibi
 statuere bonum, ubi
 luntas est, ubi rectum
 forum: ne sis porro
 sit ne filius an pater,
 neque an diuturna fides
 rum consuetudo & consuetudo
 sed hoc uno cognito
 pronuntia, amicos esse fideles
 admodum esse fideles
 stos pronuntias.
 alias est amicitia, nihil
 ubi verecundia, ubi
 catio honesti: alteri
 nullius? At cum tu
 pore me coleret, non
 Vnde scis mancipium

querit, quemadmo-
 ceos suos spongia
 t iumentum suum
 de scis, an te, cum
 um præbere defie-
 abiecturus, ut con-
 abellam? At vxor
 tantoque tempore
 nus. Quantum vero
 cum Amphiarao, &
 ra mater multorum?
 monile intercessit.
 em est monile? De-
 huiusmodi de re-
 h fuit immane illud,
 nitiam diremit: hoc
 esse vxorem, ma-
 matrem non finit.
 etiam quisquis vel
 mus alicuius esse, vel
 amicitiam ambire
 is decreta hæc exci-
 oderit, hæc expel-
 nimo suo. Sic pri-
 se sibi ipsi non ma-
 et non repugnabit,
 ababit consilium, non
 un excruciat. Dein-
 cius alteri plane idem
 si ipsius similis: Dis-
 ter vero tolerabit, lenis
 erg eum, mansuetus, fa-
 agnoscendum, ut igno-
 u, maximis in rebus er-
 ti. tibi erit molestus,
 n htonicum illud satis
 ut: tamen animum veri-
 eintum priuari. Alioqui

ἔτω τετραπόδου, ὡς τὰ
 ὑποδήματα ἀπογίξει τὸ ἐ-
 αὐτῶ· ὡς τὸ κτήν; πόθεν
 οἶδ' αὖ, εἰ τὴν γῆραν σ' ἀπο-
 βαλόντα τὴν ἑσθ' ἀποβαίω,
 ρίψει σ' ὡς κρατερὸς πινά-
 κιον; ἀλλὰ γὰρ μὲ ἐστὶ καὶ ἑ-
 σθ' ἄνθρωπον συμβεβηκότα
 μὲν. πόσον δ' ἡ Βριφύλη καὶ
 ἡ Ἀμφιαράου, καὶ τέκνων μή-
 της, καὶ πατρῶν; ἀλλ' ὄρμη
 ἦλθεν εἰς τὸ μέσον. τί δ' ἐστὶν
 ὄρμη; τὸ δόγμα, τὸ αἶμα τῶν
 θεούτων. ἐκείνο δὲ τὸ θεο-
 ῶδες, ἐκείνο τὸ ἀκατέπτερον
 τὴν φιλίαν, τὸ σκεῖν εἶναι
 γυναικὸς γαμετῶν, τὴν μη-
 τέρα μητέρα. καὶ ὑμῶν ὅς τις
 ἐσθ' ἀποβαίω ἢ αὐτὸς τις εἶναι
 φίλος, ἢ ἄλλον κτήσασθαι
 φίλον, ταῦτα τὰ δόγματα
 ἐκκροπέτω, ταῦτα μιση-
 σάτω, ταῦτα ἐξελασάτω
 ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ.
 καὶ οὕτως ἔσται αἰσθ' ἄνθρωπον μὲν
 αὐτὸς ἑαυτῶ μὴ λοιδοροῦ-
 μὲν, μὴ μαχόμεν, μὴ
 μετ' ἀνοῶν, μὴ βασανίζων ἐ-
 αὐτὸν. ἔπειτα καὶ ἑτέρω, τῶν
 μὲν ὁμοίω παντὶ, ἀπλῶς.
 τῶν δὲ ἀνομοίων, ἀνεκλήκως,
 περὶ αὐτὸν αὐτὸν, ἡμερῶν,
 συγνημονικῶς ὡς αὐτὸς
 ἀγνοοῦνται, ὡς αὐτὸς ἀπ-
 πίπτουσι αἰσθ' ἄνθρωπον τῶν μεγίστων,
 οὐδὲν ἡλατῶς, ἀτ' εἰδῶς
 ἀκροῦσθαι τὸ τῶν Πλάτωνων,
 ὅτι πᾶσα ψυχὴ ἀκροῦσα σέ-
 ρεται τῆς ἀληθείας. εἰ ἄρα μὲν

τὰ μὲν ἄλλα πρᾶξιτε πάν-
 τα ὅσοι φίλοι, καὶ συμπεῖ-
 σθε, καὶ συσκλήσητε, καὶ συμ-
 παύσητε, καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν
 γεληυμένοι ἔσεσθε. καὶ μέ-
 λεις αὖ ἔχητε τὰ θηριώδη
 ταῦτα ἐμιαροί. δόγματε γὰρ
 οἱ ὄφεις, φίλοι δ' ἔτ' ἐμῆνοι,
 οὐδ' ὑμεῖς.

Περὶ τῆς Ἐλέγην δωά-
 μειως.

ΚΕΦ. κγ.

Βιβλίον πᾶς αὐτῶν ἀν-
 αγωγῶν, ἢ καὶ ῥᾶον, τὸ ὀση-
 μοτέρως γεύμεται γεγραμ-
 μένον. σπουδὴ ἐλόγησεν πᾶς
 αὐτὸς ῥᾶον ἀκούσῃ, πύς δὲ
 σήμερον ἄμα καὶ ὄψεσιν
 ἐνόησεν σημασμένους. ὅτε
 ἄρα τᾶτο ῥητέον, ὡς ἔδεμια
 δωάμενος ἔστιν ἀπαρφέλι-
 κῆ. Ἔθυτο γὰρ ἄμα μὲν ἄσε-
 βούς ἐστιν ἀνθρώπου, ἀμα καὶ
 θεοῦ. ἄσεβος μὲν ὅστις
 περὶ θεοῦ χαιρέας ἀπ-
 μάζει, ὡσπερ εἰ ἀνῆρει τινὲ
 εὐχρησίαν τῆς ὀρωλικῆς, ἢ
 τῆς αἰουτικῆς δωάμενος, ἢ
 αὐτῆς τῆς φωνητικῆς εἰκῆ
 οὐ σοὶ ὁ θεὸς ὀφθαλμοῦς
 ἔδωκεν; εἰκῆ πνεῦμα ἐνε-
 κέρασεν αὐτοῖς οὕτως ἰ-
 χυρον καὶ φιλότεχνον, ὡ-
 σε μακροὺν ἐξικνούμενον,
 ἀμα μάλιστα τὸν τύπου
 τῶν ὀρωμένων; ποῖος ἀγγελος
 οὕτως ἄκως καὶ ἐπιμελής;
 εἰκῆ δὲ καὶ τὸν μέταξὺ ἀέρος ἔ-
 τως ὄψερρον ἐποίησε, κα

cetera quidem omn-
 amici, facietis: una
 una venabimini, un-
 biris, & ex iisdem ei-
 Sed quoad, ferina ist-
 ria decreta tenuerit
 serpentibus differetis
 ta enim serpentes si
 nec hi inter sese am-
 neque vos.

De dicendi facili

CAP. XXI

Librum clariori
 ris scriptum, at-
 quin libentius, at-
 facilius legat. Quae
 ones etiam aptis &
 bus verbis composi-
 uis facilius audiet
 eigo negandum est
 quam elocutionis
 tem. Hoc enim sim-
 pii hominis, & mis-
 impii, quod diuini-
 ficium despicit, no-
 si commoditatem
 ditusue aut vocis
 Ergo ne frustra tib-
 culos dedit? frustra
 eis indidit adeo fi-
 artificiosum, ut eti-
 nus conspectarum
 formas repræsentet
 nuntius æque cele-
 gens est? Frustra no-
 ctum quoque aerem
 neum & intentum f-

um penetret? Fru-
men condidit, sine
ra omnia essent ir-
omo: nec ingratus
que etiam præstanti-
imemor: sed cum
auditu, atque adeo
vita vitæque adiu-
cuiusmodi sunt fru-
egumina, cuiusmo-
(& oleum) gratiam
eo: tum aliud ab eo
bus præstantius tibi
se memento, quod
ar, quod probet, quod
cuiusque statuatur.
en est, quod de qua-
ham facultatum pro-
et quanti quæque pre-
um quæque facultas
um visum unquam
quicquam locutum
? Num audirum?
umentum? num hor-
um equum? num
Nequaquam: cum
& ancillæ constitutæ
cultati quæ visis ut-
ferre. Quod si rogas,
quodque pretii sit: quem-
ois? Quis tibi respon-
Quæ ergo potest alia quæ-
sultas ea præstantior
quæ ceterarum quoque mi-
titur, singulaque ipsa
ob & diiudicat? Quæ .n.
amouit, quæ nam hæc
& quanti pretii? Quæ
amouit, quando hac

ὥστε ἀλλὰ τὸ γενεῖν πᾶς
δικινεῖσθαι τῷ ἔρασιν; εἰ κἄν
δὲ φῶς ἐποίησεν, οὐ μὴ πα-
εῖντῃ, οὐδὲνὸς τῶν ἀλλῶν
ἴφελῃ; ἀνθρώπε, μήτ'
ἀχάριστος ἴσθι, μήτε πάλιν
ἀμνήμων τῶν κρείσσονων
ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν ἔρασιν καὶ ἀ-
κείνῃ, καὶ τῇ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν
ζῶν, ἔτ' ἰσομερῶν πρὸς αὐ-
τὸ, ὑπὲρ κερπῶν ξηρῶν, ὑπὲρ
οἴνου, ὑπὲρ ἐλαίου, ὅτι χρεῖστες
ταῖς θεῶν. μνηστὸς δ' ὅτι ἄλλο
ἢ σοὶ δίδωκε κρείττον ἀ-
πάντων τέτων; τὸ χρεστότε-
ρον αὐτοῖς, τὸ δοκιμαζόν. τὸ
τὴν ἀξίαν ἐκείνης λογιζέμενον.
ἢ γὰρ ἐστὶ τὸ δόποφαινεῖν
ὑπὲρ ἐκείνης ἵσταται τῶν δυνά-
μεων, πόσους ἀξία ἐστὶν αὐ-
τῶν; μή ἢ αὐτῇ ἐκείνη ἡ δύ-
ναμις; μή ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ποτ'
ἤκαστος λεγέσθαι πρὸς αὐ-
τῆς, μή π' ἀκροατικῆς; μή ἢ
πυρῶν; μή ἢ κελῶν; μή ἢ
ἵππων; μή ἢ κωῶν; ἀλλ' ὡς
ἀλλ' ἄλλοι καὶ δόποφαινε-
ται εἰσὶν ὑπερηγεῖν τῆς χρεῖ-
στη τῶν φαντασιῶν. καὶ πῦρ
πόσους ἐκείνον ἀξίον ἐστὶ, ἢν
πυρῶν; ἢ σοὶ δόποφαινε-
ται, πῶς ἐν δώματι ἢς ἄλλ-
λη δυνάμις κρείσσον εἴη
ταύτης, ἢ καὶ ταῖς λοιπαῖς
ἀλλ' ἄλλοις χρεῖται ἔδοκιμα-
ζει αὐτῇ ἐκείνη, καὶ δόποφαι-
νεται; ἢς γὰρ ἐμείνων οἶδε, τίς
ἐστὶν αὐτῇ, καὶ πόση ἀξία;
ἢς ἐμείνων οἶδεν, ὅποτε δεῖ

χρῆσθαι αὐτῇ, καὶ πότε μή; τίς
 ἔστιν ἢ ἀνοίγασα καὶ κλείουσα
 τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἔσθ' ὧν οὐ
 δεῖ ἀπεφρασεῖσθαι ἢ παρ-
 αίγασα, ἢ ὀρθρινῆς; οὐ. ἀλλ'
 ἢ παραιρετικῆ. τίς ἢ τὰ ἅπαντα
 ἐπικλείουσα ἔσθ' ἀνοίγασα; τίς
 καὶ τὸ ἰσχυρῶς ἐπὶ πύρην-
 ναί, ἢ πάλιν ἀκίνητον ὑπὸ λό-
 γου ἢ ἀκαστοιῖς ἔσθ' ἄλλη, ἢ ἢ
 παραιρετικῆ δύναμις. εἶτα
 αὐτῇ ἰδῆσαι, ὅτι ἐν τοῖς φάσμασι
 κωφῶς λαῖς ἀλλοίως ἀπίστας
 δυνάμεσιν ἔστι, μηδὲ τι ἄλλο
 σιωποῦν δυνάμεως, πολλὰ
 αὐτῇ ἐκείνα τὰ ἔργα ἐφ' οἷς
 τετραγώνων εἰσὶ ἀκινεῖν
 ταῦτα καὶ ὑπερεῖν. αὐτῇ δὲ
 μένη ὁξὺ βλέπει, καὶ τὸ εἶδος
 ἀλλοῦ καὶ ποσὸν ἐκείνη
 αἰτία, καὶ αὐτῇ μέλει ἢ μὴ
 ἀλλοῦ πὶ ἀποφαίνεσθαι τὸ
 κρείττον ἐστὶν ἢ ἐν τῷ.
 καὶ πὶ ποιῆ ἄλλο ὁ ὀφθαλ-
 μὸς ἀνοίχθεις, ἢ ὁρᾷ; εἰ
 εἰς εἰς τὸν τοῦ ἵκτος ἰστέν
 γυναικῶν, καὶ πῶς, πὶ λέ-
 γει; ἢ παραιρετικῆ. εἰ δὲ
 εἰς πεισεῖσθαι τοῖς λεχθεῖ-
 σιν, ἢ ἀπιστοῦν, καὶ πιστεύου
 τὰ ἐρεθισθῆναι ἢ μὴ, πὶ λέ-
 γει; οὐχ ἢ παραιρετικῆ; ἢ
 εἰς φραστικῆ αὐτῇ καὶ καλ-
 λοπιστικῆ τῶν ὀνομάτων, εἰ
 τίς ἄρα ἰστέν δυνάμις, πὶ
 ἄλλο ποιῆ, ἢ ὅταν ἐμπέσῃ
 λόγῳ τῷ εἰς ἵκτον, καὶ ὁ-
 πίσει τὰ ὀνομάματα, καὶ σιω-
 πῆσιν ὡς τῶν οἰ κομμῶνται

vtendum, quando n-
 dum sit? Quæ nan-
 & aperiat & clauda-
 & a rebus noxiis au-
 alias vero intendat?
 videndi vis? Non: si
 luntatis. Quæ nam
 cludit & referat? Qu-
 qua curiosi & perc-
 sumus, contraue-
 non commouemus
 audiendi vis? No-
 voluntas. Ergo illa
 se in cæcis & surdis
 bus cæteris omnib-
 quæ nihil aliud
 possunt præter illa
 nera, quorum mi-
 seruituti destinata
 vero solam acute cer-
 terasque perspicere
 quæque pretii sit.
 quicquam se præst-
 se, nobis pronunt-
 quid agit aliud a
 culus, nisi quod v-
 vero vxor alicuius
 da sit, & qua ratio-
 nam dicit? Volunta-
 benda sit orationi
 abroganda: & si fid-
 tur num commouei-
 at: quæ nam dicit, n-
 tas? Ista vero eloqu-
 verborumq; exornat
 forte peculiaris faci-
 quid aliud nisi cum
 ius mentio incidit,
 expolit, & tāquam c-

componit? Vtrum
 qui an tacere præstet,
 in illo modo dicere v-
 , hoc deceat an de-
 at quod cuiusque oia
 tempus, quis vsus sit,
 non alia dicit, nisi vo-
 s. Vis ne igitur, vt ipsa
 odemnet? Quid ergo
 a ne se res habet, ac
 est, vt id quod mini-
 æstet ei cui ministrat:
 equiti, canis ven-
 instrumentum citha-
 ministri regi? Quid est
 s vtatur? Voluntas.
 rat omnia? Volun-
 quid totum hominem
 unc fame, nuncla
 unc præcipitio? Vo-
 as Ergo ne habet homo
 quam robustius? Vl-
 modo fieri potest, vt id
 cerceri nequit, sit in-
 uis quæ ab ipso coer-
 ur Oculorum aciem quid
 impedire solet? Voluntas,
 a voluntate pendent,
 eam & audiendi & di-
 sultatem impediunt,
 antem vero quid impe-
 sol? Nihil voluntati nõ
 xim: sed ipsa sese, vbi
 a fuerit. Quapropter
 olvitii, eademque vir-
 estrix est. Cum autem
 sultas sit, cæterisque
 bi præposita, age pro-
 at ac dicat, carnem

τὴν κρέμω. πότερον δ' εἰ-
 πείν ἄμφρον ἢ σωπίσαι, καὶ
 οὕτως ἄμεινον ἢ ἐκείνως,
 καὶ τοῦτο πρέπον ἢ ἔπρεπον,
 καὶ τὸν κερὸν ἐκείνου, καὶ τὴν
 χρείαν, ἕς ἄλλη λέξη, ἢ ἢ
 σωσαρέλική; γέλοις οὐκ αὐ-
 τὴν παρελθούσα αὐτῆς κα-
 τὰ ψηφισαοσά; τί οὐκ φη-
 σιν, εἰ οὕτω τὸ πρῶτον ἔ-
 χεί; καὶ δὴ λέγεται τὸ Δίφρα-
 νοῦ κρείσσον εἶναι ἐκείνου
 ἢ Δίφρανεῖ; ὁ ἴππος ἢ ἵπ-
 πέως; ἢ ὁ κύων ἢ κυνηγεῖς;
 ἢ τὸ ὄργανον ἢ κιθαρῆς; ἢ
 οἱ ὑπερέται ἢ βασιλέως; τί
 ἐστὶ τὸ χρώμα; σωσαίρε-
 σις. τί ἐπιμελεῖται πάν-
 των; σωσαίρεσις. τί ὅλον
 ἀναρεῖ τὸν ἀνθρώπον, πο-
 τὲ μὲν λιμῶ, ποτὲ δ' ἀγ-
 χρίνη, ποτὲ ἢ κατὰ κρινοῦς;
 σωσαίρεσις. εἴτα τοῦτου τί
 ἰσχυρότερον ἀνθρώποις ἐστὶ;
 καὶ πῶς εἶόν τε τοῦ ἀκωλύτου
 τὰ κωλύμενα; ὀρθοτικῆ δυ-
 ράμει ἵνα πέφυκεν ἐμποδί-
 ζειν; καὶ σωσαίρεσις, καὶ σω-
 σαρέται. τῆ ἀκουστικῆ τῶν
 τῆ φραστικῆ ὡσαύτως. σω-
 σαίρεσιν δ' ἐπιμελεῖται πέ-
 φυκεν; ἀσωσαίρετον οὐδὲν,
 αὐτὴ δ' ἐαυτὴν Δίφραφεί-
 σα Δίφρα τοῦτο ἡκία μόνη,
 αὐτὴ γίνεται, ἢ ὄρετὴ μόνη.
 εἴτε τηλικαύτη δύραμις ἔ-
 σα, καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑ-
 ποτεταγμένη, παρελθού-
 σα ἡμῖν λεγίτω· κρείσσον

εἶναι τῶν ὄντων τὴν σάρεα.
 εἴθε εἰ αὐτῇ ἢ σαίρξ ἐαυτῷ
 ἔλεγε εἶναι κρείσσον, βίβ-
 ρητο αὐτῆς αὐτῆς. νῦν δὲ τί
 εἶπεν Ἐπίκουρε, τὸ ταῦτα δὲ πο-
 φανόμενον, τὸ πρὸς τέλος
 συζητησάμενος, τὸ πρὸς φυσικὰς,
 τὸ πρὸς κρινόντων, τὸ τὸν πῶ-
 γονα κρείσσος, τὸ γράφον
 ὅτε ἀπέδιδνηκεν, ὅτι τὴν τε-
 λουσιαν ἀγρὸν εἶμα καὶ μα-
 κρῆσαν ἡμέραν; ἢ σαίρξ, ἢ ἢ
 παύσεις; εἶτα τούτου ἢ
 κρείσσον ἔχει ὁμοιογείας, καὶ
 εἰ μὴν; ἔτι τυφλὸς τῆς
 ἀληθείας καὶ κωφὸς εἶ;
 τί εἶν; ἀκμάζει πῶς τῶν ἀλ-
 λας δυνάμεις; μὴ γῆροιο.
 λέγει πῶς μηδεμίαν εἶναι κρεί-
 σσαν, ἢ παρὰ τὴν τῆς πα-
 ραφρενικῆς δυνάμεως; μὴ
 γῆροιο. ἀνόητον, ἀσεβὲς,
 ἀχάριστον πρὸς τὸν θεόν. ἀλ-
 λά τὴν ἀξίαν ἐκείνην δὲ ποδὶ δῶ-
 σιν. ἔστι γὰρ τίς ἐὼν κρείσσος,
 ἀλλ' ἐχ' ἡλίκη βοός ἐστι καὶ κυ-
 νός, ἀλλ' ἐχ' ἡλίκη οἰκέτου
 ἐστὶ. ἐὼν οἰκέτης, ἀλλ' ἐχ' ἡλίκη
 τῶν πολιτῶν ἐστὶ καὶ τῶν,
 ἀλλ' ἐχ' ἡλίκη τῶν δούλων.
 εἰ μὴ τοι δὲ τὸ ἀλλὰ εἶναι
 κρείσσονα, καὶ μὴ παρέχει τῶ
 ἔτερα κρείσσον ἀπαιτήτων. ἔστι
 τίς ἀξία καὶ τῆς φρενικῆς
 δυνάμεως, ἀλλ' ἐχ' ἡλίκη
 τῆς παρὰφρενικῆς. ὅταν οὐ
 ταῦτα λέγω, μὴ τίς οἰέσθω,
 ἐπαμελεῖν ὑμῶν ἀξίῳ φρε-
 σίας. οὐδέ γὰρ ὀφθαλμῶν,

rerum omnium esse
 tissimam: quod nec
 ipsam quidem dicent
 quam ferret. Nunc
 est Epicure, quod ista
 tict? Quod de finibu
 tura rerum, de reg
 scripserit? Quod pro
 barbam aluerit? Qu
 mam agens scripserit,
 mum simul eundem
 tum diem agere? Ca
 voluntas? Et cum te
 quam habere melius
 non insanis? Adeo
 & surdus es? Quid er
 spicit ne quicquam
 facultates? Absit. Ne
 vllum esse usum aut
 tiam voluntatis? A
 mentia id fuerit, im
 ingrati aduersus Deu
 Est enim suus cuiq; h
 buendus. Habet, & a
 usum, sed non tantū c
 bos. Habet canis, sed
 tum famulus. Habet
 lus, sed non quantu
 Et hi, sed non quantu
 stratus. Non ergo eo c
 præstantiora sint, e
 mnenda sunt quæ suu
 præstant. Est quæda
 tas etiam dicendi fac
 sed non tanta, quant
 tatis. Cum ergo hæc
 quis vestrum putet n
 rem esse artis dicēdi n
 dx. Neque enim vel

, vel manus, vel pedes,
 n, vel calcæos negligi
 ed cum ex me quæris,
 nium rerum optimū
 dicam? Eloquentiam
 am, sed voluntatem
 Hæc enim est, quæ
 utatur, cæterisque
 tam paruis quam
 facultatibus. Nam
 se habuerit, homo
 s, fit bonus. Sin se-
 euadit malus. Hæc
 aeres aduersas & pro-
 ciat. Hac alii alios
 imus, & approba-
 Dique ea est, quæ ne-
 elicitationis, probe cu-
 atis auctor existat.
 eloquendi faculta-
 le, ac plane vllam esse
 on modo ingrati est
 eos qui illam præ-
 sed etiam timidi. Is
 remihi videtur, ne
 us rei facultas, eam
 ne nequeamus. Tales
 iui dicunt nullū esse
 vulcritudinis & tur-
 nieta ne aspect^o Ther-
 etq; Achilles, & alte-
 is non minus quā
 ouet? Et hæc stulta
 cant, & eorum ho-
 n, si quæ cuiusque rei
 ignorant: ac timēt,
 is discrimen intellex-
 victus assentiatur.
 otius magnum est,

εἰδ' ὠτων, εἰδ' ἁρῶν, εἰδ' ἐπο-
 δῶν εἰδ' ἐσθῆτος, εἰδ' ὑποδη-
 μῶτων. ἀλλ' αὐ μὲ πυνθάνη,
 ἢ ἔν ἐσι κροῖπτον τ' ὄντων, ἢ
 εἶπω, τὴν φρασικῶν εἰδ' ὠία-
 μω, ἀλλ' ἂ τὴν παρηρηκῶν,
 ὅταν ὀρθῆ γλῶσση). ἔτο γάρ ἐστι
 τὸ κἀκείνοις χρωῖνον, καὶ
 ταῖς ἀλλοῖς πύσις καὶ ρι-
 κραῖς καὶ μεγάλας δὴ ἀμε-
 σι. ἴετα καὶ ἄρθω γέντος, ἀγα-
 θὸς ἀνθρώπος, ἀγαθὸς γένε).
 ἀπολευχθέντος ἢ κακὸς ἀνθρώ-
 πος γένε). παρ' ὃ ἀτυχῆ μὲν,
 εὐτυχῆ μὲν, μεμφομένθ' ἀπὸ ἡ-
 λοις, δὴ αὐρεσῆ μὲν. ἀπὸ ἄλλῃ,
 λεληθὸς μὲν, κακὸς ἀμνησίαν
 ποιῆται. ἴχρον δ' ἐπιμελείας,
 δὴ ἀμνησίαν. ἔ ἢ ἀρεῖν τὴν
 δύναμιν τ' φρασικῆς, καὶ λέγειν
 μὴ εἶναι μηδὲμίαν ταῖς ἀλη-
 θείας, εἰ μόνον ἀχαρίστ' ἐστὶ
 πρὸς τὰς δεδωκότας, ἀλλ' ἂ καὶ
 δεῖλα. ὁ γὰρ θεῖος φοβεῖται
 μοι δοκεῖ, μὴ εἶπερ ἴε ἐστι δύ-
 ναμις καὶ τ' ἔπον, εἰδ' ὠητῶ-
 μὲν ὡτ' ἀταφρονησίαν. θεῖ-
 θεῖ εἰσι καὶ οἱ λέγοντες, μηδὲ-
 μίαν εἶναι παρακλαγὴν καὶ ἄλ-
 λας πρὸς ἀγχοσ εἶτα ὀμοίως
 ἢ κινήθησαν τ' θεοσίτῳ ἰ-
 δόντα, καὶ τ' Ἀρχαῖα; ὀμοίως
 τὴν Ἐλένην, καὶ ἢ εἶχε γυναῖ-
 κα; ἔ τῶν τῶ μωρῶ καὶ ἀρροικῶ,
 καὶ ὅσα εἰδόντων τὴν ἐκείνη
 φύσιν, ἀλλ' φοβεῖσθαι μὴ αὐ-
 τὸς αἰσθῆ) τ' ἀφοραῖς, δὴ
 θὸς συναρπασθεῖς καὶ ἠπληθεῖς
 ἀπέλθη. ἀλλ' ἂ τὸ μέγα τ' ἔτο,

ἀπολιπεῖν ἐκείτω τὴν αὐτὴν δύ-
 ναμιν ἢ ἐχέ, καὶ ἀπολιπόντα
 ἰδεῖν τὴν ἀξίαν τῆς δυνάμεως,
 καὶ τὸ κράτιστον τῶν ὄντων κατὰ
 μαθεῖν, καὶ εἶτο ἐν παντὶ μετὰ
 διώκειν ἀεὶ ἰδέσθαι ἐπεδουκέ-
 ναί, πείρεργα τάδε αὖτος εἶτο
 πεποιημένος, ἔμφυτοι ἀμελεῖν
 τὰ ἐδ' ἐκείνων καὶ δύναμιν. Ἐ-
 γὼ ὀφθαλμῶν ἐπιμελητέον
 ἀλλ' ἐχέ ὡς εἶ κρατίστες, ἀλλὰ
 ἔτ' ἐτων ἀφ' τὸ κρατίστον. ὅτι
 ἐκείνο σὺν ἀλλως ἐξεί καὶ φύ-
 σιν, εἰ μὴ ἐν ἰδέσθαι δὴ λογιστῶν,
 καὶ τὰ ἕτερα παρὰ τὰ ἕτερα αἰ-
 ρέμερον. πῶς ἐπὶ τὸ γινόμερον;
 οἷον εἰς ἀπὼν εἰς τὴν πατρί-
 δα πῶς ἐαυτοῦ, ἔτι δὴ δὴ ὄντων
 πανδοκείων καλὸν ἀρέσωντος
 αὐτῶς εἶτο πανδοκείας, κατὰ μέτροι
 ἐν τῶ πανδοκείῳ ἀνθρώπῳ, ἐ-
 πελάθεις τῆς ἀρετῆς ἰδέσθαι;
 σὺν εἰς εἶτο ἰδέσθαι, ἀλλὰ διὰ
 ἰδέσθαι. ἀλλὰ κατὰ τὸν εἶτο. πόσα
 δ' ἄλλα πανδοκείας κατὰ τὸν
 πόσοι δὲ λειμῶνες; ἀλλ' ἀ-
 πλῶς ὡς δίουδος. τὸ ἵππο κεί-
 μερον ἐκείνο, εἰς τὴν πατρίδα
 ἐπανελθεῖν. ἰδέσθαι οἰκείας ἀπαλ-
 λάξεν δέσας, αὐτὸ τὰ εἶτο πολίτας
 ποιεῖν, γῆμα, παιδοποιεῖσθαι,
 ἀρετῆς τῆς νομιζομένης ἀρετῆς.
 ἔγὼ ἰδέσθαι κατὰ τὸν ἡμῶν ἕ-
 πεις ἐκείνο ἀμελεῖν ἐλήλυθας,
 ἀλλ' ἐν οἷς ἐχέ, καὶ ἂν κατὰ
 τέταρτον πολίτης, ἐν τῆτοις
 ἀναστροφῶν ἀμελεῖν. ἰδέσθαι πῶς
 καὶ ἐν τῶν ἐπὶ τὸ γινόμερον.
 ἐπὶ ἀφ' λόγου καὶ τριακῆς

relicta cuique rei sua
 quanti pretii sit ea f
 præstātissimam om.
 cognoscere, eamque
 persequi, & in ea elat
 tera vero, si cum ea
 tur, superuacanea in
 quidem, ut quantum
 illa quidem neglig
 curandi sunt oculi,
 ut præstantissimum
 & hi propter præf
 quod ne id quide
 suæ statum tuebitu
 recta ratione utatu
 liis anteponat. Qu
 solêt? Perinde fit
 patriā suam abiens
 rium elegans ingre
 lubescente ibi mar
 oblitus ne es instit
 huc ibas, sed hac
 gans hoc est. Qu
 diuersoria elegātia
 prata & saltus? Se
 nisi ut transitus.
 vero illud fuit, in
 uerti: propinquos
 liberare: ciuis of
 vxorem ducere, pr
 ros, Magistratus oi
 rere. Neque enim
 ra loca deligenda
 ut in iis versareris
 nituses, quorum
 Tale quiddā hie
 nit: quoniā oratic
 modi præceptione
 παραδόσεως ἐλθεῖν

contendendum, & vo-
 aepurganda, & facultas
 vis utitur corrigenda est.
 as autem postulat, vt
 a, certa dictione, & cū
 e atq; acrimonia tra-
 u. Quidam his ipsis il-
 desidēt: alius dictione,
 iocinationibus, ali^o ar-
 uibusdam, alius alio
 neris diuersorio, ibiq;
 es velut apud Sirenes
 escunt. Homo, insti-
 uum est, ita te parare,
 quæ obiiciuntur, ex
 to naturæ vtaris: in
 , ne frustreris: in auer-
 n id quod nolis vt ne
 a ne vnquam voti im-
 a ne vnquam aduersa
 vtaris: vt liber sis: vt a
 n prohiberi, a nemine
 ois: vt cum Iouis ad-
 itione congruas, huic
 peres, neminem accu-
 &ersus istos ex animo
 queas.

per fatiq; vis me ducito.

in hoc propositum ha-

qua tibi dictiuncula

ei, si quæ præceptiones

num ibi perma

& fidere institues, obli-

piæ, & ista elegantia

Quis enim elegan-

negat? Sed vt tran-

diuersorium. Quid

vt, more Demosthe-

δον, ὡς πανδοκεία. πὶ γὰρ

δεῖ, ἔτι τὴν αὐτοῦ παρὰ ἑσέως
 ἐκκαταρῆσαι, καὶ τὴν δὲ δὴ αὐτοῦ
 τὴν χρησιμὴν τῶν φαντασιῶν
 ὀρθῶς κατασκευάσαι. ἀλλὰ καὶ
 ἢ τὴν παρὰ ἑσέως γίνεσθαι τῶν
 θεωρημάτων, καὶ ἀπὸ λέξεως
 ποιαῖς καὶ μετὰ ἴνους ποικιλίας
 καὶ ὀριμότητος τῶν θεωρημάτων.
 ἔτι αὐτῶν ἴνους λέξεων ἀλλοκό-
 μῆμοι καταμύσειν αὐτῶν, ὁ μὲν
 ὑπὸ τῆς λέξεως, ὁ δ' ὑπὸ λογισ-
 μῶν, ὁ δ' ὑπὸ μετεπιπέτων,
 ὁ δ' ὑπὸ ἀλλοτῶν ἴνους θεῖται
 πανδοκεία, καὶ παρὰ μείναντες
 κατασπίνονται, ὡς παρὰ ταῖς
 Σφρηῖσιν. ἀνθρώπε, τὸ παρὰ κεί-
 μενόν σοι, κατασκευάσαι σαυτῶν
 χρησιμὴν ταῖς παρὰ πλοῦ-
 σιας φαντασίαις καὶ φύσιν, ἐν
 ὁρῶν ἀναπόσεικτον ἐν δὲ
 ἐκκαταρῆσαι ἀπείρωτον, μηδὲ
 ποτὶ ἀτυχῆναι. μηδὲ ποτὶ δυσ-
 τυχεῖναι, ἐλδύθηρον, ἀκώλυ-
 τόν, ἀνανάγκαστον. συναρμόζον
 τῆς Διὸς διοικήσεως, ταύτη
 κατὰ μῆμον μηδὲν ἀλλοτῶν.
 δὴ κατὰ μῆμον εἰπεῖν τέτρετες
 εἰχες ἐξ ὅλης ψυχῆς.

ἀλλὰ δὲ μὲν αὐτῶν Ζεὺς, καὶ σύ γ'
 ἢ περὶ παρὰ μῆμον.

εἶτα τέτρετες τὸ παρὰ κείμῃμον
 ἔχων δόξασθαι σοι λεξέσθαι,
 δόξασθαι τῶν θεωρημάτων πα-
 νῶν, αὐτῶν καταμύσεις, καὶ κα-
 τοικεῖν παρὰ ἑσέως. ἐπιλαθῶ
 μῆμον τῶν ἐν οἴκῳ, καὶ λέξεως,
 ταῦτα κρημνίσαι; πῶς γὰρ
 λέξεως μὴ εἶναι αὐτὰ κρημνίσαι;
 καλύει φράζονται ὡς Δημοσ.

δένης, ἀτυχεῖν; ἢ ἡ καλύει
 συλλογισμὸς ἀαλλύονται ὡς
 Χρύσιππον, ἀθλιὸν εἶναι, πεν-
 θεῖν. φθονεῖν, ἀπὸ τῶν ἑρμῶσε-
 ὤ, ἡσυχῶ δ' αὖ μνηεῖν; ἔδ' ἐν. ὁρᾶς
 ἔν' ὅπ' πανδοκεῖν καὶ τῶν ἑρμῶ
 δένος ἀξία. ἢ ἡ πωροκέρμων
 ἀπλοῦ καὶ τῶν ἑρμῶ ὅταν λέγω πρὸς
 Ἰνας, οἰονταί με καὶ τῶν ἀπλοῦ
 τὴν πρὸς τὸ λέγειν ἐπιμέλῃαν,
 ἢ τὴν πρὸς τὸ θεωρεῖν καὶ ἑρμῶ.
 ἐγὼ δ' ἔγωγε τὴν καὶ τῶν ἀπλοῦ, ἀλλὰ
 τὸ πρὸς τῶν καὶ τῶν ἀπλοῦ
 ἔχων. καὶ ἐν τῶν καὶ τῶν ἀπλοῦ
 τῶν ἐλπίδας. εἰ τις τῶν πω-
 ριστὸς ἐλάπις τῶν ἀπλοῦ,
 καὶ μετ' ἡγεσθε ἕνα τῶν ἐλα-
 πίωντων. ἔδ' ὡς αἰμα δ' ἀπλοῦ
 ἐλέπων τὸ κρᾶτιον καὶ τὸ κυ-
 ριῶτατον, ἀλλο λέγειν εἶναι,
 ἢ ἡ μῖν χαρίσωμαι.

Πρὸς Ἰνα τὸν σὸν ἡξιο-
 μῆρον ἕω' αὐτῶ.

ΚΕΦ. κδ.

Εἰπόντος αὐτῶ Ἰνός, ὅπ'
 ποδάκις ἐπιθυμῶν σε
 ἀκῆσαι, ἢ λθον πρὸς σὲ ἔδ' ἔδ'
 ποτέ μοι ἀπεκρίνω. ἔδ' νῦν εἰ
 δῶατον, παρρησιασῶ σε εἰ-
 πεῖν ἡ μοι. δοκεῖ σοι, ἔφη, κα-
 θάρως ἀπλοῦ Ἰνός εἶναι τέχνη,
 ἔγωγε καὶ τῶν λέγειν, ἢ ἡ μὲν ἔ-
 χων ἐμπείρωσ ἐρεῖ, ὅ ἡ μὲν ἔ-
 χων ἀπείρωσ; δοκεῖ. ἔκοῦν ὁ
 μὲν ἀπλοῦ τῶν λέγειν αὐτῶς τε ὡ-
 φελέρμωσ, καὶ ἀπλοῦ οἶός τε
 ὡν ὡφελεῖν, ἔτος ἐμπείρωσ αὐ-
 λέγει; ὅ ἡ ἐλαπτόμωσ μῶλλον, καὶ ἐλάπιων, ἔτος ἀπλοῦ

nico dicentem, calamitas esse? Quid obstat, tamquam ac Chrysippus syllogizans, esse miserum, lugere videre, denique perturbationem infelicem esse? Nichil. ergo ista nullius pretii materia fuisse: tibi vero a me istud propositum? Hæc aliquos dico, putant materiam dicendi ac præceptum euertere. Ego vero tibi euerto, sed permanens in hoc, & spei in eo colloca. Si quis his tradendis, tibi nocet: me quoque immo mero ponite. Neque verum sum cum aliud cerno, immo gratiam aliud præstatum & præcipuum dicere.

Ad quemdam, qui summi temni visus est

CAP. XXIII

CUM quidam ei
 Caudiēdi tui cupidus
 pe ad te veni, nec tu
 mihi respondisti: & nu-
 si fieri potest, oro te, veni
 mihi dicas. Putas ne, in
 aliarum rerū, sic dicentem
 aliquod esse artificium
 qui calleat, apte, qui ve-
 ret, inepte sit dictur?
 Ergo qui oratione tantum
 uatur, quam alios iudicat
 test: is apte dicit. Qui
 magis leditur & ledit,

ifi imperitus erit. Inueni
 um alios lædi, alios iuua-
 Quid vero? ii qui audiunt,
 cid omnes iis quæ audi-
 iantur? an vero & horū
 s iuenias qui iuentur,
 s i lædantur? Et horum,
 u Ergo hic etiā qui perite
 ut, iuuantur: qui vero
 e, læduntur. Assentie-
 ur Est ergo peritia aliqua
 iendi, sic etiam audiendi?
 at. Si ergo placet, hanc
 v sic consideremus. Tra-
 e uificam, cuius tibi esse
 et? Musici. Statuam rite
 re, cuius? Statuarii. Pe-
 v o statuæ consideratio,
 la ne tibi artem requirere
 et? Requirit & hæc. Ergo
 e vt oportet, periti est:
 es iam, audire vtiliter,
 pe ti. Neque nunc de per-
 a ilitate quicquam dica-
 s, um ambo ab ea longe
 ms. Illud vero quiuis cō-
 ur esse mihi videtur: ei
 p hosophos auditurus sit,
 s e aliqua audiendi exer-
 tic e. Nonne ita est? Qua
 o dre tibi dicam? Indica
 i cid audire possis? De re-
 b his & malis. Cuius?
 n q d equi? Nō. Sed bouis?
 C id ergo? Hominis? Ne.
 n u ne quid sit homo? quæ
 at a eius? quæ notio sit?
 τῶ κακῶν ἕνεκα. ἀλλὰ γὰρ ἴπω αἱ; ἔ. ἀλλὰ βοός, ἔ. ἢ ἔν; ἀνθρώ-
 να ἰδοῦμαι ἢ ἢ ἔστιν ἀνθρώπος; ἢ ἢ φύσις αὐτοῦ, ἢ ἢ ἔννοια,

τέχνης θεωρίας τῆς λέξεως; εὐ-
 ροίς δ' αὐτὰς μὲν βλαπτόμε-
 νας, τὰς δ' ὠφελιμύκας. οἱ δ'
 ἀκούοντες πάντες ὠφελούνη
 ἀφ' ὧν ἀκούσιν, ἢ καὶ τῶν
 εὐροίς αὐτὰς μὲν ὠφελιμύ-
 νας, τὰς ἢ βλαπτόμεναι; καὶ
 τῶν, ἔφη. ἐκ τούτων ἢ ἐκ τούτων
 ὅσοι μὲν ἐμπείρους ἀκούουσιν,
 ὠφελούνηται, ὅσοι δ' ἀπείρους,
 βλάπτουνη; ἀμεγλόγη. ἔστιν ἀρα
 πὶς ἐμπείρια κατὰ τὴν λέ-
 γην, οὐτῶ ἔστιν ἀκούειν; εἰσιν.
 εἰ δὲ βούλη, ἔστιν οὐτῶ σκέψαι
 αὐτὸ. τὸ μουσικῆς ἀψαλῶ,
 ἕνος σοὶ δοκεῖ; μουσικῶν. τὸ
 δὲ τῆ ἀνδριανῶτα ὡς δ' εἰ κα-
 τὰ σκιδάσιν, ἕνος σοὶ φαίνεται;
 ἀνδριαντοποιῶν. τὸ δ' ἰδοῦν
 ἐμπείρους, ἔστιν ἐμὰ σοὶ παρ-
 οῦσα φαίνεται τέχνης;
 παρὰ δ' εἴται καὶ τούτο. οὐκ ἔν
 εἰ καὶ τὸ λέγειν ὡς εἴ τὸ
 ἐμπείρου ἐστὶν; ὅρα ἔστι ἢ καὶ
 τὸ ἀκούειν ὠφελίμως τοῦ
 ἐμπείρου ἐστὶν; καὶ τὸ μὲν τελεί-
 ὡς καὶ ὠφελίμως, εἰ βούλη,
 παρὰ τὸ παρὸν ἀφ' ὧν μὲν. ἐπεὶ
 καὶ μακρῶν ἐστὶν ἀμφοτέ-
 ρη παντὸς τοιούτου. ἐκείνο
 ἢ πᾶς αὐτὸς ὁ μελοποιῶν
 μοι δοκεῖ, ὅτι πόσης γὰρ ἐν
 τριβῆς παρὰ τὸ ἀκούειν παρ-
 οῦσα ἔστι φιλοσόφων ἀκου-
 σόμενος. ἢ γὰρ ἔστι; παρὰ ἕνος οὐ
 λέγω παρὰ σε, δ' εἴξον μοι. παρὰ
 ἕνος ἀκούουσα δ' ὡς αὐτῶν; παρὰ
 ἕνος κακῶν ἕνεκα. ἀλλὰ γὰρ ἴπω αἱ; ἔ. ἀλλὰ βοός, ἔ. ἢ ἔν; ἀνθρώ-
 να ἰδοῦμαι ἢ ἢ ἔστιν ἀνθρώπος; ἢ ἢ φύσις αὐτοῦ, ἢ ἢ ἔννοια,

ἢ ἐχρῆν καὶ κτ' πόσον, ὡς
 τὰ ἄλλα τετραμήνια; ἀλλὰ φύ-
 σις ἴ' ἐστι ἐννοεῖς, ἢ δ' ὡάσασθαι
 καὶ κτ' πόσον ἀκρολουθῆσά μοι
 λέγῃσι; ἀλλ' ἀποδείξει χρῆ-
 σομαι ὡς σέ. πῶς; παρακρο-
 λουθεῖς γὰρ αὐτῶ τέτρω ἴ' ἐστιν
 ἀπόδειξις, ἢ πῶς ἴ' ἀποδείκ-
 νυται, ἢ Διότινων; ἢ ἴνα ὁ-
 μοια μὲν ἀποδείξει ἐστιν, ἀπό-
 δεξις δ' ὅτι ἐστὶ; ἴ' γάρ ἐστιν
 ἀληθὲς οἶδας, ἢ ἴ' ἐστὶ ψευ-
 δος, τί ἴ' ἐνὶ ἀκρολουθεῖ, ἴ' ἴ' ἐνὶ
 μάχεται; ἢ ἀνομολογέμενον
 ἐστιν, ἢ ἀσύμφωνον; ἀλλὰ κινῶ
 σε ὡς φιλοσοφίαν. πῶς;
 παραδεικνύω σοι τὴν μά-
 χην τῶν πελάων ἀνθρώπων,
 καὶ τὴν Διότινων ὡς
 ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ συμ-
 φερῶν καὶ ἀσυμφῶν,
 αὐτὸ ἴ' ἐστὶ μάχη, ὅτι
 εἶδότες; δεῖξον ἔν μοι, ἴ' πε-
 ρανῶ Διότινων σοι. κί-
 νησόν μοι ὡς θυμῶν, ὡς ἢ
 κατὰλληλῶ πῶς τῶ ὡς
 βιάτῳ φανείσα, ὡς θυμῶν
 αὐτῶ κινεῖ ὡς ὅ φανεῖν.
 αὐτὸ ἴ' λίθον ἢ ἄρτον παραθῆς,
 οὐ κινηθήσεται. οὕτως εἰσὶ
 ἴ' ἐνὶ ἡμῶν φυσικῶν ὡς θυμῶν
 καὶ ὡς τὸ λέγειν, ὅταν
 ὁ ἀκρομῶ φανῆς, ὅταν
 αὐτὸς ἐρεπίσῃ. αὐτὸ ἴ' ὡς λί-
 θῶ ἢ χόρτῶ ἢ παρακείμε-
 νος, πῶς δ' ὡάσασθαι ἀνθρώπῳ
 ὅρεξιν κινῆσαι; ἢ ἀμπελῶ
 μή π' λέγει τῶ γεωργῶ, ἐπι-
 ρεῖξέ με, ἀλλ' αὐτὴ δὲ αὐτῆς

& quantum aures nostrae
 percipere possint? An quid
 sit intelligis, meque dicere
 aliqua ex parte assequi?
 Verum demonstratione
 aduersus te. Quomodo?
 quid idipsum quid sit de-
 monstratio, aut quomodo a-
 demonstraretur, aut per quae
 quae demonstrationi similes
 sint, cum demonstratio
 sint, intelligis? Nostis
 sit verum, aut quid sit.
 Quid cui sit consequens
 cui repugnet? quid con-
 trarium sit, aut dissensum.
 Excitemne te ad philoso-
 phiā? Quomodo? Ostende
 tibi pugnantia vulgaria,
 de bonis & malis, con-
 traria & inutilibus dissen-
 sium cum istud ipsum quic-
 quis sit ignores? Ostende
 mihi, quid differendo tecum
 facere queam? Excitat
 alacritatem, quemadmodum
 herba conueniens applica-
 edendi excitat. Cui si
 aut panem apposueris
 excitabitur: Ita sunt
 naturales quaedam pro-
 pones ad dicendum, si
 alicuius momenti efficitur:
 si ipse incitet. lapidis
 affecerit, qui potest
 tum hominis excitat.
 tis nunquid vinitor
 curato me? Imo ipsi

probe curatam illi
 um, illius diligentia
 cat. Pueri festiui &
 em non excitant ad
 edum, & vna repen-
 que balbutiendum?
 o cum asino collu-
 ue rudere velit? Qui
 paruus sit, asellus
 . Cur ergo mihi ni-
 ? Illud tantum ha-
 blicere, eum qui ne-
 sit, & cur natus sit,
 mundus hic, & ii qui
 rantur, quæ item
 e mala sint: quæ ho-
 urpia: qui nec ora-
 nec demonstrationem
 ar, qui nec quid ve-
 quid falsum sit intel-
 a discernere possit: eū
 etiturum, neq; decli-
 tu, neq; concitatum iri,
 gessurū, nec assensurū,
 egaturū, nec deniq; re-
 assensionē ex naturæ
 crito. Surdus & cæcus
 abur, & nullus erit, cum
 iisse videatur. Nunquid
 e mnum hoc ita esse cœ-
 non ex quo genus ho-
 u est; ex eo omnia pec-
 a, omnes calamitates per
 mporationem sunt in-
 Agamemnon & Achil-
 ant se nonne hac de causa
 tenebant, quod quæ vtilia,
 æ inutilia essent ignora-
 ant nonne hic dicit, vtile esse

ἐμφάνεσα, ὅτι ἐπιμελήθηεν
 λυσιτελήσῃ αὐτῶν, ἐκκελεύεται
 πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τὰ παι-
 δια τὰ πιθανὰ καὶ ἄριστα, ἵνα
 ὅσα ἐκκελεύεται πρὸς τὴν συμ-
 παύξιν αὐτοῖς, καὶ σωζώσῃν, ἔ-
 πρὸς τὸ συμφελέϊξιν; ὅνω δὲ
 πὶς πρὸς τὴν μεῖται συμπάξιν,
 ἢ σωζώσῃ; ἔγωγε εἶρικρον.
 ὅμως ὀνείρον ἐστιν. ἢ ἐν μὲν
 ἐδὲν λέγῃσι; ἐκείνο μόνον ἔχω
 σοι εἶπειν, ὅτι ὁ αἰνοῶν ἕς ἐστι,
 ἔπι δὲ γέροντι, καὶ ἐν ἱνίξτω
 τῶ κρόμῳ, καὶ μὴ ἵνων κρινώ-
 νων, καὶ ἵνα τὰ ἀγαθὰ ἐστὶ καὶ
 τὰ κακὰ, καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ
 αἰχρῶν, ἔμῃτε λόγῳ παρα-
 κολουθῶν, μῆτ' ἀποδείξει,
 μῆτε ἴ' ἐστὶν ἀληθὲς ἢ ἢ ψευ-
 δος, μῆτε ἀφαιρῆναι ταῦτα
 δωάμῃ, οὐτ' ὀρέξει) καὶ
 φύσιν, οὐτ' ἐκκλινεῖ, οὐτ'
 ὀρμήσει, οὐτ' ἐπιβαλεῖται,
 ἐσυκαταθήσεται, ὅσα ἀνα-
 νόσῃ, ὅσα ἐφέξει, τὸ σωό-
 λον κωφὸς καὶ τυφλὸς πει-
 λούσεται, δοκῶν μὲν πείναι,
 ὦν δὲ οὐδεὶς. νῦν γὰρ πρὸς
 τον τοῦτ' οὕτως ἔχει; οὐχὶ
 ἐξ οὗ γῆν αὐτῶν ἐστὶν,
 ἐξ ἐκείνου πάντα τὰ ἀμαρ-
 τήματα, καὶ τὰ ἀτυχήμα-
 τα παρὰ ταῦτω τῶ ἀ-
 γνοίαν γελῆται; Αἰαμέρι-
 νων καὶ Αἰακίδος δὲ ἀλλή-
 λους διεφέροντο. οὐχὶ ἀφ'
 τὸ μὴ εἰδέναι ἵνα ἐστὶ συμ-
 φέροντα καὶ ἀσύμφορα; οὐχὶ
 ὁ μὲν λέγει, ὅτι συμφέρει

ἀποδοῦναι τῷ πατρὶ τὴν
 χρυσηίδα, ὃ δὲ λέγει ὅτι
 οὐ συμφέρει; οὐχὶ ὁ μὲν λέ-
 γει ὅτι δεῖ αὐτὸν λαβεῖν τὸ
 ἄδικον γέρας, ὃ ᾧ οὐ δεῖ; οὐ-
 χὶ ἀφ' ἑωῦτα ἐπελάθοντο καὶ
 τίνες ἦσαν, καὶ ἐπὶ τὴν ἑλληνί-
 σθαι; ἔα αὐθροπε, ἐπὶ τὴν
 ἑλληνίσθαι, ἐρωμύνας κτησό-
 ρμος, ἢ πολεμήσων, τίσι; τοῖς
 Τρωσίν, ἢ τοῖς Ἑλλήσι; τοῖς
 Τρωσίν. ἀφείδου τὸν Ἑκτό-
 ρα, ἐπὶ τὴν βασιλέα τὴν σωθεῖ-
 σσας τοῦ ξίφος; σὺ δ' ὦ βέλ-
 λιστε, ἀφείδου τὴν βασιλείας
 ἔργα, ὡς κροσσίδου ἀφ' ἑ-
 πυκτόδους τῶν πολεμικῶν ἑ-
 τῶ τῶν συμμάχων, ὃν δεῖ
 παντὶ τρόπῳ ὡσεὶ πρὸς καὶ φυ-
 λαίπειν; καὶ χείρων γίνηκται
 ψοῦ δ' ἄρχερέως. ὅς τοὺς καλῶς
 μονομάχους ἀφ' ἑπίσης ἐπι-
 μελείας ἔχει; ὁρᾶς, οἷα ποιεῖ
 ἀγνοια ὡσεὶ τῶν συμφερόν-
 των; ἀλλὰ καὶ γὰρ πολυπότος
 εἰμι. μή τι οὐ τῶν Ἀγαμέμ-
 νων ὡ πολυσιώτερος; ἀλλὰ
 ἔ καλός εἰμι. μή τι οὐ τῶν
 Ἀχιλλέως καλλίων; ἀλλὰ καὶ
 κέρμιον κρημψὸν ἔχω. ὃ ᾧ Ἀ-
 χιλλεὺς ἔ καλλίον καὶ ξαντόν;
 καὶ ὅτι ἐκτένιζεν αὐτὸ κρημ-
 ψῶς οὐδὲ ἔπλασεν; ἀλλὰ ἔ
 ἰσχυρός εἰμι. μή τι οὐ δύνα-
 σαι λίθον ἄρα ἠλίχον ὃ Ἑκ-
 τῶρ ἢ ὃ Αἴας, ἀλλὰ ἔ δύνηκται.
 μή τι ἐκ θεῶν μητρὸς; μή
 τι πατρὸς ἐγγόνου Διός; τί
 οὐκ ἐκείνον ὠφελεῖ ταῦτα,

reddere patri Chryseidam
 negat? Nonne hic ait si-
 mium alterius capiente
 se, ille refragatur? Non
 pter hæc & qui essent
 de causa venissent, ob-
 runt? Age homo cur
 vt amicas parares, an-
 gereres? Vt bellum g-
 Cum quibus? cum Troi-
 an Græcis? Cum Trois
 missio ergo Hectore, cu-
 sus regem tuum enseri-
 gis? Tu vero, vir optime
 muneribus omissis, cu-
 ellula digladiaris cum
 sissimo sociorum, qu-
 bus modis curandus
 dus erat? Ac deterius
 præbes solerti sacrificu-
 vos bellos gladiatores
 diligentia colit? Vides
 ignoratio rerū vtilium
 Atqui & ego diues sum
 quid ergo Agamemnon
 cupletior? Sed & fo-
 sum. Nunquid ergo
 formosior? Sed & pulc-
 mam habeo. Achille
 nonne pulcriorem, &
 flauam, eamque & pe-
 ganter, & comsit?
 robustus sum. Nunq-
 go tantum saxum tol-
 tes, quantum Hector
 iax? Sed & nobilis sum
 quid Dea matre genit-
 patie a Ioue oriundo
 autem illum ista i-

Τί τὸ ἴδιον ἀμαρτήματός.

ΚΕΦ. κς.

Quid sit peccati proprii

CAP. XXVI.

Π Ἀν ἀμαρτήματός μὲν ἴδιον
 ἐστὶν ἐπειδὴ ὁ ἀ-
 μαρτάνων ἔχει τὸ ἀμαρτάνειν,
 ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἴδιον, ὅτι ἴδιον
 ὅτι ὁ μὲν θέλει ἔχει ποιεῖ. τί γὰρ ὁ
 κλέπτης θέλει; πρῶτον τὸ
 αὐτῷ συμφέρον, ὅτι ἔστιν αἰ-
 συμφορὴν αὐτῷ ἐστὶ τὸ κλέ-
 πειν, ὁ μὲν θέλει, ἔχει ποιεῖ; πᾶ-
 σαι ἡ ψυχὴ λογικὴ φύσις δια-
 βέβληται ὡς μὲν ἴδιον· καὶ μέ-
 χρι μὲν αὐτῷ, μὴ παρακλεβῆ
 τῆτος, ὁ μὲν ἀμαρτήματός ἐστὶν, ἔστιν
 καλλύεται τὸ μαρτάνειν ποι-
 εῖν. παρακλεβῆται ἡ πολ-
 λὴ ἀνάγκη ἀποβῆται τὸ μαρ-
 τάνειν, καὶ φύσιν ἔτις, ὡς καὶ
 ἀπὸ τῆ ψυχῆς ἀναβῆται
 πικρὰ ἀνάγκη τῷ ἀθανο-
 ρμῷ ὅτι ψυχῆς ἐστὶ. μέχρι
 δὲ αὐτῷ τῆτος ἔστι φαντασθῆται,
 ὡς ἀλλοῦ ἐστὶ ἐπιβῆται αὐτῷ.
 δεῖνός ἐστι ἐν λόγῳ; ὁ δὲ αὐ-
 τὸς καὶ παρὰ τὴν ἔλεγχ-
 κλητός, ἔστι ὁ δυνάμει ἐ-
 νός παρὰ τὴν ἔλεγχῃ τῷ κατὰ
 τὸ ἀμαρτάνειν, ἔστι ὡς πα-
 ρακλεβῆται πᾶς ὁ θέλει ἔχει ποιεῖ,
 ἔστι ὁ μὲν θέλει ποιεῖ. αὐτῷ γὰρ τῆτος
 δεῖνός ἐστι, αὐτὸς ἀπὸ αὐτῆ
 ἀποχωρήσει. μέχρι ἡ μὴ δει-
 κνύσης, μὴ τῷ μαρτάνειν ἐπιβῆ-
 ται κατὰ τὸ ἴδιον γὰρ φαντα-
 σίαν λαμβάνων, ποιεῖ αὐτό.
 ἀπὸ τούτου καὶ Σωκράτης τῷ
 τῷ τῆ δυνάμει πεποιθώς,

O Mne peccatum pu
 complectitur. Cum
 is qui peccat, non pecca
 rem bene gerere velit, i
 cum est, cum id quoc
 facere. Quid enim fur
 qui vult? Id quod sibi ex
 Ergo si furari inutile
 quod vult non facit, o
 rationis capax animus
 gna abhorret: & quoc
 quo pugnatur, non ai
 uerterit, nihil prohib
 minus pugnantia faci
 si eam intellexerit, ne
 vt a pugna desciscat, ac
 Sic omnino necesse est
 mēdacium intellexerit
 dacio declinet. Quoa
 illud animo non com
 derit, ei pro vero assenti
 go is acer ad dicēdum
 adhortando, tum ar
 qui cuique ostendere
 qua in re erret, & se
 pugnet: atq; evidente
 strare, cum id quod v
 facere, & id facere q
 velit. Cui enim hoc d
 tum fuerit, is ipse a
 det. Quoad autem n
 deris, mirari noli cui
 posito perseuerare. I
 facit, quod recte fact
 ne imbutus est. Quaj
 Socrates hac faculta

bat se nullum alium te-
cite solere, contentum
uicem disputaret: cum-
vnum se approbare & vo-
terem, cumque sibi esse
omnium. Norat enim, ra-
peditum animum, seu
t, u nollet, tanquam in
ce ositum, ad princi-
arni facultatem & mē-
in naturum. Pugnam si
des, desisteret. Si vero nō
des, te ipsum potius ac-
o quam eum qui tibi
ob imperabit.

ἔλεγχον· ὅτι ἐγὼ ἄλλοι μὲν εἰ-
δέναι εἴωθα παρέχον μάρτυ-
ρα ὧν λέγω. δεκτικὸν δ' αἰετῶ
πρὸς ἀλεγεινότητα, καὶ ἐκείνον
ἐπιψηφίζω καὶ καλῶ μάρτυ-
ρα· καὶ εἰς ὧν ἕτος, δεκτικὸν
αὐτὸ πάντων. ἢ δεῖ γὰρ ὑπὸ πί-
νθη λογικῆ ψυχῆ κινεῖται
ζυγῶν, ἔπειτα ῥέψαι αὐτὸν τε θέ-
λη αὐτὸν τε μὴ, λογικῶν ἡγεμονι-
κῶν. δεῖξον μάλιστα, καὶ ἀπο-
θήσεται. αὐτὸ μὴ δεικνύης,
αὐτὸς αὐτῶν μάλιστα ἐγκρί-
λαι, ἢ τῶν μὴ περὶ σφαι-
νω.

FINIS SECUNDI LIBRI.

P I T A T E R T I I L I B R I

A R K I A N I.

De natu viro parum digno.

Quam exercenda sint ei qui profecerit. Item, prae-
cipua a nobis negligi.

Quis sit materia boni, & qua utilissima exercitatio.

Quidam qui in theatro contra aecorum se gesserat.

Quidam qui morbum causantur.

Quidam quaedam.

Quidam quendam, liberarum civitatū correctorē.

Quidam adversus visa capienda sit exercitatio.

Quidam ratorem quendam, qui Romam ad causam dicen-
dam proficiscebatur.

Quomodo ferendi sint morbi.

Quidam quaedam.

De exercitatione.

Quis sit solitudo, & quis sit solus?

Quidam quaedam.

Quidam in conspectu aggredienda esse omnia.

16 Non temere morem omnibus esse gerendum.

17 De Providentia.

18 Nuntiis terreri nos non oportere.

19 Quis sit indocti & philosophi status.

20 Ex omnibus rebus externis utilitatem posse capi.

21 Aduersus eos qui temere ad docendum accedunt.

22 De secta Cynica.

23 Ad eos qui ostentationis ergo legunt & differunt.

24 Non debere nos iis affici rebus qua in nostra potestate sunt.

25 Ad eos qui consiliis suis frustrantur.

26 Ad eos qui egestatem metuunt.

ΑΡΡΙΑΝΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

BIBΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ARRIANI COMMENTA

RVM EPICETI LIBER

TERTIVS.

Interprete Hieronymo Wolfio.

Περὶ καλλωπισμῶ.

De ornatu viro par-

ΚΕΦ. α.

CAP. I.

Επιόντες ἄνδρες πρὸς αὐτὸν νεανίσκος ῥηθεύει, ὡς εἰρη- γάτερον ἢ σκημῶν τιῶ καὶ μύλων, & τιῶ ἀλλῶν πε- εἰσολὴν καλλωπισμῶν, εἰπέ μοι, ἔφη, εἰ ἔδοκεῖ σοι κύνες τ' εἶναι καλοὶ πνευ καὶ ἵπποι, καὶ ἔτω τ' ἀλλῶν ζώων ἕκαστον, δοκῶσιν, ἔφη. ἔκῃν & αὐτῶν ποι οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ αἰχρῶν; πῶς γὰρ ἔστι πότερον ἔν καὶ τὸ

Um adolescentiam eloquiosus adcessisset, colorius ornata, & relictu splendidiore: Dicit quid, nonne tibi aliqui equi pulcri videntur, animalia? Videntur Ergo & homines alij deformes sunt? Vtrum igitur eadem

et horū in suo gene-
 dicimus, an peculia-
 ula? Id vero sic intel-
 Nm canem ad alia na-
 videmus, equum ad
 iam item ad alia. O-
 gitur haud absurde
 ronuntiabimus, tum
 esse pulcra, cū pro na-
 vulcerrime se habue-
 n autem natura cu-
 uersa sit: diuersa et-
 at ne quodlibet eorum
 rū esse videtur. Non-
 tiebatur. Ergo quod
 cit pulcrū, id equum
 & quod equum pul-
 canem deformem, si-
 eū naturæ sunt diuer-
 bile est. Quod enim
 stā pulcrū facit, hoc
 nō bonū facit, cur-
 to etiā valde ridicu-
 ei quinquercio pulcer
 in lucta turpissimus
 ic est, inquit. Quid
 rū facit hominē? Nū-
 ip genere illud, quod
 quū? Hoc, inq̄t. Quid
 rū facit canē? Virtus
 dsit. Quid equū? Vir-
 si adsit. Quid ergo
 Virtus opinor homi-
 t. Et tu ergo adolescē-
 ulcer esse vis, in isto e-
 at, vt virtute humana
 Que autē illa est? Vi-
 nā ipse laudes, cum
 ffu aliquos laudas, iu-

αὐτὸ ἕκαστα τέτων ἐν τῷ αὐ-
 τῷ γλῦει καλὰ παροτρυνθῆ-
 μιν, ἢ ἰδίως ἕκαστον; ἔτι δ'
 ὀφεί αὐτό· ἐπειδὴ πρὸς ἄλλο
 μὲν ὁρῶμεν κύνα πεφυκῆτα,
 πρὸς ἄλλο δ' ἵππον, πρὸς
 ἄλλο δ', εἰ ἔτι τύχει, ἀηδόνα.
 καὶ γὰρ μὲν σὸν αὐτόπως ἀπε-
 φλύαται ἄν τις ἕκαστον τῆνι-
 καῦτα καλὸν εἶναι, ὁπότε κῆ-
 τῶ αὐτῆ φύσιν κραίης ἔχη.
 ἐπεὶ δ' ἡ φύσις ἕκαστα δι-
 φορῆς ἐστὶ, δι-φορῶς εἶναι
 μοι δοκεῖ ἕκαστον αὐτῷ καλόν.
 ἢ γὰρ ἔ; ἀμυγλόχα. σὸν ἔν ὅπερ
 κύνα ποιεῖ καλόν, τοῦτο ἵπ-
 πον ἀίχρῶν ὅπερ δ' ἵππον
 καλόν, τῆτο κύνα ἀίχρῶν. εἰ-
 γε δι-φορῶν αἱ φύσις εἰσὶν
 αὐτῶν; εἰοικε. Ἐ γὰρ τὸ παγ-
 κραπιάσιν οἴμῳ ποιεῖν κα-
 λόν, τῆτο παλαισῶν σὸν ἀ-
 γαθὸν ποιεῖ· δρομεία δὲ, καὶ γα-
 λοῖόβιθον. καὶ ὁ πρὸς πεντα-
 θλίαν καλὸς, ὁ αὐτὸς ἔτος
 πρὸς πύλλῳ ἀίχρῶν. ἔτι γὰρ,
 ἔφη. τί ἔν ποιεῖ ἀνθρώπον κα-
 λόν; ἢ ὅπερ τῷ γλῦει καὶ κωία
 καὶ ἵππον; τῆτο, ἔφη. τί ἔν ποι-
 εῖ κωία καλόν; ἢ δρετὴ ἢ κυ-
 νὸς παρεῖσαι. τί ἵππον; ἢ ἀρε-
 τη ἵππου παρεῖσαι. ἢ ἔν ἀν-
 θρώπον; μή ποθ' ἢ δρετὴ ἢ ἀν-
 θρώπου παρεῖσαι; Ἐ σὺ ἔν εἰ θε-
 λῆς καλὸς εἶναι νεανίσκου, τῆτο
 ἐκπόνη, τὴν ἀρετὴν τῶ ἀν-
 θρωπικῆν. τίς δ' ἔστιν αὐτῆ; ὁ-
 ραί νιν αὐτὸς ἐπαμνεῖς, ὅταν
 δίχοι πύθῶν νιν αὐτῆ ἐπαμνεῖς· πό-

τερα τοὺς δικαίους, ἢ τοὺς ἀ-
 δικούς; τοὺς δικαίους. πότε-
 ρον τοὺς σώφρονας, ἢ τοὺς ἀ-
 κηλάστους; τοὺς σώφρονας.
 τοὺς ἐγκρατεῖς ἢ ἢ τοὺς ἀ-
 κρατεῖς; τοὺς ἐγκρατεῖς. ὁκ-
 ἔν ποιῆτόν τινα ποιῶν στωτὸν,
 εἴσῃ ὅτι καλὸν ποιήσῃς. μέγρι
 δ' αὖ τῶν ἀμελεῖς, ἀγ-
 χρὸν σ' εἶναι ἀνάγκη, καὶ
 πάντα μηχανῶν ἵπῳ ἔφω-
 νεοθά σε καλόν. ἐν τεύθειν ἐκ-
 εἴπω σοι πῶς εἴπω αὐτὸ γὰρ
 λέγω ἀφρονώ, ἀνιάσω σε, καὶ
 ἐξελθὼν τάχα εἰδ' εἰσελεύσῃ.
 αὐτὸ μὴ λέγω, ὄρα οἷον ποιή-
 σω· εἰ σὺ μὲν ἔρχῃ πρὸς ἐμὲ
 ἀφελήθησόμενος, ἐγὼ δ' ὅσον
 ἀφελήσω σ' εἰδέν· καὶ σὺ μὲν
 ὡς πρὸς φιλόσοφον. ἐγὼ δ'
 εἰδέν ἐρῶ σοι ὡς φιλόσοφος.
 πῶς ἢ καὶ ἐμὸν ἐστὶ πρὸς αὐτὸν
 σὲ τὸ πειθεῖν ἀνεπανόρθω-
 τον; αὐτὸν ὕστερον φρένας
 χῆς, ὀυλόγως μοι ἐγκαιρέ-
 σῃς. τί εἶδεν ἐν ἐμοὶ ὁ Εἰπί-
 κτητος, ἵνα βλέπων με ἴσ-
 θεν εἰσερχόμενον πρὸς αὐτὸν,
 ἔτις ἀχρῶς ἔχοντα. πειθε-
 ῖδῃ, μηδὲ ποτε μηδὲ ῥῆμα εἴ-
 πῃ, ἔτις με ἀπέγνω; νέος
 ἐκ ἡμεῶν; ἐκ ἡμεῶν λόγος ἀ-
 κηλαστῆς, πόσοι δ' ἄλλοι νέοι
 ἐφ' ἡλικίας πολλὰ τοιαῦτα
 ἀμαρτανεύουσι; τίνα ποτ' ἀ-
 κῶσ Πολέμωννα, ἐξ ἀκηλαστο-
 πύτης νεανίσκου Ἰστωῦ τῶν με-
 τὰ Βολύ μετὰ Βολύ. ἔτις,
 ἐκ ἡμεῶν με Πολέμωννα ἔσεσθαι.

stos ne an iniustus? In-
 trum modestos, an i-
 rantes? Modestos. Ce-
 tes an incontinentes:
 nentes. Ergo si talem
 ris, scies te pulcrū fore
 autem hæc neglexeris
 te esse necesse est: et
 exornandum forma
 prætermiseris. Quod
 non habeo quomod
 agam. Siue enim qu
 dixero, molestia te af-
 gressus forte nūqua
 teris: siue nō dixero,
 faciam. Si tu quiden
 di fructus causa me
 ris, ego vero nihil tib
 ro: ac tu tanquam ad
 phum accesseris, ego
 nil philosophicum t
 ro. Quæ porro mihi t
 tio erit, si te incorre
 glexero, si quando
 dentior factus, meri
 cufaris? Quid in men
 cteto venit, dices, v
 talē ad se ingressum v
 tā turpiter affectū n
 nec vnquā vllū mih
 faceret? Adeone dei
 ravit? Nō erā adolesc
 e iā doctrinæ capax? C
 alij adolescētes per a
 multa delicta com
 Audio Polemonem
 olim, e luxuriosissim
 tiffimū esse factum. I
 putabat me Polemo

quidem meam corri-
 ptuit, potuit torques &
 a me auferre: efficere
 ne mihi pilos euellen-
 carem. Sed cum videret
 nicio quo præditum ha-
 cebat. Ego non dico
 iste habitus: tu vero
 dices, tum, cum in-
 cenderis, & intelliges
 sit? qui cum vsurpent?
 quando mihi obieceris,
 modo me defendam? E-
 ro quamuis dixerō, non
 perabit? Nunquid A-
 obtemperauit Laius?
 digressus atq; inebria-
 alere iussit oraculum?
 ergo? Hacne de causa ve-
 reticuit Apollo? At-
 quidem ignoro, si ne
 peraturus mihi, an nō.
 No certissime norat, il-
 n obtemperaturum es-
 tamen dixit. Cur vero
 Cur vero Apollo est?
 addit oracula? Cur lo-
 um sibi vendicauit, vt
 set, ac fons veritatis, &
 terrarum orbe consu-
 tu? Cur vero in templi
 blio scriptum est, Nosce
 n nemo id intelligat?
 id Socrates omnibus
 bus adibatur, persua-
 at semetipsos curarent?
 m esimo quidē cuiq;. Sed
 erū, vt ipse affirmat, mu-
 diuinitus attributum

τὴν μὲν κέρμιν ἡδύατό με
 διορθῶσαι, τὴν μὲν παλαιά-
 ματά με παρῆλθαι, ψιλῆ-
 μρόν με παῦσαι ἡδύατο.
 ἀλλὰ βλέπων με τίνος εἶπα
 χῆμα ἔχοντα, ἐσιώπῃ. ἐγὼ
 εἰ λέγω τίνος ἐστὶ τὸ χῆμα
 τοῦτο. σὺ δ' αὐτὸ ἐρεῖς τίς
 ὅταν εἰς σωτὸν ἔλθῃς, καὶ
 γνώσῃ οἷόν ἐστι, τίνες αὐ-
 τὸ ἐπιτηδύουσι. τοῦτό μοι
 ὕστερον ἢ ἐγκαλῆς, τί ἐξω
 ἀπολογίσομαι; καί. ἀλλ' ἐ-
 ρῶ, καὶ εἰ πεποιθήσεται. τὴν γὰρ
 Απόλλωνι ἐπεισθῆ ὁ Λαίος
 ὅσα ἀπελθὼν καὶ μεθύσεις,
 χαίρειν εἶπε τῶ χησμά; τί
 οὖν παρὰ τοῦτο ὅσα εἶπεν αὐ-
 τῶ ὁ Απόλλων ἱσὺς ἀληθείας,
 καὶ τοὶ ἐγὼ μὲν ὅσα οἶδα,
 ἔτ' εἰ πεποιθήσῃ μοι, ἔτ' εἰ
 μή. ὁ κείνους δ' ἀκρεβέστατα
 ἠδὲ ὅτι εἰ πεποιθήσεται, καὶ
 ὅμως εἶπε. Δίε τί δ' εἶπε; τί
 ἢ Απόλλων ἐστὶ; Δίε τί ἢ χη-
 σμαδεῖ; Δίε τί δ' εἰς ταύ-
 τῃ τὴν χώραν ἑαυτὸν κατὰ
 πέταχεν ὡς μαύτις εἶναι, καὶ
 πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ πρὸς
 αὐτὸν ἔρχομαι τὺς ἐκ τῆς
 οἰκουμένης; Δίε τί ἢ παρῆ-
 γραπταὶ τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥ-
 ΤΟΝ, μηδένος αὐτὸ νοῦντες;
 Σωκράτης πάντας ἐπιθετὸς
 παροισόντας, ἐπιμελείομαι ἑ-
 αυτῶν; ἐδὲ τὸ χιλιεσὸν μέ-
 ρος. ἀλλ' ὅμως ἐπιδη εἰς ταύ-
 τῃ τὴν τάξιν ἰσὺς δαι-
 μονίᾳ, ὡς φησιν, αὐτὸς κατε-

ἴαχθῃ, μηκέτι ἐξέλπιεν. ἀλλὰ
 κὶ πρὸς τῆς δικαστῆς ἡ λέξις;
 αὐτὸς ἀφῆτε, φησὶν, ἐπὶ τέττις,
 ἵνα μηκέτι ἴαχθῃ πρῶτος αὐ-
 τῷ, ἐκ ἀνέξομα, εἰδ' ἀνήσω.
 ἀλλὰ ἐνέω κὶ περισσύτερον ἐ-
 ἀπολάω ἀεὶ τῷ ἐπίστρατοντι
 παροτρυνὼν πύσσομα ἴαχθῃ,
 αὐτὸς ἐνὶ πυνθάνομα. πολὺ δὲ
 μέλιτα ὑμῶν, φησὶ, ἢ πολὺ τῷ,
 ὅτι ἰσχυτέρω με γῆρ' ἐσέ. ἔγωγε
 πρῶτος εἶμι ὁ Σάκροφίος ἐ πο-
 λυπράγμων; ἡ δὲ σοὶ μέλιτα
 ἡ ποιῆμα; οἶον κὶ λέξις. κρι-
 τανός μεσ' ὧν ἐ συζητήσ, ἀμε-
 λείσ σεαυτῷ, ἐ τῇ πόλει πα-
 ρέξις πολίτῳ κριτῶν, ἐ τοῖς
 συζητήσ συζητήσ, ἐ τῷ γεί-
 τῳ γείτῳ. σὺ εἶν ἡς εἶ ἐν-
 ἴαχθῃ, μέλιτα ἐπὶ τῷ εἶπῃν, ὅτι
 εἶμι εἶμι, ὅ δ' εἶ μέλιτα ἀνθρώ-
 πων, εἰδ' ἔγωγε λέοντι ἴαχθῃ βοῖ
 διον ἴαχθῃ ἀνισηναὶ αὐτῷ.
 αὐτὸς ὁ ἴαχθῃ παροτρυνὼν ἀν-
 διστῆ, λέξις αὐτῷ αὐτῷ σοὶ δόξη,
 σὺ δὲ ἡς εἶμι; κριτῆ ἡ σοὶ μέλιτα; ἀν-
 θρωπε, ἐν παντὶ γένει φύεται
 πρῶτος εἶμι. ἐν βασίλῳ, ἐν κυ-
 σίν, ἐν μελίτῳ, ἐν ἴπποισ.
 μὴ δὲ λέγε τῷ ἐξαιρέτω;
 σὺ οὖν ἡς εἶμι; εἶ δὲ μὴ, ἐρεῖ
 Κοι φωνῶν ποτὲ λαβόν. ἐ-
 γὼ εἶμι τοιοῦτον, οἶον ἐν ἰ-
 μαλίῳ πορφύρα, μὴ μ' ἀ-
 ξίον ὁμοίον εἶναι τῷ ἄλ-
 λοις. ἢ τῇ φύσει μου μέμ-
 φου, ὅτι μελίτῳ φέρωνται πα-
 ρὰ τοὺς ἀλλοὺς ἐποίησε. τί
 οὖν ἐγὼ τοιοῦτος; ποτὲν;

haberet, in eo non
 Sed & apud iudices q
 Si me, inquit, ea con
 absolueritis, vt hæc
 non faciam, quæ nunc
 non feram, neq; desit
 & iuvenes & senes,
 obuios omnes aggre
 rogaturus, quæ nunc
 primis autem vos ciue
 mihi genere cōiunctio
 Adeone curiosus es &
 & inquietus? Quid tu
 quid nos agamus? Q
 dem dicis? Cum sis n
 ticeps & cognatus,
 negligis, & reipublica
 ciuē, præstas cognat
 tum, & vicinis vicinu
 Tu ergo quis hoc locu
 gnū est profiteri, eum
 cui homines curæ eff
 Neq; enim quælibet
 leoni resistere aude
 taurus illi ire obuiam
 sistere ausus fuerit, di
 bitur, illi: Tu vero
 Quid ad te attinet? H
 quolibet genere aliq
 nalcitur: in bob. in ca
 pib. in equis. Noli er
 eximio: Tu ergo q
 si fortasse vocē alicū d
 rit, tibi dicet: Talis su
 in vestimētis est purp
 li postulare, vt sim al
 lis. Nec naturā meā i
 me ab aliis diuersum
 Quid ergo, egone tali

is es, qui verum au-
vineas? Vtinam. Verun-
em ea mihi quasi mul-
gata fit, vt canam bar-
n, & pallium gestem,
e vt philosophum ac
on te crudeliter, neque
a desperatum tracta-
cā: Adolescens, quem
um facere? Cognosce
s sis: ac tum te orna-
o es, hoc est, animal
quod visis cum ratio-
. Ratio vero quid est?
turæ fit congruenter
e. Quid ergo eximiū
animal? Non. Mortale?
visis? Non. Rationem
miam: hanc ornato
o; comam vero relin-
ui illam finxit, vt i-
t. Age quas alias ha-
lationes? Vires, an
ir. Virum igitur or-
ulierem. Illa, natura
c delicata: & si mul-
abuerit, monstrum
næ inter monstra o-
dem fit in viro, si non
ui si natura non ha-
onstrum est. Sin ipse
raferit atq; euelle-
li faciemus? Vbieū
is? quomodo pro-
? Ostendam vobis
ui mulier quam vir
lt. O fœdum spe-
Estne qui scriptu-
non miraturus sit?

σὺ γὰρ τοῖστος, οἷον ἀκρίων
παλιηθῆ; ὄφελεν. ἀλλ' ὁμως
ἐπεὶ περ κατεκράθην πάγω-
να ἔχην πολὺν, ἔ τρέθωνα, ἔ
σὺ εἰσέρχῃ πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς
φιλόσοφον; ἔ χρῆσομαι σοὶ
ὡμῶς, εἰ δ' ἀπογνωσκῶς, ἀλλ'
ἐρῶ νεανίσκου, τίνα γέλοις κα-
λὸν ποιεῖν, γινῶσι πρῶτον τίς
εἶ, καὶ ἔτω κῆσμε σαυτὸν. ἀν-
θρωπῶ ἔ, τῆτο δ' ἐστὶ θνη-
τὸν ζῶον, χρῆσιθὸν φαντασί-
αυς λογικῶς. τὸ ἵ λογικῶς, τί
ἐστὶ; φύσῃ ὁμολογημῶς καὶ
τελείως. τί ἔν, ἐξ ἀρεθῶν ἔχῃς
τὸ ζῶον; ἔ. τὸ θνητὸν; ἔ. τὸ
χρῆσιθὸν φαντασίας; ἔ. τὸ
λογικὸν ἔχῃς ἐξ ἀρεθῶν, τῆτο
κῆσμε ἔ κακῶπιζε. τί τὸ κῆ-
μῶ δ' ἄφες τῷ πλάσσειν,
ὡς αὐτὸς ἠτέλησεν. ἀγε ἵνα
ἄλλας ἔχῃς πρῶτον γένους ἀ-
νήε εἶ, ἡ γυνή, ἀνήρ. αὐδρα
ἔν κακῶπιζε, μή γυναικῶ.
ἐκείνη φύσῃ λεία γέγενε, καὶ
τρυφερός. καὶ ἔχῃ τρίχας
πολλὰς, τέρας ἐστὶ, ἔ ἐν τοῖς
τέρασιν ἐν Ρώμῃ δέικνυται.
τῆτο δ' ἐστὶ ἀνδρὸς ἐστὶ τὸ
μὴ ἔχην. καὶ ἔ μὴ φύσῃ μὴ
ἔχῃ, τέρας ἐστὶν. αὐ δ' αὐτὸς
ἐαυτοῦ ἐκκῆσθη καὶ ἀπο-
πίθη, τί αὐτὸν ποιήσῃ μῆ;
ποῦ αὐτὸν δείξῃ μῆ, καὶ
τί πρῶτον ψομῆ; δείξω ὑ-
μῖν αὐδρα, ὅς γέλοις μέγιστον
γυνή εἶναι ἡ ἀνήρ. ὡ δει-
νὸν θεάματῶ! εἰδῆς ἐχῆ
θαυμάσει τί τὸ πρῶτον φησὶ;

νῆ τὸν δία, οἶμαι ὅτι αὐτοὶ
 οἱ πλάτουμενοι οὐ πικραίνονται.
 θοδύντες ὅτι τοῦτ' αὐτό ἐστιν
 ὁ ποιοῦσι, ποιοῦσιν· αὐθρο-
 πε, τί ἔχεις ἐγκυλίεσσι σοῦ
 τῆ φύσει, ὅλι σε ἀνδρα ἐχλύ-
 νησε; ἢ οὖν; πᾶσαις ἔδει
 γυναικῶν ἄνθρωπον; καὶ τί
 αὐτὸ φελοῦσιν σοὶ τοῦ κρ-
 σμείεσθαι; τί ναι αὐτὸ κόσμον,
 εἰ πάντες ἦσαν γυναικῶν;
 ἀλλ' ὅσον δρῶσαι σοὶ τὸ πρᾶ-
 γμα πόν; ὅλον δὲ ὅλων αὐτὸ
 ποίησον, ἄρσεν τί ποτ' ἐμεί-
 νο τὸ ἀίπρον τῶν τριχῶν, ποί-
 ησον εἰς ἀπῆντα σου τὸν γυ-
 ναῖκα· ἵνα μὴ παλαιάμε-
 θαι, μὴ τὸ μὴ ἡμῶν ἀν-
 δρῶν, τὸ εἶ ἡμῶν γυναικῶν.
 τί ναι θέλεις δρῶσαι; τοῖς γυ-
 ναικαίοις; ὡς ἀνὴρ αὐ-
 τοῖς ἄρσεν. ναι. ἀλλὰ τοῖς
 λείοις χαίρουσιν. ὅσον ἀ-
 πᾶνξῃ; καὶ εἰ τοῖς κιναι-
 δοῖς ἔχουσιν, ἐχλύου αὐ-
 κίναδος; τοῦτό σοι τὸ ἔρ-
 ρον ἐστίν, ἐπὶ τοῦτο ἐχλύνη-
 θης, ἵνα σοὶ αἱ γυναικῶν αἱ
 ἀκόλαστοι χαίρωσι; τοιοῦτόν
 σε θῶρον πολίτην Κορινθίων,
 καὶ οὐτῶ τυχῆ ἀσυνόμον, ἢ
 ἐφ' ἡσάρχον, ἢ ερατηρῶν, ἢ
 ἀγωνοθέτῳ; καὶ γαμήσιαι
 τίλλεσθαι μέλλεις; τί ναι καὶ
 ἐπὶ τί, καὶ παρδία ποι-
 ῆσεις, εἴτα καὶ κείνα πλ-
 λόμα ἡμῶν εισάξεις εἰς τὸ
 πολιτεύμα; καλὸς πολί-
 τής, ἐβελούτης, ἐρήτωρ.

Mediusfidius opinor
 qui volsellis vtuntur,
 maduertentes id ip-
 quod ipsi faciunt,
 Homo, in quo nat-
 cufas? Num quod
 genuit? Quid ergo
 mulieres tantum
 fuerunt? Et quæ t-
 utilitas ornatus? C-
 nasses, si omnes m-
 issent? At non plac-
 gotium istud? Profr-
 mnibus repudiato
 causam illam piloru-
 mnia in mulierem
 formato, ne decipia-
 li femiffem viri, &
 mulieris tenere.
 placere? Muliercul-
 eis placeto. Rectu-
 rum glabris delect-
 te suspendes? si cir-
 ctarentur, fieres
 Num istud tuum
 Num ad hoc natus
 pudicæ mulieres t-
 tur? Num te tal-
 uitate Corinthia-
 mus? Num vrl-
 ctum, aut adolesci-
 cipem designabim-
 torem, ludorum
 dem? Age ducta
 re velleris? Cui,
 liberos procreabis
 quoque glabros
 induces? O pi-
 uem, senatorem,

, votis exoptandum est
 , vt tui similes nascan-
 & ducentur. Quin potius
 e ac oratione audita, di-
 lipse tibi dicito: Hæc E-
 ets mihi non dixit. vnde
 ne? sed Deus aliquis pro-
 er illum. Neque enim
 mentem Epicteto ve-
 cum nemine disputare
 o Age ergo Deo para-
 , vindictam eius in nos
 emus. Non. At si cor-
 citando aliquid tibi si-
 ckerit, non coruus est
 significet, sed Deus per eū.
 humana voce aliquid
 ifarit: non faciet, vt ho-
 tai tibi dicat, vt vim nu-
 is agnoscas, quod aliis a-
 nificet? Res vero ma-
 as maximique momenti,
 uerrimum nuntium si-
 ic. Quid est aliud quod
 taicit:

*Quia nos pradiimus ipsi
 Mercurio, qui prospicit o-
 mnia,*

*ne cui occidat, thalamum
 vel coniugis intret.*

eius cœlo delapsus hoc
 dixit, & hæc nunc dij tibi

Mercurio--

onas euellas, neuē cū-
 tites: sed virum virum,
 n mulierē esse sinas:
 m hominē vt formo-
 mem vt deformē.

θεός τις δὲ νέος ὄψεσθαι ἡμῖν
 φύεσθαι καὶ ἀνατρέφεσθαι, νηλὲς
 θεός, σοι νεανίσκος. ἀλλ' ἅπασι
 ἀκέρως ἢ λόγων τέτων, ἀ-
 πελθῶν σωτῆρ' εἰπέ, ζωῆ μιν
 ἐπίκλητος σοὶ εἶρηκε. πόθεν
 γὰρ ἐκείνος; ἀλλὰ θεὸς ἴς ποί'
 σύμβουλος δὲ ἐκείνος. ἐδὲ γὰρ αὐτὸν
 ἐπῆλθεν Ἐπικτήτω ζωῆ εἰ-
 πείν, ἐκ εἰωθῶσι λέγειν παρὰ
 ἐδένα. ἄλλ' ἐν ταῖς θεαῖς πρὸς ὧ-
 μιν, ἵνα μὴ θεοχόλωτοι ὦμεν.
 ἔ; ἀλλ' αὐτὸν κέρως κραυγαί-
 ζων σημαίνῃ σοι ἴ, ἐχ' ὁ κέρ-
 ρως ἐστὶν ὁ σημαίνων, ἀλλ' ὁ θε-
 ὸς δὲ αὐτῶν. αὐτὸ δὲ δι' ἀνθρώπι-
 νης φωνῆς σημαίνῃ ἴ τ' ἀν-
 θρωπον, ἐ ποιήσῃ λέγειν σοι
 ζωῆ; ἵνα γνοίης τὴν δυνά-
 μιν ἢ δαμνῶν, ὅτι θεὸς μὲν
 ἔτως, θεὸς δ' ἐκείνος σημαί-
 νῃ. πρὸς ἢ τ' μεγίστων ἐκυρια-
 ζῶτων, ἀλλὰ κακίως ἀγγέλας
 σημαίνῃ. τί ἐστὶν ἄλλο ὁ λέγει ὁ
 ποιητής, ἐπεὶ οἱ παρῆγομεν
 ἡμεῖς, Ἐρμείαν πέμψαυτες
 εὐσκοπον δευχρόντων, μή τ'
 αὐτὸ κλείνῃ, μή τε μνάσασθαι
 ἀγροῖν. ὁ Ἐρμῆς καταβάς,
 ἔμελλεν αὐτῶν λέγειν ζωῆ. Ἐ-
 σοὶ ζωῆ λέγασιν οἱ θεοί,
 Ἐρμείαν πέμψαυτες ἀλλὰ
 κέρως δευχρόντων· μὴ ἐκ-
 τρέφῃ τῶ καλῶς ἔχοντα, μηδὲ
 παρῆγομεν. ἀλλ' ἀφείνασθαι
 τ' ἀνδρα, ἀνδρα· τὴν γυναῖ-
 κα, ζωαῖκα· τ' καλὸν ἀνθρώ-
 πον, ὡς καλὸν ἀνθρώπον. τ'
 αἰχρὸν, ὡς ἀνθρώπον αἰχρὸν

ὅτι σὺ εἶ κρέας, ἐδὲ τρίχες,
ἀλλὰ παρῳαίρεσις. ταύτῃ αὖ
χῆς καλῶ ποτ' ἔση καλός.
μέχρι ἢ νῦν ἔθελμῶ σοι λέ-
γαν, ὅτι ἀχρὸς εἶ. δοκεῖς γάρ
μοι πάντε θέλειν ἀκῆσαι, ἢ
θεότο. ἀλλ' ὄρα τί λέγει Σω-
κράτης τῷ καλλιῖσω πάντων
καὶ ὠραισιότῳ Ἀλκιβιάδῃ·
πειρῶ ἔν καλός εἶναι. τί αὖ-
τῷ λέγει; πλάσσει σε τῷ κῆ-
μι, καὶ τίθει σε τῷ σκέλει; μὴ
γῆοιτο. ἀλλὰ κῆσ με σε τῷ
παρῳαίρεσιν, ἔξαιρε τὰ φαῦ-
λα δόγματ' αὐτοῦ. τὸ σαμῶπον ἔν
πῶς; ὡς πέφυκεν. ἀλλ' ὡ τῶ
των ἐμέλησεν, ἐκείνῳ ἐπίτρε-
ψον. τί ἔν; ἀκῆσ τὸν δ εἶ εἶ-
ναι; μὴ γῆοιτο, ἀλλ' ὅς εἶ καὶ
πέφυκας, θεότο κῆσ τῶρον. αὐ-
δρα, ὡς αὐδρα κῆσ τῶρον εἶ-
ναι. γυναικῆ, ὡς γυναικῆ
παιδίον, ὡς παιδίον. ἔ; ἀλλὰ
καὶ τῷ λέοντι ἐκπλωμῆ τῷ
κῆμι, ἵνα μὴ ἀκῆσ τῶ
ἦ. καὶ τῷ ἀλεκτρυόντι τὸν λό-
φον, δ εἶ γὰρ ἐ τοῦτο κῆσ τῶρον
εἶναι. ἀλλ' ὡς ἀλεκτρυόνα, καὶ
ἐκείνον ὡς λέοντα. καὶ τὸν κυ-
νηγετὴν κωῖα, ὡς κωηγε-
τὴν.

Περὶ τῷ ἵνα ἀσκεῖται δ εἶ τὸν
παρῳαίρεσιν, ἔ ὅτι τῷ κυ-
νηγετῶν ἀμελεῖται.

Κ Ε Φ. β.

Τρεῖς εἰσι τόποι, περὶ
οὓς ἀσκηθῶμαι δεῖ, τὸν
ἐσόμενον καλὸν καὶ ἀγα-
θόν. ὁ περὶ τοῦ ὀρεξέειν καὶ

Quia neque caro es, ne-
li, sed volūtas: quam ci-
cram habueris, tum e-
cer. Sed haec tibi non audeo, t-
mem esse. Quiduis en-
tius auditurus videris
hoc. Sed vide quid Soc-
cat omnium pulcerris
legantissimo Alcibiad
inquit, operam, ut fi-
fis. Quid ei dicit. Fin-
tuam, & crura tua vel
Sed ornato voluntate
malas opinioniones ab
corpore quid faciens
tractandum est, ut ei
fert. Quod si alteri c-
illi permittito. Qu-
Immundum esse dec-
Sed id quod naturæ
exististi, purgato. U-
dus sit ut vir, mulier
er, puer ut puer. Non
iam leonis iubam ei
ne sit immundus, &
linacei cristam. nan-
mundum esse decet.
ut gallum gallinaceu-
lum ut leonem, & c-
naticum ut venaticu

Quæ exercenda sint
fecit? item, nos p-
negligere.

C A P. I.

TRes loci sunt, i-
qui vir bonus
exerceri oportet: in

uatione, vt neque appe-
 do frustretur, nec auersan-
 incidat quod nō vult.
 rianimi concitatione &
 caone: itemque officij
 ordine, vt considera-
 non negligenter res ad-
 ifetur. Tertius versatur
 e fallamur, & frustra
 ur: denique in assen-
 ibs Horum præcipuus &
 imis necessarius est is,
 perturbationibus ver-
 turbatio enim aliter
 nisi cum aut frustratur
 is, aut quod declinaris
 at. Hic est qui turbas,
 us, infelicitates, cala-
 at, luctum, gemitus, in-
 gignat, qui inuidos &
 efficiat, per quem ne
 uidem liceat rationes.
 t locus officij. Neque
 e immobilem vt sta-
 se decet, sed affectio-
 i naturales & accersi-
 y hominem pium, vt
 vt fratrem, vt patrem,
 um. Tertius est, qui
 a eos qui promouent
 n, de harum rerum
 ite, ne vel dormien-
 in aliquod temerari-
 cepat, vel ebrio, vel
 amolico. Hoc supra nos,
 e. Nostræ vero ætatis
 ophi, primo & secun-
 oisso, in tertio ver-
 tu Tractant inuersiones,

τὰς ἐκκλίσεις, ἵνα μή τ' ὀρε-
 γήμιος ἀπετυγχάνῃ, μή τ'
 ἐκκλίνων περιπίπῃ. ὁ δὲ
 τὰς ὀρμαὶς ἢ ἀφορμαῖς, ἢ ἀ-
 πλῶς ὁ δὲ τὸ κρητῆρον, ἵνα
 ταῖς, ἵνα δὺλογίως, ἵνα μὴ
 ἀμελῶς. τρίτος ἐστίν, ὁ δὲ
 τὴν ἀνεξαπατησίαν ἔχει
 κηρότητα, καὶ ὅπως ὁ δὲ τὰς
 συγκαταθέσεις. τέτων κυριώ-
 ταις, ἔχει μάλιστα ἐπειγῶν ἐ-
 σὶν ὁ δὲ τὰ πάθη. πύθθη
 γὰρ ἄλλως ἐγίνεται, εἰ μὴ ὀρέ-
 ξεως ἀποτυγχάνσεως, ἢ ἐκ-
 κλίσεως περιπίπσεως. ἔτι
 ἐστὶν ὁ τυραχὺς, θυρόδους, ἀ-
 τυχίας, ὁ δυστυχίας ἐπιφέρων·
 ὁ πένθη, οἰμωγὰς, φθόνους, ὁ
 φθονεργὺς, ὁ ζηλοτύπους
 ποιῶν, δι' ἧν ἔστι ἀκρόσμη λό-
 γον δωάμεθα. δεύτερός ἐ-
 στίν, ὁ δὲ τὸ κρητῆρον. ἔστι
 γὰρ με εἶναι ἀπατῆ ὡς ἀν-
 δριάντα, ἀλλὰ τὰς χέρας τη-
 ρεῖν τὰ φυσικὰ ἔχει ἐπιθέ-
 τους, ὡς δὺσεῖν, ὡς ἕον, ὡς ἀ-
 δελφὸν, ὡς πατέρα, ὡς πο-
 λίτην. τρίτος ἐστίν, ὁ ἤδη τοῖς
 κρητῆρσιν ἐπιβάλλων, ὁ
 δὲ τὴν αὐτὴν τέτων ἀσφα-
 λειαν, ἵνα μὴ δ' ἐν ὕπνοις λά-
 θῃ τίς ἀνεξέτατος παρελθοῦ-
 σα φαντασία. μή δ' ἐν οἰνώ-
 σει, μηδὲ μελαγχολῶν τῶ.
 τὸ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς, φησὶν, ἐ-
 στίν. οἱ δὲ νῦν φιλόσοφοι, ἀ-
 φέντες τὸ πρῶτον τόπον, ἔτι
 δεύτερον, κρητῆρονται δὲ
 τὸν τρίτον· μεταπίπτοντες

ἡρωτῆας, περιμένοντες ὑποφει-
 λικῆς, ψευδοδιδάσκοντες. δεῖ γάρ,
 φησι, ἐν ταῖς ὑλάσι τῶν
 γλυόμενων, ἀφ' οὐλοῦμαι τὸ
 ἀνεξαπατήθην. τίνα; τὸ καλὸν
 καὶ ἀγαθόν. σοὶ ἔνδοξο λείπει,
 τὸ ἀδικίας ἐκπεπόνηκας. ὡεὶ
 κερμασίον ἀνεξαπατήθης εἶ;
 εἰ δὲ ἰδῆς κηράσιον καλὸν, αὐτὸ
 ἔχεις τῆ φαντασίας; αὐτὸ γέ-
 των σακκηρονομία, ἔδρα-
 κνη. νῦν ἔδεν ἀλλ' ὅ σοι λείπει,
 ἢ ἀμείβασίαι. ἴλασ' αὐτὰ
 τῶν τρέμων μαθητῶν, καὶ
 ἀγωνίων, μή τις σε κηραφορ-
 νήσῃ, καὶ πωλυνομήσῃ, μή
 τις ἴδωεὶ σε λέγει. καὶ πῶς
 ἐλθὼν εἶπη σοι, ὅτι λόγος γ-
 νομήσῃ, τίς ἀριστὸς ἐστὶ φι-
 λосоφῶν, παρὰ πῶς ἐλεγεῖν,
 ὅτι εἰς φιλοσοφίαν ὁ δεῖνα,
 γέροντες σε τὸ ψυχάρον αὐτὸ
 διακτυλιὰς διπλη. αὐτὸ δ' ἄλ-
 λ' ἄλλ' παρὰ πῶς εἶρη,
 ἔδεν εἶρη, ἔδεν εἶρη-
 κας, ἔκ' ἐστὶν ἄξιον ἔδ' εἶρη
 ἀκροῦσθαι. τί γὰρ οἶδε; τὸ πρῶ-
 τος ἀφορμας ἔχει, πλεονεξία
 ἔδεν. ἐξέσηκας, ἀχρεΐκας
 εὐθύς, κέρραρας, ἐγὼ αὐ-
 τῶν εἶξω τίς εἰμι, ὅτι μέγας
 φιλοσοφῶ. βλέπει ἐξ αὐτῶν
 τῶν, τί γέροντες ἐξ ἄλλων εἶ-
 ξαι. ἔκ' οἶδας, ὅτι Διογένης
 τῶν σοφιστῶν ἵνα ἔγωγε εἶξεν,
 ἐκτείνας τὸν μέσον δάκτυ-
 λον, εἶπα ἐκμανέντων αὐ-
 τοῦ, οὐτός ἐστιν (ἔφη) ὁ δεῖ-
 να, ἔδ' ἔξω ὑμῖν αὐτῶν. αὐτῶν
 πρὸς γὰρ δατύλω ἔδ' εἰκνυται,

conditiones, mentientes
 minantes. Aiunt enim,
 in his materiis versanti
 dum esse ne fallatur. Qu
 probus & honestus. Hoc
 tibi deest: in cæteris veri
 borasti? In teruncio non
 ris: visa eleganti puella,
 bes visum. Si vicinus tui
 reditatem creverit: non
 deris. Nunc nihil aliud t
 est, nisi ut in proposito
 ueres. Miser, istæ ipsa
 tremens, & anxius es, te
 contemnat: sciscita
 quis aliquid de te dicat
 si quis tibi dixerit, orta
 tatione de præstantissim
 losopho, quendam dix
 num illum esse philoso
 animula tua, quæ antea
 longitudine erat, nun
 cubitos excedit. Si quis
 alius dicat, Nihil agi
 est operæpretium illum
 dire. quid enim scit
 principia percepit, p
 vero nihil tenet: statim
 attonitus astas, palles,
 raris. Ego ei demonst
 vir sim, quantus philo
 Ex his ipsis cernitur:
 per alia demonstrare
 gnoras Diogenem sic
 strasse sophistam qu
 medio digito extento
 de illo furore percito?
 quit, ille est. monstra
 vobis. Homo enim

at lignum, non de-
 ar. Sed si quis opinio-
 u demonstrarit: tunc
 o minem demonstra-
 r amus & tua decreta.
 e rspecuum est, te vo-
 e tuam nihili facere:
 r prospicere in ea qua
 iij non sunt, intentū,
 l licturus sit? Quem te
 e iubeant? An studio-
 r arum? An Chrysi-
 e ris, aut Antipatrum?
 d Archedemum etiam
 i: habes omnia: quid
 e geris? Non demon-
 s obis qui vir sis? Vis ti-
 ta, quem nobis mon-
 er? Hominem qui pro-
 i nilis, querulus, ira-
 lu timidus, omnia repre-
 e, omnes accusans, nū-
 a quietus, deprauatus?
 n cis ostendisti. Abi nūc,
 g archedemum. Deinde
 us ceciderit, excitato stre-
 i, rortuosus es. Talis enim
 o manet, qualis, quem
 de? Crinidem illum sci-
 t. t qui multum is sibi
 ucat, quod Archedemū
 lleret. Miser, non vis ista
 e ate nihil attinent, missa
 e re. Ista eos decent, qui
 s: perturbatione cogno-
 e ueunt: quibus dicere
 uccūm est, Non irascor,
 n ocreo, non inuideo,
 a ohibeor, non cogor.

ὡς λίθος, ἢ ὡς ξύλον·
 ἀλλ' ὅταν τις τὰ δόγματα
 αὐτοῦ δείξῃ, τότε αὐτὸν
 ὡς αὐτῶρον ἔδειξε. βλέ-
 πωμεν καὶ σοῦ τὰ δόγμα-
 τα· μὴ γὰρ οὐδὲν ἔστιν, ὅ-
 τι σὺ τίω παραιεῖσαι τῶ
 σωτοῦ ἐν οὐδενὶ ἴσῃσαι, ἔ-
 ξω δὲ βλέπεις εἰς τὰ ἀπαρ-
 αῖρεται. ἢ ἐρεῖ ὁ δεινός, καὶ
 τις εἶναι δοξῆς, εἰ φιλολό-
 γος; εἰ Χρῦσιππου ἀνέ-
 γνωσ, ἢ Αντίπατρον; εἰ μὲν
 γὰρ καὶ Αρχέδημον, ἀπέχεις
 ἅπαντα. ἢ ἐπ' ἀγωνίᾳ; μὴ
 οὐ δείξεις ἡμῖν τις εἶ; θε-
 λεις σοὶ εἶπω, ἵνα ἡμῖν ἔ-
 δεῖξας; αὐτῶρον παρών-
 τα, ταπεινὸν, μεμφίμοι-
 ρον, ὀξύθυμον, δειλόν,
 πάντα μεμφόμενον, πᾶσι
 ἐγκαλοῦντα, μηδέποτε ἡσυ-
 χίαν ἄρῃντα, πέρπερον. ἑω-
 τα ἡμῖν ἔδειξας. ἀπέλθε
 νῦν, καὶ ἀναγίνωσκε Αρχ-
 χέδημον. εἶτα μῦς αὐ κατα-
 πέση καὶ ψοφίση, ἀπέθαν-
 νες. τοιοῦτος γὰρ σε μῦς
 θάνατος, οἷον καὶ τὸν ἱνά-
 ποτ' ἐκείνον τὸν Κρίνιν. καὶ
 ἐκείνος μέγα ἐφρόνει, ὅτι
 ἐνόει Αρχέδημον. τάλας, οὐ
 θέλεις ἀφείναι ταῦτα τὰ μη-
 δὲν πρὸς σέ; πρὲς ταῦτα
 τοῖς δυναμῶσι δίχα ταρα-
 χῆς αὐτὰ μανθάνειν· οἷς ἔ-
 ξεστιν εἰπεῖν, ὅσα ὀργίζομαι, ἔ-
 λυπόμαι, οὐ φρονῶ, ἔκα-
 λύομαι, ὅσα ἀναγκάζομαι

ἢ μοι λοιπόν: ὁ γὰρ ὧν, ἢ οὐχί-
 αν ἄνω ἰδαμῶν πῶς παρὶ τῆς
 μετὰ πτώσεως ἢ λόγων δὲ αὐτῶν
 σφίφραδῶν ἰδαμῶν πῶς ὑπὸ θε-
 σίνης λαβῶν, εἰς ἑδὲν ἀπο-
 πον ἀπαχθῆσιν ἐκείνων ἐπὶ
 ταῦτα. τίς δὲ παθεῖσι παρο-
 ήκη, πῦρ κήφην, ἀριστῶν. αὐτῶν
 τῶν τύχη, & ἀδὲν, κ' ὀρχεῖσθαι.
 Ἐπιζήσομεν δὲ τὸ πολλοῖς, σύ μοι
 παρελθὼν ἐπιτρέψς τὴν σφά-
 ρα, εἶδος ἀλλ' ἢ ὅς ἐστι φάρος,
 ἐστὶ ἢ εἶδ' ὅτι ἀμεσοφορέως.

Τίς ὑλὴ τῆς ἀγαθῆς, κ' παρὸς
 τὴν μέγιστον ἀσκησίαν.

Κ Ε Φ. γ.

Υ Λη τῆς καλῆς κ' ἀγαθῆς,
 τὸ ἴδιον ἢ ἐμμενικόν. τὸ
 σῶμα δ' ἰατρῶν & ἀλείπειν, ὁ
 ἀγρὸς γεωργῶν ὑλὴ. ἔργον δὲ
 καλῆς & ἀγαθῆς, τὸ χρῆσθαι
 ταῖς φαντασίαις κ' φύσιν.
 πέφυκε δὲ πᾶσα ψυχὴ ὡς-
 παρὶ τῆς ἀληθείας ἐπινοῦν, παρὸς
 τὸ ψεύδουσαν ἀνοῦν, παρὸς
 τὸ ἀδύνατον ἐπέχειν. ἔτι παρὸς μὴ
 τὸ ἀβασίαν ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι,
 παρὸς ἢ τὸ κακὸν ἐκκλητικῶς,
 παρὸς ἢ τὸ μήτ' ἀβασίαν μήτε
 κακὸν ἐδέξασθαι. ὡς γὰρ τὸ τῆς
 Καίσαρος νόμισμα ἐκ' ἐξέστιν
 ἀποδοκιμάσθαι τῆς ἰσχυροῦς,
 ἐδὲ τῆς λαχνοπώλης, ἀλλ' αὐτῶν
 δεῖξαι, θέλει ἢ θέλει, παρὸς
 ὅσα αὐτὸν δεῖ τὸ αὐτῶν αὐτῶν
 πωλῆσθαι. ἔτι ἔχει κ' ἐπὶ
 ἐπὶ τῆς ψυχῆς. τὸ ἀγα-
 θὸν φανέν, ὁμοῦς ἐκίνησεν
 ἐφ' αὐτὸ, τὸ κακὸν ἀφ' αὐτῆς.

Quid mihi restat? Otius
 tranquillus sum. Vid
 quomodo inuersiones
 num tractandæ sint:
 mus quomodo causa p
 nullam absurditatem
 mus. Illorum ista sunt:
 bus bene est, conuenit
 incendere, prandere f
 ferat, canere & salta
 mergendo iam nauigic
 hi tibias inflas.

Qua sit materia boni, &
 potissimū exerceri de

CAP. III.

Materia pulcri & l
 sua cuiusque me
 pus, medici & aliptæ:
 gricolæ materia. Vir
 boni & honesti munus
 sis ad naturæ præscript
 Sic autem natura ce
 tum est, vt quibus a
 quemadmodum veris
 falsa abnuat, in incert
 sum sustinet: sic & bon
 petat, & malum auerf
 ga id vero, quod neque
 neque malum est, neu
 do afficiatur. Quema
 enim Cæsaris numm
 argentario, nec ho
 improbare licet, sed
 eo, siue nolit, siue
 mercem suam tradere
 est: eadem est & anit
 Bonum primo aspe
 allicit, malum deo

nunquam boni speciem
 em & efficacem im-
 at animus, non magis
 omisima Cæsaris. Hinc
 motus & hominis &
 det: propter hoc cui-
 ssitudini, bonum præ-
 Nihil mihi rei cum pa-
 ed cum bono. Adeo-
 es? Sic sum. Hoc
 omisima dedit Deus.
 ppter si bonum aliud
 m honestum & iustū:
 & pater & frater & pa-
 denique omnes. At
 im bonum negligam,
 e potiaris, illoque tibi
 Qua de causa? Pater
 m. Sed non bonum
 Frater tuus sum. Sed
 um meum. Si vero in
 vuntate illud colloca-
 m; vt affectiones confer-
 u bonum fiet: tum qui
 aliqua recedit, is bo-
 otur. Aufert pecuni-
 ar? Sed non nocet. Ha-
 us agri, & quidem
 n volet. Nunquid et-
 ps verecundiæ? plus
 plus pietatis? Ex hoc
 quis te potest deice-
 N Jupiter quidem. Ne-
 en vult: sed penes me
 coluit, deditque tale
 esse habuit, vt nec pro-
 nec cogi, nec impe-
 ret. Si quis ergo alii
 omisima præter illud

οὐδέποτε δὲ ἀγαθὸς φαν-
 τασίαν ἐνεργῆ ἀποδοκίμασίῃ
 ψυχῇ ἔμῳλλον ἢ τὸ Καίσι-
 ρος νόμισμα. ἔνθεν ἐξήρηται
 πᾶσαι κινήσεις καὶ ἀνθρώπου
 καὶ θεοῦ. Ἀφ' οὗτο παίσις οἰ-
 κειότητος ἀποκρίνει τὸ ἀγα-
 θόν. οὐδὲν ἐμοὶ ἔτι πατρί,
 ἀλλ' αὐτῷ ἀγαθῷ. οὕτως εἶ
 σκληρός; ἔτι γὰρ πέφουκα. ὁ
 τό μοι τὸ νόμισμα δέδωκεν ὁ
 θεός. Ἀφ' οὗτο εἶ ἔγκυλόν
 καὶ δικαίον τὸ ἀγαθὸν ἕτερόν
 εἶναι, οἷχε) ἔτι πατὴρ καὶ ἀδελ-
 φός, καὶ πατρίεις, ἔτι πάντα τὰ
 πρᾶγματα. ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἐμὸν
 ἀγαθὸν ὑπερίδω, ἵνα σὺ χῆς,
 καὶ παραχωρήσω σοι. αὐτὸ ἴ-
 νος; πατὴρ σε εἰμί. ἀλλ' ὅσον
 ἀγαθόν. ἀδελφός (σε εἰμί.
 ἀλλ' ὅσον ἀγαθόν. εἰ δ' ἐν ὄρ-
 θῃ ἀποαιρέσῃ τῷ μῦθῳ αὐτὸ τη-
 ρεῖν τὰς χεῖρας, ἀγαθὸν γίνε-
 ται. καὶ λοιπὸν ὁ τῶν ἐκτὸς
 ἰνῶν ἐκχωρῶν, ἔτι ἔτι ἀγα-
 θὸς τυγχάνει. ἀφ' οὗ τὰ χεῖ-
 ματα ὁ πατὴρ. ἀλλ' ἔτι ἐλά-
 πτε. ἔξει τὸ πλεον ἔτι ἀγροῦ
 ὅσον καὶ θέλει μή τι ἔν τῷ ἀγῶ-
 νισ; μή τι τοῦ πτε; μή
 τι τοῦ φιλαδέλφου; ἐκ τού-
 τῃς γὰρ τῆς οὐσίας, τίς δύνα-
 ται ἐκβαλεῖν; οὐδ' ὁ Ζεὺς.
 οὐδὲ γὰρ ἠθέλησεν, ἀλλ' ἐπ'
 ἐμοὶ αὐτὸ ἐποίησε, καὶ ἔδω-
 κεν οἷον εἶχεν αὐτός, ἀκάλυ-
 τόν, ἀνανάγκαστον, ἀπαραπό-
 διστον, ὅταν οὐκ ἄλλω ἄλ-
 λο τὸ νόμισμα ἢ ἐκείνῳ ἴσ

δεῖξας, ἔχη τὸ αὐτ' αὐτῷ πι-
 περασμένον, ἐλήλυθεν εἰς τὴν
 ἐπαρχίαν κλέπτῃς. αὐτῷ πι-
 περῶν ἡ νομισματικῶν χρῆται; δὲ
 χρῆται δὲ εἶδον, καὶ ἀπόφευγε ὁ
 θέλεις. ἐλήλυθε μοιχὸς, ἡ νο-
 μισματικῶν χρῆται; χρῆται δὲ οἰοῖς.
 λάβε, φησὶ τὸ νόμισμα, πώ-
 λησόν μοι τὸ περὶ μάλιστα. δὲ
 καὶ ἀγροῦ. ἀλλ' ὅτι πω-
 λῆσαι ἐσθ' ὅτι δὲ αὐτῷ
 τὸ νόμισμα, ἔλαβε ὁ θέλεις.
 ἄλλος φιλόθερος. δὲ ἰππάριον
 καλὸν, ἢ κυνάριον, οἰμῶζων ἔ-
 σένων, πωλήσῃ αὐτ' αὐτῷ ὁ θέλεις.
 ἄλλος δὲ αὐτ' ἀναγκάζει
 ἔσωθεν, ὅτι νόμισμα ἔτο τε-
 λαχὸς πρὸς ἔτο μάλιστα ἔει-
 δεῖς αὐτὸν γυμνασίον. οὐθὺς
 ἔρηρα περὶ τῶν, ὅτι αὐτῷ ἰδῆς, ὅτι
 αὐτῷ ἀκρίτης, ἐξέταξε. ἀποκρίνῃ
 ὡς πρὸς ἐρώτημα, ἢ εἶδες;
 καλὸν ἢ καλῶν; ἔπειτα τὸ κα-
 νόνα. ἀποσαίρετον, ἢ προσαιρε-
 τικόν; ἀποσαίρετον, αἶρε ἔξω.
 πῶς εἶδες; περὶ ἐπὶ τέκνον τε-
 λαχῶν. ἔπειτα τὸν κανόνα, ὅ-
 τι νόμισμα ἐστὶν ἀποσαίρετον. αἶρε
 ἐν τοῦ μέσων. ἀπώλησέ σοι
 ὑπατος. ἔπειτα τὸν κανόνα,
 ἡ πατεία πῶς ἐστὶν; ἀ-
 ποσαίρετον, ἢ προσαιρετικόν;
 ἀποσαίρετον. αἶρε καὶ ἑαυτοῦ,
 σὺ ἐστὶς οἰκιστὴν. ἀπόβαλε,
 οὐδὲν πρὸς σέ. καὶ τοῦτο
 εἰ ἐποιούμην, καὶ πρὸς τοῦ-
 το ἡσυχάζετα καὶ ἡμέραν
 ἐξ ὄρθρου μέχρι νυκτός, ἐγί-
 νετο αὐτῷ πῶς ἑαυτοῦ. νῦν

ostenderit, mercemque
 uerit: fur in prouinciam
 Proconsul quo nomi
 utitur? Argenteo. Ost
 aufer quod uoles. Adef
 chus, quo nomismate
 Puellis. Cape, inquit,
 ma, & vende mihi istuc
 & eme. Alius pueris
 Dato ei nomismate,
 quod vis. Alius uer
 delectatur. Da ei bel
 quuleum aut caniculu
 rans & gemens pro e
 uis vendet. Alius eni
 intrinsecus cogit, qui
 ma hoc ordinauit. In
 nere quisque se pot
 exercere debet. Man
 egressus, quemcunq
 ris, quemcunque audi
 aminato. Responde ta
 ad quaestionem, quid
 Pulcrum, aut pulcrat
 hibe regulam. Est net
 an alieni? Alieni.
 Quid vidisti? Quend
 tum filii lugentem.
 regulam. Mors alieni
 Tolle eam e medio.
 tibi consul factus est?
 be regulam. Qualis
 consulatus? Iuris alien
 Alieni. Tolle & hoc
 probum: abiice, nih
 Hoc si faceremus, & i
 cerceremur, indies a
 usque ad noctem,
 profecto proficeremu

quolibet viso hiantes
 & in schola tātum,
 e ipsum vix, paululum
 egimur. Egressi, cum
 nm videmus: dicimus,
 t. Si consulem, beatus.
 e. tum, miser. Si paupe-
 amiosus: non habet
 cat. Hæc igitur praua
 et refecanda sunt: in hoc
 andi nerui. Quid enim
 ore & eiulare? Decre-
 uid calamitas? Decre-
 uid seditio? quid dis-
 quid querela? quid
 o? quid impietas?
 gæ? Nihil hæc omnia
 id nisi decreta, eaque
 els alieni iuris, quasi
 aut malæ sint. Hæc
 ad ea, quæ sui iuris
 raduxerit: eum ego
 do, fore constantem,
 aquillum, vt qui suis
 suatur. Qualis est a-
 pna patina, talis est a-
 us: qualis fulgor in a-
 cidens, talia sunt visa.
 nitur aqua agitata fu-
 fulgor moueri videtur,
 maetur tamen. Sic ergo,
 u: aligauerit: non artes
 artes confunduntur, sed
 tte eius in quo sunt. Sin-
 idas fuerit, quieta erunt
 la

neus eum qui in theatro
 decore se gesserat.

CAP. IIII.

δ' ὄψις ὑπὸ πάσης φαιτα-
 σίας κεχηνότες λαμβανόμε-
 θα, κ' ἴκον ἐῖς ἄρα ἐν τῇ
 χολῇ μικρόν ἢ διεγέρμεθα
 ὅτ' ἐξελθόντες αὐτὸν ἰδόμεν
 πενθῶντα, λέγμεν, ἀπώλετο.
 αὐτὸν ὑπατον, μακάριος. αὐτὸν
 ἐξωρισμένο, ταλαίπωρο.
 αὐτὸν πένητα, ἀδλι, ὅσον ἐξ
 πόθεν φάγη. ταῦτ' οὐδ' ἐκ-
 κήπλειν δεῖ τὰ πνευματικά.
 ματα, ὡς τὸ σωτηρία.
 τὴ γὰρ ἐστὶ τὸ κλαίειν καὶ οἰ-
 μάζειν; δόγμα ἢ δυσχία;
 δόγμα. ἢ σάσις, ἢ διχνοία,
 τὴ μέμψις τὴ κατηγρία, ἢ
 ἀσέβεια, ἢ φλυαρία; ταῦτα
 πάντα δόγματι ἐστὶ, καὶ ἄλλο
 ἔδεν. καὶ δόγματα ὡς τὰ
 ἀποθαιρέτων, ὡς ὄντων ἀτα-
 ρῶν ἐκκαῶν. ταῦτά τις ἐπὶ
 τὰ ἀποθαιρέτικα μετατρέτω.
 καὶ γὰρ αὐτὸν ἐξυμῶμα, ὅτι
 ὄψις ὡς αὐτὸν ἐχὼν τὰ ὡς
 αὐτὸν. οἷον ἐστὶν ἡ λευκὴ τὸ
 ὕδατο, τοῦτον ἢ ψυχὴ οἷον
 ἢ αὐγὴ ἢ ἀσπίπλοισι τὰ
 ὕδατι, τοῦτον αὐτὸ φαιτασία.
 ὅταν ἐν τῷ ὕδατι κινηθῇ, δοκεῖ
 μὲν ἐπὶ αὐγὴ κινεῖσθαι, οὐ μὲν
 τὸ κινεῖται. καὶ ὅταν τὸ
 σκοπῶν τις, ἐχὼν τέχνη καὶ
 αὐτὸν ἀσπίπλοισι συγχέονται, ἀλλὰ
 τὸ πνεῦμα ἐφ' οὗ εἰσι. κατα-
 σάντ' οὖν δὲ, κατὰ τὴν κα-
 κίαν.

Πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν τῷ
 ἀσπίπλοισι.

ΚΕΦ. δ.

Τὸ δ' ἐπιτρόπος τ' ἡ-
 πείρου, ἀκροσμέτερον
 ἀπεδάπνωθ' κωμωδῶνι, καὶ
 ἐπὶ τῷ δ' δημοσίῳ λουιδρο-
 θέντος. εἶπε ἐξ ἧς ἀπαρφέλαν-
 τος πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐλοιδορήθη,
 καὶ ἀγανακτικῶντος πρὸς τὸς
 λουιδροήσαντας. καὶ ἡ κηρὸν [ἐ-
 φη] ἐποίησεν; ἐσπόμενον καὶ
 εἶπε, ὡς ἐσὺ εἰπόντος ἐκείνου,
 ἔπος ἐν ἧς ἀπεδάξεν; σέ. ἔφη,
 βλέποντες τ' αὐτ' ἀργύρου, ἔ-
 Κασάρθ Φίλον ἐ ἐπίτρο-
 πον, ἔπο ἀπεδάξοντα, σὺν ἐ-
 μελλον καὶ αὐτὸ ἔτω ἀπεδά-
 ξεν; εἰ γὰρ μὴ δ' εἶ ἔτω ἀπεδά-
 ξειν, μὴ δ' εἰ σὺ ἀπεδάξεις. εἰ δ' εἰ
 δ' εἶ, ἡ γαλεπμῆς, εἰ σὺ ἐμιμή-
 σαί; ἵνας γὰρ ἔχουσι μιμήσα-
 οἱ πολιοῖς; ἢ τὸς ὑπερέχον-
 τας ὑμῶς; εἰς ἵνας ἀπίδωπιν
 ἐλθόντες εἰς τὰ θεάτρα ἢ ὑ-
 μαῖς; ἔρος πῶς ὁ ἐπίτροπος ἔ-
 Κασάρθ Θεωρεῖ. κέκρωγε;
 καὶ γὰρ βίνω κρωγάζω. ἀνα-
 πηδᾷ; καὶ γὰρ ἀναπηδήσω. οἱ
 δ' ἔλοι αὐτ' ἀδιακρίτως κρω-
 γάζοντες. ἐγὼ δ' εἰ σὺ ἔχω δ' ἔ-
 λκας, ἀπὸ πάντων αὐτὸς ὅσον
 δ' ἡ ἀμοιβή κρωγάζω. εἰ δ' ἐναγ
 σε ἐν δ' εἶ, ὅταν εἰσέρχῃ εἰς τὸ
 θεάτρον, ὅπ' κρινὼν εἰσέρχῃ, ἐ
 παραδ' ἀγμοῦ βίος ἀλλοῖς, πῶς
 αὐτὸς δ' εἰ Θεωρεῖν. ἡ οὐκ σὺ
 ἐλοιδορεῖς; ὅτι πᾶς ἀνθρώπος
 μισεῖ τὸ ἐμποδίζον. ἐκείνοι
 στεφανωθήναι ἢ ἡμελον τὸν δεῖ-
 ναι, σὺ ἔπερον. ἐκείνοι σοι
 ἀνεπόδίζον, καὶ σὺ ἐκείνοις.

CUM prætor Epi-
 centius comædo
 fauisset, eaque de re
 conuicio iactatus fuisset
 Epicteto renuntiasset,
 uiciatoribus succensens
 quid nam, inquit ille,
 cerunt? Fauentur isti,
 Cum autem ille dicet
 quisquam fauet? Cur
 quit, magistratum suum
 rent, Cæsaris amicum
 curatorem, ita fauet
 non fauere & ipsi debet
 Nam si non ita fauent
 ne tu quidem faueto.
 fauendum, quid illis
 ses, te imitatis? Quod
 vulgus imitari prætor
 vos proceres potest
 trum ingressi, quos
 tur præter vos? Vide
 admodum Cæsaris præ-
 tor spectet? Vociferatur
 ciferabor & ipse. Exsili-
 liam & ipse. Serui et
 atque inde sedentes
 rantur: ego cui ferunt
 sunt, pro omnibus quod
 potero clamabo. Sed
 ergo tibi est, cum tibi
 ingrederis, te tanquam
 lam ingredi, & exierunt
 terorum, quo pacto
 debeant. Cur autem con-
 ti tibi sunt? Quia omnino
 id quo impeditur odit
 illi coronari voluerunt
 tu. Illi te impediabant

castior exstitisti: illi se-
 quod potuerunt, con-
 unt ei a quo impedi-
 u. Quid ergo vis? Ut tu
 quod velis, id agas:
 um quod volunt, ne
 uidē audeant? Et quid
 Nonne agricolæ loui-
 unt, cum ab illo impe-
 ? Nautæ non conuiti-
 nunquid maledicere
 lesinunt? Quid ergo?
 hoc Iupiter? non re-
 r Cæsari, quid dicatur?
 dgo facit? Scit, si omnes
 iatores supplicio affice-
 quibus imperaret non
 iam. Quid ergo? Ingre-
 i theatrum illud dicen-
 ot: Age Sophron co-
 et? Non. Sed illud, age
 nstitutum tuear, ut in
 meria naturæ congruat:
 i ipso nemo carior est.
 icū igitur fuerit, ut alius
 ious vincat, me ledi. Quē
 utelim vincere? Eum qui
 cit. Sic semper is vincet,
 i voluero. Sed volo So-
 om coronari. Domi tuæ
 ioles certamina institui-
 i lamato, eum Nemea,
 i Isthmia, Olympia, vi-
 i. Publice autem, ne plus
 i tibi vendicato, neque
 i omnia surripito. Sin mi-
 i, conuicia tolerato. Nam
 i dem cum vulgo facis,
 i techa quas.

οὐ δρείσκει ἰσχυρότερον·
 ἐκείνοι δ' ἐδύνατο ἐπιόν·
 ἐλοιδορῶν τὸ ἐμποδίζον. πῶ
 ἔν θέλει; ἵνα σὺ μὲν πειῆς ὁ
 θέλεις, ἐκείνοι μὴδ' εἴπωσιν
 ἂν θέλεις; καὶ ἡθευμασὶν; οἱ
 γεωργὸν τὸν δία εἰ λοιδοροῦ-
 σιν, ὅταν ἐμποδίζονται ὑπὸ
 αὐτοῦ; οἱ ναῦται οὐ λοιδο-
 ροῦσι; τὸν Καίσαρα παύον-
 ται λοιδοροῦντες; ἢ οὐκ; οὐ
 γνάσκει ὁ Ζεὺς; τῷ Καίσα-
 ρι σὺν ἀπειλῇ ἐκδοῦνται τὰ λε-
 γόμενα; ἢ ἐν ποιεῖ; οἶδεν ὅτε
 αὐτὸ πάντας τὰς λοιδοροῦντας
 κολλάζει εἰς ἐξέλιπον ἀρξεί.
 ἢ οὐκ, ἐδ' εἰσερχόμενον εἰς τὸ
 θέατρον τοῦτο εἰπεῖν, ἄγε
 ἵνα σάφρων σεφανωθῆ; ἀλλ'
 ἐκείνο, ἄγε ἵνα τηρήσω τὴν
 ἐμαυτῶ ἀσπίδα ἐπὶ ταύ-
 τῃ τῆς ὕλης κατὰ φύσιν ἔ-
 χουσαν. ἐμοὶ παρ' ἐμὲ φίλ-
 τερος οἶδεις. γλοῖον οὐκ, ἐν
 ἀλλ' ἐνίκηση καμωδῶν,
 ἐμὲ ἐλάττωσεν. τίνα οὐκ
 θέλω νικῆσαι; τὸν νικῶντα.
 καὶ οὕτως αἰεὶ νικήσω, ὃν θέ-
 λω. ἀλλὰ θέλω σεφανωθῆσαι
 σάφρονα. ἐν οἰκῷ ἴσως θέ-
 λεις ἀγῶνας ἄγων, ἀνακήρυ-
 ξον αὐτὸν, νέμεα, πύθια, ἱεθ-
 μια, ὀλύμπια. ἐν φαινεῶν δὲ
 μὴ πλεονέκτει, μὴ δ' ὑφάρ-
 παζε τὸ κριθόν. εἰ δὲ μὴ ἀνε-
 χος λοιδοροῦμεν. ὡς ἔπαι
 τῶν τὰ ποιῆς τίς πελοῖς,
 εἰς ἴσον ἐκείνοισ κατὰ τὰς
 στωτῶν.

Πρὸς τὸς Διδάκτορας νόσον πλάτ-
θῆναι.

Κ Ε Φ. ε.

ΝΟσῶ, φησὶν, ἐνθάδε, καὶ
βούλομαι ἀπιέναι εἰς
οἶκον. ἐν οἴκῳ γὰρ ἀνοσθῆς
σὺ; οὐ σκοπεῖς, εἴ τι ποιεῖς
ἐνθάδε τῶν πρὸς τὴν προ-
αίρεσιν τῆν σου τοῦ φερόν-
των ἵν' ἐπιτορῶθῃ; εἰ μὴ
γὰρ μηδὲν ἀνύεις, πῶς οὖν
καὶ ἤλθες. ἀπίθι, ἐπιμελοῦ
τῶν ἐν οἴκῳ. εἰ γὰρ μὴ δύ-
ναταί σου τὸ ἡμερικὸν
χεῖν καὶ φύσιν, ἴσ' ἀγρίδιον
διωθήσεται, τότε κερμά-
πον ἀξήσεις, τὸν πατέ-
ρα γηροκομήσεις. ἐν τῇ
ἀγροῦ ἀναστροφῇ, ἀρεῖς
κακὸς κακῶς. ἢ ποτε ποιή-
σῃς τ' ἐξῆς. εἴ τι κερμαθί-
θεις σωτῆρ, οὐκ ἀποβάλλεις
ἵνα δόγματα φαῦλα, καὶ ἄλ-
λα αὐτ' αὐτῶν ἀναλαμβάν-
εις, καὶ τὴν σωτῆρτασιν μετ-
τέθεικας δὲ τ' ἀποθαρρέτων
ἐπὶ τὰ ἀποθαρρετικὰ. καὶ ποτ'
εἶπης, οἶμοι, εἰ λέγεις Διδάκτορα τὸν
πατέρα, Διδάκτορα τὸν ἀδελφόν,
ἀλλὰ δι' ἐμὲ, ὅτι ὑπολογίζῃ
νόσον σκοπεῖς, ὅτι καὶ νόσον
καὶ θάνατον καταλαβεῖν
ἡμᾶς ὀφείλεις; τί ποιῶντι;
τὸν γεωργὸν γεωργεῖντα κατ-
λαμβάνεις, τὸν ναυικὸν
πλεόνει. σὺ ἢ θέλεις ποιῶν
καταληφθῆναι; ἢ ποτε μὴ γὰρ
ποιῶντά σε δεῖ καταληφθῆ-
ναι; ἢ τί ἔχεις ἑὺτα κρείσσει;

*Ad eos qui morbum
suntur.*

CAP. V.

AEgrotō, inquit
dibo domum.
mi morborum expe
Non consideras, at
hic agas eorum, que
tatem tuam pertinet
corrigatur? Nam si
ficus: superuacuis et
aduentus fuit. Abi,
mesticam cura: si mei
tura congruenter at
nequit, at pecuniola
rit: nummos augebi
patrem curabis, in fe
beris: malus cum sis,
perabis: & alia id ge
Sin ipse animaduerti
uas quasdam opinio
cere, earumque loco
alias: si tuum propo
iis que tui arbitrii no
ea que abs te penden
listi, si quamuis a
Hei mihi dicas, ne
pter patrem, non pro
trem dicis, sed pro
morbi rationem hab
est quod te quant
feceris poeniteat. I
& morbum & mort
re nos inuadere? Q
cupatos? Agricola
colendæ intentum,
nauigantem inuadu
tem quid agentem o
uadi? Si quid habes r

ditū morbus & mors in-
 dat: illud agito. Nam mihi
 non optabile est inuadi
 alia re, nisi voluntate
 curanda occupato, ut per-
 sione vacuus, & citra
 momentum, ut citra coa-
 ctum, ut liber, ea quæ volo
 apprehendar: ut dicere
 Deo. Nunquid præ-
 tua violauī? nunquid
 sum abusus facultati-
 as mihi dedisti? num
 is? num anticipationi-
 num te vnquam incu-
 num gubernationem
 reprehendi? Ægrotauī,
 uoluisti. Ægrotarunt &
 te, sed ego volens. Pau-
 te te volente, sed latus.
 nperauī, quia tu volu-
 Nunquam appetiui im-
 u. Nunquid me vn-
 hac de causa tristio-
 Nunquid vnquam vul-
 us hilari te accessi? Pa-
 si quid mandes, si quid
 es: vis me nunc ludo-
 alebritate abire? A beo.
 m quam possum maxi-
 mabeo, quod me digna-
 ead ludos tuos admit-
 ad spectanda opera tua,
 anistrationem tuam
 gendam. Hæc me co-
 m, hæc scribentem,
 gentem occupet mors.
 mater mea ægrotan-
 mi caput non tenebit.

ποιῶν καταληφθῆναι, ποίεις
 ἐμεῖνο. ἐμοὶ μὴ γὰρ κατα-
 ληφθῆναι θέλοιο, μηδενὸς
 ἄλλου ἐπιμελουμένῳ, ἢ τῆς
 παραιρέσεως τῆς ἐμῆς, ἐν
 ἀπαθείᾳ, ἐν ἀκάλυτῳ, ἐν
 ἀναγκαστῶς, ἐν ἐλσίθειρ
 ταῦτα ἐπιτηδύσιον θέλω
 εὐρεθῆναι, ἐν εἰπεῖν. οὐκ ἔλω-
 μαι τῷ θεῷ, μὴ π. παρέβλω
 σε τὰς ἐντολάς; μὴ π. πρὸς
 ἄλλα ἐρησάμεν τῆς ἀ-
 φορημαῖς ἀς ἔδωκας; μὴ π.
 τῆς ἀφθίσεσιν ἄλλως; μὴ
 ἢ τῆς παρὰ ψεῖς; μὴ ἢ σοι
 ποτ' ἐνεκήλεσται; μὴ π. ἐμπε-
 ψάμεν σοὶ τὴν διοίκησιν;
 ἐνόησται ὅτι ἠθέλησται; καὶ
 οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐγὼ ἐκῶν. πῆ-
 νης ἐξηδύμεν σοὶ θέλοντῳ,
 ἀλλὰ χαίρων. σοὶ ἠρξασθαι
 ὅτι σὺ σοὶ ἠθέλησται. οὐδὲ
 ποτ' ἐπεθύμησται δεχθῆς, μὴ
 ἢ με θύτου ἕνεκα συνηότε-
 ρον εἶδες; μὴ οὐ προσήλθον
 σοι ποτὲ φασματῶ τῶ παρ-
 σῶπῳ, εἰσιμος εἰ π. ἐπιτίσ-
 σεῖς, εἰ π. σημάνεῖς; γινώμῃ
 θέλεις ἀπελθεῖν ἐκ τῆς πα-
 νηγύρεως; ἀπέμ. χαίρειν σοι
 ἔχω πᾶσαν, ὅτι ἠξίωσταις με
 συμπανηγυρίσασθαι καὶ ἰδεῖν
 ἔργα τὰ σοὶ, καὶ τῆ διοικήσῃ
 σε συμπαρακληθῆσθαι σοι.
 ταῦτά με ἐν θυμῷ μέμνον, ταῦ-
 ται γράφοντα, ταῦτα ἀναγι-
 νώσκοντα καὶ λαλοῦσι ὁ θάνα-
 τος. ἀλλ' ἢ μήτηρ με τὴν κε-
 φάλῃ νοσῆνθες εἰ κρατήσῃ.

ἀπιδοὶ θείνω πρὸς τὴν μη-
 τέρα· ἀξιῶ γὰρ εἶ τὴν κεφα-
 λὴν κρατῆρῶν νοσεῖν. ἀλλ'
 ἐπὶ κλινάριον κρηψῆς ἐν οἴ-
 κῳ κρατεκείμην. ἀπιδοῖ σου
 ἐπὶ τὸ κλινάριον, ἢ ὑμῶν
 ἀξιῶ εἶ ἐπὶ θιούρου κρα-
 κεῖσθαι; μὴ θείνω δ' ἀπόλλυε,
 ἀδωμάσθη ἐκεῖ ποιεῖν. ἀλλ'
 ὁ Σωκράτης τί λέγει; ὡσπερ
 ἄλλός τις, φησὶ, χαίρει τὸν
 ἀγρὸν τὸν αὐτῆς ποιῶν κρείσ-
 στονα, ἀλλ' ὁ τὸν ἵππον· οὐ-
 πως ἐγὼ καθημέραν χαίρω
 παρακρηψῶν ἐμαυτῶν βελ-
 λῶνι γινομένη. πρὸς τί; μὴ
 ἢ πρὸς λεξείδαι; ἀνθρώπε
 εὐφήμε. μὴ ἢ πρὸς θεωρη-
 μάτια; τί ποιεῖ; καὶ μὴ οὐ
 βλέπω τί ἐστὶν ἄλλο, πρὸς
 ὃ ἀχολοῦνται οἱ φιλόσοφοι.
 οὐδὲν σοι δοκεῖ εἶναι, τὸ μη-
 δὲ ποτ' ἐγκρατέσθη ἑνὶ; μὴ
 θεῶ. μὴ ἀνθρώπων; μὴ μέμ-
 ψασθαι μηδένα; τὸ αὐτὸ
 πρὸς ὅσον αἰεὶ καὶ ἐκφέρειν
 καὶ εἰσφέρειν; ταῦτα μὲν ἂν
 ἤσκει Σωκράτης. καὶ ὅμως
 οὐδέποτε εἶπεν, ὅτι οἶδε τί,
 ἢ διδάσκει. εἰ δὲ τις λεξεί-
 δαι ἤπει, ἢ θεωρημάτια,
 ἀπῆγε πρὸς Πρωταγόραν,
 πρὸς Ἰππίαν. καὶ γὰρ εἰ λά-
 ζαντὶ τις ζητῶν ἐλήλυθε,
 πρὸς τὸν κηπουρὸν αὐτῶν
 τὸν ἀπῆγαγε. τίς οὐκ ἡμῶν
 ἔχει ταῦτα τὴν ἐπιβο-
 λῶν; ἐπεὶ τοι εἰ εἴχετε καὶ
 νοσεῖτε αὐτῶν ἡδέως, καὶ ἐπει-

Abi ergo ad matrem.
 enim es, qui dum ca-
 um teneatur, ægrotas
 qui in eleganti lectul-
 decumbebam. Abi a-
 lum tuum. An dignu-
 fanus in tali recumba-
 ergo perdere ea quæ
 cere potes. Socrates
 quid dicit? Quemad-
 alius, inquit, delecta-
 agrum suum meliore
 alius cum equum:
 quotidie delector, et
 fieri meliorem depre-
 Quam ad rem? nun-
 oratiunculas? Boni
 homo. Nunquid ad præ-
 unculas? Quid agis?
 uero non video quid
 quo philosophi occu-
 Nihil ne tibi esse vide-
 quam quenquam in-
 non Deum, non ho-
 Reprehendere nemin-
 dem semper vultu &
 & ingredi? Hæcerant
 rat Socrates: nequi-
 vnquam dixit se scire
 aut docere. Si quis vn-
 tiunculas aut præce-
 las postulabat, cum a-
 goram adducebat, ac-
 am. Etenim si quæ-
 quæsitum venisset,
 rem eū adduxisset. C-
 vestrum tale institut-
 bet? Nam si haberetis
 ter etiam ægrotaretis,

et moreremini. Siquis
 elegantem puellam
 dicit, is me vera dicere
 solit.

Miscellanea quadam.

CAP. VI.

tantate quodam, cum
 ratio magis hoc tempo-
 rata esset: maiores
 progressus olim fuissent?
 Et qua ratione quon-
 progressus maiores fu-
 Quatenus enim nunc
 est, ea tenusetiam
 nunc fiunt. Cum
 resolutio ratiocina-
 nunc elaborata sit:
 progressus in iis fa-
 Tum autem in eo
 aatur, progressusque
 ut ratio naturæ esset
 natura. Noli ergo hæc
 care, neque postules
 progredi, cum in
 mores. Sed illud vide,
 id intentus, in eo
 abrans, ut naturæ con-
 affectus sit, nullos
 progressus. Neminem
 Vir bonus inuictus
 enim non certat, ubi
 superior: aut ibi cer-
 superior est. Si ea quæ
 ant appetis: cape
 cape magistratum,
 sciculum. Id autem
 scis, ut vel appetitus

νάτε, καὶ ἀπειθνήσκετε. εἰ
 τις ὑμῶν ἠρώδη κροασιου
 κροασιου, οἶδεν ὅτι ἀληθῆ
 λέγω.

Σποράδιων ἑνά.

ΚΕΦ. 5.

ΠΥθολόγου δὲ ἐν τῷ β'
 β' κεφάλαιον ἐκπεπο-
 νημέριον τοῦ λόγου, πότερον
 μείζονες ὡσεὶ καὶ ἦσαν κα-
 τὰ τὴν ἐφῆ, ἐκπεπόνηται,
 καὶ κατὰ τὴν μείζονας αἰ ὡσε-
 καὶ τὸτε ἦσαν; καὶ δὲ
 γὰρ νῦν ἐκπεπόνηται, κατὰ
 τοῦτο καὶ ὡσεὶ καὶ νῦν
 εὐρεθήσονται. καὶ νῦν μὲν
 ὡσεὶ συλλογισμοὺς ἀναλύ-
 ειν ἐκπεπόνηται, καὶ ὡσε-
 καὶ γίνονται. ποτὲ δὲ
 ὡσεὶ τὸ ἡγεμονικὸν κατὰ
 φύσιν ἔχον τηρεῖται, καὶ ἐξε-
 πονεῖται, καὶ ὡσεὶ καὶ ἦσαν.
 μὴ οὐκ ἐνάλλαξε, μηδὲ
 ζήτησεν ὅταν ἄλλο ἐκπονῆς,
 ἐν ἄλλῳ ὡσεὶ καὶ πτεν. ἀλλ'
 ἴδου, εἰ τις ἡμῶν ὡσεὶ τού-
 τῳ ἂν, ὡσεὶ καὶ κατὰ φύσιν
 ἔχειν καὶ διεξάγειν, οὐ ὡσε-
 καὶ πτεν. οὐδένα γὰρ δὲ ῥή-
 σης. ὁ σπουδαῖος ἀήτη-
 τος. ἢ γὰρ ὅσα ἀγωνίζεται,
 ὅπου μὴ κρείσσων. εἰ μὴ,
 ὅπου κρείσσων ἐστίν. εἰ τὰ καὶ
 τὸν ἀρετὸν θέλεις, λάβε τὸν
 οἰκέτας, λάβε τὸν δόχμῳ,
 λάβε τὸ σωματικόν. τὸν δὲ
 ὅρεξιν οὐ ποιήσεις ἀποτυ-

κπκλῶ, οὐδὲ τιῶν ἑκκλησιῶν
 ἀπειθῶν κπκλῶ. εἰς τὸν μό-
 νου τὸν ἀγῶνα, καδίησι,
 τὴν ἀεὶ τῶν ποσειδωνικῶν.
 πῶς οὐκ οὐ μέλει ἀήτη-
 τος εἶναι; πυθρῆλου δὲ π-
 ρ⊖ ἢ ἐστὶν ὁ κριτὸς νοῦς,
 ὡς περ [φησὶ] κριτὴ ἕως ἀ-
 κρῆ λέγει τ' αἰ, ἢ μέντοι φω-
 γῶν δαίμωνικῆ, ἢ ὅ τῶν
 φθόγγων σπείρει κριτὴ, ἀλλὰ
 πικρῆ οὐτως ἐστὶν αἰ, ἢ
 εἰ μὴ πικρῶσι δεισομα-
 ρῆσι τῶν ἀνθρώπων, κατὰ
 τῶς κριτῆς ἀφορμῆς ὁραῖσιν.
 ἢ τοιαύτη κατ' ἴσασιν, κρι-
 τὸς νοῦς κατ' εἶτα. τῶν νέων
 εἰς μεγαλῆς, σὺν ἐστὶν ὡς
 σέψαι βάλειον. οὐδὲ γὰρ
 τυρὸν ἀγκίστρον λαβεῖν. οἱ
 δ' ἀφύει. καὶ δαπνέτης,
 ἐπιμαῖλον ἔχουται πρὸ λό-
 γου. διὸ καὶ ὁ Ροδῶ⊖ τὰ
 πικρὰ ἀπέσειπε, τὴν τῶν
 δοκιμασιῶν χεῖρ ἄφρονος τῶν
 ἀφύων καὶ ἀφύων. ἔλιγε
 γὰρ, ὡς ὁλιγὸς καὶ ἀνα-
 βάλῃς, ἀνελθῆσται κατὰ
 ἐπὶ τιῶν αὐτῶν κατασκύλων.
 αὐτῶν καὶ ὁ ἀφύης. ὅσω μάλ-
 λον δαπνέταιί τις αὐτὸν,
 ποσῆα μῆλον νοῦς ἐφ' ᾧ
 πεφυκεν.

Ποῦς ἔν διορθωτῶν ἢ ἐλδ-
 θέρων πόλεων, ἐπικρύ-
 ρειον ὄντα.

Κ Ε Φ. ζ.

frustretur, vel auer-
 uisa implicetur. In h
 certamen rerum, q
 ipsum sunt, descend
 ergo qui potest, qu
 ctus? Interrogante
 quid nam esset ser
 munis? Quemadmo
 quit, communis qu
 ditus dici queat,
 tantum discernat: i
 sonos, non iam co
 sed artificiosus. Si
 nulla, quæ homine
 sus distorti ex co
 notionibus perspi
 ratio, sensus comm
 latur. Molles a
 exhortari non est f
 enim caesus tene
 capitur. Ingenios
 metfi eos dehort
 etiam eruditioni
 Qua de causa Ru
 nunque dehortab
 tanquam regula a
 dendos ingenioso
 utebatur. Ut eni
 pis, quāuis sursum
 suo pte nutu deor
 fic etiam ingenios
 gis repulsus fuerit
 inclinabit illuc, q
 ducitur.

Ad Epicureum qu
 rarum ciuitatu
 natorem

C A P. V

vernatore ad eum in-
gresso (erat autem is Epi-
u) Decet, inquit, nos
s vobis philosophis que-
eos qui in peregrinam
venerunt, e ciuibus &
naris: quid in mundo
otium? ut & ipsi cognitū
sequamur, & ita spe-
ut illi res urbanas. Nā
origisse homini, animū,
& res externas nemo
qui refragetur. Illud
at, ut vos respondeat
sit optimum. Quid
nominibus? Car-
propter eam igitur Ma-
snyberno tempore, co-
n filii causa, Cassiopem
o voluptatem corporis
ait? Illo inficiente, ac
Absit. non in optimo
dum est? Omnium
n, inquit. Quid ergo
sarne habemus? Ani-
quit. Bona vero opti-
ne præstantiora, an
os? Optimi, inquit.
vero bona sunt ne
nostri, an alieni? No-
quit, Nostri igitur arbi-
lectatio animi. Est,
ac vero vnde existit?
ex sese? Verum hoc
gnon potest. Oportet
incipalem quandam
boni in primis adef-
adepti animis dele-
Concedebat & hoc.

Τὸ δὲ διορθῶ εἰσελθόντος
πρὸς αὐτὸν [ἡ δ' ἔτος
Επιχέρφος] ἄξιον, ἔφη, τὰς
ιδιώτας ἡμῶν παρ' ὑμῶν πῶν
φιλοσόφων πυνθάνεσθαι, καὶ τι-
περὶ τὰς εἰς ξένου πόλιν ἐλθόν-
τας παρὰ τῶν πολιτῶν ἔειδέντων,
ὅτι κράτιστον ἐστὶν ἐν κόσμῳ, ἵνα
ἔστω ἡ ἰσορήσασιν μελιωδῶν,
ὡς αἰετῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσι,
ἔθελον μετὰ, ὅτι μὴ γὰρ τρεῖς ἐστὶ
πρὸς τὸ ἀνθρώπον, ψυχὴ ἔστω
σῶμα ἔστω ἐκτὸς, χερδὸν ἕδεις
ἀντιλέγῃ. λοιπὸν ὑμέτερόν
ἐστὶν ἀποκρίνασθαι, ὅτι ἐστὶ τὸ κρά-
τιστον; πῶς ἐρεῖσθαι τοῖς ἀνθρώ-
ποις, τὴν σάρκα; καὶ διὰ τῆς
Μάξιμος ἐπέλεσε μέγιστον Κασ-
σιόπης χιμῶνος μὲν τὸ ὑπο-
προπέμπων, ἵνα ἡδῆ τῆς σαρ-
κί; δὲνησάμενος δ' ἐκείνους, καὶ
εἰπόντος, μὴ γένοιτο, ἔπεσθη καὶ
πρὸς τὸ κράτιστον ἕστω δακεί-
ναι; πάντων μέγιστον προσήκει.
ὅτι ἐν κρείσσον ἐχόμενον τῆς σαρ-
κί; τὴν ψυχὴν, ἔφη. ἀγαθὰ
δὲ τὰ τῶν κρείστων κρείττονα εἶ-
σιν, ἢ τὰ τῶν φαυλοτέρων; τὰ τῶν
κρείστων. ψυχῆς δὲ ἀγαθὰ
πότερον προαιρετικά ἐστὶν, ἢ
ἀπροαίρετα; προαιρετικά.
προαιρετικὸν ἔστιν ἡ ἡδονή;
ἢ ψυχική; ἔφη. αὐτὴ δ' ἐπὶ
ἡσυχίᾳ; πότερον ἐφ' αὐτῆ;
ἀλλ' ἀδελφότητι ἐστὶ. ὡση-
γερμῶν γὰρ ἵνα ὑφεσάνασθαι
δὲ εἶσιν τῶν ἀγαθῶν, ἢς τυγ-
χαίνοντες, ἡδῆσόμεθα κατὰ
ψυχῶν. ὡμολόγησεν ἑαυτοῦ.

ἐπὶ βίῃ ἐν ἡδονῇ μέγα ζώειν
 τὴν ψυχικὴν ἡδονὴν; εἰ γὰρ
 ἐπιθῆις αἰσθητοῖς, εὐρήνῃ ἢ εἰσία
 εὐαγαθῶ. εἰ δὲ δώαται ἄλλο
 μὴ εἶναι ἀγαθόν, ἄλλο δ' ἐφ'
 ᾧ δὴ λόγος ἐπιμαρτυρεῖται. εἰ δὲ
 εὐαγαθῶν ἐμὴν μὴ ὄντων ἀ-
 γαθῶν, ἅ ἐπιζητήματα ἀγαθόν
 εἶναι. ἵνα γὰρ εὐλόγον ἢ τὸ ἐπι-
 ζήτημα, τὸ αἰσθητὸν δεῖ
 αἰσθητὸν εἶναι. ἀλλ' εἰ μὴ εἴπητε
 φρένας ἔχοντες. ἀνακλόουσι
 γὰρ ἐρεῖτε Ἐπικύρα, καὶ τοῖς
 ἄλλοις ὑμῶν δόγμασιν. ὑπο-
 λείπεται λοιπὸν, ἐπὶ τοῖς σω-
 ματικαῖς ἡδοναῖς τὴν καὶ ψυ-
 χικὴν ἡδονὴν. πάλιν ἐκείνας
 ζητήματα αἰσθητὰ, καὶ εἰ-
 σία τὰ ἀγαθῶ. Διὰ τὸ ἀ-
 φρόνως ἐποίησε Μάξιμος,
 εἰ δὲ ἄλλο π' ἐπέλωσεν, ἢ διὰ
 τὴν σείρακα. τρεῖσι, διὰ τὸ
 κραδίον. ἀφρόνως ἢ ποιεῖ, καὶ
 εἰ ἀπέχεται τῶν ἀλλοτριῶν,
 δικαστῆς ὢν, δυνάμει λαμβά-
 ναίειν. ἀλλ' αὐτοῖς δόξα,
 ἐκείνο μόνον σκοπεῖται,
 ἵνα κεκρυμμένως, ἢ ἀσφα-
 λῶς, ἵνα μή τις γνῶ. τὸ γὰρ
 κλέψαι, οὐδ' αὐτὸ ὁ Ἐπι-
 κυρος ἀποφαίνει κακόν·
 ἀλλὰ τὸ ἐμπεσεῖν, καὶ ὅτι πί-
 σιν ἀείρον λαθεῖν λαθεῖν ἀ-
 δυνάτον. Διὰ τὸ λέγει, μὴ
 κλέπτετε. ἀλλ' ἐγὼ σοι λέγω,
 ὅτι ἐὰν κρυφῶς καὶ ἀει-
 σαλμῶς ζητήται, λησόμε-
 θα. εἴτα Ἐπίκουρος ἐν τῇ Πρώ-
 τῃ ἔχωρμ δυνάτως, καὶ φί-

Qua ergo ex re ista ar-
 lectatio orietur. Nam
 nis, inuenta est natu-
 Neque enim aliud
 esse potest, & aliud
 consentaneum sit læ-
 effferri: neque si id
 tecedat bonum non
 quod sequitur bon-
 potest. Ut enim prop-
 babilis sit, siirpemi
 bonam oportet. Ver-
 ni sitis, nequaquam
 cetis. Neque enim
 Epicuro, reliquisque
 decretis consentiur
 quum ergo est, ut
 lectatio e rebus cor-
 riatur, illæque tu
 præcipuæ ac natu-
 Quapropter temere
 ximus, si ob quicqu-
 nisi propter carner
 gavit: hoc est, ob
 Insipienter item fac-
 bus alienis abstine-
 iudex, easque acc-
 sit. Sed si placet, illi
 consideremus, ut
 tuto, ut neminem
 Nam Epicurus ne i-
 dem furtum malur
 nuntiat, sed depreh-
 autem fieri nequea-
 tus sis fore clam:
 furari vetat. At e-
 firmo, si solerter &
 fore clam. Deinc-
 Romæ potētes habe-

Græci imbecilles sunt. propter hoc eo venire
 Quid bono tuo absti-
 cordiæ atq; amentia
 neq; tamen, si te ab-
 ieris, mihi persuade-
 nim fieri nequit, ut ei
 sum videtur, assentia-
 veritatem auersemur:
 non potest, ut ab eo
 num putes, desciscas.
 autem bonæ sunt, &
 endas voluptates pa-
 Cur eas non parabis?
 em vicini vxorem nõ
 am^o, si clam id facere
 Quod si maritus eius
 erit, illum etiam male
 abn^o. Si philosophus ef-
 calem esse decet: si per-
 tibi ipsi consentiens:
 hæc facies. Sin minus:
 d'eres a nobis qui Stoi-
 amur. Nam & ipsi
 em dicimus, alia ve-
 ris. Nos honesta dici-
 toia vero facimus. Tu
 contraria ratione peruer-
 is Cum decreta tua tur-
 facta sunt honesta.
 Des, vrbem Epicuream
 p' animum proponito.
 xtem non duco. Nec e-
 cenim contrahendum
 at moniũ, neq; procre-
 liri: ac ne respublica
 ena pessenda. Quid autẽ
 tu? Vnde erunt ciues?
 e instituet? Quis erit

λίας καὶ οἱ Ἑλλῆνες ἀδρανεῖς
 εἰσιν. οὐδεὶς τολμήσει ἀνα-
 βῶναι τὸ εὖ ἐνεχε. ἢ ἀπέχη
 τοῦ ἰδῆς ἀγαθοῦ; ἀφρόν ἐστι
 τοῦτο, ἢ λίθιον ἐστιν. ἀλλ' οὐδ'
 αὐτὸ λέγῃς μοι ὅτι ἀπέχη, πι-
 σῶσω σοι. ὡς ἡδ' ἀδύατόν
 ἐστι τῷ ψευθεῖ φαινομένῳ συ-
 κταθῆναι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀληθεῖς
 ἀπνεύσαι. ἕτως ἀδύατόν
 ἐστι, τῷ τῷ φαινομένῳ ἀγαθοῦ
 ἀποστῆναι. ὁ πῶλῆτος δὲ ἀγα-
 θόν, καὶ τὸ ποιητικώτατον γε
 τῶν ἡδονῶν, ἀλλ' ἢ μὴ ποι-
 ῆσθαι αὐτόν; ἀλλ' ἢ μὴ τιτῶ
 τοῦ γείτονος γυναικῆ ἀφ-
 φείρωμεν, αὐτὸν δυνάμεθα λα-
 θεῖν; αὐτὸν δὲ φλυαρῆ ὁ αὐτὸν
 καὶ αὐτὸν παροτρυνόμεθα λα-
 θεῖν; εἰ θέλεις εἶναι φιλόσο-
 φος οἷός τις εἶ, εἴγε τέλει
 εἰ ἀκροουμένων σου τοῖς δόγμα-
 σιν. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν διοίσεις
 ὑμῶν τῶν λεγομένων σωφίλων.
 καὶ αὐτοὶ γὰρ ἄλλα λέγουμεν,
 ἄλλα ἢ ποιοῦμεν. ἡμεῖς λέ-
 γομεν, τὰ καλὰ, ποιοῦμεν τὰ
 ἀγαθὰ. σὺ τιτῶ ἐναντίαν
 ἀφροφίᾳ ἴσην διετραμμέ-
 νον, δεγματίζων τὰ καλὰ,
 ποιῶν τὰ ἀγαθὰ. τὸ θεόν
 σοι. ἐπινοεῖς ἐπικουρεῖων
 πόλιν ἐγὼ ἔλαμῶ. ἐδ' ἐγὼ,
 οὐ γὰρ λαμῆτόν. ἀλλ' οὐδὲ
 παιδοποιητέον. ἀλλ' οὐδὲ
 πολιτευτέον. τί οὐκ ἠλύθηται;
 πόθεν οἱ πολῖται; τίς αὐτοὺς
 παιδίσσει; τίς ἐφήβαρχος;
 τίς ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς;

τίς γυμνασιάρχος; τί δὲ καὶ
 παρ' αὐτοῦ αὐτὰς, ἀλακτοδαι-
 μόνιοι ἐπαυδύοντο, ἢ Ἀθη-
 ναῖοι; λάβε μοι νέον, ἄλαγε καὶ
 τὰ δόγματά σου. πονηρό ἐστὶ τὸ
 δόγματά, ἀνατριπικῶς πό-
 λεως, λυμηνικῶς οἰκων, ἐδὲ
 γυμναξί πρὲς ποίαν. ἄφες ἑωὺτ'
 ἀῆρωπε, ζῆς ἐν ἡγεμονίᾳ
 πόλι. ἄρχην σε δεῖ, κείνην δι-
 κείως, ἀπέχεσθ' ἄλλοτριῶν,
 σοι καλῶ γυναικα φαίνεσθαι
 μηδεμίαν ἢ τὴν σὺν, καλὸν
 παῖδα μηδένα, καλὸν ἐργύ-
 ρωμα μηδὲν, χρύσωμα μη-
 δὲν τέτοις σύμφωνοι δόγματά
 ζήτησον, ἀφ' ὧν ὁρμολίμῳ
 ἠδέως ἀφέξῃ πρᾶγματων,
 οὕτω πιθανὸς ὢν πρὸς τὸ ἀ-
 γαγεῖν καὶ νικῆσαι αὐτὸν πρὸς
 τῇ πιθανότητι τῇ ἐκείνων,
 καὶ φιλοσοφίαν ἵνα ποτε
 ταύτῳ ἐξυδρηκότες ὦμεν,
 σιωπεπώδουσαν ἡμῶς ἐπ' αὐ-
 τοῖς καὶ ἐπιρρώωνύσαν, πᾶν
 γήνηται; ἐν τῷ ῥόσμῳ πᾶ
 κράϊσόν ἐστι; ὁ ἄργυρος, ἢ ἡ
 τέχνη; χρεὸς ἐστὶ αὐτῷ ἢ σίρξ.
 πρῶτον μὲν δὲ, τὰ χρεὸς
 ἔργα. οὐκ ἔν καὶ κατήκοντα
 τριστ'· τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι,
 τὰ δὲ πρὸς τὸ ποῖα εἶναι, τὰ
 δ' αὐτὰ τὰ πρῶτον μὲν.
 οὕτω καὶ ἀνθρώπου οὐ τὴν
 ὑλὴν δοκεῖ ἡμᾶν, σαρκί-
 δια, ἀλλὰ τὸ πρῶτον μὲν.
 ἵνα ἐστὶ ταῦτα; πολιτοῦ-
 σθαι, γαμεῖν, παρολοποιεῖ-
 σθαι, θεὸν σέβειν, γυνέων

Quis gymnasiarcha?
 vero eos docebit? Ea n
 Lacedæmone, an quæ A
 tradebantur? Cape ado
 tem, educa secundum
 tua. Improba sunt d
 sunt euertendæ reipu
 sunt pernitiōsa famil
 mulieribus quidem
 Omitte ista homo: in p
 vrbe degis: sunt tibi
 magistratus: est iuste i
 dum: est abstinendum
 nulla tibi mulier præ
 formosa videri debet
 puer, nullum vas arge
 nullum aureum. His
 tanea decreta quærito
 instructus, libenter il
 abstineas, cum adeo t
 tus ad educandum &
 dum. Si vero præter
 rerum illecebras, tale
 doctrinam excogita
 quæ nos ad illas im
 confirmet: quid i
 cœlato vase vtrum
 argentum, an ars? Ma
 teria est caro: princip
 sunt manus opera, e
 ficia triplicia sunt. al
 alia vt certo mod
 sint. Eadem porro et
 cipalia sunt. Caue igi
 minis materiam car
 gnifacere videaris, i
 palia. Quæ sunt ista?
 tueri, vxorē ducere,
 liberos, Deum colere

eniq; expetere, auer-
 care, abhorrere, vt ho-
 que faciendum est,
 ra nostra fert. Quid
 tura nostra fert? Vt
 us, vt strenui, vt vere-
 uod .n. aliud animal
 ? Quod turpitudinis
 apit? Voluptas vero
 re debet, vt ministra,
 cia, vt alacritatē prouo-
 naturalibus operibus
 um teneat. Verum
 sum: nec vlla re por-
 Quid ergo adhuc phi-
 bi te fingis? Satis tibi
 atq; argentea vasa.
 oi opus est decretis?
 & rector Græcorum sum.
 iudicare? Vnde scientiā
 csecutus es? Cæsar mihi
 im scripsit. Scribat
 vnde musicis iudices. Et
 unde fructū capies? Ta-
 o pacto prætor euasisti?
 us humanum oscularis? Sym-
 ni Numenii. Ante cuius
 aiū dormiui? Cui mu-
 a fisti? Non animaduer-
 an esse pretii præturam,
 in est Numenius? At quē
 uo, in carcerem coniicere,
 quom saxum possum. At
 illi sustibus cædere, tan-
 anasinum. Non est illud
 reum in homines. Sic
 re nobis tanquam rati-
 e æditis. Ostende nobis
 id expediat: & sequemur.

ἐπιμελεῖσθαι, καθόλου ὀρέξε-
 σθαι ἐκκλίνειν, ὀρεμαῖν, ἀφορ-
 μαῖν, ὡς ἕκαστον τούτων δεῖ
 ποιεῖν, ὡς πεφύκαρδον πεφύ-
 καρδον δὲ πῶς; ὡς εἰλεύθερον,
 ὡς χυναῖοι ὡς ἀδύμηνες.
 ποῖον γὰρ ἄλλο ζῶον ἐρυθρίαι;
 ποῖον ἀχρεῖ Φαιβασίαν λαμ-
 βαίνει; πῶ δ' ἰδόντων ὑπο-
 τίξαι τέτοις ὡς Δάκρυον,
 ὡς ὑπερέτιν, ἵνα παρρησιασ-
 ἐκκαλέσῃται, ἵν' ἐν τοῖς κτ'
 φύσιν ἔργων παρακρατῆ ἄλλ'
 ἐγὼ πῶς πῶς εἰμι, ἔξθενός
 χρεῖα μοι ἐστὶ. τί οὐκ εἶπα παρ-
 αποιῆ φιλοσοφεῖν; ὄρεται τὰ
 χρυσώματα καὶ τὰ δργ-
 ρώματα, ἢ σοι χρεῖα ὀργ-
 μάτων; ἀλλ' ἀ καὶ κερτῆς εἰ-
 μι τῶν ἐκκλινῶν. οἶδας κεί-
 νειν; τί σε ἐποίησεν εἰδέναι;
 Καίσαρ μοι καθόλου ἐ-
 γραψε. γραψάτω σοι ἵνα
 κέρηνος πῶς τῶν μεσικῶν, καὶ
 ἢ σοι ὄφελος; ὅπως δὲ πῶς
 κερτῆς ἐγγύς, πῶς ἔντος χεῖ-
 ρα καταφιλήσας, πῶς Συμ-
 φόρου, ἢ πῶς Νουμηνίου;
 τίς τὸ πῶς τοῦ κρινῶντος
 κρινηθεῖς, ἵναι πέμψας
 δῶρα; εἶτα ὅσα αἰσθαιῖ. ὅλα
 τοσούτου ἄξιόν ἐστι κερτῶν
 εἶναι ἵσου Νικηλίου; ἀλλ' ἀ
 δυνάμει, ὃν θέλω, εἰς φυ-
 λακῶν βαλεῖν, ὡς λίθον,
 ἀλλ' ἀ δυνάμει ξυλοκρηπῆ-
 σαι, ὃν θέλω, ὡς ὄνον. ὅσα
 ἐστὶ τοῦτο αἰθράπων δεχθῆ.
 ὡς λογικῶν ἡμῶν. ἀρξέον,

ὁ φκνὺς ἡμῖν τὰ συμφέροντα,
 καὶ ἀκλόνητος. δαίμων ἐστὶ
 αἰσούφορος, καὶ ἀποσραφησό-
 μετος. ζήλωτος ἡμῶν κατε-
 σκοδίασον σεαυτῷ, ὡς Σωκρά-
 τῆς ἐαυτῷ. ἐκείνος μὲν ὁ ὡς ἀν-
 θρώπων ἀρχῶν. ὁ κατεσκοδία-
 κῶς ὑποτεταχένος αὐτῷ τῷ
 ὀρεξίν τὴν αὐτῶν, τῷ ἐκκλι-
 σιν τῷ ὀρμῶν. τὴν ἀφορμῶν.
 ἔτι ποιήσον, ἔτι μὴ ποιήσης.
 εἴη μὴ εἰς φυλακὴν σεβαλῶ.
 σκέπει ὡς λογικῶν ἢ ἀρχῆ
 γίνεσθαι. ἀλλ' ὡς ὁ Ζεὺς διέταξε,
 τῆτο ποιήσον. αὐτὸ μὴ ποιή-
 σης, ζημιώσῃ. βλαβήσῃ. ποίαν
 βλάβην; ἀλλὰ οὐδέμίαν,
 ἀλλὰ τὸ μὴ ποιήσαι ἂν εἴ, ἀ-
 πολέσῃς τὸ πῖσιν, τὸ αἰδήμονα,
 τὸ χόσμιον. ἰστων ἀλλὰς βλα-
 βῶν μείζονας μὴ ζήτῃ.

Πῶς πρὸς τὰς φαντασίας
 γυμνασέον.

ΚΕΦ. η.

Ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα
 τὰ σφιστικὰ γυμναζό-
 μεθα, ἔτω καὶ πρὸς τὰς φαντα-
 σίας καθ' ἡμέραν ἕδω γυμνά-
 ζεσθαι. πρῶτον γὰρ ἡμῖν καὶ
 αὐτὰ ἐρωτήματα ὁ ἕως ἀπέ-
 θανε ἔδεινος. ἀποκρίναί, ἀ-
 πωαίρετον, ἔ κακόν. ὁ πατήρ
 τὸ εἶναι ἀποκληρονομήν κα-
 τέλιπε, ἢ σοι δοκεῖ; ἀπωαίρε-
 τόν ἔ κακόν. ἐλυπήθη ἐπὶ τῆ-
 τῆς πωαίρετον κακόν. γυ-
 ναίως ὑπέμεινε. πωαίρε π-
 κόν ἀγαθόν. καὶ οὕτως ἐπι-
 ζώμεθα, πρὸς ψοφῶν. οὐδέ-

Ostende inutilia, & ea
 bimus. Fac tui imi-
 finus, quemadmodū S
 alios sui imitatores fe
 erat, qui ut hominibus
 raret, effecit, ut appeti-
 um, auersationem, ap-
 nem & alienationem f
 mitterent. Hoc facito,
 facito, alioqui te in ca-
 coniciam. Non iam m
 tus humano more;
 Imo ut Iupiter consti-
 hoc facito. Si non fecer
 ctaberis, damnū facies
 damnum? Nullum al
 quod officio defuisti,
 fidem, verecundiam,
 ftiam. His alia maiora
 quærere noli.

Quomodo aduersus
 cerceri debeamus
 CAP. VIII.

Quemadmodum a
 captiones Sop
 excercemur: ita etia
 tra visa quotidie no
 cere debeamus. nan
 quæstiones nobis pro
 Illius filius obiit. I
 de: Cum nostri arbi
 sit, malum non est.
 lum exhæredauit. qui
 detur? Non nostri arb
 ergo non malum. Rei
 ægre tulit. Nostri arb
 & malum. Fortiter tu
 stri arbitrii est, & bonū
 assueuerim? proficien

quam alteri assentie-
sum igitur, percipien-
non sequitur. Filius ob-
factum est? Filius ob-
id nihil? Nihil. Nauigi-
bit. Quid accidit? Naui-
erit. In carcerem du-
bit. Quid accidit? In carce-
ditus est. Illud autem de
que addit, male cum
factum. At perperam i-
perfacit. Cur? Quod te
fecit? quod magna-
? quod ne quid mali il-
us esset, cauit? Quod
ferēti, beato esse licet?
bi fores aperuit, si ista
percent? Homo exi: accu-
reutem noli. Si scire vis,
modum Romani er-
sophos affecti sint, au-
us, qui inter eos in pri-
sophus habetur, ali-
me præsente suis ira-
ntolerabili affectus in-
erre, inquit, nequeo:
is me, facietis me talem
iste est: me demonstrato.
orem quendam, Romam
diciam euntem.

CAP. IX.

Un quidam Romam pro-
sturus, ad eum ingres-
est, quod iudicio digni-
onflictaretur: cognita
ionis causa, illoque sci-
ate, quid ea de re sentiret?
enquit, rogas, quomodo
tecum agendum sit,

ποτι γ' ἄλλω συγκαταθησό-
μεθα. ἢ οὐκ φαίσεσθαι κατε-
ληπτικὴ γίνεται· ὁ υἱὸς ἀπέ-
θανε, τί ἐξήλυτο; ὁ υἱὸς ἀπέ-
θανεν, ἄλλο εἰδέν; εἰδέν. τὸ
πολοῖον ἀπώλετο, εἰς φυλα-
κὴν ἀπήχθη· τί γέγονεν; εἰς
φυλακὴν ἀπήχθη, τὸ δ' ὅτι
κακῶς πέπραχεν, ἐξ αὐτῆ ἔ-
καστο ὡς εἴησιν. ἀλλ' ὅσα
ὀρθῶς ταῦτα ὁ Ζεὺς ποιεῖ.
Διὸ τί; ὅτι σε ὑπερβυνηκὸν
ἐποίησεν, ὅτι μεγαλόψυχον,
ὅτι ἀφείλεν αὐτῶν τὸ εἶναι
κακῶς, ὅτι ἐξεσί σοι πάχοντι
ταῦτα δ' ὁ δαίμων εἶναι, ὅτι σοι
τὴν ψυχὴν βίβοιξεν, ὅταν σοι
μὴ ποιῆ, ἀνθρώπε ἐξέλθε, καὶ
μὴ ἐγκάλει. πῶς ἔχουσι Ρω-
μαῖοι ὡς φιλοσόφους, ἀν-
θέλης γνώμα, ἀκουσον. Ἰτα-
λικὸς ὁ μάλιστα δοκῶν αὐτῶν
φιλόσοφος εἶναι, παρόντος
ποτέ μου χαλεπήσας τοῖς ἰ-
δίοις, ὡς ἀνέκιστω πάχων, εἰ
δύαμα (ἔφη) φέρειν. ἀπόλ-
λυτέ με. ποιήσετέ με τοιοῦ-
τον γλυεῖας, δείξας ἐμέ.

Πρὸς πινὰ ῥήτορα, ἀνιόντα
εἰς ῥώμην ἐπὶ δίκην.

ΚΕΦ. θ.

Ἰσέλθόντος δὲ λινος ὡς
αὐτῶν, ὅς εἰς ῥώμην ἀνήθ
δίκην ἔχων παρὶ πρῆς τῆς
αὐτῆ, κυθόμενος τὴν ἀπίαν
οἱ μὲν ἀνείσιν, ἐπερωτήσαντος
ἐκείνου πινὰ ῥώμην ἐξελ-
θεῖς ἀφ' ἑαυτοῦ. εἰ με τω γάνη
τί περ ἀξίως ἐν ῥώμῃ, φησὶ, πό-

πρὸν κατορθώσεις ἢ ἀπο-
 τεύξῃ, θεώρημα πρὸς τοῦ
 το οὐκ ἔχω. εἰ δέ μοι πω-
 γάνη πῶς πράξεις, τούτο εἰ-
 πῶν ὅτι εἰ μὲν ὀρθῶς δόγμα-
 τὰ ἔχεις, καλῶς εἰ δὲ φώ-
 λα κακῶς. παντὶ γὰρ αἶπον
 θεὸς πράσσει π, δόγμα. π
 γέρειν ὁ ἐπεθύμησας; πρῶ-
 τῆς χειρὸς τοῦ θεοῦ Κνω-
 σίων. τὸ δόγμα ἴσῃ εἶσι, δι' ὃ
 νῦν αὐτῶν εἰς Ῥώμην. τὸ
 δόγμα. καὶ μὲν χειμῶν ὅτι καὶ
 κινδύων, καὶ ἀναλαμψάντων;
 ἀνάγκη γέρει. τί σοι λέγει
 τούτο τὸ δόγμα; οὐκ οὐκ εἰ
 πάντων αἶπα τὰ δόγματι,
 φῶλα δὲ ἴσῃ ἔχει δόγματι,
 οἶον ἀν' ἢ τὸ αἶπον, θεοῦ τιν' καὶ
 τὸ ἀποτελούμενον; ἄρ' οὐκ
 πάντ' ἔχομεν ὑγιῆ δόγματι,
 καὶ σὺ καὶ οὐκ ἀντίδικός σου; καὶ
 πῶς ἀφ' ἑρέου, ἀλλὰ σὺ
 μέλλον ἢ εἰπῶν; ἀφ' ἡ
 ὁδοῦ σοι, καὶ κείνῳ, καὶ τοῖς
 μενομήτοις. ἔτο πονηρὸν
 κερτήριον. ἀλλὰ ὁ εἰζὼν μοι,
 ὅτι ἐπισκεψάντα καὶ ἐπιμέ-
 λειαν πεποίησται τὸ σωτῆρ
 γμῶτων. καὶ ὡς νῦν εἰς Ῥώ-
 μην πλεῖς ἐπὶ τῶν πρῶτων
 εἶται Κνωσίων, ἔσθ' ἔξαρκ
 εἶ σοι μὲν ἐν οἴκῳ, ἴσῃ π
 μᾶς ἔχον ἄς ἔχεις, ἀλλὰ μέ-
 ζονός πιν ὅτι ἐπιθυμῆς, ἔ
 πιφαιεσέρε. πότε ἔτις ἔ-
 πώδους ὑπὲρ ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ'
 ἐπισκεψάντα τὰ σωτῆρ. καὶ
 εἰ ἴσῃ φῶλον ἔχεις, ἐμοσάλειν;

sine causa casurus, an
 euasurus: quid respon-
 non habeo. Sin illud
 quomodo sis rem get
 illud habeo dicere, &
 dem recta decreta
 bene: sin praua, male. Na-
 cretum aliquod vnum
 que ad agendum aliqu
 pellit. Quid enim illi
 quod expetis, vt Gno-
 præfectus designeris? D
 Quid est, cur nunc R
 atendas? Decretum.
 dem in tempestate, cu
 culo & sumtibus. Nece
 nim postulat. Quis tibi
 stud? Decretū. Ergo si o
 actionū causæ decreta s
 quis autē praua decreta
 qualis causa fuerit, tali
 fectus. An igitur omni
 ta habemus sana, & t
 uersarius tuus? Cur erg
 ptatis? At tu, magis qu
 Cur? Videtur tibi. Etiā
 furiosus. Hæc praua re
 Age ostende mihi, te
 tua considerasse & cu
 atq; vti nunc Romā i
 quo præfectus Gnosio
 gneris: nec tibi mane
 visū est, iis honorib.
 quos habebas, sed ma
 petis, & illustriorē d
 gradū: itane vñquā n
 vt decreta tua cōsider
 q; prauum haberes, id

hac de causa conueni-
 Quid tibi tempus statuisti?
 peratam? percurre annos
 si me uereris, ipse apud
 Non puer cum esses, decre-
 examinabas? Nonne ve-
 tunc omnia facis, ita tunc
 faciebas? Cum
 iam adolescens & rhetor
 es, & ipse declamares:
 esse tibi putabas? Cum
 conuenis, & iam Rempub.
 es, & causas ipse age-
 & auctoritate polleres:
 tibi iam similis videba-
 lum tulisses quenquam
 mentem, an praua decre-
 ueres? Quid ergo tibi vis
 ? Adiuua me in hoc ne-
 . Non habeo ad istam
 ulla præcepta. Neque tu
 in gratia me conuenisti,
 philosophum adiisti, sed
 ctorem, ut ceidonem.
 Quid ergo philosophi præ-
 habent? Ad illud. Miens
 tio nostra ut secundum
 tam affecta sit & agat,
 quid euenerit. Paruum
 tibi videtur? Imo ma-
 . Quid ergo? breuene-
 quis postulat? &, si offe-
 capi potest? Si potes, ca-
 . Cogressus sum cum
 eto, tanquam cum lapi-
 , aquam cum statua. Vidi-
 me, prætereaq; nihil.
 inem uero ut hominem
 onit, qui decreta illius

ἔνι παρθενίᾳ τούτου ἐ-
 νεκα; ποῖον χρόνον ἐπέταξας
 σωτῶ; ποῖαν ἡλικίαν; ἐπελ-
 γέσθαι τοὺς χρόνους. εἰ ἐμὲ ἀ-
 γούνη, αὐτὸς πρὸς αὐτὸν. ὅτε
 πῶς ἦς, ἐξήταζες τὰ σωτῆ-
 ρόγραμμα; ἐχὼ δὲ ὡς πάντως
 ποιεῖς, ἐποίησ' ἂν ἐποίησ' ὅτε
 δὲ μειράκιον ἦδη, καὶ τῶν ῥη-
 τῶν ἤκεις, ἔα αὐτὸς ἐμελέ-
 ζας, τί σοι λείπειν ἐφωτῆ-
 ζου; ὅτε ἡ νεανίσκου, καὶ ἡ-
 δὴ ἐπολιτεύς, ἔα δικασ αὐ-
 τὸς ἔλεγες, ἔα δόδοκίμεις, τίς
 σοι ἐπ' ἴσθαι ἐφαίνετο; ποῦ
 δὲ αὐτὸν ἐλάττωσ' ἔξε-
 ταζόμενος, ὅτι πικρὰ ἔχης
 δόγματι; τί ἐν σοὶ θέλεις εἰ-
 παῖ; βοήθησόν μοι εἰς τὸ πρᾶ-
 ξμα σὺ ἔχω πρὸς τὸ θεω-
 ρήματα. εἰ δὲ σὺ, εἰ τούτου ἐνε-
 κα ἐλήλυθας πρὸς ἐμὲ, ἔχ-
 ῶς πρὸς φιλόσοφον ἐλήλυ-
 θας, ἀλλ' ὡς πρὸς λαχανο-
 πώλῳ, ἔα ὡς πρὸς σκυτῆα.
 πρὸς τί ἐν ἔχουσι οἱ φιλόσο-
 φοι θεωρήματα; πρὸς τὸ, ὅ-
 τι αὐτὸν ἐπ' ἔχῃ, τὸ ἡμερικὸν ἡ-
 μῶν κατὰ φύσιν ἔχει καὶ
 διεξάγειν. μικρὸν σοὶ δεῖ
 τῆς; εἰ ἀλλὰ τὸ μέγιστον ἔστιν;
 ὀλίγου χρόνου χρῆσθαι ἔχῃ, ἔ-
 ἴσι παρεχόμενον αὐτὸ λαθεῖν;
 εἰ δὲ ἄστυ λάμβαναι εἴτ' ἐ-
 ρεῖς, σωτέον Επικτήτου
 ὡς λίδω, ὡς αἰθραῖ π. εἶδες
 γάρ με, καὶ πλεον ἐδέν. αἰ-
 τρωπὸν δὲ ὡς αἰθραῖ π. συμ-
 βάλει, ὅτι δόγματι αὐτῆς

καὶ ἀπομαρτυρίων, καὶ ἐν ταῖς μέ-
 ρει ταῖς ἰδίαις δεικνύων. καὶ ταῖ-
 μαρτῆρας τὰ δόγματα, δεῖξον
 μοι ταῦτα. Ἐάνθρωπος λέγε, συμ-
 βεβηκέναι μοι. ἐλέγξω μὲν
 ἀλλήλους. εἰπέ μοι καὶ τὸ δό-
 γμα. ἀφείλε αὐτό· εἰπέ μοι
 ἄλλος εἰς τὸ μέσον. τοῦτο ἐστὶ φι-
 λοσοφῶν συμφορὰ ἀλλοῦ, ἔτι ἀλλὰ
 πάροδος ἐστὶ, καὶ ἕως τὸ πλοῖον
 μεταβήμεθα, ὁ δὲ ἀμέγα καὶ
 Ἐπίκτητον ἰδεῖν, ἰδῶμεν πῶς
 ποτε λέγει· εἴτ' ἐξελθόν, ἔδεν
 ὡς ὁ Ἐπίκτητος, ἐσολοικίζεν,
 ἐδοῦρτο ἀρίζε. πίνω γὰρ ἄλλο
 κρατὶ εἰσέρχεται; ἀλλ' αὐ-
 τὸς τὰ τοιαῦτα φησὶν, ὡς ἀρῶν
 ἐχέω, ὡς ἔδεν σύ· ποτήρια
 ἀργύρεα ἐχέω, ὡς ἔδεν σύ·
 κτηνὴ καλὰ, ὡς ἔδεν σύ· παρὰ
 ταῦτα ἴσως δοκεῖ σκεῖνο εἰ-
 πεῖν, ὅτι ἀλλὰ χρεῖαν αὐτῶν
 εἶναι ἐχέω, τὴν δ' αὖ πολλὰ κτή-
 σιν, ἀλλὰ χρεῖαν ἐχέω. ἦέλεις
 ἔτι ἦέλεις, πτωχότερός μὲν εἶ.
 πίνος ἐνέχω χρεῖαν· ἔτι μὴ
 παρῶν τῶν, ἔτι οὐσα φεῖν, ἔτι
 φύσιν ἐχέω τὴν ἀλάνοιαν, ἔτι
 μὴ λαράσσεια. πάτερ, ἔτι
 πάτερ πῶς μοι μέλει, σοὶ μέ-
 λι. πτωχότερός σε εἰμὶ· ἐκ
 ἀγωνίᾳ τί φρονήσῃς· ἀλλ' ἐμὲ
 ὁ Κασσαρ ἐδένα χρυσοῦ
 τέτρα ἐνεκα. ἔτι ἐχέω αὐτὴν τὴν
 ἀργύρεα μόνων, αὐτὴν τὴν χρυσο-
 μόνων. σὺ χρυσοῦ σκεῖνη, ὁ-
 σπράκινον τὸ λόφον, τὰ δόγματα,
 ἔτι συγκαταθέσεις, τὰς ὁρμαῖς,
 ἔτι ὁρέξεις. ὅταν ἴ ταῦτα ἐχέω

peruestigat, vicissim
 demonstrat. Cognosce
 mea: ostende mihi tua
 dicito, te mecum esse
 sum: alter alterum argu-
 si quod habeo prauū
 eripe illud: si quod hab
 in medium. Hoc est
 losopho congregi. N
 transitus hic est, & d
 uem conducamus. Ep
 etiam videre possum
 deamus quidnam dica
 de egressus, nihil (in
 Epictetus: inepte ac
 loquebatur. Cuius en
 rius rei iudices adestis
 stis, inquis, occupabor
 non habebō, vt nequi
 gentea vasa non habet
 que tu: nec iumenta p
 neque tu. Ad ista for
 lud dicere satis est: Ego
 egeo. Tu cum multa
 ris, aliis indiges: vis,
 pauperior me es. Qui
 geo? Eo quo cares. con
 animi consensione cu
 ra, vacuitate perturba
 Siue patronus sit, siue
 quid mea refert? Tu
 Ditor sum te: non
 sum, quid de me sentis
 ea de causa nemini ad
 habeo p̄ tuis argēteis
 vasis. Tibi aurea vasa
 fictilis oratio, decreta
 nes, appetitiones, d
 Hæc si naturæ habuer

non faciendæ etiam o-
studebo? Est enim ori-
nimus meus non distra-
Quid agam hac animi
illitate? Quid hoc, ho-
ignius habeo? Vos cum
aberis, perturbati estis:
im ingredimini, expli-
philosophus non ex-
orationem suam. Tu
llina, ego Mentientem:
rhina, ego Inficiantem.
omnia videtur parua que
mihi mea omnia ma-
explebilis est tua cupi-
mea expleta est. Pueris
in in vas angusti oris
itibus, ficus mistas nu-
ximentibus, accidit, vt
in plenam extrahere nõ
t, deinde plorant. Omit-
cas ex iis, & extrahes. Tu
ie omitte appetitum:
multa desiderare, & bene
agetur.

quæ factæ ferendi sint morbi.

CAP. X.

Quodlibet decretum, cum
opus eo fuerit, in promptu
libendum quod ad pran-
tinet, in prandio: quod
neum, in balneo: quod
neum, in lecto.

*Quis in dulcem declines lu-
na somnum,
quis quam longi reputaueris
diei.*

*Quis attergressus? quid factum
in tempore? quid non?*

κτ' φύσιν, ἀλλ' ἢ τί μὴ φιλοτε-
χνήσω ἔπειτα τὸ λόγον; οὐχ ὀ-
λῶ γδ'· ἔπειτα αὐτὰ μετ' ἡ
ἀλάνοια τί ποιήσω, μὴ περὶ
σώμῳ; τὸ ἐπεὶ ἡ αὐτῶν πι-
κώτερον ἔχω; ὑμεῖς ἴσταν μη-
δὲν ἔχητε, ἰατρῶσθε, εἰς θεο-
τρον εἰσέρχεσθε, ἢ ἀναλύετε.
ἀλλ' ἢ τί ὁ φιλόσοφος μὴ ἐξε-
γείσει τὸ αὐτῶν λόγον. σὺ κρυ-
σταίλινα, ἐγὼ τὰ τῶν ψυχῶν μέ-
να. σὺ μέγρινα, ἐγὼ τὰ τῶν ἀπο-
φάσκοντος. σοὶ πάντα μικρὰ
φαίνε) ἀέχης, ἐμοὶ τὰ ἐμὰ
πάντα μεγάλα. ἀπὸ τῆς ὁμο-
σας εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ἢ ἐμὰ
πεπληρω). ἴσται εἰς σενόσθη-
γρον, κεράμιον καθεῖσι τὴν
χεῖρα ἔσφραξον ἰατρικῶ-
ρυα, τὸ το συμβαίνει, ἀπὸ τῆς
ρώσῃ τὴν χεῖρα, ἐξενεγκεῖν ἔ-
δωα), εἶτα κλάει. ἀφες ὀλί-
γα ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐξοίσε. ἔσται
ἀφες τὴν ὄρεξιν· μὴ πολλῶν
ἐπιθυμει, καὶ οἴσε.

Πῶς δ' εἰ φέρειν τὰ νόσους.

ΚΕΦ. Ι.

ΕΚάσθ' ὁ δόγματις ὅταν ἡ
ἐχρεία παρῆ; πῶς χεῖρον
αὐτὸ ἔχον δ' εἶ. ἐπ' ὄρισω, τὰ
πῶς ἀρίστ' ἐν βαλαμείω, τὰ
τῶν βαλαμείων ἐν τῇ κρήνῃ, τὰ
πῶς τῆς κρήνης.

μήδ' ὑπὸν μελαγχολίαν ἐπ'
ὄμμασι πῶς δέξασθαι,
πρὶν τῶν ἡμερῶν ἔργων λο-
γίσασθαι ἕκαστον.

πῶς παρέστω; τί δ' ἔρεξα, πῶς
μεγιδέον ἐπιτετέλεσται.

δρέξω μὲν ὅτι ἀπὸ τοῦ ὀλίγου
πέξι. Ἐμέτεπειτα
δεινὰ μὲν ῥέξας ἐπιπλήσ-
σο· χρεῖσθαι ἕ, τέρπου.

καὶ τούτους τοὺς εἴχους
κατέχειν χρεῖστικῶς, οὐχίνα
δι' αὐτῶν ἀναφωσῶμεν, ὡς
ἀπὸ τοῦ Παιῶν Απολλων. πάλ-
ιν ἐν πυρετῷ, τὰ πρὸς τοῦ-
το· μὴ αὐτὸν πύριξωμεν, ἀφίε-
ναι πάντως, καὶ ἐπιλασθῆναι
ἑαυτῷ ἐγὼ ἐπι φιλοσοφῆσω,
ὃ θέλει γινέσθαι. ποδ' ποτ' ἀ-
πελθόντα τοῦ σωματικοῦ, ἐπι-
μελεῖσθαι, εἴτε καὶ πυρετὸς
ὄσκι' ἔρχεται. τὸ δὲ φιλοσοφῆ-
σαι, ἢ ἐστίν; οὐχὶ παρασκευά-
σασθαι πρὸς τὰ συμβαίνον-
τα; οὐ παρακροθυθεῖς οὐκ,
ὅτι τοιοῦτόν τι λέγεις; αὐτὸν ἐπὶ
ἐγὼ παρασκευάσωμαι πρὸς
τὸ πρῶτος φέρειν τὰ συμβαί-
νοντα, ὃ θέλει γινέσθαι· οἷον
εἴ τις πωλητὰς λαθῶν ἀπο-
σταίη τοῦ παγκρατίζειν.
ἀλλ' οὐκ εἶ μὲν ἔξει καὶ ἀλδ-
σαι, καὶ μὴ ἀφίεσθαι. ἐν-
δεῖδε ὅτι αὐτὸν καὶ ἀλύσωμεν φι-
λοσοφοῦντες, ἢ ὄφελος; πῶ
οὐκ εἶ λέγειν αὐτὸν ἀφ'
ἐκείνου τῶν τραχέων; ὅτι ἐ-
νεκε τούτου ἐγυμναζόμενος,
ἐπὶ τούτο ἤσκω· ὃ θεός
λοι λέγει, δὸς μοι ἀπὸ δει-
ξιν εἰ νομίμως ἠδύλησας, εἰ
ἔφαγες ὅσα δεῖ, εἰ ἐγυ-
μνάσθης, εἰ τοῦ ἀλειψ-
τε ἠθροσας. εἴτ' ἐγὼ αὐ-
τοῦ φέρων καὶ ταμνακίση.

-- Sic dicta & facta re
Ingrediens, ortuq; & r
cuncta reuoluens,
Offensus prauis, dato
& pramia rectis.

Hi versus ita sunt t
vt accommodentur ac
non vt in exclamando
mur, veluti cū dicim
Iupiter. In febrī in
sint, quæ eo pertinent:
tem, cum febricitamus
tenda & obliuiscenda
Si ego philosophatus
quiduis fiat. Vt mens
curetur, est recedendu
pore, siue veniat febris
veniat. Quid vero est p
phari? Annon paratum
omnem euentum? Nō
intelligis, perinde esse
Vbi me ad æquo anim
dos casus humanos p
quiduis fiat: ac si quis
plagis a pancratij ce
desistat. Verum illic
licet non vapulantem.
vero hic, si a philosop
sciuerimus, quæ erit
Quid ergo cuique in
aspera re dicendum est
rei causa exercitatus
hoc certamen me para
us demonstrare te iu
rite pugilem egeris?
ris quantum oportuit
exercitatus sis? An al
scultaueris? Tu vero
certamine mollem te

febricitandi tempus est. recte fiat. Sitiendi. Recte iuriendi. Recte esuri. An d penes te est? Quis te buit? Ne bibas, prohibe- medicus: ne autem recte prohibere non potest. Ne te prohibebit: ne autem esurias. prohibere non At literis non incum- Qua vero de causa literis tibus? Mancipium: nonne tibi prospere succedant? e ut constantiam tuea- nonne ut naturæ congru- viuas? Quid autem ob- uo minus febricitans ra- m incolumem tuearis? s arguitur: hic philoso- exploratur? Febris enim, ambulatio, ut nauigatio, pars quædam vitæ est. Quid inter deambulan- tegis? Non. Sic neque in Sed cum bene deambu- s, habes quod deambula- e. Cum bene febricitas. id o febricitantis est habes. nest bene febricitare? Non u culpare, non hominem: n cruciari us quæ accidit, de pulcre exspectare mor- m agere quæ agenda sunt: m trat medicus, nō time- qud dicturas sit, nec exsul- e titia, si te bene habere ce. Quid enim boni tibi xi. Cū enim valeres, qd tibi at boni? nec si te male habere

νδν ἔ πυρέττειν καίθ' εἰς. ἔτο καλῶς γινέσθω. ἔ δι- ψᾶν, δίψα καλῶς. ἔ πει- νᾶν, πείνα καλῶς. ὅσκι' εἰσι ἐπί σοι; ἴς σε κωλύσῃ; ἀλλὰ πτεῖν μὲν κωλύσῃ ὁ ἰατρὸς· καλῶς δὲ διψᾶν, ἔ δυνάσται. κὶ φαγεῖν μὲν κωλύσῃ, πει- νᾶν δὲ καλῶς ἔ δυνάσται. ἀλλ' ἔ φιλολογῶ ἴν' ἔ εἰ ἐνεκα φιλολογεῖς; ἀνδράπο- δον, ἔχ' ἵνα δύσθῃς; ἔχ' ἵνα δύσθῃς; ἔχ' ἵνα κἔ φῶσιν ἔχης, κὶ διεξάγῃς; ἢ κωλύσῃ, πυρέσοντα κἔ φύσιν ἔχῃ τὸ ἡμερονικόν; ἐνθάδ' ὁ ἐλε- γχῶ ἔ πείραγματ', ἢ δα- κιμοσία ἔ φιλοσοφοῦντ'. μέρ' γάρ εἰσι κὶ ἔτο ἔ βίβ. ὡς πείπατ', ὡς πλῆξ, ὡς ὀδύπερία, ἔτο κὶ πυρετός. μὴ π πείπατῶν ἀναγνώ- σκεις; ἔ. ἔπως ἐδὲ πυρέσων. ἀλλ' αὖ καλῶς πείπατῆς, ἔχῃ τὸ ἔ πείπατῆντ'. αὖ καλῶς πυρέξῃς, ἔχῃ τὰ ἔ πυρέσοντ'. ἢ εἰσι καλῶς πυρεσεῖν; μὴ θεὸν μέμψα- σταί, μὴ ἀνθρώπων, μὴ θλι- βῶσι, ἔπο τῶν γινόμενων δὲ ἔ καλῶς, πρὸς δέχεται τὸν θάνατον, ποιεῖν τα πρᾶσό- μμα· ὅταν ὁ ἰατρὸς εἰσέρχη- ται, μὴ φοβέσθαι ἢ εἰπῆ· μὴ δ' αὖ εἴπω, κομψῶς ἔ- χεις, ἔπερχαίρειν· ἢ γδ σοι ἀγαθὸν εἶπεν; ὅταν γδ ὑγαινες, ἢ σοι μὲν ἀγα- θόν; μηδ' αὖ εἴπη, κακῶς

ἔχης, ἀθυμεῖς· τί γάρ ἐστι τὸ
 κακῶς ἔχειν; ἐργίζεις τὴν ἀφρο-
 λυθλίαν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ
 σώματος. τί οὐκ δεινόν ἐ-
 σιν; εἰὰ νῦν μὴ ἐργίσης, ὕστε-
 ρον σὺ ἐργίσεις; ἀλλὰ ὁ νό-
 σμος μέλλει ἀνατρεῖσθαι, σὺ
 ἀποθανόντος, τί ἔν κηλα-
 κούεις τὸν ἰατρὸν; ἢ λέγεις,
 εἰὰ θέλης, κύριε, καλῶς ἐξῶ.
 ἢ παρέχεις αὐτῷ ἀφορμὴν,
 ἔτι παρὰ ὄφρα; ἔτι δὲ τὴν
 αὐτῆ ἀξίαν αὐτῷ ἀποδίδως,
 ὡς σκυτεῖ παρὶ τὸν πόδα, ὡς
 τέκτονι παρὶ τὴν οἰκίαν· ἔτι
 καὶ τὴν ἰατρὴν παρὶ τὸ σωματί-
 πον. τὸ σὺ ἐμὸν, τὸ φύσιν νε-
 κρῶν. τέτων ὁ κηρὸς ἐστὶ τῷ
 πυρετῶντι. ἀνὴρ ἄλλοτε ἐκωλη-
 ρώσῃ, ἔτι τὰ αὐτῶ. ἔτι γάρ ἐστιν
 ἔργον τοῦ φιλοσόφου, τεῦτε τὰ
 ἐκτὸς τηρεῖν. ἔτι τὸ οἰνάει-
 ον, ἔτι τὸ ἐλάδιον, ἔτι τὸ
 σωματίον, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἡ-
 γημονικόν· τὰ δὲ ἐξῶ, πῶς,
 μέχρι τοῦ μὴ ἀλογίως καὶ ἄν-
 ἄκαστρίφεισθαι. ποῦ ἔν ἐπι-
 κηρὸς τοῦ φοβεῖσθαι; ποῦ ἔν ἐπι-
 κηρὸς ὀργῆς, ποῦ φόβος
 παρὶ τῶν ἀλλοτρίων, παρὶ τοῦ
 μηδεὸς ἀξίων; δύο γὰρ ἄν-
 τε παρὴν ἔχειν δεῖ, ὅτι
 ἐξῶ τῆς παρορρέσεως ἔδεν
 ἐστὶν ἔτι ἀγαθὸν ἔτι κακόν;
 καὶ ὅτι ἔτι δεῖ παρηγεῖσθαι
 τῶν πρᾶγματων, ἀλλὰ ἐ-
 πακολεθεῖν. σὺκ ἔδει ἔτι
 μοι παρὸν χηρῶν τὸν ἀδελ-
 φόν. ἔτι, ἀλλὰ τὸ μὴ ἐμὸν

dixerit, animo deiici-
 nim est male habere?
 pinquare animi segreg
 corpore. Quid ergo in
 est? Si nunc non approp
 ueris: post non appro
 bis: At mundus me
 corruet. Quid ergo
 medico? Quid dicis:
 domine, bene habebo.
 erigendi supercilij occ
 præbes? Quin potius
 rem, quod ad pedem,
 quod ad ædes: sic med
 que, quod ad corpus cu
 tinet, quod meū non e
 natura est mortuum.
 gnitate tractas? Hæc o
 na sunt febricitanti,
 promptu habenda: hæ
 stiterit, habebit quo
 Neq, enim philosophi
 est, externa ista cōseru
 villū, siue oleū, siue ce
 lū, sed suā rationē. Exi
 ro quomodo? Eat enī h
 sūt, ne incōsiderate t
 Que cū ita sint, que po
 sa est timoris? que cau
 die? que sollicitudinis
 nis? de nulli⁹ pretij re
 enim duo in promptu
 bent præter voluntat
 hil vel bonum esse,
 lum: neque anteceden
 se rebus, sed sequen
 res. Non ita me tract
 buit frater. Non: vei

erit. Ego vero utcum-
e me tractarit, officij
eminero. hoc enim me-
illud alienum: hoc pro-
nemo potest, illud pro-

scellanea quædam.

CAP. XI.

quædam quasi lege
titutæ poenæ, iis qui
gubernationi refragā-
aliud quiddam præ-
ntaria, bonum iudica-
deat, concupiscat, adu-
erturbetur. Qui aliud
: doleat, lugeat, eiulet,
x. Quamuis autem tā
mulctemur: desistere
ō possumus. Memen-
Poeta de hospite dicat,
*hoc mihi fas, si peior
mit hospes.*

de patre in promptu sit:
ni fas nō fuerit, etiam-
venerit, pater, negle-
abere. Omnes enim
ue, patrū præside. Et de
ones enim a Ioue sūt,
æside. Eodēq; modo
rū quoq; necessitudi-
ctorem inueniemus.

Exercitatione.

CAP. XII.

tationes neque con-
aturam, neq; admira-
debent. Nam alioqui
er præstigiatores, &
ilosophi phiberi vo-
erit. Est enim etiam

vos ὄψεσθαι. ἐγὼ δ' ὡς αὐτὸν ἀπο-
ενεχθῆναι αὐτὸς, ὡς δ' εἶ χησο-
μα ἕως ἑκείνου. Ἔτο γὰρ
ἐμὸν ἔστιν, ἑκείνο δ' ἀλλότρι-
ον. Ἔτο ἔδδεις κωλύσαι δύ-
ναται, ἑκείνο κωλύεται.

Σποράδῳ Ἰνά.

ΚΕΦ. ια.

Εἰσὶ τινες ὡς ἐκ νόμου δια-
τε ἀγαθῶν καλῶς, ἕως
ἀπεθῆσιν τῇ θείᾳ διοικήσει. ὅς
αὐτὸν ἄλλο τι ἡγήσεται ἀγαθὸν
πυρρὰ τὰ ἀπομαρτυρήσας, φθο-
νεύτω, ἐπιθυμείτω, καλακλυ-
έτω, ἔρασεσθω. ὅς αὐτὸν ἄλλο
κακὸν, λυπεύσθω, πενθεύτω,
θρηνεύτω, δυσυχεύτω. Ἐὐμῶς
ἔτω πικρῶς καλαζόμενοι, ἀ-
ποσηναίεσθαι δ' ἀνώμεστα. μέ-
μνηστέον τὴν λέξιν ὁ ποιητὴς ἀπὸ
ἔξενος, ἔξεν' ἔμοι θεμίς
ἔσ', ἔδδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλ-
θοι. Ἔτο ἔν καὶ ἐπὶ πατρὸς
ἀπὸ χθρον' ἔχων. ἔμοι θεμίς
ἔσ' ἔδδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλ-
θοι, πάτερ, ἀπμῆσαι ἕως γὰρ
Διὸς εἰσὶν ἅπαντες ἔπα-
τρῶς. Ἐπ' ἀδελφῶν, ἕως γὰρ
Διὸς εἰσὶν ἅπαντες ἔομο-
γνίς. καὶ ἔτω κατὰ τὸς ἄλλας
χέσεσθαι δὴ ῥήσομεν ἐπὶ πλὴν τ'

Περὶ ἀσκήσεως. (Δία.)

ΚΕΦ. ιβ.

Τὰς ἀσκήσεις ἔδει ἀγα-
τῶν πυρρῶν φύσιν ἔπα-
ραδόξων ποιείσθαι, ἐπεὶ τοι-
τῶν θυμαστοποιῶν οὐδὲν
διοίστην, οἱ λέγοντες φι-
λοσοφεῖν. δύσκολόν ἐστι γὰρ καὶ

τὸ ἐπὶ χοινίου περπατεῖν·
 καὶ οὐ μόνον δύσκολον, ἀλ-
 λά καὶ ἐπικίνδυνον. τοῦ-
 του ἔνεκα δεῖ καὶ ἡμᾶς με-
 λετᾶν, ἐπὶ χοινίου περ-
 πατεῖν, ἢ φοῖνικα ἰσάνειν,
 ἢ ἀνδριάως περλαμβά-
 νειν; οὐδαμῶς. ὅσα ἔστι τὸ
 δύσκολον πάντων καὶ ἐπικίνδυ-
 νον, ἐπιτήδειον πρὸς ἀσκη-
 σιν· ἀλλὰ τὸ πρὸς φορῶν
 τῶν περκαμῶν ἐκπονηθῆ-
 ναι. ἢ δὲ ἔστι τὸ περκαμῶν
 ἐκπονηθῆναι; ὀρεξεί
 καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως
 ἀνασπρέφουσα. τούτο δὲ ἢ
 ἔστι; μή τε ὀρεξέμενον ἀπο-
 τυγχάνειν, μήτ' ἐκκλίον-
 τα πείπιπτεν. πρὸς τούτο
 οὐδὲ καὶ τῶν ἀσκησιν ῥέπειν
 δεῖ. ἐπεὶ γὰρ ὅσα ἔστιν ἀναπό-
 τευκτα γίνονται τῶν ὀρεξείων, καὶ
 τῶν ἐκκλίσεων ἀπειπίπτων,
 αἰδομένη καὶ συνεχῶς
 ἀσκήσεως· ἴσθι; ὅτι ἐὰν ἕξω
 ἐάσης ἀνασπρέφουσα αὐτῶν
 ἐπὶ τὰ ἀπεθάρτητα, οὔτε
 τῶν ὀρεξείων ἐπιτευκτικῶν ἔ-
 ξεις, οὔτε τῶν ἐκκλίσεων ἀ-
 πείπιπτων. καὶ ἐπεὶ τὸ ἔ-
 ἴος ἰσχυρῶς πρὸς εἶτα, πρὸς
 μόνον ταῦτα εἰδισμένων ὑ-
 μῶν ἡσθῶν ὀρεξείων καὶ ἐκ-
 κλίσεων, δεῖ τῶν ἔδει τού-
 τῳ ἐναντίον ἔδει αὐτῶν εἶ-
 ναι, καὶ ὅπου ὁ πολὺς ὀλι-
 γῶν φαντασιῶν, ἐκεί-
 νων ἡσθῶν τὸ ἀσκητικόν ἐπι-
 ροκλινωῖς ἔχει πρὸς ἡδονῶν.

in fune ambulare diffi-
 difficile tantum, sed ei-
 riculosum. Ea ne de-
 bis etiam meditand-
 quemadmodum in fu-
 bulemus, aut palma-
 mus, statuasue ample-
 Nequaquam. Neq; ei-
 nia difficilia & pericu-
 ercitationi quoque a-
 Sed illud elaborand-
 quod ad institutum
 pertinet. Quid vero a-
 tum cuiusque pertine-
 petitione & auersati-
 impedimentum ut a-
 vero quid est? Nec a-
 frustrari, nec auersan-
 cari. Huc igitur etiā
 tio inclinare debet C-
 fieri nō possit, ut vel
 non frustretur, vel
 non implicetur, sine
 cōtinenti exercitatio-
 si eam auerti ad ea q-
 arbitrij non sunt, p-
 ris: neque appetit-
 compotem, neque a-
 nem expertem ca-
 te esse habiturum.
 magna vis est co-
 nis inueterata, cur-
 tione & auersatio-
 sus ista sola uti solea
 consuetudini contr-
 suetudo est opponen-
 visorum lapsus in-
 est, ibi exercitatio
 nenda. Sum ad vo-

pnsior: in partem contra-
 mltro modum exercitati-
 s ufa inclinabo. Abhor-
 z abore: teram & exerce-
 a noc visa, vt auerfatio a
 b. omnibus recedat. Quis
 e se exercet? Is qui in eo
 beat, vt ea sola & appetat
 u setur, quæ nostri arbitrij
 e magisque sese fatigat in
 q: difficilium superantur.
 o: , vt alij aduersus alia
 exercere sese necesse ha-
 Quid ergo ad hanc rem
 t, mnam aut tectum pel-
 u erigere? Quid mortua
 pistillum circumferre?
 si acer es, conuicia to-
 te neglectum tui boni
 futo. Deinde ita progres-
 vt si quis te verberarit,
 dicas: Finge te statuâ
 aplexum. Deinde, vt vil-
 a sobrie vtaris, non ad
 urtandum, (sunt enim
 noc etiam perperam sese
 ceat) sed primum vt vi-
 bneas, vt & puellula ab-
 ea & placentula. Deinde
 dicitur, tandem explora-
 i ufa in huiusmodi cer-
 e scendito, vt cognoscas
 que visa vincant. Princi-
 m proculfuge a for-
 b. Iniqua pugna est, ele-
 i bellæ aduersus adoles-
 e per philosophiæ sacris
 at n: olla, quod aiunt,
 ax n non consentiunt,

αν ἀτυχίῳ ἐπὶ τὸ ἐναντίον
 ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς ἀσκήσε-
 ως ἐτεκα. ἐκκλιπκῶς ἔχω πό-
 νη· τριψῶμα, ἔ γυμνάσιω
 πρὸς τὸ τοῦ φαντασίας ὑ-
 πὲρ τὸ ἀποσῆναι τὴν ἐκκλιση
 ἀπὸ παντὸς τοῦτῃ. τίς γάρ
 ἐστιν ἀσκητής; ὁ μελετῶν ὀρέ-
 ξει μὲν χρεῖσθαι, ἐκκλίσει δὲ
 πρὸς μὲνα τὰ πρῶτα ἀρετικῶς
 χρεῖσθαι. ἔ μελετῶν μᾶλλον ἐπὶ
 τοῖς δυσκαταπονήτοις. καὶ δὲ
 ὁ ἔ ἀλλῶ πρὸς ἄλλα ἀσκη-
 τέον. τί ἔν ὧδε ποιεῖ τὸ φοῖνι-
 κα σῆσαι, ἢ τὸ ἐγγύθι διερχο-
 πίνην, καὶ ὄλμην καὶ ὑπερὸν πε-
 ριφέρειν; ἀνθρωπε, ἀσκησον
 εἰ γρηγὸς εἶ, λοιδοροῦ μὲν
 ἀνεχεῖσθαι, ἀπμαθεῖς μὴ ἀχ-
 θεοδύωαι. εἰ δὲ ἔτω πρὸς ὀή-
 ση, ἵνα καὶ ἀν πωλήξῃ σέ τις, εἰ-
 πης αὐτὸς πρὸς αὐτὸν, ὅτι
 δοξὸν ἀνδριάντα πρῶτα ἐπιλη-
 φέναι. εἶτα ἔ οἶνα εἰώη καμ-
 ψῶς χρεῖσθαι, μὴ εἰς τὸ πολὺ
 πίνειν (ἔ γὰρ πρὸ τῆς ἐπα-
 εἰσεργι ἀσκηταὶ εἰσιν) ἀλλὰ
 πρῶτον εἰς τὸ ἀποχεῖσθαι καὶ
 κροασθῆναι ἀπέχεσθαι, καὶ πλά-
 κρωταρίου. εἰτα πτε ὑπὲρ
 δοκιμασίας, εἰ ἄρα καθήσεις
 διημίως αὐτὸς σαυτὸν ὑπὲρ
 τὸ γνῶναι, εἰ ὁμοίως ἢ τῶσδε
 σε αἰ φαντασίαι. τὰ πρῶτα
 ἢ φείδε μακρὰν ἀπὸ τῶν ἰσ-
 χροτέρων. αἰσθῆ ἢ μᾶλλον
 κροασθῆναι καμψῶς, πρὸς νέον
 δεξιόμην φιλοσοφεῖν χίτρα
 φασί, καὶ πετρα ἔ συμφωνεῖ.

καὶ τὴν ὀρεξίν καὶ τὴν ἐκ-
 κλισίαν, ὁ δὲ τερστὸς τρόπος, ὁ
 αὖτε τὴν ὀρεξίαν καὶ ἀφορμὴν
 διαπειθῆς τῷ λόγῳ. να μὴ
 παρορμηθῆν, μὴ παρὰ τό-
 πον, μὴ παρὰ ἀπλῶν πινά-
 τοιῶν τὴν ἀσυμμετρίαν. τρί-
 τος αὖτε τῶν συγκρατηθε-
 σεις, ὁ αὖτε τῶν πιθανῶν ἐπι-
 κλησίων. ὡς γὰρ ὁ Σωκράτης ἐ-
 λεγῆν, ἀνεξέταστον βίον μὴ
 ζῆν. ἕτως ἀνεξέταστον φαν-
 τασίαν μὴ παραδέχασθαι, ἀλ-
 λά λέγειν, ἐκδέξασθαι, ἀφῆς ἰ-
 δῶ τίς εἶ, καὶ πόθεν ἔρχη, ὡς
 οἱ νυκτοφύλακες. δεῖξόν μοι
 τὰ σωτήρια, ἔχεις τὸ πα-
 ρὰ τῆς φύσεως σύμβουλον, ὁ
 δεῖ τὴν παραδεχθῆσομένην
 ἔχειν φαντασίαν καὶ λοιπὸν,
 ὅσα τῶν σώματι προσάγεται
 ὑπὸ τῶν γυμναζόντων αὐτὸ,
 αὐτὸ μὴ ᾧδὲ παρὰ ῥέπῃ αὖτε ὀ-
 ρεξίν καὶ ἐκκλισίαν, εἴη αὐτὸ καὶ
 αὐτὴ ἀσκησις. αὐτὸ δὲ αὖτε
 ἐπίδειξιν, ἕξω νεύουκώς ἐστι,
 καὶ ἀλλόπληρωμὴς, καὶ θεα-
 τῶν ζητούντων τοὺς ἐρών-
 τας ὡς μεγάλου ἀνθρώπου.
 Αἰετὸ τοῦτο καλῶς ὁ Ἀπολλ-
 λώνιος ἐλεγεῖν, ὅτι ὅταν θε-
 λῆς σιωπῆ ἀσκήσει, διψῶν
 ποτε καύματι, ἐφέλ-
 κυσσι βρογχὸν ψυχροῦ, καὶ
 ἐκπίσσει, καὶ μηδὲν εἰ-
 πῆς.

Τί ἐρημία, καὶ πόσις ἐρημῆς.

ΚΕΦ. 12.

Post appetitionem &
 tionem, altera ratio est
 tionis & aspernationis.
 perato rationi, ne quic
 tempore, ne quid alie
 facias, neue alia in re
 modumque excedas.
 locus assensionum est
 nens ad probabilia & a
 tia. Ut enim Socrate
 inexploratam agenda
 negabat, ita nec visum
 inexploratum est ad
 dum, sed dicendum: E
 sine videam qui sis, &
 nias: quemadmodum
 tores, Ostende mihi
 Habesne tesseram a na
 tam, quæ omnino a
 quod admittendum
 renda est? Deniq; cor
 abiis qui id exercent,
 tur, siquidem eo inc
 vt ad appetitionem &
 tionem vergant, & ip
 ercitationem pertineb
 ad ostentationem, si
 qui extra promineat,
 venetur, & spectatores
 dicturos, O magnam
 nem. Quapropter recte
 est ab Apollonio: si qu
 causa velit exercere, v
 frigidæ aliquantum a
 tacitusque exspuat.

Quid sit solitudo, &
 sit solus.

CAP. XIII

Stu

Credo est, status eius qui
 amentis caret. Nō enim
 sus est, idem etiam de-
 uis: quemadmodū nec is
 iter multōs versatur, non
 r. Nos certe cum vel fra-
 el filium, vel amicum,
 eētati sumus, amissim⁹:
 ertos esse querimur, se
 iæ agentes. tanta turba
 ccurrente, in tantaque
 am frequentia habitā-
 erdum etiā multis nos
 is comitantib. Is enim
 s esse intelligitur, qui
 ntis caret, atque insi-
 p. est opportunus. Qua-
 cum iter facimus, tum
 xime desertos dicim⁹,
 ilatrones inciderimus.
 nini cōspectus homi-
 udine liberat: sed fide-
 undi & utilis hominis
 us. Nam si solitudo fa-
 est, vt sis desertus: etiā
 en conflagratione mū-
 us dici potest, seque
 miserari: Me miserum,
 ionem habeo, neque
 em, neque Apollinem:
 neque fratrem, neque
 neque nepotem, neque
 am. Hæc quidam eum
 igratione, mundi, cum
 dicturum aiunt. Ne-
 em intelligunt, quæ sit
 ertis: etsi naturali qua-
 at ne inducti appetitione
 etas mutuique amoris, &

Ερημία ἐστὶ, κατὰ τὴν φύσιν
 πρὸς ἀποσημίαν. ἔστι γὰρ ὁ
 μόνος ὢν, ὡς καὶ ἐρη-
 μος. ὡς περὶ ἐστὶ ὁ ἐν πολ-
 λοῖς ὢν, ὡς ἐρημὸς. ὅταν
 γυνὴ ἀπολέσωμεν ἢ ἀδελ-
 φόν, ἢ υἱόν, ἢ φίλον ἢ πατρὸς
 ἀναπαινώμεθα, λέγουμεν ἀ-
 πελελείφθαι ἐρημίᾳ. πολ-
 λάκις ἐν ῥώμῃ ὄντες, τοσοῦ-
 τοῦ ὄχλου ἡμῖν ἀπεινῶν-
 τος, καὶ τοσοῦτων σωοικέν-
 των, ἔδει ὅτε πλεῖστον δού-
 λων ἔχοντες. θέλει γὰρ ὁ ἐρη-
 μος, καὶ τὴν ἐννοίαν ἀποση-
 μίαν πρὸς τὴν εἶναι, καὶ ἐκείμενος
 τοῖς βλάπτειν βουλομένοις.
 Διὰ τοῦτον ὅταν ὀδεύωμεν,
 τότε μάλιστα ἐρημίους λέγου-
 μεν ἑαυτοὺς, ὅταν εἰς ληστὰς
 ἐμπίσωμεν. ἔστι γὰρ ἀνθρώπου
 ὄψις ἐξαιρεῖται ἐρημίας,
 ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀδμήμον, καὶ
 ἀφιλίμω. ἐπεὶ εἰ τὸ μόνον εἶ-
 ναι δοκεῖ παρὰ τὸ ἐρημίον εἶ-
 ναι, λέγει ὅτι ἔστι ὁ Ζεὺς ἐν τῇ
 ἐκπυρώσει ἐρημῆς ἐστὶ. ἔστι κα-
 τακλάμει αὐτὸς ἑαυτῷ, πά-
 λας ἐγὼ, ἔτε τὴν Ἡραν ἔχω,
 οὔτε τὴν Αἰθίωαν, οὔτε τὸν
 Απόλλωνα, οὔτε ὄλας ἢ ἀ-
 δελφόν, ἢ υἱόν, ἢ ἐγγόνον,
 ἢ συγγενῆ. ταῦτα καὶ λέγου-
 σὶ ἱερεῖς, ὅτι ποιεῖ, μόνος ἐν
 τῇ ἐκπυρώσει. ἔστι ἐπινοῶ-
 σι δὲ ἐξαγωγὴν μόνου. καὶ διὰ
 τὴν φύσιν καὶ ὁρμώμενοι,
 διὰ τὴν φύσιν καὶ ἰσχυρῶς εἶ-
 ναι καὶ φιλαδέλφου, καὶ

ἡ δὲ νῦν σωαναστρέφεται ἀν-
 θρώποις. ἀλλ' εἰδὲν ἡττιον δεῖ
 ἵνα καὶ πρὸς ἑτο παρεσκευ-
 λῶ ἔχῃ, το δὴ καὶ αὐτὸν ἐ-
 σωτῆ δὲ κείν, δὴ καὶ αὐτὸν ἐ-
 σωτῆ σωεῖναι. ὡς ὁ Ζεὺς
 αὐτὸς ἐσωτῆ σωεῖσι, καὶ ἡσου-
 χάζει ἀφ' ἐαυτοῦ, καὶ ἐννοεῖ
 τιμὴ διοικήσιν τιμὴ ἐαυτοῦ, οἷα
 ἐστὶ. καὶ ἐν ἐπινοήσιν γίνεται
 περὶ πούσας ἐαυτοῦ. ἔτι καὶ
 ἡμᾶς δὴ καὶ αὐτὸν δεῖ αὐτοῦ
 ἐαυτοῦ λαλεῖν, μὴ πρὸς δεῖ-
 οῦσιν ἀλλων ἀφωγῆς, μὴ ἀ-
 πορεῖν, ἐφιστανεῖν τῇ θείᾳ
 διοικήσει, τῇ αὐτῶν πρὸς
 τὰ κατὰ χεῖρας ἐπιβλέπειν
 πῶς πρὸς τὴν εἰρημὴν πρὸς
 τὰ συμβαίνοντα, πῶς νῦν.
 τίνα ἐστὶν ἐπὶ τὰ θλιβόντα.
 πῶς αὖ θροαυθῆ καὶ ταῦ
 τα, πῶς ἐξαιρεθῆ· εἰ τίνα ἐ-
 ξεργασίας δεῖται, τιμὴ καὶ τὸν
 αὐτοῦ λόγον ἐξεργάσασθαι.
 ὁρᾶτε γάρ, ὅτι εἰρηλίω με-
 γάλῳ ὁ Καίσαρ ἡμῖν δο-
 κεῖ παρέχειν, ὅτι σὺ εἰσὶν
 σὺκέτι πολέμοι, εἰδὲ μάχαι,
 εἰδὲ ληστῆρα μεγάλα, εἰδὲ
 πειρατικὰ· ἀλλ' ἐξέσι πάση
 ὥρᾳ ὀδύειν, πῶς δὴ ἀνα-
 τολῶν ἐπὶ θυσμάς. μήτι ἐν
 ἑ δὴ πύρετος δὴ αὐτῶν ἡμῖν
 εἰρηλίω παρεχέειν; μήτι καὶ
 δὴ ναυαγίου; μήτι δὴ ἐμ-
 πρησμοῦ; ἢ δὴ σεισμοῦ, ἢ
 δὴ κεραυνῶ; ἢ γε, ἢ πῶ ἔρω-
 τῶν δὴ αὐτῶν. δὴ πένθος; εἰ
 δὴ αὐτῶν. δὴ φθόνος; εἰ δὴ αὐτῶν.

delectatione cōsuetudin-
 minum. Sed tamen add-
 da est ad hoc quoque pra-
 tio quaedam, ut quisque
 contentus esse & secum
 possit. Sicut enim lup-
 cum viuit, & in seipso
 escit, & gubernationem
 qualis sit intelligit, ea-
 gitat quæ se deceant:
 modo & nos decet nol-
 posse colloqui, non rec-
 alios, non animis æstu-
 uinam gubernationem
 quæ habitudo sit eoru-
 res cæteras expendere:
 derare, quomodo ante
 humanos tulerimus: c-
 do nunc feramus: qu-
 quæ nos adhuc angan-
 modo curari possint
 quomodo tolli? Si qu-
 lienda sint, ut recta rati-
 hibita expoliantur.
 enim, videri Cæsarē
 pacem præstare nobis,
 que bella iam su persit
 pugnae, neque latroci-
 gna, neque piraticæ g-
 nes: sed quouis anni t
 quavis hora iter face-
 ab Oriente in occiden-
 uigare. Nunquid er-
 a febre pacem præsta-
 potest? num a nau-
 num ab incendio, terr-
 fulmine? Age, num-
 re? Non potest. A luc-
 potest. Ab inuidia? N

a nulla talire. At do-
 philosophorum polli-
 his quoque rebus se
 ræstituram esse. Quid
 ? Si me, inquit, homi-
 ueritis, vbicunq; fue-
 icquid feceritis : non
 s, non irascemini, non
 ni, non impediemini :
 quilli & liberi omnem
 e degetis. Hanc pacem
 u habeat, non a Cæsare
 m gatam (quo pacto
 m is promulgare que-
 da Deo per rationem
 atiatā, ea contentus nō
 i solus fuerit? qui vide-
 secum cogitet: Nunc
 nil accidere mihi po-
 ihi latro non est, mihi
 iotus non est: omnia
 aicis, plena tranquillita-
 nis via, omnis vrbs,
 i congressus, vicinus,
 i innocuus. Alius præbet
 u, cuius id munus est:
 s stem, alius sensus de-
 a s anticipationes. Cum
 o quibus opus est, non
 p itat, receptui canit, ia-
 a naperuit, teque venire
 et Quo? Non in malam rē:
 e ende ortus es, ad ami-
 s cognata, ad elementa.
 a um ignis in te fuit, ad
 e re dit: quantum terræ,
 e am: quantum venti,
 e tum: quantum aquæ,
 e uam. Nullus orcus

ἀπὸ ἐδενὸς ἀπλῶς τούτων.
 ὁ δὲ λόγος ὅτι τῶν φιλοσόφων,
 ὑπάρχοντα καὶ ἀπὸ τούτων
 εἰρῶν παρέχιν. Ἐπὶ λέγει
 αὐτοῖς προσέχητε ὡς ἄνθρω-
 ποι, ὅπου αὐτῆτε, ὅ, π αὐ ποιῆ-
 τε, ἐλυπηθήσεσθε, ὅσα ὀργι-
 σθήσεσθε, ὅσα ἀναγκασθήσε-
 σθε, ἐκωλυθήσεσθε, ἀπειθεῖς
 δὲ ἔλευθεροῖ. ἀφ' ἧς ἐπεὶ ἀπὸ
 πάντων. ζώτω τῶν εἰρῶν
 ἕως ἔχων, ἐχὲ κεκηρυγμένῳ
 ὑπὸ τοῦ Καίσαρος (πόθεν γὰρ
 αὐτῶν ζώτω κηρύξαι;) ἀλλ'
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκηρυγμένῳ,
 ἀφ' ἧς λόγος, ὅσα ἀρκεῖται
 ὅταν ἢ μόνον, ἐπιβλέπων, καὶ
 ἐνθυμῶν, νῦν ἐμοῖς κα-
 κὸν ἐδὲν δυνάμει συμβῶναι,
 ἐμοῖς ληθῆς ὅσα ἔσιν, ἐμοῖς
 σεισμός ὅσα ἔσιν, πάντα εἰ-
 ρῶν μετὰ, πάντα ἀταρξ-
 ξίας, πᾶσα ὁδὸς, πᾶσα πό-
 λεις, πᾶσα σωθῶν γείτων
 κριωνὸς ἀβλαβῆς. ἀλλ' ὅ-
 παρέχῃ τσοφὰς, ᾧ μέλει, ἀλ-
 λ' ἔοδητα, ἀλλ' ἀγῶνισθῆς
 ἰδῶκεν, ἀλλ' ὁρθλήψεις.
 ὅταν δὲ μὴ παρέχῃ ταῦτα
 κατὰ, τὸ ἀνακλητικὸν ση-
 μάνει, τῶν θύραν λύοιξες, κατ'
 λέγει σοι, ἔρχου. ποῦ; εἰς ἐδὲν
 δεινὸν, ἀλλ' ὅθεν ἐχθροῦ, εἰς
 τὰ φίλα καὶ συγγενῆ, εἰς τὰ σοι-
 χεῖα, ὅσον ἡ ἐν σοὶ πῦρ, εἰς
 πῦρ ἀπεισιν. ὅσον ἡ γῆδιον,
 εἰς γῆδιον. ὅσον πνέματιον,
 εἰς πνέματιον. ὅσον ὑδάτιον,
 εἰς ὑδάτιον. οὐδεὶς ἄδης,

ἔδ' Ἀχέρων, ἔδ' Κόκυ-
 τῆς, ἔδ' Πυριφλεγέων·
 ἀλλὰ πάντα θεῶν μετὰ καὶ
 δαιμόνων. ταῦτά τις ἐνθυ-
 μείσθαι ἔχων, καὶ βλέπων
 τὸν ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ
 ἄστρα, καὶ γῆς δόρυ καὶ
 θαλάσσης, ἔρημὸς ἐστὶν οὐ
 μῦθον ἢ καὶ ἀδοκίμητον. τί
 εἶναι, αὐτὸς ἐπελθὼν μόνω ἀ-
 ποσφάξῃ με; μωρὸς σὲ οὐ,
 ἀλλὰ τὸ σαρμῆτον. ποῖα εἶναι
 ἐπισημῆαι; ποῖα ἀπειῆαι; τί
 χεῖρας ἑαυτῆς ποιῆμην ἢ
 παιδαριῶν ἅτινα ὅταν δόρυ
 λειώσῃ μόνω, τί ποιεῖ; ἀρεν-
 τα ἰσράκρια καὶ σποδόν, οἰκο-
 δομεῖ τίποτε, εἶτα κατασρέ-
 φει, ἔτι πάλιν ἄλλο οἰκοδομεῖ,
 καὶ οὕτως οὐδέποτε ἀπορεῖ
 ἀναγωγῆς. ἐγὼ εἶναι, αὐτὸς πλοῦ-
 σσητε ὑμεῖς, μέλλω κατῆμε-
 νῶν κλαίειν, ὅτι μόνῶν ἀ-
 πελείφθην καὶ ἔρημῶν; οὐ-
 τως σὺν ἰσράκρια ἔξω, ἔτι σπο-
 δόν; ἀλλ' ἐκεῖνα ἔτι ἀφρο-
 σιώντα ταῦτα ποιεῖ, ἢ μεῖς δ'
 ἔτι φρονήσεως δυσχυομένης
 πάντοτε μεγάλη δυνάμεις ἐπι-
 σφαλῆς τῶν ἀρχαίων. φέ-
 ρειν εἶναι δεῖ ταῦτα τοιαῦτα καὶ
 δυνάμεις; ἀλλὰ καὶ φύσιν,
 ἀλλ' ἔτι τῶν φθισικῶν. μελέ-
 τήσων ποτε ἀναγωγῆς ὡς ἀρ-
 ρώσος, ἵνα ποτὶ ὡς ὑγαιάνων
 ἀναγωγῆς ἀσπίτησων, ὑδροπό-
 τήσων, ἀπίστων ποτε παντῶν πα-
 ειν ὀρεξέως, ἵνα ποτὶ καὶ δόρυ
 ὡς ὀρεξέως. εἰ δὲ δόρυ,

est, nullus Acheron, null
 cytus, nullus Pyriphleg
 sed omnia plena sunt d
 & geniorum. Hæc an
 complecti, qui lunam &
 intueri, & terra mariq
 potest: nihilo magis est
 tus, quam adiuventi e
 Quid ergo, si quis me
 aggressus iugularit? St
 te, sed corpusculum. C
 go solitudo restat? Qu
 pia? Quid nos ipsi pueri
 riores facim?, qui, cū sol
 quantur, quid agunt? T
 testas, ac cinerem. N
 quid exstruunt, nunc d
 & rursus instaurant: qu
 nunquam eis desit, qu
 pus fallant. Ego autem
 nauigaueritis, scilicet
 sedebo, quod solus acc
 sim relictus? Itane tes
 cinerem non habebo
 terum, illi præ stultit
 faciunt: nos vero præ
 tia calamitosi sumus?
 magna facultas pericu
 incipienti. Ferenda ig
 stiusmodi sunt pro vir
 naturæ conuenienter.
 vitæ rationem aliquan
 ditare, quæ valetudin
 accommodata, ut
 etiam recte valeas.
 cibus, aquam bibe: a
 do omnem appetitur
 be, ut tandē etiam rect
 ne appetas. Quod si fiet

liquid in teipso boni-
otum habueris. Non ita
potius statim vt sapi-
siuere volumus, & vti-
efferre hominibus,
utilitatem? Quid facis?
se tibi profuisti? At
ri eos vis? Tu vero ad-
aris? Vis eis prodesse?
in teipso, quales phi-
a faciat, neque nugas
medens, vtilis esto vna
ntibus: bibens, vna
ous: cedēdo omnibus,
endo, tolerando: sic eos
Sed pituitam tuam in
euomere.

antrago quadam.

A P. XIII.

mali tragœdi soli ca-
re non possunt, sed cū
sic nonnulli soli de-
re nō possunt. Homo,
ics, etiam solus deam-
tibi loquere, neque in-
elitesce. Aliquādo ali-
nsidera, circumspice,
scende, vt cognoscas
Si quis aquam bibit,
uapiam re sese excer-
oni studio id omnibus
o, inquit, aquam bibo.
d eo tantum aquam
omo, si tibi aquā bibe-
plit, bibito: sin min^o, ri-
facis. Sin aque pot^o tibi
bibe, ac tace apud eos
u potores moleste ferūt.

ὄθον ἔχης ἢ ἐν σαυτῷ ἀγα-
θόν, εὐὸρεχθήσῃ ἔ ἀλλ' οὐθίως
ὡς σοφοὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐθέλομεν,
κὴ ἀφέλειν ἀνθρώπους. ποίαν
ἀφέλειων; τί ποιεῖς; σαυτὸν
γὰρ ἀφέλησας. ἀλλὰ παρὰ τῆ-
ψαυ αὐτὸς θέλεις. σὺ γὰρ παρ-
τῆψαυ; θέλεις αὐτοῦ ἀφε-
λήσασ; δεῖξον αὐτοῖς ἐπὶ σα-
αυτῷ, οἷος ποιεῖ φιλοσοφία,
καὶ μὴ φλυαρεῖ. ἐσθίον, τὰς
συνωδιόντας ἀφέλει, πίνων,
τὰς πίνοντας· εἰκὼν πᾶσι,
παραχωρῶν, ἀνεχόμενῳ.
οὕτως αὐτοῦ ἀφέλει, καὶ μὴ
κατεξέρει αὐτῶν τὸ σαυτοῦ
φλέγμα.

Σποράδην Ἰνὰ.

ΚΕΦ. ιδ.

Ὡς οἱ καλοὶ τραγῳδοὶ
μόνοι ἄσαι ἔ δύνανται
ἀλλὰ μὴ πολλῶν· ἔτις ἐνίοι
μόνοι παρὰ τῆψαυ ἔ δύναντ).
ἀνθρώπε, εἰ ἢ εἰ καὶ μόνῳ
παρὰ τῆψαυ, καὶ σαυτῷ λά-
λησον, καὶ μὴ ἐν τῷ χορῷ κρύ-
πτε. σκόπει ἢ ποτε, παρὰ τῆψαυ
ψαυ, ἐνσεῖσθη, ἵνα γνῶς
ἢς εἰ. ὅταν ἢς ὕδωρ πίνῃ, ἢ
ποιῇ τὴν ἀσκητικὸν, ἐκ πάσης
ἀφορμῆς λέγει αὐτὸ παρὰ
πάντας, ἐγὼ ὕδωρ πίνω. ἀλλ'
ἔθ' ὕδωρ πίνεις, ἀλλ' ἔθ' ὕδωρ
πίνεις; ἀνθρώπε, εἰ σοὶ λυσίε-
λεῖ πίνῃ, πίνε· εἰ ἢ μὴ, γελοί-
ως ποιεῖς. εἰ δὲ συμφέρει σοὶ, ἔ
πίνεις, σιώπα, παρὰ τὰς δυσ-
κριεῖντας ἴσῃς ἀνθρώποις.

τί οὐκ ἀγῶνισ τούτοις ἀρέσκην
 θέλεις; τῶν πρᾶξι μόνων τὰ
 μὲν παρηλακτικῶς πρᾶττε-
 ται, τὰ δὲ καὶ κατὰ φύσιν, τὰ
 δὲ κατ' οἰκονομίαν, τὰ δὲ κατ'
 συμφερίτου, τὰ δὲ κατ'
 ἐκείνου. δύο ταῦτα ἐξελεῖν
 τῶν ἀνθρώπων, οἷσιν καὶ
 ἐπιστάτω. οἷσιν μὲν οὐκ ἔστι,
 τὸ δεῦτερον μηδὲν ὡς δεῦτε-
 ρον· ἀπιστία δὲ, τὸ ὑπο-
 λαμβάνειν, μὴ δυνατὸν εἶ-
 ναι εὐρεῖν σε, τοσούτων πε-
 ρεσηγμένων τῶν μὲν οὐκ οἰ-
 σκεῖται, καὶ ἐξαιρεῖ, καὶ ἔ-
 τω παρῶτον ποιεῖ Σωκράτης.
 ὅτι δὲ ὅσα ἀδυνάτῳ ἐστὶ τὸ
 πρᾶξαι, σκέψαι καὶ ζήτη-
 σον· εὐδὲν σε βλάψει ἢ ζήτη-
 σις αὐτῆ, καὶ γὰρ τὸ φιλο-
 σοφεῖν τῆσ' ἔστι, ζητεῖν πῶς
 εὐδένεται, ἀπαρροδοῖσως
 ὁρέξει χρῆσθαι, καὶ ἐκκλίσει.
 κρείσσων εἰμί σου· ὁ γὰρ πα-
 τὴρ μου ὑποκτικὸς ἐστίν, ἄλ-
 λ' ἔλεγε· ἐγὼ δὲ δεδημαρ-
 χηκεῖ. σὺ δὲ εἶ. εἰ δὲ ἴστωι ἡ-
 μῶν, ἔλεγεσ' αὐτῷ, ὅτι ὁ πατήρ
 μου ὑπερῶτερός σου, ὅτι ἐγὼ ἔ-
 χω ποικίλας κερτάς, καὶ χόρ-
 τον, ἢ ὅτι κομψὰ φοιτῶ ἀχί-
 λια; εἰ οὐκ ταῦτα πᾶσι λέγον-
 τος, εἶπον, ὅτι ἔσω ταῦτα,
 τρέχω μὲν εἴ, ἀγε, ἐπ' ἀνθρώ-
 που οὐκ οὐδὲν ἐστὶ τοιοῦτον,
 οἷόν ἐφ' ἴστωι δρόμου, ἐξ
 εἰς γνωστὴσεται ὁ χείρων καὶ
 ὁ κρείττων; μὴ ποτ' ἐστὶν
 ἀδῶς, πίσις, διημοσιωῆς;

Quid ergo istis ipsis
 studes? Eorum quæ a
 partim præcipue spee
 partim fiunt ratione
 ris, partim de indust
 toque consilio, partim
 quij causa, partim e
 tuto vitæ. Duo hæc a
 da sunt hominibus, a
 tia & diffidentia. Aca
 tia quidem est eorum,
 bi nihil deesse putant
 dentia vero eorum, e
 stimant se inter tot c
 bus prosperis vti nor
 Arrogantiam porro t
 prehensio. Ac illud p
 faciebat Socrates. Ren
 istam posse fieri conf
 & quærito. Nihil ti
 bit ista inquisitio: a
 in eo magna ex parte
 philosophia, vt inquit
 modo citra impedim
 petitione & auersatio
 ceat. Melior sum te. na
 meus consularis est. A
 Ego tribunatum gessi
 Quod si equi essemus
 pater meus velocior f
 multū hordei habeo
 aut elegantes phalera
 vero, te ista dicente re
 rem: Esto ita, curran
 Age, nihil ne tale est i
 ne, qualis est in equo
 quo præstantior &
 discernantur? Nun
 verecundia, fides,

inde præstantiorem es-
 præstantior sis, tanquã
 in mihi dixeris, te ve-
 er calcitrare: dicam &
 , eo te superbire quod
 proprium.

Aggredere singula aggredienda esse.

CAP. XV.

isque rei antecedenti-
 & consequentibus
 atis, sic eam aggredi-
 ioqui cupide quidem
 gredieris: quippe qui
 orum quæ sequuntur
 raris. postea vero cum
 nolestiæ ac difficulta-
 tcesserint, turpiter de-
 Cupio vincere Olym-
 nsiderato antecedentibus
 onsequentia: & sic, si e-
 uerit, rem aggreditor.
 accurato ordine opus:
 m necessario, bellarijs
 andũ, exercendũ corpus
 to: idq; hora præfinita,
 in frigore: nõ bibenda
 : aliquando ne vinum
 denique lanistæ tanquã
 io te tradas oportebit.
 : in certamine lanitari
 , contingit, manũ lædi,
 o veri lumbos, multum
 uis deglutiri, flagris cedi,
 u his omnibus interdũ
 His rebus consideratis, si
 certamen inito. Sin mi-
 vide ut puerorum more

τάτοις δείκνυς κρείττονα σε-
 αυτὸν, ἰν' ὡς ἀνθρώπου ᾗς
 κρείττων. αὐτὸν μὲν λέγεις ὅτι
 μεγάλα λακτίζω, ἐρῶ σοὶ
 κἀγὼ, ὅτι ἐπὶ ὄντι ἔργῳ μέ-
 γα φρονεῖς.

Οὐκ δὲ ὡς εἰσοκεμυδύως ἔρ-
 χέσθαι ἐφ' ἕκαστῷ.

ΚΕΦ. ΙΕ.

ΕΚάστω ἔργῳ σκόπη τὰ
 κρηνηζόμενα καὶ τὰ ἀθέ-
 λουθα, καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ'
 αὐτό. εἰ δὲ μὴ, τίω μὲν ὡρεῖ-
 τίω ἤξεις ὡρεθίμως, ἅτε
 μηδὲν τῶν ἐξῆς ἐντεθυμη-
 μένῳ. ὑστερον δ' ἀναφα-
 νέντων πινῶν, ἀγχεῖς ἀπο-
 σήση. γέλω ὀλύμπια νικῆ-
 σαι· ἀλλὰ σκόπη τὰ κρηνη-
 ζόμενα αὐτῷ καὶ τὰ ἀθέλη-
 θα· καὶ οὕτως αὐτῷ σοὶ λυσι-
 τελεῖ, ἀπλοῦ τοῦ ἔργου. δὲ
 σε ὀτακτεῖν, ἀναγκασθῆ-
 γεῖν, ἀπέχεσθαι πεμμεύτων,
 γυμνάσεια ὡς ἀνάγκη,
 ἄρα τεταγμένη, ἐν καύμα-
 τι, ἐν ψύχει, μὴ ψυχρὸν πί-
 νειν· μὴ οἶον ὅτ' ἐπιτρὴν ἀ-
 πλώως· ἰατρῶν γὰρ παραθεῖ-
 κέναι σεαυτὸν, τῷ ἐπιστάτῃ·
 εἴτε ἐν τῷ ἀγῶνι παρερῆσαι-
 θαι εἰσι, ὅτι χεῖρα ἐμεία-
 λειν, ὄφρω σπένειν, πεπλῶ
 ἀφῶν κραταπείν, μεσηχοῖα-
 ναι, καὶ μὴ τούτων πάντων
 εἶσθ' ὅτε νικῆθῆναι. ταῦτα
 λογιζόμενος, ἐν ἐπιθέσει
 ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν. εἰ δὲ
 μὴ, ὅρεσ' ὅτι ὡς τὰ παιδίαια

αἰσασθῆσθαι, ἀνὸν μὲν ἀθλη-
 τῶν παλαιοῦ, νῦν δὲ μισθολογίας,
 καὶ δεσπότης, εἴτε τραγω-
 δίας, ἢ ἰδὴ ἑθνομισθίου. ἔτω
 ἔστω· νῦν μὲν ἀθλητῆς, νῦν
 ἑθνομισθίου, εἴτε φιλόσοφος,
 εἴτε ῥήτωρ· ὅλη δὲ τῆ ψυχῆ
 ἐστὶν, ἀλλ' ὡς ὁ πειθικὸς πᾶν
 ἔστω ἰδὴς μιμῆς, καὶ αἰεὶ τοῖς
 ἄλλοις ἐξ ἄλλου δρέσκῃ, ἢ οὐκ
 ἔστω ἀπαρέσκε ἔτε γὰρ μὲν
 σκεψῆς ἢ ἄλλος ἐπὶ π, οὐδὲ
 ἄλλο δὲ οὐκ ὅλον τὸ πρῶτον
 μα, ἔδ' ἐδασάνισας, ἀλλ' εἰκῆ
 ἔστω ψυχρὰν ἐπιθυμίαν. ἔτω
 ἄλλος ἰδὸντες φιλόσοφον, καὶ
 ἀκέραιος ἴσως ἔτω λέξον-
 τος, ὡς Εὐφράτης λέξῃ, καὶ
 ἔστω πῆς ἔτω δυνάται εἰπεῖν
 ὡς κείνος, γέλωσι καὶ αὐτοῖς
 φιλοσοφεῖν ἀνθρώποι, σκεψῆς
 πρῶτον ἢ ἐπὶ τὸ πρῶτον εἴτε
 καὶ τὴν σαυτῆ φύσιν, πὶ δυνά-
 ται βασιλεύει, εἴτε παλαστής, ἰδὲ
 ἔστω τὸς ὄμους τὸς μηρῶς, τὴν
 ἔστω φύσιν. ἀλλ' ἔστω γὰρ ἄλλο
 ἢ πέφυκε δοκεῖς ὅτι ταῦτα
 πρῶτον, δυνάται φιλοσοφεῖν·
 δοκεῖς ὅτι δύναται ὡσαύτως
 ἔστω; ὡσαύτως πίνειν,
 ὁμοίως ὀργίζεσθαι, ὁμοίως
 δυσχερεῖν, ἀρξεν πηῆσθαι. ὁ εἰ
 πηῆσθαι, νικῆσθαι ἴσως ἐπιθυ-
 μίας, ἀπελθεῖν δὲ τὸ οἰκεί-
 ον. ἔστω πηδαιεῖς καὶ ἀφρο-
 νηθῆναι, ἔστω τὸ ἀπάντων τῶν
 καταγελασθῆναι, ἐν παντὶ
 ἔλαστον ἔστω, ἐν δόξῃ, ἐν
 ἡμῇ, ἐν δίκῃ. ταῦτα ἔστω

acturus sis, qui nunc
 ludunt, nunc gladiator
 tuba canunt, nunc tra-
 agunt, cum ista videri
 miratique fuerint. S
 nunc pugil eris, nunc
 tor, mox philosophus
 orator, toto autem an-
 hil: sed vt simius quic-
 deris, imiraberis, subin-
 ex alio tibi placebit.
 vero displicebunt. Ne
 considerate quicquam
 sus es, neque rem te
 plorasti, aut examina
 temere & frigida cu
 impulsus. Sic quida
 philosopho, auditor
 qui dicat, Vt Euphra-
 rit? quis ita dicere, v
 test? volunt & ipsi
 phari. Homo, confide
 quæ res sit. Deinder
 quoq; tuam, quid fert
 Si luctator esse vis: vid
 ros tuos, scemora, lum
 lius enim ad alia n
 Putas ne te, si ista aga
 philosophari? Putas ne
 eodem modo edere,
 modo bibere, eque ira
 indignari? Vigilandu
 boradum, vincendæ si
 dam cupiditates, a cog
 scedendum: oportet
 contemni, ab obuiis c
 omnibus in rebus c
 conditione esse, in ma
 in honore, in iudicio.

res, si lubet, accedito: si
 res redimere cupis ani-
 tranquillitatem, liberta-
 nstātiā. Alioqui noli
 de: ne ut pueri, nunc
 ophus sis, postea publi-
 mox orator, denique
 tor Cæsaris. Hæc non
 fe iunt. Vnum te homi-
 e oportet, cumque vel
 u, vel malum. Aut exco-
 labi ratio est, aut res ex-
 Laborem vel internis,
 rnis rebus impendito:
 , tuendus est tibi vel
 ophi status, vel hominis
 Rufo quidam, occiso
 dixit, nunc mundum
 tia gubernari. At ille:
 cam, inquit, obiter a deo
 oam administrari pro-
 ta mundum probaue-

ne esse opus, cū aliis mo-
 an gerere volumus.

CAP. XVI.

mino necesse est, cum
 i frequentius cum ali-
 oquitur, aut compo-
 at denique familiariter
 el ipsum illi fieri simi-
 illum ad suam ratio-
 iducere. Nam si quis
 om extinctum ardenti
 rit, aut hic illum, aut
 hic incendet. Cum igi-
 arum periculum sit, in-
 om familiaritate & cō-
 ad e caute est utendum.

σκεψάμεθα, εἰ σοὶ δοκεῖ,
 πρὸς τὸν εἰς θέλεις ἀπὸ τῆς
 ἑλλάδας εἰς ἑσπέρων ἀπὸ τῆς
 ἐλδοθερίαν, ἀπὸ τῆς ἑσπέρων
 δὲ μὴ, μὴ πρὸς τὸν εἰς πὲρ
 πρὸς τὸν εἰς πρὸς τὸν εἰς πρὸς τὸν
 ἕσπερον ἢ ἑσπέρων, εἰς τὸν ἑσπέρων
 εἰς τὸν ἐπί τῆς ἐσπέρων
 τῶν τῶν οὐ συμφωνεῖ. εἰς τὸν
 δεῖ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν εἰς τὸν
 ἢ κακὸν. ἢ τὸ ἢ γνησίον πρὸς
 δεῖ ἐξερράζεισθαι τὸ σωτὴρ
 ἢ πὲρ ἐκτὸς. ἢ πρὸς τὸν εἰς τὸν
 φιλοπόνει, ἢ πρὸς τὸν εἰς τὸν
 πρὸς τὸν εἰς τὸν εἰς τὸν
 ἔργον, ἢ ἰδιώτης. Γούρω τις
 ἔλεγε, Γάλλοι σφαγήσαντες
 οὐκ οὐκ πρὸς τὸν εἰς τὸν
 διοικεῖται. οὐκ, μὴ πρὸς τὸν
 πρὸς τὸν εἰς τὸν εἰς τὸν
 σκιάσαι, οὐκ πρὸς τὸν
 κῆρυξ διοικεῖται

Οὐκ οὐκ πρὸς τὸν εἰς τὸν
 εἰς τὸν εἰς τὸν εἰς τὸν

ΚΕΦ. 15.

Ανάγκη τὴν συγκρι-
 ἔντα πρὸς τὸν ἐπιπλέον,
 ἢ εἰς λαλίαν, ἢ εἰς συμπό-
 σιαν, ἢ ἀπὸ τῆς εἰς τὸν
 ωσιν, ἢ αὐτὸν ἐκείνοις ἐξο-
 μωθῆναι, ἢ ἐκείνους μετα-
 θεῖναι ἐπὶ τὸν αὐτὸν. καὶ γὰρ
 αὐτῶν ἀπεσβεσμένον αὐ-
 τῶν πρὸς τὸν κηρόμενον, ἢ
 αὐτὸς ἐκείνῳ ἑσπέρων ἐκ-
 κώσθαι. τῆς τῆς ἐν τῆς
 δυνάμει ὄντος, οὐκ οὐκ πρὸς τὸν
 εἰς τὸν εἰς τὸν εἰς τὸν
 εἰς τὸν εἰς τὸν εἰς τὸν

μεμνημένους, ὅτι ἀμήχανον, τὸν σιωανατριβόμρον πρὸ ἡσθελημῶ, μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαύσει τῆς ἀσθελῆς. τί γὰρ ποιήσεις, αὐτὸν περὶ μνησάων λαλῆς, αὐτὸν περὶ ἰπῶων, αὐτὸν περὶ ἀθλητῶων, αὐτὸν τὸ ἐπὶ τούτων χείρονον, αὐτὸν ἀνθρώπων; ὁ δὲ ἵνα κερῆς, ὁ δὲ ἵνα ἀγαθός· τῆτο κηλῶς ἐβλήτο, τῆτο κηκῶς. ἔτι αὐτὸν σκώπη, αὐτὸν γελοιάζει, αὐτὸν κηκηθίζει. ἔχει τις ὑμῶων παρασκώβω, οἷαν ὁ κηκηρῆκος τὴν λύραν λαβῶων· ὡς δὲ ἵνα ἀψάμροτων χορδῶων, γνῶωναι τὴν ἀσυμφῶωνους, κηκὶ ἀρμόσασθαι τὸ ὄργανον; οἷαν ἔχει Σακράτης δὲ ἡ ἀμιν, ὡς ἐν πάση συμφορῇ ἄγειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῶων σιωνῶων. πόθεν ὑμῶων; ἀλλ' ἀνάγκη τῶων ἰδιωτῶων ὑμῶων ἀεὶ ἀγῆσαι. Διὰ τί οὐκ ἐκείνοι ὑμῶων ἰχυροτέρη; ὅτι ἐκείνοι μὲν τὰ σαπρῆα τῶων ἀπὸ δόγματων λαλοῦσιν, ὑμεῖς ἢ τὰ κημψὰ ἀπὸ τῶων χειλῶων. Διὰ τί τὸ ἀπονά ἐστι, κηκὶ νεκρῶ, κηκὶ σκῆλαι ἐστὶν ἀκρόβοντα ὑμῶων τοὺς ἀρετῆς πηληγῶων, κηκὶ τῶων ἀρετῶων τῶων πελαίπερον, ἢ αὐτὸν κηκὶ τῶων ἡρηκῆται. οὕτως ὑμῶων οἱ ἰδιῶωνται νικῶσι· πηνηπαροδὸν γὰρ ἰχυροτὸν τὸ δόγμα, ἀνίκητον τὸ δόγμα. κηκὶ αὐτὸν παρῶων ἐν ὑμῶων κηκὶ ἀψάμροτων ἀπολήψης,

Satis enim intelligitur fuligine oppleto verse non posse, quin & ipse nosus fias. Quid enim si de gladiatoribus loquar? Si de equis, si de pugilibus? (quod his peius etiam de hominibus: iste melior bonus est: hoc recte illud male. Præterea derideat, si risum eius improbis utatur modo. Num quis vestrum iustus est, ut citharædæ accepta cithara, cordibus tatis, statim inter se non concinant, infertumque ad usum accedere potest? Ea vis in te fuit, ut quovis re familiari ad suum traduceret. Unde voluimus. Immo necesse habetis commodare moribus actorum. Cur autem potentiores sunt? Quia illa ita proferunt, vobis vero eleganter in labris nascuntur, causa infirma sunt & nec sine fastidio aut sunt adhortationes misera virtus, quæ vobis per in ore est. Ita vos vincunt. Decretum ubique firmum est, ubique invidetur usquam igitur eiusdem potentia confirmata:

priusquam facultas
 paraueritis, qua in tuto
 lemini, auctor vobis sum
 ut indoctorum utendi
 consuetudine. Alioquin ea
 Scholis annotatis in-
 aud secus ac cera in sole
 ant. longe igitur a sole
 e, dum cereas habetis
 ones. Quæ causa est,
 philosophi e patria disce-
 rem esse suadeant? Quod
 e; mores animos distra-
 nec aliam consuetudi-
 admittunt, Non feri-
 uios dicentes, ecce iste
 ophatur, cum talis &
 st. Sic medici quoque
 nis morbis oppræssos,
 in regionem, aliumque
 emblegant. Et recte qui-
 Proinde & vos mores
 s introduce, confirmate
 opinionones, & in eis stre-
 borate. Imo hinc ad
 aila, ad compositiones
 orum, in xystum, in cir-
 cea illinc huc, vicissimq;
 ac iisdem. Non vllus
 egans, non animaduer-
 a cura sui ipsius, neque
 uo quomodo quisque
 uis, secundum naturam,
 ora? Quomodo respon-
 s? Sicut decet, an con-
 nquid iis quæ mei iu-
 unt, dico: Nihil mihi
 on est. Nam si nondum
 ti estis, fugite mo-

καὶ δυνάμιν ἵνα ἀειποιή-
 σησθε πρὸς ἀσφάλειαν, συμ-
 βουλεύω ὑμῖν διὰ λαθεῖν τοῖς
 ἰδιώταις συγκαταβαίνειν. εἰ
 ἤμῃ, καὶ ἡμέραν ὡς κη-
 ρὸς ἐν ἡλίῳ διατακῆσεται
 ὑμῶν, εἰ ἵνα ἐν τῇ αὐτῇ
 ἐγγράφετε. μακρὸν οὐδ' ἀπὸ
 τοῦ ἡλίου ποδ' ποτε ὑπάρχε-
 τε, μέγεις αὐ κηρίνας τοῖς ὑ-
 πολήψεις ἔχητε. Διὰ τὸ τοῦ
 τῶν πατριδῶν συμβουλίαι-
 σιν ἀποχωρεῖν οἱ φιλόσοφοι,
 ὅτι τὰ παλαιὰ ἔφη περὶ αὐτῶν,
 ἔσθ' ἐν ἀρχῇ γυνέσθαι ἵ-
 να ἄλλου ἐπισμῆ. ἐδὲ φέρον-
 ῶν τὰς ἀπεινῶν τοῖς ἔλε-
 γοντο, ἰδί' ὁ δέσιν φιλοσο-
 φεῖ, οὐτὶς ἔσθ' ὁ οὐτὶς. ἔτω ἔ-
 οἰατοῖ τὰς μακρονοσῶν τοῖς
 ἐκπέμπουσιν εἰς ἄλλω χώ-
 ραν, ἔ ἄλλον ἀεραῖ καλῶς
 ποιῶντες. καὶ ὑμεῖς αὐτεῖσα-
 γάγετε ἄλλα ἔφη. πῆξατε ὑ-
 μῶν τοῖς ὑπολήψεις, καὶ ἐνα-
 δλεῖτε αὐταῖς ἔ, ἀλλ' ἔφη
 ἐπὶ θεωρίαν, εἰς μενομαχί-
 αν, εἰς ξυστὸν, εἰς κίερον, εἰτ'
 ἐκείθεν ὠδὲ, καὶ πάλιν ἔφη ἐκ
 εἰ οἱ αὐτοὶ καὶ ἔθος κρηψὸν ἔ-
 δέν. ἔτε περσοχὴ, ἔτ' ἐπιπρο-
 φῆ ἐφ' αὐτ', καὶ παρατήρησις,
 πῶς χρῶμα τοῖς περσοπιπέ-
 σις φαίεσις. καὶ φύσιν ἢ
 περὶ φύσιν, πῶς ἀποκρίνο-
 μαί πρὸς αὐτῶν, ὡς δ' εἰ ἢ ὡς ἔ-
 δ' εἰ. ἐπιλέτω τοῖς ἀποσπρέτοις,
 ὅτι ἔδέν πρὸς ἐμέ. εἰ γὰρ μὴ
 πῶς ἔτως ἔχεται, φέρετε ἔφη

τὰ ἀσέτερον, φύγετε τοὺς
ἰδιώτας, εἰ θέλετε ἀρξασθαι
ποτε ἡνὲς εἶναι.

Περὶ αἰθνοίας.

ΚΕΦ. ιζ.

Ὅταν π τῇ αἰθνοίᾳ
ἐγκαλῆς, ἐπισηάφησι,
καὶ γνώσῃ ὅτι κατὰ λόγον
ζῆσθαι. ναί, ἀλλ' ὁ ἀδίκος
πλέον ἔχει. ἐν πνί; ἐν δρυ-
εῖα. πρὸς γὰρ τῆτοσ κρείτ-
των ἔστι, ὁ κλακδύει, ἀναμ-
γρωτεῖ, ἀρρυπνί. π. θω
μασόν; ἀλλ' ἐμείνο βλέπε,
εἰ ἐν τῷ πισὸς εἶναι πλέον
σας ἔχει, εἰ ἐν τῷ ἀμδήμων.
οὐ γὰρ δύρησις. ἀλλ' ὅπου
κρείττον, ἐμείσω τὸν δύρησις
πλέον ἔχοντα. καὶ γὰρ ποτ'
εἶπον πνὶ ἀζανακτουῶπι
ὅτι φιλοστοργος δύτυχεῖ, ἡ-
θελος αὐτὸν κατὰ ζούρα
κραιμάσθαι; μὴ γήροτό, φη-
σιν. ἐμείνη ἡ ἡμέρα. ἡ οὐ
ἀζανακτεῖς, εἰ λαμβάνει ἡ
αὐτ' οὐ πωλεῖ; ἡ πῶς μα-
καρίζεις τὸν ἀλάζουτων, ἀ
σὺ ἀπδύχη, κτῶμδμον ἐμεί-
να; ἡ ἡ κακὸν ποιεῖ ἡ αἰθ-
νοια, εἰ θεῖς κρείττοσι τὰ κρείτ-
τω δίδωσιν; ἡ σὰκ ἔστι κρείττον
ἀμδλήμθνα εἶναι, ἡ πλῆστον;
ἀμθλόγη. πὶ οὐκ ἀζανακ-
τεῖς ἀνθρωπε, ἔχων τὸ κρείτ-
τον; μέμνησθε οὐκ αἰεὶ, καὶ
αἰσχύρον ἔχετε, ὅτι νόμος
ἔστι φυσικὸς, ὅτι κρείττονα ἔ-
χέροντος πλέον ἔχει, ἐν αἰ

res priores, fugite vi-
tandem auspiciari no-
& proficere vultis.

De providentia

CAP. XVII

CUM providentia
fias, in te si des-
cognosces, certa ra-
ctum esse. At impro-
liore conditione est?
re? In pecunia. Nam
tibi praestat, quod a-
quod frōtem perfrici
vigilat. Quin illud
num fide, num ve-
tibi praestet? Neque
esse inuenies, sed po-
lioribus in rebus te
conditione esse co-
Nam & ego aliquat-
dam philostorgi succ-
greferenti, nunquid
tu cum Sura dormir-
Ne, inquit, is mihi
cescat. Quid ergo suc-
aliquid pretii pro iis c-
dit accipit? Cur beat-
praedicas ob ea quae
ris? Quid peccat p-
tia, si melioribus mel-
buit? Nonne praest-
cundum esse, quam c-
Assentiebatur. Quid
censes, cum id habe-
melius est? Sempe
mementote, atque i-
tu habetote, eam n-
gem meliorem, in e-

li, meliore cōditione esse
ci sit deterior. Ita nun-
succenserebitis. At vxor
ere tractat. Recte. Si quis
itur, quid est istud? Dic?
male me tractat. Nihil er-
id? Nihil. Pater nihil mi-
tur. Quid istud est? Pa-
il mihi largitur. Id vero
lum: extrinsecus adii-
m est, & ad fingendum
cium. Quocirca non
tas repudianda est, sed
paupertatis: quo pacto
imus.

*per turbari oportere
nuntiis.*

CAP. XVIII.

Quid turbulenti nuntia-
tibi fuerit, illud habe-
omtu: nuntiū ad nihil
pertinere, quæ tui ar-
bit. Nunquis enim nun-
ti potest, te perperam
aut prauē appetiuisse?
quam. Sed mortuum
quem, nuntiare potest.
ergo ad te? Aliquem
medicere. Quid ergo
Patrem nescio quid
Contra quem? nun-
contra institutum tu-
potest? At contra cor-
um, contra reculam?
us: non contra te. E-
iudex pronuntiat te
violasse. An non &
iudices impietatis
arunt? Nunquid tui arbitrii est, quid illi pronuntia-

κρείττων ἐστὶ καὶ οὐδέ ποτ'
ἀζανακτῆσεται. ἀλλ' ἡ ζωὴ
μοι κακῶς χεῖρται· καλῶς.
οὐ πὶς πωθήνεται, ἢ ἐστὶ
τοῦτο, λέγε, ἡ ζωὴ μοι κα-
κῶς χεῖρται; ἀλλο οὐδ' οὐ-
δέν; οὐδέν. ὁ πατήρ μοι ἐδὲν
δίδωσιν, ὅτε ἢ κακὸν ἐστὶ. τοῦτο
ἔξωθεν αὐτῷ δ' εἰ. παροφείνομαι,
καὶ παροκαταψύσσομαι.
ἀλλὰ τοῦτο οὐ δεῖ τιμὴν πενίαν
ἐκβάλλειν, ἀλλὰ τὸ δόγμα
τὸ παρ' αὐτῆς καὶ ἕτως εὐργ-
ήσεται.

Ὅτι ἐδεῖ πρὸς τοὺς ἀγγελί-
ας παραίσεσθαι.

Κ Ε Φ. ι κ.

Ὅταν σοι τί παροαγγ-
ελῆθῃ παρακλήθην,
ἐκείνο ἔχε πρὸς χεῖρον, ὅτι
ἀγγελία πρὸς οὐδενὸς παρο-
αγγελῆσθαι γίνεται. μή τι γὰρ
διδύματα σοι καὶ ἀγγεῖλαι,
ὅτε κακῶς ἐπέλαβες, ἢ κα-
κῶς ἀπέχρησθαι; οὐδ' αὖτε. ἀλλ'
ὅτε ἀπέθανέ τις. τί οὐκ πρὸς
σε, ὅτι σε κακῶς καὶ λέγει;
πὶ οὐκ πρὸς σε ὅτι ὁ πατήρ
τάδε ἔχει ἐτοιμάζεται; ἐπὶ
ἔχει; μή καὶ ἐπὶ τῷ παροαί-
ρεσιν; πόθεν διδύματα; ἀλλ'
ἐπὶ τὸ δωμάτιον; ἐπὶ τὸ κτη-
σείδον; ἐσώθης ὅτι ἐπὶ σέ.
ὅτι οὐκ ἀλλ' ὁ κρείττος ἀπεφά-
νεται, ὅτι ἡσέθησιν. πρὸς
Σακροῦτος δ' οὐκ ἀπεφά-
νετο οὐδ' ἀδικησῆναι; μή καὶ σὸν
ἔργον ἐστὶν. ὅτι οὐκ αὖτε ἀδικη-
σῆναι.

T

ὄσα; οὐ, τί οὖν ὄλι σοι μέλει;
 ἔστι τί τῶ πατρός σου ἔργον,
 ὃ αὐτὸ μὴ οἱ πολλήρωσι, ἀπώ-
 λισσε τὸν πατέρα, τὸν φιλό-
 σοφον, τὸν ἡμέρον. ἄλλο μη-
 δὲν ζήτηε τοῦτου ἐνεκα αὐ-
 τὸν ἀπολέσθαι. οὐδέποτε γὰρ
 ἐν ἄλλῳ μὴ τις ἀμαρτάνει,
 εἰς ἄλλο ὃ βλάπτεται. πάλιν
 σὸν ἔργον τὸ ἀπελογηθῆναι
 εὐσεβῶς, αἰδημόνως, ἀρε-
 γίτως. εἰ δὲ μὴ, ἀπώλεισας
 καὶ σὺ τὸν υἱόν, τὸν αἰδημό-
 να, τὸν ἡμίονον. τί οὖν, ὃ
 κρείττης ἀκίνδυνός ἐστι; οὐ-
 ἀλλὰ κακῆσθαι τὰ ἴστικιν-
 δωδέεται. τί οὖν ἐπιφοβῆ,
 τί ἐκείνη κρείνη; τί σοι καὶ
 τῷ ἀποτρέψω κακῶ; σὸν κα-
 κὸν ἐστὶ, τὸ κακῶς ἀπελογη-
 θῆναι. τούτου φυλάσσομαι μέ-
 νον. κρείθηναι δὲ ἢ μὴ
 κρείθηναι, ὡσπερ ἄλλοι
 ἐστὶν ἔργον, οὕτω κακὸν ἄλ-
 λου ἐστὶν. ἀπειλεῖ σοι ὁ
 δεῖνα. ἐμγί; οὐ. ψέγει σε.
 αὐτὸς ὄψεται, πῶς ποιεῖ
 τὸ ἴδιον ἔργον. μέλει σε
 κατακρεῖναι ἀδίκως. ἄ-
 θλιος.

Τίς εἰσὶς ἰδιώτου καὶ
 φιλοσόφου.

ΚΕΦ. 10.

Η Πρώτη διαφορὰ ἰδιώ-
 τος καὶ φιλοσόφου ὁ μὴ
 λέγει, εἰ μὴ καὶ τὸ παρδά-
 ριον, ἀλλὰ τὸν ἀδελφόν, εἰ μὴ
 ἀλλὰ τὸν πατέρα. ὁ δὲ αὐτὸς

ent? Non. Quid ei
 curas? Est quoddam
 officium, quod nisi pi-
 nomen patris, nom-
 tis, nomen mansi-
 amiserit. Nihil cu-
 ea quidem de causa,
 se existimato. Neq-
 vnquam in alio pec-
 alio detrimentum ca-
 cissim munus tuum
 sam dicere constan-
 cunde, placide. N-
 qui & tu filii pietate
 cundiam, probitate
 ris. Quid ergo? Iu-
 riculi expers est? N-
 ille in eodem perici-
 tur. Quid ergo, etia-
 mes, quidnam ille
 et? Quid tibi cu-
 malis? Tuum malu-
 sam tuam male age-
 hoc caueto. Iudiciu-
 te fieri, aut non fieri
 munus, sic alterius
 lū est. Iste tibi mina-
 Vituperat te. Ipse vi-
 admodum munus
 ministrat. Est te con-
 rus: ob id ipsum mi-

Quis status sit homi-
 & philosophi.

CAP. XI

Primum indoct-
 sopheri discrimen
 ille dicit: Hei mihi
 lium, propter fratri-
 pter patrē. Hic vero

cogitur, re considera-
 lenihī, ait, propter me.
 nim vel voluntatem
 be, vel in eo quod alie-
 i est incōmodare vlli
 i, si voluntas ipsa sese
 ergo eo & ipsi incli-
 us, vt rebus male suc-
 us ipsi nos accusem⁹,
 merimus, non aliā esse
 tionis & inconstan-
 um nisi opinionem: o-
 vis iuro deos, aliquid
 cisse. Nunc, aliud iter
 sum⁹ ingressi: statim
 cutrix, si quando per
 nam impegimus, non
 gavit, sed lapidem
 t. Quid autem com-
 as? Fuitne illi propter
 stultitiam alio mi-
 ? Rursus, si quando
 ibum non inueneri-
 quam pusillitatem
 stri compescit pæda-
 coquum verberibus
 omo, nunquid illi te-
 am præfecimus, &
 o nostro? Hunc cor-
 iuato. Sic adulti
 pueris nos gerimus.
 in Musica, est homo
 n re literaria, homo
 : in vita, homo inc-
 us.

um e rebus externis
 nibus capi.

ΑΡ. XX.

εἰπεῖν ἀναγκαστῆ οὐκ ἔστι
 ἐπισήσας λέγει, δι' ἐμῆς παρ-
 αίρεσιν γὰρ ἔδεν διώαται κω-
 λύσει ἢ βλάβῃ ἀποβαίρε-
 τον, εἰ μὴ αὐτῆ ἑαυτῷ. αὐ-
 οῦ ἐπὶ τῆτο ρέψωμεν καὶ
 αὐτοῖ, ὡς ὅταν δυσδοῶμεν
 αὐτοῖς ἀπαῖσθαι, καὶ με-
 μνήσθαι, ὅπ οὐδὲν ἄλλο τα-
 ραχῆς ἢ ἀκαταστασίας ἀπό-
 ἔσιν ἢ δόγμα, ἐμῶν ὑμῖν
 πάντας θεοῦ. ὅπ παρῆραψι.
 νῦν δ' ἄλλω ὁδὸν ἐξ ἄραχῆς
 ἐληλύθαμεν δ' ἔστι ἐπὶ παύ-
 δων ἡμῶν ὄντων, ἢ ἕτη ἐ-
 ποτε παρῆραψαμεν χαί-
 σκοντες, ἔχει ἡμῖν ἐπέωλησ-
 σεν, ἀλλὰ τὸν λίθον ἔτυπτε.
 ἢ γὰρ ἐποίησεν ὁ λίθος; ἀφ' ἃ
 τῷ τοῦ παιδίου σου μω-
 εἶαν, ἔδει μετὰ βῆσθαι αὐτὸν,
 πάλιν αὐτὸ μὴ ἄραμεν φα-
 γεῖν ἐκ βαλανείου, ἔδεν
 ποτ' ἡμῶν κατὰ σέλας τῷ
 ἀθυμίαν ὁ παιδαγωγὸς, ἀλ-
 λά δαίρει τὸν μάγειρον. ἀν-
 θρωπε, μὴ γὰρ ἐκείνου σε
 παιδαγωγὸν κατεστήσαμεν,
 ἀλλὰ τοῦ παιδίου ἡμῶν, τῆ-
 το ἐπανόρθου, ἔτω ὡφέλει.
 ἔτω καὶ αὐξήθητες φαινό-
 μεθα παιδία πάντες γὰρ ἐν μου-
 σικῆς, ὁ ἄρμουσος. ἐν γραμα-
 ματικῆς, ὁ ἀγραμματοπῆξ.
 ἐν βίῳ, ὁ ἀπαιδευτος.

Οπ δὲ πάντων τῶν ἐκτὸς
 ἔστι ὡφέλεισθαι.

ΚΕΦ. κ.

Τ 2

ΕΠΙ τῶν γεωρηλικῶν
 φαντασιῶν πάντες σχε-
 δὸν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κα-
 κὸν ἐν ἡμῖν ἀπέλιπον, οὐχὶ
 δ' ἐν ταῖς ἐκτός. οὐδέ τις λέ-
 γει ἀγαθὸν, τὸ ἡμέραν εἶναι
 κακὸν, τὸ νύκτα εἶναι μέ-
 γιστον δὲ κακὸν, τὸ πείνα
 τέσσαρας εἶναι. ἀλλὰ τί;
 πῶ μὲν ἐπιστήμιον ἀγαθὸν,
 πῶ δ' ἀπάτιον κακὸν.
 ὥστε καὶ παρὰ τὸ ψεῦδος
 αὐτὸ ἀπάτιον, σωφιστικῶς
 τὸ ἐπιστήμιον τοῦ ψεῦδος
 εἶναι αὐτὸ. ἔδει οὐδ' οὕτω
 καὶ ἐπὶ τοῦ βίου. ὑγίαια ἀ-
 γαθὸν, νόσος δὲ κακὸν; οὐ
 ἀῤῥωπε. ἀλλὰ τί; τὸ κα-
 λῶς ὑγαινεῖν, ἀγαθὸν· τὸ
 κακῶς, κακὸν· ὥστε καὶ διπλὸ
 νόσον ἔστιν ὠφεληθῆναι,
 τὸν θεόν σου. διπλὸ θανάτου
 γὰρ σοὶ ἔστιν; διπλὸ πηρώ-
 σεως γὰρ σοὶ ἔστι; μικρὰ
 σοι δοκεῖ ὁ Μενοικίδης ὠ-
 φεληθῆναι, ὅτ' ἀπέθνη-
 σκε; Ἰαῶτα τίς εἰπὼν
 ὠφεληθῆναι, οἷα ἐκείνου
 ὠφελήθη. ἔα, ἀῤῥωπε,
 σοὶ ἐτήρησε τὸν φιλόπα-
 τριν; τὸν μεγαλόφρονα; τὸν
 πιστὸν; τὸν ἡνναῖον; ἐπι-
 ζήσεις δὲ, σοὶ ἀπάτιον
 ταῦτα πάντα, οὐ παρὰ ποι-
 εῖτο τὰ ἐνάτια; τὸν δεσπὸν
 ἢ καὶ ἐλάμβανες τὸν ἀγρο-
 νῆτὸν μισόπατριον; τὸν φιλο-
 ψυχον; ἄγε, δοκεῖ σοι μι-

IN visis quæ animi e
 platione constant,
 modum omnes bon
 malum in nobis relic
 non autem in rebus
 Nemo bonum esse dic
 dies sit : malum, qu
 fit: maximum autem
 quod tria sint quaruc
 ergo? Scientiam esse
 inscitiam vero malat
 inde in ipsius etiam
 daci errorē, eam f
 existerē, qua id esse
 cium intelligatur.
 & in vita fieri oport
 nitas bonum est, mo
 lum. Non, homo. Q
 Recte sanitate uti, bo
 male. malum. Licet
 e morbo capere fruc
 tuo. An non & e mo
 non & e mutilatione
 capere licet? Parur
 cepisse Menœceum
 cum mortem oppete
 quis factum eius in
 fructum ex eo cepei
 homo: nonne pieta
 patriam conservauit
 magnitudine animi?
 dem? non indolem
 sam? Qui si diutius
 nonne istis omnibus
 in contraria incidiss
 ignavia crimen incur
 animi degeneris? ne
 deterroris? non no
 formidantis? Age, i

bi fructum cepisse vi-
 suo interitu? Non. Sed
 ni pater magnum fru-
 pit e vita sua tam de-
 & misera. Nunquid
 stea mortuus non est?
 tandem Deos ve-
 materia fabrefactos
 ii. Desinite vosmet-
 niicere in seruitutem,
 u rerum ipsarum, de-
 ominum eorum pro-
 te, qui eas vel conferre,
 erere possunt. Fructus
 istis capi potest? Ex
 is: etiam e conuicia-
 id vero pugili fructus
 quo excercetur? Plu-
 Etiam hic me excercet
 antiam, ad mansue-
 ad, ad clementiam?
 d-ille quidem collum
 ontrectat, & lumbos,
 atos: quæ dum cor-
 uiuat. An a lipta recte
 :Tolle vtraque manu
 tu, & quanto grauius
 orus, tanto magis ego
 r. Si quis vero ad man-
 ad em me excercet, non
 istud est, nescire fru-
 pere ex hominibus.
 acinus est? Sibi ipse,
 o bonus: excercet æ-
 ionem, excercet æ-
 at meam. Malus pater
 Si ipse, at mihi bonus.
 ei Mercurii virgula: hac
 quicquid attigeris,

καὶ ὠφελήσῃναυ ἀποζητήσ;
 οὐ. ἀλλ' ὁ τοῦ Ἀδμήτου
 πατρὸς μεγαλα, ὠφελήθη
 ζήσασ οὕτως ἀγλυνῶς καὶ
 ἀθλίως. ὕστερον γὰρ σὺν ἀπέ-
 θανει; πᾶσι σαθε τοὺς θεοὺς
 ὑμῶν, τοὺς ὑλάς ζημιώζον-
 τες. πᾶσι σαθε' ἐαυτοῦς δοῦ-
 λους ποιῶντες. πᾶσι τοῖς τῶν
 πρᾶγματων, εἴτε δι' αὐτὰ
 καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ταῦτα
 ποιεῖσιν ἢ ἀφαιρέσασ δυ-
 ναμῶν. ἔστιν οὖν ἀπὸ τού-
 των ὠφελήσῃναυ; ἀπὸ πάν-
 των, καὶ ἀπὸ τοῦ λογιζέσθαι.
 πὲρ δ' ὠφελῆσ τὸν ἀθλητὴν
 ὁ πρᾶγματων ἀθλητῶν; τὰ μέ-
 γιστα. καὶ οὕτως ἐμὸς πρᾶγμα-
 τιστὴς γίνεταί. τὸ ἀεκπῆρον
 μου γυμνάζει, τὸ ἀόρητον,
 τὸ πρᾶσον. οὐ; ἀλλ' ὁ μὲν τοῦ
 τραχήλου κατὰ πτω, καὶ τὴν
 ὀσφύν μου, καὶ τὰς ὄμους
 κατὰ πτωζων, ὠφελῆσ με. καὶ
 ὁ ἀλείπτῃς καλῶς ποιῶν
 λέγει, ἄρῃ ὑπὲρ ἀμφοτέρων,
 καὶ ὅσον βαρύτερος ἐστὶν ἐκεί-
 νος, τοσοῦτω μάλλον ὠφε-
 λοῦμαι ἐγὼ. εἰ δέ τις πρὸς
 ἀόρησίαν με γυμνάζει, σὺν
 ὠφελουμαι; τοῦτέστι τὸ μὴ
 εἰδέναι ἀπὸ ἀνθρώπων ὠ-
 φελείσασ. κακὸς γείτων αὐ-
 τῷ. ἀλλ' ἐμὸς ἀγαθὸς γυμ-
 νάζει μου τὸ ὄγνωμον, τὸ
 ἐπιεικὲς. κακὸς πατὴρ αὐτῷ,
 ἀλλ' ἐμὸς ἀγαθὸς, ταπείνει
 τὸ τοῦ Ἑρμῆος ῥαβδίον. οὐ
 θέλεις [φῃσιν] ἀψαι, καὶ

χρυσίδον ἔσαι. οὐ, ἀλλ' ὁ θε-
 λεις φέρε, καὶ γὰρ αὐτὸ ἀγα-
 θὸν ποιήσω. φέρε νοσον, φέ-
 ρε θάνατον, φέρε ἀπορίαν.
 φέρε λοιδορίαν, δίκην τιμῶν
 παρὰ τῶν ἐχθρῶν, πάντα
 ταῦτα τῷ ῥαβδίῳ τοῦ Ἑρ-
 μῆος ὠφέλημα ἔσαι. τὸν θά-
 νατον ἢ ποιήσεις, ἢ γὰρ ἄλ-
 λο, ἢ ἵνα σε χρυσήσῃ, ἢ ἵνα
 δείξῃ σε ἔργῳ ὅτι αὐτὸς τί
 ἐστὶν ἀνθρώπος, τῷ βουλή-
 ματι τῆς φύσεως παρακω-
 λουθῶν. τί μὴ νόσον τί ποιή-
 σεις; δείξω αὐτῆς τὴν φύ-
 σιν, ἀξίω πρὸς ἐμὴν ἐν αὐτῇ,
 δύστηνήσω, δύσρηθῶ, τὸν ἰα-
 τρὸν οὐ κηλεύσω, σὺ δὲ
 ἔσομαι ἀπίστευτον. ἢ ἐπὶ ἄλ-
 λο ζητεῖς, πᾶν ὁ αὐτὸ δῶς, ἐ-
 γὼ αὐτὸ ποιήσω μακρότερον,
 δύσκαμνηχόν, σεμνόν, ζη-
 λωτόν οὐ; ἀλλὰ βλέπε ρη-
 νεσίσης, κακόν ἐστιν. οἷον εἰ
 ἴης ἔλεγε, βλέπε μὴ λάβῃς
 ποτὲ φάντασιαν τοῦ τὰ τέσσα-
 τέσσαρα εἶναι κακόν ἐστιν.
 ἀνθρώπε, πῶς κακόν; αὐτὸ
 δεῖ παρὰ αὐτοῦ ὑπολάβω.
 πῶς ἐπὶ με ἐλάψει; εἴτι δὲ
 μάλλον καὶ ὠφέλησθ; αὐτοῦ
 παρὰ πενίας ὁ δεῖ ὑπολάβω,
 αὐτὸ παρὰ νόσον, αὐτὸ παρὰ ἀναρ-
 χίας, σὺ ἀρκεῖς μοι; σὺ
 ὠφέλημα ἔσαι; πῶς οὐκ ἐ-
 πὶ ἐν τοῖς ἐκθροῖς καὶ κακῶ
 καὶ τὰ γὰρ δεῖ με ζητεῖν,
 ἀλλὰ τί; ταῦτα μέχρι ὧδε,
 αἷς οἴκῳ δὲ ἐδδῆς ἀποφέρει.

aureū erit. Non ita. S-
 uis affer, idque ego
 faciam. Affer morbi
 mortem, affer egesta-
 conuitium & discrim-
 tis: omnia hæc virg-
 curii vtilia reddent
 morte quid facies? C-
 aliud, nisi vt ea te ori-
 per te, re ipsa demon-
 sit homo, si naturæ
 tem sequatur? De m-
 statues? Ostendam
 ram, excellam in eo,
 lus ero, bene mecum
 bo, medico non
 mortem non optabi-
 quitis amplius? Qui-
 hi dederis, id ego eff-
 tum, prosperum, h-
 expetendum. Non
 ne ægrotes: mala
 inde istud est, ac si q-
 Caue ne quando t-
 tria esse quatuor: i-
 Quomodo malum
 sic existimaro, vt d-
 porro mihi nocebit
 tius proderit? Si er-
 pertate, de morbo,
 batione status publ-
 sero vt decet, nonn-
 fatis est? nonne prof-
 Qua ergo ratione p-
 na & mala in rebu-
 quæram? Sed quic-
 in hoc loco differun-
 autem secum aufert

am cum puero bellum
cum vicinis, cum irri-
cum scurris. Bene sit
quod indies inscitiam
arguit.

*Equit temere ad docen-
tum accedunt.*

A P. XXI.

Nuda præcepta acce-
pant, statim ea euome-
nt: vt qui e stomacho
cibum. Prius illa cō-
deinde non ita euo-
qui omnino vomit-
res impura, & non ef-
Quin potius iis con-
digestis, mutationem
ostendito in mente
quemadmodum
numeris suis declarāt,
tati fuerint, vt cibum
quemadmodum ar-
suid didicerint. Faber
dit, Audite me disse-
de re fabrili: sed con-
omo, exstructisque o-
se arte esse præditum
ne. Tale quoddam & tu fa-
to vt homo, bibito vt
cornator, matrimoniū
pito, liberos procreato,
gerito, cōuitium tole-
to fratrem iniquū, ferto
ferto filium, vicinum,
m. Hæc nobis ostendi-
t agnoscam? te vere phi-
cum aliquid didicisse.
ed venite, meq; audite

ἀλλ' ὁ θὺς πρὸς τὸ παρδύει-
ον πόλεμος, πρὸς τὰς γείτο-
νας, πρὸς τὰς σκώψαντας,
πρὸς τὰς κατὰ ἐλάσσονας κα-
λῶς γήϊοιο Λεσβίου, ὅτι με κα-
θημέραν ἐξελέγχε μὴδὲν εἶ-
δύτα.

Πρὸς τὰς δὲ κέλευς ἐπὶ τὸ σο-
φιστεύειν ἐρχομένους. Κ. κα.

Ὅτι τὰ φεωρήματα αἰα-
λαβόντες ψιλά, ὁ θὺς
αὐτὰ ἐξεμίσηται γέλοισι, ὡς οἱ
σεμαχικὴ τὴν ἰεροφάνη. πρὸ-
τον αὐτὸ πέψον, εἴθ' ἔτι μὴ
ἐξεμίσηται· εἴθ' ἢ μὴ, ἐμειος τῷ
ὄντι γίνεσθαι, πρὸς αἴμα κατὰ τὸν
ἄβρωτον. ἀλλ' ἀπ' αὐτῶ ἀνα-
δοθέντων δεῖξόν τινα ἡμῖν με-
ταβολὴν ἢ ἡμερονικῆ ἢ σεαυ-
τῶ, ὡς οἱ ἀθληταὶ τὰς ὤμας
ἀφ' ὧν ἐγυμνάσθησαν ἔφα-
γον, ὡς οἱ τοῖς τέχνας ἀναλα-
βόντες ἀφ' ὧν ἐμάθον. ἔκ' ἐρ-
χέσθαι ὀλέκτων ἔλεγχέ, ἀκέραιε
μα ἀφ' ἀλεγομένης πρὸς τὸ τε-
κλονικῶν ἀλλ' ἐκμειδωσάμε-
νος οἰκίαν, τῷ τὴν κατὰ σκω-
άσας, δείκνυσιν ὅτι ἔχρη τὴν ἰε-
χνην. τοῖς ἔτι ἐσὺ ποίησον.
φάτω ὡς ἀνθρώπος, πῆτι ὡς ἀν-
θρώπος, κρησμήθητι, γάμησον,
παρδοποίησον, πολίτευσον,
ἀνάγκη λαιδορίας, ἐνεγκαι ἀ-
δελφὸν ἀνώνυμα, ἐνεγκαι
πατέρα, ἐνεγκαι υἱὸν, γείτονα,
σώοδον. τῷ τὰ ἡμῖν δεῖξον,
ἴν' ἴδωμεν ὅτι μεμαθήκας ταῖς
ἀληθείαις πῆτι φιλοσόφων. ἔ.
ἀλλ' ἐλθόντες ἀκούσατέ μου

σχολία, λέγουσι. ὑπαγε, ζήτει ἕνα κροτέον ἑσθίου καὶ μὴ ἐγὼ ὑμῖν ἐξηγήσομαι τὰ χρυσίπωμα, ὡς εἶδεις. τὴν λέξιν διὰ γὰρ ἡσυχίας καὶ τῆς ἀσθενείας οὐ ποῦ καὶ Ἀντιπάτριος καὶ Ἀρχιδέμου Φιλιππῶν. εἰπε τὰς ἐνεκὰς ἀπολιπῶσιν οἱ νέοι τὰς περὶ τῆς καὶ τὰς γυνεῖς τὰς αὐτῶν, ἐν ἑλθέντες λέξεις διὰ τὸ ἐξηγητικῶς ἀκρίτως; εἰ δὲ αὐτὰς ὑποπρέψαι ἀνεκτικῶς, σωεργητικῶς, ὑπαγεῖς. ἀλλὰ ῥάχως, ἔχοντες τὴν φρόνησιν τὴν εἰς τὸν βίον, ἀφ' ἧς ὁρμῶμενοι φέρειν ὁμιλήσονται τὰ συμπόσια καλῶς, καὶ ἡσυχίας ὑπὸ αὐτῶν; καὶ πόθεν σοι μεταδιδόμεναι τῶν ὧν σὺ ἔχεις; αὐτὸς γὰρ ἀλλότῃ ἐπιήσας ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἀπὸ τῶν κατεργασίης, πῶς οἱ συλλογισμοὶ ἀναλυθήσονται, πῶς οἱ μεταπίπτοντες, πῶς οἱ τῶν ἠρωτησάτων περιάνοντες. ἀλλ' ὁ δεῖνα σχολῆν ἔχει, διὰ τὸ μὴ ἀγῶν ἔχειν, ὅσον ἐκ τῆς αἰτίας γίνεται, αἰδράποδον, εἰδ' ὡς ἔτυχεν. ἀλλὰ ἔτι ηλικία εἶναι δεῖ, καὶ βίον, ἔτι θεὸν ἡγεμόνα. εἰ. ἀλλ' ἀπελιπόμην μὴ εἶδεις ἀνάγει; μὴ θύσας τῆς θεοῖς, καὶ πικραλέσας αὐτὰς βοηθούς; οὐδὲ ἀπειρήσιν ἄλλως οἱ ἀσθενεῖς, εἰ μὴ τὴν Δήμητραν ἐπιχαλίσσασθαι. τῆς τῆς οὐδὲ ἐξ ἑσθίου ἀψάμενος ἔστι, αὐτὸς θεῶν

Commentaria dictante
 bi: quærito in quos iſ-
 mas. Atqui ego vobis
 ſippi libros ita enarra-
 nemo alius: dictionem
 veriffime declarabo. Al-
 do etiam Antipatri &
 demi impetum adu-
 Haccine eigo de cauſa
 am adoleſcentes & p-
 relinquent, vt huc p-
 te verba explicantem at-
 Non eis domum rede-
 cit tolerantibus, officio
 turbatione vacuis, tra-
 lis, tali viatico ad deg-
 vitam inſtructis, vt ca-
 manos pulcre ferre
 atque inde ornari? Vr-
 tem tu illa impertias,
 habes? Nunquid ipſi
 quam aliud egifti ab-
 niſi quod in eo verſa
 quemadmodum ſyl-
 reſoluantur, quemadi-
 inuerſiones, quemadi-
 interrogationum con-
 nes? At iſte ludum
 Quid ni aperiam & ipſi
 temere iſta fiunt, man-
 neque forte fortuna:
 ætate opus eſt, & certa-
 tione, & Deo duce. N-
 nemo e portu ſoluit n-
 Diis fecerit, eorumqu-
 implorarit: neque a-
 runt agricolæ, niſi Ce-
 uocata. Tantâ autem
 neglecto numine aggr-

nito aggreditur? Num
 ilm adeunt, feliciter ad-
 Quid aliud homo, ni-
 eris initia diuulgas? Do-
 ilm, inquis, est Eleusi-
 Ec & hic. Illic sacrorum
 Et ego faciam anti-
 Illic præco. Et ego præ-
 erinstituiam. Illic facifer.
 g faciferum. Illic faces. Et
 ces eadem, eadem rei
 ne ratio. Quid hæc ab i-
 derunt? Homo impiissi-
 nilne differunt? pro ra-
 oci & temporis pro-
 em adhibito sacrificio,
 bis precibus, castitate,
 que sic affecto, quod sis
 accessurus, vetustas-
 rimonias. Sic initia
 tilia, si eam præbeant
 em, quod erudiendæ
 gendæ vitæ causa hæc
 quis omnia fuerint in-
 Tu vero ea enun-
 & rodis, alieno tempo-
 in loco, sine sacrifici-
 que sana mente. Non
 vestis est, quæ sacro-
 tistitem deceat: non
 a non strophium qua-
 quitur, non vox, non
 on caste vixisti, vt il-
 ecum solas voces me-
 amandaris: dicis, Sa-
 ut illæ voces ipsæ per
 io modo ad hæc acce-
 est: magna res est: ar-
 est, non peruulga-

ἀσφαλῶς ἀψεται; καὶ οἱ τῆ-
 τῶ προσόντες δύτηρως προσ-
 ελδύονται; τί ἄλλο ποιῆς
 ἀνθρώπε, ἢ τὰ μυστήρια ἐξορ-
 χῆ καὶ λέγεις, οἴκα μάλιστα καὶ
 εἰ Ἐλδύσῃσι, ἰδοὺ καὶ εἰθαιδε-
 εἰ καὶ ἱεροφάντης; καὶ ἐγὼ ποι-
 ἦσα ἱεροφάντην· εἰ καὶ κήρυξ,
 καὶ γὰρ κήρυξ κατεστήσα· ἐ-
 καὶ δ' αὖδ' ἔχῃ, καὶ γὰρ δ' αὖδ' ἔ-
 χῃ· εἰ καὶ δ' αὖδ' εἰ καὶ εἰθαιδε.
 ἀφωναὶ αἱ αὐτῆ, τὰ γινώ-
 μμα τί διαφέρει τῶν ἐκεί-
 νων; οἷσ' οἴεσθε ἀνθρώπε, ἔ-
 δὲν εἰσφέρει; καὶ παρὰ τὸ πε-
 ταῦτα ὠφελεῖ, ἔ παρὰ κα-
 ρὸν, καὶ καὶ θυσίας ἢ, καὶ κατ'
 δ' ἔχων, καὶ προσηγουμένητα, ἔ
 προσδ' ἀκείμνον τῆ γνώμη
 ὅτι ἱεροῖς προσελεύσεται, καὶ
 ἱεροῖς παλαιοῖς. ἔτως ὠφέ-
 λιμα γίνεται τὰ μυστήρια, ἔ-
 τως εἰς φαντασίαν ἐρχόμεθα,
 ὅτι ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπανορθώ-
 σι εἰ βίᾳ κατεστήτη πάντα
 ταῦτα ὑπὸ τῶν παλαιῶν.
 σὺ δ' ἐξαγγέλλεις αὐτὰ καὶ
 ἐξορχῆ, παρὰ καρὸν, παρὰ
 τόπον, αἰδο θυμάτων, αἰδο
 ὑμείας. εἰ καὶ εἰθαιδε ἔχῃ
 δεῖ τὸν ἱεροφάντην, ἔ καὶ μὲν,
 ἔ σφόδρον οἶον δεῖ, ἔ φωνίω,
 ἔ καὶ ἡλικίαν, ἔ καὶ ἡλικίας ὡς
 εἰ καὶ εἰθαιδε· ἀλλ' αὐτὸς μόνος τῶ
 φωνῆς ἀνεληφῶς λέγεις, ἔ-
 ρα εἰσιν ἀφωναὶ αὐτῆ καὶ
 αὐτῆ. ἄλλο τὸ ἔχον δεῖ ἐπὶ
 τῶν ἐλθῆν, μέγα εἰσὶ τὸ πρῶ-
 γμα, μυστικόν εἰσιν, ἔ καὶ ὡς ἔτο-

ζεν, οὐδὲ τῷ τυχόντι δεδο-
 ρμόν. ἀλλ' οὐδὲ σφόν εἶ-
 ναι τυχόν ἐξαρκεῖ, ὡς τὸ
 ἐπιμεληθῆναι νέων· δεῖ δὲ
 καὶ ὡσεχειρότητα εἶναι πι-
 νᾶ, καὶ ἐπιτηδεϊότητα ὡς
 τοῦτο, νῆ τὸν Δία. καὶ σῶ-
 μα ποιόν, ἢ ὡς πέντων τὸν
 θεὸν συμβουλεύειν ταύτῃ
 τῷ χώρῳ καταχεῖν ὡς Σω-
 κράτει συνεβούλευε τῷ ἐ-
 λεγκτικῷ χώρῳ ἔχειν, ὡς
 Διογῆει τῷ βασιλικῷ καὶ
 ἐπιπληκτικῷ, ὡς Ζῳῳ
 τῷ διδασκαλικῷ καὶ δο-
 γματικῷ. σὺ δὲ ἀτρέειον ἀ-
 νοίγεις, ἀλλο οὐδὲν ἔχων ἢ
 φάρμακον· ποῦ δὲ, ἢ πῶς
 ἐπιπίπτει ταῦτα, μήτε εἰ-
 δῶς, μήτε πολυπαραγμονή-
 σαι. ἰδοὺ ἐκείνῳ ταῦτα,
 καλλύει καὶ ἔχω. μή π
 οῦ καὶ τῷ δυνάμει τῷ
 χρηστικῷ αὐτοῖς; μή π οἰ-
 δῶς καὶ ποῦτε καὶ πῶς ὠφε-
 λήσῃ, καὶ πῶς; ποῦ κυ-
 βῶσαι ἐν τοῖς μεγίστοις; π
 βραδουργεῖς; π ἐπιχειρεῖς
 παραγμᾶτι μηδὲν σοι ὡρο-
 κήσῃ; ἀφες αὐτὸ τοῖς δυ-
 ναμῆσι, τοῖς θεομοδοσι. μὴ
 ὡροκῆσῃ καὶ αὐτὸς ἀγ-
 γῆ φιλοσοφία ἀλάστωτῃ,
 μηδὲ γίνου μέρῳ τῶν ἀλα-
 βαιδόντων τὸ ἔργον. ἀλλὰ εἰ
 σε ψυχαγωγεῖ τὰ θεωρή-
 ματα, κατῆμυ αὐτὰ
 σφέρε αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ·
 φιλόσοφον ἢ μηδὲ ποτ'

tum, nec eius generis
 cuius communicetur. F
 sis etiam sapientem esse
 est satis ad regendam a
 centiam: sed & alacritas
 dam scilicet, ingenii qu
 teritas requiritur, & cer
 poris ratio, & quod pri
 omnium, ut Deus ipse r
 istud capessere suadeat:
 admodum Socrati au &
 coarguendi errores: qu
 modum Diogeni, ut reg
 re delinquentes obiu
 quemadmodum Zeno
 doceret, decretaque sa
 Tu vero tabernam mi
 aperis, cum præter med
 ta nihil habeas: ubi au
 quomodo ea sint appl
 neq; noris, neq; indaga
 ce ille ista habebat, & ip
 lyria habeo. Nunqui
 quomodo illis utend
 nosti? Scisne quomodo
 do & quos iuuent? Qu
 maximis in rebus alea
 Quid temere facis?
 rem aggredieris tibi
 alienam? Relinque i
 qui sciunt, qui eam
 Noli tu quoq; ignomi
 culam culpa tua philo
 inustā: nec ex eorum r
 esse velis, qui mun^o ip
 lumniantur. Quod si p
 ipsa te deliniunt, ipse
 tacitus animo voluit
 losophum autem nu

retor, nec ab alio nomi-
 finito: sed dicito, Ver-
 errore. Ego enim nec
 appeto quam prius, nec
 aggredior, nec aliis af-
 ei, deniq; in vsu visorum
 nihil a veteri statu re-
 ita. Hæc senti, & de te ipso
 ita vt deest sentire cupis.
 inus: aleam iacito, &
 ato quæ facis. Ea enim te

εἰπὴς σεαυτὸν, μὴ δὲ ἄλλω
 ἀνάγκη λέγουτος. ἀλλὰ λέγε,
 πτωλάνη), ἐγὼ γὰρ ἔτ' ὀρέ-
 γομαι ἄλλως ἢ πρὸτερον, ἔδ'
 ὄρωμαι ἐπ' ἄλλα, ἔδ' ἐσυγκο-
 ἔλιθε μοι ἄλλοις ἔδ' ὅλως ἐν
 γρήσῃ φαντασιῶν παρήλαχά
 ἡ δὲ τῆς πρὸτερον καταστά-
 σεως. ἑὼτα φρονεῖ καὶ λέγει πε-
 εἰ σεαυτῷ, εἰ θελῶς τὰ κατ' ἀ-
 ξίαν φρονεῖν· εἰ δὲ μὴ, κύ-
 βουε καὶ ποιεῖ ἃ ποιεῖς. ἑὼτα
 γὰρ τοῖς πρῆπῃ.

De secta Cynica.

C A P. XXII.

Modā e discipulis, qui ad
 cynicam sectam propē-
 debatur, eum percon-
 ualem Cynicum esse o-
 met, & quæ eius negotii
 esset? Consideremus, in
 otium. Tantum autem
 beo dicere: eum qui sine
 eam tantam aggrediatur,
 minis agitari, nec aliud
 quam nisi publice indeco-
 are velle. Neque enim in
 am bene constitutam in-
 is aliquis, se gubernato-
 nius esse oportere dicit.
 i qui dominus conuersus,
 ius insolentia res suo ar-
 tu digerentis, eum arre-
 uale tractabit. Ita fit & in
 agna vrbe. est enim & hic
 m paterfamilias qui sin-
 ubi gubernet. Tu soles, cir-
 q; tuo annum anniq; tē-
 or efficere, fruges augere

Περὶ κυωισμοῦ.

Κ Ε Φ. κ β.

ΠΥθομένη δὲ ἔγνωε.
 μων πνὸς αὐτῷ, ὅς ἐ-
 φαίνετο ἐπιρρέπῳς ἔχων πρὸς
 τὸ κυωισμόν, ποῖόν ἵνα εἶναι
 δεῖ τὸν κυωίζοντα, καὶ τίς ἢ
 ἀνάγκη ἢ τῷ πρῶτῳ·
 σκεψώμεθα, ἔφη καὶ χολώ.
 ἑσθ' ἔτον δ' ἔχω σοὶ εἰπεῖν, ὅτι
 ἐδὲ γὰρ θεοῖσι θεῶν πρῶτῳ
 τί ἐπιπρόδρομος, θεοχολώτος,
 ἐστὶ καὶ ἐδὲ ἄλλο ἢ δημοσίᾳ θε-
 λῶ ἀναγκασθῆναι. ἔδ' ἐγὼ ἐν οἰ-
 κίᾳ καλῶς οἰκονομῆ παρελ-
 θῶν. τίς αὐτὸς ἐωτῶ λέγει, ἐ-
 μὲ δ' εἰ οἰκονόμον εἶναι. εἰ δὲ
 μὴ, ἐπιπρῶτος ὁ κύριος, καὶ
 ἰδὼν αὐτῷ σοφῶς ἀφῆσ-
 σόμενοι, ἐλκυστὰς ἐτεμῶ· ἔτω
 γίνε) καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει
 ταύτῃ. ἐστὶ γὰρ τις καὶ ἐνθάδε
 οἰκονομῶν, ἕκαστα δια-
 τείσων. σὺ ἡλῖος εἶ. δυνάσται
 πρῶτῳ ἄλλοις ἐνὶ αὐτῷ ποιεῖ
 ἐ ὄρωμαι, ἐ τίς κερκεῖς αὐτῷ

καὶ τριφειν, καὶ ἀνέμους κινεῖν
 ἐ ἀνιέναι, ἐ τὰ σώματα τῶν
 αἰθρώπων θερμαίνεν συμμί-
 κτως ὑπαγε, θελίρχε, καὶ ἔ-
 τω Διφείνδ' ἄπο τῶν μεγίστων
 τὰ μικρά' ἔτα. σὺ μοχάερον
 εἶ, ὅταν ἐπιφραῖν ἰλέων, τὸ
 σπυρρὸν περὶ ἄσπερ εἰ δὲ μὴ οἰμώ-
 ξεις. σὺ τῶν ὄντων εἶ, περὶ λθὼν
 μέγχε· σοὶ γὰρ ἔστ' ἐπιβάλλει
 ἐ περὶ πῆ καὶ δ' ὠκισμὸν αὐτὸ ποι-
 εῖν. σὺ δ' ὠκισμὸν ἠγέσθαι ἔ-
 σπρετὸν ἄμωτ' ἐπὶ Ἴλιον, ἵστ'
 ἄρα μένων. σὺ δ' ὠκισμὸν τῆ
 Ἐπιφραῖν μοχάερον καὶ ἵστ' Ἀ-
 γαμέμων. εἰ δὲ Ἐπιφραῖν παρ-
 ελθὼν αὐτὸ ποιεῖτο τῆς ἀρ-
 χῆς, ἢ ὅσα ἀνέστρεφεν, ἢ τυχὼν
 αὐτὸ ἠχίμωθησεν ἐν πλείοσι. ἐ
 συμβελδύσκει περὶ περὶ ἄμω-
 τος ἐπιμελώς, ἔκ' ἐστὶν οἶον δο-
 κεῖ σοι. τριφείνιον καὶ νυφὸν φο-
 ρῶ καὶ ἔτα, ἔξω κριμαῖα καὶ
 κωμὸν, σκληρῶς ἐ ἔτα κριμήτο-
 μα. πηρίδιον περὶ λήψομα
 καὶ ξύλον, ἐ περὶ ἐρχόμεν ὄ-
 αἴτειν, ἀρξομα τας ἀπαν
 τῶν ἄσπερ λαιδορεῖν· καὶ ἴδω ἴ-
 τὰ δρωπακιζόμεν, ἐπιπμή-
 σω αὐτῶ· καὶ τὸ κῆμιον πε-
 τωλκῆτα, ἢ ἐν κηκίνοις πε-
 रिπαθῶντα, εἰ θεῖσ' τὸν ἴφραν-
 τῶν τὸ περὶ ἄμωτ' μακρὰν ἀπ' ἄ-
 αὐτῶ, μὴ περὶ λθῆς, ἔδέν ἐστ'
 περὶ σέ. εἰ δ' οἶον ἐστ' ἴφραντα-
 ζομῶν, ὅσα ἀπαξιοῖς σε-
 αὐτ, σκέψαι ἠλίκω περὶ ἄ-
 μαπ' ἐπιφραῖς. περὶ τὸν ἐν
 θεῖς καὶ σαυτῶ· ὅσα π' δ' εἰ σ' ὄ-

& alere, ventos conc
 reprimere, corporaque
 num inoderato calore
 potes. Abi, circumi, i
 maximis minima con
 to. Tu vitulus es: leor
 dente quod tuum est a
 loqui eiulabis. Tu ta
 accede & pugna. te eni
 decet: istæ tuæ partes si
 que præstare potes. Ti
 tum ad Ilium ducere p
 sto Agamemnon. Tu I
 ri certamine cum He
 gredi potes. Esto A
 Quod si Therfites pro
 que imperium sibi v
 retraut voto frustrare
 eo potitus in plerisq;
 se daret. Vel consiliu
 accuratam de aliqua
 est eiusmodi, quale ti
 tur. Lacernā gesto nu
 quoq; gestabo. Foris ei
 duriter tum quoq; de
 Peramadiungā & bac
 passim petere atq; ob
 uicijs incessere incipiā
 si quē videro pilos eui
 obiurgabo: si comam
 tē, aut in purpureiscal
 bulantem. Si negotii
 modi esse tibi fingis, p
 eo recede. Noli accede
 ad te attinet. Sin ita d
 tis, vt re ipsa est, & tan
 decere putas: vide qua
 aggrediaris. Primum
 rebus non amplius t

esse oportet, nec quicquam torū facere que nunc facta. Non incusandus Deus, non appetitus tibi plane auerſus: est: auerſatio ad ea sola nostri arbitrij sunt transacta: non te iracundū esse, non indignabundum, non pudendum, non misericordiuella pulcra tibi videri debet, non gloriola, non placentula. Illud tenendū est cæteris hominibus, parietes, ædes & tectum esse, si quid ei⁹ generis & multas celandi rationes claudit ianuā, collocauē ante cubiculū: qui, si uenerit, dicat eum domi esse, non agere otium. At ubi istarum rerum omniū est uerecundia, nisi forte & sub dio turpiter faceat. Hæc domus illius est, si uera, hi cubicularij, hæc tectum. neque enim uelle de cubiculū reiū quicquā occultare. Alioqui abiit, & Cynici misit, illum sub dio agendum liberū: cœpit aliquid agere foris sunt formidare: agere occultatione, nec agere potest. Vbi enim se agere uoluit, & quomodo? Si publicus ille institutor, si pedagogus ille, forte aliquid medicinus admiserit: quæ agere perpeti necesse erit? Ergo formidantem qui

μῆριον ἐν ἐδρῇ φαίνεσθαι, εἰς
 νῦν πειεῖς· ἔθελον χαλεπῶ-
 ται, ὅτι ἀνθρώπων ὀρεξίν ἄρ-
 σαι δ' εἰ πέντελῶς, ἔκκλιση
 ἐπὶ μέγα μετὰ βεῖται τὰ παρ-
 ούρητικῶ. σοὶ μὴ ὄργλυ εἶναι,
 μὴ μιλῶν, μὴ φθόνου, μὴ ἔ-
 λεον, μὴ κροασιόν σοι φαίνε-
 σθαι χαλόν, μὴ δοξόειον, μὴ
 παιδάειον, μὴ πλάκην πεί-
 ριον. ἐκείνο γὰρ εἰδέναι δ' εἰ, ὅ-
 τι οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι τὸς τοῖ-
 χας παρὸς εἶδον, ἔθελον οἰκί-
 ας, καὶ τὸ σκότος, ἔπειν π τῶν
 θύων ποιῶσι, καὶ τὰ κρύ-
 ψοντα πιδὰ ἔχουσι. κέκλει-
 κε τὴν θύραν, ἐσακέναι πινᾶ
 παρὸς τὴν θύραν, ἀνὴρ ἔλ-
 θη, λέγει ὅτι ἐξω εἰσίν, ἔρχομαι
 ζεῖ. ὁ κωικὸς δ' ἀνὴρ πίν-
 των τούτων ὀφείλει τὴν ἀπό-
 παρὸς εἶδον ἡσθαι. εἰ δὲ μὴ, γυ-
 μνὸς ἔν τῷ πατρὶ ἀγρημο-
 νήσθ. ἔτο οἰκία εἰσίν ἀνὴρ,
 τούτο θύρα, τούτο οἱ ἐπὶ τῆ
 θύραν, τούτο σκότος.
 ἔτε γὰρ θέλειν πὶ δ' εἰ ἀποκρύ-
 πειν ἀντὸν τῶν ἑαυτοῦ· εἰ ἢ
 μὴ, ἀπῆλθεν, ἀπῆλθε τὸν
 κωικόν, τὸν ὑπαίθρον, τὸν
 ἐλδύθηρον. ἤρχται π τῶν
 ἐν τῷ φορῶν, ἤρχται χρεῖαν
 ἔχειν τὸ ἀποκρύψοντα.
 οὔτε ὅταν θέλη δυνάται.
 πὸ γὰρ ἀντὸν ἀποκρύψει καὶ
 πῶς; ἀν δ' ἀπὸ τύχης ἐμπέ-
 ση ὁ παιδευτὴς ὁ κωικὸς, ὁ
 παιδαγωγός, οἷα πᾶσαν ἀνά-
 κης ταῦτ' ἐν δεδοικῆται ἐπι-

παρρεῖν οἷόν τ' ἔστι ἐξ ὅλης
 ψυχῆς, ἐπιστρατεῖν τοῖς ἄλλοις
 ἀνθρώποις; ἀμύχανον, ἀδύ-
 νατον. παρῶτον ἐν τῷ ἡμερῶν
 κῆρσε δεῖ τὸ σωτῆ κατὰρθῶν
 ποιῆσαι, καὶ τῶν ἐνστασι τῶν
 τῶν νυῶ ἐμοὶ ὕλη ἐστὶν ἢ ἐμῆ
 ἀνάνοια, ὡς τῶ τέκτονι τὰ
 ξύλα, ὡς τῶ σκητέ τὰ δερ-
 ματα. ἔργον δὲ ὀρθῆ χρῆσις τῶ
 φαντασιῶν. τὸ σωματικὸν δὲ
 ἐδὲν παρὸς ἐμὲ, τὰ τέτρα μέρη
 ἐδὲν παρὸς ἐμὲ. θάνατος; ἔρ-
 χέσθω ὅταν θέλη, εἴτε ὅλα, εἴ-
 τε μέρος πινός. φύξι καὶ πῆ;
 δυνάται πρὸς ἐκδοαλῆν ἐξωτῆ
 κῆρσε; ἐδυνάται. ὅπως δὲ ἀν-
 ἀπέλθω, ἐκεῖ ἥλιος, ἐκεῖ σε-
 λῶν, ἐκεῖ ἄστρα, ἐνύπνια, οἰ-
 σονοί, ἢ παρὸς θεὸς ὁμιλία.
 εἴθ' ἔτιω πύρασκυδασάμι-
 νον, ἐπὶ ἐστὶ τε τοῖς ἀρκεῖαδ τῶ
 ταῖς ἀλλήθειας κωιῆν. ἀλλ'
 εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἀγγελος ἀπὸ τῶ
 Διὸς ἀπέσταλται καὶ παρὸς τὸς
 ἀνθρώπους παρὸς ἀσθῶν καὶ
 κακῶν, ὑποδείξων αὐτοῖς ὅτι
 πτωχάνην, ἔ ἀπαχθεῖ (ἡθ-
 σι τῶ ἐσίαν τῶ ἀσθῶ καὶ τῶ
 κακῶ, ὅπως ἐστὶν ὅπως δ' ἐ-
 σιν, ἐκ ἐνθυμῶν). ἔ ὡς ὁ Διο-
 γνήσης ἀπαχθεῖς παρὸς Φίλιπ-
 πον καὶ τὴν ἐν Χαρῶν νεία μα-
 χην, κατὰ σκοπος εἶναι. τῶ γὰρ
 ὅτι κατὰ σκοπος ἐστὶν ὁ κωι-
 κῆς, τῶ ἵνα ἐπὶ τοῖς ἀνθρώ-
 ποῖς φίλα, καὶ πῖνα πολέμια.
 καὶ δεῖ αὐτὸ ἀκροῶς κατὰ
 σκεψάμνον, ἐλθόντ' ἀπαγ-
 γείλασ τε ἀληθῆ, μήθ' ὑπὸ φό-

fieri potest toto animo
 dere, & omnibus aliis pri
 Nulla ratio id finit: fier
 modo potest. Primum
 tuus animus tibi repu
 est, & illud vitæ instit
 Nunc materia mihi est
 animus, vt fabro ligna,
 ceario coria: officii vero
 est, rectus visorū vsus. C
 culum vero nihil ad me
 illius nihil ad me: moi
 ad me. veniat quando
 siue totū siue partē ali
 ademtā. Ito in exiliū
 Potestne quisq̄ exular
 mūdū? Non potest. Qu
 abiero, ibi erit sol, ibi lu
 stellæ, somnia, auguriz
 quia cum Deo. Vbi au
 se parauerit verus Cyni
 contentus esse nequit,
 debet, se a Ioue legatu
 vt hominibus, quæ bo
 mala sint nuntiet: vt
 in erroribus versentur
 stret: vtque alio in locc
 rum malorumque nau
 quā vbi sunt, quærant:
 ro sunt, non cogitent.
 exploratorem: sicut I
 post Chæronensem c
 pro exploratore ad Phi
 adductum esse ferunt.
 enim explorator est Cy
 quænam hominibus
 da sint, quæ inuisa, spec
 Quæ vbi accurate inc
 vera renūtiāda sunt, ni

sum, vt eos qui hostes
 nt, pro hostibus osten-
 ec alio quouis modo a
 ductum, aut confusum.
 et igitur eū, si res ita fe-
 eta manu, & scena Tra-
 nscensa, Socraticum il-
 dere: Homines quo feri-
 Quid facitis? O miseri,
 o instar fursū deorsumq;
 uini. Aliā viam itis, reli-
 va. Alibi quæritis felici-
 tē principatū, vbi non est:
 alio vobis demōstre-
 ditis. Quid illa foris
 ti? In corpore? Non est. Si
 itis, videte Myronē vi-
 celliū. In possessionib?
 e. Si non creditis, videte
 m: videte huius tēporis
 it, quot suspiriis vita co-
 ea sit. In magistratu? nō
 arqui oportebat iterū ac
 onsoles beatos esse. nō
 ent beati. Quibus hac de
 uabebim? Vobisne, qui
 ticus eos aspicitis, & spe-
 lberstringimini: an illis
 ? Quid dicunt? Audite
 eu suspirant, cū gemunt,
 rpropter ipsos consulatus
 oam & splendorem, sibi
 gres esse, & maioribus
 etulis versari vidētur. In
 o. Non est. alioqui Nero
 u uisset, & Sardanapal.
 o Agamemnon quidem
 u uuit, quamuis Sardana-
 o Nerone honestior.

ες ἐκπλαγῆται, ὥστε τὰς μὴ
 ὄντας πολεμίκας δεῖξαι, μήτε
 τινὰ ἀλλοτρίοπον ὑπὸ τῶ φαν-
 τασίων παραλαραχθέντα, ἢ
 συγχυθέντα. δεῖ ἔν αὐτῷ δύνα-
 σθαι ἀναλιδνάμενον, αὐτῷ ἔτω τυ-
 χῆ, καὶ ἐπὶ σκηνην ἰραδικὴν ἀ-
 ερχόμενον, λέγειν τῷ Σωκρά-
 τει· ὦ ἀνῆρωποι, ποῖ φέρεσθε;
 τί ποιεῖτε; ὦ Παλαίπαροι, ὡς
 τυφλοὶ αὐτῷ ἐκείτω κυλίε-
 σθε. ἀλλήν ὁδὸν ἀπέρχεσθε,
 τὴν ἔσων ἀπολελοιπότες· ἀλ-
 λαχρῆ ζητεῖτε τὸ δῦρον ἐκ τῆ
 ἡέμυνηθόν, ὅπερ ἐκ ἔστιν· ἐσθῆ
 ἀλλε δεικνύοντες πιστεύετε. τί
 αὐτῷ ἔξω ζητεῖτε; ἐν σώματι
 ἐκ ἔστιν. εἰ ἀπιστεῖτε, ἰδέτε Μύ-
 ρωνα, ἰδέτε Ὀφέλιον. ἐν κλή-
 σθ ἐκ ἔστιν· εἰδῶ ἀπιστεῖτε, ἰδέτε
 Κροῖστυν, ἰδέτε τὰς νέον πολυσι-
 κας, ὄσης οἰμωγῆς ὁ βίος αὐτῶ
 μεσός ἐστιν. ἐν δόχῃ ἐκ ἔστιν. εἰ
 ἢ μήτε; ἰδέτε τὰς δις καὶ τρεῖς
 ὑπάτους, ἀδύμνιας εἶναι·
 ἐκ εἰσὶ δέ. ἴσισι παρὶ τὰ τε πί-
 στεύσομεν; ὑμῖν τοῖς ἔξωθεν τῶ
 ἐκείνων βλέπεσσι καὶ ὑπὸ τῆς
 φαντασίας περιλαμβομένοις,
 ἢ αὐτοῖς ἐκείνοις; τί λέξεσιν;
 ἀκρόασι αὐτῶ ὅταν οἰμώζω-
 σιν, ὅταν σένωσιν, ὅταν δι αὐ-
 τῶ τῶ ὑπατείας, ἐκ τὴν δό-
 ξαν, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἀθλιώ-
 τερον οἶον) καὶ ἐπικινδυνώτε-
 ρον ἔχον. ἐν βασιλείᾳ; ἐκ ἔστιν·
 εἰ ἢ μή, Νέρων αὐτῷ δῦδάμων
 ἐγλύετο, καὶ Σαρδανάπα-
 λῶ. ἀλλ' ἐσθῆ Ἀγαμέμνων
 ἡμῶ, καὶ τοῖς κρηψότερος αὐτῷ Σαρδανάπαλις ἐκ Νέρωνος.

ἀλλὰ τῶν ἄλλων ῥεγκόντων,
ἐκείνῳ τί ποιεῖ;

πολλὰς ἐκ κεφαλῆς ἀσθεν-
λύμνας ἔλκετο χαίρει.

Καὶ αὐτὸς τί λέγει; πάλιν ὁ-
μιλῶν δὲ φησὶ. Ἐαλαλύκτη-
μα, κοκκῶν ἢ μοῖ; ἔξω σητῶν
ἐπιπράσει. πέλας, τί τῶν σῶν
ἔχει κοκκῶς, ἢ κτήτις; σὸν ἔχει.
το σῶμα; σὸν ἔχει, ἀλλὰ πολὺ
χρυσὸς εἶ, καὶ πολὺ χαλκός.
τί οὐ σοι κακὸν ἐστίν; ἐκείνο
ὃ, τί ποτε ἠμέληται σου, καὶ
κατέφθαρται ὃ ὀρεζόμεθα,
ὃ ἐκκλινόμεθα, ὃ ὀρμαῖμεθα
καὶ ἀφορμαῖμεθα. πῶς ἠμέλη-
ται; ἀγνοεῖ τὴν ἐσίαν ἔσθα
θῆ, ἀπὸς ἡμῶν πέφυκε, ἔπειτα
ἔσθα καὶ πῶς ἴδιον ἔχει, καὶ τὸ
ἀλόγιον ἐξ ὅταν π τῶν ἀλ-
λοτριῶν κακῶς ἔχη, λέγει,
ἐαί μοι, οἷον Ἐκκλίνου κιν-
δυνάσεις. Ἐκκλίνου ἠμε-
μονικόν, καὶ μένον ἀτημέλητον
καὶ ἀφροπευτον. μέλλουσιν
ἀποθνήσκουσιν ὑπὸ τῶν Τρώων
ἀνασχεθῆντες. αὐτὸς αὐτοὺς
οἱ Τρῶες μὴ ἀποκτείνωσιν, ἔ
μὴ ἀποθάνωσιν; ναί, ἀλλ' ἔχει
ὑφ' ἐν πάντες. τί ἐν ἀφρο-
πει; εἰ γὰρ κακὸν ἐστὶ τὸ ἀπο-
θάνειν, αὐτὸς ὁμοῦ, αὐτὸς καθ'
ἑνα, ὁμοίως κακὸν ἐστὶ. μὴ π
ἀλλ' ὅτι μέλλει γίνεσθαι ἢ τὸ
σωματικόν χωρὶς ζεσθαι καὶ ἢ
ψυχικόν, ἔσθαι. σοὶ δὲ, ἀποκτε-
νῶν τῶν Ἐκκλίνου, ἢ ἡσυχ
κέκλειται; σὸν ἔχεισιν ἀποθ-
νεῖν; ἔχει. τί οὐ πειθεῖς, ἐαί

Cæterum reliquis si-
bus, ipse quid facit?
Enellit trepido mulios
ce crines.

Et ipse quid dic-
Æstuo, corq; salit m-
pracordia curas

Ferre queunt. ---

Miser, quid tuarum
male habet? Res nefa-
Non. Corpori male e-
Nam auro & are
quid ergo tibi mali e-
tibi neglectum & co-
est, quo appetimus, e-
samur, quo concitari
horremus. Quomodo
glectum? Ignorat vit-
ad quam a natura de-
est, itemq; malorum
suum habeat, quid
Proinde cum aliquid
male habet, ait, Hei
ci in periculo sunt. I-
tio sola neglecta est.
eius habita ratio. Mc-
Troianis interfecti.
Troiani eos non o-
non morientur. Sane
simul omnes. Quid e-
est? Nam si mori ma-
inde erit siue simul o-
ue seorsim singuli m-
Nunquid aliud futu-
nisi vt animus a corp-
retur? Nihil. Tibi
pereuntibus Græci
clausa est? Mori n-
Licet. Quid ergo li-

Iouis sceptrum geris? Non magis fit miser, quā
 Quid ergo es? Reuera
 ta enim ploras ut opi-
 e si quam ouem lupi
 rint. Sunt & isti qui ti-
 ant, oues. Quid vero an-
 ? Num appetitui vestro
 um erat? num auersa-
 um propensione? num
 lon, inquit: sed fratris
 nliercula rapta fuit. Er-
 as lucrum est, adultera
 ula spoliari. Ita ne
 nemur a Troianis? Sūnt
 Troiani? cordati, cur-
 rdes? Si cordati, cur
 cum eis geritis? sin-
 s, quid eos curatis? Si
 ergo bonum est, si in-
 eis non est? Dic nobis
 a nuntie & explora-
 ni non putatis, neque
 urere vultis. Nam si
 e voluissetis, in vobis
 esse inuenissetis: ne-
 oberraretis, nec ali-
 ureretis tanquam pro-
 edite ipsi ad vos: con-
 at anticipationes quas
 i Bonum cuiusmo-
 esse videtur? Prospe-
 icitas omnium im-
 torum expers. Agite
 ipsius naturæ instin-
 nam id esse putatis?
 ur: tur vobis esse magni
 on expers noxæ? In
 e o materia quærenda

βασιλεύς, καὶ τὸ Διὸς σκῆ-
 πλον ἔχων; ἀτυχὴς βασιλεύς
 ἔγινεταί, οὐ μᾶλλον ἢ ἀτυ-
 χὴς θεός. Ἰούω εἶ; ποιμὴν
 ταῦς ἀληθείας. ἔτω γὰρ κλά-
 εις, ὡς οἱ ποιμῆρες, ὅταν λύκος
 ἀρπάσῃ τῆ τῶν παρθένων
 αὐτῶν. καὶ οὗτοι ἡ παρθέναι
 εἰσιν, οἱ ὑπὸ σοῦ ἀρχόμενοι. Ἰ
 ἡ ἔρχου, μή τι ὄρεξις ὑμῶν
 ἐκινδυνεύει, μή τι ἔκκλι-
 σις, μή τι ὀρμή, μή τι ἀφορ-
 μή; οὐ, φησιν. ἀλλὰ τῶ ἀδελ-
 φῶ με τὸ γυναικείον ἡρ-
 πάγη, ἐκταῦ κέρδι τῶ μέγα,
 τερηθῆναι μοι χροὸ γυναι-
 κείου; καὶ τὰ φρονητῶν ἐν
 ὑπὸ Τρώων, ἴνων ὄντων;
 φρονίμων ὄντων, ἢ ἀφρόνων;
 εἰ φρονίμων, π αὐτοῖς πολε-
 μεῖτε; εἰ δ' ἀφρόνων, ἢ ὑ-
 μῶν μέλει; ἐν ἴνι οὐδ' ἐστὶ τὸ
 ἀγαθόν; ἐπειδὴ ἐν τέτοις σὺν
 ἔστιν, εἰπέ ἡμῶν κύριε, ἀγγε-
 λεὶ καὶ σκοπε. ὅπου οὐ δο-
 κεῖτε, οὐδὲ θέλετε ζητῆσαι
 αὐτό. εἰ γὰρ ἠθέλετε, δύρετε
 αὐτὸ ἐν ὑμῶν ὄν, ἐδ' αὐτὸ
 ἐξω ἐπλάξεσθε, ἐδ' αὐτὸ ἐζητεῖ-
 τε τὰ ἀλλότρια ὡς ἰδία. ἐπι-
 στρέψατε αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦς,
 καὶ αἰμαθῆτε τὸς παρὰ τῆς ἀ-
 ἔχει, ποῖόν τι φανταξέσθε τὸ
 ἀγαθόν, τὸ εὐρεν, τὸ δύδαιμο-
 νικόν, τὸ ἀπαρραπόδισον. ἄγε,
 μὴ δ' αὐτὸ φουσιῶς ἐφαντα-
 ξέσθε, ἀξιόλογον ἐφανταξέ-
 σθε ἀβλαβὲς ἐφανταξέσθε,
 ἐν ποίᾳ ἐν ὑλῇ δεῖ ζητεῖν τὸ

ὄρωμαι ἐὰν παραπόδιστον; ἐν
 τῇ δουλίῃ, ἢ ἐν τῇ ἐλευθέρῃ;
 ἐν τῇ ἐλευθέρῃ τὸ σωματικόν
 οὐκ ἐλευθέρῳ ἔχετε, ἢ δου-
 λον; ἐκ ἰσχυροῦ. ἐκ ἴσου ὅτι πυ-
 ρετὸν δουλὸν ἐστὶ ποδάγρας,
 ὀφθαλμίας, δυσεντερίας, τυ-
 ρφάνης, πυρῆς, σιδήρου, παν-
 τὸς τοδὶ ἰσχυρότερον; ναί. δου-
 λον πῶς ἐν ἑνὶ ἀνεμπόδιστον
 εἶναι; ἢ δυνάσται πῶς ἐσω-
 μασι; πῶς ἢ μέγα ἢ ἀξιό-
 λογον, τὸ φύσει νεκρὸν, ἢ γῆ,
 ὁ πηλός; τί οὐκ; ἐδὲν ἔχετε
 ἐλευθέρῳ; μή ποτε ἐδὲν. κἰ
 τίς ὑμᾶς ἀνάγκησιν δυνάσται,
 συγκαταθέσθαι τῷ ψυδῶν
 φαινομένῳ; οὐδεὶς. τίς ἢ, μή
 συγκαταθέσθαι τῷ φαινομέ-
 νῳ ἀληθεῖ; ἐδὲν. ἐν τῷ δ' ἐν
 ὄρωμαι, ὅτι ἐστὶ τί ἐν ὑμῖν ἐ-
 λευθέρῳ φύσει. ὀρέσθαι δ' ἢ
 ἀκλίβειν, ἢ ὀρμαίν, ἢ ἀφορ-
 μαίν, ἢ παρασκευάζεσθαι, ἢ
 ἀποκρίσθαι. τίς ὑμῶν δυνάσται,
 μή λαβῶν φαντασίαν λύσει
 λῆσθαι ἢ μή κηθίοντος; ἐδὲν.
 ἔχετε ἐν κἰ ἐν τέττις ἀκώ-
 λυτον κἰ ἐλευθέρῳ. παλαί-
 πωρος, ἔτο ἐξεργάζεσθαι, τέ-
 ττις ἐπιμέλεσθαι, ἐν ταῦτα ζη-
 τεῖτε τὸ ἀγαθόν. κἰ πῶς ἐν-
 δεχέσθαι, μηδὲν ἔχοντα, ἱμνόν,
 αἰκίον, αἰτίον ἀχμῶν, ἔ-
 δῆλον, ἀπολίον, οἰεξάγειν δῶ-
 ρῶς; ἰδὲ ἀπίσταλκεν ἡμῖν ὁ
 θεός, τὸ δεῖξοντα ἔργῳ, ὅτι
 εἰδέσθαι. ἰδέτε με, ὅτι ἀπολίον
 εἶμι αἰκίον, ἀκτῆμων, ἀδῶ-
 λος, χαμῶν, χυμῶν, ἔ-
 ττις.

est prosperitas, & im-
 torum remotio?
 an liberali? In lib-
 puscum igitur li-
 betis, an seruum?
 Nescitis id seruire f-
 giæ, oculorum &
 doloribus, tyanno
 cuius fortiori? Re-
 uit. Quo pacto eti-
 um aliquid immu-
 dimentis esse pote-
 sto magnum, aut a-
 tii, quod est natura
 terra, cœnum? Qu-
 hilne habetis liber-
 se nihil. Quis aut-
 potest, ut quod fal-
 approbetis? Ner-
 videtis aliquid im-
 berum suapte nati-
 re autem aut auer-
 dere aut abhorren-
 sese aut cōstituere
 strum quis potest,
 ne utilitatis atq;
 ctus? Nemo. Hal-
 his etiam aliquid
 liberum. Id miser-
 curate, ibi quæ-
 Istud autem fieri c-
 nihil habeam, si n-
 ne lare, sine domi-
 dus, seru°, extorri-
 vobis Deus, qui t-
 deret, illud posse
 me extorrem, sin-
 sine opibus, sine
 mi cubo, vχοι mil-

illi, prætorium nul-
 præter cælum & ter-
 nil, & vnum pallio-
 Et quid mihi detest?
 inolestia careo? Non
 terterritus? Non sum
 Quando quisquam
 me vel voto frustra-
 in id quod vitavi,
 in vidit? Quando
 am vel hominem ac-
 quando de villo que-
 Nunquis vestrum
 me esse vidit? Quo-
 tracto, quos vos &
 admiramini? An-
 nancipia? Quis me
 se regem & do-
 um videre non pu-
 Et istæ Cynicæ voces
 character, ecce in-
 Non. Sed pera &
 & amplæ maxillæ,
 quid datum fuerit
 queant, aut recon-
 in obuios importu-
 aut pulcros hu-
 stentare. Tantam
 ne quomodo sis ag-
 Speculum in pri-
 contemplare tuos
 explora lumbos,
 Homo. Olympia
 es: non certamen
 gidum & miserum
 in Olympiis non il-
 m accidit, vt vi-
 sed primum illud
 ube terrarum teste

οὐ παρδία, οὐ πραιτωρίδι-
 ον, ἀλλ' ἤ μόνον καὶ οὐρα-
 νόσ, καὶ ἐν τριβωνάριον. καὶ
 ἔμοι λέιπει; ὅσῃ εἰμὶ ἄλυ-
 πῶ; ὅσῃ εἰμὶ ἄφοβῶ; ὅσῃ
 εἰμὶ ἐλδύφερῶ; πότε ὑμῶν
 εἶδε μέ τις ἐν ὀρέξει δότυ-
 γχνόντοι; πετ' ἐν ἐκκλίσει
 πῶς ἐπίπλοντα; πότ' ἐμεμ-
 ψάμην ἢ θεόν, ἢ αἰθρωπον;
 ἐνεκφέλεσά τινι; μή τις ὑμῶν
 ἐσκυθρωπακότα με εἶδε; πῶς
 εἰ ἐντυγχάνω τούτοις, οὐς
 ὑμεῖς φοβεῖσθε καὶ θαυμασ-
 ζετε. οὐχ ὡς ἀνδραπόδοις;
 τίς με ἰδὼν, οὐχὶ τὸν βασι-
 λέα τὸν ἑαυτοῦ ὄραϊν οἶεται,
 καὶ δεσπότῃ; ἴδε κωικῶ
 φωναί, ἴδε χαρακτήρ, ἴδε
 ἐπιπόλη. οὐ. ἀλλὰ πηριδί-
 ον καὶ ξύλον, καὶ γνάθοι με-
 γάλα, καταφαγεῖν πᾶν ὃ
 ἐὰν δῶς, ἢ δόξησασαί σοι,
 ἢ τοῖς ἀπαντῶσι λοιδορεῖ-
 σθαι ἀκαίρως, ἢ καλὸν τὸν
 ὄμῃν δεικνύειν. τηλικούτῃ
 πρὸς ματιόρως πῶς μέλλεις
 ἐγχειρεῖν; ἔσπτερον πρῶ-
 τον λάθε, ἴδε σὺ τοὺς ἄ-
 μους, κατὰ μαθε τὴν ὀσ-
 φῶν, τοὺς μηροὺς. ὀλύμ-
 πια μέλλεις ἀπογράφεισθαι
 αἰθρωπε; οὐχὶ πινά πο-
 τε ἀζῶνα, ψυχρὸν καὶ
 ταλαίπωρον. ὅσῃ ἔστιν ἐν
 ὀλυμπίοις νικηθῆναι μέ-
 ριον, καὶ ἐξελεθεῖν. ἀλ-
 λά πρῶτον μὲν ὄλης
 τῆς οἰκουμένης βλεπέσθαι

δεῖ ἀρχημενησῶν, οὐχὶ Ἀθη-
 ναιῶν μόνον, ἢ Λακεδαιμο-
 νίων, ἢ Νικοπολιτῶν. εἶτα
 καὶ δαίρεισθαι δεῖ τὸν εἰκῆ
 ἐξελεθόντα. πρὸς ᾧ τὸ δα-
 ρεῖσθαι, διψῆσθαι, κομψαί-
 θησθαι, ποικίλῳ ἀφῶν κα-
 ταπιεῖν. βούλοισθαι ἐπιμε-
 λέςθαι, γινῶσθαι σωτῆρα,
 ἀνὰ κεραιὸν τὸ δαιμόνιον,
 δίχα θεοῦ μὴ ἐπιχειρή-
 σης. αὐτὸ γὰρ συμβουλεύσῃ,
 ἴσθι ὅτι μέγαν σε φίλει
 γηέεισθαι, ἢ ποικίλῳ πωλη-
 γῶς λαβεῖν. καὶ γὰρ τὸ
 το λίσσιν κομψὸν τῷ κυνικῷ
 παραπέλεκται. δαίρεισθαι
 δεῖ αὐτὸν ὡς ὄνον, καὶ δαι-
 ρέειν φιλεῖν αὐτοὺς τοὺς
 δαίρωντας, ὡς πατέρας πάν-
 των, ὡς ἀδελφόν. οὐ. ἀλλ' αὐ-
 τὸς σε δαίρει, κραύραζε σὰς
 ἐν τῷ μέσῳ, ὡς Καίσαρ ἐν
 τῇ σῇ εἰρήνῃ οἷα πάχῳ, ἀ-
 γωγῶν ἐπὶ τὸν αἰθῦπατον.
 κυνικῶς ᾧ Καίσαρ τί ἐστιν, ἢ
 αἰθῦπατος, ἢ ἄλλος, ἢ ὁ κα-
 ταπεπομφῶς αὐτόν, ὃ ὡς λα-
 τρούς, ὁ Ζεὺς; ἄλλον πνῶ ἐπι-
 καλεῖται, ἢ ἐκείνον; ἐπέπει-
 σαι δὲ ὁ, ἢ αὐτὸν πάχῃ τέτων,
 ὅτι ἐκείνος αὐτόν γυμνάζει;
 ἀλλ' ὁ μὲν Ἡρακλῆς ὑπὸ Εὐ-
 ρυδέως γυμναζόμενος, ὅσον
 ἐνόμιζεν ἄθλιος εἶναι, ἀλλ'
 ἀόκνως ἐπετέλει πάντα τὰ
 πρᾶσσόμενα. ἔτος δὲ ὑπὸ
 Διὸς ἀθλέειν καὶ γυμνα-
 ζόμενος, μέλλει κεκραγῆναι

turpiter te dare ne-
 non Atheniensibus
 aut Lacedæmoniis,
 politanis conscijs. I-
 pulandum etiam ei-
 mere inde excesser
 quam vero vapule
 dum, æstuandum, n-
 ueris deglutiendun
 ra diligentis: ipse te
 Deum consule, citr
 aggressus fueris. C
 rei auctor tibi fueri
 scito, te vel magni
 multas plagas pati
 perquam festiue C
 ctum est, vt instar
 let: & dum vapula
 bus verberatur dili
 pater omnium, tar
 ter. Non. Sed si qu
 rarit, in medio for
 to: Cæsar, pace a t
 quomodo tractor
 Proconsulem. C
 Cynico est Cæsa
 consul, aut alius,
 eum dimisit, is
 Iupiter? Aliur
 quam inuocat, pi
 Non persuasum t
 quid sibi accid
 illo exerceri? Eni
 cules cum ab Eur
 ceretur, non
 miserum esse: s
 mandabatur, ol
 ger. At iste qui
 lis instar exercetu

d nabitur? Dignus, qui
 en Diogenis ferat, Au-
 qd ille febricitans ad
 eantes dicat: Praua
 u) capita, non mane-
 Cum pugilum interi-
 t pugnam spectaturi,
 nopia proficiscamini,
 iter: febris & homi-
 nam spectare non vul-
 cilicet Deum, a quo
 se est, quasi præter me
 tractetur, accusabit:
 us asperis delectetur,
 reuntibus spectaculo
 e? Nam qua de causa
 eo ne, quod modesti-
 eruat? quod rem bene-
 ios accusat, quod vir-
 nam illustrat? Age ve-
 upertate quid dicit?
 oe, de labore? Felicita-
 em quomodo instituit?
 auit eam felicitati re-
 eatum, ac potius incō-
 esse duxit. Vbi enim
 zint, vbi terrores, vbi
 e, vbi appetitiones irri-
 erfationes inanes, vbi
 & æmulatio: quis ibi
 felicitati relictus est?
 tro prauæ opiniones
 ista esse omnia neces-
 d cum adolescens per-
 atur, an ægrotans ad a-
 letudinē curaturum se
 ee deberet? Vbi vero, in-
 cum mihi Cynicū da-
 cet enim eum alterum

κὲ ἀθανακτεῖν ἄξιός φερεῖν
 τὸ σηπύργον ἔ Διοχρύς. ἄ-
 κκε τί λέγει ἐκεῖν ὅτι πυρεσ-
 σων πρὸς τὰς παρεόντας. κα-
 κῆ (ἔφη) κεφαλαῖ, ἔ μὲν εἴ-
 τε; ἀλλ' ἀθλητῶν μὲν ὄλε-
 θρον ἢ μάλιστα ὀφείδουσι, ἀπι-
 τε ὁδὸν τοσαύτῃ εἰς ὄλυμ-
 πίαν· πυρετὸς ἢ καὶ ἀνθρώπων
 μάλιστα ἰδεῖν ἔ βλάβει; τα-
 χύ γ' αὖ ὁ θεοῦ ὅτι ἐνεκεί-
 λεσε τῷ θεῷ, κατεπεποι-
 φόπι αὐτὸν, ὡς παρ' ἀξίας
 αὐτῷ χρωμῆρα· ὅς γε ἐνε-
 κακῶ πίπτει τοταύτης πειρασ-
 σι, κὲ θεῶμα εἶναι ἡξίος ἔ πα-
 ρεόντων. ἐπὶ τίνι γὰρ ἐγκυλί-
 σθ; ὄκ δὲ ἀχρημονεῖ; ὄκ κρη-
 γρεῖ; ὅπ λαιμωτέραν ἐπι-
 δείκνυται τῷ ἀρετῇ τῷ
 ἰαυτῷ; ἄγε, πῶς πενίας δὲ
 ἴ λέγει; πῶς τῆν ἀτου, πῶς
 πόνυ, πῶς σωίερα τῷ δὲ
 δαμνίαν τῷ αὐτῷ τῆ με-
 γάλυ βασιλείας; μάλλον δ' ἔ-
 δὲ συκρετὴν ἔετο εἶναι. ὅπ
 γὰρ ταραχὰς ἔ λύπαι κὲ φό-
 βοι, ἔ ὀρέξεις ἀτελείς, ἔ ἐκ-
 κλίσης πειπίπασσα, ἔ φθό-
 νοι καὶ ζηλοτυπία, ποῦ ἐκεῖ
 πάροδος δὲ δαμνίας; ὅπου
 δ' αὖ ἢ σαπρὰ δόγματα,
 ἐκεῖ πάντες ἰαυτὰ εἶναι ἀνά-
 κη. πυρομύς ἢ τοῦ νεανίσ-
 κου, εἰ νοσήσας ἀξιῶντος φί-
 λου πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ὡς
 νοσοκομηθῆναι, ἔπαυθ' ὅτι
 πῶς ἢ φίλον μοι δώσεις κωι-
 κῆν, ἔφη. ὅτι γὰρ αὐτὸν ἄλλον

εἶναι θιζῶτον. ἰν' ἀξιῶ ἢ φί-
 λος αὐτῷ δριδμεῖσθ. κρινω-
 νὸν εἶναι δεῖ αὐτῷ ἔσκήπρω
 ἔ τῆς βασιλείας, κὲ διάκρον
 ἀξιον, εἰ μέλλει φιλίας ἀξιο-
 ῆσθεσθαι, ὡς Διοχῆους Ανπ-
 οθένους ἐχέτο, ὡς Κράτης
 Διοχῆους. ἢ δοκεῖ σοι, ὅτι
 χαίρειν αὐτῷ λέγει παρ-
 ορχόμομος, φίλῳ εἶναι αὐ-
 τοῦ; κακῆν αὐτὸν ἀξιον
 ἠγήεται ἔ παρὸς αὐτὸν εἰσ-
 ελθεῖν. ὡσεὶ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ
 ἐνθυμήθη παρὸς αὐτὸν κρηπίω
 μῶλλον παρὸς ἐλέπασ κρηψίω,
 ἐν ἣ πῦρ ἔξει, ἀποσκέπασαν
 τὸν βορέαν, ἵνα μὴ παρψυ-
 χῆς. σὺ δὲ μοι δοκεῖς φέλειν
 εἰς οἶκόν ἱκνός ἀπελθῶν, ἀλλ'
 χρόνος χορτασθῶμαι. ἢ εἰ σοι
 κὲ ἐπιχειρεῖν πρὸς ἀμαρτηλι-
 κούτῳ; γὰρ μοι εἶπῃ, καὶ
 παῖδες παρηνεμῶς παρρα-
 ληφῆσονται ἰσὸς ἔ κωι-
 κῆ. αὐτῷ μοι σοφὸν εἶπῃ δῶς,
 τάχα μὲν εἶπῃ ἢ εἶπῃ ἢ εἶπῃ
 ὡς ἐπὶ τὸ κωιζεῖν. πίνων γὰρ
 ἔνεκα αὐτῷ δέξεται ταύτην
 τὴν διεξαγωγὴν; ὅμως εἰ
 αὐτῷ ἰσὸς ἔμεγα, εἰδὲν κωλύ-
 σθαι κὲ γῆμα αὐτὸν, κὲ παρδο-
 ποιήσασθ. κὲ γὰρ ἠγνώσθη αὐ-
 τῷ ἔσθαι ἄλλη θισαῖτη, καὶ ὅ
 πινθηρὸς ἄλλος τοιζῶν, καὶ
 τὰ παρῶια οὕτως ἀνατρα-
 φῆσεται. τοιαύτης εἰ οὐσης
 κρηπασίως, οἷα νῦν εἶναι
 ὡς ἐν παρρατάξει, μὴ ποτ'
 ἀπαρῶτον εἶναι δεῖ τὸν

esse talem, qui dignus
 in amicorum tuorum
 ro habeatur: participi-
 oportet sceptri & regi-
 & ministrum dignum
 dignus amicitia esse. ve
 Diogenes Antisthenis
 Crates Diogenis. Cens-
 missurū, vt eum adeat
 uere iubeat? Amicus
 est, & ille dignabitur
 ingredi? Proinde si ti-
 tur tale quiddam, cogi-
 metum potius aliquo
 sordidum conspicio
 febricitates: & quod
 nem tibi arceat, ne
 pereas. Tu vero poti-
 ius ædes ingredi vell-
 vt ad tempus ibi pasc-
 te ergo res impulit ac
 negotium subeund-
 coniugium, inquit, &
 ationem liberum
 spectabit Cynicus? S-
 pientem dederis, for-
 quit) haud temere a-
 sectam se applicueri
 qua de causa tale vita-
 tum amplecteretur
 quid prohibet ita fin-
 vxorem ducat, & libe-
 priat? Nam & vxor e-
 illius similis erit scili-
 que focer, liberi e-
 eundem modum e-
 tur. Cum autem
 alius fere- sit statu-
 quam si in acie versa

nulla profus re a
 sterio decet auocari,
 uire possit homines,
 beius officiiis alliga-
 mplicitus affectioni-
 si neglexerit, boni vi-
 am tueri non possit?
 uebitur: perdet nun-
 oratorem, & præco-
 rum immortalium.
 , præstanda sunt ei
 socero: sunt quædam
 affinibus, quædam
 . lam curanda vale-
 enda re familiari ve-
 rdinem cogitur. Vt
 ætera, fornace opus
 erum calefaciat, vt
 alueo: vxori post par-
 benda est lana, ole-
 elus, poculum. Sic au-
 scula. Quid de reli-
 upationibus dicam,
 idinibus? Vbi tan-
 rex est, qui rebus cō-
 totus vacet?

los moderetur, & am-
 otia tractet?

ei obseruandi sunt,
 parentes? Quis recte
 orem suam? Quis
 quis litiget? Quæ do-
 constituta sit, quæ
 em medici instar cir-
 ortet, & tangere pul-
 a febricitas: tibi do-
 p. Tu laboras e pe-
 uibus abstine: tu ede, tu

κωικὸν ὅλον πρὸς τῆ ἀφ-
 κηνία τῆ θεῶ; ἐπιφοιτῶν ἀν-
 θρωποις δὲ ἀνάλκμον, & πρὸς
 δεδεδυμένον κατὰ κῆρας ἰδιωπι-
 κῆς, & δὲ ἐμπιπλεῖ γυμνόν
 χέτεσσιν, ὡς παρὰ βόαιων ἐκ-
 ἐπισωτῆ τὸ τῆ καλῆς κῆ ἀρῶ-
 δῆ πρὸς ὅσον. τηρῶν δ' ἀπο-
 λεί τὸν ἀγγέλον κῆ κατὰ τκο-
 ποι, κῆ κῆρυκα τῶν θεῶν. ὄρα
 γδ' ὅτι δεῖ αὐτὸν δὲ ποδὲ κινύ-
 να, ἵνα τῶ πινθερῶ χεῖρ ἀ-
 ποδιδόαι, τοῖς ἀλλοῖς συγ-
 γνῆσι τῆς γυναικῆς, αὐτῆ
 τῆ γυναικί· εἰς νοσηκῆμίας
 λοιπὸν ἐκκλείεται, εἰς πρ-
 εισμὸν, ἵνα τ' ἄλλα ἀφῶ.
 δεῖ αὐτ' κῆ κῆρυμιον ἐχθ' ὅ-
 πῃ θερμὸν ποιῆσῃ τῶ παμ-
 δῶ, ἵν' αὐτὸ λέσῃ εἰς σκά-
 φῶ. εἰς ἰδία τεκῆσῃ τῆ γυ-
 ναικί, ἔλαιον, κραβόαιπον,
 ποτήριον· γίνε' ἡδὴ πλείω
 σκευῆρα. τὴν ἀλλῆν ἀχο-
 λῖαν, τ' περιπασσῶν, πῆ μὲ
 λοιπὸν ἐκείνος ὁ βασιλεὺς ὁ
 τοῖς κηνοῖς πρὸς δαμαρῶν,
 ὡ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται,
 κῆ τὸς αμῆμελην;
 ὃν δεῖ τῆς ἀλλῆς ἐπισκο-
 πῆν, τοὺς γεραμικῆς, τοὺς
 πεπαιδοποιημῆς, τίς καλῶς
 χεῖται τῆ αὐτῆ γυναικί, τίς
 κακῶς. τίς διαφέρειται, ποῖα
 οἰκία δὲ σταθεῖ, ποῖα ἔ· ὡς ἰα-
 τρὸν πρὸς ἀρχόμῶν, κῆ τ' σφυ-
 ρῶν ἀπὸ ἀρῶν. σὺ πυρέτις,
 σὺ κεφαλαλγῆς, σὺ ποδω-
 γρῆς· σὺ ἀνάτηρον, σὺ φά· σὺ

ἀλέτησον. σὲ δέϊ τμηθῆναι,
 σὲ δέϊ κενυθῆναι. πᾶσα γὰρ ἡ τῶν
 εἰς τὸ ἰδιωτικὸν καὶ τὸ κτηνικὸν ἐν-
 δεδεδμημένη; ἔδει αὐτὸν πορ-
 τῆσαι ἰματὶ ἀφ' ἑσθλῶν ποιότοις, ἄ-
 λειπτος ἱραμμευμένην ἀποσεῖ-
 λαί πιννακίᾳ, ἔχοντα χρυ-
 σῆα, λίλαρια, ἔτεθις κροσ-
 βάλλον ἐπιμαύσαι. ἔδει ἐν τῷ
 κυνικῷ ἐξελθόντα δυνάμει κυ-
 νικῶν εἶναι. εἰ δὲ μὴ, κρείσσον
 ἦν αὐτῷ γυμνάσιον ἰσχυρῶς, ἢ ἔ-
 τως ἀποκλιεῖναι. σκόπη πᾶσα κα-
 τὰ τὸν νόμον τῶν κυνικῶν, πῶς αὐτῷ
 τὴν βασιλείαν ἀφαρέμεθα;
 ναί. ἀλλὰ Κράτης ἔφη με. περί-
 στασιν μεγάλῃς ἐξ ἔρωτος γε-
 νομένην, καὶ ἱσαῖα, ἡθεὶς ἀλ-
 λον Κράτηα. ἡμεῖς δὲ πρὸς τῷ
 κυνικῶν γάμων καὶ ἀποσεισά-
 των ζητήσιν. ἔπειτα ζητήσιν,
 ἔχουσι εὐλογοῦντα τὴν κα-
 ταπέσει πρὸς τὸν νόμον τῶν κυ-
 νικῶν τῶν περὶ αἵμα. πῶς ἐν ἔπ,
 φησὶ. ἀφασίτην κυνικῶν,
 τὸ θεὸν σαμείζον δὲ ἀερίστῳ
 σιν ἀνθρώπους οἱ δύο ἢ τρία
 κακέρυττα ποιότα ἀνθ' αὐτῶν
 εἰσάγοντες, ἢ οἱ ἐπισκοπεῖντες
 πάντας καὶ δυνάμειν ἀνθρώ-
 πους, ἡ πειθεῖσι, πῶς διάβησι,
 ἡνός ἐπιμελεῖν), ἡνός ἀμε-
 λῆσι παρὰ τὸ προσῆκον; ἔφη
 βούβησ μείζονα ἀφέλησαν, ὅ-
 σοι ἡτεκνία αὐτοῖς κατέλι-
 πον Ἐπαιμινώνδῃς ἡ ἀτέκνη
 ἀποθανόντες; καὶ Ὀμή-
 ρος πλεῖονα τῇ κυνικῶν
 σιωπῶντο Πρίαμῳ ὁ πεντήκοντα γυμνάσιος πρὸς

balnea caue: tibi sc̄ti
 opus, tibi vs̄tione. Vn
 tum otij suppetit ei, c
 uatis muneribus est oc
 Nonne illi parandæ sur
 culæ pueris? Nōne ad l
 gistrum mittendi sui
 tabellis, cum stylo &
 Nonne parandus eis ei
 lus? neq; enim a prim
 ortu pueri Cynici esse
 nā alioqui exposuisse i
 stitisset, quam ita edu
 de quo deducamus C
 vt regnū ei adimamū
 At Crates vxorem du
 mihi narras amoris c
 factam, & mulierē sin
 quæ alter Crates esse
 ro de cōmunibus cor
 indiuisis quærimus.
 quirendo nō inuenin
 rationes ad istā rē pra
 cōmodatas. Qui erg
 conseruabit societate
 um tuū. Num ij, qui
 ternos malæ frugis li
 loco relinquunt: an v
 omnes homines ol
 quid agant, qua ratic
 quid curent, quid co
 cium negligent, plu
 vitæ mortalium? N
 banis plus ij profue
 liberos eis reliqueru
 Epaminondas, qui
 cessit? Num Priamu
 vitæ communitatem

Inaus, aut Aeolus, quin-
 gta liberis relictis, ijs.
 purissimis, quam Ho-
 ? Ita ne imperium aut
 æpiam ratio aliquem a
 gio aut procreatione li-
 abstrahet, isque orbi-
 non temere delegisse
 etur: Cynici autem im-
 id non merebitur?
 se magnitudinem illius
 percipimus, neque notam
 nis & vitæ genus pro-
 decet æstimamus: sed
 ui nunc sunt lurcones
 nur, mensarum asse-
 ui nulla re veteres il-
 nitantur nisi oppeden-
 ætera omnia dissimili-
 Nam alioqui nos ista
 nouerent, neque mira-
 cum non duxisse vxo-
 nec procreasse liberos.
 o, omnes homines ad-
 it, viros habet filios,
 res filias, omnes sic con-
 sic omnes curat. Tunc
 ns, nulla de causa eum cō-
 idicere obuiis? Facit hoc
 ter, vt frater, vt cōmunis
 ts minister louis. Si tibi vi-
 uerit, percontare me, an
 em publicam accessurus
 Sannio: num maiorem
 e pub. queris ea quā admi-
 nit? Num apud Athenien-
 se: re ditibus aut parandæ
 conix ratione dicat, cum
 nibus eque Atheniensibus,

ἢ Δαναὸς, ἢ Αἰόλος. εἶπε
 στρατηγία μὲν, ἢ συνέταγμα
 ἵνα ἀπειρξῆι γάμου ἢ
 παιδοποιίας· καὶ οὐ δοξῆι
 οὗτος αὐτ' οὐδένος ἢ λ-
 λάχθαι τῷ ἀτεκνίῳ. ἢ
 δὲ τοῦ κειμηλοῦ βασιλείᾳ
 ὅσα ἔσσι ἀταξία· μήποτε
 ὅσα ἐξ ἀνομιῆς τοῦ με-
 γέτους αὐτοῦ, οὐδὲ φαν-
 ταζόμεθα κατ' ἀξίαν τὸν
 χαρκατῆρα τὸν Διογλίους,
 ἀλλ' εἰς τὴν νῦν ἀποπέ-
 πομην, πρὸς τραπέζης πυ-
 λαωροῦς, οἱ οὐδὲν μιμνή-
 ται ἐκείνους, ἢ εἰ ὅτι ἄρα
 πόρδωνες γίνονται, ἄλλο δ'
 οὐδέν. ἔπει ὅσα αὐτὴ μῦθ
 εἰναι ταῦτα, οὐδ' αὖ ἐπε-
 θυμαίζομεν, εἰ μὴ γαμή-
 σει, ἢ παιδοποιήσεται. αὐ-
 θρωπε, πίνθας αὐθράπους
 παιδοποιήται, τοὺς ἀ-
 δρας ἡοὺς ἔχειν, ἕξ γυ-
 ναῖκας θυγατέρας· πᾶσιν ἔ-
 τω πρὸς ἔρχεται, ἔτω πάν-
 των κηδεταί. ἢ σὺ δεκῆς ὑ-
 πὸ πειρηγίας λοιδορεῖσθαι ἕως
 ἀπαντῶσιν; ὡς πατὴρ αὐτὸ
 ποιεῖ, ὡς ἀδελφός, καὶ τὸ
 κειμηλοῦ πατρὸς ἱσθηρέτης ἔ-
 Διός. αὐτὸ σοι δοξῆι, κητοῦ
 μου καὶ εἰ πολιτεύσεται, Σαν-
 νίων. μείζονα πολιτείαν ζη-
 τεῖς, ἢς πολιτεύσεται; εἰ ἐν
 Αθηναίοις, παρελθὼν ἐρεῖ τί
 πρὸς πρὸς ὄρων, ἢ πόρων. ὅν
 δεῖ πᾶσιν αὐθράποις ἀγλαί-
 σεσθαι, ἐπίσης μὲν Αθηναίοις,

ἐπίσης δὲ Κορινθίοις, ἐπίσης ἢ Ῥωμαίοις· ἐπεὶ πόρων· ἐδὲ ἐπεὶ πλοῦτων, ἐδὲ ἐπεὶ εὐφροσύνης, ἢ πολέμου, ἀλλὰ ἐπεὶ εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας, ἐπεὶ εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, ἐπεὶ εὐδουλίας καὶ ἐλευθερίας. τιλικαύτω πολίθειαν πολίτευμα ἀνθρώπων, σύ μιν πωθήσῃ, εἰ πολιτεύεται; πύθου μιν, καὶ εἰ ἄρξει; πύθου ἐνθάδε, μωρέ, ποίαν ἄρχὴν μέλλουσα, ἢ ἄρχου; ἔχει μὲν τοὶ καὶ σώματα ποιοῦν τῶν τοιούτων ἐπειταὶ αὐτῶν φησικῶς πωθήσῃ, λατρεύου καὶ ἄλλου, ὅτι ἐπὶ τὴν ἐμφασιν ἢ μαρτυρίαν αὐτῶν ἔχει. δεῖ γὰρ αὐτὸν καὶ μόνον τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιδοκίμαζον παρῆναι τοῖς ἐδιδώταις, ὅτι ἐνδεχέσθαι ἴσως ἔσται σαμαζοιδρῶν εἶναι ὑπὸ αὐτῶν κελόν καὶ ἀγαθόν· ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ τὸ σώματ' ἐνδεκίμαζον, ὅτι ἢ ἀφελῆς ἔστι τῆ καὶ ὑπὸ τῆς διαίτης ἐδὲ τὸ σώματ' ἀμείνεται. ἰδοὺ καὶ τούτου μάρτυς εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ σώματ' ἐμὸν. ὡς Διοζένης ἐποίησε· εὐλοῶν γὰρ ἐπεὶ ἄρχετο, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ σώματ' ἐπέσπεφεν τὰς πολλὰς ἐλευθέρων ἢ κωινῶν ἐπαύτης δοκεῖ, πάντες ἀπεσπένονται, πάντες ἀποσπένονται. οὐδὲ γὰρ ἴσχυον αὐτὸ δεῖ φωνάζον. ὡς μηδὲ καὶ τοῦτο

æque Corinthiis, æque Romanis, non de rebus, non de parandæ pecuniæ ratione, non de pace aut bello, sed de felicitate & miseria, de secundis & aduersis, de salute & libertate concutitur? Cum homo tantam Rempublicam administraturus ex me quæris, an ei defendenda sit Respublica? Miror, an imperaturus sit? Rursum tibi dicam: Si quod imperium geret? maius eo cui nunc prelo sum? Etiam corpore bene affectum esse decet. Nam si leprosus aut leprosus & paludum prodierit: testimonium non habet. Decet enim eum non tantam animi constantiam populis monstrare, quod bonum ratur, esse liceat: sed ipso corpore probare, simpliciter tenuem victum, quam uicio agas, non lædere ualeant. Ecce huius rei testimonium, & corpus meum, ut Diogenes faciebat. Nitidus & pius, & bene curata cute prelo sum, ipsoque corpore populari commouebat. Cynicus cuius vicem dolent homines mendicus habetur: omnes aduersantur, omnes aduersantur. Neque enim sordidam conspici oportet, neque

sterreat homines, sed
 asquallorem eius mun-
 & allicientem esse de-
 ingularem etiam inef-
 am, singulare cacumen
 a tributum esse Cyni-
 opus. Alioqui mucus
 ætereaque nihil, ut ex-
 & ex tempore ad ea que
 int, respondere possit.
 admodum Diogenes
 etauit, qui dixerat: Tunc
 ogenes, qui deos esse nō
 Quo pacto inquit, cum
 inuisum esse iudicem?
 cum Alexander eum
 entē aggressus dixisset,
 xpientis opus, per totam
 tere noctem:

omnis adhuc respondit:
 pulos moderatur, & am-
 negotia tractat.

omnia vero mentē illi
 curiorē esse decet: alioqui
 m & leuem hominē esse
 esse erit, qui ipse vitio cui-
 obnoxius, alios reprehē-
 de cuiusmodi res sit, Re-
 otis & tyrannis, quamuis
 iioq; sint improbi, satel-
 ex arma id præstant, ut re-
 elndere aliquos possint, &
 liquentes puniant. Cy-
 cæro armorum & satelli-
 pocō conscientia, dat istā
 otatem. Cum videris eum
 oliorum salute vigilare,
 korare, & mundum dor-
 ni, mundiorēq; e somno

τὰς ἀνθρώπους ἀποσοθεῖν
 ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἀχρῆν αὐ-
 τῷ δεῖκαθαρὸν εἶναι, καὶ ἀγω-
 γῆν. δεῖ δὲ ἔχειν ὡρασί-
 ναι πολλῶν φυσικῶν τῶν κυ-
 νικῶν, καὶ ὀξύτατοι· εἰ δὲ μὴ,
 μύξα γίνετ', ἀλλοσὶ ἔδεν ἰ-
 να ἐτοίμως δυνάσθαι καὶ παρρη-
 κηδύως ὡρῶς τι ἐμπίπλον-
 ται ἀπαντᾶν. ὡς Διογένης
 ὡρῶς τ' εἰπόντα, σὺ εἶ ὁ Διο-
 γῆνης, ὁ μὴ οἰόμενος εἶναι
 θεός, καὶ πῶς, ἔφη, σὲ θεοῖς ἐχ-
 θρὸν νομίζω; πάλιν Ἀλε-
 ξάνδρῳ ἐπιστάντι αὐτῷ κρη-
 μωδύως, καὶ εἰπόντι, ἔχρη
 παννύχιον εὐδῆν βεληφό-
 ρον ἀνδρα· ἐνυπνῶσεν ἔπει-
 ἀπλώτησεν, ᾧ λαοὶ τ' ἐπι-
 τετέλεσται, καὶ τόσα μέ-
 μηλε. ὡρῶς πάντων δὲ τὸ ἡ-
 γεμονικὸν αὐτῷ δεῖκαθαρώ-
 πτην εἶναι τῷ ἡλίῳ· εἰ δὲ μὴ,
 κυβούτων ἀνάγκη καὶ βραδυ-
 κρητὸν εἶναι, ὅστις ἐνεχόμενος
 πιν αὐτὸς κακῶς, ἐπιπημῆσαι
 τοῖς ἄλλοις ὅρα γὰρ οἷόν ἐστι το-
 ῖς βασιλεύσιν ἰσχυροῖς ἐτυράν-
 νοις οἰδρυφόροι, ἔτι ὡρῶς
 παρείχετο ἐπιπημῆσαι καὶ
 δυνάσθαι καὶ χαλαρῶς εἶναι τὰς
 ἀμαρτανόνας, καὶ αὐτοῖς ἔσοι
 κακῶς τῶν κυνικῶν αὐτῷ τῷ ὡ-
 ρῶν ἔτι τῶν δρυφόρων, τὸ
 σωεῖδὲς τῶν ἐξ ἑσίου τῶν
 τῶν παραδίδωσιν ὅρα ἰδῆς,
 ὅτι ὑπερηγρύπηκεν ὑπερ-
 ἀνθρώπων, καὶ πεπίνηκεν,
 ἔτι καὶ μερῶς μὲν κεχρίθηται,
 καὶ θαρῶς πρὸς αὐτὸν ἔπα

ὁ ὑπὸς ἀφῆκεν, ἐπιθυμῆ) δ'
 ὅσα ἐπιθυμῆ) ὡς φίλος θεῶν
 θεῶν, ὡς ὑπερέτης, ὡς με-
 τέχων τῆ δόξης τῆ Διός· παν-
 ταχὲς δ' αὐτῷ ἀπὸ χειρὸν τῆ,
 εἴ γε δὲ με Ζεῦ. Ἐσὺ γ' ἡ πε-
 πρωμένη· καὶ, ὅτι εἰ ζωῆτη,
 θεῶν θεῶν φίλον, ζωῆτη γλυ-
 πτω. Διὰ τὴ μὴ θάρρησιν παρ-
 ῤησιάζεσθαι πρὸς τὰς ἀδελ-
 φούς τὰς εἰαυτοῦ, πρὸς τὰ τέ-
 κνα, ἀπὸ τῶν πρὸς τὰς συγ-
 γλυφίαις; Διὰ τὸ ἔτε ἀείρε-
 ῖσθαι, ἔτε πολυπραγμῶν ἐστὶν ὁ
 ἔτιω Διὰ κείνο· ἐγὼ τῆ ἀλ-
 λότρια πολυπραγμῶν ὅταν
 τὰ ἀπὸ πρῶτα ἐπισκοπῆ; ἀλ-
 λά τὰ ἴδια εἰ ἢ μὴ, λέγει καὶ τῶν
 ἐρατειῶν πολυπραγμῶν, ὅ-
 ταν τὰς ἐρατειῶν ἐπισκοπῆ,
 Ἐξ ἡβύσσου, Ἐ παραφυλάσσει,
 καὶ τὰς ἀκρομεθῶν ἐχθράζει.
 ἐκ δ' ὑπὸ μάλης ἔχων πλά-
 κων τῶν, ἐπιπμῶς ἀλλοίς,
 ἐρῶ σὺ ἐ γέλης μεθῶν ἀπελ-
 θῶν εἰς γωνίαν καὶ ἀφαιεῖν
 ἐκεῖνο ὁ κέκλοφας, τί δὲ σοί
 Ἐ θεῶν ἀλλοίς; ἴς γ' εἶ; ὁ
 ζωῆτος εἶ, ἢ ἡ βασιλίσσα τῶν
 μελισσῶν. ὁ εἰζὼν μοι τῆ σύμ-
 βολα τῆ ἡμεθῶν, οἷα ἐκείνη
 ἐκ φύσεως ἔχει. εἰ ἢ κηφῶ
 εἶ, ἐπιπμῶς ἀλλοίς τῆ βασι-
 λείας τῆ μελισσῶν, ἔδοκεῖς ὅ-
 τι καὶ σὲ καὶ ἀλλοίς. οἱ συμ-
 πολετοὶ ἀλλοίς, ὡς αἱ μέλισ-
 σαί τὰς κηφῶνας, τῆ μὲν γ' ἀν-
 ἐκλήθον τῆ εἶτον ἔχον δ' εἶ τὸν κηφῶν, ὡς αὐτὸν αὐ-
 τὸν ὀδοεῖν τοῖς ποταμοῖς, καὶ λίθον. ἔδοκεῖς αὐτὸν λοιδορεῖ

experrectum esse, & cog
 ea quæ cogitavit, se dijs
 cum esse, deorum ess
 nistrum, esse participer
 perii Iouis: si vbiq̄ue in
 tu illud habeat, Me
 ter duc, & Fati nece
 Item: Si diis ita placet, it
 cur non libere fratres si
 loqui auderet, suos filio
 nique consortes? Quap
 neq; superuacaneis reb
 patus, neq; curiosus est
 sic est affectus. Neque ei
 aliena curiose inquiri
 res humanas considera
 sua. Nam alioqui etiā In
 tor curiosus dicenduse
 milites inspexerit, expl
 obseruarit, & militaris d
 ne perturbatores castiga
 placentulā sub ala gestā
 increparis, dicā tibi: Qu
 ti? in angulo aliquo de
 id quod furatus es? Qu
 res alienæ? Quis es? Nu
 rus? num apum regina?
 mihi principatus insign
 illa natura habet? Quod
 es, & tamen regnū apu
 vendicas: nonne puta
 tuos te deiekturos esse
 quemadmodum apes
 Nam tanta quidem tole
 Cynicum esse decet, vt
 sens? expers & lapis esse
 tur. Nemo ei maledicit:

verberat: nemo iniuria
 ff. Corpusculum vero su-
 baliis tractari finit, ut vo-
 Meminit enim necesse
 ut id quod est imbecilli-
 robustiore vincatur, qua-
 s est imbecillius. Corpus-
 m autem imbecillius est
 itudine, imbecillius iis
 fortiora sunt. Nunquam
 r in id certamen, in quo
 possit, descendit, sed
 iis rebus statim cedit:
 vendicat sibi ea quæ ser-
 vant. Vbi vero consilium
 us visorum valent, videbis
 ut habeat oculos: adeo ut
 us, Argum etiam cum eo
 otum fuisse cæcum. Nunc-
 b affirmatio temeraria?
 ucubi concitatio inanis?
 ucubi appetitio irrita? nūc-
 ue auerlatio calamitosa?
 ucubi institutum irritum,
 u querela? nuncubi abie-
 ctianimi, aut invidia? Hic
 exata est attentio, & animi
 coentio. Quod autem ad
 æra attinet: supinus ster-
 titocata sunt omnia: pa-
 terlatro nullus turbat, nul-
 lus tyrannus At corpuscu-
 lu? Sane. Reculam? Sane,
 ite, que magistratus & ho-
 nes. Quid autem hæc ille
 cut? Quod si his rebus ali-
 qu eum terrere conetur:
 Pulos (inquit) quærito: illi
 relmidant larvas: ego vero

τύπλει, οὐδεὶς ὑβρίζει τὸ σω-
 μέλιον δ' αὐτῷ δέδωκεν αὐ-
 τὸς χρεῖσθαι τὰς θέλωνι, ὡς
 βουλεται· μέμνηται γὰρ, ὅτι
 τὸ χεῖρον ἀνάγκη νικάσθαι
 ὑπὸ πύ κρείττοι· ὅπου
 χεῖρόν ἐστι· τὸ δὲ σεμνότερον
 τῶν πικρῶν χεῖρον, τὸ ἀδελ-
 νέστερον τῶν ἰχυρυτέρων. οὐ-
 δὲ περ' οὐκ εἰς τούτον κα-
 τὰ εἰναι τὸν ἀγῶνα, ὅπου
 δυνάτα νικηθῆναι, ἀλλὰ
 τῶν ἀλλοτριῶν ὄψιν ἐξίσα-
 ται, τῶν δούλων ὄσιν ἀπι-
 ποιῆται. ὅπου ἡ ἀσφαλῆσις
 ἔχει τῶν φαντασιῶν,
 ἐκεί ὄψιν ἴσα ὀμματι ἔχει,
 ἵν' εἴπῃς ὅτι Αἰγὺ πύφλος
 ἔστι πρὸς αὐτόν. μή περ
 συγκροτήσις ἀσφαλῆσις; μή
 περ ὀρμὴ εἰρηγία; μή περ
 ὀρεξις ἀπειροκακῆ; μή περ
 ἐκκλισις ἀπειρωτικῆ; ἐπι-
 βολὴ ἀτελής; μή περ μέμ-
 ψις; μή περ ταπεινώσις, ἢ
 φθὺν; ἢ δὲ ἡ ἀσφαλῆσις
 ἢ πολλή, καὶ σιμύσις. τῶν
 δ' ἄλλων ἕνεκα, ὑπὸ
 ῥέγκει, εἰρήνη πάσαι, λη-
 σῆς ἀσφαλῆσις ἔ γίνεται,
 τύρανν οὐ γίνεται. σε-
 μνότερον δέ; ναί. καὶ κτη-
 σιδίου δέ; ναί. καὶ δούλων
 καὶ πικρῶν; τί οὐκ αὐτῶ τού-
 των μέλει; ὅτι οὐκ εἰς
 ἀλλὰ τούτων αὐτὸν ἐκφοβῆ,
 λέγει αὐτῶ, ἵπαιγε ζῆται τὰ
 παιδία, ἐκείναις τὰ ἀσφα-
 λῆσις, φοβερά ἐστιν. ἐγὼ δ'

οἶδα ὅτι ὀσπράκινά ἐστιν, ἴσως
 γεν δὲ ἐδὲν ἔχει. *πειθίστατα*
πράγματι βελδύη ὡσε
 εἰαύτοι δόξη, τὸν θεόν τοῖς
 πέρι, καὶ ἰδὲ τοῖς παρῶτον
 τὴν παρασκευῶν. ἰδὲ γὰρ π
 καὶ ὁ Ἐκτωρ λέγει τῇ Ἀν
 δρομάχῃ, ὑπέειπε (Φησὶ) μῶλ
 λον εἰς οἶκον, καὶ ὑφαινε. πό
 λευκα δὲ αἰδρεοσι μελήσῃ
 Πᾶσι, μάλιστα δὲ ἐμοί. ἔτω
 ἔτ' ἰδίας παρασκευῆς συν
 ἠόσειο, ἔτ' ἐκείνης ἀδυ
 ναμίας.

Πρὸς τὰς ἀναγιγνώσκοντας ἔ
 λεγετο ἡμεῖς ἐπιδεικτικῶς.

ΚΕΦ. κγ.

ΤΙΣ εἶναι θέλεις, σωτῆρ
 παρῶτον εἰπέ. εἰδ' ἔτω
 ποίει ἢ ποιῆς. ἔτ' ἐπὶ τῶν
 ἄλλων σχεδὸν ἀπάντων ἔτις
 ὁρῶμεν γινόμενα οἱ ἀθλοῦ
 τες, παρῶτον κρείννοσι βίνας εἶ
 ναί θέλουν. εἰδ' ἔτω τὰ ἐ
 ξῆς ποιῶσι· εἰ δολιχοδρόμος,
 θιαῶτι τροφή, θιαῶτ' π
 εῖπαται, θιαῶτι τσίψις,
 θιαῶτι γυμνασία. εἰ σταδιο
 δρόμος, πάντα θιαῶτα ἀπο
 ῖα. εἰ πένταθλος, εἰ ἄλλο
 ποτε. ἔτις δὲ ὀρήσῃς ἔπὶ
 τῇ τοχνῶν. εἰ τέκτων, τοιαῶτα
 ἔξῃς εἰ χαλκός. θιαῶτα. ε
 κτασον γὰρ τῇ γινόμενων ὑφ' ἡ
 μῶν, ἀλλ' ἐπὶ μηδὲν ἀνα
 φέρωμεν, εἰ καὶ ποιήσομεν εἰαύ
 τ' ἐφ' ὅ μὴ δεῖ. δεῖσφ λαμέ
 νως. λοιπὸν, ἢ μὴ τις ἐστὶ κρινῆ
 ἀναφορὰ, ἢ ἰδία παρῶτον, ἐν

testacea ista esse noui,
 secus vero nihil cōtineri
 ta dere deliberas. Qua
 si visum tibi fuerit, Deu
 præsidem statuito: prin
 am instructionem circi
 ce. Ecce quid Hector &
 machæ dicit: Abi (inqu
 tius domum, & texito
 Bella uiris cura fuerint
 omnia nobis.

Sic & suas vires intel
 imbecillitatem illius.

*Ad eos qui ostentationis
 gunt & disputant.*

CAP. XXIII

PRincipio tecum ip
 stitue, quæ te esse ve
 inde sic ea facito, quæ
 Nam ita fieri cæteris in
 prope omnibus videm
 giles primum statuunt
 esse velint: & sic ea quæ
 agunt. Si dolichodromi
 victus conuenit, talis
 bulatio, talis frictio, tal
 citatio. Si stadiodromu
 omnia diuersa erūt. Si
 lus: magis etiã diuersa.
 bus etiã ita se rem habe
 prehendes. Si faber ligr
 talia habebis. Si ærarius
 Nam ea quæ gerimus or
 ad nullum finem retule
 frustra geremus. Sin
 non pertinent, aberrat
 Est igitur finis alius com
 nis, alius peculiaris. Pri

tanquam homo. In hoc continetur? Ne vel ut ovis, mansuetum pecus: vel ut nocendi studio. Peculiaris ad cuiusq; vitæ genus & tutum pertinet. Cytharædus, ut cytharædus: faber, ut philosophus, ut philosophus: orator, ut orator. Cum autem dicis, Adeste, audite me, legentem: primum videte temere id facias. Deinde si deprehenderitis quod referri a vide nū eo quo referri debet. Prodesse vis, an laudari? Et cum audis dicentē: Mea vero peculiaris laus nihil refert. Revertitur. Nihil enim Musico, quatenus Musicus est, neque Geometricæ, quatenus Geometricus est, ea confert. Ergo prodesse quare? Dic, ut & nos in auxilium accurramus. Potestne unquam prodesse aliis, qui unum ipse fructum e doctrina percipit? Non Neq; enim quod fabricator nō est, ex arte fabrilis: neq; egeometria, quod sutor nō est. Vis erigere an fructum cœperis? Procreta tua. Philosopho, quod propositum appetitionis? Nō periclitari. Quod auersationis? Nō incidere in id quod declinat. Age, num propositum habet exsequimur? Dic mihi veni. Sin sefellere, ipse dicam. Ne ita pridem cum auditoribus gnus cōuenissent, nec timentes clamasset, abiecto animo

ὡς αὐτῶν πρὸς. ἐν τούτῳ πῶς εἰδέχεται; μὴ ὡς ὡς ὅρα-
 θεν, εἰ ἔστι ἐπιεικὴς, ἢ βλαπτι-
 κὸς, ὡς θηρίον. ἢ δὲ ἰδίᾳ,
 πρὸς τὸ ἐπιτήδευμα, ἐκείνου,
 καὶ τὴν ὡς αἰρέσιν. ὁ κίθα-
 ρῶδός, ὡς κίθαρωδός· ὁ τέ-
 κτων, ὡς τέκτων· ὁ φιλόσο-
 φος, ὡς φιλόσοφος· ὁ ῥήτωρ,
 ὡς ῥήτωρ. ὅταν οὖν λέγῃς,
 εἰδούτε καὶ ἀκούσατέ με ἀνα-
 γινώσκοντες ὑμῖν, σκέψασθε
 πρῶτον μὴ εἰρήνη αὐτὸ ποι-
 εῖν. εἴτ' αὖ ὄρησθε, ἢ ἀναφέ-
 ρετε, σκέψασθε εἰ ἐφ' ὃ δὲ ὠφε-
 λήσασθε θέλῃς, ἢ ἐπαυνηθῆναι.
 ὁ δὲ ἀκούσας λέγοντος, ἐμοὶ ἢ
 ἢ πρὸς τὴν πολλῶν ἐπαίνου ἢ
 λόγος; καὶ καλῶς λέγῃ. εἰ δὲ γὰρ
 τὰ μυσικά, κατὰ μυσικὸς ἐ-
 σιν, εἰ δὲ τὰ γεωμετρικά, ἐκεί-
 ῶν ὠφελήσασθε θέλῃς. πρὸς ἴσιν
 πῶς ἔστι ἡμῖν, ἵνα ἔσται αὐτοὶ τρέ-
 χωμεν εἰς τὸ ἀκροατήριον
 σενῶν δὲ διακρίσις ὠφελή-
 σασθε καὶ ἄλλους, μὴ αὐτὸς ὠφε-
 λημένος; εἰ δὲ γὰρ εἰς τεκτο-
 νικήν ἢ μὴ τέκτων, εἰ δὲ εἰς σκυ-
 τολογικήν ἢ μὴ σκυτολόγος. θέλῃς
 εἰς ἴσιν αὐτῶν εἰ ὠφελήσασθε; φέρε
 σεν ἢ δὲ ὄραμα φιλόσοφου ἴσιν
 ἐπαγγελία ὀρέξεως; μὴ ἀπο-
 τυχεῖν. ἴσιν ἐκκλίσεις; μὴ
 ὡς ἐπιπίπῃ. ἢ εἰ πολλὰ ἔμεν
 αὐτῶν τὴν ἐπαγγελίαν. εἰπέ
 μοι τὰ ἀληθῆ· αὐτῶν ψύχῃ,
 ἐρῶ σοὶ ὡς ἴσιν ψυχρότερον
 σου τῶν ἀκροατῶν σωλι-
 θήτων, καὶ μὴ ἐπιδοθησάν-
 των σοὶ, τεταπεινωμένον.

ἐξήλθες. πρῶτον ἐπαυνεθεῖς,
 πατήρ, καὶ πάντων ἑλεῖς, τί
 σοι ἐδόξα; θαυμαστὸς κύριε,
 τὴν ἐμὴν σοὶ σωτηρίαν. πῶς δ'
 εἶπον ἐκείνο; τὸ ποῖον; ὅπως
 διέγραψαι τὸ Πάνα, καὶ τὰς
 νύμφας; ὑπερφουῶς. εἰπέ μοι
 λέγεις ἐν ὁρέξει ἔκ ἐκκλίσει καὶ
 φύσιν ἀνασπρέφης; ὑπαίτις, ἄλ-
 λον πεῖθε, τὸ δεῖν καὶ τὸ πρῶτον
 σοὶ ἐπήνης παρὰ τὸ σοὶ φαι-
 νομένον; τὸ δεῖν αὖ δ' ὅτι ἐμο-
 λάκουες τὸ συκληπηθῆναι; ἢ θε-
 λές σε τὰ παιδία εἶναι; αὐ-
 τοῖς μὴ γήλοιο. ἵκνος ἐν ἑνεκῶς
 ἐπήνης καὶ πατεῖρας αὐτῶν;
 εὐφυῆς νεανίσκος, ἔκ λόγων
 ἀκασκός. πόθεν ἔθες; ἐμὲ θαυ-
 μάζει. εἶρηκας τὴν ἀπόδειξιν.
 εἶτα τί δοκεῖ σοι; αὐτοῖς σε ἔθες
 καὶ ἀφρονῶσι λεληθόπως; ὁ
 ἴαν ἐν ἀνθρώπος σωφροῦς ἐ-
 αὐτῶ μὴ τὴν ἀξίαν, μὴ τε
 πεποιηκόπι, μὴ τε ἐνθυμημέ-
 νω, εὐρη φιλόσοφον τὸν λέ-
 γοντα, μεγαλοφυῆς καὶ ἀπλοῦς,
 ἔκ ἀκέραιος, τί δοκεῖ ἄλλο αὐ-
 τὸ λέγειν, ἢ ἔθες πινά μεσ ποτὲ
 χρεῖαν ἔχει; ἢ εἰπέ μοι, τί με-
 γαλοφυῆς ἔργον ἐπίδει-
 κται. ἰδὸν σὺν ἐσὶ σοὶ ἴσού-
 τω χροῖω, ἀγαλεῖρα μὲν σε
 ἀκήκουεν, ἀναγινώσκοντες σε
 ἀκήκουε, κατέστανται; ἐπέ-
 στραπταί ἐφ' αὐτόν; ἢ ὄψιται
 ἐν οἴοις κρηκτῆς ἐστιν; ἀποδεί-
 βληκεν οἴησιν; ζητεῖ τὸ διδά-
 ξοντα; ζητεῖ, φησὶ, τὸ διδάξον-
 τα πῶς δεῖ βίβην. ἔ, μωρὲ. αἰδωῖ

egressus es. Dudum I
 circūibas, & omnibus
 Quis tibi visus sum? D
 domine: ita saluus sim
 modo vero illud dixi
 nam? Vbi descripsi P
 Nymphas. Nihil sup
 mihi dicis, te in appet
 auerfatione sequi nat
 aliis persuade. Nonne
 quendam contra sen
 animi tui laudasti? Ne
 baris Senatori illi? Vel
 os liberos esse tales? A
 igitur gratia laudaba
 bas eum? Ingeniosus
 scens, & audiendi cup
 de istud? Me admira
 causam attulisti. C
 putas? nonne isti ipsi
 te contemnunt? C
 homo sibi nullius ho
 actionis vel cogitatio
 us, philosophū inuen
 dicat, Magno es inge
 plex & candidus: qui
 te putas, nisi, Quae
 opera mea eget? Di
 nam magni ingenii c
 stitit? Ecce tanto tēp
 liaritate tua utitur: te
 tem audiuit, legentē
 estne factus modestic
 seipsum descendit?
 quibus in malis sit?
 arrogātiā? Num q
 ctorem? Quærit, inq
 ne qui doceat, qua
 uendum sit? Non, I

o sit dicendum. hac
 tia te quoq; admira-
 li qd dicat: iste homo
 ilime scribit, multo
 Dione. Tota res alia
 dicit, homo verecun-
 c fidus est, hic tran-
 t? Quod etsi diceret,
 sponderē: Quoniam
 est, fidus iste q̄s est?
 nescirer, subiicerē: Pri-
 uid dicas, deinde sic
 go tā malē affectus, &
 b. inhuās, & auditores
 erans, aliis prodesse
 ie multo plures me
 t, Sane multi. Quin-
 nor. Nihil dicis, pone
 mille. Dionem nun-
 diuerunt. Cur istud?
 uditas habēt aures,
 icio. Honestum, do-
 lapidē mouere que-
 ces philosophi? Ecce
 m eius, qui profu-
 ominibus? Ecce ho-
 ni doctrinam audie-
 ratica scripta lege-
 atica, nō autē vt Ly-
 catē quoq; sæpe sum
 Quibus tandē ra-
 ut saltē, qua ratione
 rfectius est? Aliter
 ea quā cantilenas?
 gissetis vt decet, in
 iō hæreretis, sed il-
 spectaretis: Me qui-
 & Melitus occidere
 on ἐβλέπετε, ἐμὲ δὲ Ἄνυτος ἔ
 Μελίτους ἀπεκτείναι μὴ

πῶς δ' εἰ φράζην. τέτυχ' ἔνε-
 κα κὴ σὲ θαυμάζει, ἄκιστον
 αὐτῷ πῖνα λέγει ἔτος ὁ αὐ-
 θρωπος πάνυ τεχνικώτατος
 γραφῆ, Δίωνος πολὺ κέρδι-
 ον. ὅλον ἄλλο ἐστὶ μή σε λέγει, ὁ
 αὐθρωπος ἀδμήμων ἐστίν; ἔτος
 πιστός ἐστιν; ἔτος ἀτάραχος ἐ-
 στί; εἰ δὲ ἐλέγη, εἶπον αὐ-
 αὐτῷ, ἐπειδὴ ἔτος πιστός ἐστιν,
 ἔτος ὁ πιστός τί ἐστὶ, ἔτι μὴ
 εἶχεν εἰπεῖν, παροσέθηκα αὐτῷ,
 πῶσ' ἔτον μάλιστα τί λέγεις, εἶθ'
 ἔτω λέγει. ἔτως ἐν κηκῶς
 ἀφαικείμηνος, κὴ χάσκων παρὲ
 τὸς ἐπαγνέσοντες, ἔτι δ' ἄλλων
 τὸς ἀκρόντας σκ, θέλεις ἄλ-
 λος ὠφελεῖν; σήμερον με
 πολλοὶ πλείονες ἤκιστον· ναί
 πολλοὶ δοκῶμεν ὅτι πεντακῶ-
 σοι. ἔδεν λέγεις, ἦς αὐτὸς
 χιλίας. Δίωνος ἔδ' ἔποτε ἤ-
 κιστον ἔσ' ἔτοι. πόθεν αὐτῷ; κὴ
 κημψῶς ἀποδύον) λόγων τὸ
 κηλόν, κύριε, ἔτι λίστον κινήσασθαι
 δυνάμει. ἰδ' ἔ φωνῆ φιλοσό-
 φος, ἰδ' ἔ ἀφάθεις ὠφελήσον-
 τος ἀνθρώπος, ἰδ' ἔ ἀκηκῶς
 ἀνθρώπος λόγος, ἀνεγνωκῶς τὰ
 Σωκρατικὰ ὡς Σωκρατικὰ.
 ἔχ' ἔ ὡς Λυσίας, κὴ Ἰσοκρά-
 τος πολλάκις ἐθαύμασαι; τί σὶ
 ποτε λόγοις; ἔ. ἀλλὰ ἴνι ποτε
 λόγῳ, τοῦτ' ἐκείνου τελειό-
 τερον; μὴ γὰρ ἄλλως αὐτὸ ἀνε-
 γνώσκαι ἢ ὡς ὠδύρια; ὡς εἶ-
 γε ἀνακρινώσκειε ὡς δ' εἶ, ἔσθ' ἔ
 αὐτῶς τ' ἔτις ἐγίνεσθε. ἀλλ'

δῶν) βλάψαι δ' ἔκ, ὅπ
 ὡς ἐγὼ αἰεὶ τοῖσ' οἱ μὴ
 δὲν παρορῶν ἔμῳ, ἢ τῶ
 λόγῳ, ὅς ἀν' ἡμῶν σκοπεμένῳ
 βέλτερος φαίνεται. Δὲ τῶ
 ἡκαστε Σωκράτης ποτὲ λέ-
 γοντες, ὅτι οἱ δὲ τὴν διδασκῶν
 ἀλλὰ ἄλλο ἀλλοχρῶν ἐπεμπε.
 τοιγαρὲν ἡρχοῦτο παρὰ αὐτὸν,
 ἀξιοῦντες φιλοσόφους ὑπ'
 αὐτῶν συσθῆναι. καὶ κείνῳ
 ἀπῆγε ἔσθ' ἰσχυρῶς. ἀλλὰ
 παρὰ ἐμῶν ἔλεγε, ἄκαστον
 με σήμερον ἀφ' ἡμετέρας ἐν
 τῇ οἰκίᾳ τῆς Κερδίας; τί σε
 ἀκείνω; ἐπιδείξαι μὲν θέλεις,
 ὅτι καμψῶς συνήθεός ἐστι
 νόμος. συνήθεός ἐστι. ἔ
 τί σοι ἀγαθόν ἐστιν, ἀλλ' ἐπαί-
 νου με. τὴν λέγεις τὸ ἐπαίνε-
 τον; εἰπέ μοι, ἔσθ' ἡμετέρας
 σῶς. ἰδ' ἔ λέγω. εἰ δ' ἐστὶν ἐπαί-
 νος ἐκείνο, ὃ, τί ποτε λέγεις
 οἱ φιλόσοφοι τῆς ἀγαθῆς κα-
 τήσεως, τί σε ἔχω ἐπαίνου;
 εἰ ἀγαθόν ἐστὶ τὸ φράζον ὁρ-
 θῶς, εἰ δὲ δάξον με, ἔ ἐπαίνεσω.
 τί ἐν; ἀηδῶς δ' εἰ τῶν τοῖσ'
 ἀκείνω; μὴ γένοιτο. ἐγὼ μὲν
 εἰδὲ κίθαρον εἰδὲ ἀηδῶς ἀκείνω.
 μὴ τί ἐν τῶν ἐνεκα κίθαρον
 εἰδὲν με δεῖ σάββα; ἀκαστεν τί
 λέγεις Σωκράτης. εἰδὲ γὰρ αὐ-
 παρῶν ἄνδρες. τῆ δὲ τῆ ἡ-
 λικία, ὡς περ μείρακιον παλαι-
 ον λόγος, εἰς ὑμᾶς εἰπέ-
 ναί. ὡς περ μείρακιον, φησὶν.
 ἐστὶ γὰρ τῶν ἐν τῶν καμψῶν τὸ τε-
 χνιον, ἐκλέξαι ὀνομασία,

possunt, lædere aut
 possunt. Item illud
 semper sum, ut nihil
 rerum curem, præter
 quæ cogitanti mihi
 visa fuerit. Quapropter
 nunquam Socratem
 audivit, se scire aliqu-
 cere? Imo alium alio
 Proinde veniebant a
 ab eo philosophis
 darentur. Ipse adducit
 & commendabat. Non
 comitans eos dicebat
 me hodie in adibus
 ti differentem. Qui
 am? Ostentare mihi
 belle orationem
 Belle componis
 boni consequeris?
 me, homo. Quo
 laudem? Dic mihi
 Præclare. Ecce dic
 illud est, quod phi-
 classe boni recense-
 in quo te laudem.
 qui bonum est, doc-
 dabo. Quid ergo
 spernanda sunt hæc
 Ego ne citharædus
 aspernor. Num er-
 stantem, citharam
 portet? Audi quic-
 dicat. Neque enim
 quit, iudices, han-
 composita oratione
 dolescentuli venire
 um. Est enim eleg-
 stud artificium, selig-

componere, ac progres-
 sive medium solerter lege-
 re, atque inter le-
 gendum adiacere: Haud, ita di-
 xerunt, ista multi pos-
 sident. Num vero phi-
 losophi homines ad se au-
 tem inuitat & orat? An
 sol ipse ad sese allicit,
 cibibus & potus: sic etiam
 medicus, quibus profuturus
 est, ab ipso curari sinat? Et
 nunc audio Romæ nunc
 sol etiam ad se vocare:
 quomodo enim tempore ipsi vo-
 catur. Rogo te ut venias,
 ut iudicet, male tibi esse: te
 potius curare, quam
 durandum quod est: i-
 dem bona & mala, infeli-
 citatis calamitosum esse. Ele-
 genter adhortatio. Enim
 si philosophi sermo
 profecerit: mortuus est
 homo, tum is a quo habe-
 tur. Sicut est dicere Rufus:
 quomodo habetis otij, ut me
 dicus, ego nihil dico. Itaque
 dicat, ut quisque nostrum
 consideremus, putaret, se ab
 criminis cuiusdam reum
 reprehendebat ea quæ
 sunt mala cuiusque pone
 oculos. Schola philo-
 sophica medica est: non
 coniunctum est cum lætitia,
 sed dolore. Neque enim sa-
 tis est, sed alius humero

καὶ τῶν σωθεῖναι, καὶ πα-
 ρελθόντων δύφυως ἀναγνώ-
 ναι ἢ εἰπεῖν· καὶ μετὰ τὸ ἀνα-
 γνώσκοντα ἐπιφθέρξασθαι,
 ὅτι τέτοις ἔπολλοὶ δυνάσθαι
 παρακαλεθεῖν. καὶ τὴν ὑμε-
 τέραν σωτηρίαν. φιλόσοφος
 δ' ἐπ' ἀκρόασιν παρακαλεῖ;
 ἔχει ὡς ὁ ἥλιος εἶναι αὐτὸς
 ἐφ' ἑαυτῷ, ἢ τροφή, ἔτι καὶ
 ἕτος ἄλλα τὰς ἀφελήθησο-
 μύνας; ποῖος ἰατροῦ παρα-
 καλεῖ, ἵνα τις ἴσῃ αὐτῷ γε-
 ραπευθῆναι; καὶ τοι νῦν ἀκέρως,
 ὅτι καὶ οἱ ἰατροὶ παρακαλεῖ-
 σιν ἐν Ῥώμῃ πάλιν ἐπ' ἐμοῦ
 παρεκαλέντο. παρακαλεῖ
 σε ἐλθόντα ἀκέρως, ὅτι τοῖ
 κακῶς ἐστὶ, καὶ πάντων μάλ-
 λον ἐπιμελεῖ, ἢ ἔδ' εἶσε ἐπι-
 μελεῖσθαι. Ἐπὶ ἀγνοεῖς τὰ ἀ-
 γαθὰ καὶ τὰ κακὰ, Ἐκακῶ-
 δαίμων εἶ καὶ δυστυχῆς. καμ-
 ψὴ παράκλησις. καὶ μὴ αὐ-
 μὴ ταῦτα ἐμποιῆ ὁ δὲ φιλο-
 σοφὸς λόγος, νεκρὸς ἐστὶ καὶ αὐ-
 τὸς, καὶ ὁ λέγων, εἴωθε λέγειν ὁ
 Ρῆφος, εἰ δύσκολοίτε ἐπαμεί-
 σαι με, ἐγὼ δ' ἐδὲν λέγω. τοι-
 γάρ ἔτι ἔτις ἐλεγεῖν, ὡς ἔ-
 κασον ἡμῶν κατήμνον οἴε-
 σθαι, ὅτι τις ποτε αὐτῷ ἀλαβέ-
 βληκεν ἔτις ἢ πλεονεξίαν
 μύμων, ἔτις περὶ ὀφθαλμῶν
 ἐπίθεται ἐκάστω κακῷ. ἰατροῦ
 ἐστὶν ἄνθρωπος, ὁ δὲ φιλόσοφός
 γολοῖον. ἔδ' εἶ ἡδ' ἐνίαις ἐξε-
 θεῖν, ἀλλ' ἀλγήσαντας. ἔρχεσθε
 γὰρ ἔχ' ὑμεῖς. ἀλλ' ὁ μὲν ὤμην

ἐκπεθελικῶς, ὁ δὲ ἀπόστημα
 ἔχων, ὁ δὲ σύριγγας ἔχων, ὁ δὲ
 κεφαλαλγῶν. εἶτ' ἐγὼ κηρύ-
 σσας ὑμῖν λέγω νοήματα & ἐ-
 πιφωνημάτια, ἵν' ὑμεῖς ἐ-
 ποιήσεσθε μετὰ ἐξέλθητε, ὁ
 μὲν τ' ἄμωρον ἐκφύρων οἶον εἰσ-
 λυέκεν, ὁ δὲ τὴν κεφαλῶν
 ὠπώτως ἔχουσαν, ὁ δὲ τὴν σύ-
 ρινγα, ὁ δὲ τὸ ἀπόστημα. εἶτα
 τέτα ἐνεκα δόδομηόσων
 ἀνθρώπων νεώτεροι, καὶ τὰς ἰο-
 νεῖς τὰς ἀπὸ δόδομηόσων, &
 τὰς φίλους, καὶ τὰς συγγενεῖς, καὶ
 τὸ κλησείδιον, ἵνα σοι εὐφρα-
 σιν, ἐπιφωνημάτια λέγοντι·
 Ἔτο Σωκράτης ἐποίει, ἔτο
 Ζήνων; ἔτο Κλεάνθης τί ἔν;
 ἐκ ἔσιν ὁ περὶ ἐπιληθῆς χαρα-
 κτήρ; τίς γὰρ ἐλέγχε; ὡς ὁ ἐλέ-
 κτηθῆς, ὡς ὁ διδάσκαλικός. τίς
 ἔν πώποτε τέταρον εἶπε μετ'
 τῶν, τ' ἐπιδομηθῆν; τίς γὰρ
 ἔσιν ὁ περὶ ἐπιληθῆς; δὴ ἄλλο
 & ἐνὶ καὶ πολλοῖς δεῖξαι τὴν
 μάχην ἐν ἡκυλίονται. καὶ ὅτι
 μάχων πάντων φρονιζέσων,
 ἡ ἄν θέλωσι. θέλωσι μὲν γὰρ τὸ
 πρὸς ἀδαιμονίαν φέρονται,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ζητῶσι. ἔτο
 ἵνα γῆνη, δὲ τε γῆνη γέλια
 βάρη, & παρακληθῆναι τὰς
 ἀκασυμύρας, & ἐν κερμυόσο-
 λῶν ἡ ἰριεωνῶν ἀνὰ αὐτῶν ἐπὶ
 πύλλαινον, διαγράψων πῶς Ἀ-
 χίλλεος ἀπέθανε. πῶσαιδε,
 τὰς θεῶν ὑμῖν, καὶ ἀνὸν ὀνομα-
 τα καὶ περὶ ἄματτα καταρχύ-
 ροντες, ὅσον ἐφ' ἐαυτοῖς. ἐδὲν
 ἀπὸ προπικώτερον ἢ, ὅταν ὁ

luxato, alius aposter-
 borans, alius fistulari
 alii caput dolet. Et eg-
 vobis noemata & ep-
 mata dicam, ut me
 exeatis, cum alius hu-
 afflicto exeat, qualer-
 rat: alius capite eode-
 afflicto, alius fistula au-
 mate non curato? It-
 lescentes propter ista
 nantur? eone parer-
 relinquunt, & amicos,
 tos, & iē familiarē, v-
 phonemata audiant:
 crates faciebat? idne
 idne Cleanthes? Qu-
 Non est dicendi gen-
 hortamur? Quis neg-
 atque illud quo coa-
 quo docemus. Quo-
 hortandi genus? Possē-
 lis & multis pugna-
 in qua volutantur:
 potius eos curare, q-
 maxime volunt. V-
 tem ea quae ad felici-
 ciunt, sed quærunt:
 ut fiat, mille subse-
 canda sunt, & aduc-
 tores, & te elegant-
 pallio consensio p-
 in puluino sedenter-
 re, quemadmodum
 rit Achilles. Desinit
 deos pulcra verba
 formare, quantum in
 Nihil magis ad h-
 scilicet facit, quam

auditoribus significat, illud opus esse. Dic mihi, regentem, aut differens, de seipso sit solitior? Quis in sese descendens egressus dixerit. Pulchrum tetigit philosophus? haec ista facienda non sunt. Nam autem, si pulchre steterit, dicitur ait: Eleganter de Xerxe. Alius, non. Congrua ad Thermopylas est auscultatio philosophi,

*Ne nos iis rebus affici,
quae in nostra potestate
non sunt.*

CAP. XXIII.

Quod alterius naturae regnat, tibi malum neque enim tua natura, ut una deprimaris, calamitosus sis: sed ut una calamitatus. Si quis vero calamitosus est, memento quod tua esse calamitosum. Nam omnes homines naturam, ad constantiam dedit, earumque rerum intacta dedit: quarum alia propria, alia vero aliena sunt. Ac aliena quidem prohiberi, & cogi, & adimi non possunt, neque propria sunt. Naturam bonorum & malorum, ut si quis fuit qui nos curaret,

λέγων ἐμφάνει τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι χρεῖαν αὐτῶν ἔχει. ἢ εἰπέ μοι, τίς ἀκούων ἀναγκασκόντός σου, ἢ Διόλεθρον, πρὸς αὐτοῦ ἠγωνίασεν, ἢ ἐπεσράφη εἰς αὐτόν; ἢ ἐξελθὼν εἶπεν, ὅτι καλῶς μοι ἤψατο ὁ φιλόσοφος, ὅτι ἐπὶ δεῖ ταῦτα ποιεῖν; οὐ γὰρ αὐτὸν λίσσασκεν, λέγει πρὸς Πανακτα, καμψαὶ ἐφρασε πρὸς τὸν Ξέρξην ἄλλοι, οὐ, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ Πύλας μάχην. τὰ τὸ ἐστὶν ἀκράσις φιλοσόφου.

Περὶ δὲ μὴ δεῖν παρὰ τὴν φύσιν
τοῖς σὺν ἡμῖν.

ΚΕΦ. κδ.

Τὸ ἄλλο παρὰ φύσιν σὺν κατὰ φύσιν μὴ γινώσκω. οὐ γὰρ σωταπεινοῦσθαι πέφυκας, οὐδὲ σωτατυχεῖν, ἀλλὰ σωδύτυχεῖν. αὐτὸ δὲ τίς ἀτυχή, μέμνησο ὅτι παρὰ αὐτὸν ἀτυχή. ὁ γὰρ θεὸς πάντας ἀνθρώπους ἐπὶ τὸ δούλαιμνεῖν, ἐπὶ τὸ δουλαδεῖν ἐποίησε. πρὸς δὲ τὸ ἀφορμαὶ ἔδωκε, τὰ μὲν ἰδιόμορφα δούλαιμνεῖν. τὰ δὲ ἀκρότητα, τὰ μὲν καλυπτά καὶ ἀναγκαστὰ, καὶ ἀφαιρητὰ, ὅτι ἰδιόμορφα. τὰ δὲ ἀκαλύπτα, ἰδιόμορφα. τὴν δὲ οὐσίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὡς αἰετὸν ἄξιον, τὸν κηδόμενον ἡμῶν

καὶ πατρικῶς παρῆς τὸν ἄλλοτον ἐν
 τοῖς ἰδίοις. ἀλλ' ἀποκεχώρη-
 κα ἔδειν, ἔδωκ' αὐτά. *Δ*ὲ πὶ γὰρ τὰ ἀλόγιστα ἴδια
 ἠγῆσαι; *Δ*ὲ πὶ ὅτε σε βλέ-
 πων ἔχαιρεν, ὅτι ἐπελοζίζε-
 το, ὅτι θνητὸς εἶ; ἀποδημη-
 πηθὸς εἶ; τοιγαρὶν ἴναι δίκης
 τ' αὐτῆς μωρίας. σὺ δ' αὐτὴ
 πίνος, ἐπὶ τί κλαῖς σεαυτ'; ἢ
 ἐδὲ σὺ ταῦτα ἐμελέτησας;
 ἀλλ' ὡς τὰ γυναικα τὰ ἐδε-
 νὸς ἀξία, πᾶσιν οἷς ἔχαιρες,
 ὡς αἰεὶ σωεσόμενος σωῆς;
 τοῖς τόποις, τοῖς ἀνθρώποις,
 ταῖς *Δ*ὲ τριβῶν. Ἐ νῦν
 κλαίων ἐκείνου, ὅτι μὴ ἔξ
 αὐτὸς ἐλέπες, καὶ ἐν τοῖς αὐ-
 τοῖς ἔποισ *Δ*ὲ τριβῶν. ἔπο
 γὰρ ἀξίος εἶ, ἵνα ἔτ' ἠγοράκων
 καὶ ἠγορωνῶν ἀθλιώτερος ἦς,
 οἷς ἔξεστιν ἰπλοῦν ὅπως θέλεις
 σι, καὶ μετοικηδομένῃ τῆς
 νεοσίας, καὶ τὰ πελάγη
*Δ*ὲ περᾶν, μὴ σένεσι, μηδὲ
 ποιοῦσι τὰ παρῆτα. ναί,
 ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἀλόγου εἶναι,
 πάχει αὐτά. ἡμῖν οὐκ λό-
 γος ἐπὶ ἀτυχία καὶ κακοδαι-
 μονία δέδοται ὑπὸ τῆς θεῶν,
 ἵν' ἀθλιοί, ἵνα πενθεῖντες
*Δ*ὲ τελευτῶμεν; ἢ πάντες ἔσω-
 σαν ἀθίνατοι, καὶ μηδεὶς
 ἀποδημείτω. μηδ' ἡμεῖς πᾶ
 ἀποδημῶμεν, ἀλλὰ μὲν ἡμῶν
 ὡς τὰ φυτὰ παρῆρίζω-
 μεν. αὐτὸ δὲ πᾶ ἀποδημή-
 σῃ τῶν σωήτων, καὶ θήμενοι
 κλαίωμεν. Ἐ πάλιν αὐτὸ ἐλθῆ,

patriaque sollicitudine tu-
 tur, in propriis collocaui
 quia ab illo discessi, dolet
 autem aliena, sua esse d-
 cur conspectu tuo delect-
 te mortalem, cur peregrin-
 rem esse non cogitavit? (C
 pœnas dat stultitiæ suæ
 vero qua mercede, qua
 causa te maceras? An
 quidem ista meditatuse
 ut mulierculæ nullius
 ita & ipse frueris omnib
 quibus delectabaris :
 semper compos futurus
 rum, hominum, colle
 rum : & nunc plorans
 quod eisdem non cerna
 iisdem in locis verferis
 to, culpaq; tua, ut & c
 cornicibus sis miserior,
 nec gementibus, nec
 desiderantibus quolibet
 re licet, nidisque suos
 ferre, & mare transmit-
 sto. Sed quia rationis e
 sunt, id eis accidit. No
 tur ratio propter calam
 & infelicitatem data e
 immortalibus, ut in sei
 na miseria & luctu
 exigamus? Omnes im
 les sint, nec peregre qu
 abeat, nec nos vispiar
 ciscamur, sed stirpiur
 radicibus affixi man
 Si quis vero fami
 discesserit, sedeamus
 tes: ac vicissim, cum
 exi

nus, & plaudamus,
 modum pueri. Au-
 dem haec relinquemus,
 a philosophis audieri
 ordabimur? Nisi forte
 inquam inuocatores
 us. Mundum hunc v-
 urbem, vnamque na-
 ic consistet: ac necesse
 circuitus quidam, &
 alis cedant, haec dif-
 illa suboriantur, hec
 tum teneant, illa ve-
 untur. Enimvero esse
 nicorum plena: pri-
 orius immortalium,
 ominum, etiam quos
 ater sese conciliarit,
 alios vna viuere, ali-
 cere oporteat, sic vt
 ous gaudeant, digres-
 moleant. Hominem
 aterquam quod na-
 nanimus sit, quæque
 potestate non sunt,
 citemnat: aliud etiam
 t non radices egerit,
 refecat in terra: sed a-
 ai loca migret, nunc
 e necessitate, nunc
 n gratia. Consimilis
 his quoque fuit:

*hominum multorum
 t, & vrbes.*

hunc Herculis, qui
 tratum orbem per-

*nspector passim fandi
 ne nefandi:*

ὀρχώμεθα, καὶ κρητῶν ὡς
 τὰ παιδία. ὅτε δὲ πελαγακί-
 σσιν ἢ ὁ ἡ πότ' ἑαυτὸς, καὶ
 μενεσιόεσθαι ὧν ἠκέσθημεν
 παρὰ τῶν φιλοσόφων; εἰ γε μὴ
 ὡς ἐπαισιῶν ὡς τῶν ἠκέσθημεν,
 ὅτι ὁ κόσμος ἔστω μία πόλις
 ἐστὶ, καὶ ἡ εἰσία ἐξ ἧς δεδήμι-
 ουρηθῆ. μία καὶ ἀνάγκη πε-
 ειοδὸν ἵνα εἴναι καὶ παραχώ-
 ρησιν ἄλλοις ἄλλοις, καὶ πάλιν
 ἀγαθῶν, τὰ δ' ἐπιγίνοισθαι.
 τὰ μὲν μὲν ἐν τῷ αὐτῷ, τὰ
 ἢ κινεῖσθαι. πάντων δὲ φίλων
 μετὰ, ὡς τὰ μὲν θεῶν, εἴται
 καὶ ἀνθρώπων, φύσιν ὡς ἀλ-
 λήλων ἀκείων. καὶ δεῖ
 τὸ μὲν παρεῖναι ἀλλήλοις,
 τὸ δ' ἀπακιδάττεισθαι. ὅτι μὲν
 σιωποῦσι χαίροντες, ὅτι δ' ἀ-
 πακιδάττεισθαι μὴ ἀχθόμε-
 νος. ὁ δ' ἀνθρώπων ὡς τὰ
 φύσιν μεγαλόφρων εἶναι. καὶ
 πάντων τῶν ἀποθευρέτων
 καὶ φρονητικῶν, ἐκ κακῶν
 ἔρχεται, τὸ μὴ ἐρριζῶσθαι, μη-
 δὲ ὡς πεφυκέναι τῆ γῆ,
 ἀλλὰ ἀίλιον ἐπ' ἄλλους ἵεσθαι
 τόπους, ποτὲ μὲν χρεῶν πι-
 νῶν ἐπαίστων, ποτὲ δὲ ἐ αὐ-
 τῶν θεῶν ἐνεκεν καὶ τῶν Ὀδυσ-
 σεί τὸ συμβαῖν τοῖστέον ἡ λῶ.

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἰ-
 δεν ἄσπερα, ἔ τὸν ἐγνω.

Καὶ ἐπὶ ὡς δὲ τῶν Ἡρα-
 κλεῖ, ὡς ἐλθεῖν τὴν οἰκου-
 μὴν ὅλην,

Ἀνθρώπων ἕξειν τε καὶ
 ὀνομίω ἐφορῶντα.

καὶ τὴν μὲν ἐκβάλλοντα ἔκκα-
 θαίροντα, τὴν δὲ ἀντὶστέλλον-
 ται, καὶ τοὺς πόσας οἱ φίλους ἔ-
 χεν ἐν Θήβαις; πόσας ἐν
 Ἄργει, πόσας ἐν Ἀθήναις,
 πόσας δὲ περιερχόμενος ἐ-
 κτησάτο; ὅς γε ἔξάμφ, ὅπως
 καὶ εὖ ἐφάνη αὐτῷ, καὶ ἐπι-
 δοπιεῖτο. καὶ τὸς παῖδας ἀ-
 πέλιπεν, ἔσενων, ἔδὲ ποτῶν,
 ἔδὲ ὡς ὀρφανὸς ἀφίει. ἤδει
 γὰρ, ὅτι ἔδεις ἐστὶ ἀνθρώπων
 ὀρφανός, ἀλλὰ πάντων ἀεὶ
 καὶ διλωκῶς ὁ πατήρ ἐστιν ὁ
 κηδόμενος. ἔγδ' ἄρα λέγει λόγος
 ἠκηκός, ὅτι πατήρ ἐστιν ὁ Ζεὺς
 τῶν ἀνθρώπων, ὅς γε καὶ αὐτοῦ
 πατέρω ὡς τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐκά-
 λει. καὶ ὡς ἐκείνον ἀφορῶν,
 ἔπεισεν ἄπειστος. τοιγάρ-
 ται πανταχῶς ἐξέλω αὐτῷ δια-
 γνῶν δὲ δαμνῶν ἔδὲ ποτε δ'
 ἐστὶν οἷόν τ' εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν,
 δὲ δαμνῶν, καὶ πότον τῶν
 παρῶν. ἔγδ' ἄρα δαμνῶν,
 ἀπέχων δ' εἰ πάντα ἀφέλει, πε-
 πηρωμένον πνὶ εὐκέναι. ἔ-
 δίψῃ δ' εἰ ὡρεῖται αὐτῷ,
 ἔλινον. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐ-
 πεπόνθει ὡς τὴν γυναικῶν,
 καὶ ἔκλαιεν ἐπὶ πέτραις κα-
 θεζόμενος. ἔδὲ Ὀμήρω πάν-
 τα ὡρεῖται, καὶ τοῖς μύθοις
 αὐτῶν; ἢ, εἰ ταῖς ἀληθείαις ἐ-
 κλαίει, τί ἄλλο ἢ ἐδυσχεῖ; τίς
 δὲ καλός τε καὶ ἀγαθός δυ-
 σχεῖ; τὰ ὄντι κακῶς διοικεῖ-
 ται τὰ ὅλα, εἰ μὴ ἐπιμελεῖ-
 ται ὁ Ζεὺς τῶν ἰσχυρῶν πολιτῶν,

vt & hoc eiiceret ac re-
 ret, & illud restitueret.
 eum amicos habuisse
 Thebis? quot Argis? c
 thenis? quot in istis
 nationibus parasse?
 qui vxores etiam duxe
 ipsi commodum vider
 liberos procrearit, eos
 seruerit, non gemens,
 siderans, quasi pupi
 quisset. Norat enim,
 um neminem pupillu
 sed esse patrem, qui ce
 ter omnes curet. Nec
 verbo tenuis tantum:
 Iouem patrem esse ho
 quem patrem suum
 ret, & appellaret, eui
 tueretur, eoque fretu
 gereret. Vnde factum
 que beate illi viuer
 Nunquam autem fie
 vt felicitas & rerum
 um desiderium eode
 conueniant. Quod e
 tum est, secum haberi
 omnia quæ vult: si
 repleto: abesse oport
 abesse famam. At Vl
 ciebatur vxoris def
 in rupibus sedens
 Noli Homero & ei
 plane fidem habere.
 vere plorasset, omni
 fuisset? Quis autē vi
 fortis in felix est? Om
 vniuersitas male gu
 nisi ciues suos cura

nles sint ipsius, ac beati.
 ista nefas est vel cogi-
 lysses autem si quidem
 rat & lamentabatur, vir
 non fuit. Quis enim
 est, qui seipsum igno-
 ris vero seipsum nouit,
 litus sit, quicquid or-
 erit, caducum esse: ne
 posse fieri, vt homo
 consuetudine homi-
 utur? Quid ergo est ea
 icare, quæ fieri neque-
 eruile est, & stultum:
 pitis, est eius qui (qua
 potest) suis decretis &
 nibus repugnet Deo.
 ter mea cum me non
 gemit. Cur autem ra-
 istas non didicit? Neq;
 co, non curandum
 quominus illa ploret,
 mino non expeten-
 e aliena. Alterius por-
 or alienus est, meus ve-
 nis. Ego ergo quod
 est, quouis modo se-
 cin mea enim potestate
 alienum vero pro virili
 conabor, sed plane se-
 on instituam. Nam alio-
 em diis pugnabo, aduer-
 o oui, totum illius ordi-
 auertere conabor: atque
 u contumaciæ aduersus
 os & aduersationis, non
 oc,
 i natorum & qui nas-
 ntur ab illis,

ἴν' ὄπιν ὄμοιο αὐτοῦ δὲ
 δαίμονες. ἀλλὰ ταῦτα οὐ
 θεμιτὰ, οὐδ' ὅσα ἐνθυμη-
 θήναι. ἀλλ' οὐδὲσδὺς εἰ μὴ
 ἔκλαε καὶ ἀδύρετο, σὺ δὲ
 ἀγαθός. τίς γὰρ ἀγαθός ἐστι;
 ὃ σὺ εἶδως ὅς ἐστι; τίς δὲ
 οἶδε τοῦτο, ἐπιδελισμῶ
 ὅτι φθαρτὰ τὰ γενέμενα,
 καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπων συν-
 εῖναι οὐ δυνατὸν αἰεὶ; τί
 οὖν, τῶν μὴ δυνατῶν ἐφίε-
 σθαι; ἀδραποδῶδες καὶ ἡ-
 λίθιον. ξένου, θεομαχόν-
 τες ὡς μόνον οἷόν τε θεῖς
 δόγμασι τοῖς ἑαυτοῦ. ἀλλ'
 ἡ μήτηρ μου σένει, μὴ
 ὀρώσά με. ἀλλὰ τί γὰρ σὺ
 ἔμαθε τούτους τοὺς λό-
 γους; καὶ οὐ τοῦτό φημι, ὅ-
 τι σὺ ἐπιμελητέον, τοῦ
 μὴ οἰμῶζειν αὐτῷ. ἀλλ'
 ὅτι οὐ δέῃ θέλειν τὰ ἀλ-
 λότρια ἐξ ἅπαντ'. λύ-
 πη δὲ ἡ ἀλλοῦ, ἀλλότριον
 ἐστίν. ἡ δὲ ἐμῆ, ἐμόν. ἐγὼ
 οὖν τὸ μὴ ἐμόν πάυσω
 ἐξ ἅπαντ'. ἐπὶ ἐμοῖ
 γάρ ἐστι. τὸ δὲ ἀλλότριον
 πειράσμεν κατὰ δυνά-
 μιν, ἐξ ἅπαντ' δὲ οὐ
 πειράσμεν. εἰ δὲ μὴ
 θεομαχίῳ, ἀνπησίω πρὸς
 τὸν Δία, ἀνπατά-
 ξομαι αὐτῷ πρὸς τὰ
 ὅλα. καὶ τὰ πῆχειρα τῆς
 θεομαχίας τούτης ἐ ἀπει-
 θείας εἰ μόνον καὶ δὲς καὶ δὲ

ἐκίσχουσιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ
 μὲν ἡμέραν νυκτὸς ἀφ' ἧ
 ἐνυπνίων ἐμπηδαῖν, ἄσφα-
 σόμμος πρὸς πᾶσαν ἀπαγ-
 γελίαν, τρέμων ἐξ ἐπιτολῶν
 ἀποστράτων, ἡρτηρῶν ἔχων
 πρὸς ἐμαυτὸν ὡς πείθειαν. ἀπὸ
 Ῥώμης ἴς ἤκει. μόνον μὴ π
 κηχθῆναι. τί ἢ κηχθῆναι ἐκεί
 σοι συμβῆναι δυνάταται, ὅπως μὴ
 εἶ; ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μόνον
 μὴ π κηχθῆναι. ἔγωγε σοι πᾶς ἔ-
 πος δυνάται δυστυχίας εἶναι
 εἴ ποτε. ἔχῃ κηχθῆναι, ἐκεί σε ἀ-
 τυχεῖν, ὅπως αὐτὸς εἶ; ἀλλὰ καὶ
 πέραν θαλάσσης, καὶ διά γε αμ
 μάτων. ἔγως ἀσφαλῶς σοι
 τὰ πράγματα ἔχῃ; τί ἔν, αὐ
 ἀπὸ θάνατον οἱ ἐκεί φίλοι, τί
 γὰρ αὐτὸ ἄλλο, ἢ οἱ θνητοὶ ἀπέ-
 θανον. ἢ πᾶς ἀμαρτῶν γηρά-
 σαι θέλεις, ἀμαρτῶν μὴ δένδ
 σεργηρῶν μὴ ἰδεῖν θάνα-
 τον; ἐκ οἷοδ' ὅτι τὰ μακρὰ
 χρόνω πολλὰ καὶ ποικίλα ἀπο-
 θάνειν ἀνάγκη; ἔγωγε πρὸς
 θλίψεως κρείττονα, ἔγωγε δὲ λη-
 σῶν, ἔγωγε δὲ τύραννον; θίξτο γὰρ
 τὸ φερέον, θίξτον οἱ σωόν-
 τες, ψυχὴ καὶ μαρτῶν, καὶ
 τροφῶν ἀσύμμετροι, καὶ ὁδοι-
 πορεία, καὶ πλῆθος, καὶ ἀνίμω, καὶ
 κούρῶν ποικίλων, τὸ μὲν ἀ-
 πάλεσαν, τὸ δ' ἐξώρῃσαν, τὸ
 δ' εἰς πρῶτον, ἀλλοῦ δ' εἰς
 ἐρασίαν ἐνέβαλον. καὶ ἡσο
 θίνω πρὸς πάντα τὰ ἐπι-
 κληθῶν, πινθῶν, ἀτυχῶν,
 δυστυχῶν. ἐξ ἄλλου ἡρήμῃος;
 ἔγωγε ἐχέω, ἔγωγε εἶναι, ἀλλ-

pœnas dabunt: sed & ego
 interdiu, noctu præ for
 exiliēs, turbatus, ad que
 nuntium tremens, ex al
 literis suspenſa prospici
 mea Roma venit aliquis
 do ne quid mali. Quid ve
 lic mali tibi accidere poti
 bi non es? E Græcia. Mo
 quid mali. Sic quiuis loc
 lamitatis causa tibi effi
 test Non satis est, eo te i
 esse miserum, in quo es
 etiam trans mare & pe
 ras sis calamitosus? Ad
 tuæ dubiæ sunt & in
 Quid ergo, si amici, c
 lic sunt, moriantur? Q
 ro alij, nisi mortales in
 tur? Quomodo simul e
 senectutem, simul null
 rum quos diligis morti
 dere vis? An nescis,
 vitæ tempore necessa
 multa, eaque varia acc
 hunc succumbere febrī,
 latroni, alium tyranno
 lis enim mundi natura
 les amici tui. Frigora &
 & victus ratio minus a
 itinera, & nauigation
 varij casus, alium per
 alium extorrem agun
 lium legationem obi
 lium militare cogunt.
 ergo ad hæc omnia atto
 lgens, impos voti, c
 tofus, aliunde pendens,
 ex vno atque altero,
 in

Istane audisti e phi-
 li? Ista didicisti? Anne
 cetium hoc esse mili-
 tic excubias agendas,
 atum abeundum, a-
 pugnandum in hos
 fri nequit, vt eodem
 ont omnes: neque et-
 dit. Tu vero ommissis
 oris mandatis quere-
 baliquid durius man-
 fe: neque id exseque-
 nimaduertis qualem
 antum quidem in te
 tum? Nam si te qui-
 nes imitentur, non
 isquam fodiet, non
 uniet, non excuba-
 ugnabit: sed nullum
 editioni præbere vi-
 Rursus naue cum ve-
 am locum tene, in eo
 aneto. Si vero malus
 endus erit, recusa. Si
 n currendum, nolito.
 em gubernator te fe-
 n potius tâquam in-
 eiiciet, qui nihil aliud
 n pedimentū & malū
 m cæteris nautis? Ita
 t sese habet: militia
 a est cuiusque vita, ea-
 ra & varia. Tuendum
 militis munus: & quic-
 perator iusserit, ad
 mius exsequendum: &
 neat, diuinandū etiā
 vet. Neq; enim ille dux
 e miles inter sese sunt,

λα μυρίων ἐπὶ μυρίοις. Ἐπι-
 τα ἤκειες παρὰ τοῖς φιλοσό-
 φοις; ταῦτ' ἐμάνθανες; σὺν
 οἷσ' ὅτι στρατεία τὸ χρεῖμα
 ἐστὶ τὸν μὲν δεῖ φυλάττειν, ἢ
 ἢ καὶ σκοπήσονται ἐξίεναι,
 τὸν δὲ καὶ πολεμήσονται. ἐχ-
 οἷόν τ' εἶναι πάντας ἐν τῷ
 αὐτῷ, εἰ δ' ἀρεινον, σὺ δ' ἀ-
 φεῖς ἐκτελεῖν τὰ πρῶτα-
 γματι τῆς στρατηγῆς, ἐγκο-
 λεῖς ὅταν τί σοι πρῶτα χθῆ
 τραχύτερον, καὶ ἐπαρακο-
 λουθεῖς, οἷον ἀποφαίνεις (ὅ-
 συν ἐπὶ σοὶ) τὸ πρῶτον μα. ὅ-
 τι αὐτὸς πάντες μιμήσονται, ἐ-
 τίφθον σκάψῃ τις, ἐχάρι-
 κα ἀειθαλεῖ, σὺν ἀρετῇ πῆ-
 σθ, ἐκινδυνώσθ, ἀλλὰ ἀ-
 χρεῖτος οὐδέ στρατεύεσθ πάλ-
 λιν ἐν πλοίῳ ναυτικῆς αὐ-
 πλέης, μίαν χώραν κἀτε-
 χε, ἐ ταύτῃ πρῶτα λιπύρει.
 αὐτὸς ἐπὶ τὸν ἴσον ἀναβύωσθ
 δεῖ, μὴ γέλε αὐτὸς εἰς τὴν πρῶ-
 ραν ἀφάρμακον, μὴ γέλε καὶ
 τίς αὐτὸς ἐστὶ σὺν κυβερνή-
 τῆς; οὐχὶ δ' ὡς σκεῖται ἀ-
 χρεῖτον ἀειθαλεῖ, εἰδὲν ἄλλο,
 ἢ ἐμπόδιον; καὶ κακὸν παρὰ
 δεῖμα τῶν ἄλλων ναυτῶν. ἔπει-
 ἢ καὶ ἐν τῷδε στρατεία τις ἐστὶ
 ὁ βίος ἐκείνου, καὶ αὐτὸ μα-
 κρὰ ἐ πικίλη, τηρεῖν σε δεῖ
 τὸ τὸ πρῶτον πρῶτον πρῶτον
 μα, καὶ τῆς στρατηγῆς πρῶτον
 ἐκείνου, ἢ οἷον τε μαντεύο-
 μῶρος ἀφείλει. εἰδὲν γὰρ ὁμοῖος
 ἐκείνος ὁ στρατηγός, καὶ ἔπος.

ἔτεχεν τὴν ἰαχὴν, ἔτεχε τὰ
 τῶν ἠγούσων ὑπεροχὴν. τέτα-
 ξαι ἐν πολλῇ ἡγεμονίᾳ, καὶ
 ὅσα ἐν ταπεινῇ πνὶ χώρᾳ,
 ἀλλ' αἰεὶ βελούτης. ὅσα οἱ δ'
 ἐπιτὸν ἰσχυρὸν, ὀλίγα μὲν δεῖ
 οἰκνομεῖν, τὰ πολλὰ δὲ δόπο
 δημεῖν ἀρχόντᾳ ἢ ἀρχόμενον,
 ἢ ὑπερεξέντᾳ πνὶ δόχῃ, ἢ
 στρατεύμενον, ἢ δικάζοντα,
 εἴ ποί μοι θέλεις, ὡς φυτὸν,
 παροσηρτῆσθαι τοῖς αὐτοῖς τό-
 ποις, καὶ παροσπρίζωσθαι; ἢ δὲ
 γὰρ ἐστὶ πῆς ἔφυσιν, ἀλλὰ καὶ
 ζαμῶς ἢ δὲ ἐστὶ, γυνὴ καλὴ
 ἢ δὲ ἐστὶ. πῆ ἄλλο λέγουσιν, οἱ
 τέλει ποιούμενοι τῶν ἠδου-
 νῶν; ὅσα αἰεὶ ἀνή τίνων ἀν-
 θρώπων φωνῶν ἀφήκας ὅτι
 Ἐπικουρείων καὶ κινεμάδων.
 εἴτα πῆ ἐκείνων ἔργα πρᾶσ-
 σων, καὶ τὰ δόγματᾳ ἔχων,
 τὴς λόγους ἡμῖν λέγεις, τὴς
 Ζωῶνιος καὶ Σακράτους; ὅσα
 ἀπορροίψεις ὡς μακροπύτω
 τ' ἀλλότρεια, οἷς κρομῆ, μη-
 δέν σοι παροσήκασιν; ἢ τί ἄλ-
 λο θέλεις ἐκείνοι, ἢ κατὰ δὲ
 εἶν ἀπαροποδῆσως καὶ ἀνα-
 γαγκῆσως, καὶ ἀνασείντες
 ἐφ' ἡσυχίας χαμῆσαι καὶ ὅ
 παροσωπον δόπο πωλῶσαι, εἴτα
 γράψαι καὶ ἀναγῶναι ἀθέ-
 λουσιν, εἴτα φλυαροῦσιν πῆ
 ποί ἐπαμνέμενοι ὑπὸ τ' φί-
 λων ὅ, πῆ ἀν λέγουσιν. εἴτα εἰς
 περίπαιον παροιλόντες, ἔο-
 λιῖα παροπατισαυτες λῆσαι-
 σθαι, εἴτα φαῖν, εἴτα κρομηθῆ-

neque viribus, neque prae-
 tiam morum. Magnus tibi
 cipatus attributus est, &
 minime humilis Tu pe-
 us Senator es. An igno-
 parum curandam esse
 miliarem, sed crebro pro-
 nandum vel imperand-
 parendo, vel magistratu
 cui inserviando, vel pro-
 do, vel ius dicendo? It-
 plantae instar in iisdem
 re locis, ac quasi radice
 Suaue id est. Quis ne-
 & pulmentum suaue
 formosa mulier sua
 Quid aliud ii dicunt, quod
 mum bonum voluptati
 untur? Non animaduer-
 rum hominum vocem pro-
 Epicureorum & cyna-
 Quorum mores cum sec-
 instituta teneas: Zeno
 Socratis orationes nobis
 Non quam longissime
 aliena quibus ornaris
 te attinentibus? Non
 aliud illi volunt, nisi
 pedimentum dormire
 gere cum libitum est:
 surrexerint, per otium
 re, & faciem abluere
 scribere & legere quae
 deinde nugari aliquid
 detur ab amicis quic-
 xerint: deinde cum con-
 latum progressi, & pa-
 loti fuerint, capere
 mox in lectum se

quidem iectum, quæ placere probabile est. uerſum attinet id dicendum quiuis facile coniectet? Age affer & tu mihi rærationem, quam ex ſtator veritatis, Socratiſogenis. Quid Athenis es? Hæc eadem. Non Quid ergo Stoicum te ſiris? Qui Romana ciſo gloriantur, acerbis iis afficiuntur. Qui autem tantam & tam præſo falſo iactitant, num iſti abibunt? An vero non poteſt, ſed lex hæc, firma & ineuitabilis æ maximas pœnas deſaximis irrogat? Quid iſta dicit? Is, qui ea ſibi pet, quæ ad ipſum nihil ſunt: eſto arrogans, eſto oſoſus. Qui diuinæ gubnioni non paret, eſto huſto ſei uſus, doleat, inuiſiſer eſcat, & quod extremeſt omnium, ſit calamituploret. Quid ergo? Vis ma me coli? Vis me fores equêtare? Si ratio poſtuſpatria, pro cognatis, pſpſbmines: cur nō accedas? mō pudeat futoris taber iſtredi, cum calceis eſt oſſe; neq; conuenire holitoſm, ſi opus eſt lactucis: cur uis accedere, cum ſimiliſtigm re indiges, graue

να. οἷον δὴ κριτικῶς καὶ δεινὰς τὰς τιμὰς αἰεὶς τὴν ἀλλοτρίαν λέγει; ἔξιστο γὰρ τεκμηριώδῃ. ἄγε φέρε μοι καὶ σὺ τὴν σωφροσύνην ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν. ζήλω τὰ τῆς ἀληθείας καὶ Σωκράτους καὶ Διογένης. ἵψελος ἐν Ἀθήναις ποιεῖν; ἴψωτα αὐτῶν μή τι ἔπραξ; τί ἐν σωφρονισμῶν στωτῶν εἶναι λέγεις, εἶπω οἱ μὴ τῆς Ῥωμαίων πολυτελείας καὶ ψευδοδύμμοι, καὶ ἀξον) πικρῶς. τὰς δ' ἔγω μετὰ καὶ σέμνη καὶ ἀψευδοδύμμοις πρὸς ἀμφοτέρους ἐὶ νόμος, ἀθῶς ἀπαχάτις ὁ δὲ αἰδῶς; ἢ τὸ τό γε ἔδωκεν, ἀλλὰ νόμος θεῖος ἐἴχυρος καὶ ἀναπόδρατος ἔστος ἐστίν. ὁ δὲ μέγιστος εἰσπραξασόμενος καὶ λάσφης παρὰ τῶν μέγιστων ἀμαρτανόνων; τί γὰρ λέγεις; ὁ ἀσπασοικέμνη) τὰ μικρὸν πρὸς αὐτῶν, ἔγω ἀλαζών, ἔγω κενόδοξος, ὁ ἀπειθῶν ἰψήθεια διοικήσῃ, ἔγω ἰαπετὸς, ἔγω δ' ἄλλος, λυπέω, φθονεῖτω, ἐλλείτω. ὁ κεφάλαιον πάντων δυσχεῖτω, φθονεῖτω. τί ἐν; μέγας μετ' εἶνα φραξασφῶν; ἐπὶ φύρας αὐτῶν πορύεσθ; εἶψτο ἐρεῖ λόφος. ὑπὲρ τῆς παλιρῆδος. ὑπὲρ τῆς σφλενῶν, ὑπὲρ ἀνθρώπων. ἀλλὰ πῶ μὴ ἀπέλθης, ἀλλ' ἐπὶ μὴ τῶν εἶσφ σκυλῶς ἐκ ἀγαυῆς πορύεσθ, ὅταν δὲ ὑπεδῆματων, ἔδ' ἐπὶ τῶν εἶσφ κηπερῶν, ὅταν φριδαίων. ἐπὶ τῶν εἶσφ τῶν πωλασίων, ὅταν ἰσὸς ὁμοῦς

δέη; ναί. ἢ σκυτέα γὰρ ἔθω-
 μάζω, μηδὲ ἢ πωλύσιον, ἐδὲ
 ἢ κηπευθὲν κηλακδύσω, μη-
 δὲ ἢ πωλύσιον. πῶς ἔν τυχῶ
 ἔδεομαι; ἐγὼ δὲ ζοιλέγω, ὅ-
 τι ὡς τούξομνος ἀπέρχε,
 ἐχὼ δὲ μόνον ἵνα πράξις τὸ
 σωτῆρ πρέπον; τί ἔν' ἐλὶ πο-
 ρύομαι, ἵν' ἀπέλθης, ἵνα ἀ-
 ποδεδωκὸς ἦς τοῖς πολίταις
 ἔρσαι, τὰ ἀδελφῶν, τὰ φίλων, καὶ
 λοιπὸν μέμνησο, ὅτι πρὸς
 σκυτέα ἀφίξομαι, πρὸς λαχ-
 νοπώλην, ἐδενὸς μεγάλου ἢ
 σεμνῶν ἔχοντα τὴν ἐξουσίαν,
 καὶν αὐτὸ πολλὰ πωλή, ὡς ἐς
 πῖ τῶν θρίδων ἀπέρχη. ὁ-
 βολῶ γὰρ εἰσι, τοιαύτα οἱ
 ἐκ εἰσίν. ἔτω καὶν τῶν, ἔτι
 πῖ θύρας ἐλθεῖν ἄξιον τὸ
 πρῶτον ἔσω. ἀφίξομαι ἢ
 διαλεχθῆναι ἔπος ἔσω, δια-
 λεχθῆσμεν. ἀλλὰ ἔτι
 χεῖρα δὲ κηλαφίλησται, ἔτι
 πῖ πῖ δὲ ἐπαίνου ἄπειρε, τῶν
 λαύτων ἐσίν. ἐλυσιτελεῖ μοι,
 ἐδὲ τῆ πόλει, ἐδὲ τοῖς φίλοις,
 ἀπολέσται καὶ πολίτην ἀσπῶν
 ἔ φίλον. ἀλλὰ δόξης μὴ πρὸ
 ἱεθυμῆας, μὴ ἀνύσας πάλιν
 ἐπελάθεις, ἵνος ἐνεκα ἐλήλυ-
 θας. ἐκ οἷοι' ὅτι αὐτὴ καλὸς
 ἔ ἀγαθὸς, ἐδὲ ποιῶ ἢ δό-
 ξαι ἐνεκα, ἀλλὰ ἢ πεπρῶχ-
 ται καλῶς; τί ἔν' ὄφελος αὐ-
 τῶν. ἢ πρῶτα καλῶς; τί δὲ
 ὄφελος τῶν γράφοντι τὸ Δίω-
 νος ὄνομα, ὡς χρεὶ γράφειν
 αὐτῶν; τὸ γράφειν ἐπαυθὸν ἔν
 ἐδὲν; οὐ δὲ ζήλεις ἐπαυθὸν

ris? Recte. Sed futuri
 admiror, nec holitor
 Ne diuiti quidem. Quod
 ergo impetrabo quod
 Num vero ego te abire
 tanquam voti tantum
 potem futurum, non
 animo ut dignitate
 tueare? Cur ergo ab-
 abeas, & munere civi-
 amici fungaris. De-
 memineris, te ad futuri
 holitorem venisse, qui
 magnæ præclaræque
 statem habeat, quam
 magno vendat. Tan-
 emendas lactucas ab-
 obulum valent, talen-
 valent. Ita hic etiam
 um tanti sit, ut fores
 tes: abibo ut colloquar.
 sto: colloquar. Sed de
 eius deosculanda est,
 aliqua conciliandus
 Apage. talentum hic
 mihi, nec Reipub. ne
 expedit, perdidisse be-
 uem & amicum. A-
 confecta, videberis non
 buisse diligentiam? In-
 oblitus es, qua causa
 Nescis virum bonum
 cere, ut fecisse videatur
 fungatur officio? Quo-
 fructum ex recte facti
 Quem vero fructum
 Diogenis nomen recte
 capit? Ipsam scripturam
 ergo nullum? Tu vero

maius præmium quaerestis & iustis actioni Olympiæ nonne aliud eritis? Nonne in Olympiæ coronatum esse, tibi scilicet Num paruum quid & illius momenti iudicas, Num bonum, iustum & utile? Adhæc munera, a quibus vim hanc introducturum iam virilia munera secunda essent, tu nutrituram vitam desideras, te quærituræ & effœminantur muliercule ploratu suo. Numquam defines infans? Quod natu maior, eo maculatus fiet. Athenis an quæriturares? Eum quem, vobis eam hic eundem videre quem volueris, vides? Quod modo ne abiecte, ne cum quærituræ aut auersatione. Quærituræ bene habebunt. Quod item non in veniendo quærituræ est, neque in stando quærituræ, sed intus, in decreto quærituræ opinionibus: si res quærituræ & alieni iuris despectus, neque quicquam earum quærituræ se duxeris, sed ista tantum quærituræ te pertinere, ut recte quærituræ sentias, appetas, quærituræ, auerseris. Quis adu- quærituræ locus reliquus est? Quærituræ imi pusillitati? Quid quærituræ tranquillitatē istam res quærituræ? Quid consueta loca? Si

αὐδρὶ ἀγαθῷ μῆζον, ἔγωγ
 λὰ καὶ δίκαια πράττειν; ἐν
 Ολυμπίᾳ δ' οὐ θέλεις ἄλλο
 λοεδορὸν, ἀλλ' ἄρχειν Κοιδῶ
 κεί, τὸ ἐσφραυῶσθαι ὀλύμπια. ἔγωγε Κοι μικρὸν καὶ εὐδενὸς ἄξιον εἶναι φαίνεται, τὸ εἶναι καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δὴ δαίμων; ὡς τῷ τε ὑπὸ θεῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἰσηγμένῳ, ἔδη τῶν ἀνδρῶν ἔργων ὀφείλων ἀπὸ τοῦ βίτης ἐπιποθεῖς καὶ κάμμελλω, καὶ κάμπερ σε ἐδποθη- λωὶ κλαίοντα γυνάμα μω- ρά; ἔτως εὐδένποτε πωλύση- ποιόον ὡν νήπιον; σὺκ οἶδ' ὅτι ὁ τὰ ποιῶν, ὅσα περσοῦπερς, ἔστω ἑλοιο- τερς, ἐν Αθήναις δ' εὐδέννα εἰσῶς, εἰς οἶκον αὐτῷ φοιτῆ- ὄν ἐοκλόμω. καὶ ἐνθάδε τῶ- τον θέλει ὀρᾶν καὶ ὄν βέλγ, ὅ- ψαι μόνον μὴ ἔπεινῶς, μὴ μετ' ὀρέξεως ἢ ἐκκλίσεως, ἐ- ἔστω τὰ σὰ καλῶς. τῶτο δ' σὺκ ἐν τῷ ἔλθειν ἐσιν, εὐδ' ἐν τῷ ἐπὶ θύρας σῆναι, ἀλλ' ἐνα- ὀδον ἐν τοῖς δόγμασιν. ὅταν τὰ ἐκτός καὶ ἀπεθαίρεται ἢ μακρῶς ἦς, καὶ μηδὲν αὐτῶν σὸν ἠγημῶ. μόνον δ' ἐκεί- να σὰ, τὸ κείναι καλῶς, τὸ ὑπολαβεῖν, τὸ ὀρμησῶ, τὸ ὀρεχθῶναι, τὸ ἐκκλίνα. ποδ' εἶτι καλακείας τόπος, ποδ' ταπεινοφροσύνης; τί εἶτι πο- θεῖς τὴν ἠουχίαν τὴν ἐκεί; τί τοὺς σωήεις τοποὺς ἔκ-

δεξομ βραχὺ, καὶ τέττας πάλιν ἐξείς σιωπήσεις. εἶτα αὖ ἕτως ἀγλυνῶς ἔχης, πάλιν καὶ τούτων ἀπαυδατόμῳ, κλαῖε καὶ σένε. πῶς οὖν γενώμα φιλόσοφος, ὡς γλυταῖ, ὡς δὲ τυχεῖς. εἰ δέποτε γὰρ εἶρεῖ ὁ λόγος ἀπὸν εἶναι, εἰ δὲ κατακλαῖας, εἰ δὲ ἐξ ἄλλης κρέμας, εἰ δὲ μέμψασθαι ποτε θεὸν ἢ ἀνθρώπον. ἕτω μοι γίνου φιλόσοφος, ὡς βῶτα τηρήσων. εἰ ἢ ἀπὸ τινὸς φιλοσοφίαν βῶτα, τίνι τίνα ποτὲ καὶ καλεῖς φιλοσοφίαν; ἢ ἄλλος μέλλεις εἶναι, καὶ ἀθλιῶ. εἰ λυσιτελεῖ φιλόσοφον εἶναι, καὶ τί καλύψω φίλιν τινὰ ὡς θνητὸν, ὡς ἀποδημητικόν; ἢ Σακράτους ὅσον ἐφίλεις τὴν παῖδας τὴν εἰαυτῶ; ἀλλ' ὡς ἐλδύθηρας, ὡς μεμνημένῳ ὅτι παρῶτον δεῖ θεοῖς εἶναι φίλον. ἀπὸ εἶτο εἰδὲν παρέβη ἢ πρὸς πόντων ἀνδρὶ ἀγαθῷ, ἕτ' ἀπολογεῖσθαι, οὐδ' ὑποπνεύμενος, οὐτ' ἐπὶ παρῶθεν βουλόων, ἢ στρατούμενος. ἢ μείεις ἢ πάσης παρῶσεως παρῶς τὸ ἀγλυνῆς εἶναι ἀπορρομῶ. οἱ μὲν ἀπὸ παῖδας, οἱ δὲ ἀπὸ μητέρας, ἄλλοι δὲ δι' ἀδελφούς. δι' οὐδένα δὲ παρῶσει δυσχεῖν, ἀλλὰ δυσχεῖν ἀπὸ πάντας, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὸν θεὸν, τὸν ἐπὶ τοῦτο ἢ μᾶς κατακόλλουσιν. ἄγε,

paulisper distuleris: isto que rursus familiares habes. Postea cum tam degenerate fueris, rursus ab istis furus, denuo plorabis & rabis. Qui ergo pius & cum amans ero? Si gressus, si fortunatus. Nulla ratio finit, ut abiectio & fractio, aut ex aliis deas, aut unquam vel vel hominem accuses. Si pius esto, tanquam contentus. Sin pietatis titulum abieceris: quam tandem tatem dicis? Servus tuus, & miser? Non expium. Et quid prohibet quem diligere ut moriturum peregrinaturum? Socrates liberos suos mabat? Sed ut liber meminisset se in primo amicum esse oportere. propter nihil eorum; bonum virum decemplexit: non defendi non statuenda sibi non ante hæc cum: esset, & militaret. Ne causa quavis ad ignavum timur, alii propter filium propter matrem, alii fratres. Enimvero neminem calamitosum bimus, sed felices pro mnes: maxime vero Deum, qui ad hoc noxixit. Age, An neminem

es, qui ea benignitate
 nitate fuit, vt propter
 on hominum bonum,
 res & ærumnas cor-
 ro susciperet? Imo a-
 Quomodo? Vt Louis
 m decebat, simul vt
 ins, simul vt Deo sub-
 Quapropter quæuis
 erat patria, eximia ve-
 tio nulla. Captus nō
 it Athenas, nec illius
 liares atque amicos:
 tiam piratis familia-
 eos corrigere studu-
 Corinthi venditus,
 essit, vt antehac A-
 uod si ad Perihæbos
 eodem modo fuisset
 Sic paratur libertas,
 causa dicebat: Ex quo
 henes in libertatem
 seruire desij. Quo-
 seruit? Audi quid
 uicit me quæ mea es-
 non mea. Res fami-
 est mea: cognati, pro-
 nici, fama, consueta
 obiquia, omnia, hæc a-
 Quid ergo tuū? V-
 Hūc me habere ta-
 beri nequeat, osten-
 possit cogi, nō impe-
 nē adigere posse me
 ter ac velim vtar.
 adhuc potestātē in
 Philipp^o, aut Alexā-
 erdicas, aut rex Per-
 Vnde istis illa potestas?

Διοζένης δ' ἄν ἐφίλει ἄ-
 δένα; ὅς ἔτιως ἡμέρῃ ἴω, ἔ-
 φιλαύτηρῃ, ὡς ὑπὲρ ἔ-
 κρινε ἔτι αὐτῶν τῶν τοσούτους
 πόνους καὶ θαλασσιῶν κρινε
 ἔτι σώματ' ἄσμεν αὐα-
 δέχασθαι. ἀλλ' ἐφίλει. πῶς; ὡς
 ἔτι Διὸς δίακρον ἐδεῖ, ἄμα
 μὲν κιδόμην, ἄμα δ' ὡς
 τῷ θεῷ ὑποτέτακται.
 ἀλλ' ἔτι πᾶσα γῆ πατρῆς
 ἴω ἐκείνω μόνω, ἐξαιρέτῃ
 δ' ἐθελήσας. καὶ ἀλλῶς, ἄν ἐ-
 πόθει τῶν Ἀθηνῶν, ἐδὲ τῶν
 ἐκείνων ἡθῆς καὶ φίλους, ἀλλ'
 αὐτοῖς τοῖς πειραταῖς συνή-
 θης ἐγένετο, καὶ ἐπανορθῶν ἐ-
 πειρᾶτο. καὶ πρῶτοι ὕστερον
 ἐν Κορίνθῳ διήλθον ἔτιως ὡς
 ἀπόθεν ἐν Ἀθηνῶν. καὶ εἰς
 Περαιῶν δ' αὐτῶν ἀπελθῶν, ὡ-
 σάτωσιν εἶχεν. ἔτιως ἐλύθη-
 ρία γίνετο. διαστῶ ἐλέγη, ὅτι
 ἐξ ἑμὶ Ἀντιόχου ἡλύθη-
 ρωσεν, ἄν ἐν ἐδ' ἐλύσασα. πῶς
 ἡλύθη ῥωσεν, ἄν κε ἴε λέγει.
 ἐδιδάξεν με τὰ ἐμὰ, ἔκ ἐ-
 μὲ. κληῖσις, ἐκ ἐμῆ συχνηεῖς,
 οἰκῆοι, φίλοι, φήμη, συνή-
 θης ἔπει, διαίτη, πᾶν ἴα τῶν
 ἴα ὅτι ἀκρότητα. σὸν ἐν ἴε; ἄν
 σις φαντασιῶν. τῶν ἐδ' ἐξ
 μὲ ὅτι ἀκρότητα ἔχω, ἀνανά-
 τῃσιν, ἐδ' εἰς ἐμποδίσαν δύ-
 ναμι, ἐδ' εἰς βιόσιας ἀλλῶς
 ἄν ἐξ ἡμῶν ἔξασίαν; Φίλιππος,
 ἢ Ἀλέξανδρος, ἢ Περδίκκας, ἢ
 ὁ μέγας βασιλεὺς; πόθεν αὐ-

ἄλλοις ἢ ἡδὺν ὑπὸ ἀνθρώπων μέλι
 λοντα ἢ ἡπιάσθαι, πολὺ ὡς
 περισσὸν ὑπὸ τῶν πραγμάτων
 δεῖ ἡπιάσθαι. ἔστιν ἔν ἐχ
 ἡδονῇ κρείττον ἐστιν, ἔστι πόνος,
 ἔστι δόξα, ἔστι πλῆθος, δυνά-
 τει δὲ ὄρα αὐτῷ δόξη τὸ
 συμφέρον ὅλον ὡς αὐτῶν
 ἡνὶ ἀπελθεῖν, ἡνὶ ἔτι
 δεῖ ἄλλοις ἐστὶν ἡνὶ ὑποτέλειται;
 εἰ δὲ ἡδῶς ἐν Ἀθήναις διή-
 γη, καὶ ἡπιάσθαι τῆς ἀφ-
 ρεῖδης, ἐπὶ πεινῇ αὐτῷ τὰ
 ἐκείνην πράγματι ὁ ἰχυρό-
 τερος κύριος αὐτῷ λυπη-
 σαι αὐτόν. πῶς αὐτῷ δοκῆς
 τὴν πρᾶξιν ἐκθλάσκειν, ἢ
 αὐτὸν Ἀθηναίων ἡνὶ πωλή-
 σωσιν, ἢ ἰδῆ ποτὲ τὸν Πει-
 ραιῶ τὸν καλὸν, καὶ τὴν μα-
 κρὰ τέχνη, καὶ πλὴν ἀκρό-
 πολιν. ἡς ὦν; εἰ δὲ ἡς ἀν-
 δράποδον, δεῖ καὶ ταπει-
 νός, καὶ ἡ τοι ὄφελος; ἔ-
 ἀλλ' ἐλάττω ἔστι δεῖξον, πῶς
 ἐλάττω ἔστι. ἰδὲ ἐπέλη-
 πταῖς ἡς πρὸς ἑτοίμοις ἐξά-
 ρων σε δὴ τῆς σωτήτους τοι
 ἀφρεῖδης, καὶ λέγει. δεῖ καὶ
 ἐμὸς εἶ, ἐπὶ ἐμοὶ γὰρ ἐστὶ κώ-
 λυσις σε ἀφρεῖδην ὡς θέλεις,
 ἐπὶ ἐμοὶ τὸ ἀνεῖναισε, τὸ
 ἀφρεῖδην ὅταν θέλω. πάλιν
 ἀφραίνη, καὶ μετέωρος
 πορδὴ εἰς Ἀθήνας. τί λέ-
 γεις ὡς τούτον τὸν δου-
 λαγωγῶντά σε; ποῖον αὐ-
 τῷ κερπίσω δίδως; ἢ
 οὐδὲ ὅπως ἀνπολέπεις;

Nam qui hominibus
 biturus est, eum mul-
 rebus ipsis succubuisse-
 tet. Qui ergo a voluptate
 vincitur, non a labore
 gloria, non a pecunia
 tate: qui, cum ipsi vi-
 rit, corpus ipsum con-
 discedit, cuius adhu-
 est? Cui obnoxius? :
 benter vixisset Athe-
 stis congressibus fuisse-
 ctus: res illius in cui-
 testate fuissent, robu-
 lædendi eius habuisse-
 modo censes eum pir-
 se adulaturum, ut At-
 alicui ab eis venderet-
 liquando Piræeum il-
 gantem videret, & lo-
 nia & arcem? Quor-
 deres? ut mancipiur-
 uus, ut humilis &
 Quem inde fructum
 Imo ut ingenuus.
 quomodo sis ingenu-
 prendit te nescio c-
 tibi a consuetis con-
 abstracto dicat: Ser-
 es. Nam penes me est
 hibere, quo minus:
 tuo viuas: penes me
 indulgentius habere
 mere cum volo. Rut-
 lararis: & spe exsultar-
 nas proficisceris. Qui-
 hūc te servitute opp-
 Qualē eī animū oppo-
 ne intueri quidē illu-

ultis illis disputationi-
nissis, supplicas ut di-
is? Homo, hilarem te in-
am ire decet, festinan-
anteuertentem lictores.
eu Romæ degere recu-
æciamque desideras: &
oriendum erit, tum
e nobis opploraturus
Athenas visurum non
in Lycæo non deam-
rum? Eane de causa iter
iti? Propterea ne quen-
nuenisti, ut ab eo iua-
ua in re? In syllogismis
ius resoluendis, aut
eticis tractandis. Ideo
em reliquisti, patriam,
, propinquos, ut istis
s domum redires? Er-
constantiæ causa, non
animi tranquillita-
tegre profectus es: non
omnem fortunæ a-
ositus, posthac nemi-
cusares, neminem te-
deres, nemo te læderet,
a affectiones tuas citra
numentum tuereris? E-
vero mercaturam fe-
ato mari emenso, syilo-
& μεταπίπτοντας & hy-
cos repositando. Quod
tibi fuerit, in foro se-
proscribito, quemad-
pharmacopolæ. Non
etiam ea quæ didici-
le, ne præcepta tan-
utilia damnes? Quid

ἀλλ' ἀφείς τοὺς πολλοὺς λό-
γους, ἴκετε δέ τις ἵνα ἀφεθῆς.
αὐτῶρα πε, εἰς φυλακὴν σε
δεῖ χαίροντι ἀπιέναι, σωδύ-
δοντα, φθάνοντα τοὺς ἀπι-
ζόντας. εἶπαί μοι σὺ μὲν ἐν
Γράμῃ Διάγαν ὀκνεῖς, τὴν
Ἐκκλῆσαν ποιεῖς. ὅταν δ' ἀ-
ποθνήσκῃν δεῖ, καὶ τότε μέλ-
λεις ἡμῶν κατακλαίειν. ὅτι
τὴν Ἀθήνας καὶ μέλλεις βλέ-
πῆν, ἐν Λυκαίῳ καὶ περιπε-
τήσας; ἐπὶ τῷ ἀπεδήμησας;
τέτρα ενεκα ἐζήτησας ἵνα
συμβαλεῖν, ἵν' ὠφελῆθῃς
ὑπ' αὐτῶ; ποῖαν ὠφέλειαν;
συκοισμοὺς ἵν' ἀναλύσῃς
ἐπιεικώτερον, ἢ ἐφοδύσῃς
ὑποσηκούς. καὶ Δία ταύ-
την τὴν αἰτίαν ἀδελφὸν ἀ-
πέλιπες, πατερίδα, φίλους,
οἰκείους, ἵνα ταῦτα μαθῶν
ἐπανέλθῃς. ὡς ἔχ ὑπερ
δυσμαθείας ἀπεδήμεις, ἔχ
ὑπερ ἀταραξίας, ἔχ ἵν' ἀ-
βλαβῆς γινώσκῃς, μηκέτι
μηδένα μέμῃη μηδενὶ ἐγ-
καλῆς, μηδὲίς σε ἀδικῆ, καὶ
ἔτι τὴν χέσας ἀποσώζῃς ἀ-
παρραποδίσως, καλῶ ἐσεί-
λω τῶν τῶν τῶν ἐμπορίαν;
συκοισμοὺς καὶ μεταπί-
πτοντας καὶ ὑποσηκούς;
καὶν σοι φανῆ, ἐν τῇ ἀγο-
ρῇ κατὰ τίσας, ἀπὸ γραψὸν ὡς
οἱ φαρμακοπῶλαι. σὺ δὲ ὄ-
νήσῃ καὶ ὅσα ἔμαθες εἰδέ-
ναι, ἵνα μὴ Δία βάλῃς τὰ
θεωρήματι ὡς ἀξίως; τί

Κοι κακὸν ἐπέησε φιλοσο-
 φία; ἢ σε ἠδίκησε Χρύσιπ-
 πος, ἢ αὐτὸ τὸν πόνον
 ἔργῳ αὐτὸς ἀχρήστους ἐξε-
 λέγκης; ὅσα ἢ οὐκ εἶχες, ἀπια-
 λυπέαδ' ἢ πενθεῖν, εἰ τῆ μὴ
 ἀπεδήμιαις; ἀλλὰ τελείῳ
 προσελαβες, καὶ ἄλλους πεί-
 λιν ἐχρησασθήεις ἢ φίλους,
 ἔξεις τελείονα ἢ οἰμώζειν
 ἀπια, καὶ ὡς ἄλλῳ χώ-
 ρον προσασαθήεις. τί ἔν ζῆς,
 ἵνα λύπας ἄλλας ἐπ' ἄλλας
 περιβάλλῃ, δι' αὐτοχρῆς, εἰ-
 πὲ μοι κελῖς ἔτο φιλοσο-
 φίαν; ποίαν αὐθροπε φιλο-
 σοφίαν; εἰ ἀγαθὸν ἐστίν, εἰ δὲ
 κακὸν εἴη, εἰ πον γίνεται, εἰ
 κακὸν ἐστίν, εἰ δὲ μοι ἢ αὐ-
 τῆ, ἐγὼ ὡς τὰ ἀγαθὰ τὰ ἐ-
 μάω ἢ πέφυκα, ὡς κακὰ ἢ
 πέφυκα. τίς ἔν ἢ ὡς τὸ
 ἀσκησις; ὡς τὸν μὲν ἢ ἀνω-
 τάτη ἢ κυρωτάτη, ἢ οὐθὺς
 ὡς ἐν πύλαις, ὅταν τινὶ
 προσάχης, ὡς εἰδένι τῶν
 ἀναφαιρέτων. ἀλλὰ τίνι; τῆ-
 ἔτω γένε, οἷόν ἐστι χύτρα οἶον
 ὑάλινον πετήριον· ἢ ὅταν
 καταγῆ, μεμνημένῳ μὲν,
 μὴ καταχθῆς. ἔτω ἢ ἐνθά-
 δε, εἰ μὴ πενθεῖν σαυτῆ κατα-
 φιλῆς, εἰ μὴ ἀδελφὸν εἰ μὴ φί-
 λον, μηδέποτε ἐπίδῳς πλὴν
 φαντασίαν εἰς ἄπαι, μηδέ
 πλὴν διάχρυσιν ἐπίσης προσελ-
 θεῖν ἐφόσον αὐτῆ γέλε, ἀλλ'
 ἀντίπασσον, κώλυσον, οἶον

mali tibi dedit philoso-
 Quate iniuria Chrysi-
 fecit, ut eius disputati-
 pro facto tuo inutiles
 monstrares? Non satis
 rum domi tibi erat? Quo-
 fax dolendi & lugendi
 issent, etiam si peregrini
 non esses? Sed tu plura
 cisti. Quod si alios fan-
 atque amicos asciueris
 tibi plorandi causæ er-
 si alia regione delectat-
 ris. Quid ergo viuis, a-
 que alias molestias cu-
 do, propter quas sis mi-
 tu mihi pietatē vocas?
 pietatem? Si bona est,
 mali causa est, si mal-
 cum ea rei mihi sit. Ego
 na mea tuenda natus
 mala non sum natus
 go ad hæc exercitatio-
 tur? Primum, summa-
 ceps omnium, ut statim
 in foribus cum aliquo
 ceris, ea sic afficiaris, ut
 lam posse statuas, & es
 genere, cuiusmodi est
 olla, aut vitreum pocu-
 eo contracto memineris
 turbatione vacandum
 & hic res sese habet: si
 tuum deoscularis, si
 si amicum: nequaquam
 mnem cogitationem
 figito, neque affectum
 ingredi finito, quo ipse
 sed retrahito, prohibe-

triumphantibus a tergo
 et, eosque mortalitatis
 commonefaciunt. Ta-
 did & ipse tibi subiicito:
 lere mortalem, nihil co-
 ligere quæ tua sint: da-
 belle in præsentia, eripi
 non perpetuo concessa
 ut ficum, ut uiam sta-
 tempore, quas si sub
 desideres, stultus fue-
 rem modo, si filium aut
 in eo tempore desidera-
 tibi datus non est, sci-
 bruma desiderare fi-
 ualis enim est hyemis
 ratio, talis etiam est
 niuersitatis status, er-
 uæ in illo tolluntur.
 est, ut si qua re gaudes,
 ia visa tibi proponas.
 mali in eo est, si inter
 candū puerū balba vo-
 Cras morieris amico
 Cras peregre abibis vel
 go, neq; alter alterum
 visurus est. At mali o-
 sta sunt. Etiam incan-
 quedā eiusmodi sunt:
 iuuāt, nō curo, modo
 Tu vero ominosa nū-
 a vocas, nisi ea quæ ali-
 ni significāt? Ominosa
 quia, ominosus est de-
 nim⁹, luctus, dolor, im-
 . Hæc nomina omino-
 Tamē ne ab his quidē
 andis est abhorrendū,
 res ipsæ caueantur.

οἱ τοῖς θεοῖς ἀγαθὰ δίδουσιν ἐφε-
 σῶτες ὅπως εὖ καὶ ὑπομιμνή-
 σκοντες ὅτι ἀνθρώποι εἰσι·
 τοῖς τὸν θεὸν καὶ τὸν ὑπομίμη-
 σκεσθαι τὸν θεόν, ὅτι θεοῦ τὸν φι-
 λείας, ἔδεν τῶν σεαυτοῦ φίλης.
 ἐπὶ τῷ πατρὶ τῷ θεῷ δέδο-
 ται, ὅτι ἀναφαιρέτων, ἔδεν
 εἰσάπαν, ἀλλ' ὡς σύγκην, ὡς
 σαφυλή, τῇ τετραγυμνή ὥρα
 τῷ ἔτους. αὐτὸν ἡ χιμῶν τῷ ἐπι-
 ποθῆς, μωρὸς εἰς τὸν καὶ τὸν
 ἕκον ἢ τὸν φίλον ἕτε ποθῆς,
 ὅτε ἔδεδόται τοῖς, ἴδι ὅτι
 χιμῶν τῷ σύγκην ἐπιποθῆς.
 οἶον γάρ ἐστι χιμῶν πρὸς σύ-
 κην, ἕκον ἐστὶ πᾶσα ἢ δὴ
 τῶν ὅλων ἀείψασις πρὸς τὸ
 κατ' αὐτὸν ἀναγκάσμα. καὶ
 λοιπὸν, ἐν αὐτοῖς οἷς χαίρεις
 ἐνὶ τοῖς ἐναντίας φαντασίας
 στωτῶ πρὸς ὅσα. καὶ κακὸν
 ἐστὶ, μετὰ τὸ κατεφιλέωντα τὸ
 παρδίων, ἐπιψαχίζοντα λέγειν,
 αὐριον ἀποθανῆ τῷ φίλῳ ἀ-
 στωτῶς, αὐριον ἀποδημήσης,
 ἢ σὺ ἢ ἐγὼ, καὶ ἐκ ἐπιψόμεθω
 ἀλλήλων. ἀλλὰ δύσφημὸς ἐστὶ
 τῷ θεῷ. ἔδεν τῷ ἐπασιδῶν ἔνια.
 ἀλλ' ὅτι ἀφιλέων, ἔκ ἐπισρέ-
 φομα. μόνον ἀφιλείτω. σὺ
 δὲ δύσφημα καλεῖς ἀλλὰ, ἢ
 τῷ κακῷ ἐνὸς σημαίνου; δύ-
 σφημὸν ἐστὶ δόλια, δύσφη-
 μον ἀγλήνδα, πένθος, λύπη,
 ἀναιχμυλία. τῷ θεῷ τῷ ὀνόμα-
 τῷ δύσφημὸς ἐστὶ κατὰ τῷ ἔδεν
 τῷ θεῷ ὁκνεῖν δεῖ φηγεῖσθαι, ὑ-
 πὲρ φυλακῆς τῷ πρᾶγματων.

δύσφημον δέ μοι λέγεις ὄνα-
 μα φυσικῶδ' ἴκνος περικυμα-
 ζοσ σηματοληθῆναι; λέγει δὲ τφη-
 μον εἶναι καὶ τὸ θεριδίωαι
 τοὺς σαχῆρας· ἀπώλειαν γὰρ
 σημαίνει τῶν σαχῶν, ἀλλ'
 ἔτι καὶ κέρσμου. λέγει δὲ τφη-
 μον καὶ τὸ φυλλορροεῖν, καὶ
 τὸ ἰχθύδα γίνεσθαι αὐτῆ σὺς
 κρου, καὶ ἀσπερίδας ἐκ τῆς
 στεφυλῆς. πάντα γὰρ ταῦτα
 τῶν παυτέρων εἰσὶν εἰς ετε-
 ρα μεταβολαί, ὅση ἀπώλεια,
 ἀλλὰ πεταγμένη τις οἰθνο-
 μία καὶ διοίκησης. τέτταρον
 ἀποδημία, καὶ μεταβολὴ
 μικρά. τοῦτο θάνατος, μετα-
 βολὴ μείζων, ὅση ἐκ τῶ νῦν
 ὄντων εἰς τὸ μὴ ὄν; ἀλλ' εἰς
 τὸ νῦν μὴ ὄν. ὅση ἐκ οὐδ' ἐ-
 σομαι, ὅση ἔση, ἀλλ' ἄλλο τί,
 ἔτι νῦν ὁ κέρσμος ἡρείαν ἔχει.
 καὶ γὰρ σὺ ἐρήμου, οὐχ ὅτε σὺ
 ἠτέλησας, ἀλλ' ὅτε κέρσμος
 ἡρείαν ἔχει. ἀλλὰ τοῦτο κα-
 λῶς καὶ ἀγαθῶς μεμνημένος
 τίς τ' ἐστὶ, καὶ πόθεν ἐλήλυ-
 θε, καὶ ὑπὸ ἴκνος γέγενε,
 πρὸς μὲν τούτω ἐστὶ, πῶς
 τῶν αὐτῶ χόρον ἐκπλη-
 ρώση ὀπίκτως καὶ ὀπί-
 θως τῶ θεῶ. ἐπιμ' εἶναι θε-
 λεις; ὡς ἐλδύθηρος, ὡς ἡλυ-
 ναῖος, ὡς σὺ ἠτέλησας, σὺ
 γὰρ με ἀκάλυτον ἐποίησας
 ἐν τοῖς ἐμοῖς. ἀλλ' ὅση ἐπι-
 μου ἡρείαν ἔχει; καλῶς σοὶ
 ἡλύοιτο. καὶ μέγιστον νῦν ἀλλ'
 σὲ ἔμμενον, δεῖ ἄλλον οὐδένα.

Tu vero ominosam mihi
 cem dicis, quæ rem aliam
 naturalem declarat? Dic-
 nosum esse, etiam deme-
 cas: interitum enim spic
 significat, non mundi.
 nosum dic foliorum quæ
 defluxum: & caricam e fi
 aridas uvas e botro fieri
 hæc omnia ex iis quæ
 fuerant, in alia mutantur.
 internecio ista est, sed
 quædam ratio atque ad-
 stratio Huiusmodi res e
 egrinatio: absentia, &
 quædam mutatio. I
 modi mors: mutatio r
 non ex eo quod nunc e
 quod non est, sed in id
 nunc non est. Ergo est
 nam? Non desines? sec
 quiddam eris, quo nunc
 dus indiget. Nam tu &
 es, non cum ipse voluit
 cum mundo te opus
 Quocirca vir bonus & se
 memor quis fit, & vn
 nerit, & a quo factus sit
 solo elaborat, quo pa
 am stationem rite tu
 Deoque suam probet
 entiam. Vis me diutius et
 vt liber, vt generosus
 voluisti. Tu enim ita m
 didisti, vt prohiberi ne
 sem in rebus meis. At n
 amplius eges? Bene tibi
 iam ad hoc tempus pro
 mansi: propter alium no

vt tibi paream discedo. Quomodo discedis? Quem admodum tu voluisti: vt liber, vt seruus, vt mandatorum intelligens, & obtemperans. Dum vero in negotiis versor, quem me vis? Principem, an priuatum, an senatorem, an plebeum, an militem, ducem, ludum, an patrem familiarem mihi locum & statum mandaris, vt ait Somnilius potius mortem quam eam vt relinquit. Vbi autem esse me vis? an Athenis? Thebis, an in Italia? Tantum illic me vis, si eo me miseris, vt non alios secundum naturam vivere nequeunt: non consuetudinem tuam discedam, tanquam te receperint: non te deseram (hoc) sed animaduerto quod tua mea non esse opus. Si congrua vitæ contigerit, alium locum, alium in quo sum, non alios: non alios homines, alios quibus sum. Hæc interdiu in promissa scribent: hæc scribenda, hæc dicenda: de his verba faciunt cuique & secum, non alios. Nunquid in hoc alio vis? Et rursus alio vis? alio conueniendus. alio quid eorum quæ

καὶ νῦν σοὶ πρόβλημα ἀπέρχομαι πῶς ἀπέρχῃ; πάλιν ὡς σὺ ἠθέλησας, ὡς ἐλεύθερος, ὡς ὑπηρέτης σὺς, ὡς ἠδὲ ἡμέρος σὺ ἐπὶ πρῶτον, καὶ ἀπαφορδύματων. μέγιστον δὲ αὐτὸ δὲ ἀποτίθω ἐν τοῖς τοῖς, τίνα με θέλεις εἶναι, ἀρχόντου, ἢ ἰδιώτου, βασιλέως ἢ δημοκράτην, στρατιώτην, στρατηγὸν, παροδότην, ἢ οἰκονομῶν. ὡς αὐτὸν καὶ τὰς ἐξ ἑλπίσιν, ὡς λέγει ὁ Σωκράτης, μυριάκις ἀποτίθω μετέτερον, ἢ ταῦτα ἐγκαταλείψω. ποῦ δὲ με εἶναι θέλεις, ἐν Ρώμῃ, ἢ ἐν Ἀθήναις, ἢ ἐν Θήβαις, ἢ ἐν Γυάρῳ; μένον ἐκεῖ με μέμνησο. αὐτὸν ἐκεῖ πέμπῃς. ὅπως φύσιν διεξαγωγῆ σὺ ἐστὶν ἀνθρώπων, ἢ σοὶ ἀπελθῶν ἐξ εἰμὶ ἀλλ' ὡς σὺ μοι σημάζοντος τὸ ἀνακλητικόν, σὺ δὲ πολεῖπωσε· μὴ γήνοιο· ἀλλ' αἰδέομαι, ὅτι μοι χρεῖαν σὺ ἐχῃς, αὐτὸν δὲ δίδωται καὶ φύσιν διεξαγωγῆ, ἢ ζητήσω ἄλλον, ἢ ἐν ᾧ εἰμί. ἢ ἄλλους ἀνθρώπους, ἢ μετ' ὧν εἰμί. ταῦτα νυκτὸς, ταῦτα ἡμέρας ἀποτίθω. ταῦτα ἀναγιγνώσκω, ὡς τούτων τοὺς λόγους ποιῶμαι, αὐτὸν πρὸς αὐτὸν, πρὸς ἑτέρον, μή τι ἐχῃ μοι πρὸς ἑτο βουθήσαι; καὶ πάλιν ἄλλω ἐλθεῖν καὶ ἄλλω. εἴτα αὐτὸν γήνοιο πῶν

λεγμένων ἀβουλήτων, δύ-
 θύς ἐκείνο παρῶτον ἐπιηου-
 φίσαι σε, ὅτι σὺκ ἐπαρσδό-
 κητον. μέγα γὰρ ἐπὶ πάντων
 τὸ, ἦδειν θνητὸν γρηλυνη-
 κώς. ἔτω γὰρ ἐρεῖς καὶ σύ,
 ὅτι ἦδειν θνητὸς ὦν. ἦδειν
 ἀποδημητὸς ὦν, ἦδειν ἐκ-
 βλητὸς ὦν, ἦδειν εἰς φυ-
 λακίω ἀπόρακτὸς ὦν. εἴτ'
 αὐτὸ ἐπιπρέψῃ καὶ σωτὸν, καὶ
 ζητήσης τίω χώραν ἐξ ἧς
 εἶσι τὸ συμβεβηκός, δύθυς
 ἀναμνησθήσῃ, ὅτι τῆς τῶν
 ἀπαραιρέτων, τῶν ἐκ ἐμῶν.
 τί οὐκ παρὸς ἐμέ; εἴτα τὸ
 κυριώτατον, τίς ἐστὶ αὐτὸ
 καὶ ἐπιπέπομφεν; ὁ ἡγεμῶν,
 ἢ ὁ στρατηγός, ἢ πόλις, ὁ
 τῆς πόλεως νόμος. δὲ οὐκ
 αὐτὸ. δεῖ γάρ με αἰετὶ τῶν νό-
 μων πείθεσθαι ἐν παντί. εἴθ'
 ὅταν σε ἡ φαντασία δαίκνη
 (τοῦτο γὰρ σὺκ ἐπὶ σοὶ) ἀνα-
 μάχου τῶ λόγῳ, καταγω-
 νίζου αὐτῶ, μὴ εἰσῆς ἐπι-
 χύειν, μηδὲ παρῶγειν ἐπὶ
 τὰ ἐξ ἧς, ἀναπλάσσωσαι ὅ-
 στω θέλει, καὶ ὡς θέλει. αὐτὸ ἐν
 Γυάργις ἧς, μὴ ἀνάπλασ-
 σε τίω ἐν Ρώμῃ ἀφαιρέσει,
 ἔ' ὅστω ἀφαιρέσεις ἢ σὺ ἐκεί
 ἀφαιρέσει, ὅστω γρηνοῖντ' αὐτὸ
 ἐπανελθόντι. ἀλλ' ἐκεί τε-
 πωσο, ὅπως δεῖ τὸν ἐν Γυά-
 ρις ἀφαιρέσει, ἐν Γυάργις
 ἐρρωμῶς ἀφαιρέσει. καὶ ἐν
 Ρώμῃ ἧς, μὴ ἀνάπλασσε
 τίω ἐν Ἀθήναις ἀφαιρέσει,

nollemus acciderit, sta-
 lud primum te subli-
 quod inexpectatū-ne
 Magnū enim illud on-
 in rebus est. NORAM M-
 NVISSE MORTALEM.
 nim dices & tu, Noram
 mortalem esse, noram
 grinari posse, noram ei-
 te, noram includi carce-
 se. Postea si ad te ipsu-
 uersus fueris, & locum
 euentus ille est, quæsie-
 tim recordabere, fuissi
 quæ nostri arbitrij noi-
 quæ nostra non sunt. Co-
 go ad me? Deinde sui-
 etiam illud adiungend-
 Quisnam istud immisi-
 prætor, Respublica, legi-
 tis. Da ergo illud. Oportet
 nim me semper legi p-
 omnibus rebus. Post
 te visum momorderit
 enim in potestate tua
 ratione pugnam red-
 debellato illud: ne sin-
 lescere, & ad sequentia
 di, ut cōminiscatur qui-
 & ut volet. Cū Gyaris
 noli cōminisci Roman-
 nē, & quam multæ vo-
 illic degenti fuerint: non
 esse possint reuerso. Sec-
 attentus atq; affectus
 eum decet qui in Gyar-
 Gyaris fortiter viuens
 Romæ cū fueris, noli
 gere vitæ rationē Ath-

commentare, quomo
 ma sis mansurus. Dein-
 o delectationum illa-
 mnum hanc substitue,
 ntelligis te obtempera-
 : te non verbo, sed rei-
 ni & sapientis viri offi-
 ngi. Quanti enim est,
 tibi ipsi dicere: Nunc
 eteri in scholis magni-
 quantur, & admirabilia
 m dicere videantur, ea
 ncre ipsa præsto: atque
 entes meas virtutes ex-
 , & de me disputant, &
 ebrant: harumque re-
 upiter illum a me pete-
 rationem voluit, atque
 ipse cognoscere, an legi-
 u habeat militem? an
 uia ciuem? meque cæteris
 mbus exemplum pro-
 ne rerum externarum.
 m detis vos sine causa ti-
 frustra desiderare ea que
 eratis? Bona foris non
 eie, sed quærite in vobis
 alioqui non inuenietis.
 ecaulis me nunc huc du-
 ac alio mittit, pauperē o-
 dinominibus, sine impe-
 arrotantē, in Gyara mit-
 tarcerē conicit. Non ex-
 oblit. Quis enim mini-
 um optimū oderit? neq;
 eigentia, quippe qui ne-
 unissima quidē negligat:
 eicendi mei causa, &
 e terrificandi cæteris.

ἀλλὰ πῶς μνησῆς τῆς ἐκεί-
 μελέται. εἴτ' αὐτὴ τῶν ἄλ-
 λων ἀπεισῶν Διαχύσεων ἐ-
 κείνῳ ἀντίστασις τῷ δὲ
 τοῦ παρακρολουθεῖν, ὅτι πεί-
 θη τῷ θεῷ, ὅτι οὐ λόγῳ.
 ἀλλ' ἔργῳ τὰ τοῦ καλοῦ καὶ
 ἀγαθοῦ ἐκτελεῖς. οἷον γάρ ἐ-
 σιν, αὐτὸν αὐτῷ δυνάσθαι εἰ-
 πείν· νυνὲν αὐτοὶ ἄλλοι ἐν ταῖς
 σχολαῖς σεμνολογῶσι, καὶ πα-
 ραδόξολογεῖν δοκῶσι, ταῦτα
 ἐγὼ ἐπιτελεῖ. καὶ κείνοι κρη-
 μνοι, τὰς ἐμαὶς ἀρεταῖς ἐξη-
 γουῦνται, καὶ πῶς ἐμὲ ζητεῖ-
 σι, καὶ ἐμὲ ὑμνεῖσι, ἔτι τὰς με-
 ὁ Ζεὺς αὐτὸν παρ' ἐμαυτῷ
 λαβεῖν δὲ πῶς εἶξιν ἠθέλησε. ἔ-
 αὐτὸς δὲ γινώσκω, εἰ ἔχει στρα-
 τικὴν οἷον δεῖ, πολιτικὸν οἷον
 δεῖ. ἔτι τῶν ἄλλοις ἀνθρώποις
 παρὰ τὴν με μάρτυρα τῶν ἀ-
 παραιρέτων· ἴδετε ὅτι εἰ καὶ
 φοβεῖσθε, μάλιστα ἐπιθυμεῖτε
 ὧν ἐπιθυμεῖτε· τὰ ἀγαθὰ ἔξω
 μὴ ζητεῖτε, ἐν ἑαυτοῖς ζητεῖ-
 τε· εἰ δὲ μὴ, ἔχθρησθε. ἐ-
 πὶ τῆτοις με νυνὲν μὲν ἐν ταῖς
 σχολαῖς, νυνὲν δὲ ἐκείνῳ πέμπη.
 πίνθη δὲ εἰκνυσι τῶν ἀνθρώ-
 ποις, διότι δεχθῆς, νοσησῆς, εἰς
 Γύαρα πέμπη εἰς δεσμοτή-
 ερον εἰσάγη. ἔμισῶν, μὴ γέ-
 νοιτο· τίς δὲ μισεῖ τὸν ἄε-
 ρον τῶν ἀκαθαρτῶν ἑαυτῷ, εἰ δὲ
 ἀμελῶν, ὅς γε εἰδὲ τῶν μι-
 κροτάτων πινὸς ἀμελεῖ· ἀλ-
 λά γυμνάζων, καὶ μάρτυρα
 πῶς τὰς ἀλλοῖς κρημνοῖς.

εἰς ἑαυτὸν ὑπερησίου κα-
 τατεταγμένῳ. ἐπιφρονήζω
 ποδὲς εἰμὶ, ἢ μὲν ἰένων, ἢ πῖπε-
 εἰ ἐμὸς λήθουσιν; οὐχὶ δὲ ὅ-
 λα ὡς τὸν θεὸν τέταγμα,
 καὶ ὡς ἐκείνου ἐντολαί καὶ
 τὰ παρούγματα; ταῦτα ἔ-
 χων αἰεὶ ἐν χερσὶ. καὶ τρέσαν
 αὐτὸς περιουσιῶν, καὶ ὡς
 χρονοποιῶν, ἔδὲ ποτε δεήση
 τὰ παραμυθουμένον, τοδὲ
 πῖρρονι κωτῶ. καὶ γὰρ αἰ-
 χροῦν, ἔ τὸ φαγεῖν μὴ ἔχην,
 εἰκὰ τὸ λόγον μὴ ἔχην ὄρ-
 κωῦτα ὡς ἀφοσίαν. αὐτὸ
 αἰπαξ ἀπαποίηση τὸ ἄλυ-
 πον καὶ ἄφροον, ἐπιφρο-
 νήν ἔσται πῖς, ἢ ὄρουφ-
 ρῶ, ἢ καιταγρανοί, ἢ ὄρδε
 κωπὸν δὴ ζεταί σε, ἢ οἱ ἐπι-
 φρονήτες ἐν τῷ καπιτωλίῳ ἐ-
 πί τοῖς ὀπῆκίσις, τὸν τηλι-
 καύτην ὄρχω παρὰ τοῦ
 δῖος εἰληφῶτα; μόνον μὴ
 πόμπουε αὐτῶ. μὴ δὲ ἀ-
 λαζονόε ἐπ' αὐτῇ, ἀλλ' ἔρ-
 ζω δέικνε. καὶ μὴ δέεις αἰ-
 ὀάνηται, ὄρχω αὐτὸς ὑπε-
 αίνων καὶ δὲ δαμνῶν.

Πρὸς τὸς ἀποπίπτοντας ἄν
 ὡς ἔφεντο.

ΚΕΦ. κς.

Σκέψου ἄν ὡς ἔφου
 ὄρχω μῦθος, πίνων μὴ
 ἐκρήτηται. πίνων δὲ ἔ, καὶ
 πῶς. ἐφ' οἷς μὴ ὄφραίνη
 αὐκω μνησκίμῳ, ἐφ' οἷς
 δὲ ἄλλῃ. καὶ εἰ δωκτὸν,

Ad hoc ministerium de-
 tus, ut mandata atque
 illius obirem, curo adhu-
 sim aut cum quibus, aut
 de me dicant? Cum hæ-
 petuo in manibus hab-
 eaque semper ipse mecum
 atem, & ad vltum confu-
 nunquam eo erit opu-
 confoletur, qui confirme-
 que enim turpe est, m-
 habere quod edam: sed
 esse præditum ratione, q-
 pellendum omnem tim-
 sufficiat. Quod si semel
 stias & timores omnes
 garis, restabitne tibi vll-
 rannus, aut satelles, aut
 riani? An ordinatio te m-
 bit, aut ij qui in Capito-
 cra faciunt, propter offic-
 petranda, cum tu rātum
 cipatum a loue acceper-
 ue modo ne eum public-
 tes, neue te insolenter pi-
 eum geras. Sed re ipsa
 de, etiam sentiente nemi-
 bi satis esse quod valeas,
 beatus sis.

Ad eos qui a proposito
 sciscunt.

CAP. XXV.

CONSIDERA quid ex ii-
 cinitio tibi proposui
 nueris, quid nō, & quom-
 Quæ te recordantē dele-
 quæ mœrore afficiant:
 fieri potest, illa quoq, te
 &

erare stude, vnde exci-
 que enim iis qui in
 n maximum descen-
 us labor pertimescen-
 & plagæ accipiendæ
 seque enim luctæ &
 ij certamen propoli-
 quod siue viceris, siue
 hil vetat te vel magni
 i pretij esse, itemque
 ssimum vel calamito-
 . Sed hic beata vita &
 itas agitur. Quid er-
 i hic defatigati fueri-
 isquam prohibet cer-
 eperere: nec quatuor
 um Olympia redeant,
 ere necesse est. Sed sta-
 mere vires, seque re-
 licet: eodemque stu-
 bito, certare liberū est.
 di denuo succubueris,
 cet. Si vero semel vice-
 tus eris ei qui perpetuo
 odo ne præ eadē con-
 ite libēter illud facere
 , ac deniq; tanquā i-
 ougil oberres toto cir-
 tus, elapsis coturnici-
 olis. Vincit me pulcræ
 sum. Quid vero, pri-
 m vict? Cupido mihi
 reprehēdendi alicui?
 ē nō reprehēdi? Sic nos
 queris, quasi indemnīs
 gressus, veluti si quis
 otionē phibēti dicat:
 nō laui? Si aut medic?
 videre queat, Age ergo

ἀνάλαβε καὶ κείνα ὧν ἀπώ-
 λισθεις. ἔγδ' ἀποκητέον τ' ἀ-
 γῶνα τ' μέγιστον ἀγωνίζομε-
 νοις, ἀλλὰ ἔσπληγας ληπίε-
 ον. ἔγδ' ὑπὲρ πύλης καὶ πυ-
 λρατῆς ὁ ἀγὼν ποθεῖται, ἔ
 καὶ τυχόντι καὶ μὴ τυχόντι, ἔξεσι
 μὲν πλείους ἀξίω, ἔξεσι δὲ ὀ-
 λίστα εἶναι. καὶ γὰρ Δία ἔξεσι
 μὲν δὲ τυχεράτω, ἔξεσι δὲ κα-
 κῶδαι μιν εἶναι. ἀλλ'
 ὑπὲρ αὐτῆς δὲ τυχερίας, ἔ δὲ
 δαιμονίας. τί ἐν; ἔσθ' αἰ ἀ-
 παιδῆσιν ἐν ταῦτα, κα-
 λυφτῆς πύλιν ἀγωνίζεσθαι. ἔ-
 δὲ δὲ εἰ ποθειμῶν τετραπέ-
 αν ἀλλω, ἴ' ἔλθῃ ἀλλὰ ὀ-
 λύμπια ἀλλ' ὅθεν ἀναλα-
 βόντι ἔσπληγασα μὲν ἰσω-
 πιν, καὶ τὴν αὐτὴν εἰσφέρειν τε
 ποθειμῶν, ἔξεσιν ἀγωνίζε-
 σθαι καὶ πάλιν ἀπίπης, πύ-
 λιν ἔξεσι καὶ ἀπαξ νικήσης,
 ὄμοιος εἰ τὴν μηδέποτε ἀπέ-
 πόντι. μένον μὴ ἰσὸς ἔσθ' ἔ-
 αὐθ', ἰδέσθαι αὐτὸ ἀρξῆναι ποι-
 εῖν, καὶ λοιπὸν ὡς καλὸς ἀθ-
 λητῆς ποθειμῶν νικῶμενος
 τὴν ποθειμῶν, ὄμοιος τοῖς
 ἀποφύλακτον ὅστυξιν ἠτιῶμα
 φαντασία παιδισκαεῖς κα-
 λῶ. ἔγδ' ποθειμῶν ἔχῃ τῆ-
 σθαι, ποθειμῶν μοι γίνεται
 ψέξαι πνῶ, ποθειμῶν γδ' ὅσα
 ἔψέξαι, ἔσθαι ἡμῖν λαλεῖς,
 ὡς ἀξίμιος ἔξεληλυθῶς. οἶον
 εἰ τις τὴν ἰατρῶν καλῶν ἰατρῶν
 σθαι, λέλοι, ποθειμῶν γδ' ὅσα
 ἔλαι σέμνω, αὐτὸν οἰατο ὅς
 αὐτὸν ἔχῃ λέγειν, ἀγε λασα.

μὲν ἔν τι ἔπαυες; σὺν ἐ-
 πύρεξας; σὺν ἐκεφαλάλγη-
 σις; καὶ σὺν ψέξας πρὸς π-
 κὰ. ἔκκακηθεις ἔργον ἔπρα-
 ξας; ἔφλυδύρες; σὺν ἔθρηψάς
 σὺ τὴν ἐξὶν ζώτῳ, παρρη-
 βάλλων αὐτῇ τὰ οἰκεία ἔρ-
 λαι; ἢ τίθεις δὲ τὸ παιδισκα-
 εῖα. ἀπὴλθες ἀζήμιος; τί ἔν
 τὰ πρὸς λὺ λήξας; ἔδδ' οἶ-
 μι μὲν μεμνημένον, ὡς οἱ δ' ἔλοι
 τὸ πλῆθῶν, ἀπέχασθ' αὐτῶ
 ἀμαρτημάτων. ἀλλ' ἔχ' ὄργι-
 ον. ἐν ταῦτα μὲν γὰρ ὁ πόνος
 τὴν μνήμην ποιεῖ. ἐπὶ δὲ τὸ
 ἀμαρτημάτων, ποῖος πό-
 νος; ποῖα ζημία; πότε γὰρ ἡ-
 διόθη; φάσθαι τὸ κακῶς ἐν-
 τερῆσαι; οἱ πόνοι ἄρα οἱ τῶν
 περὶ αὐτῶν, ἐκόντων ἢ ἀ-
 κόντων ἡμῶν, ἀφέλιμοι.

Πρὸς τὸς τὴν ἀπορίαν
 δεδουκέντας.

Κ Ε Φ. κ σ.

ΟΥκ αἰχμῶν δ' εὐλότερος
 ὢν καὶ ἀχλύστερος τῶν
 δραπέτῶν; πῶς ἐκεῖνοι φεύγον-
 τες ἀπολείπασιν τὸς δεσπό-
 τας, ποίοις ἄργοις πεπονθό-
 τες, ποίοις οἰκέταις; ἔχ' οἶ-
 ολίγον ὄσον πρὸς τοὺς παρῶν
 ἡμέρας ὑπελόμενοι, εἰδ' ὑ-
 στερον Διὰ γῆς ἢ ἐθαλάττης
 φέροντες, ἀπὸν ἐξ ἀλλης ἀ-
 φορμῆν πρὸς τὸ διατρέφειν
 φιλοτέχνητες; καὶ τίς πώποτε
 δραπέτης λιμῶν ἀπέθανε; σὺ
 ἢ τρέμεις, μὴ τοὺς λίπη
 τὰ ἀναγκῆα. καὶ τοὺς νύ-
 κτας ἀγρυπνεῖς, τὴν αἰπῶρε.

quid tibi post balneu-
 dit? non febricitasti? ni-
 lore capitis es affectus
 pridem quodam repre-
 non maligni opus fecisti
 obtrectatoris? non alu-
 bitum istum, obiectis
 sentaneis operibus? V-
 puella, nū impune dis-
 Quid ergo pristina tu
 recenses, cum te utique
 ret veluti seruum, ver-
 morem, iisdem peccat-
 nere? Sed non eadem
 Nam illic quidem do-
 moriam facit: in pecca-
 tem quis dolor est, qui
 na? Quando vnquam
 fti malefacta auersari?
 igitur tētationum uti
 nobis, siue volentibus
 inuitis.

Ad eos qui inopiam tim-

C A P. XXV

NON te pudetigna-
 fugitiuis & abieci-
 nimo esse? Quomodo
 fugiunt, reliquunt de-
 Quibus agris freti, qui
 mulis? Nonne exigui-
 dam, ad primos dies
 dos suffurati, post & te-
 maria peruagantur, al-
 alia occasione alendi
 cogitata? Quis vnquam
 gituius fame perit?
 ro tremis, ne tibi no-
 defint, & noctu vigila-

de cæcuses, & viam non
 quo penuria rerum ne-
 ritum fert? Quo enim
 quo febris, quo taxum in-
 elapsum, ad mortem.
 hoc sæpe & ipse ad-
 iuxisti? Non talia multa
 multa scripsisti? Quo-
 ã gloriatus es, te mor-
 uo animo expectare?
 d & mei esuriēt. Quid
 am eorum quoque fa-
 o quopiam fert? Non-
 est descensus? Nonne
 dem? Non ergo vis in-
 duersus omnem ege-
 & penuriam animo, il-
 tertere oculos, quo et-
 issimos, & maximis
 imperiis, & ipsos re-
 rannos descendere o-
 Ac tu forte esurires: illi
 ruditate & ebrietate
 tur. Quem vnquam
 um vidisti non senem?
 non ætate confectum?
 rigore & noctu & in-
 gent: humi iacent ab-
 cum tantum edant,
 summa necessitas po-
 parū abest quin emori
 ant. Nescis scribere? ne-
 tuere pueros? nescis
 aiores custodire? Sed
 ee in eã deuenire neces-
 en. Disce ergo prius, quæ
 ant, & sic nobis dic te
 of hū esse. Nūc autē nec
 is: dici patiaris. Nūid

ἔγωγε τυφλὸς εἶμι καὶ τὴν ὁδὸν ἐχ-
 ὄρας. ὅποι φέρει ἢ ἴσῃ ἀνάγκη-
 ων ἐν ὁδοῖς. πᾶσι γὰρ φέρει, ὅστις ἔ-
 ὁ πυρρὸς, ὅπερ κλιθεὶς ἐπι-
 πτωκῶν· εἰς ἡμίαντα. ἔστι δὲ
 ἔπιπλάκις δὲ αὐτὸς εἶπε
 ἀπὸς ἰσθμῶν ἐτέρως; πλάκα δ' αἰ-
 νέως τριαῦτα, πλάκα δ' ἑ-
 ραφες· ποσσὶς δὲ ἡλαζο-
 ῖδω, ὅτι ἀπὸς ἐστὶ τὸ δόξα-
 νεῖν μετέως ἐχθρῶν. ὁ δὲ
 ἔοι ἐμοὶ πηνήσασσι. ἡ ἔτι μὲν
 ἡ ἔοι ἐμείνων λιμὸς ἀδρα-
 χῶ πε φέρει· ἐγὼ ἔοι αὐτῆ
 πε κατὰς; ἔοι κατὰ τὰ αὐ-
 τὰ· ἔοι ἐμείνων βλεπέτω
 ἡμῶν ἀπὸς πάντων δόξα-
 αν ἔοι ἐν ὁδοῖς, ὅστις ἔοι πλά-
 σιολάτης καὶ ἔοι ἀπὸς ἰσθ-
 ρίτης ἀρξάντων. ἔοι αὐτὸς ἰσθ-
 βασιλεὺς ἔοι ἡμῶν καὶ ἔοι κατὰ
 ἐλθεῖν; ἢ σὲ πηνήσασσι αὐτὸς ἔοι
 τύχη, ἐμείνων δὲ ἀπὸς ἀπὸς ἰσθ-
 τας ὑπὸ ἀπὸς ἰσθμῶν καὶ μετέως; ἔοι
 να πᾶσι ἔοι ἐμείνων βλεπέτω
 δες, μὴ γέροντα; ἡ δὲ ἔοι ἔοι
 χαλκῶν; ἀλλὰ βλεπέτω
 νύχτας ἔοι ἡμῶν, ἔοι κα-
 μῶν ἐμῶν, καὶ ἔοι αὐτὸ
 τὸ ἀπὸς ἰσθμῶν σιλήμων, ἐγὼ
 ἡμῶν τὰ μὴ δὲ δόξα-
 να ἔοι ἔοι ἔοι πηνήσασσι
 γεῖν, ἔοι ἡμῶν ἀπὸς ἰσθ-
 λῶν; ἀλλὰ ἀπὸς ἰσθ-
 την ἐλθεῖν τὸν ἀπὸς ἰσθ-
 μῶν οὐδὲ ἀπὸς ἰσθ-
 μῶν ἐστὶ. καὶ ἔοι ἡμῶν
 λέγει σαυτὴν φιλόσοφον. τὸ
 νῦν δὲ, μὴ ἔοι αὐτὸς ἰσθ-
 εἶπη σε, ἀπὸς ἰσθ-
 μῶν

ἐσί σοι, τὸ μὴ σὸν ἔργον, ἔσθ' οὐ
 αἰπὸν σοκ εἶ; ὁ ἄλλως ἀ-
 πλώτηκέ σοι, ὡς κεφαλαλ-
 γία, ὡς πυρετός. εἰ σο οἱ ῥο-
 νεῖς πένητες ἤσαν, ἄλλους ἢ
 κληρονομῶν ἀπέλιπον, καὶ
 ζῶντες σοκ ἐπερχώσιν, ἔδέν
 σοι ζῶντα ἀχρὰ ἐστὶ. ζῶντα
 ἐμνήσαντες παρὰ τοῖς φιλο-
 σόφοις; ἔδ' ἐποτε ἠχρυσας,
 ἐπὶ τὸ ἀχρὸν ψεκτὸν ἀξιόν
 ἐστὶ τοῦ ψέγεισθαι; τίνα ἐπὶ
 τῷ μὴ αὐτοῦ ψέγεις ἔργω,
 ὃ αὐτὸς σοκ ἐποίησε, σὺ οὐκ
 ἐποίησας σὸν τὸν πατέρα
 τοῦτον; ἢ ἐξ ἐσὶ σοι ἐπανορ-
 θῶσαι αὐτόν; διδύται σοι ἔ-
 ῥε; τί οὐκ δεῖ σὲ γέλειν, τὰ
 μὴ διδέμεναι; ἢ μὴ τυχερίον-
 ται αὐτῶν ἀχρῶν σοκ; οὐτα
 δε καὶ εἰ δῖου φιλοσοφῶν, ἀ-
 φορῶν εἰς ἄλλους, ἔ μηδὲν
 αὐτὸς ἐλπίζειν εἰσαυτοῦ;
 ῥιζαροῦν οἰμῶζε, καὶ γένη,
 καὶ ἔσθ' ἐ, δεδοικώς μὴ ἔσθ' ἡς
 τροφῆς ἄσθ' ἐν. ἀεὶ τὸ δ' ε-
 λαρίων τρέμε, μὴ κλέψῃ,
 μὴ φύγῃ. μὴ ἀποθάνῃ ἔσθ' οὐ
 σὺ ζῆδ' ἐ, καὶ μὴ παύσῃ μηδέ-
 ποτε, ὅς τις ἐνόμωσι μόνω
 ἀεὶ; φιλοσοφίαν ἀσθ' ἡλ-
 γες, ἔ τὰ θεωρήματα αὐτῆς
 ὅσον ἐπὶ σοι κατ' ἡχρῶν, ἀ-
 ρησῆται ἐπὶ αἰσῶν καὶ ἀνώφε-
 λῆ ῥίς ἀναλαμδανῶσιν. ἔ-
 δ' ἐποτε δ' ἄσθ' ῥείας ὡρῆχ-
 θας, ἀσθ' ῥείας, ἀπαθείας ἔ-
 δ' ἐν κατὰ τὸν ἐσθ' ἐσθ' ἀπυ-
 σαν, συλλογιστῶν δ' ἐν ἐσθ'

tibi turpe est, quod tui
 non est? cuius tu au-
 es? quod temere te in
 capitis dolor, ut febris
 rentes tui pauperes
 si alios hæredes insti-
 tum viuunt, te non iu-
 hil horum tibi turpe
 cine apud philosophi-
 cisti? Nunquamne a
 flagitium esse vitup-
 Vituperabile autem,
 esse vituperatione?
 ob opus alienum, quod
 non fecit, reprehendi
 patrem tuum fecisti te
 penes te est, eum qui
 Daturne tibi hoc? Cui
 ergo attinet, ea te vitu-
 tibi non dantur, aut
 streris, erubescere? Ita
 philosophateris, afflic-
 es alios intueri, & non
 ipso spem collocare?
 suspira & geme, & edic-
 tus ne in craftinū desit
 De feruulis sollicitus est
 rētur, ne fugiāt, ne mor-
 Ita viuito, neque vnquam
 to, qui verbo dūtaxat
 losophiā accesseris, eiu-
 cepta, quantū in te est
 affeceris: qui ostēderis
 utilia esse, & superuacua
 nunquam expetieris
 tiam, tranquillitatem,
 bationū vacuitatē: qui
 nē vnquam huius rei ca-
 lueris, sed propter syllo-

ures Qui nunquā isto-
 iorum aliquod ipse te-
 xperderis: ferrene hoc
 o, aut non ferre? Quid
 restat? Sed quasi omnia
 ble habeant, atque in tu-
 ocata sint: in ultimo lo-
 pus contriueris, de im-
 ili ratiocinatione, ut
 abilia sint tibi. Quæ?
 a, degener animus, ad-
 o diuitum, irritus ap-
 , infelix auersatio. Hæc
 & perpetua tibi essent,
 laborasti. An non hæc
 n e doctrina petenda
 deinde curandum, ut in
 llocarentur? Num vl-
 quam fastigium vidi
 id non paruo muro cir-
 etur? Quis ianitor con-
 r, vbi nulla est ianua?
 em id meditaris, ut de-
 are possis? Quænam?
 itaris, ne sophistarum
 culis impliceris? Qui-
 stende mihi primum,
 neas, quid metiaris, aut
 uderes? Deinde, osten-
 mi libram aut medi-
 a aut quo vsq; sis men-
 uerem? Annon ea ti-
 onstranda sunt, quæ
 us beant? Quæ id præ-
 ut res ex sententia eis
 dit? quæ faciant, ut
 orcusandus sit, sed af-
 tum gubernationi v-
 litis rerum? Hæc mihi

πελάγας. ἐδίδεπτε τέτων πινά-
 τ' φαλαγγισίων διαβασιώσας
 αὐτός ἐπὶ σταυρῷ. δὴ ὡς ἀμνη-
 φέρον, ἢ ἔ' δὴ ὡς ἀμνη φέρον;
 τί μοι τὸ λοιπὸν ἔστιν; ἀλλ' ὡς
 πόντων ἐχόντων ῥοικηλῶς καὶ
 ἀσφαλῶς, ὡρεὶ τὸν τελευ-
 τῶν κατεχίνε ἔσπον, τ' τ' ἀ-
 μείκτωσας, ἐν ἀμετέπω-
 λα γῆς. τίνα; τίω δειλίαν,
 τὴν ἀγρίαν, τ' θαυμασθῆν
 τ' πλοσίων, τίω ἀπελή ὄρε-
 ξιν, τίω ἀποτεκλιλῶ ἐκ-
 κλισιν. ὡρεὶ τ' τέτων ἀσφα-
 λείας ἐφρῶν πζες. ὡρεὶ ἔδα
 ὡρεὶ ὡρεὶ ὡρεὶ, ὡρεὶ τὸν ἐκ
 λόγῳ, εἶτε τέτω ὡρεὶ ποιῆν
 τὴν ἀσφάλειαν; καὶ τίνα πῶ-
 πὸ εἶδες, ἤρῳ ἐν περιουσι-
 μῶν, κενδὲν τ' ἤρῳ ὡρε-
 ἔα ἰοῦρον αὐτῶν; ποίω
 ἰουρῶς καδίω; ἐπὶ ἔδε-
 μιᾷ ἴω; ἀλλὰ σὺ μελετᾷς
 ἀποδεικνύειν δὴ ὡρεὶ, ἵνα
 μελετᾷς, μὴ ἀποσαλεύσῃς
 ἀλλὰ σοφισμῶν. ὡρεὶ ἵων;
 δεῖξόν μοι ὡρεὶ τὸν ἵω τη-
 ρεῖς, ἵω μετεῖς. ἢ π' ἵων;
 εἶθ' ἔτις ἐπιδείκνυε τ' ζυ-
 γῶν, ἢ τ' ἀέδιμον ἢ μετρε-
 τῶν μετεῖς; τίω ἀπο-
 δόν; ἔ' τῶν τῶ σὲ ἀποδεικνύειν
 δεῖ, ἂ ποιῆ τοὺς ἀνθρώπους
 ἀδ' αἰμῶν; ἂ ποιῆ ὡρεὶ ὡρε-
 ρεῖν αὐτῶν τὰ πρῶτα; ὡρεὶ
 ὡς ἡέλουσι; δὴ ἂ ἔ' δεῖ με-
 φεῖται οὐδὲν, ἐκ καλῶν ἔ-
 δὲν, ὡρεὶ ὡρεὶ τῆ' διοική-
 σει τῶν ὄλων; ἔ' τῶν μοι

Fras

De uel...

δείκνυε. ἰδὲ δεικνύω, φη-
σίν. ἀναλύσω σοι συλλογι-
σμός· τοῦτο τὸ μετρεῖν ἐστίν.
ἀνδράποδον, τὸ μετρεῖμε-
νον δὲ ὅσα ἔστι. Ζῆτε ταῦτα
νῦν ἵνα εἰς δίκης, ὧν ἡμέλη-
σας φιλοσοφίας τρέμεις, ἀ-
γρυπνεῖς, μὴ πάντων βου-
λῶν καὶ μὴ πάντων ἀρέσκων
μέληται τὰ βουλόματα, κα-
κῶς οἶε βεβουλόσασα. εἴπε
φοβῆ λιμῶν, ὡς οὐκ εἶς· σὺ
δὲ ἔχεις λιμῶν φοβῆν, ἀλλὰ δέ-
δικας μὴ ἔχεις μέγιστον,
μὴ ἔχεις ἄλλον ὀψωνητῶν,
ἄλλον τὸν ὑποδήσαντα, ἄλ-
λον τὸν ἐνδύσοντα, ἄλλους
τοὺς τρίψοντας, ἄλλους τοὺς
ἀχλουθήσοντας. ἴν' ἐν τῷ
βαλανεῖο ἐκδυσάμενος, ἔ-
κτείνεις σεαυτὸν ὡς οἱ ἔσαν·
ρωμέριοι, τρίτον ἔνθεν καὶ ἔν-
θεν. εἴθ' ὁ ἀλείπιος ἐπιστὰς
λέγει, μεπέθειδι, ὁδὸς πηλοῦ
θῶν, κεφαλῶν αὐτῶν λάσπε, πε-
ράτες τὸν ὄμιον· εἴτ' ἐλθὼν
ἐκ τοῦ βαλανεῖο εἰς οἶκον,
κραυγᾶς, ἔδειξεν φέρει φα-
γεῖν, εἴτ' ἄρην λαὸς τραπέζης,
ἀπόχρισον. τοῦτο φοβῆν, μὴ ἔ-
δωκὴ ζῆν ἀρρώστου βίον. ἐπεὶ
τοὶ τῶν τῶν ὑγαιόντων μέ-
γε, πῶς οἱ δ' ἔσται ζῶν, πῶς οἱ
ἐργάται, πῶς οἱ Ἰησιῶς φι-
λοσοφῶντες πῶς Σωκράτης
ἔζησεν, οὐκ εἶνος μὲν ἔστι μὴ
γυναικὸς καὶ παιδῶν· πῶς
Διογένης, πῶς Κλεάν-
θης, ἀμαρτυροῦσιν καὶ ἀν-
δρῶν. ταῦτα αὐτὸς ἐλάττω, ἔχων

ostendito. Ecce, inquit
do: resoluam tibi syllog
hæc mensura est. Man
istud id est quod metit
autem id quod sub i
ram cadit. Propterea n
nas das neglectæ philo
tremis, vigilas, cum oi
deliberas: & nisi delib
nes tuæ omnibus pl
sint, consilij te pœnitet
ea famem pertimescis,
videtur. Tu vero fame
times: sed ne desit tibi
vt habeas obsonatorē,
uum qui tibi calceos i
alium qui te induat, al
te fricent, alios qui t
tentur: vt in balneo n
distentus, instar eorum
cruces sublatis sunt, hir
de teraris. Deinde, vt al
bi astans dicat, Transi
latus, caput eius prehei
hibe scapulam. Post ba
gressus, domumque re
clamites, Nemo affert
deinde, Aufer, mensas
gito. Hoc times, ne noi
ti vitam possis viuere.
eorum qui recte valent
sce: vide vt viuant se
operarij, vt germani pl
phi. Quomodo Socra
xit? ac is quidem cum
& liberis. Quomodo
nes? quomodo Clea
qui simul & studuit, &
hausit. Hæc habere si
h

ubiq; , & viues confi-
 quare? Qua sola cōfide-
 reo quod fidū est, quod
 haberi nec auferri po-
 test, volūtate tua. Cur
 deo inuti'ē, adeo ne-
 ipsum effecisti, vt ne-
 cedes suas recipere ve-
 o curam tui suscipere?
 as integrum & vtile
 reiectum, quisquis in-
 tollet, ac lucrum du-
 e canis quidem vsum
 potes, nec galli galli-
 talis autem cum sis,
 uoc in vita esse cupis?
 quisquā vir bonus,
 sibi desit? Cæcis non
 audis non deest: viro
 rit? Nō deest qui for-
 stipendium det, non
 non futori, & bono
 it? Itane Deus sua
 suos ministros, suos
 ligit, quibus solis ad
 doctos exēplis vtitur,
 e, & recte gubernare
 nō negligere res hu-
 onog; viro nihil esse
 el viuēti vel mortuo,
 quid ergo, cū victū nō
 quid vero, nisi vt imi-
 on' receptui mihi ceo,
 eo, sequor, collaudo
 e, facta eius prædi-
 & ū illi visū esset, veni:
 eo, cū illi visum est.

ἕξτε πανταχῶς, καὶ ζήσεις θαρ-
 ρῶν ἴνι ὁ μόνω θαρρεῖν ἐν-
 δέχῃ. τῷ πιστῷ τῷ ἀκαλύ-
 τῳ, τῷ ἀναφαιρέτῳ, τετέστι,
 τῇ περαιορέσει τῇ σεαυτοῦ. ἀλλ'
 ἴδ' ἕτως ἀχρησεν ἐ ἀνώφεο
 λῆσαι τὴν παρεσκευασίας, ἰν κα-
 μηδεῖς σ' εἰς οἰκίαν θέλη δέ-
 ξασθαι, μηδεῖς ἐπιμεληθῆναι.
 ἀλλὰ σκεῖδος μὲν ὀλόκληρον
 ἐ χρησίμων ἐξω ἐρρίμυθον,
 πᾶς τις εὐρὼν ἀναρῆσει, καὶ
 κέρδος ἡγήσει. σὲ δ' ἐδεῖς,
 ἀλλὰ πᾶς ζημίαν. ἕτως ἐδὲ
 κωὸς δωῖασαι χρεῖαν πα-
 ραχεῖν, ἐδ' ἀλεκτηυόνος. ἴδ'
 ἐν ἐπιζῶν θέλεις, τοῖς ὄντι
 φοβεῖται ἵς αὐτῆς ἀλάτῃς, μὴ
 λίπωσιν αὐτῷ τροφαί. τοῖς
 τυφλοῖς ἐ λείπασθαι. τοῖς χρο-
 λοῖς ἐ λείπασθαι, λείψασθαι αὐ-
 ρὶ ἀσθαθῆ; ἐ σρακωτῆ μὲν ἀ-
 σθαθῆ ἐ λείπει ὁ μισθοδοτῆ, ἐδὲ
 ἐρῆατῆ, ἐδὲ σκυτεῖ, τῷ δ' ἀ-
 σθαθῆ λείψει; ἕτως ὁ θεὸς ἀμερο-
 λεί τ' αὐτῷ ἐπιτευμάτων, τ' ἔ-
 λεγκῶν, τ' μαρτύρων; οἷς
 μόνοις χρεῖται παραδείγμα-
 σι πρὸς τῆς ἀπαδεύτας, ὅτι
 ἐ ἴσι. ἐ καλῶς διοικεῖ τὸ ἔ-
 λα, ἐ ἐκ ἀμελεῖ τ' ἀνθρωπί-
 νων πρᾶγματων, ἐ ὅτι αἰθρὴ
 ἀγαθῶ ἐδέν ἐστι κακόν, ἕτε
 ζῶντι, ἕτε δ' ἀποθανόντι; ἴδ' ἐν,
 ὅταν μὴ περιχηθῆσθαι; ἴδ' ἔδ'
 ἄλλο, ἢ ὡς ἀγαθὸς σρατηγὸς
 τὴ ἀνακλητικὸν μνησσημα-
 ρημ, ἀχολεθῶν, ἐ πρὸ φημῶν τ' ἡγεμόνα, ἰμῶν αὐτῷ τὰ
 ἡλθον ὅτ' ἐκείνω ἐδοξε καὶ ἀπειμι πάλιν ἐκείνω δεκῶν.

ἐγὼ ζῶντός μου, τοῦτο τὸ ἔρ-
 ῶν ἴω, ὑμνεῖν τὸν θεόν, καὶ
 αὐτὸν ἐπ' ἑμαυτοῦ, καὶ πρὸς
 ἕνα, καὶ πρὸς πολλούς. οὐ παρ-
 ἔχει μοι πολλὰ, σὺν ἀφθοι-
 ναί, τρυφᾶν με οὐ θέλει. εἶ-
 δὲ γὰρ τῷ Ἡρακλεῖ παρῆιχε,
 τῷ ἡῶ τῷ ἑαυτοῦ. ἀλλ' ἄλλος
 ἔδοκίμωσεν Ἀργῶν ὁ Μυ-
 κληῶν, ὅς ἐπεβίβασετο, καὶ
 ἐπόνει, καὶ ἐγυμνάζετο. καὶ
 ἴω Εὐρυπύδους μὲν ὅς ἴω,
 ἕτε Ἀργῶν, ἕτε Μυκη-
 νῶν βασιλεύς, ὅς γ' εἶδ' αὐ-
 τὸς ἑαυτοῦ. ὁ δ' Ἡρα-
 κλῆς ἀπάσης γῆς καὶ θα-
 λάττης ἄρχων καὶ ἡγεμῶν
 ἴω, καθαυτῆς ἀνομίας καὶ
 ἀδικίας, εισαγωγὴς δὲ δι-
 καιοσύνης καὶ ὁσιότητος, καὶ
 ταῦτα ἐποίει καὶ γυμνός, καὶ
 μόνος. ὁ δ' Ὀδυσσεύς, ὅτε
 ναύαγος ἐξέρριφθῆ, μή τι ἐ-
 ταπείνωσεν αὐτὸν ἢ δ' ἀπορία;
 μή τι ἐπέταλασεν; ἀλλὰ πῶς
 ἀπῆι πρὸς τοὺς παρθέτους,
 αἰτήσων τὰ ἀνάγκηα; ἢ ἔν-
 τούτο πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι. ἢ
 ἔλδ' ἔμελλον; εἰ δὲ ποτ' ὑπὸ τῆ
 ἐρωμλῆς ἐπετάγης εἰδέν, ὧν
 σὺν ἡγελῆς; εἰ δὲ ποτέ σ' εἰς τὸ
 δελάροισι ἐκολάκυσσας; εἰ-
 δὲ ποτ' αὐτοῦ τοὺς πόδας
 κρατεφίλησας; καὶ τοι τοῦ
 Καίσαρος αὐτὸς ἡς ἀνάγκη-
 κείνη, ὑβρίαν αὐτὸν ἡγή, καὶ ὑ-
 περβολῶν τυραννίδος. ἢ οὐκ
 ἄλλο ἐστὶ δελεία; νυκτὸς εἰδέν
 ποτ' ἀπῆλθες ὅπως ἐκ ἡγελῆς,

Meum dum viueren
 fuit, Deum celebrare,
 mecum, tum apud
 tum apud multos. N
 bet mihi multa: no
 rerum suppeditat? De
 viuere non vult. Ne
 Herculi suppeditauit
 Nam alius regnabat
 Mycenis: ille vero pa
 boiabat, exercebatur
 stheus quidem erat
 neque Argorum, n
 cenarum rex, qui n
 dem sui esset: He
 tem totius terræ
 princeps & Imper
 repurgator iniquita
 iuriarum, introdu
 tiæ & sanctitatis, ea
 dus & solus faciel
 ses autem cum nau
 ctus esset, num ei
 miliozem eum fec
 fregit eius animo
 modo abiit ad vit
 cessaria petiturus?
 tem hoc ad seruit
 libertatem facit? N
 quam amica tib
 uuit, quod nolles?
 seruulo tuo adu
 Nunquam eius ped
 latus es? At vero si
 sarianus te cogere
 am esse duceres, &
 tyrannidem. Qui
 liud est seruitus? N
 ne noctu iuisti qu

infumisti plus quam
 ? Non quædam plorans
 iens locutus es? tolera-
 uitia, exclusionem? Ve-
 tua probra confiteri re-
 t: vide quid dicat & fa-
 hrasonides? Qui cum
 ortasse militavit, quo-
 primum noctu exiit,
 eta exire non fuisset
 isque fortasse multum
 itus, & acerbam serui-
 deplorans exiisset.
 utem ait? Vilis, in-
 ancillula me in seruitu-
 git, quem nemo hon-
 oquam vicit. Itane
 tiam ancillulæ seruus
 quidem vilis ancillu-
 d ergo te adhuc libe-
 dicis? Quid expedi-
 uas iactas? Deinde
 postulat, & ei qui ex
 ntia non dat, succen-
 era mittit ei cui in-
 , supplicat, plorat:
 paulo successu effer-
 um quoq; quo pacto?
 que appetat, neque
 ? Considera in ani-
 , quam de illis ha-
 otionem libertatis.
 unt cicures cauea
 & pascunt, eosque
 secum circumfe-
 s autem dicat eum
 e liberum? Nonne
 is degit, eo servili?
 e sensus & rationis

ἀναλώσας ὅσα σὸν ἤθελες;
 εἰπάς ἵνα οἰμώζων κῆ σέ-
 νων; ἠέχου λοιδορέμῃ;
 ἀποκλειόμενος; ἀλλ' εἰ σὺ αἰ-
 χωὴ τὰ σαυτ' ὀμολογεῖν, ἔ-
 ρα εἰ λέγει κῆ ποιεῖ ὁ Θρα-
 σωνίδης, ὅς τοσαῦτα στρατο-
 σάμῃ ὅσα τόξα εἰδὲ σὺ,
 πρῶτον μὲν ἐξελέλυθε νυ-
 κτὸς, ὅτε ὁ Γέλιος εἰ τολμᾷ ἐ-
 ξελεῖν. ἀλλ' εἰ προσώματι
 ζῆτο ἰσ' αἰτ', πῶς αὖ ἐπι-
 κρουζάσας, κῆ τὴν πικρῶν
 δ' αὐτῶν ἀπολοφρέμῃ, ἐξ
 ἤλθεν. εἶτα τί λέγει; παιδι-
 σκάρειόν με, φησὶ, καὶ δεδ' ἔ-
 λωκεν ἀτελές, ὃν εἰδὲς τ' π-
 λεμίων πῶποτε ἴσθαι, ὥστε ἔ-
 παιδισκαεῖς δ' ἄλλος εἶ, κῆ
 παιδισκαεῖς οὐτελῆς. τί εἶν
 ἔπ' ἰσ' ἔλδ' ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ'
 ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ'
 εἶτα ξίφος αἰτεῖ, κῆ πῶς τ'
 ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ'
 λεπῶν. ἔ δ' ὄρα τῆ μισέση
 πέμπη, κῆ δεῖται, κῆ κλαίει
 πάλιν δ' ἐ μικρὰ εὐημερήσας,
 ἐπαίρεται. πλὴν ἔ ἴσθ' πῶς;
 μήδ' ἐπιθυμῶν, ἢ φοβεῖσθ;
 σκέψασθ' ἐπὶ τ' ζῶν, πῶς
 χρώμεθα τῆ ἐκείνη τ' ἴσθ'
 θερίας. λέοντας ἴσθ' ἴσθ'
 ρος ἐκλείσασθαι, ἔ σιλίζεσθαι,
 κῆ κῆ μίζεσθαι ἐνιοι μεθ' αὐ-
 τῶν. κῆ ἴσθ' ἐρεῖ τῆτον τὸν
 λέοντα ἐλδ' ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ'
 μαλακώτερον διεξάσθ', ἴσθ'
 σάτω δ' αὐτῶν; ἴσθ' ἴσθ'
 αὖ αἰσθ' ἴσθ' ἴσθ' ἴσθ'

λαῶν, βέλοισι τέτων ἡς εἶ-
 ναι τῶν λέοντων; ἄγε, τὰ ἵππη-
 να ἱκῶτα ὅταν ληφθῆ, & ἐγ-
 κικλήσκηται τρέφῃ, οἷα πεί-
 ρη, ζητῶνται ἐκφυγεῖν, & ἔ-
 νιά γα αὐτῶν λιπῶν ἀφ' οὗ εἰ-
 ρεῖ μισθόν, ἢ ὑπομῖθ' ἑλ-
 θισαύτην διεξαγωγῶν. ὅσα δ'
 ἐν ἀφισώζῃ, μόνης & χαλε-
 πῶς, & φθίνουσα καὶ ὄλωσ
 σύρη πὶ παρεωμῖθον, ἐξεπή-
 δησεν ἕτως ὀρέγῃ τῆ φυσικῆς
 ἐλευθερίας, & τῆ αὐτόνομα
 καὶ ἀκάλυτα εἶναι. καὶ τί σοι
 χαλόν ἐστι ἐν ταῦτα; οἷα λέε-
 γης; πέτεσθ' ἐφύκει ὅπερ ἡ-
 λω, ὑπαίτηρος ἀφ' ἡν, ἀδεν
 ὅταν ἡλω σὺ με πάλιν τῆ
 τῶν ἀφαιρῆ, καὶ λέγῃς, τί σοι
 κακόν ἐστι; ἀφ' οὗτο ἐκείνα
 μόνα ἐρῶ μὴ ἐλευθεροῦ, ὅσα
 τῶ ἀλωπιν ἐφέρει, ἀλλ' ἄμα
 τὲ ἐάλω, καὶ ἀποθανόντα διέ-
 φουρη; ἕτω καὶ Διογῆνης πῶ
 λέγῃ, μίαν εἶναι μηχανῶν
 πρὸς ἐλευθερίαν, τὸ εὐχέ-
 λως ἀποθνήσκειν. καὶ τῶ Περ-
 σῶν βασιλεῖ γράφει, ὅτι τῶ
 Ἀθηναίων πόλιν καταδου-
 λώσασθ' ἐδωῖασα; ἐμῶν
 λον, φησὶν, ἢ τοὺς ἰχθύας.
 πῶς; ἐγὼ λήψομαι αὐτούς;
 αὐλάθης, φησὶν, εὐχὴς ἀ-
 πολιπόντες σε οἰχήσονται,
 κατὰ τῶ οἱ ἰχθύες. καὶ γὰρ
 ἐκείνων ὄν αὐλάθης, ἀπέτα-
 νε. καὶ ἕτοι ληφθέντες ἐάν
 ἀποθνήσκωσι, τί σοι ἐστὶ τῆς
 παρασκευῆς ὄφελος; τοῦτ'

compos factus, aliqu-
 rum leonum esse veli
 porro auiculæ istæ cap
 in corte aluntur, qu
 affectæ sunt? Vt effuge
 unt? nonnullæ fami
 malunt, quam vitari
 tolerare. Quæ autem
 uantur, quod ægre qu
 difficulter, & cum ta
 vllum foramen depr
 rint, exsiliunt. Adeo
 lem libertatem deside
 sui iuris sint, & a nem
 hibeantur. Et quid
 mali est? Quid dicis
 mea fert, vt volem qu
 vt sub dio agam, vt e
 cum volo. Quæ cum
 eripias omnia, quid
 hi sit rogas? Quamo
 tantum libera dicem
 captiuitatem non fer
 simile c capta sunt, n
 uitutem effugeiūt. S
 genes alicubi dixit, v
 rationem retinendæ
 tis, haud grauate mor
 farum regi scribit, e
 tatem Atheniēsiūm
 gis posse in seruitut
 gere, quam pisces.
 do? non capiam eos?
 eos, inquit, statim t
 abibunt, quemadmo
 sces. Nam & horum
 que cæperis, inoritur:
 pti si moriantur, qua
 peditionis tuæ utilita

ni viri vox est, qui rem
 inquisiuit, & vti par est
 n. Sin eam alibi, quam
 si uæsiueris, non mirum
 tuam inuenis. Seruus
 optat se manumitti.
 tibi breui? Eone putatis,
 pecuniam dare cupiat
 tuis? Non: sed quia pu-
 quod haestenus liberta-
 ut, impediri, & infeli-
 vere. Si manumissus
 inquit, statim omnia
 : curo neminem, o-
 par & æqualis verba
 officior quo volo, ves-
 te volo & quo volo.
 o libertus factus est,
 non habet vbi edat:
 cui aduletur, apud
 enet. Deinde vel cor-
 s facit, & grauissimas
 is perfert: vel, si quod
 inuenit, in seruitu-
 dit priore longe gra-
 uat, si homo ineptus
 us fuerit, puellam a-
 pleperit, & suas cala-
 teplorat, ac pristinam
 am desiderat. Quid e-
 mihi erat? Alius mi-
 præbebat, alius cal-
 as me alebat, alius in-
 orabat, paucis in re-
 lli ruiebā. Nunc autem
 id fero, cum pluribus
 ineruiā? Tamen si an-
 quit, accepero, tum
 e viua, & felicissime.

εἰν ἐλδύερα ἀνδρὸς φωνή,
 πωδὴ ἢ ἐξηλατότος τὸ πρῶτον
 γμα, καὶ ὡσπερ εἰκὸς δύρηκός
 τος. ἀνδρὶ ἀλλοτρίῳ ζητῆς ἢ
 ὅπως εἶναι, καὶ γαυματὸν εἰ εἰδέ-
 ποτε αὐτὸ δύρησκός; ὁ δ' ἄλλος
 δύτης δ' ἔχει ἀφεθῆναι ἐλδύ-
 θερος. ἀλλ' ἔτι; δοκεῖτε ὅτι τοῖς
 εἰκωσύναις ἐπιθυμεῖ δύναι
 δύναιον; ἔ, ἀλλ' ὅτι φανταί-
 ζεῖ, μέγρι νῦν ἀλλ' τὸ μὴ τε-
 τυχηκέναι τέττα, ἐμποδίζε-
 σθαι καὶ δυσχερῆ. ἀνδρὶ ἀφεθῶ,
 φησὶν, δύτης πᾶσα δύρηια, εἰ
 δένος ἐπιπρέφομα. πᾶσιν ὡς
 ἴσος καὶ ὄμοιος λαλῶ, πορδύο-
 μα ὅπως γέλω, ἔρχομα ὅθεν
 γέλω καὶ ὅπως γέλω. εἶτα ἀπη-
 λδύθῃ. καὶ δύτης μὲν ὅσοι
 ἔχων ποῖ φάσιν, ζητεῖ ἵνα κη-
 λακδύσθῃ; παρὰ ἵνι δειπνήσθῃ,
 εἶτα ἢ ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, ἢ
 πάσθαι τὰ δεινότατα. καὶ ἂν καὶ
 ἵνα φάσιν, ἐμπέπλωκεν εἰς
 δελίαν πολὺ τῆς προτέρας
 χαλεπωτέραν. ἢ καὶ δύπορη-
 σαις ἀνθρώπος ἀπειρόμαλος,
 πεφίληκε παιδισκῆριον, καὶ
 δυσυχῶν ἀνακλαίεσθαι, καὶ τῷ
 δελίαν ποθεῖ. καὶ γὰρ μνησ-
 κὸν ἴναι; ἄλλος μὲν ἐνέδυνεν, ἄλ-
 λος μὲν ὑπέδεν, ἄλλος ἔτρεφεν,
 ἄλλος ἐνοσημέρι, ὀλίγα αὐ-
 τῷ ὑπηρετοῦν. νῦν δὲ τὰ-
 λας οἷα πάσθαι; πλείοσι δὲ
 δύων. ἀνδρὶ ἐνός. ὅμως δὲ
 ἐὰν δακτυλίους, φησὶ, λά-
 βω, τότε γ' ὄργυσαται
 ἀλλ' ἔγω, καὶ δύδαιμνέσθαι.

πρῶτον μὲν ἵνα λάβῃ, πά-
 ρχ' ἂν ἔσιν ἄξιός· εἶτα λαβὼν,
 πάλιν ἴστωτά. εἶτα φησὶν, αὐ-
 τὸν στρατεύσωμαι, ἀπὸ πλά-
 γῃ πάντων τῶν ἡκαῶν.
 στρατεύεται· πάρχει ὅσα μοι-
 ριγίας, καὶ οὐδὲν ἧπλον ὀδυ-
 τέρων αἰτεῖ στρατείαν, καὶ
 τριτίμῃ. εἶθ' ὅταν αὐτὸν τὸν
 κροφῶνα ἐπιθῇ, καὶ γένη-
 ται συγκληθὴς, τότε γίνε-
 ται δούλῳ. εἰς σύλλογον ἐρ-
 χόμενος, τότε τὴν κακίαν ἐ-
 λιπαρωτάτην δουλείαν δου-
 λῶσει. ἵνα μὴ μαρῶς ἦ, ἀλλ'
 ἵνα μάθῃ ἀ' ἐλεῖν ὁ Σωκρά-
 τῆς, ἢ εἰς τῶν ὄντων ἐκαστον,
 καὶ μὴ εἰκῆ ἴσως ἀσολήψεις
 ἐφαρμόζῃ ταῖς ἐπὶ μέρους
 οὐσίαις. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ
 αἶπον τοῖς ἀνθρώποις πᾶν-
 των τῶν κακῶν, τὸ ἴσως
 ἀσολήψεις ἴσως κρινάς μὴ
 δυνάσασθαι ἐφαρμόζειν ταῖς
 ἐπὶ μέρους. ἡμεῖς δ' ἄλ-
 λοι ἄλλα οἴομεθα· ὁ μὲν
 ὅτι νοσεῖ; οὐδαμῶς, ἀλλ'
 ὅτι ἴσως ἀσολήψεις ὅσα ἐφ'
 ἀρμόζει. ὁ δ' ὅτι πτωχός
 ἐστίν, ὁ δ' ὅτι πατέρα χαλε-
 πὸν ἔχει ἢ μητέρα, τὰ δ' ὅτι ὁ
 Καίσαρ ἐκ ἰλεώς ἐστίν. ἔπειτα δ'
 ἐστίν ἐν κτ' ἄλλοις, τὸ ἴσως ἀσολή-
 ψεις ἐφαρμόζειν μὴ εἰδέ-
 ναι. ἐπεὶ τίς ἐκ ἐκείνων κακῶς πρὸς
 λαψίμῃ, ὅτι βλαβερόν ἐστίν, ὅτι
 φούκτον ἐστίν, ὅτι παντὶ τρέ-
 πῳ ἀποικιολόγητόν ἐστι. ἀσολή-
 ψεις ἀσολήψεις ἐμάχεται,

Primum, ut eos accipiam
 fert quæ meretur. Deind
 ceptis iis, rursus eadem.
 Si militauro, inquit, li-
 bor malis omnibus. Mi-
 fert ea quæ verbero: ac ni-
 minus secundam postula-
 litiam, & tertiam. D
 cum ipsum colophonē i-
 fuerit, & factus fuerit Ser-
 tum fit seruus, cum in
 lium ingreditur, tum p-
 rimam & beatissimam
 tutem seruit: Ne stultus
 disputationes Socratic
 gnoscat: ut quæ rei cu-
 natura sit, discat: ne an-
 tiones singulis rebus
 accomodet. Hæc eni
 sa est hominibus omni-
 lorum, quod anticipa-
 communes rebus singi-
 commodare non possu-
 enim esse miseros aliis
 causis opinamur. aliu-
 ægrotet: nequaquã, se-
 anticipationes non
 modat. alius quod sit
 cus, alius quod patrem
 aut matrem, alius qu-
 sare sibi male pro-
 habeat. Sed horum o-
 vnica & sola causa est,
 pationes nescire accom-
 re. Quis enim notione
 li non habet? Id esse n-
 esse fugiendum, modis
 bus propulsandum est
 tio notioni non re-

en ad accommodatio-
entum est : quid ergo
um istud, noxium &
eum? Respondet, Non
Cæsaris amicum. Abit,
omodatione excidit, an-
er, uærit ea quæ ad insti-
nihil attinent: quia
amicitiam adeptus,
coninus eius quod quæ-
tuexpers est. Quid enim
quod quiuis homo quæ-
icile agitare, prospera
viti, arbitrato suo fa-
onia, non prohiberi, nō
ur Cæsaris amicus fa-
prohiberi desit? De-
ofacile agitat? rebus fe-
titur? Quem percon-
Quem vero habemus
niorem eo ipso, qui
amicus factus est?
medium: nobis dic,
or tranquillius dormiui-
us; an priusquam Cæ-
amicitiam nactus esses?
audis: Desine, quæso
des, insultare animo
had nosti qualia perpe-
nit. Ne somnus quidem
oepit. Sed alius dicit,
ia vigilare: iam prodi-
orumultus, mox curæ.
qundo suauius pransus
an prius? Audi illum,
seam quid dicat: si non
uangi sese: sin vocetur,
arext seruum apud do-
uminterim sollicitum, ne

ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἐπὶ τὸ ἔφερ-
μέζην. τί ἐν τὸ κακὸν ἐστὶ. Ἔ-
το, καὶ βλαβερόν, καὶ φούκτον;
λέγει τὸ Καίσαρ ὅτι μὴ εἶναι
φίλον. ἀπῆλθεν, ἀπέπισε τῆς
ἀρμυγῆς, θλίβεται, ζητεῖ τὰ
μυθὲν ὡς τὸ παρὰ κείμρον.
ὅτι τυχὼν. Ἔ φίλον εἶναι
Καίσαρ ὅτι, ἐδὲν ἤτιον ἔζη-
ταμὲν ἐπέτυχε. ἢ γὰρ ἐστίν,
ὁ ζητεῖ πῶς αὐθροπῶ; δὲ-
σαθῆσαι, δὲ δαιμονῆσαι, πᾶν
τα ὡς θέλει ποιεῖν μὴ κω-
λύεσθαι, μὴ ἀναγκάζεσθαι.
ὅταν οὖν γῆθηται Καίσαρ ὅτι
φίλον, πέπτω κωλυόμε-
νος, πέπτωται ἀναγκάζόμε-
νος, δὲ σαθεῖ, δὲ ῥεῖ; πίνος πνο
θώμεθα; ἵνα ἔχομεν ἀξιοπι-
στότερον, ἢ αὐτὸν ἔτον τὸν γε-
γνηότα φίλον; ἐλθεῖ εἰς τὸ μέ-
σον, καὶ εἰπὲ ἡμῖν, πότε ἀπα-
ραχώτερον ἐκάρθευδες; νῦν,
ἢ πρὶν γλυέσθαι φίλον ἔτι
Καίσαρος; δὲ ἄνδρες ἀκέρεις, ὅτι
παῦσαι, τὰς θεάς ἑοί, ἐμ-
παίζων με τῇ ψυχῇ. σοκοῖ-
δας οἷα πάχω τάλας, ἐδ' ὑ-
πνος ἐπέρχεται μοι. ἀλλ' ἀλ-
λος ἐλθὼν λέγει, ὅτι ἤδη ἐξρη-
γρεῖ, ἤδη ὡθεῖσιν. εἶτα τα-
ραχί, εἶτα φρογνίδες. ἄγε,
ἐδ' εἰπὲς, δὲ πότε διαριστότε-
ρον; νῦν, ἢ ὡς ἄτερον; ἀκροσθ
αὐτῷ, καὶ ὡς: τούτων τί λέ-
γει. ὅτι αὐτὸ μὴ μὴ κληθῆ, ὁ-
δωῶται. αὐτὸ κληθῆ, ὡς
δουλοῦ παρὰ κυρίῳ δει-
πνεῖ, μεταξὺ ὡσεῖχων μὴ

ἢ μαωρὸν εἶπη, ἢ ποιήσῃ. Ἐὐ
δοκίαι; φοβέεται μὴ μαωρὸν
ᾄω ὡς δ' ἔλθῃ. πόθεν αὐτῷ
ἔτι κηλῶς; ἀλλ' ὡς πέπει,
τηλικῶτον αἰδρα. Καί σου
φίλον, μὴ ἀπολέσῃ τὸν τρά-
χιλον. ἐλέγξῃ δὲ πότε ἀταρα-
χάπερον; ἐγγυαίεξ δὲ ποτε
χολαίπερον; τὸ σωολον, πο-
τὸν μάλλον ἢ χλες βίον βιῶν-
τὸν νυῶ, ἢ τὸν τίτε; ὁμῶ-
σαι δῶαμα, ὅτι οὐδεὶς
οὕτως ἐστὶν ἀνάσθητῃ, ἢ
ἀνάληθῃς, μὴ ἀποδύρασαι
ὡς αὐτῷ συμφορᾶς, ὅσα
αὐτῷ ἢ φίλτεξ. ὅταν οὖν
μήτε οἱ βασιλεῖς λεγόμε-
νοι ζῶσιν ὡς θελοῦσι, μήτ'
οἱ φίλοι τῶν βασιλέων, ἕνε-
ἐπείσιν ἐλδύθερι, ζήτει κῆ
δύρησις. ἔχεις γὰρ ἀφορμαῖς
παρὰ τῆς φύσεως πρὸς δύρε-
σιν τῆς ἀληθείας. εἰ δὲ αὐτὸς
ἔχοιός τε εἶη ταύτης ψι-
λαῖς ποδύομαξ δύρεῖν τὸ
ἐξῆς, ἀκασον παρὰ τῷ ἐζητη-
κῶτων. ἢ λέγουσιν; ἀγαθόν
σοι δοκεῖ ἢ ἐλδύθῃ; το μέ-
γιστον. δῶαται οὐκ ἔστι με-
γίστη ἀγαθῷ τυχαίων, κα-
κῶδαι μνηεῖν, ἢ κακῶς πρᾶσ-
σει; ἔ. ὅσαξ ἐν αὐτῷ κακῶ-
δαίμνουίναι, δυσρεθύναι,
πενθῆναι, ἀποφαίνεξ γάρ-
ρῶν, μὴ εἶναι ἐλδύθῃξ. ἀπο-
φαίνομαξ. ἐκῆν ἀπο μὲν ὠνῆς
ἔ. πρᾶσεως, ἔ. τῷ αὐτῆς ἐν
κτῆσῃ κηλαίεξσεως, ἢ δὲ ἀπο-
κεχωρηκαμν. εἰ γὰρ ὁρθῶς

quid stulte dicat aut
Quid vero tibi videtur:
sencet, ne vapulet ut
Unde ei tam bene esset
ut decet tantum virum
isamicum, ne caputa
Quando autem iuavi-
sti? Quando maiore
exercuisti? Denique ut
uere vitam malles? ha-
lam? Iurare ausim, ne
adeo vel stupidum, ve-
tate alienum esse, qui
fortunas suas miseret
amicior Cæsari fuerit
ergo hi qui reges di-
non ita viuant ut volu-
nam restant qui sint
Quære, inuenies. Hab
ad veritatis inuentior
iumenta quædam ab-
turatributa. Sin ipse
las contemplans, qui
consequatur, inueni-
potes: audi quid iudic-
ea peruestigarunt. Q
cunt? Bonum tibi vic-
bertas? Maximum. Po-
go quis maximo bon-
tus, miser esse, &
fortuna uti? Non. Qui
que igitur infelices
aduersa fortuna cor-
tes, lugentes: eos a-
pronuntiato non es-
ros. Pronuntio. Igitur
tione & venditione,
li possessionis conditio
dilcessimus. Nam

concessisti : siue magnus
 varius rex infelix fuerit,
 erit liber. Siue consularis,
 terum consul. Esto. Illud
 a porro mihi responde,
 magnum quiddam &
 osum, & magni pretij
 ur esse libertas? Quidni
 ? Fierine potest igitur, vt
 o, tam præclaro & gene-
 bono potitus, sit humili-
 abiectus? Non potest.
 ergo aliquem videris al-
 bnoxium, aut prætera-
 sui sententiam adulan-
 audacter & illum libe-
 esse negato. Nec tantum
 pter cœnam id faciat, sed
 si ob prouinciam, ob
 latum. Sed illos quidem
 tos seruos appella, qui
 er minutas res ista faci-
 stos vero, vt digni sunt,
 os seruos. Concedamus
 ec. Num tibi libertas sui
 sui que arbitrij esse vi-
 ? Quidni? Qui igitur ab
 rohiberi & cogi potest:
 me dubita negare esse li-
 m. Neque vero auos &
 os eius intueberis: nec
 as quid emerit, quid
 uderit: sed si audieris ex
 o & cum affectu dicen-
 Domine, quamuis duo-
 fasces antecedant, ap-
 eruum. Quod si dicen-
 audieris, Me miserum,
 odo mecum agitur?

ἀμελόγησας ταῦτα, αἴτε
 μέγας βασιλεύς κερδοαι-
 μονῆ, σοὶ αὐτὸν ἐλύθη, αἴτε
 μικρὸς, αἴτ' ὑπαίτι-
 κός, αἴτε δισύπατος ἔστω.
 ἔπ' οὐδ' ἀπὸ κερναί μοι κα-
 κείνο, δοκεῖ σοι μέγα ἡ εἶναι
 καὶ γηραιὸν ἢ ἐλύθη, καὶ
 ἀξιόλογον; πῶς γὰρ ἔστι
 οὐδ', τυγχάνοιτο ἕνος οὕτω
 μεγάλου καὶ ἀξιόλογου, καὶ
 γηραιῶν ἢ ἐπεινὸν εἶναι. σοὶ
 ἔστιν. ἔστιν οὐδ' ἰδὴς τινὰ ὑ-
 ποπιπίωκέτα ἔτερον, ἢ κη-
 λακδύοντα πικρὰ τὸ φαινό-
 μρον αὐτῶν, λέγε καὶ πύδον,
 γαρρῶν μὴ εἶναι ἐλύθη.
 καὶ μὴ μόνον αὐτὸν δεσπότην
 ἐνεκα αὐτὸν πύδον, ἀλλὰ
 καὶ ἐπιτελείας ἐνεκα, καὶ
 ὑπαίτιος. ἀλλ' ἐκείνους
 μὴ μικροδούλους λέγε, πρὸς
 μικρῶν ἕνων ἐνεκα ταῦ-
 ται ποικιλίας· τούτους δ'
 αἴς ἐστὶν ἀξιοί, μεγαλο-
 δούλους. ἔστω καὶ ταῦτα.
 δοκεῖ δέ σοι ἢ ἐλύθη, καὶ
 αὐτὸν ἐξουσιὸν ἢ καὶ αὐτίνο-
 μον; πῶς γὰρ οὐ; ὄντινα οὐ
 ἔστω ἄλλω καλύσει ἐστὶ, καὶ
 ἀναγκάσει, γαρρῶν λέγε
 μὴ εἶναι ἐλύθη. καὶ μὴ
 μοι παπῶους αὐτῶν καὶ
 παπῶους βλέπε, καὶ
 ὀνὸν ζῆτι καὶ πρᾶσιν·
 ἀλλ' αὐτὸν ἀκρόσης λέγον-
 τος ἔστω καὶ ἐκ πά-
 τος, κίερε, καὶ δώ-
 δεκα ῥά εἶδοι παπῶσι,

λέγε δ' ἔλον. καὶ ἀκέρως λέ-
 γοντο, ἄλλας ἐγὼ εἶπα πά-
 ρα, λέγε δ' ἔλον. αὐτὸ ἀπολῶς
 δ' ἄπο κλαυθρόνιον ἰδὼς, κίμ-
 φόρμον, δυσχερῆτα, λέξε δ' ἔ-
 λον, ὡς ἀπόφυρον ἔχοντα. αὐ-
 τὸν μὴ δὲν τῶν μὴ ποιῆσθαι
 πῶς εἴπης ἐλδύμερον· ἀλλὰ τὰ
 δόγματ' αὐτῶν καὶ ἀμάρτυρα, μὴ
 ἢ ἀνακρίσει, μὴ ἢ κωλυτικῶς,
 μὴ ἢ δυσχερῆτα; καὶ δ' ἄρως
 τοῦτον, λέξε δ' ἔλον. ἀποκρίσας ἔ-
 χοντα ἐν Καθηναίοις, λέξε δ' ὅ-
 τι οὐκ ἐστὶν αὐτῶν δόγματ' ἡμῶν,
 εἴθ' ἢ ἔστιν ἡ γνώμη οὐκ ἴσως.
 ἢ ἔστιν; πᾶς ὅς αὐτῶν ἐξοσίαν
 ἔχει τὸ ἔνδον αὐτῶν ἡμεῶν.
 μῆτις αὐτῶν τὸ ἀποποιῆσαι
 ἑαυτῶν, ἢ ἀφελῆσαι. ἔτις ἐν
 πολλῶν κυρίως ἔχοντα; ἔτις.
 τὰ γὰρ πρῶτα μὲν ἀποκρίσας
 τῶν κυρίως ἔχοντα. εἰ μὴ
 ἢ πολλὰ ἐστὶν. ἀλλὰ ἑαυτῶν ἀ-
 κρίσει, ἢ τῶν τῶν ἡμεῶν ἔχον-
 τας ἐξοσίαν, κυρίως εἶναι.
 μὲν τοῦτον εἰς αὐτῶν τὸν Καίσαρα
 φοβεῖται, ἀλλὰ τὸ ἡμίνα-
 τον, φυγῆν, ἀφαιρέσειν τὸν ὄν-
 των, φυλακῶν, ἀπρίαν.
 εἰ δὲ φιλεῖ τις τὸν Καίσαρα,
 αὐτὸ μὴ πῶς ἢ πολλὰ ἀξίος· ἀλ-
 λά πολλὸν φιλεῖται, δη-
 μαργῶν, πρατηγῶν, ἔτις ἀ-
 τείαν. ὅταν ἑαυτῶν φιλεῖται,
 καὶ μισῶται, καὶ φοβώμεθα, ἀ-
 νάγκη τις ἐξοσίαν αὐτῶν ἔχον-
 τας κυρίως ἡμῶν εἶναι. ἀλλὰ
 ἔτις καὶ ὡς θεοῦ αὐτοῦ
 ἀποκρίσας. ἐννοοῦμεν γὰρ,

dic, seruum. Denique si
 plorantem, conquerentem
 aduersis rebus conflictantem
 videris: dic, seruum præte-
 ritum. Sed si horum nihil
 erit, non statim liberum
 dicaris, sed opiniones eius de
 creta cognosce: nū cogi,
 prohiberi possint, num su-
 perari carere? Quod si talem i-
 ueris, dic seruum, cui Satu-
 rilibus induciæ dentur: di-
 cimus enim, si peregretus
 qui ubi redierit, visum
 quomodo tractetur. Quis
 nescit? Quisquis potestatem
 habet, eorum aliquid
 conferendi, vel conferendi,
 vel conferendi: Sic tot dominos
 habemus. Nam res ipsas, ante
 dominas habemus. Quæ
 multæ sint, fieri non possunt
 quin ij qui earum retum
 cuius potestatem habear
 stri sint domini. Nam i-
 quidem Cæsarem neminem
 met: sed mortem, exsilium,
 ereptionem bonorum, con-
 temptum, ignominiam. Neque
 liget quisquam ipsum
 rem, nisi magni pretij
 Sed diuitias diligimus, et
 natum, præturam, con-
 tum. Hæc cum diligimus
 mus, timemus: necesse est
 quorum hæc in potestate
 nostros esse dominos. I-
 tanquam ipsos deos, illos
 ora mus. Sic enim statui-

ius potestate ampliffi-
 beneficium sit, id diui-
 quiddam esse. Deinde
 ubiungimus: In istius
 potestate ampliffimum
 beneficium est: quare Deus
 tam est. Nam si male as-
 tus illud, In istius pote-
 ampliffimum benefici-
 : necesse est etiam id
 x his conficitur, perpe-
 cri. Quid ergo est quod
 i præstet, vt nec prohi-
 lit, & sui iuris vt sit?
 opes quidem hoc non
 , neque consulatus, ne-
 quincie, neque imperia:
 ud aliquid est quæren-
 Quid ergo est quod scri-
 obstacula, atque impe-
 ta remoueat? Scribendi
 . Quid cithara canen-
 tia illius artis. Ergo in
 ela vita, etiam viuendi
 . Sicut autem hæc in
 audiuisti, ita etiam pars
 im considera. Potestne
 menti expers esse is,
 quid appetit quod alie-
 est? Potestne non pro-
 . Non potest. Ergo nec
 se potest. Vide igitur,
 hæc habeamus quod in
 potestate sit, an omnia?
 o quædam nostra, que
 iena? Quid ais? Corpus
 m esse cum vis, estne
 : an non? Non est penes
 um recte valere? Ne

ὅτι τὸ ἔχον ἐξουσίαν τῆς με-
 γίστης ἀφελείας, θεῖόν ἐστιν.
 εἰδ' ὑποτάσσομεν κακῶς,
 ἕτος δ' ἔχει τῆς μεγίστης ἀ-
 φελείας ἐξουσίαν, θεῖόν ἐ-
 σιν. εἰ γὰρ ὑποτάσσομεν κα-
 κῶς, τὸ ἕτος δ' ἔχει τῆς με-
 γίστης ἀφελείας ἐξουσίαν, ἀ-
 νάγκη καὶ τὸ γήρομενον ἐξ
 αὐτῶν ἐπενεχθῆναι κα-
 κῶς. τί οὐκ ἐστὶ τὸ ποιῶν ἀ-
 κάλυτον τὸν ἀνθρώπον, καὶ
 ἀυτεξούσιον; πολλοὶ γὰρ
 οὐ ποιεῖ, οὐδ' ὑπατεία,
 οὐδ' ἐπαρχία, οὐδὲ βασι-
 λεία, ἀλλὰ δεῖ τι ἄλλο δρε-
 θῆναι. τί οὐκ ἐστὶ, τὸ ἐν τῷ
 γράφειν ἀκάλυτον ποιῶν
 καὶ ἀπαρραπόδιον; ἢ ἐπι-
 στήμη ἔγραφε. τί δ' ἐν τῷ
 κηθαρίζειν; ἢ ἐπιστήμη τοῦ
 κηθαρίζειν. σοκοὺν καὶ ἐν τῷ
 βιοῦν, ἢ ἐπιστήμη τοῦ βιοῦν.
 ὡς μὴ οὐκ ἀπλῶς ἀκή-
 κτας, σκέψαι αὐτὸ καὶ
 ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους τὸ
 ἐφ' ἐμμόν πινῶ τῶν ἐπ'
 ἀλλοῖς ὄντων, ἐνδέχεται
 ἀκάλυτον εἶναι; οὐ. ἐνδέ-
 χεται ἀπαρραπόδιον; οὐ.
 σοκοὺν οὐδ' ἐλδύθηρν. ὅρα
 οὐκ, πότθηρν οὐδὲν ἔχμεν
 ὃ ἐφ' ἡμῖν. μένοις ἐστὶν, ἢ
 πάντα. ἢ τὰ μὴ ἐφ' ἡμῶν
 μῖν ἐστὶ, τὰ δ' ἐπ' ἀλλοῖς.
 πῶς λέγεις; τὸ σῶμα ἕταν
 θέλης ὀλόκληρην εἶναι, ἐπὶ
 σοί ἐστιν, ἢ οὐ; σοκ ἐπ' ἐμ-
 μοί. ὅταν δ' ὑγαίνειν; εἰδ'

ποῦτο. ὅταν δὲ καλὸν εἶναι;
 οὐδὲ ποῦτο. Ζῶ δὲ, ἢ ἀπο-
 θανεῖν; οὐδὲ ποῦτο. ὁκῶν τὸ
 μὴ σῶμα ἀκόσμιον, ὑπό-
 θνον παντὸς ἔιχυροτέρου.
 ἔσω. τὸ ἀγρὸν δὲ ἐπί σοι ἐστὶν
 ἔχων ὅταν θέλῃς, καὶ ἐφ' ὅ-
 σον θέλῃς, καὶ οἷον θέλῃς;
 οὐ. τὰ δὲ δούλαρα; οὐ. τὰ
 δὲ ἱμάτια; οὐ. τὸ ἵ σκῆδιον;
 οὐ. τοὺς δὲ ἵππους; τούτων
 μὴ οὐδέν. αὐτὸ τὰ τέκνα σου
 ζῶν θέλῃς ἐξ ἀπαντῶ, ἢ
 πλὴν γυναικῆ, ἢ τὸν ἀδελ-
 φὸν, ἢ τοὺς φίλους; οὐδὲ ζωῖ-
 τα. πότερον οὖν; οὐδὲν ἔχων
 αὐτεξούσιον, ὃ ἐπὶ μόνῳ ἐστὶ
 σοι, καὶ ἀναφαίρετον; ὄρα ἔν
 οὕτω, καὶ σκεψάμεν αὐτὸ. μή τις
 δυνάται σε ποιῆσαι συγ-
 κληθῆναι τῶ ψύδῃ; οὐ-
 δείς. ὁκῶν ἐν μὴ τῶ
 συγκληθῆναι τὸ πά, ἀκώ-
 λυτῶ καὶ ἀνεμπόδιστῶ
 ἔσω. ἄγε, ὁρμησάμεν δὲ σε ἐφ'
 ὃ μὴ θέλῃς, τίς δυνάται
 ἀναγκάσαι; δυνάται. ὅταν
 γάρ μοι θάνατον ἢ δεσμῶν
 ἀπέλῃ ἀναγκάζει μὲ ὁρμη-
 σάμεν. αὐτὸ κατὰ φρονῆς τοῦ
 ἀποθανεῖν, καὶ τοῦ δὲ δέσασθαι,
 ἐπ' αὐτῶ ἐπιπρέφῃ; οὐ. σὸν ἔν
 ἐστὶν ἔργον, τὸ κατὰ φρονεῖν
 θανάτου, ἢ ἔσόν; ἐμὸν. σὸν
 ἄρα ἐστὶ καὶ τὸ ὁρμησάμεν, ἢ ἔσ;
 ἔσω τὸ ἐμὸν. τὸ δὲ ἀφορμη-
 σάμεν ἴνῃ; σὸν καὶ ἔστι; ἔν,
 αὐτὸ ἐμὸν ὁρμησάμεντος παρὰ πα-
 τῆσιν, ἐκείνός με κωλύσῃ;

hoc quidem. Cum e-
 crum? Neque hoc. Vi-
 mori? Neque hoc. Igi-
 pus alienum est, cuius
 ri obnoxium. Esto. A-
 te est agrum habere c-
 les, & quoad voles, &
 voles? Non. Servulos
 Non. At vestes? Non. D-
 culam? Non. At equo-
 rum omnium nihil.
 tuos liberos peiperetuc
 vis, aut vxorem, aut fi-
 aut amicos? Ne hoc q-
 Nūquid ergo nihil hal-
 prium quod tibi soli
 nec enpi possit? Sic igit
 vide atque considera: i-
 efficere potest, vt aff-
 mendacio? Nemo. Erg-
 co assensionis nec pi-
 nec impediri potes. A-
 appetas quod non vis
 potest cogere? Potest
 mihi mortem aut vinc-
 nitetur, appetere me c-
 si vincula & mortem
 mnas, adhuc eum cura
 Tuum ergo est opus, c-
 tus mortis: aut si tu
 est, meum est. Tuum
 opus mortem conte-
 aut non tuum? Meum.
 igitur est appetere, au-
 petere? Esto meum. Qui
 horrere ab aliqua re? I-
 tuum est. Qui autem, i-
 deambulare cupiētem
 beat? Ille certe me pro-

tuum prohibet? Num
 sionem tuam? Non. At
 sculum? Ita. tanquam
 em.) sto. At ego non am-
 deambulo. Quis autem
 ixit, deambulare tuum
 pus, nec posse prohiberi?
 ego illud solum quod in
 endo positum est, pro-
 posse negavi. Vbi au-
 corpore atque illius mi-
 io fit opus, pridem au-
 i, nihil esse tuum. Sunt
 . Quis autem te cogere
 , vt appetas quod non
 emo. Item instituire at-
 scipere aliquid, atque
 is visis vti, quis? Nemo.
 e appetentem ille pro-
 it, eo potiri quod appe-
 tuum aliquid appetes, &
 prohiberi nequit, quo-
 prohibebit? Nullo mo-
 us autem tibi dicit, cum
 quid alieni appetat, pro-
 non posse? Ergo sanita-
 o appetam? Nequaquam,
 am rem alienam. Quod
 venes te non est, vel para-
 tueri cum vis: alienum
 nge ab eo non modo ma-
 ed appetitum etiam, ac
 quidem magis abstinere.
 i te in seruitutem tra-
 : collum iugo subiece-
 quid admiratus fueris
 tuum non est: si quid a-
 ex mortale concupiueris.
 unus non est mea? Pars

ἡ σου κωλύει; μή τι τῶ συ-
 χειρίθου, οὐ. ἀλλὰ τὸ σωμα-
 ἴον; ναί, ὡς λίθον. ἔγω, ἀλλ'
 οὐκ ἐπιέρω πατῶ. ἴς δὲ
 σοι εἶπε, τὸ πατῶ σὺν
 ἔργον ἐστὶν ἀκάλυτον; ἐγὼ
 γὰρ ἐκείνο ἔλεγον ἀκάλυτον
 μόνον, τὸ ὀρμησῶ. ὅπου
 δὲ σώματι χειρία, καὶ τῆς
 ἐκ τούτου σωτηρίας, πᾶ-
 λα ἀκήρας, ὅτι οὐδὲν ἐσ-
 σὸν. ἔγω καὶ ταῦτα. ὀρέ-
 ζομαι δὲ σε οὐ μὴ θέλεις,
 ἴς ἀναγκάσει δυνάται; ἔ-
 δεῖς παρῆσθαι ἢ ἂν
 βαλέσθαι ἴς, ἢ ἀπὸ
 χειρῶ τῆς παρῶπις
 φαντασίας; οὐδὲ τούτο.
 ἀλλὰ ὀρεζόμενον με, κωλύ-
 σθαι τυχῆν οὐ ὀρέζομαι. αὐ-
 τῶν σῶν ἴναι ὀρέζω, ἔ τῶ
 ἀκάλυτον, πῶς σε κωλύ-
 σθαι; οὐδαμῶς. ἴς οὐ σοι
 λέγει, ὅτι ὁ τῶν ἀλλοτριῶν
 ὀρεζόμενος, ἀκάλυτος ἐστίν;
 ἴς οὐ μὴ ὀρέζομαι
 μηδαμῶς, μὴ δὲ ἀλλο-
 τριῶν μηδενός. ὅ γὰρ ὅσα
 ἐστὶν ἐπὶ σοι παρῶπις
 σῶν ἢ τηρῶσθαι ὅτε θέλεις,
 τούτο ἀλλοτριῶν ἐστὶ. μακρόν
 ἀπ' αὐτῶ οὐ μόνον ἴς χει-
 ρας, ἀλλὰ παρῶσθαι τῶ ὀρε-
 ζῆν. εἰ δὲ μὴ, παρῶσθαι σῶν
 τὸν δούλον, ἴναι τὸν
 τράχηλον. αὐτῶ τῶν
 τῶν μὴ σῶν, ἢ ἴναι αὐτῶ
 ὑπόθῆκον ἔ τῶ παρῶπις.
 θῆς. ἢ χεῖρ ἐκ ἐστὶν ἐμῆ; μέγας

ἐστὶ σόν, φύσιν δὲ πηλὸς κωλυ-
 τὸν, ἀναγκαστὸν, δ' ἕλον παντός
 ἔστι χυρτέρη. καὶ ἵ Ζοι λέγω
 χεῖρα; ὅλον τὸ σῶμα ἕτως ἔ-
 χην σε δεῖ; ὡς ὄναριον ἐπιση-
 λαγμόν· ἐφ' ὅσον αὐ οἶόν
 τε ἦ, ἐφ' ὅσον αὐ δίδεται. αὐ
 εἴ ἀγαρεῖα ἦ, καὶ στραλιώτης
 ἐπιλαῖον, ἄφεις, μὴ ἀντίτη-
 νε, μηδὲ γόγγυζε. εἰ ἢ μὴ,
 πηληγὰς λαβῶν, εἰδὲν ἦτιον
 ἀπολείψῃ καὶ τὸ ὄναριον, ὅταν ἢ
 πρὸς τὸ σῶμα ἕτως ἔχην σε
 δεῖ, ὅρα ἵ ἀπολείπει) πρὸς τὰ
 ἄλλα, ὅσα ἔσῳματι (ἐνεκα
 παρασκευάζει). ὅταν ἐκείνο
 ὄναριον ἦ, τὰ ἄλλα γίνε) χαλι-
 νάριον ἔσῳματι, (αἰμαίπα,
 ὑποδημαίπα, κελιά, γόγγυζος.
 ἄφεις καὶ ἐκείνα, ἀπολείπει δ' αὐ-
 τὸν ἐ δὴ καλῶτερον ἢ τὸ ὄνα-
 ριον. ἐ τῷ τῷ τῷ παρα-
 σκευῶν παρασκευασάμενος,
 ἐ τὴν ἀσκήσιν ἀσκήσας, τὰ
 ἄλλοτρία δὲ τῷ ἰδίων, ἀνα-
 κείνῃ, τὰ κωλυτὰ δὲ τῷ ἀ-
 κωλύτων, τῷ τῷ πρὸς ἑαυτὴν
 ἠγείσθ, ἐκείνα μὴ πρὸς ἑ-
 αυτὸν ἐν τῷ τῷ ἐπισηρόφως ἔ-
 χην ὀρέξεως, ἐν τῷ τῷ τὴν ἐκ-
 κλισίῃ. μὴ π' ἐπ' ὀρέξεως ἕ-
 θέναι. πρὸς ἵνος γὰρ ὀρέξεως,
 πρὸς τῷ σεαυτοῦ; ὅπως ἢ ἐστὶ
 ἔσῳματι ἐ τῷ κακῷ; ἐ τῷ τῷ
 τῶν ἐξ ἑσῳματι ἔχῃ; τί ἀφελείσθ
 αὐτὰ δὴ αὐτῷ, τίς ἐμποδίσαι;
 εἰ μὴ π' ἢ τὸν θεόν. αἰδ' ὑ-
 πὲρ ἔσῳματι, καὶ τῷ
 κλίσεως, ὑπὲρ τῷ ἄλλοτρίων,
 ὑπὲρ τῶν εἰδὲν πρὸς σε. ἐ π'

tua est, suapte vero natu-
 tum: potest prohiberi,
 cogi, serua est cuiusuis
 stioris. Quid tibi man-
 cam? totum corpus ita
 bere oportet, ut asellur
 tellis onustum: quater
 cuerit & datum fuerit.
 vis allata fuerit, & mile
 puerit: omitte, ne renit
 murmura. Nam alioqui
 etiam acceptis, nihilori
 asellum amittes, Quod
 corpus te sic affectum es-
 cet, vide quid de cæteris
 endum sit, quæ corpora
 comparantur? Cum a
 sit corpus: cætera freni fi-
 selli, clitelæ, ferreæ calce-
 deum, scenum. Omitte i-
 iam: absolue citius & es-
 tius quam asellum. At
 hunc modum præpara
 exercitatus, a propriis:
 discernito: ea quæ pro-
 possunt, ab iis quæ noi-
 sūt. Hæc ad te pertinere pu-
 la nihil ad te attinere. H-
 randa est appetitio, illic
 satio. Num quæ adhuc
 Neminem. Qua enim i-
 reberis? Aliqua tuarum
 materia tui boni & mali
 ta est? Quis ea in potestat-
 bet? Quis auferre potest?
 impedire? Nihilo magis
 Deū. At in corporis & fac-
 tum rebus, in alienis, in i-
 nihil ad te attinet. potest.

aliud ab initio medita-
 s, nisi ut tua, & aliena dif-
 eres? Ea quæ in tua, & quæ
 iorum essent potestate?
 prohiberi possent, &
 prohiberi? Qua vero gra-
 philosophos accessisti? Ut
 minus voto frustreris,
 amitosus sis? Igitur im-
 ritus & perturbationis
 sic eris. Dolor autem
 id te? Nam quorum ex-
 tio timetur, horum pre-
 dolet. Quid autem am-
 desiderabis? Nam eorum
 m quæ tui arbitrij sunt,
 e quæ pulcra sint & ad-
 moderatum habes & trā-
 m appetitum. Eorum
 quæ a tua voluntate
 nendent, nihil appetis.
 orro locum habebit brus-
 lud & impetuosum, &
 nodum concitatum? Cū
 aduersus res sic affectus
 : quis homo deinceps
 lis esse potest? Quid e-
 abet homo homini ter-
 siue conspiciatur, siue
 quatur, aut etiam vna vi-
 ? Nihilo magis quā equus
 uat canis cani, aut apis
 res cuiq; formidabiles
 uas cum quis alteri cō-
 ut auferre potest, tum &
 formidabilis. Quomo-
 o arx ista euertitur? Nō
 o, eq; igni, sed opinionii-
 s & decretis. Nam si eam

ἄλλο ἐξαρχῆς ἐμελέζας, ἢ
 ἀφαιρῆναι τὰ σὺ καὶ ἐσὺ;
 τὰ ἐπὶ σοὶ καὶ ἐσὺ ἐπὶ σοὶ;
 τὰ κωλύτὰ καὶ ἀκάλυτὰ; τί-
 νος ἢ ἐνεκα ὡς σὺ λήθεις τοῖς
 φιλοσόφοις; ἵνα μηδὲν ἤτιον
 ἀτυχῆς καὶ δυστυχῆς; ἐσὺ αὖτ'
 ἀφοβῶ μὲρ οὕτως ἔσῃ, καὶ
 ἀτάραχος. λύπη δὲ τί πρὸς
 σέ; ὢν γὰρ πρὸς δουρατῶν
 φόβῳ γίνεται, καὶ λείπη
 παρόντων. ἐπιθυμίαι δὲ
 πίνῃ ἐπὶ, τῶν μὲν γὰρ πρὸς
 ἀρετικῶν, ἄτε καλῶν ὄντων
 καὶ παρόντων, σύμμετρον
 ἔχεις καὶ κατιστομῆδιν τὴν
 ὀρέξιν· τῶν δὲ ἀπρὸς ἀρετῶν,
 οὐδενὸς ὀρέξη. ἵνα καὶ τό-
 πον γῆ τὸ ἄλογον ἐκείνο καὶ
 ὠσιχόν, καὶ παρὰ τὰ μέ-
 τρα ἠπειγμῆρον. ὅταν οὖν
 πρὸς τὰ πρῶτα οὕτως
 ἔχεις, τίς ἐπ' ἀνθρώπου δύ-
 ναται φοβερός εἶναι; τί γὰρ
 ἔχει ἀνθρώπος ἀνθρώπου φο-
 βερὸν, ἢ ἐφθίσις, ἢ λα-
 λήσις, ἢ ὄλοις σωματι-
 στροφείς; οὐ μῦθον ἢ ἵπ-
 πος ἵππων, ἢ κύων κυ-
 νί, ἢ μέλισσα μελίση.
 ἀλλὰ τὰ πρῶτα ἐκεί-
 να φοβερά ἐσι. ταῦτα
 δὲ ὅταν ἀπεισιεῖν τίς δύ-
 νηται πνι, ἢ ἀφελεί-
 σθαι, τότε καὶ αὐτὸς φο-
 βερὸς γίνεται. πῶς οὖν ἀ-
 κρόπλις καταλύεται; οὐ
 σιδήρῳ, οὐδὲ πυρὶ, ἀλλὰ
 δόγμασιν. αὐτὸ γὰρ τὴν ἔσταν

ἐν τῇ πόλει κατέλωμαι, μή τι
 καὶ τὴν ἑσπεραν; μή τι καὶ τὴν
 ἑσπεραν γυναικαίων; μή τι
 ἀπὸ τῶν τὴν ἐν ἡμῖν ἀκρόπο-
 λιν, ἔτις ἐν ἡμῖν τυράννης
 ἀποβέβηκαμεν; ἔς ἐφ' ἑσπε-
 ροῖς καθ' ἡμέραν ἐχομεν, πο-
 τὲ μὲν τὸς αὐτὸς, ποτὲ δ'
 ἀλλοῖς; ἀλλ' ἐνθεν ἀρξασθε δεῖ,
 ἔνθεν καθελεῖν τὴν ἀκρό-
 πολιν, ἐκβάλλειν τὸς τυράν-
 νους, ἑσπερὸν ἀφείναι, τὰ
 μέρη αὐτῆς, τὰς δὲ δωμάτους, τὰ
 κτήσις, τὴν φήμην, δόξας, τι-
 μὰς, τέκνα, ἀδελφούς, φίλους,
 ἑσπερὸν πάντες ἡγήσασθε ἀλ-
 λότρια. καὶ ἐνθεν ἐκβληθῶ-
 σιν οἱ τυράννοι, ἢ ἐπ' ἀποτρί-
 χισθῶ τὴν ἀκρόπολιν; ἐμῶ γε
 ἐνεκε. ἐσῶσα γὰρ ἢ μοι πιεῖς;
 ἢ ἐπ' ἐκβάλλω τὸς δορυφό-
 ρους, πῶς γὰρ αὐτῶ αἰσθάνομαι;
 ἐπ' ἀλλοῖς ἔχουσι τὰς ῥάσους,
 καὶ τὸς κτήνας, ἔτις μαχαί-
 ρους. ἐγὼ δὲ πῶποτε ἔξελων
 ἐκωλύθην, ἔτ' ἠναγκάσθην
 μή ξελων καὶ πῶς ἔτο δωμα-
 τόν; τὸς αὐτῶν τε παρὰ μετὰ τὴν
 ὄρμην τῶν θεῶν. θεῶν μὲν ἐπι-
 νος πυρίσφαι; καὶ γὰρ θεῶν. θε-
 λῶν ὄρμῶν ἐπὶ τῶν καὶ γὰρ θεῶν.
 θεῶν ὄρμῶν καὶ γὰρ θεῶν. θε-
 λῶν μετὰ τὴν ἐκείνου; καὶ γὰρ βέ-
 λομεν. ἔξελῶ; ἔξελομεν.
 ἀπομαρτεῖν ἐν θεῶν. ἢ ἐπ' με-
 κωλύσασθαι δωματὸν παρὰ τὸ ἐ-
 μοι φαινόμενον, ἢ αὐτῶν κίσεσι;
 ἔξελων ἢ τὸ Δία. ἔτις πι-
 εῖς ἔτις ἰσοπύρων οἱ ἀσφαλίσειεργι. ἀκήκεν ὅτι λησεύεται

quæ in urbe est sustuleri-
 num etiã febrim, num p-
 mulierculas, num deni-
 cem in nobis sitam, nu-
 rannos in nobis colloc-
 iecerimus? Quos omni-
 reb. quotidie experimus
 eosdem, nunc diversos
 ordiendum est: atx ab h-
 te demolienda est: hinc
 di tyranni: corpusculum
 sum faciendum: partes e-
 cultates, possessiones,
 magistratus, honores,
 fratres, amici, hæc omi-
 cenda sunt aliena. Q-
 hinc eiecti fuerint tyran-
 aicem adhuc, mea qui-
 sa, destruiam? nam sta-
 quid mihi incomodat
 eiciam satellites? ubi e-
 los sentio? Aduersus al-
 bent fasces, & contos-
 dios. Ego vero nunqua-
 lens prohibitus sum, n-
 ctus nolens. Quo pacto
 fieri potest? Appetitũ
 obedientem præbui De-
 ille me febricitare? Ve-
 pse. Vult me aliqua re
 Volo & ipse Non vult
 Mori me vult? Mori igi-
 lo. Quis adhuc me
 potest cõtra meam sen-
 aut cogere? Nihilò ma-
 ionem. Sic faciunt etia
 tores cautiores. Si au-
 iter latrociniis infestus

via committere nō au-
 ed comitatu vel legati,
 æstoris, vel proconsulis
 tato, & iis aggregati tu-
 conficiunt. Sic etiam in
 o facit vir prudēs. Mult
 ocinia sunt, tyranni,
 states, egestates, iacturæ
 norum. Quo cōfugias?
 odo incolumis trāleas?
 o mitatus tutum te red-
 te adiunges? Diuiti il-
 onfulari? Quem inde
 n capiam? Ipse exiit,
 luget. Quid vero si co-
 meus in me conuer-
 o meus fiat: quid faci-
 nicus ero Cæsaris: cui
 miliaris fuero, nemo
 iuriam faciet. Primū,
 illustri, quæ mihi to-
 & perferenda erunt?
 & a quam multis spo-
 Deinde si factus fuero,
 ortalis est. Si vero de-
 aliqua impulsus, idem
 s mihi factus fuerit:
 edendum? In solitudi-
 ge illo febris non ve-
 d ergo profeceris? Nō
 o inuenire comitem,
 o tutus sis, fidelem,
 o insidiarum exper-
 o vir prudens ita rem
 et, hanc rationem se-
 si Deo se dederit, se
 confecturum. Quid
 Dedere sese Deo? Ut
 voluerit, & ipse

μόν ὃ ἐ βλαμᾶ καθεΐνα,
 ἀλλὰ περιέμεινε σιωδίαν ἢ
 πρεσβυτέρῳ, ἢ ταμίᾳ, ἢ ἀγυ-
 πάτῃ· καὶ προσκατατάξας ἐ-
 αὐτὸν, παρέρχετο ἀσφαλῶς·
 ἔτι καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ποιεῖ ὁ
 φρόνιμος. πολλὰ ληστήρια,
 τύραννοι, χημῶνες, ἀπειρία,
 ἀποβολαὶ τῶν φιλιῶτων. πᾶσις
 καταφυγή, πῶς ἀλήσει ὅς
 παρέλθῃ; ποῖαν σιωδίαν
 περιμείνας ἀσφαλῶς διέλθῃ;
 ἴνῃ προσκατατάξας ἐαυτὸν;
 τῷ δεῖνι πλοσίῳ; τῷ ὑπαλι-
 κῷ; ἢ ἔμοι ὄφελος; αὐτὸς
 ἐκδύετο, οἰμῶδες, πενθεῖ. καὶ οὐ
 αὐτὸ σιωιδόπτερος αὐτὸς ἐπὶ
 ἐμὲ σραφεῖς, ληστής με χημή-
 ται; καὶ ποιήσω; φίλος ἔσομαι
 Καίσαρος. ἐκείνους με ὄντας
 ἑταῖρον, ἐδίδε ἀδικήσας. προσ-
 ἔθην μὲν, ἵνα χημῶμα λαμ-
 πρὸς, ἄμε δεῖ τλίωμαι καὶ πα-
 θεῖν; ποσάκις καὶ ὑπὸ πόσων
 λησδύτων; εἴτα ἐὰν χημῶ-
 μα, καὶ ἔτι θνητός ἐστιν.
 αὐτὸς αὐτὸς ἐκ τῆν πε-
 ρασάσεως ἐχθρὸς μου χημή-
 ται, ἀναχωρήσω ποδ ποτε
 κρεῖσσον; εἰς ἐρημίαν. ἀλλ,
 ἐκεῖ πυρετὸς σὸν ἔρχεται; καὶ
 οὐ χημήται; σὸν ἐστὶν δῦρεῖν
 ἀσφαλῆ σιωδόν, πῶς ἰχυ-
 ρόν, ἀνεπιθέσθαι; ἔτι
 ἐφίσησι καὶ ἐννοεῖ, ὅτι ἐὰν τῷ
 θεῷ προσκατατάξῃ ἐαυτὸν,
 διελύσεται ἀσφαλῶς, πῶς
 λέγεις προσκατατάξαι; ἴν' ὃ
 αὐτὸς ἐκείνος θεῖται καὶ αὐτὸς

θήλη, καὶ ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος μὴ θή-
 λη, τὸ μὴ αὐτὸς θήλη.
 πῶς οὐ τούτο γίνεταί; πῶς
 γὰρ ἄλλως, ἢ ἐπισκεψαμένῳ
 ἐς ὄρμας τοῦ θεοῦ, καὶ τῶν
 διοικήσεων; τί μοι δέδωκεν
 ἐμὸν καὶ ἀντιθέουτον; τί
 αὐτῷ κητέλιπε; τὰ παλαι-
 ατερά μοι δέδωκεν, ἐπὶ ἐμοὶ
 πεποιθέντων ἀνεμπόδου, ἀ-
 κώλυτα. τὸ σῶμα τὸ πῆ-
 λικον, πῶς ἐδωμάτο ἀκώ-
 λυτον ποιῆσαι, ἵνα ἵταξεν
 ἐπὶ τῇ τῶν ὄλων παροῦσῃ,
 τῶν κτήσεων, τὰ σκῶνη, τῶν
 οἰκίαν, τὰ τέκνα, τῶν γυ-
 ναϊκῶν. τί οὐ θέομαχῶ; τί
 θήλω τὰ μὴ θήλητά; τὰ
 μὴ δοθέντα μοι ἐξ ἁπαν-
 τῶν ἔχει; ἀλλὰ πῶς; ὡς
 δέδοται. καὶ ἰφ' ὅσον δύ-
 ναται. ἀλλ' ὁδὸς ἀφαιρεῖ-
 ται. τί οὐκ ἀντιτίνω; οὐ
 λέγω, ὅτι ἡλίθιος ἴσσομαι,
 τὸν ἰχυρότερον βιάζομαι,
 ἀλλ' ἐπὶ ἄλλοτερον ἀδικῶ.
 πόθεν γὰρ ἔχων αὐτὰ ἦλθον;
 ὁ πατήρ μοι αὐτὰ ἔδωκεν.
 ἐκεῖνος δὲ τίς; τὸν ἡλίθιον ἢ
 τίς πεπίνηκε, τοὺς κερ-
 ποὺς ἢ τίς; ἐπὶ δὲ ὄρας τίς;
 τῶν ἢ πρὸς ἀλλήλους συμ-
 πλοκῶν καὶ κρινωνίαν τίς;
 εἶτα σύμπαντα εἰληφώς
 παρ' ἄλλου, καὶ αὐτὸν σε
 αὐτὸν, ἀγανακτεῖς καὶ
 μέμφη τὸν δόντα, αὐ-
 τοῦ τί ἀφίληται; τίς ὢν;
 καὶ ἐπὶ τί ἐληλυθώς;

velit: & quod ille nolue-
 ipse velit. Qui ergo ist-
 Quomodo fieret aliter
 consideranda Dei app-
 & administratione? Q-
 hidedit meum, & m-
 quid sibi ipse reserua-
 beram voluntatem n-
 dit: & quæ in mea p-
 sunt, ea nec impediri
 hiberi posse voluit.
 autem luteum, quom-
 tuit tale efficere, ut a
 prohiberetur? Subiec-
 sub vniuersitatis ci-
 possessiones, vasa, ux-
 ros, vxorem. Quid e-
 repugno? Quid vol-
 velle non debeo, ut ea
 hi data non sunt, qui-
 do consequai? Sed qu-
 Ut data sunt, & quate-
 possunt. At is qui deo
 iterum? Quid ergo
 Non dico me stultum
 potentiori aduerser, ut
 to ante iniuriam. Vi-
 ea habui? Pater illa
 derat. Illi vero quis
 quis fecit? Fruges qui
 Quis anni temporis
 xit? Communiter
 sociationem homin-
 ipsos, quis instituit
 cum omnia, te ipsi
 que aliunde acceper-
 gnaris & accusas la-
 illorum, si quid tibi
 rit? Quis es, & cui

e ille te introduxit?
 e lumen ille tibi mon-
 ? Non adiutores adiu-
 on sensus? Non ratio-
 Qualem vero te intro-
 Nonne vt mortalem?
 vt cum exigua carun-
 turum in terris, & spe-
 m suam gubernatio-
 Nonne vt ciuem suum,
 xiguum tempus cele-
 interfuturum? Non
 r, dum tibi datum est
 a pompa & celebra-
 te eduxerit, abire, ad-
 lo, & gratis actis de-
 idisti & audiuisti? I-
 ius festiuitati interes-
 . Etiam mystæ diu-
 arife vellent. Forssi-
 am, qui Olympiæ
 os pugiles spectare.
 oritas finita est. Exi-
 gratus, vt verecun-
 ocum aliis: oportet
 nasci, vt & tu natus
 tos habere locum &
 nes, & victum. Si
 i non discesserint,
 quitur? Cur insa-
 ? Cur satis fieri tibi
 ? Quid angis & co-
 dum? Næ. Sed li-
 um esse volo, atque
 uane sunt, an eius
 Annon eius qui te
 it? Ergo non cedes
 a locū dabis melio-
 o iis conditionibus

οὐχὶ ἐκείνός σε εἰσήγαγεν; ἔ-
 χε τὸ φῶς ἐκείνός σοι ἔδει-
 ξεν; οὐ σωεργούς ἔδωκεν;
 σὺν αἰσθήσει; οὐ λόγον; ὡς
 τίνα δε εἰσήγαγεν; οὐχ ὡς
 δνητὸν; οὐχ ὡς μετὰ ὀλίγου
 σαρκιδίᾳ ζήσονται ἐπὶ τῆς
 γῆς; καὶ θελησάμενον τὴν
 διοίκησιν αὐτῆ, καὶ συμπολι-
 τείσονται αὐτῆ; καὶ σωεργ-
 ταίζονται πρὸς ὀλίγον; οὐ θε-
 λεις οὖν, ἕως δέδοται σοι.
 θεασάμενος τὴν πομπὴν
 καὶ τὴν πανήγυριν, εἶτα ὀ-
 ταν σ' ἐξάγει, περιόουσα
 πρὸς σκηνήσας, καὶ ὀχλοει-
 σήσας ὑπὲρ ἢν ἡκουσας καὶ
 εἶδες; οὐ, ἀλλ' ἐπιόρτάζειν ἡ-
 θελον. καὶ γὰρ εἰ μύσαι, μυεῖ-
 οσαί. ταῖρα δὲ καὶ οἱ ἐν Ολυμ-
 πίᾳ, ἄλλους ἀσθητῶς βλέ-
 πειν. ἀλλὰ ἡ πανήγυρις πέ-
 ρας ἔχει. ἐξέλθε, ἀπακλάγη-
 δι ὡς ὀχλοεῖς, ὡς αἰδή-
 μων. δὸς ἄλλοις τόπον. δεῖ γε-
 νέσασθαι καὶ ἄλλους, καθάρπερ καὶ
 σὺ ἐργάσθαι καὶ γηνομέτους ἔχειν
 χώραν; καὶ οἰκήσας, καὶ τὰ ἐπι-
 τήδεια. αὐτὸ οἱ πρῶτοι μὴ
 ὑπεξάγῃσι, τί ὑπολείπεται;
 τί ἀπλησῶ εἶ; τί ἀνίκα-
 ν; τί στενοχωρεῖς τὸν κή-
 σμον; ναί, ἀλλ' ἀτὰρ τικνία
 μετ' ἐμαυτοῖς εἶναι θέλω, καὶ
 τὴν γυναικα. σὺ γάρ ἐστι; ἔ-
 χε τοῦ δόντος; οὐχὶ καὶ τοῦ
 σὲ πεποιηκός; εἶτα σὺ
 ἐκείνη τῶν ἀπορίων; ἔπει-
 στεχωρήσας τῶν κρείστων; τί ἔσ-

με εισηγήσω ἐπί τ' ἄτοις; καὶ εἰ μὴ
 ποιεῖ σοι, ἐξελεθε. ἔκ' ἐχθ' ἄν
 αὐθιγὰ με μὴ μείρεται. ἢ συ-
 νεροῖσ' ἄζόντων δ' εἶται, ἢ συ-
 χροῦόντων, ἢ ἐπικροτῶσι
 μάλλον, ἐπιθ' ἄζωσιν, ὑμῶσι
 δὲ τὴν πανήγυριν. ἵδ' ἰαλαί
 πῶρε ἢ καὶ δ' ἄλκας, ἔκ' ἀηδῆς
 ὄψε) ἀπολελυμένους τ' πα-
 νηγύρεως ἔδ' ἄν πυρῶν ὡς
 ἐν ἐσρτῇ διήϊον, ἔδ' ἔξ' ἐπὶ πλῆ-
 ρην τὴν χώραν τὴν πρέπε-
 σαν, ἀλλ' ὠδωῶντο, ἐμείμ-
 φοντο τ' δ' αἶμα, τὴν τύχην,
 τὸς σωόντας. ἀναιόθητο καὶ
 ὦν ἔτυχον, καὶ ἔξ' ἑαυτ' δ' ὑνά-
 μειων, ἀς εἰλήφασιν πρὸς τὰ
 ἐναυλία, μεγαλοψυχίας, γεν-
 ναϊότητος, ἀνδρείας, αὐτ' τῆς
 νυῶ ζήτησιν ἐλδοθείας.
 ἐπὶ ἢ ἐν εἰληφῇ τῶντα; χρη-
 σόμμος. μέχρη ἴνους; μέχρη
 αὐτ' ἄν χησας θέλη. αὐτ' ἄν ἀ-
 ναγκά μὴ ἢ μὴ πρὸς ἀναγκά
 αὐτ' ἄν. ἔκ' ἔσται. σὺ αὐτ' αὐ-
 τὰ μὴ εἴπης ἀναγκά, ἔκ' ἄν
 ἔστι. τῶν τὴν μελέτην ἔωθεν
 εἰς ἐσπέραν μελετῶν ἔδ' ἄν, ἀ-
 πὸ τ' μικροῦ ἄτων, ἀπὸ τ' δ' ἐ-
 πηρεαστῶν δ' ἄμμος, ἀ-
 πο χύτας, ἀπὸ ποιηρίας. εἴθ'
 ἔτως ἐπὶ χιλίων ἀρίων πρὸς σελ-
 θε. ἐπὶ κωάρον, ἐπὶ ἰπώα-
 ρον, ἐπὶ ἀργίδιον. ἐνθεν ἐπὶ
 σαυτ', τὸ σῶμα, τὰ μέρη τ' σῶ-
 ματος, τὰ ἴεκα, τὴν ἰωαίκα,
 ἵδ' ἀδελφὸς πανίαχ' ὡς
 ἐλέφας, ἀπὸ ῥίψον ἀπὸ σεαυ-
 τ'. καὶ ἄθρον τὰ δόξα, μὴ π

me introduxit? Si tibi
 cet, egredere, non op-
 spectatore querulo. Eo-
 rit, qui festū vna celeb-
 vna saltent, qui app-
 potius, qui admien-
 diuinis laudibus cele-
 laudent spectaculum.
 autem & timidos no-
 tus spectaculo digres-
 bit. Neque enim du-
 sent, vt in festiuitate
 nec tuebantur locum
 nientem, sed doleba-
 sabant Deos, fortuna-
 liares. non animad-
 quid consecuti essen-
 que viriam ad pro-
 contraria oblitū, gen-
 fortitudinis, illius i-
 de nunc agitur, liberi-
 igitur ista accepit? V-
 tur. Quousque? D-
 mutuauit, volueri-
 necessaria non erun-
 lis affici, & nō erūt.
 ne dicas esse necessa-
 sunt. Hoc a dilucul-
 vesperam erat me-
 initio sumto a mi-
 pluribus casibus ob-
 olla, a poculo. Dein-
 dere ad tuniculam,
 lum, ad equulum, a-
 inde ad te ipsum, a-
 partes corporis, ad
 chorē, fratres. Vbi os
 collustraris, abiice
 purgato opinione

rit tibi, non tuum: ne
 innatum sit, ne quid
 colore tuo sit auellen-
 ce in quotidiana exerci-
 cicio dicito, ut illic, non te
 phari (esto id nomen
 nis) sed te vindicem &
 exhibere. Hæc enim
 libertas. hæc libertate
 isthene Diogenes acce-
 ab ullo in seruitutem
 deinde posse negavit.
 fretus, quomodo ca-
 :? Quomodo piratas
 t? num eorū aliquem
 am appellavit? Neque
 nomine loquor. Ne-
 m vocem extimesco:
 tum, vnde vox profi-
 Annon eos increpa-
 od captiuos male ale-
 uomodo venditus est?
 quærebat dominum?
 ed seruum. Venditus
 quomodo se gessit er-
 inum? Statim cum eo
 uit, eum sic vestitum
 rtere: non ita essera-
 lij quomodo educandi
 Quid mirum? nam si
 bam emisset, nunquid
 tra ministro illo, an
 o vteretur? Si medicū,
 modo: si architectum.
 ta in quolibet genere
 i imperito imperare
 o necesse est. Qui igitur
 nersum vitæ degenda
 i instructus est, cum

ὡς ὁρήθηται. Ζοι τῶν ἑσῶν,
 μή τι συμπέφυκε, μή τι ὀδυ-
 νήσης ἀποσώσῃ μόνον. καὶ λέγε
 γυμναζόμενον καὶ ἡμέραν
 ὡς ἐκεῖ, μή ὅτι φιλοσοφεῖς
 (ἔστο φορέων τὸ ὄνομα) ἀλλ'
 ὅτι καρπίστην διδῶς. Ἔτο γάρ
 ἔστιν ἡ ταῖς ἀληθείαις ἐλδύ-
 θερία. ταύτῃ ἡλδύθερώθη
 Διογένης παρ' Ἀνικλέους, ἔ-
 σκέπ' ἔφη καταδουλωθῆναι
 δυνάσται ἐπ' οὐδενός. Δί-
 τούτο πῶς ἐάλω; πῶς τοῖς
 πειραταῖς ἐχρῆτο; μή τι
 κύριον εἶπέ τινα αὐτῶν; καὶ
 οὐ λέγω τὸ ὄνομα· οὐ γὰρ πῶ
 φωνῶν φόβουμαι· ἀλλὰ τὸ
 πάθος, ἀφ' οὗ ἡ φωνὴ ἐκ-
 πέμπεται. ἢ πῶς ἐπικρα-
 αὐτοῖς, ὅτι κακῶς ἔτρεφον
 τοὺς ἐαλωχότας; πῶς ἐπεί-
 θη; μή τι κύριον ἐζήτει, ἀλ-
 λά δούλον. πῶς ἵπτασθαι
 αἰεσρέφετο πρὸς τὸν δεσπό-
 τῶν; δῖος διελέγετο πρὸς
 αὐτὸν, ὅτι οὕτως ἐσολόδοι
 δεῖ αὐτὸν, οὐχ οὕτω κεχαί-
 ρθαι. πρὸ τῶν ἡσῶν, πῶς δεῖ
 αὐτοὺς ἀξίωσθαι. καὶ τι γα-
 μασόν; εἰ γὰρ παροτρύνω
 ἐώνητο ἐν τοῖς παλαιστικαῖς,
 ὑπερέτη αὐτῶν ἐχρῆτο αὐτῶν,
 ἢ κυρίω. εἰ δὲ ἰατρὸν, ὡσαύ-
 πως· εἰ δὲ ἀρχιτέκτονα, καὶ
 οὕτως. ἐφ' ἐκείνης ὕλης,
 τὸν ἔμπειρον τοῦ ἀπείρου
 κρατεῖν πᾶσα ἀνάγκη. ὅς
 τις οὐκ ἀνόλου πῶν πρὸ
 βίον· ἐπιστήμιον κίεκτηται,

τί ἄλλο ἢ τοῦτον εἶναι δεῖ τὸν
 δεσπότιν; τίς γάρ ἐστι ἐν
 νηὶ κύριος; ὁ κυβερνήτης.
 Διὰ τί; ὅτι ὁ ἀπειθῶν αὐτοῦ
 τῷ ζημιόδοται. ἀλλὰ δεῖ
 εἰ με δυνάταται. μή τι ἐν
 ἀζημίως; οὐτω μὲν καὶ γὰρ
 ἔκρινον, ἀλλ' ὅτι σὺ ἀζημί-
 ως. Διὰ τοῦτο σὺ ἐξέστιν.
 οὐδενὶ δὲ ἀζημίον ἐστὶ, τὸ
 ποιεῖν τὰ ἀδίκῃ. καὶ τίς ἢ
 ζημίαι τῷ δήσαντι τὸν αὐτοῦ
 δοῦλον; ἢ δοκεῖς, τὸ δεῖ-
 σαι τοῦτο. ὁ καὶ σὺ ἰμυλο-
 γήσεις. αὐτὴ γὰρ σώζειν ὅ-
 τι ἀνθρώπου σὺ ἐπιτηρείον,
 ἀλλ' ἡμερῶν ζωὸν. ἐπεὶ πότε
 ἀμπλῶ πρᾶσσει κακῶς;
 ὅταν παρὰ τὴν ἑαυτοῦ
 φύσιν πρᾶσσει. πότε ἀ-
 λεκτερώων; ὡσπύτως. οὐ
 καὶ καὶ ἀνθρώπου. τίς
 οὐκ αὐτοῦ ἢ φύσις; δά-
 κνειν, καὶ λακτίζειν, καὶ
 εἰς φυλακὴν βιάθειν, καὶ
 ἀποκεφαλίζειν; οὐ. ἀλλ'
 οὐ ποιεῖν, σωεργεῖν, ἐ-
 πιδύχεσθαι. τότε οὐκ κα-
 κῶς πρᾶσσει, αὐτὴ γὰρ
 λησ, αὐτὴ γὰρ μὴ, ὅταν
 ἀγνωμονῇ. ὡς τε Σω-
 κράτης σὺ ἐπράξει κα-
 κῶς; ἔ. ἀλλ' οἱ δικασταί, καὶ
 οἱ κητήροισι. οὐδ' ἐν Γάμῃ
 Ἐλουίδι; ἔ. ἀλλ' ὁ ἀπο-
 κτείνων αὐτόν. πῶς λέγεις;
 ὡς καὶ σὺ ἀλεκτερόνα. οὐ
 λέγεις κακῶς πρᾶξαι, τὸν
 κακῶς ποιεῖν καὶ κατακτείνεσθαι,

quid aliud esse oportet
 dominum? Quis enim in
 dominatur? Gubernator.
 Quia qui non obtemperat
 damnum facit. Sed flagr-
 dere me potest? Num a-
 damno? Sic quidem & in-
 dicabam. Sed quia non
 que damno: propterea
 cet. Nam sine damno
 facere nemo potest. Quo-
 ro damnum facit, qui se
 suum in vincula conici-
 iusmodi esse illud ipse
 vincula conicere conieci-
 iusmodi & ipse id esse co-
 bere, si hominem non
 ram, sed sicut animal,
 dere volueris. Nam cum
 male cum vite agitur? Et
 liter quam eius natura
 lat agitur. Quando cum
 lo gallinaceo? Eodem
 Ergo etiam cum homi-
 vero est natura homini
 dere, & calcitrare, & in-
 conicere, & decollare
 sed bene facere, adiutari
 te votis. Tum igitur
 cum eo agitur, velis non
 perperam agit. Ergo cum
 ciate non male actum esse
 sed cum iudicibus &
 toribus eius. Neque
 cum Heluidio? Non,
 interfectore illius. Quo-
 istud dicis? Quo & tu
 gallinaceo. Non dicis non
 esse cum victore & vultore

cu integro & viato. Ne-
 ciem beatum prædicas,
 n persequitur, neque la-
 at sed cum sudantem vi-
 s cum eiulantem, cum
 andum cursu. Non ad-
 alia quædam loquimur,
 que malum id esse di-
 quod naturæ illius re-
 Hoc quid habet ad-
 e? Nonne & tu de o-
 alius illad idem v-
 Cûr vero in solo ho-
 liter sentis? An cum
 tam esse dicimus ho-
 aturam & sociabilem
 id admirabile est?
 quidem. Quomodo
 uia cum vapulat, cum
 ila conicitur, cum ca-
 titur, nihil illi accidit
 quæ qui generoso ani-
 sic discedit vt etiam
 faciat, & fructum ca-
 vero leditur & miser-
 fert, ac turpissima
 qui hominis loco in
 in viperam, aut tra-
 euaserit. Age ergo,
 mus ea quæ in con-
 sit. Homo qui phiberi
 est, liber est: cui res in
 sunt, vt vult. Qui autē
 pheri, vel cogi vel impe-
 est, vel inuit⁹ in aliqd
 tu⁹ est. Quis vero phis
 potest? Qui nihil alie-
 diderat. Quæ vero sunt
 Quæ penes nos nō est

ἀλλὰ τὸν ἀπληγὰ ἠτήθεν-
 τα. ἔδ' ἐκώχασθαι μὲν ἰζήεις,
 τὸν μήτε δῖα κρηται, μήτε
 πονοῦνται, ἀλλ' ὅταν ἰδροῦν-
 ται ἰδῆς, ὅταν ὀδυνώμενον,
 ὅταν ῥηγνύμενον ὑπὸ τοῦ
 δρόμου; τί παραδόξολογῶ-
 μῆ; εἰ λέγῃμεν, παντὸς κα-
 κῶν εἶναι τὸ παρὰ τὴν ἐκεί-
 νου φύσιν; τοῦτο παροξυζόν
 ἐστὶ, σὺ αὐτὸ ἐπὶ πάντων τῶν
 ἀλλῶν οὐ λέγεις; Δὲ τί ἐπὶ
 μένον· οὐκ ἔστι ἀνθρώπου
 ἄλλως φέρη; ἀλλ' ὅτι λέγῃμεν
 ἡμεῖρον εἶναι τοῦ ἀνθρώπου
 τὴν φύσιν, καὶ φιλαίδηλον,
 καὶ πιστῶ; τοῦτο παροξυζόν
 ὅσον ἐστὶν; οὐδὲ τοῦτο, πῶς οὐκ;
 ὅτι οὐ δαιμόνιον βλάπτει-
 ται, ἢ δὲ τελευτῶν, ἢ δὲ πο-
 κεφαλιζόμενον. οὐχὲ οὐκ
 τὸ μὲν γυναικῶ πάχει,
 καὶ παροξυζόντων καὶ πα-
 σωφελούμενον ἀπέρχεται;
 ἐκείνῳ δὲ βλαπτόμενός ἐ-
 στί, ὅτι οὐκ οἰκτεροῦται πά-
 χων, καὶ αἰσχρῶ. ὅτι αὐτὸ
 ἀνθρώπου λύκος γινόμε-
 νος, ἢ ἔχεις, ἢ σφίξ. ἄγε
 οὐκ, ἐπὶ λῆμμι τὸ ὠμολο-
 γημεῖν. ὁ ἀκάλυτος ἀν-
 θρωπος ἐλπίθερος, ὃ παροξυ-
 ζόν τὸ πρῶτον ὡς βέλει,
 ὅτι δ' ἐστὶν ἢ κωλύσει, ἢ ἀ-
 ναγκάσει, ἢ ἐμποδίσει, ἢ ἀ-
 κρηται εἰς τι ἐμπολεῖν, δ' ἔλθῃ
 ἐστὶ. τίς δ' ἀκάλυτος; ὁ μηδενὸς
 ἢ ἀποδριῶν ἐφ' ἑμῶν ἵνα δ'
 ἀλότρηται, ἀλλ' ἐστὶν ἐφ' ἡμῶν,

οὐτ' ἔχειν οὔτε μὴ ἔχειν, οὔτε
ποιὰ ἔχειν, ἢ πῶς ἔχοντα.
σκόλον τὸ σῶμα ἀλλότριον, τὰ
μέρη αὐτοῦ ἀλλότρια. αὐτῶν
τούτων ὡς ἰδίῳ παρσαβῆς,
δώσεις οἴκας, ἀς ἄξιον τὸν
τῶν ἀλλοτριῶν ἐφιέμενον.
αὐτῇ ἡ ὁδὸς ἐπ' ἐλευθερίαν
ἄγει, αὐτῇ μὲν ἀπαλλαγὴ
δουλείας, μὲν τὸ δυνηθῆ-
ναί ποτ' εἰπεῖν ἐξ ὅλης ψυ-
χῆς, τὸ,

"Αἴθου δέ μ' ὦ Ζεῦ καὶ σύ γ'
ἡ πεπρωμένη,

"Οποῖ ποτ' ὑμῖν εἰμι δια-
τεταγμένη.

Ἄλλὰ τί λέγεις φιλόσοφε;
καλεῖ σε ὁ τύραννος, ἐ-
ρῶντά μ' ὧν οὐ πρέπει
σοι. λέγεις, ἢ οὐ λέγεις;
εἶπέ μοι. ἄφες, σκέψω-
μαι. νῦν σκέψῃ; ὅτε δὲ
ἐν τῇ σχολῇ ἦς, καὶ ἐ-
σκέπτου; ἔσθ' ἐμελέτας
τίνα ἐστὶ καὶ ἀγαθὰ καὶ
τὰ κακὰ, καὶ τίνα οὐδέ-
τερα; ἐσκεπτόμενος. τίνα
οὐκ ἤρεσκεν ἡμῖν; τὰ δὲ-
καίμα καὶ καλὰ, ἀγαθὰ
εἶναι. τὰ ἀδίκαια καὶ αἰ-
σχρὰ, κακὰ. μὴ καὶ τὸ
ζῆν ἀγαθόν; οὐ. μὴ π
τὸ ἀποθανεῖν κακόν; οὐ.
μὴ π φυλακὴ; οὐ. λό-
γος δὲ ἀγλήνης καὶ ἀ-
πιστοῦ, καὶ φίλου παρ-
δοσίας, καὶ κηλακεία τυ-
ραννοῦ, πῆ μῖν ἐφαίντο;

vel habere, vel non hab
que qualia aut quem
dum affecta esse vellem
tur corpus alienum: ite
tes eius alienæ sunt. Q
si quid tanquam propi
delectarit, pœnas da
eum decet qui res alien
cupiscit. Hæc ad libe
via ducit, hæc sola est
missio & liberatio
tis: sola hæc id præ
tandem toto animo
queas,

Me Iupiter duc, & Fai
sitas,

Quocunque vestro de
numine

Sunt.—

Sed quid ais philosop
cat te tyrannus, dict
liquid te indignum.
ruses, an non dictus
sponde mihi. Sine
rem. Nunc deliberat
vero in schola esses,
liberabas? Non me
quæ bona, quæ ma
que inter hæc inter
sent? Quæ igitur p
nobis? Iustum &
stum, esse bonum: i
& turpe, esse malum
vita bonum est? No
emori malum? No
carcer? Non: sed o
gener & perfida,
proditio, & assentat
ni, quid nobis vid

Quid ergo deliberas, ac potius deliberasti & confecti? Qualis enim est delectatio, an mihi conueniat, an mihi, maxima bona mihi acquirere, & mala maxime propulsare? Pulcra uero moderatio, & necessaria, magnum consilium potest. Quid nobis illudis? Nunquam talis contentio incidit. Nec si rebus quæ turpia sunt, honestatueres, cætera uero melius generis, ad hanc moderationem descendisses. Sed ea longa reiecta, remanet tanquam acie oculos, sic mente diiudicasses. modo enim consideras, uel nigra candida sint? uel grauiua leuia? Annon ea quæ euidenter in oculis cadunt, confectaris? modo igitur nunc te moderare dicis, utrum neutrum magis fugienda sint quam illud? Annon habes decreueris? An uero neque hæc tua tibi uidentur, sed maxima neque illa. Veritas ista nihil ad nos. Sic ab initio te ipsum affecisti. Vbi sum? In schola ut me audiunt. Qui? Non inter philosophos. Vbi? In schola egressus sum. Vbi? In ista scholasticorum multorum. Hic amicus

κακῶν. ἢ οὐκ; οὐχὶ σκέπτη. οὐδ' ἔσκεψα, καὶ βεβούλωσα; ποία γὰρ σκέψις, εἰ καθήκει μοι δυναμῶν τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐμαυτῷ ᾧ ᾤομαι ποιῆσαι, τὰ μέγιστα κακὰ μὴ ᾧ ᾤομαι ποιῆσαι; καλὴ σκέψις, καὶ ἀναγκαστὴ, ποικίλης βουλήνης διορθή. τί ἡμῖν ἐμπαίζεις ἀνθρώπε; οὐδέποτε τοι αὐτὴ σκέψις γίνεται. οὐδ' εἰ ταῖς ἀληθείαις καλὰ μὲν ἐφαινόμενον τὰ ἀίχρα, τὰ δ' ἄλλα οὐδέτερα, ἤλθες ἀνὲπὶ τῷ τῶ ἐπίστασιν, οὐδ' ἐγγύς. ἀλλ' αὐτόθεν ἀφαιρῶν εἶχες, ὡσπερ ὄψει τῆ ἀφαινοῖα, πότε γὰρ σκέπτη, εἰ τὰ μέλανα λευκὰ εἰσιν, εἰ τὰ βαρῆα κρούφα; οὐχὶ δὲ τοῖς ἐναργῶς φαινομένοις παρακηλουθεῖς; πῶς οὐκ ἴδον σκέπτεσθαι λέγεις τὰ οὐδέτερα τῶν κακῶν φουκτίτερα; ἀλλ' ὅσα ἔχεις τὸ δόγματι ταῦτα, ἀλλὰ φαίνεται σοι οὔτε ταῦτα οὐδέτερα, ἀλλὰ τὰ μέγιστα κακὰ, οὐτ' ἐκείνα. ἀλλ' οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. οὐτῶ γὰρ ἐξ ἀρχῆς εἰδίσθαι σεαυτὸν. ποῦ εἰμι; ἐν χολῇ. καὶ ἀκούουσί μου πίπτες, λέγω μετὰ τῶν φιλοσόφων. ἀλλ' ἐξεληλυθα τῆς χολῆς. ἄργον ἐκείνα τὰ τῶν χολαστικῶν καὶ τῶν μωρῶν. οὐτὶ κατεμαρτυρεῖται, φίλῳ,

ὑπὸ φιλοσόφου. ἔτι παρα-
 σιτεῖ φιλόσοφον, ἔτι ἐπὶ
 δὲ γυμνασίου τοῦ ἐαυτοῦ, ἔ-
 τος ἐν τῇ κλήτῳ. τίς ἔλεγε
 περὶ φανομορίας; ἐνδοξον ταῦτα
 γράψαι αὐτῷ βοᾷ. σὺ ψυχρὸν
 καὶ ταλαιπώρον ὑποληψεί-
 διον ἐκ λόγων εἶ, καὶ ὡς ἐκ
 τριχῶς ἠρτημύρον. ἀλλὰ ἰχυ-
 ρὸν καὶ χρευστὸν, καὶ ὑπὸ τοῦ
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἔργων γεγυμνασθῆναι
 μειανημύρον, παραφύλαξον
 σαυτὸν. πῶς ἀκχεῖς; οὐ λέ-
 γω, ὅτι τὸ περὶ δὸν σε ἀπέχε-
 νεν. πόθεν σε; ἀλλ' ὅτι σε
 τὸ ἔλασον ἐξεχέθη, ὁ οἶνον
 ἐξεπόθη. ἔνα τίς ἐπιστὰς δια-
 τήνομορῶν σε, τοῦτ' αὐτὸ μὲν
 νον εἶπη, φιλόσοφε. ἀλλὰ λέ-
 γεις ἐν τῇ σχολῇ, τί ἡμεῖς ἐξα-
 παταῖς; πὶ σκώληξ ὦν, λέγεις
 ἐπ' ἀνθρώπου εἶ; ἢ θελον ἐ-
 πιστῶναι πνι αὐτῶν σωου-
 σιάζοντι, ἵνα ἴδω πῶς τείνε-
 ται, καὶ ποίας φωναῖς ἀφίησιν,
 εἰ μέμνηται τοῦ ὀνόματος
 αὐτοῦ, τῶν λόγων οὓς ἀ-
 κχεῖ, ἢ λέγει, ἢ ἀναγενώ-
 σκει, καὶ τί ταῦτα παρὰ ἐ-
 λδοθερίαν. σὺν ἀλλὰ μὲν ἐν
 ἢ ταῦτ', αὐτὸν θέλητε ὑ-
 μεῖς οἱ πολλοῦτοι, αὐτὸν μὴ.
 καὶ τίς σοι μαρτυρεῖ ταῦτα;
 πῶς ἄλλο, ἢ αὐτοῖς ὑμεῖς, οἱ
 τὸν κύριον τὸν μέγαν ἔχοντες,
 καὶ παρὰ τὸ ἐκείνου νοῦμα καὶ
 κίνημα ζῶντες. καὶ ἴνα ὑ-
 μῶν ἰδὴ μόνον σωῖσθαι μέ-
 νον βλάμμεται, ἀπὸ ψυχρόμοι,

cum sit, philosophi test-
 nio opprimitur: hic qua
 philosophus, parasitum
 hic mercede locat suam
 ram: hic in curia ver
 Quis non ea dicit quæ si
 Intrinsecus decreta eiu
 mant. Tu frigida & mise
 pinio es, tanquam de pil
 pensa. Quin potius robu
 & vsu exercitatum, &
 bus ipsis versatum tui n
 nisse, teque ipsum tueri
 cet. Quomodo audis, n
 co filiam tuum mor
 (nam vnde id tibi?)
 leum tuum effusum est
 num epotum esse? Si tit
 acriter differenti dixerit
 losophe, aliter tu in
 differis. Cur nos fallis
 vermiscum sis, homin
 esse dicis? Interuenire
 eorum alicui, genio
 amoribus indulgenti,
 derem, quomodo se
 deret? Quas voces ede
 meminisset sui nomin
 verborum quæ audit, fa
 legit? Et quid ista ad li
 tem? Non certe alia ni
 siue velitis vos diuites si
 litis. Et quis ista suc
 monio comprobat? Qu
 alius nisi vos ipsi, qu
 gnum illum dominum
 tis, & ad illius nutū d
 viuitis? Qui si vestrū al
 tetrico vultu aspexerit,

tis: qui auiculas colitis,
 s: qui dicitis, Non pos-
 oc facere, non mihi li-
 amobrem non licet ti-
 ne modo mecum con-
 as, liberum te esse dice-
 Aprylla me prohibuit.
 igitur dic, serue, nec
 a dominis tuis, ne in-
 ne audcto assertorem
 re, cum tot argumenta
 uitutis in promptu sint.
 ero qui præ amore ali-
 ontra animi sui senten-
 icere cogitur, simulque
 melius sit perspicit, si-
 e non tantum virium
 vt id possit persequi,
 go venia digniorem iu-
 to: quippe qui a re vio-
 k propemodum diuina
 itur. Te autem quis fe-
 iculas & senes deaman-
 lasque extergentem, &
 tem, & muneribus cō-
 em, simulq; eas ægro-
 seruilem in modum cui-
 a, simulq; mortem ea-
 korantem, & percons-
 medicos, sitne morbus
 s: Aut etiam cum ppter
 ista præclaraq; imperia
 alienorū seruorū deof-
 vt ne ingenuoiū quidē
 cipium? Postea magni-
 edis, Imperator, Con-
 ide consulatum accipi-
 s eum tibi dedit? Equis
 viuere quidē vellem,

τὰς θραΐας θραπύοντες καὶ
 τὰς ζέροντας καὶ λέροντες, οὐκ
 ἔδωκά μοι ἔτο ποιῆσαι, ὅσα
 ἔξεισί μοι. Διὰ τί ὅσα ἔξεισί σοι;
 ὅσα ἄρτι ἐμίχθη μοι λέγων
 ἐλεύθερος εἶμαι; ἀλλὰ Ἀ-
 πρύλλα με κεκώλυκε. λέγων
 ἐν τῷ ἀληθείας δ' ἔλε, καὶ μὴ
 δραπέτους σε τὰς κυρίας,
 μηδ' ἀπειρῆ, μηδὲ τὸν μισθὸν
 καρπιστὴν δόδου, τοσούτους
 ἔχων τῆς ἀκλείας ἐλέγχου.
 καίτοι τὸν μὲν ὑπὸ ἔρωτι
 ἀνάγκη ζῶμενον καὶ ποιεῖν πα-
 ρὰ τὸ φαινόμενον, ἔγωγε μὲν
 ὁρώμενος τὸ ἀμεινον, ἄμω δὲ
 ὅσα ἐξέσθην ἔντα ἀκροαθῆ-
 σαι αὐτῷ, ἔτι μάλλον αὐτὸς
 συζητήσεως ἀξιὸν ὑπολάβοι,
 αὐτὸ ὑπὸ ἡνὸς βίαια ἔτρο-
 πον ἡνὸς θεῖα κατεχρημένον.
 σὺ δὲ ἡς ἀνάχοιτο, τῷ θραῶτι
 ἐρώμετος, καὶ τῷ ζέροντι, ἔ-
 κείνας ἀπομύσονται, καὶ ἀ-
 ποπληθύνονται ἔδωρα δεκόν-
 τες, ἔγωγε μὲν νοσήσεις θρα-
 πύοντος ὡς δ' ἔλε, ἄμω
 δὲ ἀποθνήσκειν ὄχρημάκ. καὶ
 ἡς ἰατρὸς διακρίνοντος, εἰ ἤ-
 δη θανασίμως ἔχουσιν. ἢ πῶς
 λιν, ὅταν ὑπὲρ τῶν μεγάλων ἰα-
 τῶν ἔσμεν ἄνδρων ἔσμεν,
 τὰς χεῖρας τῶν ἀλλοτριῶν δεύ-
 λων καὶ Φιλῆς, ἵνα μὴ δὲ ἐ-
 λούθῃμεν δ' ἔλθῃς. εἴ τί μοι
 σεμνὸς πατριῶν στρατη-
 γῶν ὑπακτόων. ἐκ οἷδα πῶς
 ἐσραϊστῆσαι, πόθεν τὴν ὑπα-
 τειαν ἔλαβες ἡς σοι αὐτὴν ἔ-
 δωκεν. εἰ ὧ μὲν ἔδδ' ἔζην ἡθελοῦ,

εἰ δὲ Φιλιππίωνα ἐδίδζήσομαι,
 πῶς οσοφρέω αὐτὸ καὶ εὐδελ-
 λικῶ φρουράριον ἀναχρῶ-
 ρῆμον. οἶδός γδ, τί ἐστὶ δ' ἔλθω
 ὁ τυχεῖν ὡς δοκεῖ, καὶ πετυ-
 φλωμένον. σὺ ἔν, φησὶν, ἐ-
 λούμενος εἶ; θέλω νῆ τὰς
 θεὰς, καὶ εὐχόμεν. ἀλλ' ἔγω
 δυνάμεν ἀντιθέσθαι τοῖς
 κυρίοις, ἐπιθεῖν τὸ σωματί-
 ον, ὁλόκληρον αὐτὸ ἔχειν αὐ-
 τὸ πῶς περὶ εἶμα. καὶ τοι
 μή οὐδ' ὁλόκληρον ἔχων. ἀλλὰ
 δυνάμεν σοι δεῖξαι ἐλού-
 μενον, ἵνα μηκέτι ζητήης τὸ
 παραδοῦμαι. Διογένης δὲ ἐ-
 λούμενος. πόθεν εἶτο; ἔχ' ὅτι
 εἶ ἐλούμενος δὲ; ἔ γδ δὲ.
 ἀλλ' ὅτι αὐτὸς δὲ ὅτι ἀποθε-
 βλήκει πάσης τῆς δαλείας
 λαοῦ, ἔδ' ἦν ὅπως τις παρ-
 ἔλθῃ πρὸς αὐτόν. ἔδ' ὅθεν
 λαόσηται πρὸς τὸ κρατὰ δελ-
 λώσατο. πάντα δὲ λυταῖ εἶ-
 λε, πάντα μόνον παρηρη-
 μένα. εἰ τῆς κτήσεως ἐπελά-
 βῃ. αὐτὸν ἀφῆκεν αὐτὸν
 μακρόν, ἢ ἡ κελεύθησε δὲ αὐ-
 τὸν, εἰ εὐσκέλες, ὡς ὅλα εὐ-
 σματίς, ὅλον τὸ σωματίον,
 οἰκείας, φίλους, πατερίδα. ὡ-
 σπώτως ἡδεῖ, πόθεν ἔχῃ, καὶ
 περὶ ἐνθὸν, καὶ ἐπὶ τίσι λα-
 βῶν. τὰς γ' ἀληθινὰς παρ-
 γνῆρας, τὰς θεὰς, καὶ τὸν τῶ
 ὄντι πατερίδα, ἔδ' ἔπειτα
 αὐτὸν ἐγκατέλιπεν. ἔδ' ἔπειτα
 χεῖρα ἔλαβεν. μακρόν περὶ
 ἄλλοι αὐτοῖς, καὶ ὑπαχέειν.

si per Felicionem viverem
 mihi esset, su percilium
 & servilem insolentiam
 rant. Noui enim quid
 uus, qui se fortunatum ei-
 tat, qui excoecatus est. Tu
 tur (inquit) liberae? I
 Dijament, esse volo at-
 pto, sed nondum domi-
 trepide intueri possum:
 corpusculum meum co-
 gni mea referre puto, vi-
 tegrum conseruem, qui
 non integrum. Sed
 tibi ostendere liberum, i-
 tius exemplum requira-
 genes fuit liber. Qui si
 quod ex ingenuis esse
 (neque enim erat) se
 ipse esset ingenuus: qu-
 mnes seruitutis ansas
 set: neque erat vlla rat-
 quis eum aggressus pro-
 ret, atque in seruitut-
 heret. Omnia habuit se-
 ma, omnia a se ipso p-
 tia. Si opes eius arripu-
 potius tibi reliquisset
 propter illas te secuti
 Si pedem, pedem. Si
 corpusculum, totum
 sculum: necessarios,
 patriam, eodem modo
 vnde illa haberet, &
 & quibus de causis ac-
 Sed veros maiores I
 germanā patriā nunq-
 uisset, neq; vlli alteri
 tia & obseruātia corū

e etiam facilius aliquis
 em pro patria petisset.
 e enim quærebat, quan-
 quid pro vniuersitate re-
 faciendum esset: sed me-
 rat, quicquid fieret, inde
 isci, atque ab illa patria
 & a gubernatore eius
 lari. Et roinde vide quid
 licat & scribat: Propter
 inquit, licet tibi Diogenes
 n Persarum rege & cum
 damo colloqui vt libet.
 quia ex ingenuis ortus
 Nōne omnes Athenien-
 omnes Lacedæmonij &
 thij erant ingenui? Sed
 eruilibus ingeniis erant,
 poterant suo arbitratu cū
 colloqui, sed illos time-
 & colebant. Cur igitur
 (uit) licet? Quod corpu-
 m hoc non meum esse
 : quod nulla re egeo,
 hęc mihi lex est, præter-
 e nihil. Hęc fuere quæ li-
 n eum conseruarint. Ne
 n putes, me proferre ex-
 um hominis solitarij, nec
 m nec liberos, nec pa-
 , nec amicos aut cognata
 abentis, a quibus flecti
 seque trahi posset: ecce
 stem, hunc specta, vxor
 liberos, patriam habentem.
 Verum vt alienam, qua-
 oportebat, & quemad-
 o oportebat: amicos, co-
 gnatos, omnia legi subiecerat,

ἐδὲ ὑπεραπέθανεν αὐτὸν ἀπο-
 λώπρον τῆς πατρῆϊδος ἄλ-
 λος· ἐγὼ ἐζήτησά περὶ τοῦ
 τί ποιεῖν ὑπερ τῶν ὄλων,
 ἀλλὰ ἐμέμνητό ὅτι πάντα τὸ
 γλυκόμυρον ἐκείνῃ ἐστὶ, καὶ ὑπὸ
 ἐκείνης περὶ ἀτίεται, καὶ ὑπὸ
 τῆς διοικουμένης αὐτῆς πι-
 ρεχυσῶται τοιγαρὲν ὅρα πᾶ-
 λέγῃ αὐτὸς, καὶ γράφει· Διό-
 γῆτι σοί φησιν, ἐξείπῃ ὡς Διό-
 γηνος, καὶ τὰ Περσῶν βασιλεῖς
 καὶ Ἀρχιδάμοι τὰ Λακεδαι-
 μονίων, ὡς βέλει Διὰ λέγε-
 σθαι. ὅρα γὰρ ὅτι ἐξ ἐλδύθη-
 ρων ὡς πάντες γὰρ Ἀθηναῖοι,
 καὶ πάντες Λακεδαιμόνιοι, καὶ
 Κορίνθιοι, καὶ τὸ ἐκ δέλων εἶ-
 νον ὅσα ἢ δύναται αὐτοῖς ὡς
 ἐξέλοιτο Διὰ λέγεσθαι ἀλλὰ ἐ-
 δεδοίκεσθαι, καὶ ἐθροίπιδον.
 Διό, τί ἐν φησιν, ἐξείπῃ, ὅτι
 σωματίον ἐμὸν ἐχέω γὰρ ἔγωγε,
 ὅτι ἐδένος δέομαι, ὅτι ὄντως
 μοι ταῦτα ἐστὶ, ἔτι ἀπὸ ἐδέν.
 ταῦτα ἦν, ταῖς ἐλδύθηρον ἐκεί-
 νον ἐάσωκα. ἔτι να μὴ δόξης,
 ὅτι παρὰ δέμοι δέικνυμι αὐ-
 δρὸς ἀπερισεύε, μήτε (σωαῖ-
 κα) ἔχοντος, μήτε τέκνα, μήτε
 πατρίδα, ἢ φίλους, ἢ συγγε-
 νεῖς, ὑφ' ὧν κέρμπιας ἔπι-
 ρισσῶσθαι ἢ δὲ ἀλλοῖο λάσθαι Σω-
 κράτην, ἔτι γὰρ (σωαῖκα) καὶ
 πατρίδα ἔχοντα, ἀλλὰ ὡς ἄλλοι
 Ἰρίαν πατρίδα, ἐφ' ἴσον ἔδθ,
 καὶ ὡς ἔδθ. φίλους, συγγενεῖς,
 πάντα ταῦτα ὑπολειπέχοντα
 τῶν νόμων, καὶ τῆς ἐπὶ ἐκείνου

ὁ πρῶτος. Διὰ τὸ στρατεύε-
 σθαι μὴ ὁπότ' ἔδει, παρῶν
 ἀπὸ τῆς; καὶ κτῆ ἐκινδυνώουσιν
 ἀφειδέστατα. ἐπὶ λέοντα ὑπὸ
 τῆς τυρράνων πεμφθεὶς, ὅτι αἰ-
 χρῶν ἠγάθητο, εἰδὲ ἐπεκκλῦ-
 σατο. εἰδὼς ὅτι ἀποθανεῖν
 δεήσει, αὐτὸν ἔταυ τύχη, καὶ τί αὐ-
 τῷ διέφερον; ἀλλὰ γὰρ ἢ σώ-
 ζειν ἤθελεν; εἰ τὸ σαρκίδιον,
 ἀλλὰ τὸν πιστὸν, τὸν αἰδήμο-
 να. ταῦτα ἀπαρεγγχείρητα,
 ἀνυπόβηκτα. εἰδὲ ὅτ' ἀπολο-
 γεῖσθαι ἔδει ὑπὲρ τῆς ζωῆς,
 μή τι ὡς τέχνα ἔχων ἀνασρέ-
 φεται; μή τι ὡς γυναικῶς; τί
 εἰ ὅτε πείνῃ ἔδει τὸ φάρμακον;
 πῶς ἀνασρέφει, δυνά-
 μως Διὰ σωτηρίαν; καὶ τῆς Κε-
 τῶν αὐτῷ λέγειν, ὅτι
 ἐξέλιθε Διὰ τὴν καθάρσιν, ἀνα-
 κτή, ὡς αἰχρῶν εἶναι δοκεῖ,
 δεῖσθαι παρ' ἀλλοῦ, ὡς λέων
 ὀρεσίτροφός ἀλκίπεποιθώς.
 πῶς πεποιθώς; εἰ ὁδοῖα, εἰδὲ
 χεῖμασιν, εἰδὲ ἀρχαῖς, ἀλλ'
 ἀλκῆ τῆς ἑαυτοῦ, τουτέστι
 δόγμασι τῶν ἐφ' ἡμῖν καὶ
 ὅσα ἐφ' ἡμῖν. ταῦτα γὰρ
 εἰσι μόνα τὰ τοὺς ἐλσύθε-
 ρους ποιοῦντα, τὰ τοὺς ἀ-
 κωλύτους, τὰ τὸν τράχη-
 λον ἐπαγγεῖν τῶν τε
 πεινωμένων, τὰ αὐτὸν ὀλί-
 πειν ποιοῦντα ὀρθοῖς τοῖς
 ὀφθαλμοῖς παρὰ τοὺς πλῆ-
 σιους, παρὰ τοὺς τυρράνους. καὶ
 τὸ τοῦ φιλοσόφου δῶρον τοῦ
 τοῦ. οὐδὲ ὅσα ἐξελύσθη

illiusque obedientia. propter ubi militandum
 primus exhibat, fortissim
 dimicabat. Sed cum a ty-
 nis ad leonem missus
 quia turpe illud ducebat
 deliberavit quidem, gr-
 moriendum sibi esse, si
 tulisset. Quid vero id ei
 tererat? Nam aliud conser-
 volebat, non corpusculum
 fidem, sed verecundiam.
 expertia sunt iniuriarum
 insidiarum, immunitia a s-
 tute. Postea cum causa ca-
 dicēda esset, nūquid ita f-
 rit, ut is qui liberos habet
 is qui uxorem? Quid ven-
 venenū bibendū esset,
 modo se gerit? cum fuga-
 tem quærere liceret, Cri-
 ei dicente, ut exiret propt-
 beros, necessaria quæ ab-
 petere turpissimum hab-
*Ceu leo montanus proprii
 robore fidit.*

Quare fretus? Non gloria
 pecunia, non magistratu
 suo pte robore, hoc est dec-
 earum rerum, quæ pene
 aut extra nos sunt. Hæc
 sola sunt quæ liberos re-
 re possunt, quæ non prof-
 ri queunt, quæ collum eo
 qui depressi sunt attoll-
 quæ id præstant, ut rectis
 lis diuites intueamur, vi-
 rannos. Ac philosophi mu-
 istud fuit. Tu vero nō an-
 f 10

egredieris, sed tremens
 oer vestimenta tua, pro-
 erasa argentea. Infelix, i-
 n hac tenus omne tempus
 idisti? Quid ergo si ægro-
 re? Ægrotabis honeste.
 me curabit? Deus, ami-
 triter decumbam. Sed ut
 omicilium commodum
 nabebō. In incommodo
 rabis. Quis autem mihi
 parabit? Qui etiam a-
 rant: ut Manes ægrotā-
 nis vero erit morbi exi-
 nis nisi mors? Non igi-
 ritas, caput hoc malo-
 mnium homini & de-
 es animi & timiditatis
 on mortem, sed potius
 metum. Aduersus hūc
 ue exerce: huc inclinent
 utiones omnes, omnia
 adis, quæ legis. Tum
 hac sola ratione asseri
 nes in libertatem.

ἡρῶν, ἀλλὰ πειρέμων τοῖς
 ἰματιδίοις, καὶ τοῖς ἀργυροῖς
 ἡδίοις. δυσχερῶς ἄπωλε-
 στας τὸν μέγιστον χρόνον. ἢ
 ἔν, ἀννοσησῶ; νοσήσῃς κα-
 λῶς. τίς με θεραπεύσῃ; ὁ θε-
 ὸς, οἱ φίλοι σκληρῶς κατα-
 κείσονται. ἀλλ' ὡς ἀνὴρ οἴκη-
 μαί ἐπιτηδείον ἔχ' ἔξω ἐν ἐσ-
 πιτηδείῳ νοσήσῃς. τίς με
 ποιήσῃ τὴν τροφήν; οἱ καὶ τοῖς
 ἀλλοῖς πιᾶντες. ὡς Μανὴς
 νοσήσῃς. ἢ ἢ καὶ τὸ πέρασ τῆς
 νόσου; ἀλλ' ὅτι, ἢ θάνατος; ἢ
 ἐν ἐνθυμῇ, ὅτι κεφάλαιον ἔ-
 ἔ πάντων τῶν κακῶν τῶν αὐ-
 θρωπῶν καὶ ἀθρησίας καὶ δε-
 λίας, ἢ θάνατος ἐστὶ μέγιστον δ'
 ὅτι θάνατος φόβος; ἐπὶ ἔτι
 ἔν μοι γυνάξ, ἐνταῦθα
 νόσῃσιν οἱ λόγοι πάντες,
 τὰ ἀσκήματα, τὰ ἀναγνώ-
 σματα καὶ εἴση, ὅτι ἔτι μᾶ-
 λως ἐλθεῖν ἔτιται ἀνθρώπων.

FINIS TERTII LIBRI.

CAPITA QUARTI LIBRI

ARRIANI.

De libertate.

De obsequio & comitate.

De quibus commutanda sint.

De eos qui vita & tranquillitatem expetunt.

De ugnaces & efferos.

De eos qui agre ferunt se miserabiles esse.

De curitate.

De eos qui subito philosophi habitum arripiunt.

De eum qui impudens esse coeperat.

De contentenda sint, & quibus de reb. sit contendendum?

11 De mundicie.

12 De attentione.

13 Ad eos qui arcana sua facile vulgant.

ARRIANOY ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ARRIANI COMMENTAR

RVM EPICTETI LIBER

QVARTVS.

Interprete Hieronymo Wolfio.

Περὶ ἐλευθερίας.

De libertate.

ΚΕΦ. α.

CAP. I.

Ἐλευθεροὶ ἐσιν, ὁ
ζῶν ὡς βέλεται,
ὃν ἔτ' ἀναγκά-
σαι ἐσιν, ἔτε κω-
λύσαι, ἔτε βιάσασθαι· ἔσθ' αἰ-
ὀρμαὶ ἀνεμπόδιτοι, αἰ ὀρέξῃς
ἐπιτευκίῃ, αἰ ἐκκλίσεις
ἀπειπίπῃ. τίς ἐν θέλῃ ζῆν
ἀμαρτάνων; ἐδέεις. τίς θέλῃ
ζῆν ἐξαπατῶμεθ, παρ-
πίπῃ, ἀδικῶν ὦν, ἀκόλα-
τος, μεμφίμοιρος, ταπείνός;
ἐδέεις. ἐδέεις ἄρα τῶν φαύ-
λων ζῆν ὡς βέλεται. ἔσθ' οἱ-
νω ἐστ' ἐλευθερός ἐστ. τίς ὃ
θέλῃ λυπεύμενος ζῆν, φοβέ-
μενος, φθονῶν, ἐλεῶν, ὀρεγέ-
μενος καὶ ἀποτυχεύων, ἐκκλί-
νων καὶ ἀπειπίπῃ; ἐδέεις. ἔ-
χομεν ἐν ἡνὰ τῶ φαύλων, ἀ-
λυπον, ἀφοβον, ἀπειπίπῃ,

LIBER est, qui
ut vult: qui
gi, nec prohib
vim pati pot
ius appetitiones non i
untur, desideria non fi
tur: auersationes non
ritæ. Quis igitur viuu
delinquens? Nemo. C
uere deceptus, temerat
iurius, petulans, queru
milis, abiectus? Nemo.
igitur improbus viuit
eoq; nec liber est. Qu
viuere vult sollicitus, r
losus, inuidus, misERIC
pidus & impos voti? c
in ea quæ fugit incide
mo. Habemus ergo
bum aliquem, expert
loris, timoris, calami
VOI

umque omnium com-
 m? Neminem. Ergo ne
 m quidem. Hæc igitur
 s audiat iterum Consul,
 cecideris : Tu quidem sa-
 es : hæc nihil ad te, ver-
 tibi dabit. Sin verum die
 nihil eum ab iis differ-
 od quidem ad servitu-
 tinerat) qui ter venie-
 uid præter plagas exspe-
 m tibi erit? Quo pacto
 dicet, ego servus sum?
 reus liber est, mater li-
 nec quisquam eos emit:
 tiam Senator sum, &
 amicus, & consularis,
 os multos habeo? Pri-
 nator, optime fortas-
 ater tuus eandem ser-
 uitudinem. Mater quo-
 auus, atque ordine o-
 i maiores. Qui vt ma-
 eri fuerint, quid illud
 uid enim, si illi stre-
 unt, tu degener? illi
 rriti, tu timidus? illi
 ates, tu petulans? Et
 i, inquit, ad servitu-
 nihilne tibi ad servitu-
 re videtur, si quid in-
 cias, si coactus, si ge-
 tud quidem esto, in-
 quis me cogere po-
 omniū dominus Cæ-
 vnum dominū te ha-
 ipse confessus es. Qui
 , vt dicis, cōmunis sit
 , nihil tamen istud te

ἀναπότρυκτον; ἐδέναι. ὅσα
 ἄρα ἐδὲ ἐλδίτηρον. Ζῶτε αὖ-
 λης ἀκρόση δισύνπατος, αὐ μὲν
 παροδῆς, ἐπι σύ γε ζοφός εἶ,
 ἐδὲν πρὸς σὲ ζῶτε, συζη-
 σεταιί σοι. αὐ δὲ αὐτῷ ζῶς ἀ-
 ληθείας εἰπῆς, ὅτι τῆς πε-
 τρυμῶν ἐδὲν ἀφ' ἑρῆς
 πρὸς τὸ μὴ καὶ αὐτὸς δ' ἔλα-
 εἶναι, ἢ ἄλλο ἢ πωληγῆς σε δ' εἶ
 παροδοκῆν; πῶς γάρ. φησιν,
 ἐγὼ δ' ἔλός εἰμι; ὁ πατήρ ἐ-
 λδίτηρ, ἢ μήτηρ ἐλδίτῆ-
 ρα, ἢ ὠνὼ ἐδὲ εἰς ἐχθ. ἀλλὰ καὶ
 συγκλητικὸς εἰμι, καὶ Καίσα-
 ρος φίλος, καὶ ὑπάτουσκα. ἔ-
 δ' ἄλλος πολλὸς ἐχθ. πρῶτον
 μὲν ὅ βέλτε συκκλητικέ,
 ζῶσα σκαὶ ὁ πατήρ τῷ αὐ-
 τῷ δ' ἔλειαν δ' ἔλος ἴω, καὶ
 ἢ μήτηρ, καὶ ὁ πάππος, καὶ ἐ-
 φεξῆς πάντες οἱ παροδοκοί. εἶ
 δὲ δὴ καὶ μάλιστ' ἦσαν ἐλδίτη-
 ροί, τί τῆτο πρὸς σέ; τί γὰρ ἐκεί-
 νοί μὲν γυναικοί ἦσαν, σὺ δὲ
 ἀγυνήσ; ἐκείνοί μὲν ἀφοβοί,
 σὺ δὲ δειλός; ἐκείνοί μὲν ἐγ-
 κρατεῖς, σὺ δὲ ἀκόλας;
 καὶ ἢ, φησιν, τῆτο πρὸς τὸ δ' ἔ-
 λον εἶναι; ἐδὲν (σοι φαίνε), ἔ-
 ἀκρόση ἢ ποιῆν, τὸ ἀναγχα-
 ζόμενον, τὸ σένονα, πρὸς τὸ
 δ' ἔλον εἶναι; τῆτο μὲν ἔσω φη-
 σίν. ἀλλὰ τίς με δ' ὠία) ἀνα-
 κείσαι, εἰ μὴ ὁ πάντων κύριος
 Καίσαρ, ἐκ τῆν ἑνα μὲν δεσπότης
 τῆν σαυτῆ, ἔ σαυτὸς ἀμυγλό-
 ησας. ὅτι δὲ πάντων, ὡς λέ-
 γῃ, κρινός ἐστι, μὴ δὲν σε τοῦτο

παρρησιάζομαι· ἀλλὰ γίνω-
 σκε εἴτε ἐκ μεγάλης οἰκίας
 δόλος εἶ. ἔγωγε καὶ Νικοπο-
 λιτῆται ἐπιπέσοι ἐπίδημοι, νῆ-
 πτω Καίσαρος τύχῃ ἐλθόν-
 θεσσι ἐσμεν. ὅμως δ' αὖ Ζοι-
 δοκῆ, τὸν μὲν Καίσαρα πρὸς
 τὸ παρὸν ἀφ' ὧν μὲν. ἐκείνο δὲ
 μοι εἰπέ, οὐδέ ποτ' ἠρώδητος
 κινός; ἢ παυδοκαλείου; οὐ
 δεύλα; σὸν ἐλθόνθ' ἔρου; τί λέ-
 γεις; ἔρμουον ἠγεῖτο αὐτό;
 πόθεν; ἀλλὰ τὸ ἔυρο μὲν σκο-
 πεῖ. τὰλλα δ' ἔχ' ὅρα, εἰ δ'
 ἐπιλογίζεταί. ἢ γὰρ ἠφελέν,
 φησι σῶσαι τὸ σωμάτιον. ἀλλ'
 ἐκείνο, ὃ τὰ δικαίω μὲν αὐ-
 ξεταί καὶ σώζεται, τὴν δ' ἀ-
 δικῶν μειᾶται καὶ ἀπόλλυται.
 Σωκράτης δ' αἰχρῶς ἢ σώ-
 ζεται, ὃ μὴ ἐπιψηφίσας Ἀ-
 θηναίων κελδόντων, ὃ τοὺς
 τυράνους ὑπεριδὼν, ὃ τοιαῦ-
 τα πρὸ δρετῆς καὶ καλοκα-
 γαδίας ἀγαθὸν ἄνθρωπος. ἔστιν
 σὸν ἔστι σῶσαι αἰχρῶς, ἀλλ'
 ἀποθνήσκων σώζεται, ἢ φύ-
 γων. καὶ γὰρ ὁ ἀγαθὸς ὑποκει-
 τῆς παυδοκείου ὅτε δεῖ, σώζε-
 ται μάλλον, ἢ ὑποκεινόμε-
 νος παρὰ καμρόν. τί ἔν ποιήσῃ
 τὰ παιδία; εἰ μὲν εἰς Θεσσα-
 λίαν ἀπήειν, ἐπεμελήθητε
 αὐτῶν; εἰς ἄδου δὲ μὲν
 ἀποδημήσαντ', ἢ δεῖς ἔ-
 σται ὃ ἐπεμελησόμενος; ὅρα
 πῶς ὑποκρίζεταί καὶ σκώ-
 πει τὸν θάνατον. εἰ δ' ἐ-
 γὼ καὶ σὺ ἡμεῖς, οὐ γὰρ αὐ

consoletur: sed cognosce
 magnæ familiæ seruum
 Sic etiam Nicopolitæ ac-
 re solent: Per Cæsaris
 nam liberi sumus. Sed
 si placet, in præsentia
 rem omittamus. Illud
 mihi dicito, nonne ali-
 amasti aliquem? non pro
 non seruum? non ingratum
 Quid ait? Bene securus
 tabat? Quomodo? hoc
 speciem intuetur: cæcus
 non videt, neque cogit
 Neque enim volebat
 conseruare corpusculum
 illud, quod per iustitiam
 scit & conseruatur, per
 riam innuitur & perire
 autem turpiter salu-
 culat, qui iubentibus
 niensibus, sententiam
 non comprobauit: qui
 nos contempsit, qui
 virtute & probitate
 Hic turpiter seruari
 test, sed moriens seruus
 fugiens. Etenim bonus
 cum desinit quando
 magis conseruatur, qui
 fabulam intempesti-
 sentat. Quid ergo ag-
 tui? Si in Thessaliam
 curassetis illos. Cui
 inferos proficiscar,
 rit qui illos curet? Ne
 modo extenuet &
 mortem. Si autem
 illius loco fuissetmu

issemus, iniurios eodem
 vlciscendos esse: illo et-
 iecto, si incolumis eua-
 nultos iuuabo, mortu-
 neminem: &, si neces-
 sit, perforamen erepsis-
 Quo pacto autem ali-
 uissemus? Vbi postea
 erent illi? Quod si super-
 issemus vtilis: nonne
 magis tum mortui,
 ortebat, & quemad-
 portebat, hominibus
 emus? Et nunc Socra-
 uo nihilominus, aut
 iam vtilis est homini-
 noria eorum, quæ vi-
 it aut dixit. Hæc me
 hæc decreta, hos ser-
 hæc intuerie exempla,
 se vis: si rem eam sic
 s, vt eius dignitas po-
 t quid mirum, te rem
 tot & tantis sumtibus
 Pro ista, quæ putatur
 alij se suspendunt, a-
 ripites dant: est etiam
 e vrbes perierunt. Tu
 n, ob insidiarum ex-
 k tutam libertatem,
 ias laboris & mole-
 Cum Deus ea quæ deo
 t, non non vltro red-
 itelliges? non (vt Pla-
 editaberis, non modo
 l & excrucitari & exsu-
 beribus affici, omnia
 eddere aliena? Eris er-
 minius seruus inter

κατεφιλοσοφήσαιμην, ὅτι τὸς
 ἀδικεῖντας δεῖ τοῖς ἴσοις ἀ-
 μιῶεσθαι. καὶ αὐθιγέτες, ὅτι
 ὄφελ' ἔσομαι πολλοῖς ἀν-
 θρώποις σωθῆναι ἀποθανόντων
 οὐδέν. εἰ γὰρ ἔδιδ' ἀγαθὴν τρώγλην
 ἐκδ' αὐτοῖς, ἐξέλθαιμην αὐτὴν καὶ
 πῶς αὐτὸν ἀφελήσαιμην ἵνα αἰ-
 ποῦ γὰρ αὐτὸν ἐπ' ἐμῶν ἐκείνοι;
 εἰ οἱ ὄντες ἦσαν ἀφελίμοι, ἔ-
 χι πολὺ μᾶλλον ἀποθανόν-
 τες αὐτὸν, ὅτε ἔδει, καὶ ὡς ἔδει,
 ἀφελήσαιμην ἀνθρώπους; καὶ
 νῦν Σωκράτους ἀποθανόν-
 τος, οὐδὲν ἤτιον, ἢ καὶ πολλῶν
 ἀφελίμος ἐστὶν ἀνθρώποις, ἢ
 μνήμῃ αὐτοῦ ἐπὶ ζῶν ἐπεσφραξεν, ἢ
 εἶπε. ταῦτα μελέτω, ταῦτα
 τὰ δόγματα, τοὺτους τοὺς
 λόγους, εἰς ταῦτα ἀφόρα τὰ
 παραδείγματα, εἰ θέλεις ἐ-
 λούθηεσθαι εἶναι, εἰ ἐπιθυμεῖς
 καὶ ἀξίαν εἶπεσθαι καὶ τί-
 θαιμῶν. εἰ τηλικέτων πρῶ-
 τῶν ἢ ἑστέων ἢ τηλικέτων
 ὡν ἢ ὑπὲρ τὴν νομιζομένην ἐ-
 λούθηεσθαι ταύτης, οἱ μὲν ἀ-
 παύχον, οἱ δὲ κατακρημνί-
 ζουσιν ἑαυτοὺς. εἴτι δ' ὅτε καὶ
 πόλεις ὅλα ἀπώλοντο ὑπὲρ τὴν
 ἀληθείης ἢ ἀνεπιθελοῦτες
 καὶ ἀσφαλῆς ἐλούθηεσθαι, ἀ-
 παύχοντο ἡ δὲ θεὰ ἀδίδωκεν, ἔκ-
 αἰσθήση, ἔκ. ὡς Πλάτων λέ-
 γει μελετήσας, ἔχον ἀποθνήσκον
 μένον, ἀλλὰ καὶ σπεύδουσας, καὶ
 φουδῆν, καὶ δαίριος, ἢ πάνθ'
 ἀπώλως ἀποδιδόναι τὰ κλο-
 τρία; ἔση θείων δ' ἔλ' ἔσ'

δούλοισι, καὶ μυριάσις ὑ-
 πακούσης· καὶ εἰς τὸ πα-
 λατίον ἀνάβησι, οὐδὲν ἤτιον.
 καὶ αἰσθάνηται, ὅτι παρέδδξα
 μὴ ἴσως φασιν εἰ φιλόσοφοι,
 καθεύδῃ καὶ ὁ Κλεάνθης ἔ-
 λεγῃ, οὐ μὲν παρὰ λόγον.
 ἔρχεται γὰρ εἴση, ὅτι ἀληθῆ
 ἐστὶ, καὶ τούτων τῶν θυμω-
 ζομένων καὶ σπουδαζομένων
 ὄφελος οὐδὲν ἐστὶ τοῖς τυχεύ-
 σι. τοῖς δὲ μηδέπω τετύχευ-
 σι, φαντασία γίνεται, ὅτι
 παραθυμωμένων αὐτῶν, ἀ-
 παντα παρέσθαι αὐτοῖς τὰ
 ἀγαθὰ. εἶδ' ὅταν παραγί-
 νηται, τὸ καῦμα ἴσον, ὁ ῥι-
 πιασμός ὁ αὐτὸς, ἡ ἄση,
 τῶν οὐ παρόντων ἐπιθυμία.
 εἰ γὰρ ἐκπληρώσῃ τῶν ἐπιθυ-
 μωμένων ἐλεύθερία παρα-
 σκυσάζεται, ἀλλὰ ἀνασκυῖται
 τῆς ἐπιθυμίας. καὶ ἰν' εἰδῆς
 ὅτι ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν, ὡς
 ἐκείνων ἕνεκα πεπόνηκας, εἴ-
 τω καὶ ἐπὶ ταῦτα μετάρησ-
 τὸν πόνον, ἀργύνησον, ἕνε-
 κα τοῦ δόγμα ᾧ ἀποιήσα-
 σθαι ἐλεύθεροποιῖν. θερά-
 πουςον, ἀντὶ γέροντος ἡλικ-
 σίου, φιλόσοφον. πρὸς τὴν
 ὄφθητε γὰρ τέττα. ἐκ ἀχρημα-
 νήσεως ὀφθαίς, ἵνα ἀπελεύση
 κενός, οὐδὲ ἀκερδής, ἀν' ὡς
 δεῖ παροσέλθης. εἰ δὲ μὴ,
 πείρασόν γ'. ἵνα ἐστὶν ἀχρη-
 ῆ πείρα.

Περὶ συμφορῶν.

ΚΕΦ. Β.

seruos, etsi milles con-
 gesseris, etsi palatium
 deris: ac senties ad
 quidem (ut Cleantes
 non tamen absurda d
 losophos. Re ipsa e
 gnosces, vera ea esse,
 quæ admirationi su-
 que expetuntur, nu-
 vsum iis, qui illa cōse-
 iis vero qui nondum
 ti sunt, afferre opinio-
 aduenerint, bona o-
 affore. Verum cum:
 æstus par est, iactat
 idem fastidium, ide-
 quæ absunt desider-
 que enim explendis
 libertas comparatur
 tanta cupiditate.
 vera esse hæc, quem-
 propter illa laborat
 iam adhæc transferi
 vigilato ut decretu-
 te in libertatem affi-
 pares: loco senis di-
 uato philosophum
 foribus conspicitor
 piter te dabis, si cor-
 fueris: non vacuu-
 nec sine lucro, si ac-
 decet. Si diffidis, s-
 culum facito. Non
 periculum.

De obsequio & m-
tate.

CAP. II

in loco ante omnia te-
entum esse decet, ne-
rum familiarium aut
amita sis addictus, ut
scendas quæ illi cordi
Alioqui teipsum per-
n illud tibi subit, Vi-
li homo sinistri inge-
ue ut prius erga me af-
it: cogita, nihil para-
: neque posse fieri, si
lem agas, idem ut sis
quando fueris. Elige
rum voles, ut veleo-
odo diligaris a veteri-
icis, talisque sis qualis
sti: vel, ut præstantior
e eadem consequaris.
hoc melius est: statim
nclina, neque te aliæ
ones distrahant. Ne-
m huc atque illuc in-
, proficere potest. Sed
iis rebus omnibus an-
: si huic soli insistere
a hoc elaborare: missa
ra omnia. Alioqui ista
antia & vacillatio bifa-
oi incommodabit: ne-
promouebis, vti par-
cilla consequeris, quæ
consequeris. Nam
te haud dissimulanter,
pretij res desiderares,
is eras amicis. Neque
: in genere excellere
sed necesse est quate-
erius particeps fueris,
altero te destitui.

Τούτω τῷ τόπῳ πρὸ
πάντων σε δεῖ προσέ-
χειν, μὴ ποτε ἄρα τῶν πρῶ-
τέρων συνήθων ἢ φίλων ἀνα-
κλιθῆς ἕνι οὕτως, ὡς εἰς
τὰ αὐτὰ συγκροταῖ ἡμῶν
αὐτῶ. εἰ δὲ μὴ, ἀπλοῖς
σεωπτόν. αὐτὸ δὲ σ' ὑπε-
ρέχη. ὅπ' ἀδέξει αὐτῶ
φαινοῦμαι, καὶ οὐχ ὁμοί-
ως ἔξει ὡς πρῶτον· μέ-
μνησο, ὅπ' ἄρα οὐδὲν
γίνεται. οὐδ' ἐπ' ὀνομα-
στὸν, μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν-
τα, μὴ τὸν αὐτὸν εἶναι
τῷ ποτε. ἐλοῦ οὐκ ἴσ-
τερον θέλεις, ὁμοίως φι-
λεῖσθαι ἐφ' ὧν πρῶτον,
ὁμοίως ὧν τῷ πρῶτον
σεωπτόν, ἢ κρείσσων ὧν
μὴ τυγχάνειν τῶν ἴσων.
εἰ γὰρ τοῦτο κρείσσον, ἐ-
πόνυσον αὐτόθεν ἐπὶ τοῦ-
το, μηδὲ σε ἀειπάτω-
σαν οἱ ἕτεροι ἀγαλομιστοί.
οὐδεὶς γὰρ ἐπαμφοτερίζων
διώεται πρῶτον, ἀλλ'
εἰ τοῦτο πάντων πρῶτον
κρείσσον, εἰ πρὸς τοῦτω
μόνῳ θέλεις εἶναι, εἰ τοῦ-
το ἐκπονήσῃ, ἄφες ἄ-
παντα τέλῃα. εἰ δὲ μὴ,
οὐτ' ὁ ἐπαμφοτερισμὸς
ἐκείτερον σοὶ ποιήσει, οὔτε
πρῶτον καὶ ἀξίαν, ἔτ'
ἐκείτων τούτων ὧν πρῶτον
ἐτύχοντες. πρῶτον γὰρ εἰλι-
κρινῶς ἐφιέμενος τ' ἐδενὸς
ἀξίαν, ἢ τοῦ ἢ τοῦ σιωπῶν.

ἔδωκασα δὲ ἐν ἀμφοτέρω
 τῶ εἰδὲ διενεγκεῖν ἀλλ' ἀνά
 λαη, κατόσον αὐτῷ ἑτέρω κρι-
 νωνῆς, ἀπολείπει αὐτὸν ἐν
 πατέρω. ἔδωκασα, μὴ πύ-
 νων, μεθ' ὧν ἔπινες, μογίως ἡ-
 δὺς αὐτοῖς φαίνεσθε. ἐλθεῖν,
 ποτερον μεθυσις εἶναι γέλως,
 καὶ ἡδὺς ἐκείνοις, ἢ νήφον
 ἀηδῆς. ἔδωκασα μὴ ἄδων,
 μεθ' ὧν ἡδῆς, μογίως φιλεῖσθε
 ὑπὸ αὐτῶ. ἐλθεῖν ἐν κτ' ἐν ταῦ-
 θα, πότερον γέλως εἰ γὰρ κρείσ-
 σεν, τὸ αἰδοῦμενα εἶναι καὶ κή-
 σμιον ἢ εἰπεῖν τινὰ ἡδὺς ἀ-
 θρωπος, ἀφες τὰ ἑτερα ἀπό-
 λυθι, ἀποσπράφθησι, μηδὲν σοι
 ἔαυτοῖς. εἰ γὰρ μὴ δρῶσθε ταῦ-
 τα, οὐδ' ἀπὸ κλίον ἐπὶ τὰ
 ναντία, ἡγεῖσθε εἰς τὸ κιναιδῶν,
 εἰς τὸ μογῶν, καὶ ποῖθε τὰ ἐξῆς,
 ἔτρεψέη ὧν γέλως, καὶ ἀναπη-
 δῶν ἐπικραυῖσθε τὰ ὄρχησθῃ.
 Διόφορα δὲ ἔτω πρὸσωπα
 ἔμεινον. ἔδωκασα καὶ θερ-
 σίτην ὑποκρίνασθε, καὶ Ἀγαμέ-
 μνονα. αὐτὸ θερσίτης εἶναι γέ-
 λως, κυρθῆναι σε εἶναι δεῖ, καὶ
 φαλακρῶν. αὐτὸ Ἀγαμέμνων,
 μέγαν καὶ καλόν, καὶ τὸς ὑπο-
 τεταγμένους φιλεῖντα.

Τίνα ἕνων ἀντικαταλλα-
 κτέον. ΚΕΦ. γ.

Ἐκείνο πρὸς ἄλλο ἐχε, ἔ-
 τειν τινὸς ἀπολείπει τὸ
 ἐκθῆς, τί αὐτὸ αὐτῷ πεποιθῆ.
 καὶ ἢ πλείον ἢ ἄξιον, μη-
 δέ ποτ' εἰπῆς ὅτι ἐζημίωσα.
 ἔδωκ' ἀπὸ κέρματ' ἑσθ' αἰ-
 εῖν καλῶ, ἔδωκ' ἀπὸ ψυχρολογίας ἡσυχίαν οἶον δεῖ,

Non potes, nisi potes
 quibus cum potabas, æ-
 cundus illis videri. Op-
 tur, malisne ebriosus e-
 que illis iucundus: an si
 & iniucundus. Non po-
 non canas quibus cum
 bas, æque ab illis diligi
 ergo & hic, utrum mali-
 si præstat verecundum
 modestum, quam ab al-
 lepidum caput: omitte
 repudia, auersare, ni-
 cum illis rei sit. Sin i-
 placuerint, totus ad co-
 inclinato: esto cinædi-
 mœchus, cæteraque fa-
 vitæ rationi consentat
 voti compos fies. Exsi-
 acclama saltatori. Sed
 tam diuersæ non mi-
 non potest & Theisite
 & Agamemnonem. Si
 tes esse vis, gibbosum
 recaluastrum oportet.
 memnon, magnum
 crum, ac diligere popu-

*Qua quibus commi-
 da sint.*

CAP. III.

Illud in promptu fit,
 rem externā relinqui
 loco illius consequare
 si pluris fuerit, caue
 dicas te iacturam fec
 quadrāte honestam ac
 nec frigido sermone
 litatem animi, ne

ne verecundiam com-
 o. Horum vbiq̄ue mes
 onseruabis personam tu-
 alem decet. Sin minus,
 tempus frustra tibi pe-
 Ea quæ nunc curæ tibi
 effundes, atque euerres
 . Paucis vero est opus ad
 m & euerfionem omni-
 gua rationis auerfione,
 ornator nauigium euerf
 on eo est opus apparatu,
 illud conseruandum:
 paulisper vento obuer-
 erit, tametsi ipse non
 sed aliis cogitationibus
 us, id fecerit. Eodem
 oque modo se res habet:
 ulum dormitaris, abi-
 omnia quæ hactenus
 isti. Obseruabis igitur
 ia, vigilabis. Neque e-
 aruum est quod custodi-
 sed verecundia, fides,
 antia, obedientia: dolo-
 imoris, perturbationis
 animus: denique liber-
 Quanti ista vendes? Vi-
 anti pretij sint. At nihil
 ero illis consequar? Vide
 d consequaris: quid pro
 cipias. Ego modestiam,
 ibunatum: ille imperi-
 ego verecundiam: non
 o vbi dedecet, non surgo
 non decet. Liber enim
 & amicus Dei, ut vltro il-
 peo. Reliqua vero omnia
 agenda mihi sunt: corpus,

αἰχρολογίας αἰδῶ. τέτρω
 μεμνημένος πανταχῶ, ἀφα-
 σῶσός τὸ σεαυτῷ πρῶτον
 οἶον ἔχον σε δεῖ. εἰ ἢ μὴ, σκόπη
 ὅτι ἀπόλλω) οἱ χρόνοι εἰκῆ.
 καὶ ὅσα νῦν πρῶσεχῆς σεαυτῷ,
 μέλλεις ἐκχεῖν ἀπαντα ἑαυτῶ,
 ἔ ἀναίρεσθαι. ὁλίγων ἢ χρεῖα
 ἐστὶ πρὸς τὰ ἀπώλειαν τῶν
 πάντων, ἀναίροσθαι· μικρὰς
 ἀποστροφῆς ἔ λόγος. ἰν' ὁ κυ-
 βερνήτης ἀναίρεσθαι τὸ πλοῖ-
 ον, ἔ χρεῖαν ἔχῃ τ' αὐτῷ πα-
 ρασκοδῆς, ὅσης εἰς τὸ σωσθαι
 ἀλλὰ μικρὸν πρὸς τ' αἴετον
 αὐτῷ ἐπιτρέσθαι, ἀπώλεθ· καὶ
 μὴ αὐτὸς ἐκῶν, ὑποπαρενθυ-
 μηθῆ δ' ἀπώλεθ. ἑστὸν ἐστὶ
 καὶ ἐνθάδε. μικρὸν αὐτῷ ἀπο-
 νυστάξῃς, ἀπῆλθε πάντα τὰ
 μέχρι νῦν συνειλεγμένα.
 πρῶσεχε ἔν ταῖς φαντασίαις,
 ἐπαχρύνει. ἔ γὰρ μικρὸν ἑτη-
 ρῆμον ἀλλ' αἰδώς, ἔ πίσις,
 καὶ σύσταθαι, σύκείθαι, ἀλυ-
 πία, ἀφοβία, ἀταρξία, ἀ-
 πλῶς ἐλευθερία. τίνων μέλλ-
 ῃς ἑαυτὰ πωλεῖν; βλέπε πό-
 σος ἀξίων. ἀλλ' ἔ τούτοσθε
 ἑστὸν πρὸς αὐτῷ αὐτῷ. βλέπε
 καὶ ἑταίρων πάλιν ἐκείνους, τί
 αὐτῷ αὐτῷ λαμβάνεις. ἐγὼ δὲ
 χρυσίαν, ἐκείνος δὲ χρυσίαν.
 ἐκείνος στρατηγίαν, ἐγὼ αἰδῶ.
 ἀλλ' ἔ κραυγαῖζω, ὅπως ἀπε-
 πές· ἀλλ' ἔκ ἀνασῆσομαι, ὅ-
 πως μὴ δεῖ. ἐλευθερὸς γάρ εἰ-
 μι, καὶ φίλος τοῦ θεοῦ, ἰν'
 ἐκῶν πείτωμαι αὐτῷ· τῶν
 ἑκῶν οὐδενὸς ἀπποιεῖσθαι με δεῖ, οὐ σώματι.

ἐκτίσεως, ὅσα δρχῆς, ἐφύ-
μιας, ἀπλῶς ἐδενός. ἐδὲ γδ
ἐκείν(σ) βέλε(σ) μ' ἀντιποι-
εῖσθ' αὐτ(σ). εἰ γδ ἠθελεν, ἀγα-
θὰ πεποιήκει αὐτὰ αὐ' ἐμοί.
νυν δ' ἐπιποίηκε. Διὰ τὸ
ἐδὲν δυνάμει παρεβλήσθαι
τ(σ) ἐβλῶν. τίς γ' ἢ ἀσάρον τὸ
ἰαυτ(σ) ἐν παντί. τ(σ) δ' ἀλλων
ἢ, κτ(σ) τὸ διδόμενον, μέγιστος
βυλογοσεῖν ἐν αὐτοῖς, τέταρ-
τόν τ' ἀρχέμετρος. εἰ ἢ μὴ, δι-
συχίσεις, ἀτυχίσεις, κωλυ-
σῆσις, ἐμποδισῆσις; ἐτοί-
μοι εἰσιν οἱ ἐκείθεν ἀπειταλημέ-
νομοι, ταῦτα τὰ Διὰ τὰ ἴμα-
τα τῶν ἐξηγητῶν δ' εἰ γρη-
σῆσαι, τούτοις ὑποβλαψόμε-
νον, ἐπὶ τῆς Μασουρίου καὶ
Κασίου;

Πρὸς τὸς ἀπὸ τὸ ἐν ἡσυχίᾳ
Διὰ τὸν ἰαυτ(σ) ἀνακρίσας.

ΚΕΦ. Δ.

Μεμνησο, ὅτι ἐμόνον
ἐπιθυμία δρχῆς καὶ
πλῆθος βλαπένους ποιεῖ, καὶ ἄλλο
λοις ὑποβλαψόμενος, ἀλλὰ καὶ
ἡσυχίας, ἐσχολῆς, καὶ ἀποδη-
μίας, ἐφιλολοχίας. ἀπλῶς
γδ οἷον ἐαυτ(σ) ἢ τὸ ἐκτὸς, ἢ πρὸς
αὐτ(σ) ὑποβλάσσει ἄλλω. τί οὐκ
Διὰφέρει συγλήτης ἐπιθυ-
μείν, ἢ τὸ μὴ εἶναι συκληπη-
χόν; ἢ Διὰφέρει ἀρχὴν ἐπιθυ-
μίας, ἢ ἀναρχίας; τί Διὰφέ-
ρεται λέγειν, ὅτι κακῶς μοι εἶ-
σιν, ἐδὲν ἔχω ἢ πρὸς ἄλλω, ἀλλὰ
τῆς βιβλίοις προσοδὲδεμαι ὡς
νεκρὸς; ἢ λέγειν, κακῶς μοι εἶ-

possessio, principatus, denique omnia. Neque ille vult me hæc curare. si vellet, effecisset vt ea bona essent. Nunc cur fecerit: nullum eius m tum negligere possum. seruato igitur bonum tu omni re: cætera vero tempus tulerit sic vsurpatio tibi vsus illorum c. Idque vnum satis tibi d. loqui voti fies impos: lamitatem incidet, pberis, impedieris. H. illinc missæ leges, hæc horum interpretem esse his parere, non Massurij, sij præceptis.

Ad eos qui dant operam tranquille viuant

CAP. IIII.

Μemento non imp lum cupiditatem pum reddere humiles, obnoxios, sed etiam tralitis, otij, peregrin. & studiorum. Omnino qualiscunque res exteri rit, pretium eius & æst subiectos alteri facit. (gatur interest, vtrum Sei um gradum appetas, an feris? Quid interest inte ditatem imperij, & imp gam? Quid interest vtri Male habeo, nō est q ag libellis cadaueris insta

all

tus : an vero, Non est mi-
um legendi? Vt enim sa-
ones & imperia, res ex-
e sunt, & non nostri arbi-
c etiam libellus. Age, dic
, qua gratia legere cu-
Nam si in ipsa lectione
escis, & delectatione ac-
tione illius : frigidus es,
fer. Sin eo refers quo o-
t : quid aliud istud est,
prosperitas? Eam si le-
bi non confert, quæ est
utilitas? At eam confert,
t : ea que remolestie fero,
fraudari. Quæ vero ista
prosperitas, quam quiuis
dire potest, non dico Cæ-
aut Cæsaris amicus : sed
is, tibicen, febris, alia in-
? Prosperitas autem ni-
que proprium habet, ac-
tuitatem, & omnis impe-
nti remotionem. Nunc
r, quid acturus? A beo nūc
uaturus mensuras, quæ
diendæ sunt, vt agam ve-
de, vt secure, vt citra
itionem & auersationem
externarum. Post, ho-
is obseruo quid dicant,
modo moueantur : idque
maleuole, neque vitupe-
aut deridendi causa : sed
ipsum refero, an & ipse
elinquam? Quomodo
desinam? Tunc &
eccabam : nunc vero non
, gratia sit Deo. Age

ειν, ὅτι δὲ σχολῶ ἀναγνῶναι
ὡς γὰρ ἀπασμαθὶ καὶ δόχῃ ἢ
ἐκτός ἐστι καὶ ἀπεροαιρέτων, ἔσ-
τω Ἐβιόλιον. ἢ ἴνῃ ἕνεκα
θέλεις ἀναγνῶναι; εἰπέ μοι. εἰ
μὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ καὶ ἀσπρέφεις,
ἐπ' αὐτὸ τὸ ψυχρὰ γινώσκῃ-
ναι ἢ μαθεῖν, ἢ ψυχρὸς εἶ,
Ἐβλαίπυρος; εἰ δ' ἐφ' ὃ εἶ
ἀνασπρέφεις, τί ἔστ' ἐστὶν ἄλλο, ἢ
δύσγεια; εἰ δέ σοι τὸ ἀναγ-
νώσκειν δύσγειαν μὴ περ-
ποιεῖ, ἢ ὄφελῃ αὐτοῦ; ἀλ-
λὰ περποιεῖ, φησι, καὶ ἀξί-
οῦτο ἀγανακτῆσαι, ὡς ἀπο-
λειπόμην αὐτῷ. καὶ τίς αὐ-
τῇ ἢ δύσγεια, ἢ ὁ τυχὼν
ἐμποδίσαι δυνάται; οὐ λέ-
γω Καίσαρ, ἢ Καίσαρ
Φίλῃ, ἀλλὰ κέραι, ἀ-
ληθῆς, πυρσός. ἄλλα τρισ-
μύρια. ἢ δὲ δύσγεια οὐδὲν
οὕτως ἔχει, ὡς τὸ διηνεκὲς ἔ-
στιν ἐμποδίσαι. νῦν καλοῦμαι,
πράξων τί. ἄπειμι νῦν,
προσέξων τοῖς μέτροις ἃ εἶ-
πηρεῖν, ὅτι αἰδημότως, ὅτι
ἀσφαλῶς, ὅτι δίχα ὀρέ-
ξεως καὶ ἐκκλίσεως τῆς πρὸς
τὰ ἐκτός, καὶ λοιπὸν προ-
σέχω τοῖς ἀνθρώποις, τίνα
φασὶ, πῶς κινούνται. καὶ
τοῦτο οὐ κακῆθως, οὐδὲ
ἵνα ἔχω ψέγειν ἢ καταγα-
λᾶν, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν ἐπι-
σπρέφω, εἰ τὰ πρὸς ἀμαρ-
τάνω, πῶς οὐκ αἰσχύνομαι;
τότε καὶ ἐγὼ ἡμάρτερον, νῦν
δὲ ὅτι ἐπ' ἡμῶν τὰ θεῶν. ἄγε

ζῶντα ποιήσας, καὶ πρὸς τὰς
 τῶν ἡρώδων, χεῖρον ἔργον
 πεποιήσας, ἢ χεῖρον εἶχον ὁ-
 βασίης, ἢ πρῶτον ἀλλοτρῶ-
 ναίης, ὅταν γὰρ ἐσθίης, ἀχθῆ
 ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ, ὅταν δὲ
 κῆ τῷ κρεβῆτι ἀνέγνωσας ἐσθί-
 εις ἔπειτα λήθῃ, ὅταν γυμνάσῃ-
 ται τὸ εὖ ἐπὶ πάντων ἐχ-
 ῶν ἐργασίας, καὶ ὅταν Καίσαρα
 εἰσαίης, καὶ ὅταν τῷ δέινει εἰ-
 πῶν ἀπαθῆναι θρεῖς, εἰ τὸν ἀ-
 κριτῶν ὀληπετον, εἰ τὸν κρεπ-
 τιστῶν, εἰ βλέπεις μάλλον
 τὰ γινόμενα, ἢ βλέπῃ, εἰ μὴ
 φησὶς τοῖς σπουδαιωτέροις,
 εἰ μὴ ἔλατλήσῃς σε αἰ ὑ-
 λαί. τί σοι λείπει; βιβλίας,
 πῶς, ἢ ἐπὶ τί; ἐχέ γὰρ ἐπὶ
 τὰ βιωμῶν περιουσίαν ἢ τίς ἐ-
 σται αὐτῆς; τὸ βιωμῶν δὲ ἐξ ἄλ-
 λων πινῶν, ἢ τῶν συμπλη-
 ρεταῶν αἴων αὐτῶν, εἰ ὁ ἀδελφῆς
 κλαίῃ. εἰς τὸ πρῶτον εἰσῶν,
 ὅταν μὴ ἐξω γυμνάσεται. τῶν
 εὐνοῦν ἐχθροῦ, ἐπὶ τῷ οἰ-
 αλτήρῃ, ἢ ἀφῆ, οἱ νεανίσκοι;
 καὶ γὰρ οὐκ ἐκείνα ζητεῖς, ὅτε
 ἔργον καὶ εὖ ἐσθίῃ; οἷον ἐπὶ τῷ
 αὐτοῦ κατὰ τὴν κρεβῆτι τὸ πῶν πε-
 ρεταρῶν φαντασιῶν, πῶν
 μὴ κρεταλήτων. πῶν δὲ ἀ-
 κρεταλήτων, μὴ ζῶντα ἀφ-
 κείνεν ἐχθροῦ, ἀλλ' ἀνα-
 χινώσκειν τὰ πρὸς κρεταλή-
 φεως. τί οὖν τὸ αἶπον; ὅτι
 οὐδέποτε τούτου ἐνεκα ἀνέ-
 γνωμῶν, οὐδέποτε τούτου
 ἐνεκα ἐργασίᾳ, ἢ ἐπὶ

istis factis & hoc studio o-
 patus, penusne rem gef-
 quam si mille versus legi
 totidemne scripsisses? I-
 cum edis, dolesne te non l-
 re? Non satis est te ita ce-
 quemadmodum legisti? I-
 lauas? cum exerceas? Cui-
 tur non in omnibus eo-
 modo sentis, siue Cæsarer
 ne quem alium adis? Si pe-
 batione vacuum, si impe-
 ritum, si modestum te pra-
 si potius spectas quid
 quam spectaris? si non in-
 iis qui tibi præferuntur
 non in stuporem rapiunt
 pretiosæ, quid tibi deest
 bri. Quomodo, aut ad-
 Nonne vero ad vitam de-
 dam ista præparatio qua-
 est: vita vero aliis rebus,
 his completur? Perinde
 est, ac si pugil stadium i-
 diens ploret, quod non
 exerceatur. Hac gratia
 cebaris: huc pertinebant
 teres, pulvis, adolesce-
 Tu nunc illa desideras,
 rei gerendæ tempus a-
 Perinde hoc est, ac si in-
 assensionum cum visa c-
 untur, quorum alia p-
 possunt, alia non possunt
 diiudicare nesciamus: I-
 perceptione legamus. Qu-
 go causa est? Quia nun-
 ca gratia legimus, nun-
 ea de causa scripsimus,

s ipsiſecundum naturam
 obiectis vteremur: ſed in
 eſinimus, vt intelligamus
 dicatur: idque aliis expli-
 , vt ſyllogiſmum reſolue-
 t hypotheticam propoſi-
 ē tractare poſſimus. Qua-
 ter, vbi ſtudium eſt, ibi
 n impedimentum. Viſea
 in tua poteſtate plane non
 ? Prohibere ergo, impe-
 , frustrare. Si autem ſcri-
 de appetitu hac de cauſa le-
 mus, non vt quid de appe-
 diceretur ſciremus, ſed vt
 appetitu recte nos gerere-
 . Si ſcripta de appetitione
 declinatione, vt ne vnquam
 appetita frustraremur, aut
 declinatam incideremus.
 oſtrinam officiorum, vt
 tionum noſtrarum me-
 tes, nihil inconfiderate,
 l præter decorum faceres
 : non moleſte ferremus
 onem noſtram impediri:
 muneribus conuenienti-
 nobis contenti, non ea
 ueraremus, quæ numera-
 hætenus conſueuimus:
 die legi verſus tot, ſcripſi
 : ſed, Hodie ſic vſus ſum
 etitione vt a philoſophis
 ſcipitur: appetitu non vſ-
 uſum in rebus alieni iuris:
 declinatione in iis ſolis, quæ
 ari arbitrij ſunt: non exti-
 il um, ab illo non ille-
 ſum. tolerantiam exercui,

τῶν ἔργων καὶ φύσιν χρῆμα-
 σταταῖς ὡς ἀπικτίσμενος φαν-
 τασίας· ἀλλ' αὐτὸ κατὰ λή-
 γον μάλιστα τί λέγεται, καὶ
 ἀλλ' ὁ δὴ ἀδαι ἐξηγήσατο,
 τὴν συλλογισμὸν ἀναλέσαι, ἔ-
 τιν ὑποθετικὸν ἐφοδεύσαι.
 Διὰ τοῦτο οὐκ ἢ ἀσυνδῆ, ἐκεῖ
 καὶ ὁ ἐμποδισμὸς θέλει, τὸς
 μὴ ἐπὶ τοῖς ἐξάπαντι, κω-
 λούου τὸν μὲν, ἐμποδίζου, ἀπο-
 τὴν γὰρ. εἰ δὲ τὰ αἰεὶ ὁρμῆς
 τοῦ ἐνεκα ἀναγνωστικοῦ
 μὲν οὐχ ἵνα ἰδῶμεν τί λέγε-
 ται αἰεὶ ὁρμῆς, ἀλλ' ἵνα δὲ
 ὁρμῶν τὰ αἰεὶ ὀρέξεως, καὶ
 ἐκκλίσεως, ἵνα μὴ περὶ ὀρε-
 γῶν ἀποτυγχάνωμεν, μήτ'
 ἐκκλίνοντες ἀειπίπλωμεν,
 τὰ αἰεὶ κατὰ τὸν ὄντως ὅτι ἵνα
 μεμνημένοι τῶν χρίστων, μη-
 δὲν ἀλογίστως, μηδὲ παρ' αὐ-
 τὰ ποιῶμεν, ὅσα αὐτὴ γὰρ
 κτοῦμεν ὡς τὰ ἀναγνω-
 σματα ἐμποδίζομεν, ἀλλὰ
 τὰ τὰ ἔργα ἀποδιδόναι τὰ καὶ
 ἀλλὰ ἠρκύμεθα, καὶ ἡ εἰς
 μέντοι αὐτὸ οὐ ταῦτα ἀ μέ-
 χριν αὐτὸ ἀεὶ εἶναι εἰδόμεθα,
 σήμερον αἰετῶν εἰς τὸς πο-
 σούσδε, ἔργα ποσούσδε.
 ἀλλὰ σήμερον ὁρμῆ ἐχρησι-
 μῶν ὡς παραγγέλλεται, ὑπὸ
 τῶν φιλοσόφων, ὀρέξει ὅσα
 ἐχρησιμῶν, ἐκκλίσει ὡς
 μὲν τὰ ἀσυνδῆ, οὐ
 κατὰ τὸν δαίμονα, ἐκ
 ἰδῶσθαι τὸν δαί-
 νος, τὸ ἀνεκτικὸν ἐγὼ μὲν καὶ

τὸ ἀφεπιθόν, τὸ σωεργηπι-
κόν. καὶ οὕτως αὐτὸ ἠνυχαρι-
σαμένῳ τῷ θεῷ, ἐφ' οἷς δεῖ
δύχαρισεῖν. νυνὶ δ' ἡμεῖς
οἷκ' ἰσχυρῶ, ὅτι καὶ ἄλλον
τροπὸν ἐργαῖοι τοῖς πολλοῖς
γενόμεθα. ἀλλὰ φοβεῖται
μὴ σὺν ἀρξῇ. μὴ σὺν ἀρξῇ
μηδαιμῶς ἀνθρώπε, ἀλλ' ὡς
κραιναλῶς τοῦ φοβουμένου
μὴ ἀρξῆς, οὕτω καὶ σὺ τῷ
κραιναλῶ. οὐδὲν γὰρ ἀφ-
φέρει, ἢ διψῶν πυρέσονται, ἢ
ὡς λυσοῦσθαι ὑδροφόβου εἶ-
ναι. ἢ πῶς ἐπὶ δυνήσει εἶ-
πεῖν τὸ τοῦ Σωκράτους; εἰ
ταύτη φίλον τῷ θεῷ, ταύ-
τη χροῖσθαι. δοκεῖς, Σω-
κράτης εἰ ἐπεθύμει ἐν Λυ-
κείῳ ἢ ἐν Ἀκαδημείᾳ χο-
λάζειν, καὶ ἀφελόμεθα
καθ' ἡμέραν τοῖς νέοις,
δυσχάτως αὐτὸ ἐπρατεύσασθαι,
ἐσπῆκας ἐπρατεύσασθαι; οὐχὶ
δ' ἀδύρετ' αὐτὸ καὶ ἔσενε, τά-
λας ἐγὼ, νῦν δ' ἐνθάδ'
ἐτοχῶ ἀθλιῶ, διδάσκει
νῦν ἐν Λυκείῳ ἡλιαίζε-
σθαι. τοῦτο γὰρ σὺ τὸ ἐρ-
γὸν ἴδεις; ἡλιαίζεσθαι, οὐχὶ
δὲ τὸ δύραίν; τὸ ἀκώ-
λυτον εἶναι; τὸ ἀπαρροπῶ-
διστον; καὶ πῶς αὐτὸ ἐπὶ τῷ
Σωκράτει, εἰ ταῦτα ἀ-
δύρατο; πῶς αὐτὸ ἐπὶ ἐν τῇ
φυλακῇ παλαιὰς ἐγραφεῖν;
ἀποδῶς αὐτὸ ἐκείνου μέμνη-
σο, ὅτι πᾶν ὃ ἔξω τῆς παρ-
ρέσεως τῆς σου τοῦ πμήσεως,

abstinentiam, beneficentiam
Sic ob ea gratias agere
Deo, ob quæ gratiæ illi s
agendæ. Nunc vero nescin
nos alia ratione quoque vu
fieri similes. Alius timet
careat magistratu, tu vero
sit gerendus tibi magistra
Nequaquam homo, sed qui
admodum derides metu
tem ne magistratu careat
te ipsum quoque deride.
que enim quicquam inte
sive sitire ut febricitantem
ue ut rabidum formidat
quam. Nam alioqui Socr
cum illud usurpare qui po
Si Deo ita visum est, ita
Putasne Socratem, si Lyce
Academiz otium & quot
nas cum adolescentibus
putationes desiderasset, tu
tam alacriter militaturum
ille, quoties militavit? ac
potius ploraturum & suspi
tutum fuisse: Me miser
nunc ego hic calamitosus
cum in Lyceo apricari
ret. Ergone illud munus
um fuit, apricari in Ly
non autem rebus secu
viti? non posse prohiberi?
impediri? Quo pacto i
fuisse Socrates, si ista de
rasset? Quo pacto in car
hymnos scripsisset? Ut
cis absolvam: illud mer
to, si quid extra liberam
luntatem tuam magni fecis
liber

ram voluntatem amiseris. Ita enim porro sunt, non imperia, sed etiam vita prius: non occupatio tantum, otium quoque. Nunc erit me in tanto tumultu vivere. Quem dicis tumultum? In frequentia hominum? Quid isto graue est? Finge Olympum esse, celebritatem esse iudicis, illic etiam alius aliud agit, quis alium trudit. In balneis turba. Quis autem non in ea turba non delectatur? Quis tristis inde discedit? Ne sis inrosus, neque fastidiosus a ea quæ fiunt. Acetum delectum. est enim acre. Mel delectum. euertit enim habitum meum. Holera nolo. Sic in otium nolo: solitudo. Turbam nolo: tumultus. Sed si res ita ferent, ut solent cum paucis degas: tranquillitatem id appella, & utere ut oportet: tibi loquere, ut ecce visa tua, anticipatio expoli. Sin in turbam inieris: certamen appella, certitatem ludorum, festiuitatem, da operam ut eam una cum aliis celebres. Quod enim mundius est humano viro spectaculum, multitudine hominum? Equorum & bouum contenta cum voluptate spectamus: naues multas cum videmus, exhilaramur: homines multos cum videt, quis dolet.

ἀπολέσους τὴν παρὰ τὴν
 ἕξω δὲ ἐπὶ ἑμὸν δόξῃ. ἀλλὰ
 καὶ αὐτοῦ, ἑμὸν ἀ-
 γορία, ἀλλὰ καὶ χολή. γὰρ ἐν
 ἐμὲ ἐν τῷ θορυβῷ τῶν δι-
 ξάγων; τί λέγεις θορυβῶ; ἐν
 πολλοῖς ἀνθρώποις. Ἐπίχα-
 λισπὸν; δόξον Ὀλύμπια εἶναι,
 πανήγυριν αὐτὴν ἡγήσασθαι καὶ
 καὶ ἀλλ᾽. ἀλλὰ πὶ πρᾶσσει,
 ἀλλ᾽ τὴν ἀλλ᾽ ἐν σείῃ. ἐν
 τοῖς βαλανείοις ὄχλον καὶ ἕως
 ἡμῶν ἔχει τῆς παινηγύρεως
 ζωῆς; καὶ ὁ δὲ ἀμύμος αὐτῆς
 ἀπυκνάσει μὴ γίῃ δυσά-
 ρεις, μηδὲ κηροτόμαχον
 πρὸς τὴν γινόμενα. τὸ ὄξυ
 σαπρὸν, ὄξυ γὰρ τὸ μέλι
 σαπρὸν, αἰατρεπὴ γάρ μου
 τὴν ἕξιν λάχονα ἔθελω ἔ-
 ται ἔχολω ἔθελω, ἔρημια
 εἶναι. ὄχλον ἔθελω, θορυβῶς
 εἶναι. ἀλλ᾽ αὐτὸ μὲν ἔπειτα φέρη
 τὰ πρᾶγματα. ὥστε μόνον ἢ
 μετ᾽ ὀλίγον διαξασαίην, ἢ
 συχρᾶν αὐτὸ καὶ καὶ καὶ τὴν
 πρᾶγμα, εἰς ὃ δὲ. λάλει
 σαυτῶν γέμναζε τοῖς φαντα-
 σίας. ἐξεργάζεσθαι παρὰ τῆς
 ψεύσεως. αὐτὸ εἰς ὄχλον ἐμπέ-
 σης, ἀγῶνα αὐτὸ λίγυ, πανή-
 γυριν, ἑορτήν. σαυτῶν τῶν
 πρᾶς τοῖς ἀνθρώποις. τί γάρ
 εἶναι ἡδίων θέαμα τῶν φιλα-
 θρᾶπων, ἢ αὐτῶν πολλαῖς
 ἰπῶων ἀγέλας ἢ βοῶν ἰδέσθαι
 ὄραμα. πολλοὶ πολλαὶ ὄσαν ἰ-
 δωμεν, διαχόμεθα ἀνθρώπων
 πολλὰς βλέπων ἕως αἰῶνται;

ἀλλὰ κατακραυγάζουσί μου.
 ἔσκουῦν ἢ ἀκηή σου ἐμποδι-
 ζεται· τί οὐκ ὡς σέ; μή τι καὶ
 δυνάμεις ἢ ταῖς φωνασίαις
 χρησικῆσι καὶ τίς σε καλύσει ὁ
 ρῆξί καὶ ἐκκλίσει χρῆσθαι καὶ
 φύσιν, ὀρμηὴ καὶ ἀφορμῆ; ποί-
 ος ἰσχυρὸς ὡς τοῦτο ἰσχυ-
 ρός; σὺ μόνον μέμνησο τῶν
 καθολικῶν, τί ἐμὸν, τί σὸν ἐ-
 μόν, τί μοι δίδεται, τί θέλει
 μοι ποιεῖν ὁ θεὸς νῦν, ἢ ἢ θέ-
 λει ὡς ὀλίγου χρόνου ἢ θέ-
 σε χαλάζειν, σιωτᾶ λαλεῖν,
 χρῆσθαι ὡς τοῦτων. αὐαχ-
 τῶσκινη, παρομοιωθῆσαι. ἔ-
 χεις εἰς τοῦτο ἰσχυρὸν χρόνον.
 νῦν βολέει, ἔλθῃ ἢ ἔδη ἐπὶ
 τὸν ἀγῶνα, δεῖξον ἡμῖν ἢ ἐ-
 μάθεις, πῶς ἤδλησας, μέγχι
 ἢ νῦν γυμνασθῆσθαι μόνον;
 ἢ ἔδη κακῶς γινώσκῃ σε, πότε-
 ρον τῶν ἀξιονίκων εἶ ἢ ἢ ἀθ-
 λητῶν, ἢ ἐκείνων, οἱ τῶν οἰ-
 κουμένων ὡς ἐρχονται νικῶ-
 ντες. ἢ οὐκ ἀγανακτεῖς; οὐ-
 δεῖς ἀγῶνα ἀπὸ ἰσχυροῦ γίνε-
 ται. πολλὰς δὲ ἀπογυμνα-
 σὰς εἶναι, πολλὰς τὰς ἐπι-
 κραυγάζοντας, πολλὰς ἐπιστά-
 τας, πολλὰς θεαταίς. ἀλλ' ἐγὼ
 ἢ θέλον ἐφ' ἡσυχίας διαίτην.
 οἰμῶζε θίνω. καὶ σέ, ὡς εἰ-
 ἀξίον εἶ. ἢ γὰρ ἀπὸ μείζον
 ζωῆς ζημίαι τῶν ἀπομαρτυ-
 ρῶν, καὶ ἀποθῆναι τοῖς θεοῖς
 διαβάλλουσι, ἢ τὸ λυπεῖσθαι, ἢ
 πενθεῖν, τὸ φθονεῖν, ἀπολῶς
 τὸ ἀτυχεῖν καὶ δυσχεῖν;

At clamoribus obtundunt
 Igitur auditus tuus imp-
 tur. Quid vero ad te? N-
 etiam facultas quæ visis
 tur? Quis vero te prohib-
 appetitione & auersatione
 naturæ præscripto uti? C-
 tumultus ad istud satis est
 tantum memento gene-
 ista: Quid meum est? quid
 meū? Quid mihi datū est? C-
 me Deus facere nūc vult,
 non vult? Paulo ante volu-
 agere otium, tecū colloqui,
 bere his de rebus, legere, p-
 parari: ad istud satis spati-
 tum est. Nunc dicit, Ver-
 certamen, ostende nobis
 didiceris, quomodo sis lu-
 tus. Quousque solus exi-
 beris? Nunc tempus est
 cognoscas an pugil sis dig-
 victoria: aut ex illorum
 mero, qui terrarum om-
 peragrantes perpetuo succi-
 bunt. Quid ergo indign-
 Nullum certamen fit ab-
 tumultu. Multos esse op-
 qui exerceant, multos qui
 ciferentur, multos magis
 multos spectatores. At
 tranquille vellem viuere
 ra igitur & suspira, vt dig-
 es. Nam quæ alia pœna m-
 est illi qui ineruditus est,
 unisque præceptis refraga-
 nisi vt doleat, lugeat, u-
 deat, denique voto fruf-
 tur, calamitatibus cōflite-

malis non te liberabis? modo autem me liberabis? Nonne sæpe audiisti, aptum omnino tollendum rebus externis: auersatio ad ea sola transferendam, tui arbitrij sint: missa facit tibi esse omnia, corpus, ornamam, libros, tumultum, pecunia, vitam priuatam? Nam nunquam inclinaueris, seruo obnoxius es: prohiberi, coartari, totus in aliena potestate. Cleanthis illud in sententia sit:

Te Iupiter duc, & Fatines cessitas.

Te me Romam vultis? Roma. In Gyara? In Gyara. Athinas? Athinas. In carcerem? In carcerem. Si semel dixeris, modo aliquis Athenas ibit, non potest: necesse est vt iste appetente infelicem, si irritus, innoxius faciat, si ratus fuerit, elatione ob ea propter quæ efferris decet: si impeditus, captiuum, eo redactum quod est. Omitte igitur ista omnia. Pulcræ sunt Athenæ, felicitas est multo pulcrius multo pulcrius est esse in libertate vacuum, carentibus multo, in nullius potestate tuas esse. Tumultus in Roma, & salutationes. Prosperitas omnibus diffinitibus est commutanda. Ergo tempus horum est,

τούτων οὐ θέλεις ἀπαλλαγῆσαι σεαυτόν; καὶ πῶς ἀπαλλάξω, οὐ πολλαίς ἤκουσας, ὅτι ὄρεξιν ἄρα σε δεῖ πάντεσσιν, τὴν ἐκκλίσιν ἐπὶ μόνῃ τρέψαι τὰ παροιστηγὰ; ἀφείναι σε δεῖ πάντα, τὸ σῶμα, τὴν κτήσιν, τὴν φάρμακον, τὰ βιβλία, τὸν θόρον, τὸν οὐρανόν; ἔπειτα γὰρ αὐτὴ κλίσης, ἐδούλουσιν ὑπὸ πλάγης, καλυπτοὺς ἐξ ἡμέρας, ἀναγκαστὸς, ὅλῃ ἐπὶ ἀλλοίσι. ἀλλὰ τὸ Κλεάνθου παροιστηγόν,

ἄρα δεῖ μὲν ὦ Ζεῦ, καὶ τὴν γὰρ ἡ πεπρωμένη.

Θέλεις εἰς Ρώμην, εἰς Ρώμην· εἰς Γύραρον, εἰς Γύραρον· εἰς Ἀθήνας, εἰς Ἀθήνας. εἰς φυλακὴν, εἰς φυλακὴν. ἀπὸ ἀπαξ εἰπῆς, πότε τις εἰς Ἀθήνας ἀπέλθῃ, ἀπώλεσεν, ἀναγκαστὸς ἐμὴν τὴν ὄρεξιν, ἀπελή μὲν οὖσαν ἀτυχῆσαι ποιεῖν· τελευτήσῃ δὲ κενόν, ἐφ' οἷς οὐ δεῖ ἐπαρθῆμενον. πάλιν, ἀν' ἐμποδισθῆς, δυστυχῆσαι, περὶ πᾶσι ταῖς οἷς οὐ θέλεις. ἀφες οὖν ταῦτα πίνετα. καὶ αἰετὸν Ἀθῆναι· ἀλλὰ τὸ δύσαιμονεῖν κάλλιον πολὺ· τὸ ἀπαθῆναι εἶναι, τὸ ἀτάραχον, τὸ ἐπὶ μηδενὶ κείσθαι τὰ σὰ πρῶτα ματα. τὸν θόρον ἐν Ρώμῃ, καὶ ἀπαρσμοῖ· ἀλλὰ τὸ ὄρεεῖν, αὐτὴ πάντων τῶν δυσκόλων. εἰ οὖν τούτων χαλεπὸς ἐστίν,

Δὲ τί σοὶ αἰρήνη τῶν πλὴν
 ἐκκλισιν; τίς αὐτὰ ἀγένη, ὡς ὄνον
 ξυλογοῦκέ μιν ἀχθοφορεῖν,
 εἰ δὲ μή, ὅρα πῶς δὲ σε δ' ἐλθεῖν
 εἰν αὐτὰ τῶν δωματῶν σοι διασπ
 πρὸ ἄλλοι τῶν ἐξ ὁδῶν, τῶν
 πᾶν ἐμποδίσαι δωματῶν
 καὶ κείνον θροῦ πύειν, ὡς κα
 κροδαίμονα. μία ὁδὸς ἐπὶ οὐ
 ρθίαν. Ἔτο κτλ' ὄρθρῃ κτλ' μετ'
 ἡμέραν κτλ' νύκτωρ ἔσω πρὸ
 χθρῶν, ἀπόστασις τῶν ἀποστα
 ρετων τὸ μηδὲν ἴδιον ἡγεῖσθαι,
 τὸ παραδοῦναι πάντα τῶν
 δαμονῶν, τῆς τύχης, ἐκείνης
 ἐπιτροπῆς ὡς τῶν ποιήσασθαι,
 ἕως ἢ οὐδὲς πεποίηκεν. αὐτὸ
 δὲ πρὸς ἐνὶ εἶναι μόνον, τῶν ἴ
 δῶν, τῶν ἀκωλύτων κτλ' ἀναγκ
 νώσκων ἐπὶ ἔτο ἀναφέρωντα
 τῶν ἀνάγκων, κτλ' ἀνάγκων, κτλ'
 ἀνάγκων. Δὲ ἔτο ἔδωκα μὲν
 εἰπεῖν φιλόπονον, αὐτὸ ἀνάγκων
 ἔτο μόνον, ὅτι ἀναγκώσκει
 ἡ ἀνάγκη. καὶ ἂν πρὸς τῆς ὁ
 λας τῶν νύκτων, ἔπω λέγω, αὐ
 μὴ γινῶ τῶν ἀναφορῶν. ἔδω
 γὰρ σὺ λέγεις φιλόπονον, τὸν
 Δὲ παροδοκίμονον ἀγρυ
 πνοῦντα. οὐ τοίνυν οὐδὲ
 ἐγώ. ἀλλ' εἰ μὴ ἐνεκα δό
 ξης αὐτὸ ποιῆ, λέγω φι
 λόδοξον. αὐτὸ δὲ ἐνεκα ἀγ
 ρυπείου, φιλάργυρον, ἔ φι
 λόπονον. αὐτὸ δὲ ἐπὶ τὸ ἴ
 διον ἡγεμονίαν ἀναφέρει
 τὸν πόνον, ἵν' ἐκείνο κα
 τὰ φύσιν ἔχη καὶ διεξάγη,
 τότε λέγω μόνον φιλόπονον.

cur non etiam horum au
 tionem tollis? Quæ neces
 est te velut asinum fustibu
 sum ferre sarcinas? Alioqui
 de quid fiat? Est tibi perp
 feruendum illi, qui tibi
 tum conficere queat: cui il
 impedire qui possit, is tit
 lendus est. Infelix, Vna v
 ad prosperitatem (hoc &
 ne & interdium & nocte
 promptu sit) ut rebus ext
 cedas, ut nihil proprium
 dices, ut omnia Deo comi
 des & Fortunæ, ut hos tu
 corum constituas, quos ἐ
 piter constituit: ipse vero
 illo quod tibi proprium
 quod prohiberi nequit, u
 peris: ut cum legis, eo re
 lectionem, ut propter h
 scribas & audias. Propte
 non possum te dicere i
 strium, si audiero istu
 lum aliquem legere aut
 bere, tametsi aliquis ad
 rit, totas noctes. Non
 hoc dico, nisi cognouero
 ista referantur. Neque
 tu industrium eum dicis
 propter puellam vigilat.
 ne ego quidem, cum qui
 ta legit. sed si gloriolæ
 id fecerit, ambitiosum
 si pecuniæ gratia, auarum
 industrium. Si vero ad r
 nem suam laborem istur
 tulerit, ut illa naturæ pa
 tum demum industrium e

Nunc

quam enim e communi
 tis, vel vituperationes, vel
 tiones petendæ sunt, sed
 etis. Hæc enim sunt cu-
 e propria, quæ actiones
 vel turpes, vel honestas
 int. Horum memor, de
 e iis quæ adfunt, & in iis
 esce quæ tempus fert. Si
 des eorum quæ didicisti
 litatus es, ad rem abs te
 ri, delectare iis. Si mali-
 : conuitiandi libidinem
 iisti, aut saltem minui-
 etulantiam, si turpilo-
 , si temeritatem, si luxū:
 ous, quibus ante moue-
 non moueris: si non eo-
 modo quo prius affectus
 otidianam festiuitatem
 re potes, hodie quod re-
 atus sis in isto opere,
 od in alio versaturus.
 o maior tibi causa est
 næ faciendæ, quam si
 tum aut magisterium
 n esses adeptus? Hæc a
 tibi conferuntur, & a
 llud memento, quis sit
 argiatur, & quibus, &
 res. His cogitationi-
 lutalaris, de eo ne mo-
 rouersiam, vbi sis felix
 quo in loco placitu-
 co? Nonne vbique eo-
 eruallo distat, non ne
 prospicit quid gera-

μηδέποτε γ' ἀπὸ τῶν κρινῶν
 μήτ' ἐπαμείβετε, μήτε ψέγε-
 τε· ἀλλὰ ἀπὸ δογματικῶν,
 ταῦτα γάρ ἐστι τὰ ἴδια ἐκεί-
 σου, τὰ κατὰ πράξεις αἰ-
 χροῦς ἢ καλῶς ποιουῦτα.
 τούτων μεμνημένῳ, χαίρει
 τοῖς παροῦσι, καὶ ἀγαπᾷ
 ταῦτα, ὡς καιρὸς ἐστίν. εἰτε-
 να ὀρεῖς ἂν ἐμοσφες, καὶ δι-
 σκίψω ἅπα' αὐτῶν τὰ σοὶ εἰς
 τὰ ἔργα, διφραίνου ἕα' αὐτῶν
 τοῖς, εἰ τὸ κακῆφες καὶ λοι-
 πορον ἀποπέθεσθαι, μεμνείω-
 κας· εἰ τὸ παρὰ τὸ αἰ-
 χρολόγην, εἰ τὸ εἰρησῆν, εἰ
 τὸ ἐπισεσυρμένον, εἰ οὐ κινή-
 ἔφ' οἷς παρὰ τὴν, εἰ οὐχ ὅσ-
 μίως γ' ὡς παρὰ τὴν εὐρη-
 τῶν ἄγειν διώασθαι κατὰ ἡ-
 μέραν, σήμερον ὅτι κατὰ
 ἀνεσπράφης ἐν ταῦδε τὰ
 ἔργα, αὐρεῖον ὅτι ἐν ἐπέ-
 ρῳ. πόσῳ μείζων αἰπία,
 θυσίας, ἢ ὑπατεία, ἢ
 ὑπαρχία; ταῦτα ἐκ σοῦ
 αὐτοῦ γίνεταί τοι, καὶ ἀ-
 πὸ τῶν θεῶν. ἐκείνο μέ-
 μνηστο, τίς ὁ διδούς ἐ-
 σι, καὶ τίσι, καὶ ἀφ' οἷ-
 πίνα. τούτοις τοῖς ἀφ-
 λογισμοῖς ἐν τρεφόμενος,
 ἀφ' ἑρῆ παρὰ ἂν ὄρεσθαι
 τὰ θεῶν, οὐ πανταχόθεν τὸ
 ἴσον ἀπέχουσιν; οὐ παν-
 ταχόθεν ὁμοίως ὀρώσι τὰ
 γινόμενα.

Ἡρῶς τὰς μαχίμους καὶ
θρηνώδεις.

ΚΕΦ. 6.

Ο Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, ἔτ'
αὐτὸς μάχεται ἑνὶ,
οὔτ' ἄλλον ἐᾷ καὶ δυνάμιν.
παράδειγμα δὲ καὶ τούτου,
καθάρως καὶ τῶν ἄλλων, ἔκ-
κεται ἡμῖν ὁ βίβλος ὁ Σω-
κράτους, ὃς εὐμύνον αὐτὸς
πανταχοῦ ἐξέφυγε μάχην,
ἐπὶ οὐδ' ἄλλους μάχεσθαι
εἶα. ὅρα παρὰ ξενοφῶντι
ἐν τῇ συμποσίῳ, πῶς πύλιν
λύειτο Θρασυμάχου, πῶς
Πόλου, πῶς Καδικλέους,
πῶς τῆς γυναικὸς λύει-
το, πῶς τοῦ υἱοῦ, ἐξελεγ-
χόμενος ἑπ' αὐτοῦ, Σοφι-
ζόμενος; λίαν γὰρ ἀσφα-
λῶς ἐμέμνητο, ὅτι οὐδεὶς
αἰλοτέρου ἠγεμονικοῦ κυρι-
εῖαι. οὐδὲν οὐδ' ἄλλο ἤθελεν,
ἢ τὸ ἴδιον. τί δ' ἔστι τούτου;
οὐχ ἵνα κινήσῃ οὗτος τί κα-
τὰ φύσιν. τούτου γὰρ ἀλλό-
τριον. ἀλλ' ὅπως ἐκείνῳ
τὰ ἴδια πρῶτον ὡς αὐ-
τοῖς δοκεῖ; αὐτὸς μὴδὲν ἤτιον
καὶ φύσιν ἐξεί, καὶ ἐξάξει μύ-
ρον τὰ αὐτῶ πρῶτον πρὸς τὸ
κακίαν ἔχειν καὶ φύσιν. ἔτο
γὰρ ἐστὶν ὁ αἰὶ πρὸς κείνῳ τῷ
καλῷ καὶ ἀγαθῷ. εἰρανεῖ ἡ-
σασ; ἀλλ' αὐτὸ δίδωται ἐπι-
ταύτης τῆς ὑλῆς τὸ ἴδιον
ἠγεμονικὸν τηρῆσθαι. γῆμα;

Ad pugnares & immi.

CAP. V.

V Ir bonus & sapien-
tise cum quoque
gnare, nec alium, quan-
ipso est, pugnare finit.
quoque rei nobis exei-
in Socrate propositum
& aliarum: qui non ip-
tum vbiq; pugnam
sed ne alios quidem p-
passus est. Vide vt ap-
nophontem in conuiu-
gnas omnes composuit
Thrasimachum, vt Po-
Calliclem, vt vxorem
uerit: vt filium, a que-
batur, argutantem.
nim memorie infixui-
bat, neminem alteri-
ti dominari. Nihil ig-
luit, nisi quod suum
Illud autem quidnam
vt iste naturam sequa-
enim alienum est) sed
suo arbitrato, quod
sum esset, facientibu-
nihilominus natura
ret, suoque tantum
funderetur, in eo tam-
borans, vt illi quoque
turae praescripto vi-
Nam hoc viro bono &
ti semper propositu-
Vultne ducere vxerem
Non: sed si mandetur i-
perium, in eo rationi
vult. Vxorem ducer

sed si datum fuerit con-
 n, in coita se geret, vt
 e præscriptum confer-
 ed si filium aut vxorem
 e noluerit: vult aliena
 se aliena. Atque cru-
 ud est, cognoscere quæ
 t, quæ aliorum. Ad
 go modum affecto,
 huc pugnae locus re-
 ur? Num quid eorum
 int admiratur? Nun-
 uum illi videtur? An-
 ora & grauiora exspe-
 improbis, quam ipsi
 ? An non in lucro de-
 i ab extrema impro-
 osint? Iste tibi male-
 Magnam ei gratiam
 quod non verberauit.
 verberauit. Magnam
 atiam quod non vul-
 Sed & vulnerauit.
 habeo gratiam, quod
 dit. Quando enim
 aut a quo, mansue-
 mal esse hominem,
 ipsam iniuriam ma-
 lo esse a quo infera-
 d: igitur cum neque
 nec persuasa habeat:
 quid sequatur, quod
 ire putat? Vicinus
 apides. Quid ergo
 ? At supellex con-
 Tu ergo vasculum
 sed libera voluntas.
 tibi aduersus istud
 ? tanquam lupo vt

ού. ἀλλ' αὐ δίδωται γάρ μ' ὅ,
 ἐν ταύτῃ τῇ ὕλῃ καὶ φύσιν
 ἔχοντα αὐτὸν τηρῆσαι. αὐ δὲ
 θέλη τὸν ἄνθρωπον μὴ ἀμαρτάνειν,
 ἢ τὴν γυναικῶν, θέλει
 τὰ ἀπλότεια μὴ εἶναι ἀπλό-
 τεια. καὶ τὸ παιδὸς δέσφαι,
 τουτίστι μανθάνειν τὰ ἴδια καὶ
 τὰ ἀπλότεια. ποῦ οὖν ἐπι-
 μάχης τόπος τῷ οὕτως ἔ-
 χοντι; μὴ γὰρ θαυμάζει τί τῶν
 γινομένων; μὴ γὰρ καινὸν αὐ-
 τῷ φαίνεται; μὴ γὰρ οὐ χεί-
 ρονα καὶ χαλεπώτερα πᾶσι
 δέχεται τὰ παρὰ τῶν φαι-
 λων, ἢ ἀποδίδει αὐτῶν; μὴ
 γὰρ οὐ κέρδος λογίζεται
 πᾶν ὅ, τι αὐτὸν ἀπολίπωσι τοῦ
 ἐχάτου; ἐλοιδορήσῃ σε ὁ δεῖ-
 να. πολλὴ χάρις αὐτῷ ὅτι
 μὴ ἔπαληξεν. ἀλλὰ καὶ ἔπαλη-
 ξε. πολλὴ χάρις ὅτι μὴ ἔσ-
 τρωσεν. ἀλλὰ καὶ ἔτρωσε.
 πολλὴ χάρις ὅτι μὴ ἀπέκ-
 τεινε. ποτὲ γὰρ ἔμαθεν, ἢ πα-
 ρὰ πίνι, ὅτι ἡμερῶν ἐστὶ
 ζῶον, ὅτι φιλάλληλον; ὅτι
 μεγάλη βλάβη τῷ ἀδικῶν
 ἔστι; αὐτῇ ἡ ἀδικία; ταῦτα
 οὐ μὴ μεμαθηκώς, μηδὲ
 πεπισμημένος, ἀλλὰ τί μὴ ἀ-
 κολουθήσει τῷ φαινομένῳ
 συμφέροντι; βέβληκεν ὁ γεί-
 τωνος λίθους. μὴ τι οὐκ οὐ
 ἡμάρτηκας; ἀλλὰ τὰ ἐν
 οἴκῳ κατεάτη. σὺ οὐκ οὐκ οὐκ
 εἶ; οὐ, ἀλλὰ παρὰ
 ρεσις. τί οὐκ οὐκ οὐκ
 πᾶσι τοῦτο; εἰς μὴ λύκω,

αὐτὸ δ' ἀκνεῖν καὶ ἄλλας παλαιο-
 νας λίθους βάλλειν. αὐτῶν πρῶτον
 εἰ ἀνζητῆς, ἐπίσκεψάσθαι σε
 τὸ ταμιεῖον, ἴδε τίνας δωά-
 μεις ἔχων ἐλήλυθας. μή τι
 τιῶν ἡμερῶν, μή τι τιῶν μηνῶν
 σιθηκεῖν κεν; ἵππος ἔν ποτ'
 ἄθλιός ἐστι; ὅταν τ' φυσικῶν
 δωάμεων σέρεται, ἔχ' ὅταν
 μὴ δυνῆ) κροκὺζον, ἀλλ' ὅ-
 ταν μὴ τρέχον. ὁ δὲ κύων, ἔχ'
 ὅταν πέταλον μὴ δυνῆ), ἀλλ'
 ὅταν μὴ ἰχθυόειν. μή ποτ' ἔν
 ἔγω καὶ αὐτῶν πρῶτον δυσυχίς
 ἐστίν, ἔχ' ὁ μὴ δωάμενος λέει
 οὐκ ἐστίν, ἢ αὐδριώπεις
 περιλαμβανόμενοι. ἔγδ' ἀπὸ τοῦ
 δωάμενος τίνας ἔχων ἐλή-
 λυθε παρὰ τ' φύσεως, ἀλλ' ἀ-
 πλωλεκῶς τὸ ἐυγνωθῆναι, τὸ
 πισθῆναι. ἔστιν οὐκ ἐπιθυμῶν ἡμε-
 ρεῖν, εἰς ὅσα κακὰ ἐλήλυθεν.
 ἐχ' ἢ μὴ Δία τ' Φοῖβόν τε, ἢ τ' ἀ-
 ποθανόν τε, ἀλλ' ἢ ζῶντι συμ-
 βεβήκει δ' ἀπὸ λέσσει τὰ ἴδια, ἔ-
 τὰ πατρῶα, τὸ ἀρεθίδιον, καὶ τὸ
 οἰκίδιον, καὶ τὸ πανδακτεῖον, καὶ
 τὰ δευτέρω. τέτων γδ' ἔδ' ἐν
 ἴδιον τι αὐτῶν πρῶτον ἐστίν. ἀλλὰ
 πάντα ἀλλότρια, δ' ἔλα, ὑπ-
 οβύθια, ἀλλοτε ἀλλοις διδύ-
 μμα ὑπὸ τ' κυρίων. ἀλλὰ τὰ
 ἀνθρωπικὰ, τὰς χαρακτῆρας
 αὐτῶν ἐν τῇ διανοίᾳ ἐλήλυ-
 θεν. οἷος ἔστι ἐπὶ τ' νομισμάτων
 ζητῶντες, ἀν μὲν ἔυρωμον, δ-
 κισμάζομον αὐτῶν μὴ ἔυρωμον,
 βίπλιξ μὲν. τίνα ἔχ' τὸν χαρα-
 κτῆρα ἔστι τὸ τετρακόσιοτον;

remordeas, & plures
 conicias? Vt homini
 quæras quid? inspicere
 tuū: vide quas tecum
 attuleris. num b
 num vltionis auidar
 quando miser est? Cu
 ralibus facultatibus
 non cum coccifare ne
 cum currere nequit. C
 cum volare nequit,
 nequit indagare. Qu
 homo etiam eodem i
 ser est, non is, qui leo
 gulare nequit, aut sta
 plecti: (neque enim
 lis a natura facultatib
 structus) sed is qui an
 dentiam, bonitaten
 Ad hunc conuenien
 hic deplorandus, qu
 ta mala inciderit. Ne
 dii ament is, qui i
 mortuus fuerit: sed q
 suorum iacturam fec
 quidem patrimonii
 gelli, non domunci
 cauponæ aut seruule
 hil enim horū homin
 prium: omnia sunt a
 ua, obnoxia: alias alii
 quorum potestate fu
 tur) sed qui res huma
 sit, quarum sigilla
 menti secum attulit. S
 smatis etiam signa qu
 quæ si inuenerim, pi
 sin minus, reiicimus
 notam habet numm

Affer. Neronis. Abiis
 obus est, adulterinus.
 etiam. Quod signum
 secreta illius? Mansue-
 scibile, tolerans, amans
 Affer, accipio: hunc
 cio, admitto vicinum,
 i. Vide modo, ne cha-
 Neronianum habeat.
 cundus? est ne perse-
 micitiarum? est ne
 ? An obuiorum capi-
 o, cum ei visum fuerit?
 go dicebas, cum esse
 m? Num enim sola
 ngulæ res iudicantur?
 ita est? ceream quo-
 sam dic esse pomum,
 re pomi & odorem &
 Neque vero externa
 criptio satis est. Neque
 d hominem constitu-
 nasus satis est, & ocu-
 secreta humana requi-
 Hic non audit doctri-
 m arguitur, non intel-
 sinus est. Huius vere-
 est emortua. Inutilis
 quiduis potius quam
 Hic quærit quem obui-
 rdeat, aut calcibus pe-
 aque neque ovis, ne-
 nus est. Sed quid tan-
 era bestia. Quid ergo?
 contemni? A quibus?
 qui te norunt? Quo-
 autem qui norunt te
 nent, cum sis man-
 t, cum sis verecundus?

Τραϊανὸς. Φέρε. Νέρωνος
 ῥίψον ἔξω, ἀδόκιμόν ἐστι. Κα-
 πῶν. οὕτω καὶ ἐνθείδε. τί-
 να ἔχειν χαρακτῆρα τὰ δό-
 γματα αὐτοῦ; ἡμερῶν, χρι-
 στωνικὸν, ἀνεκπῆχον, φιλά-
 ληλον. Φέρε, παραδέχμεθα,
 πειῶ πολίτῳ τοῦτον, παρα-
 δέχμεθα γείτονα, σύμπαλον.
 ὄρα μόνον μὴ Νερωνιακὸν ἔ-
 χει χαρακτῆρα, μὴ πὸρρίλος
 ἐστὶ, μὴ τι μιλῶντε, μὴ τι μεμ-
 ψίμοιρος, αὐτὸ φανῆ,
 πιτάσῃ τὰς κεφαλαὶ τῶν
 ἀπαντῶντων. τί οὐκ ἔλεγε
 ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ; μὴ γὰρ ἐκ
 ψιλῆς μορφῆς κρίνεται τῶν
 ὄντων ἕκαστον. ἐπεὶ οὕτω λέ-
 γε καὶ τὸ κῆρυον, μῆλον εἶ-
 ναι. καὶ ὁδὸ μὲν ἔχειν αὐτὸ δὲ,
 καὶ γέουσιν. σὸκ δὲ οὐκ ἐστὶ ἡ ἐμ-
 πὸς περιγραφή. σὸκ οὐδὲ
 πῶς τὸν ἀνθρώπον ἡ ῥίσις ἐξ-
 ἀρκεῖ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ. ἀλλ'
 αὐτὰ δόγματα ἔχει ἀνθρω-
 πικὰ. οὐτὸ σὸκ ἀκούει λό-
 γου, οὐ παρακαλοῦσθαι ἔλεγε
 γόμῳ, ὄν ἐστὶ. τούτου
 τὸ αἰδήμον δὲ πονεῖ κρωται,
 ἀχρηστὸς ἐστὶ, πάντα μάλλον
 ἢ ἀνθρώπου. οὐτὸ ζητῶ
 τίνα ἀπαντήσας λακτίση,
 ἢ δάκη ὥστε οὐδὲ πῶς βατον,
 ἢ ὄν; ἀλλὰ τί ποτε ἀχρησ-
 τηρίον. τί οὐκ; γέλοι με κα-
 ταφρονεῖσθαι; ὑπὸ τίνων;
 ὑπὸ εἰδότην; καὶ πῶς κα-
 ταφρονήσουσιν οἱ εἰδότες
 τοῦ πρῶτου, τοῦ αἰδήμου;

ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀγνοούντων. τί
 σοι μέλει; οὐ πνιγὸν ἄλλω τε-
 χνίτῃ, τῶν ἀτέχνων. ἀλλὰ
 πολὺ μάλλον ἐπιφυήσονται
 μοι. τί λέγεις τὸ ἐμοί; δῶκα-
 ταί τις τὴν ψευδαίρεσιν τὴν
 σὺν βλάβῃ; ἢ κωλύσασθαι
 τῆς ψευδαίρεσιν φαῖτα-
 σιας χρεῖσθαι ὡς πέφυκεν; ἔ-
 δαμῶς. τί οὐκ ἐπιπαράσῃ,
 καὶ φοβερὸν σωτὸν θέλεις ἐ-
 πιδείκνυσθαι; οὐχὶ δὲ παρελ-
 θὼν εἰς μέσον κηρύσσεις, ὅτι
 εἰρήνῃ ἀγεις πᾶσι τοῖς
 ἀνθρώποις, ὅ, τι αὐτοὶ ἐκείνοι
 ποιοῦσι. καὶ μάλιστα ἐκείνων
 καὶ τοῦ γλαῦκος, ὅσοι σε βλέπειν
 δεηθῶσιν. ἀνδράπεδα ταῦτα
 εὐκ οἶδεν, οὐδὲ τίς εἰμι, οὐδὲ
 σὸς μοι τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κα-
 κόν. ὅτι οὐδέ ποτε αὐτοῖς
 πῶς τὰ ἐμά, οὐτῶ καὶ ἐχυ-
 ρὸν πόλιν οἰκιστῆρας καὶ τοῦ
 γλαῦκος τῶν πολιορκησάντων.
 οὐτῶ οὐτῶ τί πρᾶγμα ἐχυ-
 ρὸν ἐπὶ τῷ μηδενί, ἀσφα-
 λές ἐστιν ἡμῶν τὸ τεῖχος,
 προφασὶς ἐχυρὸν ἐπὶ πάντοτε
 λω χεῖρον, τὴν ἀλλῶ ἀ-
 πασαν παρασκευάσει. ταῦτά
 ἐστὶ τὰ πόλιν ἐχυρὸν καὶ ἀν-
 ἀλωτον. ποιοῦντα. ἀνθρώ-
 που δὲ ψυχῶν οὐδὲν ἄλλο,
 ἢ δόγμα. ταπείων γὰρ τεῖχος
 ἔτις ἰχυρὸν, ἢ ποῖον σῶμα
 οὕτως ἀδαμάντινον, ἢ ποῖα
 κτήσις ἀναφαίρετος, ἢ ποῖον
 ἀξίωμα ἔτις ἀνεπίβλη-
 τόν; πάντα πανταχῆ θνητὰ,

At ab iis qui te ignoran-
 id tua refert? Neque en-
 us artifex ignaros artis
 rat. At multo magis e-
 bunt me. Quid dicis, i-
 testne quisquam volu-
 tuam lædere: aut pro-
 quo minus obiectis v-
 natura fert, vtaris?
 quam. Quid ergo adh-
 baris, & formidabilem
 bere studes: non aute-
 gressus in medium, pro-
 tibi pacem esse cum o-
 hominibus, quicquid
 gant: & eos in primis
 re, qui se tibi nocere
 Mancipia ista sunt: i-
 quis sim, vbi mea bon-
 la posita sint nesciunt:
 tere sibi aditum ad m-
 ignorant Sic qui mun-
 colunt urbem, hostile
 dionem rident. Nunc
 sibi frustra facessunt r-
 tuta sunt nostra mœni-
 meatum in longum
 habemus: omnibus al-
 instructi sumus. Hæc
 ciuitatem munitam
 pugnabilem faciant.
 nis vero animum nib-
 nisi decreta. Nam qui
 adeo firmus est, aut qui
 pus adeo adamantini
 ue possessio tam certa
 pria, aut quæ dignitas
 diarum expers? Omnia
 mortalia sunt, fluxa,

tu facilia: quibus qui
 do adiungit animum,
 bari omnino necesse
 sperare, timere, luge-
 ris habere appetitiones,
 æ nolit incidere. Et ta-
 lam eam arcem nobis
 munire nolumus: nec
 rous & feruilibus rebus
 cis, immortales natu-
 beras comparare: ne-
 citamus, neminem ab-
 uuari, vel lædi, sed a
 de singulis istis rebns?
 quod noceat, hoc est
 ertat. hæc pugna, hæc
 hoc bellum. Nihil ali-
 uod Eteoclem & Poly-
 on mutuam cædem im-
 nisi decretum de im-
 decretū de exsilio: quod
 ois extremum malum,
 ummum bonum vide-
 Hæc autem natura est
 m, vt & bona perie-
 ur, & mala fugiant: vt
 erum eripuerit, in alte-
 niccerit, hostis iudice-
 nsidiator, siue frater, si-
 his, siue pater. Nam bono
 est nobis coniunctius.
 si illa bona & mala sunt,
 pater filiis amicus, ne-
 ater fratri, sed vbique o-
 blena hostium insidiato-
 alumniatorum. Sin vo-
 a que esse debet, solū bo-
 ea que non debet, solum
 n: quæ pugna restat?

δύαλωτα, οἷς πσι τ' ὅποσ' εἴ
 ἄρσέχοντα, πῦσσα ἀνάγκη
 ταράσσεια, κερκελπισεῖν, φο-
 βεῖα, πινθεῖν, ἀτελεῖς ἔχειν
 τὰς ὀρέξεις, ἀεπιωπικὸς ἔ-
 χειν τὰς ἐκκλίσεις. εἶτα ἔφε-
 λομῶν τῶ μόνῳ ἀσφάλειαν
 δεδωμένῳ ἡμῖν, ἐχουρὸν πρι-
 εῖν; ἔδ' ἀποσείντες τ' εἴνητ'
 κ' δ' ἄλων, τὰ ἀθανάτια ἔφύ-
 σθ' ἐλσύθηρα ἐκποιεῖν; ἔδ' ἔ-
 μεμνήμεθα, ὅτι ἔτε βλάπτες
 ἀλλ' ἄλλο, ἔτε ὠφελεῖ.
 ἀλλὰ τὸ πρὸς ἐκείνους τὰ τῶν
 δόγμα, ἔτο ἐστὶ τὸ βλάπτον,
 ἔτο ἐστὶ τὸ ἀνατρέπον, ἔτο
 μάχη, ἔτο θάσις, ἔτο πόλε-
 μος. Ἐτεοκλίας κ' Πολυεῖος
 κη τὸ πεποιθὸς ὅτι ἀλλο, ἢ
 ἔτο τὸ δόγμα τὸ πρὸς τυραν-
 νίδος, ἔδ' ἄλλο τὸ πρὸς φυγῆς
 ὅτι τὸ μὴ ἔχαιν τ' κερκῶν, ἔ-
 δ' ἐμείστον τ' ἀγαθῶν. φύσις δ'
 αὐτῆ παντὸς, ἔδ' ἀγαθὸν ἔδ' ἀ-
 γαθὸν, φύσει ἔδ' κερκῶν τ' ἀ-
 φαιρέσιμον θάτερον, κ' πρὸς
 βλάπτον τὰ ἐναντία, ἔτον
 ἢ γ' εἰς πολέμιον, ἐπιόχλον,
 κ' ἀδελφὸς ἢ, κ' ἀνὴρ, κ' ἀν-
 πατήρ. ἔδ' ἀγαθὸς συγγενέτε-
 ρον ἔδ' ἐν. λοιπὸν, εἰ τῶντα ἀ-
 γαθὰ κ' κερκῶν, ἔτε πατήρ ἢ οἷος
 φίλος, ἔτ' ἀδελφὸς ἀδελφῶ.
 πάντα δ' ἐναντία ἔδ' ἐπὶ πολε-
 μίων, ἐπιόχλων συκροφαν-
 τῶν. εἰ δ' οἷα δ' εἰ πρὸς αἰ-
 ρεσις, τοῦτο μόνον ἀγαθὸν ἐ-
 σι, κ' οἷα μὴ δ' εἰ, τοῦτο μόν-
 ον κερκῶν, πρὸς ἐπὶ μάχης

Ἰσοδορία; πρὸς πῶν, πρὸς
 πῶν ἑδὲν πρὸς ἡμᾶς. πρὸς
 πῶνας; πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας.
 πρὸς τοὺς δυσχεροῦντας. πρὸς
 τοὺς ἠπατημένους πρὸς πῶν
 μεγίστων. Ἰούτων Σωκράτης
 μεμνημένον, τὴν οἰκίαν
 τὴν αὐτοῦ ἔκει, γυναικὸς
 ἀνεχόμενον τραχυτάτης, καὶ
 ἀγνώμονος. τραχέα γὰρ
 πρὸς τὴν; ἐν ὕδαρ καταχέη
 τῆς κεφαλῆς ἔσαν καὶ χεῖλαι,
 ἵνα καταπατήσῃ τὸν πλά-
 κηνῶτα καὶ τὴν πρὸς ἐμὲ, ἀν-
 ὑποτάξῃ, ὅτι πῶντα ἑστὶ ἐστὶ
 πρὸς ἐμὲ. τοῦτο δ' ἐμὸν ἐρ-
 γον ἐστὶ. καὶ οὐτε τυραννὸς
 κωλύσει με χεῖλοντα, οὐτε
 διαπότις, οὐτε οἱ πολλοὶ τὸν
 ἕνα, οὐδ' ὁ ἰχυρότερος τὸν
 ἀδυνέστερον. τοῦτο γὰρ ἀκώ-
 λυτον δέδοται ὑπὸ τοῦ θεοῦ
 ἰκάνω. ταῦτα τὰ δόγματα
 ἐν οἰκίᾳ φιλίαν ποιεῖ, ἐν
 πόλει ὁμόνοιαν, ἐν ἔθνεσιν
 εἰρήνην, πρὸς θεὸν εὐχαί-
 ρον, πρὸς τοὺς ἄλλοις ὡς
 πρὸς τῶν ἀλλοτριῶν, ὡς πρὸς
 οὐδενὸς ἀξίον. ἀλλ' ἡμεῖς
 ἡράψαμεν καὶ ἀναγνώσαμεν
 ταῦτα, καὶ ἀναγνωσκόμματα
 ἐπαυέσαμεν ἱκανοὶ, πεισθέντες
 δ' ἑστὶ ἐργός. Ἰσχυροῦν τὸ
 πρὸς τῶν Λακεδαιμονίων λε-
 γόμενον, οἰκτιλέοντες, ἐν ἑ-
 φέσω δ' ἀλώπεκες, καὶ ἐφ'
 ἡμῶν ἀρμόσει, ἐν χολῇ λε-
 οντες, ἐξω δ' ἀλώπεκες.

quod cognitum? quibus
 rebus? De iis quæ ad nos
 attinent? Contra quos
 Contra ignorantem, con-
 lamitosos, contra eos qui
 ximis in rebus errant.
 Socrates memor, domum
 am incolebat, uxorem tunc
 asperrimam, & filium
 tunc. Nam qua in re asperum
 Ut quantum aquæ vellente
 put eius infunderet: ut
 caret placentiam. Quod
 ad me, si persuasum habuerim
 ista nihil ad me pertinet.
 vero meum munus est: neque
 tyrannus me prohibebit,
 neque doctus, neque multi
 unum, neque doctior imbecillio-
 rem enim a Deo ita est datum
 prohiberi non possit. In
 creta in edibus amicitiam
 stituunt, in orbe concordiam
 inter nationes pacem.
 ciunt gratum aduersus
 ubique fiducia plenum
 de alienis & nullius pre-
 terum nos scribere quod
 legere ista, & cum legimus
 dare possumus, multum
 abest ut persuaderi non
 possint. Proinde illud cum
 Lacedæmonios dictum
 se eos domi leones, Epictetum
 ro vulpeculas, etiam non
 ueniet, esse nos in schola
 nes, foris vero vulpecula

*Deos qui dolent se esse mis-
serabiles.*

CAP. VI.

Πρὸς τὰς ἐπὶ τῷ ἐλεείσθαι
ὀδυωμένους.

Κ Ε Φ. 5.

Oleste (inquit) fero, me esse miserabile. Estne id opus, an eorum qui te tantur? Estne penes te, id scire? Dic mihi? Si eis ostē- me non dignum esse ratione. Num vero nunc cum agitur, vt te miser non sit opus, an nondum? Ita nunc mecum agi. ti non ob ea me miser, propter quæ id fieri debebat, videlicet ob delicta sed propter vitam priuati, propter paupertatem, morbos, orbitatem, & id genus alia. Num igitur ita præces, vt populo persuaderetur nihil horum esse malum: posse fieri vt & pauper, & magistratu, & honoris expertus, sit beatus? aut te nem & principem ostendat? Nam horum quidem meliora sunt arrogantis, friuoli & nullius pretii hominis. Ac ista simulatio, vti in multis rebus constat. Seruandæ conducendi erunt, ardentia vascula nonnulla habenda, eaque aperte sæpe ostendenda: dandaque opera, si non potest, vt eadem cum aliis non eadem esse videantur. Est & splendidis vestibus

ΑΝΙΩΜΕΝΟΙ φησιν, ἐλεεί-
μην. πότερον ἐν σὺν
ἔργῳ ἐστὶ τὸ ἐλεείσθαι σε, ἢ
τῶν ἐλεούντων; τί δ' ἐπὶ σοὶ
ἐστὶ τὸ παῦσαι αὐτό; εἰπέ
μοι. ἀὐτὸ δεικνύω αὐτοῖς μὴ
ἄξιον ἐλέου ὄντα ἐμαυτὸν,
πότερον δ' ἢ ὅτι σοὶ ὑπάρχει
τούτο τὸ μὴ εἶναι ἐλεῖσθαι ἄξιον,
ἢ ἔχει ὑπάρχει; δοκῶ ἔγνωσε,
ὅτι ὑπάρχει. ἀλλ' ἔτι γ'
σοὶ ἐπὶ τοῖς ἐλεούσιν, ἐφ'
οἷς εἶπες ἄρα ὡς ἄξιον, ἐπὶ
τοῖς ἀμαρτανόμοις, ἀλλ'
ἐπὶ πενίᾳ καὶ ἀναρχίᾳ, καὶ
νόσοις, καὶ θανάτοις, καὶ
ἄλλοις θιούτοις. πότερον
οὐκ εἶπες παρεσκόουσαι
τοῖς πολλοῖς, ὡς ἄρα οὐ-
δέν τοῦτων κακῶν ἐσιν,
ἀλλ' οἷόν τε καὶ πένητι καὶ
σοὶ ἀρχόντι καὶ ἀλίμῳ δὴ-
δαιμονεῖν, ἢ σωτῶν ἐπιδει-
κνύειν αὐτοῖς πλουτῶντι καὶ
ἀρχόντι; τῶν γὰρ τῶν μὴ
δύτῳ, ἀλαζόντων καὶ ψυ-
χρῶν, καὶ ἐδενὸς ἀξίᾳ. καὶ ἢ
ποροποιήσεις ὄρα δι' οἴων αὐ-
γένηται. δὲ ἀλάζοντα καὶ ἄσφα-
στα δὲ ἡσθ, καὶ δὲ γυρωμάτια,
ὀλίγα κεκτῆσθαι, καὶ ταῦτα
ἐν φανερόντι δεικνύειν εἰ οἷόν
τε ταῦτα πικράκις, καὶ
λαθάνειν πικρῶσθαι ὅτι τοῦ-
τῶ ἐστι. καὶ ἰματῖδι ἐπιπνεῖ,

καὶ τὴν ἀλλήλων πομπὴν, καὶ
 τὴν πρῶτον ἐπιφαίνειν
 ὑπὸ τῶν ὑποφανῶν τέτων,
 καὶ δεῖπνεν περὶ αὐτῶν
 τοῖς, ἢ δοκεῖν γε ὅτι δεῖπνεις.
 καὶ ὡς τὸ σῶμα δὲ πινὰ κα-
 ποτεχνεῖς, ὡς ἀμυρροφότερον
 θαίνεσθαι καὶ γλυκυότερον ἔ-
 σται. ταῦτά σε δεῖ μνησ-
 θῆναι, εἰ τὴν δουτέραν ὁδὸν
 ἀπιέναι θέλεις, ὥστε μὴ ἐλευ-
 θῆσαι. καὶ πρὸς τὴν δὲ καὶ ἀνύ-
 θῆσαι καὶ μακροῖς, ὅ αὖ Ζεὺς ὡς
 πῶς ἠὲ πειθῆσαι, ἔτο αὐτὸ
 ἐπιχεῖν πᾶν τὸ ἀνθρώπου
 πῆσαι, πῶς ἐστὶ ἄγαθὸν ἔκ-
 κα. μὴ γὰρ δέδοται σοι ἔτο.
 ἐκείνο μόνον (σοι δέδοτ'), σωτῆ-
 ρεῖσαι. καὶ οὐ πῶς πέπεικας,
 εἴτα μὲν νῦν ἐπιχειρεῖς πῶς
 γινῆσθαι τοὺς ἄλλους. καὶ τίς σοι
 ποσῦτα χρόνον σμύσειν, ὡς
 σὺ αὐτῶν; τίς δὲ οὐ πῶς πῆ-
 βος ἔστι σοι πρὸς τὸ πῆσαι, ὡς
 σὺ αὐτῶν; τίς δὲ ἄνουςερον
 καὶ οἰκειότερον ἔχων, ἢ σὺ
 αὐτῶν; πῶς οὐ πῶς πέπει-
 κας αὐτὸν μαθεῖν νῦν οὐχὶ
 αὐτῶν καί τω; τουτέστι ὡς ὁ
 ἔσπουδακας, καὶ μνηστῆρην
 ὥστε ἄλυτον εἶναι, καὶ ἀτά-
 ραχον, καὶ ἀταπείνωτον,
 καὶ ἐλδύτητον; πρὸς τῶν
 οὐκ ἔκ κήκας ὅτι μία ἐστὶν
 ἢ ὁδὸς ἢ φέρουσα; ἀφείναι τὸ
 ἀπεσείρεται, καὶ ἐκσῶσαι αὐ-
 τῶν, καὶ ὁμολογῆσαι αὐτῶν ἄλ-
 λότερα. ἔν ἄλλον ἢ ὑπολα-
 βῆν ὡς εἶδος καὶ εἶδος ἐστὶ;

opus, cæteraque pompa:
 te ferendum, ab illustribus
 honorem tibi haberi. D
 item opera, vt apud eos
 tes, aut saltem cœnitare v
 ris. Corpus etiam malis
 busdam artibus excolen
 est, vt formosior & robi
 videaris quam es. Hæc tib
 chinanda sunt, si alteram
 auertendæ commiserat
 ingredi statuisti. Prior vei
 & irrita est, & longa, si
 mnibus mortalibus persi
 re instituas, quod ne Iupi
 pse quidem potuit, quæ
 quæ mala sint. Nunquid
 tibi datum est? Illud vnu
 datū est, vt tibi ipsi persua
 Quod cum ipse tibi noi
 persuaseris, cæteris persi
 re conaris? Quis autem
 to tempore tecum est,
 to tu ipse? Quis eam
 persuadendi apud te
 quam tu ipse? Quis tibi
 uolentior & coniunctior
 ipso? Qui fit ergo, vt
 dum tibi persuaseris? Si
 deorsum cursitas: hoc e
 studes, quod discis, vt
 pers doloris, expers pert
 tionis, non humilis &
 An vero non audiuisti,
 esse viam quæ huc ducat
 fa facere externa, iisque c
 & ea aliena esse confitei
 autem alius sic aut ali
 te sentiat, cuius generi

n externarum. Ergo nite? Nihil. Cum ergo id te mordeat & turbet, ne tibi persuasum esse, bona quæ mala sint? Non utitur omissis cæteris, ipse esse & discipulus & magister. Viderint alij an sibi propugnare naturæ, & ab præscripto desciscere: mihi nemo propior est me in quid ergo istud est? Dispuentes quidem philosopho studiui, iisque assentior, re vero nihilo sum factus exior. Adeone sum stupis? Enimvero in cæteris quæ mihi, non is stupor in me deensus est: sed & literas ceteras didici, & luctam & Geometriam & resolutiones syllogorum. Nunquid ergo mihi neminem non fecit oratio? Imo aliquid aliud initio æque prosequor atque amplexus sum: & hæc lego, hæc audio, hæc dico: aliam non inuenimus opinionem firmiorem ista disputationem. Quid ergo adhuc mihi deest? Num contraria contra nondum adempta mihi deest? Num istæ ipsæ opinionum sunt inexercitatae, nec affectuæ vt ad rem ipsam conueniantur: sed vt arma humida, æruginosæ sunt, nec uti possunt? Etenim vero nec in luctando, nec in scribendo, aut legendo sola

ἢ ἀποθαιρέτω. ὅτι ἔν ἐδὲν
 πρὸς σέ; ἐδὲν. ἐπὶ ἔν δακνό-
 μῦθος ἐπὶ τέτρω, καὶ Ἰατροσό-
 μῦθος, οἷοι πεπεῖομαι πρὸς ἀ-
 γαστῶν καὶ κακῶν; ἔ φησιν
 ἔν, ἀφείς τὴς ἀλλοῦς, αὐτὸς
 σωτῆρ ἡνέομαι καὶ μαθη-
 τῆς, καὶ διδάσκαλος; ὅψον-
 ται οἱ ἄλλοι, εἰ λυσιτελεῖ αὐ-
 τοῖς παρὰ φύσιν ἔχην καὶ δι-
 ξάξην. ἐμοὶ δ' ἐδέεις ἐστὶν ἐφ-
 γίων ἐμεῖ. ἢ ἔν ἔτο ἐστίν; ὅτι
 τὴς μὲν λόγους ἀκήθηα τὴς
 τῶν φιλοσόφων, καὶ συγκατα-
 ἤθεμαι αὐτοῖς, ἔργω δ' ἐδὲν
 γέγωνα κρυφότερος. μή ἢ ἔ-
 τως ἀφυῆς εἰμι; καὶ μὴ πρὸς
 τὰ ἄλλα ὅσα ἠθουλήθη, ἔ
 λίαν ἀφυῆς εἰδέθην. ἀλλὰ
 καὶ γράμματ' Ἰατρίας ἐμαθόν,
 καὶ παλαιῖν, καὶ γεωμετρῆσθαι,
 καὶ συλλογισμὸς ἀναλύειν.
 μή ἢ οὐκ ἔ πέπεικε με ὁ λό-
 γος; καὶ μὴ πρὸς ἄλλα ἵνα ἔ-
 τως ἐξ ἄρχῆς ἐδοκίμασα, ἢ
 εἰλόμην. καὶ οὐκ πρὸς τέτων
 ἀναγινώσκω, ταῦτ' ἄκρῶν,
 Ἰατρίας γράφω, ἄλλον ἔχ' ἄρῃ-
 κα μὲν μέγιστον ἰατροῦτερον
 τέτρω λόγον. ἢ ἔν τὸ λειπὸν
 μοι ἐστίν; μὴ ὅτι ἐξήρηται πρὸς
 ἐναντία δόγματ', μὴ αὐτῶν
 αἰ ὑπολήψεις ἀγύμναστοί εἰς
 σιν, ἐδὲν εἰδομέναι ἀπαντῶν
 ἐπὶ τὰ ἔργα, ἀλλ' ὡς ὁπλῶ-
 ρια ἐπικείμενα κατὰ τὸν ἔ-
 δὲ πρὸς ἀρμόσει μοι ὁ ὡς ἔ-
 καὶ Ἰατρίας ἐπὶ ἔ παλαιῖν, ἔ
 ἐπὶ ἔ γράφην ἢ ἀναγινώσκην.

ὄρεσθαι τῷ μαθεῖν· ἀλλ' ἄ-
 να καὶ τὸ σρέφω τὴν πρῶτην
 νομῆναι, καὶ ἄλλας πλέκω,
 καὶ μεταπιπλοῦσι ὡσὺ τῶν.
 ταῦτα δ' ἀναγκαῖα θεωρήμα-
 ται, ἀφ' ὧν ἐστὶν ὀρεμάδιον
 ἀλυπτον γνέσθαι, ἀφοβον, ἀ-
 παθητὴν, ἀκάλυτον, ἐλεύθερον.
 ταῦτα δ' οὐ γυμνάζω, οὐ-
 δὲ μελετῶ κατὰ ταῦτα τὴν
 πρῶτην μελέτην. εἰπά
 μοι μίλει, τί οἱ ἄλλοι πρὸς ἐ-
 μὲν ἔρθεσιν, εἰ φανούμεθα αὐ-
 τοῖς ἀξιόλογον, εἰ φανοῦ-
 μεθα δὲ αἰμαῖον; τιλαίπυρον,
 οὐ θέλεις βλέπειν τί σύ λέ-
 γεις πρὸς σαυτοῦ; τίς φαίνη
 σαυτῷ, τίς ἐν τῷ ὑπολαμ-
 βάνειν, τίς ἐν τῷ ὀρέσθαι,
 τίς ἐν τῷ ἐκκλίνειν, τίς ἐν
 ὀρμῇ, παρασκευῇ, ἐπιβο-
 λῇ, τοῖς ἄλλοις, τοῖς ἀνθρώ-
 ποις ἔργισ. ἀλλὰ μέλει
 σοι, εἰ σοι ἐλεῖσιν οἱ ἄλλοι;
 σοί. ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀξίαν
 ἐλεῖσθαι. οὐκ οὐκ ἐπὶ τοῦ-
 τῷ ὀδυρῶ; ὁ δὲ γε ὀδυρῶ-
 ρησιν, ἐλεεινός ἐστι; ναί.
 πῶς οὐκ ἐπὶ πρὸς ἀξίαν ἐλεῖ;
 αὐτοῖς γὰρ οἷς πρὸς τὸν ἐλε-
 εν πάχεις, καὶ τὸ σκευάζεις
 σαυτὸν ἀξίον τῆς ἐλεῖσθαι.
 τί οὐκ λέγῃ Ἀντιόχην, οὐ-
 δὲ ποτ' ἤκουσας; βασιλικὸν,
 ὦ Κύριε, πρῶτον μὲν δὲ, κα-
 κῶς δὲ κηρύειν. τὴν κεφα-
 λὴν ὑγιᾶ ἔχω καὶ πάντες οἰον-
 ται ὅτι κεφαλαλγῶν. τί μοι
 μέλει; ἀπύρικτός εἰμι, καὶ ὡς

doctrina sum contentus
 sursum deorsumque; verso
 nes mihi propositas, &
 concinno, & μεταπιπλοῦ-
 dem modo formo. Sed
 saria præcepta, quibus
 ctus dolorem, timorem
 turbationes, impedimēt
 pulsare, meque in liberi
 afferere possim: ea dem
 exerceo, neque meditati
 convenientem adhibeo.
 men curo adhuc, quid
 me dicant? An eis alicui
 tui esse videar? An videa
 tus? Miser. Non videbis
 ipse de te dicas? Quis tibi
 aris? Quis sis in opinion
 Quis in appetitionibus?
 in auersando? Quis in
 concitatione, præpara
 aggressione? Quis in al
 manis operibus? Illud e
 bi curæ est, an alii tui mi
 tur? Recte: sed secus qua
 est, me miserantur. Obi
 doles? At qui dolet mise
 est. Recte. Quomodo e
 cus quam par est te mi
 tur? Nam eo ipso affec
 uersus miserationem, I
 sis miserabilis. Quid ve
 tisthenes ait? An id nur
 audiui? Regium est
 cum recte facias, male
 re. Caput sanum hab
 omnes opinantur, e
 me laborare. Quid a
 cum feбри non laborem

n vt febricitantis dolent: tanto tempore febricitantquam desisti. Dico &risti vultu, rem ita se habomnino longum tempus ex quo male habui. Quid fiet? Quod volet Deus: si que clam eos derideo, qui miserantur. Quid ergo velle hic quoque faceret er sum, sed recte sentio de eitate. Quid ergo ad me,upertatem meam miserā non impero, sed alii impero. Verum quid de imperio uata vita sentiendū sit, in e. Viderint ii qui me mītur. Ego vero nec esurio, itio, nec algeo: sed quia ipsi unt aut sitiunt, eodē moe quoq; affici putāt. Quid eis faciam? passim proclamo & dicā: nolite errare viri, i bene est, neq; paupertatē, neq; priuatam vitam, nec n deniq; rem, præter reopiniones: eas habeo libe. præterea nihil me sollicitat. aūt istæ nugæ sunt? Quo o rectas opiniones retineo contentus eo statu in quo um attonit⁹ quid aliis de ideatur? At alii plura cōse-ntur, mibiq; præferentur? d ergo rationi magis cōsē-ū est, q̄ eos qui aliqua in re orāt, ea in re meliore cōdi- e esse in qua elaborāt? Stu- li adipiscēdis magistratib.

πυρέσονται μοι σωάχθον).
 τάλαι, ἐκ θεοῦ του χρονον
 εἰς ἔλιπεσ πυρέσων; λέγω
 κὲ ἐγὼ σκυθρωπάταις, ὅτι ναί.
 ταῖς ἀληθείαις πάλυς ἦδη
 χρονον. ἐξ ἧ μοι κικῶς ἐστ.
 τί οὐκ ἠύηται; ὡς αὐτὸ θεὸς
 θέλη· κὲ ἅμα ὑποκαταγελῶ
 τῶν οἰκτιροῦντων με. ἢ οὐκ
 κωλύει καὶ ἐνζῶθα ὀργίως
 πένης εἰμί. ἀλλὰ ὀρθον δόγμα
 ἔχω περὶ πείνας, ἢ οὐκ μοι
 μέλει εἰ μὲ ἐπὶ τῇ πείνᾳ ἐ-
 λεούσιν; ὅσα ἄρχω, ἄλλοι δὲ
 ἄρχουσιν ἀλλ' ὁ θεὸς ὑποσιλη-
 φέναι, ὑπέληθα περὶ τῆ ἀρ-
 χῆν, κὲ μὴ ἀρχῆν. ὁ ψοῖ) οἱ ἐ-
 λεούντες με. ἐγὼ δὲ ἔτε πη-
 νῶ. ἔτε διψῶ, ἔτε ῥιγῶ. ἀλλ'
 ἀφ' ὧν αὐτοὶ πηνῶσιν ἢ δις
 ψῶσιν, οἷον) καὶ αἰ. ἢ ἐν αὐ-
 τῆς πεινήσω; περὶ χρονον
 κηρύσω κὲ λέσω, μὴ πλε-
 νῶσθε ἀσδρες, ἐμοὶ κικῶς ἐ-
 σιν, ἔτε πείνας ἐπιπρίφομα,
 ἔτε ἀναρχίας, ἔτε ἀπληῶς
 ἀλλ' εὐδένος, ἢ δόγματων ὀρ-
 θῶν ζῶσθ. ἔχω ἀκώλυτα. εὐδ-
 νός πεφρονήθη ἐπὶ κὲ ἔς αὐ-
 τη φλυαρία; πῶς ἐπὶ ὀρθῶ
 δόγματῶ. ἔχω, μὴ δεκέρμος
 τῶ εἶναι ὡς εἰμι, ἀλλ' ἐπίση-
 μῶ) ὑπὲρ τῆ δικεῖν. ἀλλ' ἂ
 μοι πλείονων τούξονται, κὲ
 ἀσπρηθηθήσονται ἢ οὐκ ὀ-
 λογώτερον, ἢ τοὺς περὶ ἢ
 ἐσπουδαχθῆς, ἐν ἐκείνῳ
 πλείον ἔχον, ἐν ᾧ ἐσπαδαχθ-
 σι; περὶ δεχθῆς ἐσπαδαχθ-
 σι,

σὺ περὶ δόξασθα. Ἐπεὶ πλεῖστον
 ἔστιν σὺ περὶ τὴν χρῆσιν τῶν φαν-
 τασίων. ὅρα εἰ ἐν τῷ τῶν σα-
 πλέον ἔχῃσι, περὶ δὲ σὺ μὲν ἰ-
 σωπῶσαι, ἐκείνοι δὲ ἀμε-
 λῆσιν· εἰ συνηθίσθη μάλ-
 λον περὶ τὰ φυσικὰ μέτρα, εἰ
 ὀρέονται σε ἀναποδύκτε-
 ρον, εἰ ἐκκλίνουσιν ἀπειτιό-
 τερον, εἰ ἐν ἐπιβολῇ, ἐν ἀε-
 γρήσῃ, εἰ ἐν ὀρμῇ μᾶλλον δύ-
 χῆσιν· εἰ τὸ πρῆπον σώζουσιν
 ὡς ἄνδρες, ὡς υἱοί, ὡς γυνεῖς,
 εἰδ' ἐξῆς καὶ ἄλλα τῶν χέσεων
 ὀνόμαζα. εἰ δὲ ἄρχουσιν ἐκεί-
 νοι, σὺ δὲ εἰ θέλεις σωτῆρὸς
 ἀληθείας εἰπεῖν, ὅτι σὺ μὲν
 εὐδὲν τῶν ἐνεργειῶν ποιεῖς, ἐ-
 κείνοι δὲ πάντα. ἐλογώσασθαι
 δὲ, τὸν ἐπιμελέστερον ἔνθε,
 ἔλαττον φέρεσθαι, εἴη τὸν ἀμε-
 λῆσθαι. ἀλλ' ἐπειδὴ φρονιζῶ
 ἐγὼ δόξασθαι ὀρθῶν, δόλομαι
 τερὸν με εἶναι ἄρχην. ἐν αὖ
 φρονιζέεις; ἐν δόξασθαι. ἐν αὖ
 δὲ ἀλλοι μᾶλλον σε πεφρον-
 ζήσασιν, ἐκείνοις περὶ χροῦ
 οἷον εἰ διὰ τὸ δόξα ἔχθαι
 ὀρθῶν, ἡξίους τῶν ὀρθῶν ἐπι-
 χράειν μᾶλλον τῶν τοξοτῶν, ἢ
 χαλκῶν μᾶλλον τῶν χαλκέ-
 ων. ἄφες ἔν τῃ περὶ τὰ δό-
 ξασθαι ἀπερὶν, καὶ περὶ ἐκεί-
 να ἀναερέφες ἀκτῆσαι θέ-
 λεις ἔτι κλαῖναι, εἰ μὴ
 ἀεθλωρῆ. κλαῖναι γὰρ ἀξίος εἶ.
 νῦν δὲ περὶ ἀλλοις γίνεσθαι λέ-
 γεις, ἀλλ' ἂν ἐπιμελεῖσθαι καὶ
 πολλὰ δὲ ἔτι καλῶς λέγε-
 σθαι, ὅτι ἐργὸν ἔργον εἰς κριτικῶν.

tu informandis opinior
 Illi diuitiis inhiant: tu rei
 sui visorum. Vide an in e
 præstent, quod ut tibi f
 est, ita ab illis negligitur
 rectius sentiant de natura
 do? An minus frustrentur
 petitionibus suis? An p
 incidant in ea quæ vitant
 in aggressione, in propo
 appetitione te sint sagac
 An decorum tueantur ut
 ut filij, ut parentes, in ca
 denique nominibus affo
 num? Quod si illi imperā
 tu tibi verū dicere non vis
 gratia nihil facere, cū illi
 omnia? Fuerit absurdissim
 qui rem aliquā curet, eui
 teriore conditione esse ill
 eandem negligat. Sed qui
 rectas opiniones curo, æc
 est me imperare? Quid e
 Opiniones. Quod vero
 studiosius curāt, in eo illis
 to. Perinde istud est, ac si
 rectas tuas opiniones poss
 res, te sagittādo magis atti
 re scopū quā sagittarios, a
 arte fabrili fabris antecel
 Omitte igitur studiū opi
 num. & illa tracta quæ cor
 rare vis: ac tum plora, si re
 non successerit. nam plora
 dignum fuerit. Nunc au
 aliis te rebus intentum esse
 lia curare dicis: & multi r
 illud dicunt, Opus cum o
 nullam habere cōmunion

resurgens quærit, quem
 rex Cæsaris domesticis fa-
 ? cuius gratiam verbis
 ? cui munus mittat?
 modo saltatori placeat?
 modo alio in fraudem
 co, alij gratificetur. Cum
 ot facit, de his vota fa-
 cum immolat, propter
 ammolat: Pythagoricum

*ebrius in dulcem declinat
 vinina somnum,
 huc transfert.*

*bratergressus? Vbi omi-
 lationem? Quid repre-
 ? Num vt ingenuus?
 vt generosus? Quod si
 tale inuenerit, seipsum
 at & reprehendit. Quid
 tererat istud dicere? An
 iri non licuit? Dicunt &
 sopheri, nihil prohibere
 minus mendacium di-
 Tu vero, siquidem re-
 nihil aliud curas, nisi re-
 visorum vsum, statim
 mane surrexeris, cogita,
 mihi deest ad vacuita-
 perturbationum? Quid ad
 tranquillitatem? Quis
 Num corpusculum? num
 familiaris? num fama?
 horum. Quid vero
 Animal rationis parti-
 Quid ab eo postulatur?
 na acta tua: Vbi neglexi
 e ad prosperitatem faci-
 Quid feci ab amicitia &*

ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀνάστας, ζη-
 τεῖ ἴν' ἀν' ἐξ οἴκου ἀποτά-
 σηται, ἴνι χειροισμῶν
 λόγον εἶπη, ἴνι δῶρον
 πέμψῃ, πῶς τῷ ὄρχης ἢ ἀρέ-
 σῃ, πῶς κρηνητισμῶν ἀλ-
 λον ἄλλῃ χειροισηται. ὄψιν
 εὐχεται, πρὸς τούτων εὐ-
 χηται. ὄψιν θύῃ, ἐπὶ τού-
 τοις θύῃ. τὸ τῷ πυθαγό-
 ρῳ.

Μὴ δ' ὑπνον μαλακοῖσι
 ἐπ' ὄμμασι πρὸς δέξιν
 θάμ.

ἐν ταῦτα παραπέθειε.
 πῆ παρέβλυ; τῶν πρὸς κρη-
 λακείαν; ἢ ἐψέξα, μή ἢ ἔσ
 ἐλδύθησθ, μή ἢ ὡς γρη-
 ναῖσθ. καὶ εὐρη ἢ τοιοῦ-
 τον, ἐπιήμῃ ἐαυτῷ, καὶ
 ἐγκληεῖ. ἢ γὰρ (καὶ καὶ τῷ-
 το εἶπειν; οὐ γὰρ ἐν τῷ ψέθ
 σαῖσθ, λέγουσι καὶ οἱ φι-
 λόσοφοι, ὅτι οὐδὲν καλύει
 ψέθ εἶπειν. σύ δ' ἐ-
 πρὸ τῆς ἀληθείας οὐδε-
 νὸς ἀλλοῦ πεφρόνησθ ἢ
 γρησεως, οἷας δεῖ φαντα-
 σῶν, δὴν ἀνάστας ἐω-
 θεν ἐν θυμῷ, ἴνα μοι λεί-
 πει πρὸς ἀπίθειαν; ἴνα
 πρὸς ἀφραξίαν; ἢ εἰμι;
 μή ἢ σωμαίον, μή ἢ κτή-
 σις, μή ἢ φήμη; οὐδὲν τού-
 των. ἀλλὰ ἢ; λογικόν εἰμι
 ζῶν. ἴνα οὐ τὰ ἀπατή-
 μαῖσθ; ἀναπόλει τὰ πεπρα-
 σμῶν. πῆ παρέβλυ τῶν πρὸς
 εὐρίαν; ἢ ἐρεξῆ, ἢ ἀφίλο-

ἢ ἀκρινῶν ἡθῶν; τί μοι δεόν ἔσται
 ἐτελέσθαι παρὰ τοῦτο, ἡσυχί-
 ας ἢ ἀμφοτέρως ἔσσης τῶν
 ἐπιθυμητῶν, τῶν ἔργων, τῶν
 δούλων, ἐπιθέσεις τὸ ἴσον ἔχον
 ἐκείνοις, καὶ ἂν σὺ μὲν ἔσται
 ἀσθενέστερος, ἐκείνοι δὲ ἑσθ-
 εράστερον; εἴτε θανατωθῆς, εἴ σ'
 ἐλευθῆς, καὶ ἀθανάτωταί; ἐκεί-
 νοι δὲ ἔσται ἀθανάτωταί, εἴ σὺ
 αὐτὸς ἐλευθῆς. ἀλλ' ἴ; ὅτι ἐ-
 κείνοι μὲν πεπεσμένοι εἰσὶν ὅ-
 πι ἀσθενῶν τυγχάνουσι, σὺ δὲ ἔ-
 πέπυσται. ἀλλ' ἴ; σὺ μὲν ἔσται
 δούλη ἡσυχίας σοῦς, ἀλλ' ἐφίεσται τῶν
 ἐκείνων. ἐκείνοι δὲ δούλωται
 τῶν ἡσυχίας ἐαυτοῦ, ἔσται ἐφίεσται
 τῶν ἴσων. ἐπιθέσεις εἰ ταῦς ἀλη-
 θείας ἐπέπυσται, ὅτι καὶ τὰ ἀ-
 σθενῶν σὺ ὁ ἐπιτυχεύων εἶ, ἐ-
 κείνοι δ' ἀποπεπασμένοι, ἔσται
 αὐτῶν ἐπιθυμῶν ἡλίεσται καὶ ἔσται.

Περὶ ἀφοβίας.

ΚΕΦ. Ζ.

ΤΙ ποιῆ φοβερὸν τὸν τυ-
 φαννον; οἱ δουφῶροι,
 φησὶ, καὶ αἰμαχίαι αὐτοῦ, καὶ
 οἱ ἐπιθέσεις τῶν ἴσων, καὶ οἱ ἀπο-
 κλείοντες ἰσὺς εἰσιόντας. ἀλλ' ἴ;
 ἔσται, αὐτῶν πεπασμένοι αὐτῶν παρῶν
 γαίης μὲν τῶν δουφῶρων ὄντων,
 ἔσται φοβεῖται; ἢ ὅτι ἔσται αἰσθάν-
 νεται ἰσῶν τῶν πεπασμένων; αὐτῶν ἔσται
 δουφῶρων ἰσὺς αἰσθάνεται, ἔσται ὅ-
 τι μαχίαι ἔσται, ἐπιθέσεις αὐτῶν
 δὲ τῶν παρῶν αὐτῶν, ἡ-
 λων ἀποθανεῖν οἰκίαν καὶ ἔσται
 σῶσαι, καὶ ζῆσται ὑπὸ ἀλλοῦ πα-
 θεῖν αὐτῶν δούλωται, καὶ ἔσται φο-

societate alienum? Quid
 neglectum est, quod factum
 fuit? Cum igitur tantum
 men sit desideriorum,
 rum, votorum: adhuc il-
 esse cupis? & iis quidem
 bus, in quib. tu non elabo-
 illi elaborarunt? Postea n-
 si te miserantur, & indig-
 Illi vero non indignantur
 tu illos miseraris. Quam
 Quod illi quidem perfici
 habent, se potiri bonis: t-
 non persuasum habes.
 propter tu rebus tuis non
 contentus, sed sortem illi
 desideras. illi vero sua for-
 tenti sunt, nec tuam d-
 rant. Nam si quidem p-
 sum haberes, te potiri
 illos vero aberrare: ne in-
 tem quidem venisset cog-
 quid illi de te dicerent.

De animi tranquillitate

CAP. VII.

Quid terribilem fa-
 rannū? Satellites, in-
 eorumque gladii & cubiculi
 & ii qui ingredienti excludunt
 Quid ergo puer adductus
 eum, satellites secum habent
 non formidat? An, qui
 ista non intelligit? Si qui
 satellites intelligit, eosque
 dios habere novit, & ha-
 de causa ob aliquod infor-
 um accedit, ut moriatur
 alio citra difficultatem
 di vult: nunquid formidat
 fate

is? Non. Vult enim id
 propter quod illi sunt
 inabiles. Si quis ergo nec
 nec viuere profus volēs,
 nec tulerit, illum accel-
 cid vetat conuenire illū
 metu? Nihil. Si quis er-
 ga opes sic affectus
 hic erga corpus: si er-
 os & vxorem, si deniq;
 quodā & desperatione
 fuis fuerit, vt in nullo
 ne ponat, siue habeat
 nō habeat: sed vt pueri
 is ludunt, ludū quidē
 istas vērō negligunt: ita
 nes ipsas quidem negli-
 um vērō & tractationē
 amplectatur: quis adhuc
 is isti erit formidabilis,
 atellites, quiue eorum
 ergo furore quidem sic
 effici potest aduersus il-
 cūctudine, vt Galilæi:
 vērō & demōstratione
 nere nemo potest, Deū
 ai mundo sunt, omnia
 ipsum mundum totū
 perfectū, partes autē
 sum vniuersi? Ac cæ-
 idem gubernationem
 qui non possunt, ani-
 rationis particeps fa-
 abet isthęc omnia cō-
 : se & partem esse, &
 quandā partem, & de-
 artes cedant vniuersis

βεῖται τὰς δορυφόρους; θέλει
 γὰρ εἶπε, δι' ὃ φοβεροί εἰσι. αὐ-
 τὸν πῶς μήτ' ἀποθανεῖν μήτε
 ζῆν θέλων ἐξ ἀπάντων, ἀλλ'
 ὡς αὐτὸ δίδωμι παρέρχῃ) αὐ-
 τῷ. ἢ κωλύει μή δεδοικότε
 παρέρχεται αὐτῶν; ἢ δέν. αὐ-
 τὸν ἕως ἔσθ' ἐπὶ τὴν κτῆσιν ὡ-
 σωτῶς ἔχη κατὰ τὴν εἶ-
 παρὸς τὸ σῶμα, ἔσθ' ἐπὶ τὰ τέ-
 κνα ἔσθ' ἐπὶ τὴν ψυχὴν, καὶ ἀπολῶς
 ὑπόβουλος μανίας ἔσθ' ἀπονοίας
 ἔσθ' ἢ διακείματος, ὡς ἐν
 μηδενὶ ποιεῖται τὸ ἔχειν ζωῆς
 ἢ μή ἔχειν, ἀλλ' ὡς ὀσρακίοις
 τὰ παιδία παύζοντα, παρὲρ μὲν
 τὸ παιδία διαφέρῃ, τὸ δ' ὀ-
 σρακίων ἐπεφρόνηκεν, ἔσθ'
 ἢ ἔσθ' ἐπὶ τὴν ὕλην παρ' ἑ-
 δέν ἢ πεποιημένος, τὴν παι-
 διάν ἢ τὴν παρὲρ αὐτῶν καὶ ὡς ὀ-
 σρακίων ἀσπάζῃ, ποῖος ἔστι
 τέτω τύραννος φοβερός; ἢ
 ποῖοι δορυφόροι; ἢ ποῖα μὲν
 χαίρει αὐτῶν; εἶτα ὑπὸ μανί-
 ας μὲν δυνάμει ἕως ἔσθ' διατε-
 θῆναι παρὸς ζωῆς, καὶ ὑπὸ ἑ-
 θῆς οἱ Γαλιλαῖοι. ὑπὸ λόγῳ δὲ
 καὶ ἀποδείξεως ἐδεῖς δυνάμει
 μεταεῖν, ὅτι ὁ θεὸς πάντα πε-
 ποίηκε τὰ ἐν τῷ κόσμῳ; καὶ
 αὐτῶν τὸ κόσμον ὅλον μὲν ἀ-
 κωλύει ἔσθ' αὐτοτελή, τὰ ἐν
 μέρος δ' αὐτῶν παρὸς χρείαν τὸ
 ὅλον; τὰ μὲν ἐν ἄλλοις πάντοι
 ἀπὸ πλάκῃ) τὸ δυνάμει παρ-
 κληθεῖν τῇ διοικήσει αὐτῶν. τὸ

ζῶν ἀφορμας ἔχει παρὸς ἀναλογισμὸν τέτων ἀπάντων,
 ἕως ἔσθ', ἔσθ' ὅτι ἢ μέρος, καὶ ὅτι τὰ μέρη τῶν ὅλοις εἰκὸν ἔχει

χαλῶς· ὡς τ' ἔτι οἱ δὲ φύσει
 θηναῖον καὶ μεγαλόψυχον καὶ
 ἐλπίθερον θηροτρόμον ὄρα, διό
 καὶ ἴσως αὐτὸ τὰ μὲν ἀκώ-
 λυτα ἔχει καὶ ἐπ' αὐτῷ, τὰ δὲ
 κωλυτὰ ἔπ' ἀλλοῖς· ἀκώ-
 λυτα μὲν, τὰ παρορρητικά.
 κωλυτὰ δὲ, τὰ ἀπαρρητικά.
 καὶ ἀφ' ὧν ἐὰν μὲν ἐν τ' ἔτι οἱ
 μόνοις ἡγήσῃ τὸ ἀγαθὸν τὸ
 αὐτῷ καὶ συμφέρον, ἴσως ἀκώ-
 λυτοις, καὶ ἐφ' ἑαυτῷ ἐλπίθε-
 ρον ἔσται, εὐρεῖται, ἀδαιμόνων,
 ἀδελφείας, μεγαλόφρον, δύσε-
 βης, χαίρειν ἔχον ἰσὺς πάν-
 των τῶν θεῶν, μηδαμῶς μεμ-
 φόμενον, μηδὲν ἴσως ἐφ' αὐτῷ
 θηροτρόμον, μηδὲν ἐγκαλῶν.
 αὐτὸ δ' ἐν ἴσως ἐκ τῶν καὶ ἀπαρ-
 ρητικοῖς, ἀνάγκη κωλύεσθαι
 αὐτὸ, ἐμποδίζεσθαι, δαδύειν
 ἴσως ἐκείνων ἔχουσιν ἐξουσίαν,
 ἀπεθάρμακε καὶ φοβεῖται. ἀ-
 νάγκη δ' ἀσέβης εἶναι, ἀπε-
 βλάπτεισθαι οἰόμενον ὑπὸ τῶν
 θεῶν, καὶ ἀνίστον, ὡς αἰεὶ αὐτῷ τῶν
 πλείονος ὡς ἀποποιηθῆναι. ἀ-
 νάγκη δὲ καὶ ταπεινὸν εἶναι, καὶ
 μικροπρεπές. ταῦτα τὰ κω-
 λυεῖ ἀγαθὰ δύναντα ζῆν καὶ
 φως καὶ δόξωσι; πάντα τὰ
 συμβαίνειν διωράμματα πρὸς
 ὡς ἐκδεχόμενον, τὰ δ' ἤδη
 συμβεβηκότες φέρονται; γέλοιος
 πείνια; φέρε, καὶ ἰσὺς τί ἐστὶ
 πείνια τυχεῖσθε καλῶ ὑποκρι-
 τοῦ. γέλοιος δόξωσι; φέρε καὶ
 σότους. ἀλλ' ἐξορρομὸν; ὅπου αὐτὸ ἀπέλθω, ἐκεῖ μὲν
 ἔσται. καὶ γὰρ ἐνθάδε, οὐ

præter hæc, se natura gra-
 tum, magnanimū & li-
 bertitiffic cernit: item re-
 dam habere se liberam &
 ris, quasdam obnoxias
 alieni. Liberas, quæ ad
 tatem pertinent: obnox-
 sunt externæ. Proptere
 his solis bonū suum &
 dum collocarit, quæ pri-
 non possunt, & in sua pri-
 sunt. se fore liberū, prof-
 felix, indemne, magnani-
 mium, gratias agens De-
 mntibus nusquā quicquid
 lo factū reprehendēs, &
 cōquerēs. Si vero in exte-
 iis quæ alieni iuris sunt
 se esse ut prohibeatur, i-
 tur, seruiat iis qui ea
 state habēt, quæ mira-
 met: necesse esse ut sit i-
 quippe quod sibi a Deo non
 tet: & iniquū, ut quod sub-
 plus acquirat. Prætere-
 esse, ut sit humile & so-
 Hæc si quis animo cōce-
 eū vetat viuere mollit-
 cide, quicquid accide-
 equo animo expectāt
 ro quæ iam acciderūt
 Vis paupertatē? Affert
 sces quod sit paupertas
 nū histrionæ. Vis imp-
 labores affer. At relegit
 Quocūq; venero, ibi non
 erit. Nā & hic non præ-
 igitur tunc tunc tunc tunc

mihi fuit, sed propter de-
 quæ mecum ablaturus
 que enim ea quisquam
 potest: hæc sola mea
 propria, mihi que dum
 sufficiunt, vbicunque
 quicquid fecero. At
 pus est moriendi? No-
 aggerare, sed dic que-
 m se habet: iam tem-
 materiæ in illa vnde
 fuit, resoluendæ. Quid
 habet? Quid peritu-
 mundo? Quid fiet no-
 admirabile? Eone ty-
 ormidabilis est? Pro-
 satellites magnos vi-
 habere gladios & acu-
 dicantur aliis. nam
 dem meditata sunt o-
 me nemo vllam pote-
 habet. Libertate sum
 a Deo: noui eius man-
 mo posthac in seruitu-
 gere me potest: asser-
 beo quem decet, iu-
 beo quales decet. Non-
 nis tui sum dominus?
 go ad me? Nonne
 vinculorum? Et his
 & toto corpore tibi
 o. Cum libet, fac
 imperij tui: quam
 pateat cognosces.
 itur posthac timere
 cubicularios? Quam-
 Ne me excludant? Si
 nerint ingredi vos
 excludunto. Quid

ἀλλὰ ἀφ' ἐμῶν τὰ δόγματα ἀμέλ-
 λω μετ' ἐμαυτῶ ἀποφέρειν. ε-
 δὲ γὰρ δυνάται τις ἀφελείας
 αὐτῶ. ἀλλὰ ταῦτα μόνον ἐμοῦ
 ἐστὶ, καὶ ἀναφαίρετα, καὶ ὄρα
 μοι παρόντα, ὅπως αὐτῶ καὶ ὁ,
 καὶ αὐτῶ ποιῶ. ἀλλ' ἤδη καιρὸς
 ἀποθανεῖν. μὴ τραγῶδει τὸ
 πρῶτον. ἀλλ' εἰπέ ὡς ἔχει. ἡ-
 δὲ καιρὸς τὴν ὑλὴν, ἐξ ἧς ὤν
 σωῆται, εἰς ἐκείνα πάλιν
 ἀναλυθῶμαι. καὶ ἡ δεινότης τί
 μέλλει ἀποκλυθεῖσθαι ἐν τῷ κή-
 σματι, τί γινέσθαι καιρὸν, πα-
 ράλοσον; τέτων ἐνεκα ὁ τυ-
 ραννος φοβερὸς ἐστὶ; ἀφ' ταῦ-
 τα οἱ δορυφόροι μεγάλας δο-
 κῆσιν ἔχοντες μαχαίρας καὶ
 ὄξείας; ἀλλοῖς ταῦτα, ἐμοῦ δὲ
 ἔσκεπται ὡσεὶ πάντων εἰς ἐ-
 μέ εὐδείς ἐξ ἐσίων ἔχει. ἡ λου-
 θέρωμαι ὑπὸ τῶ θεοῦ, ἐγνωκῶ
 αὐτῶ τὰς ἐντολάς, ὅσπερ ε-
 θεὸς δὲ λαλῶν ἠσάμει δυνά-
 ται. καρπὸν ἔχω οἶον δεῖ,
 δικαστὰς οἶους δεῖ. οὐχὶ τοῦ
 σώματος μου κύριός εἰ; τί
 οὐκ ὡς ἐμέ; οὐχὶ φυγῆς,
 ἢ δεσμῶν; πάλιν τούτων
 πάντων καὶ τοῦ σωματίου
 ὅλου σοὶ αὐτοῦ ἐξίσταμαι, ὅ-
 ταν θέλῃς. πάρα σοὶ σοῦ
 τὴν δόξαν, καὶ γνώση μέ-
 γιστιν αὐτῶ ἔχεις. ἵνα
 οὐκ ἐπιφοβηθῆμαι δυνάμει
 τοῦ ἐπι τῶ κριτῶν; μὴ τί
 ποιήσωσιν; ἀποκλείσωσί με;
 αὐτῶ με ὄρωσιν θέλοντες εἰσ-
 ελθεῖν, ἀποκλείουσι τῶν. τί

οὐκ ἔρχη ἐπὶ θυράς; ὅπως
 θήκειν ἐμαυτῷ δοκῶ, με-
 νούσης τῆς παιδιᾶς συμπαί-
 ζειν. πῶς οὐκ ἔσθ' ἀποκλείη,
 ὅτε αὐτὸ μὴ ἴς με δέχηται, οὐ
 θέλω εἰσελθεῖν. ἀλλ' αἰεὶ μάλ-
 λον ἐκείνο θέλω, τὸ σινόμενον.
 κρεῖττον γὰρ ἡγεύμεθα ὅσοι θεὸς
 θέλει, ἢ ἐγὼ. προσκείμεθα
 διάκονοι καὶ ἀκρόλουτος ἐ-
 κείνω, σωρομῶ, ὀρέξμεθα,
 ἀπὸ τῶν σωφείλων. ἀποκλει-
 σμὸς ἐμοὶ οὐ γίνεται, ἀλλὰ
 τοῖς βιαζομένοις. Διὰ τί οὐκ
 οὐ βιάζομαι; οἶδα γὰρ ὅτι ἔσω
 ἀγαθὸν οὐδὲν Διὰ δίδεται
 τοῖς εἰσελθούσιν. ἀλλ' ὅταν
 ἀκούσω πινὰ μακαροῦζόμε-
 νον, ὅτε ἡμᾶται ὑπὸ τοῦ Καί-
 σαρος, λέγω, τί αὐτῷ συμ-
 βαίνει, μή ποῦ καὶ δόγμα
 οἶον δεῖ ἐπαρχίαν· μή ποῦ
 καὶ τὸ χρῆσθαι ἐπιτροπῇ; τί
 ἐπὶ διαδοχῆ; ἰχαδοκέρυά-
 τις Διὰ ῥίπτει, τὰ παιδιὰ
 ἀρπάζει, καὶ ἀλλήλοις Διὰ-
 μάχεται, οἱ ἀνδρες οὐχὶ μι-
 κροὶ γὰρ αὐτὸ ἡγεύονται. ἀν-
 δρ' ὀφράκια Διὰ ῥίπτει ἴς,
 οὐδὲ τὰ παιδιὰ ἀρπάζει. ἐ-
 παρχίαν Διὰ δίδονται, ὅψει-
 ται τὰ παιδιὰ. δόγμαρον· ὅ-
 ψεται τὰ παιδιὰ στρατηγία,
 ὑπατεία· Διὰ ῥαζέτω τὰ
 παιδιὰ. ἐκκλείεω, τυπλέ-
 εω. καταφιλείτω ἴς χεῖρας
 Διὰ δίδονται, τῶν δ' ἔλων· ἐ-
 μοὶ εἰ ἰχαδοκέρυον ἔστιν. ἀν-
 ἀποτύχης ῥίπτειν αὐτῷ,

ergo venis ad fores? Quia
 venire mihi puto, ludere
 te ut colludam. Quomodo
 non excluderis? Quia
 me me admittit, ingreditur
 sed semper illud potest
 quod fit. Melius enim
 eo quod Deus vult, et
 ego. Adhæreo illi ut
 & pedissequus: cum
 deo, cum illo expeto
 quod ille vult, id est
 volo. Mihi nulla ianua
 dicitur, sed iis qui viantur
 tuntur. Cur autem
 non facio? Quia non
 nullum bonum distulit
 cum aliquem fortunatus
 dicari audiero, quod
 honoretur: dico, Quomodo
 tingit? Prouincia. Num
 decietum quale oportet
 tura. Num illud etiam
 et utatur illo munus
 adhuc turba premor-
 gredi nitor? Aliquid
 nuces proiicit: pueri
 & inter sese certant.
 non. paruum enim ianua
 Si quis autem testas
 ne pueri quidem rapi-
 uinciae distribuuntur
 rint pueri. Argentum
 rint pueri. Pueri
 tus: viderint pueri,
 tur, vapulent, deoscu-
 nus seruorum largite-
 vero ficus & nuces su-
 stratus fueris illo pi-

uto. Sin ficus in sinum
 incidit, sublatam des
 am ficum etiam tanti
 recet. Si vero me inclina-
 um euertero: aut ab a-
 sus, si ingredientibu,
 s fuero: tanti neque fi
 nec quicquam eorum
 na non sunt, quæque
 mihi mihi persuaserunt
 non esse habenda. O-
 mihi gladios satelli-
 le quanti sint, & quam
 Quid ergo faciunt ma-
 gladij, & acuti? Occi-
 bris autem quid facit?
 nihil. Tegula quid fa-
 ud nihil. Vis ergo ut
 onia admirer & ado-
 istorum omnium ser-
 ombulem? Absit: sed
 el didicerim, id quod
 st, etiam interire oport-
 mundus stet aut impe-
 nihil mea refert, febris-
 iat, an tegula, an mi-
 si contentio facienda
 minore cum molestia
 us id facturū esse mili-
 um ergo nihil eorum
 quæ facere mihi po-
 desideraro quicquam
 quæ largiri potest: quid
 um admiror? quid ad-
 beo? quid timeo satel-
 id gaudeo si me hul-
 fuerit allocutus, &
 erit? Cur aliis dico, ut
 sit locutus? Num enim

μη φρόνιζε. αὐτὸς ἔλθῃ εἰς
 τὸν κόλπον ἰχθῆος, ἄρατος καὶ
 φατῆ· μέγρι θοστὸς γάρ ἐστι
 ἰχθῆος ἀμῆσσι εἰ ἢ κρύψω,
 καὶ ἄλλον ἀνατρέψω, ἢ ἴσῳ
 ἄλλο ἀνατρέψω ἔκθελα-
 κούσω τὰς εἰσιόντας, οὐκ ἀ-
 ξία ἔτ' ἰχθῆος, ἔτ' ἄλλοι τῶν
 οὐκ ἀσπῶν, ἀμε ἀναπεπέ-
 κασιν οἱ φιλόσοφοι, μὴ δοκεῖν
 ἀσπῶν εἶναι. δείκνυέ μοι γὰρ
 μαχαίρας τ' ἄδρου φόρων, ἰδὲ
 ἡλικίᾳ εἰσι, ἔκ πῶς ὄξείαι· τί
 ἔν ποιῶσιν ἐμὴ μεγάλη αὐ-
 ται μάχαυρα, ἔκ ὄξείαι; ἀπο-
 κληνύουσι. πυρετὸς δὲ τί ποι-
 εῖ; ἄλλο ἔδεν. κεραιμῖς δὲ τί
 ποιεῖ; ἄλλο ἔδεν. γέλης οὐκ
 πάντα τῶντα θωμμάζω καὶ
 περσκιωῶ, καὶ δ' ἔλθῃ πάν-
 των παειέρχουμα, μὴ γλύοιτο.
 ἀλλ' ἀπαξ μαθῶν, ὅτι τὸ γε-
 νόμῳ καὶ φθαρῆναι δεῖ, ἵνα
 ὁ κῆρμα μὴ ἴσῃ, μηδ' ἐμ-
 ποδίξῃ, ἔκ ἐπ' ἀφ' ἑρμου,
 πότερον πυρετὸς αὐτὸ ποιή-
 σῃ, ἢ κεραιμῖς, ἢ σρακώτης.
 ἀλλ' εἰ δεῖ συγκεῖναι, οἷδι
 ὅτι ἀπονώτερον αὐτὸ ἔκ τῶν
 τερον ὁ σρακώτης ποιήσῃ. ὅ-
 ταν ἔν μήτε φοβῶμαί τι ἄν
 ἀφ' εἶναι με δυνάει, μήτ' ἐ-
 πιθυμῶ ἴνός ἄν παραχθῆν,
 τί ἐπ' θωμμάζω αὐτ'· τί ἐπ' ἰ-
 θηπα; τί φοβῶμαί τὰς ἄδρου-
 φόρας; τί χαίρω, αὐτὸς μοι φιλα-
 θρώπως λαλήσῃ, ἔκ ἀποδέξῃ-
 ται με, καὶ ἀλλήλοισι διηγοῦ-
 μαί πῶς μοι ἐλάλησε; μὴ γδ

Σωκράτης ἐστὶ; μὴ γὰρ Διογέ-
 νης; ἐν ὅ ἐπαμνος αὐτῷ ἀπόδει-
 ξεις ἢ πῶς ἐμῶ; μὴ γὰρ τὸ ἦθος
 ἠζήλωκα αὐτῷ ἀλλὰ τὴν πε-
 δαιωσῶζων, ἔρχομαι πρὸς ἐ-
 μαυτὴ καὶ ὑπηρετῶ, μέγιστος αὐ-
 ὄτε μὴδὲν ἀβέλτερον κε-
 λάσει, μὴδ' ἀρρυθμῶν. αὐτὸς δὲ
 μοι λέγει, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Λέοντι
 τῷ σαλαμίνιον, λέγων αὐτῷ,
 ζήτητέ τι ἄλλο. ἐγὼ γὰρ σκεπ-
 τῶμαι. ἀπαίτε αὐτῶν. ἀκούσας
 γὰρ ἐν πεδίῳ. ἀλλ' ἀφαιρεί-
 ται (ὁ τῶν ἀρχηγῶν). ἐκείνους
 δ' αὐτῷ ἐπιμύσει; ὑμῶν ἢ τῶν
 πεθομύων; ἀλλ' ἀταφος ρι-
 φήσῃ. εἰ ἐγὼ εἰμι ὁ νεκρὸς, ρι-
 φήσομαι. εἰ δ' ἄλλός εἰμι τῶν
 νεκρῶν, κομψότερον λέγει ὡς ἐ-
 γὼ τὸ περὶ αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐκφύσει
 με τοῖς πεδίοις. ταῦτα φοβε-
 ρά ἐστι ἐν τοῖς ἀνοήτοις. εἰ δὲ
 τις εἰς φιλοσόφου χολῶν ἀ-
 παξ εἰσελθὼν, ἐκ οἴδε τί ἐστιν,
 αὐτὸς ἀξίος ἐστὶ φοβεῖσθαι καὶ
 χολακῶν, ὃ ὑστερον ἐκκολά-
 κῶν. εἰ μὴ ποτε μεμάρθηκεν,
 ὅτι ἐκ ἐστὶ σάρξ, ἐδ' ὅσα, ἐδὲ
 νεύρα, ἀλλὰ τὸ τέτοις χρω-
 μῶν, διοικῶν ἐν παρακωλυ-
 θῶν ταῖς φαντασίαις; γὰρ.
 ἀλλ' οἱ λόγοι ἐπιμαρτυροῦνται
 τοῖς ποιῶσι τῶν νόμων. ἐπιμαρ-
 τυροῦνται λόγοι πεθομύων παρ-
 ἔχουσι τοῖς νόμοις, τὰς χρω-
 μῶν; νόμος δ' ἐκ ἐστὶ, τὰ ἐπὶ
 μωρῶν. καὶ ὁμοίως ὅρα, πῶς καὶ
 πρὸς ἑτέρας ὡς δ' εἰ ἐχθρῶν παρασκευάζουσιν, οἵ γε διδάσκουσι
 ἀντιποιεῖσθαι πρὸς αὐτὰς, ἐν οἷς αὐτὴν ἡμᾶς νικῆσθαι δυνάμεθα
 μᾶλλον διδάσκουσιν ἐξ ἑαυτῶν, πῶς τὰ τέκνα, γονεῖς, ἀδελφ.

Socrates est? Nū Dioge-
 nius laus sit demonstra-
 Nū mores eius admire-
 ludū tuear, accedo illi
 ministro, quoad me n-
 tum nihil indecorū iu-
 vero mihi dicat, abi a
 Salaminīū: dico ei, Qu-
 ego enim non ampli-
 Abduc in carcerē. Se-
 iocū. At caput tibi auf-
 vero illius ipsius mane-
 itē, qui obtēperatis? A-
 tus abiiceris. Si ego si-
 uer, p̄iiciar: sin diue-
 dauere, loquere ciuili-
 me terreto. Pueris ista
 sunt, & stultis. Si qui-
 mel scholā philosophi-
 sus, ignorat quid ipse
 gnus est qui terreatur
 letur aliis, si nondū
 nō esse carnē, neq; of-
 neruos: sed id q̄ illis
 gubernet & sequatur
 At ista verba contēt-
 efficiūt. Quæ vero v-
 bus obediētiores rede-
 non est quæ fertur a
 tamen vide, quomo-
 ant etiam ad illa para-
 quidem doceant, nil
 esse flagitandum, in-
 possint vincere. Docer-
 dum esse corpore, lil-
 rentibus, fratribus:

pendendum esse: omnia mis-
 enda. Sola decreta exci-
 s, quæ ipse etiam Iupiter
 cuiusque esse voluit.
 hic est legum violatio?
 improbitas? Vbi potentior
 portior, ibi tibi cedo. Vicif-
 si ego superior sum: tu
 cedo. Res enim hæc curæ
 tibi non fuit. Tibi
 est, quomodo in palatiis
 es: quomodo pueri & cli-
 tibi ministrent: quomo-
 stem conspicuam gestes:
 atores multos habeas, vt
 cedos, tragædos. Num
 tibi vendico? Num decre-
 ta curæ sunt? Num tua i-
 oratio? Num scis e qui-
 artibus constet? Quomo-
 niungatur? Quæ sit eius
 etio? Quas habeat vires, &
 s? Quid ergo indignaris,
 is in his te superat, qui il-
 ditatus est? Atqui hæc
 ma sunt. Quis vero ea te
 ure prohibet, & curare?
 vero instructior est libris,
 magistris? Tantum incli-
 tandem ad hæc, vel exi-
 tempus tuæ rationi im-
 cito: considera cur tandem
 as, & vnde profectum, id
 reliquis omnibus vtitur,
 cætera omnia probat,
 eligit, repudiat. Quoad
 in externis rebus versa-
 e, eas habebis quales ne-

παραχωρεῖν, πάντα ἀφίεναι·
 μόνα τὰ δόγματα ὑπεξαγο-
 ρῆνα, ἃ καὶ ὁ Ζεὺς ἐξαίρειται·
 ἡγήσασθαι ἢ ἔλῃσει. ποῖα
 ἐνθάδε παρονομία; ποῖα ἀ-
 βελιεία; ὅπως κρείττων εἶ. Ἐ-
 ισχυρότερος, ἐκεῖ σοι ἐξίστα-
 μα· ὅπως πάλιν ἐγὼ κρείτ-
 των, σὺ παραχωρεῖ μοι. ἐμοὶ
 γὰρ μεμέληκε, Ζοῖ δὲ ἔ. Ζοῖ
 μέλη, πῶς αὖ ἐν λιθοσρώτοις
 οἰκήσειε, πῶς παῖδες Ζοῖ καὶ
 πελάτῃ ἀφαιθῶσι, πῶς ἐ-
 ὄηται περὶ ὀλεπίον φορῆς,
 πῶς κωηγῆς πολλὰς ἔχης,
 πῶς κιθαρωδῆς, τραγωδῆς·
 μή τι αὐτὸ ποιῆμα; μή τι οὐδὲ
 δόγματων Ζοῖ μεμέληκε; μή-
 τι ἔλογα ἔσσαν; μή τι οἰ-
 δας, ἐν πίνων μέρων σνω-
 σηκε; πῶς σνωάει; τίς ἡ διάρ-
 θρωσις αὐτῆ; ἵνας ἔχει δυνά-
 μεις; καὶ ποῖας ἵνας; τί ἔν ἀβα-
 ρακτεῖς, εἰ ἄλλῃ ἐν τέτοις
 σε πλέον ἔχει, ὁ μεμελη-
 κῶς; ἀλλὰ ταῦτ' ἐστὶ τὰ μέλι-
 σα. καὶ τίς σε κωλύει, περὶ ταῦτ'
 αὐασπέφει, καὶ τῆτων ἐπι-
 μελείει; τίς δὲ μείζονα ἔχει
 παρασκευῶν βιβλίων, ὀρχο-
 λίας τ' ἀφελήσονται. μέγιστον
 δ' ἄνδρῶν ποτε ἐπὶ ταῦτα,
 δ' ἄνδρῶν καὶ ὀλίγον χρόνον
 τῶ στωτῶ ἢ ἐμνηστικῶ. σκέψαι
 τί ποτ' ἔχης ἔτο, Ἐ πόθεν ἔ-
 ληλυθὸς τὸ πᾶσι τοῖς ἀλλοῖς
 χρόνον πάντα τ' ἀλλὰ δε-
 κιστάζον, ἐκλεγμένον. ἀπὸ

οὐδείς. τοῦτο δὲ οἶον αὐτὸ
ἔχειν θέλεις; ῥυπαρὸν, καὶ ἀ-
τημέλῃον.

Πρὸς τὰς ταχέως ἐπὶ τὸ χη-
μαίων φιλοσόφων ἐπι-
πηδῶντας.

ΚΕΦ. η.

ΜΗδέ ποτ' ἀπὸ τῶν κρι-
σίων ἕνα μήτ' ἐπαίνε-
σῃτε, μήτε ψέξῃτε· μήτε τέ-
χνῳ ἕνα ἢ ἀτεχνίαν ἄσσο-
μαρτυρήσῃτε. καὶ ἅμα μὴ
ἄσπείλειας ἑαυτῶν ἀπαλά-
ξῃτε, ἅμα ἢ κακοθείας· ἕτος
ταχέως λούεται. κακῶς οὐ
ποιεῖ; οὐ πάντως· ἀλλὰ τί;
ταχέως λούεται. πάντε οὐ
πῶς γίνεται; οὐδαμῶς· ἀλλ'
τὰ μὴ ἀπὸ δογματίων
ἄρθῶν καλῶς, τὰ δὲ ἀπὸ μοχ-
θηρῶν μοχθηρῶς. σὺ ἢ μέ-
γας αὐ μάρθης τὸ δόγμα,
ἀφ' οὗ τις ποιεῖ ἕκαστα, μήτ'
ἐπαίνει τὸ ἔργον, μήτε ψέγε-
δογματε δὲ ἐκ τῶν ἐπιπέδων, οὐ
ραδίως κρίνει. ἕτος τέκτων
ἔστι, διὰ τί; χρεῖται σκεπάζειν.
τί οὐκ ἔτο; ἕτος μουσικός· ἀ-
δειγῶν. ἔτι ἔτο; ἕτος φίλος
σοφός. ἀφ' ἧς τρεῖς ὧνα γὰρ ἔ-
χει, καὶ κέμῳ. οἱ δὲ ἀγύεται
τί ἔχασσι; διὰ ἔτο αὐ ἀχρη-
νῆντα ἕως ἰδὴ ἕνα αὐτῶν, οὐ-
θὺς λέγει· ἰδὲ ὁ φιλόσοφος
ποιεῖ. ἔδει δὲ ἀφ' ὧν ἡχη-
μὲν μᾶλλον, λέγειν αὐτὸν μὴ
εἶναι φιλόσοφον. εἰ μὴ γὰρ αὐ-
τὸν εἶναι ἢ ἔφιλοσόφῃ ἀπέλη-

mo alius: hanc vero quæ
habere vis, sordidam & in-
estam.

*Ad eos qui philosophi-
bitum celeriter arri-
piunt.*

CAP. VIII.

NUnquam ob comi-
signa quenquam
ueritis, aut reprehenderit
que artem aut inertiam
bueritis. Ita simul & a te-
tate & a malevolentia
immunes. Hic celeriter
Male ergo facit? Non
Quid facit? Celeriter lau-
gone recte fiunt omnia
quaquam: sed quæ a re-
cretis proficiscuntur, et
fiunt: quæ a prauis, prau-
vero donec decretum e-
ris, ex quo quisque sing-
cit: factum nec laudato,
prehendito. Decreta au-
rebus externis non facil-
cantur. Hic faber est, qui
ri utitur. Quid ergo hic
Hic musicus, quia car-
quid hoc? Hic philoso-
Quare? Quia pallium ha-
comam. Præstigiatores
quid habent? Propterea
eos aliquid indecore fac-
videt, statim dicit, Ecce
sophus facit: cum potius
decore facta negandum est
esse philosophum. Nam
dem id philosophi insti-

utque professio, habere
 m & comam: recte dice-
 sin illa potius est, vt nihil
 quatuor: cur non potius, quia
 sioni suæ non respondet,
 rationem istam ei adi-
 ? Sic enim in cæteris quo-
 rtibus fit, cum quis ali-
 male dolantem ligna vi-
 non dicit, quis est fabrilis
 vsus? Ecce fabri quam
 i perperam agunt? Sed
 a potius: Iste non est fa-
 nale enim dolat. Eodem
 o, si quis aliquem male
 tem audierit: non dicit,
 modo canunt Musici? sed
 s: Iste non est musicus.
 m in sola philosophia ita
 affecti, cum aliquem con-
 h philosophiæ professionem
 e vident, non ei adimunt
 rationem: sed statuentes
 sophum eum esse, ex i-
 cto indecoro probatione
 a, concludunt, nullam esse
 philosophiæ vtilitatem.
 in causa est? Quod fabri
 usici notionem curamus,
 omque modo cæterorum
 cum: philosophi autem
 oitem, sed vt confusam &
 tinctam extrinsecus iudi-
 us. Quæ vero alia ars habi-
 coma ponderatur? Non-
 ero præcepta etiam ha-
 e & materiam & finem?
 igitur materia est philo-
 i? Nū palliū? Nō: sed ratio.

ψις ἐ ἐπαγγελία, ἔχιν τρεῖ-
 θωνα κὲ κέμω, καὶ ὡς ἔλεγον
 αὐ. εἰ δὲ ἐκείνω μάλλον, ἀ-
 ναμάρτηθον εἶναι, ἀλλὰ τίς ἔ-
 χι ἀλλὰ τὸ μὴ πωλεῖν τὴν ἐ-
 παγγελίαν, ἀφαιρῆν) αὐτὸν
 τὴν ἀρεσιγροίας; ἔτι γὰρ κὲ ἐπὶ
 τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅταν ἰδῆ τις
 κακῶς πελεκῶνται, ἔλεγει, τί
 ὄφελος τεχνικῆς; ἰδὲ εἰ τέ-
 κτονες οἷα πεισσοικησὶ. ἀλλὰ
 πᾶν τὸ ἐναντίον λέγει, ἔτος ἔκ
 ἔστι τέκτων, πελεκῶ γὰρ κα-
 κῶς. ὁμοίως καὶ ἄλλοι πῶς πῶ-
 νος ἀκέρση κακῶς, ἔλεγει, ἰ-
 δὲ πῶς ἄδουσιν οἱ μουσικῶν.
 ἀλλὰ μάλλον, ἔτος ὅτι ἔκ ἔστι
 μουσικός. ἐπὶ φιλοσοφίας δὲ
 μόνης ἔτο πάρα σιν, ὅταν ἴ-
 να ἰδῶσι παρὰ τὸ ἐπάγγελ-
 μα τὸ ἔ φιλοσόφου ποιῆντα,
 ἔχιν τὴν ἀρεσιγροίας ἀφαι-
 ρῆν) αὐτὸν ἀλλὰ γέντες εἶναι
 φιλόσοφον, εἰτ' ἀπ' αὐτῶν
 ἴνομός τε λαβόντες ὅτι ἀρη-
 μνηεῖ, ἐπάρασι, μηδὲν ὄφελος
 εἶναι ἔ φιλοσοφῆν. τί ἔν τὸ
 αἴποι; ὅτι τὴν μὲν ἔ τέκτωνος
 ἀρῆσιν περὶ σόφου, καὶ
 τὴν ἔ μουσικῆς, ἔ ἀσώτως τὴν
 ἄλλων τεχνῶν τὴν ἔ φιλοσό-
 φου δὲ ἔ, ἀλλ' ἄτε συσκευ-
 μένω κὲ ἀδιάρθρωτον, ἀπὸ τῶν
 ἐκείνων μόνον κέμω. ἔ ποῖα
 ἄλλη τέχνη ἀπὸ γήματος αὐ-
 ἀλαμβάνει), ἔ κέρσης; ἔχιν τὴν
 ἔ θεωρηματῶν ἔχιν, ἔ ὕλη, κὲ
 τέλος; τίς ἔν ὕλη ἔ φιλοσό-
 φου; μή τρεῖθων; ἔ, ἀλλὰ ὁ λόγος

τί τέλει; μήπι φορεῖν τρί-
 βωνας; ἔ, ἀλλὰ τὸ ὄρεθὲν ἔχειν
 τὸν λόγῳ. ποῖα θεωρήματα;
 μήπι τὰ περὶ τοῦ πῶς πύγων
 μαίνας γίνεται, ἢ κήμη βα-
 ρεῖα; ἀλλὰ μάλλον ἂν Ζῆνων
 λέγει, γυνάμ τὰ τοῦ λόγου
 ταχεῖα, ποῖον τί ἐκείσιν αὐ-
 τῶν ἐστὶ, καὶ πῶς ἀρμόττειται
 περὶ ἀπληλα, καὶ ὅσα τού-
 τοις ἀκλόγητά ἐστ. οὐ θέλεις
 οὐκ εἶν περὶ τῶν, εἰ πληροῖ
 τῶν ἐπαγγελίαν ἀκηροῦν,
 καὶ οὐτὼ τῶ ἐπιτηδύματι
 ἐγκολοεῖν; νῦν δ' αὐτὸς ὅταν
 ἀφροῦνῆς, ἐξ ὧν ποιεῖν σοι
 δοκεῖ κακῶς, λέγεις, ὄρα
 τὸν φιλόσοφον· ὡς πρέπον-
 τος λέγειν, τὸν ζῶντα ποιεῖν-
 τα, φιλόσοφον. καὶ πάλιν,
 τοῦτο φιλόσοφόν ἐστιν; ὄρα
 δὲ, τὸν τέκτονα ἔ λέγεις, ὅς
 πιν μισθῶντα πῖνα γνῶς, ἢ
 μισθῶντα ἰδίῃς· ἔδὲ, ὄρα
 τὸ μουσικόν. οὕτως ἐπὶ πό-
 στον αἰσθάνῃ καὶ αὐτὸς τῆς
 ἐπαγγελίας τοῦ φιλοσόφου,
 δόλοισθαι εἶναι δὲ καὶ συγχέη
 ὑπὸ ἀμελετησίας. ἀλλὰ καὶ
 αὐτοὶ οἱ καλέμηροι φιλόσο-
 φοι, δὲ τῶν κρινῶν τὸ πρῶ-
 γμα μετῆσιν, οὐτὼς ἀναλα-
 βόντες τρίβωνα, καὶ πύγωνα
 κροθέντες, φασίν, ἐγὼ φιλό-
 σοφός εἰμι. ἔδεῖς δ' ἐρεῖ,
 ἐγὼ μουσικός εἰμι, ἀνὸς πλη-
 κτρον καὶ κηθάρων ἀγροῦσι.
 ἔδ' ἐγὼ χαλκός εἰμι, ἀνὸς πι-
 λῖον ἢ περὶ ζῶμα περὶ ἡται,

Qui finis? num ferre pal-
 Non: sed recta p̄ditum e-
 tionē. Quę p̄cepta illius
 num quo pacto barba n-
 fiat, aut coma promissa
 potius ea quę Zeno dicit
 gnitio elementorum om-
 nis, quale sit vnumque
 eorum, & quomodo int-
 conueniant, & quę his
 quentia sunt. Non igit
 primis videre vis, an, cum
 decore agit, professioni s-
 spondeat, ac tum dem-
 psum studium accusare?
 vero cum sobrius es, scilicet
 consideratis quę male fac-
 cis: Ecce philosophum?
 vero is qui talia facit, phi-
 lophus fit appellandus, atq
 philosophicum sit. Fabri-
 dicis eum quem adulteri-
 gnoueris, aut luxu difflu-
 deris. Musicū non ita cen-
 & ipse professionē philo-
 animaduertis aliquo mo-
 labascis, & propter neg-
 tem rei considerationem
 rorem delaberis. Imo & i-
 qui philosophi nominan-
 vulgaribus rebus professi-
 suam auspicantur: statim
 lium induunt, promi-
 barba se philosophos esse
 cunt. Nemo autem se
 cum esse dicit, cum ple-
 citharam mercatus fuerit
 fabrum ærarium, si pile-
 perizomate instructus

habitus ad artem accom-
 datur: ab arte vero nomen,
 ab habitu accipiunt. Qua-
 propter recte dicebat Euphras-
 se, se longo tempore dissimu-
 le philosophiæ studium,
 que dissimulationem sibi
 fuisse. Primum enim sci-
 e se, quæ recte faceret, ea
 non facere propter spectato-
 res, sed propter semetipsum:
 si ipsi recte comedis: com-
 editis fuisse oculis: in deam-
 nationibus seruasse modum:
 gratia sibi & Deo præsti-
 te: & sicut solus certasset,
 etiam solum esse periclitan-
 tem. Si quid turpe aut in-
 decorum fecisset, philoso-
 phiam non fuisse periclitans:
 neque se nocuisse vulgum,
 si ut philosophus peccas-
 set. Quapropter eos qui suum
 habitum ignorarent, fuisse
 vituperatos qui fieret, cum or-
 dinem philosophorum con-
 stantia & doctrina utere-
 tur, ipsum tamen non phi-
 losophari? Quid vero, in-
 quit, mali fuit in eo, si phi-
 losophus e factis cognoscebar,
 non autem ex insignibus? Vi-
 deo quomodo edam, quomodo
 bibam, quomodo dormi-
 am, quomodo tolerem, quo-
 modo abstinenceam, quomodo
 temperem, quomodo appeti-
 tione utar, quomodo auersa-
 tione, quomodo affectiones &

ἀλλ' ἀρμόζεται μὴ τὸ γῆ-
 μα πρὸς τὴν τέχνην· ἀπὸ
 τῆς τέχνης ἢ τὸ ὄνομα, ὅσα
 ἀπὸ τῆς γῆματ' αἰαλαμ-
 βαίουσι. ἀλλ' ἴσθι καλῶς
 εὐφροδίας ἐλεγχῶ, ἐν ἐπι-
 πολὺ ἐπιρώμην λαμβάνειν
 φιλοσοφῶν· καὶ ἡ μὲν φη-
 σι, τὸ τοῦ ἀφελίμου. πρῶ-
 τον μὲν γὰρ ἴδεν, ἵσα κα-
 λῶς ἐποιοῦν, ὅπου ἀλλὰ τοὺς
 θεαταῖς ἐποιοῦν, ἀλλὰ δὲ ἐ-
 μαυτὴν. ἡ δὲ ἴσθι ἐμαυτῶ κα-
 λῶς, κατεπαλμῶν εἶχεν τὸ
 βλέμμα, τὴν ἀείπιτιν·
 πάντῃ ἐμαυτῶ καὶ τῶ θεῶ.
 εἶτα ὡς περ μόν' ἡ γνηζό-
 μην, οὕτω καὶ μόν' ἐκιν-
 δυώδων. οὐδὲν, ἐμὲ δρᾶ-
 σαι τὸ ἀίχρην ἢ ἀπειπές,
 τὸ φιλοσοφίας ἐκινδυνώε-
 το. οὐδ' ἐβλαπτον τοὺς
 πολλοὺς, ὡς φιλοσοφῶν
 ἀμαρτανῶν. ἀλλὰ τὸ τοῦ οἰ-
 μὴ εἰδότες μὲν τὴν ἐ-
 πιβολὴν ἐθαύμαζον, πῶς
 πᾶσι φιλοσοφοῖς χρώμε-
 νος, καὶ συζῶν, αὐτὰς
 ὅσα ἐφιλοσοφούν. καὶ πῶς
 κακῶν, ἐν οἷς μὲν ἐποί-
 ουν, ἐπιγνώσκουσαι τὸς
 φιλόσοφον, ἐν δὲ τοῖς
 συμβόλοις μὴ; βλέπει πῶς
 ἐοδίω, πῶς πίνω, πῶς
 καθεύδω, πῶς ἀνέχο-
 μη, πῶς ἀπέχομαι, πῶς
 σπυριζῶ, πῶς ὀρέξασθαι
 χρώμαι, πῶς ἐκκλί-
 σαι, πῶς τηρῶ τὰς χρεῖστας

τοῖς φυσικῶς ἢ ἐπιτήδεους, ὡς
 ἀσυγχρίτως καὶ ἀπαραπο-
 δέστως. ἐκείθεν με κερῖνε, εἰ
 δυνάσῃ. εἰ δ' ἔτω κωφὸς
 εἶ, καὶ τυφλὸς, ἵνα μηδὲ τὸν
 Ἡφαιστον ὑπολαμβάνῃς κα-
 λὸν χαλκία, αὐτὸ μὴ τὸ πλιόν
 ἰδῆς. ὦρε τίω κεφαλῶν πε-
 ρικείρνον, τί κερῖνον, ὑφ' ἕ-
 τως ἡλιθίως κερῖν ἀγροεῖα;
 ἔτως ἐλαύνηνε παρὰ ταῖς
 πλείστοις Σωκράτης, καὶ ἤρ-
 χοντο ὡρεὺς αὐτὸν ἀξιούντες
 φιλοσοφοῖς συστηῆναι. μή τι
 οὐκ ἤρανόκει ὡς ἡμεῖς καὶ
 ἔλεγε, ἐγὼ δὲ σοὶ ἔφαινο-
 μη φιλοσοφῶ; ἀλλ' ἀπῆ-
 ρε, καὶ σιωπῆσα, ἐνὶ δρηγύ-
 μῃος, τὰ εἶναι φιλόσοφος
 χαίρων ἢ, καὶ ὅτι μὴ δοκῶν
 σοὶ ἐδάκνυτο. ἐμέμνητο γὰρ
 τοῦ ἰδίου ἔργου. ἢ ἔργον κα-
 λὸν καὶ ἀγαθόν. μαθητῶν
 πολλοὺς ἔχειν; οὐδ' αὖτως. ὅ-
 ψονται οἱ ὡρεὶ τοῦτο ἔσπου.
 δακρύεις. ἀλλὰ θεωρήματα
 δύσκολα ἀκροῦσθαι; ὅψονται
 καὶ ὡρεὶ τούτων οἱ ἄλλοι.
 ποδοῦν αὐτόν; καὶ τίς ἴω, καὶ
 εἶναι ἠθέλεν; ὅπου βλάβη
 καὶ ὠφέλεια. εἰ με τίς (φη-
 σι) βλάβῃ δυνάσῃ, ἐγὼ
 ἔδεν ποιῶ εἰ ἄλλον ὡρεῖν
 ἵνα με ὠφελήσῃ, ἐγὼ ἔδεν
 εἶμι θέλω τί, καὶ ἔγινεται,
 ἐγὼ ἀτυχῆς εἶμι εἰς τοσοῦτο
 σκάμμα ὡρεῖ καλεῖτο πάν-
 τα ὄντινα ἄν, καὶ σοὶ αὐ-
 ροὶ δοκεῖ ἐνὶ κῶν οὐδένι.

naturales & accersitas tu
 ut absque perturbatione
 que impedimentis viam?
 de me iudica, si potes. Si
 tem ita surdus & cæcuses
 ne Vulcanum quidem præ-
 rum fabrum iudices, nisi
 leolum capiti eius imposi-
 videas: quid mali est, a iuc
 adeo stolido non cognosci?
 maximæ parti hominum
 gnotus erat Socrates. Adi-
 tura nonnullis, petentibu
 ab eo philosophis commen-
 ri. Nunquid ergo succense
 illis ut nos, dicebatque, I
 vero tibi philosophus non
 deor? Imo adducebat illos
 commendabat, contentu
 quod philosophus esset: g
 debatque, se, quod talis i
 videretur, non moideri. i
 minerat enim sui munc
 Quod est boni & sapientis
 munus? Discipulos mul
 habere? Nequaquam. Vider
 isti quibus ea res studio
 Num præcepta difficilia so
 ter explicare? Viderint &
 alij. Vbi ergo ipse, & qui
 rat, atque esse volebat?
 damnum & utilitas versat
 Si me quis, inquit, lædere
 test, ego nihil ago: si ali
 exspecto ut me iuuet, ego
 nihil sum: volo quid, & non
 ego voti sum impos. In t
 tum campū quoslibet proi
 cabat, neque cuiquam cess

i videtur. Quid putatis? eū
 antiasse & dixisse, Ego sum
 ? Absit. Sed talis erat. Est
 & hoc stulti & arrogan-
 icere : Ego sum pertuba-
 e & tumultu vacuus. Nos
 ignorare homines, dum
 dormitis, & de rebus nul-
 pretij digladiamini, ego
 s omni tumultu sum li-
 Itane tibi non fatis est ni-
 lolere, nisi proclamaueris:
 uenite omnes qui e pedi-
 e, ecapite, qui febris labora-
 conuenite cæci, ac vide-
 e ab omni malo saluum.
 : inane & importunum
 nisi quis vt Æsculapius
 im demonstrare possit, il-
 ua curatione vfos, & ipsos
 e sanos: & eius rei proban-
 causa suam sanitatem pro-
 t. Nam talis est Cynicus,
 tro & diademate a Ioue or-
 nus, qui ait: Vt intelligatis
 nines, felicitatem & tran-
 llitatem vos non vbi est
 cere: sed vbi non est: ecce
 vobis exemplum a Ioue
 fo missus, qui nec rem ha-
 bam, neque domum, neque
 vorem, neque liberos, imo
 stragulum quidem, aut tu-
 ram, aut vasculum. Videte
 am sanus sim? facite mei
 iculum. Quod si ab omni
 nultu remotum videritis:
 adite medicamenta, & qui-
 s rationibus sim curatus.

τί δοκείτε καταργέλλων καὶ
 λέγων, ἐγὼ θειόττος εἰμι; μὴ
 γήρ οὐκ ἀπὸ τῶν θειόττων πα-
 λιν γὰρ ἔδοτο μαργῶ καὶ ἀλα-
 ζόντων ἐγὼ ἀπειρίας εἰμι καὶ
 ἀπειραχῶ, μὴ ἀγνοεῖτε ὅτι
 αἰθρητοὶ ὅτι ὑμῶν κυμαμέ-
 νων καὶ θορυβῶντων ὡσεὶ πᾶ-
 μηδένος ἀξία. μένος ἐγὼ ἀ-
 πήλασμα πάσης παρερχῆς.
 ἔτως εἰ δὲ δοκῆσαι σοι, τὸ μηδὲν
 ἀλγεῖν, ἀν μὴ κηρύσσης; συν-
 ἔλθετε πάντες οἱ πεδασθῶν-
 τες; οἱ κεφαλῶν ἀλγεῖντες, οἱ
 πυρέσοντες, οἱ χυλοὶ, οἱ τυ-
 φλοὶ, καὶ ἰδέτε με ἀπὸ πειντὸς
 παίδης ὑμῶν; ἔτο κενὸν καὶ
 φορητὸν, εἰ μή τις ὡς ὁ Ἀ-
 σκληπιὸς, ὅστις ὑποδείξαι
 δυνάσται, πῶς θηραπύοντες
 ὅστις ἔσονται ἀνοστοὶ καὶ κεί-
 νοι, καὶ εἰς ἔτο φέρεται παρὰ
 δειμά τῶν ὑγίαιων τῶν σι-
 αωθῶ. θειόττος γὰρ ἐστὶν ὁ κυνι-
 κός, ἔσκηπερ καὶ Διφδη-
 ματος ἠξιαμῆρος παρὰ θεῶ
 Διός, ἔ λέγων ἰν ἰδητε ὡ αἰ-
 θρητοὶ, ὅτι τῶν δὲ δαιμονίων
 ἔ ἀπαρξία ἐχέπερ ἐστὶ ζη-
 τῶτε, ἀλλ' ὅπερ μὴ ἐστὶν, ἰδὲ
 ἐγὼ ὑμῖν παρὰ δειμά παρὰ θεῶ
 θεῶ ἀπέσταλμαι, μήτε κτήσι
 ἔχων, μήτε οἶκον, μήτε γυ-
 ναῖκα, μήτε τέκνα, ἀλλ' ἔ μὴ-
 δ' ὑπόσρωμα, μηδὲ χιτῶνα,
 μηδὲ σκευὸς καὶ ἰδέτε πῶς ἔ γε-
 αίνω, παρὰ θεῶ τέ τις καὶ ἰδη-
 τε ἀπὸ ἀρχῶν, ἀκέρτατε θεοφάρα
 μακα, ἔ ὑφ' ὧν ἐθεραπεύθη.

τούτο γὰρ ἤδη καὶ φιλανώ-
 θρωπον, καὶ γηναῖον. ἀλλ'
 ἑρᾶτε τίνος ἔργον ἐστὶ. Ὁ Διὸς,
 ἢ ἂν αὐτὸς ἐκείνος ἀξίον κρίνη
 ταύτης τῆς ὑπερησίας· ἵνα
 μηδαμῶς μηδὲν παραγυ-
 μνώσῃ πρὸς τοὺς πολλοὺς, δι'
 οὗ τὴν μαρτυρίαν τὴν αὐ-
 τοῦ διὰ τῆς δόξης μαρτυρεῖ,
 καὶ τῶν ἐκτος καταμαρτυ-
 ρεῖ, αὐτὸς ἀκυρῶν ποιήσῃ,
 οὗτ' ὠχρῶσάντα χροῶα καὶ λ-
 λιμον, οὐτε παρεῶν δάκρυ'
 ὀμορξάμενον, καὶ οὐ μόνον
 ἴσχυο, ἀλλ' οὐδὲ ποιοῦντα ἢ
 ἢ ἐπιζητοῦντα, αὐθροπον,
 ἢ ἴσχυο, ἢ ἀφωγῶν, ὡς τὰ
 παιδία τὸν τρυγητὸν ἢ τὰς
 δόξιας. αἰδοῖ πανταχοῦ κε-
 κροσημένον, ὡς οἱ ἄλλοι
 ἴσχυοι καὶ θυραῖς καὶ θυρω-
 ραῖς· νῦν δὲ αὐτὸ μόνον,
 κινήθηντες πρὸς φιλοσοφίαν,
 ὡς οἱ κροσημαχοὶ πρὸς
 ἢ βρωμάσιον, ὃ μετὰ μι-
 κρὸν σικχαίνειν μέλλουσιν,
 οὐδὲν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον,
 ἐπὶ τὴν βασιλείαν. καὶ
 γῆκε τὴν κρόνῳ, ἀνείλη-
 φε τρίβωνα, γυμνὸν δε-
 κνύει τὸν ὤμων, κρόχεται
 ἴσχυο ἀπαντῶσι. καὶ ἐν
 φαινόλῃ ἵνα ἴδῃ, κρόχεται
 αὐτῷ. αὐθροπε, κρο-
 μακιστον, πρῶτον, ἴδου
 σοῦ τὴν ὀρμὴν, μὴ κρο-
 κροσημαχοῦ ἢ κροσώσης
 γυμνασίου ἐστίν. ἀγνοεῖ-
 ετασ μελέτησον πρῶτον

Hoc enim iam & huma-
 & generosum est. Sed vi-
 cuius id opus sit. Iouis, an
 quem tali ministerio dig-
 iudicarit, vt nusquam e-
 quam nudet apud vulgus
 quo testimonium su-
 quod virtuti perhibet, & i-
 externas dicit, ipse irri-
 faciat:

*Ne pallore cutis decor obser-
 honesta,*

*Et molles oculis lacrymae sti-
 tibus absint.*

Imo ne desideret quide-
 requirat quicquam, non
 minem, non locum, non
 lectationem, quemadmodum
 pueri vindemiam aut fe-
 Sit verecundia vbique o-
 tus, vt cæteri parietibus,
 ribus, ianitoribus. Nunc
 tem primo impulsu ani-
 rum ad philosophiam exi-
 ti, vt ij qui e stomacho la-
 rant ad aliquod edulium, q-
 paulo post fastidiant: ita
 aggrediuntur sceptrum,
 tim regnum affectant: al-
 promissam comam, indu-
 pallium, nudum humer-
 ostentant, rixantur cum e-
 uis: si quem in penula vi-
 rint, pugnant cum eo. Hoc
 exerceto te prius aduersus h-
 mem, obserua tuum impetu-
 ne sit hominis e stomacho:
 mulierculæ pica laborantis:
 in primis operam, vt ignor-

: tibi ipsi philosophare
 uec tempus. Sic fruges
 tur: defodi oportet, ali-
 liu semen occultari, pau-
 augescere, vt maturita-
 onsequatur. Sed si spicam
 eniculum protulerit, im-
 tum est frumentum, est
 tis Adonidis. Huiusmo-
 titula & tu es: ante tem-
 oruisti, exuret te hyems.
 quid dicāt agricolę de se-
 . quādo ante tēpus calor
 rit. Angūtur ne luxuriēt
 a: ac deinde frigus vnū ea
 at. Vide & tu homo: lu-
 ti, subito cōcitarus es &
 ēpus ad gloriolā: videris
 esse, stultus apud stultos:
 e enecaberis, ac potius iā
 es iuxta radicē: superne
 aululū adhuc flores, coq,
 s adhuc viuere & florere.
 : nos saltē secūdū naturā
 rescere. Quid nos ex suis?
 cogis? Nōdū possum⁹ fers
 ē. Sine radicē crescere, de-
 geniculū primū oriri, post
 im, mox tertiū: deniq; sic
 ipsā naturā coget, vel me
 e. Quis enim pręgnās &
 taliū decretorū, nō etiā
 & copias suas intelligit, &
 nera sibi cōueniētia cōci-
 ? Taurus certe quidē na-
 uā haud ignorat, & robur,
 feram aliquam cōspexe-
 neque hortatorē operitur.

ἀλλὰ ταῦτος μὴ σὺκ ἀγνοεῖ
 οὐ, ὅταν ἐπιφανῆ ἢ θηρίον, εἰδὲ ἀναρῆται τὸ πρῶτον ψόμφρον.

τις εἶ. σωτὰ φιλοσόφῃσιν ὀ-
 λίον χρόνον· ἔτιω καρπὸς γί-
 νεῖ). καθ' ἑρυν λῶμα δ' εἰ. χρόνον
 τὸ σπέρμα κρυφθῆναι. ἔμ-
 κρὸν αὐξήθῃναι, ἵνα τελε-
 σφορηθῆ. αὐ δὲ πρὸς τὸ γέν-
 φύσιν, τὸ σάχμιω ἐξενεῖκῃ, ἀ-
 τελές ἐσιν, ἐκ κήπε' Ἀδωνιασ
 κῆ. Ἰσιῶτον εἰς σὺ φύθ' ἔρσον,
 θάπτον τὸ δέον ἵθις λῶθηκας, ἀ-
 ποκαύσῃ σε ὁ χιμῶν. ἰδ' ἔπ
 λείψιν οἱ γεωροῖοι πρὸ τῶν
 στερματίων, ὅταν πρὸ ὥρας
 θερμασίαι γένων), ἀβωνιῶσ
 μὴ ἐξυβρίσηται σπέρματα,
 εἴτα αὐτὰ πάρος εἰς λαθεῖν
 ἐξελέγξῃ. ὄρα ἔ σὺ ἀῤῥωπε,
 ἐξυβρίκας, ἐπιπεπήθηκας
 δοξαρίω πρὸ ὥρας, δοκεῖς τις
 εἶναι, μωρὸς πικρὰ μωροῖς ἀ-
 ποπαγήση, μάλλον δ' ἀπο-
 πέπηκας ἢ δὴ ἐν τῇ ρίζῃ κα-
 τῶ, τὰ δ' αὐτῶ (ε μικρὸν ἐπ
 αὐθεῖ. ἔ ἀλ' εἴ το δοκεῖς εἶ-
 ζῶν κ' θάπην. ἀφες ἡμᾶς γα
 κ' φύσιν πεπανθῆναι. τί ἡ-
 μᾶς ἀποδύεις, ἢ βιάζῃ; ἔπρω
 δυνάμεθα ἐνεκείν τ' αἶρα.
 ἔασον τὴν ρίζαν αὐξήθῃναι,
 εἴτα γένυ λαθεῖν τὸ πρῶτον,
 εἴτα τὸ δόστερον, εἴτα τὸ τρί-
 τον, εἴθ' ἔτιω ὁ καρπὸς ἐκ-
 θιάσει) τὴν φύσιν, καὶ ἐγὼ μὴ
 θέλω. τίς γὰρ ἐκύμων γενόμε-
 νος, ἔ πλήρης τηλεκῆτων
 δοσμάτων, ἔχι ἔ αἰδοῦνται
 τε τῆς αὐτῆ παρασκδυῆς, καὶ
 ἐπὶ τὰ κατὰ κλάλα ἔργα ὀρ-
 τῶν αὐτῆ φύσιν καὶ παρα-
 ἀναρῆται τὸ πρῶτον ψόμφρον.

ἐδὲ κύων, ὅταν ἴδῃ τὴν πῶν ἀγρίων ζῴων. ἐγὼ δὲ αὐτίχῃ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθοῦ παρασκευάσω; ἐκδέξομαι ἵνα με σὺ παρασκευάσῃ ἐπὶ τὰ οὐ κεία ἔργα; νῦν δὲ ἔπω ἔχω, πῆσδυσὸν μοι. ἢ ἔν με πρὸ ὄψεος ἀπεξηρανήναι θέλεις, ὡς αὐτὸς ἐξηρανήνης;

Πρὸς τὸν εἰς ἀναιχμιλίαν μεταβληθέντα.

Κ Ε Φ. Θ.

Ὅταν ἄλλον ἴδῃς ἀρχοντα, αὐτίχῃς, ὅτι σὺ ἔχεις τὸ μὴ δεῖσθαι δρχῆς· ὅταν ἄλλον πλουθῶτα, ἰδοὺ ἢ αὐτὴν θύτῃ ἔχεις; εἰ μὴ γὰρ μηδὲν ἔχεις αὐτ' αὐτοῦ, ἀφ' ἧς εἰ εἰ δὲ ἔχεις τὸ μὴ χρεῖαν ἔχειν πλούτου, γίνωσκε ὅτι πλείον ἔχεις, καὶ ποικίλ' πλείον ἄξιον. ἀλλ' ἄγε γινώσκῃς εὐμάρφον. σὺ τὸ μὴ ἐπιθυμεῖν εὐμάρφου γινώσκῃς. μικροὶ σοὶ δοκεῖ ταῦτα, καὶ πόσο αὐτὴν μῆσαμνθ οὐθεὶ αὐτί οὐ πλείοντες καὶ ἄρχοντες, καὶ μετ' εὐμάρφων διαίτηται μῆμοι, δαμάσκη πλούτου καταφρονεῖν, καὶ δρχῶν, καὶ αὐτῶν θύτων τῶν γινώσκῶν ἂν ἐρώσῃ, καὶ ἂν τυγχάνουσιν; ἀγνοεῖς, οἷον πῆ ἐστὶ δειψοὶ προέασοντες; ἐδὲν ὄμοιον ἔχει τῷ θύτῃ ὑγαίνοντος. ἐκείνος πῶν ἀποπέπαιται. ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον

Neque canis, cum ferum quod animal viderit. Ego viri boni apparatus corbo? Expectabo, ut tu mepera mihi conuenientiores? Nunc vero nondu beo, crede mihi. Quis me ante tempus exavis, quemadmodum ipsuisti?

Adeum qui impudens coeperat.

C A P. IX.

Cum alium videris magistratu praeditum: ne illud, te non requiret magistratum. Cum alium tem, vide quid loco dirum habeas. Nam si nihil illis habes, miser es. Si habes ut diuitiis non scito te plus habere, & ge maioris pretij rem. vxorem formosam habere vero id, ne formosam rem concupiscas. Numqua haec tibi videntur? Quis vero id isti ipsi magistri diuites aestimarent, cum mosorum consuetudine tur, ut possent diuitias, gistratus, & ipsas mulquas amant, quibusque tiuntur, contemnerent? Hic ras qualis sit sitis febricitis? Nihil simile habet sani hominis. Hic cum acquiescit: ille paru delecti

tus, naufeat, aquam in
 conuertit, vomit, ringi-
 cit vehementius. Tale
 est durante cupiditas
 iuitem, durante cupidi-
 tate magistratum, du-
 rant cupiditate dormire cum
 uxore: adiuncta est æ-
 tima, metus amissionis,
 turpia verba, turpes cogitatio-
 nes, turpia iudicia indecora. Et quid, in-
 mitto? Homo fuisti ve-
 tus: nunc non es, nihil ne-
 quis? Loco Chryssippi &
 Aristidem legis, &
 non: nihilne amisisti? pro
 Diogene miraris
 cum plurimas corruppe-
 recipere verbis potest.
 esse vis, ac te ipsum fin-
 gere non sis: & vestem splen-
 dentem ostentare cupis, vt mu-
 dum in te oculos in te con-
 spectum sicubi pastillos nactus
 te beatum te iudicas. Prius
 quicquam tale ne cogi-
 tasti? Vbi est honesta
 auctoritas vir graui auctoritate?
 cogitatio? proinde
 ut ut vir, prodibas vt
 vestem virilem ferebas,
 ostendebas digna viro bo-
 nam tunc mihi dicis, te nihil
 amisisse. Itane nihil aliud a-
 misisti? homines, nisi nu-
 merum? errecundia vero non a-
 misisti? dignitas non amitti-
 ta? talium rerum iactura
 non amittitur?

ἤσθητο, ναυπιᾶ, χαλλῶ αὐ-
 τὸ ποιεῖ αὐτὸ ὕδατος, ἐμεί-
 σφοδῆται, διψῆ σφοδρό-
 τερον. Ἰσοδόν ἐστὶ μετ' ἐπι-
 θυμίας πλεῖν, μετ' ἐπι-
 θυμίας ἄρχειν, μετ' ἐπιθυ-
 μίας καλῆ συγκαθεύδειν. Ζη-
 λοτυπία πάσσει, φόβος ἰσο-
 σερηθῆναι, ἀχρεὶ λόγῳ, ἀ-
 χρεὶ ἐνθυμήματι, ἔργα ἀ-
 χήμονα. Ἐκεί, φησὶν, ἀπο-
 λύω; ἀνθρώπε, ἰσῆρχες ἀ-
 δήμων, καὶ νῦν ὁσκέπεις. ἔδεν
 ἀπολώλεως; ἀλλ' ἔχρυσί-
 πτα καὶ Ζωίων Ἐρμείδην
 ἀναγνώσκεις, ἔδ' Ἰωάν. ἔ-
 δεν ἀπολώλεως; ἀλλ' ἔχρυσί-
 πτα καὶ Διοχίους τετρα-
 μαχας τὸν πλείστους διαφθει-
 ραι καὶ ἀναπέισμα ὁμιλῶν,
 καλὸς εἶναι θέλεις, καὶ πλάσ-
 σεις σεαυτὸν, μὴ ἄν. καὶ ἐσθῆ-
 τὰ ἐπιδεικνύειν θέλεις ἐλ-
 πνῶ, ἵνα ἴσῃ γυναικας ἐπι-
 σπέφης. καὶ πού μυσφίς
 ἐπιτύχης, μακίρι εἶναι
 δοκεῖς. πάτερρον δ' ἔδεν ἐνε-
 θυμοῦ τέτων ἔ. ἀλλὰ ποῦ
 διαχήμεων λόγῳ, ἀνὴρ ἀξιό-
 λογῳ, ἐνθυμημα γλυπῶν.
 Ἰσοδόν ἐγκαθεύδεις ὡς ἀνὴρ,
 παθῆεις ὡς ἀνὴρ, ἐοδῆ ἴσο-
 φόρει ἀνδρικῶ, λόγους ἐ-
 λάλεις πρέποντας ἀνδρὶ ἀ-
 γαστοῖ. εἰτά μοι λέγεις, οὐ-
 δέν ἀπώλεσα; οὕτως οὐδέν
 ἄλλο ἢ κέρμα ἀποκλύουσιν
 ἀνθρώποι; αἰδῶς ὁσὶ ἀπο-
 λύω;

λέσαντες; Κοί μὲρ οὐδ' ὀκνεῖ
 πύλαι τούτων οὐδ' ἐν σὸν κίπῃ
 ναί ζημίας. ὡς δὲ ποτε χρο-
 νος, ὅτε μόνω αὐτῷ ὑπε-
 λογίζεσθαι ζημίας καὶ βλάβ-
 ῆς, ὅτε ἠγωνίας μή τις ἐκ-
 σείσῃ σε τούτων τῶν λόγων
 καὶ ἔργων. ἰδοὺ ἐκσείσεισθαί
 ὑπὸ ἀλλοῦ μὲν οὐδένος, ὑπὸ
 σαυτοῦ δὲ. μαχεῖσθαι σαυ-
 τῷ, ἀφελοῦ σαυτὸν εἰς σὺ-
 χημοσιώλω, εἰς αἰδῶ, εἰς
 ἐλθούθειαν. εἰ Κοί τις ποτε
 ἔλεγε πρὸς ἐμὸν ταῦτα, ὅτι
 μέ τις μνησθῆναι ἀναγκάζει,
 ὅτι ἐσθ' ἦτα φορεῖν τοιαῦτα,
 ὅτι μωρίζεσθαι, σὸν αὖ ἀ-
 πειλῶν αὐτόχειρ ἐγγύου τοῦ
 ἀνθρώπου, τοῦ οὕτω μνη-
 παραχρωμῆρου; νῦν οὐδ' οὐ
 θέλεις σαυτῷ βοηθῆσαι, καὶ
 πόσω βράων αὐτῇ ἢ βοήθεια,
 σὸν δ' ἀποκτεῖναι πνα δεῖ, οὐ
 θῆσαι, οὐχ' ὑβρίσαι, σὸν
 εἰς ἀγρᾶν πρὸς ἐλθεῖν, ἀλλ'
 αὐτὸν αὐτῷ λαλήσαι, τῷ
 μάλιστα πειοθησομῆρω, πρὸς
 ὃ οὐδεὶς ἐστὶ σου πιθανώτερος.
 καὶ πρὸς τὸν μὲν κατὰ γνω-
 δι τῶν γνομῶν· εἴτε κα-
 ταγνοῦς, μὴ δ' ἀπογνῶς σαυ-
 τοῦ, μηδὲ πάθης τὸ τῶν
 ἀγρῶν ἀνθρώπων, οἳ ἅπασι
 ἐνδόντες, εἰσάπαν ἐπέδω-
 κεν ἑαυτοῦς, καὶ ὡς ὑπὸ
 βούματος παρεσύρησαν, ἀλ-
 λά μάλιστα τὸ τῶν παυδοτρι-
 βῶν· κέπλωκε τὸ παυδίον. ἀ-
 σαφῆς, φησί, πάλιν πάλαι,

nihil nocet? Tu fortas-
 horum in damnis depre-
 it autem quoddam t-
 cum sola hæc in malis i-
 res, & damnis: cum
 esses, ne quis ista dicta
 tibi excuteret. Ecce es
 bi sunt non ab alio vlt-
 te ipso. Pugna ipse teci
 re te ipsum dignitati,
 dia, libertati. Si quis e-
 hæc de me dixisset, est
 qui me adulterare co-
 talem vestem ferre; &
 tis delibutum reddi: n-
 currisses, & hominem
 sic abuteretur, iugulaf-
 ergo non vis tibi ipsi o-
 re? Quanto autem fa-
 istud auxilium? Non
 dendus quisquam, i-
 ciendus, non efficiens
 tumelia, non in for-
 deundum: sed tecum
 loquendum, qui max-
 temperabit, apud que
 plus auctoritate valet,
 tia. Ac primum qui
 quæ facis improba, vb-
 batis, de te ipso ne del-
 que id vltu tibi veniat
 gnauis hominibus, qui
 remissa industria,
 frenum laxant prau-
 ditatibus, & velut a-
 abripiuntur. Obserua-
 us pædotribarum ce-
 dinem. Prostratus e-
 Surge, inquit, denuo

est tuæ auctæ confir-
 fuerint. Ad eundē
 tu facito: scitoque
 animo humano tra-
 Velle oportet, fa-
 correctum est: ut e
 , si oscitarit, perit.
 is enim est & interi-
 imentum. Quid ve
 ihi boni est? Quod
 maius bonum quæ
 impudenti verecun-
 petulanti modestus,
 fidelis, e luxurioso
 ? Si qua alia his ma-
 s, fac quæ facis: ne
 quidem quisquam te
 potest.

*contempnenda sint,
 rebus sit
 attendendum.*

A P. X.

homines de rebus
 dubitare solent:
 eternis nesciūt quid
 Quid faciam? Quo-
 ? Quomodo eueni-
 oc vel illud accidat.
 e voces eorum sunt,
 externis occupātur.
 dicit, quomodo cas
 essentiar mendacio?
 o, ne a vero declinē?
 ingenii bonitate, ut
 saugatur: commo-
 illud, cur angeris?
 est: cautus esto,

μέγεις αὐ ἰχυροποιηθῆς.
 τοῦτον π καὶ σὺ πάρε. ἰαδι
 γδ, ὅπ οὐδέν ἐστιν διαγωγῆ-
 τερον ἀνθρωπίνης ψυχῆς.
 θελήσω δέϊ, καὶ ζέρονε,
 διάρρωται. ὡς πάλιν ἀποτυ-
 σαῖσα, καὶ ἀπόλωλεν. ἔσω-
 θεν γάρ ἐσι καὶ ἀπώλεια ἢ
 βοήθεια. εἴτε, τί μοι ἀγα-
 θόν, καὶ τί ζητεῖς τοῦτου μεί-
 ζον; ἐξ ἀναγκῆς τοῦ αἰδή-
 μων ἔση, ἐξ ἀκρίτου κή-
 σμι, ἐξ ἀπίστου πιστός,
 ἐξ ἀκρίτου σώφρων. εἴτε
 ἄλλα τούτων μείζονα ζητεῖς,
 ποίει ἂ ποιῆς· οὐδὲ θεῶν σέ
 ἴς σῶσαι δυνάται.

Τίνων δέϊ καταφρονεῖν,
 καὶ πρὸς τίνα δια-
 φέρεσθαι.

ΚΕΦ. 1.

Α Ποῖα πᾶσι τοῖς ἀν-
 θρώποις πρὸς τὰ ἐκτὸς
 γίνεται, ἀμηχανία πρὸς τὰ
 ἐκτὸς. π ποιῶ, πῶς γίνη-
 ται, πῶς ἀποβῆ, μὴ τίδε ἀ-
 παντήση, μὴ τίδε; πᾶσαι
 αὐται αἱ φωναὶ πρὸς τὰ ἀ-
 ποσάρετα σφραγισμένων εἰσι.
 τίς γδ λέγει, πῶς μὴ συγκα-
 ταπηθῶμαι τῷ ψύδει πᾶς
 μὴ ἀποιδύσω ἀπὸ τοῦ ἀλη-
 θῆς; ἐὰν ἔτως ἢ δύφνης, ὡς
 πρὸς τέτων ἀγωνιᾶν, ὑπο-
 μνήσω αὐτὸν, ὅπ τί ἀγωνιάς;
 ἐπὶ σοί ἐστιν· ἀσφαλῆς ἰαδι.

Ε c 2

μὴ πρὸ τοῦ ἐπιβῆναι τὸν φυ-
 σικὸν κανόνα, ὡς πῆδον ἐν
 τῷ συγκρατῆρι θεῖται. πάλιν
 αὐτὸς οὐδέ τις οὐδέ τις οὐδέ τις
 μὴ ἀτελής γλῆνται, καὶ δὲ πο-
 τούκλική· πρὸ ἐκκλίσιως,
 μὴ πρὸ πτωχικῆς. πρὸ τῶν μὲν
 αὐτῶν κραυγαί φησὶ ὡς ἀφεί-
 πται· αὐτοὶ ἀλλοιοὶ ἐπιβόηται, καὶ
 τὰς ἐκείνων φόβους, πρὸ τῶν
 ἰδίων ἔργων πεφρόντικεν, ὅ-
 που αὐτὸς ἐστίν. εἶτα ἐρῶ αὐ-
 τῷ, εἰ μὴ θέλεις οὐδέ τις οὐδέ τις
 δὲ ποτούκλικῶς, μηδὲ ἐκ-
 κλίνειν πρὸ πτωχικῶς, μηδὲ
 νὸς οὐδέ τις οὐδέ τις ἀλλοιοῦ, ἐ-
 πί μὴδὲν ἐκκλινε τῶν μὲν ἐπὶ
 σοί, εἰ ἢ μὴ, δὲ ποτούκλικῶς καὶ
 πρὸ πτωχικῆς ἀνάγκη. ποῖα
 ἐνθάδε δὲ ποτούκλικῶς; ποῦ ἔστι
 ἔχει, πῶς γλῆνται; καὶ πῶς
 δὲ ποτούκλικῶς; καὶ μὴ ἀπαντήσῃ
 τίδε ἢ ἔσθι; νῦν οὐχὶ τὸ ἐκ-
 θεσόμενον ἀποθαιρετον; ναί,
 ἢ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ καὶ
 κακοῦ ἐστίν ἐν τοῖς ἀποθαιρε-
 τικῶς; ναί. ἔστι οὐκ ἐστὶ σοί
 πᾶν τὸ δὲ ποτούκλικῶς καὶ
 κρατὸς φύσιν. μὴ τις σε κω-
 λύσῃ δὲ ποτούκλικῶς; οὐδεὶς. μηκ
 ἐν οὐκ ἐστὶ σοί λέγε, πῶς γέ-
 νηται; ὅπως γὰρ αὐτὸ γλῆ-
 νται, σὺ αὐτὸ θέσεις κα-
 λῶς, καὶ ἔστι σοί τὸ δὲ πο-
 τούκλικῶς οὐτύχημα. ἢ τίς αὐ-
 τῷ ὁ Ἡρακλῆς, λέγων,
 πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπι-
 φανῆ, μηδὲ μέγας σῦς μη-
 δὲ θηριώδεις ἀνθρώποι.

noli ante regulam r-
 hibitam, proflire a-
 nem. Rursus si de a-
 angatur, ne irrita
 voti impos: de ai
 vt ne in calamitate
 Primum quidem, et
 labor, quod omni-
 alij admirantur, et
 formidine profligat
 rebus sollicitus sit,
 Post ei dicam, si
 tuum frustrari non
 incidere vis in ea
 nihil alienum app-
 nihil eorum declin-
 nes te non sunt. A-
 strari, in calamitat-
 re necesse erit. Qu-
 dubitatio est? Qu-
 habet illud, quom-
 quomodo eueniet
 atque illud accide-
 euentus arbitrij
 est? Sic. Ipsa ve-
 ra boni & mali in-
 stri arbitrij sita est:
 ergo tibi quolibet
 cundum naturam
 quis te prohibere p-
 mo. Noli ergo po-
 dicere, quomodo
 cunque enim cecid-
 cte de eo statues, &
 tus tibi prosper erit.
 fuisset Hercules, si
 ne magnus leo in co-
 mihi veniat, aut
 per, aut homines i

o tu curas? Si ma-
 r prodierit, maius
 obibis. Si mali hor-
 rorum orbem malis
 Si ergo sic mortuus
 lorieris vir præstans,
 gesta. Nam cum o-
 oriendum sit, neces-
 aliquid agentem des-
 : siue agros colas, siue
 ue mercatorem agas,
 sulatum geras, siue
 labores aut alui pro-
 qua ergo actione oc-
 is a morte deprehen-
 iem quod ad me atti-
 e aliquo humano oc-
 cuiusmodi est benefi-
 blica utilitas, magna-
 Si vero tantis in re-
 ehendi non possum,
 te prohiberi nequit,
 ceditur, vt me ipsum
 n, vt expoliam facul-
 tentem visis, vt per-
 num vacuitati stude-
 affectionibus eatenus
 um, quatenus par est: si
 x fuero, vt tertium eto-
 am attingam de secu-
 idiciorum. Si me his
 am mors occupaue-
 s mihi erit ad Deum
 anibus extentis dice-
 s facultates a te acce-
 telligendam governa-
 tuam, oique obtempe-
 u, eas non neglexi: non
 i tibi fui, quantum in

και ἡ Κοι μέλλει, αὐ μέγας
 οὖς ἐπιφανῆ; μείζον ἀθλον
 ἀθλήσεις, αὐ κακοὶ ἀνθρω-
 ποι. κακῶν ἀπαλλάξεις τὴν
 οἰκουμένην. αὐ ἔν ἕτως ἀπο-
 θανῶ; ἀίσατος ἀνδρῶν ἢ, ἴερο
 ναίαν πρῶξιν ἐπιτελῶν. ἔ-
 πει γὰρ δ' εἰ πάντως ἀποθανεῖν,
 αὐ ἀσκε τί ποτε ποιῶνται δό-
 ρεθῆναι ἢ ἰεωροῦνται, ἢ σκά-
 πλοντα, ἢ ἐμποροῦντων, ἢ
 ὑποαυθιόντα, ἢ ἀπεπιθόντα, ἢ
 ἀφάρροιζόμενον. τί ἔν θέλεις
 ποιῶν δὲ ρεθῆναι ὑπὸ θούρα-
 νάτου; ἐγὼ μὲν, τὸ ἐμὸν μέ-
 ρος, ἔργον πὶ ποτ' ἀνθρωπι-
 κὸν, δὲ ρεθῆναι, κρινωφελές,
 χυναῖον. εἰ ἢ μὴ δυνάμει
 τὰ τηλικαῦτα ποιῶν δὲ ρεθῆ-
 ναι, ἐκείνός γε τὸ ἀκάλυτον,
 τὸ διδόμενον, ἐμαυτὸν ἐπαν-
 ορθῶν, ἐξερραζόμενον τὴν
 δυνάμει τὴν χρησικλῆ τῶν
 φαντασιῶν, ἀπίθειαν ἐκ-
 πονεῖν, ταῖς χρεῖσι τὰ ἴδια
 ἀποδιδόναι. εἰ οὕτως δὲ τυ-
 χῆς εἰμι, καὶ τοῦ τρίτου τό-
 που παραπτόμενον τοῦ ἀεὶ
 τὴν τῶν κερμάτων ἀσφά-
 λειαν. αὐ μετὰ τούτων μὴ ὁ
 θάναι κατὰ λάβη, δὲ κεί-
 μοι, αὐ δυνάμει πρὸς τὸν
 θεὸν ἀνατεῖναι τὰς χεῖρας,
 καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔλαβον ἀ-
 φορμας παρὰ σοῦ, πρὸς τὸ
 αἰσθέσθαι σου τῆς διοική-
 σεως, καὶ ἀκροβυσθῆσαι αὐ-
 τῇ, τούτων ἐσθ' ἡμέλησαι ἔ-
 κατ' ἡμεῖς σε τὸ ἐμὸν μέρ-

ἰδὲ πῶς κέρρημα ταῖς αἰ-
 ῶσιν, ἰδὲ πῶς τοῖς παθ-
 ῶσι· μή ποτέ σε ἐμεμ-
 ψάμην; μή π τῶν γινόμενων
 πνὶ δυσπρόσβου; ἢ ἄλλως γε-
 νέσθῃς ἢ φέλησαι; μή π τὴν χε-
 ρεῖς παραβῶμαι, ὅτι με σὺ
 ἐπλήρησας; χάριν ἔχω ὧν ἔδω-
 κας, ἐφ' ὅσον ἐχρησάμην τοῖς
 σοῖς, δοκεῖ μοι. πάλιν αὐτὰ
 ἀπόλαβε, καὶ κατὰ τὸν εἶδος
 θέλεις χωρῆν. σὰ γὰρ ἡ πᾶν-
 τῶ, σὺ μοι αὐτὰ δέδωκας. ἔκ
 δοκεῖ, ἔτι τίς ἐχρῆται ἐξελθεῖν;
 ἔτι βίαν κρείττων καὶ δούλη-
 μόνιστος. ἔτι τίς ἐχρῆται;
 ποῖα δὲ κληρονομία δούλη-
 μόνιστος, ἵνα δὲ ταῦτα γένη-
 ται, ἔτι μικρὰ δέξασθαι, ἔτι μι-
 κρῶν ἐστὶν ἀπολυθεῖν. ἔτι δούλη-
 σαι καὶ ὑπακούσαι θέλειν, καὶ
 ταῦτα. ἔτι ἀρετὴς ἐχρῆται ἰσχυ-
 ραίνειν, καὶ ταῦτα. ἔτι δὲ
 λαοῦ φρονεῖν, καὶ σεαυτῶ.
 ἀλλ' αὐτὸ πᾶν ἀποδοῦν θέλεις,
 τὰ σὰ ἀπώλειο, αὐτὴ δὲ πρὸς
 ἡμῶν ἢ φύσις, παρῶν, ἔτι δὲ
 γινεῖ. ἔτι πᾶν κερδόν; αὐτὸ ὑπα-
 κούσαι θέλεις, ἀρτυρήσασθαι σε
 δεῖ, παροδραμαῖν, τὴν χεῖρα
 καταφιλήσασθαι, παρὸς ταῖς ἀλ-
 λοδαίαις θύραις κληρονομή-
 ναι, πολλὰ μὲν εἰπεῖν, πολλὰ
 δὲ πρᾶξαι ἀνελεύθερα, δού-
 ρα πέμψαι πολλοῖς, ξένια
 καὶ ἡμέραν ἐνίοις. καὶ ἡ τὸ
 γινόμενον ἐστὶ; δώδεκα δεσμοὶ
 ῥάβδων, καὶ τρεῖς ἢ περὶ αἰκί-
 ἐπὶ βῆμα κληρονομία, καὶ κερκῆσια δέναι, καὶ σπουδαῖοι

me fuit. Ecce quomodo
 sum sensibus? Quomodo
 cipationibus? Num te
 incusavi? Num quid
 quæ eucenerunt ægre
 aliter fieri volui? Num
 nes violavi? Quia non
 isti, gratiam tibi habeo
 bus quas dedisti mihi,
 quoad voluisti. hoc non
 est: recipe eas, & ubi
 lueris collocato. Tua er-
 runt omnia, tu mihi eas
 Non satis est sic affectu-
 re? Quæ vita præstantior
 nestior est, quàm sic affectu-
 mors felicior? Ut au-
 fiant, neque parua accip-
 que paruis frustrari licet
 potes & consulatū ge-
 re, & hæc consequi: non
 operam parandis agris
 curare seruos, & hæc
 alienum expetueris, tibi
 rint. Hæc rei natura
 gratis datur. Et quid
 Si consulatum expeti-
 landum tibi est, circum-
 dum, manus de oscula
 alienas fores computo
 multa dicenda, multa
 illiberalia, munera non
 multis, nonnullis stren-
 tidianæ. Et quis euerit
 Duodecim fasciculi vi-
 ter quaterue pro tribu-
 dere: Circenses ludos
 re, epulum publice

nstret mihi aliquis, quid
 hæc sit? Ergo pro vacui-
 rturbationū, pro constā-
 co vt dormiēs dormias,
 is vigiles, nihil timeas,
 e angaris: nihil impēde-
 nihil laboris capessere?
 rebus occupato, si quid
 riet, si male collocatū fue-
 alter consecutus fuerit,
 cōsequi oportebat: sta-
 cruciabere? Non cōfe-
 uid quo commutaueris?
 ulum quāto? An gratis
 e ista studes? Qui autem
 Alterū opus cum altero
 une nihil habet. Nō po-
 externa pbe curata ha-
 mentem tuam. Sin illa
 comittito. Alioqui ne-
 oc, neque illa habebis, a-
 vtrisque distracto. Si hæc
 omittēda erunt. Effun-
 oleū? peribūt vascula? At
 tranquillius ero. Incendiū
 er me absente, peribūt li-
 d ego ex naturæ prescri-
 sis vtar. At nō habebō q
 Si adeo miser sum: mors
 is est, mors portus est o-
 : hoc confugiū est. Qua-
 nihil in vita graue est: cū
 eris, neq; te molestia fu-
 fficit. Quid ergo ange-
 id vigilas? Nonne statim
 ans vbi tuū bonū & ma-

dicis, Vtrunque in mea

ἢ δεῖξάτω μοι τις, τί ἐστὶ πει-
 ρα ζωῆται; ὑπὲρ ἀπαθείας ἔν,
 ὑπὲρ ἀτυραξίας, ὑπὲρ ἕκα-
 θούδοντα καθούδειν, ἐρηθ-
 ρήται ἐρηθρογένει. μὴ φοβῆ-
 ᾶς μηδέν, μὴ ἀγωνιᾶν ὑπὲρ
 μηδένος, ἔδὲν ἀναλώσει γέ-
 λφς; ἔδὲν πονήσει; ἀλλ' αὐ π
 ἀπόλαυτά σ. αἰεὶ ζωῆται ἱ-
 νεμύς, ἢ ἀναλωθῆ κακῶς, ἢ
 ἀκῶς τύχη. ὧν ἔδ' εὐτυχεῖν,
 εὐθὺς μὴ δεχθῆσθαι ἐπὶ τῷ ἱσο-
 νομῆρι; ἔκ αὐτηθῆσθαι τί αὐτὴ
 ἴνως λαμβάνεις; πόσον αὐτὴ
 πόσος; ἀλλ' ἀπεῖται γέλφς τῷ
 ἱηλιαστέ λαθεῖν; ἔ πῶς δὲ-
 νασται; ἔρπον ἔρπον ἔ κρινωνεῖ. ἔ
 δυνάσει ἔ τὰ ἐκτὸς ἔχον ἐ-
 πιμελείας ἱελευχηκῆται, καὶ τὸ
 σαυτῷ ἡμερονιχόν. εἰ δ' ἐκεί-
 να γέλφς, ἔτο ἀφεις. εἰ δὲ μὴ,
 ἔτε ἔτο ἔξφς, ἔτ' ἐκείνα, πε-
 ρισσώμενος ἐπ' ἀμφοτέρα.
 εἰ ἔτο γέλφς ἐκείνά σε ἀφεί-
 ναι δ' εἰ. ἐκχεθῆσθαι τὸ ἔλαιον,
 ἀπολείται τὰ σκυάρα. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀπαθῆς ἔσομαι. ἐμπρη-
 σμός ἐστὶ, ἐμῶ μὴ πυρῆνθος,
 ἔ ἀπολείται τὰ βιβλία. ἀλλ'
 ἐγὼ χηρῆσθαι τῆς φαντασί-
 ας καὶ φύσιν. ἀλλ' ἔχ' ἔξω
 φαεῖν. εἰ ἔτω ἱάλας εἰμι, λι-
 μῶ ἔ ἀποθανεῖν. ἔτος δ' ἔστιν
 ὀλιμῶ πάντων, ὁ θάνατος.
 αὐτὴ ἢ χαλαφύγη. ἀλλ' ἔτο
 ἔδὲν ἔ ἐν τῷ ἔξω χαλεπὸν ἐ-
 σιν. ὅταν γέλω ἔξῆλθες, ἔ ἔ

οὔτε τούτου τις ἀφελέσθαι
 με δυνάσται, οὔτ' ἐκείνα ἀ-
 κηνητα πωροαλεῖν. τί οὐκ οὐ
 ῥέγκω βαλῶν; τὰ ἐμὰ ἀσφα-
 λῶς ἔχει. τὰ ἀλλότρια, ὄψε-
 ται αὐτὰ, ὅς αὐ φέρη, ὡς αὐ
 δίδωται παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐ-
 ξουσίαν. τίς εἰμι, ὁ θέλων αὐ
 τὰ οὕτως ἔχειν, ἢ οὕτως; μὴ
 γάρ μοι δέδοται ἐκλογὴ αὐ-
 τῶν; μὴ γάρ ἐμὲ τις αὐτῶν
 διοικητικῶν πεποίηκεν; ἄρκει-
 μοι, ὧν ἔχω ἐξουσίαν. ταῦ-
 τά με δεῖ κρείτιστα παρα-
 σκευάσσει. τὰ δ' ἄλλα, ὡς αὐ
 θέλη ὁ ἐκείνων κύριος. Ζαῖς
 τίς ἔχων πρὸς ὀφθαλμῶν,
 ἀρτυρνεῖ, καὶ σφέρεται ἐν-
 στα καὶ ἐνστα; τί θέλων, ἢ τί
 ποθῶν; Πάτροκλον, ἢ Αν-
 τίλοχον, ἢ Μενέλαον. πότε
 γάρ ἠγήσατο ἀθάνατόν ἵνα
 τῶν φίλων; πότε γάρ σὺν
 εἶχε πρὸς ὀφθαλμῶν, ὅτι αὐ-
 ριον, ἢ εἰς τὴν τρίτην, δεῖ
 ἢ αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἢ ἐκεί-
 νον; ναί, φησιν· ἀλλ' ὠμίω
 ὅτι ἐκείνος ἐπιβιάσεται μοι,
 καὶ αὐξήσει μοι τὸν ἕν. μω-
 ρὸς γάρ ἦς, καὶ τὰ ἀδηλα
 ὦρον. τί οὐκ σὺν ἐγκαλεῖς
 σεαυτῷ, ἀλλ' ἀκλαίων κρήνη-
 σαι ὡς τὰ κηρύσια. ἀλλ' ἐ-
 κείνός μοι φαγεῖν παρεπί-
 δεῖ. ἔζη γάρ μοι ῥέ, ναὶ δ'
 οὐ δυνάσται, ἢ δ' Αὐτομέ-
 δων σοι παρῆται. αὐτὸς καὶ
 το non pot. At Automedon tibi apponit. S

potestate est, neque hoc
 re mihi quisquam potest
 que in illa inuitum conit
 Cut ergo non sterto sup
 Res meæ in tuto sunt, al
 vero viderit is qui abstu
 prout ab eo concessum f
 cuius est auctoritas. Qui
 ego, qui eas sic aut aliter
 re volo? Num mihi de
 earum concessus est? Nu
 earum procuratorem me
 stituit? Satis ea mihi sunt
 rum habeo potestatem.
 ita sunt administranda
 vt quam pulcerrima eff
 tur: cætera vero, prout
 luerit cuius est auctorida
 cui ob oculos posita sunt
 vigilat, & huc atque ill
 titur? Quid vult? Quic
 derat? Patroclum, an A
 chum, aut Menelaum?
 do vero aliquem ex
 immortalem iudicauit?
 do non ob oculos h
 cras aut perendie, ve
 vel illi esse moriendum
 cte, inquit. At putat
 lum mihi fore superi
 & filij mei opes auct
 Stultus fuisti, & incer
 certis habuisti. Cur
 non teipsum accusas, se
 rans sedes tanquam pu
 At ille mihi cibum app
 Viuebat enim stulte. Ni
 At

utomedon quoque mortuus
erit, alium inuenies. Si olla
qua tibi caro elixabatur, cō-
cta fuerit, famene morien-
m erit, quod consuetam ol-
m non habeas? Nam aliam es-
endam curabis

*En, ait, hoc mihi quid grauius
contingere possit.*

An vero istud graue tibi est?
missaque propulsatione isti-
, matrem accusas, quod non
edixerit, ex eo tempore vi-
m tibi cum dolore exigen-
m esse: Quid putatis? An
n ex industria Homerum
a composuisse, vt videre-
us nobilissimos, robustissi-
os, ditissimos, formosissi-
os, cum ea decreta non ha-
t, quibus opus est, nihil pro-
bere quo minus miserrimi
it & calamitosissimi?

De munditie.

C A P. XI.

Disputant quidam, an na-
tura humana societatis
petitionem complectatur:
tamen iidem isti dubitare
ihi non videntur, mundi-
em vtique natura humana
mprehendi: & si qua re a-
i, ista certe a brutis eam se-
arari. Cum igitur aliud quod
am animal purgare se videri-
us, cum admiratione dicere
lemus, facere id tanquam ho-
minem: vicissimque si quis

Αὐτομέδων δ' ἄπο γένῃ, ἄλλοι
δύρεσις. αὐτὸ δ' ἢ χίτσα ἐν ἡ
ἤψετό σοι τὸ κρέας κατὰ γῆ,
λιμῶσε δ' εἰ δ' ἄπο γένῃ, ὅτι μὴ
ἔχεις τὴν σωτήρη χίτσαν; ἔ-
πέμπεις, καὶ ἄλλω καινῷ
ἀγροάτῃ; Οὐ μὲν γὰρ πῖ,
φρασι, κακώτερον ἄλλο παιδο-
μι, τί τε γὰρ σοι κακόν ἐστιν;
εἴτ' ἀφείς τοῦτο ἐξελεῖν, αἰ-
πᾶ τὴν μητέρα, ὅτι σοι οὐ
πρεῖπειν, ἢ ὁ εὐάμηνος ἐξ
ἐκείνου Διὰ τελέης; τί δὲ κεί-
τε; μὴ ἐπιτηδες ταῦτα σω-
θεῖναι Ὀμηρον, ἢ ἰδωμην,
ὅτι οἱ δὲ γλυέστατοι, οἱ ἰαχυρό-
τατοι, οἱ πλουσιώτατοι, οἱ
δύμορφώτατοι. ὅταν οἶα δέῃ
δύγματι μὴ ἔχουσιν, ἔδδεν
καλύοντα ἀθλιώτατοι εἶ-
ται, ἔδδυσχέστατοι.

Περὶ κατὰ εὐετησίας.

Κ Ε Φ. ια.

Αμφισβητοσίνες, εἰ
ἐν τῇ φύσει θεοῦ ἀνθρώ-
που ἀφείχεται τὸ κτηνῶν-
κόν, ὅμως δ' αὐτοὶ οὗτοι
σοκ αὐτῶν διηροσιν ἀμφι-
σβητήσασιν, ὅτι ποτε κατὰ εὐε-
πάντως ἀφείχεται· καὶ εἰ
πρὶ ἄλλω, καὶ τούτω τῶν
ζώων χωρίζεται. ὅταν οὐκ
ἄλλο π ζῶον ἰδωμην δ' ἄπο κα-
ταῖρον ἐαυτὸ, ἐπιλέγειν εἰς ὡ-
θαμην θαυμάζοντες, ὅτι ὡς
ἀνθρώπος, καὶ πάλιν αὐτὸς

ἐκκαλεῖται ζῷον, οὗτος εἰώ-
 θηκεν ὡς ἀπολογεῖσθαι
 λέγειν, ὅτι ἐδήκεν αὐτῶν
 ἐστὶν ἕως ἐξαίρετον ἢ πρὸς τὸ
 αὐτῶν εἶναι εἰώμενα, ἀπὸ
 τῶν θεῶν αὐτὸ πρῶτον λαμ-
 βάνουσι. ἐπεὶ γὰρ ἐκείνοι φύ-
 σι καθαροὶ καὶ ἀκήρατοι, ἐφ'
 ὅσον ἠγγίξουσιν αὐτοῖς οἱ ἀν-
 θρωποὶ καὶ τὸ λόγον, ἐπιθροῦ-
 τον καὶ τὸ καθαρόν καὶ τὸ καθα-
 ρεῖα εἰσὶν ἀνεκπαγῆ. ἐπεὶ δ'
 ἀμύχανον τὸ ἐστὶν αὐτῶν
 πενήτασιν εἶναι καθαρόν,
 ἐκβαίνουσι ὑλῆς κεκραμέ-
 νων, ὁ λόγος παρεληφθεὶς εἰς
 τὸ ἐνδεχόμενον ζώτιον κα-
 θάρων ἀπολείπειν πρῶτον.
 πρῶτον ἐν καὶ ἀνώγειτω καθα-
 ρότης, ἢ ἐν ψυχῇ ἡυομένη,
 ἢ ὀργίας ἀκαθαρσία. ψυ-
 χῆς δὲ ὡς σώματος μὲν ἀκα-
 θαρσία ἐκ αὐτοῦ ὄρης, ὡς ψυ-
 χῆς ἢ ἢ ἀπὸ ἄλλο ὄρης, ἢ τὸ
 παρέχον αὐτὴν ῥυπαρὰν πρὸς
 τὰ ἔργα αὐτῆ. ἔργα ἢ ψυχῆς,
 ὀρμῶν, ἀφορμῶν, ὀρέξεως, ἐκ-
 κλίνας, παρασκευάζεως, ἐ-
 πιβάλλεως, συσκευασίσεως. πῶ-
 ποτ' ἐν ἐστὶ τὸ ἐν τέτοις τοῖς
 ἔργοις ῥυπαρὰν παρέχον αὐ-
 τὴν, ἢ ἀκαθάρτων; ἐδὲν ἄλλο,
 ἢ τὸ μολυσθὲν κριμαία αὐτῆ.
 ὡς ψυχῆς μὲν ἀκαθαρσία,
 δόγματα πονηρὰ καὶ ἀκαθαρσία δ'
 ἐμποίησις οἶων δ' ἐπιδόματων.
 καθαροὶ δ' ἢ ἔχουσιν οἶα δ' εἰ-
 δόγματα μόνη γὰρ αὐτὴ ἐν τοῖς
 ἔργοις τοῖς αὐτῆ, ἀσύγχυτος, καὶ

animal aliquod vituperat,
 tim quasi id defensuri, dic-
 solemus, non scilicet esse
 minem. Adeo eximium qu-
 dam hominem esse statuim-
 idque a Diis ipsis primum
 cipimus. Nam cum illi nat-
 mundi & sinceri sint: qua-
 nus homines ad eos rati-
 prope accedunt, eatenus et
 puritatis & munditiarum
 dium habent. Sed quia fieri
 quit, ut natura eorum pro-
 munda sit, e tali materia
 mista: ratio adhibita, qu-
 eius fieri potest, eam red-
 mundam conatur. Prima-
 tur & suprema puritas est,
 in animo oritur: eodem
 modo impuritas. Animi
 tem sordes, tanquam corp-
 non apprehendes. Quate-
 vero animi, quid aliud de-
 hendes præter id quod e-
 ad functiones eius sordid-
 facit? Animi porro functio-
 sunt, incitari, abhorrere, a-
 tere, auersari, præparari, su-
 pere, assentiri. Quid ergo e-
 cum in his functionibus so-
 dum efficiat, & impurum?
 hil aliud, nisi prava eius
 dicia. Itaque animi im-
 ritas est in pravis posita
 nionibus: purgatio, recti-
 ferendis. Ac purus animus
 qui decreta habet qualia
 cet. Solus enim is in
 functionibus confusione
 pollut.

ollutione caret. Est autem simile aliquid huic etiam in corpore (quatenus res finit) solerter excogitandum. Fieri nequit quin hoc temperamento corporis pituita fluat. Hac de causa manus fecit natura, & infusas nares, tanquam canales ad percendos humores. Cum ergo aliquis mucos resorbet, ego cum fungi hominis officio. Fieri non potuit, quin polluerentur pedes, & contaminarentur, cum lutum & pulvis transeunda sint. Propterea exaubuit aquam, propterea manus. Fieri non potuit, quin a solo sordium aliquid dentibus adhæresceret. Quare dentes lauari iubet. Cur? Vt homo sis: non bestia, non porcellus. Fieri non potest, quin a sudore vestium applicatione, sordium aliquid relinquatur in corpore, quod purgationem desideret. Ideo præsto est aqua, osium, manus, linteolum, xyra, nitrum, reliquus omnis apparatus, ad id repurgandum. Non. At faber ferramenta repurgabit, & instrumenta ad hoc parata habebit: & tabelam ipse tu esurus lauas, nisi tuorsus immundus & sordidus fueris: corpus autem non lauabis, neque purgabis? Cur? inquit. Rursus tibi dico, primum ut quod hominis est, lauias. Deinde ne molestus

ἀμέλως. δεῖ δὲ ἡ εἰσὶν ἑ
 τέτα κ' ἐπὶ σῶμαλος φιλοῖα-
 χνεῖν, κ' τὸ ἐνδεχόμενον. ἀ-
 μέχανον ὡς μὲν ἔσας μὴ ρεῖν ἔ-
 ἀνθρώπων τοῖσιν ἔχοντος τὸ
 σύκρομα. ἀλλ' ἔτο χεῖρας ἐ-
 ποιησεν ἡ φύσις, ἔ αὐτοῖς ἑ-
 ρῖνας ὡς σωλῆνας, πρὸς τὸ
 ἐκδιδύναν τὰ ὑγρά. αὐτὸν ἂν
 ναρρεφῆ πρὸς αὐτὰ, λέγω ὅτι ἐ-
 ποιεῖ ἔργον ἀνθρώπικόν. ἀμέ-
 χανον ὡς μὴ πηλῶδες τὸς πῆ-
 δας. μηδὲ ὄλως μολυβδαί, ἀλλ'
 αὐτοῖς τῶν πνέον περιουσί-
 νας. διὰ ἔτο ὑδὼρ παρεσκευά-
 σε. διὰ ἔτο χεῖρας ἀμέχανον
 ὡς, ἀπὸ ἑργάων μὴ ῥυπαρὸν
 ἡ πρὸς ῥυπαρὸν τοῖς ὀδύσιν. ἀλλ'
 ἔτο πλύνον, φησι. τὸς ὀδύ-
 νας. ἀλλ' ἡ; ἰν' ἀνθρώπος ἦς,
 ἔ μὴ θηρίον, μηδὲ σῦδιον. ἀ-
 μέχανον μὴ ἀπὸ ἑ ἰδρωτός ἔ-
 τ' κ' τὴν ἐσθῆτα σιωοχῆς, ὑ-
 πολείπειδά ἡ πρὸς τὸ σῶμα
 ῥυπαρὸν, κ' δεόμενον ἀπικα-
 θάρσεως. ἀλλ' ἔτο ὑδὼρ, ἑ-
 λαίον χεῖρες, ὄνιον, ξύρα,
 νίτρον, ἔστ' ὅτι ἡ ἀλλή πασσα
 πρὸς ῥυπαρὸν πρὸς τὸ κετῆρα
 αὐτό, ἔ. ἀλλ' ὁ μὲν χαλκός,
 ὡς χαλκός, ἐξιώσει τὸ σι-
 δήρον, καὶ ὄργανα πρὸς ἔτο
 ἔξει κατὰ σὺσασμῆα ἔ τὸ
 πνέον αὐτὸς σὺ πλύνεις,
 ὅταν μέλλῃς ἐσθῆτα. ἐὰν μὴ
 ἡ πνέον ὡς ἀπικαθάρσεως καὶ
 ῥυπαρὸς. τὸ σιμῶτον δ' οὐ
 πλύνεις, ἐδὲ κατὰ ῥυπαρὸν ποιή-
 σε; ἀλλ' ἡ; φησι. πάλιν ἐ-
 λαι, πρὸς τὸν μὲν ἵνα τὰ ἀνθρώπου ποιῆς, εἴτε μὴ αἰσῆς

ἴσους ἐντυγχάνοντες. Ἰσοδύνα-
 μόν τε καὶ ἐνθάδε ποιῆς, καὶ σὺ αἰ-
 δάνη, σωτὴν ἄξιον ἢ γῆ ἴσος
 ὄζων, ἔσω, ἴσος ἄξιον. μή καὶ
 ἴσους παρακατακλινόμενος; μή τε
 καὶ ἴσους συγκατακλινόμενος;
 μή τε καὶ τὸς καταφιλεῖντες; ἢ
 ἀπελθ' εἰς ἔρημίαν, ὅπου
 ποτὲ ἦς ἄξιον, ἢ καὶ μόνον
 διαγε, κατόρων σωτὴρ. δι-
 καιον γὰρ ἐστὶ, τῆς σῆς ἀκα-
 θαρσίας, σὲ μόνον ἀπολαύειν.
 ἐν πόλει δὲ ὄντω, ἔτιως ἀπε-
 ραικίως ἔγνωμένως ἀ-
 νασπείσθαι τίνων. (οἱ φαί-
 νονται; εἰ δὲ ἵππων (οἱ πεπι-
 στεύκει ἡ φύσις, ὡς κείων
 αὐτὸν καὶ ἀτημέλητον; καὶ
 νῦν οἶον (οἱ τὸ σῶμα ὡς ἵπ-
 πον ἐκείων, ἀλλ' οὐκ αὐ-
 τῶν, ἀποσπασθὲν, ποιήσων ἵνα
 μηδεὶς ἀποσπασθῆναι, μηδεὶς
 ἐκείων). τίς δὲ σὺ ἐκείων
 περὶ παραρτῶν ἀνθρώπων, ὄζων
 τε, κακῶς καὶ, κακῶν ἢ τὸν
 κακῶς κακῶν; ἐκείνη ἢ ὁ-
 σμὴν ἐξωθεν ἐστὶν ἐπίγειον, ἢ
 ἐξ ἀφροσύνης ἔσωθεν, καὶ
 οἶον εἰ ἀφροσύνη. ἀλλὰ
 Σωκράτης ὀλιγάκις ἐλούετο·
 ἀλλὰ ἐστὶ μὲν αὐτῶν σῶμα.
 ἀλλὰ ἴσως ἐπίγειον, καὶ ἡ-
 δὴ ὡς ἦσαν αὐτῶν οἱ ἀφροσύ-
 ναι ἔσονται, ἔσονται μὲν
 ἐκείνων παρακατακλινόμενα
 κακῶν ἢ ἴσους ἀφροσύνης.
 ἐξ ἧν ἐκείνων μὴ τε λουῖσθαι, μὴ
 τε ἀλλοῦσθαι, εἰ ἠθέλει, καὶ ἴσους
 ὀλιγάκις ἰχθὺν εἶχε, καὶ ἦν θερ-

sis conuictoribus. Tale quod
 etiam hic facis, nec tamen
 nimaduertis. At te ipse di-
 gnus censeres, qui foeteas? I-
 sto, sis dignus. Num etiam
 qui tibi assident, qui tecum
 accumbunt, qui te deosculan-
 tur? Aut in solitudinem a-
 qua dignus fueris: aut etiam
 solus uiue, tuoque foetore ol-
 lectare. Æquum enim est,
 immunditie tuae solum fru-
 ctum. Cum autem in vire sis, a-
 co inconsiderate & inciuilit-
 vitam agere, cuius tibi esse u-
 detur? Quod si equum nat-
 ra tibi credidisset, num pro-
 fus eum neglexisses? Ergo
 nunc etiam puta tibi corp-
 tanquam equum esse tract-
 tum: laua id, absterge, fa-
 to ne quis id auerteretur, ne qui
 abhorreat. Quis uero non
 abhorret ab homine sordie
 foetente, foedioris aspectu,
 qui fimo est oblitus? Ille f-
 tor extrinsecus est accersit
 iste uero ab interna profecti
 negligentia, & uelut putre-
 ne. At Socrates raro lauab-
 Aliud fuit eius corpus, & a-
 co suaue, ut cum pulcerrimi
 nobilissimi quique adami-
 rent, & cum illo potius quam
 cum formosissimis cubare u-
 lent. Licuit illi neque lotio-
 bus, neque balneis uti, si uol-
 isset. Et tamen raræ lotior-
 vim habuerunt. Si calida lau-

on vis, lauato frigida. At Asophañes ait:

allentes istos atque planipedes loquor.

Ait etiam, eum in aere ambulare, & e palæstra furari veses. Nam omnes quidem qui de Socrate scripserunt, contra a omnia asserunt: fuisse illum non modo auditu iucundum, sed etiam suauem aspectu. De Diogene scribunt eam. Decet enim, ne corpus quidem specie vulgus a philosophia absterrere: sed ut cæteris hilarem & tranquillum se præbere, ita etiam habitu corporis. Videte homines, menihil habere, nullo re egere: videte mihi nec domicilium esse, nec ciuitatem, & (si casus ita tulerit) exsul & extorris omnibus patriciis & diuitibus tranquillius viuo, & felicius. Quin etiam corpus videtis austeram diem non corrumpi. Si quis aulem ista mihi dicat hominis condemnati habitu & vultu: quis deorum mihi persuaderit, ut me ad philosophiam conferam, quæ tales efficiat? Absit, nollem, tamen si sapiens euasurus essem. Ego melius fidius adolescentem primo impulsu animi ad me accelerare malo comtum, quam callis turbatis & sordidis. Ceruitur enim in eo quædam

μοῖ μὴ γέλης. ψυχρὰ. ἀλλὰ λέγει Ἀριστοφάνης, τὸς ἀχρῶντας, τὸς ἀνυποδήτους λέγω. λέγει γὰρ καὶ ἀεργὸς αἰεῖν αὐτὸν, ἔτι καὶ παλαιότερος κλέπειν τὰ ἱμάτια. ἐπὶ ταῖς πάντες οἱ Ἰσραφίτες ἀπὸ Σωκράτους, πάλιν τὸν ἀνὰ αὐτῷ σπασμαρτυροῦσιν, ὅτι ἡδὺς ἔμεινον ἀκῆσαι, ἀλλὰ ἔιδεῖν βῶ. πάλιν ἀπὸ Διογῆνος ἱστορεῖται ἡ ἀρετή. διὸ γὰρ μὴ δὲ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἔμφασιν ἀπὸ φιλοσοφίας ἀποσοθεῖν τὸς πολλοὺς ἀλλ' ὠσπερ τὰ ἄλλα, εὐθυμον καὶ ἀταράχην ἐπιδεδυκένον αὐτὸν, ἔστω καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος. ἰδετε ὡς ἀφροῦτοι, ὅτι ἐδενὸς διόμοι. ἰδετε πῶς ἀοικῶν, καὶ ἀπολις. ἔφυγας, αὐτὸν ἰσχυρὸν, ἔστωσιος, πάντων τῶν δουλοπρεπῶν καὶ πολυσιῶν ἀταραχώτερον διάλω, ἔστωσιος. ἀλλὰ καὶ τὸ ἱμάτιον ἰσχυρὸν, ὅτι ἔκκεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διαίτης. αὐτὸν δὲ μὴ ἱσχυρὸν λέγει τις, αὐτὸν ἄρα χῆμα καὶ ἀδικῶν ἔχων ἔστωσιος. ἴστω με πείσθῃ θεῶν ἀποσελθεῖν φιλοσοφία, ὡς ἱσχυρὸς ποιεῖς; μὴ γένοιτο. οὐδὲ εἰ σφόδρὸς ἔμελλον εἶναι, ἢ θελον. ἐγὼ μὴ, ἢ τὸν θεόν. τὸν νόον τὸν ἀσφόδρως κίνου μόνον, γέλω μὴ ἔχων ἐλθεῖν ἀπὸς με πεπλάσμενον, ἢ τὸν νόον κατεφθινηκότα ἔστωσιος. βλέπιται γὰρ πῶς ἐν ἐκείνῳ

τοῦ καλοῦ φαντασία, ἔφρασις
 δὲ τῆς δόξης ἡμενος. ὅπου δὲ αὐ-
 τὸν εἶναι φανταίεσθαι, ἐκεῖ
 καὶ φιλοτεχνεῖ. λοιπὸν ὑπο-
 δεῖξάμην ὄντιον αὐτῷ δεῖν, καὶ
 εἰπεῖν· νεανίσκε, τὸ καλὸν
 ζητεῖς, καὶ οὐ ποιεῖς. ἴσθι
 οὖν, ὅτι ἐκεῖ φύεται, ὅ-
 που τὸν λόγον ἔχεις, ἐκεῖ
 αὐτὸ ζήτει, ὅπου τὰς ὀρ-
 μὰς καὶ τὰς ἀφορμὰς, ὅπου
 τὰς ὀρέξεις, τὰς ἐκκλίσεις·
 τοῦτο γὰρ ἔχεις ἐν σαυτῷ ἐ-
 ξαίρετον, τὸ σωματικόν ἢ φύ-
 σει πηλὸς ἐστίν. τί ποτε εἰς κῆ-
 ρὸν αὐτῷ; εἰ μηδὲν ἕτερον,
 τῷ χρόνῳ γνώσῃ ὅτι οὐδὲν
 ἐστίν. αὐτὸ δὲ μοι ἐλθὲ κεκο-
 σμημένον, ῥυπαρὸς, μύ-
 σθηκα ἔχων μίχρη τῶν ἡνιά-
 των, τί αὐτῷ εἰπεῖν ἔχω;
 ἀπὸ ποίας αὐτὸν ὁμοιότητος
 ἐπαγαγεῖν. πῶς τί γὰρ ἐ-
 σπούδακεν, ὁμοίον τῷ κα-
 λῷ, ἢ αὐτὸν μετατῶ καὶ
 εἰπῶ, ὅτι ἐστίν ἐνθάδε τὸ κα-
 λὸν, ἀλλ' ἐνθάδε; γέλεις αὐ-
 τῷ λέγω, ὅτι ἐστίν ἐν τῷ κε-
 κοσμημένῳ τὸ καλὸν, ἀλλ'
 ἐν τῷ λόγῳ; ἐφίεσθαι γὰρ τῷ
 καλοῦ; ἐμφασίν γάρ ἵνα αὐ-
 τῷ ἔχει; ἀπέλθε, καὶ χοίρῳ
 ἀφ' ἀλέγρου, ἢ ἐν βορβορῳ
 μὴ κυλίῃ). Ἀλλ' ἔτι καὶ Πο-
 λέμωνος ἠψάντο οἱ Ξενο-
 κράτες λόγῳ, ὡς φιλοκαλῶς
 νεανίσκος εἰσηλθε γὰρ, ἔχων ἐ-
 σαύσμαθ' ὅτι πῶς τὸ καλὸν
 σκευάσθη, ἀλλ' ἀχρὸν αὐτὸ ζη-

pulcritudinis cogitatio, & ap-
 petitio decori. Vbi autem i-
 esse putat, ibi etiam elabora-
 illud igitur unum restat, ut
 demonstraretur & dicatur: Ad-
 lescitule, pulcritudinē qua-
 ris, & in eo recte facis. Non
 ergo ibi eam nasci, ubi ratio-
 nem habes. Illic enim qua-
 re vbi concitationes & auer-
 sationes habes: vbi appetitio-
 nes & declinationes. Hoc
 enim habes eximii. Corpus-
 culum autem suapte natura
 lutum est, quid in eo frustra
 elaboras? Vt nihil aliud, tem-
 pore certe cognosces, id ni-
 hil esse. Si vero me acce-
 ferit stercoreibus oblitus
 sordidus, mystace ad usque
 genua promisso: quid ei di-
 cere possum? Qua cum simi-
 tudine alliciam? Qua enim
 in re, quæ pulcri speciem ha-
 beat aliquam, elaborat, ut eui-
 alio traducam, & dicam: Non
 est hic pulcrum, sed illic? Vbi
 ei dicam: Pulcritudo non pe-
 sita est in sordibus, sed in ra-
 tione? An vero pulcrum appe-
 tit? An pulcri speciem quan-
 dam animo impressam gerit?
 Abi, cum porco disputa, ne in
 cæno volutetur. Propter hoc
 etiā Xenocratis rationes Pole-
 monē pupugerunt, ut eleganter
 adolescētē. Ingressus enim est,
 cū haberet fomites studii ho-
 nestatis. Sed eā alibi quærebat.

Atque

Que adeo ne animalia qui-
 da, quæ consuetudine homi-
 ni utuntur, natura sordida
 sit. Num equus voluitur in
 equo? Num canis generosus?
 Non: sed sus, sed putidi anse-
 ti vermes, aranei, quæ lon-
 gime remota sunt a consue-
 tudine humana. Tu ergo
 quæ homo sis, ne animal qui-
 da esse vis ex eorum nu-
 mero quæ conuictu humano
 utuntur, sed vermis potius,
 an araneolus? Nunquam ne
 balanus vteris? Nunquam ne
 mundus vives, ut familiares te dele-
 rantur? Sed & vna nobiscum
 copla ingredieris tali habitu,
 ut exspuere, aut nares emun-
 gere religio est, cum totus ni-
 sis nisi sputum & mucus?
 Quid ergo? Nunquis me com-
 munitatem atque exornatum esse vult?
 Non: nisi quatenus natura no-
 ta fert: ornatur ratio, decreta,
 rationes, corpus ad munditi-
 am, eatenus ne alii te abhor-
 rant. At cum audieris, non
 quædam esse purpuram abito, &
 core inquinato pallium tuum,
 laceratum. At vnde habeo
 tuum pallium? Homo, aquam ha-
 bendo, lauato illud. Ecce iuuenis
 habilis, ecce senex, dignus qui
 met & redametur, cui filium
 disciplinam tradas: quem filiam,
 adolescentes accedant, ut si
 vita tulerit, in fimo tuam

ἢ ἐπεὶ οἱ ἔδδ' τὰ ζῶα τὰ ἀν-
 θρώποις συντρέπον, ῥυπιαρῶ
 ἐποίησεν ἡ φύσις. μή τις ἵππος
 λυτὸς ἐν βορβορῶσι; μή τις κύνων
 θηναῖος; ἀλλ' ὅς τις, καὶ τὰ ζα-
 πτὰ ἀχιλίδαι, ἔσκαλληκτες, ἔ-
 δρᾶχον, τὰ μακροτάτω τῶν
 ἀνθρώπων συστροφῆς ἀπε-
 ληλαμμένα. σὺ ἔν' ἀνθρώπων
 ὄν, ἔδδ' ζῶον εἶναι θέλεις τῶν
 ἀνθρώπων συντρέφων, ἄλ-
 λά σκᾶληξ μῦλλον ἢ ἀ-
 ράχηνιον; ἔλεσθη πᾶποτε, ἕως
 θέλεις; σὺκ' ἀποπλῦκεις σταν-
 τόν; ἔχ' ἤξεις κατὰ τῶν, ἵνα
 ζοιχαίρωσιν οἱ σμυόντες; ἀλ-
 λά καὶ εἰς τὰ ἱερὰ ἡμῖν σιω-
 ἐρχη τοιοῦτος, ὅπου πλύ-
 σμα οὐ νεόμισμα, οὐδ' ἀ-
 πομύζασμα, ὅλ' ὄν
 πλύσμα καὶ μύζα, τί οὐκ;
 κηκωπίζομαι ἵς ἀξίως;
 μή θύοιτο· εἰ μή ἐκείνο,
 ὃ πφύκαμ, τὸν λόγον,
 τὰ δόγματα, τὸ ἐνεργείας·
 τὸ δὲ σῶμα μέχρι τοῦ κα-
 τὰ τοῦ, μέχρι τῶ μη σωσ-
 κήπειν. ἀλλ' ἀν' ἀκέρσης, ὅτι
 οὐ δ' εἰ φορεῖν κήκιννα, ἀπὸ
 τῶν κήκωσόν σε τῶ τρέψω-
 να, ἢ κατὰ ῥήξον. ἀλλὰ πό-
 θεν ἔχω καλὸν τρέψωνα; ἀν-
 θρωπε ὕδωρ ἔχεις, πλῦκον
 αὐτόν. ἰδ' ἔνε' ἀξίως, ἵς
 ἰσὺς πρεσβύτης ἀξίως τῶ ἑ-
 ρᾶν καὶ ἀπὸ τῶ, ὅτι ἵς ὄν
 αὐτῶ παραδῶ μαθησόμενον,
 ὅτι θυγατέρες, ὅτι νέοι σωσ-
 ελεύσονται, ἀν' οὕτω τύ-
 χη, ἵνα εἰ κηκωσῶνι λέγη

τοῖς χολαίς. μὴ γήϊοις. πᾶσα
ἐκτροπή δ' ἀπὸ τῆς ἀνθρωπι-
κῆς γίνεται, αὐτὴ δ' ἐγγύς ἐ-
στὶ τῆς μὴ ἀνθρωπικῆς εἶναι.

Περὶ προσοχῆς.

ΚΕΦ. ιβ.

Οταν ἀφῆς σοι πρὸς ὀ-
λίγην τιμὴν προσοχὴν,
μὴ εἶς φανταίεαι, ὅτι ὀπό-
ταν θέλῃς, ἀναλήψῃ αὐτὴν·
ἀλλ' ἐκείνο πρὸς χεῖρον ἔστω
σοι, ὅτι παρὰ τὸ σήμερον ἀ-
μαρτηθῆν, εἰς τὰλλα χεῖρον
ἀνάγκη σοι τὰ πράγματα
ἔχειν. προσῆλον μὲν τὸ χαλε-
πώτερον ἔτος, εἰ μὴ προσ-
ἔχειν ἐγγίνεται. εἴτε ἔστω
εἰ ἀναβάλλεσθαι τιμὴν προσο-
χῆν, αἰεὶ δ' εἰς ἄλλο ἐἴτε ἄλ-
λον χρόνον εἰώθει ὑπερῆμε-
ρον τὸ δούρειν, τὸ δούχημο-
νεῖν, τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν καὶ
διεξάγειν. εἰ μὲν οὐκ ἔστι λυσιτε-
λῆς ἢ ὑπερῆσις ἐστίν, ἢ παν-
τελής δ' ἀπέστασις αὐτῆς ἐστὶ λυ-
σιτελεστέρα. εἰ δ' οὐκ ἔστι λυσιτε-
λεῖ, ἢ οὐκ ἔστι διλυκεῖν τιμὴν
προσοχῆν φυλάσσεις; σή-
μερον πᾶσαι θέλω. ἢ οὐκ;
οὐ δεῖ προσέχοντα; ἄσται. ἢ
οὐκ κωλύει προσέχοντα; μὴ
γὰρ ἐξαρεῖται π. μέρους τοῦ
βίου, ἐφ' ὃ οὐκ ἀφαιτεῖται τὸ
προσέχειν; χεῖρον γὰρ αὐτὸ
προσέχων ποιήσεις, βέλπον
δὲ μὴ προσέχων; καὶ ἢ ἔλλο-
τῶν ἐν τῇ βίῳ κρείσσον ὑπὸ
τῶν μὴ προσέχοντων γίνε-
ται; ὁ τέκτων μὴ προσέχων

doctrinam explicet. Absi-
mnis exorbitatio recedit
humanitate. Ista vero,
rum abest quin humana
sit.

De attentione.

CAP. XII.

Cum ad breve spatiu
tentionem remiseris:
fingere, te eam ubi voluer
se recepturum: sed illu
promptu tibi sit, propter
diernum delictum necel
restituas in posterum e
peius habituras. Ac pri
quidem grauissima consi
do negligentiae tibi accedi
inde consuetudo differend
tentionis. Et subinde in
atque aliud tempus diffe
prosperitas, dignitas, na
obedientia. Quod si rei a
ius procrastinatio est v
eam rem omnino praeter
tere utilius erit. Sin utilis
est, cur non perpetuam at
tentionem conseruas? Hodi
dere volo. Quid ergo? A
cum attentione facien
non est? Volo canere? Qui
tat, quo minus attente
cias? Nunquam enim
pars excipitur, quo attenti
pertingat? Num eam atten
ne peiorem reddes, focc
vero meliorem? Quid au
in vita fit melius a neglige
bus? Num faber negligens,
lius aedificat? Num gubern
negligens

diligens, cautius gubernat? Non aliud aliquod minorum
 rum, per incuriam melius
 icitur? Non animaduer-
 cum animum relaxaris,
 iam penes te esse, ut eum
 id honestatem, vel ad ve-
 ndiam, vel ad constan-
 i reuoces? Quicquid in
 cam venerit facies, animi
 ritati indulgens. Quibus
 rebus intendendus est
 nus? Primum illis gene-
 us, quæ ita in promptu
 habenda, ut sine illis
 dormias, non surgas,
 bibas, non edas, non
 uines adeas. Nam alienæ
 antati nemo dominatur.
 hac vero sola bonum &
 um est positum. Nemo
 ur ea auctoritate est, ut
 onum in me conferat, vel
 nalum me coniciat, sed
 ipse (quod ad hæc atti-
) in mea potestate sum so-
 Cum ergo hæc tuta mi-
 uerint, cur rebus externis
 urber? Quis tyrannus est
 midabilis? quis morbus?
 e paupertas? qualis offen-
 At non placui isti. Num
 iste meum opus est? num
 um iudicium? Non. Quid
 o mea refert? At videtur
 aliquis. Viderit ipse, &
 ui eum magnificiunt. Ego
 o habeo cui me placere
 ortet, cui obnoxium esse,

κυβερνᾷ ἀσφαλέστερον; ἄλλο
 δὲ πῶν μικροτέρων ἔργων,
 ὑπὸ ἀπειροσξίας ἐπιτελεῖται
 κρείσσον; σὺν αἰδάνῃ, ὅτι ἐ-
 παιδὸν ἀφ᾽ ἧς πλὴν γνώμῃ,
 σὺν ἐπιπέσοι ἐστὶν ἀνακα-
 λίσσασθαι αὐτῷ; σὺν ἐπι-
 δόχημῳ, σὺν ἐπι-
 τὸ αἰδο-
 μῳ, σὺν ἐπι-
 τὸ κατεσκαμμέ-
 νον, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπεληθὸν ποιεῖ
 εἰς, ταῖς παρορμίαις ἐπακρο-
 λουθεῖς. πῶς οὐκ οὐδὲ μὲν
 παρορμῆς; παρορμῆς μὲν ἐκεί-
 νοις ταῖς κακοῖσι, καὶ ἐκεί-
 να παρ᾽ ἑαυτῶν ἔχειν, καὶ χρο-
 εις ἐκείνων μὴ κατὰ δόξαν,
 μὴ ἀνίστασθαι, μὴ πίνειν, μὴ
 ἐσθίειν, μὴ συμβάλλειν ἀν-
 θρώποις ὅτι παρορμῆς ἀλ-
 λοτριᾶς κύριος οὐδεὶς, ἐν
 ταύτῃ δὲ μόνῃ τὸ ἀγαθὸν καὶ
 τὸ κακόν. οὐδεὶς οὐκ κύριος
 οὐτ' ἀγαθόν μῃ παρορμῆ-
 σαι, οὐτ' κακόν μῃ παρορμῆ-
 λείν, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς ἐμαυτοῦ
 καὶ ταῦτα ἐξουσίαν ἔχω μέ-
 ρος. ὅταν οὐκ ταῦτα ἀσφα-
 λῆ μῃ ἢ, π᾽ ἔχω παρὰ τὰ ἐκ-
 τὸς παρορμῆς; ποῖος τυ-
 ραννῶς φοβερός, ποῖα νό-
 σος, ποῖα πένια, ποῖον
 παρορμῆς; ἀλλ' σὺν ἡ-
 ρεσσι τὰ δεῖν. μὴ οὐκ ἐκ-
 εἶναι ἐμὸν ἐστὶν ἔργον; μή-
 π' ἐμὸν κέρμα; οὐ. π᾽
 οὐκ ἐπὶ μῇ μέλει; ἀλλὰ
 δοκεῖ τις εἶναι. ὄψεται αὐ-
 τῷ, καὶ οἷς δοκεῖ. ἐγὼ δὲ
 ἔχω πῶς ὑποπτάσθαι,

ἴνι πείθεσθαι, τῷ θεῷ καὶ
 τοῖς μετ' ἐκείνων. ἐμὲ ἐκεί-
 νος σωίστησεν ἐμαυτῷ, καὶ
 τὴν ἐμὴν παρὰ τὴν ἰσχυρίαν ἐπέ-
 ταξεν ἐμοὶ μένῳ. οὐδὲς κενό-
 τας εἰς χρῆσιν αὐτῆς τὴν ὀρ-
 θὴν, οἷς ὅταν κατακλουθή-
 σω ἐν συλλογισμοῖς, ὅτι ἐπι-
 σπέρουσι οὐδένος τῶν ἀλλόλο-
 γησάντων ἐν μεταπίπτουσιν,
 οὐ φρονίζω οὐδένος. ἀλλ' ἴ-
 στω ἐν τοῖς μείζουσι ἀνθρώποις
 με οἱ ψέγοντες; ἢ τὸ αἶπον
 τῆς ταραχῆς; οὐδὲν
 ἄλλο, ἢ ὅτι ἐν τῷ τῷ τόπῳ
 ἀγύμνατος εἰμι, ἐπεὶ ἴθι πα-
 στα ἐπιστήμη καὶ φρονητικὴ
 ἐστὶ τῆς ἀγνοίας, καὶ τῶν ἀ-
 γνοούντων καὶ οὐ μόνον ἀ-
 πιστήματι, ἀλλὰ καὶ αἰτέχνῳ.
 φέρε ὅν θέλεις σκυτέα, καὶ
 τῶν πολλῶν καὶ γελαῖα παρὰ
 τῷ αὐτῷ ἔργῳ. φέρε ὅν θέλεις
 τέκτονα. παρὸν μὲν οὐκ
 ταῦτα ἔχειν παρὰ τὴν ἰσχυρίαν, καὶ
 μηδὲν διχα τούτων ποιεῖν.
 ἀλλὰ περὶ τῶν τῶν ψυχῶν
 ἐπὶ τούτων τὸν σκοπὸν, μηδὲ
 τῶν ἔξω διώκειν μηδὲν τῶν
 ἄλλοτριῶν, ἀλλ' ὡς διέτα-
 ξεν ὁ δυνάμην. τὰ παρὰ
 τὴν ἰσχυρίαν ἐξ ἀπαντῶν, τὰ
 ὅτι ἀλλὰ ὡς ἀνδιδῶται. ἐ-
 πὶ τούτοις δὲ μεμνησθαι,
 ἴνες ἐσομεν, καὶ ἢ ἡμῖν
 ὄνομα, καὶ παρὰ τὴν ἰσχυρίαν
 ἀνάμεικτον τῶν ἁρτίων παρὰ
 τὴν ἰσχυρίαν ἀπο-
 λυθύνειν. ἢς καμῆς ὡδῆς,

cui obtemperare : Deus
 eos qui proximum ab e-
 cum tenent. Is me mil-
 commendavit, meamqu-
 luntatem mihi soli sub-
 datis regulis ad rectum
 vsum : quas si in ratiocir-
 nibus secutus fuero, non
 quenquam aliud quid e-
 tem. In inquisitionibus n-
 rationem habeo. Cur a-
 maioribus in rebus mi-
 mihi ij sunt, qui me rep-
 dunt ? Quæ perturbatio
 stius causa est ? Alia null-
 quod in hoc loco inexer-
 tus sum Siquidem omni-
 entia contemnit ignorare
 & ignorantes, nec scienti-
 lum, sed artes etiam. Et
 quemuis tutorem. Is qui
 suum opus attinet, vulgi-
 ridet. Produc quemuis
 brum. Primum igitur h-
 promptu habenda sunt, n-
 sine his quicquam facien-
 sed animus in hunc sco-
 intendendus, neq; exter-
 & alienum quicquam e-
 tendum : sed quemadmo-
 is qui potest constituit, ea
 nostri iuris sunt, semper
 sequenda sunt, cætera
 prout res tulerit. Postha-
 nendum est, qui simus, &
 nomine appellemur : & da-
 opera, vt officia ad facult-
 affectionum dirigamus.
 pendendum, quod tem-

intilenzæ: quod tempus
 næ: quibus præsentibus?
 negotium consecutu-
 it? Num contemtu nos
 onuictores? Num nos il-
 Quando dicteris vten-
 Quinam sint deriden-
 ui & qua de causa sit ob-
 ndum? denique in ob-
 quomodo decorum sit
 um. Vbi autem ab ho-
 liquo declinaueris, sta-
 sistit damnum, non ali-
 sed ex ipsa actione. Quid
 amne fieri potest vt pec-
 iream? Fieri hoc nequit:
 ud fieri potest, vt perpe-
 id intentus sis, ne pec-
 oni consulendum enim
 nunquam remissa hac
 ria, vel paucis peccatis
 imus. Si vero dixeris,
 nimaduertam: scito il-
 dicere, Hodie ero im-
 s, importunus, abiectus:
 alios erit me dolore af-
 irascat hodie, inuidebo.
 uanta mala ipse tibi in-
 as. At cras bene erit.
 to præstantius est hodie?
 a conducit, multo magis
 , vt & cras possis, nec in
 m diem reicias.

eos qui arcana sua te-
 mere vulgant.

CAP. XIII.

Vando nobis aliquis cã-
 lide visus fuerit de suis
 disseruisse, haud scio

τις καμῆς καὶ εἰς τὴν πλοῦ-
 ρόντων, ἢ ἔσται ἀπὸ τῆς πε-
 γμῆς, μή τι καὶ φρονή-
 σωσιν ἡμῶν οἱ σωόντες. μή-
 τι ἡμεῖς αὐτῶν· πότε σκώ-
 ψαι, καὶ ἵνας ποτὲ καὶ γε-
 λάσαι καὶ ἐπὶ ἵνι συμπερι-
 νεχθῆναι ποτε, καὶ ἵνι. καὶ
 λοιπὸν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ,
 πῶς χρῆται τῆς ἡσυχίας τὸ αὐτῶν. ὁ-
 περὶ αὐτῶν ἀπολύσεως ἀπὸ ἡ-
 νος τῶν, οὗτος ζῆμια, εὖτε
 ἔξωθεν ποθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς
 τῆς ἐνέργειας. ἢ ἐν δωματὸν
 ἀναμάρτητον ἢ δὴ εἶναι; ἀμή-
 χανον· ἀλλ' ἐκείνο δωματὸν,
 αὐτὸς τὸ μὴ ἀμαρτανῶν τελεῶ-
 θαι διὸ καὶ. ἀγαπήτ' γὰρ,
 εἰ μηδὲ περὶ αὐτῶν τῶν
 τὴν προσοχὴν, ἐλπίων ἢ ἀμαρ-
 τημάτων ἐκείνους ἐσόμεθα. νῦν
 εἰ ἔτι εἴπης, ἀπ' αὐτοῦ
 προσέξω, ἰδοὺ οὐκ ἔτι λέγεις,
 σήμερον ἔσομαι ἀναίχωνος,
 ἀκαμπος, ἄπειρος, ἐπ' ἀλλοῖς
 ἔσται τὸ λυπεῖν με. ἰσχυρῶς ἔσο-
 μου σήμερον, φρονήσω βλέπε
 ὅσα κακὰ σεαυτῷ ἐπιτρέπεις.
 ἀλλ' εἰς αὐτοῦ καλῶς ἔχθ'·
 πόση κρείττον, σήμερον, εἰ αὐ-
 ρον; συμφέρει πολὺ μᾶλλον
 σήμερον, ἵνα καὶ αὐτοῦ δυ-
 νηθῆς, καὶ μὴ πάλιν ἀνασθα-
 λῆ εἰς τὴν τριτίω.

Περὶ τῆς συνέλως ἐμφιεθ-
 ζας τὰ αὐτῶν. ΚΕΦ. ιγ.

Οταν τις ἡμῖν ἀπλῶς
 ὁδὸν διεκίχθαι πρὸς
 τῶν ἰαυτῶν παραγμάτων,

πῶς ποιεῖς ἀγαθὰ καὶ αὐτοῖς,
 πρὸς τὸ ἐκφέρειν πρὸς αὐτὸν
 τὸ ἐαυτὸ ἀπὸ βλάβης, καὶ τὸ ἀ-
 πλοῦν οἰόμεθα εἶναι. πρὸς τὸν
 μὴ αἰσῶν εἶναι δοκεῖ, αὐτὸν
 μὴ ἀκηχθέναι καὶ τὸ πλοῦσιον,
 μὴ μὴ τὸ μελαδιδύναμι καὶ
 κείνη ἐν τῷ μέρῳ τῶν ἡμετέρων.
 εἶθ' ὅτι οἰόμεθα ἔχει ἀπὸ τῶν
 ἀνθρώπων παρέξεν αὐτοῖς
 Φαλασίαν, σιωπῶντες καὶ ἰ-
 διὰ ἀμέλει πειλάκις εἰσβάσας
 λέγειν, εἰσὶ σοὶ πάντα τὰ μαυ-
 ρὰ εἰρηκεῖ, σύ μοι ἐδὲν τῶν σῶν
 εἰπεῖν γέλωτος, πᾶσι γίνεσθαι τὸ
 εὐσεπὲν δὲ καὶ τὸ οἰόμεθα ἀσφα-
 λῶς πισυμένον, καὶ ἡδὴ καὶ αὐτὸ
 πεπιστευκῶς. ὑπέρχεσθαι γὰρ ἡ
 μάς, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ποιεῖς ἔτος ἐ-
 ξείποι καὶ ἡμέτερον, ἀλλὰ βί-
 βλος μὴ ποιεῖ καὶ ἡμεῖς ἐξεί-
 πωμεν τὰ ἐκείνη. ἔτω καὶ ὑπὸ
 τῶν στρατιωτῶν ἐν Ρώμῃ οἱ προπε-
 τεῖς λαμβάνοντες. παρακελεύ-
 δικέ σοι στρατιώτης ἐν χήματι
 καὶ ἰδιωτικῶς, καὶ δεξάμενος κω-
 κῶς λέγειν τὸ Καίσαρα, εἶπα
 σὺ ἔσπερον ἐνέχυρον παρ' αὐτῶν
 λαβῶν τῆς πίστεως, καὶ αὐτὸ τῆς
 λοιδορίας κατηχέσθαι, λέγεις
 καὶ αὐτὸς ὅσα φρονεῖς· εἶπα
 δεθεῖς, ἀπάτη. τὸ ἐστὶν καὶ ἐν
 τῷ κατόλῳ πάρομοιο. αὐτὰρ
 ὡς ἐμοὶ ἐκείνη ἀσφαλῶς
 πεπιστευκε καὶ ἐαυτὸν, ἔτι καὶ
 γὰρ τῷ ἐπιτυχόντι. ἀλλ' ἐγὼ μὴ
 ἀκέρως σιωπῶ, ἀλλ' ἐγὼ τὸ
 τὸ. ὅτι ἐξελθὼν, ἐκφέρει
 πρὸς πάντας. εἶτ' αὐτὸν γινώσκοντα τὸν γινόμενον, αὐτὸν μὴ αὐτὸς ἐκ-
 μῆτος, γὰρ μὴ οὐδὲ γέλωτος, ἐκφέρειν τὰ ἐκείνη, καὶ φύρω καὶ φύ-

quomodo & ipsi excita
 nostra arcana narrāda
 simplicitatis esse iudic
 Primū enim iniquū est
 tur, cū tu res alterius at
 nō vicissim tuas etiā illi
 municare. Deinde pu
 nos nō simplices homi
 bitum iri, si nostra tac
 Atque etiā sæpe dicere
 Cū ego tibi omnia me
 rim, tu nihil tuorū dice
 fit hoc? Accedit & illu
 nos ut illi fidere putem
 sua iam nobis credider
 currit enim animo: nu
 iste nostra effutiet, ver
 quando & nos illius
 vulgemus. Sic etiā a m
 Romæ temerarij cap
 Assidet tibi miles, hab
 beio, atq; vbi cepit mal
 Cæsari: tu veluti pign
 eius accepto & ipse cō
 auspiciatus est: dicis & ij
 sentis. deinde vincit⁹ in
 abduceris. Tale quiddā
 uersū nobis accidit. Ver
 le mihi tuto suā credid
 ego cuilibet? At ego q
 que audiui taceo, si q
 taciturn⁹. Sed ille egrel
 gat apud omnes. Dein
 quid factum sit cognou
 & ipse similis illius fue
 eum vlciscar, effero illi
 arcana: maculo, & ma

no tenuero, alium ab alio
 credi, sed facta esse cuius-
 que quemque & lædant
 erent: in eo quidem mihi
 pro, ne quid illi simile fa-
 Nihilominus tamen fu-
 mea mihi molesta est.
 he. Sed iniquum est, cum
 is arcana audieris, non
 um vicissim illi tua te
 mittere. Num te rogavi
 ? Num certis conditio-
 tua protulisti, vt vicis-
 adires mea? Si tu nuga-
 & omnes obuios, ami-
 dicas: vis & me tui simi-
 madere? Quid vero si tu
 mihi tua credidisti, tibi
 recte credi non potest?
 : me temerarium esse?
 de facis, ac si dolium ha-
 n ego quidem solidum,
 ero perforatum: tuque
 tuum vinum mihi com-
 feres, vt in meum dolium
 uiderem, postea mihi suc-
 ces, q̄ nō & ipse meū tibi
 cōmisisses. Nam tu qui-
 perforatū dolium habes.
 ergo iam paria sunt? Tu
 fidelem deposuisti, apud
 undū, apud eū qui solas
 nes suas noxias iudicat
 iles, externarū vero rerū
 l. Vis autē vt ego apud te
 onā mea, hominē qui suā
 ntatē negligit, nummos
 consequi studet, aut ma-
 atū aut gradū dignitatis

αὐτὸν δὲ μνημονεύω, ὅτι ἄλλος
 ἄλλον ἔβλάπτει, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν
 ἔργα ἐκαστον ἔβλάπτει καὶ
 ὠφελεῖ, τέττα μὲν κρατῶν
 μὴ ὁμοῖον τι ποιῆσαι ἐκείνων,
 ὁμως δὲ ὑπὸ φλυαρίας τὴν ἐ-
 μαυτὴν πέπονθα. ναί. ἀλλ' ἄ-
 νισὸν ἐστὶν ἀκέσασθαι τὰ ἔ-
 πλοισίον ἀπὸ ῥήτων, αὐτὸ ἐν
 τῷ μέρει μηδεὶος μετεδιδό-
 ναι αὐτῷ. μὴ γάρ σε παρεκεί-
 λην ἀνθρώποι; μὴ γὰρ ἐπὶ σω-
 θήκαις πῶς ἐξελύεσθαι τὰ
 σαυτῶν, ἢ ἀκέσεως ἐν τῷ μέ-
 ρει καὶ τὰ ἐμάς; εἰ σὺ φλύαρος
 εἶ, καὶ πάντας ἴσως ἀπεινήσαν-
 τας φίλους εἶναι δοκεῖς, θέλεις
 καὶ ἐμὲ ὁμοῖον σοὶ γινέσθαι; τί
 δὲ εἰ σὺ καλῶς μοι πιστεύ-
 ησας εἶ σαυτῶν, σοὶ δὲ ὅσα ἐστὶ
 καλῶς πιστεύσασθαι, θέλεις με
 ἀποπεισεῖν; οἷον εἰ πίθον εἶχον
 ἐγὼ μὲν σελῖνον, σὺ δὲ τετρα-
 πηλῆμον, καὶ ἐλθὼν παρακατέ-
 θες μοι σαυτῶν οἶνον ἵνα βάλλω
 εἰς τὸ ἐμὸν πίθον, εἴτ' ἡρανα-
 κτῆς ὅτι μὴ καὶ γὰρ σοὶ πιστεύω
 τὸ ἐμαυτῶν οἶνον; σὺ γὰρ τετρα-
 πηλῆμον ἔχεις τὸν πίθον. πῶς
 ἔν' ἐπ' ἴσον γίνεται; σὺ πιστῶς
 παρακατέθες, σὺ ἀδ' ἄμνη,
 τοὺς ἑαυτῶν ἐνεργείας μένας
 βλαβεραὺς ἢ γερμῶν καὶ ὠφε-
 λίμους, τῶν δὲ ἐκτὸς ἔδεν'
 ἐγὼ σοὶ θέλεις παρακαταθῆ-
 ναι, ἀνθρώπων τῶν ἑαυτῶν
 ἀποχάρισιν ἢ πικράτην, θέλον-
 τι δὲ κερματίζεσθαι, ἢ δό-
 χῆς πνός, ἢ ἀποκαγωγῆς.

ἐν τῇ αὐλῇ, καὶ μὲν μέλλεις τὰ
 τέκνα σε κωπιδόφασιν ὡς ἡ
 Μήδεια; πῶς ἔστι τοῖσιν ἐστίν;
 ἀλλὰ δὲ εἰζόν μοι στωτὸν πι-
 στὸν, αἰδῆμοναι βέβαιον· δεῖ-
 ξον ὅτι δόγματά ἐχθρῶν φιλικῶ·
 δεῖξόν σε τὸ ἀρτίον ὅτι ἐτέ-
 κηται, καὶ ὅψι πῶς σὸν ἀνα-
 μνήω, ἵνα μοι σὺ πισδύσης ἔ-
 στω. ἀλλὰ αὐτὸς ἐλθὼν σὲ
 παρακαλῶ ἀκῆσαι τῶ ἐμῶν.
 τίς γὰρ ἐξέλεγε ἡσασαυ ἀγ-
 γείω καλῶ; τίς ἀπὸ γὰρ συμ-
 βόλον εὐνικὸν ἐπιστῶν; τίς σὸν
 εἰς μὲν δέξεται, τὸν ὡσπερ
 φορικῶν μετὰ ληψὸν μόνον τῶ αὐ-
 τῶ πειράσειεν. ἐκ αὐτῶ τῶτα
 κερφίζονται αὐτῶ, τὰ μετὰ λα-
 βείν. ναί. ἀλλ' ἐγὼ σοι πιστεύω,
 σὺ ἐμοὶ ἐπιστεύεις. πρῶτον
 μὲν εἰδὲ σὺ ἐμοὶ πιστεύεις, ἀλλ-
 λά φύλαρ ἐστὶ καὶ ἀπὸ τῶ
 εἰδὲν δὴ ὡσαυ καὶ ἄλλοι. ἐ-
 πείθει εἰ ἔστι ἐστίν, ἐμοὶ μόνον
 αὐτὰ πισδύσον. νυῦ δὲ ὄν αὐ-
 δυχολῶντα ἰδῆς, παρακαθή-
 σαι αὐτῶ λέγεις, ἀδελφὲ εἰ-
 δένασε ἔχω δὲ νύστερον, εἰδὲ
 φίλτερον, παρακαλῶ σε ἀ-
 κῆσαι τὰ ἐμέ. καὶ ἔστι πρὸς
 τὴν εἰδὲ καὶ ὀλίγον ἐγνωσμέ-
 νος ποιεῖς. ἐξ δὲ ἐπισδύεις
 ἐμοὶ, δῆλον ὅτι ὡς πιστῶ καὶ ἀ-
 δῆμοναι, ἔχῃ ὅτι σοι τὰ ἐμαυτῶ
 εἰξείπον. ἄφες εἶν, ἵνα καὶ γὰρ
 ζωτὰ ὑπολάβω. δεῖξόν μοι,
 ὅτι αὐτὸς ἵνι τὰ αὐτῶ εἰξεί-
 πη, ἐκείνῳ πιστός ἐστι, καὶ
 αἰδῆμων. εἰ γὰρ τοῦτο ἴω,

aliquem in aula, quam
 beri tui mactandi tibi si-
 Medea fecit? Vbi hoc æ-
 est? Age, ostende mihi t-
 lem, verecundum, cor-
 tem: ostende te habere d-
 amica: ostende vas tuum
 perforatum esse: tum v-
 me non expectaturum,
 arcana tua mihi credas,
 gaturum vltro vt audias.
 Quis enim nolit vti vas-
 cro? Quis contemnit cor-
 rium beneuolum & fid-
 Quis non libenter adi-
 cum, qui tanquam se
 partem ita casus ipsius in-
 cipiat, atque eo ipso
 quod partem eorum
 Recte. At ego tibi cred-
 mihi non credis. Prim-
 tu quidem mihi credis: f-
 tilis es, proptereaq; nih-
 tinere potes. Nam si re-
 habet: mihi soli credito.
 autem quencunque vid-
 tiosum, illi assidens dicis-
 ter, neminem habeo te
 uolentiozem aut cari-
 rogo te vt res meas a-
 idq; facis apud homine-
 nime notos. Vt autē mil-
 das, nō dubiū est quin
 vt fideli & verecūdo: nō
 mea tibi dixerim. Sine
 vt & ipse eadē sentiā. Of-
 mihi, si quis alicui sua di-
 illum fidelem & verecu-
 esse. Nam si hoc ita se ha-

passim omnibus arcana
 communicarem, si ea de
 fidelis & verecundus fu-
 essem. Res autem non
 habet, sed decretis opus
 in vulgaribus. Si quem
 videris rerum externa-
 tudiosum, atque his vo-
 cem suam subiecisse eum
 infinitos habere a qui-
 ogatur, a quibus prohi-
 rit. Non opus est ei picem
 utā admouere vt ea dicat
 iouit, sed puellæ nutus
 (sicut ita tulerit) eum con-
 i, Cæsariani blanditiæ,
 stratus aut hæreditatis
 iras, alia denique id ges-
 excenta. In vniuersum i-
 tenendum est, arcanas o-
 nes fidem postulare, de-
 que talia. Ea vero nunc
 auenire procliuè est? O-
 le mihi hominem sic af-
 firm, vt dicat, Mihi solæ
 res curæ sunt, quæ pro-
 ri nequeunt, quæ natura
 liberæ. Hanc naturam
 habeo, cætera vero fiant
 s tempusq; tulerint: mea
 refert.

ἐγὼ περὶ ἐργῶν μὲν πᾶσι πάντων ἀν-
 θρώποις, ὅτι ἐμαυτῷ αὐτὸν ἔλεγον,
 εἰ τὸν ἐνεχέμελλον πρὸς
 καὶ κἀδήμων ἔσεσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν
 ἔθιστον· ἀλλὰ δογματίων
 δεῖ ἔχειν ἔτυχε. ἀλλὰ ἐν ἡμετέροις
 ἰδὲς περὶ τὰ ἀποθαίρετα ἐ-
 σαυδακῆται, καὶ τῶν τοῦ ἡσυχασ-
 τῶν τῶν αὐτῶν ἀποθαίρεται,
 ἰδὲς ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἔτος μυ-
 ρίου ἔχει τὰς ἀναγκάζοντας,
 τὰς καλύοντας. ὅτι ἐστὶν αὐ-
 τῶν χρεῖα πείρας, ἢ τρεῖς,
 πρὸς τὸ ἐξείπειν ἀεὶ εἶδεν. ἀλ-
 λά παιδικὰ καὶ ἐν ἡμετέροις,
 αὐτῶν τύχη, ἐκείσθαι αὐτῶν.
 Καισαριανῶν φιλοφροσυνῆ,
 δευτέρῃ ἐπιθυμία, κληρονο-
 μίας, ἀλλὰ τῶν τοῦ ὄμοια τρισ-
 μύρια. μεμνησθῆναι ἐν ἡμετέροις
 καὶ ὅτι, ὅτι οἱ ἀπὸ ῥήθι λόγῳ
 πιστῶς χρεῖαν ἔχουσι, καὶ ὅτι
 ἡμετέροις ἡμετέροις. ἡμετέροις δὲ πᾶ-
 ντων ὄρεῖν ῥαδίως, ἢ δεῖ εἰ-
 τῶν μοι πῶς τὸν ἔτος ἔχοντα,
 ὡς λέγειν, ἐμὲ μόνων μέλει
 τῶν ἡμεῶν τῶν ἀκαλύτων, ἢ
 φύσθαι ἐλθούτων. ἡμετέροις ἔ-
 σίαν ἔχειν ἡμετέροις, τὰ δὲ ἄλ-
 λα γινέσθαι ὡς αὐτὸν διδῶμαι, καὶ
 ἀφ' ἡμετέροις.

FINIS QVARTI LIBRI.

HIERONYMI WOLF
ANNOTATIONES IN ARRIANI
EPICETI LIBROS IV.

In Prefationem.

Ο Ποῖα αὐτὸς αὐτόθεν ὀρη-
 θεὶς εἶποι πρὸς ἑτέρων, ἔχ-
 ὄποια αὐτὸ ἐπὶ τῶ ὑσερν ἐντυ-
 χάνειν πινὰς αὐτοῖς, συγγρα-
 φοί.] αὐτόθεν ὀρηθεὶς, id est,
 ἐκ τῆς παραχρησῆμα, ex tempo-
 re, non suscepta cogitatione
 diligentiore, prout tempus
 tulit, atque occasio se dedit.
 Significat ex tempore habi-
 tos fuisse hos sermones, non
 de industria elucubratos. ἐπὶ
 τῶ ὑσερν ἐντυχάνειν πινὰς αὐ-
 τοῖς, vt post aliqui in eas ora-
 tiones incidant: hoc est, vt
 legantur ab aliis.

ἔχοι αὐτοῖς.] Legendum
 ἔχοιεν, scilicet οἱ λόγοι.

οἱ λόγοι αὐτῶ ἐφ' αὐτῶν.]
 Sermones ipsius per sese, hoc
 est, sententiæ mandatæ lite-
 ris, viua voce, cuius maior
 vis esse dicitur, destitutæ: nō
 accedente vultu, gestu &
 actione, cui primæ, secundæ
 & tertiæ in eloquentia tri-
 buuntur a Demosthene.

τυχὸν μὲν ἐγὼ αἰτιῶ.] For-
 tassis ego in culpa sum: qui
 scilicet memoria lapsus, non

optima fide, quæ audi
 scripserim.

τυχὸν ὃ καὶ ἀνάγκη ἔ-
 χον.] Fortasse necesse est
 ita se habere. Quia se
 mutæ literæ non possu
 permouere animos, v
 vox, & actio oratoria.

In Caput 1.

τῶν ἀκων δωάμεων.
 liarum facultatum. δω-
 vires seu facultates app
 non tantum naturale
 mi corporisue potenti
 etiam artes & scienti
 exempla quibus vitu
 clarant.

In Caput 2.

Εὐρήσομεν τὸ ζῶον.] I-
 niemus animal: scili
 λογικόν, hoc est αὐθροπον
 mal rationis capax, i
 hominem. Nam quæ l
 dicuntur, non consilio
 tione ducuntur, sed na
 suæ impetu feruntur.

ἄλλο δὲ ἄλλο πρῶτον
 δὲ λόγον.] Fit vt aliis ali
 probabilia. Quod suapt
 tura verum, honestum
 num, probabile est, in g

bus est tale: sed specialiquod discrimen addit, ob varias animorum, fortunarum cōnes: vt vinum febricitans, mel bilioso aduersa cæteris non item. Vide Ironem i. de Officiis, v. cuiusque personæ de-disputat.

ἡν ἐπὶ μέγας ἡσίαις.] Partibus substantiis, hoc τῆ φυσικῆ ἐκείνης ἀνθρώπων σοπίαι, priuatae cuiusque iuræ. De hominum va-affectuionibus loquitur: etiam de rebus anima-ut bestiis, vt opinor.

ὡν οὐ μὲ πωθήνῃ.] Quod ne percontaris. Ea quæ sentantur, docent, si quis taroget, eum a vulgo non ferre, ac viuere populari-ei licere: secus ac viro ho-to, erudito & graui.

αἰεὶ δὲ αὐτῷ, δεῖ μὲ εἰσερ-θῆναι.] Quoad autem, scilicet εἰσόδος μὲ συγκλητικῶν εἶναι, ne senatu non moueris: est ihi frequētanda curia. In-rogatio delenda est. Male stinctus est hic libellus, vt raxi plerique. Ego vero in nuertendo, sententiæ au-oris seruire soleo, non er-tis & negligentia libera-orum.

πὶ γὰρ ἄλλο ἢ ἀλαπέριον ἐν αὐ-δὲ ὡς πορφύρας.] Lego ἐν ἑ-

αυτῷ, vel αὐτῷ cum aspira-tione: excellit in sese, vt præ-texta purpura in veste.

ἡν δὲ εὐκείνος φιλόσοφος.] Erat autem ille philosophus. Ambiguum, pugilne, an fra-ter pugilis.

ἐξὲ πικρὰ τῷ βάρῳ ἀλειφό-μυθος.] Non apud Batum vn-gi solitus. Num βάρτος hic λυ-κηθον significet, an vero sit lanistæ alicuius proprium, equidem dubito. Illud non dubito significari non vm-bratilem fuisse pugilem, sed germanum, & probe exer-citatum.

πόσος πωλεῖς τὴν σεαυτοῦ παρ-αίρεισιν.] Quanti vendas tuū institutum: hoc est, quanti facias atque æstimes tuam vitæ rationem.

εἰ μὲν τοιούτοι πεφύκαμεν.] Siquidem tales natura su-mus: scilicet, qualis Socrates fuit. Proponit quæstionem, neque soluit. Sed videtur in-nuere, quemuis, si in eo se-dulo elaboraret, ad similem animi constantiā posse per-uenire.

πὶ ἔν ἐπειδὴ ἀφύης εἰμι.] Quid ergo cum sim hebes: hoc est, deteriore ingenio quam Socrates: sicut etiam canes alijaliis sagaciores, & equi velociores sunt.

εἰ δὲ μὴ, ἔχειρων.] Sin mi-nus, non deterior. Lego sine

distinctiōne, vt geminata negatio acrius neget. Ex hoc d' ēto apparet, magno animo fuisse Epictetum, vt qui ne Socrati quidem cedendum sibi existimavit.

In Caput 3.

Τὸ δόγμα καὶ ἐπιθυμία] Decreto hoc affici: hoc est, ex animo ita sentire.

ὡς αὐτὸς αὐτῷ.] Vt de eo: sine aspiratione, non de sese: sed αὐτῷ ἑ πρῶτον. prout quancunque vel magni vel parui æstimamus, ita ea vti solemus.

καὶ ὡς ἐν ζωῆς ἀτυχήματα.] Vt inter bestias infortunia seu monstra quædam. Quasi dicat: tantum abest, vt lupini, leonini & vulpini isti mores hominem deceant, vt & inter bestias monstrosi & errata quædam naturæ esse videantur. ἀτυχήματα enim dicit opinor, cum natura & ratio propositum sibi scopum non assequitur, efferato animali, quod cicur & mansuetum esse debebat, & innoxium.

In Caput 4.

Τὸ εὖρω καὶ ἀπαίσις.] Prosperitatem & animi tranquillitatem. τὸ εὖρω, ἢ εὐροια, τὸ εὖρεῖν, crebro in hoc opusculo occurrunt. Deducuntur autem παρὰ τὸ εὖρεῖν, a bene fluendo, cum res

ad voluntatē nostram secundum secundo flumine & secundo vento prouehitur. Ego prosperitatē verto, felicem successum rerum

τὴν μὲν ὄρεξις ἤρκεν εἰς εἰς αὐτὸν καὶ ὑπερτίθει. Appetitum a sese omisit sustulit & distulit. Significo opinor id, quod & in Enchiridion dictum est: philosophiæ tironem non nimis sibi tribuere, sed quasi acerbantem expectare cunctis iudicium confirmetur.

εἰ δὲ ἡ ἀρετὴ ζωῆς ἐστὶν ἐπιτηδεύματα.] Si virtus habet pollicitationem, est, si virtus hoc sine colitur. Si virtutis hoc munus hic fructus & effectus, vultores beati.

Οὗτος φησιν ἡδὴ καὶ διὰ τὸ εὖρω καὶ χεῖρον ἀντιπρῶτον.] Puto legendū διὰ τὸ εὖρω καὶ χεῖρον ἀντιπρῶτον infinitiuo modo. Non profitetur, se iam suo more Chrysippum posse letare. Quod ad sententiam pertinet: præcepta philosophorum intelligere, paruū quidam censet Epictetus, Grammatici potius quam Philosophi id esse munus. Sed philosophorum præceptis parere, hoc est, naturam congruenter viuere, id est munus esse philosophi. Potest hoc, & tortasse debet

Theologia

ologiam quoq; trans-
 . Eos enim audit Deus,
 ater suos numerat, qui
 āt spiritu & vere: eamq;
 n pbat, quæ per carita-
 est efficax: & eam laudat
 prem, quæ bonorū fru-
 am prouentu suam bo-
 tem testatur. Dolendum
 sto est, & religioni Chri-
 ne (vt de philosophia ta-
 n) perniciosum, eos offi-
 minime fungi, qui offi-
 n rectissime intelligunt.

ἐμπύζεις αὐτῶν.] Quid il-
 is ipsi? Hæc quæ tertia
 ōna pferuntur, omnia
 o secunda esse proferen-
 vt & sentētia postulat, &
 a verba patiuntur. Vſitata
 ruptela & pcliuis est αὐ
 pro αὐτῶν, & vſitata enal-
 ge (si modo enallage, ac
 n corruptela potius) αὐ-
 pro σωτῶν vel ἐμαυτῶν
 ibere. Sed non impedio, si
 is tertiam personam ma-
 lt. Nam & scriptura sic ha-
 t, & sententia non admo-
 m aduersatur. Procliues
 men sunt huiusmodi la-
 us. Sed desino,

Αείδων ξυνοῖσι, ἴσθεις δ'
 ἰθὺς βέβηλοι.
 ἐν ἀποθέσει καὶ ἐπερχῆ.] In
 sensu, & sustinēdo assensu.
 ἴσθεις in intelligo πλὴν συγκα-
 ἴσθεις, assensum. ἀποθέσις
 opositū est. ἐπίχην καὶ ἀγα-

σείπια, sustinere assensio-
 nem, & amplius deliberare,
 fuisse moris Academici, nō
 est ignotum. idq; in tyrone
 philosophiæ Epicteto non
 improbari, supra est a nobis
 indicatum.

ἀρχῆται δ' εἰσὶν οἱ ἀρχῆται
 ὅροι.] Principes autem sunt
 primi loci. Obscurum est
 quid velit. Sed ego princi-
 pem locum intelligo, diui-
 sionem illam rerum nostra-
 rum & alienarum, vnde reli-
 qui loci pendent.

πῶς ἐπιβάλλεις καὶ ἀποθέ-
 σαι.] Quomodo res aggre-
 diaris, quomodo assentiaris.
 τὸ ἐπιβάλλειν refero ad doctri-
 ne methodum, quam assen-
 sio sequitur: assensionem
 præparatio diligens geren-
 dæ rei. Sunt hæc breuia, ar-
 guta, non peruulgata, nec
 sine animi attentione intel-
 liguntur.

ὄψαι σὺ καὶ οἱ αἰλῆρες.] Tu
 videbis & halteres tui, αἰ-
 λῆρες παρὰ τὸ ἀλλοδαυ dicun-
 tur, plumbeæ pilæ, quibus in
 saltando rectius sese libra-
 bant. Martialis: *Halteres agio-
 li rotant lacerto.*

Μεταχειρίζεσθαι. Basiliensis
 codex, μεταχειρίζεσθαι, παρὰ
 πλὴν ῥίπτω, vnde ῥίπτω. Sed
 quid si μεταχειρίζεσθαι lega-
 tur? nisi forte τὸ μεταχειρίζε-
 σθαι sit vehemētius μεταχει-

πίζεοδαι, παρὰ τὴν κρηπίδα, haud scio quam sit vsitatū. Vt cunque sit, de sententia constat.

ἢ χαλύειν δωαυδίοις. καὶ λοιπὸν ἕωθεν.] Videtur deesse prius membrum, quo describatur eius animus, cui in se ipso posita sint omnia.

ἐπὶ τῆς αἰεὶ παραπίλῃσης ὕλης τὰ θεωρητέμματα ἐκποιῶν.] τὰ θεωρητέμματα intelligo, τὸ τὴν θεωρίαν καὶ φύσιν τηρῆσαι, vt habet Enchiridion, hoc est, vt omnia dicta & facta cum natura congruant: philosophus naturam, cursor curriculum, phonsæus vocem curat.

εἰ δ' ἐπὶ τὴν ἐν τοῖς βιβλίοις ἔξιν τέπειται.] Si quis vero lectitandorum librorum exercitationi est intentus. Non reprehendit lectionem diligentem: sed eam sequi vult, vitam præceptis consentaneam. Fieri autem vix potest, quin is qui optima quæque scripta non ad ostentationem aut gustum legit, mores etiam atque opiniones emendet.

πρίαμος αὐτὰ ἔ λέγει, ἀλλ' ὁποσοὶ βασιλεῖς λέγουσι.] Dubium an hæc cum interrogatione legenda sint. Et si intelligi sic quoque potest: Quamuis Priamus in aliqua Tragœdia hæc non dicat, ta-

men tyrannicam vitam lium querelarum haud re esse expertem. Quo falso talia tribuantur rebus: tamen id Tragicorum mendacium lectoribus vitale, &c.

In Caput 5.

Μάχην ἔτος ἔ σωροῦ.] Ignam non exercituum, rationum & propositionum intelligo.

In Caput 6.

Τὴν ὀχλαρίαν.] Gratia animum. Lego ὀχλαρίαν sum & commoditatem. etiam sub finem Capituli χησα λῶ πρὸς τὸ δεῖξαι, π. ὀχλαρίαν.

Ἡ δὲ τοιαύτη τῆς ἀφρονεῖας κατασκευὴ.] Talis autem artis fabrica. Quia Epicuri verba obsecratoria sunt: cetera sicut Ciceronianis: hibitis e lib. i. de Officiis. Sicut inter hominem, inquit, beluam hoc maxime intantum sensu mouetur, ad solum quod adest. quod præsens est, se accommodat paululum admodum sensens præteritum aut futurum: homo autem, qui rationis est particeps, per consequentia cernit, principia & causas rerum videt earumque progressus & quasi antecessiones non igno-

similitudines comparat, atque presentibus adigit, atque annectit fatu- facile totius vite cursum et, ad eamque degendam parat res necessarias.

Ἐκείνων χρείαν εἶχεν ὁ θεὸς ἄνθρωπων τῆς φαντασίας.] fuit opus illis utentibus. τὴν χρείαν ἔχον im- prie de Deo dicitur, qui ὡς ἄνθρωπος, nec vlla re eget. are verbis omissis sententia expressi.

ἔθεν μὲν ἀρχομαι.] Inde dem auspicandum, scilicet unde beluæ auspicantur: est, a sensibus, & in contemplatione resistendum.

ἀλλ' ἔστιν ἡδὴ καὶ πάρεστι τοῖς οἰσ.] Corruptus videtur locus, nec satis occurrit modo corrigendus: nisi te significet, non tantum clarum opus adesse, sed ipsum mundi opificem esse esse.

D. Ioannes Moibanus, Augustanus physicus, in æcis literis & philosophia minus quam in re medica versatus, ἀλλ' ἔστιν ἡδὴ ad eamlibet priuatum hominem refert, tanquam ad μικροσμων: quod quisque non oculos modo constituta beat Dei opera, sed & in- met eorum pars atque exemplum sit.

τί μ' ἐκστήσει ἢ ποροῦμαι? Quid me percelleret aut perturbabit? Ego Ciceronis verbis conuerti liberius.

τὸ οὐδ' ὄλοζον μύξας γινεσθαι.] Estne consentaneum mucores exsistere: Obiicitur hoc ad negandam prouidentiam: a qua videatur alienum, res condere molestas & noxias. Quod querelæ genus Plinio familiaris est.

In Caput 7.

Τὴν μεταπίπλωσιν.] μεταπίπλωσις est μεταβάλλεσθαι, mutari, decedere de sententia & consuetudine sua. Hinc μεταπίπλωσις, mutatio & inconstantia. μεταπίπλωτες λόγοι fortasse inconstans oratio dici potest, cum dati pœnitent, cum reperimus id quod aduersario per imprudentiam concesseramus. ἀμεταπίπλωτος λόγος, oratio constans, cum dictis & conuentis stamus. ὑποθετικὸς λόγος, hoc loco dicuntur, ea quæ ab aduersario concessa, disputando persequimur. Quæ si aduersentur ei qui concessit, is μεταβάλλεται καὶ μεταπίπτει, non stat promissis, mutat sententiam, quod dederat eripit. quod est imperitiæ signum. Sic apud Platonem Socrates plerosque ad ea neganda adigit, quæ ipsi parum.

caute affirmarant. Sequitur
in hoc capite. ἀναγκάσιον ἔστιν
ὅτι, αἰτήσασθαι ἵνα ὑπόθεσιν, ἢ ἄλλο
ἐπιβάτῃαν τῷ ἐξῆς λόγῳ. quod
rectius intelligent ij qui αἰ-
τήματα γεωμετρικὰ apud Eu-
clidem didicerunt.

τῶν ἡρωτικῶν περαινόντων.]
Quæ concludunt interro-
gando: hoc est, eo quod ad-
uersarius interrogatus fue-
rit, ex eiusque responsioni-
bus conclusio petatur.

πῶς αὖ δὲ ῥῆ τῶν διέξοδον
καὶ ἀναστροφῶν.] pro, καὶ τῶν
διέξοδον. D. Moibanus ἀνα-
στροφῶν hic intelligit τῶν ὁρι-
στικῶν καὶ σωτηρικῶν μέθοδον,
quod ea quæ per ἀνάλυσιν
inuenta sunt, καὶ διέξοδον co-
piose, καὶ συνόψιν vero in de-
finitionum metas contracta,
succincte explicentur, atque
inverso ἀναλύσεως ordine
procedatur.

Οὐ συγκατήσθαι.] Sic legen-
dum, α συγκατήσθαι, vnde συγ-
κατήσθαι αὐτοῦ. β. participij: qui
se demisit, qui descendit in
arenam.

μὴ ἔσθαι δὲ.] Lego τοῖς δὲ
τέτων μηδέτερον. Sententia
est: Esse bono viro disputan-
dum, idque non temere &
obiter. Requiritur ergo medi-
tationem & artem.

τὸν μέλλοντα ἐν λόγῳ σωε-
σθῆναι ἀναστροφῆσεσθαι, καὶ αὐτὸν
περὶ κατ' ἀπόδειξιν ἐκασταὶ ἀποδοῖναι

τα.] Sic legendum puto,
καὶ αὐτὸν τ' ἀπόδειξιν.

ἀποδοῖναι καὶ παρακαλε-
σθαι.] Cum demonstrati
singula explicarit, etiam
tellecturum demonstra-
nes. Obseruentur hæc pa-
cipia, & particula καὶ.

Οὐκ ἔγωγε ἐλήλυθεν ἡμεῖν.
go venit nobis. Intelligi
test, ergo deprehendit
vel ostendimus. Sed qui
legas, σκοποῦ ἐλελήθει ἡμεῖν
ergo latuit nos? non a-
maduertimus?

καὶ γυμνάσια, καὶ ἀναγκασί-
Potest intelligi κατ' ἀπό-
σιν, non modo non sup-
uacanea, sed etiam nec-
saria. Quid vero si legat
χρησιμῆ καὶ ἀναγκασίαι; Vt
& necessaria?

καὶ μὴ οὐδὲ ἔσθαι δίδοται.
Atqui ne hoc quidem dat
scilicet ab aduersario, c
sibi semel concessa mordic
retinet.

ἀλλ' οὐδὲ ἔσθαι δίδοται.]
ne hoc quidem datur, h
est, aduersarius & ea quæ d
ta sunt, sibi extorqueri ne
sinit: & conclusionem ex i
factam defendit acriter.

ἢ οὐκ ἐπὶ τούτων ποιητέον,
μήποτε ὡς σὺν ἄρκαι.] Qui
in his ergo faciendum?

Annon vt non satis est
Monuit eum qui deceptu
est, agnitum errorem esse
corrigen-
dum.

gendum, deposita veritate. etsi innuit, præstare decipi (id quod ars & citatio differendi præquam paulo post nequod modo concesserunt sophisticam etiam et, ne alterius imperio euertendam veritatem & stabiliendum mentum abutatur, æris alieni adhibita similitudine: vero negare quod concessis, sit æs alienum difficile & absoluisse creditum perinde sit, ac si quis situm inficietur. Peccat, & qui temere largitur, & qui quod fraude & impetrat, pertinaciter: cum illum acutiorem, æquiorē esse deceptam comiter moritur & erudire.

οὐκ ἔστιν ἰσορροπία, καὶ τὴν τοιαύτην ἰσορροπία, καὶ τὴν τοιαύτην μετὰ πολλῶν καὶ μετὰ πῶντων, καὶ ἢν ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιπέδῳ ἢ τῇ ἀποκρίσει, ἢ τῷ συλλογισμῷ, ἢ ἡνι ἄλλω τοιαύτῳ, καὶ αἰὼνι τὰς μετὰ πῶσεις, καὶ πάλιν παρὲς τοῖς ἀνοήτοις ἰσορροπία, μὴ βλέπεσι τὸ πῶντον.] Sententiam aures operam dedi ut apererem: sed & verba ipsa non est ascribere, ut si aliquid melius depreperit, eo utatur, pro λαμ-

βαίνοντα, lego ὀλαμβαίνων: nisi forte durissima sit ἀντίπῶσις, ac potius ἀνακρίσθον, aut scriptura deprauata.

ἄξιόνος ἢ σκέψις; πῶς κηθήκοντες.] Videntur hæc verba aliunde irrepsisse nescio quomodo.

ἄμετόν ἐπὶ τῆς τηρήσεως.] Permanendum in conseruatione. Fortasse τηρήσειν appellat, id quod concessum semel fuit. Sed quid si legatur ἐπὶ τῆς ῥήσεως; estne in eo perseverandū quod dixeris.

Ἐ μὴ εἰκῆ καὶ φιλόσοφον.] Fortassis ἀφιλοσόφως, inrudite.

ἐξεργαζόμενοι τὸν αὐτὸν λόγον.] Fortasse τὸν ἑαυτῶν λόγον. non lucubrabitur expoliendæ nostræ orationis causa? ut participiū τελικῶς exponatur, ἀργυρησόμενοι ἐξεργαζόμενοι, pro ἵνα ἐξεργαζόμεθα. Si quis conuertere maluerit, Eadē oratione expoliēda ignauia nostrā defēdimus: nō impēdio. ut sentētia sit: In ea disputatione ignauose esse occupatos, ut psuadeāt, Dialectica nō esse opus.

In Capite 8.

ὅτι αἱ δὲ δωδέκα.] Facultates, artē differendi & dicendi potissimū intelligo: quæ ut hominis studiosi egregia & ornāmēta & instrumētā sūt, ita sine solida eruditione

& virtute arrogantes & negligentes efficiunt: ἢ γὰρ οἴησις ἐγρηγορή τῆς ἀποροπῆς ἐστίν, vt dicebat Bion. Cum enim se tenere omnia falso persuasum habeant, addiscendi plura voluntatem abiiciunt: vt a plerisque nouitiis magistris & doctorculis fieri videmus.

τὰ ἰσοδυναμεῖνται.] Æquipollentia vulgo dicunt, vel e libello De Dōpia, vel e Dialecticis satis nota.

αὐτὸς τε καὶ ἀλλήλους.] Et nos ipsos, & alij alios, fortassis ἀλλήλους. Videtur Epictetus ab aliquibus reprehensus, quod suos auditores in Dialecticis minus exerceret. Respondet igitur, se ob auditorum ignauiam, omissis minus necessariis, ea vrgere potissimum, quæ non tam ad decus & ornamentum faciant, quam ea quæ ad verum iudicium de rebus, & animi tranquillitatem requirantur.

ὅτι ἔδ' εἰ ἀποροπῆν.] Non oportere additamentum. Sensus est, Hominem non oportere proram & puppim (quod aiunt) excellentiæ suæ in dicendi artibus collocare, sed accessionis & additamēti vice habere. Sic Cicero: Ornanda, inquit, est digni-

tas domo, non tota dige domo petenda.

πῖνος ἀπολελειμμένος, ποικίλικε.] Quo destitit quo declinarit? Caret vero iudicio, & animi tranquillitate.

τί οὐδ'; Πλάτων φιλοσοφῶν ἦν; Quid ergo? Plato philosophus non fuit? quæcat, cum differendi ac di peritissimus fuerit, Hippocrates. Aduersarij pietetū vrget exempli tonis, ad quod ita respicit Epictetus, vt sibi necesse neget imitari Platonia. Sic Cicero quælo: Eloquentiam si arit philosophus, non inabor: si non attulerit requiram.

ἀγε ἰσθ' ἐγὼ.] Fortasid ἔγῳ.

ποιὰ ἀποροπῆς φαντα. Certum visorum intum alias τῶν χεῖρῶν τῶν τασῶν appellat, vsum rum: vt quamque rem iudicemus, qualis ipsi Facilius hoc intelligerit si verum iudicium & animitatem dixisset.

In Caput 9.

Μόνον ταῦτα.] Malim, καὶ τὴν λόγον ἐπιπεωδῆνα.] Ratione implexa, implicita, scilicet τῶν θεῶν est, Mens & ratio societ:

liat inter deos & ho-
s. Nam & Deus & ho-
quibusdam ζῶον λογί-
oc est, anima rationis
definitur: & mundus,
is atque communio
um & hominum.

ἢ πόθεν φάγω, φησί.] At
edam? inquit, τὸ φησὶ
tur ad personam ad-
rij, qui præceptis Epi-
refragatur, aut certe
olane acquiescit.

ἢ ἡδαι τὸν πρεσβύτερον.]
e seniorē. Sic se ipsum
plat, modeste præcepto-
men dissimulans.

σῶμα καὶ τὴν κτῆσιν αὐ-
ἢ ὅσα τέτων ἐνεκα, ἀνα-
ς.] Corpus & possessio-
eius, & quæ nobis ob
ecessaria sunt. Posses-
m corporis, appellat
quibus corpus indiget:
omicilium, vestes, ci-
& potum, iumenta,
s, operas artificum, &c.

μωεὶ φερέμενοι τοῖς δὲ κῆ-
ς.] His & illis obsequens
u morem gerentes. Si-
cat, ob necessitates cor-
potentiorum gratiam
uiis molestis, & philo-
parum dignis, esse e-
endam.

ἢ ἀδιάφορα ταῦτα.] An
indifferentia ista sunt?
st, μέγα, & per se neque
r, neque mala, sed pro

animo & prudentia utentis.
Vide Tabulam Ceberis.

δοκῶντες ἔχον πινὰ ἐφ' ἡμῶν
ἐξουσίαν.] Qui videntur ali-
quam in nos habere potes-
tatem. fortassis ἐφ' ἡμᾶς,
vel εἰς ἡμᾶς.

ἐμὲ δὲ ἐν τῷ λέγειν.] Me ve-
ro in dicendo, verba ἐν τῷ
nihil ad sensum faciunt. For-
tasse αὐ τοῖς eis, discipulis scie-
licet, ego respondere debe-
rem.

ποῖος γὰρ ἐπὶ τύραννος.] Quis
enim iam tyrannus? Ut vitæ
iacturam contemnere non
adeo difficile sit (etsi diffici-
le est) tamen per exquisitos
cruciatu necari horribilius
esse videtur, quam ut ab vl-
la philosophia contemni &
æquo animo ferri possit,
præterquam a Christiana,
cuius martyres admirabili
& plus quam humana con-
stantia tyrannorū sæuitiam
vicerunt. Non dissimile est
Anaxarchi exemplum, qui
cum in mortario contunde-
retur, dixisse tyranno fertur:
Anaxarchi saccum contun-
dito: Anaxarchum enim nō
contundis, ac demū ne con-
scios nominaret, linguam
præmorsam in os tyranni
expuisse.

Ἐξελύσθη ἡνοικται.] Exhibis
scilicet e vita. aperta enim
est ianua, ab αἰοίγω.

συμβήσεται [οὐ τῷ κατὰ τῆ
το ὑπὸ τῆ δαυότος.] Accidet
tibi hoc & illud a domino.
Ex iis quæ sequuntur colligo,
τὸ συμβήσεται in bonam
accipi partem: quasi Rufus
Epictetò spem fecisset, im-
petrandi alicuius beneficij
ab Epaphrodito hero ipsius.

ὅτι ἀνθρώπων.] Esse hu-
mana: hoc est, res externas,
& non nostri, sed alieni iu-
ris, caducas & mutabiles, si-
ue bonæ, siue malæ esse vi-
deantur. Significauit Epictet-
us, se heri sui liberalitatem
erga se parui facere, eaque
carere posse.

ἀγρὸν παρὰ σὲ λάβω.] Agrū
a te accipiam? Non intelligo
istam magnitudinem ani-
mi, non accipientis ea quæ
offerūtur: nisi forte iam an-
te iis abundes, & nemini
quicquam debere videri ve-
lis. Ego certe panem accipe-
rem eluriens, & sitiens potū,
& nud^o vestē, & pauper præ-
diū, si nulla rufpitudo, nulla
fraus cū ea liberalitate con-
iūgeretur. Idē Epictetò non
inuideo laudem constantiæ,
si emorifame, quam alieno
beneficio viuere maluit.

ὅτι ἄλλος δὲ ἄλλον εἰ δυσ-
χεῖ.] Alium per alium non
esse in calamitate. Intelligi-
tur: Deprecatore igitur ni-
hil esse opus.

In Caput 10.

Συνεπιτίμηδα.] In-
Etichemus. Malim συ-
τίμηδα. a σωτήνομα πο-
vnde σωθῆνος, quam a
τίμημα.

ἀπεδίσει.] Lege απ-
vel ἀπεδίσει.

Οἶδα ἐγὼ πρὸς οὐδέ τι πο-
οἶα εἰπέ μοι.] Potest sin-
miratione & interroga-
verti, hoc modo: Nou-
mihī quidam me natu-
ior, &c. dixerit.

ὅτι οὐδὲ ἐγὼ λέγω, ὅτι ἀπ-
ἐστὶ τὸ ζῶον.] Quid ergo
dico? animal esse ouc
Occupatio est, in han-
tentiam: Occupatione
negotia non improbo
illud improbo, quod
trem ita curamus, ani-
vero profus negligim.

Εὐθύς ἐγὼ ἀφῆτος.] S-
ego primus: sed qui
Græcismus durior est,
bis non nihil recessi. S-
minat pro exemplo i-
studentis. Nam hac vo-
bius nostro more v-
Studiofus autem, igr
esse nequit.

Μικρὰ ὑπομνήσομαι
να ἐπαναγῶνάς με δεῖ.]
nihil recordor quæ reli-
da mihi sint. τὸ ἐπαναγ-
ad repetitionem audi-
tionis referri videtur
οὐκ ἐγὼ πρᾶτερι, & no

ri temporis significatio-
nem habeat. Quid meate-
rit, quemadmodum ille le-
git? Si quis vero τὸ ἐπινα-
γόνον de præmeditatione
adiendæ lectionis, quæ non
inuis & utilis & necessaria
e. quam repetitio, intelli-
ge maluerit, non impediō.

καὶ τὴν ἰσότητα τῶν ἐκείνων.]
Quid autem res nostræ at-
tendunt illorum? Sententia est,
philosophiam sordido quæ
longe præstantiorem est
Maiores igitur studio co-
lendam esse. Reprehenditur
autem ignavia scholastico-
rum, qui auarorum homi-
num industria longe vin-
citur. Sic Demosthenes
inter doluisse fertur, si quã-
dam telucana opificū opera
uiceretur, cum longe ma-
iora quam illi suorum labo-
rum præmia proposita ha-
beret. Ingens autem præmi-
um est, non aura popularis,
sed patriæ conseruatio.

ταῦτα ἐκείνοις ὄργια ἐσὶ;
καὶ ὄργιας περὶ τῆς.] Hæc cæ-
cæ similia sunt? An simili-
tudine. Negatiue hæc acci-
penda sunt. Nequaquam
tanto studio dignus est quæ-
situs, quanto sapientia, &c.
Multo turpius est negligere
studium, quam quæstum.

In Capite 11.

ὅς ἐγὼ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἔργου ἵππε

πείροντος.] Ut se obtegeret,
equo currente. Præ pudore
scilicet, si victus esset. ὡς ἐ-
περὶ δὲ αἰεὶ pro epiphonemate
accipio: quasi dicat, tantilla
re tantopere commouebatur.
Quid enim? ipse ne de-
terior fuit, si alterius equus
anteuertit?

λεῖπο ψυχῆντα.] Cum a-
nimo linqueretur. Ob inspec-
ratam utique victoriam, præ
repentino gaudio, quo non-
nullos etiam extinctos esse
ligimus.

In Capite 14.

Ἀμφὶ μὲν αἰσθητικῶς κινεῖ-
ται.] Simul sensu moueri:
hoc est αἰσθάνεσθαι, sentire, vi-
dere, audire, cōtrectare, &c.
κινεῖσθαι ἀφρονητικῶς, pro ἀφ-
ρονεῖσθαι. Sic & reliqua aduerbia
declariuntur: συγκολλητικῶς, id
est συγκολλητικῶς. ἀνανδύσι-
κῶς, id est ἀνανδύειν: ἐφεκλι-
κῶς, id est ἐπέχειν.

τύπες δὲ θεοτύπες.] Formas
rerū quas animus a sensibus
abstrahit, intelligo: ut for-
mā domus, nauis, equi, &c.

Καὶ ἀπὸ αὐτῶν κινεῖ μῆνις,
εἰς ἐπινοίας ἐμπεδῆς ἐμπί-
πτεις τοῖς ἀσπίτως τετυπωμένοις.]
Et formis illis impellentibus,
in cogitationes conformes
illis quæ primum animo
impressæ fuerūt, incidis. Sē-
tētia est, opinor, ut res exem-
plo fiat clarior: Cum equi

imago semel oculorum ministerio impressa menti fuerit, ea imagine vnus equi excitari cogitationem multorum equorum: & effici, vt vbicunque visi fuerint, ex illa imagine agnoscantur, τυποι hic idem esse, quod apud Dialecticos τὰ εἶδη καὶ αἰδέαι videntur.

καὶ δὲ πᾶντων πᾶ ἴχειν Διδδου.] Et ab omnibus aliquam habere distributionem: hoc est, sensum seu intelligentiam rei peruenire ad Deum posse: sentire & intelligere Deum singula.

Μέρους ὄντ' αὐτῆ μικροῦν.] Lego αὐτῆ, scilicet θεῆ Qui sol parua Dei pars est, si cum vniuersitate rerum comparatur. Mundum & Deum hic confundere videtur Epictetus. Sed rectius (τὸ αὐτῆ) omitti videtur, aut subintelligi ποιημάτων, paruam suorum operum partem.

τὸν ἐγκάστου δαίμονα.] Cuiusque genium. Nota opinio de genio cuiusque, bono & malo. Minantur & Magi nescio quam Genij excantationem, si cuius veram genefin norint. Sed per Geniū videtur hic intelligenda cuiusque conscientia, præsertim si πῖν γδ ἄλλω interrogatiue legas: cui enim potentiori & diligentiori custodi

quenque commendassent. Sed πῖν γδ cum graui: Cdam enim, &c. vt ad sententiam Platonis alludat, homines pecudibus, hominibus genios præesse dicendum, non τὰ τέτω πῖ πῖε. τε, τέτω τὸ θεῶν. ὑμεῖς δὲ δέον πῖε τῶν τηλικέτων ἡξιομήσοι.] δέον. Nil ad sententiam facit. Crelegendum suspicor θεοδιuinitus, vel a Deo.

ἔμοιός γε.] Interrogandum. Significat eisd. similitimum, & plane certarium esse iusiurandum ἐν τῶν αὐτῆς ἀπάντων.] scilicet, ὡς ἐπημόμυνοι. Hic iurant, se profecturos esse sese, quam teros omnes, cessuros nemini: hoc est, se sorte fore contentos, & optesecum agi testaturos esse.

In Caput 15.

Μήδ' αὐ ἐγὼ Κοιλέω, αὐ δόκα.] Etsi ego tibi dixi virtutem breui parari non noli credere. Nunc sentesse puto. Sed si quis ita tingere maluerit, μήδ' ἐγὼ Κοιλέω, ὡς εὐδόκα. Eadem confirmo tibi, id ne spectandum quidem esse.

In Caput 16.

Νῦν δ' ἡμεῖς ἀφέντες τέτοις δόχαισιν: ὅτι μὴ αὐτῶν τῶ ἰσῶ ἐπιμέλ

ἐπιλαμβάνει τὸ ἐφ' αὐτοῖς ἐγκρα-
 λῆσι τῆς θεᾶς.] Obscurus &
 obscurus locus. Sed hanc eius
 sententiam esse reor: gratias
 agendas Deo, quod pe-
 cunias nostris vsibus serui-
 quamuis eis non ma-
 gnā curam impendamus:
 tamen certe nequaquam,
 quam nobismetipsis. Nos
 propter nosmetipsos
 confidere Deo: hoc est, mo-
 derate occupationē quæ-
 riviētus, parandiq; cul-
 &c. Vulgo sic dicunt:
 non æque expeditum
 s victum & cultum esse
 vit, ac pecudibus? Re-
 det Epictetus: Imo gra-
 tias agite Deo, quod nō be-
 etiam vobis vtilis, æ-
 atque vosmetipsos cu-
 necesse habetis. Est in-
 uicio quædam; Doleo me
 altero etiam onere le-
 uatū esse. Imo gaude, al-
 tem etiam tibi non esse
 oneratum. Quod si cum
 Deo postulas: quid profici-
 nisi vt & impius sis, &
 mori calamitate dignus?

In Caput 17.

τὴν λόγῳ.] Rationē dis-
 scendi intellige. λόγος & ra-
 tio & oratio est, vnde τὸ λόγος
 & dicuntur, quam vt tran-
 quillum cum vno verbo comple-
 et nō possimus, minus per-
 quæ hæc sunt. Sententia

est, vnā esse differendi ar-
 tem, quæ doceat ambigua
 primum videre, deinde dis-
 tinguere: rationemque ha-
 beat, ne cui falso assentia-
 mur, neue vnquam captiosa
 probabilitate fallamur: ea-
 que quæ de bonis & malis
 dicimus, vt tenere tuerique
 possimus. Nam sine hac ar-
 te, quemuis arbitramur a
 vero abduci fallique posse.
 Cicero de Fraibus.

ἢ τὸ οὐδ' λόγος ἐστίν.] Aut i-
 gitur ratio est. Supra capite
 1. exposuit, mentem ac ra-
 tionem, tum alia omnia,
 tum semetipsam quoq; con-
 templari. Idem fere hic di-
 cit. vbi a ratione discesseris,
 & quæ a ratione profuit o-
 ratione, nihil esse reliquum,
 quo res explicari diiudicari
 que possint. Quæ rerum ex-
 plicatio & diiudicatio, cum
 in Logicis tradatur aut di-
 scendam esse differendi ar-
 tem: aut fieri non posse quin
 eius ignarus, male affectato
 compendio, in maximum
 dispendium incidat.

ὅπως ἀδύνατον.] Quod fie-
 ri nequit. Nam mente & ra-
 tione ipsum quoque louem
 negat quicquā habere præ-
 stantius: etsi humana mens
 diuinæ menti collata, quid
 est aliud, quam extinctus
 carbunculus, Soli meridiano

si conferatur? Non negat, rationem sui esse iudicem & explanatricem. Id enim supra, ut dixi, affirmavit cap. 1 & post 20. affirmabit. sed posterius tantum membriū, esse quicquam ratione præstantius negat.

εἰ λόγος, ἐκείνον πάλιν ἕως ἀφ' ἑαυτοῦ; εἰ γὰρ αὐτὸς ἑαυτὸν δυνάται καὶ ἔτις, ἢ ἄλλ' ἐδησόμεθα ἄπειρον ἐστὶ ἔστο, καὶ ἀκρίβη κτλ. εἶναι.] Locus obscurus, &, ut existimo, male distinctus, & nonnihil corruptus. Quem, uti certam sententiam sequi liceret, sic emendandum existimaui, donec liber correctior nobis contigerit. εἰ λόγος ἐκείνον πάλιν τίς ἀφ' ἑαυτοῦ; Si ratio: quis eam tandem explanabit? ἢ γὰρ αὐτὸς ἑαυτὸν δυνάται καὶ ἔτις, ἢ ἄλλ' ἐδησόμεθα. ἄπειρον δ' ἐστὶ ἔστο, καὶ ἀκρίβη κτλ. Aut enim ea quoque ratio ipsa sese explanabit, aut alia nobis erit opus: atque ita nullus terminus, nullus finis reperietur.

Hæc mea sententia est: quam sequatur qui volet, ac nihil melius habebit. Quamquam autem (in hoc quidem Opere) Stoici sumus: tamen ab Academia in obscuris locis non recedimus. Nam Moibanus noster hunc locum aliter accepit, cu-

ius verba subiicere visur est.

ὁ λόγος
ἀφ' ἑαυτοῦ
ἔτις
καὶ, ἢ

ἴσ' ἄλλ' ἐστὶ λόγος
κρείσσον. ὁπότε
δυνάται.
ὑφ' ἑαυτοῦ, εἰ αὐτὸν
ἑαυτὸν δυνάται
καὶ ἔτις ἄλλ'
ἐδησόμεθα.
πέραν δ' ἐστὶ
το, καὶ ἀκρίβη
κτλ.

Quæcunque explicatorem requirunt, pro incertis habentur: sunt autem explicanda per ea, quæ illis sunt certiora. Nunc si ratio ipsam explicet, incertum certo explicari dicetur: quod est absurdum. Videtur etiam hac dilemmati parte negata, innuere τὴν γὰρ non indigere ἀφ' ἑαυτοῦ quatenus ἀφ' ἑαυτοῦ accipitur pro explicatione vel probatione: sed satis esse ἐπεὶ τὸ αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄπειρον, γὰρ καὶ ἄλλ' ἐστὶ, καὶ ἄλλ' ἐδησόμεθα. Nec videtur hæc sententia pugnare cum illis quo 10. cap. dixit, ἢ καὶ αὐτὸν ἐπεὶ καὶ τ' ἄλλ' ἐστὶ πάντα, δυνατὸς λογικῆ. cum aliud videtur esse θεωρεῖν quam ἀφ' ἑαυτοῦ. quorum hoc ad probationes & consequentiarum referendum: illud ad genuinum hominis innatum

lum lumen, quo per se que co ipso aliis etiam

ἔπειθ' ἄλλ' ἐπιείχῃ
τὰ ὄμοια.] Est & hic suspectus, nisi forte *ἴσται* absolute ponatur, mederi animo. Sed vi-

accusatiui præter- *ἴσται* ἄπολ' ἡ ψεις π, κ, ἴσται
κ, τὰ πείθῃ κ, τὰ ὄμοια.
 opus est mederi opi-
 ou, & appetitionibus,
 tionibus, & si qua
 lia eius generis. Ad-
 us Dialecticam ele-
 sine qua viri boni es-
 simum: eique doctri-
 aorum anteponit. Sed
 tus monet, qui Dia-
 us non sit, eum nec do-
 m morum satis perce-
 am esse.

ἔγωγ' σοι, ἀλλ' ἐπιείχῃ
] Sed dicam tibi: At
 vrgēt, vel necessarium
 uidnam? ars differen-
 oncedit plus esse mo-
 i in moribus, quam in
 tationibus: sed ita, si in
 endo nec hæsites, nec
 illis. Qua facultate siue
 aræ beneficio, siue arte
 ei parta si careas: magis
 on necessariam Dialecti-
 car, & doctrinæ morum
 onvertendam. Comparat
 um doctrinam morum
 in mento, Dialecticam mo-

dio & libræ. Qua similitu-
 dine significat, Dialecticam
 non per se experi, sed vt in-
 strumentum & regulam a-
 liarum disciplinarum. Ver-
 bum *ἔπειθ' ἐπιείχῃ* significat inci-
 tare, accelerare, morā ferre
 nō posse. Vnde *ἔπειθ' ἐπιείχῃ*, fe-
 stino. Isocrates Areopagiti-
 co, *εἰ παραλείψῃ τὸ τῶν τέλος*
ἔχειν κατεπειθόντων: Nūquid
 præteritū sit, q̄ primo quoq̄
 tempore confici oporteat.

ποῖα οὐδ' ἐπιείχῃ ὀφείδῃ.]
 Quale igitur hic superciliū?
 hoc est, is solus merito mul-
 tum sibi tribuit, qui naturā
 sequitur. Qui vero naturam
 declarat, si naturā nō sequi-
 tur, Grāmaticus est potius
 quā Philosophus, nec habet
 quo gloriatur. Quāto ergo
 minus eū superbit decet,
 qui obscuriora illius Gram-
 matici verba declarat? Egre-
 gia est hæc extenuatio eorū
 qui stylo & lingua plus va-
 lent, quam vita & moribus.

ποῖα οὐδ' ἐπιείχῃ ὀφείδῃ.]
ἔγωγ' σοι, ἀλλ' ἐπιείχῃ
τὰ ὄμοια.] Scilicet *σοι* ἐστὶν ὀφείδῃ
διχθίως. Si Chrysippus ob sua
 scripta causam efferendi sese
 non habet: quanto minus
 commētator Chrysippi? Ad-
 dere licet, Quāto minus in-
 terpres Græcæ orationis? Cur
 igitur Wolfi te fatigas, in re
 adeo tenui? Cur non Histo-
 ricū potius aut Poetā legis?

Respōdeo simpliciter & vere: Volo hęc pręcepta mihi ipsi inculcāre: cupio eadem plurimis esse nota. Atqui iam ista nota sunt. Innotescunt pluribus. Hactenus enim fragmēta Epicteti sunt edita, non totus Epictetus. At tu Wolfi nullam ex ista conuersione laudem conserueris; & φροντὶς ἰπποκλείδῃ. Est etiam posthumus sit fœtus: quid enim refert? Neque uiuus neque mortuus curabo, quid de me dicant aut sentiant uilitigatores.

ἐπὶ τῷ συνηταθεπηγὺ πῖπυ, καὶ τῷ ὀρεκτικῷ.] In loco assensionis & appetitionis. Locos appellat, opinor, quod peculiariter & seorsim de his agere soleant Stoici.

εἰ γὰρ τὸ ἴδιον μέρος, ὃ ἡμῖν ἐδωκεν δῖος ἀσασ, ὁ θεὸς.] Nam si eam sui partem, quam nobis impertit auullam Deus. τὸ ἴδιον μέρος ad Deum referri potest, ut in verbo δῖος ἀσασ intelligatur ἑαυτῷ, sicut Horatius:

*Atq; affigit humo diuina partem
tuniculam auram.*

Est & hęc hyperbole ardore disputationis expressa. Neq; enim ita est ὁ νῦν δῖος ἀσασ καὶ τῷ θεῷ, ὡς περὶ τὸ ἀέρμα ὄλα καὶ τῷ σώματος, ut ait Hippocrates: Neq; cum Deo iniuriarum agi posset, etiam si aliam hu-

manę mentis conditior esse uoluisset. Potest inquit sic intelligi τὸ ἴδιον μέρος referatur ad Deum. N supra quoque capite 14. p̄sit, ἀλλ' αἱ ψυχὰὶ μὲν εἰσὶν ἐνδεδεμένα, καὶ σωματῶν θεῶν, ἀπεὸ τῶν μέρων καὶ δῖος ἀσασ. Sed simplicius esse puto, ut τὸ μέρος peculiaris & pro hominis pars intelligatur participium δῖος ἀσασ, ἑαὺ δῖος ἀσασ τῷ αἰθρῶν Deus eam partē, quam mini propriam dedit, ei pereret, talemque faceret,

In Capite 18.

τὸ παιθεῖν ὅτι ἐπὶ ἀρχῇ. fectione quod ita sit, & lo post, ἔτω καὶ τῷ ὀρμησι πὶ τὸ παιθεῖν, ὅτι ἐμοὶ συμφ. Sic etiam ad expetendum liquid, affectione quod hi expediat, commoueat. παιθεῖν animi affectio significat, ut & τὸ παῖθος. vero ad opinionem referre idemque ualet quod δὲ ἐπέληψις, φωνασία: quę cabula primo Tomo de rata sunt. Quia uero hic perobscurus fore uidentur, si uerba annumerassententiam appendente esse iudicauim. Quod si hęc libertas displicuerit, spicuitati superstitionē ferenti, is pene ad uer-

beat: Si verum est quod philosophis dicitur, vñū omnibus hominibus principium, vt assensionis affectionem, qua ita esse aliquid statuitur: & improbabilis affectionem, qua aliquid non ita esse statuitur: que cohibendi assensus, affectionem, qua incertum aliquid esse statuitur: sit etiam ad expetendum aliquid, affectionem qua mihi aliquid conducere statuo (ne quid vero fieri potest vt aliud conducibile iudicem, aliud expetam: aliud conueniens esse, ad aliud impetu fer) quid vulgo adhuc succedemus? τὸ παθεῖν nominatio, quam τῷ παθεῖν datus casu, rectius legi videtur: etsi vtraque constructio locum habet. ὁρχή τ' συγκαταπέοθα γίνεται τὸ παθεῖν, hoc est ἡ ἀπόληψις. vel τῷ παθεῖν, hoc est ὅτι ἐπαθόν, vel ἀφ' οὗ τῷ ἀπέληψιν συγκατέθεντο οἱ αὐτοὶ. Paulo post, πρὸ ἔγωγε καὶ ὁρμησθαι ἐπὶ τὸ παθεῖν, ὅτι: legendum omnino censeo, ὁρμησθαι ἐπὶ ἡ, τὸ παθεῖν ὅτι ἐπι συμφέρει. Hic protasis mododi finitur. Sequitur parenthesis, ἀμύχανον δ' ἄλλο, hoc. apodosis est, πῖ ἔκ τῶν ἀλλοῖς χαλεπαίνοντες; Diu me sit hic locus, ob distinctionum confusionem, & o-

missam particulam ἡ. Sed an scopum attigerim, candide iudicent eruditi.

Δείξον τὴν πλάνην, καὶ ὄψαι πῶς ἀφίστανται τῶν ἀμαρτημάτων] Hypothetice accipiendum puto, pro ἔγωγε δ' εἰς ξεις, ὄψαι ὅτι ἀποστήσονται. Si ostenderis errorem. Sic paulo post: μὴ θάμναζε τὸ κλέος τῆς γυναικὸς. καὶ τῷ μοιχαλῆ ἔχαλεπαίνεις (non χαλεπαίνεις.) Si formam vxoris tuæ nō magnificeris, adultero non irascieris. Frequens Epicteto est hic loquendi modus.

Μηδὰ μῶς ἀλλ' ἐκείνο μάλλον τῆτον τὸν πεπλανημένον, &c. μὴ ἀποκρίνωμαι, verba obscura sunt, & aut deprauata, aut ἐδειπλησθαι. sic forte restituenda & complenda. μηδὰ μῶς τῆτον λέγε, ἀλλ' ἐκείνο μάλλον τῆτον, τὸν πεπλανημένον. Sequitur enim, καὶ ἂν ἔγωγε λέγῃς, γνώσῃ πῶς ἀπάνθρωπὸν ἐστὶν ὁλέγῃς: Si sic dixeris, cognosces quam inhumana sit tua oratio: prior scilicet illa, de interficiendo fure atque adultero. Significat, nomen furis atque adulteri seponendum esse, & illius loco reponendum nomen eriantis, decepti, occæcati animi. Repete ea quæ primo Tomo de duabus cuiusque rei assensio dicta sunt. Ad rem ipsam quod attinet: neque Plato-

Rem neque Epictetum sen-
 sisse existimo, homines pec-
 care multos, & scelera impu-
 nita esse oportere: (quid en-
 nim ea opinione stultius,
 aut perniciosius?) sed cum
 pravæ pleræque cupidita-
 tes, & quæ eas sequuntur fa-
 cinora, ab opinionis errore
 proficiscantur: dandam esse
 operam, ut homines vere de
 rebus omnibus iudicent,
 quo peccata honestæ disci-
 plinæ vereque doctrinæ sub-
 sidii præcaueantur potius,
 quam puniatur. Quam l'er-
 sicæ institutionis rationem
 fuisse testatur Xenophon,
 quamque apud nos quoque
 aliquando existere optare
 possumus. sperare vix possu-
 mus, ac ne vix quidem. Plato
 quidem impunita esse sceler-
 a adeo non vult, ut dispu-
 tet, & re facinorosorum esse,
 ut e medio tollantur, quod
 per suppliciū maximis ma-
 lis erroris & improbitatis li-
 berentur. Potest vir bonus
 punire nocentes, & dolere
 vicem eorum, ut pater filij
 quem inuitus ille quidem
 & dolens, sed necessario ca-
 stigmat. Hoc puto velle Epi-
 ctetum. Sin aliud spectavit,
 valeat. Non ignorat fur, se
 & legi naturæ, & iuri civili
 fraudem facere, si rapiat a-
 lienum: sed cupiditate vin-

citur. Scit deprehenso pe-
 nam fore luendam. Sed a-
 clam fore sperat, aut plu-
 cupiditatem suam quam
 tam facit. Qui si Stoice d-
 putet, fatale tibi esse fura
 respondebit Zeno, illud e-
 iam fatale esse, ut flagris ca-
 datur, aut suspendatur.

ὅτι δ' ἐν ἐκείνῳ ἡ ποθεινὴ οἷα δ' εἰ κ' ἐ τοῦτο.] Fortasse
πε: & post δ' εἰ, τὸ μέγιστον ἐ
 Et paulo post, *κακῆς ἀγῆ*
δαί. videtur addendum ἔ
ἀγῆ θεοδαί.

ἢ μὴ θῶμαζε τὸ κείδος τ
γυναικὸς.] Aut ne mira
 formam vxoris. Conter-
 tus formæ zelotypiam qu-
 dem minuit, sed infamia
 non tollit. Epictetus ve-
 negat vxoris impudicitia
 marito imputandam esse, q-
 nihil habeat suum præter
 nimum: cætera fortunæ
 aliorum esse. Quantum a-
 tem coniugij legitimi fe-
 dus vulgo valeat, videmus
 & repudia tuta non sur-
 nota vero mala tutiora pl-
 runque.

Θέλεις αὐτὰ ψύξαι.] Vis
 refrigerare. Non satis place-
 ut nec *ψῆξαι*, a *ψύχω*, quid
σμηξαι? a *σμήχω*, vis ea pu-
 gare. Moibanus *ψύχαι*
σρώμαζε θ' ἰππυ, inquit. Pe-
 lux pro agitatione quada-
 ventilare, & a situs atque
 incli

C. S. V. 100

H. 100

si aeris vindicare in
modo.

ον παρὰ τῶν θεῶν.] De
oseu vestibulo intelli-
gi veteres suos deos col-
unt. Sed dijisti negli-
ger custodierunt pretio-
ortasse cultoris sui su-
ctilem.

ἐπαρξέ τῆ ἀρεῖς σὺν ἀπίθα-
Innuit, candelabri ele-
ia inuitatum esse fu-

ω ἀθανατῆς] Quid er-
omacharis? Respondeat
uis, Hoc ipsum, quia ca-
mihi dolet. Epictetus
monet, aut caput abii-
dum: aut eius dolorem
ri si nequeat, xquo ani-
ferendum, quod naturæ
visum sit.

τῆ δὲ δίδουται σενάξαι.] Ge-
us concedunt Stoici, ad
mi confirmationem. Sed
n qui gemat, sine animi
qua affectione gemere,
credo: nisi forte ex con-
tudine fiat. vt de Virgilio
ditum est, & ipse non-
llos noui. Æneæ quidem
tribuit hoc Poeta:

ens immota manet, lachry-
ma voluntur inanes.

Οὐ γὰρ ὡς ὄνον ἀήτητον εἶναι
ἢ.] Neque enim vt asinum
uictum esse oportet. Pugis
s comparat asinis, qui λαῖξ,
est calcibus valeant:

pugiles etiam, πύξ, pugnis.
τῆ αὖ μελαγχολῶν;] Quid si
tristetui animo? τὸ μελαγχο-
λῶν plerunque pro errore
mentis atque insania vsur-
pant veteres: vt Aristopha-
nes, μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ
με τὸν δῆωτόταν. Quare suspi-
cor, hanc vocem a derisore
aliquo Stoicæ magniloquē-
tiæ incertam esse. vt & Horac-
tius sapientem Stoicum fa-
cit. Præcipue sanū, nisi cum
pituita molesta est: εἰρωνικῶς
vtique.

In Caput 19.

Σὲ δ' ἕτως ὡς τὸν ἔρον.] Te
vero ita vt asinū: hoc est, nō
amore & admiratione tui,
sed spe id sibi vtile futurum.

Τὸτο σὺν ἐσι φίλωθιν] Hoc
non est se amare. φιλωθία in
vicio ponitur, cum quis se
pluris facit quam quanti est.
Sed Epictetus, malle sibi esse
melius quam alteri, negat
esse vitiosum, quod natura
quoduis animal sibi ipsi pri-
mum conciliet.

εἰ τὸ λυπηρὸν, αὐτὸς ὁ ζῷος.]

Et quod molestum est, ipse
Iupiter. τὸ λυπηρὸν accipio καὶ
παρένθεσιν, sicut dicunt τὸ δ' ἐσ-
νὸν, τὸ μέγιστον. Innuit opi-
nor. iniquis auribus vulgo
accipi, si Deus suapte, non
nostra causa facere dica-
tur omnia. Deo cultu ho-
minū non esse opus, constat.

Sed Deum cōli ab hominibus, quod eius beneficia expectent. Quod si æterna illa mens atque omnipotēs maiestas gratuito non colitur: quæ vācordia tyrannorum est, ea de causa coli se & observari putātium, quia sunt tyranni: non autem ideo, vt & maleficiis abstineant, & bene mercantur?

ἵνα μὲν δὲ τῶν ἰδίων ἀγαθῶν.] Vt nullum suum bonum. Pene in Epicuri sententiam inclināt, qui (vt Ciceronis verbis utar) summum bonum sic instituit, vt nihil habeat cum virtute coniunctum: idque suis commodis, non honestate metitur: ideoque his, quibus congregamur, vti moderate & prudenter oportere censet, vt eorum studiis ea quæ natura desiderat, expleta cumulatæque habeamus: per eosdemque, si quid importetur nobis incommodi, propulsemus, &c.

ἵνα τῶν κοινῶν ἀγαθῶν ἕνεκα μὲν, τὸ πάντα αὐτῶν ἕνεκα ποιεῖν.] Sic non amplius a communitate recedit, qui omnia sua causa facit. Si sic intelligatur, sua causa facere omnia, vt officio quisque suo fungatur, & naturæ congruenter viuat: ferri potest. Si vero ideo bene merendum

de aliis existimat, vt visum alijs de ipso bene meretur: vulgarem potius consuetudinem, quam boni officium describere videtur: qui honestatem pro se se expetens, præmia aspernatur, ille quidem contingant, sed non proprie spectat. Sic homo ditus & questus simul honoris contemtor, inseruit Republicæ gratis, labores & molestias capit, adit pericula de suo largitur ius, a quo nihil sperat, æquo animo fert inuidorum & importunorum obrectationes. Cuiusmodi Loquor hic nō de Christo, cui diuinam præmiis propositum est: sed de philosopho. Quia persuasum habebat, se non esse oportere lucis inutile pondus: humanitatē id postulare, vt plurimis. Si gratiam iniudatur, si honore afficitur: *πῶς ἔτι μῆτις* hæc non aspernatur, sed maximum officij fruiudicat ipsum officium.

καὶ πῶς ἔτι μῆτις καὶ ἡ αὐτῆς.] Quomodo iam vnum & idem principium erit? nimal natura sibi ipsi primum conciliat. Sed in eo ita insistit, vt non ad alio quoque progrediatur. Vt ergo quidam suaapte causa praeque faciunt.

ἄς ἐν τῶν ἀφαιδῶν.] Lego ὡς.
 τῆτο ἀφαιδῶν.] Fortasse ἡ
 φαιδῶν.

ἴσι φωνὰς ἀφροντες.] Ii
 loces scribant, Nomen-
 res verti. Puto eos in-
 gi; qui vltro sua nomina
 uppeditandos sumtus
 itebantur, ad sacrificiū
 opolitanum, ob Aetiaca
 uusti victoriam. Qui ali-
 d habet certius, candide
 ertiat.

ἴειδ κρομφάπερον.] Vi-
 s enim elegantius. Puto
 ὀφθίσση positum, vide be-
 Vernaculo quidē nostro
 noni hic loquēdi modus
 gruit, du wärdest seiner

In Caput 20.

ἴεσηθρομύρων ἴνῶν ἐσι θε
 κή.] τὰ πῶσηθρομύρα sunt
 primogenia, vel princi-
 a, maximique momenti,
 antecedentia. Fortasse
 ηθρομύρας, præcipue, ad-
 bialiter legendum: vt
 ificet, cuique arti certam
 ndam materiā esse pro-
 itam, in qua versetur po-
 mū. Vt sutoris materia
 cipua est corium. Fieri
 nen potest, vt e lino &
 a etiā calcei conficiantur.
 πιν μὲν οὖν ἡ ὀμοειδής.] Cū
 i formis, eiudem formæ
 & speciei fuerit. Si pri-
 am caput cum hoc vige-

simo contuleris: pleraque re-
 ctius intelliges.

ὅταν εἴ' αὐ' ὀμοειδής.] Cum
 autem eiudem generis. ἄ-
 dos κ' ἴθους quid differant a-
 pud Dialecticos, vel pueris
 notum est. Hic existimo co-
 dicis esse mendum, legen-
 dumque ἄομοειδής vna
 voce, Cum vero dissimilis
 generis: vt sit perinde ac si
 dixisset ἄομοειδής. Quid
 velit, exempla declarant.
 φαντασία & λόγος sunt ὀμοει-
 δής, quia & vis ea quæ imagi-
 nem rei mente concipit, vel
 factæ, vel talis vt fieri possit,
 in anima est, & ipsa ratio est
 in anima. Sunt ergo eiudē
 siue generis, siue formæ. Sed
 corium est res extra animū:
 litera siue picta siue ficta, est
 extra animum. Animus igitur
 & corium, itemque lite-
 ra, sunt res diuersi generis,
 diuersæque formæ. Hanc
 simplicissimam esse puto
 sententiam, nec requiri sub-
 tilem generis & formæ seu
 speciei distinctionem. Nec
 tamen obsto, quo minus A-
 ristotelica ἀπειθεῖα hic locū
 habeat. Sed tum legendum
 videtur, ὅταν εἴ' ἡ ὀμοειδής.
 Quis vero huius distinctio-
 nis vsus, quis finis est? Neq,
 enim Epictetus in corist, vt
 vel artem differendi, vel na-
 turæ obscuritatē, aut yllam

aliam artem explicet: sed id tantum agit, vt aliatum artium exempla ad morum doctrinam applicet. Is nimirum, vt animaduersione excitetur, ne ratio suo muneri desit, sed visa diiudicet, non temere assentiatur, non temere concupiscat, non temere auerferetur quicquam. Id enim in tam cognata materia, atque adeo cohærente, multo fore turpius, quàm si sutor aut scriptor in materia extra se posita falleretur, aut negligentius munus administraret suum. Turpius enim est, ea non perspicere quæ ante pedes sunt, quam in discernendis remotissimis hallucinari. Tulector,

— *Si quid nouisti rectius istis,*

Candidus imperii. Si non, his utere mecum.

Si qui vero argutiora hæc minus assequuntur: illud teneant, summo cauendum esse studio, ne in iudicio rerum expetendarum & fugiendarum errent, labantur, decipiãtur. Logica & Physica Stoicorũ spinosiora sunt, nec satis nota nobis: quod fragmenta quædam & exempla tantum hinc inde occurrunt, integre vero artes eorum intercidere. Qua-

re si in his errauerimus uenia dignos arbitramur.

Σύστημα ἐκ ποικίλων & σιάν.] Ordo, multitudo pages e visis quibus datrum ratio ita conflatur, vt corpus humanum capite, brachiis, thoracite, pedibus & reliquis putare non est huius. Sed rationis munus est iudicationem rerum, & sensibus animo offeruatis nobis sit.

ὁσφρησία.] Olfactu. Delici æs & recentem uiam tam etiam olfactu sed scere perhibent.

ρίζας τὸ δλω ἀερον.] Ludum ρίψας, proiecto iorio.

ἐπὶ τῷ Ἐλευσινίῳ ἡγκῆ.] In misero uero hegnico. Mens seu ratio, λόγος a Platone τὸ ἡγεμῆ ἡγεμονεῖν dictum est, inferiores animi part ἐπιθυμητικὴν καὶ θυμωδὴ πικρὴ καὶ αἰσθητικὴ, vis apprdi & iracendi, rationis uidi ductum & auspicia se neque latius euagari beant.

ἡ γὰρ ζυμὴ ἐσθλασπιηδ. mnũ nō incidit. h. e. non tim cernitur, nō expēd. πρὸς τὸ ἀδιὰ φροσιν, ἐσ σμδύως.] Sic legēdũ: nō v dex habet, πρὸς τὰ ἀδιὰ φ

Ἐὶ τὸ ἐκτυφλωθῶμαι.] Sci-
 ει τὴν γνώμην, De cæcita-
 mentis.

Ὡς τὸ ἀποκρυφθῆναι λόγος]
 ecipua ratio, caput &
 nima doctrinæ philoso-
 icæ. Sententia est: τὸ ὄν,
 c est nuda præcepta esse
 ilia. Sed τὸ διότι, hoc est ra-
 nes, quibus ea & intelli-
 ntur, & vera esse persua-
 itur, argumentaque con-
 ria diluantur: id vero esse
 ficilius.

Οὐκ εἰς τὸ εἶναι τὴν κελίφην.]
 ilim ἐν τὴν κελίφην, ut ἐν
 ρκί. Sententia est, cochle-
 ipsam, hoc est viuum a-
 naculum, præstare testæ
 includitur. Sic animum,
 i corpore non secus ac co-
 lea testæ sua contineatur,
 xstantiorem esse corpore:
 ominis bonum estiman-
 m non e corpore, sed ex
 imo.

Ὡς τὸ ἀποκρυφθῆναι ἐστὶν ἐφ'
 ὧν.] Quid sit in natura
 tra præcipuum? hoc est,
 orpusne pluris sit, an ani-
 as?

τὸ ὑπερβαλὸν καὶ ἐσιῶδες.]
 uid substantiale & essen-
 le? Propria vocabula no-
 s nō suppetunt. Hoc vult,
 inor, ratione & mente ho-
 inem præstare bestiis: hoc
 si Porphyriano more lo-
 amur, ὄν ὁ λόγος καὶ ὁ νοῦς, ἢ

διακριτικὴ περὶ τῶν ἀλλῶν ζώων, καὶ
 συσκευὴ τῆς αἰσθητικῆς ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἐστὶ: Mente & ratione distin-
 gui hominem a bestiis, men-
 te proprie absolui homi-
 nem.

In Caput 21.

Ὁ δὲ λίσκον καὶ ἀπὸ τῶν.] Leo-
 gendum ὡς ὁ δὲ λίσκον. Intei-
 ligenda autem est statua tri-
 um laterum in acutum desi-
 nens, a similitudine veru-
 pyramidi non adeo abfimi-
 lis. Hoc autem verbo deri-
 det hominem inflatum, &
 sese effluentē ostentatorem.

In Caput 22.

Ὡς τὸ ἀποκρυφθῆναι.] ἀποκρυ-
 φθῆναι καὶ ἐννοίας Cicero anti-
 cipationes, id est anteceptas
 animo rerum quædam in-
 formationes, prænotiones,
 notiones, præsumptiones,
 & notitias rerum conuer-
 tit.

ἐγὼ οὐδ' ἄλλο.] Le-
 go, ἐγὼ οὐδ' ἄλλο ἀγέρας: ut
 ἀ. ἰλιάδης:

— Ὁ δὲ μὴ οἶος
 ἀγέρας ἀγέρας ἔω. ἐπεὶ οὐ-
 δὲ ἔοικε.

τῆς ἐπὶ μέρος εὐσίαις.] Part-
 ticularibus seu singulis es-
 sentiis. εὐσίαις idem hic vale-
 re censeo, quod πρᾶγμα.
 Sicut Isocr. ἰδίας.

οἱ κτηνῶν.] Socij. Non ho-
 mines tantum intello, sed

deos etiam. Siquidem mundus Stoicis est vna quædam magna ciuitas, communis deorum atque hominum.

εἴτε σοὶ ἐστὶν ἀγαθὸν ὑγιείας;

Itane sanitas bonum non est? Aduersarius obiicit. Si bonum hominis in animo positum est: ea in bonis non erunt, quæ ab omnibus bona iudicantur. Concedit Epicætetus, ea non esse bona. Nam bona si essent, nullam neque cum diis neque cum hominibus sanctâ esse posse societatem. Deos enim accusari, quod bona non largiantur: homines, quod ea vel palam rapiant, vel clam furripiant. Sed quæri possit, rectene accuset Iouem Irus, quod sibi diuitias non dederit? Ideo ne Penelope formosa non fuerit, quod a procis expetita? Procine recte fecerint, quod eam inuitam rapere voluerint? Annon inuerti argumentum potest? Imo quoniam Irus sibi negatas esse diuitias queritur, diuitiæ sunt in bonis. Nihil enim nisi bonum aut sit, aut esse videatur, expetitur. Sed quia mortales omnes, diuitias (tantas intellige rei famæque copias, vnde honeste pⁿsis viuere) bonas iudicant. Nos non falli est probabile. Non quia He-

lenam Alexander rapta formosa non fuit: sed formosa fuit, ideo rapuit. Iri vero querelam quod tinet, argillæ non est cui gulo expostulare. Discat Paris & proci, appetitioni obedientem præbent. Sic & sua sorte contenti sunt, & nemini facient iriam: neque negabunt Helenam ac Penelope formosas.

ἐγὼ μὲν γὰρ πέφυκα πρὸς μὲν συμφέρον] Natura factum ad id quod mihi expedit. Quid ni? Expedit vero Ioue expostulare? expedit fraudare, furari, latrociniari. Non: quia iustitiæ repugnat & honestati. Nihil ergo expedit, nisi & honestum inueniatur. Sed ideone ager noster malus est, si a vicino per occupatur? Imo vicinus malus, ager vero bonus. Nil minus enim frumentum bonum gignit, etiam si latrone fuerit excultus.

Συμφέρει μοι ἄγρον ἔχειν Conducit mihi agrum habere. Videtur omisum conueniens, cuiusmodi fuerit. *συμφέρει μοι καὶ ἀφελέσθαι γείτωνας:* ergo etiam vicinos eam eripere mihi conducit. Sic quidem fures & latrones argumentantur: secus v-

viri. Et hac ipsa de causa Epictetus monet, boni hominis in animo, non bonus externis esse colorem, ne furum & latrosum similes fiamus, & inaduersus Deum.

δὲ ἐκ δυνήσομαι.] Vide esse ἀφουλάττειν.

κακῆς δαίμοσιν.] Num malis geniis? Scilicet, ne sent: vt feбри, ne nos in-

δὲνοντες.] Parturire diem, qui studeat veritatem proferre in lucem, vt da mulier fœtum. Solum apud Platonem multiputat de partu ingem, seque obstetricis esse ait adolescentibus.

ἐνταῦθα πᾶσι τὸ ἀγαθόν.] Sed hic alicubi ponam. Lego, ἀλλ' ἐνταῦθα: τὸ ἀγαθόν. Sed hic: vbi bonum? Sententia in orationem rerum bonarum & malarum esse vitium, constare inter omnia. Sed illud non item: vitium hominis, in animo tantum. παραιρετικῆς per scriptum videtur, & addum παραιρετοῖς.

ἄλλοι με κατὰ γὰρ ἄσονται.] Res me deridebunt. Fort non immerito, quod esse studes, cum sis: quod immodice &

exaggeras & extenuas omnia: quod ea verbis contemnis, quibus re ipsa carere nequis. Nonne supra confessus es, te ferreo candelabro sublato, parasse argillaceum? Itane candelabro carere non poteris? Re, igitur indifferente carere non poteris. Erat scilicet candelabrum habere, παρηγημόν, non ἀγαθόν: candelabro carere, non quidem κακόν, sed tamen ἀποπαρηγημόν. Quid ergo? Finge candelabri tui furem fuisse Stoicum (nondum illum plane sapientem: is enim nihil tale commiserit: sed ex eorum numero, quibus adhuc pituita molesta est.) Is igitur qui candelabrum παρηγημόν iudicat, nonne παρηγημόν æque ad furtum impellitur, vt plebeius fur τὸ ἀγαθόν? Sed temperandum est calamo, ne me iratus Epictetus mancipium appellet, seque præ indignatione insanire fateatur.

ἀκροστέον μου τέκνον.] Patris filium, aut alterius senis adolescentem aliquem castigantis, oratio esse videtur. Philosophandum est, inquit homo politicus, sed paucis. Dissiderendi & dicendi artificium petendum est a philosophis, iudicium bonarum & malarum rerum a te ipso.

Quis enim nescit, quid bonum, quid malum sit? Soli philosophi de re notissima disputant, absurdisque opinionibus & semetiplos & alios decipiunt.

δει δὲ καὶ ἐγκρίφαλον ἔχειν.]

Etiā cerebrum habere oportet. hoc est, consulere rei familiari, honoribus inferuire, gratiam principum auturari, non odiose aduersari opinionibus omnium, non aspernari voluptates. Hæc est politica & popularis sapientia, refutatu difficilior, si modum seruarit.

ὡ δὲ (οὐ ποιητέον.) Moibanus: Quid si sic legatus? *ὡ δὲ (οὐ ποιητέον ἐστίν, σὺ κριτικὸν οἶσθαι ἢ οἱ φιλόσοφοι, ἀνθρώποι. ὡ οὐκ ἐπιμαῖς, εἰ οἶδα:* (ad senem dictum) *ἴδω τῷ ἀνδραπόδῳ ὡ εἶπας ἀν σιωπῷ, ῥήγνυται. πῶς ἐκείνῳ δεῖ λέγειν; ὡ σύ γνησθί μοι, οἷς τοῖς ἐρώσιν. ἔσθ' εἰ μὴ ἐμαυτοῦ, μάλιστα.* Ad alios dictum de sene, quem verisimile est ab ipso ἀνδραπόδον vocari, quod vulgi more de rebus cum iudicare, enuntiarit fere ironica mimesi: & annotatione ornamentorum corporis ipsum notet, ut cum qui falsam persuasionem etiam externis indicis testetur, tali opinione & fastu: cum sit non mirum, si (ubi philosophum

in sua sententia persistenter) eundem sit proclaturus, ut non compesumpsius, atque insanui

ἀνθρώποι. ὡ οὐκ ἐπιμαῖς, εἰ οἶδα τῷ ἀνδραπόδῳ εἶπας.]

Homo quid mi iurgas, si scio isti man quid dicam? Obscurum quid velit. Mancipium tassus appellat adoletem, quem senex meli re ait, quid bonum, quid lum sit, quam philosophi. Videtur ergo significum id minime scire, philosophum vero scire. eugo audiendum esse a scenti: philosopho ver serendum esse de rebus & malis.

ἀν σιωπῷ. ῥήγνυται.]

ceo, disrumpitur. Sentia est: Opinor eam esse rositarem diuitum, v silentium ferre possint disputationes philosophorum.

ὡ σύ γνησθί.] Ignoscibi. Videtur significare philosophum rectius ceo quam refragari homin imperitis & import quod disputando nihil ficiat, cum tanta res, qu de finibus bonorum & lorum, nec paucis exper nec a rudibus subito in gi possit.

ἐπιμιῖ ἐμαυτῷ.] Non sum compos. Puto hæc imi-
one vulgi dici, quod ex-
net philosophos errore
tis affici, magistrorum
um sermonibus depra-
s. Est certe ἀποδῶξις.
iditur enim irrita dis-
tio.

ad suum commodum refer-
re omnia. Exagitat Epicu-
rum, vt qui tum aliud scri-
bat, aliud sentiat, tum
parum sibi constet, tum ri-
dicularum argumentis naturæ
humanæ ius peruertere co-
netur.

In Caput 23.
πινούει.] Excogitat. Lege
ούει, intelligit: & paulo
ἀπασσασμῶν ἐδέν, nihil
um.

ὁ φόβῃ.] Quid times? ma-
lim ὁ φόβῃ, quod times sci-
licet. Sed causa mutandæ
scripturæ non est.

οὐκ ὑπονοητικῶς ἐσμῶν.]
pacto ergo suspiciosi
s. Hæc lectio nihil ad
ntiam facit: siue ἔκνοη-
dhuc rationis capaces,
πομπητικῶς tolerantēs:
lacet. Legendum sus-
ἔκνοητικῶς adhuc so-
es. Epicurus, inquit,
git nos ad societatem
itos: sed id dissimulat,
um ipse pugnare vi-
r. Collocat bonum ho-
in voluptate corporis
nim testam appellat,
ns ad id quod supra
chleæ bono dixit. Vt
cochlea in testa, sic a-
in corpore inclusus
voluptas ne turbetur:
suscipiendos esse li-
neque capeffendam
ublicam censet. Pu-
autem inter sese: ho-
esse sociabilem, &

Διὰ τὸ τὸν μυῶν.] Nam pro-
pter murem. Ambiguum
est, sitne interrogatiue legē-
dum, vt neget ita molles ef-
se oportere, vt propter mu-
sculum perturbentur. An
vero sine interrogatione: vt
sentiat, si tamen mollibus
sint animis, vt ab infante va-
giente (hunc enim muscu-
lo comparat) perturbentur,
nunquam defuturas eis esse
molestias.

ἐπέθει εἰ ὡς ἐν μύαις.] Nā
si velut inter muscas. μιμητι-
κῶς sub Epicuri persona hæc
dicuntur, populi obturba-
tiones muscis comparan-
tis.

ἀλλ' ὁ μὴ εἰδὼς ζῶντα, ἔλμα
λέγει, ὅτι μὴ ἀναίρωμεθα τέ-
κνα.] Nō satis assequor, quid
sibi velit. Qui ignorat hæc,
quænam? ea quæ præcedunt,
an quæ sequuntur? An vero
aliquid est omissum aut de-
prauatum? ἀναίρωμεθα τέκνα

non est tollere e medio, sed tollere ad educandum, ut Terentius: *Quicquid peperisset, decreuerunt tollere.* Moibanus: Forte legendum affirmatiue, ἀλλ' εἰδώς ταῦτα: id est, cum sciat, notasque habeat hasce molestias.

ὁ θελεις.] Quid vis? Hæc iam Epicuri verba sunt, refutantis exempla ouium & luporum.

ὄσον αὖ σε ἑρρίψαν.] Non te abiicissent. Significat opinor, Epicurum ob tantam inhumanitatē dignum fuisse qui abiiceretur. Sed tantam esse parentum pietatē, ut nec vita indignum filium abiicere possint. Hoc enim magis ad rem facit, quam si intelligas, futurum fuisse ut a parentibus abiiceretur. Nā hic quanta philostorgiæ vis sit, ostendere vult: non quid ἀσορῆσι mereantur.

In Caput 24.

αἱ περιπέσεις.] Circumstantiæ, ad verbum. ὅποι' ἀτ' αὖ ὑμᾶς περιῆ τὰ πλάγματα. Demosthenes ἀόλωθ'. qualescunque res vos circumsteterint. Verti pericula, rerumque difficultates: neque enim de rebus secundis hic agitur.

βέβηκεν.] Malim συμβέβηκεν. Sic apud Ciceronē cōpositiones gladiatorū dicuntur.

εἰς τὴν ῥώμην κἀβίον πέμπωμεν.] Romam exploratorem mittimus. Fort ad ea tempora alludit, post Neronis interitum plures de imperio certant & quisque ei studendum feret, penes quem fore vitiā probabile videretur. bunt autem, Epicureus: dio tyrannidis Romam patriam Hieropolim Egiæ urbem rediisse.

εἶτα καὶ τὸ σωματὸν εἰς σωματὸν κἀβίον.] Etiam pusculum nitens, & colatum. Significat, Diogenem non tantum inuitum, sed etiam salubrum in extrema inopia seruasse. Horatius: *Me pinguem & nitidum curata cute vises, Cum videre voles Epicurem grege porcum.*

Hic σωματὸν κἀβίον, quod ὄπαχες καὶ νεύροσολιδῦν & νευροσολιδῦν: vitiā τὴν συστροφέντες, curatur acies.

ὁ δὲ τὸ γυμνάσιον εἶναι.] Gymnasium quid dicit? Corporis exercitium palæstricam inter qua corpus aduersus iniuriam melius munitur, quam splēdidissimis stibus. Sic in Gallia stibonnulli pro foco &

to, ludo pilæ & discursibus hyeme utuntur: nõ e quidem, meo iudicio estat enim calorem in- um agitatione corporis, quam externa mem- oueri) nisi ista ratione tum temporis studio li- um surriperetur.

καὶ φρόνον μὲν κινεῖς.] At diam mihi confas. Si- icat opinor, inuidiam e contemni ab eo, qui m non magnificiat. Nec a puto sub tyranni per- hæc dici.

τὸ φοβεῖμαι.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego

αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego

αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego

αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego

αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego αὐτὰ λέγειν.] Lego

sum fuerit: quod summum homini bonum a natura esse concessum, putat Plinius.

In Caput 26.

ἀναγιώσκωντος ἢ τὰς ὑποθετικὰς.] Legente autem hypotheticos, scilicet ἕνός, Cū quidam legeret. Nisi forte sit ἀπίπιστος, pro ἀναγιώσκων, Cum ipse legeret. Epicteti mos est, præcepta Dialecticorum ad doctrinā morum accommodare: & mone- nere adolescentes, ne similes euadant sophistarum, qui, ut ait Isocrates, τὰς ἐναντιώσεως ἐπὶ μὲν τῶν λογικῶν τηροῦσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔργων μὴ τηροῦσιν. Cum in oratiunculis caueant, ne contraria sibi dicant, non perspicunt cum factis suis pugnare orationem.

τὰς ὑποθετικὰς.] Declaremus exemplo. ὑπόθεσις esto, Diem esse: ergo sequitur, Solem supra horizontem esse. aut contra, Solem esse supra horizontem: ergo, diem esse negari nequit. Nam alioqui regula Dialectica violabitur. In doctrina morum hypothesis est: Finem esse hominis, naturæ congruenter uiuere. Naturā autem hominis esse positā in ἀθαιρέσει: hoc est, vero iudicio & recta voluntate. Has hypotheses illud sequitur: In excolendo animo in primis esse elabo-

randum: animo bene affecto, in malis esse neminem. Cum hypothefibus his pugnat: iacturam pecunię, aliarumue rerum deplorare: aut omiffa ingenij cultura, confectari opes, honores, voluptates corporis. Hanc huius capitis summam tenere, mihi fatis esse videtur. Verba autem alicubi ita intricata in eo sunt, vt ingenue fatear, me vix, ac ne vix quidem, quid fibi velint, aflequi. id quod plerunque fit, cum τὰ λογικὰ τοῖς ἡθικαῖς miscentur. Videtur Epictetus prope modũ inuitus tractaffe Logica, & ita tractaffe, vt omiffis Stoicorũ argutiis ftatim ad vitã & mores transfiliet.

ἐπὶ τῆς θεωρίας.] In contemplatione. Intelligere quid verum, rectumque fit, prius est, & facilius. Id vero exfequi & obferuare, pofterius ac difficilius.

ὄσκειν ἀμαρτάνω.] Num pecco, interrogatiue: vel οὐκ ἔγωγε? Non ergo, affirmatiue, ὀργὴν ἐδίδουσι.) ὀργὴ legendum, nominandi casu.

ταῦτα εἰπὼν μόνω λέγειν ἔξειπεν.] Hęc ei foli dicere licet: hoc est, is filius folus potestatem habet hęc dicendi ad patrem, qui recte viuendi, non oftentandi ingenij caufa philosophatur.

ἐκεῖ μὲν γὰρ ὕλη ἐστὶν ἡλικ magna materiae sunt ius rei? vt sis admiratione differendi acumen? & scilicet proceres morum & doctrinam non curant, & dem ingenij pluris fac quam animi tranquillitatem. An vero illud figurat, oftentatores istos at re diuitias & honores, animo excolendo ftudent.] οἱ οὐ γὰρ πάλῃ τοι.] Hic loci diuitiæ: hoc est, philosophicę opes, rectum iudicium de rebus, tranquillitas animi, &c.

κρατῆσαι τῶν φωνῶν.] Continere visa, seu in re visis: hoc est, difficile non magnifacere, & in nis numerare magnifictos apparatus, & splendem diuitiarum, eosque mi bonis non antefere

ἐκατὸν πεντήκοντα μύριας.] 150. myriadas δραχμῶν.] vt opinor, more Gręco. Quod si, vt ij censent quod re nummaria scripserit denę drachmę coronat seu aureum nummum Iulianensem (vti nunc valde conficiunt: summa 150000 aureorum, optata (vt ioco dicere solent) 100000 pertas. Sin μυριάδες nummum Latino more accendę sunt, & mille n

25. coronatos facit:
 na erit aureorū 37500.
 a quidem, Epicteti iu-
 deploranda. Sed si mi-
 te rogetur, cur tantam
 iam deploret? Respon-
 opinor, ad tuendum
 æ suæ splendorem, ne-
 aā sufficere illam. Sed
 Epictetus? Minuēdum
 xum, splendorem ab
 bonis petendum, non
 one populari metien-
 esse. Vter rectius?

ἔξας δὲ τὸν ἀναγνώσκον-
 κοφίζας intelligo, μὴ
 ἢς καλίστας. Sed quis
 iit lectorem? Epictet-
 n vero alius?

ἴσως ἴδωμεν αὐτὸς τὴν ἀνά-
 .] Eitne idem, qui ὁ
 s. Idem ac lectorem vos
 eumque derisit. impe-
 cet legentem ea que
 telligebat? Sic videtur.

ὡς ἀναγνώσῃ αὐτὸς
 At pro lectore eo ute-
 uasi dicas, non opus est
 um intelligere, modo
 vt ipse intelligam.

οὐκ ἔφη; Quid tum? in-
 , Epictetus scilicet. Ea
 equuntur, videntur in-
 gatiue legenda, hoc se-
 odo: Quid tum, inquit?
 qui non tantum legit,
 etiam intelligit argutias
 ecticas, maximarum re-
 iudicium est credendū?

quasi dicat: Nequaquam. Si
 sine interrogatione legatur:
 significat, quid fiat, nō quid
 fieri debeat. Philosophi, in-
 quit, est non dialectici, vere
 laudare & vituperare. Cice-
 ro Lucullo: Dialecticam in-
 uentam esse dicitis, veri &
 falsi quasi disceptatricem &
 iudicem, &c. quod sit sum-
 mum bonum? quid habet vt
 queat iudicare? Quæ con-
 iunctio, quæ disiunctio vera
 sit, &c. Lector ipse locum
 hunc inquirat, quem breui-
 tatis causa omitto, quan-
 quam non ad hoc tantum
 caput intelligēdum vtilem.

ὁ μὴ δύσισκων τὸ ἐξῆς.] Qui
 id quod sequitur non inue-
 nit, hoc est (vt opinor) Dia-
 lecticæ imperitus, magnifica-
 cit Dialectici de se iudi-
 cium.

ἐν τοῖς οὐτοις μικροῖς.] Quæ
 sunt illa parua? Num argu-
 tiæ Dialecticæ? an vero im-
 periti iudicis laudes?

In Caput 27.

ἐν πᾶσι τοῖς δυσχεῖν.] In
 his omnibus attingere sco-
 pum: hoc est hominis docti
 est, recte de omnibus rebus
 iudicare: non moueri inani
 specie, sed veritate, & vanæ
 opinioni firmas rationes
 opponere.

αἱ τῶν πραγμάτων πιθανό-
 τητες] Rerū probabilitates

id est, illecebræ ad assentien-
dum. vt diuitiarum *πιθανότης* est, eas esse bonum, & ex-
petendas: mortis, eam esse
malum, & auersandam.

*ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἡ μήτηρ, ἐξ-
εμάχη.*] Pater eius, mater, sub-
latus est. Sic distinguenda
hæc existimo. *ἐξεμάχη* exci-
sus est, vel pro funditus in-
teriit, vel morte violenta in-
teriit, accipio.

ἴσμεν γὰρ.] Absterfas. a
σμήνω, vnde *σμήνωμα*.
*ὄλε τὰ κακὰ ἐκκλίνειν κατ'ή-
κει, ἀναγκαῖον δὲ ὁ θάνατος.*] Mala
conuenire declinari. Mor-
tem autem esse necessa-
riam, hoc est, ineuitabilem,
non igitur malam.

ὅταν θάνατος φαίνηται.] Cū
mors apparuerit. Videtur o-
missum *κακόν*. Si mors visa
fuerit esse malum, bonum
est, &c.

ἔγω εἰμὲ εἶναι σαρπηδόνα.] Finge me
Sarpedonem esse. Quem
Homericus Iupiter, quamuis
carum filiū, morti
eripere non potuit.

ἔγω ταῦτα ὑπὲρ ἡμῶν.] Sint
hæc supra nos. *ἐκείνο εἰ πι-
πτεῖ εἰς ἡμῶν;* Illud non ca-
dit in nos? Sententiam esse
puto: Quamuis non optio
detur nobis aut accumben-
di, aut pugnandi fortiter in
bello: illud tamen a nobis
non esse alienum, vt moria-

mur. Dandam igitur
eam, vt contra mortis
tum parati simus.

πῆ φύγω τὸν θάνατον;] *ἴ*
fugiam mortem? hoc
quo me recipiam, vbi
tutus a morte?

*τὸν ἐμποδίζοντα ἐπι-
συνήλω.*] Excæcare vo-
a quo impediatur. *τὸ ἐπι-
συνήλω*, pro adimere facultatem
impediendi intelligo. Vt
tur alludere ad Homeri
Polyphemum, quo excæ-
to Ulysses ex antro eua-
χεῖρόν ἐστιν.] Malim
Impietas, inquit, cum
sim infelix, nihil mihi
commodabit.

ἐκείνη μεμνησθαι.] *ἴ*
dē, vel legendum *μέμνη-
σθαι*. Illud meminisse oportet
vel illud mementote.

ταῦτα εἰ δοκεῖ ἐπιείργειν.
Non videntur hæc v-
tia? Significat, præceptum
esse maximi momenti.

σωτηρησῆσθαι τῆ σωτηρίας.
Patrocinari cōsuetudine
est, sententiæ vulgo re-
de cognitione & certitudine
rerum, quam oppugnant
Sceptici, sublata assenti-

τὸ κτλ τὸν ἴσον.] Eo
est huius loci, vel vno
sum contentus: hoc est
vna loci circumstantia
sufficit Scepticos. Nisi enim
esset aliquid, cibum ali-

ninus ingereremus, quam vobis ipsis, &c.

καὶ τίς ἀντιλέγει;] Et quis contradicit? Cui? Vtrum Sceptoticis? an vero quis negat quin ita faciendum sit, vt nuntiati simus contra Scepticorum ἀκαταληψίαν.

ἀλλὰ τὸν δυνάμειον, Sed eū qui potest.] Scilicet, δεῖ πειράσθαι. Eum qui rationes contrarias opponere potest: hoc est, eius est refutare Scepticos, qui mentis & sensuū integritate est p̄ditus, qui que abundat otio. Quasi dicat, stultos assentiri Scepticis, quorum ita sit absurda oratio, vt eam refutare superuacaneum esse videatur.

τὸν δὲ τρέμοντα.] Ei vero qui tremit. Significat, opinor, infirmi & timidi esse animi, nugis Scepticorum commoueri.

In Caput 28.

ἢ φύσις αὐτή.] Lego αὐτή, ab ἕτος.

πάσχει εἰ δυνάσται.] Verbum πάσχειν ita hic vsurpatur, vt supra annotauimus. Afficere animo, quia durius videbatur, verti, persuade tibi. Eadem est verbi ἀπιπάσχειν ratio. Simplicius πάσχειν ὑπὸ τῶν λόγων moueri, atque affici oratione.

ἀπὸ τῶν δυνάσται.] Pro ἀπὸ τῶν, lego τὸ δυνάσται.

τῶ φαινομένῳ.] Ei quod apparet. Verti, sequi opinionē suam. τὸ φαινόμενον, scilicet συμφέρειν ἢ ἀληθῆς ὑπάρχειν. Quisque id sequitur, quod aut sibi expedire, aut verum esse iudicat.

ὣ οὐὶ χαλεπαίνεις αὐτῇ.] Si geminetur interrogatio, erit acrior sententia, hoc modo: Quid ergo ei succenses? eone, quod maximis in rebus decepta est misera? Ad rem quod attinet, facinorosis irascimur, nō quia decepti sunt: sed quia sua voluntate coacti & decepti sunt, quia voluntas praua recto iudicio non assentitur. Vt autem ei assentiatur, malo cogēda est.

ἐχέει, εἰπὼς ἄρα, μῦθον ἐλεῖς;] εἰπὼς ἄρα aut redundare, aut aliquid deesse videtur.

τὰς τὰ κυριώτατα τυφλωμένους.] τὰ κυριώτατα intellige, non maximis in rebus, sed quorum principales & præcipuæ partes excæcatæ sunt & claudicant. Hæ vero sunt, Iudicium & voluntas.

πρὸς αἴξιος φαινόμενον.] Lego τὸ φαινόμενον.

ὅτι πρὸς κόψει ἐδενί.] Non offendet quenquam. A verbo κέπρω, non ἀσκάπρω.

καὶ τὸ σῶμα ὁμοίωσιν πλῆν.]

Videtur posterius membrū
omissum, & sic supplēdum:
ὄμοιοι ἔσονται. ὄμοιον δὲ οἰκία καὶ
νεοσεία; ὄμοιοι ἔσονται πολλῶν

πόθεν οὐκ ἔστο παροδοξά-
ζεις.] Ur istam opinionem
adiungis? scilicet, cædes &
excidia esse mala Cicero Lus-
cullo: Rebus sumtis adiu-
gam, & his sequendas esse a-
lias, &c. Negant hoc stoici,
vt satis notum: nec tamen,
vt opinor, cuiquam sano ad-
huc persuaserunt.

Φέρεται παρολήψεις.] Pro-
fer anticipaciones: id est, an-
teceptas animo rerum qual-
dam informationes. Solet
ταὶ παρολήψεις καὶ κριναὶ ἐν-
νοίας Cicero etiam præno-
tiones, notions, præsum-
tiones, notions rerum ap-
pellare. Si Stoicæ παρολήψεις
sumantur, hominis bonum
& malum in solo animo ef-
se situm, vicit Epictetus. ne-
que enim occidi animus po-
test. Sed Cicero aliam πα-
ρολήψιν veriore, vt opinor,
asseret: Principio, inquit, ge-
neti animantium omni est
a natura tributum, vt se, vi-
tam, corpusque tueatur, de-
clinatque ea, quæ ei nocitura
videantur: omniaque quæ
sint ad viuendum necessaria
inquirat, & paret, vt pastum,
vt latibula, vt alia eiusdem
generis. Communē autem

animantium omnium et
cōiunctionis appetitus, pro-
creandi causa, & cura quæd
eorum quæ procreata sunt
τὸ κατὰ τὸν ἔπον ἀληθές.] Ver-
ti, in quocunque rerum ge-
nere; Ad verbum, Id quo-
eoloco verum est.

Ἐύτου οὐκ μηδεμίαν.] Le-
gendum. Ἐύτου οὐκ μηδεμίαν
ἐπιμέλειαν ποιῶσθαι, τίτος ἡμί-
ειναι δοκεῖ. Cuius esse vide-
tur, non curare vt recte sen-
tiant? Sanos esse negat, qui n-
studeāt veras habere de qu-
busuis rebus opiniones. Sū-
ea quæ sequuntur, interro-
gatiue legenda.

In Caput 27.

αὐτὰς ὕλας μὴ θαυμάσιον]
materias admiratus fueri
hoc est, non magnificeri
Despicientia rerum huma-
narum commendatur. Ma-
teriam autem intellige
res humanas, non tantum
diuitias, vxorem, liberos,
amicos, honores: sed etiam
tuum corpus, sanitatem, re-
bur, formam, celeritatem
horumque contraria. So-
enim virtus & sapientia
materiæ appellatione exc-
piuntur, & ad affectiones
potius referuntur: no-
sunt ligna & lapides, sed a-
chitecti. Horatius idem de-
cet epistola quadam, h-
verbis:

il admirari, prope res est vna Numici, laque, qua possit facere & seruare beatum.

καὶ μὴ καλῆ.] Et non vocet. Lego, καὶ μὲ καλῆ, meq; vocet. Saepe facit mentionē dicitus accessus ad Cēsare: rei maxime formidabilis. ὁ ἢ μὴ.] Lego οἱ δὲ μὴ.

Σωκράτης ἐν ἰνα πείθῃ Γεώργου.] Protoprophia est. τὸ Σωκράτους πρᾶγμα πον.] Lego σωμάπον.

καὶ κείνο ἀποφύγη.] Atque aud aufugiat. Potest de inritu corporis intelligi, quē gam appellat. Sed legentim opinor ἀποφύγη, ab ἀποφύχω, non ab ἀποφύγω: corpus enim manet, sed anima fugit. Apud Sophoclem τὸ ἀποφύξαι βίον, pro ἀπονήσκαι. Interpretaris igitur cet. Atq; illud mori, vel frigore obtorpescere: vt alludas irad Platonis Phedonē, vti Socrati βαρυντέ) πείθειν, ipse φύχεται τε καὶ πήγνυται.

Δείξον οἱ χείρνας.] Lego, οἱ χείρνας.

Ἔσταν ὠνήσοις.] Lego ἔσταν, vel certe ἔσταν.

καὶ ποῖαν ἐπισταξάν ἀνείσαγων.] Lego ἐπισταξ' ἀνείσαγων ὧν hic intelligo σῶτομον διδασκαλίαν. Quenā ita efficax doctrina, q̄ cōpēdiū, quē ratio id mihi p̄stare potuisset?

καὶ τὸ ἐν σὸν ἀφελῆσαι.] Lego ἀφελῆσαι, passiuī præteriti secunda persona.

μέγεις αὐτῷ ὁ λόγος ἀρεῖ.] Quoad ratio euicerit, obtinuerit. Platoni frequens loquendi modus.

εἰ δὲ μὴ ἔτο θέλη.] Si te sibi applaudere noluerit. Malim θέλης: si tu ei applaudere volueris.

ἔτος ἐστὶν εὐφυῆς νέος.] Hic est bonæ indolis adoleicens: scilicet, qui se in difficilioribus exerceri vult. Lego ἀποφαικῶς, non πδυσικῶς.

ἔμαθες, ἔχ' ὡς.] Lego ἔμαθες; πδυσικῶς. & postea εἰ ἔχ' ὡς ἔργα.

πίτε τίς ἐμοὶ κατὰ μελεῖ τριόδτον ἀγῶνας;] Quando quis mihi negligit tale certamē? Apud Ilocratem, οἱ μὲ πολλῶν κατὰ μελεῖσιν. Nec constructio, nec sententia satis placet: nec tamen occurrit, quid pro κατὰ μελεῖ reponendum esse videatur. Neque enim κατὰ μελεῖ, neque κατὰ μελεῖ placet. Videtur generosus adolescens his verbis exprostulare cum eo, cuius culpa fiat, ne in tale certamen descendat. Qui aliquid melius inuenerit, candide communicet.

πᾶς μελεῖ καὶ πῶς ὑπόθεσιν.] Quomodo tractet causā. μελεῖ] sunt declamationes, q̄ b.

hicres aduersæ comparātur: quod vt declamationes eloquentiæ, sic hæ virtutis sint exercitatio.

ῥητορικῶς δοθεῖσιν.] Lego τῆς δοθείσης.

ἀλλὰ μὴ θειστό μοι θεωδάλῃς τροπικόν.] Quid τροπικόν sint apud Rhetores, notum est. Sed quid τροπικόν hic sibi velit, nisi pro obscuro & intricato ponatur, non video: ne θεικόν quidem satis placeat. Legendum θεωδάλῃς ἀκτινε.

μὴ θειάτω ὑπενέγκῃς τὴν ὑποφορῶν.] Ne talem obicias obiectionem (sic enim in Scholis vulgo appellant, quā Vlpianus Demosthenis interpretes ἀνέθεσιν vocat. ὑποφορῶν κὲ ἀνθυποφορῶν, quid sint apud Rhetores, notum est. Sensus huius loci esse videtur: non minus ineptum esse, qui talem vel talem casum obici sibi postulet, quā declamatorē, qui ab aduersario nihil sibi velit obici, nisi quod ipsius causæ seruiat.

ἐπὶ ῥηόνος ἔχας.] Est fortasse tempus. Lego ἔσται, Erit. Sententia est: Histriones fortassis aliquādo non arte sua, sed ornatu erunt freti. Sic philosophi barba & pallio, non vita & moribus sicut pseudomonachi cucullo,

non pietate & vitæ sanctitate.

ἐν εἰδώλῳ αὐτὸν θεωσαί.] In simulacro vel vicia cum adduxerit. Non sequor quid sibi velit, forte vmbra mortuorum vt Polydori in Hecuba Iripidis, nudæ in scenam: inuolutæ fasciis prodierit sine ornatu tragico.

ἀναβαίνεις.] Scilicet ἐπιβῆμας. Ascendis ad tribunal dicēdi testimonij causa. Cribum est apud Demosthenem & alios oratores, καὶ θύαν ἀνάθητέ μοι μάρτυρες.

θεωσαί.] Lego θεωσαί εἰς μαρτυρίαν.

ἀεὶ στωημύθιον ἕνός.] cōnexo seu copulato alio hoc est, de propositione poetica.

ἀεὶ τῆς νήτης εἶναι ὑπὸ ἀ.] De infima voce esse summi Constructio Græca infiniti: vt apud Sophoclem, εἶναι ἑνὶ τῷ τῷ ὑπὸ πηρὸς θεῶν ἀπὸ τὸ δικαίος εἶναι. Necten & hypaten, quia cabula sunt artis, minus nolui.

ὡ παλῆς ἀδικίας τῶν πεδουμύων.] O quanta fit euditis iniuria. ἀδικία παλῆς accipiat, pro ὡς σφραγισθῆναι οἱ πεπαυδουμύων.

πελοζάερα τὰ ἀεὶ τὰ π.] Sermunculos de his, scilicet peruersis

truersis iudiciis. Mercenarij, inquit, philosophi istarant, veri philosophi negligunt.

ἀλλ' ἄγε μοι τὰ βιβλία τῶν τωϊκῶν λοχαγῶν.] Nā Stoicorum disputationum libri mihi suppetunt. Hanc sententiam esse puto. Neque cogendum, ἀλλ' ἄγε μοι, Imo fer mihi libros.

Ἐχολάζουθς.] Id est χολακῆς, Ἐ φιλοσοφοῦντες. Non sic hominem otiosum intelligo, sed studiosum: hoc est, discendi labore occupatum.

τὰ ἐπὶ τῆς φυλακῆς.] Custodi carceris. Vide Critonem & Phedonem Platonis.

In Caput 30.

λέγε καὶ τὰ ἐξῆς.] Dic etiam ea quæ restant, vel quæcum his cobærent. Iubet declarari τὰ ἀδιάφορα. Quæ sunt ἀδιάφορα; τὰ ἀποθαιρέτα, inquit.

Ἐῶτα καὶ νῦν λέγεις.] Istane etiam nunc dicis? Ἐῶτα καὶ νῦν λέγω. Eadem etiam nunc dico. Sic distinguendus est hic locus. Et fortassis initio quoque legendum Ἐῶτα.

ἀπιθλοῖ πὸν ἔσω.] Iam inproposito, scilicet πρὸς τὸν ὑπερέχοντα. Fidenter adito principem.

ἢ ἐπὶ νέος;] Quid sit ado-

lescens? id est, quantum excellat inter cæteros.

ὅτι πείσῃ τὸ βιβλίον.] Te passurum esse tale: id est, Tale aliquid in mentem tibi venturum. ἀ πείρω, non ἀ πείρω.

οἱ ἐπὶ τῆς μαχίρας.] Qui gladio præsumt. Non satis statuere possum, num gladiatores, an præfectum prætorio, an satellites, an armigeros, an vero spiculatores, aut aliud aulicum munus significet.

πρὸς τὸ μηδέν;] Ad nihil? vel, ad rem nullus momenti: vel, citra necessitatem, & sine fructu.

Finis Annotationum in primum librum.

ANNOTATIONES IN LIB. II.

In Caput 1.

ἐναντίως γὰρ πως δοκεῖ.] Leo go πως ἔχιν δοκεῖ.

ὅπερ δὲ τὰ ἀποθαιρέτα.] ἀποθαιρέτα τῶν διημάτων apud Aristotelem, qui iustitiā amplectitur. Nam verbalia in κτὸς actiue significant: in τὸς, passiue. Puto igitur legendū ὅπερ δὲ τὰ ἀποθαιρέτα. & infra, ἐν τοῖς ἀποθαιρέτοις, & ἐν τοῖς ἀποθαιρέτοις: nisi forte sit e-

nallage. Sed toties in hoc Opere περιαιρετικῶς pro περιαιρετικῶς scribitur, vt recentiores discrimen hoc neglexisse suspicer: sicut τὰ περὶ κλητικῆς ἐν φερραεῖα σιωδῶς καὶ φλωρεντικῶς, pro τὰ περὶ ἀγμῶν inscribuntur.

ἑκκλησιῶν.] Lege ἑκκλησιῶν per i.

πρὸς τὸν θάνατον τῶν φυγῶν.] Lego οὐ τῶν φυγῶν, Non fuga est morti opponenda. Si quis legere maluerit πρὸς τὸν θάνατον καὶ τῶν φυγῶν aduersus mortem & exilium: erit αἰνιτικὸν ἔθρον. Quare πρὸς τὸ πρὸ αὐτῶν δόγμα, pro ἀλλὰ πρὸς τὸ accipio.

τὸ ἀδιαφορητικόν.] Fortasse τὸ ἀδιάφορον. Si lectio mendosa non est, significat hæc vox dogma quo mors statuitur non malum, sed indifferens quiddam esse. Verbum ἀνὴρ θέναι, aut ἀνὴρ ξέναι, a librario videtur omissum.

Δι' ἑδὲν ἄλλο ἢ ὡσπερ καὶ τὰ παρὰ πρὸς τὰς μερμηρυκείας.] Constructio duriuscula est, sed plana sententia. Non alia de causa, inquit, res exhorrescimus, quàm puerilarias. Hoc est, imperitia nos timidos facit. τὸ μερμηρυκείον genere neutro vsitatus est.

Στρέψας αὐτὸ κατὰ μέρος. Lego κατὰ μέρος: Inuerte: ita esse cognoscas.

ὡς πρὸς τὸν ἐμαχίοντο.] prius separatus fuerat. Sentit, animos esse ante corpora, & in ea demitti, exniuersa mente diuina demittos, vt ait Cicero.

πρὸς πάντας γὰρ δεῖ ἡνοῦχαι τῶν θύραν.] Ad omnia oportet apertam esse, vel pateant ianua. Sacra (vt superiore Tomo diximus) philosophorum ancora est, sibi inibus vndique desperatis, necem consciscere. Vnde apparet, eos, quamuis aliud exerint, sensisse, dolorem, vitam & mortem non esse διάφορα. Nam si dolor malum non est, & inter vitam & mortem nihil interest: quicquid causa esse possit, cur vitam mors præferatur, quantumuis ianua pateat? Accidit igitur philosopho idem, quod apud Maronem Turno:

Illi soluantur frigore membra,

Vitaq; cum gemitu fugit indignata sub umbras.

ἔ γὰρ τοῖς πολλοῖς πρὸς τῶν.] Ex iis, quæ sequuntur apparet, pro πολλοῖς legendum νόμοις, aut νομοθέταις non vulgo, sed legibus, aut legumlatoribus.

οὕτω γὰρ ἄλλο ἢ ἐστὶ.] Fortasse

esse μῶν pronū legendum, sum pronunc.

ὡς βαλόμεθα διεξάγειν.] Vt olimus degere. διεξάγειν διεξαγωγή Stoicis omnem vitæ cursum significat. Cicero libertatis esse proprium, sic viuere vt velis, firmat.

βούλειθε ζῆν ἀμαρτάνοντες;] Vultis viuere delinquēs. Verecundior fuit illa æs nostro seculo Nām comures inuenias, qui rogati, velint helluari, adulterari, scortari, ludere, otiosiores, circūuenire simplices, imbecilliores opprimeret: respondere non dubitant, se ni ita faciant, vitam talem non iudicaturos. Vtiant enim, hæc aut peccata non esse: aut non tanta, propterea suis commodis non contulant, & genio non dulgeant. Denique aliter ui posse nonnulli negant, si verbo minus, at vi & moribus. Sed hæc fortissis ἀπεσοδόνουσα. Nam τὸ μαρτάνειν etiam de frustratione intelligi potest. Tum pro nemo erit, qui se velle ἔπι χρίειν respondeat

ἔτ' ἐστὶν ὁ θεὸς σοῦ ἐπιτέπει.] Hoc est quod Deus non permittit. Malim ὁ sine accens. Nos, hoc est, Deus non remittit.

ὄταν οὐδ' ἐπέσει τις ἐπὶ στρατηγῆ τὸν ἐαυτοῦ δόλον.] Si quis vertent, coram prætore seruum suum. Vtrum certus fuerit manumissionis ritus: an vero simpliciter significat sistere prætorio, adducere ad prætorem, & coram eo libertate donare: aliis discedendum relinquo, sicut & illud quod libro 4. sepius occurrit καρπιστὴν ἔχον καὶ δόλαι. Nostra enim, nunc quidem, nihil interest: quibus ceremoniis serui liberati fuerint olim. Hoc nobis satis est, Epicetū negare, tam patronum quam libertum, vtut paruerint legibus, esse liberos: dū affectibus seruiant.

εἰχρὸν αὐτῷ διῶσαι.] Vice simam de eo dare, siue peculij, siue pretij partem intelligo, quanti vel emtus fuit, vel venire potuerit. Vestigal venditionis fuisse videtur vigesima pretij pars, quæ magistratui pederetur.

ὁ ἀλλ' ἄλλος ἐπέσειν δωμάριος.] Tu qui alios vertere, hoc est, coram prætore manumittere potes. ἐπέσειν pro ἐπέσειν perperam esse scriptum apparet

ἀλλ' ὁ σοῦ ἀνέγνω σοὶ ἔδωκε γινώσκεις ποῖος;] Nonne leg. ubi? nonne cognouisti quid agat? Verba discipuli sunt, tuū scribendi studium iactantis.

ἐν λέξι, ἰδοὺς· ὁ εἶξον πῶς.] In
verbis. ostende quomodo.
Respondet Epictetus, inane
esse scribendi studium, nisi
animo sis tranquillo. Sed
pertinent hæc non ad disci-
pulos artium dicendi, quos
rū laus est emendate loqui,
subtiliter disputare, ornate
scribere: sed ad doctrine mo-
rū atque officij auditores.

εἰπεῖνα δὲ πὶ περιόδια, ἀν-
νοῦ ἔχης, ἄρας πρὸς ἀπαλεί-
ψεις.] πρὸ legendum cum
gravi, Aufer aliquo, & dele-
to. πὶ περιόδια, vtrum oratio-
nem periodicam, an vero
scripta triuialia (vt vulgo di-
cunt) & peruulgata, & iam
ab aliis pertractata, vocet, vt
sit idem fere quod πὶ ἐγκύ-
κλια, affirmare non possum.

Ἰουῶ; Σωκράτης σου ἔργα
φι.] Quid ergo? Socrates non
scripsit? Discipulus suū scri-
bendi studium exemplo So-
cratis defendit.

καὶ ἵς τοσαύται; ἀλλὰ πῶς.]
Epictetus etiam Socratem
per multa scripsisse cōcedit,
verum non ad ostentationē,
sed corrigendi sui causa. An
pro Socrate aliud nomē po-
nendum sit, haud satis scio.
Nam Laërtius scriptorum
Socratis non meminit, si ego
recte memini: nisi quod Eu-
ripidi poëtæ nauasse operam
creditus fuerit. Imo in pro-

cæmio sui operis Socrate
inter eos recenset, qui ni-
a se scriptum reliquerunt.

καὶ αἰεὶ μίαν γένηται παρὰ
ψυγῆς ἀναζητητικῶς ἢ λέ-
ξις ἀφίησι.] Obscurus
suspectus locus, quem
non intelligere fateor, et
post χρηστικῶς comma por-
tur, & λέγων participium p-
verbo λέγω, vt sit sententia
Socratem scripsisse ea, quæ
bus in congressibus alios
rudiret, alios argueret. sic
Demosthenes ea domi scri-
bere solitus fuit, quæ in
concione dicturus esset,
μνάζειν χρηστικῶς, & vt Si-
plicius loquitur, ζωικῶς,
tractare ἀπὸ τῆς χρείας
χρησῆσιν, ἵνα χρῶτο, vt ea vte-
tur, καὶ ἀπὸ ζωῆς, vt ita vi-
ret. ἢ λέγων ἀφίησιν ἀλλ-
quam dicendo velut telum
aut amentatam hastam
alios vibraret ac contorqueret.
Pro ἀφίησι fortasse leg-
dum ἀφίη, vel ἀφῆ.

πάντα τῶνται θάρροῦτό
Scilicet ἔργα ἐστὶ. Omnia haec
sunt animi imperterriti-
gna. Legendū aut πεποιθότως
aut si πεποιητότως aduerbi-
recte se habet, eodem modo
etiam θάρροῦτόως aduerbi-
liter legendum, vt subaudi-
tur μελετητέον, aut ποιητέον
hæc omnia facienda sunt
denter, & vt eo sis fretus

ai, &c. Intelligit autem eum, a quo tanquam a lasta exerceantur homines bus asperis, ad edendum virtutis specimen. Sicut dicit πέποιθα τῷ κεκληκίῳ, ita etiam πεποιθότως τῷ κεληκίῳ: ut Cicero, congruenter iuræ viuere. Paulo post κελεύειν hic locum habere non videtur.

λογικὸν ἢ γεροντικόν.] Lego distinctione, mens cuius principatus, quæ eum in mine locum tenet, quem exercitu Imperator. Res aduersæ, hostibus conantur.

πρὸς τὴν ἀποθνήσκουσαν δύναμιν.] Facultates seu vires voluntarias appellat ea nostri arbitrij non sunt: est exilium, mors, labor, dolor, ignominia, &c.

In Caput 2.

ἔλλατ' ἕ; πρὸς αὐτὸν μὴ Κοίτην, καὶ φοβερὰ εἶναι.] Quid vult? Faciet ille quidem tibi edam, quæ videntur esse terribilia. Nisi sequere- πῶς δὴ αὐτὸ ποιήσῃ; legentem suspicarer πρὸς αὐτὸν, im- mabit.

οὐκ οἰμῶδες.] Fortassis, εἰ οὐκ οἰμῶδες.

τὸ φύσις κακῶν καὶ ἀγαθῶν; ἢ ἀλήθεια, ὅπως ἀλήθεια, φύσις, καὶ τὸ δύλατον. ὅπως

ἀλήθεια, καὶ τὸ θαρράλειον, ὅπως ἢ φύσις.] Postrema verba ὅπως ἢ φύσις, aut redundare videntur, aut transposita esse, aut aliquid omissum. Fortasse legendū vt supra etiam, ὅπως ἀλήθεια καὶ ἢ φύσις, καὶ τὸ θαρράλειον. Hanc lectionem in conuertendo secutus sum. Naturam autem & veritatem intellige, de vero iudicio, & recta voluntate hominis. τὸ δύλατον intellige, cauendum ne perperam iudices aut appetas. τὸν θαρράλειον, si recte sentias & appetas, confidendum esse, neque mali quicquam timendum.

αὐτὴ ἢ ὁδὸς ἐνταῦθα εἰσφέρει.]

Hanc viam non huc ferre, scilicet ad cōseruationem vitæ & fortunarum.

ἀλλ' ἄλλη.] Sed alio. Lego aduerbialiter: Non deducit ad cōseruationem, sed perniciem. Si ἄλλη nomen esse placet, sententia nihilominus constabit, aliam esse viam, qua vita & fortunæ cōseruentur, supplicē gestum, lacrymas, deprecatores, vxoris & liberum productionem. Vide Apologiam Platonis.

ἢ εἴν' ἐστίν; ὅτι σὺ ἔχει λόγον ἔσοσερεσίξῃ.] Quid ergo est? Quod absurdum est, atque etiam irritat. Socratis illa o-

ratio de Anyrō & Melito, absurda est, scilicet si vitam cōseruare velit: atque etiam irritat animos iudicum, qui reum superbum esse, & se contemni putant, assueti scilicet reorum lamentationibus & supplicationibus. τὸ λόγον ἔχον, est idem quod δὲ λόγον εἶναι, καὶ μωρὸν σοφὸν εἶναι. Si cui placet, sic etiam distinguat licet: ἢ οὐκ εἰσὶν ὅτι σοφὸν ἔχον λόγον; καὶ ὁσοῦντις. Ut sententia sit: Adeo ista oratio reo vitæ cupido non conuenit, ut etiam irritet iudices. Locus subobscurus est. Quare, coniecturis meis expositis, ἐπέχω καὶ ἀποκρίπτομα de iis etiam quæ sequuntur.

ὑμεῖς τὸ μῦθον.] Fortassis ut τὸ πλεον, redundante articulo, aut ὑμεῖς γὰρ μῦθον.

ἔτιω κατέσπεψε τὸ πρᾶγμα-
πον] τὸ κατεσπέφειν & euertere & finire est. Potest igitur intelligi, eum sic perorasse. Sed quia mentio fit Socratis, cuius magnanimo responso sic exarserunt iudices, ut capitis hominem innocentissimum condemnerent: eundem etiam Heracliti causæ exitum fuisse probabile est.

ἢ χρείας.] Lego ἢ χρείας: Quis vltus? quorsum opus fuit tali epologo? Videtur re-

prehendere κακὸν ἄλγος Iraeliti sui, qui iudices (si vlla causa irritaret. Soci enim grauissimæ causæ fuerunt, cur responderet iudibus, sese meruisse, ut amplius honoribus & prædecoraretur. Nā & intergatus erat, & nō innocentium suam, sed & me in rem publicā profiteri cesse habebat, & sic an constantiam declarabat.

εἰ δὲ ὑπακῶσαι.] Scilicet εἰ δὲ ὑπακῶσαι. Si iudicire, teq; iudicio sistere

λόγος δοκεῖ καὶ πείσσει,

περὶ αὐτὸν.] Satis est ora-

bare causam, quatenus i-

oratione situm est. Nam

Epitaphio Demosthenis

bitur, Eloquentiam nō

valere, quam quantum

ditores a se impetrari si-

τὰ ἐξῆς τέτρω, ποιητέον

εργῶν μὲν ἔτι τὰ ἰδίαις.] O-

ne cætera facienda sunt,

is locus (forum seu pra-

rium intellige) postulat.

tentia est opinor. Qui t-

elato sit animo, ut Hera-

tus iste fuerit, ei neglig-

dum potius agellum fui-

quam in iudicium veni-

dum. Sin agellum nō ne-

gat, ita causam agendam

locus, res & tempus pos-

let: cōseruato tamen deco-

ne

se se nimis abiiciat. Hoc
 nim esse puto *τηρεῖν τὰ ἴδια*,
 seruare sua, hoc est τὸ πρέ-
 ν (Nihil autem tam decet,
 iam seruare constantiam)
 ἢ τὰ ἐφ' ἡμῖν & ea quæ no-
 i iuris sint. τὰ ἴδια τηρεῖν,
 o rem suam familiarē tue-
 vsurpare non est moris E-
 treti, qui eam *κτησίδιον* ap-
 lare solet, aut *κτῆσιν*, aut
ἰμμεθ, aut (vt hic) *ἀρροῖδιον*.
ἰποθῆ μγι.] Præcipe, aut
 mihi consilium, mone
 id factū sit opus. Senten-
 est: Nō tum demum pe-
 dum esse consilium, cum
 discrimen ventum sit: sed
 quemque institutum &
 ditatum esse oportere, vt
 quouis negotio in prom-
 habeat, quid se facere de-
 sicut is qui scribendi ar-
 teneat, quoduis propo-
 m nomen scribere norit.
ῥας κὲ παρασκευάσασθαι.] Po-
 parare te. Malim *ἔχασ* sci-
 τὴν τέχνην, tenes ars
κὲ παρασκευάσασθαι, & pa-
 s es. Memento Lector,
 tempore habitas fuisse
 disputationes, ac tum a-
 ex alio in mentem ves
 dicenti: quo minus mi-
 , cum institutus sermo
 e constantia, seu animo
 urbationis experte: nūc
 eparatione philosophi-
 ci, etsi hæc ad seruādā

constantiam plurimū facit.

In Carum 1.

ἢ τὸ αἰτιον; τὸ ἐναντιον; ἢ ἐπὶ
 πῶν συλλογισμῶν ἀμαθία καὶ
 ἀπειρία.] Quæ causa est?
 Contrarium: ratiocinationū
 inscitia & imperitia. Dubiū
 est, mihi quidem, vtrum id
 velit quod dicere videtur:
 Dialecticæ inscitiam, cau-
 sam esse ignorantis & incon-
 stantis iudicij an vero signi-
 ficet, vt syllogismos diiudi-
 cemus, in causa esse Diale-
 cticæ peritiam, vt homines
 diiudicare non possimus, in
 causa esse, vel quod *κατῆσα*
 hic, vt in Dialectica, nulla
 habeamus: vel quod Diale-
 ctica in vmbra per otium
 abutamur, non autem ad di-
 iudicandas res, homines &
 opiniones adhibeamus. Eu-
 ripides quidem queritur,
 ὅταν τὸν ἐσθλὸν καὶ ἡλικῆ διει-
 δέναι,

εἰδὲς χαρκατῆρ ἐμπέφυκε σώ-
 μωκε.

Nullam esse notam cor-
 pori impressam, qua homo
 improbus a viro bono di-
 gnoscatur. Pythagoras ta-
 men ἐφυπογνωμόνει τὰς πε-
 ραγινομήνας, e lineamentis
 corporis coniecturam de a-
 nimo cuiusque capiebat. Si
 legeretur ἢ ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν
ἀμαθία καὶ ἐμπερία, syllo-
 gismorum sciētia & peritia,

sententia esset argutior: nos ideo in vita minus sapere, quod Dialecticis argutius nimis occupemur.

Νὸν μὲν λέγειν εἰς τὸν, νῦν δὲ κερκόν.] Deesse videtur τὸν αὐτὸν, eūdem: vel τὸ αὐτὸ, idem. Nam & ad rem & ad personam accommodari potest.

In Caput 4.

ἴδεις μὲ ἐπιστρέφεται αὐτὸν ἄπαι φιλολόγῳ.] Nemo me curat hominem studiosum. Querela usitata nostri ordinis, hoc est, scholasticorum, negligi nos, & non dignis affici præmiis. Si viri docti, prudentes, modesti, omnis officij studiosi sumus, fit fortasse nobis iniuria. Sed si & pertenui doctrina sumus, & ignavi, negligentes, corruptis moribus, quid postulamus? Eone honos nobis habendus, quod in Academiis ignava opera, qualemcunque Latinæ aut Græcæ linguæ facultatem, sine iudicio & doctrina rerum, sine morum emendatione consecuti sumus? Quos nos ipsi facimus? Verba Latina & Græca, adde etiam Hebræa, neminem faciūt eruditum: sed cognitio bonarum artium, cum qua civilis prudentia, industria, vitæ integritas, in omni genere officij diligentia assiduitas cō-

iungenda est. Hæc cum profiterimur, aut non negligimur, aut iustas querelas causas habituri sumus. vero nunc plerique viuunt liberalius nobiscum quam pro merito & dignitate nostra agitur.

δοξολογία.] Archemum intelligo. Videtur ulterium excusare auctoritate magistri, qui fortasse & Zeno, sensit, sapientibus communes esse delicta uxores. Sed Epictetus quis Stoicus, non omnia Stoicorum deliramenta profuse videtur: ut & Panætius auctore Galeno.

In Caput 5.

αἱ ὑλαὶ ἀδιάφοροι.] Miræ sunt indifferentes, est, Res per se neque beneque malæ. ὑλαὶ a Latine non ita usurpatur, ut a Cicero. Quare verti, quasi ptum fuisset τὰ ὄντα νεπεράματα τὰ ἐπιπλοῦτα μετὰ χειρὸς ὄντα.

τὸ ἐπιμελεῖς καὶ μὴ εἰς μήδ' ἐπισσευρμένον.] εἰς κίμερ, frustra. τὸ μὴ εἰς κίμερ nihil temere agitur. τὸ ἐπισσευρμένον significare videtur vigilantiam & admoniam. σύματα sunt gæ pallæ Comicoꝝ pompam, non ad rem quamdam accommodatæ.

omum 1. ἐπιούρειν est at-
here, accersere aliquid su-
uacaneū. Possit ergo et
de frugalitate intelligi.
aplicius τὸ ἐπιουρευρῶν
interpretatur, τὸ ἀκρίθαρτον.
le 2. Tomum.

ῥρην ἐκείνο.] Scilicet ἐπι-
d est præcipiū vitæ mu-
i. Quodnam? τὸ πόνη ἐ-
ελας ῥηῆσται. Eo quod ces-
t, recte vtil. Quomodo id
? Diuisione rerū nostrā
& alienarum.

ἢ ζωὴν τὴν παρὰ φύσιν.]
tallis ἢ ζωῆς (scilicet
θαιρέσιως παρὰ τὴν φύσιν.
αίρεσις voluntas siue de-
us, respuit temeritatem.
χάμα δ' ὄψαθῶς. εἰ ἢ μὴ
licet δωατὸν) ἀδωάθην
αμυνησται. Nisi diligentia
a despicientia coniungi
est, beatitatis esse com-
nemo potest. Volūt phi-
phi beati esse in hac
rtali vita. Quod quam
e eis succedat, ipsi vide-
t. Ego magis Euripidem
bo, qui ait, ὅτι ὁ βίος ἀ-
ῶς ἔ βίος, ἀλλὰ ξυμφορὰ,
am reuera nō esse vitam,
ærumnam; quod neque
mo semper bene est, &
pori sæpe male.

ἢ μοι δωάται, τὸ ἐκλίξαι-
η.] Lego ἢ μοι δωατὸν: In-
uigando quid ego præsta-
possom? Eligere governa-

tozem, &c. sine interroga-
tione.

ἐνσωῶν.] Hinc ὁ ἐνσωῶς
ῥρόνος, & ὁ ἐνσωῶς πόλιμος ap-
pud Demosthenem.

πότερον πιγείας.] Vtrum
suffocatione in vndis, an fes-
bri. Quod ad exitum atti-
net, nihil sane interest. Nam
febris æque perimit, & lon-
giore cruciatu, ac naufragiū.
Sed integris viribus, subito,
aliena vi eripi vitam, multo
certe horribilius est, præsert-
tim si carnicina ignomi-
niosa & tyrannica accesserit,
quam natura ultro deficient-
te. Sed horribilem hanc spe-
ciem, laruam appellat Epi-
ctetus.

ᾧ εἰ ἔ ἀρπασῆ.] Martialis
etiam hac voce vsus est. *Siue
harpasta manu puluerulenta
rapit.* Huius diminutium
est, ἀρπασίον. Fortassis vtres
inflatiles intelligendi sunt,
quos Itali Palonas vocant.

ὀγνωμοσύνη.] Dexteritatē
hic vertere visum est, ob ludi
genus.

μὴ δ' αὖ τὸν κήλπον.] De sua
imperitia loquitur.

*Namq; pila lippis inimicum,
ἔ ludere crudis.*

*Nec his tantum, sed etiam
claudis.*

ὁ δὲ μίαν ἔβαλες.) Locus
suspectus: nec tamen quid
melius occurrit.

ἡμιόνος μὲν ἢ γ' εἶθ' αἰ. ὄνος δὲ
μὲν.] Semiasini & asini, festi-
ue Græce dicuntur, ut Semi-
dei & Dij Latine. Sed in vo-
ce muli, perit gratia scōin-
matis, ut postea in verbis
χαίρειν gaudere. & συγχαίρειν
congaudere, pro quo nos
gratulari dicimus. Et in Iso-
crate τὸ χαίρειν ἀχαίρειν χα-
εἶζειθαι, & τῆς ψυχῆς ἐνκο-
τὰ δὲ ποιῶντες, αὐτῆς δὲ τῆς
ψυχῆς ἀμειλιῶντες.

ἀλλ' οἷα αὐτὴ ἐκείνη.] Qua-
liscunque illa fuerit. Sed dis-
ci possit, quid laudis esse
queat in veteribus calceis
confuendis? Et tamen id
quoque dextre & diligenter
facere præstat, quam impe-
rite & negligenter.

εἶτα ἀπὸ ἐξέλιθης.] Deinde si
egressus fueris. Unde? Num
a tyranno? Propemodum
suspitor deesse aliquid.

ὡσπερ αὐτὸ εἰ δάπλυτοι ἤμῃ.]
Quasi absoluti essemus. Ur-
get hoc Epictetus, totum
mundum vnum quoddam
esse magnum corpus, cuius
singuli homines particulæ
exiguæ sint, & τῶν αἰῶν ἕ. Ne
minem sibi nasci, viuere aut
mori, sed mundo: & quic-
quid accidat, id ad mundi or-
dinem conseruandum per-
tinere, atque æquo animo
ferendum esse.

Νῦν ἔν ἐμὸς.] Nūc ergo me.

Verba sunt indignantis μ
μηλικῶ.

ἐν τῷ τῷ τῷ αἰεὶ χροῖ.] Pte
lemæo frequens est cælos
aerem appellare τὸ αἰεὶ χροῖ
quod terras vndique circi-
det, & quasi complectatu

In Caput 6.

τὸ συνημμένον ἀδιάφορον
Pronuntiatum connexur
res indifferens est. Si res ip
est indifferens & parui m
menti. quid tantæ laudis
reprehensionis habere pot
eius vel recta vel praua ad
nistratio? Vilis enim & ab
cæ materia, quæ præcla
forma, hoc est, tractatio e
potest? Nam utrunque sis
gregius sutor: quid tū po
ea, si nihil nisi putidam a
tam contuas?

ἐν οἷς μὴ παρεσκεύασαι.]
quibus paratus non es. C
1. Officiorum: Ad quas
aptissimi erimus, in iis]
tissimum elaborabimus.
aliquando necessitas ad
nos detruserit, quæ no
ingenii non erunt: om
adhibenda erit cura, n
ditatio, diligentia, ut
si non decore, at quam r
nimum indecore fac
possimus, &c.

τοῖς αἰεὶ τετραμμένοις.] F
rasse τοῖς αἰεὶ αὐτὸ τετραμ
νοῖς, exercitatis in ea re.

ἵπετε κλειδίους legas, erit, iis
 ibus ea res commissa est.
 κλειδίω.] Inclinatam.
 ἵπετε κλειδίω clauſa
 ἴ forte alia ratio clauden-
 & aperiendi fores olim fu-
 e, quam apud nos.

ἀεὶ τῶν δουπέτρων ἔχου
 ἔς τὸ τυχεῖν.] Verba sic
 linabis. ἔχου ἀεὶ τῶν δ
 ἰπέτρων ſcilicet ὄντων πρὸς
 τυχεῖν. Sicut dicimus
 οὐκ ἔς τὸ γράμματα, ap-
 ad diſcendas literas. Si τὸ
 ἰπέτρα absolute & πρὸς τὸ
 χεῖν, τελικῶς ſumas, pro
 πύχῳ: minus placet.

ἄνθρωποι γίνονται.] Neq;
 m abſolutæ naſcuntur
 cæ: hoc eſt, non ſua tan-
 n cauſa, ſed in primis pro-
 er homines. Sic ipſi homi-
 s propter Deum, atque
 naturam vniuerſi.

ἔτε γὰρ ἴσμεν τίνας ἴσμεν;] An
 oramus qui ſimus? poſ-
 at hæc etiam affirmatiue
 i, ſine interrogatione.
 alti enim ſe non nouerūt,
 c meditatæ habēt res hu-
 anas, ideoque ſunt queru-
 Sed interrogatio eſt acri-
 & magis vrget. Oporte-
 nos ſcire qui ſimus, & me-
 atas habere res huma-
 s.

καὶ πρὸς αὐτὰ κελῶ
 .] Quia hæc ab etymolo-
 a Græca pendent, Latine

reddi non poſſunt. πρὸς
 eis verbum verbo ſi expri-
 mas, circumſtantias ſignifi-
 cat: ſed capitur ἀπὸ τῆς ἰσχυ-
 ρίας καὶ συμφορᾶς, pro angu-
 ſtiis & calamitatibus.

τὸ γινώσκον φησὶν.]
 Quod ortum fuerit intente.
 Scimus quidem hanc eſſe
 naturæ legem: ſed afficti
 corporibus, atque aliiſ re-
 bus animi, & mortis atque
 inferorum metu, plerique
 inuiti ab eis ſeparantur.

ἢ τοὶ μέλα ποία ἴδαν.]
 Quid tua refert qua via de-
 ſcendas ad inferos? Quod
 ad exitum atrinet, eadem
 res eſt: vt ante diximus. Æ-
 que enim mortuus eſt, quæ
 febris peremit, atque iſ quæ
 tyrannus. Sed tamen mo-
 dus gerendæ rei multo eſt a-
 trocior, valente corpore,
 immatura ætate, excarnifi-
 catum & extruciarum in te-
 tri carceris ſqualore, produci
 in publicum, atque omni
 ſpectante populo, vt male-
 ficum gladio aut ſecuri per-
 cuti, ſtrangulari, ſuffocari
 in aquis, igni cremari. For-
 titer quidem hæc dicuntur:
 ſed cum ad rē ventum eſt,
 vereor ne magnifica iſta ver-
 ba euaneſcant.

ἔξ μηνῶν ἕνα ἴσφαζε.] Non
 ille quidē ſex menſib. cerui-
 ces aut iugulū ferire poteſt,

sed pluribus annis sic excarnificare potest, ut quiuis dies sit morte acerbior. Id quod D. Methodio accidisse, in sepulcrum cum latronibus concluso, ubi cadauerum foetorem ferret, cæterasque sordes, Zonaras noster scribit.

ἀλλὰ χεῖ εἶναι, ἐν ῥώμῃ; καί.] Alibi esse. Romæ? Sic. Fortasse ἀλλὰ χεῖ εἶναι ἢ ἐν ῥώμῃ, Alibi esse quam Romæ? Difficile & molestum fuit ciui, aut assueti magnificentiæ Romanæ, carere urbis aspectu.

αὐτοῖς (οἱ ποιῆ, ἀπελδύση.) Lego αὐτοῖς (οἱ δοκῆ, Si visum tibi fuerit. Et si, cum sæpius hæc loquendi forma occurrat: dubitari potest, an sit aliquis Eripicteti ἰδιωτισμὸς.

ἐν ἑσὶν ἐν ἀποθνήσκειν μέλλω.] Fortassis οἷς ἐναποθνήσκειν μέλλω.

In Caput 7.

εἰ δὲ μεμαθήσκην.] Fortasse post δὲ, distinguendum εἰ δὲ, scilicet οἷδεν: si vero nouit, didicit: hoc est, nō quatenus hariolus aut augur, sed quatenus philosophus est. Sed fortasse rectius sic legetur: οἷδε ἢ ἐστὶν ἀγαθόν; ἢ μεμαθήσκην. Scitne quid sit bonum? aut didicit, &c.

Σε μέλλω πωθῆναι εἶδαι.] Tene rogem? interrogatiue & negatiue. Sequitur: cum

Grammaticam ignores, philosophiam scire qui potes?

ἐνθάδε ἔν, ὅπως.] Scilicet εἴθε τὸ ἀληθές, ἢ τὸ συμφέρον. Itane hic demum ita eruditus es, ubi, &c.

Διὰ τοῦτο ἡ γυνὴ καλῶς.] Recte igitur illa mulier. Sententia est: Recte eam fecisse, qui non euentum timuexit, si officium fecerit. Pro καὶ εἰπόντι, legο καὶ τῶν εἰπόντων vel ὡς τὸν εἰπόντα.

Καὶ κύριε, ὡς ἡ τύχη θέλει. Recte domine, ut Fortunus vult. Videntur verba esse celsitoris, animi æquitatē perseruentis, cum is spe & metu sit attentus.

ἐμπαύζουσι ἡμῖν.] Illud nobis, scilicet optima quæque & iucundissima, fauollicendo, aut etiam vanis terrores augendo, ut sui ipsi ἢ ἔν, peculium augeant, aut morbo animi sui ac maleuolentiæ indulgeant.

ἢ ἔν; δεῖ δὲ διαὶ ὀρέξεως ἐρεθισθῆναι καὶ ἐκκλίσεως, ὡς ὁ ἰδοιτέος.] Quid ergo? scilicet, veniendum est. Subiectio sequitur. Veniendum est, &c.

Νῦν δὲ τρέμωντες τὸ ὄρεθρον κρατῆρην.] κρατεῖν τὸ ὀρεθρῆριον, Tenere auiculam, si ne cerimonia aliqua maiora, ignoro. Quid vero, si per κρατῆρην legas ἀσατῆρην. Nunc auiculam metuentes, vacillantes

is, parum nobis constat: aut ἀεργὸς ἔμμεν, velle nos auiculam consecrare & in nostras partes tradere posse.

πίστευόν μοι ἐξελεθεῖν.] Permittite mihi exire. Non satis deo quid sibi velint hæc verba, nisi forte ad augurem se præ metu & sollicitudine dicat consultor, vt liceat ire templo, ad inaugurandum capto.

In Caput 8.

Ἰσθηρετικὸν γὰρ γέγονεν ἄλλοις, καὶ ἀεργὸς ἔμμεν.] Ἰσθηρετικὸν ἢ ἰσθηρετικόν: & fortasse τὰ ἀεργὸς ἔμμεν, vel ἢ καὶ ἀεργὸς ἔμμεν. Sicut supra τὸ πλῆθον, ita hic τὸ ἀεργὸς ἔμμεν vsurpare, videtur, de iis uæ suapte causa sunt, & nō d aliorū vsum referuntur. ὁ ὄνος ἐπεὶ γέγονε;] Fortasse πὶ ἡ.

ἢ μὴ παρόντος.] Quo bono non præsentem. Suspectus locus, & dubius. Sed sensus hic sic videtur: Si bonum hominis non sit in animo positum, nusquam id alibi inuentum iri. Possit etiam fortasse legi πῶς ἔστιαν ἔμμεν; interrogatiue: & postea iterum, ἢ μὴ παρόντος. Nonne si bonum in animo nō sit, &c. sed malim absque negatione legere ἢ παρόντος, vt sit sensus: Cum in animo bo-

num hominis fuerit inuentum, nihil aliud dicendum esse bonum.

εἰ ἔν σοκ ἐστὶ θεῶν ἔργα καὶ κείνα; ἐστὶν, ἀλλ' ἢ ἀεργὸς ἔμμεν.] Post καὶ κείνα ponenda interrogatio, cui ἐστὶν alterum respondet. Deus etiam alias res fecit, bonæ ergo sunt. neque enim quicquam mali Deus facit. Sed si cum excellentia mentis conferantur: earum bonitas velut in nihilum redacta, tanquam fumus quidam euanescit. Hoc argumento Stoici refutari possunt, cum quicquam præter virtutem bonum esse negāt. Est igitur & corpus bonum, quia factum a Deo. Sunt & ea bona quæ conseruando corpori seruiunt: quia & ipsa facta a Deo. Abusus, hominum vitium est, non Dei, aut ipsarum rerum.

ὄλον συνουσία χεῖρ.] συνουσία colloquium, familiarē congressum, & vitæ consuetudinem cum aliquo significat. Capitur & ἀπὸ τῶ ἀφροδισίων, vnde συνουσίαζεν. Et in hac postrema significatione hic accipio, quia sequitur, ὄλον ὁσμιλία. Nec absurde rei Veneræ fit hic mentio. Neque enim vnquam homo dignitatis suæ magis meminisse debet, quam cum a seipso maxime, atque in bestiam

degenerat. Tum enim maxime est homo.

Arrestos quoties attollit ad aethera vultus.

Fis pecus, in terram cum praenope pectore vergis.

ἄργυρον ἕωθεν.] Argenteū extrinsecus: quia non licet argentatum dicere, vt auratum.

μη̄ περιώση αὐτὸν βία κειμήλια.] Fortasse περιπέσει. Ne panni circumpositi eum humilem reddant, & deformet.

καὶ ἢ ὁ τεχνίτης τῷ τεχνιτῷ ὄμοιος; ἢ τὸ καλοκαλοσμοῦ τῷ καλοκαλοσμοῦ.] τὸ τεχνιτὸν intelligi potest opus arte expressum, ἢ τεχνίασμα. Sed sententia postulare videtur vt legas τῷ τεχνίτη. Artifex est Deus, artifex est Phidias. Statua Mineruae est opus Phidiae: homo rationis particeps, est opus Dei. Conferuntur & artifices & eorum opera Deus infinito intervallo vincit Phidiam. Dei opus homo, infinito intervallo vincit Mineruae statuā Phidiae opus. Si ergo Phidiam suum opus reueretur (scribuntur enim haec ἰσοθέλειως κατὰ τὸ ἴσον ποιοῦσαν) quanto magis Deum reuereri debet suum opus homo? Recte legitur, τῷ καλοκαλοσμοῦ. Metuum in τεχνιτῷ decēpit eū,

qui τῷ καλοκαλοσμοῦ anne-
tauit.

ὄθως ἔχει τὰς δυνάμεις.] Statua similitudinem habet hominis sed mentem, sensus & motum non habet. Vide simulacra in sacris teris deridentur, quod oculos habeant, nec videant aures, nec audiant: nare nec olfaciant: linguas, non loquantur: manus, nec palpent: pedes, nec ambulant, &c.

καταχώνεις αὐτὸ.] τὸ καλοκαλοσμοῦ. sed malim αὐτὸν τὸν δεικνύον.

ἀλλὰ καὶ καταχώνεις.] Malim καταχώνεις, in futuro.

ἔπει κατ' ἀξίαν.] Veri sunt eius qui respondet a crimine arrogantiae. Notandum, inquit, eam praeme ferrogauitatem, quae philosophum decet. Vos me seuuorem dicitis: ego leniores quam patris sit, me esse fateor.

In Caput 9.

ἀφ' ὧν ἐστὶν ἕκαστον.] Fortasse ἐφ' ὧν. Apparet esse puerbum, quo honestior calamitatis auctor inferiori praefertur. Honestius habetur a Achille occidi, quā a Therpite. Vnde apud Ouidiū Achelous de Hercule: Necturpe fuit vinci, quā contēdisse decorum. Magna quoque da nobis tantus solatia victor

αὐτῷ

κῶξι δ' ἐκείνῳ καὶ σώζει.]
 τασσὶς ἔχουσιν, nisi φύσιν αὐτῶν
 ἐξὶν desit.

ἀποκλύει δὲ τὸν ἀναίδῃ.] Le-
 τὰ ἀναίδῃ, scilicet ἔργα.

τὸν ἀναίχων, τὸν ἀπίστον.]
 detur librarius indoctus
 & olcicans omisisse qua-
 m, ratus ea abundare. Le-
 τὸν ἀναίχων ἢ ἀναχων-
 , τὸν ἀπίστον ἢ ἀπιστία: vel ge-
 re neutro, τὸ ἀναίχων, τὸ
 τστον.

αἱ ἀκρίβητοι λήψεις καὶ
 εἰς.] Inconuenientes seu
 pares acceptiones & da-
 mines, si ita liceat dicere. E-
 sententiam appendere
 alui, quam verba minus
 onea annumerare.

ὡς ὑπολήψῃς τὰς ἐναντίας ταῖς
 ταῖς χησιτικὰς ἔργων.] χησι-
 τικῆς ἢ χησιτικόν π' ἔχον videtur
 cere, τὸ ἀπὸ τῆς χησιτικῆς κτή-
 ρεως, aliquid viu & exerci-
 tione parasse, vel ad vsum
 que exercitationem ac-
 commodare.

τὰ δὲ ἀμφοτέρω.] Fortassis
 ἑτέρα, vel ἀδιάφορα.

καὶ ἄλλα ἐκείνου χησιτικῶτε-
 ρον τεχνολογήσεις.] τὸ χησιτικῶ-
 ρον, non tam dexteritatem
 & solertiam, quam vitæ v-
 tum & mores significare vi-
 detur: vt innuat pseudostois
 vitam doctrinæ Epicuri
 magis esse consentaneam,
 quam ipsius Epicuri, cuius

continentia & in amicitia
 colenda fides, aliaque virtutes
 ab aduersariis etiam ce-
 lebrantur: cum falso nomi-
 nati Stoici, Et curios simu-
 lent, & Bacchanalia viuant.

ὅταν αἰαλάβῃ τὸ πάθος τὸ
 βεβαμμένον ἢ ἡρημένον.] Cum
 suscepit affectum tristici &
 amplexi, scilicet Iudaismū.
 Habuerunt & Iudæi suos
 baptismos, non tam religio-
 nis quam munditiæ, vt o-
 pinor, causa vsurpatos. Sed
 quia primi Christiani apud
 Iudæos fuerūt: Christianos,
 quorum χαρακτήρ & nota est
 baptismus, cum Iudæis, qui
 ἀεὶ ἑθελῶν habent, confundere
 videtur: & παραβαπτιστὰς
 eos appellare, qui Christiana
 religionis arcana non
 religiose obseruent. Libro
 quarto Christianos appella-
 lat Galilæos, eadem de cau-
 sa: vt & Iulianus dixit, Vici-
 sti Galilææ.

In Caput 10.

αὐτὴ δ' ἀδ' ἑλῶτον.] Ma-
 lim αὐτὴ δ' ἀδ' ἑλῶτεν.

ἔχ' ἐν τῶν ὑπερηλικῶν, ἀλλὰ
 τῶν ὑπερηλικῶν.] Fortassis
 ὑπερηλικῶν. Nam video
 multa verbalia actiua in
 ηλικῆς desinentia, corrup-
 pi vitio librariorum, &
 scribi per ικῆς, ητ syllaba
 omissa. Hinc θεωρικῆς &
 παραμυθικῆς, aliaque inepta.

Sed ad rem quod attinet, τὸ
ἐπισημητικὸν καὶ τὸ παθητικόν
ἕνα ὀππονούνται.

Μηδεποτ' ἀνέμποιήσονται
ἕνος πρὸς αὐτὸν ἢ ἀποθαιρέ-
των.] Legō πρὸς αὐτὸν. signi-
ficat fraternam coniunctio-
nem antiquiorem esse debe-
re pecunia.

αἰδῶ καὶ κατὰ πολὺ.] κατὰ πο-
λὺν intelligo, mores ad gra-
uitatem compositos.

ἐδὲν ἔχον αἰδήμων; φύσιν ἔ-
χον.] Puto post φύσιν ponē-
dam distinctionem, sic, ἐδὲν
ἔχον αἰδήμων φύσιν ἔχον. Et
post cetera quoque sic di-
stinguo. ὅτι ἔχον φύσιν
πρὸς; φύσιν σερητικόν; φύσιν ὠ-
φελητικόν; φύσιν ἀπλήλων ἀνε-
κλήτων;

συνεπικὸν ἐλάττωμα εἰς κτή-
σι.] Legō ἢ εἰς κτήσι, & ὅτι
ἢ εἰς τι.

ὁ ἐξαπατηθεὶς ἢ ἀδικήσας.]
Qui deceptus est, aut iniuriā
fecit. Nisi ὁ ἐξαπατηθεὶς de
eo intelligatur, qui errat, fal-
litur, de rebus male iudicat,
malim ὁ ἐξαπατήσας. Quia
aliquem deceptit, aut affecit
iniuria.

φύσιν σερητικόν.] Lege σερη-
τικόν, a σερῶ, non a σερῆω. Ba-
siliensis editio habet σερητι-
κόν. Sed hoc melius, nam σερ-
ῆω ἀρχήσων, ut opinor: & ver-
balia sunt hæc, ὠφελητικόν,
ἀνεκλήτων, σερητικόν.

ἢ ἔργον ἀφ' ἐπισημητικῶν.
Ne prope quidem discepta-
mus. τὸ ἀφ' ἐπισημητικῶν hic sig-
ficare videtur, sua intere-
putare, curare aliquid, labo-
rare de aliquo, quasi dixisse
ἤκιστα φρονιζομεν, ἢ ἀφ' ἐπισημη-
τικῶν ἢ ἔργων.

ἐν τῇ σχολῇ.] Subinde oc-
casionem captat Epicteti
insectandæ ignaviae in agi-
do, & curiositatis in dispi-
tando philosophorum.

In Capite xi.

ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι.] Scilicet
τὸ δεδιδαγμένων ὑπὸ τῆ φύσεως.
Quia (inquit) nonnulli sunt
qui natura valent iudicio
idem sibi omnes arrogan-

εἰ δ' ἀρχὴ φιλοσοφίας.] Fo-
tassis ἢ δ' ἀρχὴ φιλοσοφίας,
habet Basilicensis editio, Phi-
losoφίας vero principiū ei
Vel εἰ δ' ἀρχὴ φιλοσοφίας
principium philosophiæ he-
 fuerit. Vide Lector, ne te d-
stinctiones fallant. Verba s-
ordinanda censeo, αἰδῶσι
ζητήσις, κατὰ γνώσις, ἐρῶσι, δ-
ρεσις, ἀρχὴ ἐστὶ φιλοσοφίας.

ἔτ' ἐστὶν ἀρχὴ φιλοσοφίας
πάντα καλῶς ἔχον.] Aduersar
verba sunt, veri & falsi inue-
stigandi regulam repudiar-
tis, & omnes omnium op-
niones veras esse asserenti-

καὶ ἐν τοῖς ζυγῶν.] Legō καὶ
τοῖς ζυγῶν, genere neutro: ni-
forte καὶ εἰς τοῖς ζυγῶν.

εἰ δὲ μή, σκέλει σὲ δὲ τὸ ζυ-
 γόν.] Fortassis σκέλει σὲ δὲ σε.
 im nō modo voluptatem,
 d ne teipsum quidem tru-
 na dignum iudicabo. Non
 ermittit auditori, vt inepte
 respondeat. ἀσπλήψεις Epi-
 eti sunt, Bonum oportere
 ἔσθαι ἰσχυρὸν &, effem homi-
 em oportere suis bonis, hoc
 ἔσθαι, vero iudicio & recta vo-
 intate.

In Caput 12.

ἂ μὲν δὲ μαθόντα εἰδέναι
 ἕκαστος λόγῳ, κρείσσον.] Quo-
 us rebus perceptis tenendū
 ἔσθαι, quemadmodum ratione
 utendum, ex res tenentur
 nostris: hoc est, discipulis
 doctrina non deest, sed exer-
 citatio & accommodatio præ-
 ceptorum. Verba sic ordina-
 is: ἂ μαθόντα δὲ εἰδέναι ἕκασ-
 τος λόγῳ: hoc est, ἰστέον πῶς
 ἕκαστος λόγῳ.

ἂ παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ.] Si
 præter pedem occurrit. hoc
 ἔσθαι (vti conicio: nunquam e-
 im alibi lecta mihi est hæc
 formula) si absurde atque ine-
 pte respondet. Videtur sum-
 um a luctatoribus. παρὰ πό-
 δος est aliud, quod interpre-
 antur confestim, e vestigio.

ἰδιώται.] ἰδιώτης. Nisi forte
 le industria Latina termi-
 natione vsus est.

ἂ γὰρ ἀνακαλεσθε τὸ κεφα-
 αῖώδης τὸ δὲ κεφαλὴν ῥήματα τεχνι-

καί.] Malim ἀνακαλεσθε, scilicet
 ὁ ὀρισμὸς. Et post ὀρισμὸν, in-
 terpungendum, vt noua pe-
 riodus sit ῥήματα τεχνικὰ
 ἔσθαι, addito pronomine. Idio-
 ta non intelligit quid sit ὀ-
 ρισμὸς, nec quid κεφαλαιῶδες
 ὀρισμὸν. Heiychius τὸ κεφα-
 λαιῶδες exponit σωθῆναι
 συνάραγε. Erit ergo τὸ κεφα-
 λαιῶδες, τὸ σωθῆναι. Non ser-
 uat hæc definitio breuitatē
 definitionis Nisi forte idem
 valeat quod τὰ κεφάλαια, le-
 ges definitionū: definitum
 cum definitione conuerti
 non potest.

συναχθέντες εἰς ἡ τριῶν.]
 Scilicet ἑαυτῶν. Si in aienam
 descenderint.

φύρον.] ἐφύρασι.] Miscen-
 tur & miscent: hoc est, exa-
 gitant & exagitantur, vel,
 nullum disputationis ordi-
 nem seruant, alteri inepte
 rogant, inepte respondent
 alteri.

καὶ πᾶν μάχην.] Sedare
 pugnam. Supra, ἔγω γὰρ ἐπι-
 γνήσειμι τὰ δὲ τῶν ἐννοιῶν, ὡς
 πᾶντα σωαιδανίμρον τὸ μῦ-
 χος, ἀναχωρεῖν ἀπ' αὐτῶν. Pu-
 gna igitur hic non concer-
 tantium, sed orationis intel-
 ligatur, si quid repugnet
 principiis & notionibus. Ex-
 plicabat controuersias, erro-
 resque refellebat Socrates.

ἂ ἔγω τύχη, πλῆσιον.] Lego

καὶ vel ἢ πλοκαίω πυθέσθαι. Cur diues & honoratus potius alloquendus, quam pauper & obscurus? An quia his re- cta institutione in primis est opus? Nam adolescen- tes diuites, nobiles, mer- cedis gratia venari, sophi- starum est.

ἀλειπτικῆς ἰατρικῆς.] Lego ἀλειπτικῆς καὶ, vel ἢ, ἰατρικῆς.

εἰκῆζ' ὡς ἔτυχεν.] Lego εἰ- κῆζε ἢ οἷς ἔτυχε.

ἐπιμερίλισσιν σαυῶ.] Vide- tur deesse καὶ, aut πάλιν γε, vel simile aliquid.

Μαθῶν παράδειξ.] Lege πα- ρά τας, pro παρά τινος.

Ὁ δὲ [οἱ βέλιξε, τίς με εἶ;] Fortasse τί δὲ σὺ βέλιξε; τίς με εἶ;

Ἀφορέματος.] Repetatur, Sane periculum est ne, &c.

τάττα ἔπραγματός ἤμιν ποτὲ ζηλωτῆς.] Hæc ad Epi- cteti personam refero, vt si- gnificet, olim se cum diuiti- bus disputare solitum, pri- usquam eorum insolenti- am & pugnos esset exper- tus. Supra enim dixit, Romæ hoc non satis esse tutum, quamuis Socraticum.

In Caput 13.

Ἡ ἀσφάλεια γράφει.] Aut securitatem scribit. Intellico cautionem de recepto ære alieno, qua quis sibi satisfa- ctum esse testatur.

ψυδῶς ἰσπλαθεῖν.] Le- ψυδῶς.

ὁ δὲ Σωκράτης ἐμελέτα γεν.] Paulo post μεμελετή- μεditatus erat. Signific- orationem generosam ab- nimo generoso & bene i- stituto proficisci.

ἐκείνοις οἷς μεμελέτηκε τ- θαρρῶσι.] Suspectus locus, si τὰ θαρρῶσι τα pro θαρρῶσι- τα accipias. Eo sic locut' e- quod ea meditatus erat, qui confirmant animos.

σὺ δ' ἐπὶ τὰ σαυῶ βιάδιζε. Tu ad tua te confer. Reue- cum qui otiose argutatu- neglecta rerum necessari- rum meditatione.

In Caput 14.

Ὡς τε φυσικῆς καὶ ἐπιθέτας Affectiones & naturales accersitas, id est, volunta- susceptas cuiusmodi sunt a- finitatis & amicitia.

εἰ συγκαθῆς.] Ἀ συγκαθῆ- μι, vt supra.

τὸν κροφῶνα πείθω.] τὸν κρο- λοφῶνα accipio, vt τὸ κεφα- λαιον, & καὶ τὸ μέγιστον. For- tasse legendum, καὶ τὸν κρο- φῶνα δὲ αὐ πείθω ὅτι ἔτε.

ἀῶρα πεδοκῆς μηδὲν ἔχειν.] Fortasse πεδοκῆς καὶ δεινῶς: au- potius, μὴ δὲ ἔχειν. Videris mihi male affectus μηδὲν ἔχειν nihil habere: quorsum- pertineat, non video.

ἀσίτη

ἀσπίτην.] ἀσπίτησιν σήμερον,
go.

ταὶ μὲν κτήνη παροψησόμενα.]
κρίοι Sed in alim παρο-
σόμενα, iumenta venden-
t adducuntur. Post ἐσορή-
ντες ἀπὸ θεῶν lego.

In Caput 15.

Σκληρῶς ἰναῶν ὡν ἔκειμαι]
μὲν τῶν ὑποκειμένων
uare fortasse legendum ἰ-
ναῶν.

ἔχεις αὐτὴ τῆς ἀπορίας.] For-
tis ἐχομένη, cum insisteret
ediæ.

τῶν δὲ νῦν ἰναῶν σπῆλαι με-
τῶν.] Lego σπῆλαι.

Μαροῦν ἔπε πείσασιν ἔτε ῥηξεί
.] Stultus nec a sententia
duci, nec rumpi potest.

Impi certe & occidi po-
t. Fortassis igitur ἀρῶν ῥῶ-
ν, vel ῥῶσιν legendum.

ut lingua nobis vernacu-
dicimus, Darren san man-
der rashten noch heiffen / oder /
em nicht zurashten / dem ist auch
ht zuheiffen.

Δυσμεταχειρίσων ἔδεν ἔσι]
ut δυσμεταχειρίσων le-
ndum: aut δυσμεταχειρίσων

ἔτι ἔδεν ἔσι. Potest τὸ ἔ-
ἔσιν, etiam ad stulti per-
nam referri: ut is di-

, Nihil esse quod mo-
int alij.

ἔθελεις τὰ ἔνοου ὡς πι-
] ποιεῖν facere legendum:
πιεῖν, bibere. Loquitur

enim nō de potione hellebo-
ri, sed de officio agrotantis.

ὁ τὸν νῦν χεῖ.] Lego χεῖ,
a verbo χεῖσθαι.

In Caput 16.

πῆν μέμνηται τις ἡμῶν ἔξω.]
ἔξω, scilicet τῆς σχολῆς ἢ ἀγ-
τριῶς. Num extra scholam
& disputationem. Sensus
est, hæc sola perpetuo in me-
moria habenda in omnibus
vitæ actionibus.

ἀπὸ κρίσεως τῶν πραγμά-
σι.] Respondere ipsis rebus:
hoc est, discernere res, & iu-
dicare de rebus.

ὁ αὐτὸς ἀμείλιος.] Lego
ἀμείλιος. Nam ἀμείλιος
non placet.

ὅτι ἀείληφε τὰ γρηγορή-
ματα.] De ea quæ scriptum
mandasse memoria. Sic hoc
loco τὰ ἀείληφέναι utitur, ut
subintelligatur εἰς τὴν μνήμην

πῆν ψόρου.] Videtur addē-
dū τί ἐστιν ἔπαυσις ἢ ἐπαύσις
τὸν ἔχει κελεύει.] Pro τὸν

quid sit legendum, non
occurrit. ῥῶσιν aut κειτῶνος
non placet ἕως μὲν ἔχει κελεύει,
ornatum puicrum habet,
explendæ lacunæ causa ver-
ti, donec aliquid melius oc-
currerit.

αὐτὸ πᾶσαι] Fortasse πό-
τερον αὐτὸ πᾶσαι τίνα θαυμά-
ζομεν ὡς τὰ ἐπὶ τῶν.] Videtur
legendum τίνα θαυμάζομεν
Quænam miramur? τὰ ἐπὶ τῶν,

Res externas. vt τὸ ἄλλο redūdet. Nisi forte aliquid desit.

ὡς ἔν, ἐνδέχεται.] Videtur iegendum ὡς ἔν ἐνδέχεται; Quid ergo fit? Non possumus esse metus expertes. Si vero ἔδονάμεθα abesset: legerem, ὡς ἔν, ἐνδέχεται, ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα κηραὶ ἡγάμεθα, μὴ φοβεῖσθαι; μὴ ἀγωνιᾶν; Nam conduplicata interrogatio acriorem facit orationem.

ἔδὲ ἡ.] Lego ἔδὲ ὡς ἔπη.

ὡς ἡμῶν ἄν ἐνεργήσῃ ὑπὲρ ἐνεργείας.] ἄν redundare videtur. Quis nostrum ob actionem indormit? scilicet, in æde oraculi. Fuerunt enim loca, ubi oracula per somnia reddebantur: vt in antro Trophonij, in æde Æsculapij, & fortassis alibi.

ὡς; ἔνα μοι δοτε.] Quis? vnū mihi date. Dubium est, an post ὡς membrum aliud desit. Nam & sic sententia bene se habet.

ἄπρηνοὶ ἀσχήμονες.] Lego ἄπρηνοὶ, ἀσχήμονες.

ὅλοι ἀτυχήματα.] Toti frustrationes: hoc est, votorum perpetuo sumus impotes.

ἐπὶ τῷ ἀμελετησίᾳ.] Malim ὑπὸ, præ incogitantia, quia ista meditati non sumus.

ἐξίσταμαι καὶ φανταζόμενος, &c. ἄν ἐπέρχεται.] Potest esse ἀνακλόητον. Verum constru-

ctio postulat, φανταζόμενος, vel ἐξίσταμαι φανταζόμενος, ἢ ἔν ἐπέρχεται.

ὅλων πλὴν ἡμέραν.] Legendum ὅλων.

εἰ θέλεις μὴ καλεῖν.] Lego, Visne me accersere nutritio. Et ὡς γὰρ ἀφ᾽ ἑρῆ, ἕνος ἡτῶν ἔκ ἑνός κρέμαται: pro ἑς κρέματα legendum puto.

ὡς κρείττων εἰς τὸ ἀκροσίων.

κλάοντες, ἢ ἀφ᾽ ἑ γυμνασίων.] Lego εἰ ἀφ᾽ ἑ, per ei diptongum. Nam vnus litterarum permutatio totam sententiam peruertit & obscuram. Quia de infante & nutritio locutus est, κηραῖσιν vertio: nam: etsi ad Achillem quæ, Briseidis raptum deperantem referri potest, ceterum philosophum grauiorem constantiorē esse vult. Et enim deridet, qui cōsuetudinem gymnasium & adolescentulos auditores grauate reliquit.

πίνειν μέλι. τὸ γὰρ μαρκοῖο Martia aqua, olim Aufdicta, ab Anco Martio Romanam ducta. Plinius lib. cap. 3.

ὡς παθῆς ἄσφαδης.] ὡς παθῆς lege: nisi forte ὡς παθῆς pro ὡς ἀσφαδης vsu parit.

πείσῃ.] Vsiatius dici videtur.

tur, πρῶτον ἐμπροσθέντα
 γράψαι.

εἰ δὲ εἴπαται ἀποδοθεῖν.] δὴ
 coniunctio reponenda, &
 οὐ ἐν ζωῶν, legendum for-
 ssis ἐν σαυτῶ in teipso. Al-
 dit opinor ad illud, ὅτι οὐ
 ἴσως μικρότερος.

ὅτι εἰσαγωγὰς ἐπεξέειπεν.]
 αἰτεῖν εἰσαγωγὰς pro συγ-
 γράφῃ, vel συνήθειαν possi-
 m existimo. Etsi autem
 Terentiani nostri ea fuit elo-
 quentia, vt ὁ νεώτερος Ξενοφῶν
 pellaretur: tamen Epictete-
 quam sua, dictione vt i se
 aluisse profiteretur. Epictete-
 s autem rerum quam ver-
 rum studiosior, se ab rhes-
 re vt indifertum fuisse cō-
 mtum, non dissimulat.

φυγῶν ἵνα φυγῆν εἰς ἀπαν-
 τῶν.] Scilicet χρόνον, perpe-
 o exulare.

ῥαῶν δ' ἀποκλάσματα.]
 cipio, ἀ ἀποκλαίονται αἱ
 οὐς:) quibus ploratibus a-
 cularū aures complentur.
 ἀπνοήθη ἤδη.] ἀπνοίαν
 intelligo, non despera-
 nem ignauam, sed auda-
 m insignem in rebus ar-
 is expetendis.

ἐν βοῶς κειλία καὶ ἤμερος.] In
 entre bouis sedens. Nec hec
 formula mihi vnquam an-
 hac lecta est. Fortassis ad
 ytharum prouerbum τὸ
 βύρσις καὶ τίξαι, facete

allusit. Sed haud scio, an va-
 sculum aliquod cunarum si-
 mile, an vero puluinus co-
 riaceus, aut aliquid aliud in-
 telligatur.

ἡρακλῆς εἰς τοῖς ἐν οἴκῳ.] Le-
 go ἡρακλῆς εἰς τοῖς μὲν οἴκῳ.
 Σωτηρεῖς ἔχε φίλους.] ἔχε καὶ
 φίλους, scilicet ἡρακλῆς.

In Capite 17.

ἀσκήσειομεθα εἰδέναι.] Ma-
 lim ἄν, vt repetatur ἔνθεα,
 vel, δι' αἰ.

οἱ δ' ἵνα ἀπ' αὐτῶν πε-
 ποιήσων.] De philosophis in-
 telligi potest: Vulgus, in-
 quit, argutias amat, philoso-
 phi quæstum. Sed nihil ve-
 rat quo minus etiam ad au-
 ditores referatur, qui eun-
 dem quæstum sibi propo-
 nant, vt faciunt Theologi,
 & aliarum artium profes-
 sores.

τοῖς φωνοῖς.] Lego ταῖς φων-
 ναῖς, vel τοῖς φωναῖς.

ὁ μὲν λέγει ἀνάτηνον.] τὸ
 ἀνατείνειν Lexica inter cæte-
 ra etiam subducere interpre-
 tantur, sed sine exemplo. Sed
 siue ἀνάτηνον, siue ἀσίτησον
 legendum, de sententia satis
 constat. Vtitur hoc verbo et-
 iam in lib. 4. sensu eodem.

ἐπὶ τῷ βίον. ἀγαθὸν καὶ
 κακόν.] Post βίον punctum
 ponendum. ἀγαθὸν καὶ κακόν
 noua est periodus.

καὶ τί μοι νυνὶ πλὴν πρὸς ἀλή-

λους.] Videtur ἰδιαιπικόν.
Quid vero si κῆ τί δ' εἰ μὴ πῶ,
δκ. Quorsum attinet.

Μὴ γέλε μέλειν.] Lege
μένειν.

ἀποπέυξει, ἀειπλώσει.] Lege
verba itei ἀποπέυξη, ἀειπώση.
frustraberis, incides.

καὶ τί ἰσιλέγης.] Legen-
dum ἴσιλέγης.

αὐτὸν εἰπέτον.] Malim' ἐκ-
πὲν, vel αὐτὸν.

ἢ ἦλον δ' ἀσφαλῶς ἔχῃ καὶ
οἰσίτας.] Fortassis ἀσπίτως,
inconcuſſe, vel ἀκινήτας.

καὶ ἐμμελαρχοῖσιν.] supra
etiam hoc verbo vius vide-
tur pro agguidine, lib. i. cap.

σέθιος εἰ ἂν αὐτῆς τε.] Affir-
mative hoc accipio, ut sit ap-
probatio magni animi.

ἀεσπίθεος.] Fortassis ἀε-
πίθεος proponitis, nisi pro
συμβαλλόμενοι sit scriptum.

πάλιν ἐπὶ τῶν ἐπιπύρε-
σιν.] Malim' ἐπὶ τῶν ἐπιπύρε-
σιν, & sic in
cateris etiam.

In Capite 18.

αὐτὸν γέλε.] ἦ γέλε legendum.

ἔτι καὶ ἐν ἀφαιρέσει.] ἀφαι-
ρεῖν alias est errare, excidere,
frustrari. Hic idem valet
quod ἐκλύεσθαι, cessare, re-
mollescere.

ἀλλ' ἔδισον ἄλλο τί πράττειν
μᾶλλον αὐτὸ αὐτοῦ.] Suspectus
locus, obscurus certe qui-
dem. In quo vertendo ver-
bis relictis, qualemcunque

sententiam sum secu-
Quali esset: αὐτὸν δ' ἔτι
ἀλλο τί πράττειν μᾶλλον αὐτὸ
ἔτι καὶ ἐν ἀφαιρέσει
οἴα.] Cum alicui succul-
ris in aliquo congressu. (C
subiicit, auctam esse ini-
perantiam, vel de gula v
inguine intelligo.

εἰς αἰδοῦσιν ἀξίων.] I
ἀξων, oratio eo perdu-
vt sentias malum.

ὁ γὰρ τοῦτ' εἰπὼν.] Fort
εἰ γὰρ ὁ τοῦτ' εἰπὼν μαρτυρεῖ
ὁ μαρτυρῶν.

τοῦ κυριόουτος.] Σοφί-
πον κυριόουτος, ψαδὸ δὲ μαρ-
μαρτυρῶν, hic nominantur
Iud Diogenem Laer-
multas alias spinas Sto-
rum recensentur, non e-
cantur: vt ὁ μαρτυρῶν λόγος
ἐπιπύρεσιν ἀξίωματων ἐξ
λων εἰς ψαδὸν καὶ αὐτῆς,
συνημερῶν, πιθανῶν, συμ-
μαρτυρῶν, συνάμαρτυρῶν.
μαρτυρῶν. τροπικῆς ἀμφι-
εἰσαγωγικῆς, αὐτῆς πύρεσιν
μαρτυρῶν καὶ συνημερῶν, ὡς
μεταπίπτοντων λόγων ἀφαι-
ρεσιότητι, ἀπορρῶν ἀφαι-
ρεσιότητι, ὁ ψαδὸ δὲ μαρ-
μαρτυρῶν, ἡλέκτρα ἐξ
μαρτυρῶν, σαρκεῖτης, κερα-
μαρτυρῶν, ὁ ἀρχαῖος λόγος
id genus alia portentia
quibus tractandis & ec-
tendis occupentur ij,
abundant otio, quique

is magis capiuntur, quam
:bus feriis. Quod patrum
ostrorum ætate vulgo in
holis esse factitatum, mi-
as miror, cum exemplo se-
æ (si diis placet) grauissi-
æ niterentur.

πλάτων μὴ ὅπ' ἴδι.] For-
sse verbum φησὶ, vel κελύβη
: est.

ἐχρὶ τοὺς λαπρὺς τούτους
ἰκτεῖς.] Ludiones. Quid si
ἰκτεῖς; quia sequitur πει-
θλῆς.

In Caput 19.

Καὶ τὰ ἀδωάτω ἀδωάτω
ἀγγελθεῖν.] Et si me ar-
tias istas non satis intel-
gere fateor, tamen quid si
ratur τὰ δωατὰ ἀδωάτων,
l, quod perinde est, τὰ ἀ-
ωάτω δωατὸν μὴ ἀγγελ-
εῖν. Nam impossibile non
ē consequens impossibili,
id est nisi ζωτολογία inas-
s? quasi dicas, Nihilum ni-
lo est consequens: aut ut
meta, Ex nihilo nihil, in ni-
lum nil posse reuerti.

In Caput 20.

τὰ ἔσκαλληγος ποίει.] Faci-
ea quæ sunt vermis. Imis-
e vermem, qui scilicet in
o foramine delitescens, a-
s vermes non curat.

ἢ ἄξιον.] Fortassis ἔ, scili-
ε σκαλληγος. vel ὦν, scilicet
ἢ ἔσκαλληγος.

καὶ ἐπαειθέριτες.] ἐπαείδω

vel ἐπαείδω, incanto: vnde ἐ-
παίδῃ & ἐπαειδῆς, vel ἐπαίδης,
incantamentum, & incan-
tator.

ἀποκρύπτειται πλὴν μάλι-
τα.] Videtur interponen-
dum καὶ πλὴν. & non multo
post, τοὺς παραδαίκαὺς αὐτῆς
ἔχοντες.

ἵνα (οἱ πάντα τηρῆται.] Vt
omnia tibi conseruarentur.
Non satis assequor quid hec
verba sibi velint. Vtrum, vt
omnia bona tibi deferan-
tur? an vero, vt dogma tuū
cum vita consentiat?

ὡσπερ τὸς γαίλας ἢ μανίας
κὶ ὀϊνος.] Fortassis omissum
μεθυσθέντες, vel μεθύοντες: vt
Gallos Cybeles sacerdotes,
aut ebrios vinum cogit ef-
ferre arcana.

καὶ οἱ ἀποκρῦπτοι.] Ii
quibus præciduntur virilia,
castrati, ὧν ἄρη μὴ ἀπαμειβύ-
νεται, θυμὸς δὲ μρωιῶ, vt ait
Homerus περὶ τῶν πελιοκρη-
ταίων γερόντων. ab ἀποκρῦπ-
μα, sunt apud Iulium Fir-
micum ἀπόκρηποι.

ἵνα πλείονας ἔχωμι τοὺς
ζωῖτά (οἱ πεπονθότες legendū.

ζωῖτα τὰ πείσματι.] Has
persuasiones. Apud Home-
rum πείσματι, sunt funes
nautici.

καταβραχῆς.] Fortasse κα-
βραχῆ. Nam alterum a κατὰ
ἐρέχω, huc non conuenit.

In Caput 21.

καὶ ἀκροῦν τῆ π' ε.] Corruptus haud dubie locus: quæ, ut aliqua sententia posset elici, ita conuerti, quasi scriptum inuenissem καὶ ἀκροῦν τῆ δὲ πικρολογεῖ ἕως αὐτῶν, ἔρωτα προσέθηκεν, ὡς συνγνωθῆναι ὡς ἐπ' ἀκροῦν. τὸ δ' ἀδικεῖν ἐδαμῶς φησὶ (αἰζόν) ἀκροῖον. ἐνὶ π' καὶ τῷ ζηλοτύπῳ, ὡς οἰονταὶ τῷ ἀκροῖον.

καὶ ἔρχη μοι καὶ σολεῖς ποιήσας ὡς (οφός.) καὶ σολεῖς, & de ornatu & de vultu possunt intelligi. Quare vtrunque coniunxi.

ὅσον ἐφοδύετε ψυδουδύς λήμματα ὑποτελικῆς.] Fortassis, καὶ ὑποτελικῆς;

In Caput 22.

ὁ ἐξηπατημένος πείλνους.] Deceptus de aliquo, qui falsus sum de aliquo sensit. Possit & ὑποτελικῆς.

εὖ δὲ μετὰ πῶτως ἐλόμνος αὐτῶν εἶναι δύναν αὐτῶν.] Fortassis ὁ δὲ μετὰ πῶτως ἐλόμνος αὐτῶν, εἶναι δύναν αὐτῶν; scilicet δοκεῖ. Qui sic amat tanquam osurus. Hoc malo, quam id quod in mentem venerat, ὁ δ' ἀμετὰ πῶτως: An is qui firmam sibi cum aliquo esse beneuolentiam voluit? scilicet, deceptus adhuc diligit?

εἶτα σὺ πάλιν, οἷον ἐξέθρεψαι τέκνον πάλιν ἐκφέρει.] Lego, ἐξέθρεψα. & πάλιν ἐκφέρει με,

Pridem me effert: hoc est, exspectat mortē meam, odio suo me enecat.

Μισεῖ. προσάγειται, καὶ ταῦτα.] προσάγειται, hic forte ἀντὶ τῷ προσφασίζεσθαι possumus querere excusationes, & dari, nisi malis pro ἄποφασίζεσθαι intelligere.

ἀλλ' ἐβλήθη εἰς τὸ μέσον εἰδῶν.] Si scriptura non lit, idem dicit quod supra canibus, βάλει κρέας εἰς μέσον. Nisi forte legendum ἐβλήθη parua contentio.

καὶ συμπεῖθε ἐ συγκυνηῖτε.] Fortassis συγκυνηῖτε vna venabimini. Aut κρυμῆσεθε, vna dormietis.

ἐκ τῶν αὐτῶν γενηθήσονται καὶ μέγιστοι αὐτοῦ.] Non dubium mutilatum esse locum. Etsi autem, ut cōplendus Tiresiæ diuinandum re quo: tamen ut quod in uertendo sequar, non d lego: ἔσεθε. μέγιστοι δ' αὐτοῦ εἶναι θεριώδη ταῦτα καὶ μικροῦ γενηθήσονται, ἔδεν τῷ ὄφειν διοίτα δόξαται γὰρ ὄφεις. φίλοι δ' ἐκείνοι, ἔτ' ὑμεῖς.

In Caput 23.

εἰ καὶ δὲ τῷ μετὰ ἐν ἀέροι εὐεργον ἐποίησε, καὶ ἐνθρον, ἀλλ' ἔτι γενομένης πῶς δικνεῖται ὄρατιν.] Fortassis δὲ μέσων γενομένης πῶς. Nam γενομένης, siue πηγνομένης, τῷ γενομένης legas, minus pla

& vox ἔνθεον suspecta. o enim firmiter, eo magis ellere debebat aciem ororum. Quid si ἄτονον, llem, cedentem?

ἔπειρα καὶ πύθυια.] πύθυια hic positum videtur ἀπὸ τῆς πύθυιας, curiosi & contatores. Lexica πύθυια habent, vnde πύθυια.

ἔπειτα τῆς πύθυιας ἰσχυρότερον ἀντιπῶς ἐστίν.] Lego ἔπειτα τῆς πύθυιας ἰσχυρότερον ἐστίν; omissa voce πύθυια. Videtur enim quin argutus eam inferu, qui statuerit scilicet, τῆς πύθυιας totum hominem iustiore esse τῆς πύθυιας consilio & ratione, ut te seu facultate totum.

ἔπειτα τῆς πύθυιας ἰσχυρότερον ἀντιπῶς ἐστίν.] Lego ἔπειτα τῆς πύθυιας ἰσχυρότερον ἀντιπῶς ἐστίν; omissa voce πύθυια. Videtur enim quin argutus eam inferu, qui statuerit scilicet, τῆς πύθυιας totum hominem iustiore esse τῆς πύθυιας consilio & ratione, ut te seu facultate totum.

ἔπειτα τῆς πύθυιας ἰσχυρότερον ἀντιπῶς ἐστίν.] Lego ἔπειτα τῆς πύθυιας ἰσχυρότερον ἀντιπῶς ἐστίν; omissa voce πύθυια. Videtur enim quin argutus eam inferu, qui statuerit scilicet, τῆς πύθυιας totum hominem iustiore esse τῆς πύθυιας consilio & ratione, ut te seu facultate totum.

καὶ δριμύτης τῆς θεωρηματικῆς, ἢ ἀπὸ αὐτῆς.] Lego καὶ δριμύτης. ἢ ἀπὸ αὐτῆς. Videtur quidam τὸ αὐτῆς declarare, scilicet τῶν θεωρηματικῶν, que Scholion intrepisse in rationis contextum. Etsi ihi quidem id quoque nō obatur. Nam ὅφ' αὐτῶν ἔργων intelligo τὴν λέξιν, ἢ ἀπὸ αὐτῆς. Videtur quidam τὸ αὐτῆς declarare, scilicet τῶν θεωρηματικῶν, que Scholion intrepisse in rationis contextum. Etsi ihi quidem id quoque nō obatur. Nam ὅφ' αὐτῶν ἔργων intelligo τὴν λέξιν,

πύθυια, & sic ipse auctor declarat. ἢ ἀπὸ αὐτῆς. Videtur quidam τὸ αὐτῆς declarare, scilicet τῶν θεωρηματικῶν, que Scholion intrepisse in rationis contextum. Etsi ihi quidem id quoque nō obatur. Nam ὅφ' αὐτῶν ἔργων intelligo τὴν λέξιν, ἢ ἀπὸ αὐτῆς.

Σωαρμύζοντα τῆς Διδασκαλίας.] Enallage, ἢ σωαρμύζοντα, nisi ἐδεικνύοντο esse malis, ut sit σωαρμύζοντα ἑαυτὸν.

In Caput 24.

ἔπειτα ἀγαθῶν καὶ κακῶν; πίνος; ἀργείπωτος;] Post κακῶν, πίνος, ἢ πωτος, ponenda interrogatio.

πὺς ἢ δύνουσι ἢ ἐχθροῖς, καὶ κακῶν πόσον, ἢ ἀπὸ αὐτῶν τετραήμερα.] Fortasse καὶ κακῶν πόσον ἢ ἀπὸ αὐτῶν τετραήμερα, ἀπὸ αὐτῶν: vnde apud Herodotum τετραήμερα ἢ ἐχθρῶν. Aut τετραήμερα, ἀπὸ αὐτῶν, & exercitatus nonnihil aures habemus.

Δὴ ἀλλήλοισι διεφέροντο.] Fortasse ἀπὸ πᾶν ἀλλήλοισι.

ἢ πολεμήσαν.] Repetendum videtur participium, πολεμήσαντες.

τῆς χρυσῆς ἀργείας ὅς τὰς καλῆς.] Fortalis τῆς χρυσῆς ἀργείας (Chryses enim ἱερεὺς apud Homerum, & ἀργείας dicitur) ὅς ὑμᾶς τὰς καλῆς ἀργείας, &c. Sentētia est, sacrificulum barbarum transisse ut decuerit Græcos, & sui officij fuisse memorem: Agamemnonem vero & Achillem contra, quos false

admodum gladiatores vocat, vt Cicero in Philippicis Antonios.

ἐκρίβδιον καὶ ξανθόν.] Elegans coma esse potest, etiam non flaua. Is igitur cum quo agit Epictetus, flauam comam non habuit. Alioquin μῦθον ξανθόν, vel ξανθότερον legerem. Sed quid de illius coma laboramus, quem Epictetus vix responso dignatus est?

πῶς αὐτὸς δούλους πεποίηκε.] Imo potius ἀσώμους. Obturauit legatis os Achilles: infecta certe quidem re dimisit eos, vt Homerus Iliados 9. scribit. Puerile erratum δὲ pro α, supra sæpius a nobis annotatum, turbare neminem debet, aut mouere, vt σοφὰ φάρμακα quærat. Tu Lector considera & rationem Grammaticam, & historiam, & sententiam auctoris, & Νᾶφε καὶ μέμησο ἀπιστεῖν, ἀεὶ ἴτα ἑωῖτα ἔφρενῶν. Nisi forte propter librarios aut imperitos, aut negligentes, aut perfidos plecti mauis.

εἰς τί γὰρ ἀπιδῶν ἐπέδισα.] Lego, vt sententia postulat, ἐπέδισα.

In Caput 26.

Τὴν κατὰ τὴν ἀμαρτανει.]
Fortasse τὴν μίχλω.

ζυγὰ ἐπέτα βένψι αὐτε γέλη

αὐτε μὴ, λογικῶ ἠγεμονικῶ.
Corruptum locum esse putato. Constructio certe dura est, & imperfecta. Quid si ὡσαυτε ἐπὶ ζυγῶ, ἐπέτα βένψι αὐτε γέλη, αὐτε μὴ, ἐπὶ τὸ λογικῶν τε καὶ ἠγεμονικῶν. Qui melior coniecturam inuenerit, e vtatur. Nam hæc ne mihi quidem satisfacit.

δείξον μίχλω, καὶ ἀποσήσει.] Egregius hac certe locus apud Plethonem exstat, qui propter importunitatē disputationum & dissidiorum nostri seculi ascribere visus est. Is igitur, Cum (inquit nobis constet, in nostra sit esse potestate, vt nostras re arbitrato iudicioque nostri administremus, in aliorum vero animos nihil iuris habeamus, sed necesse esse suas etiam illi sequantur opinionones, nec fieri posse vt aliud agāt nisi quod bonum eis & rectum videatur: at demonstrandum eis est, e ipsorum etiam fore si in nostram sententiam ierint: at quandiu id facere non poterimus, nos potius qui illis aliud persuadere nō possumus, culpandi sumus, qui illi. Quamobrem præclarum fuerit, meditatam id habere, ne hominibus irascamur

Finis Annotationum in
secundum librum.

ANN

ANNOTATIONES
IN LIB. III.

In Caput I.

εἰ ἔδοκεῖ Κοικύνεσ τ'.] Le-
idum fortassis, εἰ ἔ Κοιδ-
πκύνεσ τ' εἶναι κελοί.

ἢ ὅπως τῷ γῆρι κηκώα κηκ
σον.] An id quod genere
canem & equum? hoc est,
mo pulcer est, qui natu-
humanæ lineamenta &
mam conseruat, nec ascio
fusco exornatur.

πῶσ δὲ κηκ ἐμὸν ἐστὶ πρὸσ αὐ
] (εἰ τὸ πρὸσ εἶδ εἶν.) Construo
& phrasis insolentior.
uid si legas? πῶσ δὲ κηκ πρὸσ
ἔ ἐστὶ τὸ (εἰ αὐτὸν πρὸσ εἶδ εἶν
επκνὸρθῶθον; vt apud So-
ioclem in Aiace: ἔ πρὸσ ἰκ-
ἔ Κοφῆ ἤροεῖν ἐπρὸσ αὐ
εἰνὸν πῆμακ.

πίνος εἶπω κηκμα.] ἰποπώ-
σις est. Intelligit enim κη-
κιδου ἢ πόρνα, cinædi aut
orti habitu.

πὶ δὲ ἀπολλων εἶσ;] Malim
] πὶ πῆμακ.

μηδενὸσ αὐτὸ νοουῶτοσ.] Si
riptura non fallit, ἰπερῶ-
ἢ videtur. Paucienim intel-
gunt, quidnam id sibi ve-
t. Pauciores tamen πονῆσιν,
νοῆσιν. Nam ij quoque qui
ntelligunt, mentem in pri-
nis excolendam esse segnus
eo elaboraat.

οἶον κηκ λέγεισ;] Verba So-
cratis sunt, curiositatis cri-
men refutantis. Nota, οἶον
relatiuū pro interrogatiuo
ποῖον positum.

Σὺ ἔν πῆσ εἰ ἐν(ὄ)μα;] Verba
aduersarij, cur siue Socrates
siue Epictetus (nam ad v-
trunque referri potest) mu-
nus arguendi & docendi ho-
mines sibi vendicet, cum
idem alij non faciant?

ἔ δὲ γδ λέοντι τὸ τυχὸν βοῖδιον
βλμαῖ ἀνπρὸσ αὐτῷ. αὐ δὲ ὁ
] (αὐθρσ.] Videntur verba in-
uerla, sic corrigenda, αὐ δὲ ὁ
] (αὐθρσ αὐτῷ πρὸσ αὐθρσ ἀπὸ δὲ ἔσθ-
ται. Nisi τὸ αὐτῷ κηκ πρὸσ αὐθρσ
σμὸν accedat.

πὶ ἐν ἐγὼ θειῆθρσ, πὶ ἔσθ;] Occu-
patio: ne videatur arrogās, se
negat esse eximiuū illū: & ta-
mē statim trāsit ad personā
auditoris, vt ea agat que sūt
eximij viri. Tractat hic Epi-
ctetus Rhetorem rhetorice:

κἂν ἔχη τρῖμασ πολλῶσ.] ὁ εἰ-
licet πρὸσ τὸ πῆμακ: Si mulier
multos pilos circum os ha-
beat. Tale monstrum vidi a-
liquando Lutetiae, mystace
nigro & incano iuste magni-
tudinis, mento etiam piloso
mediocriter. Fertur & in Gys-
naconitide Alberti Bauaric
Ducis esse mulier, promissa
nigra barba.

ὁ ποιῆσιν πονῆσιν.] Malim
ὁ πονῆσιν, ἐρῆσιν.

ἀλλ' ὅσο δρέσκει σοι τὸ πρᾶ-
γματον.] Tantula res te of-
fendat, scilicet pili barbæ.
Nisi forte pro πρᾶγματον a-
liud nomen sit legendum.

ὅλον δ' ὅλων αὐτὸ ποίησον.]
Totum per tota ipsum faci-
to. Suspecta lectio. Fortassis
ἀποποίηση, repudia.

ἄρην τί ποτ' ἐκείνο τὸ αἶπιον
τ' ἔστιν.] τί ποτ', videtur re-
dundare.

Σοὶ νεανίσκε.] Fortassis ὁ
μαίεσ σοι.

ὁ ἐρμῆς καὶ εὐαὶς ἐμελλεν αὐ-
τῷ λέγειν ταῦτα.] Dubito an
ἐρμῆς εἴη ἐρωτηματικὴ. Qua-
si dicat, Recta ratio est Mer-
curius, qui a vitiiis dehor-
tetur.

ἐρμείῳ πέμψαντες ἀφ' ἑλ-
θόν.] Tribuitur & hoc epi-
theton Mercurio, sed ita ver-
sus non constat.

μὴ ἐκτρέφῃ τὸ καλῶς ἔχον-
τα.] Fortassis ἐκτρέβειν, ἐκ-
πύχειν, vel ἐκτρέπειν.

πάντα θέλειν ἀκῆσαι ἢ ἔπιτο.]
Fortasse μάλλον ἢ ἔπιτο.

καθάρειον εἶναι.] Fortassis
addendum δ' εἶ.

In Caput 2.

ὁ δὲ τῶν ὀρέξεσ καὶ ἐκκλίσεσ,
ὁ δὲ τῶν ὀρμασ καὶ ἀφορμασ.]
De his vocabulis ea vide que
2. Tomo, in 1. Caput Epicteti
annotauimus.

μηδ' ἐν οἴνώσῃ, μηδὲ μελα-
γχολώσῃ.] Quomodo ebrius

& atra bile vexatus illam;
nimi tranquillitatem & cō-
stantiam conseruare possi-
equidem non video. Ebrui
enim fiet alacrior, melan-
cholicus tristior. Neque et-
iam semper τὸ ἐφ' ἡμῖν καὶ σὺ
ἐφ' ἡμῖν somniabit. εἰ δὲ γὰρ
αὐτὸ αἶμα τ' αὐτὸ αἶμα τὸ ἐν
πναι. Quod vel meo exem-
plo testari possum: qui cui
quoad possum & licet, toto
dies & noctes in libris con-
sumam, toto anno vix semel
atque iterum somniem I-
bros: sed quiduis potius, :
ea maxime, quæ mihi min-
ime curæ sunt. Sæpius etiam
futura somnio, quam præ-
rita: crebroque fit, vt expe-
rectus e somno, quid mihi
postridie sit euēturum, ne-
fallacibus coniecturis assi-
quar.

καὶ ἀγίγνον) δὲ τ' ἔπιτο
μετὰ τὸ πῶς ἔρωτῶσ, πρᾶ-
νοντα, ὑπερθελικῶσ, ψυδου-
ις.] Repetendum ἀπὸ κρι-
καὶ ἀγίγνον) δὲ τὸ ἔρωτῶσ με-
τὰ τὸ πῶς. Pro ὑπερθελικῶσ
quod Grammaticorum es-
lego ὑπερθελικῶσ. Puto etiam
τ' περαινόντα, fuisse argutia-
rum quoddam genus.

οἶον καὶ τ' πῶς ποτ'; ἐκείνον
κρίνιν.] Videntur verba es-
hæsitantis, qui nomen vi-
non statim in promptu ha-
buerit. Crinidem hunc re-
centiorem

ntiorem aliquem fuisse, & uore exanimatum decessit, hinc conicere fortasse possis.

βυτιζομένη δὲ τῶν παλαιοῦν, σύμπερλητῶν ἐπαίρει τὰς σφάιρας εἶδος αὐλῆ, ὅς ἐστι φάρος ἐστὶ εἶδος ἀμεσφορέως.] Locus aud dubie corruptus. Quid φάρος sit, in Lexicis non reperio. In qua voce si non est error, Arrianum scripsisse error ἐπαίρει τὰς σφάιρας, figurulas attollis seu inflas: hoc est, nugas agis in tragœdia, & seriis rebus neglectis, ludibrosos & iocostractas. Compatitur enim, ut opinor, casus humanos naui submergentæ, argutias dialecticas figurulis. Verba quæ sequuntur: εἶδος αὐλῆ ὅς ἐστι φάρος, ἐστὶ εἶδος ἀμεσφορέως, & corrupta sunt, & a Grammatico deliquo, ut opinor, declarandi ergo margini addita, in contextum irrepserunt. Pro φάρος ἐστὶ φάρος, fortasse legendum ὡσεὶ φάρος, quod longæ fuerint illæ tibiæ instar auris. Pro ἀμεσφορέως, nec ἀμεφορέως placet, nec aliud in mentem venit. Quare appendix hanc omisi.

In Caput 3.

ἀγαθὴ φαντασίαν ἐνεργῆ.] Fortassis ἐναργῆ evidentem, pro efficaci & actiuosa.

δὲ γυμνάσιον.] Malim δὲ γυμνάσιον.

ἐλήλυθε μὲν γὰρ: τίμη νομισματι γρηῃται; προσδοκίαι. λάβει φησὶ τὸ νόμισμα..] Nescio quam belle conueniat in cœchi monetam dicere puellas, quas apud Terentium Sannio vendit, Æschinus & Ctesiphon emunt. Alcibiades nullas merces libentius aut pluris emit, quam mulierculas. τέτραθίνω τὸ ἐμπόριον μα δὲ κε μᾶλλον εἶναι, ἢ νομισμα τὰ προσδοκία. Sed ne furor ultra crepidam: satis mihi sit verba Epicteti conuertisse. Sententiam suam ipse defendat.

πενθουῶ ἐπὶ τέχνῃ τελευτῆ.] Lego πενθουῶτα.

In Caput 5.

ἀνάγκητος.] ἀναανάγκητος lege.

ἢ πῖνξις.] Malim εἶπ.

In Caput 6.

πότῃ μείζονες προησπῶν.] Sententia, & ea quæ sequuntur, indicant addendum esse τότε.

πετὲ δὲ ὡς τὸ ἡμερονικόν.] Ferri potest, sed malim ἔτε. εἰ μὴ ὅπως κρείσσων.] Fortasse, ἢ ὅπως κρείσσων.

ἔδὲ γὰρ τυρὸν ἀγκίστρον.] Fortassis addendum ἐπιθεῖν, ἀπαλόν, ut est apud Diogenem Laertium.

ἐφ' ᾧ πέφυκεν.] Lego ἐφ' ὅ.

In Caput 7.

τὸ θεόν σοὶ ἐπινοεῖς ἐπικύ-

ρείων πάλιν.] Locus corruptus, cuius emendatio non occurrit. Sententiā igitur qualem eunq; sum secutus, quasi scriptum fuisset πρὸς θεῶν μὲν πόλιν ἐπικέραιον ἐπινοῖσι. Paulo supra etiam inuetera verba hoc modo corrigenda sunt: ὁδοῦ ἀπίζων πὰ ἀίχρῳ, ποιῶν τὰ καλὰ.

ἔτι πηγεῖος ἦν πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ νικῆσαι.] Nec ex his verbis certam sententiam elicere possam. Nisi forte τὸ ἀγαθὸν ad institutionem ἀδολφείας pertineat, & προεῖπαι legatur νικῆσαι.

ἐν τῷ ῥώμῳ π.] Lego ἐν τῷ ῥώμῳ π., a verbo τοῦ ῥώμῳ.

καὶ κατήκοντα τριῶν α.] Fortasse τριῶν α. Sequitur enim τὸ ῥώμῳ πρὸς τὸ εἶναι, τὰ δὲ πρὸς τὰ πῶτα εἶναι, τὰ δὲ αὐτῶν (scilicet τὰ πῶτα) τὰ εἰρηγόριμα.

ἔτι τὸ ὑλὸν ὁδοῦ ἡμῶν.] Lego ὁδοῦ, modo imperatiuo. ἔτι τὸ ὑλὸν ὁδοῦ ἡμῶν.] Scilicet τὸν ὁδόν.

Φίλους ἐχομένον ἐν τῇ ῥώμῳ δυνατὰς καὶ φιλίας.] Fortasse φίλους, quod mulieres plerunq; maritis imperant.

In Capite 8.

τὸ πλοῖον ἀπώλεθ.] Repetitio videtur in scitia librarij omissa. πὶ ἐχθρῶν; τὸ πλοῖον ἀπώλεθ.

ὅταν σοὶ μὴ ποιῇ.] Stoicus fortasse loquendi modus.

Alioqui legerem, ὅταν σοὶ μὴ δοκῇ, vel δόξῃ. vt supra etiam monui.

In Capite 9.

πὶ πράξεις.] Quid acturus sis? Verbum πράξειν, cum & de euentu actionis & de ipsa actione intelligatur: hic minus commodè reddi potuit. Sequitur πῶς πράξεις; Quo modo sis acturus?

πὶ ἐστὶ, δι' ὅτι αὐτῶν ἀίχρῳ εἰς ῥώμῳ; τὸ δὲ ῥώμῳ καὶ μὲν ῥώμῳ καὶ κινδύνῳ καὶ ἀναλαμμάτων ἀνάγκη γάρ ἐστι. πὶ σοὶ λέγει ἔτι τὸ δὲ ῥώμῳ;] Videntur verba transposita, & hoc modo collocanda: πὶ ἐστὶ δι' ὅτι αὐτῶν ἀίχρῳ εἰς ῥώμῳ; τὸ δὲ ῥώμῳ. Hec subiecto Epicteti est. ἀνάγκη γάρ ἐστι, verba oratoris. πὶ σοὶ λέγει ἔτι τὸ δὲ ῥώμῳ, καὶ μὲν ῥώμῳ, καὶ κινδύνῳ, καὶ ἀναλαμμάτων, iterum subiecto Epicteti. Contextum orationi mutare non ausus fui, se hic libet conuersionem ascribere. Quid est ob quod nunc Romam ascendis? Decretum. Necessè enim est. Quid tibi decretum istud dicit? Faciendum hoc esse, etiam in tempestate, cum periculo, cum impensis.

ἐπὶ τῷ πρῶτῳ εἶναι κινδύνῳ.] ἐπὶ τῷ πρῶτῳ εἶναι, casu recto melius videtur.

πατρῶν, ἢ πατρῶν, τί μοι μέλει.] Qui Romæ aliquid ambieban

bant, sine patronis non
 ile quicquam a Casari-
 s impetrabant. Epictetus
 tur, qui nihil ambiret, pa-
 nos non curabat.

πῆς εἰς σενόβροχον.] For-
 τε ἄς παρ' εἰοῖς εἰς. Nam
 um ea de causa eiulare,
 eptum fuerit.

καὶ οἰσός.] Et feres. Puto le-
 ndum, καὶ δὲ ῥησός.

In Caput 10.

λογοῖσθε καὶ ἐκαστον.] Editio-
 s aureorum carminum
 quas ego quidē viderim)
 ibent πῆς ἐκαστον ἐπελθεῖν.

post pro Δεινὰ μὲν ῥέξας,
 ἢ μὲν ἐμπέξας.

Ἔ ποτ' ἀπελθόντα ἔσυμαπῆς
 πμελεῖσθ. εἴτε κ' πυρετὸς σὸν
 χε).] Locus videtur & cor-
 ruptus esse, & mutilus, nec
 nit in mentem quicquam
 uod satis placeat. Ego, ut a-

quid dicerem, ita conuerti
 uasi scriptum fuisse: δ' εἴ ἔ
 ἔ ποτ' ἀπελθόντα ἔσυμαπῆς,
 πμελεῖσθ, εἴτε πυρετὸς ἔρχε)
 τε κ' σὸν ἔρχε).

αὐτὸ ἐπ' ἐγὼ παρασκευάσω-
 μαι.] Si adhuc ego parauero
 ne. Sententia postulare vi-
 etur: Cum iam praeparatus
 uero. Hoc enim vult opi-
 nor, ab exercitatione nō de-
 istendum, etsi nō plane pa-
 atū casus aliquis oppresse-
 rit, sicut pancratiaista plagis
 acceptis a certamine non de-

sistat, sed potius exerceatur.
 ἀφ' ἐκαστου.] Lego ἐφ' ἐκασ-
 του τῶν τραχέων.

In Caput 12.

Φοίνικα ἰστάνειν.] Phoenicem
 aut palmam statuere vel eri-
 gere, quid sit, ignoro. Nisi
 forte de Phoenice auc scul-
 ptili sit intelligendū: cuius-
 modi est Nornberggeligne
 papagal^o, qui altissime trahi
 imposit^o, sagittis petitur. τὸ
 ἰστάνειν Suidas ἤσσεια interpre-
 tatur. (ὡν ὀρέξει.

ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει.] Malina
 αὐτὸν ἀτυχίστω ἐπὶ τὸ ἐναντίον.]

Forte αὐτὸν ἀτυχίστω, ut supra,
 ὡς ἐπὶ πολλοῖς ἀνιστοχιστῶν: vel
 αὐτὸν ἀτυχίστω, παρὰ τὴν τυχίζειν

ὁ μελετῶν ὀρέξει μὲν χεῖρσ,
 ἐκκλίσει δὲ πρὸς μάλα ἔσσεια-
 ρηπὴν χεῖρσ.] Superfluous lo-
 cus, nec occurrit ut sit emen-
 dandus.

εἴπα ποτε ὑπὲρ δικιματίας
 (εἰ ἄρα) καθ' ἴσθ' ἀσκήσας αὐ-
 τὸς στωτῶν.] εἰ ἄρα videtur
 subintelligendum βέλοιο, si
 forte placuerit.

ἔξω νεύκως.] νεύκως:
 & paulo post ἐρῆως.

In Caput 13.

εἰ γὼ ἐπινοῶσι διεξελθόντων
 ἐρῆμα, καὶ ἀπὸ τίνος φουσιῶδ'
 ἰρμάμμοι, ἀπὸ τῆς φύσεως κρινω-
 νησδ' εἶναι καὶ φ. λακκῆλου. καὶ
 ἡδ' ἔως σικανναρέφεισθαι αὐτῶν
 πῆς.] Puto legendum καὶ
 τοι ἀπὸ τίνος φουσιῶδ' ἰρμάμμοι,

ἀλλ' ὅφρα κρινωνικὸς εἶναι καὶ
 φιλαλληλοὶ. vel omiffa parti-
 cula εἶναι, ἀπὸ ὅφρα φύσιν κρινωνι-
 κῶ καὶ φιλαλληλῶ καὶ ἡδῶς.
 Vel accufatiuo cafu (nam &
 ea conftructio locum habet)
 ἀπὸ τῶ φύσιν κρινωνικῶς εἶναι &
 φιλαλληλῶς, ſcilicet ἡμῶς, vel
 τῶς ἀνθρώπων. Ad homines
 enim potius, quam ad lo-
 uem hæc epitheta pertinēt,
 qui louem talem ſibi ſin-
 gunt, quales ipſi ſunt. Vnde
 Ariſtoteles, ἀφομοιοῦσιν, in-
 quit, αὐτοῖς καὶ τὰ εἶδη, καὶ τῶς
 βίαις τῶ θεῶν. Homines & for-
 mas & vitas deorum, ſui ſi-
 miles faciunt.

πάλιν ἀπὸ ἀναβολῆς.] Lege
 πάλιν, ἀπὸ πάλιν.

πεῖσαι μεγάλη δυνάμις ἐπι-
 σφαλῆς τῶ δόξω.] Fortaſſe
 τῶ δόξω. Quæuis magna
 facultas incipienti periculo-
 faeſt: vt ars imperatoria, o-
 ratoria, facile impingit, ha-
 bitu nondum confirmato.
 Sed hæc ſententia, quomo-
 do cohæret cum ſuperiori-
 bus? Ex abrupto videtur af-
 ſuta.

φύσιν εἶναι δὲ τὰ θεῶν καὶ
 δυνάμιν, ἀλλὰ καὶ φύσιν. ἀλλ'
 ἐπὶ τῶ φησικῶ.] Corruptus,
 vt opinor, locus, nec vlla ſe
 corrigendi eius coniectura
 offert. Tametiſi enim legas:
 καὶ δυνάμιν τε καὶ καὶ φύσιν,
 καὶ ἔτι τῶ φησικῶ: ne ſic

quidem placet. Imo verba
 ἀλλ' ἐπὶ τῶ φησικῶ a nugato-
 re videntur aſſuta, captante
 παρανομοσίαν τῶ φυσικῶ τε καὶ
 φησικῶ.

εἰ δὲ δὴ λόγος ὅταν ἐχθρῶς πὶ ὁ
 σωτῆρ ἀγαθόν, δὴ ὁρεχθήσῃ.
 Videntur verba tranſpoſita
 ſic collocanda: εἰ δὲ δὴ λόγος
 δὴ ὁρεχθήσῃ ὅταν γ' ἐχθρῶς πὶ ὁ
 σωτῆρ ἀγαθόν.

In Capite 14.

ὡς οἱ καλοὶ τραγοῦδοι.] Sen-
 tentia declarat, legendum
 ὡς οἱ καλοὶ. Nam bonus mu-
 ſicus, ſolus etiam bene ca-
 nit, & extra gregem. Malu-
 vero, in grege deliréſcit.

Σύμπλη.] οὐκ ἔστι.

Διὰ γὰρ τῶ τοῦ ὕδωρ πίνεις, Δὲ
 τὸ ὕδωρ πίνειν;] Δὲ τὸ ὕδωρ
 πίνειν redundare videtur

τῶς δυοσχερωῦται τοῖς ἀν-
 θρώποις.] Fortaſſe τοῖς τοῖς ἀν-
 θρώποις. Ac potius τοῖς ὕδρε
 πόταις.

τὰ μὲν ὡς κινεῖται.] Eiuſ-
 dem actionis plures ac di-
 uerſi ſunt fines, alij aliis po-
 tiores. Aquam alius bibit
 ob corporis valetudinem: a-
 lius continentia causa, aliu
 quia vinum non habet, a-
 lius in gratiam domini au-
 amici abſtemij, quem vinu
 foetor offendit: alius ex vita
 inſtituto, vt Mahometani
 Cum veterum Stoicorum
 ſcripta non habeamus, mi-
 rur

non est, nos aliquando
 in hac spinosa breuitate, &
 uocorum verborum opifi-
 cio hallucinari. Sic tamen
 hos quinque fines accipio.
 αὐτὸς ἡμεῖς πρῶτος περὶ τὸ τέλος,
 ut ultimus finis actionis:
 ut philosophus, quo iudici-
 um formem, & mores emē-
 lem. τὰ κατὰ δέξιμασι, cum
 tempus ita fert: ut Cicero
 non venit in Senatum, cau-
 sas in foro non agit, propter
 tyrannidem Cæsaris (non
 ne fallit, ἀειπάσθης Epicteto
 etiam συμφροσὶς καὶ ἀειπε-
 ρείας τὸ πῦχος significare. sed
 sic accipio, ut τὸ κατὰ δέξιμασι
 ἀφ' ἡμῶν) τὰ κατ' οἰκονομίαν nō
 rem familiarem intelligo,
 sed certum consilium ob
 rem commodius gerendam
 captum. Sicut Michael Pa-
 læologus apud Georgium
 Pachymerium, κατ' οἰκονομί-
 αν concordiam cum ponti-
 fice Romano inire studet, ut
 sit tutior ab insidiis & vio-
 lentia Gallorum & Germa-
 norum. Sic Christi Seruato-
 ris natiuitas a Græcis appel-
 latur ἡ ἐνοσσερῆς οἰκονομία, ut
 admirabili & stupenda ista
 ratione genus humanum in
 integrum restitueretur, τὰ
 κατὰ ἀσφάλειαν, quæ aut ob-
 sequij ac vitandæ offensæ
 causa fiunt: ut si quis in gra-
 tiam ebriosis principis,

Quamuis haudquaquam se-
 tiens, tamen impiger
 haurit.

Spumantem pateram. & ple-
 no se proliuit auro.

τὰ κατ' ἐνστασι, vitæ insti-
 tutum & rationem intelli-
 go: ut ἡ περὶ ζεῦθης ἐχρυμδία, ἡ
 δόξα κατὰ ἐμψύχων fuit ἐνστασις
 τὸ πύχον ἀφ' ἡμῶν. Primo
 libro habuimus τὴν ἐνστασι
 τὴν φιλοσόφου βίβλιν ἀπολύσει. Si
 quis aliquid habet certius,
 communicet.

μὴ δὴ αὐτὸν ἀρῶν.] Legē-
 dum esse ἀρῶν, docent ea
 quæ sequuntur.

ἀρῶν πρῶτον.] Malim ἐ-
 ποιῆσαι Σώκρῆτις.

In Caput 15.

ἔρχε ἐφ' αὐτὸ.] Lege ἐφ'
 αὐτὸ.

ἀναφανέντων Ἰνῶν, ἀρχῶς
 ἀποσῆση.] In Enchiridio le-
 gitur, ἀναφανέντων Ἰνῶν ἀ-
 ρχῶν ἀποσῆση, vel ἀρχωδῆση.
 Sed melius est ἀναφανέντων
 Ἰνῶν, scilicet τὸ ἐξῆς: Si qua
 euenerint, quæ cum illo ne-
 gotio sunt coniuncta. si dif-
 ficultates & molestias ex-
 pertus fueris, turpiter defi-
 cies, desistes, mutabis consi-
 lium. Sunt & alia hic muta-
 ta, quæ 26. cap. Enchiridij
 Oporiniana editionis aliter
 leguntur, quæ, modo sentē-
 tia constet, annotare super-
 uacaneum fuerit.

μη οϊον οτ' ετυχεν απλωσ.
ιατρειη.] Legendum, μη οϊ-
ον ως ετυχεν, απλωσ ως ια-
τρειη.

εϊτα εν τω αγωνι παρρησια-
δαμ εστιν, οπι χειρα εμβαλειν, ο-
φρωι σπειψαι, ποκλω αφωι ηα-
ταπειν, ματηρωθλωι. κη μη τε-
των παντων εδ' οτε νικηθηνα.]

Hic locus etiam in Enchiri-
dio, quo hinc translatus est,
mendis carere non videtur.
η παρρησιαδαμ. fortassis ελ-
λειπεικως, oculum effodi si-
gnificat, vt intelligatur οφ-
θαλμον. Pro εστιν οπι χειρα εμ-
βαλειν. legunt alij λαθειν, alij
βαλειν. εμβαλειν plane ad sen-
sum nihil facit. Nam nisi
manus aduersario iniicia-
tur, quæ lucta aut pugna e-
rit? Nihilo aptius est quod
sequitur οφρωι σπειψαι ver-
tere, seu torquere supercili-
um. In Enchiridio σφρωθν
σπειψαι rectius, nisi forte pla-
ceat magis οσφρωι σπειψαι lū-
bum distorquere eia scilicet ο-
ber die tenden verreckten μη τε-
των παντων, cum his omni-
bus: fieri potest. Sed magis
placet μη τετων παντων, vt ha-
bet Enchiridion.

τιω ακεσαντες ενος.] Lego
η ακεσαντες. Veneta editio
habet μη ακεσαντες.

ως εφρατης.] Hoc rectius
videtur, quam quod habet
Enchiridion, ως εφ Σακεδονης

λεγα. De Euphrate philo-
pho placet elogium Plinij
scribere. Euphrates, inqu-
Syrus philotophus, est obu-
us & expositus, & pleni-
humanitate quam præcipi-
Et Paulo post: Multa in E-
phrate sic eminent & el-
cent, vt mediocriter quoq;
doctos vertant, & adficiat.
Disputat subtiliter, gr-
uiter, ornate: frequent-
etiam Platonis illam subl-
mitatem & latitudinem e-
fingit. Sermo est copiosus
varius, dulcis in primis,
qui repugnantes quoq; di-
cat, impellat. Adhæc proc-
ritas corporis, decora facie
demissus capillus, ingens
cana barba. Quæ licet fortu-
ta & inania putentur, illi ta-
men plurimum venerati-
nis acquirunt. Nullus horro-
in vultu, nulla tristitia, mu-
tum seueritatis: reuerentia
occursum, non reformides
Vitæ sanctitas summa, pa-
comitas. Insectatur vitia, n-
homines: nec castigat erran-
tes, sed emendat. Sequari
momentem attentus, & pen-
deus: & persuadere tibi etiã
cum persuaserit, cupias. Ian-
vero liberi tres, duo matres
quos diligentissime institu-
it. Socer Pompeius Julia-
nus, cum etiam reliqua vita-
tum vel hoc vno magnus &
clarus

clarus, quod ipse provinciarum Princeps, inter altissimas conditiones generum non honoribus principem, sed sapientia elegit. Et paulo post, affirmat etiam esse hanc philosophiam, & quidem pulcherrimam partem, agere negotium publicum, cognoscere, iudicare, promovere, & exercere iustitiam; quæque ipsi doceant, in usu habere. Hactenus Plinius. Probabilius est, vulgus suæ ætatis philosophum admirari, quam aliquem veteris memoriam.

ἀλλο γὰρ πρὸς ἄλλοι.] Hoc rectius quam in Enchiridio, ἄλλο γὰρ.

Δυσμερεῖς ἐν ἀγρυπνήσῃ δ' εἰς πονήσῃ.] Sic distinguendus hic locus.

ῥέφω τὸς ἔλεγε.] Quid hoc dictum ad hunc locum fecit? An exemplum hominis indocti, inepte loquentis profert?

ὁ δὲ μὴ παρέργως ποτ' ἔφη δὸν γὰρ ἔλασ κριτικὴ δόξα, ὅτι ἀνοήτῃ ὁ κόσμος διοικεῖται.] Videtur initio esse inepti argumenti. Quasi vero non alicui Galba longe deteriores, diu floruisse? Si igitur unus Galbæ interitus confirmat providentiam, eandem Tiberij & aliorum successus evincunt.

In Caput 16.

αὐτῆ.] Malim θῆς.

ἢ αὐτὸς ἐκείνου, ἢ ἐκείνος ἴστων ἐγκαίωσ.] Exstinctus carbo ardentem quo modo extinguat, nō video. Alioq̄ legerem, ἢ αὐτὸς ἐκείνος ἀπὸ σφίσι. Exstinctus quidem ab ardente (nisi quid aliud obstitit) facile ignem concipiet, itaque & ipse magis exardescet. Sed hæc calefactionibus curæ funto.

ἐν πάσῃ συμφορᾷ.] συμφορᾷ fortasse.

εἰ γὰρ μήπως ἔπως.] Lego μήπω.

In Caput 17.

ὅτι φιλόσοφος ἀτυχεῖ.] Philostorgum proprium nome esse puto, improbi hominis, & fortunati.

καὶ Σάρα.] Fortasse καὶ Σάρα, iustar seu more duræ. Flagitiosum aliquem hominem fuisse apparet. Si καὶ Σάρα legeretur, Philostorgum duræ sectum fuisse, & eo nefario scelere ditatum putarem. Et hanc conjecturam iuvertendo secutus sum.

In Caput 18.

ἢ ἔν' ὅτι σου μέλει.] Fortassis ἔπ.

ἄλλο μηδὲν ζήτη.] Fortassis, ἄλλο μηδὲν οἶκ, vel ἢ γὰρ τὰς ἐνεκα αὐτῶν ἀπλήσῃ.

κακείνος κινδυνώσεται.] Malim κακείω.

In Caput 19.

ὅπ' ἀπεψέψα.] Lego, ἀπεψέψα μὲν.

ἐκ βαλαυνείας.] Scilicet ἀνελεθόντες, vel μὲν τὸ βαλαυνεῖον.

ἀλλὰ τὸ παυδίε.] Fortassis ἐλλ' ἔ τὸ παυδίε;

ἀρξαμμεπίης.] Lego, ἀρξαμμεπίης.

In Caput 20.

ἔδ' εἰς λέξ' ἀγαθὸν τὸ ἡμέραν εἶναι.] An aliquid deficit, aut aliud velit ac verba sonant, haud scio. Ego certe nocte meliorē iudico diem, quod ad lucernam incommodius & lego & scribo.

Ἐπὶ τὸ ψυδὸς αὐτὸ ἀπάπτω σωίζαοδα.] Fortasse, ἀπάπτω ἔσαν.

ὡς κ' δ' πὸ νόσος ἐστὶν ὠφελήθηνα τὸν θεόν σου.] Et in his, & in iis quæ sequuntur, Deum videtur appellare cuiusque mentem: vt & Cicero.

Θιαῦται τις εἰπὼν ὠφελήθει, οἷα ἐκείνος ὠφελήθη.] Fortasse legendum Θιαῦταί τις παιῶν ὠφελήθει, οἷα ἐκείνος: vt sint aduersarij verba. ἔα ἀνθρώπε, verba Epicteti.

παιῖσαιδα τὸς θεὸς ὑμῶν, τὸς ὑλας θανμίζοντες.] τὸς ὑλας, scilicet ὄντας: qui dij vestri constante materia. Verum hominis Deum, mentē vocat: Deos vero vulgi, corpus & diuitias. sicut & D.

Paulus τὴν φιλαργεῖαν, εἰδὼ λολάτρεῖαν appellat.

ἢ ἵνα σὲ δείξῃ ἔργα δι' αὐτῶν.] Forte ἢ ἵνα δείξῃ ἔργα ἀλάτρεῖαν. Paulo post ἀλάτρεῖαν lege, ἀλάτρεῖαν.

In Caput 21.

ὅπ' τὰ θεωρήματα ἀσάλοβόντες ψιλὰ.] Lego οἱ τὰ.

περὶ ἡμῶν καὶ θεῶν κ' ἀσάλοβον.] Fortassis ἀκαθάρτων.

κ' ἀρχιδήμης φορᾶν] Suspecta lectio ἔ ἀπεσοδιόνουτος, mihi videtur. Nec tamen occurrat quicquam melius φορᾶν, aut ὑποφορᾶν, non placet.

αὐδὸ ὑγείας.] Fortassis ἡνδὸ ὑγείας, etiam mox sequitur ἔχ' ἡνδουχίας.

αὐτὸς κ' αὐτὸς.] αὐτὰ λέγendum.

In Caput 22.

ἐλκύσας ἔτεμεν.] Tractus secabat, vel secuit. Suspecta lectio, nisi forte τέμνειν pro cedere loris capiatur.

κ' ἔτω ἀγκίνας.] Fortasse ἀγκίνας.

ὄρεξιν δρέσαμ.] Legendum ἀρεμύσε.

ἔσακέναι ἱνά.] Fortassis σακέναι. aut ἐκέλευσεν ἔσηκέναι ἱνά.

ἦρκαί π' τῶν ἐντὸς.] τὰ ἐντὸς lego.

αὐτὸ δ' ἀπὸ τύχης ἐμπέση παιδουχίας ἐκείνος.] Communem institutorē appellat

Cynicum

unicum. Sed quid sit τὸ ἐμ-
 τλειν absolute, non occur-
 rit. Aliquid deesse suspicor.
 ἢ ἔν πενθεὶς καὶ βασιλεύς.]
 ἢ τασσὶς ὦ βασιλεύς. Nisi τὸ
 μνηστικῶς vsurpetur.

ἄγε. μὴ δὲ αὐτὸ φυσικῶς ἐ-
 λέξεσθε;] Legendū μέγα.
 ἢ μὴ κατήκοντος.] Negatio
 undare videtur.

ὁ δὲ ἴδιος ἐστὶν αὐτῷ, καὶ κείνος αὐ-
 ξιον ἠγήσεται.] Videntur hec
 interrogationem nega-
 & ad Diogenē pertinere.
 ἢ ἡ πῦρ ἐξείσ.] In quo sis
 ἢ ἰgnem sis habiturus.
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur

ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur
 ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur

ἢ ἔνδον ἢ ἐξέξω.] Videtur

tasse κακέρυχα, puellos mali
 rostri. Ob ploratum opinor
 sic infantes appellat: aut si
 ad ætatem adultam refer-
 tur, suo tempore secuturam.
 De loquacitate imperito-
 rum & maledicorum homi-
 num est intelligendum.

ὅσα ἔσται ἀτιξία.] ἀτιξίας
 cum interrogatione legen-
 dum.

ὡς τραπεζῆς πυλαῶρες.]
 Videtur hemistychium esse
 ex poëta aliquo. Fortasse
 ὡς τραπεζεῖς πυλαῶρες, a-
 trientes mensarios, hoc est
 δειπνολόχοι: qui mensas in-
 structas sic obseruant, vt ia-
 nitores hostium.

πόρδωνες.] παρὰ τῷ πορ-
 δῶν, ἀπέρδω.

ἔπειτα αὐτὸ ἡμᾶς ἐκίνησεν ἑ-
 τας.] Videtur esse ironia.

τὸν ἀνδρα ἢ ἐξέξω.] Aut
 τελικῶς intelligendum ὡς ἐ-
 χθῆν, aut legendum ἐχθῆν.

πυθῆμα.] πύθημον.

Σαννίων.] Vocatiuum esse
 puto. Sannio leno Teren-
 tianus satis notus est, qui
 fortassis idem fuit ἐν τοῖς
 σωμαποθηνοῦσι Διφίλκ. Con-
 uicium est, vt alias ἀνδράπο-
 δον, & paulo post μαρῆ.

Δίχα τῶν θυμαροζορμίων εἶναι
 ἢ αὐτῶν.] τὸ εἶναι transposi-
 tum, δίχα τῶν θυμαροζορμίων ἢ
 αὐτῶν εἶναι κελεύει.

καὶ κ.θ. αὐτὸ τὸ σῶμα ἰαί-
 ον.

σπεφε.] Lego, κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπέσπεφε τὰς παιδὰς.

Σὲ θεοῖς ἐχθρὸν νομίζω.] Lego νομίζων, pro ἐπειδὴ νομίζω.

παρέχετο ἐπιπμαῖν ἰσὶ καὶ δῶαδαι καὶ κολακάζειν.] Sententia postulat, παρέχει τὸ ἐπιπμαῖν καὶ δῶαδαι καὶ κολακάζειν τὰς ἀμαρτανότους, καὶ αὐτοῖς ἔσι κακοῖς. τῷ κυνικῷ δὲ ἀντὶ τῶν ὄστων.

Νικῆσθαι.] νενικῆσθαι, vel potius νικᾶσθαι.

τὸν θεόν σοι ὑπέρθε.] Deum tibi superpone: Submitte te Deo, ut opinor. Si diuinitus ad id munus vocatus fueris, suscipito id.

Supra, pro ἔπρατωρίδιον, fortasse legendum ἔπιλίδιον: & pro ὅτι καπηρρεῖ, ὅτι λαμῶσπερον fortassis, ὅτι κασπεροῖ legendum.

In Caput 23.

εἰ καὶ ἐπεικῆς.] Lego ἐπεικῆς, ut referatur ad ἀθέοτατον.

ἢ βλαπτικῆς.] Fortasse βλαπτικῆς.

ὅτι ἀναφέρεται.] Lego ἐφ' ὅ, ἢ.

εἴτι μοι λέγεις ἐν ὀρέξει.] Fortasse ὅτι ἐν ὀρέξει.

τί δοκεῖ ἄλλο.] Lego ἢ δοκεῖς.

μηδὲν πωσέχειν.] μηδενί.

τί λέγεις τὸ ἐπαμένειν.] ἐπαμένεισιν lege.

τῇ ᾧ ἀγαθῆ κατηγορίᾳ.] ἐν τῇ lege.

τί σε ἔχω ἐπαμένεισιν;] Quid te

laudare possum? Lego si interrogatione. Est enim hypothetica oratio. Et si dubito, an pro ἐπαίνοσ sit legendum λόγος: ac neutram conditionem satis probo.

ἵνα σοὶ εἰά φησιν.] Le φῶσιν.

ἀναδάνθῃ ἐπὶ πάλαινε Fortasse πάλαινον.

τὰς θεὰς ὑμῖν.] Fortasse ὑμῶν.

ἠσπρηπικώτερον ἢ ὅταν.] go, ἢ ἢ ὅταν. est autē ἡρωα.

In Caput 24.

ἢ πάντες ἐσωσαν.] Fortasse ἢ, βεβαιωτικῶσ. Quia non quitur alterum ἢ ἀγαθόν. Post, πάλαιν αὐ ἐλθῆν πωσέχεισιν ἄλλων ἄλλοισ. pra ὅτι παρ αὐτὸν αὐτοχρεῖ ἵπλοσθαι lego.

ἠσπρηπικῶσ.] ἠσπρηπικῶσ, ἢ ὁμῆρω πάντα πωσέχει Fortasse πωσέχοισ, ut sit ἠσπρηπικῶν.

Ζῆνε θεομαχῆντες αἰσ μόν Lego ξένσ θεομαχῆντοσ (αἰσ γον οἰόντε) τοῖσ δόμοσ.

τῷ ἐμαυτῷ δὲ πείθειαν. recte scriptum est, significat obedientiā: sed malim δὲ

βίαν, res secundas, felicitate

Post lege, ἵσῃται οἰσωνόντι καὶ ταύτω.] Lego, καὶ π

τη πωσολιπάρη.

καὶ πωσόνδουκα καὶ ᾧ σπηγῆ.] Legendum, καὶ π

ρεδμοῖ ᾧ σπηγῆ.

ἀναγκάστως.] Fortassis ἀ-
ναγκάστως ἀνάσσειν, & χα-
ρήσασθαι.

ταῦτα αὐτὸ μῆτε ἔπειρα.]
Ego hæc sine interrogatio-
ne, vt Epictetus aduersarij
sibi ipse respondeat.
Quæquam & interrogatio
nem habet.

ἐπιθύρῃσι.] Malim ἐπὶ θύ-
ραισι datiuo sæpe pro ac-
tatiuo vtuntur Græci,
vt motum ad locum si-
ficant, κατ' ἀπίπρωσιν ἢ
κατὰ τὴν πύλωνα πύλων.

ἔπειτα λέγει.] αἰρεῖ lege.
κατὰ τὴν πύλωνα πύλων.] Le-
γετο ἔπειτα λέγει κατὰ τὴν
πύλωνα πύλων.

ἰσοδύναμον.] Lego διαρέ-
ον ἀνδρῶν ἔργων.

ὡς τὸ πᾶν πᾶνα ποτὲ.] Vi-
dendum, ταῦτ' ἀπο-
κρίσει, τὸ πᾶν πᾶνα, &c.

ὑποκείμενος.] ὑποκ-
είμενος lege. Nota est in
his oratoribus versato
consuetudo Atheniensium
superiorum. Sed de hoc loco
consule i. de O-
ratione.

ἰσοδύναμον.] Legendum ἰ-
σοδύναμον.

καταπραΐας κρινεῖ.] ἔπει-
τα.] τὸ κρινεῖ redundat,
est in codice Veneto.

εἰς τὸ μόνον.] Quid ad sen-
tentiam faciat μόνον, non vis
est cū & Socrates & alij se

καταπραΐας professi fuerint.
Fortasse legendum, μὴ ἴσθ' ἰ-
σχυριστὸς ἐδὲ μίαν.

ἄποσιπρωσιν πὶ ἀπὸ πύλων.] τὸ
ἐπὶ redundare videtur.

ὡς ἂν εἶδ' ἤσ.] Videtur legēdū
ὡς ἂν εἶδ' ἤσ, vel εἶδ' ἤσ, ab εἶδ' ἔω.

αἰθα λυπεῖσθαι.] αἰθα λυπεῖσθαι
δὲ, vt habet editio Veneta.

μενημεῖος μὲν.] Fortasse
πὶ ἤν.

Σαυτῷ ἀπέστραψε.] Fortasse
ἀπέστραψε.

ἔσθ' (οἱ ἀπὸ τῶν) ἔξομαι.] For-
tassis ἀπέστρω.

καὶ πάλιν ἄλλω ἐλθεῖν καὶ ἄλ-
λῳ.] Fortasse ἀποστραφῆναι.

ἔσθ' ἀπὸ τῶν.] ἀπὸ τῶν.

ἢ οἱ ἐπιθύροισι ἐν τῷ κατὰ
τὸ πύλωνα πύλων.] Si ὀ-
πλικίοις recte scriptū est, pro
auspiciis poni videtur. Ego
hanc vocē antehac nunquā
legi, nec vsquā reperire po-
tui. Quid vero si ἐπὶ τοῖς ὀ-
φεικίοις, propter officia. Sic
enim Græci recentiores no-
mina ῥωμαῖνα scribere so-
lent. Existat libellus in Fug-
gerana bibliotheca, cui titu-
lus est, ὀφείκια τῆς βασιλείας.

In Capite 25.

ὡς καλὸς ἀθλητὴς.] Lego,
ὡς κακὸς ἀθλητὴς ἀφαιρέσει γὰρ
κώμῳ. Post, πὶ οἰκεία ἔργα.

In Capite 26.

ἔσθ' ἀφαιρέσει.] Verbum δὴ ἀ-
φαιρέσει, aut omissum, aut subin-
telligendum.

ὅτι εἶδ' ἐπεσκήσειαυτῷ.] Aut
 ἔτι' εἶδ' αὐτὸν εἶδ' ἐπὶ τοῦ αἴθρου
 κλήσειαυτῷ.]

ἀνώφελη ἔργα.] ἀνώφελη
 ὄντων.

ἔτι' αὖτ' ἐπιτέλλω.] For-
 tassis ἐπιτέλλω.]

καί τ' ἐπιτέλλω.] Fortaf-
 se καί τ' ἐπιτέλλω. post ἐ-
 πιτεροαυτῷ αὐτῷ lege.

παιδοσκέριον ἀτελές.] Si de
 puero castrato loquitur, re-
 cte. Sed existimo ἀτελές, vt
 paululum infra scribitur, re-
 ctius legi: vilis ancillula vel
 pufio.

ὡς καὶ τὸ τε πῶς: μή δ' ἐπι-
 θυμῶν.] Fortassis, ὡς καὶ μή ἐπι-
 θυμῶν.

εἰς σύγκλητον ἐρχόμενος.] Po-
 test de conuentu senatorum
 intelligi. Sed tum ea quæ se-
 quuntur non cohærent, ἵνα
 μὴ μαρτυρῆ. Quid vero si le-
 gatur, εἰς σχολῆν δ' ἐρχόμενος;
 Neque enim in curia, sed in
 schola discuntur Socratica
 decreta. Quare si placet, pro
 iis quæ conuertimus ex loco
 siue corrupto siue mutilato,
 hæc reponito: Fit seruus. Sed
 scholam ingrediens, tum
 demum honestissimam &
 splendidissimam seruitutem
 seruit, ne stultus sit: vti que
 Socraticam doctrinam cog-
 noscat.

ταῖς ἐπὶ μέρας.] τοῖς ἐπὶ μέ-
 ρας: aut, ταῖς ἐπὶ μέρας ἡμέραις.

ὁ μὲν ὅτι νοσεῖ.] Viden
 quædam deesse. Quid si
 ἔτι' ἀπὸν δὲ ἀπὸ οἰόμεθα δι-
 λῶν ὁ μὲν, &c.

ἔτι' δ' ἐστὶν ἕν.] Malim
 ταν δ' ἐστὶν ἕν κτ' ἄλλοι ἀπὸ
 μή κ' ἀκαλυπτοῦ.] Lego
 λυπῶ.

καί τ' ἐπὶ τῶν ἡμέρας.] F
 tasse ἡνὰ ἐξ ἡμερῶν ἔργα.

μετὰ τῶν εἰς αὐτῷ.] ἔ
 μῆται αὐτῷ.

τὸ δὲ ὅτι ἴδιον.] Id q
 proprium non est. Fern
 test: sed quæ versatur ac
 in catalogo certarū rer
 τὸ δὲ οἰκίδιον, domuncu
 lego.

ἀκαλύπτως εἶναυ.] Lego
 λυπῶ εἶ καί.

ἔτι' τὸ ἐμὸν.] Lego
 ἐμὸν.

τὸ ἀπειπατήσασιν.] Legi
 τὸ ἀπειπατήσασιν ὅτι ἔργα ἐ
 ἀκαλύπτως.

ἐπιβαλῶν δ' ἢ ἀπὸ βαλ
 ἐπιβαλῶν fortasse, vnde
 βολῆ. Et paulo post ὁρῶν
 αὐτῷ δ' ἀρξορῶν ἢ.] De

lico tumultu hic intel-
 vbi propter necessitates
 gentis periculi, militibus
 pere licet quicquid ad
 usum pertinet: vt fit
 nos, cum bombardæ al-
 vehendæ sunt.

ἔτι' ἰδίων ἀφαιρέσασιν.] Δ
 νων. Μοχ, ἡς ἀφαιρέσασιν. &
 κλήσεως, & ἐμολέτας.

ἐγὼ δὲ πώποτ' ἐθέλων ἐκωλύθην.] Fortassis ἐγὼ δὲ ἔπειτα ποτ' ἐθέλων ἐκωλύθην.

ὁποῖται εἶν' ἐν θέλω.] Videtur us membrum omissum, ἵνα μὴ βλάβῃ,

καὶ θελησόμενον.] Nec teplacere placet. Quid si θεωπονίαι, ac potius θεασόμενον, juitur enim, θεασόμενος ἰπομπῶν.

ἢ ἀνίκανος.] Ab ἰκανὸς videtur composuisse ἀνίκανος.

εἰ μὴ ποιεῖ σοί.] Supra et n, πῶ οὐκ εἶ aut scriptum tpositum videri, monui. ἀπὸ ποτηρίας.] ποτηρίας.

μὴ ἢ ὀδυνήσης ἀποσώμενος.] Legendum videtur κατ' ἴσχυρον, μὴ ἢ ὀδυνήση τ' ἀποσώμενον; vt τὸ ὀδυνᾶν accipiatur.

ὅτε καρπιστῶ δίδως.] Te dactuctuarium, si dicere liceat. Eadem formula supra et n est vsus, alibi nunquam hi lecta. Infra quoque se-

itur μὴ τόλμα καρπιστῶ δίδωμι, ὅσπερ ἔχων τῆς δαλείας ἰσχύος. Videtur certa quæ-

dam fuisse cerimonia eorum qui se ingenuos profiterentur, si supra τὸ σρέφον ἐπὶ πρατηγῶν in manumissione.

ὅτε καρπιστῶ verti posse cēvindicē, aut assertorē. Cito in Topicis: Si neq; cēsu, neq; vindicta, neq; testamēliber fact' est, liber nō est.

ἢ ὡς ἐπιτεμεῖν αὐτοῖς.] Fortassis, ὅτι ἐπιτεμεῖν αὐτοῖς.

μὴ ἢ κούρειον ἐζήτησεν ἀλλὰ δ' ἔλον.] Fortassis, ὅτι ἀλλὰ δ' ἔλον. Cūm sub corona veniret, proclamavit: Si cui domino esset opus, se vt emeret.

ἢν δοκεῖς τὸ δῆσαι ἔστο, ὅ καὶ σὺ ὁμολογήσεις, αὐθελῆς σάξιν.] Perplexiora verba, non sine mendii suspitione. Fortassis οἷον δοκεῖς.

ἀμελος.] Quid hoc sit, nō reperio. Fortassis ἀμελος. ἀμελής enim non satis placet, neque κείμηλος.

Σκέπτεσθε λέγει τὰ ἐδέτερα.] Lego, εἰ vel πότερον τὰ ἐδέτερα.

καὶ ἂν ὡς ἐκ τριχῶς.] καὶ ἂν, genere neutro.

τὸς ἰατρῶς ἀνακρίνοντος.] Lego ἀνακρίνοντος.

ἀναρχόμενον.] ἀναρχόμενος. καὶ τετυφλωμένος.] Fortasse τετυφλωμένος.

εἰ ἔσκέλες ὡς ὄλας.] Videtur legendum, ἢ ὄλας ἔσκαμαίλας: τὸ σκέλος, ὄλον τὸ σκαίπον.

ὡσαύτως ἦδει.] Fortassis ὅ αὐτὸς.

καὶ τὸ ἐκ δέλων.] Lego ἀξί. τὸ.

ἀξί ἔσκαμαίλας ἀνακρίνας.] Mutilus locus, sic fortasse restituendus: ἀξί τὸ τὸ σκαμαίλα ἔχον τ' ἀνακρίνας.

δεῖσθαι παρ' ἄλλοις, ὡς ἐλέων]
Videtur & hic deesse ali-
quid: vt, σὺν ἡφέλεν, ὡς δὲ
λείων.

*Finis Annotationum in
tertium librum.*

ANNOTATIONES
IN LIB. IV.

In Caput 1.

προπίπλων.] Procidens,
prolabens. Intelligi potest
εἰς κακίαν προπίπλων, postea
sequitur. Quid vero si pro
προπέτης ὦν ponatur.

τί γ' ἐκείνοι.] Lego ἢ γ' εἰ
κείνοι, vel ἐκείνοι.

καὶ σωτὸς.] Fortasse καὶ αὐ-
τὸς. Nam σωτὸς pro σὺν αὐτὸς
haud temere inuenias.

τί λέγεις ἔρμωμον ἢ εἶτο αὐτὸ.]
Apparet complura deesse.
Nec enim hæc cum iis con-
sentiunt, quæ præcedunt.
Apparet de Socratis constā-
tia & voluntaria morte ali-
quid fuisse dictum, cum fu-
gere liceret. Supra etiā idem
de Socrate locus mutilus
fuit, ὅπ' ἐξέληξε ἀφ' ἑπαυδία
ἀνακράσια ὦν αἰχρῖσον, &c. Sen-
tentia ex Critone Platonis
vteunque restitui potest.

πῶ γ' αὐ' ἐπὶ ἔμμερον ἐκείνοι;]
Obscurus locus. Sed innue-
re videtur, nos e carcere cla-

psos, illis nihil fuisse profur-
tuos, non secuturis nos sci-
licet in exilium abeuntes
Quid vero si legas? πῶ γ' αὐ'
ἐπὶ σοι ἔμελλον ἐκείνοι; vt sen-
tentia sit, Hominem vite
adeo cupidum, non magno
pere curare alios, cum sibi
sit proximus.

ὑπὲρ τῆς ἀληθινῆς.] Muti-
lus & hic locus est, sic fortas-
se refarciendus: ὑπὲρ δὲ τῆ
ἀληθινῆς καὶ ἀνεπίδοχότα καὶ
ἀσφαλῆς ἐλεύθερίας σὺν ἀ-
πάξει, & κατὰ κρημνίσεις σεαυ-
τὸν; ἀπαυτοῦ τι τῶν θεῶν ἀδέω-
κεν, ἐκὼν σὺν ἀπιδόσεις, σὺν
αἰσθήσει; ἔχ (ὡς πλάτων λέγει
μελετήσεις, &c.

ὁ κατὰ κρημνίσεις.] Fortassis
κλεάνθης.

ἡ ἄση τῶν.] Legendum
ἄση, ἡ τῶν ἐπαυδίων, vel po-
tius τῶν παρῶντων. Avari e-
nim & cupidi ea desiderant
quibus iam ante abundant

In Caput 2.

In titulo, ὡς συμπεριφ-
ρεῖς lege.

ἀνακράσια.] ἀνακράσιας le-
ge, ab ἀνακράσινυμα.

αὐ' δέ σ' ὑπερέχῃ.] Fortassis
αὐ' δέ σοι ἐπέλοι. Et μοχ-
λὸν ὦν.

τῶν παρῶντων σιωτῶν.] For-
tassis ἐπαυδίων, pro σιωτῶν.

In Caput 3.

ἐδ' ἀπὸ αἰχρῶλογίας αἰδῶν.]

Videtur

detur deesse participium, *παραλλαξέμενος* scilicet, εἰς ὅτι ἐζημίωμα. *τῶ πάντων.*] *τῶ τῶν πάντων*, vel *τῶν πάντων*. ἐξηγητῶ.] ἐξηγητῶ, vel ἐγχεῖς.

In Caput 4.

ἄρχεῖν ἐπιθυμίας ἢ ἀναρχίας.] Lego ἄρχεῖν ἐπιθυμίας ἢ ἀρχίας, scilicet ἐπιθυμίας ἢ ἀρχίας. *εἰ μὴ γὰρ ἐπ' αὐτῆ καὶ ἐφέρις ἐπ' αὐτὸ.*] Fortassis *εἰ μὴ ἐπ' αὐτῆ καὶ ἐφέρις, ἢ ἐπὶ τῆ παραγωγῆ γῆρας καὶ μαθεῖν*. Si datum legis, ut legas: hoc, fallas tempus, aut deletionis & cognitionis, gratia, non actionis & emendationis ergo.

παρασκευῆ τις ἐστὶν αὐτῆ.] Lego *παρασκευῆ τις ἐστὶν αὐτῆ*

θέλεις τὸς μὴ ἐπὶ τοῖς.] Fortasse, τὰ μὴ.

τὰ ἔργα τὰ κατὰ ἄλλα.] Leto *τὰ κατὰ ἄλλα.*

ὀρεῖται ὅσα ἐχρησιμῶν.] Aut gatio redundare videtur, ἀπὸ κρινοῦ intelligatur, ὡς *εργαζόμενα ὑπὸ τῶν φιλοφρων:* aut addendum *ἄφεσιν*.

τὸ ἀφεπικόν.] Ab ἀφίημι. Fortassis *τὸ ἀφεπικόν*, ab ἀφίημι.

μὴ σπάρχεις.] Sententia postulat, *σὺ μὴ ἀρξῆς.*

ἢ μετ' ὀλίγων.] ὀλίγων lege. *Δὲ θορύβος γίνεται.]* Sententia postulare videtur ὄγχα θορύβος.

Δὲ ἢ ὅσα αἶρει καὶ τῶν τῶν ἐκκλησιῶν.] Fortassis, *ὅσα αἶρει καὶ τῶν.*

ἔρα ἢ δ' εἶ.] ἔρα ὅτι δ' εἶ.

τῶ πάν ἐμποδίσαι.] Fortasse, *παντὶ τῶ ἐμποδίσαι δεικνύμενον.*

ἔθιμον ἔσ' ἐγὼ.] Videtur omissum, *τὸν ἀναγνωσκόντα ποικίλα.*

καὶ διασκέψω ἀπ' αὐτῶν τῶ τοῖς εἰς τὰ ἔργα.] Diu me torset hic locus. Sed legendum haud dubie *ἀπ' αὐτῶν τοῖς*, una voce *ἀπαντῶν τῶ τοῖς*, ab ἀπειντώω.

ἀποτίθεσθαι.] Fortasse *ἀποτίθεσθαι, ἢ μεμείωχας.* & post, *τὸ ἐπισημῶν.*

In Caput 5.

ἐχίνα κινῆ.] Fortasse, *ποτῆ εἶτος τὸ κατὰ φύσιν.*

καὶ ἐξάξει.] Ab ἐξάξω. Fortasse *διάξει*. Nam *ἐξήξει*, ab ἐξήκω, non placet.

Στρατηγῆσιν; ἀλλ' αὐ διδάσκει.] Ante *στρατηγῆσιν* videtur deesse verbum *βούλεται*, aut simile: posteaque legendum, *ὅσα, ἀλλ' αὐ διδάσκει.*

αἰθρῶ πω δ' αὐ.] Fortassis, *ὡς αἰθρῶ πω δ' αὐ.*

τὰς χαρακτῆρας αὐτῶν ἔχων.]
ἔς ἔχων lego.

τὸ τετρασάσθην.] A quatuor
affibus videtur composi-
tūm Quadrassē non au-
sus fui dicere: nummum aut
quadrantem vertere licet
καταχρηστικῶς.

μηὲ μνηστέ.] Fortasse μη-
νίτης. παρὰ τὴν μῆνιν τὴν ἐπί-
μνον καὶ μανιῶδη ὀργῶν

ὅσοι σὲ βλέπῃ δόκῃσι.] For-
tassis alludit ad Platonicum
illud, ὅτι ὅσα ἔστιν ἀνθρώπος τὸ
ἄρῶν Sed quid si βλέπῃσι;
το πεποιητῆς.] Fortasse, τὸ
μνον μαχῆσαι πεποιητῆς.

μηὲ πάντα πολέμιων.] Lego
μεσῶν.

τὴν οἰκείαν.] οἰκίαν.

ὅσα. ἐγγύς.] Malim ἐστὶ.
ἐγγύς.

In Caput 6.

ὅτι ζῶντά ἐστι.] Malim, ζῶντά
ἐστὶ. Dissimulandum esse eadē.

καὶ τὸ ἡμιμόνον ἐπιφαίνειν
ὑπὸ τῶν ὑποφανῶν.] Fortasse καὶ
τὸ ἡμιμόνον ἀποφαίνειν ὑπὸ τῶν
ἐπιφανῶν τῶν.

μθεῖν; νῦν ἔχῃ αὐτὸ καί τω.]
Videtur deesse, τρέχῃς τρέχῃ
ἔνεκα; ἔχῃ τρέχῃς πρὸ ὁ ἑσπῆ-
δακας καὶ μωθάνεις, ὥστε ἄλυ-
πος εἶναι, &c.

ὁπλάσια ἐπικείμενα.] Non
placet hoc participium, nec
occurrit aliud melius: nisi
forte εἰκῆ κείμενα, temere
proiecta.

τὰς ἀποτινομύνας.] Videtur
addendum συλλογισμῶς.

ἀλλὰ μέλει σοι.] μέλι. ἔστι.
πρὸς τὸ ἔλεον, & ὅτι κεφαλαιῶ
ἐδ' ἔλυπες.] Fortassis ἐδὲ
λίπες, non destitisti: & ἀειερ-
χόμενος.

ἀπείπλωτερον.] Composi-
tūm ἀπείπλωτος. Sed sententi-
postulat, ἀπείπλωτερον, &
ὁσοῦτον.

φερεομαι ἐν τὸν.] Negati-
redundat.

ἔργων ἔργω.] ἔργον nomina-
tūo casu.

ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς.] τὸ ἐ-
οἴκου nihil ad sententiam
cum faciat, aliunde videtur
irrepisse.

ἢν αὐτὸ ἐξ οἴκου.] Aut ali-
quid deesse, ἢ κήσαρος fo-
tassis, aut hic etiam τὸ ἐξ οἴ-
redundare videtur.

πρὸ τῶν εὐχρηται.] εὐχρη-
τῶ ἐπιθυμῶν.] Vel ἐπιθυ-
μῶν: vel, quod magis pli-
cet, τῶ ἐπιθυμῶν.

In Caput 7.

αἰδάνηται.] αἰδάνηται.
post, φερεομαι εἰσι.

ἀφελείομαι αὐτῶ.] Fortassis
αὐτῶ.

σοι αὐτῶ ἐξίσταμαι.] Malim
αὐτῶς.

πέρασαι σε τὴν δόχην.]
Fortasse πέρασαι σε τὴν δόχην
ἐπαρχίαν.] ἐπαρχία, ν
ἐπαρχία, quia refertur ε
συμβαίνῃ. Et paulo superi-
pi

pro *πρωσκεισμοσ*, malim *πρωσκεισμη* & *σωροεζωμη*, pro *ιρεζωμη*. Videtur autem nomen *επαρχια* transpositum, & *επιτροπη* omissum, & sic legendus hic locus: *η αυτη συμβαινη: επαρχια, μη η εν κη δολμα οϊον δεϊ; επιτροπη. μη π εν κη το χρεηδς επιτροπη; Quid ei cōtingit? Prouincia. Num etiam decretum quale oportet? Procuratio. Num etiam illius procuratione vt recte vti possit?*

ει δε κρυφω] *Λεγο κρυψω*: non a *κρυπιω*, sed a *κυπιω*.

ηλει ουω.] *ηλεισ*, & *πειερωμη*.

ερωμη πωσ εμαυτον.] *Λεγο πωσ αυτον*, scilicet *τον τυραννον*, η *τον κησαρα*.

νομοσ δε οσα εσιν τα επι μωρωδ.] *An lex non sunt quæ ad stultum attinent? Fortasse τα δπδ μωρων*, decreta stultorum: vel *τα επι μωρωδ*, pro *μωρεια*, quæ stultum habent finem.

οικησετε.] *οικησης malim.*

In Caput 8.

ει δε εκεινω μαλλον.] *εκεινη*, scilicet *επαγγελια*.

εις υσθετο σκαμμα.] *Α σκαπιω*. Fortassis ad saltationem alludit, vnde *το υπερ τα εσκαμματα πηδαν*. Sed quid si *σκαμμα*; η *σκαπιωμη*.

κυρωμων.] *Venetus co-*

dex κωρωμων. Legendum videtur *κυρωμωνων*.

πωσ θεραπυοντες.] *θεραπυοντες*, nili *θεραπυοντος*, scilicet *αυθ* π *αγισ* placeat.

ειθ ετασ ο καρποσ εκοιασεται πτω φύσιν.] Videtur esse *hypallage*, pro *ειθ ετω η φύσισ εκοιασεται τ καρπον*. Non fructus naturam, sed natura fructum excludet. Nisi forte τ *ετασ*, pro *πτω φύσιν* legendum sit.

In Caput 9.

πυρεασοντες.] *πυρεασοντες*.

ο δε πωσ ολιζον ηθετο.] *Fortassis ηθετο*. Sed & illud *ferri potest*.

οπ κωριζεωδ.] *κωριζεωδαι*, vt habet Veneta editio.

In Caput 10.

πωσ τ ιδιων ερωων πφρονικεν, *οπκ αυτος εσι.*] *Quid si ων αυτος κυριος εσι*: De suis factis est sollicitus, quæ in ipsius potestate sita sunt.

η αλλωσ τυχη, *ων εδει σε το χειν*: *διδυσ μη δηχηση;*] *Lege αλλωσ & διδυσ δηχηση*, negatione omissa.

ετ εκεινα ακηνται πειδαλειν.] Fortasse *ετ εκεινοισ*.

ωσ αυ διδωται.] Fortassis *ω αυ διδωται*, & *εξοσια*, vel *οσ αυ διδωται παρθ* τ *εροντος* *εξοσιαν*, vt sit Græca constructio, *οιδωμι κη διδωμη* *εξοσιαν*.

In Caput 11.

ὅτι ποτὶ κερτίριον.] Lego, ὅτι τὸ γ. & μοχ, καὶ εἶπον ἄλλω καὶ τρίτῳ.

ὡς χαλκός.] Non video quem usum hæc verba habeant.

ἐὰν μὴ ἦ παντελῶς.] ἧς lego. ἢ ἐξ ἀφραπύσιας.] Lego ἢ δὲ ἐξ.

ἀλλ' οὐ εἶμι μὲν αὐτὸ τὸ σῶμα.] Nescio quid hæc verba sibi velint, sed est quidem eius corpus. Quid est? Quid si legas? ἀλλ' ἔσθ' εἰς ἐσύχ' αὐτὸ τὸ σῶμα, Nemo eius corpus oderat.

ἀλλὰ καὶ τὸ ἰμώπιον ὀράτε.] Sententia σωμάτιον postulat.

ὅπως δ' αὐτὸν εἶναι.] αὐτὸ lego, quia refertur πρὸς τὸ καλόν.

τῆς ἀνθρώπινης συροφῆς.] Sententia postulat συναναφοφῆς.

In Caput 12.

ὅταν ἀφῆς (οἱ.)] Fortassis ὅταν ἀφῆς καὶ πρὸς ὀλίγον.

εἰώθει ὑπερπλήθυνον.] Aut

aliquid deest, aut pro εἰώθει, ὑπερπλήθυνον positum videtur: nisi ὑπερπλήθυνον pro εἰώθει ὑπερπλήθυνον ponatur, & εἰώθει absolute capiatur, in morem abit.

ὁ τέκτων μὴ πωροσέχων κυβερνᾷ.] Quid fabro cum naue? Omissa quædam verba videntur, ὁ τέκτων μὴ πωροσέχων οἰκηδομῆς κτίλιον; ὁ κυβερνήτης ἀτφαλέσερον κυβερνᾷ.

ἐπαγγελθεῖς.] ἐπαγγελθῶν, vel ἐπαγγελθήσας.

ὄψεται αὐτὸ καὶ οἷς δακῆ.] Lego αὐτὸς.

πὺς καιρὸς παιδείας.] Fortasse παιδείας.

In Caput 13.

πωροσέπ δὲ.] Malim πωροσέπ. αὐτὸ γὰρ ὡς τοῖς τοῖς.] Fortasse πωροσέπ, aut σιωπηλός, aut est εἰλλειπτικόν, vt subintelligatur, οἷος σιωπῶν, vel οἷον εἶναι μὲν κῆνος ὑπολαμβάνει.

παρεκίλθ.] παρεκίλοισι.

Finis Annotationum in quartum librum.

N. D E X R E R V M V E R -
B O R V M E T S E N T E N T I A -
 rum in Epictetū, Simpliciū & Arrianū.

V I V S L I T E R A A E P I C T E -
 tum, litera b. Simplicium, litera c. Arria-
 num denotat.

A

- A** B imis, qui bene sum-
 ma petas noueris esse
 viam. b 39
 b 76
 absurda, quæ fatalē necessi-
 tatem consequuntur. b 22
 b vnoquoque non nisi ea
 postulanda, quæ præstare
 possit & debeat. a 14
 academic⁹ a faceto seruo ad
 insaniam redigi potest. c 206
 academici sensus abiicere
 student. c 104
 academici nō verbis sed ver-
 beribus castigandi. c 208
 academici & Pyrrhonii nō
 modo consensu hominū,
 sed & suis ipsi factis con-
 uincuntur. c 99
 chilles. c 82. b 294
 ctio omnis ad bonum ali-
 quod refertur. b 116
 ctionum vari fines. c 281
 excusandi nos ipsi potius,
 quā ii, quos nobis iniuriā
 facere putamus. c 71
 crothoita. b 148
 acquiescendū in diuinas re-
 rum humanarū admini-
 stratione. c 55
 Acquiescendū in sua cuique
 virtutis conscientia. a 14
 Ad casus humanos imparat-
 os esse nos, mirum non
 est, cū in eo nos non exer-
 ceamus c 211. c 212
 Ad Dei similitudinem aspi-
 randum. c 168
 Adhortatio ad amissa recu-
 peranda c 434
 Ad iacōpīa in rebus exter-
 nis. c 417
 Adhortatio ad animū a ser-
 uitate affectuum liberan-
 dum. c 387
 Admiratio virtutis & sapien-
 tiæ falsa gratiam prin-
 cipum sequitur. c 77
 Admetus. c 213. 214
 Adulatio. a 48
 Ædes Saturni. a 42
 Ædificandi descriptio ad v-
 sum accommodāda est. b 178
 Ægrotum & pauperem offi-
 cio posse fungi. b 69
 Æmulatores. b 90

- Emulatio.** b 89 cent. c 212
Equabilitas. b 194 Alios alia decent. c 12
Erumna. a 49 **Aliter in scholis disputam^o:**
Affectiones animi sermone aliter cum in discrimen
excitantur, vt ab animi ventum est, agim^o. c 376
affectionibus sermo pro-
fici scitur. b 73 **Allusio ad Etymologiam πε-**
Affectus a ratione cohiben- **ριστίας.** c 138
dus tanquam puer a pæ-
dagogo. b 71 **Αμειψήσασθαι ἐδιδάσασθαι.** b 181
Affectuum tempestas. c 193 **Amentia sphinx.** a 44
Affectiones animorum, nū-
mis comparantur. c 404 **Ambitio licet vitium sit, fre-**
Affectiones naturales æter- **quenter tamen causa vir-**
na sunt voluntariæ mu- **tutum est.** b 72
tabiles. b 132 **Ambitio fallit imprudentes**
Affectus prauos soluere, vti- **& virtutes contaminat.**
us est quam cauillationes. c 192 b 183
Affectui nostro cōtraria co-
giranda. c 341 **Amicitia potentissimi cuius**
Agamemnon. b 249 **que miserrima seruitus.**
Agens sine assensu non agit c 319
sed agitur. b 22 **Amicus quid.** b 234
Agnitio incitiæ suæ in reb^o
maximis, Philosophiæ **Amicitia fundamento vir-**
principium. c 154. & c 155 **tutis nititur.** c 218
Αγέστων συγγνωστόν. b 67 **Amicitia vinculum virtutū**
Aliter indoctus, aliter Phi- **omnium.** b 138
losophus de rebus aduer-
sis differit. c 87 **Amicitia vulgares facile di-**
Alia laudare, alia sequi ab- **rimuntur.** c 214
surdum. b 242 **Amicitia cōmendatio.** b 136
Aliena. c 325 **Amicus fidus pecunioso præ-**
Alienorum dissociatio. b 131 **ferendus.** b 101
Aliena reddenda. b 73 **Amici veri virtutis & sapien-**
Alii quid de nobis sentiant, **tia studiosi.** b 135
ipsi viderint. a 33 **Amici veri esse non possunt,**
Aliis eadē profunt, aliis no- **qui omnia bona non a se-**
cent. c 212 **ipsis petunt.** c 217
Alios alia decent. c 12
Aliter in scholis disputam^o:
aliter cum in discrimen
ventum est, agim^o. c 376
Allusio ad Etymologiam πε-
ριστίας. c 138
Αμειψήσασθαι ἐδιδάσασθαι. b 181
Amentia sphinx. a 44
Ambitio licet vitium sit, fre-
quenter tamen causa vir-
tutum est. b 72
Ambitio fallit imprudentes
& virtutes contaminat.
b 183
Amicitia potentissimi cuius
que miserrima seruitus.
c 319
Amicus quid. b 234
Amicitia fundamento vir-
tutis nititur. c 218
Amicitia vinculum virtutū
omnium. b 138
Amicitia vulgares facile di-
rimuntur. c 214
Amicitia cōmendatio. b 136
Amicus fidus pecunioso præ-
ferendus. b 101
Amici veri virtutis & sapien-
tia studiosi. b 135
Amici veri esse non possunt,
qui omnia bona non a se-
ipsis petunt. c 217
Amicos iuuandi honesta cu-
piditas. b 100
Amicitia quid? b 231
Amicorum tractatio & con-
seruatio. b 136
Amici vbi, ibi opes. b 137
Amit-

I N D E X.

A mittere possumus quæ habemus. c 72	& appetitio. b 16
A mor corporis libertatem eripit. c 380	A nimæ brutæ b 57
A mor quid? b 233	A nima cœlestis principium quidem, sed non primū. b 152
A mor sui suapte causa facit omnia. c 74	A nimi degeneris est supplicem esse. c 44
A mobilibus & mouentibus ad immobile adscendendum. b 150	A nimæ cœlestes sub luna. b 152
A naxagoras. b 85	A nimo in Deum intento, rebus cæteris obiter utendum. a 6
<i>Αὐτοπύρατα.</i> b 151	A nimum esse primum mouens. b 151
A nimus patinæ plenæ aqua similis. c 251	<i>Ανεξικανία.</i> b 72
A nimi vires rebus aduersis opponendæ. c 265	A nimi tranquillitas, lectionis finis est. c 393
A nimus excolendus rebus externis fortunæ mandatis. c 400	A nimi constantia inexpugnabilis. c 10
A nimus pro vitæ genere mutatur. a 69	A nimus infirmus sibi non constat. c 774
A nimus quid. b 211	A nimæ brutæ naturam corporis sequuntur. b 55
A nimus prius repurgandus quam alendus. b 37	A nimi humani dignitas a libertate voluntatis pendet. b 59
A nimus maiore studio excolendus, quam honores & opes. c 46	A nimus fabro, corpus malleo comparatur. b 6
A nimorū immortalitas. b 4	A nimi vitia & virtutem illustant, & a cœlicolis distinguunt, & ad bonum aliquod referuntur. b 66
A nimus humanus in medio situs ad cœlum adscendere, vel ad infernos descēdere potest. b 68	A nimi medii bonum appetunt. b 11
A nimi hominum. b 57	A nimi puritas & sordes. c 442
A nimi vires aduersis rebus & prauis cupiditatibus opponendæ. a 7	A nimi participes bonitatis. b 10
A nimi tranquillitas magnis paranda laboribus. c 80	A nimum fortunæ præpa-
A nimi humani triplex vita	

I N D E X.

- rat omni qui sapit. c 124
Ανδραγαθία. b 17
 Animi humani corporis ad-
 dicti desideriis libertatē
 suam amittunt. b 11
 Animi moderatio curanda
 imprimis. c 246
 Animi functiones externa
 adiumenta non deside-
 rant. b 24
 Animus corpori vel seruire
 vel imperare potest. b 8
 Anim⁹ benemittitutus nul-
 la re impeditur. a 7
 Animus suapte culpa vitio-
 sus. b 66
 Animi periculis & ærumnis
 gliscunt. b 63
 Animi pulcritudo confide-
 ratur non corporis. b 238
 Animæ brutorū inter stir-
 pium & hominū animas
 interiecte. b 59
 Animus certus & interitus
 expers a sideribus cogi ne-
 quit. b 19
 Animi humani voluntarius
 descensus ad hæc inferiora
 est causa mali. b 121
 Animi magnitudo aduersis
 rebus opponatur. c 17
 Animi bona & voluptas.
 c 259
 Animi constantia in rebus
 aduersis ostendenda non
 ostentanda erit. c 124
 Animo æquo reddenda ea,
 quæ alieni iniuriant. c 88
 Animi cultus cætera omnia
 posthabenda. a 8
 Animus potius asserendus
 in libertatem, quam scri-
 bendi commentarii. c 123
 Animus nec an corpus res ex-
 terna. c 259
 Animi vires. b 22
 Animi bonis, non fortunæ
 muneribus gloriandum.
 a 6
 Animi gliscunt malorum
 præmeditatione. a 13
 Animaduersio excitanda &
 præparatio diligens adhi-
 benda. a 2
 Animus potius curandus,
 quam corpus, corpus ma-
 gis quam pecunia. b 6
 Animarum discrimina.
 b 120
 Animi & vitæ examinatio.
 c 346
 Animus ornandus. c 241
 Anim⁹ ad res fortuitas mul-
 tum confert, sed non o-
 mnia. b 24
 Animi constantia. c. 188
 Animi principes indiuisi a
 bono *προαιρέσειν* non ha-
 bent. b 11
 Animi cultura requirit do-
 ctorem. c 161
 Animi libertas. b 160
 Animi motio. b 22
 Animi per sese mouentur, &
 corpora mouent. b 10
Ανομοιότητες τῶν ἠθῶν ἢ κινήσεως
φιλικῶν. b 134
 Antisthenes. c 412

I N D E X.

- Antigoni de Zenone dictū. b 187
- Appetitionem neq; inopia, neque obiectis, neque habitu cogi. b 14
- Appetitus & ipsa libera, sed non vnius generis. c 69
- Appetitus quando a rebus appetendis excitetur. b 17
- Appetitus coerceri potest. b 18
- Appetitiones necessariae naturales, superuacuae. b 247
- Appetitus tyronum periculosus. b 35
- Appetitionis remediū. c 436
- Appetitus. c 244
- Aptus ad discendum, excitat ad discendum. c 232
- Appetitus rerum alienarum trepidus / sa cit. c 163
- Appetitionis vehementia moderanda. b 36
- Appetitus earū rerum quae fieri nequeunt, quaeque nocent, humani quoque arbitrii est. ub 14
- Απολίθοσις. c 24
- Αφορμή. c 276
- Απορία ρητορική. c 238
- Apollonius. c 276
- Aquatio b 54
- Archedemus. c 131
- Αρετή πᾶσα ἐν δικαιοσύνῃ. b 130
- Argutiae & officinae. c 188
- Argumentū δὲ τῷ ἡμῖν accommodari potest ad omnium externarum rerum despicientiam. b 109
- Argus. b 249
- Arrianus scriptorum auctor quae Epicteti nomine circumferuntur. b 3
- Aristides. c 433
- Arithmetici. a 50
- Aristotelis dictum de praecceptoribus & parentibus. b 134
- Ars non ex habitu, sed ex praecceptis, materia & fine iudicanda. c 425
- Ars differendi bono & docto viro est necessaria. c 32
- Artes liberales non quidem esse necessarias, sed tamen commodas studioso virtutis. a 63
- Artem quam quisque norit in ea se exerceat. c 136
- Artium tirocinia sunt molesta. c 167
- Artificium quoddam est ut dicendi, sic etiam audiendi. c 228
- Artificem demonstrat opus. c 26
- Artē quaeuis alit terra. c. 349
- Aruspina Philosophica. c 69
- Arx animi nostri munienda c 407
- Assensionis remediū. c 435
- Assensus ante rem perspetam sustinendus. a 3
- Assensio libera. c 69
- Astrologi. a 50
- Assuetudo & gulam & in-

I N D E X.

- quina coercere potest. b 181
Αυτοκίνητος. b 151
 B
Ατιμία malum. b 98
 Auaritia. a 48
 Auaritia inexplebilis. c 95
 Auaritia. b 194
 Auaritia humana & vanitas. b 247
 Auari,ambitiosi, voluptuarii non apti ad amicitiam. b 135
 Auditorum discrimina consideranda. b 75
 Auditorum discrimen. b 96
 Auditorum corrogatio. c 323
 Auditores inepti philosophorum plane rudes. c 229
 Auditor excitat studium. c 230
 Auditores suis nugis potius intenti quam doctrinae praeceptorum. c 210
 Auersionem a bono quatenus humanam formam constituat, non esse malum. b 124
 Auersio mentis a Deo & se ipsa causa mali. b 122
 Auersio a bono in loco mortali locum habet. b 118
 Aures rimosae eorum sunt, qui res externas captant. c 455
 Aures occludendae improbis & stultis sermonibus. b 174
 Axioma absurdum, pugnantibus diuersorum opinionibus esse veras. c 157
 Axiomata stricta. b 193
 Barbavirum & ornat & a muliere discernit. c 64
 Beatorum domicilium. a 53
 Beatitudo. a 55 a 53. b 26
 Beatitudo est mens sana in corpore sano. b 231
 Beneficia diuina despiciere impietatis est. c 220
 Beneficium vulgo propter officium datur. a 16
 Beneficia diuina & agnoscenda sunt & gratis animis praedicanda. c 25
 Bellum morborum, & calamitatum & affectuum. c 278
 Bestiae aliae aliis acutiores, ut homo homine. b 252
 Bonum. b 99
 Bona vera aequae illis diuersa quam sit remota erroris nebula, pauci discernere possunt. b 34
 Bona aut mala, quae & quatenus. b 162
 Bona. c 126 c 248
 Bonum suum cuique conferuandum, caeteris e re nata utendum. c 192
 Bona nostra & mala nuntiari nobis ab alio nemine possunt. c 289
 Bona fide rediendum in gratiam. b 136
 Bonum hominis rerum iudicium de rebus. b 51
 Bonum unum expetitur. c 249
 Bona

- bona omnia qui a se petit, is
nec miratur quenquam,
nec inuidet vlli. a 12
- bona omnia qui a seipsis pe-
tunt, iis nihil mali potest
accidere. c 125
- bonæ res, propter sese, non
ob adiunctam gloriam re-
petendæ. b 192
- bonum magnum hominis
& malum in animo posi-
tum. c 103
- bonum vnicum & summū
animi in Deo sitū. b 166
- bruta. b 120
- bruta in naturalibus cupidi-
tatibus modum seruant.
248
- bruta superuacuis appeti-
tionibus carent, in neces-
sariis naturam optimam
ducem sequuntur. b 247
- bruti affectus & motus a ra-
tione auersi, nihil habent
consentiens, nihil certum,
nihil cōmunicabile. b 208
- brutorum nulla præpostera
libido. b 249
- brutus. b 54
- C**
- Cæsar nihil boni distribuit.
c 420
- Cæsar quid. b 233
- Calamitatis demonstratio,
volente, te aliquid non
fieri & nolente fieri. c 185
- Calumniator seipsum læ-
dit. b 72
- Calumpus obliuionis. a 74
- Canis interior. b 92
- Cara. b 39
- Carcer est vbi sis inuit⁹. c 56
- Caritas suorū cum officio
constare potest. c 336
- Castigatio omnis, ad eius
qui castigatur, emenda-
tionem refertur. b 166
- Castitas. a 26
- Castitas quam a sponsa fla-
gites, ad sponsam adfe-
renda. b 18
- Casus & fortunæ refutatio.
b 149
- Casus humani varii. c 330
- Casus inexpectati grauior-
es. b 108
- Catapotia. b 45
- Cauillationes imperitorum
in proposito honesto non
reformidandæ. b 78
- Cauti esse debemus in reb⁹
quæ nostri iuris sunt: con-
fidentes in iis, quæ nostri
arbitrii non sunt. c 118
- Cautio. c 126
- Censura euentuum. c 264
- Cerææ opiniones. c 287
- Ceremoniarū causæ. b 145
- Chrysippus in rebus obscu-
ris meliora amplectitur.
c 137
- Ciceronis locus. b 173
- Ciceronis dictum de hone-
state rei spectanda. b 194
- Ciuitas felix, in qua quisque
suo munere fungitur de a-
licua haud sollicitus. b 102
- Cleanthus Assia statua. b 217

- Clementia.** a 55
Cochlea. b 54
Cælum quid. b 233
Cœli conuulsio fatalis non tollit libertatem voluntatis. b 15
Cogitationes coercendæ & expendendæ. c 193
Color. c 25
Colloquio alteri⁹ decet nos interdum nō egere. c 281
Cōmentarii Simplicii scopus. b 5
Commitenda nec eadē nec minora. b 165
Commoda. b 53
Commune. b 232
Communia mala. b 56
Cōmunia quæ natura sunt, lege priuata fiunt concordiæ & honestæ disciplinæ causa. c 130
Compositi resolutio non est malum. b 64
Compotiores & collegæ Deorum. b 84
Contum esse præstat, quam sordidum. c 445
Condimenta. b 254
Conditione meliore eum par est esse in eo, in quo quisque studiosius elaborat. c 413.
Coniectura fit de artifice ex instrumentis. b 20
Coniugium. b 201
Coniunctio amicorum & inimicorum. b 131. docentis, & discantis. b 132. ven-
 dentis & ementis. b 13
 persequentis & fugientis b 123. mariti & vxori ib. vicinorum inter se ib magistratus & popul
 ibid.
Conquisita diu, leui momento pereunt. c 30
Consilium & voluntas potius spectatur quam factus euentus. b 1
Consociationē ciuilem qui violant, in desertas insulas relegandi. c 1:
Constantia animi cernitur in rebus arduis. c 1
Constantia aliud est, aliud est error & pertinacia. c
Constantiam mutationum mutationem ab immobili esse causa Deo. b 1
Constantia & honestarum actionum frequentatio est opus. b 1
Constantia victoriam parat. a
Constantia seruanda. a
Constituendum quos nos quales esse velimus. a
Consuetudo indoctorum improborum periculo. c 2
Consuetudo praua, consuetudine recta emendanda. c 1
Consuetudo praua sensu corrigenda. b. 4
Cōsuetudo vincēda cōsuetudine & magis in contrariis pa

I N D E X.

- partem inclinandū. c 247
 Contemptus nostri medici-
 na. c 406. 405
 A contemptu vilium rerū ad
 maiora veniendum. a 8
 Contemptum sui æquo ani-
 mo ferre præclarum est &
 rarum. b 205.
 Continentia. a 52. a 55
 Continentia fratrum & so-
 rorum. b 181
 Continentia Vlyſſis eleua-
 tur. b 246
 Continentiæ voluptas dura
 bilis. b 119
 Contrariorum coniunctio.
 b 131
 Controuerſiæ de bonis & ma-
 lis vtilibus & inutilibus.
 c 184
 Contumaciæ aduerſus Deū
 poenæ. c 273
 Conuerſio ad Deum huma-
 ni animi perfectio. b 218
 Conuiuium. b 201
 Conuiuium. a 26
 Cornices Penelope mode-
 ſtiores. b 246
 Corona. a 56
 Coronati. a 58
 Corpora. b 57
 Corpus animi eſſe instru-
 mentum, auctoritate So-
 cratis probatur. b 5
 Corpus animo cuique pro-
 meritis attributum aſtris
 eſt obnoxium. b 19
 Corpora a cœlo & elemen-
 tis afficiuntur. b 57
 Corpore beſtiis, ratione Deo
 ſimiles ſumus. c 18. 17
 Corpus egeſtatis, egeſtas
 bellorum cauſa. b 25
 Corpus hominis inſtrumē-
 tum, ita curandum ſapi-
 enti, vt fabro bipennis.
 b 177
 Corporis & fortunarum in-
 commoda non pertinere
 ad animum nec eiuſ eſſe
 mala. b 69
 Corpus humanum minima
 pars mundi. c 57
 Corporis imperio, animi
 ſeruitio qui vtuntur in-
 ſeras & pecudes degener-
 rant. c 147
 Corporum mutatio & diſ-
 ſolutio nihil habet mali.
 b 57
 Corpus ita noſtrum eſt, vt
 aſellus clitellarius. c 365
 Corporis robur vnde. b 24
 Corporis ſordes repurgan-
 dæ. c 443
 Correctio. b 123
 Corrigamus noſmetipſos,
 vt alios corrigere nō poſ-
 ſimus. c 182
 Corruptela munerum vel
 homine indigna. b 163
 Crates. b 70
 Crimen ſeu verū ſeu falſum
 æquo ferendū animo. b 91
 Crinis. c 247
 Critici. a 50
 Crommyonia ſus. b 244
 Cruda qui reuomunt, non

I N D E X.

<p>nutriuntur. b 205</p> <p>Cultura potētis amici. b 106</p> <p>Cunctatores. b 213</p> <p>Cupiditates. a 46. b 231</p> <p>Cupiditatibus seruiunt etiā
 locupletissimi. c 354</p> <p>Custoditur difficile, quod
 multis placet. c 72</p> <p>Curiosi. b 231</p> <p>Cynicus Æsculapius. c 429</p> <p>Cyrenaici. a 50</p> <p style="text-align: center;">D</p> <p>Decreta causæ actionum.
 c 266</p> <p>Decreta praua. c 251</p> <p>Defensio indicio est, te ho-
 minum applausus quæ-
 rere. b 182</p> <p>Definitionis inuestigandæ
 exemplum. c 159</p> <p>Dei de nobis indicium ma-
 gis reuerendum quā ty-
 rannica pompa expaues-
 cendum. c 115</p> <p>Dei definitio. b 148. etymo-
 logia ibidem.</p> <p>Dei dona fidei nostræ com-
 missa fideliter asseruāda.
 c 145</p> <p>Dei liberalitas & ingrati ho-
 minum animi. c 31</p> <p>Dei maiestate nihil vel dici
 vel cogitari dignum po-
 test. b 154</p> <p>Dei medicina salutaris &
 clementissima. b 64</p> <p>Dei notitiam eludit porcus.
 b 253</p> <p>Dei nullum nomen propri-</p> | <p>um. b 156</p> <p>Dei nuntius fidelis moni-
 tor. c 243</p> <p>Dei prouidentiam rerū hu-
 manarum confusio tol-
 lere videtur. b 148</p> <p>Dei reuerentia facile adole-
 scentem in officio conti-
 ninet. c 144</p> <p>Dei similitudo. b 16</p> <p>Delatorum techna. c 45</p> <p>Delectus. b 123. verus b 1</p> <p>Delicatulī puellulī mater-
 culā desiderant. c 255. 25</p> <p>Delitiæ & popularis opini-
 duo superuacanea. b 18</p> <p>Demetrius Neroni. c 9</p> <p>Demonstratio compendio
 sa. c 23</p> <p>Demonstrationes de Dec
 b 14</p> <p>Demosthenicæ sententiæ ex-
 plicatio. b 4</p> <p>Deo esse deditum. c 36</p> <p>Deo omnia nostra consecrā-
 da. b 14</p> <p>Deo placendum. c 44</p> <p>Deo placet quicquid eui-
 virtute fit. c 3</p> <p>Deo patre offerri debemu-
 c 1</p> <p>Deo reddenda ratio quæ
 admodum mente vsu
 fueris. c 3</p> <p>Deo sanctiore sacrament-
 sumus obligati, quam ri-
 lites Cæsari. c 62. 6</p> <p>Deo similis, qui omnibu-
 bene cupit. b 10</p> <p style="text-align: right;">Descer</p> |
|--|--|

- Descendere in se quisque
 tentet. c 209
 Desiderium maternū. c 329
 Desiderium. c 367
 Desideria seruos faciunt. c
 c 338
 Desperatio. a 49
 Desperatus. c 416
 Despicientia rerum externa-
 rum vna ad libertatem
 via. a 12
 Despicientia rerum huma-
 narum. c 317.
 Deterius ob salutem præstā-
 tionis negligendum. b 65
 Deum colere eique parere
 non poterit, nisi quisque
 seorsim Deo securæ esse
 persuasum habuerit. c 53
 Deum curare & administra-
 re vniuersa. b 157
 Deum esse immutabilem.
 b 163
 Deum esse consensus huma-
 ni generis cōfirmat. b 148
 Deum non esse mali princi-
 pium. b 114
 Deum sequi ducem, vera
 magnitudo animi, vera
 sapientia. c 181
 Deus quid? b 233
 Deus absq; negotio consu-
 lit rebus humanis. b 159
 Deus auctor euentus. c 344
 Deus cur ancipiti animo fe-
 cerit hominem. b 19
 Deus & homo differunt. c
 61
 Deus & mundus vbiq; præ-
 sto est. c 179
 Deus & sanat ægrotos & sa-
 nos exercet. b 63
 Deus fons omnis boni, reb⁹
 conditis bonitatem suam
 non ex æquo communi-
 cat. b 9
 Deus hominē a seipso bona
 omnia petere voluit. c 105
 Deus munera impiorum re-
 pudiat. b 164
 Deus non nobis, sed Deo
 nos egemus. b 142
 Deus quam viam monstrat,
 alacriter ingredienda vt
 omnium optima. c 141
 Deus quem libertate dona-
 uit, seruitute nolentem
 oppresserit nemo. c 419
 Deus quod vult, qui vult,
 perpetuo felix est. c 186
 Deus receptui canit, cum ne-
 cessaria negat. c 353
 Deus semper adest operi
 suo. b 160
 Deus totum mundum cu-
 rat, ergo & homines mun-
 di partem. b 159
 Dialectica discenda prius q̄
 doctrina morum. c 94
 Dialectica modio & libræ,
 cognitio rerum frumen-
 to similis. c 67
 Dialectica nec discitur, & vir-
 tus negligitur. c 37
 Dialectica requirit otiosum
 animum & bene institu-
 tum. c. 247
 Dialectica sola veri & falsi,

- quasi disceptatrix & iudex. c 66.
- Dialecticæ inscitia non extenuanda est, sed eiicienda ignauia. c 35. 36
- Dialecticæ ignari, qui cognitionem rerum affectant: subinde velut in salebris hærent. c 67
- Dialectici. a 50
- Dialecticus pronuntiata iudicare potest, de vita & moribus non item. c 96
- Dicenda quæ sint. b 173
- Differenda. b 29
- Dii quid? b 233
- Diligentia & tempus ad res considerandas adhibenda. c 78
- Diogenes. c 166. c 246. c 336
c 350. 670
- Diogenes libertatis philosophicæ vnicum exemplū. c 380
- Diogeni vola pro scypho. b 180.
- Diogenicum dilemma contra cōmendationes. c 128
- Diogenis tolerantia. c 87
- a Discipulis quid dicendum. c 41
- Discipulo virtus meditando. c 54. 55
- Differendi ars inanis citra moderationem affectuū. c 351
- Differendi ratio digna Philosopho. c 37
- Dissimilium cōiunctio. b 131
- Dissimilium disiunctio. b 131
- Disputare de virtute quam ex virtute viuere promittius. a 39
- Disputatio *ἡ εἰδυατικὴ*. c 194
- Disputatio de naturâ maiorum explicatissima esse debet. b 106
- Disputationum Epicteti finis & efficacia. c 6
- Disputatores imperiti non insectandi sed erudiendi. c 158
- Ditis ianua noctes atque dies patet. c 121
- Ditissimus est, qui paucissimis eget. c 268
- Diuersoriis vtendum obiter, & ad patriam contendendum. c 226
- Diuitiæ. a 66. b 162. b 201
- Diuitiæ sunt Veiores nostri. c 362
- Diuitias & potestatem propter amicos parare licet. b 101
- Docentes vera & salutaria digni sunt diuinis honoribus. c 23
- Doct non vere. a 50
- Doctrina peruersa cum natura peruersa coniuncta. c 262
- Doctrina tua antequam proficit aliis, tibi profuerit necesse est. c 319
- Doctrinæ salutaris ignorantio & neglectio salutaris est. a 44

Doctus sese, indoctus alia accusat. c 290 c 291	Εκλείψεις. b 112 Εκπυρώσεις b 58
Doctus vate melius nouit, quid bonum aut malum. c 140	Elaborandum multo magis vt vita naturæ sit consen- tanea, quam ne secum pugnet ipsa oratio. c 94
ἄγματα εὐφύς τὰ φαντάσμα τα παρῆσθ' ἔργη. b 37	Elatio. b 50
Dolor. b 28. c 367	Elatio animi vanitatis ar- gumentum. b 94
Dolor corporis. b 201	Eloquentia. c 225
Dolores posse ferri. b 45	Eloquentia nō Philosophū sed honesta vita facit. b 202
Doloris consecuturi metu retrahimur a voluptate. b 60	Enchiridii scopus. b 3
Domicilia nidis hirundinū & ciconiarū similia c 193	Eparhæoditus. c 76
Domini in quauis re bini, alter internus, alter ex- ternus. b 87	Ἐπαρσις. b 50
Dominum vnum qui agno- scit, habet plures. c 385. & 386	Epictetus animi robur hu- iusmodi casibus opponit. b 238
Dominus quis. a 10. c 128	ab Epicteto, quæ præcipiū- tur ea posse fieri. b 71
Dominus dedit, dominus abstulit, celebretur do- minus. c 370	Epictetus cauet ne sua diſta perperā accipiantur. b 96
Dormire otiose in vtramuis aurem. c 440	Epictetus a consciscenda sibi nece deterret. c 42
Dubitationes tollendæ. b 56	Epictetus regius histrio. b 87
Δυνάμεισ' ἔφοροι. b 160	Epictetea rerum diuisio nō ad naturam vniuersam, sed ad hominem refer- tur. b 13
E	Epicteti dictio. b 3
Educatione praua corrup- pimur. c 291	Epictetus magnam ætatis partem solus exegit. b 180
ducatum esse tenuiter, vti- lissimum. b 178	Epicuræ opinionis de su- mo bono refutatio. c 80. & 81
gestas, inopia siue penuria non inserit aut cogit, sed mouet & excitat appeti- tionem. b 16	Epicuræ vrbis fictio. c 261
go. c 216	Epicurei inuersi stoici. c 261
	Epicurei furoris pernicies.

I N D E X.

- Epicureos** sibi ipsos non cō-
sentire. c 260
- Epicuri** insectatio, qui corp^o
animo præposuerit. c 225
- Epicurum** & parum sibi cō-
stare & nimis esse delica-
tum & bestiis immanio-
rē, qui nec Rempub. ad-
ministrari nec suscipi li-
beros oportere doceat.
c 85
- Epicurus** naturalem socie-
tatem verbis tollit ac cō-
firmat. c 202
- Ἐπιδημία.* b 58
- Epistola** quid. b 235
- Equa.** b 244
- Error** reuocandus, si captio-
sa interrogatione sis de-
ceptus. c 33
- Error** non, sed diabolica im-
probitas plerisque nocet.
b 200
- Erudiri** quid. c 83
- Eruditi.** b 49
- Eruditio.** a 53
- Eruditio** falsi nominis. a 50
- Eruditionis** est, sua & aliena
quæ sint, nosse. c 403
- Eruditio** falsi nominis nul-
lis errorib⁹, vitiis aut ma-
lis liberat. a 51
- Eruditionis** hæc, quasi præ-
rogatiua est, notitias na-
tura insitas recte accōmo-
dare. c 155. & c 154
- Eruditi** munus est, talem
quamque rem iudicare,
qualis ipsa est. c 97
- Eruditionis** munera expe-
tenda. a 61
- Eruditis** non cognitio, sed
usus & exercitatio virtu-
tis deest. c 113
- Eruditi** non vere, æque vi-
tiosi ac cæteri mortales.
a 63
- Eruditio** vera est, quæ tran-
quillum reddit animum.
c 187
- Eruditi** sunt qui quod docēt
faciunt. c 121. 122
- Eruditi** soli liberi. c 121
- Est** aliquo prodire tenus, si
non datur ultra. c 116. 17
- Eteocles.** c 215. c 407
- Ἔθος.** c 148
- Etymologia** Dei. b 148
- Euenus.** c 433
- Euentus** anceps æquo ferē-
dus animo. b 41
- Euentus** incertus, animi af-
fectio certa. c 265
- Euphrates** Philosophus. c
284
- Euphrates** Philosophiæ stu-
dium dissimulauit. c 427
- Εὐπλοία καὶ παρρησία σώζουσι
θρονοῦσι.* b 228
- Euritheus.** c 354
- ἡμετέβεια πυθαγορείων πενταε-
τῆς.* b 173
- Exemplū** anticipationis ac-
commodandæ. c 157. c 158
- Exempla** artium. c 55
- Exemplum** constantiæ. c 131
- Exemplum** diligentiae. c 132
- Exēplo** doce nō verbis. c 281
- Exem-

I N D E X.

- Exempla nota & certa effi-**
cacia sunt. b 43
Exempla præstantium viro-
rum ob oculos habenda.
 c 192
Exēpla rara periculosa. b 76
Exempla vitarum. a 69
Exercenda quæ sint ei qui
profecit. c 244
Exercitatio ad animi tran-
quillitatem referatur. c
 273
Exercitatio cum genere cer-
raminis cognationē ha-
bet. b 62
Exercitationis doctrinæ mo-
rum neglectio. c 175
Exercitatio fidētes facit. 165
Exercitationes periculose ti-
roni cauendæ. c 275
Exigendum a nemine, quod
non didicerit. c 96
Existimatio vulgi de nobis
mala quo animo ferēda. a9
Expetenda & studio digna.
 b 80
Extenuatio munerum for-
tunæ. c 420
Externa. c 216
Extrema, hoc est, corpora
cientur aliunde. b 10
 F
Fabri est imperium, instru-
menti seruitium. b 6
Fabulæ actio cum displicet,
c scena discedas licet. c 90
Fabulæ pro correctione mo-
rum. c 324
Facinorosi commiseratione
 digni, sed & supplicio.
 c 101
Facundiæ extenuatio. c 222
Facta dictis non consenta-
nea. b 239
Facta dictis contraria. c 206
Facta ipsa per sese & ex fine
iudicanda. b 201
Factum non modo, sed cau-
sa ipsius spectanda. a 34
Factum per se consideran-
dum. c 265
Falsa. c 32. c 248
Fama. b 24
Fata ducunt volentem, no-
lentem trahunt. c 399
Fatum & fortuna libertati
voluntatis opponuntur.
 b 13
Felicio. c 76
Felicitas & desiderium non
coniunguntur. c 328
Felicitas ex alienis literis su-
spensâ. c 330
Felicitas in animo sita in-
uiolabilis. b 148
Felicitas in terris nulla soli-
da. b 264
Fœmellarum inter belluas
eadē fortitudo quæ ma-
rium. b 244
Ferendum meis idem, quod
mihi. c 349
Ferendum vt fors fert. c 10
Fiducia. a 53. a 54. c 126
Filius. b 40
Filii officium. c 150
Forma virilis amat, sine co-
li modico. c 447

Formæ seu species caducarū rerum etiam sunt æternæ.	b 155	consideranda.	c 346
Formidabiles.	b 28	Fraterna coniunctio.	b 131
Formidabilium rerum extenuatio.	c 421	Fratris officium.	c 151
Formosus vt sis da operā.	c 244	Frequentia hominum non fugienda.	c 397
Fortior vincit imbecilliorē.	c 107	Fructu bonæ cōscientiæ lætandum, euentu non dolendum.	b 43
Fortitudo a. ss. beluarum.	b 243	Factū decreto & fine vel probatur vel improbat. c 424	
Fortitudo Vlyssis insidiosa.	b 243	Fructum e conuitio capere licet.	b 72
Fortuita pugne, animi opes, concordiæ causa.	c 407	Fructus e conuitatore. c 293	
Fortuiti casus ludo pilæ cōparantur.	c 133	Fructu qui caret, etiam sumtu & molestia caret. a 16	
Fortuito nihil geri, sed ad certum finem referri omnia.	b 13	Frustrationes.	a 47. b 72
Fortuna. a 46 quid. b 232		Frustratio cupiditatum infortunatum facit.	a 3
Fortunæ munera. a 47 incerta.	c 406	Frustratio perturbat animū.	c 98
Fortuna actionibus nostris sæpe dominatur.	b 41	Fuga incommodorum irrita calamitosum facit.	a 3
Fortunæ ludibria.	c 263	Furis exemplum.	b 18
Fortunæ ludibria pluris fiunt, quam animi bona.	c 77	Furor.	c 417
Fortunæ muneribus non, sed animi bonis gloriantur.	a 33	Futiles castigandi.	a 25
Fortunæ non fidendū.	a 60	Futilitatis causæ.	c 452
Fortuna quæcunque casum inuexerit, is fortiter est ferendus.	c III.	G	
Forum quid?	b 234	Gallus gallinaceus.	b 249
Fragilitas externarum rerū		Γελοτοροισι parum habent auctoritatis.	b 189
		Genius.	a 45. b 120
		Genius dux & Parcarū sanctio.	a 74
		Genius suus cuique attributus inspector omniū.	c 61
		Genii præcepta.	a 60
		Geometriæ.	a 50
		Gens indocta ruit per vetitū nefas.	b 48
		Gladus	

- Gladius quid. 231
 Gloriolæ cupiditates refrē-
 nandæ. b 204
 Gloria testimonium virtu-
 tis. b 95
 Gloriolæ vanæ choragium
 magno constat. c 77
 Gloriola variis rationibus
 ambitur. b 206
 ἡ δὲ σεωλήν. b 94
 Grammatici non Philoso-
 phi sunt, qui præcepta sa-
 pientum explicant nec se-
 quuntur. a 37
 Gratulandū omnibus. a 16
 Gryllus mauult esse porcus
 quam homo. b 241
 Gubernator. b 54
 H
 Habitus in potestate homi-
 ninis. b 18
 Habit⁹ paratur & retinetur
 crebris actionibus. c 189
 Haruspicum responsis pa-
 rendum. b 169
 Hercules satū Iouis editus.
 c 328
 Ieri postulant vt serui sint
 ipsis meliores. b 81
 Heroicū quiddā est omniū
 hominum curam suscipe-
 re. c 240
 Historiæ Delphicæ. b 171
 Iodie qui non aptus erit,
 cras erit minus. a 38
 Homo quid. b 232. c 135
 Homo bonum suum in se-
 metipso positum habet.
 b 23
 Homo corpore non præ-
 stantior bobus aut ouib⁹.
 c 102
 Homo Dei opus ne quid tā-
 to indignum opifice ad-
 mittat, solícite cauere
 debet. c 144. c 145
 Homo eruditus moueri non
 debet imperitorum ini-
 quis iudiciis. c 112. 113
 Homo feras omnes sangui-
 naria crudelitate vincit.
 b 250
 Homo homini non per sese,
 sed ob nocendi facultatē
 est formidabilis. c 114
 Homo iudicio, non sensi-
 bus distinguitur a brutis.
 c 142
 Homo mundi ciuis, & pars
 intelligens. c 150
 Homo opinionibus non di-
 gitis demonstratur. c 246
 & 247
 Homo quam quid vis aliud
 esse malis. b 67
 Hominis bruta vita. b 121
 Hominis excellentia sem-
 per ob oculos esse debet.
 c 143
 Hominis excellentia est li-
 bertatē voluntatis. c 150
 Hominis & beluæ discrimē.
 c 27
 Hominis finis sequi Deum.
 c 54
 Hominis persona. c 318
 Hominis veri officium. b 5
 Homines. b 120

- Homines callidi & tyrannici contra iudicium & conscientiam suam in facinus & scelus ruunt. b 199. 200
 Homines in bestias degenerant. c 18
 Homines nos esse, meminisse par est, cum alii pro bestis segerunt. c 403
 Homines non tam, quam res timemus & diligim⁹. c 362
 Homines politici nihil sibi deesse putant. c 189
 Homines quid quærat. c 359
 Homines quidam sunt, non re, sed nomine & forma corporis. c 405
 Homines sua sorte non contenti falsi testes contra Deum sunt. c 112
 Homines sumus, conflati ex frigidis opinionib⁹. c 378
 Hominū congressus est examinatio sententiā. c 267
 Hominum scelera. b 56
 Homerici heroes sine sapientia miserrimi. c 441
 Honestas rei cū ventus molestia comparanda. b 42
 Honestum. b 99. c 216
 Honorati viri non agnoscunt libertatem suam. c 385
 Horatii locus. b 197.
 Οἰμν. c 276
 Hostis es ipse tibi, propria te laeue. b 210
 Humana hominis vita b 122
 Humanitatis ita habenda ratio, ut animi tranquillitas retineatur. a 11
 Humanitatis ansa, non inhumanitatisprehendenda. a 33
 Hymnus Deo canendus. c 65
 Hylas. b 249
 I
 Iactantia & reprehensio odiosa & noxia. b 181
 Iactura humanitatis & officii grauissima. c 152
 Idem virtuti & vanitati seruire non potest. a 2
 Ignauiae nostrae indulgem⁹. c 336
 Ignauorum comites, & maledicta, peruersumq; iudicium. a 59
 Ignoratio maximarum rerum. c 231
 Imbecillitas animi & falsa opinio. c 51
 Impediri se nemo fert æquo animo. c 252
 Imperator si omnes conuitiatores supplicio afficeret, quibus imperaret non habiturus est. c 253
 Imperium in homines aut asinos. c 263
 Imperia falsa specie decipiunt incautos. a 71
 Imperitia aliorum boni consulenda est. c 115
 Imperitus a puero nihil differt. c 291
 Imperiti vocabulis artium perturbantur. c 159. 160
 Impe

I N D E X.

- Imperterritus. c 417
- Impietas, falsi iudicii de rebus expetendis & fugiendis comes. c 99
- Impietas prauas de reb^o bonis & malis opiniones sequitur. c 84
- Impostura. a 45
- Improbis habenda gratia, si leuissime nos læserint. c 403
- Improbos non esse meliori conditione quam bonos viros. c 288
- Improbi non fouendi sed tollendi. c 130
- Impunitatem scelerum expedit nemini. b 163
- Incerta. c 248
- Incipiendum a minoribus. c 96
- In clamoribus & strepitu quid agendum. c 398
- Incommoda priuata nostra æquis animis ferenda propter ordinem vniuersitatis. c 134
- Inconsiderati. a 47
- Inconstantia bifariam nocet. c. 389
- Incontinentia & luxuria fugienda. a 62
- Incontinentia. a 48
- Iudicium de bono viro. c 165
- Iudicium rectum omnibus captionib. illecebris, perturbationibus opponendum. c 97
- Iudiciū mora cōfirmat. a 13
- Indoctus ita moneri non potest, vt vbiq; fungi possit officio. c 127
- Indocti signa. b 208
- Inepti sunt, qui cum Philosophum superciliis præ se ferunt, cum plebeio more fortuitas res appetunt. c 126 127
- Ineruditi. b 49
- Infelicitas. a 49
- Infelicitatis est, a statu naturæ suæ discedere. c 374
- Inferi patent, si Gyara displicent. c 119
- Ingenia discernendi ratio. c 258
- Ingenii ostentatores, fructū eruditionis non sentiūt. c 95
- Ingenii sui imbecillitate agnita, non temere pronuntiandum magnis de rebus. c 96
- Ingrata exspectanda. a 9
- Inhonorati ne simus, penes nos est b 98
- Inhuman^o habetur, q̄ stultorum affectibus non obsecundat. c 189
- Inimici. b 28 b 201
- Iniqui flagitatores. b 101
- Iniquū perunt Philosophi vt æquum ferant. b 263
- Iniuria condonanda potius quam imitanda. c 14
- Iniuriis aff. & non negligendi. b 164
- Iniurius sibi ipsū nocet. c 374

In nostra potestate quæ sint.	Iucunda.	b 39
b 264	Iudæi.	c 82
Inopia etiam suas commo- ditates habet.	Iudicamus ex euentu.	c 177
c 88	Iudicandum non secus de casibus nostris, ac de alie- nis.	a 17
Inopia dux ad mortē. c 348.	Iudicii veri fructus.	c 219
&	Iudicii veri prauique effe- ctus.	a 2
349	Iupiter neque pluuius neq; serenus placere omnibus potest.	b 144
Inops semper, quicumq; cu- pit.	Iurandum.	a 26. b 176.
c 269. c 388	&	c 62
Inornati.	Iustitia.	a 55
a 54	Iustus aliquando patitur & perit si non sit stoic ⁹ ada- mantinus.	b 200
Infaniunt plerique cū quid- uis potius curent quam animum.		k
c 104	Κακοζήλια vitanda.	b 187
Inscitiam agnosce & disce.	Καρτερία.	b 71
c 189	κατακλύσμοι.	b 58
Insapientiæ suæ agnoscendæ ratio.	Κριτήρια diiudicandi homi- nes non habemus.	c 129
c 213	Κυριύων.	c 192
Integritas.		L
a 53	Laboris seu doloris larua.	c 121
Integritas sensuum.	Laconica verbera.	b 46
a 220	Læditur nemo nisi a sese	a 13
Intelligere quisque debet vires ingenii atque animi sui.	Laudis amor semper curæ.	b 214
c 16	Laudes fucosæ.	c 320
Intentus esto in id quod a- dest.	Lectio facile impeditur, prosperitas non itē.	c 393
c 344	Lectio multa non, sed præ- ceptorum observatio fru- ctus est studiorum.	c 19
Inuictus quis.	Lectio finis non otiosa dispu-	
c 73		
Inuidendum nemini.		
a 16		
Inuidia		
b 89. c 159		
Inuidus.		
b 90		
Inuiolata frustra cupimus conseruare quæ nostri iu- ris non sunt.		
a 9		
Inuiti reprehendimur.		
c 97		
&		
96		
Ioann. Euangel. dictū.		
b 135		
Iracundia eos fortitudinis.		
b 245		
Ira & cupiditas ē temperie corporum ortæ nō plane in potestate hominis		
b 8		
Isocratis dictum.		
b 138		

- disputatio sed actio. c 395
 Leges viuæ diuinæ, huma-
 næ, mortuæ. c 59
 Lente festinandum. b 37
 Leo me vel deuo ret. c 147
 Leones in scholis, foris vul-
 peculæ. c 408
 Liber. c 375
 Liberalitas. a 55
 Libertas. a 58. b 25
 Libertas quid. b 231
 Libertas voluntatis. b 33
 Libertas Diogenis in serui-
 rûte. c 373
 Libertas non in contrariis
 tantum sed etiam in eo-
 dem cernitur. b 19
 Libertas non aliena vi sed
 prauis opinionib⁹ amit-
 titur. c 75
 Libertas vera est, appetitum
 suum obedientem præ-
 bere Deo. c 368
 Libertas voluntatis excellēs
 Dei donum. b 67
 Libertatis inuestigatio. c 360
 Libertatis proprium est, ita
 viuere vt velis. c 355
 Libertate sublata virtus tol-
 litur. b 124
 Libertate voluntatis nihil
 homini datum a Deo ex-
 cellentius. b 122
 Libidini priuatæ non, sed
 communitati seruiendū.
 a 30
 Linguæ moderandum. a 25
 Λόγος κοινὸς ἀπασιν ἑρμῆς.
 b 208
 Λόγος. c 148. c 192
 Loquendum temere de albis
 vt nec de se non est. b 174
 Lucani locus. b 197
 Lucerna Epicteti 3000. dra-
 chmis a Luciano emta.
 c 72
 Lucrum. b 231
 Lucrum virtutis maius, pe-
 cuniæ iactura. c 390
 Luctus. a 49
 Lux. c 26
 Luxuria. a 48
 Luxuria hominum in victu
 morbis castigatur. b 250
 Luxuria & iniuria Deo non
 placent. b 32
- M
- Magister quærendus, qui vi-
 tæ legem doceat. c 95
 Magistratus. b 25
 Magnates iniquis animis fe-
 runt se coargui a Philoso-
 phis. c 160
 Magnates quomodo ad eun-
 di. b 186
 Magnanimitas belluarum
 & libertatis amor. b 243
 Magnatum aditus difficiles
 ferendi. a 28
 Magnitudo mentis vero iu-
 dicio ponderatur. c 57
 Mala. c 126. c 248
 Mala vere non esse, quæ nos
 in malis habeamus. b 56
 Mala non quæreda sed pro-
 fliganda. c 30
 Maledicta negligenda. a 27
 Mali causa quæ sit. b 711

- Mederi alteri non potest, q
 ipse ægrotat. b 85
 Medicinæ facientes dolo-
 rem, vt bonæ haud sint,
 tamen ad parandum bo-
 num sunt necessariæ b 64
 Meditando & exercendo nos
 paulatim proficimus. c 16
 Media. b 30
 Mediocritas optima. a 71
 Meliora tandem vltra & per
 sese amplectimur. b 61
 Memento cur Epictetus cre-
 bro vtatur. b 31
 Mendosus caper mulieribus
 capellas præfert. b 246
 Mendici necessario frugi &
 tolerantés sunt. b 206
 Mendici longæui. c 349
 Menecæus. b 43. c 292
 Mens. c 26
 Mens addicta Deo. b 53
 Mens humana & de semet-
 ipsa & cæteris reb⁹ omni-
 bus iudicat. c 7
 Mens sine corpore non est
 homo, sed Deus aut ge-
 nius. b 262
 Mensa muta. præsepe. b 177
 de Mente diuina quid sen-
 tiendum? c 60
 Mentem quisque suam tan-
 quam Deum reuereri, &
 in ea summum bonum
 collocare debet. c 142
 Mentem suam maximi face-
 re, est parere Deo. c 62
 Mentis & iudicii excellen-
 tia. c 221
 Mentis integritati studen-
 dum. a 31
 Metalla quid? b 231
 Metiri se suo modulo. a 31
 b 38
 Meum. c 216
 Miserabilis vere es, quia te
 miserabilem esse doles. c
 412
 Miles quid? b 234
 Miseria. b 26
 Miseria diuersis studiis di-
 stracti animi. b 31
 Misericordia tolli quomodo
 possit. c 409
 Mobilis. b 1,0
 Moderatione & æquitate et-
 iam erga seruos vtendū.
 c 59. 58
 Moderatio diuini cultus.
 b 147
 Modestia. a 55
 Modestia seruanda in con-
 uiuiis. a 30
 Modestix iactura grauissi-
 ma. c 433
 Modus fruendæ voluptatis.
 b 19
 Modus rebus diuinis impri-
 mis adhibendus. b 147
 Mod⁹ est pulcherrima virtus.
 b 36
 Molesta frustratio & oppres-
 sio. b 27
 Mæror. b 175
 Mœstitia. a 49
 Monstra ex peruersa libidine
 orta. b 250
 Moræ parux habent com-
 moda

moda magna.	a 13	omnium securum facit.	
oræ tollendæ.	a 33		c 49
orbi & calamitates alix sunt & pœna & medicina animorum.	b 60	Mortis larua.	c 121
orbo venienti accurrto.	c 92	Mortis metus caput malo- rum omnium.	c 383
orbum suorum spectare non posse non est aman- tis sed effœminati animi.	c 47	Motionis principium non esse posse corporeũ b 120	
orbis.	b 201	Mulierculæ suo malo plõ- rant.	c 181
ori.	c 419	Mundi periodus.	c 327
orientis effectus.	c 437	Mundi toti ⁹ ciues non vni- us alicuius vrbis sumus.	c 39
oriendum nec refert quo- modo.	c 138	Multa fiunt quæ viri boni ef- se non videatur approba- re.	b 55
orolis nihil satisfacit.	c 56	Mundities naturalis com- munitatis argumentum.	c 441
orositatis pœnæ.	c 56	Mundities Socratis.	c 446
orsomnibus exspectanda.	c 349	Mundum regi prouidentia.	c 172
ors quid.	b 232	Muneribus eruditionis falsi nominis vtendum.	a 62
ors vltima linea rerum.	c 279	Musici.	a 50
ortem & corporis incom- moda qui metuit, se falso Philosophum profitetur.	c 166	Mutatio rerum terrestrium pro cœlesti conuersione, Deũ scire omnia ostēdit.	c 59
ors non nihil sed aliud fa- cit.	c 342	Mutatio & loci & ingenii fuit.	c 287
ors portus est.	c 439	Mutationem alterius in al- terum non esse malam.	b 119
ors porus est malorum om- nium.	c 92	Mutationes subitæ Stoici stulti & sapientis.	b 238
ors potius exoptanda quã de victu cogitandũ.	c 41		N
ortem qui contemnit cæ- tera omnia minoris facit.	b 44	Natura.	126
ortis consolatio.	c 93	Natura arte præstãtiore	c 251
ortis contemptus rerum			Na

- Natura corporum & animorum culpa.** b 65
Natura humana. c 263
Natura vim aut fraudem sibi fieri non sinit. c 103
Naturæ & voluntatis dignitas. b 63
Naturæ pauca sunt satis, cupiditati nec infinita. a 31
Naturam ducē sequens primum dignitatis gradum tenet. b 100
Naturalia sunt vniuersalia. b 44
Naui. b 54. quid? b 233
Nauiculæ similitudo. b 165
Necessaria. b 53
Necessaria fortiter aggredienda. b 41
Necesse est, aut Deum esse te, aut Dei decretis parere aut ringi, b 145
Necessitas. b 123
Necessitas externa. b 18
Necessitas interna. b 18
Necessitudo paterna. b 132
Negligentia inueterata corrigi nequit. c 448
Negotii cuiusq; adiuncta cōsideranda. a 4
Νοι μισόπταινοι καὶ φιλοκόλας-κας. b 49
Nemo colitur ex animo nisi beneficiis excellat. c 75
Nemo seruus errorum & perturbationum liber. c 384
Nequissimus sit oportet, cui desit vnde viuat. c 352
Nicopolitæ & liberi & Cæsaris serui. c 386
Nicolaus Damascenus. b 130
Nihil temere effugiendum. a 31
Nocere quos nobis patam⁹, odimus, quos prodesse diligimus. b 14
Non mediocriter quid? b 3
Nos ipsi accusandi non alii c 1
Nos vel ad Deū conuerti ueruerit a Deo, non contra b 16
Nosmetipsos potius quam famulos curemus. b 7
Nostra non amittimus, se Deo sua restituamus. a
Nostra retinenda. b 7
Nostra si constanter tenuerimus, alienis etiam imperabimus. b 4
Nostræ voluntate cogmur. c 69. 7
Notio mali nota, sed ignota accommodatio. c 358. c 7
Notiones & communes & peculiare. b 10
Notionum accommodatio artis est. c 18
Notionum praua accommodatio causa malorum & omnium. c 3
Noxium. c 18
Nox quid? b 2
Nugæ consulares. c 4
Nugæ magnas magno cogitamus. c 1
Numisma cuique suū. c 21

I N D E X.

- O
 bedire Deo magnum. c 345
 bferuatio hominum & sui
 ipsius. c 393
 bscœnitas cauenda. b 189
 bscœnitas fugienda. a 29
 bscura. c 32
 ccasio optanda declaran-
 dæ virtutis. c 110
 ccupationibus non neces-
 sariis supersedendum. b
 43
 dores. b 248
 fficium spectandum non
 euentus. c 141
 fficii omnis studium. c 187
 c 188
 fficii ratio pericula & in-
 commoda leuiora facit.
 a 23
 fficia amicorum. b 134
 fficia ciuis. b 139
 fficia discipulorum. b 134
 fficia fraternæ. b 133
 fficia hospitum. b 140
 fficia magistratus. b 141
 fficia militum. b 140
 fficia populi. b 141
 fficia vicini. b 139
 fficiorum diuisio. b 130
 opinio scientiæ flabellum
 insolentiæ. c 38
 opinione veri, assensio: boni
 appetitio commouetur.
 c 70
 opinionones. a 46
 opinionones & decreta serui-
 lia. c 362
- Opinionēs de rebus expe-
 tendis & fugiendis falsæ
 omnium & vitiorum &
 malorum causæ. a 67
 Opinionones prauæ nō repur-
 gatæ: veræ nō exercitatæ.
 c 411
 Opinionones prauæ sordidissi-
 mis etiã hominibus blã-
 diri cogunt. c 76
 Opinionones sunt serpentes.
 c 220
 Opinionones falsas facilius ad-
 mitimus quam adulte-
 rinos nummos. c 79
 Opinionum discursatio. a 60
 Opinionibus & decretis re-
 gimur. c 15
 Opinionibus non ipsis reb⁹
 perturbamur, a 5
 Optandum nō si frustra, quod
 fieri nequit. a 17
 Optimum quid. c 259
 Optio datur, malisne gratio-
 sus an vir bon⁹ esse. c 389
 Oraculum ob leuiculas res
 non petendum. b 169
 Oratio si longior videtur, cū
 magnitudine vtilitatis
 comparanda. b 23
 Orationis expolitio peto-
 tium. c 268. 269
 Orationis forma. b 173
 Oratores. a 50
 Ordo rectus rerum nascent-
 tium. b 149
 Ostentatio doctrinæ & vang-
 gloriolæ studium fugien-
 dum. b 79

I N D E X.

- Ostentatores vani, c 287
 Oues. a 35
 Ouidii locus de Iliade quod sit turpis adultera. c 102
 P
 Pæanas in carcere scribere. c 139
 Parasitus quid? b 234
 Paria viribus suscipienda. a 12
 Pars ob salutem totius negligitur. b 119
 Partem suototò seruire est æquum. b 58
 Parua neglecta magnam secum ruinam trahunt. b 214
 Patientia. b 201. 202
 Patria potestas apud Romanos. b 133
 Patri animorum quæ displicent recusanda. b 133
 Pauci dignoscere queunt, que sint vera bona. c 410
 Pauper quis. b 232
 Pauper vbique iacet. b 91
 Paupertas. b 201
 Paupertatem non esse malum. b 46
 Paxamon. b 178
 Pax quid. b 234
 Pax Cæsariana. c 278
 Pecunia quærenda primū, virtus post nummos c 45
 Peccata vel ex corrupto iudicio, vel e prauis affectibus oriuntur. b 195
 Peccatorum damna qui ostendit, an peccando restissime deterret. c 23
 Pecudibus vict⁹ paratior est, quod homini inferui debent. c 6
 Πειθαναγκη, id est est, voluntas coacta, non tollit libertatem. b 2
 Penelopes ignauia. b 24
 Πεντάμορφισ. b 11
 Περιουσία molesta. b 11
 Περιουσιολογία vitanda a 2
 Periculi defugiendi speciosa causa. c 386. c 38
 Periculis animi constanti opponenda c 8
 Peripatetici. a
 Peritus imperito dominatur. c 3
 Perpressio. b
 Personā vna tenenda. c 3
 Persona & naturæ dotes aeq; accessiones a doctrinæ genere discernendæ c
 Persuadere aliis velle, quod tibi nondum persuaseris. c 4
 Persuasio. b
 Persuasiones vita sequitur. c
 Petimus ea a Deo, quæ non Deus a nobismet ipsis petere voluit. c 11
 Perturbationibus ob vilissimos homines est cauedum. b 4
 Φιλωτία κρείττων τῆς φιλοσοφίας. c 2
 Φιλοσοφία vera. c 41
 Philosophari est paratum. c

- esse in omnem euentum. c 280
- Philosophia eorum tantum animos immutat, qui præceptis ipsius parent. c 62
- Philosophia est notitiarum naturalium consideratio. c 158
- Philosophia non superciliosos, sed magnanimos facit, non immortales sed securos. c 146
- Philosophia non verbis, sed factis declaranda. a 34
- Philosophiæ adulterinæ pœna. c 350
- Philosophiæ excellētia. b 94
- Philosophiæ munus. c 156
- Philosophiæ tyrocinia. c 284
- Philosophiæ exercitatio nō tam in dictis quam in factis cernitur. b 205
- Philosophiæ sumus dedecori. c 339
- Philosophiā relinquat, cui⁹ animus non emendatur. c 254
- Philosophus est non quia palliatus & barbatus est: sed quia flagitiose viuit Philosophus nō est. c 424
- Philosophus doctrina & exemplo patriā iuuat. b 102
- Philosoph⁹ indocto id muneris præstat, quod speculū deformi, quod medicus ægroto. c 170
- Philosophus spectator celebritatis ludorum. c 170
- Philosophi est arguere, non obtemperantes. c 239
- Philosophi locus & animus in Republ. b 103
- ad Philosophi mun⁹ qua ratione perueniatur. c 168
- Philosophi nerui. c 146
- Philosophi non est captare vulgi applausum. c 181
- Philosophi notæ. c 247
- Philosophi signa. b 209
- Philosopho nō commiseratio, sed consolatio expectanda. c 44
- Philosophum Cæsari præfert. c 421
- Philosophum esse magna res est. b 204
- Philosophū vel in tenui fortuna multum prodesse Reip. a 14
- Philosophorū extenuationes caducarum rerum, & mentis amplificationes esse vtilis. b 263
- Philosophorum præsidia in periculis vulgo ridentibus. c 108
- Philosophorum sacra ancora, consciscere sibi necem rebus ab omni parte desperatis. c 89
- Philosophorū studia & occupationes. c 415
- Philosophi a diuitibus irridentur. c 84
- Philosophi derisui expositi. b 93

- Philosophi non regum, sed
externarum rerum con-
tentum docent. c 106
- Philosophi in docendo opti-
me vestiri. c 426
- Philosophi non sunt medi-
ci animorum. c 217
- Philosophi ridentur a vul-
go. c 171
- Philosophi sunt interpretes
naturæ, tanquam non sa-
tis notæ linguæ. c 68
- Philosophici loci tres. b. 215
- Philosophica ancora: Si vi-
ta non placet, abi ac suspē-
de te. c 181
- Philosophica pax. c 279
- Philosophicas opes proceres
derident. c 95
- Philophantium vanitas. c
321
- Philosophandum nō obiter
sed serio. c 114
- Philosophicum institutum.
c 227
- Philosophica præcepta faci-
le traduntur, sed difficul-
ter explicantur causæ, &
aduersarii refutantur. c
80
- Φύσις. c 148
- Pictura. a 42. quid sit. b 231
- Picturæ enarratio. a 45
- Piscator ictus sapit, c 162
- Plantii Laterani constan-
tia. c 10
- Pleni rimarum pleriq; sunt,
hac atque illac perfluunt.
c 453
- Plerique ad ea quibus asue-
vere magno impetu rede-
unt. a 71
- Plerique quiduis magis cu-
rant quam animum c 16
- Poculum erroris & ignoran-
tiæ. a 4
- Pœna. a 4
- Pœnæcius, qui diuinis præ-
ceptis non obtemperat
c 39
- Pœnitentia. a 4
- Pœnitentia non verborum
sed factorum. b 16
- Pœtæ. a 5
- Pœtarum / imagines sur-
sumtæ a veris. b 24
- Polemo. c 44
- Polynices. c 215. c 40
- Portus. c 5
- Posita in seipso cuique
omnia. a 3
- Potentum cultura non rec-
sanda, si postulet necessi-
tas, & honestas patiatur
c 31
- Potentum exempla manar-
in vulgus. c 25
- in Potestate nihil inesse
expetas præter vnam be-
nefaciendi facultatem.
18
- Præcepta & causis præcept-
rum & methodo demon-
strationum potiora. a 3
- Præceptis obtemperandum
non curandi sermone:
a 3
- Præceptorum consensus. b
Præ

- ræcocia omnia cito decidunt. c 431
 ræmeditatio & præparatio diligens ignominiam cauet. & pœnitentiam. a 18
 ræmia & pœnæ. b 22
 ræparatio. b 47
 ræparatio diligens & viliũ rerum cum animi tranquillitate coniungenda. b 77
 ræparatio magna in rebus paruis. c 139
 præstat non esse quam male esse. b 166
 præstat qua quisque re, ea vincit. c 108
 Primum mouens per se mobile est. b 150
 Principes alia curant, alia Philosophi. c 423
 Principes indocti, bonorum animi inopes simulatione honoris & amicitiae coluntur. c 74
 Principes falsi. b 141
 Principes plurimas occasiones habent excolendi ingenii. c 423
 Principes miseros & infimos felices esse posse. a 17
 Principium esse vnum. b 110
 Principia omnia in vno Deo spectanda. b 154
 Prisci Heluidii constantia. c 41
 Pulcrum, id est, quod naturæ suæ respondeat. c 236
 Purgatorum excrementa. a 54
 Pythagorea & Parmenidea doctrina. a 43
- Q
- Qualis tu in patrem fueris, tales ipse liberos tuos experieris. b 137
 Quædam etsi per sese non expetenda, non ideo tamen mala sunt. b 119
 Quæ dantur accipienda, quæ negantur non appetenda. a 10
 Quæ nocent, docent. b 62
 Quærendum semper, quid tui, quid alieni iuris sit. c 250
 Qui in Academiis non meliores sunt, frustra domo absunt, pecuniam, tempus, laborem perdunt. c 20
 Quis deplorandus. c 404
- R
- Rationis vsus solus hominis est proprius, cætera iuris alieni. c 8
 Rationis vsu contenti vota Deo faciamus. c 9
 Rebus aduersis & molestis opponendæ animi vires, & præsidia naturæ humanæ data. c 29
 Recta ratio docet, non descrendũ ægrotantem. c 50
 Recta ratio secundum naturam est. c 40
 Regulæ visa iudicanda. b 32

- Rerum aduersarum perpe-**
sio exornat animū. b 46
Rerum alieni iuris catalog⁹.
 c 363
Rerum bonarum, malarum
& indifferentiū diuisio-
nis in tempestate obliui-
scimur. c 107
Rerum a Deo conditarum
ordo. b 18
Rerum externarum amor
cuiuscunque generis eri-
pit libertatem. c 392
Rerum externarum amor
seruitutis auctor. c 176
a Rerum minimarum con-
temptu ad maximas pro-
grediendum. c 372
Rerum natura & conditio.
 a 1
Rerum partitio. a 1
Rerum terrores augemus.
 c 178
Res considerata quam ag-
gressi sumus. c 283
Res & nostra natura consi-
deranda. a 20
Res incoata nondum perfe-
cta. b 204
Res, quæ appetitur exami-
nanda. b 28
Res arduæ non reformidan-
dæ sed superandæ. c 436
Res duræ materia virtutis
Herculeæ. c 26
Res externæ angunt homi-
nes. c 45
Res homini propriæ: assen-
sio, appetitio. c 364
Res ipsæ quæ indifferentes
sunt, sed earum vsus non
est differens. c 136
Res non opinione, sed cer-
to xpruptio sunt metien-
dæ. c 157
Res quo minores, eo curan-
tur facilius. b 159
Res caducas magis curamus
quam rectum iudicium.
 c 266
Res humanas ob utilitatem
a Deo haud negligi. b 158
Res & homines mutare nō
possumus opiniones pra-
uas & voluntates nostras
possumus. c 55. 56
Rhetorum sententiā honestū
& turpe opinione, bonū
& malum natura cōstat.
 b 100
Reuocatio ad nauem. b 54
Risus. a 25. a 29. b 175
Risus in admirationē vertē-
dus. b 94
Risus ob lenitatem condu-
plicandus. b 95
Ritum patrium veritati an-
teponit. a 22
Roma quid. b 238
Rufi disputationes. c 323
 S
Sacrificium quid. b 233
Sacrorum miracula. b 146
Salubre. c 184
Salustii prunæ. b 68
Sanitas. b 201
Sanitatem tuam noli iacta-
re inter ægrotos, nisi æ-
scula.

- sculapius fueris. c 429
 Sapiens animum præparat
 fortunæ omni. c 343
 Sapiens quouis euentu recte
 vitur. a 23 c 439
 Sapiens sol⁹ vere amat. c 213
 Sapiens sine querela. a 5
 Sapienti nihil accidit inex-
 spectatum. c 440
 Sapientem Stoicorum iusti-
 us quam Pindari Cœneū
 derideri, b 238
 Sapores. b 248
σχιος quid. b 130
 Schola philosophica, taber-
 na medica. c 223
 Schola, quamuis contemta,
 recte iudicare docet. c 53
 Scientia. a 55
 Scientia constantem gignit
 assensionem. b 215
 Scientia demonstratione
 comparatur. b 215
 Scientia fiduciam, ignoran-
 tia trepidationem parit.
 c 163
 Sectiones b 45
 Securi sumus nos vbi cautos
 esse decebat, contraque
 cauti, vbi securos esse o-
 portebat. c 119
 Securitas. a 54
 Securitatem cum diligentia
 sociare difficile est. c 132
Σεισμοί. b 58
 Senatus quid. b 233
 Seni mors potius quam vita
 meditanda. b 55
 Sensus. c 25. c 26
 Senis muuus celebrare De-
 um. c 66
 Sensus communis. c 258
 Sententia de Deo vera. b 143
 Sententia de Deo vera, vir-
 tutis omnis fundamētū.
 b 166
 Sentiendum in primis recte
 deinde perseuerandum in
 proposito. c 172
 Sentiendum recte & recte
 agendum. c 116
 Sepa rationem contrario-
 rum nō esse malam. b 119
 Serpens. b 244
 Serui fortunati supercilium.
 c 379
 Serui manumissi grauiorem
 priore sibi seruitutē ipsi
 accersunt. c 357
 Serui necessarii tantum alē-
 di. b 19
 Serui peccatorum & affe-
 ctuum. c 122
 Serui quot, tot hostes. b 179
 Seruorum fugitiuorum fi-
 ducia & tolerantia. c 348
 Seruitutem duram seruiūt,
 qui res externas deside-
 rant. b 82
 Sexus. c 26
 Siderum vim per se bonam
 imbecillitate ac vitio
 materiæ corrumpi. b 21
 Si extra me, nihil ad me.
 c 344
 Signa communia, fallacia
 sunt. c 401
 Signa proficientis. a 36

I N D E X.

Silentium.	b 172	iussa capesse.	b 214
Silentium Socratis.	b 92	Socratis fortitudo.	b 103
Simile de moneta.	c 32	Socratis ludus in capitali iudicio.	c 133
Similitudo animi.	b 160	Socratis ad iudicium præparatio.	c 125
Similitudo dedrachma.	c 128	Socrati nihil mali accidisse.	c 107
Similitudo Legislatoris.	b 159	Socraticæ similitudinis de artifice & instrumēto expositio copiosior.	b 261
Similitudo solis.	b 160	Sodalitium corporis.	b 59.
Simplicitate aduersarii non abutendum ad mendaciū afferendum.	c 34	&	b 60
Simulacris rerum nos mouemur ita vt pueri laruis.	c 120	Sol terrarum flammis opera omnia lustrat.	c 61
Simulatio felicitatis.	c 409	Solicitudo de victu.	c 42. 43
Socrates.	c 166 c 336	Solium necessitatis.	a 74
Socrates ad confessionem adigebat aduersariū.	c 159	Solum & desertum esse differunt.	c 277
Socrates se fieri meliorem gaudet.	c 256	Soli quid agendum.	c 398
Socrates & Heluidius feliciores iis, a quibus plectebantur.	c 374	Somnus quid.	b 233
Socrates mori maluit, quā nō erudire homines.	c 43	Sophistæ contemptum sui non ferunt.	c 246
Socrates munus a Deo sibi attributum deserere noluit.	c 239	Sophistæ Socrati probati.	b 203
Socrates & Plato mortem vitæ præferunt.	b 45	Sophistæ viro cordato non vitandi sed refutandi sūt.	c 35
Socrates pro Philosopho miles.	b 396	Sorte sua contentus, tranquillo animo est.	c 89
Socrates vulgo ignot ⁹ .	c 428	Specie rectique bonique decipimur.	b 17
Socratis æquanimitas & moderatio.	c 402	Sortes.	a 69
Socratis dictum.	c 27	Sortitio prouinciarum boni & mali.	b 111
Socratis constantia.	c 381. c 386	Spectaculum infeliciū.	a 57
Socratis exemplo rationis		Spectaculū naturæ nō neglegendum.	c 28
		Spectacula tranquill ⁹ animo vi-	

- mo videnda. a 27
 Spectatores queruli tragico
 comedix humanæ inuisi
 Deo. c 372
 Spectandum non quid fiat,
 sed quid recte fiat. c 48
 Spes quid. b 231
 Sphinx. b 244
 Spiritus beati immutabiles.
 b 10
 Statio diuinitus attributa,
 tuenda. c 343
 Statuendum in primis, quē
 te esse velis. c 318
 Stoica magniloquentia vi-
 detur contemnere Magi-
 stratus & leges. c 422
 Stoicæ corporearum & for-
 tuitarum rerum extenua-
 tiones. a 65
 Stoicæ doctrinæ fundamē-
 tum, corpus esse instru-
 mentum animi. b 4
 Stoici inuersi Epicurei. c 261
 Stoici professione, Epicurei
 moribus. c 332
 Stoici sumus in scholis, Epi-
 curei in vita. c 198
 Stoicus rara avis. c 198
 Stoici munus consentire cū
 Deo. c 199
 Studium inane sine animi
 moderatione. c 339
 Studium virtutis. c 393
 Studiorum finis. c 271
 Stultitia aliorum dolenda.
 b 85
 Stulti sunt intractabiles. c
 173
 Stulti, dum vitant vitia, in
 contraria currunt. c 396
 Suadela. a 53
 Succumbendi consuetudo
 pernitiōsa. c 347
 Superuacua. b 53
 Sus lutum tapetibus præ-
 fert b 248
 Συγκατάθεσις. c 276
 Synonyma, vnum princi-
 pium, bonum Deus. b 9
 T
 Tela improuisa grauius ter-
 rent. b 42
 Temeritas leuitatis & in-
 constantix mater. a 19
 Temperantia. a 55
 Tēperantiæ definitio. b 246
 Tempus rei gerendæ cum
 adest, missa fiat lectio.
 c 394
 Temporis parum corpori,
 animo multum tribuen-
 dum. a 32
 Tentationum dolor utilis.
 c 348
 Terra locus ortus & interi-
 ritus. b 57
 Terra quid? b 233
 Testimonia veterum. c 68
 Thelmeſſia vulpes. b 244
 Θεοίθεοι. b 133
 Theologiæ & Euangelii ea-
 dem est conditio. c 425
 Theopompus Platonis de-
 finitiones carpit. c 183
 Theorion. b 178
 Thraſonides. c 355
 Timor. c 360

- Varietas vt locorum & temporum, sic & religionum. b 146
- Vates non de rerum natura sed ratio cōsulatur. b 170
- Vates quo animo sit ad eundem. b 168
- Vates possunt dicere, quid futurum sit. c 140
- Vates de quibus consulendi. a 23. b 169
- Vbi degas nō refert, sed quo modo. c 401
- Veneratio. b 147
- Vera. c 32 c 248
- Vera & recta quæ sunt, ea nō statim exsequimur. b 48
- Vers vt assentimur, ita ea quæ bona videtur, amplectimur, deceptiq; graues erroris pœnas luimus. c 100
- Veritas. a 53. c 126
- Veritas & melior consuetudo falsis. opinionibus id est, consuetudini inueteratæ opponenda. c 179
- Veritatis simplicis oppugnator suo se gladio iugulat. c 201
- Veritati manifestæ refragari non ingenui & eloquentiæ, sed vel stuporis esse vel impudentiæ. c 24
- Veritati & vanitati nemo simul seruire potest. b 30
- Verba sine factis inania. b 210
- Vestis maior admiratio quàm hominis. b 247
- Vestitus mundus, non luxuriosus. b 178
- Vicissitudines bonarum malarumque rerum. a 72
- Victoria quid. b 237
- Victoria monstrorum. a 56
- Victoria libidinum iucunda & utilis. b 180
- Via libertatis. b 90
- Via ad veram eruditionem. a 51
- Viam noueris esse ab imis, vt bene summa petas. c 280
- Victus quo tenuior, eo salubrius corpus. b 178
- Videndum cuique quanti sese æstimet. c 13
- Videri ita tibi non satis est, sed curandum, vt recte videatur. c 136
- Vincat, qui vincit. c 253
- Vindicta diuina medico similis. b 124
- Vir bonus inuictus. c 257
- Vir bonus & beatus quis. b 168
- Virgula Mercurii. c 39
- Vir malus, idē & infelix. b 161
- Vir prudens ex omni euentu fructum caput. a 1
- Vir qui ciuitatem regat, non est in te. c 166
- Vir sapiens vrbi munitæ cōparatur. c 406
- Viri boni officium. c 23
- Viri boni præmium. c 334
- Viri boni & sapientis propositi

- positum. c 402
- Viri ornat⁹ esto virilis c 241
- Viro bono tuto creditur:
homini futili non item. c 452
- Viri pueris ineptiores. c 230
- Virorum coacta fortitudo. b 245
- Virorum grauium exemplis
in nitendum in congressi-
bus. a 22
- Virtus actionibus virtutis &
conseruanda & augenda. c. 147. & 143
- Virtus alia instrumenti alia
artificis. b 51
- Virt⁹ demū matura in thea-
trum prodeat. c 145
- Virtus eripi nō potest c 249
- Virtus. est animosa diuitiis
suis c 44
- Virtus & verum iudicium
argutiis pręferendū. c 39
- Virtus hominis pulcrum fa-
cit hominem. c 237
- Virtus ipsa conscia sui, vires
dissimulare nequit. c 421
- Virt⁹ latens, nota vitia b 184
- Virtus latine a viro gręce
ἀρετή dicitur, quod expe-
tenda sit. b 12
- Virtus Stoica Amaltheę cor-
nu. b 239
- Virtutis actione occupati
feliciter obeunt. c 437
- Virtutis contemptores sunt
insanabiles. c 435
- Virtutis finis felicitas. c 19
- Virtutis incrementa, rei fa-
miliaris detrimentis po-
tiora. c 439
- Virtutis incrementis, vitio-
rumque decrements læ-
tandum. c 401
- Virtutis laus omnis in act. o-
ne consistit. b 205
- Virtute vna atque alia vt sis
præditus plures tamen ti-
bi defunt. b 206
- Virtutes omnes. a 53
- Virtutum & vitiorum discri-
men. b 22
- Visa. b 23
- Visa quomodo iudicanda. b 32
- Vis meditationis & consue-
tudinis. b 39
- Vis necessitatis impellens a-
nimos, mali principium
evertit. b 114
- Visorum vsus hominis pro-
prius. a 6
- Visorum vsus naturę confē-
taneus. b 51
- Vis purgatrix. a 54
- Vita. a 65
- Vita quid? b 232
- Vita beata etiam in terris. b 4
- Vita bene instituta. b 143
- Vita conuiuio similis. b 83
- Vita hominis & ante nati-
uitatē, & in terris, & post
obitum, vna quædam est. b 213
- Vita mancipio nulli datur,
omnibus vsu. c 11
- Vita militia. c 331

- Vita philosophica sine habitu. c 421
- Vita priuata & secura omniū optima. a 73
- Vita quid est aliud nisi cœna aut ludere disce, curis sepositis aut cruciare miser. b 86
- Vitæ fabula Dei arbitrato peragenda. a 11
- Vitæ genus necessarium, sed ratio vitæ ac morū libera. b 20
- Vitæ genera quatuor. b 5
b 258
- Vitæ integritas Philosophorū: stylus & lingua Grammaticum indicant. c 68
- Vitæ munus distinguere res nostri & alieni iuris. c 131
- Vitæ ratio optima eligenda. a 68
- Viranō discedendum sine graui causa. c 109
- Virtutes ea confitemur, quæ ali quid affinitatis cum virtutibus aut violenti aliqd habere videntur. c 208.
- Virtus paulatim minuenda. c 197
- Viuendi scientia liberum facit. c 363
- Viuendi naturæ conuenienter magnæ opes inutiles. b 76
- Vlysses. c 328. c 354
- Vlyssis ambitio & recordia perstringitur. b 240
- Vulgatiorum curiosæ artes. b 248
- Vnus est, in quo, ex quo, & per quem omnia. b 9
- ad Vnam tandē primā causam veniendum. b 149
- Vocabula vere intelligenda. c 169
- Voluntas mista necessitate. b 23
- Voluntas recta si cæteris rebus omnibū præfertur, non ideo cæteræ contemnuntur. c 224
- Voluntati diuinæ alacriter parendum. c 137
- Voluntate recta est opus. c 109
- Voluptarii. a 50
- Voluptas. b 28. 263. a 46. b 50
- Voluptas clauus fortissimus. b 60
- Voluptas contēnenda. b 40
- Voluptas fucosa plus aloes quam mellis habet. b 12
- Voluptatem contemnerē q̄ capere præstat. a 29
- Voluptatem, quia pernitiōsa est, breuem Deus fecit. b 190
- Voluptatum simulacris incitati animi, tum vero bono excidunt, tum in errata, peccata, calamitates incidunt. b 12
- Voti enarratio. b 217
- Votum Simplicii. b 218
- Vrbs legitima. c 262
- Vstiones. b 45
- Vtū, nō luxui seruiatur. a 26
- Vter

I N D E X.

Vter melior	c 282	tat.	c 160
Vtendum quod quis dedit, quouis modo reperendi potestatem habet.	b 74	Vulgi, quod, spernas, expete re laudem, ridiculum.	b 133
Vtilia & necessaria.	b 39	Vulgo præstare qui se volue- rit vulgi leuitatem non imitetur.	c 14
Vtilia quæ homines iudicât ob ea & inter se decertât, & Deos accusant.	c 83	Vxorum modestia pluris fa- cienda, quam forma.	a 32
Vtilitas.	b 50	X	
Vtilitas priuata cum publi- ca cohæret.	c 76	Xenophon.	b 103
Vtilitas vbi, ibi pietas.	a 22	Z	
Vulgi ludibria Philosopho non curanda.	a 13	Zeno.	b 20
Vulgus doctrinæ Philoso- phicæ non est capax.	c 109	Zenonis & Antigoni con- gressus.	c 164
&	110		
Vulgus rixator non dispu-			

F I N I S.

12

12

12

... et de ...

...
...
...

William

NY

1
P

12

progenie proo

William

protun

mandatio

1789

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

1308

1309

1310

1311

Handwritten text in cursive script, possibly including names like "William" and "Henry".

Handwritten text, possibly "Henry" and "square".

Handwritten numbers "181" or "182".

Handwritten text, possibly "For" and "per".

Handwritten text, possibly "The" and "of".

